

REPRINT

S. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY,
TIRUVANMIYUR, MADRAS.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஆதிபர்வம்.

(ஸ்ரீவேதவியாஸாகவான் வடமொழியில் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீ மஹாபாரதத்திற்குச் சரியானது.)

தும்பகோணம் காலேஜ் எம். என். ச்ருதபண்டிதர்

மஹாவித்வான்

சதாவதானம், ஸ்ரீ உபய - வே.

தி. ஈ. ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியர்

அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று,

தும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம். வீ. இராமானுஜாசாரியால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

வடலுபர் 6 : தபால்சான்று வேறு.

MADRAS:

PRINTED AT THE COMMERCIAL PRESS,

TRIPLICANE.

1923

(All Rights Reserved.)

யும், வியாக்கியானங்களின் ஆராய்ச்சியையும் உபயோகப்படுத்தி, காலேஜ் வேலையுடன் இன்னும் இதர காரியங்களும் இருக்கையில், சிரமத்தைச் சிறிதும் பாராட்டாமல் இதனை மொழிபெயர்த்துப் பலமுறை ஒப்புநோக்கி உதவிய இந்தப் பேருபகாரத்திற்காக இத்தமிழலகம் அவர்களுக்கு என்றும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

விஸ்தாரமான முகவுரையொன்று பின்பு வெளியிடப்படுமாதலால், அவசியம் தெரிவித்துக்கொள்ளவேண்டிய சில முக்கியமான விஷயங்களை மாத்திரம் இங்கே விஜ்ஞாபனம் செய்கிறேன்.

பாஷையெக்காட்டிலும் விஷயத்தை முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டுமென்று அறிஞர்பலரும் அடிக்கடி வற்புறுத்தினமையால், அந்தமுறைப்படி ஸம்ஸ்கிருதபாஷையிலுள்ள கருத்துக்களை அமைக்கும்வகையில் தமிழ்நடை, சில இடங்களில் சிறிது மாறியிருத்தல் கூடும்; மொழிபெயர்ப்பு மூலத்திலுள்ள படியே இருக்கவேண்டுமென்பதே முழுநோக்கமாதலால் தமிழ்நடை தன் ஸ்வதந்திரநடை யைச் சிறிது விட்டிருக்கவேண்டியவருகிறது. எந்தமொழிபெயர்ப்பும் மூலத்தின் விஷயங்களை விளங்கச் செய்யமாத்திரம் முடியுமேயல்லது பாஷையின் நடையோடு இயற்கையில் அமைந்த ரஸபாவங்களை முழுதும் வெளியிடக்கூடாதென்பது, ஒருபாஷையிலிருந்து மற்றொரு பாஷையில் விஷயங்களை மாற்றிக்கொண்டுவர முயற்சிசெய்கிற யாவர்க்கும் தெரிந்தவிஷயமே; ஆதலால், மொழிபெயர்ப்பாக இருக்குமளவில் இருக்கவேண்டிய குணங்களை மட்டும்பார்த்துக் குற்றங்களை ஊழிக்கும்படி விவேகிகளைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

மஹாபாரதம் பண்டைக்காலத்தொடங்கி எல்லாமதஸ்தர்களாலும் பிரமாணநூலென்று சிரமேற்கொண்டு கொண்டாடப்படுவதனால், இதில் அந்தஅந்தத்தேசங்களில் நெடுநாளாக அதிகபாடங்களும் பாடபேதங்களும்பலவேறுபாடுகள் சேர்ந்திருக்கின்றன. சும்பகோணம் மத்வல்லாஸபுத்தகசாலைத் தலைவர்களாகிய பிரம்மபுரீ, டி. ஆர். கிருஷ்ணசாரியாவர்களுடையபதிப்பு அதிகபாடங்களையும் பாடபேதங்களையும் ஏதாவது குறிப்புக்களோடும் கூடியதாயிருப்பதனால், அதை அனுஸரித்து இந்தமொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டது. பலவிதமான பரிசீலனையெடுத்துக்கொண்டு சோதித்துப் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்தியபுஸ்தகத்தை இந்த மொழிபெயர்ப்புக்கு உபயோகித்துக்கொள்ளும்படி அனுமதிசெய்ததற்காக ஸ்ரீமத். கிருஷ்ணசாரியாவர்களுக்கு நான் என்றும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

பராசாரருக்கும் ஸத்தியவதிக்கும் விவாஹம் நடந்ததாகச் சொல்வதுபோன்ற இரண்டோர் இடங்களில் மட்டும் சிலபகுதிகள் எல்லோருக்கும் விரோதமென்று வெளிப்படையாகத் தோன்றுகிறபடியால்

அந்த அநிகபாடம் *மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை. அவச்யமான இடங்களில் பாடபேதங்கள் சூறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வடமொழிப்பதங்களை உபயோகிக்கும்போது ஜ, ஷ, ஸ, ஹ, ஶ, இந்த எழுத்துக்களை அப்படியே உபயோகித்திருப்பதோடு வடசொற்கள் இயன்ற அளவு உச்சரிப்புமாறுபடாமலிருக்கும்வண்ணம் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வடசொற்களில் நகரம், இடையில்வரும் போதும், தந்நகரமாகவேயிருத்தல் வேண்டுமோவென்ற ஐயம் சிலருக்கு உண்டாகிறது. முன்னோர் இலக்கியங்களால் அப்படித் துணியப்படாமையாலும், நகரம் ஒற்றுகவந்துள்ள வடசொற்களை மாத்திரம் தந்நகர, எதுகையிலும், உயிர்மெய்யாகவந்துள்ள ஆனகம், தானம், ஆனியம். வன்னி, தனம், அனந்தன், அனந்தம், அனங்கன், ஜானகி, முனி, ஞானம், யானம், வனம், மனுமுதலிய வடசொற்களை நன்னகர எதுகையிலும் அமைத்து நிகண்டிகள் கூறுதலாலும், அஃது இடையில் உயிர்மெய்யெழுத்தாக வரும்போது நன்னகரமாக வழங்கி வந்ததென்றே தெரிகிறது; ஆயினும், சிலவிடத்து வடமொழி ஜ, ஷ, ஸ, ஹ, ஶ முதலிய எழுத்துக்களை அப்படியே உபயோகிப்பது போல நகரமாகவும் வழங்கப்பெற்றவருகிறது. ஆதலால், இதில் அந்த இரண்டு வழக்கங்களையும் தழுவி நகரமாகவும் நகரமாகவும் உபயோகித்திருக்கிறேன்.

பெண்களும் பாலர்களும் எளிதில் படித்துணர தக்கதாயிருக்க வேண்டுமென்பது கருத்தாதலால், விளங்குதற்பொருட்டுச் சிறசில விடங்களில் உலகவழக்குச்சொற்களை அமைத்தும், முழுவதும் சந்திவிதிப்படி சொற்களைச் சேர்க்காமலும் இது மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

மூலத்திலில்லாத சொற்கள் சிலவிடத்துத் தொடர்ச்சிக்காக வருவிக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தச்சொற்களுக்கு இருபுறத்தும் () இம்மாதிரியான அடையாளங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

முன்பு, பிரகடன்பத்திரிகையில் இரண்டுமாதிரியான காணத்தில் பதிப்பிப்பதாகத் தெரிவித்திருந்தேன்; இப்பால், சில ஸௌகரியங்களை உத்தேசித்து ஒரேமாதிரியான காணத்தில் பதிப்பித்திருக்கிறேன். அங்கீகரிக்கும்படி அறிஞர்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து மஹாகனம்பொருந்திய ஸ்ரீலக்ஷ்மி அம்பலவாண தேசிகரவர்கள், நான் இளமைதொடங்கிக் கவலையின்மீத தமழைக்கற்கும்படி வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து என்னை ரெடுகாளாக ஆதரித்துவருவதுபோலவே, இந்தவிஷயத்திலும் எனக்கு மனத்தளர்ச்சி உண்டாகாவண்ணம் அடிக்கடி விசாரித்து வேண்டிய

* இன்பு இது மொழிபெயர்த்துச் சேர்க்கப்பட்டுவிட்டது.

உதவிகளைச் செய்து உத்ஸாஹப்படுத்திவருகிற பரமோபகாரத்திற்கு யான்செய்யும் கைம்மாறு என்ன இருக்கிறது? இப்பரமோபகாரிகளுடைய தண்ணீரையும் பெருந்தகைமையும் மறக்கற்பாலனவல்ல.

“கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்றாற்றங் கொல்லோ வுலகு”

என்னும் பொய்யாமொழிக்கு இலக்கியமாக விளங்கும் இப்பெருந்தகையாளர்களதுபுகழ் உலகெங்கும் பரவியிருத்தலின் நான்சொல்லுவது எங்ஙனம்?

சென்னைப் பிரவரிடென்ஸிகாலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதரும், மஹாமஹோபாத்யாயருமாகிய உத்தமதானபுரம் பிரம்மஸ்ரீ, வே. சாமிநாதையரவர்கள், இவ்வரியகிரந்தம் தமிழில் வரவேண்டிமென்பதையே பயனாகக்கருதிச் செய்யும் உதவி என்னால் மறக்கற்பாலதன்று. இப்பெருங்காரியத்திற்கு முதலிற் கையொப்பஞ்செய்து பொருளுதவிசெய்ய முன்வந்தவர்களும் அவர்களே.

தமது சிரமத்தைச் சிறிதும் பாராட்டாமல் இது ஸம்பந்தமான அச்சுக்கூடவேலைகளை ஒப்புக்கொண்டு சலிப்பின்றிப் பார்த்து அன்புடன் உதவிசெய்துவருபவர்கள், மயிலாப்பூர் - பி. சுப்பிரமணியம், ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ, இ. வை. அனந்தராமையரவர்கள். இந்நன்றியை நான் ஒருபொழுதும் மறவேன்.

பலர்சேர்ந்து நெடுநாளுழைத்து நிறைவேற்றக்கூடிய இந்த அரியகாரியத்திற்குத் துணையாகநின்று உதவும் விதவான்கள், பிரபுக்கள்முதலிய கனவான்களுக்கு என்னுடைய வந்தனங்களை எப்பொழுதும் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன். அவர்கள்பெயரை முகவுரையில் என்வந்தனத்துடன் தெரிவிப்பேன்.

இதற் காணப்படுங் குற்றங்களை விவேகிகள் எழுத்து மூலமாக எனக்குத் தெரிவிப்பார்களானால் அதைப் பரமோபகாரமாக நினைத்து நன்றியறிவுடன் ஏற்றுத் தனியே பதிப்பித்துப் புஸ்தகத்துடன் வெளியிட வித்தகை இருக்கிறேன்.

தொடங்கிய இப்பெருங்காரியத்தை நிறைவேற்றுவார்க்கும்படி எல்லாம்வல்ல ஸர்வேசவரனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்:

ம. வீ. இராமானுஜாசாரியன்.

ஸ்ரீ
விஷயசூசிகை.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்
ஆதிபர்வம்.

அந்நியாயம்.

பக்கம்.

அலுக்கிராமணிகாபர்வம்.

1	கடவுள் வாழ்த்து	1
	ஸூத்ர நைமிசாரணியம்வருதல்	2
	அவர் வியாஸர்சொர்னகதைகளைச் சொல்வேனெனல்	3
	நைமிசாரணியவாஸிகள் குசலப்பிரசன்னஞ்செய்தல்	3
	நைமிசாரணியவாஸிகள் பாரதங்கூடவேண்டுமெனல்	4
	உறியிடுத்து	4
	வியாஸர் பாரதம்வெளியிட்டவரலாறு	5
	அண்டகோள உற்பத்தியும் தேவர்பிதம்பும்...	5- 6
	ஸ்ருஷ்டிக்கிரமம்	6- 7
	பாரதத்தின்தொடக்கம் இன்னதென்பது	7
	இவ்வுலகத்தில் பாரதம் யார் வெளியிட்டாரென்பது	8
	பாரதத்தின் சுலோகசங்கியை	8
	வியாஸர் சிந்தையுதல்	9
	பிரம்மதேவர் வியாஸரெதிரில் தோன்றல்	9
	வியாஸர்பிரார்த்தனையும் விக்னேசுவரர் அங்கீகாரமும்	11
	வியாஸர் கடினமானசுலோகங்களைச் செய்தகாரணம்	12
	பாரதத்தில் எவ்வளவுவளவுபகுதி எக்கெங்கே தக்கிர்தெண்டது	12
	யார்யார் எங்கெங்கு வெளியிட்டவென்பது	12
	கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் விருசூதமாக உருவகப்படுத்தல்	12- 13
	பாண்டுசரித்திரச்சுருக்கம்	13
	பாண்டவர் அஸ்திநூபுரம்புகுந்தது	13
	பாண்டவர்களின்சரித்திரச்சுருக்கம்	14
	துரியோதனன் பொறாமைகொள்ளக்காரணம்	15
	திருதராஷ்டிரன் ஸஞ்சயனோடு யோசிக்கத்தல்	15- 16
	திருதராஷ்டிரன் ஸஞ்சயனிடத்தில் புலம்பல்	16- 24
	அவன் தெரிந்து ஸஞ்சயன் பார்த்துச் சொல்லுதல்	24- 25
	ஸஞ்சயன் தேந்தல்	25- 27
	பகவத்கீமதயின்பெருமையும் கிருஷ்ணபகவான் ஸ்துதியும்	27- 28
	அலுக்கிராமணிகாபர்வப்பலன்	28- 29
	மஹாபாரதமென்றுமேயர் வந்தகாரணம்	29

பர்வஸங்கிரகபர்வம்.

2	ஸமந்தபஞ்சகத்தின் வரலாறு	30- 31
	அஷ்டௌஹினியின் அளவு	31- 32

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

கொரவலேபைதிகளும் அவர்கள்யுத்தஞ்செய்தகாலமும் ...	32
நூறு பர்வங்களின் பெயர்கள் ...	33- 37
பர்வங்களின் விஷயவிவரணமும் அத்தியாய சுலோக சங்கியையும் ...	37- 56
மஹாபாரதபடனபலன் ...	56- 58

பௌஷ்யபர்வம்.

3 ஸாரமேயன்வரலாறும் ஸரமை சபித்ததும் ...	58- 59
ஜனமேஜயர் துக்கமும் சுருதசிரவலின் உபாயமும் ...	59
ஆருணியின் உபாக்கியானம் ...	60- 81
உபமன்யுவின் உபாக்கியானம் ...	61- 66
உபமன்யு அசுவினீதேவரைத்துதித்தல் ...	63- 65
பைதர் உபாக்கியானம் ...	66- 67
உதங்கர் குருகுலவாஸஞ்செய்தது ...	67- 68
பைதரிஷியின் மனைவி உதங்கரைக் குருதக்ஷிணைக்கேட்டது ...	68
உதங்கர் பொலவ்யராஜன்மனைவியின் காதணிகளைப்பெற்றது ...	69- 70
உதங்கருக்கும் பொலவ்யனுக்கும் நேர்ந்தசாபமும் அதன் நிவிருத்தியும் ...	71
உதங்கர் குண்டலமிழந்து நாகலோகம்புகுதல் ...	72
உதங்கர் நாகர்களைத்துதித்தல் ...	72- 73
உதங்கர் இந்திரனைத்துதித்தல் ...	73- 74
அவர் இந்திரனால் குண்டலம்பெற்றுக் குருதக்ஷிணைகொடுத்தல் ...	74
பைதர் உதங்கர்ஸம்சயத்தை நிவிருத்திசெய்தல் ...	75- 76
உதங்கர் ஜனமேஜயரை ஸர்ப்பயாகஞ்செய்யத்தூண்டல் ...	76- 77

பௌலோமபர்வம்.

4 ஸகுதர் ஸர்ப்பயாகத்துக்கு வேதுகாரணமுமுண்டெனல் ...	77
5 சொளகர் பிரகுவம்ச கதையைக்கேட்டல் ...	79
ஸக்தர் பிரகுவம்சபரம்பலரையைக்கூறல் ...	79- 80
பிரகுவத்திரருக்கு சயலனர்கள் தபையர் வந்தகூரணம் ...	80- 82
6 சயவனருடையஜரலம் ...	82
அக்னிக்குச் சாபம்நேர்ந்தது ...	83
7 பொய்ச்சாசுகிசொல்லுதல்வீதிமை ...	83
பிரம்மதேவர் அக்னிக்கு நயமொழுகூறல் ...	84- 85
8 பிரமத்வரையின்வரலாறு ...	86- 87
பிரமத்வரை பாம்புகடித்துஇதத்தல் ...	87
9 ருரு புலம்பல் ...	87- 88
பிரமத்வரை உயிர்பெற்றொழுதல் ...	89
ருருவுக்கும் பிரமத்வரைக்கும் விவாதம் ...	89
ருரு ஓண்டுபத்தைதக்கண்டது ...	89
10 ருருவுக்கும் ஓண்டுபத்துக்கும் மும்வாதம் ...	90
11 ஓண்டுபம் தன் சரித்திரம்சொல்லியது ...	91
12 ஜனமேஜயருடைய ஸர்ப்பயாகப்பிரயாதாவம் ...	92

அத்தியாயம்.	ஆஸ்திகபர்வம்.	பக்கம்.
13	ஜாத்காரு தமது பிதிருககளைக்கண்டது ...	94
14	ஜாத்காரு ஜாத்காருவை விவாஹஞ்செய்துகொண்டது ...	96
15	ஜாத்காருவுக்கு ஆஸ்திகர் பிறந்தது ...	97
16	கத்ரு வினதை இருவரும் கசியப்பரை ரெங்கேட்டது ...	98
17	அருணன் பிறப்பு ...	99
	வினதை சாபம்பெறுதல் ..	99
	கருடன் பிறப்புச் சருக்கம் ...	100
	அமிருதம் கடைவதைப்பற்றித் தேவர்கள் ஜலோசித்தல்	100-101
18	மந்தரமலையைத் தூக்க ஆலோசித்தல் ...	101
	வாஸுகியைக்கொண்டு கட்டை ...	102
	விஷ்ணுண்டாதல் ...	102
	ஹரர் விஷ்பாஸஞ்செய்தல் ...	103
	ஜயேஷ்டாதேவியின்பிறப்பு ...	104
	சந்திரன் முதலானவர்களுடைய பிறப்பு ...	104-105
	மோஹனாதாரம் ...	105
19	அஸுரா கலகஞ்செய்தது ...	105
	ராகுவின் தலை வெட்டப்பட்டது ...	106
	தேவாலய யுத்தமும் தேவர்கா ஜயித்ததும் ...	106-106
20	வினதைக்கும் கத்ருவுக்கும் திருணை ...	109
	எர்ப்பங்கள் கத்ருவின சாபம்பெற்றது ...	109
	எர்ப்பங்களின் சாபத்தைக்கேட்டு பிரம்மதேவர் எந்தோ ...	109
	பிரம்மதேவர் கசியப்பருக்கு விஷ்ணுவிருத்திவித்ததை கத்ரு ...	109
21	உசசைசர்வத்தைப்பார்க்கக்க கத்ரு வி. நை இருவரும் தாதல்	110-111
22	நாகங்கா உசசை சசுவததெய் டாலமடிகாராதல் ...	112
	வினதையுங் கத்ருவும் உடையதல் ...	112
23	வினதை அமுமையாள் ...	113
	கருடனின் ...	113
	தேவர் கருடனைத் துடித்தல் ...	114-115
24	கருடன் வினதையைக் காண ...	115
	புரியல் உலகைக்கக்ககக காரும் ...	116
	எய்யுக்குமுன் அருண் இறந்தது ...	117
25	வினதை கத்ருவையும், கருடன் பாம்புகளையும் சுமத்தல்	117
	கத்ரு இறந்தான் துடித்தல் ...	117-118
26	நாகங்கள் மாணிக்கத்தை அடைந்தல் ...	119
27	அமுதங்கொணர்ந்தால் அமுமையின் குழை அநாகங்கள் ...	121
	கருடனுக்கு தாதல் ...	121
28	கருடன் தயக்கு ஆகா டெய் வெண்டுகேடல் ...	121
	வினதை உணவுக்கு உபாயஞ்செய்தல் ...	121-122
	கருடன் வேடசுசரியல் எழுங்குதல் ...	122-123
29	கருடன் பிராமணன் விழங்காமலவிடுதல் ...	123

	பக்கம்.
அத்தியாயம்.	
கருடன் கசியபரைத் தனக்குப்போதுமான ஆகாரம்வேண்டல்	124
விபரவஸு ஸுப்ரதீகர்களின் சரித்திரம் ...	124-126
கருடன் யானையையும் ஆமையையும் ஶூக்கிச்சென்றது ...	126
கருடன் உட்கார ஆலமரக்கினை முறித்தது ...	127
30 கருடன், ஆலக்கிளையுடன் கச்யபரைக்கண்டது ...	128
கருடன் இமயமலையிலிருந்து ஆமையையும் யானையையும் பக்ஷித்தது ...	129
தேவருலகில உற்பாதந் தோள் மியது ...	129
இந்திரன் அமிருதத்தைக் காத்தது ...	130-131
31 வாலகிலியர்தபலினால் கருடன் உண்டானது ...	131-133
வாலகிலியர் இந்திரனைக் கோபித்தது ...	132
32 தேவர்கள் கருடனால் தோல்வியடைந்தது ...	134-136
33 கருடன் அமிர்தமெடுத்தல் ...	136
கருடன் விஷ்ணுவினிடம் வரம்பெறுதல் ...	137
கருடன் விஷ்ணுவுக்கு வரமளித்தல் ...	137
கருடன் மரியாதைக்காக ஶூந்தைஇரகைகவிடுத்தல் ...	138
இந்திரன் கருடனை நட்புக்கொள்ளுதல் ...	138
34 இந்திரனிடத்தில் கருடன் வரம்பெறுதல் ...	139
கருடன் வைத்தபின் அமிர்தத்தை இந்திரன் எடுத்துப்போதல்	140
வினதை அடிமைத்தன்மை நீங்கியது ...	140
நாகங்களுக்கு நாப்பிளவுபட்டது ...	140
35 முக்கியமான நாகங்களின் பெயர்கள் ...	141-142
36 ஆதிசேஷன் தவஞ்செய்தது ...	142
ஆதிசேஷன் பிரம்மாவைச் சந்தித்தல் ...	142
ஆதிசேஷன் பிரம்மாவினிடம் வரம்பெறுதல் ...	143
வாலகுகி நாகராஜப்பட்டம்பெறுதல் ...	144
37 நாகங்கள் சாபவிமோசனத்திற்கு உபாயம் ஆலோசித்தல்	145-147
38 ஏலாபத்திரன் ஆஸ்தீகரால் சாபநிலிருத்தி உண்டாமெனல்	147-149
39 வாலகுகி பிரம்மஸபைக்குப் போதல் ...	149
வாலகுகி தன்சகோதரியை ஜரத்காருவுக்குக் கொடுக்கத் துணிதல் ...	150
40 ஜரத்காருவென்றும் பெயரின்காரணம் ...	150
பரிசுளித்து வேட்டையாடுதல் ...	151
கிருசன் கிருங்கிக்கு ரோஷமுட்டல் ...	152
41 கிருங்கி பரிசுளித்தைச் சபித்தல் ..	154
கிருங்கியின் பிதா அரசனைச்சபித்தல் தகாதென்றல் ...	154-155
42 சமீகர் கிருங்கிக்குப் புத்திகூறல் ...	156
சமீகர் பரிசுளித்துக்குச் சாபம்மீட்டுதலைத் தெரிவித்தல்	157
பரிசுளித்து வரப்படயமுண்டாகாமல் வேண்டியகாப்புக் கள் செய்துகொள்ளல் ...	157
காசியபரைத் தட்டிகள் வந்தித்தல் ...	158
43 தட்டிகள் கடித்த ஆலமரத்தைக் காசியபர் பிழைப்பித்தல்	159
காசியபருக்கு நாகராஜன் தன்ங்கொடுத்தறுப்பல் ...	160

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
நாகர்கள் பரிசுதித்துக்குப் பழமுலியனகொடுத்தல் ...	160
தசுஷகன் அரசனைக்கடித்தல் ...	161
44 ஜனமேஜயருக்கு அபிவேகஞ்செய்தல் ...	162
ஜனமேஜயர்விவாஹம் ...	162
45 ஜரத்காருவுக்கும் அவர்பிதருக்களுக்கும் ஸம்பாவஷணை ...	163-165
46 ஜரத்காரு விவாகத்திற்கிணங்கியது ...	166
ஜரத்காரு மனைவிலேண்டுமொள யாசித்தது ...	166
ஜரத்காருவுக்கு வாஸுகி பெண்கொடுத்தது ...	167
47 ஜரத்காரு விவாஹம் ...	168
ஜரத்காரு மனைவியைவிட்டுப்போதல் ...	170
48 ஆஸ்திகர்ஜனம் ...	172
ஆஸ்திகொன்றுமப்பெயரிள் காரணம் ...	172
*49 பரிசுதித்தின் விருத்தார்த்தங்களை ஜனமேஜயர் கேட்டல் ...	173-175
50 பரிசுதித்துக்குச் சாபம்நேர்ந்தவகைகூறல் ...	175
காசியபருக்கும் தசுஷகனுக்கும் நடந்தஸம்வாதம் வெளிப் பட்டவரலாறு ...	178-179
ஜனமேஜயர் ஸர்ப்பயாகஞ்செய்யத்துணிதல் ...	179
51 ஜனமேஜயர் யாகத்துக்கு இடம்வகுப்பித்தல் ...	180
ஒருசிலிபி நீமித்தங்கூறல் ...	181
52 ஸர்ப்பயாகஞ்செய்தல் ...	181
ஸர்ப்பங்கள் ஆக்கினிவில்விழுதல் ...	181-183
53 யாககாலத்திலிருந்த ரிஷிகள் ...	182-183
தசுஷகனுக்கு இந்நிரன் அபயங்கொடுத்தல் ...	183
வாஸுகி தன்சகோதரியை வேண்டல் ...	183
54 ஆஸ்திகருக்கு அவர்தாய் ஸர்ப்பங்கர்சாபமடைந்த வரலாறு கூறல் ...	184-185
ஆஸ்திகர் வாஸுகிக்கு அபாயமளித்தல் ...	185-186
55 ஆஸ்திகர் யாகசாலையையடைதல் ...	186
ஆஸ்திகர் ஜனமேஜயரைத் துதித்தல் ...	186-188
ஆஸ்திகர் முன்நடந்த பலயாகங்க எடுத்துக்கூறல் ...	187
56 ஜனமேஜயர் தசுஷகன் வாலிலையென் றுசங்கித்தல் ...	189
'இந்திரனே தசுஷகன் ஆக்கினிவில்விழுக்' என்று ஹோ... மஞ்செய்தல் ...	190
ஆஸ்திகர் யாகத்தைநிறுத்த வரம்கேட்டல் ...	191
57 யாகத்திலொளிக்கப்பட்ட நாகங்களின்பெயர்கள் ...	192-193
58 ஜனமேஜயர் யாகத்தைநிறுத்தல் ...	194
ஆஸ்திகர் நாகர்களிடத்தில் வரம்பெய்தல் ...	195-196
அம்சாவதாரணை பர்வம்.	
59 ஸுதிரர் பாபதஞ்சொல்லுத்தொடங்கல் ...	197
60 ஜனமேஜயர்யாகத்தில் வியாஸர் வருதல் ...	198
ஜனமேஜயர் பாண்டவாசரித்திரம்கேட்டல் ...	199
வியாஸர் வைசம்பாயனரை அந்தக்கதைபயசொல்லும் படி ஆடூரூபித்தல் ...	199

அந்தியாயம்.		பக்கம்.
61	பாரதகதைச்சுருக்கம்	200-204
62	ஜனமேஜயர் பாரதத்தை விவாகச்சொல்லவேண்டுதல்...	204-205
	பாரதத்தின் மஹிமை	205-208
	வியாஸர் பாரதத்தை எவ்வளவுகாலத்தில் செய்தாரென்பது	209
63	பூருவம்சபரம்பரை	209-216
	பரதனென்னும்பெயரின் காரணம்	211
	ஹஸ்திபுரம்என்னும்பெயரின் காரணம்	212
	சந்தனுஎன்னும்பெயரின் பொருள்	212
	பரிசுதித்துஎன்னும்பெயரின் பொருள்	215
64	உபரிசரவஸு தவஞ்செய்தது	216
	உபரிசரவஸுவுக்கு இந்திரன் விமானமுதவியன கொடுத்தது	217
	உபரிசரவஸு இந்திரன்கொடுத்த கோலுக்கு திருவிழாச் செய்தது	218
	இந்திரன் வரமளித்தது	219
	உபரிசரவஸுவுக்கு உபரிசரன் என்பதெயர் வந்தகாரணம்	220
	உபரிசரன் சக்திமதியின்பெண்ணை மணந்தது	220
	உபரிசரன் வேட்டைக்குச்செல்லல்	220
	மதஸ்யர் ஸத்தியவதி இவர்களின் ஜனம்	222
	பராசரர் ஸத்யவதியின் வரலாறுகூறல்	223-225
	பராசரர் ஸத்யவதியைவேண்டல்	223
	ஸத்யவதி ஆகேஷித்தல்	225
	பராசரர் அவளுக்கு வயமளித்தல்	226
	வியாஸர்ஜனனம்	226
	த்வைபாயனரென்னும்பெயரின் பொருள்	226
	வியாஸர்என்பதன்பொருள்	226
	தர்மம்என்பதன்பொருள்	226-1a
	எந்தஎந்தவிவாஹங்கள் பிராமணனுக்கு உரியன என்பது	226-a
	பெண்களைத்தானஞ்செய்ய அதிகாரிகள் யாரென்பது	226-b
	பராசரரிடத்தில் பர்ணிஷுதர்முதலியோர் வருதல்	226-b
	வலியுட்பராசரருடையவிவாகத்திற்கு பரித்தஞ்செய்தல்	226b-226c
	ஸத்தியவதியை உபரிசரவஸு கன்னிகாதானஞ்செய்தல்...	226-d
	ஸத்தியவதி மதுபடி சன்னிகையாதல்	226-d
	வியாஸருக்குப் பராசரர் நீதிமொழிகூறல்	226-c
	வியாஸர் விடைபெற்றுப் போதல்	226-f
	வியாஸர் வேதம் வகுத்தது	226-f
	வியாஸசரித்திரத்தைக் கேட்டலின்பலன்	226-f
	பீஷ்மர், விதுராஜன்எனம்	227
	ஸஞ்சயன்பிறப்பு	227
	கர்ணன்பிறப்பு	227

1 சிலபுலகங்களில் ஸத்தியவதிவியாஸம் தாலியே சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அ முதலிய பக்கங்களை அந்த புலகங்களில் 1-2 முதலாகக் கொள்க.

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
கண்ணன்பிறப்பு	227-282
நாராயணன் என்பதன்பொருள்	228
லாத்யசி, கிருதவர்மா, துரோணர் இவர்களின்பிறப்பு	228
கிருபாசாரியர், சகுனிமுதலியவர்பிறப்பு	228-229
திரௌபதிக்கு ஐந்துபிள்ளைகள் பிறத்தல்	230
65 ஜனமேஜயர், மகாரதர்கள் ஜனித்தகாரணத்தை வினாவதல்	230
சூதத்திரியஸ்திரீகளிடத்தில் பிராமணர் சேர்ந்தது	231
கிருதயுகதர்மம் கூறியது	231
அஸுரர்கள் பூமியில் ஜனித்தது	232
பூமிதேவி பிரம்மாவிடம் முறையிட்டது	233
பிரம்மாதேவர்களைப் பூமியிற் பிரக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தது	234
இந்திரன் வேண்டுதலால் திருமால் அவதாரஞ்செய்ய உடன்பட்டது	234

ஸம்பவபர்வம்.

66 தஷ்டருடைய பதினமூன்று புத்திரிகளின்பெயர்	235
பன்னிரண்டு ஆதித்தியர்களின்பெயர்	236
திதியின்புத்திரபொத்திரபரம்பரை	236
தஷ்டபுத்திரர்கள்	236-237
ஸம்ஹிகையின்புத்திரர்கள்	237
காலே தஷ்டபுத்திரர்களின்புத்திரர்கள்	237
சுக்ராசாரியரும் அவர்புத்திரர்களும்	237
வினைதகத்தருக்களின்புத்திரர்கள்	237
முனிப்ராதை இவர்களின்புத்திரர்கள்	238
ஸுபகாதேவி அபஸரஸுகளைப்பெற்றது	238
பிராணிகளின் ஜனனத்தைக் கேட்டல படித்தல் முதலிய வந்தின்பலன்	238
67 ஏகாதச ருத்திரர்	239
பிரம்மாவின் ஆறுபுத்திரர்களும் அவர்கள் மத்தியும்	239
தஷ்டபுத்திரர்கள்	239
தஷ்டபுத்திரிகளின் ஸ்வாஹம்	240
தர்மதேவதையின் பத்தினிகள்	240
அஷ்டபுத்திரர்கள்	240
தர்மதேவதை முதலான தேவர்களின்பிறப்பு	240-242
தேவர்களின் வகை முப்பத்துமூன்று	242
சுக்ராசாரியர் ஜனனம்	242
சூயவனரின் ஜனனம்	242
பரசுராமர் ஜனனம்	243
தாதா, விதாதா, ஸுரை முதலானவர்பிறப்பு	243
தர்மதேவதையின் பெண்கள்	244
கோட்டான், பருந்து, ஊமஸம், காக்கை, கிளி முதலான வகையினிற் பிறப்பு	244
ஓகாடிய மிருகங்களும் திக்கண்களும் ஐராவதமும் பிறத்தல்	244

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
புல், பசுக்கள், குதிரைகள் ¹ கோளிகள், கொடிசெடிகள், மரங்கள் இவற்றின் உற்பத்தி	244-245
ஸம்பாதி ஜடாயுக்களின் பிறப்பு	245
கத்ரு விதைகளின் ஸந்ததிகள்	245
68 ஜராஸந்தன் முதலிய அஸுரர்கள் யார் யாருடைய அம்சம் என்பது	246-249
க்ரோதவசர்களுள் லும் அஸுரக் கூட்டத்தினர் பிறந்தது... ..	249
துரோண அச்வத்தாமர்கள் யார் யாருடைய அம்சம் என்பது	250
கிருபர், பீஷ்மர், சகுனி, ஸாத்யகி, த்ருபதன், கிருதவர் மா இவர்கள் யார் யாருடைய அம்சம் என்பது	250
திருதராஷ்டிரன், பாண்டி, விதுரர், துரியோதனன், இவர் கள் யார் யாருடைய அம்சம் என்பது	251
துரியோதன தியர் நூற்று வரின் பெயர்	251-252
துச்சஸைவின் விவரமும்	252
பாண்டவர்கள் யார் யாருடைய அம்சமென்பதும் சந்தி ரன் அபிமன்யுவைப் பற்றிச் சொன்னதும்	253
திருளபதி புத்திரர்கள் யார் யாருடைய அம்சம் என்பது... ..	254
ப்ருதை குத்தியானது	254
காணன் பிறப்பு	254-255
காணனிடம் இந்திரன் கவசகுண்டலம்பெற்றுச் சக்தி ஆயுதம் கொடுத்தது	255
காணனென்னும் பெயரின் பொருள்	255
கண்ணன், பலராமர், பாத்மன்னை இவர்கள் யார் யாரு டைய அம்சம் என்பது	255-256
கிருஷ்ணபத்தினிகள் யார் யாருடைய அம்சம் என்பது	256
69 ருக்மிணி, திரௌபதி, குந்தி, மாத்திரி கார்தாரி, இவர்கள் யார் யாருடைய அம்சம் என்பது	256
ஜனமேஜயர் குருவம்சத்தைச் சொல்லும்படி கேட்டல்	257
தக்ஷர் பிறப்பும் அவர் வம்சமும்	257
தக்ஷ புத்திரிகளிடமிருந்து கசியபர் தேவர்களை யுண்டாக்கல யமன்பிற் ப்பு	258
மனுவின் பிறப்பும் அவர் வம்சமும்	258
யானவர் எவ்வழியில் பொருள்	258
புருவவஸ்வலாற்றுச் சருக்கம்	258-259
70 நகுஷன் வரலாற்றுச் சருக்கம்	259
யயாதிவரலாற்றுச் சருக்கம்... ..	259-261
கசுணைத் தேவர் வேண்டுகொள்ளும்	262-263
கசுன் சுக்ரரிடத்தில் கலவிப்பியல்	263
71 கசுன் வரலாற்றுச் சருக்கம்	263-268
சுகார் மதுபானம் தகாதென்றது	268

¹ பூவாமல் காய்க்கும் மரம்.

அத்தியாயம்,	பக்கம்.
72 தேவயானி கசணைக் காமித்தல்	269
தேவயானிக்கும் கசணைக்கும் ஸம்பாஷணை ...	269-270
இந்திரன் கன்னிகைகளின் ஆடைகளைக்கலைத்தல் ...	271
சர்மிஷ்டைக்கும் தேவயானிக்கும் ஸம்பாஷணை ...	271-272
யயாதி தேவயானியைக் கிணற்றினின்றெடுத்தல் ..	272
தேவயானி யயாதியைவரித்தலும் அவ்விருவர் ஸம்பாஷணையும்	272-273
சுக்ராசாரியர் தம்பெண்ணைத்தேற்றல்	274-275
73 சுக்ராசாரியர் தம்பெண்ணுக்குப் பொறுமையின் சிறப்புக்கூறல்	275-276
தேவயானி தன் னுணிகைக்கூறல்	276-277
74 சுக்ராசாரியர் விருஷபர்வாவைவிட்டு நீங்குவேனெனல் ...	277-278
விருஷபர்வா சுக்ரரை வேண்டல்	278
விருஷபர்வா தேவயானியை வேண்டல்	279
தேவயானி சர்மிஷ்டையை அடிமையாகக்கொள்ளல் ...	280
75 யயாதி தேவயானியைக்காணல்	281
யயாதி தேவயானியைப்பார்த்து அவளையும் சர்மிஷ்டையை யும் குறித்து நீங்கள் யாரெனவினாவியது	281
யயாதியைத் தேவயானி வரித்தல்	282
யயாதிக்கும் தேவயானிக்கும் ஸம்பாஷணை	282-283
சுக்கிரர் தேவயானியை யயாதிக்கு மனைவியாக அளித்தல். ...	284
76 சர்மிஷ்டையை அரசன் ஸந்தித்தல்	286
சர்மிஷ்டைக்கும் யயாதிக்கும் ஸம்பாஷணை	286-288
77 தேவயானி சர்மிஷ்டையைப் புத்திரனைப்பற்றி வினாவுதல் ...	289
சர்மிஷ்டைக்கு மூன் னுயிர்னைகள் பிறத்தல்	290
அந்தப்பிள்ளைகள் தங்கன்பிதாவை வெளிப்படுத்தல் ...	291
தேவயானி சுக்ரரிடம் முறையிடல்	292
சுக்ரர் யயாதியைச் சபித்தல்	292
யயாதி ஜரையைமாற்ற வரம்பெறுதல்	293
78 யயாதிபுத்ரரில் நூல்வர் ஐரையைப்பெற்றுக்கொள்ள மறுத்தல்	294-295
பூரு ஐரையைப்பெற்றுக்கொள்ளல்	296
79 யயாதி திரும்பவும் ஐரையைப்பெற்றுக்கொள்ளல் ...	297
பூருவுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யத் தொடங்கல்	298
பூருவர் அபிஷேகத்தில் பிராம்மணர்க்கு உடன்படுத்தல். ...	299
80 யயாதிசரித்திரத்தின் பிந்தகுதி	301
81 யயாதி பூருவுக்கு ராஜ்யாபிஷேககாலத்திற்சொன்னரீதி... ..	302
யயாதி இந்திரனுக்கு உலகவிருத்தார்த்தம் கூறல் ...	302-303
82 யயாதியை இந்திரன் சபித்தல்	304
அஷ்டகன் யயாதியை வினாவுதல்	304-305
83 அஷ்டகனுக்கும் யயாதிக்கும் ஸம்பாஷணை	305-308
84 யயாதி புண்ணியக்குறைவுள்ளவர் பூமியில் ஜனிப்பர் என்றது	308

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
பொருளில்லாதவர்களை உலகம் மதியாதென்பது ...	308
நாற்கால்பிராணிகள் பிறக்குமுறை ...	309
மானிடர் ஜனக்கும்முறை ...	310
இறந்தமனிதன் செல்லும்கதி ...	310
ஒருவன் புண்ணியபாபலோகங்களைச் சேரும்முறை ...	311
85 பிரமசரியமுதலிய ஆச்ரம தர்மங்கள் ...	312
முனிவர்களின் தர்மம் ...	313-314
ஆச்ரமத்துக்கேற்ப ஆகாரநியமம் ...	314
86 தேவர்களோடு ஒப்புமையைஅடைகிறவன் யாரென்பது...	314
யயாதி தான் பூமியில்விழுவதற்குக் காரணங்கூறல் ...	315
யயாதி அஷ்டகனுக்கு மேலுலகமுண்டெனல் ...	316
யயாதிக்கு அஷ்டகனும் பிரதர்த்தனனும் தங்கள் புண்ணியத்தைத் தருவோமெனல் ...	316
யயாதி மறுத்தல் ...	317
87 வஸுமானும் சிபியும்கொடுத்த புண்ணியத்தை யயாதி அங்கீகரியாமை ...	318
அஷ்டகன்முதலியவர்கள் விமானத்தைக் காணல் ...	319
மாதவி யயாதியைக் காணல் ...	319
யயாதி தொகித்ரர்புண்ணியத்தை ஏற்கலாமெனல் ...	320
யயாதியுடன் சிபிமுதலியோர் ஸ்வர்க்கம்செல்லல் ...	321
யயாதி சிபியின்மகிமையை எடுத்துரைத்தல் ...	321
யயாதி தன்பிறப்பு வரலாற்றை அஷ்டகனுக்குரைத்தல் ...	322
88 பூருவம்சத்தின் ஒருபகுதி ...	323-324
89 துவ்யந்தனுடைய ராஜ்யபரிபாலனம் ...	324-325
90 துவ்யந்தன் வேட்டைக்குச்செல்லல் ...	326-328
91 துவ்யந்தன் புஷ்பவனம்புகுதல் ...	328-329
துவ்யந்தன் கண்ணுவருடைய ஆச்ரமத்தைக்காணல் ...	330
கண்ணுவர்ஆச்ரமத்தின் சிறப்பு ...	331-332
துவ்யந்தன் கண்ணுவர்ஆச்ரமத்தில் நுழைதல் ...	332
92 துவ்யந்தன் சகுந்தலையைவரித்தல் ...	334
சகுந்தலை தன்பிறப்பு வரலாற்றைக்கூறல் ...	335-340
மேனகைக்கும் இந்திரனுக்கும் ஸம்பாஷணை ...	335-338
93 மேனகைக்குச் சகுந்தலைபிரத்தல் ...	339
கண்ணுவர் சகுந்தலையைக் கண்டெடுத்தல் ...	340
சகுந்தலையென்னும் பெயரின்பொருள் ...	340
94 எட்டுவகை விவாகங்களும் அவை வழங்கும் வருணங்களும் ...	342-(405)
துவ்யந்தனைச் சகுந்தலை வரம்வேண்டல்...	342-343
துவ்யந்தனுக்கும் சகுந்தலைக்கும் விவாகம் ...	343
சகுந்தலை கண்ணுவருக்கு நடந்ததை உரைத்தல் ...	345
சகுந்தலைக்குக் கண்ணுவர் அனுக்கிரகித்தல் ...	346
95 சகுந்தலை பரத்தைப்பெறுதல் ...	347
இந்திரன் சகுந்தலைகுமாரனை ஆர்வமித்தல் ...	347
சகுந்தலைகுமாரனுடைய பராச்ரமம் ...	348-349

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

96	கண்ணுவர் சகுந்தலையையும் அவள்குமாரனையும் துஷ்யந்த னிடம் போகும்படி தூண்டல்	350
	சகுந்தலையும் ஸர்வதமனனும் கரட்டிலேயே வலிப்போ மெனல்	351
	சகுந்தலையும் ஸர்வதமனனும் கண்ணுவரிடம் விடைபெற றுக்கொள்ளல்	352
	கண்ணுவர் தம்சிஷ்யர்களுக்குச் சகுந்தலையையும் ஸர்வ தமனனையும் அழைத்துப்போகும் வழியைக்கூறல் ...	353
	சகுந்தலைமுதலானவர்கள் பிரதிஷ்டானாகரஞ்சோதல் ...	354
	கண்ணுவசிஷ்யர்கள் சகுந்தலையை விட்டுவிட்டுப் பிர திஷ்டானாகரியை நீங்கல்	355-356
97	சகுந்தலையும் ஸர்வதமனனும் துஷ்யந்தன் முன்னிலையில் நமஸ்கரித்தல்	357
	துஷ்யந்தன் அவர்களை நிராகரித்தல்	358
98	சகுந்தலை துஷ்யந்தனோடு விவாதஞ் செய்தல் ...	358-365
	ஜாதகர்மமந்திரத்தின்பொருள்	363
	சகுந்தலை முன்னடந்ததை ஞாபகப்படுத்தல் ...	364
	துஷ்யந்தன் சகுந்தலையைத் தூஷித்து நிராகரித்தல் ...	365-366
99	சகுந்தலை தன் உயர்வுகூறல்	366
	சகுந்தலை துஷ்யந்தனைப்பார்த்து அவன் செய்யும் காரியம் தோஷமெனல்	367-368
	எவர்கள் புத்திரரெனப்படுவரென்பது ...	368
	ஸத்தியத்தின் சிறப்பு	369
	சகுந்தலை கோபித்துத் திரும்பியது ...	370
100	துஷ்யந்தனைப்பார்த்து அசீரி சொல்வது ...	370
	தேவர்கள் துஷ்யந்தனுக்கு உரைத்தது ...	370
	சகுந்தலையையும் ஸர்வதமனனையும் அரசன் அங்கீகரித்தது	371
	அரசன் சகுந்தலையை ஸமாதானஞ்செய்து அவ்விருவரை யும் ரதந்தரியையிடம் அழைத்துப்போனது ...	372
	பரதனுக்கு யுவராஜ பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தது ...	373
101.	பரதனுடைய வம்சத்தின் ஒருபகுதி	373-375
	ஸம்வரணன் ராஜ்யமிழந்து திரும்பவும் பெற்றது ...	376
102	மஹாபிஷக் பிரம்மதேவரால் சபிக்கப்பட்டது ...	378
	வஸுக்களுக்குக் கங்கை வரமளித்தது ...	380
103	கங்கைக்கும் பிரதிபனுக்கும் ஸம்பாஷணை ...	380-382
	சந்தனு பிறந்தது	382
	பிரதீபன் சந்தனுவின் விவாகத்தைப்பற்றிச் சொன்னது ...	382-383
	சந்தனு ராஜ்யபாரஞ் செய்தது	383-384
	கங்கையைச் சந்தனு தனக்கு மனைவியாகவேண்டல் ...	385
104	கங்கை சந்தனுவினிடம் செய்துகொண்ட ஏற்பாடு ...	385
105	கங்கை தன் ஏழுபிள்ளைகளையும் கொல்லல் ...	387
	கங்கை தன் வரலாறும் தன்னுடைய செய்கைக்குக் காரண மும் சொல்லல்	387-388

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
106 வஸுக்கள் சாபமடைந்ததைக் கங்கை கூறல் ...	389-392
த்யோவென்னும் வஸுவின் மனைவி நந்தினியை விரும்பல்	390
த்யோவென்னும் வஸு மற்ற வஸுக்களுடன் நந்தினியைக்	
கவர்தல்	390
வலிஸ்டர் வஸுக்களைச் சபித்ததும் அனுக்கிரகித்ததும்	391
கங்கை பீஷ்மரைத் தன்னுடன் அழைத்துப்போதல் ...	392
107 சந்தனுவின் குணமும் மகிமையும் ...	393-394
பீஷ்மர் கங்காஜலத்தைத் தடுத்ததைச் சந்தனு காணல் ...	395
கங்கை பீஷ்மரைச் சந்தனுவிடம் ஒப்புவித்தல் ...	395-395
சந்தனு ஸத்யவதியைக்காணல் ...	396
செம்படவன் அரசனுக்குச்சொன்ன நிபந்தனை ...	397
பீஷ்மர் சந்தனுவின் துக்கத்துக்குக் காரணம் வினாவுதல்...	398
சந்தனு மறுமொழி கூறல் ...	398
பீஷ்மர் சந்தனுவின் மனக்கவலைக்குக் காரணத்தையறிதல்	399
பீஷ்மர் செம்படவனைப் பெண்கேட்டல் ...	399
பீஷ்மர் பிரதிஞ்சை செய்தல் ...	400
பீஷ்மர் பிரம்மசரியவிரதங்கொள்வேனெனல ...	401
ஸத்யவதியைப் பீஷ்மர் தமதுநுக்கழைத்துவரல் ...	402
சந்தனு பீஷ்மருக்கு வரமளித்தல் ...	402
108 ஸத்யவதிக்குப் புத்திரர்கள் பிறத்தல் ...	402
சித்ராங்கதன் மரணம் ...	403
விசித்ரவீரியன் ராஜ்யம்வகித்தல் ...	403
109 காகிராஜன் பெண்களைப் பீஷ்மர் கவர்தல் ...	405
எட்டுவகை விவாகங்கள் ... (342)	405
பீஷ்மர் தம்மை எதிர்த்த அரசர்களை ஜயித்துப் பெண்களைக்	
கொணர்தல்... ..	406
சால்வராஜனைப் பீஷ்மர் ஜயித்தல் ...	407-408
அம்பை தான் சால்வராஜனை இர்சித்ததாகச் சொல்லல் ...	408-409
அம்பையைப் பீஷ்மர் சால்வராஜனிடம் அனுப்புதல் ...	409
வேறுபுருஷனை இர்சித்த பெண்ணை வீட்டில் வைத்துக்	
கொள்ளக் கூடாதென்பது ...	409
அம்பையைச் சால்வனும் பீஷ்மரும் நிராகரித்தல் ...	410-411
முருக்ககடவுள் அம்பைக்கு மாலையளித்தல் ...	411
110 அம்பை யஜ்ஞசேனனைச் சரணமடைதல் ...	412
அம்பை யஜ்ஞசேனன் அரசன்மேளவாயிலில் மாலையை மாட்	
டிவிட்டுப்போதல்	413
சிகண்டினி மாலையை எடுத்தனிதல் ...	413
சிகண்டினி இவ்நிகரிஷ்டியைச் சரணமடைதல் ...	413
சிகண்டினி சிகண்டியாகித் தன்பிதாவை நமஸ்கரித்தல் ...	414
111 விசித்ரவீரியன் மணமும் மரணமும் ...	414-415
112 ஸத்யவதி, விசித்ரவீரியன் மனைவிகளிடத்தில் புத்திரோத்	
பத்தி செய்யும்படி பீஷ்மரை வேண்டல் ...	416
பீஷ்மர் மறுத்தல்	416-417

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

- 113 தீர்க்கதமஸ் குருடரான வரலாறு ... 419
 ஒரு பெண்ணுக்கு ஒருகணவன் தான் கதியென்பது ... 420
 தீர்க்கதமஸ் மனைவிமக்களால் கங்கையில் தள்ளப்பட்டது 421
 பலிள்ளுமரசன் அவரை எடுத்துத் தன் மனைவியிடத்தில்
 புத்திரோத்தபத்திசெய்ய வேண்டினது ... 421
 பலியின்மனைவி தன் தாதியை அவரிடம் அனுப்பியது ... 421
 பலி தன்மனைவி செய்ததை அறிந்தது ... 421
 பலியின் மனைவிக்கு அங்கவங்ககலிங்கதேயத்தரசர் பிறந்தது 422
- 114 பீஷ்மர் பரதகுலத்தைப் பிராமணரால் விருத்திசெய்ய
 வேண்டுமென்றது ... 422
 ஸத்யவதியைக் குலவிருத்திக்கு உபாயம் சொல்லும்படி
 பீஷ்மர் வேண்டல் ... 423
 ஸத்யவதி தனக்கு-வியாஸர்பிறந்ததை உரைத்தல் ... 423-425
 வியாஸரைக்கொண்டு புத்திரோத்தபத்திசெய்யவிக்கப் பீஷ்மர்
 உடன்படல் ... 425
 ஸத்யவதி விபாஸரை அம்பிகை அம்பாலிகைகளிடம் புத்தி
 ரோத்தபத்திசெய்ய வேண்டல் ... 427
 வியாஸர் உடன்பட்டமறைதல் ... 427
- 115 வியாஸருடைய விகாரஸூபத்தைக்கண்டு அம்பிகை கண்
 களை மூடிக்கொள்ளல் ... 429
 வியாஸர் அம்பிகையின்மகன் பொட்டையனுவானென்றது 429
 வியாஸர் அம்பாலிகையின் புத்திரன் வெண்மையாவானெ
 ன்றது ... 430
 அம்பிகை தன்வேலைக்காரியை வியாஸரிடம் அனுப்பினது... 431
 தாதிக்கு வியாஸர் வரமளித்தது ... 431
 விதூரர் ஜனனம் ... 431
- 116 ஆணிமாண்டவ்யர் கழுவேற்றப்படுதல் ... 432-433
- 117 ஆணிமாண்டவ்யரை அரசன் கழுவினின்று இரக்கிவிடுதல் 434
 தர்மதேவதை ஆணிமாண்டவ்யரால் சாபம்பெறுதல் ... 435
- 118 பாண்டு வில்வித்தழையில் தேர்ச்சியடைந்து முடிசூட்டட்
 படுதல் ... 437
- 119 பீஷ்மர், பாண்டு திருதராஷ்டிரர்களுடைய விவாஹத்தைப்
 பற்றி விதூருடன் யோசித்தல் ... 438
 காந்தாரியையும் பின்னும் பத்துக்கன்னிகைகளையும் திருத
 ராஷ்டிரன் மணத்தல் ... 439
 காந்தாரியின் பதிவிரதாதர்மம் ... 439
 திருதராஷ்டிரன் நூற்றுக்குஅதிகமானமகளிரை விவாஹம்
 செய்தது ... 440
- 120 ஞந்தி தூர்வாளிஷியிடம் மந்தரம்பெற்றது ... 440
 ஞந்தி ஸஞ்சயனை அழைத்ததும் அவள் கண்ணை உண்டாக்
 கினதும் ... 441-442
 ஞந்தி குழந்தையைப் பெட்டியுள்வைத்து ஆற்றிலவிட்ட
 தும் ஸஞ்சயன் எடுத்து வளர்த்ததும் ... 442-443

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
ஸகுரியன் 'கவசகுண்டலத்தைக்கொடாதே' என்று கர்ணனுக்குக் கூறியது	443
கர்ணன் இந்திரனுக்குக் கவசகுண்டலம்கொடுத்துச் சக்தி ஆயுதம்பெற்றது	444
121 பாண்டு சூந்தியை விவாஹம்செய்தது	445
122 பாண்டு மாத்திரியை விவாஹம்செய்தது	447
பாண்டு திக்விஜயம்செய்தது அஸ்திபுரம்சேர்ந்தது	448-449
123 பாண்டு புணர்ச்சியிலிருந்த இரண்டுமான்சையெய்தது... ..	450
மாயிருந்த கிந்தமரிஷி பாண்டுவைச் சபித்து இறந்தது... ..	452
124 பாண்டு துக்கமுற்றுத் தவஞ்செய்யத்துணிக்ந்து	453-454
ஸ்யாவியாவேணென்ற பாண்டுவைக் சூந்தியும் மாத்திரியும் தடுத்தது	455
பாண்டு வானப்பிரஸ்தாசர்மம் வகித்ததும் ஹஸ்திபுரியில் எல்லாரும் துக்கித்ததும்	456-457
125 பிரம்மலோகம்போகப்பறப்பட்ட ரிஷிகளுடன் பாண்டுவும் புறப்படல்	457
ரிஷிகள் பாண்டுவைத் தடுத்து அவனுக்கு ஸந்ததிஉண்டெனல்	458
126 விதூரர் விவாஹம்	459
காந்தாரி கர்ப்பந்தரித்ததும் பாண்டு ஸந்ததிக்காக விசாரப்பட்டதும்	460 461
தாயபாகத்துக்குரிய ஆறுபுத்திரர்களும் தாயபாகத்துக்குரியரல்லாத ஆறுபுத்திரர்களும்	461
பாண்டு பிராமணரால் புத்திரோத்பத்தி செய்துகொள்ளும்படி சூந்தியைவணங்குதல்	462
127 பாண்டுவுக்குக் சூந்தி வ்யுலிதாசன் கதையைச்சொல்வது	463-465
128 உத்தாலகர்கதை	466-469
விபசாரத்தால் ஸ்திரீபுருஷர் இருவருக்கும் தோஷமுண்டென்பது	469
பாண்டு பிராமணரைச்சேர்ந்து ஸந்ததிவிருத்தியாக்கவேண்டுமென்று சூந்திக்குச்சொல்லியது	469-470
சூந்தி புத்திரோத்பத்திக்கு உபாயங்கூறல்	470
129 சூந்தி தர்மதேவையை அழைத்து யுதிஷ்டிரரைப்பெறுதல்	472-473
காந்தாரி பொறாமையெகொண்டதும் அவளுக்கு மாம்ஸபிண்டம் பிறந்ததும்	473
பாண்டு வாயுவை அழைக்கும்படி சூந்தியைவற்புறுத்தல்	474
மீமன் பிறந்ததும் அவன் தேகவன்மையும்	475
துரியோதனன் பிறந்ததும் அப்பொழுதுநேர்ந்த உற்பாதமும்	476
பிராமணர்களும் விதூரரும் துரியோதனனை விட்டுவிடும்படி கூறல்	477
திருதராஷ்டிரனுக்கு யுயுதஸூவும் ஒருபெண்ணும் உண்டானது	477

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
130 துச்சலையின் பிறப்பு வரலாறு	478-479
131 துரியோதனுடைய பெயர், விவாகம், துச்சலையின் விவாகம்	479-480
132 பாண்டேவமும் இந்திரன் அனுக்கிரகமும்	485
குந்தி அர்ஜுனைப் பெறுதல்	486
அசுரீரி குந்தியை விந்துச் சொல்லியது	486-487
தேவர்முதலியோர் அர்ஜுனைப் புகழ்ந்தது	487-488
பாண்டு குந்தியை 'இன்னும் பிள்ளைகளை வேண்டு' என்ற தும் குந்தி மறுத்ததும்	489
133 மாநரி பாண்டுவின் புத்திரன் வேண்டினதும் அவன் குந்தியை ஆஜ்ஞாபித்ததும்	490
குந்தி மாநரிக்கு மந்திரோபதேசம் செய்ததும், மாநரிக்கு நகுலஸஹதேவர் பிறந்ததும்	490-491
வஸுதேவர் பாண்டுவைக் குப் பிள்ளை பிறந்ததைக் கேள்வி யுற்று மகிழ்தல்	492
வஸுதேவருடைய புரோகிதர் பாண்டவருக்கு ஜாதகரும நாமாகரணங்கள் செய்தல்	493
சர்யாதியின் குமாரனான சுகனிதத்தில் பாண்டவர் ஆயுதம் பயிலுதல்	493-494
134 பாண்டவர் பிராயமும் கிருஷ்ணனுடைய பிராயமும்	494-495
பாண்டுவின் மரணம்	496
குந்தியும் மாநரியும் பாண்டவர்களும் புலம்பல்	497-499
பிராமணர்கள் தேற்றலும் மாந்திரி அனுமரணம் செய்யாத துணிதலும்	500-501
பாண்டவர் பாண்டுவிற்கும் மாநரிக்கும் ஜலதர்ப்பணஞ் செய்தல்	502
135 ரிஷிகள் பாண்டவரையும் குந்தியையும் அஸ்திரோபரம் அழைத்துப் போதல்	503
ரிஷிகள் பீஷ்மர்முதலானோருக்குப் பாண்டவரைக்காட்டி அவர்களை ஒப்புவித்தல்	504-505
136 பாண்டுவின் அஸ்திரஸம்ஸ்காரமும் பிரேதக்கிரியைகளும்	506-508
137 ஸத்யவதியும் அம்பிகை அம்பாலிகைகளும் வனஞ்செல்லல் பீமஸேனனிடத்தில் பொறாமையொண்ட துரியோதனன் அவனைக்கொல்லவேண்டி	509
பீமஸேனனைக் கங்கையில் தள்ளினதும், ஸர்ப்பங்களினால் கடிப்பித்ததும்	510-511
புயுதஸு பாண்டவருக்குத் துரியோதனன் செய்வதைத் தெரிவித்தல்	511-512
138 துரியோதனன் பீமஸேனுக்கு விஷங்கொடுத்த பக்தியைக் களைக்கொடுத்து உண்டித்தல்	512
ஸர்ப்பங்கள் கடித்ததனால் பீமஸேனுக்கு ஸ்தாவரவிஷம் தொலைதல்	513
... ..	514

அந்தியாயம்.	பக்கம்.
ஆர்யகள்வேண்டுகோளால் வாஸுகி பீமனை ரஸபானஞ் செய்வித்தல் 515	
139 குந்தி பீமனைக்காணாமல் விதாரவைவினுவதலும் அவர் தேற்றலும் 516-517	
பீமன் நாகர்களால் விஷநிவிருத்திசெய்யப்பெற்றுத் திரும்புதல் 517	
கிருபாசார்யர் பாண்டவருக்கும் கௌரவருக்கும் வில்லாசிரியராதல் 518	
140 சரத்வானுக்குக் கிருபரும் கிருபியும் பிறந்தவரலாறு ... 519	
நான்குவகையான தனூர்வேதம் 520	
துரோணர்பிறப்புபுரலாறு 521	
அசுவத்தாமாபிறப்பு 522	
துரோணர் பாசுராமரிடம் அஸ்தர்பயிற்சிசெய்தல் ... 523-524	
141 துருபதனால் துரோணர் அவமானமடைதல் ... 525	
துரோணர் கிணற்றினின்று பந்தையும் மோதிரத்தையும் எடுத்தல் 526	
துரோணரைப்பற்றிராஜகுமாரர்கள் பீஷ்மரிடந்தெரிவித்தல் 527	
பீஷ்மர் துரோணர்வந்தவரலாற்றைக்கேட்டல் ... 527-530	
துரோணர்கௌரவபாண்டவர்களுக்குவில்லாசிரியராயமாந்தல் 530	
142 அர்ஜுனன் துரோணர்செய்தபீகையில்தேறியது ... 532-533	
அர்ஜுனன் அப்பியாஸந்தான் காசனமென் றறிந்து இரவில் ஆயுதம்பயின்றது 533	
ஏகலய்யன் துரோணரைப்போலப் பதுமையெய்துகொண்டு வழிபட்டது 534	
ஏகலய்யன்லாகவத்தைக் கௌரவர்கள்கண்டு வியப்புற்றது 534-535	
ஏகலய்யன் துரோணருக்கு வலக்கைக்கட்டைவிரலைக் குருதஷ்டினைகொடுத்தது... .. 535	
பாண்டவர்களையும் கௌரவர்களையும் துரோணர்பீகித்தல் 537	
143 அர்ஜுனன் பாஸபகழியின் சிரத்தைத்துணித்தல் ... 537-538	
அர்ஜுனன் துரோணரை முதலையினின்றும் விடுவித்தல் ... 538	
அர்ஜுனன் துரோணரிடம் பிரம்மசிரஸளனும் அஸ்தரம் பெறுதல் 539	
144 துரோணர் தம்சிஷ்யர்களின்றிறமையை வெளிப்படுத்த ஏற்பாடுசெய்தல் 540-541	
தர்மபுத்திரர்முதலானவர்கள் ஆயுதப்பயிற்சியைக்காட்டல் 542	
பீமனேனும் துரியோதனனும் கதாயுத்தஞ்செய்தல் ... 542-543	
145 பீமனும் துரியோதனனும் புத்தஞ்செய்ய, துரோணசாரியர் விலக்குதல் 543	
அர்ஜுனன் வில்லிறமையையும் அஸ்தரத்திறமையையும் காட்டல் 544-545	
146 கர்ணன் அங்கில் பிரவேசித்தல் 546	
அழைக்கப்படாமல்வருதலும் கேட்கப்படாமற்பேசுதலும் பாபமென்பது 547	

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

	கர்ணன் அர்ஜுனனை அவமதித்துத் தன் திறமையைக் காட்டல்	547
	திருபார், 'ஊர்பேர்தெரியாதகர்ணனோடு அர்ஜுனன் யுத்தஞ்செய்யான்' என்றது	548
	கர்ணன் அங்கதேசாதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகம்செய்யப் பெற்றது	549
147	கர்ணனைவளர்த்தவனாகியதேர்ப்பாகன் அரங்கில் வந்தது... பீமன் கர்ணனைநிந்தித்ததும் துரியோதனன் பரிந்து பேசியதும்	550
148	துரோணர், கௌரவபாண்டவர்களைக் குருதகழினை கேட்டல்	550-551
	கௌரவர் துருபதனால் தோல்வியடைதல்	552
	பாண்டவர் துருபதனைவென்றதும், அர்ஜுனன் அவனைப் பிடித்துவந்ததும்	553-554
	துருபதன் பாதிராஜ்யம்பெற்றுத் துரோணருடன் சினேகிதனானது	554-556
149	துருபதன் உபயாஜரைச் சரணமடைதல்	557
	துருபதன் உபயாஜரால் மறுக்கப்பட்டு யாஜரைச் சரணமடைதல்	559
	யாஜர் யாகத்தில் ஹவிளை அக்னியில் ஹோமஞ்செய்தல்... துருபதனுக்கு அக்னியினின்று திருஷ்டத்யும்னனும் திரௌபதியும் பிறத்தல்	561
	திருஷ்டத்யும்னன் துரோணரிடம் வில்வித்தைபயிலல்	562
	துருபதன் ஜனனம்	562
150	தர்மபுத்திரர் யுவராஜபட்டாபிஷேகம்செய்யப்பெறுதல்... பீமன் பலராமரிடத்தில் கதாயுதம்பயின் தது	563
151	அர்ஜுனனுக்குத் துரோணர் பிரம்மசிரஸ்என்னும் அஸ்தரத்தின் வரலாகூறியது	564-565
	அர்ஜுனனைத் துரோணர் குருதகழினைகேட்டல்	566
	துரோணர் அர்ஜுனனைக் கண்ணனிடத்தில் நட்புக்கொள்ளும்படி சொல்லல்	567
	பீமனும் அர்ஜுனனும் திக்விஜயஞ்செய்தல்	568
152	துரியோதனன் திருதராஷ்டிரனிடம் பாண்டவரை வாரணுவதமனுப்பும்படி சொல்லியது	569-570
153	கணிகர் திருதராஷ்டிரனுக்குப் பகைவெல்லுமுறையைச் சொல்லியது	571-572
	கரியின் உபாக்கியானம்	573-575
	கணிகர் திருதராஷ்டிரனுக்கு ராஜதந்திரமுரைத்தது	576-577
	ஐதுக்ருஷ்ணபர்வம்.	577-582
154	பாண்டவர்கள் அரக்குமாளிகையினின்று தப்பினதைச் சுருக்கிக்கூறல்	582-583
	திருதராஷ்டிரனுக்கும் துரியோதனனுக்கும் வாக்குவாதம்	584-585
155	திருதராஷ்டிரன் பாண்டவரை வாரணுவதத்துக்கணுப்புதல்	586-587

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
156 புரோசனன் அரக்குமாளிகைகட்டியது	588-589
157 யுதிஷ்டிரர் தம்முடன்வந்தஜனங்களை ஊருக்கனுப்புதல்...	590
விதூர் விலேச்சபாவையில் யுதிஷ்டிரருக்குப் புத்திகூறல்	591
158 பாண்டவர்கள் அரக்குமாளிகையிற்பிரவேசித்தல் ...	593
யுதிஷ்டிரர் பீமனுக்கு அரக்குமாளிகையைப்பற்றிச் சொல்லல்	593
பீமன் ஸாமத்தினால் ராஜ்யமடைவோமெனல்	595
தர்மராஜர் அரக்குமாளிகையினின்று தப்பியோடவேண்டுமெனல்	596
159 கனகன் சுரங்கஞ்செய்தது	597
160 குந்தி பிராமணபோஜனஞ்செய்தல்	598
பீமன் அரக்குமாளிகையைக்கொளுத்திவிட்டுச் சுரங்கவழியாக ஓடுதல்	599
161 பாண்டவர்கள் கங்கையைத்தாண்ட விதூர் ஓடும்அனுப்புதல்	601
பாண்டவர் கங்கையின் அக்கரைசேர்தல்	602
162 ஐந்துபிள்ளைகளோடு எரிக்கப்பட்ட வேடச்சியைக் குந்தியென்று நினைத்தல்	603
பாண்டவரும் குந்தியும் இறந்தார்களென்று கௌரவர் புலம்பியது	604
பாண்டவர்க்காகப் புலம்பிய பீஷ்மரை விதூர் தேற்றல்	604-608
163 பீமன் எல்லாரையும் ஊக்கிக்கொண்டு ஓர் ஆலமரத்தடிசேர்தல்	610
பீமன் ஜலம்கொண்டு வருதல்	610
பீமன் ஸஹோதாரர்களையும் தாயையுங்கண்டு புலம்பல்	611-612

ஹிடிம்பவதபர்வம்.

164 ஹிடிம்பலனுப்பப்பட்ட ஹிடிம்பைப் பீமனைக்கண்டு மோசித்தல்	614
ஹிடிம்பை மாண்டிப்பெண்ணுருவத்துடன் பீமனை வரித்தல்	615-616
ஹிடிம்பைசொல்லுக்குப் பீமன் உடம்படாமை	616
165 ஹிடிம்பன் கோபித்து ஹிடிம்பையைத் தேடிக்கொண்டுவருதல்	617-618
பீமனுக்கும் ஹிடிம்பனுக்கும் விவாதம்	619-620
பீமனுக்கும் ஹிடிம்பனுக்கும் யுத்தம்	620-621
166 ஹிடிம்பை குந்திக்குத் தன்வரலாறுகூறல்	622
குந்திமுதலானவர்கள் பீமனை உற்சாகப்படுத்தல்	623
ஹிடிம்பவதம்	624
167 ஹிடிம்பையையும் கொல்ல நினைத்த பீமனை யுதிஷ்டிரர் தடுத்தது	625
ஹிடிம்பை தான் ராஜ்யை அல்லள் என்றது	626-627
பீமனை மணந்துகொள்ளத் தர்மபுத்திரர் ஹிடிம்பைக்கு அனுமதிசெய்தது	628

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

- 168 குந்திமுதலானவர்களைச் சாலிவேந்தர்வரலுக்கு ஹிழிம்
பை அழைத்துப்போதல் 628
பீமன் குந்திஆஜ்ஞையை ஏற்று ஹிழிம்பையைமணத்தல்... 629-630
வியாலர் நேரில்தோன்றிப் பாண்டவர்களையும் குந்தியை
யும் தேற்றல் 631-632
- 169 கடோதக்கசன்பிறப்பும் அவன் பாண்டவர்களைத்தேபோது
வருவதாகச் சொல்லிப்போதலும் 632-633
ஹிழிம்பை, நினைத்தபோதுவருவதாகச் சொல்லிப்போதல் 634
- 170 குந்திமுதலானவர்கள் மற்றொருவனத்தில் வியாலரைச் சந்
தித்தல் 635
வியாலர் அவர்களை ஒருபிராமணன்வீட்டிற் குடிவைத்துப்
போதல் 635
- பகவதபர்வம்.
- 171 பாண்டவர் ஏகசக்ரநகரியில் பிஷையெடுத்தது ... 636
பீமன் சூயவனுக்குச் சமையெடுத்தது ... 637
பிராமணன் வெறுத்துக்கொண்டு புலம்பியது ... 638-640
- 172 பிராமணனைப்பார்த்து அவன் மனைவி ராக்ஷஸனிடம் தான்
போவதாகச் சொல்லியது 640-644
பிராமணன் மறுத்தல் 644
- 173 பிராமணனைப்பார்த்து அவன்பெண் சொன்னது ... 644-646
பிராமணனைப்பார்த்து அவன்பிள்ளை சொன்னது ... 646
- 174 பிராமணன் பகன்கொடுமையைக்கூறல் ... 647-649
- 175 குந்தி பகாஸுரனிடத்துக்குத் தன் புத்திரனை அனுப்பு
வதாகச் சொல்லியது 649-651
- 176 யுதிஷ்டிரர் பீமனைப் பகனிடம் அனுப்புதற்குத் துக்கித்தல
குந்தி யுதிஷ்டிரரைத் தேற்றல் 651-652
652-653
- 177 பீமன் பகனிடத்திற்குப்போகுமுன் வயிறுநிறைய உண்டு
போதல் 654
பகாஸுரனுக்காகக் கொணர்ந்த அன்னத்தைப் பீமன் புஜித்
தல் 655-656
பீமனும் பகாஸுரனும் போர்புரிதலு ... 657-659
- 178 பீமன் பகனை வதஞ்செய்தது 659
பகன்தம்பிமுதலானோர் சாந்தர்கனாரிடுக்க உடன்படல்... 660
வியப்புற்றுக்கேட்ட நகரத்தாருக்குப் பிராமணர் மறைத்
துச் சொல்லியது 661
நகரத்தினுளவர்கள் பீமனைத் துதித்தல் ... 661
- சைந்திரதபர்வம்.
- 179 பாண்டவர்கள் திரௌபதியின் மலயம்மரத்தைக் கேள்விப்
பட்டது 662-663
- 180 திரௌணர்பிறப்பு முதலியவரலாறு ... 663-666
திரௌணர் பாஞ்சாலனைச் சிவதயர்களால் வென்றது ... 665
- 181 துருபதன் திரௌணரைக்கொல்லவல்ல புத்திரனையடைய
முயலல் 667-669

அத்தியாயம்.		பக்கம்.
	உபயாஜர், யாஜர்வரலாறுகூறல்	667-668
	திருவ்டத்யும்னன் பிறந்தது	669
	திருவ்டணை பிறந்தது	670
	திருவ்டத்யும்னன் திருவ்டணையென்னும் பெயர்களுக்குக் காரணம்	671
182	பாண்டவர் எரிக்கப்பட்டனரென்று பிராமணர் துருபத னிடம் கூறல்	671-672
	துருபதன் துக்கித்ததும் புரோகிதர் பாண்டவர் ஜீவித்திருக் கின் றனரென்று தேர்நியதும்	672-673
	திரௌபதியில்வயம்வரத்துக்குக் குந்தியைப் பிராமணன் அழைத்தல்	674
183	பாண்டவர் பாஞ்சாலதேசத்துக்குப் புறப்படல்	674-675
184	வியாலர் திரௌபதியின் விருத்தாந்தத்தைக் கூறல்	676
185	பாண்டவர் பாஞ்சால நகரத்துக்குப் போகும்வழியில் பிராமணர்களோடு ஸம்பாஷித்தல்	677-678
186	அங்காரபர்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் விவாதம்	679-681
	அங்காரபர்ணன் சித்ரரதனது	682
	சித்ரரதன் அர்ஜுனனுக்குக் குதிரைகளும் காந்தர்வாஸ் திரமும் கொடுத்தது	683
	கந்தர்வன் தான் எதிர்த்த காரணமுரைத்தல்	684
	கந்தர்வன் புரோகிதர் ஒருவரை ஆடையும்படி பாண்டவ ருக்குச் சொல்லல்	685
187	தபதியை ஸம்வரணன் மலையீடுகண்டது	688
	ஸம்வரணன் தபதியைக்காணாமல் திகைத்துத்தேடுதல்	689
188	தபதி அரசனிடம் வருதல்	689
	தபதியும் அரசனும் சம்பாஷித்தல்	690-691
189	மூர்ச்சித்துவீழ்ந்த ஸம்வரணனை அவனமைச்சன் தெளி வித்தல்	692
	ஸம்வரணனுக்காக வலிஷ்டர் ஸூரியனை துதித்தல்	693
	வலிஷ்டர் சூர்பனிடமிருந்து தபதியைப்பெறுதல்	694
	தபதியை ஸம்வரணனுக்குப் பாணிக்கிராமணஞ் செய்வித் தல்	694
	ஸம்வரணனுடைய நகரத்தில் அனாவிறுஷ்டியும் பிறகு ஸூபிஷ்டமும்	695
190	கந்தர்வன் வலிஷ்டர்மகாத்ரியத்தைச் சொல்லியது	696-697
191	வேட்டைக்குச்சென்ற விகவாயித்திரருக்கு வலிஷ்டர் ஆதி த்யம் செய்தது	698
	விகவாயித்திரர் காமதேஹுவைப் பலாத்காரமாகப் பிடித் தது	699
	காமதேஹு கோபித்து விகவாயித்திரர்சேனையைக் கலை கியது	700-701
	விகவாயித்திரர் வலிஷ்டர்மீது அஸ்தரம் தொடுத்தல்	701
	விகவாயித்திரர் பிரம்மரிஷியானது	702

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
192 சக்திக்கும் கல்மாஷபாதனுக்கும் வாக்குவாதம் ...	703
கல்மாஷபாதன் சக்தியினால் ராக்ஷஸனாகச் சபிக்கப்பட்டது	704
விசுவாமித்திரர் கல்மாஷபாதன் சீர்ததில் ராக்ஷஸனை ஏவு தல்	704
கல்மாஷபாதன் பிராமணரால் நரமாம்சம்பகஷிப்பவனாகச் சபிக்கப்படுதல்	705
கல்மாஷபாதன் வலிவந்தபுத்திரர்களைப் பகஷித்தது ...	706
வலிவந்தர் தற்கொலைசெய்துக்கொள்ள முயன்றும் முடி யாமற்போனது	706
193 வலிவந்தர் பலவகைகளாலும் இறக்க முயற்சிசெய்தல்...	707-708
அதிருச்யந்தியின் கர்ப்பத்திலிருந்த சிசு வேதமோதியது...	708
வலிவந்தர் கல்மாஷபாதன்மேல ஆவேசங்கொண்ட ராக்ஷ ஸனை விலக்குதல்	709
வலிவந்தர் கல்மாஷபாதன்மனைவியிடம் புத்திரோத்பத்தி 'செய்தல்	710
194 பராசரர் பிறத்தது	711
பராசரர் தமது பிதாவின் மரணத்தைக்கேட்டு உலகத்தை அழிக்க நினைத்தது	712
கார்த்தவீரயார்ஜுனனைச் சேர்ந்த க்ஷத்திரியர்கள் பார்க்கவரை அழித்தல்	712-713
195 கண்ணிழந்தஅரசர்கள் ஓர்வரைச் சரணமடைந்து கண் பெற்றது	714
ஓர்வமுனிவரின் பித்தருக்கள் அவரைச் சமாதானஞ்செய்தது	714-715
196 ஓர்வமுனிவர் தம்கோபாக்கினியை எங்கேவிடுகிறதென்று கேட்டல்	715-716
ஓர்வமுனிவர் தம்கோபாக்கினியை சமுத்திரத்திலவிட்டது	717
197 பராசரர் ராக்ஷஸயாகஞ்செய்ததை அத்திரிமுனிவர் நிறுத்த முயன்றது	717
புலகர்முதலியோர் வேண்டுகோளால் பராசரர் அந்தயாகத் தை நிறுத்தியது	719
198 குமார்க்கடவுள் பராசரரால் மூட்டப்பட்ட அக்னியை விழு க்கியது	719
பிராமணஸ்திரீ கல்மாஷபாதனைச் சபித்தது ...	720
பிராமணி கல்மாஷபாதனுக்கு வலிவந்தரால் ஸந்ததெண் டென்றது	721
199 கந்தர்வன் தெளமியவரப்புரோகிதராகவரிக்கச்சொல்லியது	721
கந்தர்வனிடம் அர்ஜுனன் சாஷ்டாங்கி என்னும் அஸ்தர்ம பெற்றது	722
பாண்டவர் தெளமியரைப் புரோகிதராகப்பெற்றது ...	722
ஸ்வயம்வரபர்வம்.	
200 பாண்டவர் பாஞ்சாலநகரத்தில் குயவன் வீட்டிலதங்கினது	723
கிருதுரமென்னும் விலலின்வரலாறு ...	724
துருபதன் செய்த ஸவயம்வரப்பிரகடனம் ...	724

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
ஸ்வயம்வரமண்டபத்திவ்சிதப்பு	725
கிருஷ்ணை அலங்கரித்துக்கொண்டது	726
ஸ்வயம்வரமண்டபத்தில் கிருஷ்ணை பிரவேசித்தது	727
திருவட்டத்யும்னன் லக்ஷயத்தை அடிப்பவருக்குக் கிருஷ்ணை உரியவளென்றது	728
201 கிருஷ்ணைக்கு ஸ்வயம்வரமண்டபத்திலுள்ள அரசர்களைச் சொல்லியது	728-729
202 கிருஷ்ணன் பலராமருக்குப் பாண்டவர்வந்திருப்பதைக் கூறியது	731
கர்ணன் முதலியோர் விலலைநானேற்றாமல் அவமானமுற்றது	732-733
203 அர்ஜுனன் விலலைநானே கக எழுந்ததும் பிராமணர்கள் பேசிக்கொண்டதும்	734-735
அர்ஜுனன் வில்லனைத்து லக்ஷயத்தை அறுத்தது	735
அர்ஜுனனுக்குத் திரௌபதி மாலையிட்டது	736
204 அரசர்கள் கோபித்துத் துருபதனைக்கொலலப் பிரயத்தனப்பட்டது	737-738
பீமார்ஜுனர்கள் அவ்வரசரை எதிர்க்க லித்தமாயிருந்ததல் கிருஷ்ணபலராமர் பாண்டவர்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டது	738
205 கர்ணன் முதலியோரை அர்ஜுனன் முதலியோர் தோற்கச் செய்தது	739
மற்றஅரசர்கள் கிருஷ்ண னுலஸமாதானஞ்செய்யப்பெற்றது	740-743
206 குந்தி கிருஷ்ணையை ஐவரும் புஜியுங்கள் என்றது	744
திரௌபதியை ஐவரும் விவாகம்செய்துகொள்ள வேண்டுமென்பது	745
கிருஷ்ணன் முதலியோர் சூயவன்வீடுவருதல்	746
207 அர்ஜுனன் முதலியோர் கொணர்ந்தபிசுஷையைக் குந்தி சொற்படி கிருஷ்ணை டரிமாஅதல்	748
திருவட்டத்யும்னன் ஒளிர்து பாண்டவரையறிந்துபோதல் வைவாஹிகபர்வம்.	749
208 திருவட்டத்யும்னன் அந்தவீரர்கள் பாண்டவர்கள் தாமென்றதுரைத்தல்	750-751
துருபதனுடையபுரோகிதர் பாண்டவரைக் குலகோத்திரம் விசாரித்தல்	752
புதிஷ்டியார் அவருக்கு மறுமொழிகூறல்	752-753
209 பாண்டவர் துருபதன் அரண்மனை புகுந்தது	753
துருபதன் அவ்வவர்களுக்கும் எந்த வருணத்தாரைஎன்பரிசுஷ்செய்தல்	755
210 துருபதன் புதிஷ்டியாரை எவ்வருணத்தீர் என்று வினாவதல் புதிஷ்டியார் துருபதனுக்குத் தமது குலத்தைச் சொல்லுதலும் அவன் மகிழ்தலும்	755
கிருஷ்ணையை ஐவரும் கலியாணஞ்செய்துகொள்ள வேண்டுமென்பதைத் துருபதன் ஆசுஷேபித்தல்	756
...	757

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
211 வியாஸர் பலருக்கு ஒருமனைவி இருக்கும் விஷயத்தில் அபிப்பிராயபேதத்தைக்கேட்டல்	758-759
ஜமுலை ஸப்தரிஷிகளிடமிருந்ததை யுதிஷ்டிரர் கூறுதல்...	759
வியாஸர், கிருஷ்ணை ஐவருக்கும் மனைவி ஆகலாமென்று கூறல்	760
212 கிருஷ்ணை ஐவருக்கும் மனைவியாவதற்குக் காரணங்களை வியாஸர் உரைத்தது	760-762
கிருஷ்ணை நாளாயனியாயிருந்து மௌத்கல்யரால் வரம் அளிக்கப்பெற்றது	761
213 நாளாயனி துருபதனுக்குப் பெண்ணுளகாரணம்	763-764
சங்கரர் நாளாயனிக்கு ஐந்துகணவரை அளித்தது	764
நாளாயனி திரும்பவும் மகேசுவரரை வரங்கேட்டது	765
214 மனிதர் இறக்காமையால் இந்திரன் முதலியோர் வருந்திப் பிரம்மதேவரைச் சரணமடைதல்	766-767
இந்திரன் நாளாயனியைக் கங்கைக்கரையிற்கண்டது	767
இந்திரன் சங்கரரால் கர்வபங்கப்பட்டு அலுக்கிரகிக்கப்பட்டது	767-769
ராமகிருஷ்ணர்களின் அவதாரம்	770
ஞானக்கண்பெற்ற துருபதன் பாண்டவருடைய தேவ தேகத்தைக் கண்டது	770-771
பௌமாஸிவியின் வரலாறு... ..	771-772
கிருஷ்ணையின் முன்ஜன்மம்... ..	772
215 துருபதன் ஸம்மதிக்க வியாஸர் முதலில் யுதிஷ்டிரரை விவாகம் செய்துகொள்ள உரைத்தல்	774
தௌரியர் யுதிஷ்டிரருக்கும் கிருஷ்ணைக்கும் பாணிக்கிரகணம் செய்வித்தல்	775
பாண்டவர் வரிசைப்படி கிருஷ்ணையை விவாகம்செய்து கொண்டது	775
பாண்டவர்களுக்குத் துருபதன் சிரளித்தது	776
216 கிருஷ்ணையைக் குந்தி ஆசிரவதித்தல்	777
கிருஷ்ணன் அனுப்பிய ஆபரணங்களை யுதிஷ்டிரர் பெற்றுக்கொண்டது	778
விதுராகமனபர்வம்.	
217 அரசர்கள் பாண்டவர்விவாகத்தைக் கேள்வியுற்றது	778
சகுனி பாண்டவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று யோசனை கூறல்	779-780
லோமதத்தன்மகன் ஸமாதானஞ் செய்யவேண்டுமென்றது	780-782
218 கர்ணன் தர்ஸிப்பிராயத்தை வெளியிட்டது	782-783
கௌரவசேனையும் துருபதன்சேனையும் எதிர்த்தது	784
பாண்டவர் துரியோதனையரைப் போரில் வென்றது	785-786
கிருஷ்ணன் சேனையோடு பாஞ்சாலகாமம்வந்தது	787-788
219 துச்சாஸனன் பாண்டவர் பெருமைக்குப் பொறுமைப்பட்டது	788-789

அந்தியாயம்.	பக்கம்.
விதூரர் திருதராஷ்டிரனை ஏமாற்றினது ...	789
துரியோதனன் தந்தைமீது குமைசூடம் ...	790-791
220 துரியோதனன் பாண்டவர்களுக்கும் துருபதனுக்கும் மித் திரபேதம்செய்ய யோசித்தல் ...	791
221 கர்ணன் பாண்டவரைப் பராக்கிரமத்தினால் வெல்லலாமென்று ...	793-794
222 பீஷ்மர் பாண்டவருக்குப் பாதிராஜ்யம் கொடுக்கவேண்டுமென்று உரைத்தல் ...	795-796
223 துரோணரும் பீஷ்மரைப்போலவே உரைத்தல் ...	796-797
கர்ணன், துரோணர் பக்ஷபாதமுள்ளவரென்றது ...	797-798
கர்ணனைத் துரோணர் கண்டித்தது ...	799
224 விதூரரும் பீஷ்மத்துரோணர்களுடைய அப்பிராயத்தை அங்கீகரித்தது ...	799-801
225 திருதராஷ்டிரன் பாண்டவரை அழைத்துவரும்படி விதூரரை அனுப்பியது ...	802
விதூரர் துருபதனிடம் பாண்டவரை அனுப்பும்படி சொல்லியது ...	803
226 துருபதன் பாண்டவர்களுக்கு அஸ்திபுரம்போக விடை தந்தது ...	804
குந்தியும் விதூரரும் ஸம்பாஷித்தது ...	805
துருபதன் பாண்டவருக்குச் சீரனுப்பியது ...	805-806
பாண்டவரைக் கௌரவர் எதிர்கொண்டழைத்தது ...	806
நகராஜனங்கள் ஸந்தோஷித்தது ...	806-807
ராஜ்யலாபபர்வம்.	
227 பாண்டவர்கள் தங்கள்வீட்டில் இருகப்பிரவேசஞ்செய்தது திருதராஷ்டிரன் பாண்டவருக்குப் பாதிராஜ்யங்கொடுத்தது ...	807
யுதிஷ்டிரர் பட்டாபிஷேகம்செய்விக்ஃபெற்றது ...	808
பாண்டவர் காண்டவப்பிரஸத்தத்தீற்பிரவேசித்தது ...	809
விசுவகர்மா காண்டவப்பிரஸத்தத்தை இந்நிரப்பிரஸ்தமாக்கியது ...	810
விசுவகர்மா அந்நகர்க்கு மற்றஅங்கங்களையும் படைத்தது கிருஷ்ணன் விடைபெற்றுத் துவாரகைசென்றது ...	811
228 நாரதர் யுதிஷ்டிரருடையஸபைக்கு வந்தது ...	812-813
நாரதரை யுதிஷ்டிரர் எதிர்கொண்டதும், அவர்ஆசீர்வதித்ததும் ...	814
நாரதர் ஸுந்தோபஸுந்தர்க்கைய உரைத்தது ...	815-816
229 ஸுந்தோபஸுந்தர்கள் பிரம்மதேவரிடம் வரம்பெற்றது ...	818
230 ஸுந்தோபஸுந்தர்களுடைய சேனைகள்செய்த அக்ஃரமம் ...	820-821
231 ஸுந்தோபஸுந்தர்செய்த அக்ஃரமத்தைச் சொல்லித் தேவர்கள் பிரம்மதேவரிடம் முறையிட்டது ...	823
திலோத்தமஸூய்யும் திலோத்தமையென்னும் பெயரின்காரணமும் அவள் பிரம்மதேவரால் ஏவப்பட்டதும் ...	824
	825

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
திலோத்தமையின் அழகிற்சிற்ப்பு	826
232 திலோத்தமை ஸுந்தோபஸுந்தர்முன் தோன்றியது ...	827
திலோத்தமையால் ஸுந்தோபஸுந்தர் ஒருவரையொருவர் கொன்றது	828
பிரம்மதேவர் திலோத்தமைக்கு வரமளித்தது ...	828
பாண்டவர் திரௌபதிவிஷயமாகச் செய்துகொண்ட விய வஸ்தை	829
அர்ஜுனவனவாஸபர்வம்.	
233 பிராமணன் தன்பசு களவுபோயிற்றென்று முறையிட்டது தனஞ்சயன் பசுவைமீட்டுக்கொணர்ந்து பிராமணனுக்கு அளித்தது	830 831
அர்ஜுனன் வனவாஸஞ்செய்யப் புறப்பட்டது ...	832
234 உலூபி அர்ஜுனை ஜலத்துக்குள் இழுத்தது ...	833
அர்ஜுனன் உலூபியினால் வரிக்கப்படுதல் ...	833
அர்ஜுனனுக்கு உலூபி வரமளித்தல் ...	835
235 அர்ஜுனன் எங்கும் திரிந்து சித்ரவாகனனென்னும் அரசு னிடைம்போதல்	836
சித்ராக் கதையைவிரும்பிய அர்ஜுனை அவன் தகப்பன் கன்யாசல்கம்கேட்டது	837
236 ரிஷிகள் ஸ்ரானஞ்செய்யாதுவிட்ட ஐந்து தீர்த்தங்களைப் பற்றி அர்ஜுனன் வினா தல்	837
வர்க்கையென்னும் அப்ஸரஸ் தான் முதலையான காரணம் உரைத்தது	838-841
237 அர்ஜுனன் முதலே களாயிருந்த மந்தை நான்கு அப்ஸரஸ் கொடியும் சாபமீக்கல்	841
அர்ஜுனன் பப்ருவாஹனைச் சித்ரவாகனனுக்குக் கொ டுத்துக் கோகர்ணதேசஞ்சென்றது	841-842
238 அர்ஜுனன் ஸுபத்திரையை அடையும் உபாயத்தைச் சிந் தித்தல்	842
கிருஷ்ணன் படுக்கையில் சிரித்த காரணத்தை ஸத்யபாமை வினா தல்	843
கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் ரைவதகபர்வதத்திலுலத்தித்தல்	844
கிருஷ்ணன் துவாரகைக்குத் திரும்புதல்	844
ஸுபத்ராஹரணபர்வம்.	
239 யாதவர்களால் ரைவதகபர்வத்திலு சிரித்தனென்னும் உத் ஸவம் நடத்தப்பட்டது	845-846

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
அர்ஜுனன் தனக்கு ஸுபத்திரையைத்தரும்படி கிருஷ்ணனை வேண்டியது	846
கிருஷ்ணன் ஸுபத்திரையை அபகரிக்க உபாயங்கூறியது	847
240 பலராமர்முதலியோர் அர்ஜுனனைக் கண்டது	818
பலராமர் அர்ஜுனனை ஸுபத்திரையின் அந்தப்புரத்தில் வைக்க நிச்சயித்தது	849
241 துவாரகையில் யாவரும் அர்ஜுனனைப் பூஜித்தல் ...	850
அர்ஜுனன் ஸந்தரவியாக ஸுபத்திரையின் அந்தப்புரத்தில வலித்தது	851
அர்ஜுனனிடம் ஸுபத்திரைக்குண்டாயிருந்த காதல் ...	852
ஸுபத்திரை அர்ஜுனன் விஷயமாக யதியை வினாவியது	853
ஸுபத்திரைக்கு அர்ஜுனன் தன்னை வெளிப்படுத்தியது	853
ருக்மிணியும் தேவகியும் ஸுபத்திரையைத் தேற்றல ...	854
கிருஷ்ணன் யாதவனைவரையும் துவாரகையினின்றும் வேற்றிடம் அனுப்பியது	855
242 அர்ஜுனன் ஸுபத்திரையைக் கார்தர்வவிவாகத்துக்கு உடன்படுத்தியது	857-858
இந்திரன் கிருஷ்ணன் முதலியோர் அர்ஜுனனுக்கும் ஸுபத்திரைக்கும் விவாகஞ்செய்வித்தல ...	858-860
243 ஸுபத்திரை அர்ஜுனனுக்கு ரதம்கொணாந்தது ...	861
அர்ஜுனன் ஸ்வயநுடத்தோடு தேரேறிச்சென்றது ...	861
244 விபருதுவின்சேனை அர்ஜுனனை எதிர்த்ததும் விபருது ஆர்வதித்ததும்	863-865
உள்தீவிலிருந்தவர் அர்ஜுனன்செய்கையை அறிந்தது ...	866
பலராமர் கோபித்துக் கிருஷ்ணனுடன்சொல்லியது ...	866-867
வறாஹாணபர்வம்.	
245 கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனை யமாதானப்படுத்தி அனுப்ப வேண்டும் என்றது	868
ஸுபத்திரை அர்ஜுனனிடம் யாதவர்களைக்கொக கொல்லா திருக்க வேண்டா	868
அர்ஜுனன் ஸுபத்திரையுடன் இந்நிரப்பிரஸத்தத்தைக் கண்டது	870
246 ஸுபத்திரை இடைச்சிவேஷத்தோடு இந்நிரப்பிரஸத்தத்திற் பிரவேசித்தது	871
நிரொபநியும் குந்தியும் ஸுபத்திரையை ஆர்வதித்தது	871
அர்ஜுனன் இந்நிரப்பிரஸத்தில் எல்லாரும்கொண்டாடப்பட்டது	872

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
247 கிருஷ்ணன் ஸுபத்திரைக்குச் சிறப்புக்களைடுத்துக் கொண்டு இந்திரப்பிரஸ்தம்வந்தது	873-874
பாண்டவர்களும் யாதவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் மரியாதைசெய்ததும், கிருஷ்ணன்முதலியோர் ஸுபத்திரைக்குச் சீரளித்ததும்	875-876
அபிமன்யு பிறந்தது	877
அபிமன்யு என்னும் பெயரின்பொருள்	877
திரௌபதி ஐவருக்கும் ஐந்துபுத்திரர்களைப் பெற்றது ...	878
திரௌபதிபுத்திரர்களின் பெயர்களுக்குக் காரணங்கள்...	878-879
காண்டவதாஹபர்வம்.	
248 கிருஷ்ணர்ஜூனர்கள் காண்டவவளத்தைக்கண்டது ...	881
கிருஷ்ணர்ஜூனர் எதிரில் அக்னி பிராமணவடிவத்தோடு வந்தது	882-883
249 அக்னி கிருஷ்ணர்ஜூனர்களை ஆகாரம்வேண்டியது ...	883-874
சுவேதகிஎன்னும் அரசன் யாகம்செய்தது ...	884-886
தூர்வாஸஸ்என்னும் ரிஷியினால் சுவேதகிராஜன்யாகஞ்செய்விக்கப்பெற்றது	887
அக்னி வாட்டமுற்றது	888
பிரம்மதேவர் அக்னியைக் காண்டவவளத்தை உண்ணும்படி சொல்லியது	888
அக்னி ஒழுதடவை காண்டவவளத்தை எரிக்கத்தொடங்கியும் நிறைவேறாமற்போனது	889
250 அர்ஜுனன் அக்னியிடம் தனக்குத் தேரும் வில்லும் கிருஷ்ணனுக்கு ஆயுதமும் வேண்டலு	890
251 அக்னி அர்ஜுனனுக்குத் தேர்வில்லுணிமுதலியவையும், கிருஷ்ணனுக்குச் சக்ரமும் அளித்தது	891-892
அக்னி காண்டவவளத்தைஎரித்தது	893
252 இந்திரன் மழையெய்தித்தது	894-895
253 அச்வஸேனனென்னும்நாகம் இந்திரனால்விடுவிக்கப்பட்டது	895-896
அச்வஸேனன் கிருஷ்ணனாலும் அக்னியாலும் சாபமுற்றது	896
இந்திரனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் யுத்தம்	896-898
மயதர்சனபர்வம்.	
254 தேவர்கள் தோல்வியடைந்து திரும்பியது ...	900
இந்திரன் அசூரிவாக்கைக்கேட்டுத் திரும்பிப்போனது ...	900
மயால் அர்ஜுனனோச் சரணடைந்தது	901
காண்டவவளத்தில் எரிக்கப்பட்டாதவர் யார்யாரென்பது ...	902

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
255 மந்தபாலரிஷி ஸந்ததிவேண்டி சார்க்ககபக்ஷி உருவெடுத்தது	903
மந்தபாலர் அக்னியைத் துதித்தது	904
256 ஜரிதையென்னும் பெண்சார்க்ககபக்ஷி குஞ்சுகளைக்குறித்துத் துதித்தது	905-906
குஞ்சுகள் மறுமொழிகூறியது	906-907
257 சார்க்ககிக்கும் குஞ்சுகளுக்கும் ஸம்வாதம்...	907-908
258 குஞ்சுகளாங்கும் அக்னியைத்துதித்தது	909-911
259 மந்தபாலர் லபிதையிடம் புலம்பியது	911
லபிதகூறிய மறுமொழி	911-912
மந்தபாலர் தம்குஞ்சுகளிடம் வந்தது	912
குஞ்சுகள் மந்தபாலரை ஸ்தோத்திரஞ்செய்தது	912
மந்தபாலர் தம்குழந்தைகளின் பூயேஷ்ட கனிஷ்ட முறையை வினாவியது	913
மந்தபாலரை ஜரிதை கோபித்ததும் அவர்ஆற்றியதும்	913
260 மந்தபாலர் தம்மனைவியையும் குஞ்சுகளையும் அழைத்துக் கொண்டு வேறிடம்போனது	914
இத்திரள் கிருஷ்ணர்ஜனர்களுக்கு உரமளித்துப்போனது	914-915
அக்னி காண்டவவளத்தை எத்தனைநாள்தான் என்பது	915
அக்னிகிருஷ்ணர்ஜனர்களை ஆசீர்வதித்து விடைபெற்றுப் போனது	915
கிருஷ்ணர்ஜனர்கள் மயஸ்டன் புறப்பட்டுப்போதல்	915

ஆதிபர்வம் விஷயசூசிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
 ஸ்ரீகிருஷ்ண வரவுஷணை நமஸ்கரி:
 ஸ்ரீகிருஷ்ண வெவராய நாய நமஸ்கரி:
 ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஆதிபர்வம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

அனுக்கிரமணிகாபர்வம்.

நாராயணம் நக்ஷத்ரம் நரன்வெவ நரொதலம் |
 டெவீம் 2வரவுஷணீம் வுரவுஷணீம் ததொ ஜய ஜெயேயேசு |

புருஷோத்தமர்களாகிய நாராயணர்களையும் ஸரஸ்வதிதேவியையும் வியாஸரையும் நமஸ்கரித்துப் பிறகு 3ஜயத்தை ஒருவன் சொல்லக்கடவன். 4 5

6 நாராயணம் வுரவுஷணீம் ஜயஜெயேயேசு

லக்ஷ்மீயம் வகஸுமெவ நக்ஷத்ரம் வ |

டெவீம் 2வரவுஷணீம் வுரவுஷணீம் ததொ ஜய ஜெயேயேசு

வம்வெவ வுரவுஷணீம் வுரவுஷணீம் வம்வெவ ||

தேவர்களுக்குப்பிதாவும், ஜகத்துக்கு ஒரேநாதனும், பக்தர்களுக்குப்பிரியனும், எல்லா உலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட

1 ஆதிபர்வமுதலிய பதினெட்டாம் பெரிய பர்வங்கள் ; அனுக்கிரமணிகாபர்வமுதலிய நான்காம் மேற்கூறிய பெரிய பர்வங்களுக்கு உட்பட்ட சித்ய பர்வங்கள்.

2 வுரவுஷணீம் வெவராய நாய நமஸ்கரி:
 வுரவுஷணீம் வெவராய நாய நமஸ்கரி:

3 ஜயம்—பாரதம்.

4 ' நாராயணமேவம், நரன் பர்வத ஆதிசேஷமேவம், ஸரோத்தமணெய் சிவ வாயுபகவானேயம், ஸரஸ்வதியேவம், ஸரஸ்வதியேவம், கீர்த்தகர்த்தாவாகிய வியாஸரையும் நமஸ்கரித்து ஜயத்தைத்தொகுதான ஆரத்தப்பாரதத்தைச்சொல்ல வேண்டும் ' என்பது மாதவஸஸிரதாய உரை. (மஹாபாரததாபர்வ நியாயம், மூன்றாம் அத்தியாயம்.)

5 ' நாராயணமேவம், புருஷோத்தமணெய் வரவேயம் ' என்றும் கொள்ளலாம்.

6 இது மாதவஸஸிரதாயதில மாத்நிரம் அனுஸந்திக்கப்படுகிறது.

வனும், முக்குணங்களும் ஒழிந்தவனும், ஜனனமில்லாதவனும், வியாபகனும், முதல்வனும், ஈஸ்வரனும், ஸம்ஸாரத்தை நிவிர்த்திசெய்பவனும், தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் வித்தர்களாலும் வந்தனஞ்செய்தற்குரியவனுமாகிய நாராயணனை நான் வந்தனம் செய்கிறேன்.

ஒருகாலத்தில், 1 ரோமஹர்ஷணரென்பவருடைய புத்திரரும் 2 ஸுதகுலத்தவரும் பெளராணிராமாகிய 3 உக்கிரராவல் என்பவர், 4 நைமிசாரண்யத்தில் செளனகரென்னும் 5 குலபதியினுடைய பன்னிரண்டு வருஷங்களிற்செய்யத்தக்கதான 6 ஸதரமென்கிற யாகத்தில் வந்துசேர்ந்து ஸுகமாக வீற்றிருந்த கடுந்தவமுள்ள பிரமரிஷிகளிடஞ் சென்றார். அந்த ஸுதபுத்திரர் அவ்வாஸ்ரமத்தைச் சேர்ந்து அடக்கத்தினால் வணங்கினவாகி, நைமிசாரண்யத்தில் வலிப்பவர்களாகிய ரிஷிகளெல்லாரையும்பார்த்து, "இன்றைக்குநாம் உங்கள் தரிசனத்தினால் பாக்கியமுள்ளவளுனேன். வியாஸபகவா னுற் சொல்லப்பட்ட தர்மமும் அர்த்தமும் சேர்ந்தவையான கதைக

1 புராணப்பிரஸங்கத்தால், கேட்பவர்க்கு மயிர்கிலிர்ந்தல் உண்டாகும் படி செய்பவர்.

2 பிருதுசக்கரவர்த்தியின் யாகத்தில் இத்திரஸ்க்கு உத்தேசித்த ஹவிஸோடு பிருஹஸ்ததியின் ஹவிஸைச்சேர்த்த ஹோமஞ்செய்ய, 6 வ்யஸுடைய ஹவிலில் குருவீஜுடைய ஹவீஸ் ஆகப்பட்டுக் கம்மேனாகப் போனதினால் ஸுதகுலம் உண்டாயிற்றென்று வாயுபுராணமும், பிராம்மணஸ்தீர்க்கும் ஶுத்திரியனுக்கும் பிரஹ்மவன் ஸுதன் என்று யாஜுரூவல்சிய ஶ்ரீரீஷியும் கூறுகின்றன.

3 ஸுதிரர்; ஸுதகுலத்திற் பிரஹ்மையால் ஸுதரென்றும் ஸுதபுராணிகரென்று பிரசித்திபெற்ற ஸுதகுலப் புத்திரராதல்வர் ஸௌநயென்றும் ஸுதபுத்திரரென்றும் இவர் வழங்கப்பெறுவர். ஸௌநகாதிமுனிவர் சளுக்குப் டாரதத்தைச்சொன்னவர் இவரே.

4 தேவர்களால் அஸுரசேனை ஒரு நியிவுத்திற் கொல்லப் படுதற்கு இடமாக இருந்தமையின், அந்த இடத்திற்கு, நைமிசாரண்யமென்றும் பெயர் வந்ததென்று வராகநாராயணமும், பிரமதேவர் (ஆரிடமோட்டோ) பிரதாங்க்கிற மனோமயமான ஞாசக்கரத்தை ஸுதன் என்று வேயியெய்ந்து சொல்லப்பட்ட அதன்முனை எந்த இடத்தில் தெறித்தகட்டோகிறதோ அந்த இடம் தாஸுக்கூயோக்கியமானதென்று சொல்லி அந்தச்சக்கரத்தைச்செலுத்த அதன்முனை அந்த உனத்தில் தெறித்துப்போனதினும் அதற்கு வயிசாரண்யமெனப் பெயர்வந்ததென்று வாயுபுராணமும் கூறும்.

5 ரிஷிக்கூட்டங்களில் முக்கியமானவர்; பரிஞாயிரம் ரிஷிகளை அள்ளுபானம் முதலியவற்றால் காப்பாற்றுகிறவர்.

6 அநேகருக்குத் தானம் செய்வதும், அநேகம் பிராணிகளைத் திறுப்பி பூண்டுணுவதும், அநேகர்த்தாக்களினை செய்யப்படுவதும், யஜ்மானர்களோ ரித்விக்குக்களாக இருக்கப்பெற்றதுமான யாகம்.

ளெல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறேன். பிராமணஸ்ரேஷ்டர்களே ! அவற்றை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் ; தபோதனர்களாகிய நீங்கள் இப்போது கேட்டருளவேண்டும்” என்றனர்.

ஸூதர் அவ்வாறு சொன்னதைக்கேட்டு, நைமிசாரணியத்தில் வலிப்பவர்களாகிய ரிஷிகள், விசித்திரமான கதைகளைக் கேட்பதற்காக அவ்விடத்தில் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். ஸூத புத்திரர் அந்த ரிஷிகளனைவரையும் வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பிக் கொண்டு தபவின் அபிநிருத்தியைப்பற்றிக் குசலப்பிரஸ்னஞ்செய்து அந்தப்பெரியோர்களால் தாமும் கௌரவிக்கப்பெற்றார். அந்தத்தவத்தோர் யாவரும் உட்கார்ந்தபின் ரோமஹர்ஷணபுத்திரர் அவர்கள் கூட்டிய ஆஸனத்தைப் பணிவுடன் அங்கீகரித்துக்கொண்டார். அந்தஸூதர் அதில் ஸுகமாக உட்கார்ந்து சிரமபரிகாரமுற்றதைக் கண்டு, ஒருரிஷி, பேசுவதற்கு ஸந்தர்ப்பத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டு, “ஸூதபுத்ரே ! எங்கிருந்துவருகிறீர் ? தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவரே ! இவ்வளவுசாலம் நீர் எங்கே ஸஞ்சரித்தீர் ? கேட்கிற எனக்கு இதைச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்டார்.

இவ்விதம் அந்தரிஷி செம்மையாகவும் உண்மையாகவும் பிரஸ்னஞ்செய்ய, பேசுவதில் வல்லமையுடையவரான ரோமஹர்ஷணபுத்திரர், ஆத்மத்தியான நீஷ்டர்களான முனிவர்களுடைய விரிவான அந்த ஸபையில் அவர்களுடைய சரித்திரமும் அடங்கிய வாக்கியங்களைக் கூறத்தொடங்கினார்.

“கிருஷ்ணத்வைபாயனரென்னும் பெயர்பெற்ற வியாஸமஹரிஷி யினாற்சொல்லப்பட்ட மஹாபாரதகதைகளைப் பரிசுதித்துமஹாராஜா வின் புத்திரரும் மஹாத்மாவுமான ஜனமேஜயரென்னும் ராஜரிஷி ஸர்ப்பயங்கஞ்செய்தபோது அந்நராஜஸ்ரேஷ்டருக்கு வைசம்பாயனர் முழுதும் சரியாகச்சொன்னார். மிகுந்த புண்ணியங்களும் ஆச்சரியப்படத்தக்கவிஷயங்களும் எவையுமான அந்தக்கதைகளை நான்கேட்டிருந்தி, பிறகு பலதீர்த்தங்களுக்கும், க்ஷேத்திரங்களுக்கும் யாத்திரைசெய்து, பாண்டவர்களும் கௌரவர்களும் மற்றுமுள்ள எல்லா அரசர்களும் யுத்தஞ்செய்த இடமும், பிராமணர்களால் ஆய்ரயிக்கப்பெற்றதுமாகிய ஸமந்தபஞ்சகமென்னும் புண்ணியக்ஷேத்திரத்திற்குப் போயிருந்தேன். அவ்விடமிருந்து உங்களைத் தரிசனஞ்செய்ய விரும்பி இங்கே வந்துசேர்ந்தேன். நீண்டவாழ்நாளானவர்களாகிய உங்களை யெல்லாம் பார்ப்பும்மமாகவன்றோ யான் நினைப்பது? பெரியபாக்கியம்பெற்றவர்களும் ஸூர்யனுக்கும் அக்னிக்கும் ஸமா

னமான தேஜஸையுடையவர்களுமாகிய நீங்கள் ஸ்நானத்தை முடித்துக்கொண்டு, பரிசுத்தர்களாகி, ஜபம்செய்துவிட்டு, அக்னிகளில் ஹோமத்தைமுடித்து, கவலையின்றி இந்தயாகத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள். பிராமணர்களே ! நான் புராணங்களிலுள்ள அறம்பொருள்களைப்பற்றிய புண்ணியகதைகளைச் சொல்லவா? மகாத்துமாக்களாகிய அரசர்கள் ரிஷிகள் இவர்களுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லவா? எதை நான்சொல்லட்டும்” என்று கேட்டனர்.

ரிஷிகள், “வியாஸமஹரிஷியாலே வெளியிடப்பட்டதும், தேவர்களாலும் பிரமரிஷிகளாலும் கேட்டுக் கொண்டாடப்பட்டதும், ஆச்சரியங்களாகிய பதங்களையும் பர்வங்களையும் துண்மையான பொருள்களையும் நியாயங்களையுமுடையதும், வேதங்களின்பொருள்களையே அணிகலமாகப்பூண்டதும், கதைகளுள்ளே சிறந்ததுமாகிய அந்தப்பாரதமென்னும் பூர்வசரித்திரத்தைப்பற்றியதும், ஒழுங்காகச் சேர்க்கப்பட்ட விஷயங்களடங்கியதும், அநேகவிதமான சாஸ்திரங்களினூற் பூரிக்கப்பட்டதும், வியாஸருடைய ஆஜ்ஞைப்படி வைசம்பாயனராலே ஜனமேஜயராஜாவுடைய ஸர்ப்பயாகத்தில் ஸந்தோஷத்துடன் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டதும், நாலுவேதங்களோடும் சேர்ந்ததும், புண்ணியத்தைச்சேர்ப்பதும், பாவத்தையொழிப்பதும், ஆச்சரியமான செய்கையுள்ள வியாஸருடைய ‘ஸம்ஹிதையுமாகிய அந்தப்பரிசுத்தமான வாக்கைக் கேட்க விரும்புகிறோம்’” என்றார்கள். ஸௌதியானவர் சொல்லுகிறார்:—

“மூலகாரணமான புருஷனும், ஈசானனும், அநேகர்களாலே யாகங்களில் அழைக்கப்பட்டவனும், அநேகர்களாலே ஸ்துதிக்கப்பட்டவனும், ஸத்தியனும், அழிவில்லாத ஒரு பரப்பிரம்மமும், ஸ்தூலஸூக்சும ஸ்வரூபனும், சாச்வதனும், பிரகிருத்தியும் ஜீவர்களும் சேர்ந்த பிரபஞ்சரூபனும், அந்தப்பிரபஞ்சத்திற்கு மேற்பட்டவனும், மேலானவைகளையும் கீழானவைகளையும் படைத்தவனும், என்றும் புதுமையானவனும், பாதத்துவமும், மாறுதலில்லாதவனும், மங்களகரனும், மங்களரூபனும், ஸர்வவியாபியும், பிரார்த்திக்கத்தக்கவனும், பாவத்தைப் போக்குகிறவனும், பரிசுத்தனும், ஐம்புலன்களையும் ஆளுகிறவனும், ஜங்மங்களுக்கும் ஸ்தாவரங்களுக்கும் சிதாவுமாகிய ஹரியை நமஸ்கரித்து, எல்லா உலகங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட மஹாத்துமாவும் ஆச்சரியமான செய்கைகளையுடையவருமாகிய வியாஸமஹரிஷியினுடைய பரிசுத்தமான அபிப்பிராயத்தை

1 வேதத்துக்கு ஒப்பான கிரந்தம்.

வெளியிட ஆரம்பிக்கிறேன். அளவற்ற மகிமைபொருந்திய அந்த வியாஸபகவானுக்கு நமஸ்காரம்; அவருடைய அனுக்கிரகத்தினால் இந்த நாராயணனுடைய கதையைச் சொல்லத்தொடங்குகிறேன்.

நாராயணனுடைய கதையானது எவ்வாறு பயனைத்தருமோ அவ்வாறு பிரமசரியம்முதலான நான்கு ஆர்ராம தர்மங்களைச் செய்வதும் தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஸ்நானஞ்செய்வதும் பயனைக் கொடா. நாராயணனுக்கு ஒப்பு முன்னுமில்லை; இப்போதுமில்லை; இனிமேலுமில்லை; இந்த ஸத்தியவாக்கியத்தினாலே யான் எல்லா விஷயங்களையும் நிறைவேற்றுகிறேன். இந்தஇதிஹாஸத்தைப் பூலோகத்தில் அநேக கவிசுள் முன்னேசொன்னார்கள்; பரந்த அறிவுள்ள மற்றும்கிலர் இப்போதும் சொல்லுகிறார்கள்; அப்படியே இனிமேலும் கிலர் சொல்லுவார்கள். மூன்று லோகங்களிலும் நிலைபெற்ற பெரிய ஞானமாகிய இதைப் பிராம்மணர்கள் விரிவாகவும் சுருக்கமாகவும் காப்பாற்றிவைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். இஃது, அழகான சொற்களாலும், தேவர்களுடைய வ்யவஹாரங்களாலும், மனிதர்களுடைய வ்யவஹாரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டது; பலவகையான சந்தங்களோடு கூடியது; வித்துவான்களுக்குப் பிரியமானது; ஸத்தியவதியின் புத்திரரான வியாஸர் தம்முடைய 1 தவத்தினாலும் 2 பிரமசரியத்தினாலும் நித்தியமான வேதத்தை வகுத்தபிறகு இந்தப் புண்ணியமான 3 இதிஹாஸத்தைச் செய்தார். புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய இமயமீலையின் அடிவாரத்தில் பரிசுத்தமான குஹாக்குறையில் தர்மாத்தாமாவாகிய அந்த வியாஸர் ஸ்நானஞ்செய்து தருப்பையைப் பரப்பி அதன்மேல் எழுந்தருளியிருந்து சுத்தரும் நியமமுள்ளவருமாய் மனததையடக்கி த்யானத்தலேயே நிலைபெற்றிருந்து பாரதமென்னும் இதிஹாஸத்தினுடைய அந்தவரலாற்றைத் தபோபலத்தினால் ஆராய்ந்து 4 யோகத்தில் பிரவேசித்து ஞானத்தால் எல்லாவற்றையும் பூர்ணமாகப் பார்த்தார். அவர் கண்டமுறையாவது:—

இவ்வுலகம், பிரகாசமில்லாமலும் அநிவல்லாமலும் எங்கும் இருளால் மூடப்பட்டிருந்தபோது, பிரஜைகளின் வந்தாகவுள்ளதும் அழிவல்லாததுமாகிய ஒருபெரியமுட்டை உண்டாயிற்று. பெரியதும் அற்புதமுமான அந்த அண்டத்தை யுகங்களுக்கு ஆதி

1 சரித்திரம் (புறலயவை).

2 த்யானசக்தி.

3 இத்திரியபூயம்.

4 பிராஜைசரித்திரம்.

5 புதுபொருளாகிய உள்ளே காணக்கூடிய சக்தி.

காரணமென்று சொல்லுகின்றனர். ஸத்தியமும் தேஜோமயமும் அழியாததும் ஆச்சரியமும் நினைத்தற்கரியதும் எல்லாவற்றினும் ஒரேதன்மையாக இருப்பதும் வெளிப்படாததும் எல்லாவற்றுள் னும் பிரவேசித்திருப்பதும், ஜடங்களும் ஜீவன்களும் தானாக இருப்பதுமாகிய பிரம்மமானது, அந்த அண்டத்தில் வேதங்களினால் அறியப்படுகிறது. அந்த அண்டத்தில், பிரஜைகளைப்படைக்கின்ற வரும், சக்தியுள்ளவருமாகிய (முதல்) பிரமதேவர் பிறந்தார்.

தேவர்களுக்கெல்லாம் பிதாவாகிய பிரம்மாவும், ஸ்தானுஷும்; பிரமபுத்திரரான ஸ்வாயம்புவமனுவும், பிரசேதவின் புத்திரராகிய தக்ஷரும், தக்ஷருடைய புத்திரர்கள் ஏழுபேர்களும், ¹ இருபத்தொரு பிரஜாபதிகளும் உண்டானார்கள். எல்லா ரிஷிகளாலும் அறியப்பட்டவனும் அறிதற்கரிய ஸ்வரூபமுள்ளவனுமாகிய விராட்புருஷனும், விசுவேதேவர்களும், ஆதித்தியர்களும், வஸுக்களும், அசுவினீ தேவர்களும், யக்ஷர்களும், ஸாத்ருயர்களும், பிசாசர்களும், ² குஹ்யகர்களும், பிதிர்த்தேவதைகளும் பிறந்தனர்; பிறகு, எல்லாக் குணங்களும் நிரம்பினவர்களும், வித்வான்களும், சிஷ்டர்களும், சிரேஷ்டர்களுமான அநேக மஹரிஷிகள் உண்டானார்கள்; ஜலம், மேலுலகம், பூமி, வாயு, இடைவெளி, நுசைகள், வருஷங்கள், ருதுக்கள், மாஸங்கள், பக்ஷங்கள், பகலிவுகள் இவை முறையே உண்டாயின; இன்னும் உலகத்திற்காணப்படுகின்ற ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமாகிய மற்ற எல்லாப் பொருள்களும் உண்டாயின; ஜங்களுக்கு முடிவுவரும்போது அவையெல்லாம் மறுபடி ஸம்ஹாரஞ் செய்யப்படுகின்றன. அந்த அந்த ருதுக்களின் அநேகவிதங்களான அடையாளங்கள் ஒவ்வொரு ருதுவும் தீரும்படி வரும்போது, அந்த அந்த ருதுக்களில் முன்னிருந்தவையாகக் காணப்படுவதுபோல், ஒவ்வொரு யுகத்தின் தாய்ப்பதிலும் வஸ்துக்கள் அந்த அந்த முந்தியயுகங்களிலிருந்தவையே காணப்படுகின்றன. இந்த வஸ்துமாக ஆதியும் அந்தமும் லலாததும் பஞ்சபூதங்களின் சோக்கையாகிய பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமுமான இந்தக் காலசக்கரமானது, ஆரம்பமும் முடிவும் லலாமல உலகத்தற சுற்றிக்கொண்ட இருந்திடுவது. முப்பத்துமூன்று ஆயிரங்களும், முப்பத்துமூன்று நூறுகளும், முப்பத்துமூன்று தேவர்களின் ஸ்ருஷ்டி சுருக்கமாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. த்வஸ்புத்திரன், ப்ருஹத்பானு, சக்ஷ-0, ஆத்மா,

1 மரிசமுதல்ய ஸபதரிஷிகளும், பத்ருஷ்குமஹுக்களும்.

2 யக்ஷர்களில் ஒருவகையினர்.

விபாவஸு, ஸவிதா, ரிசிகன், அர்க்கன், பானு, ஆசாவஹன், ரவிஎன் னும் இவர்களெல்லோரும் சூரியனுடைய புத்திரர்கள். இவர்களுக் குப் பின்தோன்றியவர் மஹ்யர் என்னப்பட்ட வைவஸ்வதமனு. தேவப்ராட் என்பவர் அந்த மனுவின்புத்திரர்; தேவப்ராட்டின்புத் திரர் ஸுப்ராட் என்பவர். சந்ததியுள்ளவர்களும் மிகுந்த கல்வி யுள்ளவர்களுமாகிய தசஜ்யோதி, சதஜ்யோதி, ஸஹஸ்ரஜ்யோதி என்ற மூன்றுபேர்கள் ஸுப்ராட்டின் புத்திரர்கள். மஹாத்துமா வாகிய தசஜ்யோதிக்குப் பதினாயிரம் புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். அதற்குப் பதின்மடங்கானவர்கள் சதஜ்யோதியின் புத்திரர்கள். அதற்குமேல் இன்னும் பதின்மடங்கானவர்கள் ஸஹஸ்ரஜ்யோதி யின் புத்திரர்கள்: அவர்களிடமிருந்துதான் இந்தக் குருவம்சமும், யதுவம்சமும், பரத்வம்சமும், யயாதிவம்சமும், இக்ஷ்வாகுவம்ச மும், இன்னும் அநேக ராஜரிஷிவம்சங்களும், மிகவிரிவான பிராணி ஸ்ருஷ்டிகளும் உண்டாயின. பிராணிகளிருக்குமிடமனைத்தும், ஜன னம் மரணம் வினைப்பயனாகிய மூன்றுவகை ரஹஸ்யங்களும், வேதமும், யோகமும், ஞானமும், தர்மார்த்தகாமங்களும், அவற் றைப்பற்றிய பற்பலசாஸ்திரங்களும், உலகநடையின் ஒழுங்குமாகிய எல்லாவற்றையும் வியாஸமஹரிஷியானவர் கண்டறிந்தார்.

பரத்வம்சத்தினுடைய ராஜ்யதந்திரமும், பூரணமான அபி விருத்தியும், சரித்திரங்களும், உபாக்கியானங்களும், அநேக விதங்களான வேதார்த்தங்களுமாகிய இதுஹாஸகாரத்தத்தினுடைய லக்ஷணமுழுவதும் இந்த அத்தியாயத்தில் ஸங்க்ராஹமாக வரிசைப் படுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன; பிறகு, விரிவாகச் சொல்லப்படும். இந் தப் பெரிய ஞானத்தை வியாஸமஹரிஷி, சுருக்கியும் விரித்தும் சொன்னார். ஏனென்றால், உலகத்திற் சுருக்கம் விரிவு இரண்டையும் வைத்துக்கொள்வது வித்வான்களுக்குப் பிரியமானது.

சில பிராமணர்கள் பாரதத்தை "நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய" என்ற அலோகம் முதலாகவும், இன்னும் சிலர் ஆஸ்தீகர்சரித்திரம் முதலாகவும், மற்றும் சிலர் உபரிசரவஸுவின் சரித்திரமாகியாகவும் ஒதுகின்றனர். அவை ஒவ்வொன்றும் ஸரிய. ஞானவான்கள் தங்க ழுக்குக் கிரந்தங்களிலுள்ள ஞானத்தை அநேக விதங்களாற்பிரகா

1 தர்ம அர்த்த காம ரஹஸ்யங்களென்பது பழைய உரை.

2 ஐனக்கதைகள்.

3 மஹ்யர் என்றும் வைவஸ்வதமனுவின் வரலாறுமுதலாக வென்றும் சிலர்கூறுவர்.

சப்படுத்துகின்றனர். சிலர் கிரந்தங்களை விரித்து உரைசெய்ய ஸமர்த்தர்களாயிருக்கின்றனர். மற்றும் சிலர் கிரந்தங்களை மறவாம லிருக்க வல்லவர். ஸத்தியவதியின் புத்திரரான வியாஸர் தம்முடைய தவத்தினாலும் பிரமசரியத்தினாலும் நித்தியமான வேதத்தை வகு த்து, புண்ணியமான இந்த இதிஹாஸத்தைச் செய்தார். முன்பு பராசரரின் புதல்வரும், வித்வானும், உக்கிரமான தவமுள்ளவரும், தர்மத்தில் சித்தமுள்ளவரும், சக்திமானுமாகிய கிருஷ்ணத்வைபா யனரென்றும் பிரமரிஷி தம்தாயாருடைய கட்டளையினாலும், சிற ந்த புத்தியுள்ள பிஷ்மருடைய கட்டளையினாலும், விசித்திரவீரிய னுடைய பாரியைபிடம் மூன்று அக்கினிகளைப்போன்ற குருவம்ச புத்திரர்கள் மூவரையும் உண்டுபண்ணினார் ; திருதராஷ்டிரனையும் பாண்டிவையும் விதுரரையும் உண்டுபண்ணிவிட்டு ஞானவானாகிய வியாஸர் மறுபடியும் தவத்திற்காக ஆஸ்ரமத்திற்கே சென்றார். அவர் கள் பிறந்து வளர்ந்து முடிவையடைந்தபின் வியாஸமஹரிஷி இந்த மனுஷ்ய லோகத்துக்காகப் பாரதத்தைச் சொன்னார். ஜனமேஜய ராஜாவும் ஆயிரக்கணக்கான பிராமணர்களும் பாரதத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்க, ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்திருந்த வைசம்பாயன ரென்றும் சிஷ்யரைச் சொல்லும்படி வியாஸர் ஆஜ்ஞாபித்தார். அந்த யாகத்தில் ஷோமகாரியங்களுக்கு இடையே, ஸபையில் உட் கார்ந்திருக்கும் ஜனமேஜயராஜர் அடிக்கடி கேட்க, வைசம்பாயனர் பாரதத்தைச் சொல்லலானார்.

“குருவம்சத்தினுடைய அபிவிருத்தியையும், காந்தாரியின்தர்ம ஒழுக்கத்தையும், விதுரருடைய புத்தியையும், குந்தியினுடைய தைரியத்தையும், ¹வாஸுதேவனுடைய மகிமையையும், பாண்டவர் களுடையஸத்தியத்தையும், திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களுடையகெட்ட செய்கையையும், பகவானான த்வைபாயனமஹரிஷி செவ்வையாகச் சொன்னார். புண்ணிய காரியஞ்செய்தவர்களுடைய உபாக்கியானங் களோடுகூடி நாராயிரம் சுலோகங்களாகிய இந்தப்பாரதமானது, கேட்கத்தக்கவற்றிலும் அறியத்தக்கவற்றிலும் சிறந்தது ; உபாக் கியானங்களில்லாமல இருபத்துநாலாயிரம் சுலோகங்களாகிய பாரத மென்றும் கிரந்தத்தைச்செய்தார் ; அவ்வளவே பாரதமென்று வித் வான்களாற் சொல்லப்படுகிறது. மறுபடியும் அவர் அந்தப்பாரதத் திலிருந்து எல்லாப்பர்வங்களின் விஷயங்களையும் சுருக்கி நூற்றைம்

பது சுலோகங்களால் அனுக்கிரமணிகாத்தியாயமாகவும் செய்தார். அந்த உச்ச்க்ருஷ்டமான இதிஹாஸத்தைச் செய்து, ஸமர்த்தரான த்வையானர், 'இதை இங்கே எவ்வாறு சிஷ்யர்களுக்குக் கற்பிப்பேன்?' என்று சிந்தையுற்றார்.

த்வையான மஹரிஷியின் அந்தச் சிந்தையைறிந்து உலகங்களுக்குப் பிதாவாகியபகவான் பிரம்மதேவர், அந்த ரிஷியை மகிழ்வித்தற்காகவும், ஜனங்களுக்கு நன்மைசெய்வதற்காகவும், நேராகவே அவருக்குக் காட்சிகொடுத்தார். வியாஸர் அவரைக்கண்டி திகைத்துக்கைகூப்பிக்கொண்டு, தலைவணங்கி நின்று, எல்லா முனிகணங்களினாலும் சூழப்பட்டவராய் அவருக்கு ஆஸனம் கொடுத்தார்; அந்த உயர்ந்த ஆஸனத்தில் வீற்றிருக்க ஹிரண்யகர்ப்பரையமித்து, ஆஸனத்துக்கருகில் வியாஸபகவான் நின்றார். பிறகு, மேலான ஸ்தானத்திலிருப்பவராகிய ப்ரம்மாவினால் உத்தரவுகொடுக்கப்பட்ட வியாஸர் மகிழ்வுற்றுப் புன்னகையுடன் அவருடைய ஆஸனத்துக்கருகில் இருந்தார். மிக்க தேஜஸோடுகூடிய அந்தவியாஸர் லோகஸ்ரேஷ்டரான பிரமதேவரைநோக்கி, 'பகவானே! மிகவும் சிலாக்கியமான இந்தக்காவியம் என்னாலே செய்யப்பட்டது; ப்ரம்மாவே! வேதத்தினுடைய ரஹஸ்யமும் மந்துள்ள விஷயமும் என்னால் இதில் நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன; சீகைஷ, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜோதிஷம், கல்பமென்றும் ஆறுவேதாங்கங்களும் உபநிஷத்துக்களும் அடங்கிய வேதங்களைத் தெளிவாகச் செய்வதும், 1இதிஹாஸங்கள் 2புராணங்கள் இவற்றின்விரிவும் சுருக்கமும், சென்றதும் நடக்கிறதும் வருவதுமாகிய மூன்றுகாலங்களும், மூப்பு இறப்பு பயம் வியாதி உத்பத்தி நாசம் இவைகளின் நிச்சயமும், அநேக விதங்களான தர்மங்களுடைய இலக்கணமும், பிரமசரியமுதலிய ஆஸ்ரமங்களின் இலக்கணமும், நாலுவருணங்கள் எல்லாப்புராணங்கள் தவம் பிரமசரியம் இவைகளின் முறையும், பூமி சந்திரன் சூரியன் 3கிரகங்கள் 4நட்சத்திரங்கள் 5தாரைகள் யுகங்கள் இவைகளின் அளவும், ரிக்குக்ஷணம், யஜுஸுகளும், ஸாயங்களும், அவ்வாறே வேதக்ஷணுள்ள ஆக்மஞானபாகமும், தர்க்கசாஸ்திரப்

1 சரித்திரத்தைப்பற்றியவை.

2 ஸ்ருஷ்டி, பிராயம், வம்சம், மன்வந்தரம், வம்சத்தின் சரித்திரங்கள் ஆகிய இவைகள் அடங்கியவை.

3 அங்காரகன் முதலியவை.

4 அசுயினிமுதலியவை உள.

5 மற்ற நட்சத்திரங்கள்.

பயிற்சியும், வைத்தியசாஸ்திரமும், பாசுபதமும், ¹ஞானமும், தேவ மனுஷ்யஜாதிகளும், அவ்வவற்றின் அநேக காரணங்களும், புண்ணியதீர்த்தங்கள், புண்ணியக்ஷேத்ரங்கள், நதிகள், பர்வதங்கள், வனங்கள், கடல்கள், நகரங்கள், உயர்ந்த தணுவேதத்திற்கொல்லப்பட்ட அஸ்திரவிதிகள், தேவர்களுடைய ²கல்பங்கள் இவைகளும் யுத்தப்பயிற்சியும், பேசுகிறவிதங்களின் வேறுபாடுகளும், உலக நடையின் முறையும், ஸர்வவியாபியானவந்து எதுவோ அதுவும் இதிற் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஆனால், இதை எழுதுகிறவர் பூமியில் யாருமில்லை” என்று சொன்னார்,

பிரம்மதேவர், “நீர் ஸூக்ஷ்மமான ஞானத்தை அறிந்திருப்பதனால் உம்மைத் தவத்தினால் மேன்மைபெற்றவரும் ரிஷிஸ்ரேஷ்டருமான ³வலிஷ்டரைக்காட்டிலும் அதிக ஸ்ரேஷ்டராக நினைக்கிறேன். உமது வாக்கு, பிறந்ததுமுதற்பொய்யாததும், வேதத்தைச் சொல்லுவதுமாக இருப்பதை நான் அறிவேன். உம்மாலேயே பாரதம் காவியமென்று சொல்லப்பட்டது. ஆதலால், அது காவியமேயாகும். எப்படி மற்ற மூன்றுஆஸ்ரமங்களும் க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்துக்கு மேற்படாவோ அப்படியே எந்தக்கவிகளும் இந்தக்காவியத்திற்கு மேற்போக வல்லவராகார். நீர் ஞானமென்கிற தீபத்தினாலே ஒளிகொடாமற்போனால், உலகமானது ஜடமாகவும், குருடாகவும், செவிடாகவும், பித்துள்ளதாகவும் இருளடைந்துபோய்விடும். தம்மம் செய்கைகளினால் கட்டப்பட்டு, அஜ்ஞான ஒருனால் கண்டெரியாத உலகத்துக்கு ஞானமென்னும் ⁴அஞ்சனசலாகையாலே அறிவாயிடு கண்கள் மலர்ச்சியுண்டாக்கப்பெற்றன. அறிவு பொருள் இன்பம் வீடாகிய புருஷார்த்தங்களைச் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவும் சொல்லி, சூரியனைப்போற் பிரகாசிக்கின்ற பாரதத்தினால் நீர் மனிதர்களுடைய இருளை அகற்றிவிட்டீர். உமது ⁵புராணம் புராணரத்திரிபோப்போன்றது. இதனை பிரகாசம்செய்யப்பெற்ற வேதார்த்தம் நிலவுபோலிருக்கிறது. நிலவினால் ஆம்பறப்பு சார் மலர்வதுபோல, இந்தப் புராணத்தினால் மனிதர்கள் அபுத்த மலரும்படி செய்யப்பட்டது. அஞ்ஞானமென்னும் மறைவை விலக்குகிற இஹாஸமென்ற விளர்ச்சினால் உலக

1 தானமும் என்றும்பாடும்.

2 பலயுகங்கள்.

3 வேறுபாடும்: தவத்தினால் சிந்தைதும் ரிஷிகளால் ஸ்ரேஷ்டத்துக்கெல்லாம் மேற்பட்டதுமாகிய சமஸ்யமான ஞான மூலமாகிய பிரம்மததையறிந்த தினால் உம்மை அதிக ஸ்ரேஷ்டராக நினைக்கிறேனென்பது.

4 கண்ணக்கு மையெழுத்துக்கோல.

5 பாரதம்.

கமென்னும் வீட்டின் உட்புறமுழுவதும் செம்மையாகப் பிரகாசம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பாரதமென்பது ஒருமரம். அதற்குலங்கிர ஹாத்தியாயமென்னப்பட்ட அனுக்கிரமணிகாபர்வமே விதை; பௌலோமம் ஆஸ்தீகமென்கிற பர்வங்களே வேர்கள்; ஸம்பவபர்வமே பருந்த அடிமரம்; ஸபாபர்வமே பக்ஷிகள் முதலியவை தங்குமிடம்; அரணியபர்வம் மரத்தின் சிறுகிளை; விராடபர்வமும் உத்தியோகபர்வமும் ஸாரம்; பீஷ்டபர்வம் பெருங்கிளை; துரோணபர்வம் இலைகள்; கர்ணபர்வம் வெண்மையான புஷ்பம்; சல்லியபர்வம் அதன்மணம்; ஸ்திரீபர்வமும் ஐஷீகபர்வமும் 1 துனி; சாந்திபர்வம் பெரும்பழம்; அசுவமேதபர்வம் அமிருதத்திற்கு ஒப்பான பழரசம்; ஆஸ்ரமவாஸபர்வம் பற்கைகளுக்கு ஆதாரமான இடம்; மௌஸலபர்வம் 2 பறவைகளின் ஒலித்தொகுதி; சிஷ்டர்கள் இம்மரம்காத்த பறவைகள்; ஜனங்களுக்கு மேகம் ஜீவனாதாரமாயிருத்தல்போல் பாரதமென்னும் மரம் அழியாமல் கவிசிரேஷ்டரணைவர்க்கும் ஜீவனாதாரமாக இருக்கும். ரிஷியே! இந்தக்காவியத்தை எழுதுவதற்காகக் கணபதியைத்தியானஞ்செய்யும்” என்று சொன்னார். இவ்வாறு வியாஸரைப்பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு உலகத்துக்கெல்லாம் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவும் பகவானுமாகிய அந்தப் பிரமத்தவர் ரிஷிகணங்களுடனும் தேவகணங்களுடனும் தம்முடைய ஸதானததுக்குச் சென்றார்.

பிறகு, ஸததியவதயின் புத்தராகிய வியாஸமஹரிஷி விராயகரைத் தியானித்தார். துயானித்தவுடன் பக்தர்கள் அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கும் கணங்களுக்குத் தலைவருமான விக்ஸேஸ்வரர் வேதவியாஸர் இருந்தஇடத்திற்கு எழுந்தருளினார். குற்றமற்ற ஜனமேஜயரே! அப்போது வியாஸர் விக்ஸேஸ்வரருக்குப் பூஜை செய்து, வீற்றிருந்த அவரைக் காக்கி, ‘கணநாதரே! மனத்தில் மூன்மே அமைக்கப்பட்ட இருந்தப பாரதத்தை இப்போது நான் சொல்லுகிறேன்; நீர் இதை எழுதவல்லீயும்’ என்று பிரார்த்தித்தார். இதைக்கேட்டு விக்ஸேஸ்வரர், ‘எழுதும்போது என்னுடைய எழுதுகோல ஒரு நிமிஷமாவது கலலாமலிருக்குமானால் அப்போதுதான் நான் எழுதுபவனாக இருப்பீயே’ என்றார். அதுகேட்டு வியாஸபகவான், ‘அறிந்துகொண்ட உலகவிடத்திலும் நீர் எழுதவேண்டும்’ என்று அந்த விக்ஸேஸ்வரரைக் கீட்டிக்கொண்டார். விராயகர், ஸம்மந்தது எழுது! தொடங்கினார். அப்போது மஹரிஷி

1 சிரமபரிகாரம் செய்துள்ள நூலென்பது பழையதுரை.

2 காதுபோன்ற குயகுகுகளையின் சோககையென்பது பழையதுரை.

யானவர் விளையாட்டாகவே கிரந்தத்தில் பொருள் விளங்காத பாகமாகிய முடிச்சை அமைத்தார். அதுவிஷயத்தில், த்வைபாயனமஹரிஷி, 'எண்ணியிரத் தெண்ணூறு சலோகங்கள் எனக்குத் தெரியும்; சுகருக்குத் தெரியும்; ஸஞ்சயனுக்குத்தெரியுமோ தெரியாவோ' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறார். மஹரிஷியே! மிகக் கடினமாக இயற்றப்பட்ட பொருள் விளங்காத அந்தச் சலோகங்கள் சொல்லும்பொருளும் வெளிப்படையாகவிராமையால், பகுத்தறிய முடியவில்லை. ஸர்வஜ்ஞராகிய வீக்னேஸ்வரர் சற்றுநேரம் அதைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்குமளவில் வியாஸர் வேறு அநேக சலோகங்களைச் செய்தார். இனிமையும் பரிசுத்தமுமான ரஸத்தோடு கூடியதும் தேவர்களாலும் சேதிக்கமுடியாததுமாகிய புராதமென்னும் அந்த மரத்தின் புஷ்பங்கள் பழங்கள்முதலியவற்றின் உட்பத்தியைச் சொல்லுவேன். எலலாப் பர்வங்களின் விஷயங்களுமுள்ள அனுக்கிரமணிகாத்தியாயத்தைச் சொல்லுகின்றேன். த்வைபாயனமஹரிஷியானவர் இந்தப் பாரதத்தை முதலில தம்முடைய புத்திரராகிய சுகமஹரிஷிக்குக் கற்பித்தார். அந்தப் பிரபுவான வியாஸர், பின்பு தகுந்த மறற்சுச் சிஷ்யர்களுக்கும் சொல்லிவைத்தார். அவர் அறுபதுலக்ஷம் கிரந்தஸங்கியையுள்ள வேரோர் இதிஹாஸமாகச் செய்தார். அதில் முப்பதுலக்ஷம் கிரந்தங்கள் தேவலோகத்தில் நின்றன; பதினைந்துலக்ஷம் கிரந்தங்கள் பிதிர்லோகத்திலும், பதினான்குலக்ஷம் கிரந்தங்கள் இராக்ஷஸர்கள் யக்ஷர்களிடத்திலும், வெளியிடப்பட்டு நின்றன; ஒருலக்ஷமட்டும் மனுஷ்யர்களிடம் நின்றன.

(பாரதத்தை) நாரதர் தேவர்களுக்குச் சொன்னார். அவரிதரும் தேவரும் பிதிராக்களுக்குச் சொன்னார்கள். கந்தர்வர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் யக்ஷர்களுக்கும் சுகர் சொன்னார். வியாஸருடைய சிஷ்யரும் தர்மத்திலேயே மனமுள்ளவரும் வேதமறிந்தவர்களெல்லாரிலும் சிறந்தவருமாகிய வைசம்பாயனரென்பவர், இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் வெளப்பித்தனார். பரிசுத்தவன் புத்திரரும் மஹாத்துமாவுமான ஜனமேஜயராஜாவுக்கு வைசம்பாயனரென்னும் பிரமரிஷி சொன்ன லக்ஷத்தையும் நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்.

தூரியோதனன் கோபமே உருக்கொண்ட பெரியவருக்ஷம்; அதற்குக் காணன் அடிமரம்; சகுனி கவலி; துச்சாஸனன் நிறைந்த புஷ்பமும் கணியும்; தன்மனத்தையடக்க வல்லமையில்லாத த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜன் வேர்.

யுதிஷ்டிரர், தர்மமே உருக்கொண்ட ஒருபெரியமரம் ; அதற்கு அர்ஜுனன் அடிமரம்; பீமஸேனன் கிளைகள்; மாத்திரியின் புத்திரர் களாகிய நகுல ஸஹதேவர்கள் செழுமையான பூவும் கணியும் ; கிருஷ்ணனும் வேதமும் பிராமணர்களும் வேர்கள்.

பாண்டி யுத்தஞ்செய்ய மிகுந்தசக்திமானாயிருந்ததனால் அநேக தேசங்களை ஜயித்துக் காட்டில்வேட்டையாடிக்கொண்டு தன் ஜனங்களுடனும் ரிஷிகளுடனும் கூடிக் காட்டில்வழித்தான். அவன் புணர்ச்சியிலிருந்த மாணக்கொன்றதனால் தடுக்கக்கூடாத ஆபத்தையடைந்தான். பாண்டவர்கள் அந்தவனத்தில் ஜனித்தனர்; அங்கேயே ஆசார விதிகளை ஒழுங்காகக் கற்பிக்கப்பெற்றனர். அவர்களின் தாயர்களாகிய குருநியும் மாத்திரியும் தர்மத்தின் ரஹஸ்யமான தூர்வாஸரிஷியின் மந்திரத்தினால் தர்மதேவதை, வாயு, இந்திரன், அசுவினிதேவர்கள் ஆகிய இவர்களிடமிருந்து அதுக்கிரஹம்பெற்றனர். பிறகு, பர்த்தாவினி டத்து அன்புள்ளவளாகிய குந்தி பதிவிரதாதர்மத்துக்குரிய தூர்வாஸரிஷியின் மந்திரத்தையடைந்து புத்திரர்களை இச்சித்து அந்தமந்திரத்தினால், தர்மதேவதை, வாயு, இந்திரன் இவர்களை யழைத்தாள். குந்தி உபதேசித்த மந்திரத்தினால் மாத்திரி அசுவினிதேவர்களையழைத்தாள். பிறகு, பாண்டவயாவரும் குந்தி மாத்திரி இவர்களுடைய மந்திரங்களினால் பிறந்தனர் ; மஹரிஷிகளுடைய புண்ணியமான ஆஸ்ரமங்களிலும் பரிசுத்தமான காடுகளிலும் தாயர்களாற் காப்பாற்றப்பட்டு ரிஷிகளுடன்கூட வளர்ந்தனர். மஹாத்மாக்களாகிய அந்தப்பாண்டவர்களும் ஜனித்தபிறகு சிறந்த புண்ணியக்கூத்திரமான சதசிருங்கமென்னும் பெரியகுன்றின்மேல் மாத்திரியோடுகூடப் புணர்ந்து, ரிஷிசாபத்தின் வலிமையினால் பாண்டி இறந்தான்.

பாலர்களும் அழகுள்ளவர்களும் ஜடைதரித்தபிரமசாரிகளுமாகிய அந்த இளைஞர்கள் ரிஷிகளால் ஸ்ராகவே த்ருதராஷ்டிரனைச்சேர்ந்தவர்களிடம் கொண்டுவந்துவட்டப்பட்டனர். 'இந்தப்பாண்டவர்கள், உங்களுக்குப் புத்திரர்களும், ஸஹாதார்களும், சிஷ்யர்களும், மீத்திரர்களும் மயிருப்பவர்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு அந்தரிஷிகள் அங்கிருந்துமறைந்தனர். ரிஷிகளால் ஒப்பிக்கப்பெற்ற அந்தப்பாண்டவர்களைக் கண்டு அப்போது கௌரவர்களும் பட்டணத்திலுள்ள சிஷ்டர்களான நான்குவருணத்தார்களும் ஸந்தோஷத்தினால் அதிகமாக முழங்கினர். 'இவர்கள் பாண்டிவீன் புத்திரர்களல்லவர்' என்று சிலரும் 'பாண்டிபுத்திரர்களே' என்று வேறுசிலரும், 'இறந்து வெகுநாளான பாண்டிவுக்குப் புத்திரர்கள் எப்படியிருக்கலாகும்?' என்று

மற்றும்சிலரும் சொன்னார்கள்; 'எப்படியிருந்தாலும் நல்வரவு; நல்ல காலமாதலாற் பாண்டிவின்ஸந்ததியைப் பார்க்கிறோம்; நல்வரவைச் சொல்லுங்கள்' என்றசொற்கள் எங்கும் கேட்கப்பட்டன. அந்தச் சத்தம் ஓய்ந்தபின் மறைந்திருந்த தேவதைகளுடைய பெருமுழுக்கமானது எல்லாத்திசைகளிலும் எதிரொலியை உண்டாக்கிக்கொண்டு எழும்பியது. பாண்டவர்கள் நகரப்பிரவேசம் செய்யும்போது புஷ்ப வர்ஷமும் நல்ல சந்தனமழையும் பெய்தன. சங்குதந்துபிவாத்திய சப்தங்களும் முழங்கின. அஃது ஓர் அற்புதமாக இருந்தது. அவர்களிடம் அன்புள்ள ஜனங்களின் ஸந்தோஷத்தினாலுண்டான பெரிய சத்தம் அவர்களின்கீர்த்தியைப் பரவச்செய்து ஆகாசத்தையளவிக் கொண்டு கிளம்பியது.

அந்தப்பாண்டவர்கள் எல்லாவேதங்களையும் மிகுதியான சாஸ்திரங்களையும் ஓதியுணர்ந்து மதிப்பையடைந்து யாரிடத்திலும் பயமில்லாதவர்களாக அங்கே வாஸஞ்செய்தனர். தர்மராஜாவினுடைய தூய்மையினாலும், பீமவேனனுடைய தைரியத்தினாலும், அர்ஜுனனுடைய பராக்கிரமத்தினாலும், பெரியோர்களிடத்திற் குந்திக்குள்ள பணிவினாலும், ¹நகரஸஹதேவர்களுடைய வினயத்தினாலும் ஜனங்கள் ஸந்தோஷமடைந்தனர். அவர்களுடைய பராக்கிரமத்தின் மேன்மையாலும் எல்லா உலகங்களும் த்ருப்தியடைந்தன.

பிறகு, அர்ஜுனன் அரசர்களின்ஸபையில் யாரும்செய்யமுடியாத காரியத்தைச்செய்து, தானே பர்த்தாவைவரிக்கிற 'கிருஷ்ண' யென்னும் கன்னிகையை அடைந்தான். அதுமுதல் அவன் இவ்வுலகில் எல்லாள்கள் எல்லாராலும் கொண்டாடப்பெற்றவனாகவும் யுத்தங்களில் ஸூரியன்²போற் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவுங் கூடாதவனாகவும் ஆனான். அவ்வர்ஜுனன் எல்லா அரசர்களையும் எல்லாப் பெருஞ்சீனக்கூட்டங்களையும் வென்று ராஜாவான யுத்தடிநருடைய ராஜஸூயமென்னும் பெரு ³வேள்வியை நடத்தினான். அன்னமும் தக்ஷிணையும் நிறைந்ததும் சிறப்புக்கொல்லாம் சீசர்ந்ததுமாகிய ராஜஸூயமஹாயாகமானது, கிருஷ்ணனுடைய நல்ல உபாயத்தினாலும் பீமவேனன் அருச்சுனன் இவர்களுடைய சக்தியினாலும் பலத்தினூற் கர்வங்கொண்ட ஜராஸந்தியையும் சிசுபாலனையும்கொன்றபின், யுத்தடிநரால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

¹ நகரஸஹதேவர்களுக்குப் பெரியோர்களிடமுள்ள பணிவினாலும், பொறமையினாலும், விநயத்தினாலும் என்பது மற்றொரு பாடம்.

² திரௌபதி.

³ யாகம்.

ஆங்காங்கிருந்து முத்துக்களும், பொன்களும், இரத்தினங்களும், பசுக்களும், யானைகளும், குதிரைகளும், கனங்களும், அநேக விதங்களான வஸ்திரங்களும், உத்தரீயங்களும், போர்வைகளும், உயர்ந்த கம்பளங்களும், உயர்ந்த தோல்களும், இரத்தினகம்பள விரிப்புக்களுமாகிய காணிக்கைகள் துரியோதனனிடம் வந்துசேர்ந்தன. அப்போது அவ்வாறு நிரம்பியதான பாண்டவர்களுடைய அந்த ஐசுவர்யத்தைக்கண்டபின், துரியோதனனுக்குப் பொருமையாலுண்டான கோபம் மிகவும் அதிகரித்துவிட்டது. அந்த யஜ்ஞத்தில் மயனென்னும் அஸுரசிவபி தேவஸபையைப்போன்ற ஒருஸபையைச் செவ்வையாக நிரமாணஞ்செய்து பாண்டவர்களுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்ததைக்கண்டு துரியோதனன் பரிதபித்தான். அந்த ஸபையில் நாகரிகமறியாதவனைப்போல் தடுமாறி இடறிவிழுந்த துரியோதனன் கிருஷ்ணனுக்கெதிரில் பீமஸேனனால் நகைக்கப்பட்டான். அவன் பலவிதமான ஸுகங்களையும் அநேகவகைகளான இரத்தினங்களையும் அனுபவிக்கிறவனாயிருந்தும் நிறம்மாறி வெளுத்தும் இளைத்தும் போனென்று வேண்டியவர்கள் திருதராஷ்டிரமகாராஜாவுக்குத் தெரிவித்தார்கள். பின்பு, புத்திரனிடத்து அன்புள்ள திருதராஷ்டிரன் சூதாட்டத்துக்கு அனுமதிக்கொடுத்தான். அதைக்கேட்டு, கிருஷ்ணனுக்கு மிகுந்தகோபமுண்டாபிற்று; மனத்தில் அதிக அன்புள்ளவராக இருக்கவில்லை; விவாதங்களில் ஸம்மதியுள்ளவராகவேயிருந்தார். விதூரையும் பீஷ்மரையும் துரோணரையும் சரத்துவான் குமாராகிய கிருபரையும் நிராகரித்துச் சூதுமுதலியவாகநடந்த கொடியஅநேகம் அநீதிகளை, அவற்றால்வரும் பயங்கரமான சண்டையில் க்ஷத்திரியர்கள் ஒருவரைஒருவர் தகிக்கும்படி செய்வதற்காகக் கண்ணன் தடுக்காமலிருந்தார்.

பாண்டுபுத்திரர்களுடைய ஜயமாகிய மிகப்பெரிய அப்பிரியச் செய்தியைக்கேட்டு, துரியோதனன் கர்ணன் சகுனி இவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தையுமறிந்து, திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் வெகுநேரம் சிந்தித்து ஸஞ்சயனிடேநாக்கி அடியில்வருமாறு சொல்லலானான்.

‘ஓ! ஸஞ்சய! எல்லாவற்றையும் நீ கேள்; என்மீது வெறுப்புக் கொள்ளாபீது; நீ நல்லநெள்வியையுடையவன்; கல்வியுள்ளவன்; கூர்மையான புத்தியுள்ளவன்; நல்ல ஞானிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவன். எனக்குச் சண்டையில் எண்ணூரில்லை, குலமழிந்து போவதில் நாள் இஷ்டமுள்ளவனல்லேன், என் புத்திரர்களிடத்தும் பாண்டுபுத்திரர்களிடத்தும் எனக்குப்பேதமில்லை. என் புத்திரர்

கள் கோபத்தை மேற்கொண்டவர்களாய், முதுமையுற்ற என்னை வெறுக்கின்றனர். நாளே கண்ணில்லாதவன் ; மனத்தளர்ச்சியினாலும் புத்திரர்களிடமுள்ள அன்பினாலும் அதைப் பொறுக்கிறேன் ; புத்தியில்லாத துரியோதனனுடைய மூடத்தனத்தை அனுசரித்து நானும் மூடனாயிருக்கிறேன். ராஜஸூயயாகத்திற்பெரியசக்திமானும் பாண்டிபுத்திரனுமான யுதிஷ்டிரனுடைய ஐசுவரியத்தைக் கண்டும் ஸபையின் படிகளைப்பார்க்கையில் அந்தப்பரிஹாஸத்தை யடைந்தும் ஆற்றாதவனாகவும், பாண்டவர்களைத் தானாகப்போரில் வெல்ல வல்லமையற்றவனாகவும், க்ஷத்திரியனாகவிருந்தும் நல்லராஜ்ய லக்ஷமியையடைய உற்சாகமற்றவனாகவும், சகுனியோடுசேர்ந்து மோசமான சூதாட்டத்தை ஆலோசித்தான். ஸஞ்சய ! அதனால், எதைஎதை எவ்வாறாக நான்தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேனோ அதை அதை நீ கேள். எனது புத்தியுள்ள வசனங்களைச் சரியாகக்கேட்டு, அதன்மேல் நான் அறிவையே கண்ணாகவுடையவனென்று நீ அறிவாய்.

(ஆதிமதல் பாண்டவர்களுக்கு ஜயகீதறிப்புக்களாகத் தெய்வஸஹாயமும் மனுஷ்யஸஹாயமும் சக்தியும் இருந்ததைப்பற்றித் திருநாட்டிரான் புலம்புதல்.)

அர்ச்சுனன் வில்லைவளைத்து ஆர்ச்சரியமானலக்ஷயத்தையறுத்துத் தரையில்லத்தள்ளினென்றும், அரசர்கள் யாவரும்பார்க்கும்போதே திரௌபதியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டானென்றும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய ! கிருஷ்ணனுடையதங்கையானசுபத்திரை துவாரகையில் அருச்சுனனால் பலாத்காரமாக விவாகம்பண்ணிக்கொள்ளப்பட்டானென்றும், யாதவனீரர்களான ராமகிருஷ்ணர்கள் இந்திரப்பிரஸ்தஞ்சென்றார்களென்றும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய ! அதிகமாக மழைபெய்வித்த இந்திரனை அர்ச்சுனன் விசேஷமான பாணங்களால் தடுத்துக் காண்டவவனத்தில் அக்கினிக்குத் திருப்திசெய்வித்தானென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய ! பாண்டவர் ஐவரும் குந்தியோடுகூட அரக்குமாளிகையிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தார்களென்றும், அவர்களுடைய காரியம் ஜயிப்பதில் விதூரன் ஊக்கமுள்ளவனாக இருந்தானென்றும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய !

ஸ்வயம்வர மண்டபத்தின் நடுவில் லக்ஷ்யத்தையடித்து அர்ஜுனன் திரௌபதியை அடைந்ததையும், சூரர்களான பாஞ்சாலராஜர்களும் பாண்டவர்களும் சேர்ந்ததையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! மகததேசத்தாருக்கெல்லாம் சிறந்தவனும் கூத்திரியர்கள் நடுவில் ஜ்வலிப்பவனுமாகிய ஜராஸந்தனைப் பீமவேனன் சென்று கைகளாலேயே அடித்தானென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! திக்குவிஜயஞ்செய்தகாலத்தில் பாண்டவர்கள் அரசர்களை யுத்தஞ்செய்து வசப்படுத்தியதையும் ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தை முடித்ததையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! திரௌபதி வீட்டுக்கு விலக்காயிருந்தபோது, நாதர்காரிருந்தும் அநாதையைப் போல்துக்கப்பட்டிக்கொண்டு ஒற்றைவஸ்திரத்துடன் கண்ணீரால் சூரல்துக்கப்பெற்று வளைக்குக்கொண்டிவரப்பட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அந்த வளையில் வஞ்சகனும் புத்தியில்லாதவனுமாகிய துச்சாஸனன் வஸ்திரக்குவியலை யுரிந்தும் முடிவை மட்டும் அடையவில்லை யென்பதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! யுதிஷ்டிரன், சகுனியினால் சூதாட்டத்தில் ஜயிக்கப்பெற்று ராஜ்யம் அபகரிக்கப்பட்ட பிறகும், அளவிடக்கூடாத ஸாமர்த்தியமுள்ள ஸஹோதார்களால் அனுசரிக்கப்பட்டானென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போது நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தர்மாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் வனத்துக்குப்போனபின்னும் மூத்த ஸஹோதரான யுதிஷ்டிரனிடத்துள்ள அன்பினால் கஷ்டப்பட்டிக்கொண்டு அங்கேசெய்த அனேக காரியங்களை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தர்மபுத்திரன் வனத்திலிருக்கும்போது மஹாத்துமாக்களான 1ஸ்ரீராமர்களும் 2பிசுஷ்யைப்புகிக்கிறவர்களான பிராம்மணர்கள் ஆபிரக்கணக்காக அவனுடன்சென்றிருந்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தேவருக்கும் தேவரான ஈஸ்வரர் வேட ரூபத்தோடு வந்தபோது அர்ஜுனன் யுத்தஞ்செய்து அவரை மகிழ்வித்துப் பாசுபதமென்ற உயர்ந்த அஸ்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டா

1 சியமத்துடன் வேதாத்திரயனத்தை முடிந்தவர்.

2 பிரமசாரிகளும் சர்வியாகளும்.

னென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! பாண்டவர்கள், சிஷ்யக்கூட்டங்களோடு கூடிய விருத்தர்களான மஹரிஷிகளுடன் சேர்ந்ததையும், அவர்களால் அடிக்கப்பட்டதையும், அவர்களோடு ஸ்நேஹமாகவிருந்ததையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! ஸத்தியஸந்தனான தனஞ்சயன் ஸ்வர்க்கலோகத்திலிருந்துகொண்டு இந்திரனிடத்தில் நேரில் திவ்வியாஸ்திரத்தைக் கிரமமாக நியமத்தோடு அப்பியாஸம்செய்து சிலாக்கிக்ப்பட்டிருந்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! பாண்டிபுத்திரானுகிய யுதிஷ்டிரன் தீர்த்தயாத்திரைக்குப்போய் ரோமசமகரிஷியுடன் சேர்ந்ததையும், பிரகதசவரிடமிருந்து அக்ஷஹ்ருதயமென்னும் 1 த்யூதசாஸ்திரத்தை அறிந்துகொண்டதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அதற்குப்பிறகு, பிரம்ம தேவர் வரங்கொடுத்ததினால் கர்வமடைந்தவர்களும் தேவர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்களும் புலோமாவின் புத்திரர்களுமான காலகேயர்களென்னும் அஸுரர்கள் அர்ஜுனனால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள் என்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அர்ஜுனன் அஸுரர்களை வதஞ்செய்வதற்காகப் போய்ச் சத்துருக்களையழித்து, காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு இந்திரலோகத்திலிருந்து திரும்பிவந்ததை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! சீமனும் மற்றப்பாண்டவர்களும் மனுஷ்யர்கள் போகக் கூடாத தேசமாகிய அந்தக் கந்தமாதனபருவதத்திற் குபேரனைச் சந்தித்தார்களென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! காணனுடையபுத்தியில் நம்பிக்கையுள்ள என்னுடைய புத்திரர்கள் 2 கோஷயாத்திரைக்குச் சென்றபோது, கந்தர்வர்களாற் பிடிக்கப்பட்டதையும் அர்ஜுனனால் விடுவிக்கப்பட்டதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! 3 ஸூதனே! தர்மதேவதையக்ஷ்ருபத்தோடு தர்மராஜனிடம் வந்ததையும், அந்தத் தேவதை கேட்ட சில கேள்விகளுக்கு 4 அவன் செம்மையாக மறு

1 குதுதூல்.

2 பசுக்களைப் பார்ப்பதற்குச் செல்லுதல்.

3 தேர்ப்பாகன்.

மொழி சொன்னதையும் எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! விராடனுடையராஜ்யத்தில் திரௌபதியுடன் மாறுவேஷத்தோடு வலித்த அந்தப் பாண்டவர்களை என் புத்திரர்கள் கண்டிபிடிக்கவில்லையென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அஜ்நாதவாஸத்தில் அக்னிக்கு ஒப்பான சக்தியுள்ள பாண்டவர்கள் அறியப்படாமலே என் புத்திரர்களிடம் யுத்தத்திற்கு வந்ததை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! கீசகர்களுக்குள் முதன்மையான ஜ்யேஷ்டகீசகன் தூறுஸகோதார்களோடும் திரௌபதியின் நிமித்தமாகப் பீமசேனனால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! விராடராஜ்யத்தில் வலித்த மஹாத்ருமாவாகிய தனஞ்சயன் ஒற்றைத்தேராளியாகவேயிருந்து சைனியங்களிலிருந்த சிரேஷ்டர்களைத் தோல்வியடையச் செய்தானென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! மச்சதேசத்தூராஜாவான விராடன் தனது அன்புள்ள பெண்ணாகிய உத்தரையை அர்ச்சனனுக்குக் கொடுத்ததையும், அர்ச்சனன் அவளைத் தன் புத்திரனுக்காக வாங்கிக்கொண்டதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! சூதாட்டத்தில் ஜயிக்கப்பட்டுப் பொருளில்லாமல் வனவாஸம்போய்த் தன் ஜனங்களையும்விட்டுத் தப்பிப்போன யுதிஷ்டிரனுக்கு ஏழு அக்ஷௌஹிணிகள் சேர்ந்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! இந்தப் பூமியெல்லாம் யாருடைய ஓடி யென்று சொல்லுகிறார்களோ அந்த ஸ்ரீயப்பதியான கிருஷ்ணன் எல்லாவிதத்திலும் பாண்டவர்களுடைய காரியத்தில் தீக்ஷித்துக்கொண்டிருந்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! 'அந்தக் கிருஷ்ணர்ச்சனர்கள் இருவரும் நாராயணர்கள்; நான் பிரமலோகத்துல் செம்மையாகப் பார்த்திருக்கிறேன்' என்று நாரதர் சொல்ல எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! லோகங்களின் நன்மைக்காக கௌரவர்களை ஸமாதானஞ்செய்யக் கருவிவந்து ஸமாதானஞ்செய்தும் காரியம் நிறைவேறாமல் கிருஷ்ணன் திரும்பியதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய!

கர்ணனும் துரியோதனனும் கேசவனைக் கட்டுவதற்கு நிச்சயம் செய்ததையும் கிருஷ்ணன் தனது விசுவரூபத்தைக் காட்டினதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! கிருஷ்ணன் திரும்பிப்போகும்போது தேரின் முன் தனித்துநின்று வருத்தமுற்ற குந்தியானவள் கேசவனால் தைரியப்படுத்தப்பட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அந்தப் பாண்டவர்களுக்குக் கிருஷ்ணன் மந்திரியாகவிருந்ததையும், சந்தனுபுத்திரராகிய பீஷ்மரும் பரத்வாஜபுத்திரராகிய துரோணசாரியரும் அவர்களுக்கு ஆசீர்வசனம் கூறினதையும் எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! கர்ணன் பீஷ்மரைநோக்கி, 'நீர் யுத்தம்செய்யும்வரையில் நான் யுத்தஞ்செய்யமாட்டேன்' என்ற வசனத்தைச்சொல்லி, சேனையைவிட்டு விலகிப்போனதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அந்தக் கிருஷ்ணர்ச்சனர்களும் அளவிடக்கூடாத காண்டீவமென்னும் தனுஸும் ஆகிய தாங்கக் கூடாத சக்தியுள்ள இம்மூன்றுபொருள்களும் சேர்ந்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அர்ச்சனன் மோஹத்தினால் கவரப்பட்டுத்தேரின்நடுவில்லைய்ந்து உட்கார்ந்தபோது கிருஷ்ணன் தன்னுடைய சரீரத்தில் எல்லா உலகங்களையும் காண்பித்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! சத்துருக்களை அழிப்பவராகிய பீஷ்மர் யுத்தத்தில் பதினாயிரக்கணக்கான தேராளிகளை மாய்க்கும்போது பாண்டவர்களுள் மிகுந்த கியாதிபெற்றவன் ஒருவனும் கொல்லப்படவில்லையென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தர்மநிஷ்டராகிய பீஷ்மர் யுத்தத்தில் தம்முடையமரணத்துக்குத் தாமே மார்க்கஞ்சொன்னதையும், பாண்டவர்கள் ஆனந்தத்துடன் அதைச் செய்ததையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அர்ச்சனன் சிகண்டியை முன்னே நிறுத்திக்கொண்டு யுத்தங்களில் வெல்லமுடியாத மிகுந்த குரராகிய பீஷ்மரை அடித்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! ஸோமகர்களைப்பெரும்பாலும் ஒழித்தபிறகு வருத்தரும் வீரருமான பீஷ்மர், பாணங்கனினால் அடிக்க

கப்பட்டு, ¹சரதல்பத்தில் படித்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! ²சாந்தனவர் சரதல்பத்தில் படித்திருக்கையில் பருகுகிற தீர்த்தத்துக்காக ஏவப்பட்ட அர்ச்சனன், அங்கேயே பூமியைப்பிளந்து அவருக்குத் தாக சாந்திசெய்வித்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! குந்திபுத்திரர்கள் ஜயிப்பதற்கு அனுசூலமாகக் குளிர்ந்தகாற்று அடித்ததையும் ³சுக்கிரனும்சூரியனும் நல்லஇடத்தில் சேர்ந்திருந்ததையும் நம்மைப்பார்த்துத் துஷ்டமிருகங்கள் விகாரமாகக்கத்தினதையும் எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! விசித்திரமானயுத்தம்செய்ப்வ்ராகிய துரோணர் யுத்தத்தில்பற்பலவகைகளான அஸ்திரங்களின்வகைகளைக் காண்பித்தும் மிகச்சிரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களை எப்போது கொல்லவில்லையோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அர்ச்சனனைக் கொல்ல நிச்சயத்தோடிருந்தவர்களும் நம்மைச்சேர்ந்தவர்களும் மஹாரதர்களுமாயி ⁴ஸம்சப்தகர்களை அவன் கொன்றுவிட்டதாக எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! இதரர்களால் கலைக்கமுடியாததும், ஆயுதபாணியான துரோணரால் காக்கப்பட்டதுமாகிய ⁵வ்யூகத்தை, சுபத்ரையின்புத்திரனும் வீரனுமான அபிமன்யுதனியாகப்பிளந்து உட்புகுந்ததை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! மஹாரதர்களனை வரும் அர்ச்சனனை ஜயிக்கமுடியாமற் பாலனாகிய அபிமன்யுவைச் சுற்றிக்கொண்டு கொன்று எப்போது மிகுந்தசந்தோஷத்தையடைந்தார்களோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! மூடர்களாகிய துரியோதனதுதியர் அபிமன்யுவைக்கொன்ற ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டதையும், வலிந்துராஜனாகிய ஜயத்ரதன் விஷயத்தில் கோபத்தால் அர்ச்சனன் பிரதிஜ்ஞைசெய்ததையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! வலிந்துராஜனை வதம்செய்வதற்காக அர்ச்சனன் செய்த பிரதிஜ்ஞையை யும், சத்துருக்களின் நடுவிலேயே அவன் அதை வத்தியமாகும்படி நிறைவேற்றினதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அர்ச்சனனுடைய தேர்க்

¹ அம்புகளாலாகிய படுக்கை.

² லீஷ்டர்.

³ சந்திரனும் சூரியனும் நல்லஸ்தானங்களில் சேர்ந்திருந்ததையும் என்பது மந்த்ரொருபாடம். ⁴ ஒருவகைக்கூட்டத்தார். ⁵ சேனையின்வகுப்பு.

குதிரைகள் களைத்துப்போனபோது கிருஷ்ணன் அவைகளைப் பூட்டி அவிழ்த்துத் தண்ணீர்காட்டித் திரும்பிவந்தபிறகு மறுபடியும் பூட்டி யுத்தத்திற்குப்போனதை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தேர்க்குதிரைகள் சக்தியில் லாமலிருந்தபோது தேரின் உட்பக்கத்திலிருந்துகொண்டு அர்ச்சுனன் எல்லாப்போர்வீரர்களையும் கிட்டவராமல்தடுத்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! பகைவர் நாங்கமுடியாமல் யானைச்சேனைகளினால் யுத்தம்செய்த துரோணசேனையைக் கலக்கிவிட்டு ஷாத்தியானவன் கிருஷ்ணர்ச் சனர்களிருந்தவிடம் சென்றதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! வீரனாகிய பீமஸேனன் கர்ணனிடத்தில் அகப்பட்டும் அவனைக் கர்ணன் வில்லிள்முனையால் குத்திப் பேச்சுக்களினால் இகழ்ந்து கொல்லாமல் விட்டுவிட்டதை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! சூரர்களாகிய துரோணரும், கிருதவர்மாவும், கிருபரும், கர்ணனும், துரோணபுத்திரரான அசுவத்தாமாவும், மத்திர ராஜனாகிய சல்லியனும் ஜயத்தரதன் கொல்லப்படுவதை எப்போது பொறுத்திருந்தார்களோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தேவேந்திரனாற் கொடுக்கப்பட்ட அருமையான சக்தியாயுதம் கடோதகசனென்னும் பயங்கரமான ரூபமுள்ள ராக்ஷஸன்மேல் விழும்படி கிருஷ்ணனால் ஒதுக்கப்பட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! எதனால் யுத்தத்தில் ஸவ்யஸாசியைக் கொல்லவேண்டுமோ அந்தக் கர்ணனுடைய சகநயாயுதம் கர்ணன் கடோதகசன் இருவராலும் யுத்தத்தில் வீணாக்கப்பட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! துரோணசாரியர் துரத்ததன்மத்தியில் தனிமையாகப் ப்ரியோபிலேசம்விடக்கையில் திருஷ்டதயுமனன் தர்மத்தைக்கடந்து கொன்றதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! துரோணபுத்திரராகிய அசுவத்தாமாவுடன் ஜனங்களின் நடுவே மாத்திரந்திரனாகிய நகுலன் எதிர்த்தோரளியாகின்று சண்டைசெய்யக்கையில் அவர் அவனுக்குச் சரியாகவே மண்டலங்களாகச் சஞ்சரித்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை

1 அர்ச்சுனன் ; இடக்கையிலுமும் பாவத்தை வாய்பவனென்பது பொருள்.

எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! துரோணர்கொல்லப்பட்டபிறகுதுரோணபுத்ரரான அசுவத்தாமா விசேஷமூள்ளநாராயணஸ்திரத்தைப்பிரயோகித்தும் எப்போது அந்தப் பாண்டவர்களை முடிக்கவில்லையோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! நங்கள் ஸஹோதரனான துச்சாஸனனுடைய சக்தத்தைப் பீமசேனன்குடிகையில் எனதுபுத்திரர்களில் ஒருவனும் அந்தப்பீமனைத் தடுக்கமாட்டாமற்போனதை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தேவர்களுக்கும் விளங்காததான அந்த ஸஹோதரர்சண்டையில், யுத்தங்களில் எதிர்ப்புமுடியாத அளவற்ற பராக்கிரமசாலியான கர்ணன் அர்ச்சுனனால் அடிபட்டதை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! சூரர்களும் உக்கிரர்களும் துரோணபுத்திரரையும் துச்சாஸனனையும் கிருதவர்மாவையும் தர்மராஜாவாகிய யுதிஷ்டிரரானவர் ஜயித்ததை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! ஸீதா! எப்போதும் யுத்தத்தில் கிருஷ்ணனுக்கு எதிர்த்தட்டாகவிருக்கிற சூரனாகிய மத்திரராஜனான சல்லியன் தர்மராஜனால் கொல்லப்பட்டதை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! எலக்ட்ரான்களுக்கும் சூதாட்டத்துக்கு மூலபுருஷனும் வஞ்சகத்தையேபலமாகச்சொண்டவனும் பாபியுமானசூரனி பாண்டிபுத்திரனாகிய ஹேதேவனால் கொல்லப்பட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! துரியோதனன் (ரதம்போய் சக்திகுறைந்து ஒடுங்கிக் களைத்துத் தனியாக படுவுக்குட்சென்று, அகன்ஜலத்தை அசைவற நிறுத்திப் படுத்திருந்ததை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனுடன்கூட மகிழ்ந்துசென்று நின்றனாகொண்டு அவமானத்தைப் பொறுக்காதவனான என்புத்திரனை அவமானஞ்செய்ததை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! சதாயுத்தத்தில் மண்டலமாசப் பற்பல புதுவழிகளில் சஞ்சரிக்கும்போது கிருஷ்ணன் குறிப்பித்தகூலல் மோசமாகத் துரியோதனனை (பீமசேனன்) வதஞ்செய்ததை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அசுவத்தாமாமுதலியவர்கள், தூங்கிக்கொண்டிருந்த பாஞ்சாலர்களை யும் துரோளபதியின் புத்திரர்களை யுங்கொன்று அருவருக்கத்தக்க

தும் அபகீர்த்திக்கு இடமாகவுள்ளதுமாகிய காரியத்தைச் செய்தார் களென்று எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! பீமஸேனனாற் பின்தொடரப்பட்ட அசுவத்தாமா கோபித்துப்பிரயோகித்த ஐஷீகமென்னும் உயர்ந்த அஸ்திரம் உத்தராதேவியின் கர்ப்பத்தைக் கொல்லமாட்டாமற்போனதை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அசுவத்தாமாவின் பிரம்மசிரஸ்என்னும்அஸ்திரத்தை, அர்ச்சுனன் 'க்ஷேமம் உண்டாகட்டும்' என்று ஆசீர்வதித்து, தன் அஸ்திரத்தினால் அடக்கினதையும், அசுவத்தாமா தம்முடைய தலையிலுள்ள முக்கியமான இரத்தினத்தைக் கொடுத்துவிட்டதையும் எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! விராடபுத்திரியான உத்தராதேவியினுடைய கர்ப்பத்தைத் துரோணபுத்திரர் பெரிய அஸ்திரங்களினால் அழித்தபோது, 'பிழைப்பிக்கிறேன்' என்ற கிருஷ்ணனுடைய பிரதிஜ்ஞையை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போது நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! வியாஸரும் கிருஷ்ணனுமாகிய இருவரும் சேர்ந்து, அசுவத்தாமாவைச் சபித்தனர். ஸூதனே! நான் அறிந்திருந்தும் புத்திகெட்டிப்போனதினால் இப்போது புத்திரர்களையும் 'பௌத்திரர்களையும் இழந்து துக்கமடைகிறேன்; புத்திரர்களையும் பௌத்திரர்களையும் இழந்த கார்தாரியைப்பற்றியும், பதிகளையும் சகோதரர்களையும் இழந்த மருமக்கண்மார்களைப்பற்றியும் துக்கமடைகிறேன். பாண்டி புத்திரர்கள் யாராலும் செய்யமுடியாத காரியத்தைச் செய்தனர், அவர்கள் எதிரியில்லாத ராஜ்யத்தைத் திருப்பியடைந்தனர். யுத்தத்தில் நம்மவர்களில் 1 மூவரும் பாண்டவர்களில் 2 ஏழுபேர்களுமாகப் பத்துப்பெயர் மிகுந்தனரென்று நான் கேட்டேன். ஆ! கஷ்டம்!! அந்தப்பயங்கரமான க்ஷேத்திரியயுத்தத்தில் 3 இரண்டுகூறைய இருபது அக்ஷௌஹினிகள் அடிபட்டன. ஸூதனே! இருள் மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது. மயக்கமானது எனக்குள் பிரவேசிப்பது போலத் தோற்றுகிறது. பிரஜைகளை வரவில்லை, என்னுடையமனம்தளருகின்றது' என்றுசொன்னான்.

துக்கமுள்ள திருநராஷ்டிரன் இவ்வாறு சொல்லி அதிகமாகப் புலம்பி பூர்ச்சித்து, திரும்பவும் தெளிந்து ஸஞ்சயனைப்பார்த்து,

1 மூவர் - அசுவத்தாமா, கிருடர், கிருதவர்மா.

2 ஏழுபேர் - கிருஷ்ணன், ஸாத்யகி, பாண்டவர் ஐவர்.

3 கஷ அக்ஷௌஹினி.

‘ஸஞ்சய! இவ்வாறு நடந்தபிறகு காலதாமஸமின்றி உயிரைவிட்டு’ விட விரும்புகிறேன். உயிரை வைத்துக்கொள்வதற் சிறிதேனும் பிரயோசனத்தை நான் காணவில்லை’ என்று சொன்னான். அவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டும், தளர்ந்து புலம்பிக்கொண்டும், ஸர்ப்பத்தைப்போற் சிறிக்கொண்டும், அடிக்கடி மூர்ச்சித்துக்கொண்டிருந்த அந்தத் திருதராஷ்டிரமஹாராஜனுக்குப் புத்திமானாகிய கவல்கண புத்திரனான ஸஞ்சயன் சிறந்த பொருளடங்கிய அடியில்வரும் வாக்கியத்தைச் சொன்னான்.

• ‘ஓ! அரசரே! குணங்கள்நிரம்பிய பெரிய ராஜவம்சங்களிற் பிறந்தவர்களும், மேலான அஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களும், இந்திரனுக்கு ஒப்பான புராக்கிரமமுள்ளவர்களும், தர்மமாகப் பூமியை ஜயித்துப் பூர்ணதக்ஷிணைகளுள்ள யாகங்களைச்செய்து இந்த உலகத்திற் கீர்த்தியையடைந்து பிறகு காலஞ்சென்றவர்களும் மிக்க உத்ஸாஹத்தோடும் மிகுந்த பலத்தோடிகூடியவர்களுமான அரசர்களை ஞானவானாகிய வேதவியாஸரும் நாரதரும் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறீர்ல்லவா? மகாரதனாகிய சைப்யன், ஜயிக்கிறவர்களிற் சிறந்த வீரனாகிய ஸ்ருஞ்சயன், ஸு-ஹோத்ரன், ரந்திதேவன், உசிக்கின் புத்திரனாகிய ¹ கக்ஷீவான், பாஹ்லீகன், தமனன், சைத்யன், சர்யாதி, அஜீதன், ² நளன், பகைவரை மாய்க்கிறவராகிய விசுவாமித்திரர், மகாபலசாலியான அம்பரீஷன், மருத்தன், மணு, இக்ஷ்வாகு, கயன், பரதன், தசரத புத்திரராகிய இராமர், சசிபிந்து, பகீரதன், பெரிய பாக்கியம்பெற்ற கிருதவீரியன், ³ ஜனமேஜயன், தேவர்களாலேயே நேரே யாகம் செய்விக்கப்பட்டவனும் வனங்களும் தேசங்களும்டங்கிய பூமி முழுவதையும் தன் ³ புபஸ்தம்பங்களினால் அடையாளஞ்செய்த வனுமாகிய புண்ணியகர்மமுள்ள யயாதி ஆகிய இந்த இருபத்து நான்கு அரசர்களும் முன்னொருகாலத்திற் புத்திரசோகத்தினால் வருந்திய ச்வைத்தியனென்பவனுக்குத் தேவரிஷியாகிய நாரதரால் கூறப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு முன்னேயும் அநிக பலசாலிகளும் மஹாராதர்களும் மஹாத்துமாக்களும் எல்லாக்குணங்களும்நிரம்பினவர்களுமாகிய இன்னும் அநேக அரசர்கள் இறந்தார்கள். புரு, குரு, யது, சூரன், பெரிய தேஜஸுள்ள விஷ்வகஸர்வன்,

¹ கக்ஷீவான், கர்மாவல்கூடானத்துக்கு உதாரணமாகச் சொல்லப்பட்டவர்; ரிக்வேதம், முதல்மண்டலம், முதல் அஷ்ட -கம், முதல்அத்தியாயம், முதல் ஸூக்தம், மாக்ஸ் முல்லர் பதிப்பு, பக்கம், 103 பார்க்க.

² இவர்கள் வேறு.

³ யாகங்களிற் பசுவைக் கட்டுகிற ஸ்தம்பம்.

அணுஹன், யுவஸூவன். கருத்ஸ்தன், பராக்ரமசாலியான ரகு, விஜயன், வீதிஹோத்ரன், அங்கன், பவன், சவேதன், பிருஹத்குரு, உசீனரன், சதரதன், கங்கன், துலிதுஹன், துருமன், தம்போத்பவன், வேனன், ஸகரன், ஸங்கிருதி, நிமி, அஜேயன், பரசு, புண்டரன், சம்பு, குற்றமற்ற தேவாவிருதன், தேவாஹ்வயன், ஸுப்ரதிமன், ஸுப்ரதீகன், பிருஹத்ரதன், சிறந்த உதஸாகமுடையவனும் பணிவுள்ள மனமுடையவனுமான ஸுக்கிரது, நிஷதராஜாவாகிய நளன், ஸத்தியவிரதன், சாந்தபயன், ஸுமித்திரன். சக்தியுள்ள ஸுபலன், ஜானுஜங்கன், அனரண்யன், அர்க்கன், பிரியபிருதயன், சுசிவிரதன், பலபந்து, நிராமர்த்தன், கேதுசிருங்கன், பிருஹத்பலன், திருஷ்டகேது, பிருஹத்கேது, தீப்தகேது, நிராமயன், அலிக்ஷித், சபலன், தூர்த்தகன், உறுதியான தூணிகளுள்ள கிருகபந்து, சிலாக்கியங்களான பூர்வசரித்திரங்களில கொண்டாடப்பட்ட பிரக்யங்கன், சத்துருக்களை வதைக்கிறவனாகிய சுருரு ஆகிய இவர்களும் மற்ற அரசர்களும் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் காலஞ சென்றனர். பத்துக்கோடி ஸங்கியையுள்ள இன்னும் அநேக அரசர்களும் இருந்தார்களென்று கேள்விப்படுகிறோம். பிரபுவே! உமது புத்ரர்களைவிட மிகச் சிறந்தவர்களும், உயர்ந்த புத்தியுள்ளவர்களும், மிகுந்த சக்தியுள்ளவர்களுமாகிய அரசர்கள் மிகப்பெரிய ஸுகங்களை விட்டி மரணமடைந்தார்கள். அவர்களுடைய உயர்ந்தபராக்கிரமமும், கொடையும், மகிமையும், ஆஸ்திகபுத்தியும், ஸத்யமும், தூய்மையும், தயையும், உள்ளும்புறமும் ஒத்திருப்பதும் விதீவான்களாகிய கனிஸ்ரேஷ்டர்களால உலகத்திலுள்ள பூர்வசரித்திரத்திற சொல்லப்படுகின்றனவோ எல்லா ஸம்பத்துக்களும் குணங்களும் நிரம்பின அவர்களும் முடிவையடைந்தார்கள். உமது புத்திரர்கள் தூரத்து மாக்கள்; கோபத்தாற் கொதிப்படைந்தவர்கள்; பொருளாசையுள்ளவர்கள்; கெட்டநடை மிகுந்தவர்கள்; அவர்களைப்பற்றி நீர் துக்கப்படுதல் தகாது. நீர் சாஸ்திரங்களைக் கேட்டவர்; கலவியுள்ளவர்; சிறந்த புத்தியுள்ளவர்; ஞானவான்சால ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர் ஒ! பரதவம்சதசவிரே! சாஸ்திரகதை அனுசரிக்கிற புத்தியுள்ளவர்கள் பரமப்பதூலீ. வேந்தரே! தண்டிப்பதும் காப்பதும் உமக்குத்தெரிந்தவையே; புத்திரர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டுமானால் அவர்கள்போகும்வழியே முழுதும்போவது தகாது. மேலும், அஃது அவ்வாறே நடக்கவேண்டியிருந்தது. பின்னற சோகப்படுவேண்டாம். விதியை முயற்சியினால் எவன் வெல்லவல்லவன்? பிரம்மானிலால்

ஏற்படுத்தப்பட்ட மார்க்கத்தை யாரும் தாண்டிவதில்லை. பிறப்பும் இறப்பும் இன்பமும் துன்பமுமாகிய இவையனைத்துக்கும் காலமே காரணம். பிராணிகளை ஸ்ருஷ்டிப்பதும் காலமே; அழிப்பதும் காலமே; பிரஜைகளை ஸம்ஹரிக்கிற காலனைக்கூட ஒழிப்பதும் காலமே; உலகத்தில் எல்லாப்பொருள்களையும் நல்லவையாகவும் கெட்டவையாகவும் மாற்றுவதும் காலம்; பிரஜைகளையெல்லாம் அழிப்பதும் காலம்; மறுபடி ஸ்ருஷ்டிசெய்வதும் காலம்; எல்லாம் தூங்கும் போதும் காலம் தூங்காமலிருக்கிறது. காலத்தைத்தாண்ட யாருக்கும் முடியாது; காலம் யாராலும் நிறுத்தப்படாமல் எல்லாப்பொருள்களிலும் ஒரேவிதமாகச் சஞ்சரிக்கின்றது; நடந்தனவும் நடப்பனவும் இப்போது நடக்கின்றனவுமாகிய பதார்த்தங்கள் எவையோ அவை காலத்தாற் செய்யப்பட்டவையென்று அறிந்து நீர் விவேகத்தை இழக்காமலிருக்கவேண்டும்' என்றான்.

கவல்கணபுத்திரனாகிய ஸஞ்சயன், புத்திரசோகத்தினால் வருந்தின த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கு இவ்வாறு பலவகையாக ஸமாதானஞ்சொல்லி, அப்போது தேறச்செய்தான். ஞானவான்களிற் சிறந்த அந்தத்திருதராஷ்டிரனும் அதைக்கேட்டுத் தெய்வத்தினால் இது நேர்ந்ததென்று நினைத்துத் தைரியத்தையே அடைந்தான்.

முனிஸ்ரீஷ்டிராகிய கிருஷ்ணதலைபாயனர் உலகங்களுக்கெல்லாம் நன்மைக்காகக் கருணையினுற் பாபத்தைப்போக்கத்தக்க உபநிஷத்தென்று சொல்லப்பட்ட பகவத்கீதையை இந்தப் பாரதத்திற் சொன்னார். உலகத்தில் வித்தவான்களாயுள்ள கவிஸ்ரீஷ்டிரர்கள் பாரதம் பூர்வம்நடந்த விருத்தாந்தமேயென்று சொல்லுகிறார்கள். பாரதம் ஒதுவது புண்ணியம்; சிரத்தையுடன் ஒருசலோகத்தின் ஓர் அடியைப் படிப்பவனுக்கும் எல்லாப்பாவங்களும் சேஷ்டீன்றி விடுகிப்போகின்றன. ஏனென்றால், இந்தப் பாரதத்தில் தேவர்களும் தேவரிஷிகளும் பரிசுத்தர்களான பிரமரிஷிகளும் நல்லகாரியங்களைச்செய்த யக்ஷர்களும் நாகர்களும் சொல்லப்படுகின்றனர். நித்தியமான பகவான் வாஸுதேவரும் இதிற்குச் சொல்லப்படுகிறார். ஞானபலனும் கர்மபலனும் அவரே பாவத்தைவிலக்குபவரும் புண்ணியத்தைச்சேர்ப்பவரும் அவரே. மாறுதலில்லாததும், தானே பிரகாசிப்பதும், தேசகாலவரையறையற்றதுமாகிய பரப்பிரம்மமும் அவரே. ஞானிகள் அவருடைய செய்கைகளை உலகத்திற்கு மேற்பட்டவைகளாகச்சொல்லுகிறார்கள். காரணமும் காரியமுமான ஜடஜீவர்கள் சேர்ந்த உலகமும் அவரிட

மிருந்து உண்டாகிறது. ஸந்ததியாய்வருகிற பிரமன்முதலிய பிராணிகளும், அவற்றின் தொழில்களும், பிறப்பு இறப்புக்களும், ஜன்மாதரமும் அவரிடமிருந்து உண்டாகின்றன. அத்யாத்மமென்று சொல்லப்பட்டவையான தேகத்திலுள்ள ¹ஜீந்து பூதங்களும் கந்தம், ரஸம், ரூபம், ஸ்பரிசம், சப்தம், என்னும் அவற்றின் குணங்களும் மூலப்பிரகிருதியும் அதன் காரியங்களும் எல்லாம் அவரேயென்று சொல்லப்படுகின்றன. யதிர்ரோஷ்டர்களும் முக்தர்களும் கண்ணடியில் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்ப்பதுபோல, ஆத்துமாவி்லிருக்கும் அவரைத் தியானையோகத்தின் வன்மையைக்கொண்டு பார்க்கின்றனர்.

எப்போதும் நியமமுள்ளவகைவும் எப்போதும் தர்மத்தைவிடாதவகையுமிருந்து இந்தஅத்தியாயத்தைச் சிரத்தையுடன்பாராயணம் செய்கிறமனிதன் பாபத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். பாரதத்தினுடைய முதலிலுள்ள இந்த அனுக்கிரமணிகாத்தியாயத்தை எப்போதும் நம்பிக்கையுடன் கேட்பவன் கஷ்டங்களில் அகப்படமாட்டான். அனுக்கிரமணிகாத்தியாயத்தில் ஏதேனும் ஒருபாகத்தை ²இரண்டு ஸந்திகளிலும் பாராயணம்செய்பவன் பகலிலும் இரவிலும் செய்த பாபம் எவ்வளவு உண்டோ அவ்வளவு வீரூந்தும் உடனே விடப்படுகிறான். ³ஸததியமும் ⁴அமிர்தமுமாகிய இந்தப்பாரதத்தின் ⁵சரீரம், தயிரில் வெண்ணெய்ப்போலவும், மனுஷ்யர்களில் பிராமணன்போலவும், வேதங்களில் ⁶ஆரண்யகம்போலவும், ⁷ஒஷதிகளில் அமிர்தம்போலவும், நீர்நிலைகளில் ஸமுத்திரம்⁸போலவும், நாலுநாலுள்ளவைகளிற் பசுவைப்போலவும் இதுஹாஸங்களிற் சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. எவன்ஒருவன் இந்தப்பாரதத்துலுள்ள ஒருசுவோகத்தின் அடியையாவது சிரத்தத்தில் பிராமணர்களுக்குக் கேட்பிபாஸே அவனுடையபிதூர்க்களுக்கு ⁸அன்னபானங்கள் அழிவில்லாமல் வந்துசேருகின்றன. இதிஹாஸத்தினாலும் புராணத்தினாலும் வேதத்தை விளக்கிக்கொள்ளவேண்டும். வேதமானது அற்பஞானியைக்கண்டு அவன் தன்னை மோசம்செய்வானென்று பயப்படு

1 பிருதிலி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம்.

2 காலைமாகை. 3 அழியாதது. 4 ஆனந்தம். 5 முழுப்பாகம்.

6 காட்டில் ஓதத்தக்கது.

7 திருப்பாற்கடலில் ஒஷதிகளின் ரஸம்விட்டுக்கடைந்து அமிர்தம் உண்டாக்கினதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆரண்யகமென்பதற்கு உபநிஷத்தென்பதும், ஒஷதிகளில் அமிர்தம் என்பதற்குத் தாய்ங்களில் யஜ்ஞசேஷமென்பதும் பழையஉரை.

8 ஸந்ததிக்குன்று என்பது கருத்து.

கின்றது. கிருஷ்ணத்வைபாயனரார் சொல்லப்பட்ட வேதமாகிய இந்தப்பாரதத்தை ஒருவிதவான் பிறருக்குச் சொல்லுவதினால் திரவியலாபம் பெறுவான் ; சிசுஹத்திமுதலான பாவங்களையும் நிச்சயமாக விலக்கிவிடுவான். எவன் பரிசுத்தனாகஇருந்து இந்த அனுகிரமணிகாத்தியாயத்தை ஒவ்வொரு புண்ணியகாலத்திலும் படிப்பானே அவனார் பாரதம்முழுமையும் படிக்கப்பட்டதுபோலாகும் என்பது என்கருத்து. ரிஷியினர்சொல்லப்பட்ட இந்தப்பாரதத்தை எவன் சிரத்தையோடு நித்தியமாகக்கேட்பானே அந்தமனிதன் தீர்க்காயுளையும், கீர்த்தியையும், ஸ்வர்க்கத்தையும் அடைவான்.

முன்பு, தேவர்களெல்லாரும்சேர்ந்து நான்குவேதங்களை ஒரு தட்டிலும் பாரதத்தை ஒருதட்டிலுமாக வைத்துத் தராசில் நிறுத்தனர். உபநிஷத்துக்களடங்கிய நான்குவேதங்களைக்காட்டிலும் பாரதம் அதிகமாகவிருந்தது. அதுமுதல் இவ்வுலகத்தில் இது மஹாபாரதமென்று சொல்லப்படுகிறது. நிறுக்கப்படும்போது மகத்தாகவும் பாரம் என்று சொல்லப்பட்ட அர்த்தகௌரவமுள்ளதாகவு மிருந்ததனாலும், மஹாபாரதமென்று பெயர்பெற்றது. இந்தப்பெயர்வந்த காரணத்தை அறிகிறவன் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறான் ; தவமும் பாவத்தைப் போக்குகிறது ; வேதத்தில்சொல்லப்பட்டவாணஸ்ரம ஆசாரங்களும் பாவத்தைப் போக்குகின்றன ; சிரமத்தைப்பொறுத்துப் பொருளீட்டுவதும் பாவத்தைப் போக்குகிறது. மேறசொன்னவையே கெட்ட எண்ணத்தோடு செய்யப்பட்டால் பாவங்கொகின்றன.

அனுகிரமணிகாபர்வம் டிறற்றறு.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

1 பர் வ ஸ ன் கி ர க பர் வ ம்.

(மஹாபாரதத்திலுள்ள பர்வங்களையும் அவற்றின் விஷயங்களையும் கூறுவது.)

ரிஷிகள், “ஓ! ஸுதபத்திரரே! ஸமந்தபஞ்சகமென்று சொன்னீரே; அதன்வரலாற்றையெல்லாம் நாங்கள் செவ்வையாகக் கேட்க விரும்புகின்றோம்” என்றுகேட்க, ஸுதர் சொல்லலானார்.

“அந்தணர்களே! அழகானகதைகளை நான்சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். சிறந்தஸாதுக்களே! ஸமந்தபஞ்சகமென்று பெயருள்ள இடத்தைப்பற்றியும் நீங்கள்கேட்கவேண்டும். திரேதாயுகம் துவாபரயுகம் இவ்விரண்டின்ஸந்தியில்சஸ்திரதாரிகளிற்சிறந்தவரானபரசுராமர் கோபத்தினால் தூண்டப்பட்டு, பூமிக்கு அரசர்களான ஷுத்திரியஜாதியாரை அடிக்கடி வதஞ்செய்தார். அக்கினிக்கு ஒப்பான சக்தியுள்ள பரசுராமர் தம்முடைய பராக்கிரமத்தினால் ஷுத்திரியர்களெல்லாரையும் அழித்து, ஸமந்தபஞ்சகம் என்னும் இடத்தில் ஐந்து ரக்தமடுக்களை உண்டாக்கினாரென்றும், கோபமிருந்த அவர், ரக்தமே ஜலமாகநிரம்பிய அந்தமடுக்களில் ரக்தத்தினாலேயே பிதிர்க்களுக்கும் தர்ப்பணம் செய்தாரென்றும் நாம் கேட்டிருக்கிறோம். பிறகு, அவர்பிதிர்க்களாகிய ரிசிகர்முதலானவர்கள் பரசுராமரிடத்திற்குவந்து, ‘ஓ! ராம! ராம! பெரியபாகவியம்பெற்றவனே! பிருகு குலத்தோனே! ஸாமர்த்தியமுள்ளவனே! உன்னுடைய இந்தப் பிதிர்பக்தியாலும் அதிகசக்தியாலும் சந்தோஷமடைந்துருக்கிறோம்; பெரியசக்தி உள்ளவனே! உனக்கு ஷேமம் உண்டாகக்கடவது. வேண்டியவரத்தைக்கேள்’ என்று சொன்னார்கள்.

பரசுராமர், ‘பிதிர்க்களுக்கு என்னிடம் பிரீதியும் அனுகிரகத்தைப்பெறுவதற்கு என்னிடத்துத் தகுதியுமிருக்குமாயின், நான் கோபத்தினால் மூடப்பட்டு ஷுத்திரியர்களை அழித்ததாகிய இந்தப் பாவத்தினின்றும் விடுபடக்கடவேன். இதுதான் நான் வேண்டுகிறவரம். என்னுடைய இந்தமடுக்களும் புண்ணியதீர்த்தங்களாகப் பூமியிற்பெயர்பெற்று இருக்கக்கடவன’ என்றார். பிறகு, பிதிர்க்கள், ‘அப்படியே யாகுக’ என்று அவருக்குக்கூறி, ‘நீ பொறுக்க

1 இதிப்பாரதகதை முழுவதும் சுருக்கமாகச்சொல்லப்படுதலின், இதனை ஸுதபாரகமென்பர்.

வேண்டும்' என்று அவரைத்தடுத்தார்கள். ௨ டனே, அவர் சாந்த ராயினர். ரக்தமே ஜலமாகவுடைய அந்தமடுக்களின் சமீபத்திலுள்ள தேசம் ஸமந்தபஞ்சகமென்னும் புண்ணியக்ஷேத்திரமாகச்சொல்லப் படுகின்றது. எந்தத்தேசம் எந்த அடையாளத்தோடுகூடியதாகக் காணப்படுகிறதோ அந்த அடையாளப்பெயராலேயே அந்தத்தேசம் வழங்கத்தக்கதென்று தெரிந்தவர் சொல்லுகின்றனர். கலியுகத்திற்கும் துவாபரயுகத்திற்கும் ஸந்தினேர்க்கப்போது ஸமந்தபஞ்சகத்தில் கௌரவசேனைக்கும் பாண்டவசேனைக்கும் யுத்தம் உண்டாயிற்று. மிகவும் தர்மம்மிகிறதென்றும் புரியப்பற்றிய கோஷ்டில்லாத காமான அந்தத்தேசத்தில் யுத்தஞ்செய்வதற்காகப் பதினெட்டு அகஷை ஹிணிகள் சேர்ந்தன. பிராமணர்களே ! அந்த அகஷை ஹிணிகள் அவ்விடம்சேர்ந்து அங்கேயே முடிவையடைந்தன. பிராமணர்களே ! அந்த ஸமந்தபஞ்சகமென்னும் கேசத்தின்பெயர் இவ்வாறு ஏற பட்டது. புண்ணியக்ஷேத்திரமும் அழகியதுமாகிய அந்தத்தேசத்தை உங்களுக்குச்சொன்னேன். சிறந்தவழமுள்ளவர்களே ! பிராமணசிரேஷ்டர்களே ! அந்தத்தேசத்திற்கு மூன்றுலோகங்களிலும் பிரவசித்திவந்த வாலாறறைப்பற்றியும் முழுவதும்சொன்னேன்" என்றுகூறினர்.

ரிஷிகள், "ஓ! ஸுகபுத்திரரே! அகஷை ஹிணிகள் என்பதாக நீர்சொன்னீரல்லவா? அதையெல்லாம் விவரமாகக் கேட்க விரும்புகின்றோம். ஓர் அகஷை ஹிணியின் காலாட்கள், குதிரைகள், தேர்கள், யானைகள் இவற்றின் அளவைச் சரியாக எங்களுக்குச் சொல்லும்; உமக்கு எல்லாம் தெரியுமே" என்றுகேட்டனர்.

ஸுகபுத்திரர், "ஒருதேரும், ஒருயானையும், ஐந்துகாலாட்களும், ஆன்றுகுதிரைகளும் சேர்ந்தது ஒருபத்தியென்பதாகச் சேனைவிதி தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர்; இந்தப்பக்கி மூன்றுசொண்டதை ஒருவேளைமுகமென்று அறிவுடையோர் கூறுகின்றனர்; மூன்றுசேனா முகங்கள் சேர்ந்தது ஒருகுலம்மென்று உரைக்கப்படுகின்றது; ஆன்று குலங்கள் ஒருகணமென்று பெயர்பெறும்; மூன்றுகணங்கள் ஒருவாகினி; மூன்றுவாகினிகளை ஒருபிருதனையென்று கெரிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர்; மூன்றுபிருதனைகள் சேர்ந்தது ஒருசமு; மூன்று சமுக்கள் சேர்ந்தது ஓர்அனீகினி; பத்து அனீகினிகளை ஓர் அகஷை ஹிணியென்று அறிவுடையோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். பிராமணைத் தமர்களே ! அகஷை ஹிணி ஒன்றுக்கு எத்தனாவின் எண் இருபத்

தோராயிரத்து எண்ணூற்றெழுபது என்பதாக அக்ஷௌஷிணிஸங்கியை தெரிந்தவர்கள் நிர்ணயித்திருக்கின்றனர். யானைகளின் ஸங்கியையும் இவ்வளவே, பதாகிகள் லக்ஷத்தொன்பதினாயிரத்து மூன்று நூற்றைம்பது, குற்றமற்றவர்களே! குதிரைகள் அறுபத்தையாயிரத்து அறுநூற்றுப்பத்தென்று ஸங்கியை செய்திருக்கிறார்கள். தபோதனர்களே! ஸங்கியை சரியாகத்தெரிந்த ஜனங்கள், அக்ஷௌஷிணியென்று சொல்வதை நான் உங்களுக்கு விரிவாகச்சொன்னேன்.

பிராமணசிரேஷ்டர்களே! இந்தஸங்கியைப்படிக்கெளரவபாண்டவருடைய சேனைகள் மொத்தம் பதினெட்டு அக்ஷௌஷிணிகள் இருந்தன. ஆச்சரியமான செய்கையையுடையகாலந்தான், கௌரவர்களைக்காரணமாக்கி அந்தச்சேனைகளை அந்த இடத்திற்கேர்த்து அங்கேயே முடித்தது.

உயர்ந்த அஸ்திரங்களையறிந்த பீஷ்மர் பத்துத்தினங்கள்யுத்தஞ்செய்தார். துரோணர் ஐந்துதினங்கள் கௌரவசேனையை ரக்ஷித்தார். சத்துருஸையங்களைப்பிடிப்பவனாகிய கர்ணன் இரண்டினாய் யுத்தஞ்செய்தான். சல்லியன் அரைநாள் யுத்தஞ்செய்தான்; அதற்கு மேலே கதாயுத்தம்நடந்தது. அந்தக்கதாயுத்தம்நடந்த பகல்முடிந்த பிறகு அசுவக்தாமாவும் கிருதவர்மாவும் கிருபாசாரியரும் இராத்திரியிற் கவலையற்றுத்தூங்கிக்கொண்டிருந்த பாண்டவசேனைத்தலைவரை வதஞ்செய்தனர். செளனகீரீ! உமதுஸத்திரயாகத்தில் நான்சொல்லுகிறதும் ராஜாக்களினகீர்த்தியையும் சக்தியையும் தெரிவிப்பதுமாகிய உத்தமமான பாரதகதையை ஜனமேஜயருடைய ஸர்ப்பயாகத்தில் வியாஸருடைய சிஷ்யராகிய சிறந்தபுத்தியுள்ள வைசமபாயனர் விரிவாகச்சொன்னார். அந்நகரத்திற்குப் பெளஷ்யபர்வமும் பெளலோமபர்வமும் ஆஸ்தீகபர்வமும் சொல்லப்பட்டன.

மோக்ஷத்தை அடையவிரும்புகிறவர்களால் வைராக்கியம் அங்கீகரிக்கப்படுவதுபோல் புதியபுதிய விஷயங்களும் பதங்களும் சரித்திரங்களும் அநேகதர்மவியவஸ்தைகளுமுள்ளதாகிய பாரதம் புத்திசாலிகளான மனிதர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அறியத்தக்கவற்றுள் ஆத்மவைப்போலவும், விரும்பக்கக்கவற்றுள் உயிரைப்போலவும், மேலான அர்த்தமுள்ள இந்தஇறிகாஸம் எல்லாஉபதேசங்களிலும் மிகச்சிறந்தது. ஆகாரத்தைவிட்டுத் தேகம் எப்படி நிற்பதில்லையோ அப்படியே இந்தக்கதையைவிட்டு எந்தக்கதையும் இப்புடியில் இல்லை. சிரோயஸைவிரும்புகிற வேலைக்காரர்கள் நல்லகுலத்திற்கிறந்த

பிரபுவை அடிப்பதுபோலக் கவிஞர் இந்தப்பாரதத்தை ஆதாரமாக அடைகிறார்கள். உலகத்தையும்வேதத்தையும்சேர்ந்த சொற்களினத்தும் உயிரொழுத்து மெய்யொழுத்துக்களில் அடங்கியிருப்பதுபோல, உயர்ந்த ஞானமானது இந்த உத்தமமான இந்நூலினத்தில் அடங்கி இருக்கிறது. புத்திமான்களால் ஆகரிக்கப்பட்டதும், புதிய புதிய சொற்களமைந்த பர்வங்களோடு கூடியதும், துட்பமாகிய விஷயங்களும் நியாயங்களும் சேர்ந்ததும், வேதார்த்தங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாகிய பாரதமென்னும் இந்நூலினத்தின் பர்வங்கிரகத்தைக் கேளுங்கள்,

(நூற்பர்வங்களின் பெயர்கள்.)

முதலாவதாகிய ஆதிபர்வத்தில், ¹ அணுகிரமணிகாபர்வம், பர்வங்கிரகபர்வம், பௌஷ்யபர்வம், பௌலோமபர்வம், ஆஸ்தீகபர்வம் இவை முறையேயுள்ளன; இவை பாரதத்தின் முதல்முகவுரை. அம்சாவதாரணபர்வமும், பிறகு ஆச்சரியமும் மயிர்க்கூச்சுண்டாக் கத்தக்கதுமாகியஸம்பவபர்வமும், ² ஜதுக்ருகதாஹபர்வமும், ஹிமீம்பவத பர்வமும், பிறகு பகவதபர்வமும், அதன்பிறகு சைத்ரரதபர்வமும், அதன்பிறகு பாஞ்சாலிதேவியின் ஸ்வயம்வரத்தைப்பற்றிய ஸ்வயம்வரபர்வமும், பிறகு அசுரர்களைப் பராக்கிரமத்தினால் ஜயித்துத் திரௌபதியைவிவாகம்செய்துகொள்வதைப்பற்றிய வைவாஹிகபர்வமும், விதூராகமனபர்வமும், அதன்பிறகு ராஜ்யலாபபர்வமும், அர்ச்சனவனவாஸபர்வமும், பிறகு சுபத்திராஹரணபர்வமும், சுபத்திராஹரணத்துக்குமேல் ³ ஹரணஹரணபர்வமும், பிறகு காண்டவதாஹமென்னும் பர்வமும், அங்கச்சமயத்திலே மயனென்னும் அஸுர சில்பியைக் கண்டதைக் குறித்த மயநர்சனபர்வமும் ஆகிய இவை சொல்லப்பட்டன.

ஆதிபர்வத்திற் குப் பிறகு ஸபாபர்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் மந்திரபர்வமும், அதன்பிறகு ஜாஸக்தவதார்பர்வமும், பிறகு திக்குவிஜயபர்வமும், திக்குவிஜயக்ஷுக்கமேல் ராஜஸூரியபர்வமும், அதன்பிறகு ⁴ அர்க்காபிஹரணபர்வமும், பிறகு சிசுபாலவதபர்வ

1 பாரத ஞானமுடையர்கள்.

2 கதையை வரிசைப்படுத்திச் சொல்வது. [பெயர்.

3 அரக்குமானிகையைக் கொடுத்தியது. ஐதக்பர்வம் என்றும்

4 பெண்ணுக்குச் சிறப்புக்களைக் கொண்டபோலும்.

5 வந்தவர்களுக்குப் பூஜையைச் சேர்த்து.

மும், அதன்பிறகு ¹ த்யுதபர்வமும், அதன்பிறகு ² அதுத்த்யுதபர்வமும் சொல்லப்பட்டன.

சபாபர்வத்துக்குப்பிறகு அரண்யபர்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஆரண்யகபர்வமும், கிரீமீரவதபர்வமும், அதன்பின் ³ அர்ச்சகுகமனபர்வமும், அதன்பிறகு வேடவேஷம்பூண்ட சிவ பிராணுக்கும் அர்ச்சனனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தைப்பற்றிய கைராத பர்வமும், அதன்பின் ⁴ இந்திரலோகாபிகமனபர்வமும், தர்மத்தையும் தயையையும் தெரிவிக்கிற நளோபாக்கியான பர்வமும், பிறகு மிகுந்த ஞானமுள்ள தர்மராஜாவினுடைய தீர்த்தயாத்திரையைப்பற்றிய நாகிய தீர்த்தயாத்ராபர்வமும், ஜடாஸூரவதபர்வமும், அதன்பிறகு யக்ஷயுத்தபர்வமும், நிவாதகவசயுத்தபர்வமும், அதன்பிறகு ⁵ அஜகாபர்வமும், அதன்பிறகு மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபர்வமும், அதன்பிறகு திரௌபதி ஸத்யபாமா ஸம்வாதபர்வமும், அதன்பிறகு கோஷயாத்ராபர்வமும், துரியோதனன் பிராயோபவேசம் செய்ததும், கர்ணனோடு மேற்காரியத்திற்காக மந்திராலோசனை செய்ததும், அதன்பிறகு மிருகஸ்வப்பிஷாடபவ பர்வமும், ⁶ விர்ஷித்ரௌணிகமென்ற சரித்திரத்தைப்பற்றிய விர்ஷித்ரௌணிகபர்வமும், ⁷ இந்திரத்யும்பிஷாக்கியானமும், திரௌபதி ஹரணபர்வமும், ஜயத்ரத விமோக்ஷணபர்வமும், ராமோபாக்யானமும், அதன்பிறகு ஸாவித்திரியென்னும் பதிவிரதையினுடைய ஆச்சரியமான மகிமையைப்பற்றிய பதிவிரதாமாகாத்ரியபர்வமும், அதன்பிறகு ⁸ குண்டலா ஹரணபர்வமும், அதன்பிறகு ஆரணையபர்வமும் ஆகிய இவைகள் சொல்லப்பட்டன.

அதன்பிறகு விராடபர்வம்: அதில் பாண்டவப்பிரவேசபர்வமும், ஸமயபாலனபர்வமும், கீரகவதபர்வமும், அதன்பிறகு கோக்கிரஹணபர்வமும், அதன்பிறகு அபிமன்யுவுக்கும் விராடபுத்திரியாகிய உத்தரைக்கும் நடந்த விவாஹத்தைப்பற்றிய வைவாஹிகபர்வமும் ஆகிய இவை சொல்லப்பட்டன.

1 குறாட்டத்தைப் பற்றியது.

2 இரண்டாமுறை ஆதாடியதைப் பற்றியது.

3 அர்ச்சனன் பாசுபதாஸ்திரத்திரகாசு செல்வது.

4 அர்ச்சனன் இந்திரலோகத்துக்குப் போனது.

5 மலைப்பாம்பாக இருந்து பீமஸேனைப் பிடித்துக்கொண்ட நகுஷணைத் தர்மராஜா ஸந்தித்தது. 6 பதக்குறெல் தானந்தசெய்ததைப்பற்றியது.

7 இதை அரண்யபர்வத்தில் மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபர்வத்தில் சொர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

8 கர்ணனுடைய குண்டலத்தை இந்திரன் வாக்குவது.

அதற்குமேல் வெகு ஆச்சரியமாயுள்ள உத்தியோக பர்வம்: அதில் ஸேனோத்யோகபர்வமும், அதன்பின் ஸஞ்சயயானபர்வமும், திருதராஷ்டிரன் கவலையினால் தூங்காமலிருப்பதைப்பற்றிய ப்ரஜாகரபர்வமும், ரஹஸ்யமான ஆத்மஞானம் அடங்கிய ஸந்தஸு-ஜாதீய பர்வமும், அதன்பிறகு ¹யானஸந்திபர்வமும், பகவத்யானபர்வமும், மாதவியின் உபாக்கியானமும், காலவருடைய சரித்திரமும், ஸாவித்திரோபாக்கியானமும், வாமதேவோபாக்கியானமும், பிருதூபாக்கியானமும், ²ஜாமதக்கினீய உபாக்கியானமும், ஷோடச ராஜகமென்னும் உபாக்கியானமும், கிருஷ்ணஸபாப்பிரவேசமும், விதுலேயென்பவள்தன் புத்திரனுக்குப் புத்திசொன்னதும், ³ஸைன்ய நிர்யாணபர்வமும், விசுவோபாக்கியானமும், மஹாத்மாவாகிய ⁴கர்ணனுக்குக் கிருஷ்ணனுடன் நடந்த விவாதமும், காரியாலோசனையில் நிச்சயத்தைச்செய்து கிருஷ்ணன் சுவேதனைச் சேனாபதியாக அபிஷேகம் செய்ததைப்பற்றிய விசித்திரமும் அநேக கதைகள் சேர்ந்ததுமாகிய ஓர் உபாக்கியானமும், அதன்பின் கௌரவசேனையும் பாண்டவசேனையும் புறப்படுவதாகிய ஸைன்ய நிர்யாணபர்வமும், அதன்பிறகு ரதஅதிரத ஸங்கியானபர்வமும், அதன்பிறகு கோபத்தை விருத்திசெய்வதாகிய ⁵ லூக தூதாக்கமணபர்வமும், அம்போடாக்கியான பர்வமும் ஆகிய இவையுள்ளன.

அதன்பிறகு பீஷ்மபர்வம்: அதில் பீஷ்மரைச் சேனாபதியாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்ததைப்பற்றிய ஆச்சரியமான பீஷ்மாபிஷேக பர்வமும், அதன்பிறகு ஜம்பூத்வீபநிர்மாணபர்வமும், அதன்பின் த்வீபங்களின் விஸ்தாரத்தைப்பற்றிச் சொல்வதாகிய பூம்பர்வமும், ⁷ மஹரிஷியாகிய வியாஸர் ஸஞ்சயனுக்கு ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்ததும் பகவத்கீதாபர்வமும், அதன்பின் பீஷ்மவதபர்வமும் சொல்லப் பட்டன.

அதன்பின் துரோணபர்வம்: அதில் துரோணாபிஷேகபர்வமும், ⁶ ஸம்சப்தகவதபர்வமும், அபிமன்யுவதபர்வமும், பிரதீஜ்ஞாபர்வமும், ஜயத்ரதவதபர்வமும், கடோத்கசவதபர்வமும், மயிர்க்கூச்ச

¹ ஸஞ்சயன் தூதுசெவ்வூவந்தப்பிறகு திருதராஷ்டிரன் ஸடையில

² பரசராமா.

[ஸந்தித்தது.

³ சேனையைப் புறப்பட்டு சாத்தஞ்செய்வது.

⁴ இது பகவத்யானபாவத்தைச் சேர்ந்தது.

⁵ உலூகதூதாக்கமண பர்வத்தை வஸ்யநாயாண்டாவத்திற் சேர்ந்தது கொள்ளவேண்டும்.

⁶ ஒருவகைக் கூட்டத்தார்.

⁷ இது அதிகபாயம்.

லெடுக்கத் தக்கதாகிய துரோணவதபர்வமும், நாராயணஸ்திரமோக்ஷ பர்வமும் உள்ளன.

அதன்பின் கர்ணபர்வம் சொல்லப்பட்டது.

அதன்பின் சல்லியபர்வம்: இஃது அறியத்தக்கது; இதில் ஹரதப்ரவேசபர்வமும், பிறகு கதாயுத்தபர்வமும், புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் வம்சங்களையும் பற்றிய ஸாரஸ்வதோபாக்கியானமும் உள்ளன.

அதன்மேல் மிகவும் அருவருக்கத்தக்க ஸௌப்திகபர்வம் சொல்லப்படுகின்றது. இதன்மேல் வெகு கொடுமையான ஜஷீகபர்வமுள்ளது.

(அதன்பிறகு ஸ்திரீபர்வம்.) அதில் ஜலப்பிரதானிக பர்வமும், அதன்பின் ஸ்திரீவிலாபபர்வமும் உள்ளன.

அதன்பின், கௌரவர்களுடைய பிரேதகாரியங்களைப்பற்றிய 2 ஸ்ராததபர்வம், பிராமணரூபமாகவந்த சார்வாகனென்னும் ராக்ஷஸனைச் சிசுபித்ததாகிய சார்வாக சிக்கிரகபர்வம், புத்திமானாகிய தர்மராஜாவின் பட்டாபிஷேகத்தைப்பற்றிய அபிஷேகபர்வம், அதன்பின் கிரகவிபாகபர்வம் (ஆவைவர் உள்ளன.)

பிறகு சாந்திபர்வம்: அதில் ராஜகர்மானுசாஸனபர்வமும், ஆபத்தர்ம பர்வமும், அதன்பின் மோக்ஷதர்மபர்வமும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. சுகப்ரஸ்ரூபிகளமும், நாராயணியமென்ற பிரம்மப்பிரஸ்ரூபுசாஸனமும், தூர்வாஸரிஷியின் உத்பத்தியும், மாயையோடு அவர் செய்த ஸம்வாதமும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

அதன்பிறகு, ஆனுசாஸனபர்வம்; அதன்பின், ஞானாவாகிய பிஷ்மர் ஸவர்க்கம்போனதைப்பற்றிய ஸ்வாக்காரோஹண பர்வம் உள்ளது.

பிறகு, எல்லாப்பாங்களையும் போக்கத்தக்க ஆசுவமேதிகபர்வம்; அதன்பின், ஆத்மஞானத்தைப் போதிக்கும் அனுதீதாபர்வமுள்ளது.

(அதன்பின்) ஆஸ்ரமவாஸபர்வம்: இதில் புத்தர்சனபர்வமும், அதன்பிறகு, நாரதாமனபர்வமும் உள்ளன.

அதன்பின், பயங்கரமும் வெறுகொடுமையுமான மௌஸலபர்வம்.

(அதன்பின்; மகாப்பிரஸ்தானபர்வம்.

1 தூரியோதனன் மடுவில் ஒளிந்தது.

2 ஸ்ராததபர்வமுதலிய நான்கும் சாந்திபர்வத்திலுள்ளவை.

3 ஆத்மதுபோன புத்திரர்களைத் திருதராஷ்டிரன் பார்த்தது.

அதன்பின், 1ஸ்வர்க்காரோஹணபர்வம்.

அதன்பிறகு, 2கிலமென்று பெயருள்ள புராணமாகிய ஹரிவம்சம்: அதில் முதலில் ஹரிவம்சபர்வமும், பிறகு, சூழந்தைப் பருவமுள்ள க்ருஷ்ணன்செய்கைகளும் அப்படியே கம்ஸனுடைய வதமும் அடங்கிய விஷ்ணுபர்வமுமுள்ளன; பரிஷ்யார்வமென்பதும் மிக ஆச்சரியமானது; அதுவும் கிலங்களிலே சேர்ந்தது.

பூர்ணமாக இந்த தூறுபர்வங்களும் மகாதமாவாகிய வியாஸராத சொலவப்பட்டன. பிறகு, ரோமஹர்ஷணரின் புத்திரராகியஸௌதியால தலைமையாகிய பதினெட்டுப் பர்வங்களும் ஸரியாக நைம்சாரண்யததில் உபந்யஸிக்கப்பட்டன. பாதகதையின் சுருக்கம் அனுகிரமணிகாத்யாயத்திற் சொலவப்பட்டது. இது பர்வஸங்கிரகம் சொலவப்பட்டிருக்கிறது.

(பரீட்சிகரின் விஷயவரணமும் அந்யாய ருலோக ஸங்கமையும்.)

பொஷ்யபர்வம், பெளலோமபர்வம், ஆஸதீகபாவம் இவைபாதகத்திற்கு ஆரம்பமானவை: அம்சாவகரணபாவம், ஸம்பவபர்வம், ஜதாநுகதாஹபர்வம், ஹிடிம்பவசுபாவம், பாவதபாவம், சைதிரபதபர்வம், திரௌபத்யுவயம்வராவம், பாரதியம, 21ஆல் ராஜாசகளை ஜாதிதது விவாஹஞ்செய்ததைபதறநிய வைவாஹிகபாவம், விதராகமனபர்வம், ராஜயலாபபாவம், உரிசசனவனவாஸபர்வம், சாதாரஹரணபாவம், ஹாணாஹரணபாவம், சாண்டவநாஹபர்வம், மயதர்சனபர்வம் ஆகிய இவை ஆதபர்வத்தில சொலவப்பட்டன.

(இவற்றைப்)பொஷ்யபர்வத்தில உதயமுலியினுடையமஹிமை வாணிக்பர்டிள்ளது. பெளலோமபாவமும் பருத்ருவம்சத்தன் அபிவிருத்தி கூறப்பட்டது. ஆஸதீகபாவமும் ஸாம்பவஸௌலவாஸநிணு த்பக்தியும், பருலோகபாதகமும், த்ருபாதகடலககலைந்தனும், உச்சைரவம் உண்டானதும் பரிஷித்தனபுத்தபாகியஜனமஜயமகாராஜர் ஸர்ப்பயாநுசெய்யும்பாது மகாதமாககளாகிய இந் தப்பரவம்சராஜாநுடைய இககதை சொலவியவாலானும் சொலவப்பட்டன.

ஸம்பவபர்வத்தில் அநேரபாஜாக்கள், மற்றச்சூரர்கள், த்வையன மகரிஷி சூவர்களுடைய த்பதங்கள் சொலவப்பட்டன. இந்த ஸம்பவபர்வத்தில், தேவர்கள், துறியின்புத்தராகளும் கனுவின்புத்தர்களுமாகிய அஸுரர்கள், நிகுந்கசக்தியுள்ள யக்ஷர்கள், நாகாஸௌண்டம்

1 பாண்டவாகள ஸவாக்கம் போலாதத தெரிவிப்பது.

2 சித்தப்போன விஷயங்களடங்கியது.

ஒருவகைத் தேவஜாதிகள், ஸர்ப்பங்கள், கந்தர்வர்கள், பக்ஷிகள் ஆகிய இவர்களுடைய அம்சங்கள் பூமியில்வந்ததும், இன்னும் அநேக விதங்களான தேவஜாதிகளின் உத்பத்தியும் சொல்லப்பட்ட சிறந்த தவமுள்ள கண்ணுவமகரிஷியின் ஆஸ்ரமத்தில் சகுந்தலையி னிடத்துத் துஷ்யந்தனுக்குப் பரதசகர்வர்த்தி பிறந்ததும், அவனு டையபெயரையிட்டு இக்குலத்திற்கே உலகத்திற் பாரதமென்றபெயர் வந்ததும், சந்தனுவினவீட்டிற் கங்காதேவியினிடம் மஹாத்மாக்க ளாகிய வஸுக்கள்பிறந்ததும், அவர்கள் மறுபடியும் ஸ்வர்க்கம்சென் றதும், அவர்களுடைய தேஜஸுகளின் அம்சங்கள்சேர்ந்ததும், பீஷ்மர் உத்பத்தியானதும், அவர் ராஜ்யத்தைவிட்டு நித்தியபிரமசரிய விரதத்தில் இருந்ததும், பிரதிஜைஞையை நிறைவேற்றினதும், சித்தி ராங்கதனைக் காப்பாற்றியதும், சித்திராங்கதன் இறந்துபோனபிறகு இளையஸஹோதரானகிய விசித்திரவீரியனை ரக்ஷித்ததும், அவனை ராஜ யத்தில் ஸ்தாபித்ததும், ஆணிமாண்டவ்யரிஷியின்சாபத்தினால் தர்ம தேவதை மனுஷ்யலோகத்தில் விதுரராகப்பிறந்ததும், கிருஷ்ண த்வையானரால் திருதராஷ்டிரமும்பாண்டிவும்ஜனித்ததும், தூர்வாஸ முனிவருடையவரதானத்தினால் பாண்டவர்கள் பிறந்ததும், பாண்ட வர்கள் வாரணாவதம் போலதைப்பற்றித் தூரியோதனன் மந்திரா லோசனை செய்ததும், அவன் பாண்டவர்களை வஞ்சகம்செய்யப் புரோ சனை அனுபாயதும், அந்தச்சமயத்தில் புத்திசாலியாகிய தர்மராஜா வுக்கு மிலேச்சபாஷையில் மார்க்கத்தில் விதுரர்சொந்த ஹிதோப தேசமும், விதுரர்சொன்னதனால் சாங்கமாகியவழிசெய்யப்பட்டதும், அரக்குமானிகையில் ஐந்து பிள்ளைகளோடு தூங்கிக்கொண்டிருந்த வேடச்சியையும் புரோசனென்னும் தூரியோதனன்மந்திரியையும் எரித்ததும், பயங்கரமான வனத்திற் பாண்டவர்கள் ஹிடிம்பையைக் கண்டதும், மஹாபலசாலியான பீமஸேனன் ஹிடும்பீனவதஞ்செய்த தும், கடோதகசனுடைய பிறப்பும், அளவற்ற மகிமைபொருந்ஞிய வியாஸரிஷியைக்கண்டதும், அவருடைய ஆஜ்ஞையால் ஏகசகரா புரியில் ஒருபிராமணனுடைய கிருஹத்திற் பிறருக்குத்தெரியாதபடி பாண்டவர்கள் வாஸஞ்செய்ததும், பகாஸூரனைக்கொன்றதும், பட்ட ணத்துஜனங்கள் ஆச்சரிபமடைந்ததும், திரௌபதி திருஷ்டத்யும் னள் த்ருவர்களுடையபிறப்பும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

பாண்டவர்கள் ஒருபிராமணனிடத்திலிருந்து திரௌபதியின் சயம்வரத்தைக்கேள்வியுற்று வியாஸர்சொல்லினாலும் தூண்டப்பட்ட

வர்களாகி, திரௌபதியை அடையவிரும்பி ஸ்வயம்வரம் பார்ப்பதற்கு ஆசையுடன் குதூஹலமாகப் பாஞ்சாலதேசத்தை நோக்கிச் சென்றார் களென்பதும், அப்போது, அர்ச்சுனன் கங்கைக்கரையில் அங்கார பர்ணனென்று சொல்லப்பட்ட சித்திரரதனென்னும் கந்தர்வனை ஜயித்து, பிறகு அவனோடு ஸ்நேகஞ்செய்துகொண்டு அவனிடத்திலிருந்தே உத்தமங்களாகிய தபதி உபாக்யானத்தையும் வலிஷ்டோபாக்யானத்தையும் ஒளர்வோபாக்யானத்தையும் கேட்டானென்பதும், எல்லாஸுஹாதார்களுடனுஞ்சேர்ந்து பாஞ்சாலதேசத்தை நோக்கிச் சென்றானென்பதும், பாஞ்சாலநகரத்தில் அர்ச்சுனன் லக்ஷயத்தை அறுத்து எல்லா அரசர்களுக்கும் நடுவில் திரௌபதியையடைந்தானென்பதும், அங்கேயிமேஸெனும் அர்ச்சுனனும், சண்டைக்குவந்த ராஜாக்களையும் சல்லியனையும் கர்ணனையும் பெரியபுத்தத்தில் தங்கள் பராக்கிரமத்தால் ஜயித்தனென்பதும், அளவிடக்கூடாததும் மனுஷ்யர்களுக்கெட்டாததுமாகிய அவ்விருவருடைய அந்தப்பராக்கிரமத்தைக்கண்டு, மகாபுத்திமன்களாகிய பலராமரும் கிருஷ்ணபசுவானும் அவர்களைப் பாண்டவர்களென்று ஊழித்து அவர்களுடன் ஸந்திப்பதற்காகக் குயவன்வீட்டில் அவர்கள் தங்கினது உத்திற்குச் சென்றனென்பதும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒருத்திஐவருக்குமனைவியாயிருப்பதைப்பற்றித்துருபதன் விசாரப்படுவதும், ஆச்சரியமான பஞ்சேந்திரோபாக்கியானமும், திரௌபதியின் விவாஹம் தேவர்களால் சித்திக்கப்பட்டதேயல்லது மானிடர்களுடையதன்றென்பதும், தூரியோதனன் விதூரைப் பாண்டவர்களிடம் அனுப்பினதும், விதூர் போய்ச்சேர்ந்ததும், கிருஷ்ணனைக் கண்டதும், பாண்டவர்கள் காண்டவப்ரஸ்தத்தில் வலித்ததும், பாதுராஜ்யம் கொடுத்ததும், நாரதருடைய ஆஜ்ஞைபிழைத் திரௌபதியைப்பற்றிப் பாண்டவர்கள் வ்யவஸ்தை செய்துகொண்டதும், அந்தவிஷயத்தில் ஸுந்தோபஸுந்தர்களுன்னும் அஸுரர்களின் சரித்திரமும் சொல்லப்பட்டன.

பிறகு யுதிஷ்டிரர், திரௌபதியுடன் உட்கார்ந்திருக்கும்போது வீரானை அர்ச்சுனன் ஒருபிராமணனுக்காகஉள்ளேபிரவேசித்து, ஆயுதத்தையெடுத்துக்கொண்டு பிராமணனுடைய மேலாடையை விடுவித்து விடுசென்றபின் நிமமத்தைக்காப்பாற்றுவதற்காக வனம்சென்றதும், அவன் வனவாஸத்துக்குப்போகையில் வழியில் உலுபியென்னும் நாகக்கன்னிகையோடு சேர்ந்ததும், புண்ணியதீர்த்தங்களுக்குப்

போனதும், பப்ருவாகனென்னும் குமாரன் ஜனித்ததும், அவ்விடத் திலேயே அந்த அர்ச்சனன், ஒருபிரம்மரிஷியின் சாபத்தால் முதலே ஜன்மமடைந்த அழகான ஐந்து அப்ஸரஸுகளுக்குச் சாபவிமோ சனம்செய்ததும், ப்ரபாஸதீர்த்தத்தில் கிருஷ்ணன் அர்ச்சனனோடு சேர்ந்ததும், அர்ச்சனன் துவாரகாநகரத்தில் தன்மீ துகாதல்கொண்ட ஸுபத்திரையின்மேல் தானும் காதல்கொண்டு கிருஷ்ணனுடைய அனுமதியினால் அவனையடைந்ததும், பெண்ணுக்குக்கொடுக்கும் சிறப்புக்களை எடுத்துக்கொண்டு தேவகியின்புத்திரராகிய கிருஷ்ணன் வந்திருந்தபோது ஸுபத்திரைசுரு உயர்ந்தசக்தியுள்ள அபிமன்யு பிறந்ததும், திரௌபதிக்குப் பிள்ளைகள் பிறந்ததும் சொல்லப்பட்ட டிருக்கின்றன.

கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் வேடிக்கையாக யமுனையினருகிற் சென்றபோது கிருஷ்ணனுக்குச் சக்கரமும் அர்ஜுனனுக்குத் தனு ஸும் கிடைத்ததும், காண்டலவனத்தைத் தகனம்செய்ததும், அக்கினிபிரிந்து மயனும் தக்ஷணபுத்திரானுகிய அசுவசேனனென் னும் நாகனும் விடப்பட்டதும், மந்தபால மஹரிஷிக்குச் சார்ங்கியென் னும் பக்ஷியினிடத்திற் புத்திரோத்தபத்தியும் ஆகியஇவை வெருவிரி வாகச்சொல்லப்பட்டுள்ளன. (இவைகள் அடங்கிய) இது முதன்மை யான ஆதிபர்வமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

உயர்ந்த தேஜஸுள்ள மஹாக்மாவாகிய வியாஸமஹரிஷியினால் இருதாற்றிருபத்தேழு அக்தியாயங்களும், அவற்றில் எண்ணுபிரத் தெண்ணூற்றெண்பத்தானான்கு சிலோகங்களும் சொல்லப்பட்டன.

இரண்டாவது, அநேகவிஷயங்களடங்கிய ஸபாபர்வம்: பாண்ட வர்களுடைய ஸபாநிர்மாணமும், கிங்கரர்களென்று சொல்லப்பட்ட யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் மயன்கண்டதும், தேவர்களையறிந்த நாரதர் திருக்குப்பாலகர்களுடைய ஸபைநிைப்பற்றிச்சொன்னதும், ராஜஸூயயாகத்தின் ஆரம்பமும், ஜாஸந்தவதமும், ஜாஸந்தனு டைய தூர்க்கமாகிய கிரிநீரஜமென்னுமிடத்தில் சிறையில் வைக்கப் பட்டிருந்த ராஜார்களின் கிருஷ்ணபகவான் விடுவித்ததும், பாண்ட வர்களுடைய தீர்க்குஷஜயமும் இந்நிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ராஜஸூயமென்னும் மகாயாகத்திற்கு அரசர்கள் காணிக்கைக ளோடு வருதலும், அப்படியே மரியாதையைப்பற்றின சண்டையிற் சிசுபாலவதமும், யஜ்ஞத்துலுள்ள அந்நச்செல்வத்தைக்கண்டு துக்க மும் கோபமும்கொண்ட துரியோதனனை ஸபைநிற்சீமீஸனன் பரி கசித்ததும், அதனால் அவனுக்குக்கோபமுண்டானதும், அதனால்

சூதாடும்படிசெய்வித்ததும், அந்தஆட்டத்தில் தர்மபுத்ரரைச் சூதில் தேர்ந்தசகுனி வென்றதும், அந்தச் சூதாட்டமென்னும் கடலில்மூழ்கிப் பெருந்தயரம் அடைந்தமருமகளாகிய திரௌபதியை மகாபுத்தி மானாகிய திருதராஷ்டிரன் கப்பல்போலிருந்து அந்தவழுத்திரத்தினின்றும் கரையேற்றினதும், அவர்கள் கரையேறினது தெரிந்தராஜாவாகிய துரியோதனன் திரும்பவும் பாண்டவர்களைச் சூதாட்டத்திற்கு அழைத்ததும், பிறகு அவன் அவர்களைஜயித்து வனவாஸத்துக்கு அனுப்பினதுமாகிய இவைபெல்லாம் ஸ்பாபர்வமாக மகாத்தமாவாகிய வியாஸராற் சொல்லப்பட்டன. அத்தியாயக்கணக்கு எழுபத்தெட்டு. பிராமணசிரேஷ்டர்களே! இந்தப்பர்வத்தில் இரண்டாயிரத்தைநூற்றுப்பதினொரு சீலோகங்கள் உள்ளன.

இதற்குப்பிறகு மூன்றாவதாகிய ¹அரண்யபர்வம்: அது பெரிது. மகாத்தமாக்களாகிய பாண்டவர்கள் வனவாஸம்போனபோது புத்திமானாகிய தர்மபுத்திரரை நகரத்துஜனங்கள் பின்தொடர்ந்ததும், மகாத்தமாவாகிய தர்மராஜர் பிராமணர்களைக்காப்பாற்றுவதற்குரிய அன்னத்திற்காகவும் காய்கறிக்காகவும் தெளமியமுனியின் உபதேசத்தினால் சூரியனை ஆராதனஞ்செய்ததும், சூரியனுடைய அனுக்கிரகத்தினால் அன்னம்கிடைத்ததும், ஸூகம்சொல்லுகிறவிதூரைத் திருதராஷ்டிரன்விட்டுவிட்டதும், திருதராஷ்டிரன்விட்டபிறகு, விதூர் பாண்டவர்களிடம்சென்றதும், மறுபடியும் திருதராஷ்டிரன் கட்டளையினால் அவர் திரும்பிச்சென்றதும், கர்ணனுடைய துண்டிதலினால் தூர்ப்புத்தியுள்ள திருதராஷ்டிரபுத்திரனாகிய துரியோதனன் வனத்திலிருந்த பாண்டவர்களைக் கொல்ல ஆலோசித்ததும், அவனுடைய கெட்ட அபிப்பிராயத்தையறிந்து வியாஸர் ன்ரைந்துவந்ததும், பிரயாணத்தைத்தடுத்ததும், ஸூரபியின் உபாக்கியானம்சொன்னதும், மைத்திரேயர்வந்ததும், திருதராஷ்டிரமகாராஜாவுக்குப் புத்திசொன்னதும், அவரே மரஜாவாகிய துரியோதனனுக்கு சாபங்கொடுத்ததும், பீமவேணன் யுத்தத்தில் கிரமீனைக்கொன்றதும், சகுனியினால் சூதாட்டத்தில் மோசமாக அவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டதைக்கேட்டு யாதவர் களும் பாஞ்சாலர்களுமாகிய யாவரும்வந்ததும், கோபித்துக்கொண்டிருஷ்ணனை ஆர்ஜுனன் சமாதானஞ்செய்ததும், இருஷ்ணனைடத்தில் திரௌபதியு புலம்பினதும், துக்கத்தினால் வருந்தண அவனைக் இருஷ்ணன் தேற்றினதும், ஸௌபவதசரித்திரமும் மகரிஷியினால் இங்கே சொல்லப்பட்டுள்ளன.

¹ கட்டிய ஸ்லோகங்கள்.

சுபத்திரையைப் புத்திரனுடன் துவாரகாநகரத்திற்குக் கிருஷ்ணன் அழைத்துக்கொண்டுபோனதும், திரௌபதியின்புத்திரர்களைத் திருஷ்டத்யும்னன் அழைத்துக்கொண்டுபோனதும், பிறகு, பாண்டவர்கள் ரம்யமானத்வைதவனத்திற்பிரவேசித்ததும், தர்மராஜாவுக்குத் திரௌபதியோடும் பீமஸேனனோடும் ஸம்வாதம்நடந்ததும், வியாஸர் பாண்டவர்களிடம் வந்ததும், பிறகு, வியாஸமகரிஷி பிரதிஜ்ஞை செய்து தர்மராஜாவுக்கு வித்தையைக்கொடுத்ததும், வியாஸர் திரும்பிச்சென்றபிறகு காம்யகவனம்போனதும், அளவற்றசக்தியுள்ள அர்ஜுனன் பாசுபதாஸ்திரத்திற்காகப் பிரிந்துபோனதும், அவன்வேடவேஷம்பூண்ட ஈசுவரனோடு யுத்தஞ்செய்ததும், திக்குப்பாலகர்களைக் கண்டதும், அவனுக்கு அஸ்திரம்கிடைத்ததும், அஸ்திரத்திற்காக அவன் இந்திரலோகம்போனதும், அசனூல் சிருதராஷ்டிரனுக்குமிகப் பெரிய கவலையுண்டானதும், ஆத்மஜ்ஞானியாகிய பிருஹதர்வமகரிஷியை யுதிஷ்டிரர் கண்டதும், காயரம்தாங்காமல் அவர் புலம்பினதும், அந்தஇடத்தில் தமயந்தியின்சியமமும் நளனுடையசரித்திரமுஞ்சேர்ந்த சிறந்த தருமமுள்ளதும் கருணைமிருந்ததுமாகிய நளோபாக்யானமும், ப்ருஹதர்வ மஹரிஷியிடமிருந்து தர்மராஜர் அக்ஷஹ்ருதயமென்னும் சூதாட்டத்தின் மஹஸ்யத்தை அறிந்துகொண்டதும், சவர்க்கத்திலிருந்து பாண்டவர்களிடம் லோமசமகரிஷி வந்ததும், வனவாஸம்செய்துகொண்டிருந்த மஹாத்மாக்களாகிய பாண்டவர்களுக்கே அர்ஜுனன் சவர்க்கத்திலிருக்கும் சமாசாரத்தைலோமசர்சொன்னதும், அர்ஜுனனுடைய சமாசாரம் தெரிந்தபிறகு யுதிஷ்டிரர்செய்த தீர்த்தயாத்திரையின் ஆரம்பமும், நாரதமகரிஷி தீர்த்தங்கனின் பரிசுத்தத்தையும் பலன்களையும் புலஸ்தியருடையதீர்த்தயாத்திரையையும் சொன்னதும், மகாத்மார்களாகிய பாண்டவர்களின் தீர்த்தயாத்திரையும், கபனென்னும் ராஜாவினுடைய யஜ்ஞத்தின் சிறப்பும் நூற்ற சொல்லப்பட்டுள்ளன.

அகஸ்தியமகரிஷி வாதாயைய்யகிந்திரும் அவர் ஸந்ததிக்காக லோபாழுத்திரையை மணஞ்செய்துகொண்டதுமாகிய அகஸ்திய உபாக்கியானமும், சிறுசிராயத்திலேயே ஜிஃகந்திரியராக இருந்த ரிச்யசிருங்கருடைய சரித்திரமும், ஜமதர்னியின் புத்திரரும் மகாசக்திமானமாகிய பரசராமருடைய சரித்திரமும், அநில் காத்தவீரியார் ஜுனனையும் ஹேஹயதேசத்து மற்ற அரசர்களையும் பரசராமர் வதஞ்செய்ததும் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

பிரபாஸதீர்த்தத்திற் பாண்டவர்களும் யாதவர்களும் சந்தித்த

தும், பிருகுபுத்திரராகிய ச்யவனமுனி சர்யாத்ருமுனிவருடைய யாகத்தில் அசுவினிதேவர்களுக்கு ஸோமபானம் செய்வித்ததையும் அசுவினிதேவர்கள் இறந்தச்சியவனமுனிக்கு யௌவனம் கொடுத்ததையும் பற்றிய ஸுகன்னியின் உபாக்கியானமும், மாந்தாதாவென்னும் ராஜாவின் உபாக்கியானமும் இதிற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸோமகன் புத்ரவரம்வேண்டி ஜந்துவென்னும் தன்புத்திரனைப் பசுவாகச் செய்து யாகஞ்செய்ததனால் நூறுபுத்திரர்களை அடைந்ததைப்பற்றிய ஜந்து உபாக்கியானமும், அதன்மேல் இந்திரனும் அக்கினியும் தர்மதேவதையும் சிபிசக்ரவர்த்தியைப் பரீட்சைசெய்த சேனகபுரோதீயமென்னும் சிறந்தஉபாக்கியானமும், மகாத்துமாவாகிய அஷ்டாவக்ரரென்னும் பிரம்மரிஷி ஜனகருடைய யாகத்தில் தார்க்கிகிரிற் சிறந்தவரும் வருணபுத்திரருமாகிய வந்தியென்பவருடன்விவாதஞ்செய்து அவரைத் தம் வாதத்தன்மையினால்வென்று, வந்தியினால் ஸமுத்திரத்தில் அழித்தப்பட்டிருந்த தம் பிதாவை ஜயத்தினால் திரும்பப்பெற்றுக்கொண்டிவந்த துமாகிய அஷ்டாவக்ரோபாக்கியானமும், யவக்ரோதாபாக்கியானமும், மஹாத்மாவாகிய ரைப்பருடைய உபாக்கியானமும், பாண்டவர்கள் கந்தமாதனமலைக்கு யாத்திரை செய்ததும், நாராயணரிஷியின் ஆஸ்ரமத்தில் வலித்ததும், பலசாலியான பீமஸேனன் த்ரௌபதியினால் ஏவப்பட்டிக் கந்தமாதன பர்வதத்துற்போகும்போது வழியில் வாழைத்தோட்டத்தின் நடுவிலிருந்த மகாபலசாலியும் வாயுபுத்ரருமான ஹனுமான்னக்கண்டதும், அந்தக் கந்தமாதனத்தில் செங்கழுநீர்ப்புஷ்பத்திற்காகப் பீமஸேனன் அந்தத் தடாகத்தைக் கலக்கினதும், அங்கே பீமஸேனனுக்கு மணிமான் முதலிய பிருகுந்த பராக்கிரமமுள்ள ராக்ஷஸர்களோடும் யக்ஷர்களோடும் மிகப்பெரிய யுத்தம் நடந்ததும், ஜடாஸூரனென்னும் ராக்ஷஸனைப் பீமஸேனன் வதஞ்செய்ததும், பிறகு விருஷபர்வாவென்னும் ராஜரிஷியைச் சந்துத்ததும், இவர்கள் ஆர்ஷ்டிஷேணரிஷியின் ஆஸ்ரமத்திற்குச்சென்றதும், அங்கே வலித்ததும், மகாத்துமாவாகிய பீமஸேனை த்ரௌபதியைப் புஷ்பத்துக்காக அனுப்பினதும், அவன் கைலாஸமீமறினதும், அவன் பலத்துறற்கள்ள தத மணிமான் முதலிய யக்ஷர்களோடு மிகப்பயங்குமான யுத்தஞ்செய்ததும், பாண்டவர்கள் குட்பரணைச் சந்தத்ததும், அங்கே யார்க்கான் பிதவாஸ்ஸூரங்களை அடைந்து தன்சகோதரர்களோடு சர்ந்ததும், இந்துஸனுக்குக் குருதக்ஷிணையாக ஹிரண்யபுரத்திலவலப்பவர்களும் யாக்கர்களும்தனுவின்புத்திரர்களும் தேவர்களுக்குச் சத்துருக்களுமாகிய சிவாதகவசர்களோ

டும் பௌலோமர்களோடும் காலகேயர்களோடும் யுத்தஞ்செய்ததையும் அவர்களை வதஞ்செய்ததையும் தர்மராஜாவுக்குப் புத்திமானான அர்ச்சுனன் சொன்னதும், தர்மராஜாவின் முன்னிலையில் அர்ச்சுனன் அஸ்திரங்களைக்காண்பிக்க ஆரம்பித்ததும், தேவரிஷியாகிய நாரதர் அவனைத்தடுத்தும், திரும்பவும் பாண்டவர்கள் கந்தமாதனத்தை விட்டு இறங்கினதும், அந்த மிக்க கடுமையான காட்டில் பர்வதம் போற் பெரியஉடலுள்ள பலசாலியான மலைப்பாம்பினால் பீமன் பிடிக்கப்பட்டதும், அங்கே கேள்விகளுக்கு மறுமொழிகூறி யுதிஷ்டீரர் அவனை விடுவித்ததும், திரும்பவும் மகாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் காம்யகவனத்துக்கு வந்ததும், மறுபடி அங்கிருந்து புருஷோரேஷ்டர்களாகிய பாண்டவர்களைப்பார்ப்பதற்குக் கிருஷ்ணன்வந்ததும் இதிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வத்தில் வேனன்புத்திரனாகியபிருதாசக்கரவர்த்தியின் உபாக்கியானமும், ஸரஸ்வதிக்கும் சிறந்த மகாத்மாவாகிய தார்க்ஷ்யரென்னும் ரிஷிக்கும் நடந்த ஸம்வாதமும், அதன் பின், 1 மதல்யோபாக்கியானமும் ஆகிய இந்த உபாக்கியானங்கள் வியாஸமஹாஷிரியினால் பூர்ணமாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யையும் 2புராணமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இந்திரத்யும்னோபாக்யானமும் துந்துமாஹோபாக்கியானமும் பதிவிரதோபாக்கியானமும் ஆங்கீரஸோபாக்கியானமும் திரௌபதீ ஸத்தியபாமா ஸம்வாதமும் இதிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

பாண்டவர்கள், மறுபடியும் த்வைதவனம் வந்ததும், துரியோதனனுடைய கோஷயாத்திரையும், அதில் மந்தபுத்தியுள்ள துரியோதனன் கந்தர்வர்களாற் காட்டியெடுத்திக் கொண்டுபோகப்பட்டு அர்ச்சுனனால் விடுவிக்கப்பட்டதும், தர்மராஜர் மிருகங்களை ஸ்வப்னத்திற் பார்த்ததால் திரும்பவும் காம்யகமென்ற ஸயர்ந்த வனத்துக்குப்போனதும், மிகளரிவுள்ள வர்ஷித்வெளணிகமென்னும் உபாக்கியானமும், தர்வாஸவின் உபாக்கியானமும் இதிற் கூறப்பட்டன.

ஆஸ்ரமத்துக்குள்ளிருந்து திரௌபதியை ஜயந்தன் கொண்டு போனதும், வெகத்தலை வாயுவுக்குழப்பானவனும் மிகுந்தபலசாலியுமான பீமஸேனன் அவனைத்தாத்தற் றுங்குடில்வைத்ததும், ராமர்

1 மதல்யாவதாரசரித்திரம்.

2 பூர்வகல்பங்களிஹமுன்சது.

பராக்கிரமத்தினால் யுத்தத்தில்ராவணவதம் செய்ததைப்பற்றிய அதிக விரிவுள்ள ராமாயணமென்னும் உபாக்கியானமும், ஸாவித்திரிஉபாக்கியானமும் இங்கே சொல்லப்பட்டன.

இந்திரனுக்குக் கர்ணன் தன்குண்டலங்களைக் கொடுத்ததும், அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த இந்திரன் ஒரேமுறைபிரயோகித்து ஒரு வளைமட்டும் கொல்லத்தக்க சத்தியாயுதத்தைக் கர்ணனுக்குக்கொடுத்ததும், தர்மதேவதை தன்புத்திரனுக்குச்சொன்ன ஆரேணயமென்னும் உபாக்கியானமும், பாண்டவர்கள் வரம்பெற்று மேற்றிசைக்குச் சென்றதுமாகிய இவையெல்லாம் மூன்றாவதாகிய அரண்யபர்வமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அரண்யபர்வத்தில் இருதூற்றுப்பத்தொன்பது அத்தியாயங்கள் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் சுலோகஸங்கியை பதினேராயிரத்தறுதூற்றுப்பத்தானாளுக்கு என்று சொல்லப்பட்டது.

இதன்பின், விராடபர்வத்தின் விவரத்தைக்கேளும். பாண்டவர்கள்விராடநகரம்போய் சம்சானத்திற்பெரியவன்னிமரத்தைக்கண்டு, அதில் ஆயுதங்களெல்லாவற்றையும் வைத்ததும், அவர்கள் மாறுவேஷம்பூண்டு நகரத்துக்குட்போய் வலித்ததும், துஷ்டசித்தமுள்ள கீசகன் காமத்தினால் மதிமயங்கித் துரோளபதியின்மீது காதல்வைத்துப் பீமனூற கொல்லப்பட்டதும், ராஜாவாகிய துரியோதனன் பாண்டவர்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக எல்லாத்திசைகளிலும் ஸமர்த்தர்களான சாரங்கனையனுப்பியதும், மகாதமாக்களாகிய பாண்டவர்களுடைய வருத்தாந்தம் கிடைக்காமலிருந்ததும், முதலில் திரிகர்த்த தேசத்தார் விராடனுடைய பசுக்களைப்பிடிக்க, அவர்களுக்கும்விராடனுக்கும் மயிர்சிலிரிக்கத்தகுந்த பிசுப்பெரிய யுத்தம் உண்டானதும், அந்தயுத்தத்திற் பிடிக்கப்பட்ட விராடன் பீமலேனனால் விடுவிக்கப்பட்டதும், விராடனுடைய பசுக்கூட்டங்களைப் பாண்டவர்கள் விடுவித்ததும், பிறகு துரியோதனன்முதலிய கௌரவர்கள் விராடராஜ்யத்தில் கோக்ரஹணம் செய்ததும், அர்ச்சுனன் கௌரவரயாவரையும் யுத்தத்தில்வென்று பராக்கிரமத்தினூற பசுக்களைத் திருப்பிக்கொண்டதும், விராடன் தன்புத்திரியாகிய உத்தரையை அர்ச்சுனன்மருமகளாகப்பகைவரைக்கொல்லுகிறவனாகிய சுபத்திலையின்புத்திரனான அபிமன்யுவுக்குக் கண்ணிகாதானம்செய்ததும் விரிவாக அடங்கிய இது நான்காவதாகிய விராடபர்வமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதில் வியாஸமகரிஷியினால் ஸம்பூர்ணமாக அறுபத்தீழ் அத்தியாயங்கள் கணக்கிடப்பட்டன. சுலோகஸங்கியையெக்கேளும்; இரண்டாயிரத்

தைம்பது சுலோகங்கள் இந்தப்பருவத்தில் வியாஸமகரிஷியினுற் சொல்லப்பட்டன.

இதன்பின், ஐந்தாவதாகிய உத்தியோகபர்வம் அறியத்தக்கது. அதைக்கேளும்; ¹உபப்பிலாஷ்யமென்னும் ஸ்தலத்தில் பாண்டவர்கள் ஜயிக்கவேண்டுமென்கிறவிருப்பத்துடன் தங்கியிருக்கையில், துரியோதனனும் அர்ச்சுனனும் வாஸுதேவரிடம் வந்தனரென்பதும் அதில், 'எங்களிருவருக்கும் இந்த யுக்தத்தில் நீர் உதவிசெய்தற்குரியவர்' என்றவாக்கியத்தை அவர்கள் சொல்லியபோது, பேரறிவுள்ள ராகிய கிருஷ்ணபகவான், 'புருஷஸ்யேஷ்டர்களை! சண்டைசெய்யாமற் புத்தசொல்லிக்கொண்டுமாத்திரமிருக்கிற நான் ஒருபக்கமும், என்னுடைய ஓர் அக்ஷேப ஹிணர்ஸேனை மற்றொருபக்கமுமாக இருத்தல்கூடும்; நான் யாருக்கு எதைக்கொடுக்கட்டும்?' என்று கேட்டனரென்பதும், புத்திசூறைந்தவனும் புத்திகெட்டவனுமாகிய துரியோதனன் சேனையை அபேக்ஷித்தனென்பதும், தனஞ்சயன் சண்டைசெய்யாமற் புத்திசொல்லும்கிருஷ்ணனையே விரும்பினென்பதும், மத்திரராஜனாகிய சல்லியன் பாண்டவர்களைக்குறித்து வருகையில் துரியோதனன் வழியிலேயே உபசாரங்களைச் செய்துவருகித்து, வரங்கொடுக்க ஆரம்பித்த அந்தச்சலலியன்டம் யுக்தத்தில் தனக்கு உதவியெண்ணிமென்கிற வரததைக்கேட்டதும், சலலியன் அவனுக்கு வாக்குத்தததஞ்செய்துவிட்டுப் பாண்டவர்களை நோக்கிச் சென்று அவர்களைச் சமாதானஞ்செய்து ஓந்நூன் ஷ்ருத்திராசுரனை ஜயித்தசதையைச்சொன்னதும், பாண்டவர்கள் கௌரவர்களிடம் துருபதராஜாவின் புரோகிதரை அனுப்பியதும், துருதராஷ்டிரனுடைய சொல்லையும் அர்ச்சுனன் ஓந்நூனை ஜயித்ததைப்பற்றிப் பிஷ்மர் சொன்னகுறப்பெயும் கிரகித்துக்கொண்டு புரோகிதர் திரும்பிப் போனதும், பராமஹிமசால்யாகிய துருதராஷ்டிரமஹாராஜா ஸமாதானத்துக்காகப் பாண்டவர்களிடம் வருசயனைத் தூதனுப்பினதும், பாண்டவர்களுக்குச் கிருஷ்ணபகவான் முன்னிற்பதைக்கேட்டுக் கவலையினால் துருதராஷ்டிரனுக்கு நிதந்தயையிலலாமலிருந்ததும், அந்தக்காலத்தில் விதுரா அறபுதமும ஹிதமுமான வசனங்களைப் புத்திசாலியானதுருதராஷ்டிரமகாராஜாவுக்குச் சொன்னதும், மனஸ்தாபங்கொண்ட துக்கத்தினால் தளர்ந்த ராஜாவுக்கு ஸனத்ஸ-ஜாதர் மிகச் சிறந்த ஆதமொனததைச் சொன்னதும், ஸஞ்சயன் வரடியறகாலையில் ராஜஸபையில் துருபுவானவாஸுதேவருக்கும் அர்ச்சுனனுக்குமுள்ள

1 வீராதராஜனுக்கு உரியத்தொகை.

ஒருமையை உரைத்ததும், பேரறிவாளராகிய கிருஷ்ணபகவான் தயை கூர்ந்து ஸந்தியை விரும்பினவராகி விரோதசமனம்செய்வதற்குத் தாமே ஹஸ்திபுரம்சென்றதும், இரண்டுபக்கங்களுக்கும்ஹிதமான ஸமாதானத்தைப்பற்றிக் கேட்டுக்கொண்ட கிருஷ்ணனைத் துரியோதனன் நிராகரித்ததும், தம்போத்பவனுடைய கதையும் இங்கே சொல்லப்பட்டன.

மகாத்மாவாகிய மாதலி பெண்ணுக்கு வரன்தேடினதும், காலவ மகரிஷியினுடைய சரித்திரமும், விதுலைன்பவள் தன்புத்திரனுக்குப் புத்திசொன்னதும், கர்ணன் துரியோதனன் முகலான அரசர்களுடைய கெட்ட எண்ணத்தையறிந்து கிருஷ்ணபகவான் தாம யோகேசுவரரென்பதை விஸ்வரூபத்தாற் காட்டியதும், அவர் கர்ணனைத் தம் தேரிலேற்றிக்கொண்டு உபாயங்களினால் மித்திரபேதஞ் செய்கதும், அவன் கர்வத்தினால் அதைத்தள்ளிவிட்டதும், எதிரிகளை அடக்குகிறவராகிய கிருஷ்ணபகவான் ஹஸ்திபுரத்திலிருந்து உட்ப்பிலாவ்யக்குக்குவந்து பாண்டவர்களுக்கு எல்லாவற்றையும் நடந்தபடி சொன்னதும், அந்தவீரர்கள் அவர்சொல்லைக்கேட்டு ஹிதத்தை ஆலோசித்தபு பிறகு யுக்கத்துக் குவேண்டியவற்றையெல்லாம் ஆயத்தஞ்செய்கதும், பிறகு பதாநிகளும் குதிரைகளும் ரதங்களும் யானைகளும் ஹஸ்திபுரத்திலிருந்து யுக்கத்திறகுப் புறப்பட்டதும், சைனியங்களைக் கணக்கிட்டதும், ராஜாவான துரியோதனன் பெரிய யுத்தம் காண்குணம் நடப்பகாயிருக்கையிற் பாண்டவர்களிடம் உலூகளைக் தூகளை உறுப்பினதும், பீஷ்மரீரண்டுசீனகனிமுகள்ளரதர்சனையும் அந்ரீரர்களையும் கணக்கிட்டதும், அம்போபாக்யானமும் ஆகிய ஓங்க யுநகனிஷயங்களடங்கியதும் ஸந்திவிக்கரஹங்கள் சேர்க்கதாமானபாரகத்தின்ஐங்காவதாபர்வம் உத்தியாகபர்வமென்று சொல்லப்பட்டன. மகரிஷியினால் நூறென்பததாய அத்தியாயங்கள் சொல்லப்பட்டன. முனிவர்களே! மகாத்மாவும் உக்கிருஷ்டபுத்தியுள்ளவருமாகிய வியாஸரால் ஆரூபிதாகயுநூறறுக்கொண்ட ஹூறறெட்டுச் சுவாகங்கள் ஓகதப்பாவதிற சொல்லப்பட்டன.

இன்பின், அசபுகமான விஷயம் அடங்கியபீஷ்மபர்வம். இதில் ஜம்பூக்ஷீபத்துன் நிர்மாணம் ஸஞ்சயனால் உரைக்கப்பட்டது புத்திஷ்டிபுரமுடையசேனை பெருந்துயரமடைந்தும், பதாநிகளினங்கள் பயங்கரமான அடும்பேயர்க்குடங்கதும், மகாநூனியாகிய வாஸுதேவன் அர்ச்சுனனுக்குத் தகதுவநூனமில்லாமையினால் உண்டான கர்மாதர்மபாமத்தை, மோக்ஷஸ்வரூபத்தை யறிவிக்கின்ற தியாயங்களினால்

நிவிர்த்திசெய்ததும், யுதிஷ்டிரருடைய நன்மையில் ஊக்கமுள்ள வரும் புலன்களுக்கெட்டாதவரும் உயர்ந்தஞானமுள்ளவருமாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தி பீஷ்மரைப்பார்த்து உடனே தேரிவிருந்து வேகமாகத்தாண்டிப் பயமற்றவராகச் சாட்டையுங்கையுமாய்த் தாமே அவரைக்கொல்ல விரைந்து ஓடினதும், காண்டவமென்னும் சிறந்தவனுலைவகித்தவனும் எல்லா ஆயுததாரிகளுக்குள்ளேயும் சிறந்தவனுமாகிய அர்ச்சுனன் யுத்தத்திற் கிருஷ்ணனுடைய சொல்லினுற் சாட்டையடிபட்டவன்போற் சிகண்டியை முன்னிட்டுக்கொண்டு கூர்மையையுடைய பாணங்களினால் அடித்துப் பீஷ்மரைத் தேரினின்றும் தள்ளினதும், பீஷ்மர் சரதல்பத்திற்படுத்தவராக இருந்ததும் விரிவாக அடங்கிய இது பாரதத்தில் விஸ்தாரமான ஆரவது பருவமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தப்பீஷ்மபர்வத்தில் நூற்றுப்பதினேழ் அத்தியாயங்கள் என்றும், ஐயாயிரத்தெண்ணூற்றெண்பத்துநான்கு சுவோகங்கள் என்றும் வேதவித்வானாகிய வியாஸமகரிஷியினுற்கணக்கிடப்பட்டன.

அதன்பின், அநேகவிஷயங்கள் அடங்கினதும் விசித்திரமுமாகிய துரோணபர்வம் சொல்லப்படுகின்றது. அதில், பீஷ்மருக்குப்பின் பராக்கிரமசாலியாகிய துரோணசாரியர் ஸேனாதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டதும், சிறந்த அஸ்திரங்களை அறிந்ததுரோணர்துரியோதனனை உக்ஸாஹப்படுத்தும்பொருட்டுப் புத்திமானாகிய தர்மராஜாவைப் பிடிப்பதாக வாக்குத்தத்தம் செய்ததும், ஸம்சப்தகர்கள் அர்ச்சுனனை யுத்தகனத்தினின்றும் தூரத்திற்கொண்டிபோனதும், யுத்தத்தில் இந்திரனுக்குச் சமானமாகிய பசுதத்தமகாராஜன் ஸம்ப்ரதீகமென்னும் யானையோடுகூட அர்ச்சுனனொற் கொல்லப்பட்டதும், யௌவனத்தை அடையாத பாலனும் சூரனுமாகிய அபிமன்யு ஒருவனை ஜயத்தன்முதலிய மகாரதர்கள் அநேகர்சேர்ந்து கொன்றதும், அபிமன்யுவதத்தினுற் கோபந்தொண்ட அர்ச்சுனன் யுத்தத்தில் ஏழ் அக்ஷௌஸிணிகளைக்கொன்று ஜயத்தரராஜாவையுங் கொன்றதும், சிறந்த கைகருள்ள பீமனும் பெருந்தேராளியாகிய ஸாந்யகியும் தர்மராஜாவின் ஆஜ்ஜைஞ்சினால் அர்ச்சுனனைத்தேடுவதற்காகத் தேவர்களாலும் கல்காமுடியாத கௌரவீசனையில் ப்ரவேசித்ததும், ஸம்சப்தகர்களில் நிருசியவர்க்கையும் யுத்தத்தில் நிச்சயில்லாற் செய்ததும் சொல்லப்பட்டன. அர்ச்சுனன் சேனையெயிட்டு வெளியேபோய் மகாத்மாக்களும் வீரர்களுமாகிய ஒன்பதுகோடி ஸம்சப்தகர்களை யமன்வீட்டுக்கு அனுப்பினதும், நற்களினுற்சண்டைசெய்கிற திருத

ராஷ்டிரபுத்திரர்களும், யுத்தத்தில் விசித்திரமாகச் சண்டைசெய்யும் நாராயணர்களென்று சொல்லப்பட்ட கோபாலர்களும், அலம்புலனும், ச்ருதாயுவும், வீரனாகிய ஜலஸந்தனும், ஸௌமதத்தியும், விராடனும், மகாரதனாகிய துருபதனும், கதோத்கசன்முதலான மற்றவர்களும் கொல்லப்பட்டார்களென்பதும் துரோணபர்வத்தில் சொல்லப்பட்டன; துரோணர் யுத்தத்திற் கொல்லப்பட்டபோது, அசுவத்தாமாவும் கோபங்கொண்டவராய் உக்கிரமான நாராயணஸ்தரத்தைப்பிரயோகித்ததும், ஆக்கினேயமென்பதாகிய உத்தமமான ருத்திரமாகாத்மியம் சொல்வதும், வியாஸருடைய வரவும், கிருஷ்ணர்ஜூனர்களின் மகிமையும் சொல்லப்பட்டன; இது மஹாபாரதத்தில் சிறந்ததாகிய ஏழாவதுபருவமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்தத் துரோணபர்வத்திற் சூரர்களும் புருஷாரேஷ்டர்களும்பெயர் பெற்ற ராஜாக்கள் பெரும்பான்மையும் மரணமடைந்தனர். இந்தத் துரோணபர்வத்தில் நூற்றொழுகு அக்ரியாயங்களென்றும் எண்ணூயிரத்தடுத்தொள்ளாயிரத்தொன்பது சுலோகங்களென்றும் தத்வஜ்ஞானியாகிய வியாஸமகரிஷியினால் நன்றாகநினைத்துக் கணக்கிடப்பட்டன.

இதன்மேல், மிக அற்புகமான கர்ணபர்வம் சொல்லப்பட்டது. இதில் புக்திசாலியான சல்லியனே ஸாரதியாக சியமித்ததும், புராதனசரிக்கிரமாயுள்ள திரிபுரஸம்ஹாரமும், யுக்கப்பிரயாணத்தில் கர்ணனுக்கும் சல்லியனுக்கும் நடந்த குரூரமான ஸம்வாதமும், தூஷணமடங்கிய ஹம்ஸகாகியம் என்னும் கதையும், பாண்டியன், தண்டவேனன், தண்டன் மும்பூவரையும் மகா க்மாலான அசுவத்தாமாவதன்செய்ததும், கர்மராஜாவாகிய யுதிஷ்டிரரும் கர்ணனும் இரண்டு தேராளிகளாகச் சண்டைசெய்தபோது வில்லாளிகள் யாவரும் பார்த்திருக்கையில் கர்ணனால் யுதிஷ்டிரரும் சுப்பிராணஸக்கேஹமுண்டாக்கப்பட்டதும், யுதிஷ்டிரருக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் பாஸ்பரம் கோபமுண்டானதும், அந்தச் சமயத்திற் கிருஷ்ணன் அர்ஜுனை ஸமா தானப்படுத்தியதும், பீமவேனன் பிரஷ்ணைசெய்து துச்சாஸனன் மாற்பைப்பிளந்து யுத்தத்தில் பாக்கக் கைக்குடிக்கதும், கர்ணனும் அர்ஜுனனும் இரண்டு தேராளிகளாகச் செய்தாண்டையில் மகாபலாகிய கர்ணனை அர்ஜுனன் கொன்றதும் சொல்லப்பட்டன. பாரதம் தெரிந்தவர்கள் இதை விடாவதுபர்வமென்பர். இந்தப்பர்வத்தில் அத்திரியங்கள் அறுபத்தொன்பத்தென்றும், சுலோகங்கள் நூறாயிரத்தடுத்தொள்ளாயிரத்தறுபத்துநான்கென்றும் சொல்லப்பட்டன.

1 அஸ்வத்தாமரும் பாக்கக் கைக்கும் நடந்தது.

2 கர்ணபர்வத்திற் பிழைந்ருததத்தெட்டார்த்த இவ்கே திருத்திக்கொள்க.

இதன்பின், விசித்திரமானவிஷயம் அடங்கிய சல்லியபர்வம் சொல்லப்பட்டது. இதில் ஸேனையில் தலைவர்கள் எல்லாரும் இறந்த போது சல்லியன் சேனையானதும், கௌரவகுமாரர்களுடைய விருத்தாந்தமும், சல்லியனுக்கு அபிஷேகம் செய்ததும், பிறகு பாகம் பாகமாகப் பிரிந்துசெய்த யுத்தங்களும், கௌரவர்களுள் முக்கியமானவர்களுடைய நாசமும், மகாத்தமாவாகிய தர்மராஜா சல்லியனை வதஞ்செய்ததும், ஸஹதேவன் யுத்தத்திற் சருனியை வதஞ்செய்ததும், ஸைனியம் பெரும்பாலும் அடிபட்டுக் கொஞ்சமாக மீஞ்சியிருக்கையில் துரியோதனன் மகிழ்ந்துபுகுந்து ஜலத்தை ஸ்தம்பனஞ் செய்து அங்கேயிருந்ததும், அவனுடைய விருத்தாந்தத்தை வேட்கள் பீமனுக்குச்சொல்ல, அதனாலே பந்திமாளையிற் தர்மராஜா தூஷித்துச்சொன்ன சொற்களினால் ரோஷங்கொண்டு திருதராஷ்டிரயுத்தியன் மகிழ்விருந்து எழுந்தவந்து பீமனோடு கதாயுத்தம் செய்ததும், யுத்தஸமயத்தில் பலராமருடைய வரவும், ஸரஸ்வதிமுதலிய தீர்த்தங்களுடைய புண்ணியத்தன்மையைச் சொன்னதும், கடுமையான கதாயுத்தமும், யுத்தத்திற் பீமனைன் பயங்கரமான வேகமுள்ள கதையினால் பலாத்காரமாக ராஜாவாகிய துரியோதனனுடைய தொடைகளை முறித்ததும் சொல்லப்பட்டன. ஆச்சரியமும் அநேக விஷயங்களடங்கியதுமாகிய இஃது ஒன்பதாவதுபர்வமாகக் குறிக்கப்பட்டது. இந்தப்பர்வத்தில் அநேகவிருத்தாந்தங்கள் அடங்கிய ஐம் பத்தொன்பது அத்தியாயங்கள் எண்ணப்பட்டன. இவற்றிலுள்ள சுலோகங்களின் ஸங்கியையைச்சொல்லுகிறேன் ; கௌரவர்களின் கீர்த்தியைவிருத்திசெய்கிற மகரிஷியினால் மூவாயிரத்திருநூற்றிருபதுசுலோகங்கள் செய்யப்பட்டன.

இதன்பின், கொடுமையான ஸௌபந்திரபர்வம் சொல்லப்போகிறேன். தொடைமுறித்துபோய் சத்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டு யுத்த களத்தின் முன்னிடத்தில் விழுந்த அவமானத்தைநந்தாங்காத துரியோதனராஜனைப் பண்டவர்கள் வீட்டுப்போனபிறகு, சாயங்காலத்தில் கிருகவர்மா, கிருபர், அசுவத்தாமா இம்மூன்று ரதிகர்களும் வந்து கண்ண ரென்பதும், அவர்களுள் உறுதியான கோபமுள்ள மகாரதராகிய அசுவத்தாமா, ' திருஷ்டத்யும்னன்முதலான பாஞ்சாலராஜர்கள் யாவரையும் பாண்டவர்களையும் அவர்களின் மந்திரிகளையும் கொல்லாமற் கவசத்தைக் கழற்றேன்' என்று பிரத்தினத்தை செய்து அதனை ராஜாவுக்குச்சொல்ல அம்மூன்று ரதிகர்களும்போய், சூரியாஸ்தமனகாலத்தில் ஒரு பெரியவனத்தையடைந்தனரென்ப

தும், பிறகு அங்கே ஒருபெரிய ஆலமரத்தின்கீழே இருந்தனரென்பதும், பிறகு இராத்திரியில் ஒரு கோட்டாறும் பலகாக்கைகள் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டதைக்கண்டு அசுவத்தாமா தமதுபிதாவினுடைய வதந்தை நினைத்துக் கோபத்தினால் ஆவேசங்கொண்டு, பாஞ்சாலர்கள் நித்திரைசெய்யும்போது வதனுவெய்ய நிச்சயித்தாரென்பதும், கூடாரத்தின்வாயிலிற சென்று அங்கேபார்க்கக்கூடாத பயங்கரஉருவத்தோடு ஆகாயத்தைமறைத்துநிற்கின்றராக்ஷஸனை அவர்களடாரென்பதும், அவனால் தம்முடைய அஸ்திரங்கள் தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு, அசுவத்தாமா, துரிதமாக முக்கண்ணராகிய ருத்திரரை ஆராதனைஞ்செய்து கிருதவர்மாவோடும் கிருபமீராமமீசர்நது, இராத்திரியிற கவலையில்லாமல தூங்கிக்கொண்டிருந்த திருஷ்டத்யும்னன்முதலிய பாஞ்சாலர்களுக்கும் திரௌபதியின் புத்திரர்களெல்லாரையும் பரிஜனங்களையும் கொன்றாரென்பதும், அந்தப்பாண்டவர்கள் ஐவரும் பெரியவில்லாள்யான ஸாத்யகியும் கிருஷ்ணனுடையபலத்தை ஆச்சரியித்ததினால்வீடிப்பட்டனரென்பதும், மறறவர்கள் மரணமடைந்தனரென்பதும், அசுவத்தாமா தூங்கிக்கொண்டிருந்த பாஞ்சாலர்களைக்கொன்றதைத்திருஷ்டத்யும்னனுடையஸாபம் பாண்டவர்களுச் சூத்தெரிவித்தானென்பதும், திரௌபதியானவள புத்திரசோகததாலும் பிதாஸகீஹாதரன் லவாஸனுடைய வதந்தாலும் துக்கமுறறவளாகிச் சாப்பிடுவதெல்லையென்று நிச்சயஞ்செய்துக்கொண்டு தன்டாததாக்கள் சம்பத்திலுட்கார்ந்தானென்பதும், பயங்கரமான பராக்ஷமமுள்ள பீமன், திரௌபதியின்சொல்லைக்கீட்டி அவளுக்குப் பரியத்தைச் செய்யக்கருகிகதாயுத்ததையெயி துக்கொண்டு மீக்ககோபத்துடன் தனகுருபுத்திரராகிய அசுவத்தாமாவை துத்ததுன்னென்பதும், பீமஸனனிடம்பயந்த அசுவத்தாமா வலியினால் மறுகொடுக்கப்பட்டி கோபத்தினால், 1 'அபாண்டவாய' என்று சொல்லி, அஸ்தரத்தை விடுத்தாரென்பதும், கிருஷ்ணபகவான் அவருடைய அந்தச்சொல்லைத் தடுத்து, 'இப்படியாவதுலை' என்று சொன்னாரென்பதும், அர்ச்சுனன் அந்த அஸ்தரத்தைத் தள்ளி அஸ்திரத்தினால் அடக்கினென்பதும், அப்போது பாபசித்தமுள்ள அசுவத்தாமாவின்னுடைய துரோகபுத்தயைக் கண்டு அவருக்கு வியாஸர்முதலியவர்களால் சாபங்கள் கொடுக்கப்பட்டனவென்பதும், மகாபதாயகிய அசுவத்தாமாவின்னுடைய தலையிலுள்ள ரத்தினன்றைக் கவர்ந்து ஜயத்துனால் பிரகாசிக்கின்ற பாண்ட

1 'தனபாததாமா என நீயான நபத்தாமா' என்று து பழைய உரை.

2 பாண்டவம் சத்தா ஐலாமமபோவெதக்காக.

வர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் திரௌபதிக்குக் கொடுத்தனரென்பதுமாகிய விஷயங்களடங்கிய இது, பத்தாவது ஸௌப்திகபர்வ மென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்தப்பர்வத்தில் மகாத்மாவும் பிரம்மரிஷ்டருமான வியாஸராற்பதினெட்டு அத்தியாயங்களும் எண்ணற்றெழுபதுசுவோகங்களும் சொல்லப்பட்டன. சிறந்த பிரபாவத்தைத் தெரிவிக்கின்ற ஸௌப்திகம், ஐதீகம் இவ்விரண்டுபர்வங்களும் ஒன்றுசேர்ந்தவை.

இதற்குமேல், சோகம் உண்டாவதைப்பற்றிய ஸ்திரீபர்வம் : அதில் புத்திரசோகத்தினால் மிகுந்த தாபங்கொண்டவனும் அறிவே கண்ணாகவுடையவனுமான அந்தத்திருதராஷ்டிரமகாராஜன், கிருஷ்ணஹற்கொண்டிவரப்பட்ட திடமான இருப்புப்பதுமையைப் பீம ஸேனனைக் கொல்லுகிற எண்ணத்துடன் முறித்துவிட்டதும், புத்தி மானாகிய திருதராஷ்டிரன் வியஸனத்தினால் அவ்வாறு சொதிப்புற்ற போது, விதூர் மோக்ஷஞானத்திற்குக் காரணமாகிய நியாயங்களினால் புத்தியினாலே ஸம்ஸாரத்தை ஒழித்துவிடுவதையே ஸமாதானமாகச் சொன்னதும், வ்யஸனத்தாலவருத்தமுற்றிருதராஷ்டிரன் அந்தப்புரஸ்திரீகளுடன் கௌரவர்களுடைய போர்க்களத்துக்குப் போனதும், வீரபத்திரீகள் மிகுந்தவ்யஸனத்துடன் புலம்பினதும், காந்தாரிக்கும் திருதராஷ்டிரனுக்கும் கோபாஹ்சம் வந்ததும், அவர்கள் மூர்ச்சித்தமும், சூரர்களும் புத்தத்திற புறங்காட்டாதவர்களுமாகிய புத்திரர்களுமும் ஸதீகாதாரர்களும் தந்தைகளும் போரில் அடிபட்டிருந்ததை சுயத்திரியஸ்தீர்கள் கண்டதும், புத்திரர்களும் பெணத்திரீகளும் வதம்பண்ணப்பட்டுவருவ துயரமடைந்த காந்தாரிக்குக் கிருஷ்ணபகவான் கோபத்தைச் சமனம் செய்ததும், தாரிஷ்டர்கள் எல்லாநிலும் சிறந்தவரும் சிறந்தபுத்திரமாணமாகிய தர்மராஜா ராஜாக்களுடைய உந்தச் சாரங்கனைச் சாஸ்திரப்படி தகனஞ்செய்வத்ததும், ராஜாக்களுக்கு ஜலதர்ப்பண்ணஞ்செய்ய ஆரம்பித்தபோது குந்த தனக்கு உஹஸ்யமாகப் பிறந்த புத்திரானாகண்ணுக்கும் ஜலதர்ப்பண்ணஞ் செய்வாரொன்னதும் இந்தப் பர்வத்தில் வியாஸமகரிஷியினால் சொல்லப்பட்டன. இது பற்றேறாவது பர்வம். வியஸனத்துக்கும் தாரிஷ்டிரமும் சாரணமானது ; ஸாதூஜனங்கள்களுக்கு மனதாளர்ச்சியும் கண்ணீரும் உண்டாவும்படி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பர்வத்தில் இருபத்திமூன்றுபாடங்கள் சொல்லப்பட்டன; எழுதாற்றெழுபத்தைந்து சுவோகங்களென்று எண்ணப்பட்டன. இவ்வாறு பாரதஉதையானது சிறந்தஞானமுள்ள வியாஸராற் சொல்லப்பட்டது.

இதன்பின்பு, புத்தியை விருத்தி செய்யதக்க சாந்திபர்வம் : அதில் பிதிர்க்களையும் சகோரர்களையும் புத்திரர்களையும் உறவினர்களையும் மாதுலர்களையும் கொல்வித்து, தருமராஜாவாகிய யுதிஷ்டிரர் வெறுப்புற்றதும், பீஷ்மர் சரதல்பத்திலிருந்து சொன்னதர்மங்களும், நல்லஞானம்பெற விரும்புகின்ற அரசர்கள் அறியவேண்டியதர்மங்களும், காலத்தினாலும் நிமித்தங்களினாலும் ஏற்பும் ஆபத்தர்மங்களும் சொல்லப்பட்டன. அவற்றைச் செவ்வையாக அறிந்தபின் ஒரு புருஷன் தெளிவாக எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாவான் ; அற்புதமான மோஷுதருமங்களும் மிகவிரிவாகச் சொல்லப்பட்டன. ஞானவான்களாகிய ஜனங்களுக்குப் பிரியமாயுள்ள இந்தச் சாந்திபர்வம் பன்னிரண்டாவது பர்வமாகச் சொல்லப்பட்டது. நடுபாதனர்களே ! இதில் அத்தியாயங்கள் முந்துற்றிருப்பதொன்பதும் சீலோகங்கள் பதினாலாயிரத்தெழுதாற்று முப்பத்திரண்டும் உள்ளன.

இதற்குமேல், உத்தமமாகிய அனுசாஸனபர்வம் : கௌரவராஜாவான யுதிஷ்டிரர் கங்காபுத்திரராகிய பீஷ்மரிடம் தர்மத்தின் நிச்சயத்தைக் கேட்டபின், கவலைநீங்கி எவ்வஸ்தரானொன்பதும், தருமத்தையும் அர்த்தத்தையும் பற்றிய நடைகளையாவும், பலவகையான தானங்களின் பலன்களும், தானம் வாங்குவதற்குரிய சிறந்தபாத்திரங்களும், தானம்செய்வதற்கு முக்கியமான முறையும், ஆசாரவிதிகளும், ஸத்தியத்தின் முக்கியமான பிரயோஜனமும், பசுக்கள் பிராமணர்கள் இவர்களுடைய பெரிய மகிமைமும், தேசசூலங்களுக்குத் தக்க தர்மஸூக்ஷ்மமும் இவ்வல் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அனுசாஸனபர்வம் வெகு அநுகமான விஷயங்களடங்கியது ; உத்தமமானது ; பீஷ்மர் எவ்வர்க்கமடைந்ததும் இத்தேயே சொல்லப்பட்டது ; இது பதன்மூன்றாவதுபர்வம் ; தர்மத்தினுடைய நிச்சயத்தைத் தெரிவிப்பது ; இவ்வல் நூறடிநூறடிபுத்தாயு அத்தியாயங்கள் உள்ளன ; சீலோகங்கள் எண்ணாயிரம் என்று கணக்கிட்டுச் சொல்லப்பட்டன.

அதன்பின், ஆசுவமேதமும் எண்ணும் பறுனாண்டாவது பர்வம். மகர்சிறந்த¹ஸ்மவர்த்தமருதநீயமென்னும்² முக்கியமானமும், எவ்வாறானிருந்தையத தர்மராஜர் அடைந்ததும், பரிஷித்தினுடைய ஜனமும், அசுவத்தாமா பிரயோகித்த அபாண்டவாஸ்திரத்தின் ஜவாலையினால் தங்கிக்கப்பட்ட பரிஷித்தன் கிருஷ்ணனால் தரும்படியும் பழைத்ததும், எஞ்சாரத்திற்காக விட்டபட்டிருந்தனையைப் பின்பொட்டியின்ற

¹ ஸம்வர்த்த நிஷயையும் மருத்தராஜாவையும் பரதயது.

அர்ச்சனன் அங்கங்கே பொருமையுள்ள ராஜகுமாரர்களோடுயுத்தஞ் செய்ததும், தனஞ்சயன் தனக்குச் சித்திராங்கதையிடம்பிறந்தபுத்திரான பப்ருவாகனனால் யுத்தத்தில் பிராண ஸந்தேகமடைந்ததும், 1சுதர்சனமென்கிறசரித்திரமும், விஷ்ணுதர்மமும், அசுவமே தமென்னும் மகாயஜ்ஞத்திற் கீரிப்பிள்ளையின் கதையும்சொல்லப்பட்டன. இவ்விதமாக இந்த ஆசுவமேதிகமென்னும் பர்வம் பெரிய அற்புதமானது; இதில் அத்தயாயங்கள் நூற்றுமூன்று; சுலோகங்கள் மூவாயிரத்து முந்தூற்றிருபது.

அதன்பின், ஆச்ரமவாஸமென்ற பநினைந்தாவது பர்வம் சொல்லப்பட்டது. காந்தாரியுடன் திருதராஷ்டிரராஜனும் விதுரரும்இராச்சியத்தைவிட்டுத் தபோவனம் போனதும், திருதராஷ்டிரன் புறப்பட்டதைக்கண்டு பதிவரதையான குந்தியும் புத்திரராஜ்யத்தை விட்டுப் பெரியவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதற்காகப்பின்சென்றதும், யுத்தத்தில்அடிபட்டுப் பரலோகம்போன வீரர்களாகிய புத்திரர்களும் பௌத்திரர்களும் மற்றஅரசர்களும் திரும்பிவந்ததை வியாஸமஹரிஷியினுடைய அனுக்கிரகத்தினால் திருதராஷ்டிரன் பார்த்ததும், அந்தச் சிறந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டபிறகு துக்கத்தைவிட்டு மனைவியுடன் மேலான தவப்பயனை அடைந்ததும், விதுரர் தவஞ் செய்து நற்கதியடைந்ததும், வித்துவானும் ஜிதேந்திரியனும் கவல் கணபுத்திரனுமான ஸஞ்சயனும் மந்திரிகளுடன் நலவகதியடைந்ததும், தர்மராஜராகிய யுதிஷ்டிரர் நாரதரைக்கண்டதும், நாரதரிடத்திலிருந்து யாதவர்களுக்குப் பெரிய நாசம்வருவதைக் கேட்டதும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; இஃது ஆச்ரமவாஸமென்று பெயருள்ள பெரிய ஆச்சரியமான பர்வம்; இந்தப் பர்வத்துள்ள அத்தியாயங்கள் நாற்பத்திரண்டு; சுலோகங்கள் ஆயிரத்தைத்தூற்றறு.

இதன்பிறகு, கிடோமன மௌஸல்பர்வமென்று அறியும் அந்தப் புருஷஸ்ரீஷ்டர்களான யாதவர்கள் ஆயுதங்களினால் யுத்தத்தில் அடிபட்டதும், அவர்கள் பிராம்மண சாபத்தினால் அழிக்கப்பட்டி மதுபானததால் மயக்கங்கொண்டு விதியினால் தூண்டப்பட்டவர்களாய்க் கடற்கரையிற சுவட்டைக்கோரை உருவங்கொண்ட வச்சிராயுதங்களினால் ஒருவரை ஒருவர் கொன்றதும், எல்லாரையும் அழித்தபிறகு அந்த ராமகிருஷ்ணர்கள் இருவரும், எல்லாவற்றையும் அழிப்பதாய் தூண்டக்கூடாததுமாகிய காலம் தங்களுக்கும் நேர்ந்

1 மிருகதர்சனமென்ற சிலபுலகங்களிலும், மனிதர்சனமென்று சில புல்கங்களிலும் பாடம்.

ததைத் தப்பித்துக்கொள்ளாமலிருந்ததும், புருஷஸ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் யாதவர்களில்லாமற்போன துவாரகைக்குப்போய்ப் பார்த்துவ்யஸனத்தையும் மிகுந்த சோர்வையும் அடைந்ததும், அவன் புருஷஸ்ரேஷ்டரும் தன் மாதவருமான வஸுதேவருக்குப் பிரேதகாரியம் செய்தபிறகு பானஞ்செய்த இடத்தில் யாதவவீரர்களுடைய பெரிய அழிவைக் கண்டதும், மகாத்துமாக்களாகிய ராமகிருஷ்ணர்களுக்கும் முக்கியமானவர்தொடங்கி வரிசையாக மற்ற யாதவர்களுக்கும் தேகஸம்ஸ்காரம் செய்ததும், பிறகு துவாரகையிலிருந்து கிழவர்களும் குழந்தைகளுமாகிய ஜனங்களை அழைத்துக்கொண்டுபோகையில், கஷ்டமான ஆபத்து நேர்ந்தபோது காண்டீவம் தோல்வியடைந்ததையும் உயர்ந்த அஸ்திரங்களெல்லாம்தோன்றாமற்போனதையும் யாதவஸ்திரீகள் கவரப்பட்டதையும் பராக்கிரமம் நிலையில்லாமற்போனதையுங் கண்டு வருத்தமடைந்து, வியாஸர்உபதேசத்தினால் தெளிவிக்கப்பட்டு, தர்மராஜரிடம் போய் இராச்சியத்தியாகம் செய்யும்படிசொன்னதும் இந்தப் பர்வத்திற் சொல்லப்பட்டன. இவ்வாறு மௌஸலமென்னும் பநினூரவது பர்வம் சொல்லப்பட்டது. இதில் அத்தியாயங்கள் எட்டு ; சுலோகங்கள் முந்நாற்றிருபது.

அதன்மேல், பநினேழாவது மகாப்பிரஸ்தானிகபர்வம்: புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் இராச்சியத்தைவிட்டுத் திரௌபதிதேவியுடன் மகாப்பிரஸ்தானம் போனதும், அப்போது அவர்கள் ஸௌவரீத்யமென்னும் செங்கடையடைந்து அக்கினியைக் கண்டதும், அவ்விடத்தில் அக்கினியினால் ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்ட அர்ஜுனன் மகாத்துமாவாகிய அந்த¹ அக்கினியைப் பூஜித்துத் தேவலோகத்துள்ளதும்² கமழமாகிய அந்தக்காண்டீவமென்னும்வில்லைக்கொடுக்கூண்டதும், யுகிஷ்டீரர் ஸஹோதரர்களும் திரௌபதியும் சீழ்விழுந்தலைந்த தெரிந்துகொண்டு அவர்கள் யாரையும் திரும்பிப்பாராமல் விட்டுச் சென்றதும் இதிற் சொல்லப்பட்டன. இது பநினேழாவதாகிய மகாப்பிரஸ்தானிகபர்வமென்று சொல்லப்பட்டது. இதில் அத்தியாயங்கள் மூன்று ; சுலோகங்கள்³ முந்நாற்றிருபது.

அதன்மேல், ஸ்வரீத்யபர்வம்: அது தேவலோகஸம்பந்தமானது. மனுஷ்யர்களுக்கு உரியதன்று ; மிகவும் அநீதமான பிரஜைகளுள்ள தர்மராஜாவானவர் கையையினால் தம்முடன் வந்தநாயின்றி ஸ்வர்க்கத்தி

¹ அக்கினியின் சொல்லினால், யருணன் வில்லாகிய காண்டீவத்தை ஜலத்திற் போட்டுவிட்டான் என்பது கதை.

² தூற்றிருபத்துமன்று சுலோகங்களென்பது பழையவுரை.

விருந்துவந்ததேவரதத்தின்மேல் ஏறவிரும்பவில்லையென்பதும், மகா த்மாவான தர்மாஜா அவ்வாறு சலிக்காமல் தர்மத்தில் நின்றதைக் கண்டு தர்மதேவதை நாயுருவத்தைவிட்டுத் தர்மாஜாவை ஸ்வர்க் கத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டிபோனதும், அவருக்குத் தேவதூதன் ஒருவியாஜத்தை முன்னிட்டு நரகத்தையும் அதிற் பிராணிகள்படும் பெருந்தயரங்களையும் காண்பித்ததும், தம்சொல்லிற் கட்டுப்பட்டிரு ந்த தம் சகோதரர்கள் அந்த நரகத்திலிருந்து கூவுகின்ற அழுகூரல் களை அந்தத் தர்மாத்துமாவானயுதிஷ்டிரர்கேட்டதும், தர்மதேவதை யும் இந்திரனும் தெரிவித்தபடி தர்மபுத்திரர் ஆகாசகங்கையில் ஸ்நா னஞ்செய்து மனுஷ்யதேகத்தைவிட்டுத் தம் தருமத்தினுற்கிடைத்த ஸ்வர்க்கவாஸத்தையடைந்து இந்திராதிசுளான ஸமஸ்ததேவர்கூட் டங்களினாலும் பூஜிக்கப்பட்டு அவர்களுடன் ஆனந்தமாக இருந்த தும் அடங்கியது. இந்தப்பர்வம் சிறந்த ஞானமுள்ள வியாஸமக ரிஷியினால் பதினெட்டாவது பர்வமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. தபோதனர்களே! இந்தப்பர்வத்தில், ஐந்து அத்தியாயங்கள் உள் ளன; சிலாகங்கள் இருநூற்றொன்பது, இப்படி இவையெல்லாம் சேர்ந்து பதினெட்டுப் பர்வங்களாகின்றன.

கிலங்களில் ஹரிவம்சமும் பவிஷ்யபர்வமும் சொல்லப்பட டன, கிலங்களுக்குள் ஹரிவம்சத்திற் பன்னீராயிரம் சிலாகங்கள் மகரிஷியினுற் கணக்கிடப்பட்டன.

இவ்வாறு பாரதத்திலுள்ள பர்வங்களின் எங்கிரகமுழுதும் சொல்லப்பட்டது; பதினெட்டு அக்ஷேப ஹிணிகள் சண்டைக்காகச் சேர்ந்தன. மிகவும் பயங்கரமான அந்தயுத்தம், பதினெட்டுத்தினங் கள்நடந்தது. எந்தப்பிராமணன்¹ அங்கங்களும் உபநிஷத்துக்களும் சேர்ந்த நான்குவேதங்களையும் அறிந்திருந்தும் இந்த இதிஹாஸத் தைமட்டும் அறியாமல் இருப்பானே அவன் நல்ல வித்துவானாகமாட் டான். இது ராஜநீத்சாஸ்திரமாகவும், உயர்ந்த தர்மஸாஸ்திரமாகவும், காமசாஸ்திரமாகவும் அளவற்றஞானம் நிரம்பிய வியாஸாஹ் சொல் லப்பட்டது; ஆண்டுகில் கூவுதலைக்கேட்டபிறகு கடுமையான காக் கைக்குரல் எப்படி வேண்டியிராதோ அப்படியே இந்த இதிஹாஸத் தைக்கேட்டபிறகு மற்ரொன்றும் கேட்கப் பிரியப்படாது. உலகங்

1 வேதாங்கங்கள் ஆம்; அவையாவன:—1. உச்சரிப்பின் இலக்கண மாகிய சீவசுத்தம், 2. பதஜலக்கணமாகிய வியாகரணமும், 3. வ்ருத்தஇலக் கணமாகிய சந்தஸம், 4. பதங்களின் பகுதியிடுதலையத்தெரிவிப்பதாகிய நிகுத்தமும், 5. கர்வநபுத்தர சாஸ்திரமாகிய ஜோதிஷமும், 6. கர்மங்களை விசிக்க உபஸ்க்ரமாகிய கலாநாமம்.

களின் 1 மூன்றுபிரிவுகளும் பஞ்சபூதங்களிலிருந்து உண்டாவது போற் கவிகளுக்குக் கற்பனைகள் இந்த உத்தமமான இதிஹாஸத்திலிருந்து உண்டாகின்றன. அந்தணரே ! நான்குவிதமான பிராணிகளும் ஆகாயத்தினிடமிருந்துபுதுபோலப் புராணங்களெல்லாம் இந்த இதிஹாஸம்சொல்லும்விஷயங்களிலேதான் பிரவிர்த்திக்கவேண்டும். இந்நிரியங்களெல்லாவற்றிற்கும் வெவ்வேறு விருத்திகளுள்ள மனம் எப்படிக்காரணமோ அப்படியே தொழில்களின் சிறப்புக்களெல்லாவற்றிற்கும் இந்த இதிஹாஸம் ஆகாரமானது. ஆகாரம்இல்லாமல் எப்படித் தேகம்சிற்பதில்லையோ அப்படியே இவ்விதிஹாஸத்திற்கு சேராமல் கதை பூமியிலில்லை. அபிவிருத்தியை அடையவிரும்புகின்ற வேலைக்காரர்களால் நல்லகுலத்திற்கிறந்தபிரபு அடிக்கப்படுவதுபோல இந்த இதிஹாஸம் எல்லாக்கவிசிரோஷ்டர்களாலும் ஆசிரயிக்கப்படுகின்றது. யோக்கியனாகிய க்ருஹஸ்தனுக்கு மற்றமூன்று ஆசிரமத்தவரும் எப்படிமேற்படமாட்டார்களோ அப்படியே கவிகள் இக்காவியத்திற்கு மேற்போவதில் ஸமர்த்தராகமாட்டார்கள். நீங்களெல்லாரும் விடாமுயற்சியுள்ளவர்களாகவும் தர்மத்தில் எண்ணமுள்ளவர்களாகவும் இருக்கக்கூடவீர்கள். தர்மம் ஒன்றுதான் பரலோகம் போகிறவனுக்குப் பந்துவாகிறது; பொருள்களும் பெண்களும் திறமையுள்ளவர்களால் வசப்படுத்தப்பட்டிருந்தபோதிலும் ஒற்றுமையையும் நிலைமையையும் அடைவதில்லை. த்வபாயனரிஷி திருவாய்மலர்ந்தருளியதும், அளவிடக்கூடாகாதும், கர்மத்தைக் கொடுப்பதும், மனத்தைச் சந்திப்படுத்துவதும், பாபத்தைப்போக்குவதும், ச்ரேயஸைக்கொடுப்பதமாகிய பாரதத்தை எவன்படிக்கிறானோ அவனுக்குப் பூபுண்ணியதீர்த்த ஸ்நானங்கள் செய்வதினால் என்ன பயன்? பிராமணன் இந்நிரியங்கள் வழியாகப் பிரவிர்த்தித்து ஒரு பசுலிற்செய்யும்பாபத்தைச் சாயங்காலம் மஹாபாரதம்படிப்பதனால் விட்டுவிடுகிறான். நேகத்தினாலும் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் இராத்திரியிற்செய்யும் பாபத்தைக் காலையில் மஹாபாரதம்படிப்பத

1 ஆத்யாத்திகம், உபைதலிகம், ஆதிபொதிகம் என்பது பழைய உரை; ஸவர்க்கம், மத்தியம், பாசாரம் என்றும் கொள்ளலாம்.

2 1. ஐராயுதம் - சர்வபாயத்தீர்த்திதக்கம் மனிசயிதம்புத்தலியவை; 2. அண்டநம் - நிலைமையிலிற்றுத்தக்கம் தவையாதலியவை; 3. ஸ்வேதநம் - உவ்ணத்திலுண். சாமம் தீதந். தலியவை; 3. உத்திரமம் - புரிவாய் பிளந்து கிளம்பும் பல பூண்டித்தலியவை.

3 'புஷ்கரமேல' என்றாடாம்; யானேத்தும்பிக்கைகளினால் செய்யும் பட்டாபவேகமன்பது உவ்ணமவா. புஷ்கரமென்று ஒருபுண்ணியதீர்த்தமும் உண்டு.

னால் விட்டுவிடுகிறான். வேதங்களும் மிகுதியான சாஸ்திரங்களும் தெரிந்த பிராமணனுக்குப் பொன்சட்டின கொம்புகளோடுகூடிய நூறுபசுக்களைத் தானம்செய்பவனுக்கும் புண்ணியமான பாரதகதையை நித்தியம் கேட்பவனுக்கும் பலன் ஒன்றுதான். மிகச்சிறந்ததும், விசேஷமானவிஷயங்களுள்ளதும், அவசியம் அறியவேண்டியதுமாகிய அந்தப்பெரிய இதிஹாஸக்கை இந்தப் பர்வஸங்கிரகத்தினால் முதலில் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால், பெருங்கடல் தெப்பத்தினால் இறங்குவதற்கு எளிதாவதுபோல, இந்த இதிஹாஸமானது பர்வஸங்கிரகத்தினால் மனிதர்களுக்குத் தெரிந்துகொள்ள எளிதாகின்றது.

பர்வஸங்கிரகபர்வம் டிபற்றியு.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

பெளஷ்யபர்வம்.

(உதங்கீஷி ஜனமேஜயராஜாவை ஸ்ப்பயாகஞ்சேய்யத் தாண்டியது.)

பரிசுத்தின் புத்திராகிய ஜனமேஜயர் ஸ்வேஹாதாரர்களுடன் கூடக் குருக்கோத்திரத்தில் நீண்டகாலம் செய்யத்தக்க ஸத்திரமென்னும் யாகத்தைச்செய்தார். அவருக்குச் சுருதசேனன், உக்கிரஸேனன், பீமஸேனனென மூன்று ஸ்வேஹாதாரர்கள் இருநகர்கள். அவர்கள் அந்த ஸத்திரயாகத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கையில் ஸரமையின் பிள்ளையாகிய நாய் (ஸாரமேயன்) வந்தது. அது ஜனமேஜயருடைய ஸ்வேஹாதாரர்களால் அடிக்கப்பட்டி அநிகமாக ஊளையிட்டுக் கொண்டு தன்காயின் ஸமீபத்திற்குப்போயிற்று. அஃதா அநிகமாக ஊளையிடவதைப் பார்த்தது, அதன்காய், 'ஔவன் அழுகிறாய்? யாரால் அடிக்கப்பட்டாய்?' என்று கேட்டது. இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அந்த நாயானது, 'ஜனமேஜயருடைய ஸ்வேஹாதாரர்களால் அடிக்கப்பட்டேன்' என்று நாய்க்கு மறுமொழிசொல்லிற்று. அதற்குத்தாய், 'ஔ அடிக்கப்பட்டிருப்பதனால் நிச்சயமாக அங்கே பிழைசெய்திருக்கவேண்டும்' என்று மறுபடியும் சொல்லிற்று. நாய் தாயைநோக்கி, 'நான் சிறிதும் பிழைசெய்யவில்லை; ஹோமத்திராயியங்களைப் பார்க்கவும் மில்லை; நானினால் தீண்டவுமில்லை' என்று திரும்பவும் சொல்ல, அதைக்கேட்டு அதன் நாயாகிய ஸரமை பிள்ளையின் துக்கத்தினால்

வருத்தங்கொண்டு ஜனமேஜயர் தம்ஸகோதரர்களுடன் தீர்க்கஸத்திரஞ்செய்துகொண்டிருந்த இடத்திற்கு வந்து கோபத்துடன் ஜனமேஜயரைப்பார்த்து, 'இந்த என் பிள்ளை சிறிதும் பிழைசெய்யவில்லை; ஹவிஸுகளைப் பார்க்கவுமில்லை; நானினால் தீண்டவுமில்லை; எதற்காக அஃது அடிக்கப்பட்டது?' என்று கேட்டது. அவர்கள் ஒன்றும்பேசவில்லை. அந்தஸரமை, அவர்களைப்பார்த்து, 'இந்த என் பிள்ளை பிழைசெய்யாமலிருக்கையில் அதை அடித்ததனால் உங்களுக்குத்தெரியாமலே ஒர் ஆபத்து வரப்போகிறது' என்று சொல்லிற்று.

தேவலோகத்து நாயாகிய ஸரமையினால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட ஜனமேஜயர் மிக்கபரபாப்பும் துக்கமுமுள்ளவரானார். அவர் அந்த ஸத்திரயாகம்முடிந்தபிறகு ஹஸ்தினபுரம்போய், 'என்னுடைய பாபமென்னும் பேயை ஒட்டத்தகுந்தவர்யார்?' என்றுதகுந்த புரோஹிதரைத்தேடிவதில் பெருமுயற்சி செய்தார். அந்தப்பரிசுத்தித்தின்புத்திரராகிய ஜனமேஜயர் ஒருநாள் வேட்டைக்குப்போகையில் தமது தேசத்தைச்சேர்ந்த ஓரிடத்தில் ஆச்ரமத்தைப்பார்த்தார். அதில் ச்ருதச்சாவஸென்று பெயருள்ள ஒருரிஷி இருந்தார்; அவருக்குத் தவஞ்செய்துகொண்டிருப்பவராகிய ஸோமச்சாவஸ் என்னும் புத்திரர் ஒருவர் இருந்தார்; பரிசுத்தித்தின்புத்திரராகிய ஜனமேஜயமகாராஜர், அந்த ச்ருதச்சாவஸின் புத்திரரிடம்போய் அவரைத் தமக்குப் புரோஹிதராகிருக்கும்படி வேண்டினார். அந்த ஜனமேஜயர் அந்த ச்ருதச்சாவஸ் என்னும் ரிஷியை நமஸ்கரித்து, 'பகவானே! இந்த உமதுபுத்திரர் எனக்குப் புரோஹிதராகவருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அந்தச் ச்ருதச்சாவஸ் என்னும்ரிஷி, ஜனமேஜயரைப்பார்த்து, 'ஓ! ஜனமேஜய! இந்த என் புத்திரன் பெண்ணாகத்தினிடம்பிறந்தவன்; சிறந்ததபஸுள்ளவன்; வேதாத்தியயனம் பூர்ணமாகச்செய்தவன்; என்னுடையதபவின் சக்தியும் நிரம்பினவன்; என்னுடைய ஸீதலைக்குடித்த அந்தப்பெண்ணாகத்தின் கற்பத்திற்குநிறந்தவன்; இவன் மகாதேவராகிய பரமசிவனால் ஏவப்பட்ட பூதத்தைத்தன் மற்ற உன்னுடைய பாபப்பேய்கள் எல்லாவற்றையும் ஒட்டுவதற்குச் சக்தியுள்ளவன். ஆனால், இவனுக்கு ரகஸ்யமான ஒருநரதம்உண்டு; அதாவது இவனிடம் எந்தப்பிராமணனாவது ஒருமியோஜனத்தை விரும்புவானானால், அவனுக்கு இவன் அரைக்கொடுத்தவனாவன்; இவ்வகைக்கு இஷ்டமானால் அப்போது இவனை அழைத்துக்கொண்டீயா' என்று சொன்னார். அவரால்

யே ஆகுக்' என்று அவருக்கு மறுமொழிகூறி, அந்தப்புரோஷிதரை அழைத்துக்கொண்டு திரும்பிவந்து, 'இவர் என்னால் புரோஷிதராக வரிக்கப்பட்டவர்; இவர் எதைச்சொல்லுவாரோ அதை நீங்கள் சங்கிக்காமற் செய்யவேண்டும்' என்று ஸ்வேஹாதாரர்களுக்குச்சொன்னார். இவ்வாறு அவராற்சொல்லப்பட்ட அவர்ஸ்வேஹாதாரர்களும் அப்படியேசெய்தனர். அவர் அவ்வாறு தம்ஸ்வேஹாதாரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டித் தக்ஷசிலாநகரத்தை எதிர்த்துச்சென்று அந்தத்தேசத்தைத் தம் ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டார்.

இந்தச்சமயத்தில், 1 அயோதிரென்று பெயர்பெற்ற தெளமய ரென்னும் ஒருரிஷி இருந்தார்; அவருக்கு உபமன்யு, ஆருணி, பைதன் என்று மூன்றுசிஷ்யர்கள் இருந்தார்கள். அந்தரிஷி பாஞ்சால தேசத்தவனான ஆருணியென்னும் சிஷ்யன்னைநோக்கி, 'போ; கழனி யின் மடையைக்கட்டு' என்றுசொல்லி அனுப்பினார். உபாத்தியாய சால் கட்டளையிடப்பட்ட அந்தப்பாஞ்சாலதேசத்தவனாகிய ஆருணி அவ்வேபோய் அந்தக்கழனியின் மடையைக்கட்டுவதற்கு முடியாமல் கஷ்டமடைந்து, 'ஐருக்கட்டிம்; ஐவ்வாறுசெய்வேன்' என்று ஓர் உபாயத்தைக்கண்டறந்தான்; அவன் அந்தக்கழனியின்மடையில் படித்துக்கொண்டான்; அவன் அவ்வாறு படித்தபோது அந்தத்தண்ணீர் போகாமல நின்றதுண்டது. பிறகு, ஒருகால உபாத்தியாயராகிய அயோததெளமயர் மறநறுயண்டு சிஷ்யர்களுக்கும்நோக்கி, 'பாஞ்சால தேசத்தவனான ஆருணி எங்கேபோனான்?' என்று கேட்டார். அவர்கள், 'பகவான். 'போ; கழனியில் மடையைக்கட்டு' என்றுசொல்லி உம்மாலேய் அனுப்பப்பட்டான்' என்று அவருக்கு மறுமொழி கூறினர். அவர்கள் ஐவ்வாறு சொன்னபின், அவர் அந்தச்சிஷ்யர்களைப் பார்த்து, 'ஆனால் அவன் போன ஐடததற்கு' நா மலல்லாரும்போவோம்' என்றுசொல்லி அவனை அழைப்பதற்காக அங்க்கசென்று, 'ஓ! பாஞ்சாலத்தேசத்து ஆருணியே! எங்கருள்கருய்? குழந்தாய்! வா' என்றுகூவினர். அந்த ஆருணி உபாத்தியாயருடைய அந்தச் சொல்லேக்கட்டு அந்தச் சமுலாமடையென்றும் உடம்பெய்யுந்து அந்த உபாத்தியாயரிடமிவந்துச்சர்ந்து, 'நான் ஐந்தா ஐருக்கட்டிம்; ஐந்தக்கழனிமடையல் வெளையல்லப்பாருட்டிஜலம் கட்டமுடியாம லிருந்ததைக் கட்டவதற்குப் பத்தருந்தணி; பகவானுடையசப்தத்

1 இரும்புபோன்ற தகதக்காயுடையபா; சூனாதர் என்றும் பாடம். ஐடாதா - அடாதா (= உலம் சாபபலத்தவா) குமாறா; அயோதிரென்பதே பமலவா, தகதக்கட்டிப் பொருடறுத்தது.

தைக்கேட்டுத்தான் உடனே கழனிமடையைப் பிளந்துகொண்டு உங்களிடம்வந்தேன். ஆதலால், பகவானாகிய உங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். நான் செய்யவேண்டியகாரியத்தை நீங்கள் கட்டளையிடவேண்டும்' என்று உபாத்தியாயரைப்பார்த்துச்சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த உபாத்தியாயர், 'நீ கழனிசின்மடையை உடைத்துக்கொண்டு எழுந்ததனால் உத்தாலசனென்று பெயருள்ளவகை ஆவாய்' என்றும், 'என்சொல்லே நிறைவேற்றினதனால் நீ ச்ரேயஸை அடைவாய்; எல்லா வேதங்களும் எல்லாத்தாமசாஸ்திரங்களும் உனக்குப் பிரகாசிக்கும்' என்றும் அனுக்கிரகித்தார். இவ்வாறு உபாத்தியாயராற்சொல்லப்பட்ட அந்த ஆருணி தனக்கு வேண்டிய இடத்திற்குச் சென்றான்.

பிறகு, அந்த ஆயோததௌம்யரென்றும் உபாத்தியாயர் தம்முடைய மந்த்ரொருசிலையுணை உபமன்யுவைப்பார்த்து, 'குழந்தாய்! உபமன்யுவே! பசுக்களை மேய்' என்று அனுப்பினார். அவன் உபாத்தியாயர் சொல்லியபடி பசுக்களை ரக்ஷித்தான். அவன் பகலில் பசுக்களைக்காப்பாற்றிச் சாயங்காலத்தல் குருவின் வீடுவந்து அவர்முன்னின்று நமஸ்காரஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். அவன் புஷ்டியாயிருப்பதைக்கண்டு, உபாத்தியாயர், 'குழந்தாய்! உபமன்யுவே! உதைக்கொண்டு நீ ஜீவனஞ்செய்கிறாய்? மகவும் புஷ்டியாயிருக்கிறாய்' என்றுக்கட்க, 'ஐயா! பசைக்கையினால் ஜீவனஞ்செய்கிறேன்' என்று அவன் உபாத்தியாயருக்கு மறுமொழிசொன்னான். உபாத்தியாயர் திரும்பவும் அவனைப்பார்த்து, 'பசைக்கையை எனக்குக்காண்பயாமல உபயோகிப்பவண்டாம்' என்று கூறினார். அவன், 'அப்படியையகூகு' என்றுசொல்லப் பசைக்கையெடுத்துவந்து அதை உபாத்தியாயருக்குக் காண்பததான். அந்த உபாத்தியாயர் அவனிடம்நுந்து பசைக்கையுமுலவையுமலாங்கிக்கொள்ள அவன், ஸரியென்றுசொல்லி மறுபடியும் பசைக்கையைத்துக்கொண்டிருந்தான். பகநகாலத்தல்ஸம்யந்தது ஸாயங்காலத்தல் குருவின்வீட்டுக்குவந்து குருவன்முன்னின்று நமஸ்காரத்துக்கொண்டிருந்தான். உபாத்தியாயர் அப்படிச்செய்தும் அவன் புஷ்டியாகியவருந்ததைக்கண்டு, 'குழந்தாய்! உபமன்யு! உன்னுடைய பசைக்கையுமுதும் மச்சம்ன்றி நான் எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன்; உதனால் இப்போது ஜீவனம்செய்கிறாய்?' என்று அவனைக்கட்டார்; இப்படியாகக்கட்டப்பட்ட அவன், 'பகவானாகிய உங்களுக்கு முதுபபசைக்கையகக்காமித்துவட்டி இரண்

டாமுறை பிணையெடுக்கிறேன் ; அதனால் ஜீவனஞ்செய்கிறேன்' என்று அவருக்கு மறுமொழிசொன்னான். உபாத்தியாயர் திரும்பவும், 'இஃது ஒழுங்கான குருகுலவாஸமன்று ; பிணையெடுத்து ஜீவிக்கிற மற்றவர்களுடைய ஜீவனத்துக்கு விரோதஞ்செய்கிராய் ; இவ்வாறு நடப்பதனால் நீ ஆசைக்காரனாகிராய்' என்று சொன்னார். அவன் ஸரியென்று சொல்லிப்பசுக்களை ரக்ஷித்துவந்தான் ; திரும்பவும் ரக்ஷித்துக்கொண்டு உபாத்தியாயர் க்ருஹம்வந்து உபாத்யாயர் முன்னின்று நமஸ்காரஞ்செய்தான். உபாத்தியாயர் அப்படிச்செய்தும் அவன் புஷ்டியாகவேயிருந்ததைக்கண்டு, மறுபடியும், 'குழந்தாய் ! உபமன்யூ ! நான் உன்னுடையபிணையுமுழுவதையும் எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன் ; வேறுபிணையும் நீ எடுக்கிறதில்லை ; நீ மிகவும் புஷ்டியாயிருக்கிராய் ; எதனால் ஜீவனஞ்செய்கிராய் ?' என்று கேட்டார். இப்படிக்கேட்கப்பட்ட அவன், உபாத்தியாயரைப்பார்த்து, 'ஐயா ! இந்தப் பசுக்களன்பாலால் ஜீவனஞ்செய்கிறேன்' என்று உத்தரம் சொன்னான். அவனுக்கு உபாத்தியாயர், 'இது ஸரியன்று ; பாலே உபயோகிப்பதற்கு நான் உனக்கு அனுமதிக்கொடுக்கவில்லை' என்று சொல்ல, அவன், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றுபிரதிஜ்ஞைசெய்து பசுக்களை ரக்ஷித்து, திரும்பவும் உபாத்தியாயர் வீடுவந்து அவர்முன்னின்று நமஸ்கரித்துவந்தான் ; உபாத்தியாயர் அவன் புஷ்டியாகவே இருப்பதைக்கண்டு, 'அப்பா ! உபமன்யூ ! நீ பிணையும் சாப்பிடுகிற தில்லை ; வேறுபிணையும் எடுக்கிறதில்லை ; பாலையும் குடிக்கிறதில்லை ; மிகப் புஷ்டியாகவேயிருக்கிராய் ; எதனால் இப்போது ஜீவனஞ்செய்கிராய் ?' என்றுகேட்டார். இவ்வாறு கேட்கப்பட்டஅவன், 'ஐயா ! இந்தக்கன்றுகள் தாய்களின்முலைகுடித்து வாய்க்குவெளியில் ஒதுக்கின நுரையைக்குடிக்கிறேன்' என்று உபாத்தியாயருக்கு உத்தரம் சொன்னான். உபாத்தியாயர், 'இந்தக்கன்றுகள் நல்லகுணமுள்ளவை ; உன்னிடத்தில் தையினால் வெகுமிகுந்தான நுரையை ஒதுக்குகின்றன ; ஆகையால், இவ்வாறு நடக்கின்ற நீ இந்தக்கன்றுகளின் ஆகாரத்தற்கு இடையூறுசெய்கிராய் ; நுரையைக்கூட நீ குடிக்கலாகாது' என்று அவனுக்கு மறுபடியும்சொன்னார். அவன், 'அப்படியே' என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்து ஆகாரமில்லாமல் மறுபடியும் பசுக்களைமேய்த்தான். அவ்வாறு மறுக்கப்பட்டதனால் அவன் பிணையும் சாப்பிடவில்லை ;மற்றொருபிணையெடுக்கவில்லை ; பாலுங்குடிக்கவில்லை ; நுரையும் உபயோகிக்கவில்லை, அவன் ஒருகால் பசியினால்பிடிக்கப்பட்டிருக்காட்டில் எருக்கிலைகளைத்தின்னிரான், உப்பும் கைப்பும்கார

மும் முருகும ஜீரணகாலத்தில் உஷ்ணத்தை உண்டிபண்ணுதலுமுள் ளனவாகிய அந்த எருக்கிலைகளைத் தின்றதனால் கண்டெட்டு அவன் குருடானான். பிறகு, கண்டெரியாதவகைவே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்ததனால் ஒருகிணற்றில்விழுந்தான். ஸூர்யன் அஸ்தகிரியையடைந்தும் அவன் வீடுவராமலிருக்கக்கண்டு உபாத்தியாயர், 'உபமன்யு வரவில்லையே?' என்று சிஷ்யர்களைக்கேட்க, 'அவர்கள், 'அவன் பசுக்களை ரக்ஷிப்பதற்கு வனம்போனான்' என்றுகூறினார்கள். 'நான் உபமன்யுவை எல்லாவிஷயங்களிலும்மறுத்துவிட்டேன்; அதனால், அவன் கோபித்துக்கொண்டுதான் வெகுநேரமாகியும் வராமலிருக்கிறான்; ஆதலால், அவனைத்தேடவேண்டும்' என்று உபாத்தியாயர் சொல்லி, அந்தச்சிஷ்யர்களுடன் வனம்சென்று அவனை அழைப்பதற்காக, 'அப்பா! உபமன்யுவே! எங்கேயிருக்கிறாய்! குழந்தாய்! வா' என்று சப்தம்செய்தார். அவன் உபாத்தியாயர் கூப்பிட்டசொல்லீக்கேட்டு, 'இதோ நான் இந்தக்கிணற்றில் விழுந்திருக்கிறேன்' என்று உரக்க மறுமொழிசொன்னான். உபாத்தியாயர், 'நீ இந்தக்கிணற்றில் எப்படிவிழுந்தாய்?' என்று அவனைத் திரும்பவும் கேட்டார்; அவன், 'எருக்கிலைகளை உண்டதனால் குருடானேன்; அதனால் நடக்கும்போது கிணற்றில்விழுந்தேன்' என்று அவருக்கு மறுமொழிகூறினான். உபாத்தியாயர், 'நீ அச்வினீதேவர்களைத்துதிசெய்; அவர்கள் தேவவைத்தியர்கள்; உன்னைக் கண்ணுள்ளவகைச் செய்வார்கள்' என்று அவனுக்கு மறுமொழிசொன்னார். உபாத்தியாயரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த உபமன்யு அச்வினீதேவர்களை மந்திரரூபங்களான வாக்கியங்களினால் துதிக்கத்தொடங்கினான்.

3 (உபமன்யு அச்வினீதேவர்களைத் துதித்தல்.)

முன்செல்லுகிறவர்களும், முன்பிறந்தவர்களும், பலவர்ணங்களான கிரணங்களுள்ளவர்களும், தவத்தால் அழிவில்லாதவர்களும், தேவிலோகத்திலுண்டானவர்களும், சிறந்த சிறகுகளுள்ளவர்க

1 உத்தரதேச பாடத்திலுள்ளது.

2 அச்வினீதேவர்களைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரங்களான, 'உபா, உ, தூர்' என்பது முதலிய மந்திரங்களின் அர்த்தம் இந்த ஸ்ரீலோகங்களிலிருப்பது பற்றி மந்திரரூபங்களான வாக்கியம் என்றது. (ரிக்வேதம், 4 - வது அஷ்டகம், ௬ - வது அத்தாயம், முதல்வர்க்கம்.)

3 இது வித்தியாபிரகரணமாதலின் அச்வினீதேவர்களை முன்னிட்டும் பரப்பிரம்மத்தையே துதிக்கின்றது என்பது பழையஉரை.

4 வினாவாகச் செல்லுகிறவர்கள்.

னும், ரஜோகுணமில்லாதவர்களும், எல்லா உலகங்களுக்குமேல்தங்கள்விமானங்களைச் செலுத்துகிறவர்களுமாகிய உங்களிருவர்களையும் வாக்கினால் துதிக்கிறேன். பொன்மயமான பறவைகள் போன்றவர்களும், ஆபத்தாநகங்களும், பொய்யாதவர்களும், பார்ப்பதற்கு அழகானவர்களும், அழகான மூக்குள்ளவர்களும், விசேஷஜயமுள்ளவர்களும், ¹சூரியனுடைய கேஜலினால் வெளுப்பும் கறுப்புமாகிய பசிலையும் இரவையும் வெங்கிற சிறந்த கறிகாரர்களுமான உங்களைத் துதிக்கிறேன். ²அச்வினீதேவர்கள் கருடனைப்போன்ற பலமுள்ள ஒரு செந்நாயினுடைய பலக்கினால் பிடிக்கப்பட்ட ³விச்சனியென்னும் பறவையைச் சுகமாபிரக்தும்படி விடுவித்தனர். அவ்வளவு நல்ல செய்கையுள்ளவர்களை என்னுன்பத்தை நிவிர்த்திசெய்ய நமஸ்கரித்தேன்; அவர்கள் சிறிதுமில்லாமலிருந்த சிவந்த சூரியகிரணங்களை உதயமாகச்செய்தார்கள். ⁴முந்நாற்றறுபது கறவைப்பசுக்கள் ஒரு கன்றை என்று அதற்குப் பால்கொடுத்து வளர்க்கின்றன; அந்தப் பசுக்கள் ⁵பல கொட்டில்களும் ஒரு கறக்கிறவனும் உள்ளவையாகச் செய்யப்பட்டன; அந்த அச்வினீதேவர்கள் மேற்சொன்ன பசுக்களிடம் சிலாக்கியமான தர்மத்தைக் கறக்கின்றனர். ⁶எழுநாற்றிருபது ஆரக்கால்கள் வட்டகைகளிற் கோக்கப்பட்டு ஒருகுடத்திற் சேர்ந்திருக்கின்றன. அந்தச் சக்கரமானது சுற்றளவில்லாமலும் அழிவில்லாமலும் சுற்றுகின்றது; மாயையானது புருஷருபர்களான அச்வினீதேவர்களை ஆச்சரியத்திருக்கிறது. மற்றொருசக்கரம் ⁷பன்னிரண்டு ஆரக்கால்களுடனும் ஆறு ⁸நாபிகளுடனும் ஒரே அச்சுடனும் ¹⁰அமிரத்தத்திற்கு ஆகாரமாக நடக்கின்றது. எல்லாத்தேவர்களும் யஜ்ஞத்தைப்பற்றி அகை ஆச்சரியத்திருக்கின்றனர். அந்த அச்வினீதேவர்கள் துன்பப்படுகின்ற என்ன விடுவிக்கக்கூடவர்.

1 அச்வினீதேவர்கள் சூரியதக்ருமன் செல்லுநீரவர்கள்.

2 கருங்குண்டத்தைக்கொடுத்த தேகத்தில் நல்லகிறம் கொடுப்பவர் என்பர்.

3 இஃது ஒரு ரிக்கிசுடர்ஸகதை. [பொருள்.

4 முந்நாற்றறுபது உதில்க்கள் ஒருவருடையத்தைச்செய்கின்றன.

5 உலகிதேவர்கள் கொட்டில்கள்; சூரியனே கறக்கிறவர்; ஒளி பால்.

6 கருட நார்களில் சார்ந்த இரவப்பசுக்கள் எஉஉ - ம் வரவதெவென்கிற ஒரு நாபியைச்சேர்ந்த ஆரக்கால்கொன்று சொல்லப்பட்டன.

7 காலச்சக்கரத்திற்கு நறுவில்லையென்பது பொருள்.

8 பன்னிரண்டுமாதங்களும் ஆறுபதுக்களும் ஒருவருடையமாகிய காலச்சக்கரமானது பிராணிகளின் உண்டாக்தக் காரணமாக நடக்கின்றது என்பது பொருள்.

9 அச்சுச்சுக்கோக்கின்ற துவாரங்கள். [பொருள்.

10 'ரிதல்ய' என்றபாடத்திற்குக் கர்மபலத்திற்கு ஆதாரம் என்பது

அஸ்வினீதேவர்கள் அமிர்த மயமாகிய சந்திரனை வட்டமாக வியாபிக்கின்றனர்; தாஸர்களைக் காப்பாற்றுகின்றனர்; அஸ்வினீதேவர்கள் பலத்திற்குக்காரணமாகிய 1மழையைக்கொடுக்கமலையைவிட்டுப்பறப்பட்டுப் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்கள். அஸ்வினீதேவர்களே! நீங்கள் எல்லா முன்னிலையிலும் 2பந்துத்திசைகளையும் உண்டாக்குகின்றீர்கள்; அந்தத்திசைகள் நங்கள் தலைமேல்ஸூரியர தத்தின்ஸஞ்சாரத்தை ஸமமாக அடைகின்றன; அந்தத்திசைகளிற்செல்லும் ஸூரியர தத்தை ரிஷிகளும் தேவர்களும்பின்செல்லுகின்றனர்; மனிதர்கள் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கின்றனர். நீங்கள் எல்லாவகை வர்ணங்க ளோடுங்கடிய கிரணங்களை விரிக்கின்றீர்கள். அவை எல்லா உலகங்களையும் விவாபிக்கின்றன. அந்தக்கிரணங்களை அனுஸரித்துத்தேவர்களும் ஸஞ்சரிக்கின்றனர். அஸத்தியமில்லாமையால் நாஸத்திய ரென்னப்பட்ட அஸ்வினீதேவர்களாகிய அந்த உங்களையும் நீங்கள் அணிந்த தாமரைமலையையும் நான் பூஜிக்கிறேன். 3மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவர்களும் கருமபலன்களை விருத்திசெய்கிறவர்களுமான அந்த அச்சி னீதேவதைகளன்றி மற்றத்தேவர்கள் தங்கள் ஸ்தானத்திலிருந்து பலன்களைக் கொடுப்பதில்லை. 4ஒருசிறுவனும் சிறுமியும் முகத்தாலே கர்ப்பத்தைத் தரித்தனர்; ஓர் உயிருமில்லாத வள் துதை துணிக்காலால் பிடிஸளித்தாள்; மூறந்த சிசு உடனே தாயைச் சாப்பிடுகின்றது; அந்த அஸ்வினீதேவர்களாகிய நீங்கள் எல்லாரும் ஜீவிக் கும்படி ஸூரியகிரணங்களை வியாபிக்கச் செய்கின்றீர்கள். குணங்களைக்கொண்டு உங்களைத்துத்தக்க நான் சக்தனல்லேன்; கண் போய் வழிகெரியாமல் இந்த ஆழமானகிணற்றில் நான் விழுந்து நுக்குிறேன்; 5கூலிக்கு நிறமையுள்ள உங்களை அடைக்கலம்புகுகின்றேன்! என்ய துறித்தான்.

1 ஸூரியன் மேல் கருக்கிழி பாசமாய் தசுகிணாயம்வருகையி மழை பெய்கிறது. [மீட்டில்.

2 ஸூரியஸூரி ஜூ ஸாஸ்ப்பாய் சீக்துமில்ல; மலங்கய சஞ்சாரம

3 மோக்ஷத்திற்கும் புலன்களைகாங்கத்தொடும் தவறத்திற்க்காரணமான யாகம்முதலிய தேவபித்திரகாரியங்களுக்கும் ஸூரியயே மார்க்கமென்பதுபொருள்.

4 ஸூரியஸூரிய தலையில் பாயினின்றும் மலத்தைவிட்டு தது ஆகாசம் கர்ப்பமாகிறது; ஆகாசம் உயிரிணாதம்; அதன் வழங்கிய வாயுமண்டலத்திலிருந்து மலமவருகிறதுயால் காலால் பிரயசிக்கின்றது என்பது; கர்ப்பமாகிய மழைமலமானது பூமியை நடிக்கிறதுஎனவ தாயைச்சாப்பிடுகிறதுன்றது. அஸ்வினீதேவர்கள் ஸூரியஸூரியிற் கோர்த்திருப்பதினால் மலம்குஞ்சு காரணமென்னப்பட்டனர்.

இவ்வாறு அவனால் துதிக்கப்பட்ட அஸ்வினீதேவர்கள் வந்து அவனைப்பார்த்து, 'நாங்கள் உன்மேல் அன்புள்ளவர்களாயிருக்கிறோம்; இதோ உனக்குப் பக்ஷணமிருக்கிறது; இதைச்சாப்பிடு' என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் இவ்வாறு சொல்ல, அவன், 'மஹிமைபொருந்திய நீங்கள் சொன்னது வீணாகாது. ஆனால், நான் குருவுக்குத் தெரிவியாமல் இந்தப்பக்ஷணத்தைச் சாப்பிடமாட்டேன்' என்று மறுமொழிசொன்னான். பிறகு, அஸ்வினீதேவர்கள் அவனைப்பார்த்து, 'முன்னால் உன் உபாத்தியாயர் இவ்வாறே துதிசெய்தபோது, அவருக்கு நாங்கள் பக்ஷணம் கொடுத்தோம்; அவர் அதைத் தம் குருவுக்குத் தெரிவியாமலே சாப்பிட்டார்; உன் உபாத்தியாயர் செய்ததுபோலவே நீயும்செய்' என்றனர். அஸ்வினீதேவர்கள் இவ்வாறு சொன்னபிறகும், 'இந்தவிஷயத்தில் அஸ்வினீதேவர்களாகிய உங்களை மறுபடியும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்; நான் குருவுக்குத் தெரிவியாமல் பக்ஷணத்தைச் சாப்பிடமாட்டேன்' என்று உபமன்யு மறுமொழி சொன்னான். 'இந்த உன் குருபக்தியினால் உன்மேல் அன்புறறோம்; உன் உபாத்தியாயருடைய தந்தங்கள் எனக்கு ஆக விருக்கின்றன. உனக்கோ பொன்னாகவிருக்கட்டும்; கண்களைப்பெறுவாய்; வித்தையையும் அடைவாய்' என்று அஸ்வினீதேவர்கள் உபமன்யுவுக்குச் சொன்னார்கள்.

அஸ்வினீதேவர்கள் இவ்விதம் சொன்னவுடன், உபமன்யு கண்களைப்பெற்று உபாத்தியாயரிடம் வந்து அபிவாதனஞ்செய்து நடந்த விஷயத்தைச் சொன்னான். உபாத்தியாயர் அவன்மேல் அன்புகூர்ந்து, 'அஸ்வினீதேவர்கள் சொன்னபடி உனக்கு வித்யாபலன் உண்டாகும்; எல்லாவேதங்களும் எல்லாத் தர்மசாஸ்திரங்களும் பிரகாசிக்கும்' என்று சொன்னார்; அந்த உபமன்யுவுக்கும் இந்தப் பரீகஷை நடந்தது.

பிறகு, அந்த அயோத-சனம்பர், பைதனென் உபமன்யுள்ளவனான மறறொரு சிஷ்யனானோக்கி, 'முழந்தாய்! பையன்! நீ இந்த என்கிருகத்தில் நாள் சொல்லுகிறவரையில் சிலரால் பண்ணிவிடச் செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். உனக்கு நீ விரும்பினவற்றைப் பயன் உண்டாகும்' என்று சொன்னார். அந்தப்பொருளை, 'அபயடியே ஆகுக' என்று சொல்லி, நீண்டகாலம் சுபருஷைசெய்து கொண்டு குருகுலவாஸஞ்செய்தான். வருதுபோலச் சமையலுக்கும் படி குருகுல வாஸப்போதும் நியமிக்கப்பட்டி வெப்பம், பசி, தாகம்

1 அயோதனென்மயா என்கிற பெயர் இங்கே பொருந்தாமாறு காண்க.

முதலிய கஷ்டங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு ஏதற்கும் தடைசொல்லாமலிருந்தான். வெகுகாலத்திற்குப்பிறகு அவனிடம் குருவுக்குச் சந்தோஷமுண்டாயிற்று. குருவின்ஸந்தோஷத்தினாலே பைதன் பலனையடைந்து ஸர்வஜ்ஞனான். இஃது அந்தப்பைதனக்கு நடந்த பரீகை; அந்தப்பைதன் உபாத்தியாயராகிய ஆயோததௌம்யரால் விடைகொடுக்கப்பட்டபின் அந்தக்குரு குலவாஸத்தை முடித்துஸமாவர்த்தனம் என்னப்பட்ட பிரமசரியவிரத ஸமாப்தியைச் செய்து கொண்டு க்ருஹஸ்தாயிரமம் அடைந்தான்.

அந்தப்பைதரென்பவர் க்ருஹஸ்தாயிரமத்திலிருக்கையில், அவருக்கும் மூன்றே சிஷ்யர்கள் இருந்தார்கள். அவர் தம்சிஷ்யர்களைப் பார்த்து வேலைசெய்யென்றவது குருசச்சுருஷசெய்யென்றவது எதுவும் சொன்னதில்லை. அவர், குருகுலவாஸத்தின் கஷ்டங்களை அறிந்தவராகையால் சிஷ்யர்களைக்கஷ்டப்படுத்தக்கருதவில்லை. பிறகு, ஒருகாலத்தில் அந்தப்பைதரென்னும் பிரமணரிடம் ஜனமேஜயன் பௌஷ்யன் என்னும் இரண்டு க்ஷத்திரியர்கள்வந்து அவரை உபாத்தியாயராகவரித்தனர். யாகஞ்செய்விக்கிறகாரியத்திற்காகப்புறப்பட்ட அந்கப்பைதர், உதவகரென்னும் பெயருள்ள சிஷ்யரைப்பார்த்து, 'அப்பா! நம்முடையகிருகத்தில எதுவேண்டியிருந்தாலும் அதை நீ குறைவில்லாமற் செய்யவிரும்புகின்றன்' என்று கட்டளையிட்டுத் தூரதேசம் சென்றார்.

பிறகு, சச்சுருஷையிலிருக்கும் உதவகர் குருவின் நிமனத்தை நடத்திக்கொண்டு குரு குலவாஸம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் அந்கைவலிக்கும்போது உபாத்தியாயராயுள்ளவர்களுடைய ஸ்திரீகளேசர்ந்து அவலை' அழைத்து, 'உன்னுடையஉபாத்தியாயருடைய பக்னி ருதாஸநானை எடுத்துருக்கிறான். உபாத்தியாயரும் ஊரில் இல்லை. இஷ்டருடைய இந்த ருதுவநானகாலம் வீண்போகாமல் ருடும்படி நீ செய்யவேண்டும்; இவள் வயஸனப்படுகிறான்' என்று சொன்னார்கள். இவ்வாறுசொன்ன அந்த ஸ்திரீகளைப்பார்த்து, உதவகர், 'நான் ஸ்திரீகளுடையசொல்லினால் இந்த அகாரியத்தைச் செய்யேன். உபாத்தியாயர் அகாரியமாயினும் செய்யெனது எனக்குக் கட்டளையிடவில்லை' என்று மறுமொழிசொன்னார். பிறகு, வெகுகாலம் சென்றபின் அவருடைய உபாத்தியாயர் அந்தப்பிரயாணத்தைமுடித்து வீடுவந்துசேர்ந்தார். அவர் அவருடைய அந்தநடை முழுவதையும் தெரிந்துகொண்டு ஸந்தோஷமடைந்தார் அவரைப்பார்த்து, 'குழந்தாய்! உதவகனை! உனக்கு என்னவிருப

பத்தை நான் செய்யக்கடவேன்' என்றும், 'நீ தர்மத்தைவிடாமல் எனக்குச் சச்சுருஷைசெய்ததனால் நம்மிருவருக்கும் அந்யோந்யஸ்நே ஹம் வ்ருத்தியாபிற்று ; ஆதலால், உனக்கு விடைகொடுக்கிறேன் ; விரும்பினவற்றையெல்லாம் பெறுவாய் ; போகலாம்' என்றும் சொன்னார்.

இவ்வாறு உபாத்தியாயர்சொல்ல, உதங்கர், 'நான்செய்யவேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புவது யாது? 'ஆசாரியன் ஆசாரியதர்மத்தை விட்டுச்சொன்னாலும் சிஷ்யன் சிஷ்யதர்மத்தைவிட்டுக்கேட்டாலும் அவ்விருவரில் தந்தர்மத்தைவிட்டஒருவன் துவேஷத்தையும்.அடைவான் ; இறந்தும்போவான்' என்று சாஸ்திரஜ்ஞர் சொல்லுகின்றனரே. ஆதலால், உங்களால் விடைகொடுக்கப்பெற்றநான் குருவேண்டுகிறதனைத்தைத் தகஷிணைகொடுக்கவிரும்புகின்றேன்' என்று கேட்டார். அவர் இப்படிக்கேட்டதற்கு உபாத்தியாயர், 'அப்பா ! உதங்கா ! நீ இன்னும் சிலகாலம்' இரு' என்றார். அந்த உதங்கர் மற்றொருநாள், 'உங்களுக்குவேண்டிய குருதகஷிணை நான்கொடுக்கவேண்டும் ; நீங்கள் கட்டினாயிடுங்கள்' என்றுகேட்டார். உபாத்தியாயர், 'அப்பா ! உதங்கா ! நீ, 'குருதகஷிணை கொடுக்கிறேன்' என்று பலமுறை என்னைக்கேட்கிறாய். அப்படியானால், நீ வீட்டுக்குள்ளே போய் உனது இந்த உபாத்தியாயபத்னியிடம், 'நான் என்ன கொடுக்கவேண்டும்?' என்றுகேள் ; அவள் என்ன சொல்லுகிறாளோ அதைக்கொடு' என்று அவருக்குச்சொன்னார். இவ்வாறு உபாத்தியாயசாற்சொல்லப்பட்ட உதங்கர் உபாத்தியாயபத்னியிடம் சென்று, 'அம்மா ! உபாத்தியாயசால் வீட்டுக்குப்போக விடைகொடுக்கப்பட்டிருக்கிறேன் ; உமக்குப்பிரியமானகுருதகஷிணையைக்கொடுத்தா என் கட்டினத் தீர்த்ததுக்கொண்டுபோக விரும்புகிறேன் ; ஆதலால், நான் கொடுக்கவேண்டிய குருதகஷிணை இன்னதென்று நீர் ஆஜ்ஞாபிக்கவேண்டும்' என்றுசேட்டார். இப்படிக்கேட்டபின், அந்தஉபாத்தியாயபத்னியானவள்அந்த உதங்கருக்கு, 'நீ பெளஷ்யனென்னும் ராஜா வ்னிட்டுச்சென்று அந்த ராஜாவன்பத்னி அணிந்துகொண்டிருக்கும் குண்டலங்களைக்கேள் ; இன்றைக்கு நான்காவதுநாள், ஒருவிரதம் வரப்போகிறது ; அந்தக்குண்டலங்களை அணிந்துகொண்டு அழகாகப் பிராமணர்களுக்குப் பரிமாறவிரும்புகிறேன் ; அதற்குள் அவற்றைச் சும்பாந்துத்துக்கொண்டலா ; இப்படிச் செய்தால்தான் நன்வித்தை பயன்படும் ; இல்லாவிட்டால் நீ நன்மையை அடையமாட்டாய்' என்று சொன்னார்.

இப்படி உபாத்யாயபத்தினியினால் உரைக்கப்பட்ட அந்த உதங்கர் புறப்பட்டுப்போகும்போது வழியில் மிகப்பெரியதான ஒரு வருஷபத்தையும் அதன்மேல் ஏறிக்கொண்டிருந்த ஒருபெரிய புருஷனையும் கண்டார். அந்தப்புருஷன் உதங்கரைப்பார்த்து, 'ஓ! உதங்கா! இந்தவருஷபத்தின் இந்தக் கோமயத்தைப் பக்ஷணஞ்செய்' என்று சொன்னான். இவ்விரும்பு சொன்னதைச்செய்ய உதங்கர் இஷ்டப்படவில்லை. அந்தப்புருஷன் மறுபடியும் உதங்கரைப்பார்த்து, 'உதங்கா! சங்கைப்படாமல் பக்ஷிக்கக்கடவாய்; உன் உபாத்யாயரும் முன்னே இதைப்பக்ஷித்திருக்கிறார்' என்றான். அந்த உதங்கர் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபிறகு சரியென்றுசொல்லி அப்போது அந்த வருஷபத்தினுடைய மூத்திரத்தைபும் கோமயத்தைபும் உட்கொண்டு எழுந்தவுடன் அவ்வாறு தினால் ஜலத்தை ஆசமனம்பண்ணாமற்புறப்பட்டார். அந்த உதங்கர் பௌஷ்யனென்னும் பக்ஷத்திரியன் இருக்குமிடத்திற்குப்போய் அங்கேவீற்றிருந்த அவனைக்கண்டார். அவனருகிற்சென்று ஆசிர்வாதங்கரின் அவனைப்பெருமைப்படுத்தி, 'யாசிப்பதற்கு, உன்னிடம்வந்திருக்கிறேன்' என்றுசொன்னார். பௌஷ்யன் உதங்கருக்கு வந்தனம்பண்ணி, 'பகவாண! நான் பௌஷ்யனல்லவோ? உங்களுக்கு நான் செய்யத்தக்கதுயாது?' என்றுகேட்டசு. அவனுக்கு உதங்கர், 'உனது பத்திரி ஆணரிந்துகொண்டிருக்கும் குணம். லங்களை அன்குருவுக்காக யாசிக்கவந்திருக்கிறேன்; அவற்றை நீ கொடுக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார். பௌஷ்யன், 'அந்தப்புரத்தக்குட்போய் அரபியிடம் யாசிக்கக்கடவீர்' என்றுசொல்ல, அவர் அந்தப்புரத்துக்குள்ளே சென்று பார்த்தபோது பாஜபத்திரி அவருக்குக்காணப்படவில்லை. உதங்கர் திரும்பவும் பௌஷ்யனிடம் வந்து, 'நீஎனைப் பொய்யாக உபசரிப்பது சரியல்ல; அந்தப்புரத்தில் உனது ஆசிரி இல்லை; எனக்கு அவன் அகப்படவில்லை' என்றுசொன்னார். இப்படி அவர் சொன்னபின் பௌஷ்யன் சற்றுநேரம் ஆலோசித்து உதங்கரைப்பார்த்து, 'நீர் நிச்சயமாக ஆசாரங்குறைந்தவாயிருக்கிறீர்; செவ்வையாகநினைந்துப்பாரும்; அந்த ஆசிரி ஆசாரங்குறைந்தவனுக்கும் அசுத்தனுக்கும் தோற்றமாட்டாள்; கற்புள்ளவனாதலால் அவனைச் சுத்தமில்லாதவன் காண்பதரிது' என்று சொன்னான். இப்படி அவன்சொன்னதன்மேல் உதங்கர் நினைந்துப்பார்த்து, 'உன்

1 வடநேசுரதுப்பாடத்தாலு, அகசாரத்தினால் உதங்கர் நிச்சயமாகவெய்த புறப்பட்டாரென்று தெரிகின்றது.

எதுதான்; 1நான் சாப்பிட்டபிறகு சீக்கிரம் வந்ததனால் ஆசமனஞ் செய்வவில்லை' என்றுசொன்னார். அவருக்குப் பௌஷ்யன், 'எழுந்ததும் சீக்கிரம் வரவேண்டியதற்காக நீர் ஆசமனஞ்செய்யாமற்போனது உமதுதவறு' என்றுசொல்ல, பிறகு உதங்கர் அவனைப்பார்த்து, 'ஆம்' என்று சொல்லிக் கிழக்குமுகமாக உட்கார்ந்து, கை கால் முகங்களைச் செவ்வையாகக் கழுவிக்கொண்டு, துரையில்லாமலும் காய்ச்சப்படாமலும்நுந்த தீர்த்தம் உள்ளேபோவது மார்புவரையில் உணரப்படும்படி சப்தமில்லாமல் மூன்றுமுறைஆசமனஞ்செய்துஇரண்டிமுறை கண், காது, மூக்குமுதலிய இடங்களை ஜலத்தினால் துடைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற்கீழ்ப்பாடார்; பிறகு, அந்தராஜபத்னியைக்கண்டார். அவளும் உதங்கரைக்கண்டவுடன் எதிர்கொண்டு சென்று நமஸ்காரச்செய்து, 'பகவானே! உமதுவரவு நல்வரவு; நான் செய்யவேண்டியதைக் கட்டினையிடவேண்டும்' என்றுசொல்ல, உதங்கர், 'இந்தக்குண்டலங்களை என்ருருவுக்காக யாசிக்குிறேன்; இவற்றை நீ கொடுக்கவேண்டும்' என்று அவனைக்கேட்டார். அவள் அவருடைய அந்த நல்ல எண்ணத்தினால் ஸந்தோஷித்து, 'இவர் தானத்துக்குத் தகுந்தபாத்திரர்' என்றும் 'விட்டுவிடக்கூடாதவர்' என்றும் நினைத்து அந்தக்குண்டலங்களைக்கழுற்றி அவருக்குக்கொடுத்து, 'நாகராஜாவாகிய தக்ஷகன் இந்தக்குண்டலங்களின்மீதுநிரம்பலிருப்பங்கொண்டிருக்கிறான்; ஜாக்கிரதையுடன் நீர் கொண்டுபோகக்கடவீர்' என்றுசொன்னான். உதங்கர் இவ்வாறுசொன்ன அரசியைப்பார்த்து, 'நீ விசாரப்படவேண்டாம்; நாகராஜனாகியதக்ஷகன் என்னை வெல்லமாட்டான்' என்று சொன்னார்.

அவர் இவ்வாறு சொல்லி அந்தராஜபத்னியிடம்வந்தபெற்றுக் கொண்டு பௌஷ்யனிடம்வந்து, 'ஓ! பௌஷ்யனே! த்ருப்தியடைந்தேன்' என்று சொல்ல, அவரைப்பார்த்துப் பௌஷ்யன், 'மஹானே! யோசகியர்கள்கிடைப்பதரிது; நீங்கள் சிறந்த அநிதியாதலால் சிராத்தஞ்செய்யவிரும்புகிறேன்; அவகாசம் உண்டாக்கிக்கொள்ள வேண்டும்' என்றுசொன்னான். அவனுக்கு உதங்கர், 'அவகாசம் செய்துகொண்டவனாகவேயிருக்கிறேன்; உன்சக்திக்குத்தக்கபடி நீ சீக்கிரமாக அன்னத்தை வித்தஞ்செய்வதை எதிர்பார்க்கிறேன்' என்றுசொன்னார். பௌஷ்யன் 'ஆகட்டும்' என்றுசொல்லித் தன்

1 வடதேசத்துப்பாடத்தால், 'நான் வரும்பதற்காக நீர் உபாடி ஆசமனம் செய்வேன்' என்பது தெரியவருகின்றது.

சக்திக்குத் தகுந்த அன்னத்தைக்கொடுத்து உதங்கருங்குப் போஜனஞ்செய்வித்தான். பிறகு, உதங்கர் அன்னம் ஆறிப்போனதையும் அதில் மயிரிருந்தையங் கண்டு, 'ஐஓது அசுசியாபிருக்கிறது' என்று நினைத்து, 'எனக்கு அசுசியான அன்னத்தைக் கொடுத்ததனால் நீ கண்டெரியாதவனாவாய்' என்று அந்தப்பெளஷ்யனுக்குச் சாபங்கொடுத்தார். 'நீர் குற்றமில்லாத அன்னத்தைத் தூஷித்ததனால் ஸந்த்ரயில்லாதவராவீர்' என்று பெளஷ்யன் அவருக்குப் பிரதிசாபம்கொடுத்தான். உதங்கர் திரும்பவும், 'நீ அசுசியான அன்னத்தையுக்கொடுத்துப் பிரதிசாபமும் கொடுப்பது நியாயமன்று; அன்னத்தைக்கண்ணிலே பார்' என்று சொல்ல, பெளஷ்யன் அந்த அசுசியான அன்னத்தைப்பார்த்து ஐஓது அசுத்தமாயிருந்ததை நேரில் தெரிந்துகொண்டான். அந்த அன்னம் கூந்தலவிழ்ந்த ஸ்திரீயினால்செய்யப்பட்டதென்றும் ஐஓது ஆறினதும் மயிருள்ளதுமாக இருப்பதினால் அசுசியாயிருக்கிறதென்றும் தெரிந்துகொண்டு அந்தஉதங்கரிஷியைப்பார்த்து, 'மலிமைபொருந்தியவரே! தெரியாமல் மயிருள்ளதும் ஆறிப்போனதுமாகிய இந்த அன்னம் கொடுக்கப்பட்டது; ஆகலால், நான்குருடனாகாமலிருக்கவேண்டும்; ஷ்மிக்கும்படி உங்களைவேண்டுகிறேன்' என்று அந்த உதங்கரிஷியிடம்வேண்டிக்கொண்டான். உதங்கர், 'நான்சொல்வது பொய்யாகாது. நீ சிலகாலம் கண்டெரியாமலிருந்து பின் சீக்கிரத்தில் கண்டெரிகிறவனாவாய்' என்றும், 'எனக்கும் நீகொடுத்தசாபம் தொடராமலிருக்கவேண்டும்' என்றும் சொன்னதற்குப் பெளஷ்யன், 'நான் சாபத்தைநிவிருத்திசெய்யமாட்டேன்; எனக்குக்கோபம் இன்னமும் அடங்கவில்லை. பிராமணனுக்கு ஸ்ருதயம் வெண்ணெய்ப்போன்றது; வாக்கில் கூரானமுனையுள்ள கத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஷ்த்திரியனுக்கு இவ்விரண்டும் மாறியிருக்கின்றன. வாக்கு நவனீதம்போன்றதும் உள்ளம் கூர்மையானமுனையுள்ளகத்திபோன்றதுமாக இருக்கின்றன என்பது உமக்குத்தெரியாதா? ஆகலால், என்உள்ளம் கொடியதாதலால் இப்படி நடந்தபின் அந்தச்சாபத்தை நான்மாற்றக்கூடாதவன்; நீர்போகலாம்' என்று சொல்ல, உதங்கர், 'அன்னம் அசுசியாயிருந்ததை நீபகண்டிடுன்பு என்னைவேண்டினாய். முதலிஷம், 'குற்றமில்லாத அன்னத்தைத் தூஷித்தாயாமைபால் ஸந்த்ரயில்லாமற்போவாய்' என்றுநான் சபிக்கிரிக்கறாய். அன்னத்தில் குற்றமிருந்தபோது இந்தச்சாபம் எனக்குவராது; போகவேபோகிறேன்' என்றுசொல்லி அந்தக்குண்டலங்களை யெடுத்துக்கொண்டு உதங்கர் புறப்பட்டார்.

அவர் வழியில வஸ்சூரியில்லாத ஒரு ஸ்யாவலி அடிச்சடி காணப் படுவதும் மறைந்துபோவதுமாகக் தொடர்ந்துவருவதைக்கண்டார். பிறகு, உதங்கர் அந்தக் குண்டலங்களைப்பூமியில்வைத்துவிட்டு ஜலத்திற்காகப்போனார். இந்தஸமயத்தில் அந்தஸ்யாவலி விரைவாகக் கிட்டவந்து அந்தக்குண்டலங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஓடினான். உதங்கர் அவளைப்பார்த்து ஜலத்தின்காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு சரியாகவும் நியமமுள்ளவராகவும் தேவர்களுக்கும் குருவுக்கும் நமஸ்காஞ்செய்து மிக்கவேகத்தோடு ஸ்யாவலியைப் பின்தொடர்ந்தார்; அதிகஸம்பமானபோது ஸ்யாவலியொங்கொண்ட அந்தத்தக்ஷகளை உதங்கர் பிடித்தார். அவன் பிடிப்பட்டவுடன், அந்த ஸ்யாவலி ரூபத்தைவிட்டுத் தக்ஷகரூபத்தையெடுத்துக்கொண்டு பூமியில்தெரிசிற ஒருபெரிய வீளைக்குள் விரைவாகப் புகுந்தான்; வீளையில்புகந்து நாகலோகத்துக்குட் சென்று கண்வீடுசேர்ந்தான். பிறகு, உதங்கர் அந்த ராஜபத்னிசொன்னதைக் கேண்டு அந்தக் தக்ஷகன் பின்னே ஓடி அவன் துழைந்தவளையைத் தடியினால் கொண்டினார்; அவரால்தோண்ட முடியவில்லை. அவர்கஷ்டப்படுவதை இந்திரன் கண்டு தன்வஜ்ராயுதத்தை, 'நீ போய் இந்தப் பிராமணனுக்கு உதவிசெய்' என்று அனுப்பினான். பிறகு, வஜ்ராயுகமானது தடிக்குள்ளே பிரவேசித்து அந்த வீளையைப் பிளந்துவிட்டது. உதங்கர் அந்தவளை வழியாகவளை தக்ஷகனுடன் பிரவேசித்து முடிவில்லாததும், பற்பல விதங்களான ராஜகிருகங்களும் தனிசர்கிருகங்களும் மேல்மாளிகைகளும் கொடுங்கைகளும் தூற்றுக்கணக்குக்களாக நிரம்பினனதும், வீளையாட்டிற்குரிய ஆச்சரியமான இடங்கள் கண்க்கில்லாமல் இருப்பதுமாகிய அந்த நாகலோகத்தைக்கண்டார். அவர் அந்த நாகங்களை அடியில்வரும் சலோகங்களினால் தடுத்தார்.

அவற்றின் பொருள்: 'ஜ்ராவதமென்னும் நாகனை ராஜாவாக உடையவரும், புத்தங்களில் பிரகாசிக்கின்றவரும், காற்றினாலும் மின்னலோடுஞ்சேர்ந்து மழைபொழியும் மேகங்களைப்போல சாமாரிபொழிகின்றவரும், அழகான பற்பலரூபங்களள்ளவரும், விசித்திரமான குண்டலங்களைத்தரித்தவருமாகிய ஜ்ராவதநாகத்தின் குலத்திலுண்டான நாகங்கள், ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்கள்பிரகாசிப்பதுபோல பிரகாசிக்கின்றனர். கங்கையின்வடகரையில் நாகங்களையு ஸ்தானங்கள் அநேகமுண்டு. அங்கள்ள பகாநாகங்களையும் நான் துதிக்கிறேன். ஜ்ராவத நாகனைத்தவய வேற்றாவன் ஆரியவிரணங்களாவியசேனையில் ஸஞ்ரிக்ககிண்ப்பான். நிருதாஷ்டிய நாகம்போகும்போது இருபத்தெண்

ணயிரத்தெண்ணூறு ¹நாகங்கள் (சூரியன் தேர்க்குதிரைகளுக்குக்) கடிவாளங்களாகச் சமீபமாகவும் தூரமாகவும்போகின்றன. நான் ஜீராவதநாகத்தின் மூத்தஸஹோதாரர்களுக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்கிறேன். முன்னே குருஷேத்திரத்திலும் காண்டவவனத்திலும் வாஸஞ்செய்த தக்ஷகனென்ற நாகராஜாவைக் குண்டலத்திற்காகத் துதிக்கிறேன். தக்ஷகனும் அஸ்வஸேனனுமாகிய இருவரும் எப்போதும் கூடவேயிருந்துகொண்டு குருஷேத்திரத்திலும் இக்ஷு-மதி நதிக்கரையிலும் வாஸஞ்செய்கின்றனர். நாகர்களுக்குராஜாவாகவிருத்தலைவிரும்பிமஹாத்யுமாஎன்னும்தீர்த்தத்திலவ்வித்த தக்ஷகனுடைய கடைசிப்புத்திரானுய ஸ்ருதஸேனனென்னும் மஹாத்மாவுக்கு நான் எப்போதும் நமஸ்காரஞ்செய்வேன்' என்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார். இவ்விதமாக அந்த உதங்கரென்னும்பிரம்மரிஷி நாகசிரேஷ்டர்களைத் துதித்தும் அந்தக்குண்டலங்களைப் பெறாததன்றை கவலையுற்றார். இவ்வாறு நாகங்களைத் துதித்தும் குண்டலங்கள் கிடைக்காமலிருந்த போது நெய்கிறயந்திரத்திலவ்ஸ்திரத்தையேற்றி நெய்தலுக்குரியகோலால் நெய்கின்ற இரண்டிஸ்திரீகளைக் கண்டார். அந்தவஸ்திரத்தில் கறுப்பும்வெளுப்புமான நூல்களிருந்தன. ²ஆறுகுமாரர்களாற் சுற்றப்படுவதும் பன்னிரண்டு ஆரக்கால்களுள்ளதுமாகிய ஒரு ³சக்கரத்தையும் ஒருபுருஷனையும் ஓர் அழகானகுதிரையையும் கண்டார். அவர் அவர்களெல்லாரையும் மந்திரார்த்தங்களடங்கிய அடியில்வரும் சுலோகங்களினால் ஸ்துதிசெய்தார். ⁴இருபத்துநான்கு கணுக்களுள்ளதும் எப்போதும்நடப்பதுமாகிய இந்த அழிவில்லாத சக்கரத்தின்நடுவில் ⁵முந்நூற்றறுபது ஆரக்கால்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தச்சக்கரத்தை ஆறுகுமாரர்கள் சுற்றுகின்றனர். உலகெங்கும் வியாபித்தஉருவமுள்ள ⁶இரண்டு சிறுபெண்கள் ⁷கறுப்பும் வெளுப்புமான நூல்களை எப்போதும் திருப்பிக்கொண்டும் பிராணிகளையும் உலகங்களையும் எப்போதும் மாற்றிக்கொண்டும் இவ் ⁸வஸ்திரத்தைநெய்கின்றனர். வஜ்ராயுதத்தை வடிவிக்கிறவனும், உலகத்தை

¹ சூரியகதி ஏற்றத்தாழவில்லாமல் எப்போதும்நடப்பதற்குக் காரணமாகியுள்ள சத்திகளையே கடிவாளங்களான நாகர்களென்று சொன்னது.

² ஆறுகுமாரர்கள் - ஆறுநூதுக்கர்.

³ சக்கரம் என்பது வடிவமும்.

⁴ இருபத்துநான்கு கணுக்காலவன, அமாவாஸ்யையும் பெளர்ணமியும்.

⁵ முந்நூற்றறுபது ஆரக்கால்கள் நிலங்கள்.

⁶ இரண்டுசிறுபெண்கள் தாதா விதாதா பன்றும் தேவதைகள்.

⁷ கறுப்புவெளுப்புநூல்கள் இரண்டும் பகலும்.

⁸ வஸ்திரம்என்பது காலம்.

ரக்ஷிக்கிறவனும், விருத்திரன் நமுசியென்னும் அசுரர்களைக்கொன்ற வனும், ¹இரண்டுகறுப்பு வஸ்திரங்களைக் தரித்துக்கொண்டவனும், மதறாத்மாவும, உலகத்தில் உண்மையும்பொய்யுமாகிய ஆக்மா அநாத் மாஇரண்டையும் பகுத்தறிவிப்பவனும், ஜலத்தினுடையபுத்திரனும் புராதனனுமான அக்னியைக் குதிரையாக அடைந்திருப்பவனும், உலகங்களை நடத்துகிறவனும், மூன்றுலோகங்களுக்கும் நாதனாகிய அந்த இந்திரனைநமஸ்கரிக்கிறேன் ' என்று துகிசெய்தார்.

பிறகு, அந்தக் குதிரைமேலிருந்தபுருஷன் உதங்கரைப்பார்த்து, 'நான் இந்தஸ்தோத்திரத்தினால் உன்னிடம் அன்புள்ளவளுனென் ; உனக்கு நான்செய்யவேண்டிய பிரயோஜனம்என்ன?' என்றுகேட்க, உதங்கர் அந்தப்புருஷனுக்கு, 'நாகங்கள் எனக்கு வசப்படவேண்டும்' என்று மறுமொழிசொன்னார். பிறகு, அந்தப்புருஷன் உதங்கரைப்பார்த்து, 'நீ இந்தக்குதிரையின் அபானத்தில் ஊது' என்று சொன்னதன்பிறகு உதங்கர் குதிரையின் அபானத்தில் ஊதுதார. ஊதப்பட்ட அந்தக்குதிரையின் எல்லாரோமத்துவாரங்களினின்றும் புகையுடன் அக்னிஜ்வாலைகள் வெளிப்பட்டன; அவற்றால் நாகலோகத்தில் வெப்பம்உண்டாயிற்று. தகஷுகள் அக்னிஜ்வாலையின் பயத்தினால் தயரமுற்று, பரபரப்புடன் சூண்டலங்களை எடுத்துக் கொண்டி, விரைவாகனீட்டைஎறிந்தி வெளியேவந்து, உதங்கரைப்பார்த்து, 'இந்தக்குண்டலங்களை நீங்கள்பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னான். உதங்கர் அங்கக்குண்டலங்களை வாங்கிக்கொண்டி, 'உபாய்யபத்னிபிணுடைய அந்தவிரகம் திண்ணைத்திணைந்தான் ; நானினைகெதிருநாரம் வந்துஎனிட்டேன்; எவ்வாறு குண்டலங்களை உபயோகப்படுத்துவேன்?' என்று சிந்தித்தார். அவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தஉதங்கரைப்பார்த்து, 'உதங்கா! இந்தக் குதிரையின்மேலேயே ஏறிக்கொள் ; திண்ட நூருடொடியில் உள்ளே உபாந்தியாயர்ஸீட்டிலு கொண்டுபோய்ச்சொற்கம்' என்று அங்கக் குதிரைமேலேநுந்த புருஷன் சொன்னான். உதங்கர் முதலமு, 'அபாடியேயுடனிடம்' என்று சொல்லி அந்தக்குதிரையின்மேலேறிக்கொண்டி உபாந்தியாயர்நிருகத்திற்கு வந்திராத்தார். அப்போது ஸ்கானைசெய்து தலையிசை ஆற்றிக்கொண்டி உட்கார்த்திருந்த உபாய்யபத்னி, 'உதங்கன் வாலில்லையே' என்று அவ்வொசாரிசுக எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அந்தவயயத்தில் உதங்கர் உபாந்தியாயருடைய நிருகத்திற்குள்ளே

¹ நீ உண்டமெகங்கொடுக்கெல்லவந்திரமம் திவ்யஸ்திரமாயிடி உரபாசிகறுப்பு வஸ்திரங்களை.

போய் உபாத்யாயபத்னிக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அந்தக்ருண்டலங்களை அவளிடம்கொடுத்தார். அந்த உபாத்யாயபத்னி அவரைப்பார்த்து, 'உதங்கா! நீ சரியானதேசகாலத்தில்வந்தாய்; குழந்தாய்! இப்போது உனக்கு நல்வரவு; இப்போது நீ வராமலிருப்பாயானால் நான் கோபத்தாற் சபித்திருப்பேன்; உனக்கு நன்மை சீக்கிரத்தில் உண்டாகும்; காரியவலித்தியையடைவாயாக' என்று சொன்னாள். பிறகு, உதங்கர் உபாத்தியாயருக்கு வந்தனஞ்செய்தார். உபாத்தியாயர் அவரை, 'குழந்தாய்! உதங்கா! உனக்கு நல்வரவு. ஏன்காலவிளம்பம்செய்தாய்?' என்றுகேட்க, உதங்கர், 'ஐயா! என்னுடைய இந்தக்காரியத்துக்கு நாக்யாஜனாகிய தக்ஷகன் இடையூறுசெய்தான்; அதனால், பாதாளலோகம்போனேன்; அவ்விடத்தில் தறியில்ஏற்றி வஸ்திரம்நெய்து கொண்டிருந்த இரண்டிஸ்நூல்களைக்கண்டேன்; அந்த வஸ்திரத்தில் நறுப்புதூல்களும் வெளுப்புதூல்களும் இருந்தன; அவை என்ன? மேலும், அங்கே பன்னிரண்டு ஆரங்கால்களுள்ள ஒருசக்கரத்தை நான் பார்த்தேன்; ஆறு குமாரர்கள் அதைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள்; அந்தச்சக்கரம் யாது? ஒருபுருஷையும் கண்டேன்; அவன்யார்? ஒரு பெரியகுதிரையையும்பார்த்தேன்; அதுயாது? வழியிற்போகும் போது நான் ஒரு வருஷபத்தைப்பார்த்தேன்; அதுகன்மெல் ஒருபுருஷன் ஏறிகொண்டிருந்தான்; அவன் மரியாதையுடன், 'உதங்கா! இந்த வருஷபத்தின்மேலமாததைப்பக்ஷணம்செய்; உன் உபாத்தியாயரும் இதைப்பக்ஷித்திருக்கிறார்' என்று அன்புடன் எனக்குச்சொன்னான். அவனுடைய அந்தச் சொல்லால் அந்தவருஷபத்தின் கோமயந்தை நான் உட்கொண்டேன்; அவன் யாவன்? இவையெல்லாம் இன்னவைபென்று நீங்கள் உபதேசிக்க விரும்புகின்றென்' என்று உபாத்தியாயவீர உதங்கர் கேட்டார். அவரால் இவ்வாறு விவரிக்கப்பட்ட உபாத்தியாயர், 'நீ பார்த்த இரண்டிஸ்நூல்கள் உதாதாவும் உதாதாநாவுமாகிய இரண்டித்வைதைகள்; கறுப்பும் வெளுப்புமாகிய நூல்கள் இரவுப்பகலும்; பன்னிரண்டு ஆரங்கால்களுள் ஒருசக்கரத்தை சுற்றிக்கொண்டிருந்த ஆறு குமாரர்கள் ஆறுருதுக்கள்; பன்னிரண்டு ஆரங்கள் பன்னிரண்டிஸ்நூல்கள்; சக்கரம் வருஷம்; அந்தப்புருஷன் பர்ஜனியனென்றுசொல்லப்பட்ட மக்கித்தவதை; அந்தகுதிரை நான் அக்ஷி; நீ வழியிற்போகும்போது கண்ட வருஷம்

- 1 இவற்றுள் பன்னிரண்டிஸ்நூல்கள் தந்தையின்மீதும் தட்டலாசெய்தது கேட்க.
- 2 உணர்நாகருயது. [பாடம்.]
- 3 உலமாதுதல்களைக் கொடுத்தது.

ஐராவதமென்னும் சிறந்தயானை ; அதன்மேல்ஏறியிருந்தபுருஷன் இந் திரன் ; நீசாப்பிட்டவ்ருஷபத்தின்கோமயம்அமிர்தம்;அதனாலேதான் நீஅந்தஸர்ப்பலோகத்தில் அழியாமலிருந்தாய் ; அந்தப்பகவானுகிய இந் திரன் எனக்குள்நேஷிதன் ; உன்னிடத்தில் தயையினால் இந்த அனுக்கிரகத்தைச்செய்தான் ; அதனாலேதான் நீ மறுபடியும் குண்ட லங்களைப்பெற்றுக்கொண்டிவந்தாய் ; ஸுமுகனே! இனிப்போகலாம்; உனக்கு அனுமதிக்கொடுக்கிறேன்;நீ மேன்மையைஅடைவாய்' என்று சொன்னார். உபாத்தியாயரால் விடைகொடுக்கப்பட்ட அந்த மஹி மைபெற்ற உதங்கரிஷி தக்ஷகன்மீதுகோபங்கொண்டு அவனுக்குப் பிரதிசெய்யஎண்ணமுள்ளவராய் ஹஸ்திநுபுரத்திற்குப்புறப்பட்டார். அந்தப்பிராமணசிரேஷ்டராகிய உதங்கர், விரைவாக ஹஸ்திநுபுரம் சென்று ஜனமேஜயராஜாவைச்சந்தித்தார். தக்ஷசிலாநகரத்தில் முன் னேயிருந்தவரும் வைராக்கியமுள்ளவரும் தோல்வியடையாதவரும் நல்லஜயசாலியுமான ஜனமேஜயமஹாராஜா மந்திரிகளாற்சுற்றிலும் சூழப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு அவருக்கு முதலில்முறைப்படி ஜயஆசீர் வாதங்களைச்சொல்லி, அவருடைய ஸந்தோஷகாலத்தில் அழகான பதங்களோடுகூடிய வாக்கினால், ' ராஜசிரேஷ்டனே ! நீ செய்யவேண்டியகாரியம்வேறிருக்க மற்ரொன்றைச்செய்வது சிறுபிள்ளைத்தனம் போலிருக்கிறது ' என்றுசொன்னார். அந்தப்பிராமணர் இவ்வாறு சொல்ல, ஜனமேஜயராஜர் பிராமணேத்தமருக்குக் கிரமப்படி பூஜை செய்து, ' இந்தப்பிரஜைகளைப்பரிபாலனம்செய்வதனால் என்னுடைய க்ஷத்திரியதர்மத்தைக் காப்பாற்றவருகிறேன் ; நான் இப்போது செய்யவேண்டியதென்ன ? நீர் என்னகாரியம்பற்றி வந்துருக்கிறீர் ? அதைச்சொல்லும் ' என்றார்.அந்தராஜசிரேஷ்டர் இவ்வாறுசொன்ன பிறகு, புண்ணியஞ்செய்தவர்களிற் சிறந்தவரான அந்தப்பிராமணேத் தமர் தாழ்வில்லாதவ்வபாமுள்ள ராஜாவைப்பார்த்து, ' ராஜாவே ! உனது சொந்தக்காரியத்தையேசெய்துகொள் ; அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசனே! உன்சிதாவைக்கொன்ற துராத்மாவான தக்ஷகனென்னும் ஸர்ப்பத்தற்குப் ப்ரதிசெய்யவேண்டும் ; சாஸ்திரோக்தமான கிரியை செய்ய இதுஸமயமென்று நான்நினைக்கிறேன் ; அரசனே ! ஆதலால், மஹாத்மாவாகிய உனது அந்தத்தந்தைக்கு மரியாதைசெய்; ஏனென் றால், உன்சிதாவாகியராஜா அபராதம்ஒன்றுமில்லாமலே கெட்டஎண் ணமுள்ள அந்தத்தக்ஷகனாற் கடிக்கப்பட்ட இடியினால்வீழ்ததப்பட்ட மரமட்பால மரணமடைந்தார். இழிவானஸர்ப்பமாயி தக்ஷகனென் னும்பாபி பலமும்கவ்மும்மிகுந்து செய்யத்தகாததைச்செய்தான் .

அவன் ராஜரிஷிவம்சத்தைரக்ஷிக்கிறவரும் தேவதைக்குலூப்பான அரசருமாகிய உன்பிதாவைக்கடித்தான்; அந்தப்பாபிஷ்டன் உன்பிதாவினிடம்போகவிரும்பிய காசியபரையும் தடுத்தான்; மஹாராஜாவே! அந்தப்பாபியை ஸர்ப்பயாகத்தில் ஜவலிக்கிற அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்யவேண்டும்; அந்தஸர்ப்பயாகம் சீக்கிரமாகச் செய்யத்தக்கது; ராஜாவே! இப்படிச்செய்தால் உன்பிதாவுக்கும் மரியாதைசெலுத்தினவனாவாய்; எனக்கும் மிகப்பெரிய பிரியமானகாரியத்தைச்செய்ததாகும்; பூமிக்குரக்ஷகனே! மஹாராஜாவே! குற்றமற்றவனே! அந்தத்தூராத்மா குருதக்ஷிணைக்காகப்போன என்னுடைய காரியத்திற்கும் விரோதம்செய்தான்' என்றுசொன்னார்.

இதுகேட்டஅரசர், உதங்கர்சொல்லாகிற நெய்யினால் அக்னியைப் போல் ஜவலித்துக்கொண்டு தக்ஷகன்மீது கோபமடைந்தார். பிறகு, அவ்வரசர் மிகுந்த துக்கத்துடன் தம்மந்திரிகளைப்பார்த்து உதங்கர் முன்னிலையிலேயே, தம்பிதா ஸ்வர்க்கம்போய்விட்டதைப்பற்றிக் கேட்டார். அந்தராஜசிரேஷ்டரான ஜனமேஜயர் பிதா மரணமடைந்த விதத்தை உதங்கரிடம் கேட்டபொழுதே துக்கத்தினாலுண்டான கண்ணீரினால் நனைக்கப்பட்டவரானார்.

பொஷ்யபர்வம் முற்றும்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

பௌலோமபர்வம்.

(ரிஷிகளும் கோனகரும் ஸுதரும் ஸபைபிற்சேர்ந்தது.)

மேராமஹர்ஷணருடையபுத்திரரும், ஸுதகுலத்தவரும், புராணங்கள் தெரிந்தவருமாகிய உக்ரஸ்ரவஸென்பவர், நைமிசாரண்யத்தில் செளனகரென்னும் குலபதியினுடைய பன்னிரண்டுவருஷம்செய்யத்தக்க ஸத்திரயாகத்தில் வந்துருந்த ரிஷிகளிடம்சென்றார்.

புராணங்கள் தெரிந்தவரும் புராணங்களிலேயே எப்போதும் உழைப்புள்ளவருமாகிய ஆவர், அந்தரிஷிகளுக்குக் கைகூப்பிக்கொண்டு, "ஜனமேஜயருடைய ஸர்ப்பயாகத்திற்குக் காரணமாக உதங்கருடைய சரித்திரமுற்றும் யான் உங்களுக்குச்சொன்னேன்; அந்த யாகத்திற்கு மற்றொருகாரணமும் இருக்கிறது; நீங்கள் கேட்கவரும்புகின்றீர்களா? நான் சொல்லலாதிமா?" என்றுகேட்க, ரிஷிகள், "மேராம

ஹர்ஷணபுத்திரரே ! நாங்கள் உம்மிடத்தில் முக்கியமாகச் சொல்லுவதாவது:—‘கதைகளின்தொகையைக் கேட்கவிரும்புகின்ற எங்களுக்கும் கதை யின் விஷயமான வசனம் சொல்லவேண்டும்’ என்பதே. மஹிமைபொருந்தியவரும் எங்களுக்குப்பதியுமான செளனகர் அங்கே அக்னிஹோத்திரசாலையில் இருக்கிறார்; நீண்டகாலம்செய்யத்தக்கஸத்திரயாகமாகையால் எல்லாக்கதைகளையுங்கேட்பதற்கு அவகாசமிருக்கிறது. ஸுசிதபுத்திரரே ! தேவர்கள், அஸுரர்கள், மஹிஷ்யர்கள், நாகர்கள், கந்தர்வர்கள் ஆகிய இவ்வெல்லாரையும்பற்றிய அருமையான கதைகளையறிந்தவரும், வித்வானும், காரியங்களில்ஸமர்த்தரும், கூர்மையானபுத்தியுள்ளவரும்சாஸ்திரங்களிலும் ஆரண்யகமென்னும் வேதபாகத்திலும் குருவும், ஸத்தியவாதியும், சாந்தியுள்ளவரும், சிறந்த தவமுள்ளவரும், உறுதியான சியமமுள்ளவரும், எங்களுக்கெல்லாம் பூஜ்யரும், குலபதியுமாகிய அந்தப் பிராமணர் இந்தியஜனத்தில் தீகைஷ்வரீயருக்கிறார்; அவருக்காகச் சற்றுநேரம் நாம் காத்திருக்கவேண்டும். அந்த உறுதியான ஆசாரியர் நிகவும் மேர்மையான ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பதற்கு, பிராமணோத்தமமாகிய அவர் கேட்பதை நீர்சொல்லுங்கள்” என்றுசொன்னார்கள். வெளி, “அவ்வாறே ஆகட்டும்; மஹாத்மாவாகிய அந்நாசாரியர் உட்கார்ந்து அவர் ப்ரசன்னஞ்செய்ததன்மேல் அநேகவிஷயமான புண்ணியங்களைச் சொல்வேன்” என்றுசொன்னார்.

பிறகு, அந்தப் பிராம்மணசிறீஷ்டான செளனகர், செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் சாஸ்திரப்படிசெய்து, மந்திரங்களைச் சொல்லித் தேவர்களுக்கும் பிரதீகங்களுக்கும் ஜலதர்ப்பணம்செய்து, தவத்தில் வித்திபெற்றவர்களும் வித்தம் தவறாதவர்களாகிய அந்தரிஷிகள் ஸுசிதபுத்திரரை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸுகமாக உட்கார்ந்தருந்த யஜுர்சாலையின் ஸரீபமான இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அப்போது, ரிதீங்களுக்களும் ரோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்களும் உட்கார்ந்தபிறகு, குலபதியான செளனகரும் வந்து உட்கார்ந்து பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

பௌலோமபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(பிருதுவம்சத்தீர்தர் வரிசையும், பிருதுபத்தீர்தியைப்பற்றிப்

1 புலோமாவேன்யும் அலு-ரயுத்தும் அக்தீகீதம் நடந்த ஸம்வாதம்.)

சௌனகர், “ஐயா! முன்னே உம்முடையதத்தை புராணங்
ரணெல்லாம் ஒதினர்; 2 தோமநர்ஷணபுத்திரரோ! உமக்கும் அவை
பேல்லாம் தெரிபுமா? புராணங்களிற் சொல்லும் நிம்சிற்றக்கதைகளை
யும் யுநிநிற்றிந்கவர்களுடைய புராகன வம்சோக்பத்திகளையும்
முன்னே எம் உமதாபிசானிடம் கேட்டிருக்கிறீராம்; அவற்றுள்
பிருதுவம்சகதை என் முகலிறசேட்டர் வரும்படுகிறேன்; அக்கக்
கதைகளைச் சொல்லும்; எங்கள் உம்மீடம் கேட்பதற்கு வித்தமாக
விரும்புகிறீராம்” என்றுசொல்ல, ஸௌதி சொல்லக்கொடங்கினார்.

“முன்னே வைசம்பாயனரென்னும் பிராமணர்முகலானமஹாத்
மாந்களாகிய பிராமணசிகோஷ்டர்சன் நன்றாகவுத்ப் பிருநுர்குச்சொன்
னவையும், என்பிகாவும் அவருக்குப்பின் எனும் செவ்வையாக
புறியாவையுமாயின விஷயங்களைல்லாவறையும் கேளுங்கள். பிருது
புத்திரரே! முனிசிகோஷ்டரே! இங்கிரண்முகலிய தேவர்களாலும்
நிஷிகளாலும் மருந் தார்களைன்னப்பட்ட கேவஜாதாளாலும் பூஜிக்
காப்பட்ட இங்குச்சிறந்த பிருதுவம்சக்கையே ஒழுங்காகப் புராகன
கதைகளுடன் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். மஹிமைபொருந்திய
பிரதுமுகநிஷி ஸ்வயம்புவாகிப பிரம்மாளிஸல் வருணனுடைய
யாக்கில வுந்தினிபிலிருந்து உண்டாகப்பட்டாொன்று நமக்குக்
கேள்வி. ச்யவனா; தொன்பவர் பிருதுவுக்கு மீத உன்பள்ள புத்திரர்.
நம்மக்கைச் செய்கிறவராயின பிரமசியென்பவர் ச்யவனருடைய புத்
திரர் பிரமநிக்குக் கிருகாசியென்னும் உபஸாவிலிடக்குல் நுரு
வென்னும் புத்திரர் உண்டானார். நுருவுக்குப் பிரமக்வவாபென்
பவாரிபுத்தில வேகங்களின்கரைகண்டவரும், தம்மத்திலேயே மன
முள்ளவரும், சிறந்த நவமுள்ளவரும், கீர்க்குப்பொறவரும், கேள்வி
யிறசிறந்தவரும், உயர்க்குபிரம்மஜ்ஞானியும், தம்மத்தையே அணுஷ்
டிக்நிறவரும், ஸுநியவாநியும், நியமக்கவறுகவரும், யோஜல நியம

1 இவன் அலு-ரயென்றும் அலுஸனென்றும் சொல்ல முடியுக்க
றான்; ஆகையால், அலு-ராதாநியிற் பிறந்தவனென்றும் அலு-ஸு-ரெட்கை
யுடையவனென்றும் கொள்ளவேண்டும்.

2 இங்கே ஓரவரி, பொருத்தாமையால் விடப்பட்டது. தோமேஉஜித்தவர்.

முள்ளவரும் உமதுகூடஸ்தருமான சுனகரென்னும்புத்திரர் பிறந்தார்” என்று ஸுதபுத்திரர் சொல்ல, செளனகர், “ஸுதபுத்திரரே! மஹாத்மாவாகிய அந்தப்பிருகுவின்புத்திரருக்குச் சயவனரென்ற பெயர் எவ்வாறு வந்ததென்பதைக்கேட்கிறேன்; அதனை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க, ஸுதபுத்திரர்சொல்லுகிறார்:—

“ப்ருகுவுக்குப் புலோமையென்று புகழ்பெற்றமிகப்பிரியமான ஒருமனைவி இருந்தாள்; அவளுக்கு ப்ருகுவினவீரியத்தினால் கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. ப்ருகுதுலகிரேஷ்டரே! பிறகு, புகழ்பெற்ற பிருகு மஹரிஷிக்கு ஒத்த ஒழுக்கமுள்ள தர்மபத்னியாகிய புலோமையினிடம் அந்தக்கர்ப்பம் உண்டாயிருந்தகாலத்தில் தர்மத்தைவழிக் கிறவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவராகிய பிருகு ஸ்நானத்திற்காகப்போயிருக்கையில், அவருடைய ஆஸ்ரமத்திற்குப் புலோமாவென்னும் ராக்ஷஸன் வந்தான். அவன் அந்த ஆஸ்ரமத்திற்குப்புகுந்து சிறந்த அழகுள்ள பிருகுபத்னியைக்கண்டு காமபரவசனாய் புத்திரப்பினைவ னானான். அழகிய ரூபமுள்ள புலோமை, அத்தியாகவந்த அந்தராக்ஷஸனுக்குக் காட்டிலுள்ள காய்குழங்குமுகலியவற்றை ஆநாமமாகக் கொடுத்தாள். பிராம்மணர்களை! அப்போது அந்தராக்ஷஸன் அவ னைப்பார்த்துக் காமத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு, சிறந்த அழகுள்ள அந்தப் புலோமையைக் கொண்டுபோவதற்கு எண்ணங்கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்தான். அந்த அழகுள்ளவளைக்கொண்டுபோக நினைத்து ‘காரியமாகிவிட்டது’ என்று ஸந்தோஷமாகச்சொன்னான். அழகான புன்னகையுள்ள அந்தப்புலோமையை அந்தப்புலோமா என்னும் ராக்ஷஸன் புன்னையென்றும்பியிருந்தான். பிறகு, அவளுடைய பிதா அவனைச் சாஸ்திரப்பிரகாரமாகப் பிருகுவுக்குவிவாஹஞ்செய்து கொடுத்தார். பார்க்கவரே! அப்போதுமுதல் அந்த அபகாரம் அந்த ராக்ஷஸன்மனத்தில் எப்போதும் மறக்காமலிருந்தது. அவன் அப்போது இ ஆஸமயமென்று நினைத்து அவனைக்கொண்டுபோக எண்ணங்கொண்டான். பிறகு, அக்னிஹோதர க்ருஹத்தில் ஜ்வலிக்கூய் அக்னியைக் கண்டான். ராக்ஷஸன், ஜ்வலிக்கூய்கொண்டிருந்த அக்னியைப்பார்த்து, ‘அக்னியே! உன்னை சத்ரியமாகக்கேட்கிறேன்; இவள் யாருடையபாரியை? எனக்குச்சொல்; தேவர்களுக்கு முகமாயிருக்கிறாய்; எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தஞ்செய்கிறவனே! நான்

1 குழந்தையாயிருக்கையில் அழகுபோது பார்ப்பித்துவந்ததாக, ‘ராக்ஷஸா! இவளைப்பிடித்துக்கொள்’ என்று அவள்பிதா சொன்னதை அங்கு மறைந்திருந்த புலோமா என்பவன் கேட்டு அவளைத் தன்பாரியையாக நினைத்தான்.

கேட்பதற்குச்சொல்; நான்தானே இந்தச் சிறந்த பெண்ணை முதலில் பாரியையாக வரிக்கவன்; பிறகு, பொய்யனாகிய இவள்தந்தை இவளைப் பிருகுவுக்குக் கொடுத்தான்; இப்போது தனிமையிலிருக்கும் இறங்கப்பெண் பிருகுவின் பாரியையாக விருந்தால் நீ ஸத்தியமாகச் சொல்; நான் இவளை ஆச்ரமத்திலிருந்து கொண்டிபோக விரும்புகிறேன்; முகலில் எனக்குப் பாரியையான இந்த அழகிய இடையுள்ளவளைப் பிருகு அடைக்கவிஷயத்தில் எனக்குண்டான கோபம் என்னெஞ்சைச் சுதிவதுபோலிருக்கிறது. இப்படிப் பிருகு அடைந்ததை நான் ஒப்பவில்லை; இவளை ஆச்ரமத்திலிருந்து கொண்டிபோவேன்' என்று சொன்னான். அந்த ராக்ஷஸன் ஜவலித்துக்கொண்டிருக்கும் அக்கினியை இவ்வாறு (குண்கருத்துக்கிணங்கும்படி) கேட்டுப் பிருகுவின் பாரியை யென்று சங்கித்து, 'பரந்த ஞானமுள்ள அக்கினியே! நீ எல்லாப் பிராணிகளுள்ளேயும் எப்போதும் புண்ணியபாபங்களுக்குச் சாக்ஷியைப்போற் சஞ்சரிக்கிறாய்; ஸத்தியமான வார்த்தையைச் சொல்லு; முகலில் என் மனைவியாயிருந்த இவளைப் பிருகு பொய்யாக அபகரிக்கக்கொண்டிபோனான்; இவள் உண்மையாக என்னைடைய பாரியையாயிருக்காள் நீ சொல்லவேண்டும்; உன்னிடத்திற்கேட்டு நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் இத்தப்பிருகுவின் பாரியை ஆச்ரமத்திலிருந்து கொண்டிபோவேன்; எனக்கு ஸத்தியவசனம் சொல்' என்று பலமுறை கேட்டான். இப்படி அவன் சொன்னதைக்கேட்டு, அவ்னி துர்ஃஃதுடன், 'நான் ஸத்தியம் சொல்வேனாயின் எனக்குச் சிறந்த பிரம்மஜ்ஞானியான பிருகுவின் சாபம்வரும்; பொய்சொல்வேனாயின் சிச்சமமாக நரத்தில விழுவேன்' என்று பொய்க்கும், பிருகுவின் சாபத்திற்கும் பயந்து, மெல்ல, 'அஸுரஸ்யே ஸ்டடணே' ிக்கி புலோமை முகலில் உன் ஞல் வரிக்கப்பட்டவன்கான்; ஆனால், இவளைச் சான்றுப்பிரகாரம்மக் பூராதீதாதி நீ முகலில் வரிக்கவில்லை; அகநூல், சிந்திப்பெற இத்தப் புலோமையை அவன்கத்தை பிருகுவுக்குக் கொடுக்கார். மிகுத்த க்யாநுமானாகிய இவளுடை யாய்கா நல்லவானுக்கு ஆசைப்பட்டதனால், இவளை உனக்குக் கொடுக்கவில்லை. அஸுரஸ்யே! பிறகு, பிருகுமஹரிஷி என்னைச் சாக்ஷியாகவைத்துக்கொண்டி முறைப்படி விசேதாத் தநர்மங்களைச் செய்து இவளை விவாயம் செய்துகொண்டார். இவள் இவ்வாறு அவர்பாரியை மீண்டு அவ்நினைன்; நான் பொய்சொல்ல விரும்பேன்; அஸுரஸ்யே ஸ்டடணே! உலகத்தில் பொய் ஒருபோதும் ஆகரிக்கப்படுவதில்லை' என்று சொன்னான்.

ஆரவது அத்தியாயம்.

பெளலோமபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(சீவனநடைய ஜனனமும் அக்னீகீத ப்ரதசாபமும்.)

பிராமணரே! அக்னிசொன்னதைக் கேட்டபிறகு அந்தராக்ஷஸன் மனஸுக்கும் காற்றுக்கும் ஸமானமான வேகமுள்ள பன்றி வடிவத்தோடு அவனைத் தூக்கிக்கொண்டுபோனான். பிருகுவம்சத்திற்சிறந்தவரே! பிறகு, புலோமையின்கர்ப்பத்திலிருந்த அந்தச்சிசு, கோபத்தினால் தாயாரின்வயிற்றிலிருந்து நழுவிவிட்டது¹; அதனால், அவருக்கு சீவனரென்று பெயர்வந்தது. தாயார்வயிற்றினின்றும் நழுவின சூரியனைப்போன்ற காங்கியுள்ள அங்கச் சிசுவைக்கண்டு அந்தராக்ஷஸன் அவளைவிட்டுவிட்டு நீரூய்விழுந்தான். அழகான நிடம்பமுள்ள அந்தப்புலோமையானவள், பிருகுவை ஆனந்தப்படுத்துகிறவரும் அவர்புத்திரருமான அங்க சீவனரை எடுத்துக் கொண்டு துக்கம் அசுகரித்தவளாய்ச் சென்றாள். நீர்நிறைந்தகண்களுடன் அழுதுகொண்டிருக்கும் அந்த அழகான பிருகுபத்தினியை ஸர்வலோகத்துக்கும் ஸ்ரஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரம்மதேவர் தாமே பார்த்தார்; பகவானான பிரம்மா தமது மருமகளாகிய புலோமையைத் தேற்றினார்; அந்தப் பிருகுமஹரிஷிபின் பத்தினியினுடைய கண்ணீர்த்துளிகளால் உண்டான பெரியநதி அவள் மார்க்கத்தை அனுஸரித்துக்கொண்டு பெருகிறது; அவளுடைய மார்க்கத்தை அனுஸரித்த அந்த நதியைக்கண்டு லோககர்த்தவாகிய பிரம்மதேவர் சீவனாச்சரமத்துக்கு அருகே² அந்நிற அங்கநதிக்கு வேதாஸரையென்று பெயரிட்டார். பிருகுபுத்திரமான பிருகுந்த மஹிமையுள்ள அந்த சீவனன் இவ்வாறு ஜனித்தார்.

பிதாவான பிருகு அங்கே அந்தச் சீவனரைக் கண்டார். பிறகு, தம் பாரியையான அந்தப் புலோமையென்பவளைப் பார்த்துக் கோபத்துடன்கேட்டார்: 'அழகிய புன்சிரிப்புள்ள என் பாரியையாகிய உன்னை அந்த ராக்ஷஸன் அறியானே; உன்னைச் சொன்னவன்யார்? உண்மையைச் சொல்லு; அப்படிச் சொன்னவனை ஒப்போது கோபத்தினால் நான் சபிக்கக்கருதுகிறேன்; என் சாபத்துக்கு அஞ்சாதவன்யார்? இது யாருடையபிழை' என்றார். புலோமை, 'பகவானே!

1 சீவனம் = நமுவுதல்.

2 பெண்ணுடன் சென்றது.

அந்த ராக்ஷஸனுக்கு என்னை அக்னி தெரிவித்தான் ; அதனால் அந்த ராக்ஷஸன், பெண்அன்றிலைப்போலே கதறிக்கொண்டிருந்த என்னைத் தூக்கிக்கொண்டுபோனான் ; அப்படிக்கொண்டுபோகப்பட்ட நான் இந்த உமதுபுத்திரனுடைய சக்தியினால் விடுவிக்கப்பட்டேன் ; அந்த ராக்ஷஸன் என்னைவிட்டுவிட்டு நீராகியிருந்தான் ' என்று சொன்னதைக்கேட்டு, பிருகுந்த கோபமுள்ள பிருகு அதிககோபமுடையவராய், 'நீ, எல்லாவற்றையும் பகிழ்ப்பவனாகக் கடவாய்' என்று அக்னியைச் சபித்தார்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

பிபளலாமபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

அக்னி, பிருகுவினாற் சபிக்கப்பட்டபிறகு, கோபங்கொண்டு, 'பிராம்மணரே ! என்ன ஏன் விஷயத்தில் இப்படி ஆராய்ந்து பாராமற் செய்தீர்? தர்மத்தை விடாதவனும் ஸத்தியவாதியுமான நான், ஒருவன் கேட்டபிறகு பகஷ்பாதமின்றி ஸத்தியத்தைச் சொன்னதில் ஏன்பிழை என்ன? தான் கண்ட விஷயத்தைக்கேட்கும்போது எந்த ஸாக்ஷி தெரிந்திருந்தும் மாறாகச் சொல்வதே அவன் தன்குலத்தில் முன்னேழுபேர்களையும் பின்னேழுபேர்களையும் கெடுத்தாண்டிவான். செய்யவேண்டிய விஷயங்களில் உண்மைதெரிந்தவன் தெரிந்திருந்தும் ஒன்றும். பேசாமலிருப்பாராயின் அவனுக்கும் அந்தப்பாபம் தொடரும் ; இதுவே சந்தேகமில்லை ; எனக்கும் உம்மைச்சபிக்க சக்தியுண்டு ; ஆனால், பிராம்மணர்களை நாம் பூஜித்தல்வேண்டும் ; பிராமணரே ! நீர் தெரிந்தவராயிருந்தபோதிலும் உமக்கு ஒருவிஷயம் நான் சொல்லடபோகிறேன் ; அதைத்தெரிந்துகொள்ளும். நான் என்னுடைய தவவன்மையால் என்னைப் பல வருவங்களாகப் பிரித்துக்கொண்டு அக்நிஹோதரங்களிலும், ஸத்திரயாகங்களிலும், விவாகாதி கிருககாரியங்களிலும், மற்றயாகங்களிலும் இருக்கிறேன் ; தேவத்திற சொல்லப்பட்ட விதப்படி என்னிடத்தில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட ஹவிஸினால் தேவர்களும் பிதர்க்களும் திருப்தியடைகின்றனர் ; எல்லாத் தேவக்கூட்டங்களும் பிதர்க்கூட்டங்களும் நெய், பால், ஸோமரஸம் முதலிய ஜலத்தின்பரிணாமத்தினால் உண்டாகிறவர்கள் ; பிதர்சபௌர்ணமரஸயாகங்கள், பிதர்க்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் சேர்ந்தே செய்யப்படுகின்றன ; ஆகலால், தேவர்களே பிதர்க்

1 தர்மம் பிதர்க்களுக்கும், டௌர்ணமரஸம் தேவர்க்குக்கும்.

கள் ; பிதிர்க்களே தேவர்கள் ; புண்ணியகாலங்களில் இவர்கள் ஒன்றாகவும் வேறாகவும் காணப்படுகின்றனர் ; தேவர்களும் பிதிர்க்களும் என்னிடத்தில் ஹோமஞ் செய்யப்பட்டவற்றையே புசிக்கின்றனர் ; தேவர்களுக்கும் பிதிர்க்களுக்கும் என்னை வாயென்று சொல்லுகின்றனர் ; அமாவாஸையில பிதிர்க்களுக்கும் பெளர்ணமாவியில தேவர்களுக்கும் என்னிடத்திலேதான் ஹோமஞ்செய்கின்றனர் ; அந்தஹோமஞ்செய்த ஹவ்ஸை என்னை வாயாகக்கொண்டுதான் தேவர்களும் பிதிர்க்களும் புசிக்கின்றனர் ; இவர்களுக்கு வாயாகிய நான் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிப்பவனாவது எப்படி ?' என்று சொல்லி ஆலோசனை செய்து, பிராம்மணர்களுடைய அக்னிஹோததிரங்களிலும் யாகங்களிலும் ஸத்திரயாகங்களிலும் சடங்குகளிலும் இல்லாமல தன்னை ஒளித்துக்கொண்டான். பிறகு, அக்னியில்லாமல பிரஜைகள் அனைவரும், 1 ஶங்காயம் 2 வஷ்டகாயம் 3 ஸ்வதா 4 ஸ்வாஹா ஆகிய இவையொன்றுமல்லாமல வந்துபோய் மிகுந்த வருத்தமடைந்தார்கள். பிறகு, ரிஷிகள் 1 ரஷுந் துயரமுற்றவர்களாய்த் தேவர்களிடம் சென்று, 'குற்றமற்றவர்களே ! அக்னியில்லாமல யாகமுதலிய கிரியைகள் தவறப்போனதனால் மூன்று உலகங்களும் தங்கடாறப்பாயன. இத்தகவ ஷயத்தால் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதைக் காலதாமதமன்றிச் செய்யுங்கள்' என்றனர். பிறகு, ரிஷிகளும் தேவர்களும் பிரம்மாவிடம் சென்று அக்னிக்கு 4 நாந்த சாபத்தையும் கருமங்கள் லலாமற்பானையையும் தெரிவித்து, 'மிக்க பெருமைதங்கினவம் ! ப்ருகு ஏதா ஒருகாரணத்திற்காக அக்னியைச் சபித்தார் ; தேவர்களுக்கு முகமாக இருந்து எல்லா உலகங்களிலும் யாகங்களிலுள்ள தவபாகங்களை முதலுபுசிக்கிறவனாகிய அக்னி எல்லாவற்றையும் பக்ஷிப்பவனாக எப்படி ஆகலாம் ?' என்று கேட்டனர். உலகங்களைப்படைப்பவராகிய பிரம்மத்தவா அவர்கள் சொன்னதைக்கேட்டு எல்லாப்பொருள்களுக்கும் சாரணமும் அழிவல்லாதவனுமாகிய அக்னியையழைத்து, நயமான வசனத்தைச் சொன்னார்.

அதாவது:— 'எல்லா உலகங்களுக்கும் நீயே ஆதையும் அந்தமுமாக இருக்கிறாய் ; நீ கிரியைகளை நடத்து மூன்றுலோகங்களையும் தாங்குகிறாய் ; உலகங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரன் ! கிரியைகள் மூலமாகாமலிருக்கும்படிச் செய் ; அசனிய ! நீ சக்தியுள்ளவனாக இருந்தும் ஏன் இவ்வாறு சிறுதாய அறயாமலிருக்கிறாய் ; உலகத்தால் எப்படி

1 வேதம் ஷயவது.

2 யாகம்செய்வது.

3 சாரணமும்செய்வது.

4 ஹோமம்செய்வது.

தும் நீ தான் பரிசுத்தஞ்செய்புவன் ; எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நீ தான் ஆதாரம் ; நீ உன்சரீரத்தின் எல்லாப்பாகங்களாலும் எல்லா வற்றையும் பக்ஷிப்பவனாவதில்லை ; அக்கினியே ! உனது பின்புறத்திலுள்ள ¹ஜ்வாலைகள் தாம் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிக்கும் ; மாம்ஸம் சாப்பிடுகிற ²உன்சரீரம் எதுவோ அஃது எல்லாவற்றையும் பக்ஷிப்பதாகும் ; எப்படி ஸூரியகிரணங்கள் பட்டதெல்லாம் சுத்தமாகக் காணப்படுகின்றதோ அப்படியே உன் ஜ்வாலைகளினால் தகிக்கப் பட்டதெல்லாம் சுத்தமாகும் ; அக்கினியே ! நீ உனசொந்தச்சக்தியினால் பிரகாசிக்கின்ற சிறந்த தேஜஸாயிருக்கிறாய் ; ஸாமர்த்திய முள்ளவனே ! உன்சக்தியினாலேயே ரிஷியின் அந்தச்சாபத்தை ஸத்தியமாகச் செய்வாயாக ; உன்வாயில் ஹோமஞ் செய்யப்பட்ட தேவர்பாகத்தையும் உன்பாகத்தையும் வாங்கிக்கொள் ' என்பது.

அக்கினியும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று பரம்மாவுக்குச் சொல்லி எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவரான அந்தப் பிரமதேவருடைய கட்டளைப்படி செய்வதற்குச்சென்றான். பிறகு, தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஸந்தோஷமடைந்து வந்தபடியே சென்றனர். ரிஷிகளும் முன்போலவே எல்லாசுகிரியைகளையும் வச்சிவித்துச் செய்தனர். ஸவர்க் கத்தலை தேவர்களும் பூலோகத்தலை எல்லாப்பிராணிகளும் சந்தோஷ மாயிருந்தனர். அக்கினியும் துயரம் நங்கி மிகுந்ததருப்தயடைந்தான். இப்படி, அக்கனிபகவான் முன்னே பருகுவின்சாபத்தை அடைந்தான். இந்த அக்கனிசாபத்தைப்பற்றிய சரிததாரமும் புல்லாமா வென்னும் அசுரனுடைய நாசமும் சயவனருடைய ஜனனமும் இவ்வாறு முன்னே நடந்தன.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

பௌலோமபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

பிராமணயே ! பிருகபுத்திராகிய அந்த சயவனரும் ஸுகன்னியென்பவளிடத்தில் ஜலஸ்கந்த தேஜஸுள்ள மகாந்தாமா கிய ப்ரமதயென்னும் புத்தரபைப் பெற்றார். ப்ரமதி, கிருகாசியினிடம் ருரு என்பவரைப் பெற்றார். ருரு ப்ரமதவரையினிடம்

¹ அழுக்குக்களைப் போக்குமென்பது.

² மாம்ஸம்சாப்பிடுகிற பிராணிகளின் வயிற்றில் ஜர்ஸம்செய்யும் அக்ஸ், பக்ஷிக்கத்தகாததைப் பக்ஷிப்பதாக இவர்கே சொல்லப்பட்டது.

சனகரைப் பெற்றார். உயர்ந்த ஸத்வகுணமுள்ள சனகர் பிருகுவம் சத்தாரையெல்லாம் ஸந்தோஷிக்கச்செய்து உக்கிரமான தவத்தி லிருந்து பிறகு அழிவில்லாத கீர்த்தியை அடைந்தார். அந்த ணரே ! மிகுந்தமஹிமையுள்ள அந்த ருருவின் சரித்திரம் முழுதா யும் விரிவாகச் சொல்வேன் ; அதையெல்லாம் நீங்கள் கேளுங்கள்.

முற்காலத்தில், தவமும் வித்தையு முடையவரும், எல்லாப் பிராணிகளின் நன்மையிலும் கருத்துள்ளவருமாகிய ஸ்தூலகேச ரென்று பெயர்பெற்ற ஒருமஹரிஷி இருந்தார். பிரம்மரிஷியே ! அந் தக்காலத்தில் விசுவாவஸுவென்று சொல்லப்பட்ட ஒருகந்தர்வரா ஜன் மேனகையிடம்கர்ப்பாதானஞ்செய்தான், பிருகுவம்சபுத்திரரே ! அப்ஸாஸாகியமேனகை கந்தர்வனுக்குண்டான அந்த கர்ப்பத்தைப் பிரஸவகாலத்தில் ஸ்தூலகேசரிஷியின் ஆச்ரமத்துக்குச் சமீபத்தில் ஈன்றான். பிராமணரே ! அந்த அப்ஸாஸாகிய மேனகை அந்தக்குமுந் தையைத்தயையில்லாமலும் லஜ்ஜையில்லாமலும் நதியின்கரைபிற போட்டுவிட்டுச்சென்றான். காந்தியினால் ஜவலிப்பவள் போன்றவ னும் தேவகன்னிகையைப் போன்றவளும் மனுஷ்யஸஞ்சார மில்லாத நதிக்கரைபிற பந்துக்களில்லாமல் விடப்பட்டவருமாகிய அந்தக்கன் னிகையைச் சிறந்த தேஜஸுள்ள அந்த ஸ்தூலகேசமஹரிஷி கண்ட டார் ; அந்தக்கன்னிகைடைக்கண்டு சிறந்த பிராமணராகிய அந்த ஸ்தூலகேசரென்றமுனிசிரேஷ்டர் கிருபையோடு எடுத்துவளர்த் தார். அந்த உயர்ந்தபெண் அவருடைய அழகான ஆச்ரமத்தில்வளர்ந் தான். சிறந்த மஹிமையுள்ள ஸ்தூலகேசமஹரிஷி அவளுக்கு ஜாத கர்மமுதலானகிரியைகளை முறையே சாஸ்திரப்படிசெய்தார். அவள் நல்லஸ்வபாவமும் அழகும் குணங்களுமுள்ளவளாய்ப் பெண்களெல் லாரினும் சிறந்தவளாயிருந்ததனால், மஹரிஷியானவர் அவளுக்குப் 1 பிரமத்வரையென்றுபெரிட்டார். அந்தஸ்தூலகேசருடைய ஆச்ர மத்தில் அந்தப் பிரமத்வரையைக்கண்டு, தர்மத்தில் மனமுள்ள ருரு காமத்தால் பீடிக்கப்பட்டவரானார். அவர், பிறகு, தம்சினேகிதர்களைக் கொண்டு தமது பிதாவாகிய பிரமதிக்குத்தெரிவிக்க, பிரமதியும் பெயர்பெற்றவராகிய ஸ்தூலகேசரிடம் பிரமத்வரையை யாசித்தார், பிறகு, அவள்பிதாவான ஸ்தூலகேசர் அந்தப்பிரமத்வரையென்னும் கன்னிகையை ருருவுக்குக் கன்னிகாதானம் செய்வதாக வாக்குத்தத் தஞ் செய்து, அடுத்துவரும் ஹஸ்தநக்ஷத்திரத்தில் விவாஹம் செய் வதாக நிச்சயஞ்செய்தார். சிலநாள்களுக்குப்பின், விவாஹகாலம்

ஸமீபித்தபோது, பெண்களிற்சிந்தவளாகிய அந்தக்கன்னிகை ஸகிக ளோடுகூட வினையாடுகையில் குறுக்கே நீண்டபடுத்திருந்த ளர்ப்ப த்தை,மரணம் நெருங்கிவிட்டதனால் காலத்தினால் ஏவப்பட்டு,பாரா மல் காலால்மிதித்தாள். அந்தஸர்ப்பம் விதியினால் ஏவப்பட்டு,பாராம விருந்த பிரமத்வரையினுடைய தேகத்தில் விஷமுள்ளபற்களைநன்றூ கப்பதித்தது. அவள் அந்தச்சர்ப்பம் கடித்தவுடன் நிறம்மாறி ஒளி குன்றிப் பிரஜைதைப்பி ஆபரணங்கள் ஈழவிவிழ, திடீரென்று பூமி யில் விழுந்தாள். பார்க்கிறதற்கு மிகவும் பிரியமாயிருந்த அந்தப் பிரமத்வரை, தலைமயிரவிழ்ந்து உயிர்போய் அந்தப்பந்துக்களுக்குத் துக்கமுண்டாகும்படி பார்க்கவழங்காதவளானாள். ளர்ப்பத்தின் விஷ த்தினால் கொல்லப்பட்ட மெல்லிய இடையையுடைய அவள், பூமி யில் தூங்கினவள்போல, அந்த நிலைமையிலும் அதிக அழகாகவே யிருந்தாள். பதுமம்போன்ற நிறமுள்ள அவள், பூமியில்விழுந்து துடிக்கும்போது அவளுடைய பிதாவும் மற்ற ரிஷிகளும் பார்த்தனர். பிறகு, ஸ்வஸ்தியாத்ரேயர், மஹாஜானு, குசிகர், சங்கமேகலர், உத் தாலகர், கடர், பெருங்கீர்த்தியுள்ள ஸ்வேதர், பரத்வாஜர், கௌண குதஸ்யர், ஆர்ஷ்டிஷேணர், கௌதமர், பிரமதி, அவர்புத்திரராகிய ருரு ஆகிய இவர்களும் அந்தவனத்தில் வலிக்கின்ற மற்றப்பிராமண சிரேஷ்டர்கள் யாவரும் இரக்கத்தோடு வந்து சேர்ந்தனர். பாம்பின் விஷத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு உயிர்போன அந்தப்பெண்ணைக் கண்டு, அவர்கள் இரக்கத்தினால் பரவசமாகிக் கண்ணீர் விட்டமூதனர். ருரு மட்டும் துக்கப்பட்டுக்கொண்டு வெளியிற்சென்றார். அந்தப்பிராமண சிரேஷ்டர்களினவரும் அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தனர்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

பௌலோமபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ரு தம் பிராயத்திற் பாசியைக்கொடுத்துப் பிரமத்வரையைப் பிழைப்பித்தது.)

அந்த மஹாத்மாக்களாகிய பிராமணர்கள் அங்கே உட்கார்ந் திருக்கையில் ருரு மிகுந்த துக்கத்துடன் யாருமில்லாத காட்டுக்குட் சென்று கதறினார். அவர் வ்யஸனம் தாங்காமல் மிகவும் தீனமாக அழுது தம் பிரியையான பிரமத்வரையை நினைத்துக் கண்ணீர் விட் டுக்கொண்டு, 'மெல்லிய அங்கமுள்ள பிரமத்வரை என்னுடைய

சோகத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு, என் பிராணனை அபகரிப்பவன்போற் பூமியிற் படுத்திருக்கிறான். பூர்ணசந்திரனைப்போன்றமுகமும், பருத்து விசாலமாகிய நிரம்பமும், தாமரையிதழ்போன்ற நேத்திரங்களுமுடைய அந்தப் பிரமத்வரை இறந்தாலும் என்உயிரையும் உடனே எடுத்துக்கொண்டேபோவான்; ஸந்ததியில்லாமையால் மாதாபிதாக்கள் ஞாநிகள் இவர்களின் பிண்டத்தை விட்டுவிட்ட எனக்கும் மற்ற அவள்சுற்றத்தார்களுக்கும் இதற்கு மேற்பட்ட துக்கம் என்ன இருக்கிறது? நான் தானங்கொடுத்துத் தவஞ்செய்து குருக்களைச் சுச்சுருஷ்யினால் செம்மையாகத் திருப்திசெய்தவனாயிருந்தால் அவற்றினால் என்னுடைய பிரியை ஜீவிக்கட்டும்; நான் பிறந்ததுமுதல் மனத்தைஜயித்து உறுதியான தவமுள்ளவனாக இருந்தால், இந்த உயர்ந்த பெண்ணாகிய பிரமத்வரை இப்போது எழுந்திருக்கட்டும்; 1 எங்கும் நிறைந்தவரும், ஐம்புலன்களையும் ஆளுகிறவரும், 'லோகநாயகரும், அஸுரரசத்துருவுமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிடத்து எனக்கு உறுதியான பக்தியிருக்குமானால், என்னுடைய பிரியையான பிரமத்வரை ஜீவிக்கட்டும்' என்று புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில், தேவர்களெல்லாரும் கிருபைகூர்ந்து ருருவுக்கு ஷ்ரீதமானவார்த்தையைச் சொல்லும்படி ஒரு தூதனையனுப்பினார்கள்.

தேவர்களுடைய பிரியத்தைச் செய்வவையும் சுத்தயுயிரிக்கும் அந்தத் தூதன் விரைவாகவந்து துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற ருருவையழைத்து, ' பிராம்மணேத்தமரே! உமக்கு அனு கூலர்களான தேவர்களெல்லாரும் உமக்கு ஷ்ரீதத்தைச் சொல்லும்படி என்னை உம்மிடம் அனுப்பியிருக்கின்றனர்; அதை உமக்குச் சொல்லுகிறேன்; கேளும்; ருருவே! நீர் துக்கப்பட்டு உமது வாக்கினற் சொல்வது பொய்யன்று; தர்மத்தில் சித்தமுள்ளவரே! மனுஷ்யன் ஆயுள்போனபிறகு ஜீவிப்பதில்லை; கந்தர்வனுக்கும் அப்ஸரஸுக்கும் புத்திரியாகிய இந்தப் பாக்கியமில்லாத பிரமத்வரைக்கு ஆயுள் போய்விட்டது; ஆகையால், ஐயா! நீர் எவ்வகையிலும் வ்யஸனப்படவேண்டாம்; இவள் பிழைப்பதற்குரிய உபாயம் முன்னமே சிறந்த மஹிமையுள்ள தேவர்களால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது; உமக்கு அதைச்செய்ய இஷ்டமிருந்தால் இந்த உலகத்தில் பிரமத்வரையை நீர் அடையலாம்' என்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட ருரு, ' தேவனே! தேவர்கள் விதித்த உபாயம் யாது? சரியாகச்சொல்; கேட்டபின் நான் அப்படியே செய்வேன்;'

1 இங்கு ஒரு சுலோகம் விடப்பட்டது.

நீ என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்' என்றுசொல்ல, தேவதூதன் 'பிருகுவம்சபுத்திரரான ருருவே! அந்தக்கன்னிகைக்கு உமது ஆயுளில் ஒருபாதிக்கொடுத்தால் உமதுபாரியையாகிய அவள் எழுந்திருப்பாள்' என்றுகூற, ருரு, 'கேவசிரேஷ்டனே! அந்தக்கன்னிகைக்கு என் ஆயுளிற் பாதியைக்கொடுக்கிறேன்; அழகான உருவமும் ஆபரணங்களுமுடைய என்பிரியமுள்ள அந்தக் கன்னிகை எழுந்திருக்கட்டும்' என்றுசொன்னார். பிறகு, மிக்கசிரேஷ்டர்களான பிரமக்வரையின் பிதாவாகிய கந்தர்வராஜனும் அந்தத் தேவதூதனுமாகிய இருவரும் யமனிடத்திற்குப்போய், 'தர்மராஜாவே! உனக்கிஷ்டப்பிருந்கால் இவ்வாறு இறந்துபோன பிரமத்வரையென்னும் ருருவின் அழகானபாரியை ருருவின் ஆயுளின் ஒருபாதியைக்கொண்டு எழுந்திருக்கட்டும்' என்று சொன்னார்கள்.

தர்மராஜன், 'தேவதூதனே! வேண்டிமானால் ருருவின்பாரியையாகிய பிரமத்வரை ருருவின் ஆயுளின் ஒரு பாதியைக்கொண்டு எழுந்திருக்கட்டும்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொன்ன பிறகு, அந்தக் கன்னிகையான பிரமத்வரையென்னும் உயர்ந்தபெண் அந்த ருருவின் ஆயுளில் ஒருபாதியைக்கொண்டு தூங்கினவள்போல் எழுந்தாள். அதிகமாக விருத்தியடைந்திருக்கும் ஆயுளில் ஒருபாதியை மனைவிக்காகக் கொடுப்பதானது, ருரு சிறந்த மலிமையுடையவராதலால், அவசியம் நேரிடவேண்டிய விதியினால்¹ அவருக்கு நேர்ந்த தென்று அறியப்பட்டது.

பிறகு, குறிப்பிட்ட தினத்தில் பிரமத்வரை ருரு இவ்விருவருடைய பிதாக்களும் ஸந்தோஷத்துடன் அவர்களுக்கு விவாஹத்தைச் செய்வித்தனர். அவர்களிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் ஹிதத்தையே விரும்புகிறவர்களாக விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். உறுதியானதவமுள்ள ருருவானவர், தாமரைத்தாதுவைப்போல் அழகான நிறமுள்ளவரும் கிடைப்பதற்கு அருமையான வளுமாகிய பாரியை கிடைத்தபின், ஸர்ப்பங்களை அழிப்பதாக நியமஞ்செய்துகொண்டார். அவர் எப்போதும் எந்த ஸர்ப்பங்களைப் பார்த்தாலும் கடுங்கோபங்கொண்டவராய் ஆயுதமெடுத்துக்கொண்டு இயன்றவரையில் அடித்துவந்தார். அந்த ருருவென்னும் பிராமணர் ஒருகாலத்தில் ஒரு பெருங்காட்டுக்குப்போய் அங்கே வயதுசென்ற² ஒரு தண்ணீர்ப்பாம்பு பித்திருந்ததைக்கண்டார். பிறகு, அந்தப் பிராமணர் கோபங்கொண்டு யமனுடைய தண்டாயுதத்துக்கு ஒப்

¹ மற்றவர்களுக்கு இது முடியாதென்பது. ² மீண்டும் என்பதற்குமலம்; மீண்டும்=விஷமற்ற ஒருவகைப்பாம்பு.

பான தடியை ஒங்கி அதைக்கொல்லப்போனபொழுது, அந்த நீர்ப்பாம்பு அவரைப்பார்த்து, 'தபோதனரே! நான் இப்போது உமக்குச் சிறிதும் தீங்குசெய்யவில்லையே; ஏன் என்மீது கோபித்து அவஸரமாக என்னைக் கொல்லவருகிறீர்?' என்று கேட்டது.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

பெளலோமபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(நூவுக்கும் தண்ணீர்ப்பாம்புக்கும் ஸம்வாதம்.)

ருரு, 'என்னுடைய உயிருக்குச்சமானமானமனைவியை ஒரு ஸர்ப்பம் கடித்துவிட்டது; பாம்பே! அதற்காக நான் எந்த ஸர்ப்பத்தை எப்போது கண்டாலும் கொல்லவேண்டுமென்று ஒரு கொடிய ஸங்கல்பத்தை எனக்குள்ளேயே செய்துகொண்டேன்; அதனால், நான் உன்னைக் கொல்லப்போகிறேன்; இப்போது உன்னுயிர் பிரிந்துபோகப்போகிறது' என்றுசொன்னார். மிண்டிபம், 'பிராமணரே! இந்த உலகத்தில் மனிதர்களைக் கடிக்கிற ஸர்ப்பங்கள்வேறு; நீர்ப்பாம்புகள் ஸர்ப்பக்கைப்போலிருப்பதனாலேயே நீர் அவற்றைக்கொல்வது சரியன்று; நீர்ப்பாம்புகளுக்கும் ஸர்ப்பங்களுக்கும் ஸ்வபாவம் வெவ்வேறு; ஸௌக்கியம் வெவ்வேறு; பிறரால்வரும் உபத்திரவமும் துயரமுபாத்திரம் ஒன்றாயிருக்கின்றன. நீர் தர்மத்தெரிந்தவராக இருந்தும் நீர்ப்பாம்புகளைக் கொல்வது உமக்குத் தகாது' என்று சொல்லிற்று.

அந்தத் தண்ணீர்ப்பாம்புசொன்ன இந்தச் சொல்லீலக்கேட்ட போது, அந்த ருரு பயத்தினால் ஒடுங்கியிருந்த தண்ணீர்ப்பாம்பை ரிஷியென்று அறிந்து அதைக் கொல்லவில்லை. எல்லாம் தெரிந்தவரான ருரு அந்தத்தண்ணீர்ப்பாம்பைச் சமாதானம் செய்வதற்காக, 'பாம்பே! நீ யார்? எதனால் இந்தப் பாம்புஜன்மத்தை அடைந்திருக்கிறாய்?' என்று கேட்க, நீர்ப்பாம்பு, 'ருருவே! நான் மூன்றே ஸஹஸ்ரபாத் என்று பெயருள்ள ரிஷியாக இருந்தேன்; அப்படியிருந்த நான் ஒரு பிராமணருடைய சாபத்தினால் பாம்புஜன்மத்தை அடைந்தேன்' என்று சொல்லிற்று. ருரு 'உத்தம ஸர்ப்பமே! ஏன் உன்னைப் பிராமணன் கோபத்தினால் சபித்தான்? எவ்வளவு காலம்வரையில் உனக்கு இந்த ஜன்மம் இருக்கும்?' என்று கேட்டனர்.

பதினோவது அத்தியாயம்.

பௌலோமபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(நீர்ப்பாம்பின் சரித்திரம்.)

நீர்ப்பாம்பு, 'ஐயா! தவவலிமையுடையவரும் மிக்க கடுஞ் சொல்லுள்ளவருமாகிய ககமரென்றுபெயருள்ள ஒரு பிராம்மணர் முன்னே எனக்கு ஸ்நேஹிதராயிருந்தார். நான் பாலயத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, புல்லினால் ஒரு ஸர்ப்பத் தைச்செய்து அக்னிஹோத்திரத்தில் ரூபகம்வைத்திருந்த அவரைப் பயமுறுத்தினேன்; (அதனால்) அவர் மூர்ச்சித்தார்; ஸத்தியவாக்கும் கூர்மையான தவமுமுள்ள அந்தத்தபோதனர் மறுபடியும் பிரஜைஞவந்தபின் கோபத்தினால் என்னைத் தகிப்பவர்போல் 'எனக்குப் பயமுண்டாக்குவதற்கு எவ்விதமான சக்தியுள்ள ஸர்ப்பத்தை நீ செய்தாயோ அவ்விதமான சக்தியுள்ள ஸர்ப்பமாக நீ என் சாபத்தாலாவாய்' என்றுசொன்னார். தபோதனேரே! அவருடைய தவத்தின் சக்தியை அறிந்த நான் அப்போது மிகவும் மனத்தில் நடுக்கமுற்றேன். பரபரப்புடன் அவரை நமஸ்காரஞ்செய்து கைகூப்பி அவருக்கு எதிரில் நின்று, 'ஸ்நேஹிதரென்று பரிஹாஸம் செய்வதற்கு விளையாட்டாக நான் உமக்கு இதைச்செய்தேன்; பிராமணரே! என்விஷயத்தில் பொறுக்க வேண்டும்; இந்தச்சாபத்தை நிவர்த்திசெய்யவேண்டும்' என்று அவரை வேண்டினேன். பிறகு, அது கமாக மனத்தில் துயரமுற்ற என்னை அந்தத்தபோதனர் பார்த்து மிகவும் பச்சாத்தாபமுள்ளவராய் அடிக்கடி உஷ்ணமாகப்பெருமூச்சு விட்டு, 'நான் சொன்னது எவ்வகையிலும் பொய்யாகாது; தபோதனே! நான் சொல்வதைக்கேள்; குற்றமற்றவனே! கேட்டபின் இந்தச்சொல் எப்போதும் உன்மனத்திலேயே இருக்கட்டும்; பிரமதிக்கு ருருவென்னும் சுத்தரான புத்திரர் உண்டாவார்; சீக்கிரமாகவே, அவரைப்பாத்தவுடன் உனக்குச் சாபங்மோசனமுண்டாகும்' என்றுசொன்னார்; இப்படி அவர் சொல்லலும், நான் ஸர்ப்பரூபமடைந்தேன்; நீர்தாம் அந்த ருருவென்றுகயாதுபெற்ற பிரமதியின் புத்திரர்; இப்போது நான் என்முன்னுருவத்தையடைந்து உமக்குஹிதஞ் சொல்லப்போகிறேன்' என்று சொல்லி, மிகுந்தபுகழ்பெற்ற அந்தப் பிராம்மணசிரேஷ்டர், அப்போதே நீர்ப்பாம்பின் வடிவத்தைவிட்டுத் திரும்பவும் பிரமம்தேஜஸோடுகூடிய தம் ரூபத்தையடைந்தார் அந்தப்பிராம்மணர், ஒப்பற்ற மகிமையுள்ள ருருவைப்பார்த்து, 'சிறந்

தவரே ! எல்லாப் பிராணிகளையும் ஹிம்லிக்காமலிருப்பது முதன்மையான தர்மம்; ஆதலால், பிராமணன எவ்விடத்திலும் எந்தப் பிராணிகளையும் ஹிம்லித்தல் கூடாது; இவ்வுலகத்தில் பிராமணன் சாந்தன்தான் என்பது பெரியபிரவீத்தியாக இருக்கிறது; வேத வேதாங்கங்களை அறிந்தவன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுப்பவனல்லவா? கொல்லாமையும், பொய்யாமையும், பொறுமையும், வேதங்களை மறவாமையும் பிராமணருக்கு முக்கியமான தர்மமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளன. ஸ்ஷத்திரிய தர்மத்தை, நீர் இப்போது விரும்பத்தகாது, தண்டிப்பதும் கடுமையாயிருப்பதும் பிரஜைகளைக் காப்பதுமாகிய இவையெல்லாம் ஸ்ஷத்திரியதர்மமாக ஏற்பட்டவை. ருருவே ! நான் சொல்லுகிறேன்; கேளும். பிராமணேத்தமரே ! முன்னமே ஜனமேஜயருடைய யஜ்ஞத்தில் ஸர்ப்பங்களைக் கொன்றதையும், தபஸும் ஸாமர்த்தியமும் மனோபலமுமுள்ளவரும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவரும் பிராமணர்களுக்குள்ளே சிறந்தவருமான ஆஸ்திகரென்னும் பிராமணர், அந்த ஸர்ப்பயாகத்தில் பயமடைந்த ஸர்ப்பங்களைக் காப்பாற்றினதையும் நான் சொல்லுகிறேன்; கேளும்' என்று சொன்னார்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

பெளலோமபாவம். (தோடர்ச்சி).

(ஜனமேஜயருடைய ஸர்ப்பயாகப் பிரஸ்தாவம்).

ருரு, 'பிராமணசிரேஷ்டரே ! ஜனமேஜயராஜா அந்தயாகத்தில் ஸர்ப்பங்களை எவ்வாறு கொன்றார்? அவைகளை எதற்காகக் கொன்றார்? அந்தச் சிறந்தஞானமுள்ள ஆஸ்திகரால் ஸர்ப்பங்கள் ஏன் வடுவிக்கப்பட்டன? பிராமணசிரேஷ்டரே ! முழுதும் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, ரிஷி, 'ருருவே ! பெரிதான ஆஸ்கதி சரித்திரம் முழுமையும் பிராமணர்கள் சொல்ல நீர் கேட்பீராக; நான் சீக்கிரம் செல்லவேண்டியவராக இருக்கிறேன்' என்று சொன்னார்.

இவ்வாறு சொல்லி ஸமர்த்தராகிய அந்தரிஷிசிரேஷ்டர் யோக சக்தியால் மறைய, ருரு மனத்தில் பரபரப்புக்கொண்டு அதை ஆச்சரியமாக நினைத்தார்; மறைந்துபோன அந்த ரிஷியைத் தேடிக்கொண்டு முழுபலத்தோடும் எங்கும் ஒடிக்களை துப்பூயியிலிழந்து மிகுந்த டார்ச்சையடைந்து பிரஜைகளைப் பிப்போனார். பிரஜைகளை

வந்தபிறகு, அவர் உண்மையான அந்த ரிஷியின் பேச்சை அடிக்கடி நினைத்துக்கொண்டு வந்து, தம் பிதாவுக்குச் சொன்னார். நீர்ப்பாம்புசொன்னதையும் ஆஸ்தீகரைப்பற்றி அந்த நீர்ப்பாம்புசொன்ன கதையையும் பிதாவுக்குச் சொல்லி, 'பகவானே! அந்தக்கதையை நீங்கள் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்; நான் நடந்தபடி கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றுபிதாவைக்கேட்க, அவருடைய பிதாவும் அவருக்கு அந்தக்கதை முழுவதையும் சொன்னார்.

பௌலோமபர்வம் முற்றிற்று.

பதினமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஆஸ்தீகபர்வம்.

ஆஸ்தீகர்சரித்திரம், ஜரத்காநசரித்திரம்.

(ஜரத்காநசரித்திரம் அவர்பிதர்க்களுக்கும்நடந்த எம்பாஷணை.)

சௌனகரானவர் ஸௌதியைப்பார்த்து, "ஸுதபுத்ரரே! ராஜசிரேஷ்டராகிய அந்தஜனமேஜயராஜாவானவர் எதற்காக ஸர்ப்பயாகத்தினால் ஸர்ப்பங்களை நாசஞ்செய்தார்? அதை யெல்லாம் பூரணமாக நடந்தபடி எனக்கு சொல்லும்; ஜபஞ்செய்கிற வர்களிற் சிறந்தவராகிய ஆஸ்தீகரென்னும் பிராமண சிரேஷ்டர் ஜவலித்த அக்கினியிலிருந்து ஸர்ப்பங்களை எதற்காக விடுவித்தார்? ஸர்ப்பஸத்திரஞ்செய்த அந்த ராஜா யாருடைய புத்திரர்? அந்தப் பிராமணசிரேஷ்டராகிய ஆஸ்தீகர் யாருடையபுத்திரர்? அவற்றை எனக்குச்சொல்லும்" என்கேட்க, ஸௌதி, "பிராமணரே! ஆஸ்தீகசரித்திரம் பெரியசரித்திரம்; பேசுகிறவர்களுட்கிறந்தவரே! அது பெரியோர்களால், எப்படிச்சொல்லப்பட்டிலிருக்கிறதோ அந்தப் பிரகாரமே நான் முழுவதும் சொல்லுகிறேன்; நீங்கள் என்னிடம் கேளுங்கள்" என்றுசொன்னார்.

சௌனகர், "கீர்த்திபெற்ற புராதனரிஷியாகிய ஆஸ்தீகரென்னும் பிராமணருடைய இந்த அழகான கதையை முழுவதும் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்று சொல்ல, ஸௌதி சொல்லுகிறார்:— "இந்த இதிஹாஸத்தைப்¹ புராதனமென்று பிராமணர்கள் சொல்லுகின்றனர். முன்னே நையசாரணயத்திலிருந்த பிராமணர்கள், வியாஸசிஷ்யரும் சிறந்தநானமுள்ளவரும் என்பிதாவுமாகிய ரோமஹர்ஷணரைக்கேட்க, அவர் அவர்களுக்குக் கிருஷ்ணத்தைப்பாயன ராற்சொல்லப்பட்ட இந்தச்சரித்திரத்தைச்சொன்னார்; நான் அவ

¹ பூர்வகல்பத்திலுமுள்ளது.

ரிடம் கேட்டபடிசொல்வேன். செளனகரே! எல்லாப் பாவங் களையும் போக்கத்தக்க இந்த ஆஸ்தீகசரித்திரத்தை இப்போது கேட்கின்ற உமக்கு முழுவதும் சொல்வேன்.

ஆஸ்தீகரின் பிதா ஜரத்காருவென்று கியாதிபெற்றவராயிருந் தார், அவர் பிரம்மாமைப்போன்றவர்; சதந்திரமானவர்; அவர் பிரமசாரியாகவே உணவைவிட்டு எப்போதும் உக்கிரமான தவத்தி லேயே ஊக்கமுள்ளவராயிருந்தார்; அவர் வீரியம் கீழ் நோக்கா தவர்; பெருந்தவமுள்ளவர்; கிராமத்துக்கு ஓர் இராத்திரியாகத் தங்குகிறவர்களிற் சிறந்தவர்; தர்மந்தெரிந்தவர்; உறுதியான நியமமுள்ளவர். ஒருமயம், தவவலிமை வாய்ந்த மஹானுபாவ ராகிய அந்த ஜரத்காருமுனி சூரியன் அஸ்தமித்தவிடத்தில் தங்கிக் கொண்டு பூமியெல்லாந் திரிந்தார். சிறந்த மஹிமையுள்ள அம் முனிவர் எல்லாப் புண்ணியதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்து கொண்டிம் மனத்தை ஜயிக்காதவர்கள் செய்யமுடியாத தீகஷயை அனுஷ்டித்துக்கொண்டும் ஆகாரமில்லாமல் காற்றையே புசித்துக் கொண்டும் உலர்ந்து கண்மூடாமல் எங்கும் திரிந்துகொண்டிருந் தார்; ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினிக்கொப்பான தேஜஸ் உள்ள அந்தரிஷி, இங்குமங்கும் அலைந்து திரிந்துகொண்டிருக்கும்போது, ஒருகாலத் தில் பெரிய பள்ளத்தில் கால்மேலும் தலைகீழுமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தம் பிதிர்க்களைக் கண்டார். அந்த ஜரத்காரு அந்தப் பிதிர்க்களைக் கண்டதும், 'இந்த வளையில் எப்போதும் ஒளிந்து வலித்துக்கொண்டிருக்கும் எலியினால் சுற்றிலும் கடிக்கப்பட்ட விலாமிச்சைவைக்கோலைப்பற்றிக்கொண்டு இந்தப் பள்ளத்தில் தலைகீ ழாகத் தொங்குகின்றீர்களே: நீங்கள் யார்?' என்றுகேட்டார். 'நாங்கள் யாயாவரர்களென்று பெயருள்ள உக்கிரமான தவமுள்ள ரிஷிகள்; பிராமணை! ஸந்ததிசுறைந்துபோனதினால் பூமிக்குக்கீழே போய்க்கொண்டிருக்கிறோம்; அதிர்ஷ்டமில்லாத எங்களுக்கு அதிர் ஷ்டஹீனனான ஜரத்காருவென்னப்பட்ட ஒருவன்தான் ஸந்ததியா யிருக்கிறான். அந்தமுடன் தவம் ஒன்றையேபற்றியிருப்பதனால்புத்தி ரர்களைப் பெறுவதற்குக்காரணமான விவாஹத்தைச் செய்துகொள்ள விரும்பாமலிருக்கிறான்; அவனுக்குச்சந்ததி யில்லாமற்போனதனால் எங்களுக்கு நாதனாக அவன் இருந்தும், நாங்கள் பாபஞ்செய்தவர் களைப்போல் நாதனற்று இர்தப்பள்ளத்தில் தொங்குகிறோம்; மஹ ஷ்யலோகத்தில் எவர்களுக்குச் சுகந்தரத்தகுந்த சந்ததி யில்லாம லிருக்கிறதோ அவர்கள் புண்ணியம்செய்தவர்களாயினும் அவர்களு

1 கிராமத்துக்கு ஓர் இராத்திரியாகத் தங்குகின்றவர்கள்.

க்கு ஸ்வர்க்கத்தில் ஸ்தானமில்லை ; மிகச் சிறந்தவனே ! நீயார்? பந்துவைப்போல் எங்களைப்பற்றி வ்யஸனப்படுகிறாயே. பிராமண ! இங்கிருக்கிற நீ எங்களுக்கு என்னமுறை என்பதையும் பரிதாபப்படக்கக்க எங்களைப்பற்றி நீ எதற்காக வ்யஸனப்படுகிறாயென்பதையும் நாங்கள் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறோம்' என்று பிதிர்க்கள் கேட்க, ஜரத்காரு சொல்லுகிறார்.

'நீங்கள் என்னுடைய முன்னோராகிய பிதிர்க்களும் பிதாமஹர்களுமானவர்கள்; நான் ஜரத்காரு; இப்போது உங்களுக்கு நான் செய்யவேண்டியதென்ன? சொல்லுங்கள்' என்றார். பிதிர்க்கள், 'ஸ்வதந்திரினே ! நம்முடைய குலத்திற்குப் புத்திர ஸந்தி வேண்டுமென்றாவது உன் ஆத்மார்த்தமாகவாவது எங்களுக்காகவாவது தர்மமென்றேயாவது நினைத்து விவாஹஞ்செய்துகொள்ளச் சிரத்தையுடன் முயல்வாயாக ; புத்திரவான்கள் அடையும் கதியை யடைவது பூர்வஜன்மத்துப் புண்ணியங்களின் பலன்களினாலுமில்லை ; இப்போது ஸம்பாதிக்கின்றதவங்களினாலுமில்லை ; 'புத்திரனே ! ஆதலால், நீ எங்கள் ஆஜ்ஞையின்படி விவாஹஞ்செய்துகொள்வதில் முயற்சியையும் ஸந்ததியில் விருப்பத்தையும் செய் ; எங்களுக்கு இதுதான் பெரிய நன்மை' என்று சொன்னார்கள்.

ஜரத்காரு, 'நான் மனைவியையும் ஜீவனத்துக்காகத் தனத்தையும் தேடேன் ; ஆனாலும், உங்களுடைய நன்மைக்காக விவாஹஞ்செய்துகொள்வேன் ; நான் ஒரு நியமத்தை ஏற்படுத்தப்போகிறேன் ; அந்த நியமப்படி எனக்குப் பெண்கிடைத்தால் நான் விவாஹஞ்செய்துகொள்வேன் ; இல்லாவிட்டால் இல்லை ; என் பெயருள்ள கன்னிகையாக இருக்கவேண்டும், அந்தக் கன்னிகையை அவள் பந்துக்கள்தாமே எனக்குக் கொடுக்கமுயலவேண்டும், அப்போது அவளை நான் பிணையப்போல்வாங்கிக் கொண்டிசாஸ்திரரப்படி விவாஹஞ்செய்துகொள்வேன் ; ஏழையான எனக்குப் பாரியை எவன் தேடிக்கொடுப்பான்? அப்படி ஒருவன் கொடுப்பானால் பிணையப்போற் பெற்றுக்கொள்வேன், பிதிர்க்களே ! இந்த நியமப்படி விவாஹத்திற்காகப் பலமுறை முயற்சி செய்வேன் ; இதற்கு மாறாகச்செய்யேன் ; அவளிடம் உங்களைக் கரையேற்ற ஒருஸந்தி உண்டாகும் ; என்னுடைய பிதிர்க்கள் ஸ்திரமானஸ்தானத்தை அடைந்து ஸந்தோஷமாக இருக்கக்கடவர்' என்று சொன்னார்.

பதினன்காவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ் தீ க ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜாத்தகாருநின் வாஸுகியின் ஸுஹோதரியான ஜாத்தகாருவை மணம்புரிதல்.)

பிறகு, உறுதியான நியமமுள்ள அங்கப்பிராமணர், விவாஹத் திற்காகப் பாரியையைக் கேட்க்கொண்டு புரிமுழுவதும் ஸஞ்சரிக்கும் பாரியையை அடையவில்லை; அங்கப்பிராமணர் ஒருநாள் பிநிர்க்கள் சொன்னதை நினைந்துக்கொண்டு வனஞ்சென்று கன்னிகையைக்கொடுவென்று பிசைக்கேட்பகுபோல் மூன்றுமுறை மெதுவாகக்கேட்டார். அப்போது, வாஸுகி கன் ஸுஹோதரியைக் கொடுக்க விரும்பாமல் வைத்துக்கொண்டு அவரை அழைத்தான். அவர் அவனைத் தம் பெயருள்ளவள் அல்லென்று நினைத்து அவளை வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. தம் பெயருள்ள பெண்ணை ஒருவன் முன்னமே அவருக்கென்று நிச்சயமாக வைத்திருந்து கொடுப்பானாயின் வாங்கிக்கொள்ளலாமென்று அங்கமஹாத்மாவான ஜாத்தகாருவின் மனத்தில் நிச்சயமிருந்தது. சிறந்த புத்தியுள்ளவரும் தவத்திற்குறந்தவருமாகிய ஜாத்தகாரு, 'ஓ நாகனே! இந்த உன் ஸுஹோதரி என்ன பெயருள்ளவள்? உண்மையைச் சொல்' என்று கேட்ட, வாஸுகி, 'ஜாத்தகாருவே! இந்த என் தங்கையும் ஜாத்தகாரு என்று பெயருடையவள். அழகிய இடையுள்ள இவளை உமக்குப் பாரியையாக நான் கொடுக்கிறேன்; வாங்கிக்கொள்ளும்; பிராமண சிரேஷ்டரே! அவள் உமக்காக முன்னமே காப்பாற்றி வைக்கப்பட்டிருப்பதனால் இவளை நீர் அங்கீகரிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான்.

இவ்விதமாகச் சொல்லி, பிறகு, அந்த சலாக்கியமானபெண்ணை அவருக்குப் பாரியையாகக் கொடுத்தான். அவரும் சாஸ்திரோக்தமான கிரியைகளைச் செய்து அவளைப் பாணிக்ரஹணஞ்செய்தார்.

பதினன்தாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ் தீ க ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜாத்தகாருவுக்கு ஆஸ்கியின் மூன்று ஸர்ப்பங்கள்க்குச் சாபவிமோசனம் செய்வீத்தது.)

பிரம்மஞானிகளுக்கெல்லாம் சிறந்தவரே! முன்னே ஸர்ப்பங்களின் தாயாகிய கதரு ஸர்ப்பங்களைப் பார்த்து, 'ஜனமேஜ

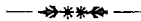
யருடையயஜ்ஞத்தில் உங்களை அக்னி தகிக்கப்போகிறான்' என்று சபித்திருந்தான். அந்தச் சாபத்தைச் சமனஞ்செய்வதற்காக நாக ஸ்ரேஷ்டனானவாஸுகி கன்ஸஹோதரியைச் சிறந்ததவமுள்ள அந்த மஹாத்மாவாகிய ரிஷிக்குக்கொடுத்தான். அவர் அவனைச் சாஸ்திரப் பிரகாரம் கிரியைகளைச் செய்து பாணிக்கிரஹணம் செய்துகொண்டார். அவருக்கு அவளிடம் ஆஸ்தீகரென்னும் பெயருள்ளபுத்திரர் பிறந்தார். அவர் உயர்ந்தமனமுள்ளவர்; கபஸ்வி; மஹாத்மா; வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவர்; வல்லா ஜனங்களிடத்தும் பக்ஷபாதரின்றி ஸமமாக இருப்பவர்; பிதாவுக்கும் மாதாவுக்கும் பயத்தை நீக்குகிறவர்.

இப்படியிருக்கையில், நெடுங்காலத்துக்குப் பிறகு பாண்டவ வம்சத்திற்குப்பிறந்த ஜனமேஜயராஜர் ஸர்ப்பஸத்ரமென்று பெயருள்ள மஹாயாகத்தைச் செய்தாரென்று நமக்குக்கேள்வி. ஸர்ப்பங்களின் நாசத்திற்காக அந்தயாகம் நடந்தபோது, மிகச்சிறந்த தபஸுள்ள அந்த ஆஸ்தீகர் தமது ஸஹோதாரர்களும் மாதுலர்களும் மற்றவர்களுமாகிய அந்தஸர்ப்பங்களைச் சாபத்திலிருந்து விடுவித்தார்; அப்படியே ஸந்ததியைவிருத்திசெய்து பிதிர்க்களைக் கரையேற்றினார். பிராமணரே! தபஸினாலும் பலவிதமான யஜ்ஞதீகைகளாலும் தேவர்களின் கடனையும் வேதாத்தியயனங்களினால் ரிஷிகளின் கடனையும் தீர்த்தார்; நிரம்பினதக்ஷிணைகளோடுகூடிய யாகங்களினால் தேவர்களையும், பிரமசரிய நியமத்துடன் வேதமோதினதனால் ரிஷிகளையும், புத்திரஸந்ததியினால் பிதிர்க்களையும் த்ருப்தி அடையச்செய்தார்.

உக்கிரமான தவமுள்ளஜரத்காரு பிதிர்க்களின் கடனாகிறபெரிய பாரத்தையிறக்கித் தம் பிதிர்க்களோடுகூடவே தாரும் ஸ்வர்க்கத்துக்குப்போனார்; ஜரத்காருவென்னும்ரிஷி வெகுகாலத்துக்குப்பின்பு ஆஸ்தீகரென்னும் புத்திரரையடைந்து சிறந்த சுவத்தையுஞ்செய்து ஸ்வர்க்கம்சென்றார். இந்த ஆஸ்தீகசரித்திரத்தை நடந்தபடி நான் சொன்னேன். ப்ருகுஸ்ரேஷ்டரே! உங்களுக்கு இன்னும்நான்சொல்ல வேண்டியதென்ன? சொல்லுங்கள்" என்று ஸௌதி கேட்டனர்.

பதினொருவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ் தீ க ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(கத்ரு வினதை ஒருவநக்கும் புத்ராஜனனம்.)

சௌனகர், “ஸூதபுத்திராரே! பரந்தஞானமுள்ளவரும் பரோபகாரியுமான ஆஸ்தீகருடைய இந்தக் கதையைத் திரும்ப வும் விரிவாக நீர் சொல்லக்கடவீர்; எங்களுக்குக் கேட்கவிருப்பம் அதிகமாயிருக்கிறது. மலர்ந்த முகத்தையுடையவரே! நீர் நயமான எழுத்துக்களோடு கூடிய சொற்களை இனிமையாகச் சொல்லுகிறீர். ஐயா! மிகவும் த்ருப்தியடைகிறோம், உமது பிதாவான ரோமஹர்ஷ ணர்போலவே நீர் இதைச் சொல்லுகிறீர். உம்முடைய பிதாவும் எங்களுக்குச் சொல்வதற்கு எப்போதும் ஆசையுள்ளவராயிருப்பார், இந்த ஆஸ்தீகசரித்திரத்தை உமதுபிதா சொன்னதுபோலவே நீரும் சொல்லும்” என்று கேட்க, ஸௌதிசொல்லுகிறார்.

“தீர்க்காயுஷ்மானே! என்பிதா சொல்ல நான் கேட்டபடி இந்த ஆஸ்தீகசரித்திரத்தை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், பிராமணரே! குற்றமற்றவரே! முந்நியதேவயுகத்தில் தக்ஷப்பிரஜாபுத்ரியின் சிறந்த பெண்களாகிய இரண்டிஸேஹாதரிகள் ஆச்சரியப்படத்தக்க ரூப முள்ளவர்களாக இருந்தனர். கத்ருவென்றும் வினதையென்றும் பெயருள்ள அவ்விருவரும் கசியபருக்குப் பாரியைகளாக இருந்தனர். பிரம்மாவுக்கு ஒப்பான அவர்களுடைய பர்த்தாவாகிய கசியபர் அந்தத் தர்மபத்னிகளின்மீது மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து அவர்க ளுக்கு அன்புடன் வரங்கொடுப்பதாகச் சொன்னார். இவ்வாறு கசிய பர் சிறந்த வரங்கொடுப்பதைக்கேட்டு அந்தச் சிறந்த பெண்களிருவ ரும் உள்ளமகிழ்ந்து ஒப்பற்ற ஸந்தோஷத்தையடைந்தனர். கத்ரு என்பவள், ஒரேரூபமுள்ள ஆயிரம்நாகர்களைப் பிள்ளைகளாக வரம் கேட்டனள். வினதை, வலிமையில் கத்ருவின்புத்ரர்களுக்கு மேற் பட்ட இரண்டுபுத்ரர்களை வரித்தார். அவ்விரண்டுபுத்ரர்களும் ஒளியி லும் உருவத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் மேற்பட்டவர்களாக இருப்ப தையும் விரும்பினார். அவளுக்குப் பர்த்தாவான கசியபர், ‘நீ கேட்டபடியான புத்திரர்கள் உனக்கு உண்டாவாகள்’ என்று வரம் அளித்தார். அப்போது வினதையும் கசியபரைபார்த்து, ‘அப் படியே உண்டாக வேண்டும்’ என்று சொன்னார். வினதை அப் போது தான் விரும்பின வரத்தை விரும்பியபடி அடைந்ததனால் ஸந்

தோஷமடைந்தாள். வினதைக்கு அதிகசக்தியுள்ள இரண்டி புத்திரர்கள் கிடைத்ததனாலும், கத்ருவுக்கு ஒருருபமான ஆயிரம்புத்திரர்கள் கிடைத்ததனாலும் இருவருக்கும் மரோதங்கள் நிறைவேறின. சிறந்தவமுள்ள அந்தக்கசியபர், வரங்களிலுள் ஸந்தோஷமடைந்த பாரியைகளைப்பார்த்து, 'இருவரும் அவாவர்கர்ப்பத்தை ஜாக்கிரதையாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லி வனத்திற்குச் சென்றார்.

பிராமண சிரேஷ்டயே! நீண்டகாலத்துக்குப்பின், கத்ரு ஆயிரம் முட்டைகளையும் வினதை இரண்டி முட்டைகளையும் பெற்றனர். அவ்விருவர்களுடைய முட்டைகளையும் வேலைக்காரிகள் ஸந்தோஷத்துடன் அவற்றிற்குவேண்டிய அளவான உஷ்ணமுள்ள பாத்திரங்களில் ஐந்துறுவருஷகாலம் வைத்திருந்தனர். பிறகு, ஐந்தாறுவது வருஷத்தில் கத்ருவின் புத்திரர்கள் முட்டைகளைவிட்டு வெளிவந்தனர். வினதையினுடைய இரண்டிமுட்டைகளிலிருந்துமட்டும் இரண்டி புத்திரர்களும் காணப்படவில்லை.

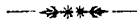
பிறகு, புத்திரர்களை விரும்பின வினதாதேவி பரிதாபப்படத்தக்கவளாக வெட்கிப்போய் ஒருமுட்டையை உடைத்தாள். அதில் சரீரத்தின் மேற்பாகம் பூர்ணமடைந்தும் மற்றப்பாகம் தெரியாமலுமிருந்த ஒரு புத்திரனைக்கண்டாள். அந்தப்புத்திரன் கோபாவேசங்கொண்டு, 'அம்மா! நீ அதிக ஆசைகொண்டு என்னை இப்படிச் சரீரம் பூர்ணமாகாமற் செய்ததனால், நீ எவளிடம் பொருமையுற்றிருக்கிறாயோ அவளுக்கு ஐந்துறுவருஷங்கள் அடிமையாவாய்' என்றுசபித்து, பிறகு, 'மாதாவே! இந்த வ்யஸனப்படத்தக்க இரண்டாவது பிள்ளையையும் நீ முட்டையையுடைத்து என்னைப்போல் அங்கங்குறைந்தவனாகவாவது அங்கமில்லாதவனாகவாவது செய்யாமலிருக்கவேண்டும். அப்படியிருந்தால் அந்தப்பிள்ளை உன்னை அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவிப்பான். எல்லாருக்கும் மேற்பட்ட பலமுள்ள புத்திரனைவிரும்புகிற நீ மனவுறுதியுடன் ஐந்துறு வருஷத்திற்கு மேற்பட்டு இவனுடைய ஜனனகாலத்திற்குக் காத்திருக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னான். பிராமணரே! இப்படிவினதையைச் சபித்தபிறகு, அந்தப்புத்திரன் ஆகாசத்தையடைந்து காலேவேளையாகிய அப்போது சென்றிறமுள்ளவனாகக் காணப்பட்டான். பிறகு, தேஜஸுகளுக்குராஜாவான சூரியன் இருளைப் போக்கிக்கொண்டு உதயமாகும்போது, அவன், தேஜஸிலுள் ஜ்வலிப்பவனும் தனக்கொப்பான பிரகாசமுள்ளவனுமாகிய அந்த அருணைக்கண்டு அன்பு

டன் அவனை ஸாரதியாக வைத்துக்கொண்டான். லோகங்களுக்கெல்லாம் தீபம்போன்றவனாகிய சூரியனுடைய அந்த ரதத்தின்மேலேறித் தேவதையானான்.

ஸர்ப்பங்களைப் புசிக்கிறவனாகிய கருடனும் குறித்தகாலத்தில் ஜனீர்த்தான். பிருசுவம்சஸ்ரேஷ்டயே! பக்ஷிகளுக்கு ராஜாவாகிய அந்தக்கருடன் பிறந்தவுடன், பசியடைந்து தான் புசிக்கத்தக்கதாகப் பிரம்மா தனக்கு விதித்திருக்கும் அன்னத்தைச் சம்பாதிப்பதற்காக வினதையை விட்டுவிட்டு ஆகாயத்திற்க்போனான்

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ தீ க ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(அமிர்தம் கடைவதைப்பற்றித் தேவர்கள் ஆலோசிப்பது.)

தபோதனயே! அதேகாலத்தில் அந்த ஸஹோதரிகளாகிற கத்ரு வினதை இருவரும், தேவக்கூட்டங்களெல்லாவற்றாலும் மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் பூஜிக்கப்பெற்றதும் அமிர்தம் கடைந்த காலத்தில் உண்டானதும் மிகச்சிறந்ததும் தோல்வியடையாத பலமுள்ளதும் குதிரைகளுள்ளே சிறந்ததும் வேமுள்ளவற்றிற் சிறந்ததும் அழகுள்ளதும் ஜரையிலலாததும் லக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்தியதுமாகிய உச்சைஸ்ரவம் என்னும் ரதனம்போன்ற தேவ லோகத்துக் குதிரை ஸமீபத்தில் வருவதைக் கண்டனர்' என்று ஸௌதி சொன்னார்.

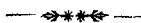
இவ்வாறு ஸுதிபுத்திரர் சொல்ல, செளனகர், சிறந்த ஓளியுள்ளதும் மிகுந்தசக்தியுள்ளதுமாகிய அந்த உச்சைஸ்ரவம் என்னும் அசுவராஜா உண்டானதற்குக் காரணமான அமிர்தமதனத்தை தேவர்கள் எங்கே வப்படிச்செய்தனர்? எனக்குச் சொல்லும்; இந்த அமிர்தமதனத்திற்குக் காரணத்தையும். அமிர்தத்திற்குப் பிறகு உண்டானதையும் எனக்குச்சொல்லும்' என்று கேட்க, ஸுதிபுத்திரர் சொல்லுகிறார்.

சிறந்த பராக்கிரமமுள்ளவரும் தவமும் நியமமுமுள்ளவருமான தேவர்களெல்லாரும், தேஜஸுகளெல்லாஞ் சேர்ந்து உருக்கொண்டதுபோல் ஜ்வலிப்பதும், மிக உயர்ந்ததும், தங்கத்தினுற் பிரகாசிக்கின்ற கொடுமுடிகளினால் ஸூரியனுடைய காந்தியோடு மாறுகொண்டு விளங்குவதும், தங்கத்தையே ஆபரணமாகவுடையதும், அநேகவண்ணங்களையுடையதும், தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் ஆச்ரயிக்கப்பட்டதும், அளவிடமுடியாததும், பாபம் மிகு

ந்த ஜனங்கள் அடையக்கூடாததும், பயங்கரமான ஸர்ப்பங்களி னை சூழப்பட்டதும், இரத்திரியில் பிரகாசிக்கிற ¹ஆயோதிர லதைமுதலான திவ்ய ஓஷதிகளால் பிரகாசிப்பதும், உயரத்தி னால் ஸவர்க்கத்தைமறைத்துக்கொண்டு நிற்பதும், சாதாரணமனிதர் கள் மனத்தாலும் செல்ல முடியாததும், நறுகனும் வருஷங்க ளும் நிறைந்ததும், நீக அழகானபலபகஷிக்கூட்டங்கள் சப்திப் பதுமாகிய மேருபர்வதத்தை அடைந்து, பலர்தனங்களால் நிறைந் ததும் அழகானதும் முடிவில்லையென்று சொல்லக்கூடியதும் ஒப் பில்லாததுமாகிய அதன்கொடுமுடியிலேறி அந்நில் ஒன்றாகச் சேர் ந்து உட்கார்ந்துகொண்டு, அமிர்தத்திற்காக ஆலோசிக்கத் தொடங் கினர். அங்கே தேவர்களெல்லாரும் இவ்வாறு அமிர்தத்தைக்குறி த்துச் சிந்துத்துகொண்டு அதற்குரிய உபாயத்தை ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், பகவானான நாராயணர் பிரம்மவைப்பார் த்து, 'தேவர்களும், அஸுரக்கூட்டங்களும் திருட்பாற்கடலைக் கடையட்டும்; அந்தப் பெருங்கடல் கடையப்பிடும்போது அமிர்தம் உண்டாகும்' என்றுசொல்லி, பிறகு, 'தேவர்களே! எல்லா ஓஷ திகளையும் எல்லா ர்தனங்களையும் போட்டுச் சமுத்திரத்தைக்கடை யுங்கள்; பிறகு, அமிர்தத்தையடைவீர்கள்' என்று சொன்னார்.

பதினேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஆஸ் தீ க ப ர வ ம. (நோடர்ச்சி.)

(விஷ்ணு மோவந்திருபமேருந்துத் தேவர்களுக்கு அமிர்தபானம் செய்வந்தது.)

பிறகு, மேகங்களின் சிகரங்களைப்போன்ற கொடுமுடிகளினால் அலகங்கரிக்கப்பட்டதும், கொடிகள் நிரம்ப அடர்ந்ததும், பலவித பகஷிகள் சப்திப்பதும், கோரப்பற்களுள்ள பலபிராணிகள் நிரம்பின தும்; கின்னரர்களும் அப்ஸரசுகளும் தேவர்களும் எப்போது மிருப்பதும், பதினேராயிரம்போசனை உயர்ந்ததும், பூயியின்கீழே பதினேராயிரம் யோசனையளவு சென்றதுமாகிய அந்த மந்தரமென் னுஞ் சிறந்த பர்வதத்தை எடுக்கமுடியாமல் தேவக்கூட்டங்க ளெல்லாம் விஷ்ணுவும் பிரம்மாவும் வீற்றிருக்குமிடஞ் சென்று, 'நீங்களிருவரும் இந்த மந்தரத்தை யெடுக்கும் விஷயத்திற்பயனைத் தரத்தக்க சிறந்தயோசனையைச் செய்யக்கடவீர்; எங்களுடைய நன்மைக்காக முயற்சிசெய்யவேண்டும்' என்றுகேட்டுக்கொண்ட னார். பிருகுவம்சபுத்திரரே! செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடை

¹ இரவிப்பிரகாசிக்கிற ஒருவகைக்கொடி.

யவரும் அறியக்கூடாத ஸ்வரூபமுள்ளவருமாகிய திருமால், பிரம் மாவுடன் கூட, 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று அங்கீகரித்து ஆதி சேஷனை ஏவினார். பிறகு, சிறந்த சக்தியுள்ள ஆதிசேஷன் எழுந்து அந்த மந்தரபர்வதத்தைக் தூக்குகிறவேலையில் பிரம்மாவினாலும் விஷ்ணுவினாலும் நியமிக்கப்பட்டான்.

பிராமணரே! அதன்பின் மஹாபலசாலியாகிய ஆதிசேஷன் அந்த மந்தரமென்னும் பெரியமலையைத் தன்பலத்தினால் வனங்களு டனும் வனவாஸிகளுடனும் தூக்கினான். பிறகு, தேவர்கள். அவ னுடன் கூடச் சமுத்திரத்திற்குச் சென்று அதைப்பார்த்து, 'அயிர் தத்திற்காக உன்ஜலத்தைக் கடையப்போகிறோம்' என்று சொல்ல, 'எனக்கும் அந்த அயிர்த்தத்திற் பாகமிருக்குமானால் அப்போது மந் தரம் சுழலுவதிலுண்டாகும் மிருந்த உபத்திரவத்தை நான் பொ றுப்பேன்' என்று சமுத்திரம் சொல்லிற்று. தேவர்களும் அஸுரர்க ளும் சமுத்திரத்திலிருக்கும் பெரிய ஆமையைப்பார்த்து, 'நீ இந்த மலைக்கு ஆதாரமாக இருக்கவேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்ட னர். அந்த ஆமையும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி மந் தரமலைக்கு முதுகுகொடுத்தது. அந்தக்கூர்மத்தின் முதுகிலிருந்த அந்தமலையை இரத்திரன் வச்சிராயுதத்தினால் மேலே அமுக்கினான். பிராமணரே! மந்தரத்தை மத்தாகவும் வாஸுகியை கயிராகவுஞ் செய்து, தேவர்களும் அஸுரர்களும் அயிர்த்தத்திற்காக ஜலங்களுக் கெல்லாம் ஆதாரமாகிய சமுத்திரத்தைக் கடையத் தொடங்கி னர். நாகராஜாவான வாஸுகியின் ஒருகோடியாகிய முகத்தை அசுர சிரேஷ்டர்கள் பிடித்துக் கொண்டனர். முடிவில்லாதவரும் பக வானுமாகிய நாராயணர் எங்கே இருந்தாரோ அந்தவாலின் பக் கத்தில் தேவர்களெல்லாரும் சேர்ந்து நின்றனர். அசுரசிரேஷ்டர் கள் நாகராஜாவாகிய வாஸுகியின் முகத்தைப்பிடித்துக்கொண்ட னர். நாகத்தினுடைய தலையை அடிக்கடி தூக்கிப்போட்டனர். அசு ரர்கள் வேகமாகப்போட்டபடியால் வாஸுகியென்னும் நாகத்தினு டைய முகத்திலிருந்து அடிக் கடி புகையோடும் ஜ்வாலையோடிக் கூடப் பெருமூச்சுக்கள் கிளம்பின.

பிருகுவம்சபுத்திரமே! பீடிக்கப்பட்ட வாஸுகி கக்கினனிஷத் தோடு அந்தஜலம் சேர்ந்துபோயிற்று. பின்பு, தேவர்களும் அசுரர் களும் கையின்வலிமையினால் மந்தரத்தைக்கொண்டு கடைந்தபோது ஹாலாஹலமென்று பெயர் பெற்ற கொடிய விஷம் உண்டாயிற்று. தேவர்களும் அசுரர்களும் விஷத்தால் தகிக்கப்பட்டு, பயந்து வ்யஸ

னமடைந்து அவ்விடம்விட்டோடினர். தேவர்களும் ரிஷிப்ரேஷ்டர் களும் சேர்ந்து பிரம்மாவினிடம்போய், 'அயிர்கங்கடையும்போது பிரளயகாலாக்கினிக்கு ஒப்பான விஷம் உண்டாயிருக்கிறது; அகலேபே, உலகங்கள் தகிக்கப்படுகின்றன; அகற்கு நீங்கள் பரிஷாரஞ்செய்யவேண்டும்' என்றனர்.

அவர்கள் ஒவ்வாறு சொன்னபொழுது, பிரம்மா, லோகேசுவரரும், ஹரரும், மூன்றுகேக்கிரங்களுடையவரும், திரிசூலந்கரித்தவரும், தேவர்களுக்குக்கேவரும், பார்வகீபகியுமாகியருந்தரமூர்த்தியைக் தியானஞ்செய்கார். அவரார் சிங்கிக்கப்பட்டாசுவரர், அவர் சிந்தித்ததையறிந்து சீக்கிரம் வந்தனர். பிறகு, பிரம்மதேவர் அதையெல்லாம் அங்காசவரநர்சுச்சொல்ல, அகைக்கேட்டுத் தேவர்களுக்குக்கேவரும், ராசவாருமாகிய ருக்கிரமூர்க்கி உலகங்களுக்கு ஹிதஞ்செய்யக்கருதிப் பிரளயகாலாக்கினிக்கிராப்பான தேஜஸோடுகூடிய அந்த விஷத்தைப் பாணஞ்செய்கார். ராசவரர், லோகஹிதத்திற்காக அந்த விஷத்தைக் கம் கழுந்தினுள் நிறுத்தினார். அதனால், கழுத்திற்கருமையுண்டான துபந்றி அவர்நீலகண்டரென்று சொல்லப்படுகிறார். அளவற்ற கேஜஸுள்ள ருத்திரராலே விஷம் குடிக்கப்பட்டமாத்ரிதத்தில் கேவர்கள் ஸந்தோஷமடைந்து திரும்பவும் சமுத்திரத்தைப் பழையபடி கடைக்கனர். தேவாஸுரர்கள் அயிர்த்தத்திற்காக மறுபடியும் கூடலைக்கடைக்கபோது, அசுரர்கள் தூரென்று போடுவதனால் வாஸுகிநாகத்தின் முகத்திலிருந்து புகையுடனும் ஜ்வாலையுடனும் மூச்சுக்காற்றுக்கள் அடிக்கடி வெளிப்பட்டன. அந்த அகிகுப்புகைகள் சேர்ந்து மின்னலோடுகூடிய மேகங்களாக ஆகி, சிரமத்தினாலும் உஷணக்கினாலும் சீடிக்கப்பட்ட தேவக்கூட்டங்களின்மேல் மழையைப் பொழிந்தன. அந்த மந்தாபர்வகத்தின் சிகரத்தின்மேலிருந்து புஷ்பவர்ஷங்கள் தேவாசுரக்கூட்டங்களெல்லாவற்றின்மேலும் நாலுமுகங்களிலும் விழுந்தன.

தேவாசுரர்கள் மந்தரத்தினால் ஸமுத்திரர்கைக்கடையும்போது அதில் மஹாமேகசர்சனேபோன்ற ஒருபெரியகோஷம் உண்டாயிற்று. அந்தச் சமுத்திரத்திலுள்ள பல ஜலஜந்துக்களும் அந்தப் பெரியமலையினால் நசுக்கப்பட்டு நூற்றுக்கணக்காக நாசம் அடைந்தன. மலையானது பாதாளத்தில் வலிக்கும் வருணனைச் சேர்ந்த பற்பல பிராணிகளை நாசஞ்செய்தது. அந்த மலையைச் சுழற்றுப்போது பெரிய மரங்கள் ஒன்றோடொன்று உரைந்துக்கொண்டு பறவைகளுடன்கூடப் பர்வதத்தின் மேற்

பாகத்தினின்றும் விழுந்தன. அவற்றின் உரைதலினாலுண்டான அக்னி அடிக்கடி பெரிய ஜ்வாலைகளுடன் எரிந்துகொண்டு 1 மின்னலோடுகூடிய நீலமேகம்போல் மந்தரமலையின்மேல் வியாபித்து, அங்கிருந்து வெளிப்படுகின்ற யானைகளையும் சிம்மங்களையும் தகித்தது. பலவகையான பிராணிகளனைத்தும் இறந்துபோயின. தேவசிரேஷ்டனாகிய இந்திரன் இங்குமங்கும் தகிக்கின்ற அந்த அக்னியை மேகங்களிலுண்டான ஜலத்தினால் முழுதும் சமனஞ் செய்தான். பின்பு, அந்தஸமுத்திரஜலத்தில் அநேகவகைகளான பெரியமாங்களின் பால்களும் அநேக ஒஷதிகளுடைய ரஸங்களும் பெருகிவிழுந்தன. அமிர்தத்தைப்போன்ற சக்தியுள்ள, அந்தரஸங்களினாலுண்டான பாலினாலும் தங்கம் உருகி ஜலமாகப் பெருகுவதனாலும் தேவர்கள் அமரத்வந்தையடைந்தனர். பிறகு, அந்தஸமுத்திரத்தினுடைய ஜலம் அந்தச் சிறந்தரஸங்களோடு சேர்ந்ததனாற்பாலாயிற்று; அந்தப்பாலினின்றும் வெண்ணெய் உண்டாயிற்று.

பிறகு, தேவர்கள் வாங்கொடுக்கிறவராக வீற்றிருக்கும் பிரம்மாவைப்பார்த்து, 'பிரம்மாவே! தேவர்களும் அஸுரர்களுமாகிய எல்லாரும் மிசவும் சிரமப்பட்டிருக்கிறோம்; தேவனாகிய நாராயணனில்லாமல் அமிர்தமுண்டாவதில்லை. ஸமுத்திரங்கடைய ஆரம்பித்து வெகுநேரம் ஆயிற்று. எங்களுக்குச் சேர்வு உண்டாயிற்று. அமிர்தம் இதில் உண்டாகவில்லை' என்றுசொன்னார்கள். தேவர்களுடைய ரொட்டிலைக்கேட்டபிறகு, உலககர்த்தாவாகிய பிரம்மபகவானாகிய நாராயணனைப்பார்த்து, 'விஷ்ணுவே! இந்தத்தேவர்களுக்குப் பலத்தையுண்டிபண்ணும்; நீர்தாம் இதற்கு முதன்மையான ஆதாரம்' என்று சொன்னார். நாராயணர், 'இந்தக் காரியத்தை எடுத்துக்கொண்டவரெல்லாருக்கும் பலங்கொடுக்கிறேன்; எல்லாரும் மந்தரத்தைச் சமுற்றிப்பாலேக்கலக்கட்டும்' என்றார். நாராயணர் சொன்னதைக்கேட்டு அந்தத் தேவாஸுரர்கள் பலமுள்ளவர்களாகி ஒன்றுசேர்ந்து மறுபடியும் அந்தப்பாலை மிகவும் கலக்கச்செய்தனர். அதில், முதலில் உண்டான அந்த விஷத்தைப் பிரம்மசொன்னதனால் லோகத்தை அகழிப்பதற்காகச் சங்கரர் விழுங்கின பிறகு, கறுத்த உருவத்துடன் எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு ஜ்யேஷ்டாதேவி உண்டானார்.

பிறகு, ஸமுத்திரத்தைக்கடையும்போது குளிர்ந்தநூறுபிரம்மகிரணங்களுடன் பிரகாசித்துக்கொண்டு நிர்மலரூபமாகச் சந்திரன் உண்

1 மரங்கள் மேகத்தைப்போலவும் ஜ்வாலை மின்னலைப்போலவும் இருந்

2 மரணமில்லாமை.

டானான். பிறகு, வெண்ணெயினின்றும் வெளுப்புவஸ்திரம் தரித்த லக்ஷ்மியும் ஸுராகேவியும் வெள்ளைக்குதிரையும் உண்டாயினர். விரிவான கிரணங்கையுடையதும் நாராயணன்மார்பிலிருப்பதுமாகிய அழகுள்ள சிறந்த கௌஸ்தபமென்னும் ரத்னமும் அந்த வெண்ணெ யினின்றும் உண்டாயிற்று. மஹரிஷியே! பிராமணரே! அபேக்ஷித்த எல்லாப்பலங்களையும் கொடுக்கத்தக்க பாரிஜாதமரமும் காம தேனுவும் அதிலிருந்துண்டாயின. பிறகு, பெரிய சரீரமுள்ளதும் காங்கு தந்தங்களுள்ளதுமாகிய ஐராவதமென்னும் மஹாகஜமுண்ட டாயிற்று. காமதேனுவும், கல்பகவ்ருக்ஷமும், கௌஸ்தபமும், அப் ஸரஸூகனும் சூரியனுடைய மார்க்கமான ஆகாசத்தின் வழியாகத் தேவர்களிருக்கிறவிடம் சேர்ந்தன.

பிறகு, அழகான தேகமுள்ள தன்வந்தரியென்னும் தேவதை அமிர்தத்துடன் கூடின வெள்ளைக்குடத்தை எடுத்துக்கொண்டுகிளம் பினார். அந்த மிகுந்த ஆச்சரியத்தைக்கண்டு அஸுரர்கள் 'இஃது எங்களுக்குத்தான்' என்று சொல்லிக்கொண்டு அமிர்தத்திற்காகப் பேரிரைச்சலிட்டனர். பிறகு, நாராயணர் எல்லாரையும் மயக்கு கின்ற தம் மாயையினால் ஆச்சரியமான ஒரு பெண்ணுருவம் எடுத்த துக்கொண்டு அஸுரர்களின் முன்பினீரார். அந்த அஸுரர்கள் அனைவரும் அந்தப் பெண்ணினிடம் மனம்சென்று மதிமயங்கி அந்த அமிர்தத்தை அந்தப் பெண்ணினிடம் கொடுத்தனர். நாராயண ருடைய மாயையாகிய அந்தப்பெண் அமிர்தக் குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு திதிபுத்திரர்களையும் தனுபுத்திரர்களையும் வரிசையாக உட் காரவைக்கையிலேயே தேவர்களை அமிர்தபானஞ் செய்வித்தாள். அஸுரர்களைக் குழப்பிக்கவில்லை. அந்த அஸுரர்கள் கூக்குர லிட்டனர்.

பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஆஸ்திகபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தேவாஸுரயுத்தத்தில் தேவர்களுக்கு ஜயமுண்டானது.)

அதன்பின், அஸுரர்களெல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து சிறந்தகவ சங்களைத் தரித்து அநேக ஆயுதங்களையெடுத்துக்கொண்டு தேவர்களை எதிர்த்தார்கள். பிறகு, சக்தியுள்ளவரும் பிரபுவுமாகிய பகவானு ன விஷ்ணு நானுடன் சேர்ந்து அந்த அமிர்தத்தை அஸுரச்ரேஷ்

டர்களிடமிருந்து கவர்ந்தார். பிறகு, பெருங்கலாம் நடக்கும்போது தேவர்கள் அனைவரும் விஷ்ணுவினிடமிருந்து அந்த அமிர்தத்தை வாங்கி அப்போது பாணஞ்செய்தனர். நாராயணர் தேவர்களுக்கு அமிர்தபானஞ் செய்விக்கையில் நானென்பவர் தம்புஜபலத்தினால் வில்லெடுத்து வில்லாளிகளைத் தூரத்திற்ககைந்தார். எவரெவர் அமிர்தம் குடித்தனரோ அவரவரெல்லாம் அஸுரர்களோடு யுத்தஞ்செய்தனர்.

தேவர்கள் அமிர்தத்தைவிருப்பத்துடன் பாணஞ்செய்யுங்காலத்தில் அங்கே ராகுவென்ஹம், அஸுரான் தேவவேஷத்துடன் பாணஞ் செய்தான். அந்த அமிர்தம் அந்த அஸுரன் நெஞ்சிற்கேரும் போது தேவர்களின் ஹிதத்திற்காகச் சந்திர சூரியர்கள் அதைச் சொன்னார்கள். பிறகு, சக்காயுகராகிய பசுவான், அமிர்தபானஞ் செய்த அந்த அஸுரனுடைய அலங்கரிக்கப்பட்ட தலையைத் தேஜஸுள்ள தம்சக்கரத்தினால் அறுத்தார். மலையின் கொடியுடிபோலப் பெரிதான அந்த அஸுரன்தலை [சக்கரத்தினால் வெட்டப்பட்டிப் பூகம்பத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு விழுந்தது] சக்கரத்தினால் வெட்டப்பட்டி, ஆகாசத்திற்கினம்பி மிகப்பயங்கரமாகச் சப்தஞ் செய்தது; அஸுரனுடைய அந்தக் தலையில்லாஉடல் துடித்துக் கொண்டு பூமியில்விழுந்தது. அந்த அஸுரனுடைய தலை மலைகள் வனங்கள் தீவுகளுடன் கூடிய பூரிபைப் பரின்மூவாபிரம் யோஜனை தூரம் சச்சதூரமாக எங்கும் அசையச்செய்தது. பிறகு, அந்தராகுவினுடைய முகம் சந்திர சூரியர்களுடன் தீராட்பகையை உறுயாகக் கொண்டது; அதனால் இன்னமும் அஃது அவர்களைவிழுங்குகின்றது.

பகவானாகிய விஷ்ணு, அந்த ஒப்பற்ற பெண்ணூருவத்தைவிட்டு விட்டுப் பயங்கரங்களாகிய அநேக ஆயுதங்களோடு அஸுரர்களை நடுங்கச்செய்தார். பிறகு, சமுத்திரகதினருகில தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் எல்லாவற்றையுங்காட்டிலும் அதிக உக்கிரமானபெரிய யுத்தம் நடந்தது. கூர்மையும் பயங்கரமுமாகிய பெரிய பாட்டிசாரும் தோமரங்களும் பலவித ஆயுதங்களும் ஆயிரக்கணக்காக விழுந்தன, பிறகு, அஸுரர்கள் சக்கரத்தினால் வெட்டப்பட்டிம், சுத்திகளாலும் வேலாயுதங்களாலும்கதாயுதங்களாலும் அடிக்கப்பட்டிம் ரத்தத்தை மிகுதியாகக்கக்கிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தனர். கொடியப்பட்டிசமென்னும் ஆயுதங்களாலும் யுத்தத்தில் வெட்டப்பட்ட தலைகள் சிறந்ததங்கமால்களுடன் அப்போது இடைவிடாமல் விழுந்தன. அடிக்கப்பட்ட அஸுரசரேஷ்டர்கள் ரத்தம் பூசினசரீரங்களுடன்

காவிக்கற்களினும்சிவந்த பர்வதசிகரங்கள்போற் படித்திருந்தனர். 1 சூரியன் சிவந்திருக்கையில் ஆயுதங்களினால் ஒருவரையொருவர் ஆயிரக்கணக்காக வெட்டும்போது அங்கங்கே ஹாஹாகாரம் உண்டாயிற்று. ஸமீபித்தபோது, கூர்மையான இருப்புத்தடிகளாலும் கைக்குத்துக்களாலும் யுத்தத்தில் ஒருவரையொருவர் அடிப்பவருடைய சப்தம் ஆகாசமெல்லாம் வியாபித்தது. 'வெட்டி, பிள, ஒடி, தள்ளு, எதிர்த்துப்போ' என்ற மிக்ககோரமானசப்தங்கள் அந்தயுத்தத்தில் எங்கும் கேட்கப்பட்டன.

இவ்வாறு, மிகவும்பயங்கரமான கடுஞ்சண்டை நடந்துகொண்டிருக்கையில் தேவர்களாகிய நரநாராயணர்கள் போர்க்களத்துக்கு வந்தனர். அங்கே நானுடைய உயர்ந்ததுணைப்பார்த்து, பகவானாகிய விஷ்ணுவும் அஸுரர்களைக்கொல்லுவதாகிய தம் சக்கரத்தை நினைத்தார். பிறகு, மிகுந்த பிரகாசமுள்ளதும், சத்துருக்களுக்குத் தாபத்தையுண்டாக்குவதும், சூரியனுக்கு ஒப்பானதும், முனைமழுங்காதசுற்றுப்பக்கத்தையுடையதும், யுத்தத்திற்பார்க்கிறதற்குப் பயங்கரமுமாகிய ஸுதர்சனமென்னும்சக்கரம், நினைத்தமாதிரித்தில் ஆகாசத்திலிருந்து வந்தது. ஜவலிக்கிற அக்னியைப்போலயிக்க ஒளியுள்ளதாகவும், எதிரிகளின்நகரங்களைப் பிளப்பதாகவும், பயங்கரமாகவும் வந்துசேர்ந்த அந்தச் சக்கரத்தை யானைத்துதிகைபோன்ற கைகையுடைய விஷ்ணு கடியவேகமுள்ளவராக மிகுந்தபலத்துடன் பிரயோகித்தார். பிரளயகாலாக்கினிக்கொப்பான தேஜஸுடைய அந்தச்சக்கரம் புருஷோத்தமமான விஷ்ணுவின்கையினால்யுத்தத்திற் பிரயோகிக்கப்பட்டு அஸுரர்களை ஆயிரக்கணக்காகப்பிளந்துகொண்டி வேகத்துடன் சத்துருக்களின்மேல் அடிக்கடி விழுந்தது. அக்கினியைப்போலச் சில விடங்களில் எரித்துக்கொண்டும், இன்னும் சில விடங்களில் ஜ்வாலையாகப் பக்கத்திலிருப்பவற்றையும் வளைத்துக் கொண்டும் பலாத்காரமாக அந்த அஸுரக்கூட்டங்களை வெட்டியது. அடிக்கடி மேலும்மேலும் பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்தச்சக்கரம் பிசாசுபோல் யுத்தத்தில் ரத்தத்தைக்குடித்தது. மிகுந்தபலசாலிகளும் வர்ஷிக்கிறமேகங்களைப் போன்றவர்களுமாகிய அஸுரர்களும் மனத்தில் உத்ஸாஹத்துடன் ஆயிரக்கணக்காக ஆகாசத்திற்கிளம்பி அப்போது தேவக்கூட்டங்களை மலைகளினால் அடிக்கடி பீடித்தனர். பிறகு, பபத்தை உண்டாக்குகின்றவைகளும் மரங்களோடுகூடியவைகளும் மேகங்களைப்போற் பலவித உருவங்கொண்டவைகளாகிய

1 சூரியாஸ்தமனகாலத்தில்.

பெரியமலைகள், ஒன்றோடொன்று பலமாக அடித்ததனால், சிகரங்களும் சரிந்து சப்தஞ்செய்துகொண்டு ஆகாசத்தினின்றும் விழுந்தன. பிறகு, அதிகமாகச் சண்டை நடக்கும்போது, போர்க்களத்தில் ஒருவரை யொருவர் எதிர்த்து, அடிக்கடி பெரியகாச்சனை செய்து எரிந்த பெரிய மலைகள் விழுந்ததனால் காடுசுருடன் பூமி எங்கும் அதிர்ந்தது.

அதன்பின், அதிகபயங்கரமான அந்த அஸூரக்கூட்டத்தின் யுத்தத்தில் நரனென்பவர், சிறந்த பொன்னைமேலலங்காரமாகவுடையவையும் சிறகுகளோடு கூடியவையுமான பெரியபாணங்களினால் மலைகளின் சிகரங்களைப்பிளந்து, ஆகாசமார்க்கத்தை மூடிவிட்டார். பிறகு, தேவர்களால் அடிக்கப்பட்ட அந்த அஸூரச்ரேஷ்டர்கள் ஜவலிக்கிற அக்னிபோற்பிரகாசித்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் நின்று கோபித்த ஸூதாரசனத்தைக்கண்டு பூமிக்குள்ளும் லவண ஜலமுள்ள சமுத்திரத்துக்குள்ளும் புகுந்தனர். பிறகு, ஜயமடைந்த தேவர்களால் மந்தரம் மிகவும் கௌரவிக்கப்பட்டி முன்னிருந்த இடத்திற் சேர்க்கப்பட்டது.

அதன்பின், அமிர்தத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட தேவர்களெல்லாரும் ஆகாசத்தில் ஜயகோஷஞ்செய்துகொண்டு வந்தபடி ஸ்வர்க்கஞ்சென்றனர். ஸ்வர்க்கத்துக்குப்போனபிறகு, தேவர்கள் மேலான ஸந்தோஷத்தைப் பூரணமாக அடைந்து அந்தஅமிர்தத்தைப்பத்திரமாக வைத்தனர். இந்தியன் தேவர்களுடன்கூட அந்த அமிர்தபாத்திரத்தை ரக்ஷிக்கும்படி நரனிடம் கொடுத்தான்.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ தீ க ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

— ❦ —

(உச்சைச்சாவத்தைப்பற்றி வனதைக்கும் சத்ருவுக்கும் பந்தயமும், ஸர்ப்பங்களுக்கீதுக் கத்ருவன் சாபமும்.)

அழகுள்ளதும் ஒப்பற்ற சக்தியுள்ளதுமாகிய அந்தஉச்சைச்சாவம் உண்டாவதற்குக்காரணமான அமிர்தமதனம் நடந்தபடி முழுவதையும் இப்போது உமக்குச்சொன்னேன். அப்போது அந்த உச்சைச்சாவமென்னும் குதிரையைப் பார்த்தவுடன் கத்ரு வினதையைப் பார்த்து, 'பிரியமானவளே! உச்சைச்சாவம்என்னவர்ணம்; உடனே சொல்' என்றுகேட்டாள். வினதை, 'அழகானவளே! அச்வராஜாவான உச்சைச்சாவம் வெண்மையானதுதான்; நீதான் என்ன கிளைக்கிரயம்; நீயும் அதனுடைய வர்ணத்தைச்சொல்; பிறகு, இது

விஷயத்திற் பந்தயம்போடுவோம்' என்று சொன்னான். கத்ரு, 'வெண்மையான புன்னகையுடையவளே! நான் அந்தக் குதிரைக்குவால் கறுப்பென்று கிணைக்கிறேன்; பெண்ணரசி! நம்பில் தோற்றவள் ஜயித்தவளுக்கு அடிமையாவதாகப் பந்தயம்போடுவோம்' என்று சொன்னான். இப்படி அவர்களிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் அடிமையாயிருப்பதாகப் பந்தயம்போட்டுக்கொண்டு, 'நாளித்தினம் அந்தக் குதிரையைப் பார்ப்போம்' என்று தம் தம் வீட்டுக்குப்போயினர். பிறகு, கத்ரு வஞ்சகஞ்செய்யநினைத்துத் தன் ஆயிரம்பின்னைகளையும் பார்த்து, 'நான் அடிமையாகாமலிருக்குர்ப்படி நீங்கள் மைபோன்ற நிறமுள்ளவால்மயிர்களாகி அந்தக்குதிரையைச்சீக்கிரம் அடையுங்கள்' என்று ஆஜ்ஞாபித்தான். அவள் தான் சொன்னதை ஏற்றுக்கொள்ளாத ஸர்ப்பங்களைப்பார்த்து, 'புத்திமானாகிய ஜனமேஜயனென்னும் பாண்டவ வம்சத்து ராஜரிஷியின் ஸர்ப்பயாகம் நடக்கும்போது, அக்னி உங்களைத் தகிப்பான்' என்று சபித்தான்.

இவ்வாறு விதிவசமாகக் கத்ரு மிக்கக்கொடிய சாபங்கொடுத்ததைப் பிரம்மதேவரே நேரிற்கேட்டு, ஸர்ப்பங்கள் அதிகமாயிருப்பதைக்கண்டு, ஜனங்களின் நன்மைக்காகக் கத்ரு சொன்னதைத் தேவர் கூட்டங்களெல்லாரோடும் ஆமோதித்து, 'இந்த ஸர்ப்பங்கள் கொடியவிஷமுள்ளவைகள்; மிக்கபலமுள்ளவைகள்; கொடிய விஷத்தினாலும் பிறரைப்பிடிப்பதற்காகவே ஸஞ்சரிக்கின்ற அந்தஸர்ப்பங்களுக்குத்தாயார்செய்தது, ஜனங்களுடைய க்ஷேமத்திற்குத்தகுதியானது. எப்போதும் பிறரைக்கெடுப்பதேகாரியமர்ன மற்றப் பிராணிகளுக்கும் பிராணநாசபரியந்தமான தண்டனை தெய்வத்தினாலேயே விதிக்கப்படுகின்றது' என்றும் சொன்னார். பிரம்மதேவர் இவ்வாறுசொல்லி, அந்தக்கத்ருவைச்சிலாகித்து, அப்போது கசியபரையழைத்து, 'குற்றமற்றவளே! கடுவிஷமும் பெரியஉடல்களுமுள்ள இந்தக் கடிக்கின்ற ஸர்ப்பங்களை நீ உண்டாக்கினாய்; வீரனே! அவற்றை அவற்றின் மாதா சபித்தான்; அப்பா! நீ அந்த விஷயத்தில் எவ்வகையிலும் கோபிக்கத்தகாது; ஸர்ப்பயாகத்தில் ஸர்ப்பங்கள் அழிந்துபோவது முன்னமே கண்டவிஷயம்' என்று சொன்னார். ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரம்மதேவர் இவ்வாறுசொல்லி, அந்தக்கசியபரைச் சமாதானப்படுத்தி, மஹாத்துமாவாகிய அந்தக் கசியபருக்கு விஷநிவர்த்தி செய்யும் வித்தையையும் கற்பித்தார்.

பிராமணசிரேஷ்டரே! இவ்வாறு நாகங்கள் கத்ருவினாற் சபிக் கப்பட்டபோது, அவன்சாபத்துக்குப்பயந்து நாகசிரேஷ்டனான கார்க்கோடகன் மிருந்த அன்புடன் மாதாவாகியகத்ருவைப்பார்த்து 'நான் மைநிறமான வால்மபிராகி உயர்ந்தகுதிரையாகிய உச்சைச்சர வத்தையடைந்து அதனிடம் என்னிறத்தைக் காண்பிக்கப்போகி நேன்; நீ சிறிதும்கவலையில்லாமலிரு' என்றுசொல்ல, கீர்த்திபெற்ற கத்ரு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று தன்புத்ரனுக்கு மறுமொழி சொன்னான்.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ் தி க ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(உச்சைச்சரவத்தைப் பார்ப்பதற்கு வ்னதையும்கத்ருவும் செல்வது.)

தபோதனரே! இரவுமுடிந்து பொழுதுவிடிந்து சூரியோதய மானபின், அடிமையாயிருப்பதாகப் பந்தயஞ்செய்துகொண்ட அந்த ஸஹோதரிகளாகிய கத்ரு வினதை இருவரும், பொருமையுடனும் கோபத்துடனும் உச்சைச்சரவமென்னும் குதிரையைச் சமீபத்திற் பார்ப்பதற்காக, கரைகளிலுள்ள காடுகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சமுத்திரத்தின் அக்கரைக்குச் சென்றனர்.

பிறகு, அவர்கள் ஜலங்களுக்குப் பெரியஆதாரமும், ஆழமும், கலங்கிக்கொண்டு பேரிசைச்சலிடுவதும், பயங்கரமானவைகளும் விகாரமான ரூபமுள்ளவைகளும் க்ரூரஸ்வபாவமுள்ளவைகளும் கோபமுள்ளவைகளும்மாகிய அனேகமாயிரக் கணக்கான நுமிங்கி லங்கள், சிறுமீன்கள், ஆமைகள், முதலைகள், இன்னும் பலரூபங் களானஜந்துக்கள் நிரம்பினதும், ஒருபொழுதும்வற்றாததும், அணுக முடியாததும், எல்லாவகை ரத்தனங்களும் உண்டாகும் இடமும் வருணனுக்கு இருப்பிடமும், ஸர்ப்பாங்களுக்கு வாஸஸ்தானமும், மிகாமணியமும், நதிகளுக்குப்பர்த்தாவும், வடவாக்கினிக்கு இருப் பிடமும், அஸுரர்களுக்கு ஆதரவும், பிராணிகளுக்குப் பயத்தை உண்டாக்கத்தக்கதும், ஜலத்தின்மிகுதியால் ஸுகசாரமும், லோக லிலக்ஷணமும், தேவர்களுடைய அமிர்தத்துக்கு முக்கியமான இட மும், அளவிடவும் சிந்திக்கவும் முடியாததும், பாவங்களைப்போக்கு வதும், ஆச்சரியப்படத்தக்கதும், கம்பீரமும், ஜல ஜந்துக்களின் சப் தத்தினாற் பயங்கரசப்தமுள்ளதும், ஆழமான சுழல்களினால் கஷ்ட முள்ளதும் எந்தப்பிராணிகளுக்கும், பயத்தை உண்டிபண்ணுவதும்,

காற்றினால் ஜலம் உளஞ்சல்போல் அலைவதும், கலங்கி வேகமாகமேலே கிளம்புவதும், அலைகள் நாலுபக்கங்களிலும் கைகளைப்போல் அசைவதனால் கூத்தாடுவதுபோல்வதும், சந்திரனுடைய உதயாஸ்தமனங்களை அனுசரித்து அலைகள் மாறுவதும், பாஞ்சஜன்யமென்னும் சங்கத்தின் உத்பத்திஸ்தானமும், உயர்ந்தவஸ்துக்களுக்கு முக்கியமான இருப்பிடமும், அளவில்லாததேஜஸையுடைய பகவானாகிய விஷ்ணுவராஹரூபமெடுத்துப் பூரிபைத்தூக்கினபோது அவரால் உள்ளே புருந்துகலக்கப்பட்ட ஜலமுள்ளதும், அத்திரியென்னும் பிரம்மரிஷி துறுவருஷகாலம் நவந்செய்தும் ஆழமறியாபடாகதும், பாதாளத்தின் இருப்பிடமும், மாறாததும், கரைகடங்கதேஜஸுள்ள பத்மநாபனென்னப்பட்ட விஷ்ணுஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தினகாலத்தில் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோசகித்திரைசெய்தபோது அவருக்குச் சயனமும், இந்திரனுடையவஜ்ராயுதப் பிரயோகத்துக்குப் பயந்த மைநாகபர்வதத்துக்கு அபயங்கொடுத்ததும், யுத்தத்தில் அடிபட்டுப் பயத்தினால் முறையிட்ட அஸுரர்களுக்குச் சிறந்தசரணமான இடமும், வடவையின் முகத்தில்ஜ்வலிக்கிற அக்னிக்கு ஜலமென்னும் ஹஸிஸைக்கொடுப்பதும், சபகரமும், கரைகடந்து விரிந்திருப்பதும், ஆயிரக்கணக்கான அநேகமஹாநதிகள் ஒன்றுக்கொன்று பொருமை கொண்டவைபோல் ஆவலுடன் ள்போதும் பிரவேசிப்பதும் நிரப்புவதுமாகச் சேருமிடமுமாகிய பெருங்கடலைக்கண்டனர்.

அலைகளினால் நர்த்தனம்செய்வதுபோன்றதும், பிரவேசிக்கமுடியாததும், மீன்களும் முதலைகளும் நிரம்பிப்பயங்கரமானதும், ஜலஜந்துக்களின் கடுங்கூசரலகளினற நர்ச்சிப்பதுபோல்வதும், ஆகாசம்போல் விசாலமானதும், ஆழமும், முடிவில்லாததுமாகிய பெரிய சமுத்திரத்தை அவர் இருவரும் கண்டனர்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஆவஸ்திகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நாகங்கள் உச்சைசீரவத்தின் வால்மடிகளாக ஆவதும், கத்ருவும் வன்மையும் கடலைத்தாண்டுவதும்.)

நாகங்கள், 'நமதுதாய், தன்அபிஷ்டம் நிறைவேறாமற்போனால், அன்புவையாமல் நம்மைத்தகித்துள்ளீவள் ; அவளுக்குத்தயைவந்தால் இந்தச்சாபத்திலிருந்து நம்மை விடுவிப்பள் ; அதனால்

அவள் சொன்னதை நாம்செய்யவேண்டும் ; உச்சைச் சுவத்தின் வாலீக் கறுப்பாச்செய்யவேண்டும் ; இதில் ஸந்தேகமில்லே ' என்று நிர்சாய்செய்து, அந்தக்குதிரைக்குக் கருமையான வால்கள் போலிருந்தன. அப்போதும், அந்த ஸப்தரிகள் இருவரும் பந்த யஞ்செய்துகொண்டனர். பிராமணசிரேஷ்டனே ! பந்தயம்போட்டுக் கொண்டிருந்த இந்த ஸகோதரிகள் இருவர்களும் மறுபடியும் பந்தயத்தை நிர்சயித்துக்கொண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் ஸமுத்திரத்தின் அக்கரைக்குச் சென்றனர்.

கலர்சமுடியாததும், ஜலங்களுக்கெல்லாமிருப்பிடமும், காற்றினால் அநிகவேசமாகக் கலக்கப்படுவதும், பெரியகோஷமுடையதும், நிடமிங்கிலமதல்யங்களும் முதலைகளும் அநேகமாயிரக்கணக்கான பலவகைப் பயங்கரமான ஜந்துக்களும்நிரம்பினதும், அணுக முடியாத ஆழமுள்ளதும், அதிக பயத்தைத் தரத்தக்கதும், ரத்தனங்களுக்கெல்லாமிருப்பிடமும், வருணனுடைய கிருகமும், நாகங்களுக்கு வாஸஸ்தானமும், நதிகளுக்கு மிகவும் இனியகணவனும், வடவாக்கினிக்கு வாஸஸ்தலமும், அஸுரர்களுக்கும் பயங்கரமான பிராணிகட்கும் இருப்பிடமும், வற்றாதஜலமுள்ளதும், பிரகாசமான நிறமுள்ளதும், ஓப்பற்றதும், தேவாயிரத்தத்திற்கு முக்கியமான இடமும், அளவிடவும் சிந்திக்கவும் முடியாததும், பாபத்தைப் போக்குவதும், அங்கங்கே ஆயிரக்கணக்காக அநேக மஹாநதிகளால் மேன்மேலும் நிரப்பப்படுவதும், அலைகளினால் கூத்தாடுவது போல்வதுமாகிய சமுத்திரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, தஷ்டுத்திரிகளாள் கத்ருவும்வினதையும், ஆகாசமார்க்கமாகச் சென்றனர். இவ்வாறாக, மிகவும் அசைகின்ற அலைகளினற்கலங்குவதும், அகாதமும், அகன்றதும், ஆகாசநிறமுள்ளதும், வடவாக்கினியின் ஜ்வாலையினால் தகிக்கப்படுவதும், கர்ச்சிக்கின்றதுமாகிய அந்தச் சமுத்திரத்தை அவ்விருவரும் விரைவாகத்தாண்டினர்.

இருபத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ் தீ க ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(கருடஜனனமும், தேவர்துதித்தலால் அவர் தேஜஸைக்கீதறுக்கினதும்.)

கத்ரு வினதையுடன்கூட விரைவாகச்சென்று, அந்தஸமுத்திரத்தைக்கடந்து, உடனே அந்தக்குதிரையினருகிற்போய்ச் சேர்ந்தான். பிறகு, அவர்களிருவரும் சந்திரகிரணம்போல்வெண்மையானதும்

கறுத்தவா லுள்ளதும், மிகுந்த வேகமுள்ளதுமாகிய அந்த உயர்ந்த குதிரையைக் கண்டனர். வாலீச்சேர்ந்த மயிரிகள் மிகவும் கறுப்பாயிருப்பதைக்கண்டு, துக்கக்குறிப்போடுகூடிய வினதையைக் கத்ருவானவள் அடிமையாக நியமித்தாள். பிறகு, அந்த வினதை அந்த விஷயத்தில் பந்தயத்தைத் தோற்று, துக்கத்தினால் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு, அடிமைத்தன்மையை வலியித்தாள்.

அப்படியிருக்கிற ஸமயத்தில், குறித்தகாலம் வந்தபோது சிறந்த தேஜஸையுடைய கருடரும், தாயாரில்லாமலே, முட்டையை உடைத்துக்கொண்டு பிறந்தார். சிறந்த உத்ஸாஹமும் பலமுமுள்ளவரும், தம் ஒளியினால் எல்லாத்திசைகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்வரும், நீனத்தபடி ரூபமெடுப்பவரும், நீனத்தபடி போகிறவரும், நீனத்தபடி சக்தி எடுத்துக்கொள்ளுகிறவரும், ஜ்வலிக்கின்ற பெருநெருப்புப்போற் பயங்கரமாகப் பிரகாசிக்கின்றவரும், மின்னல்போற் பிரகாசிக்கும் சிவந்த கண்ணையுடையவரும், பிரளயகாலாக்கினிக் கொப்பானவருமாகப் பெரிய சரீரத்துடன் வருத்தியடைந்த அந்தப் பகலியாகிய கருடன், பயங்கரமாகவும் பயங்கரசுத்தத்துடன் இரண்டாவது வடவாக்கினிபோல் உக்கிரமாகவும் ஆகாயத்திற் சென்றார். அவரைப் பார்த்துத் தேவர்களனைவரும் அக்னியைச் சரணமடைந்தனர். விச்வரூபியாக வீற்றிருக்கும் அக்னியை வந்தனஞ் செய்து, 'அக்னியே! நீ அதிக வருத்தியை யடையாதே; எங்களைத் தவழிக்க விரும்பாமலிருக்கிறாயா? உன்னுடைய மிகப்பெரிய உருவம் ஜ்வலித்துக்கொண்டு பரவுகிறதே' என்று கேட்டனர். அதற்கு அக்னி 'அஸுாரசுத்ருக்களே! இந்தப் பெரிய உருவம் நீங்கள் நீனக்கிற படி என்னுடையதன்று; இவன் சிறந்த பலமுள்ள கருடன்; தேஜவிலினால் எனக்கொப்பானவன்; பிறக்கும்போதே மிகச்சிறந்த தேஜஸுள்ளவாகப் பிறந்தவன்; வினதைக்கு ஆனந்தத்தைவிருத்திசெய்கிறவன்; இந்த ஒளியின் மிகுதியைக் கண்டு உக்கருக்குப் பிரமம் உண்டாயிருக்கிறது; இவன் நாசங்களுக்கு நாசத்தை உண்டாக்குகிறவன்; கச்யபரது புத்ரன்; மஹாபலசாலி; தேவர்களுக்கு நன்மை செய்வதிலேயே பிரவர்த்தித்தவன்; அஸுார்களுக்கும் ராணஸர்களுக்கும் மட்டும் விரோதி; இவன்விஷயத்தில் எவ்விதத்திலும் நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம்; என்னுடன் சேர்ந்து பாருங்கள்' என்று சொன்னான்.

அக்னியால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தத் தேவர்கள் ரிஷிக் கூட்டங்களுடன் கருடனிடஞ்சென்று தூரத்தில் நின்றுகொண்டு அந்தக்கருடனை அடியில்வரும் வாக்கியங்களினால் துதித்தனர்.

1 நீ 1ரிஷி; நீ மஹாமஹிமையுள்ளவன்; நீ தேவனாகிய பக்ஷிராஜன்; நீ ப்ராபு; சத்துருக்களுக்குத் தாபம் உண்டிபண்ணுபவன்; நீ 2ஸூர்யன்; நீ உயர்ந்த ஸ்தானத்திலிருப்பவன்; நீ ப்ராஜைகளைக் காப்பவன்; நீ 3இந்திரன்; நீ ஹயகீர்வனென்னும் விஷ்ணுவின் அவதாரம்; நீயே 4சிவன்; நீ உலகத்துக்கெல்லாம் ஈர்வரன்; நீ ப்ராபஞ்சத்துக்கு முகம்போல முதன்மையான ப்ரம்மா; நீ பிராமணன்; நீயே அக்னி; நீயே வாயு; நீதான் 5 தாதாவும்விதாதாவமாகிய இரண்டு தேவர்களும்; 6 நீ தேவச்சேஷ்டனாகிய விஷ்ணு; நீ மஹான்; நீ எப்போதும் சத்துருக்களைத் தோற்கச்செய்பவன்; 7 நீ அபிரீதம்; நீ பெரிய கீர்த்தி; நீ பேரொளி; நீ யாவருக்கும் பிரியமானவஸ்து; நீயே எங்கெல்லோருக்கும் சிறந்த காப்பு; நீ தான் எப்போதும் எங்களுக்குக்கதி; உன்னால் எங்களுக்குப் பயம் வருவதேது! அழியாத கீர்த்தியுள்ளவனே! நீ பலமென்னும் அலைநிறைந்த கடல்; எதையும் சாதிக்கவல்லவன்; தாழாத ஸ்வபாவமுள்ளவன்; எல்லாம் நிறைந்தவன்; நீ எதிரிகளால் தாங்கக்கூடாதவன்; வருவதும் சென்றதுமாகிய அனைத்தும் உன்னிடமிருந்து உண்டாயின; நீ மேலானவன்; ஸூர்யனைப்போல் கிரணங்களினால் இந்த ஜங்கமஸ்தாவரமனைத்தையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறாய்; சூர்யனுடைய ஒளியை மறைத்துவிடுகிறாய்; நீயே அடிச்சடி முடிவைச் செய்கிறவன்; இந்த கித்யாநித்யங்கள் யாவும் நீயே; அக்னியைப் போன்ற ப்ரகாசமுள்ளவனே! ஸூர்யன் கோபித்துக்கொண்டால் பிரஜைகளை எவ்வாறு தணிப்பானோ, அவ்வாறு தணிக்கிறாய்; யுகங்கள் நிரும்புவதை முடிப்பதற்கும் எல்லாவற்றையும் அழிப்பதற்கும் ஜ்வலிக்கிற ப்ரளயகாலாக்னிபோற் பயங்கரனாயிருக்கிறாய்; மஹத்தான சக்தியுள்ளவனும், அக்னியைப்போன்ற பிரகாசமுள்ளவனும், மேகத்திலில்லாமற் பிரகாசிக்கின்ற நின்னலைப் போன்றவனும், இருளையொழிப்பவனும், 8 எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டவனும், வரத்தைக் கொடுப்பவனும், ஜயிக்க முடியாத ப்ராஹ்மமுடையவனும், மிகுந்த

1 சிறந்த ஞானமுள்ளவன்.

2 செம்மையாக லோகத்தைப் பிரவர்த்திக்கச்செய்தவன்.

3 மிகுந்த ஐசுவர்யமுள்ளவன்.

4 இங்கே சரன் என்று பாடம்கொண்டு திரிபுரஸம்ஹாரத்தில் பாணருபியாயிருந்த விஷ்ணு என்பது பழையஉரை.

5 தாதா=ஞானசக்தி, விதாதா=மாயையென்பது பழையஉரை.

6 இங்கே, நீ தேவச்சேஷ்டன்; வியாபிப்பவன் என்பன பழையஉரை.

7 ஆனந்தருபன். 8 காரணகாரியருபன் என்பது பழையஉரை.

பலமுள்ளவனும், ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனுமாகிய பக்ஷிராஜாவான கருடனாகிய உன்னிடம் வந்து நாங்கள் சரணாகதிசெய்கிறோம். ஜகத்துக்கெல்லாம் ப்ரபுவே! மாற்றுயர்ந்த பொன்னிறமான உன் ஒளியினால், உலகமெல்லாம் மிகவும் தாபமுண்டாக்கப்பட்டது. நீ மஹாத் மாக்களாகிய தேவர்களெல்லாரையும் காப்பாடாக, விமானங்களிலேறிச் சஞ்சரிக்கிற தேவர்கள் தோல்வியடைந்தவர்களாய்ப் பயத்துடன் ஆகாயத்தில் வழியைவிட்டு விலகிப்போகின்றனர், ஸமர்த்தனே! பக்ஷிராஜனே! நீ தயையுள்ளவரும் மஹாத்மாவுமாகிய கச்யபரிஷியின் புத்திரன்; ஆதலால், நீ கோபிக்கலாகாது; உலகத்தின்மீது மிகுந்த தயைபண்ணு; நீ ஸமர்த்தன்; தேஜஸையடக்கிக்கொள்; எங்களைக் காப்பாற்று; பக்ஷியே! பெரிய இடியின் முழக்கத்துக்குச் சமானமாகிய உன்சபத்தினால் திசைகளும் ஆகாசமும் ஸ்வர்க்கமும் இந்தப் பூமியும் எங்கள் மனங்களும் இடைவிடாமல் நடுங்குகின்றன. அக் னியைப்போன்ற இந்த ரூபத்தை அடக்கவேண்டும்; கோபித்த யமனுக்கு ஒப்பான உன் தேஜஸைக்கண்டு எங்கள் மனம் நிலைதப்பி அலைகின்றது. பக்ஷிராஜனே! வேண்டுகின்ற எங்கள் விஷயத்தில் அனுகூலஞ்செய்; பகவானே! எங்களுக்கு ஸுகத்தைச்செய்து அனுகூலனாக இருக்கக்கூடவாய்' என்றார்கள். தேவர்களாலும் ரிஷிக்கூட்டங்களாலும் இவ்வாறு துறிக்கப்பட்ட அந்தவைனதேயர் உடனே தம் தேஜஸை அடக்கிக்கொண்டார்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஆஸ்நீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

—*—

(ராவண-கீர்வணத்தீரல் ஸூர்யனுக்குக் கோபமுண்டானதும், அருணன் ஸூர்யனை மறைத்ததும்.)

அந்தக்கருடர் தேவர்கள் சொன்னதைக்கேட்டுத் தாமும் தம் தேகத்தைப்பார்த்துத் தம் தேகத்தை அடக்கிக்கொள்ள ஆரம்பித்தார். 'பயங்கரமான ரூபத்தோடுகூடிய என் தேகத்தைக் கண்டு எல்லாப்பிராணிகளும் பயப்படாமலிருக்கட்டும்; பயங்கரமான ரூபத்தினால் இவர்கள் பயந்துருக்கிறார்கள்; ஆதலால், ஒளியைக் குறைக்கிறேன்' என்று சொன்னார். பிறகு, தாம் நினைத்தபடி போகத்தக்கவரும் நினைத்தசக்தி யெடுத்துக்கொள்ளத் தக்கவருமாகிய அந்தக் கருடர் அருணனையும் தம்முதுகின்மேலேற்றிக்கொண்டு பிதாவின் க்ருஹத்தினின்றும் ஆகாசமார்க்கமாகப் புறப்பட்டு மஹாஸமுத்தி

ரத்தின் எதிர்க்கரையிலுள்ள மாதாவினிடம் போய்ச்சேர்ந்தார். சூரியன் மிகஉக்கிரமான தேஜஸுகளால் உலகங்களை எப்போது தழிக்க நினைத்தானோ அப்போது சிறந்த தேஜஸுள்ள ஸூரியனுடைய முன்னிலையில் அருணையும் வைனதேயர் வைத்தார்” என்று ஸூதர் சொன்னார்.

சௌனகர், “பகவானாகிய ஸூரியன் அப்போது எதற்காக உலகங்களைத் தழிக்க நினைத்தான்? அவனுடைய எந்தப்பொருளைத் தேவர்கள் அபகரிக்க, அதனால் அவனுக்குக் கோபமூண்டது?” என்று கேட்க, ஸூதர் சொல்லுகிறார்: “குற்றமற்றவரே! அம்மீர்தம் குடித்த ராஜஸுவைச் சந்திரசூரியர்கள் காண்பித்துக் கொடுத்ததுமூதல் அவன் சந்திரசூரியர்களின்மேல் மிக்க பண்கொண்டான். பிறகு, ராஜஸுவைநன்றினால் ஸூரியன் பீடிக்கப்பட்டபோது ஸூரியன் கோபங் கொண்டி, ‘தேவகாரியத்திற்காகத்தானே ராஜஸுவைக்கு என்மீதுகோபம் உண்டானது; அதுகக்கெடுதியையுண்டாக்குகிற பாபத்திற்கு நானொருவன்தானா பாத்திரம்? எல்லாரும் தங்கள் காரியங்களில் மட்டும் உதவியைத் தேடுகின்றனர். உதவிசெய்தவனுக்குக் கஷ்டம்வந்தபோது அவனைக்கவனிப்பதில்லை; தேவர்கள், ராஜஸுவை என்னைமுங்குவதைப் பார்த்தும் ஸூரித்திருக்கின்றனர். ஆதலால், உலகங்களை அழிப்பதற்கு ஆரம்பிக்கப்போகிறேன்; இதில் ஸந்தேஹமில்லை’ என்று நிச்சயஞ்செய்து அவ்வமனமானான். அங்கிருந்து உலகமழியும்படி பெருந்தாபத்தைஉண்டிபண்ணினான். பிறகு, மஹரிஷிகள் தேவர்களிடஞ்சென்று, ‘இந்த நடுராத்திரியில் எல்லா ஜனங்களுக்கும் பாபத்தைக்கொடுப்பதும், மூன்றுலோகங்களுக்கும் நாசத்தையுண்டாக்குவதுமாகிய ஒருபெரிய தாபம் உண்டாகப்போகிறது’ என்று சொன்னார்கள். உடனே, தேவர்கள் ரிஷிகளுடன் பிரம்மாஷ்டம்சென்று, ‘இப்போது தழிப்பதனுண்டான பெரிய பயத்திற்கு என்னகாரணம்? இன்னும் ஸூரியன் தெரியவேயில்லை; இப்போதே பிரளயம்போலத் தோற்று கிறது; பகவானே! ஸூரியன் உதயமானபின் இஃது எவ்வாறு குமோ?’ என்று கேட்டனர். பிரம்மதேவர், அசுதக்ஷிக்ஷி, ‘இந்த ஸூரியன் உலகங்களையழிப்பதற்காகவே உதயமாக ஆரம்பித்துருக்கிறான்; அவன் காணப்படும்போதே உலகங்களை நீறுக்குவியலாகச் செய்யப்போகிறான்; அதற்குப்பரிஹாரமும் முன்னமே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. கச்யபருடையபுத்தான அருணனென்று பெயர்பெற்ற சிறந்தனானமுள்ள ஒருவன்இருக்கிறான்; பெரியசாரமும்மிருந்தலுளி

1 ருருகேடபதம் பிரமதிசொலவதுமாகச் சிலபுஸ்தகங்களிலிருக்கிறது.

யுமுள்ள அவன் ஸூர்யனுக்குமுன்னே இருக்கப்போகிறான்; ஸூர்யனுக்குலாரதியாக இருந்து ஸூர்யனுடைய ப்ரகாசத்தையும் இழக்கப்போகிறான்; அப்போது உலகங்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் சேஷமமுண்டாகும்' என்று சொன்னார். பின்பு, பிரம்மாவின் ஆஜ்ஞையினால், அருணன் அப்போது அவர் சொன்னதையெல்லாம் செய்தான். ஸூர்யன் உதயமானவுடன் அருணனால் மறைக்கப்பட்டான். ஸூர்யனுக்குக் கோபம்வந்ததும், இவனுக்கு ஸமர்த்ததான அருணன் ஸாரத்தியன் செய்து தாமாகிய இவையெல்லாம் உமக்குச் சொன்னேன். முன் சொல்லப்பட்டிருந்த கருடன் விஷயத்தையும் மறுபடியும் சொல்லுகிறேன்; கேளும்.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஆவ் தீ க பர் வ ி ர். (தோடர்ச்சி).

(வனதை கத்ருவையும் கருடன் ஸர்ப்பங்களையும் சுமந்ததும்.

கத்ரு இந்திரனைத் துதித்ததும்.)

அதன்பின்பு, இச்சைப்படி ஸஞ்சரிப்பவரும் மிகுந்த பராக்கிரமத்தையும் மிகுந்த பலத்தையுமுடையவருமாகிய கருடர் சமுத்திரத்தின் எதிர்க்கரையில் பந்தயத்திலேதோற்று அடிமைத்தன்மையை யடைந்து மிகுந்த தூக்கத்தினால் வருத்தமடைந்துகொண்டிருந்த தம் தாயாகிய வினதையிருந்த இடத்திற்குப்போனார். அதன்பின், ஒருகாலத்தில் கத்ருவானவள், வினதையை அழைத்து, வணங்கி நின்ற அவளைப்பார்த்து, 'உவளுடைய புத்திரன் முன்னிலையில், 'பிரியமான வினதையே! ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் ஒருபிரதேசத்தில் மிகச்சிறந்ததும் பார்க்கிறதற்கு இனியதுமாக நாகங்களுக்கு ஒரிடமிருக்கின்றது; என்னை அங்கே தூக்கிக்கொண்டுபோ' என்று சொன்னான். பிறகு, கருடருடைய தாய் அந்த ஸர்ப்பங்களின் தாயை எடுத்துக்கொண்டுபோனான். கருடரும், தாயினுடைய வாக்கியத்தினால் ஏவப்பட்டவராகி, ஸர்ப்பங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு போனார். வினதையின் புத்திரராகிய அவர் ஸூர்யனுக்கு ஸமீபத்திற்கு போகையில், ஸூர்யகிரணங்களால் தடிக்கப்பட்டு, ஸர்ப்பங்கள் மூர்ச்சையடைந்தன. கத்ரு அந்தநிலைமையிலிருந்த தன்பிள்ளைகளைக் கண்டவுடன் பின்வருமாறு இந்திரனைத் துதிக்கலானான்:

'எல்லாத் தேவர்களுக்கும் ஈசனே! உனக்கு நமஸ்காரம்; பலா ஸூரனை ஸம்ஹரித்தவனே! உனக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம் கொண்டு

வனே ! ஆயிரங்கண்களுடையவனே ! இந்திராணியின்கணவனே ! உனக்குருமஸ்காரம்; ஸூரியனால் தழிக்கப்பட்டஸர்ப்பங்களை நீ ஜலத்தினால் நனைக்கக்கடவாய். தேவசிரேஷ்டனே ! எங்களுக்கு நீதான் உயர்ந்தநாப்பு; புரந்தானே ! நீதானே அளவற்றஜலத்தை வர்ஷிக்கிற தற்குச் சர்நியுள்ளவன்; நீதான் மேகம்; நீ வாயு; நீ அக்னி; நீ மின்னல்; நீ ஆராயத்தில் மேகக்கூட்டங்களைப் பரவச்செய்பவன் ; உன்னையே மஹாமேகமென்று சொல்லுகின்றனர் ; ஒப்பில்வாத உக்கிரமான வஜ்ராயுதமும் நீயே; முழக்கமுள்ளமேகமும்நீ; நீதான் லோகங்களுக்கு ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவும் ஸம்ஹாரகர்த்தாவுமாக இருக்கிறாய்; நீ தோல்வியடையாதவன்; நீ ஸர்வப்பிராணிகளுக்குள்ளும் தேஜஸ்என்று சொல்லப்பட்ட சக்தியாக இருக்கிறாய்; ப்ரகாசத்தைத் தளமாகவுடைய ஸூரியனும் நீயே; நீ அத்துமான பெரிய பிரம்மம்; நீ ராஜா; நீ தேவசிரேஷ்டன்; நீ விஷ்ணு; நீ ஆயிரங்கண்ணுள்ளவன்; நீ ஈசுவரன்; நீ மேலான ஆதாரம்; எல்லாம் நீ; அயிர்தம் நீ; தேவனே! மிகவும் பூஜிக்கப்பட்டசந்திரனும் நீ; முகூர்த்தமும் நீயே; த்ரிதியும் நீயே; லவமென்னப்பட்டக்ஷணத்திற்குள் சிறிய காலமும் க்ஷணமும் நீயே; சக்லபக்ஷமும் நீயே; க்ருஷ்ணபக்ஷமும் நீயே; இமைத்தலும் நீயே; பதினெட்டு இமைக்கொட்டுகள் சேர்ந்த காஷ்டையும் நீயே; முப்பது காஷ்டைகளாகிய கலையும் நீயே; வருஷங்களும் ருதுங்களும் மாஸங்களும் இரவுகளும் பகல்களும் நீயே; மலைகளும் காடுகளமடங்கிய உத்தமமான பூமியும் நீயே; ஸூரியஸூடுகூடிய இருளற்ற ஆகாசமும் நீயே; 1 த்ரிமிகளும் த்ரிபிங்கிலங்களும் சியூரீன்சுளும் முதலைகளும் வெகுவாயுள்ளதும் பெரிய அலைகளோடு கூடியதுமான மஹாஸமுத்ரமும் நீயே; ஞானவான்களாகிய மஹரிஷிகளாலே நீ உயர்ந்தகீர்த்தியுள்ளவனென்று எப்போதும் பூஜிக்கப்படுகிறாய்; துதிக்கப்பட்டு ஸந்தோஷமுள்ள மனத்தோடு யஜ்ஞங்களில் ஸோமாஸத்தையும் ஹோமஞ்செய்யப்பெற்ற ஹவிஸ்களையும் யஜ்ஞம்பயன்படுவதற்காக நீ பாணம்பண்ணுகிறாய்; லுப்தறற்பெருஞ்சேனைகளுள்ளவனே! பிராமணர் எப்போதும் ப்ரயோஜனத்திற்காக இவ்வுலகத்தில் யாகங்களினால் உன்னை ஆராதிக்கின்றனர்; மந்த்ரங்களினால் ஸ்துதிக்கின்றனர்; யாகத்தை முக்கியமாக அவலம்பித்த பிராமணசிரேஷ்டர்கள் உனக்காசுத்தான் எல்லா முயற்சிகளுஞ்செய்து வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் ஓதுகின்றனர்' என்றார்.

இருபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ஆஸ்தீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இந்திரன் வருஷித்ததும், நாகங்கள் ராம வியகதீகை அருடந்ததும்.)

இது, கந்ருசிஷுல் துரிக்கப்பட்டபகவானுபே இந்திரன் அப்போது கறுத்த மேகங்களின் கூட்டங்களினால் ஆரமுமுமையையும் மறைபச்செய்து, அந்தமேகங்களைப்பார்த்து, 'ஸுகமான ஜலத்தைப் பொழியுங்கள்' என்று கட்டளைபிட்டான். அப்படிக்கட்டளையிடப்பட்ட மேகங்கள், மின்னலாற் பிரகாசித்துக்கொண்டும் ஆகாயத்தில் ஒன்றையொன்றுமிஞ்சுவதுபோல் இடைவிடாமல் காச்சனைசெய்துகொண்டும் மிகுந்தஜலத்தைப் பொறித்தன. மிகவும் ஆச்சரியமான அந்தமேகங்கள் மிகப்பெரியகாச்சனையோடு இடைவிடாமல் அபரிமிதமான ஜலத்தை வர்ஷித்ததனால், ஆகாசத்தில் பிரளயகாலம்வந்ததுபோலிருந்தது. மழைத்தாரைகள் அலைகள்போல் மிகுதியாக இருப்பதனாலும் மேகங்களின் அதிககாச்சனைகளாலும் மின்னலுடன் கூடக் காற்றடிப்பதனாலும் ஆகாசம் நர்த்தனஞ் செய்வதுபோலிருந்தது. இடைவிடாத நீர்த்தாரைகளை ஓயாமற்பொழிவின்ற அந்தமேகங்களினால் ஆகாசத்தில் சந்திரஸூரியர்களின் கிரணங்கள் மறைந்துபோயின. அவ்வாறு இந்நிரன் வர்ஷிக்கையில் நாகங்களுக்கு மிகுந்தஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. பூமியெங்கும் ஜலத்தினால் நிரப்பப்பட்டது. நிரமலமான குளிர்ந்த ஜலம் பாதாளம்வரையிற்சென்றது. அப்போது, பூமி பெரும்பாலும் ஜலங்களின் அலைகளால் மூடப்பட்டிருந்தது. ஸர்ப்பங்கள் தங்கள் தாயினுடன் ராமணீயகமென்னும் தீவுக்குச் சென்றன.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஆஸ்தீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அமிர்தம்கொண்டுவந்தால் வந்ததைய அருமத்தனத்தினின்றும் வீடுவப்பதாகக் கருதுக்து ஸர்ப்பங்கள் சொன்னது.)

அப்போது, மேகங்கள் வர்ஷித்ததனால் ஸந்தோஷமடைந்த அந்தநாகங்கள், கருடர் தூக்கிக்கொண்டிபோனதனால் சீக்கிரமாக அந்த ராமணீயகதீபத்தைச்சேர்ந்தன. 1முதலில், அந்தத்தீவுக்கு

1 பிறகு, வேறுதீவுகளுக்குப் போவதனால் முதலென்னப்பட்டது.

வந்து அந்த ஸர்ப்பங்கள், அவ்விடத்தில் பிரம்மாவினால் முதலீகளுக்கு இடமாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பயங்கரமான ¹லவணஸமுத்ரத்தைக்கண்டன; ஸமுத்ரஜலத்தினால் சுற்றிக்கொள்ளப்பட்டதும் பக்ஷிக்கூட்டங்களின் சப்தமுள்ளதும், புதியபுதியபழங்கள் புஷ்பங்களுள்ள வனங்களின் வரிசைகளினால் மறைக்கப்பட்டதும், அழகான வீடுகள் நிறைந்ததும், தெளிந்த ஜலமுள்ள தாமரைக்குளங்களாலும் உயர்ந்த மடுக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், உயர்ந்த வாஸனையைக் கொண்டுவரும் பரிசுத்தமான காற்று வீசுவதும், காற்று அசைப்பதனால் பூமாரி பொழிகின்றவையும் ஆகாயத்தின் மேல் எழும்புகின்றவைபோல் உயர்ந்தவையும் அங்குள்ள நாகங்களைப் பூமாரிகளினால் நீனப்பவைபோன்றவையுமாகிய சந்தன வ்ருஷ்டங்களாலும் காற்றினால் இறைக்கப்பட்ட புஷ்பங்களை யுடையவேறு மரங்களாலும் சோபிக்கின்றதும், மனஸுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதும், பூலோகத்தில் அமையாததும், கந்தர்வர்களுக்கும் அப்ஸரஸுகளுக்கும் பிரியமானதும், வண்டிகள் மதித்துச் சப்திப்பதும், பார்ப்பதற்குப் பிரியமானருபமுள்ளதும், ஜனங்களின் மனத்தை இழுக்கத்தக்க எல்லாவற்றாலும் அழகியதும், ஸுகமும் பரிசுத்தமும் கத்ருவின் புத்திரர்களுக்குச் சந்தோஷகரமுமாகிய வனத்தை ஸர்ப்பங்கள் கருடருடன் பார்த்தன. அப்போது அந்த ஸர்ப்பங்கள் அந்தவனத்தை அடைந்து விளையாடின. சிறந்த பராக் கிரமமுள்ள பக்ஷிராஜாவாகியகருடனைப்பார்த்து, "எங்களை இதை விட அழகாயும், தெளிந்த ஜலமுள்ளதாயுமிருக்கிற மற்றொருதீவுக்குக் கொண்டுபோ; பக்ஷியே! போகும்போது நீயும் அழகான பல தேசங்களைப் பார்க்கிறாயன்றே' என்று சொல்லின.

அப்போது, வைனதேயர் ஆராய்ந்துபார்த்துத் தமதுமாதா வாகிய வினதையை நோக்கி, 'தாயே! ஸர்ப்பங்கள் சொல்வதைநான் செய்வதற்கு என்னகாரணம்?' என்றுகேட்டார். வினதை, 'பக்ஷிராஜனே! என்மாற்றால் பந்தயம்போட்டு, ஸர்ப்பங்களைக்கொண்டு கெட்ட உபாயத்தினால் மோசஞ்செய்து அந்தப்பந்தயத்தைப் பொய்யாகச் செய்ததனால், நான் அவளுக்கு அடிமையாயிருக்கிறேன்' என்றுசொன்னாள். தாய் அந்தக் காரணத்தைச் சொன்னவுடன், அவர், அவளுடைய துக்கத்தினால் தாமும் வருத்தமுற்று ஸர்ப்பம்

¹ முன்பு, அவர்கள் அங்கே லவணஸுனைப் பார்த்தார்கள் : மறுபடி போனபோது அவனில்லை பென்று கருத்து என்பது பழையவுரை.

களைநோக்கி, 'ஓ! நக்குகின்ற பாம்புகளே! எதைக்கொணர்ந்து, அல்லது எதைத்தெரிந்துகொண்டு, அல்லது எவ்விதமான முயற்சியை இங்கே செய்து, உங்களுக்குச்செய்யும் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுபடுவேன்? உண்மையைச்சொல்லுங்கள்' என்று சொன்னார்.

அதைக்கேட்டு ஸர்ப்பங்கள், 'பகலியே! பராக்கிரமத்தினால் அமிர்தம்கொண்டுவா; அதன்பின் உனக்கு அடிமைத்தனத்திலிருந்து விமோசனம் உண்டாகும்' என்று கருடனுக்குச் சொல்லின.

இருபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.
ஆஸ்திகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கருடர் வேடச்சேரியை விழங்கினது.)

ஸர்ப்பங்களினால் இவ்வாறு சொல்லப்பெற்ற கருடர், பின்பு தாயைநோக்கி, 'நான் அமிர்தம் கொண்டுவரப் போகிறேன்; எனக்கு என்ன ஆகாரமென்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்? என்று கேட்க, வினதை, 'சமுத்திரத்தின் நடுவிலுள்ள தீவின் ஒரு பாகத்தில் ஒரு பெரிய வேடச்சேரியிருக்கிறது. பகலிராஜனே! அவ்விடத்தில் பாபிகளும், இஹபரமாகிய இரண்டிலோகங்களுமில்லாதவர்களும், தயையற்றவர்களும், துஷ்டர்களுமாகிய வேடர்களுடைய வீடுகளிருக்கின்றன. அநேகமாகியும் வேடர்கள் இருக்கின்றனர். அவர்களைப் பிடித்துவிட்டு அமிர்தத்தைக் கொண்டுவா; பிராமணனைமட்டும், எந்தக்காரியத்திற்காகவும், நீ கொல்ல நினையாதே; பிராமணன் அக்னிக்கொப்பானவன். எந்தப் பிராணிகளும் அவனைவதஞ்செய்கல் தகாது. கோபம்மூட்டப்பட்ட பிராமணன், அக்னிபோலவும் ஸூரியன்போலவும் விஷம்போலவும் ஆயுதம்போலவுமாகிறான். பிராமணன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பெரியவன் என்று சொல்லுகின்றனர். மேற்சொன்ன வகையாகிய ஸ்வபாவங்களாலேதான் பிராமணன் பெரியோர்களால் கௌரவிக்கப்படுகிறான். குழந்தாய்! அப்படிப்பட்ட பிராமணனை எவ்வளவு கோபமிருந்தாலும் நீ கொல்லாதே. எந்தக்காரணத்தாலும் பிராமணர்களுக்குத் துரோகஞ்செய்வது தகாது. குற்றமற்றவனே! கடிந்தவமுள்ள ஒரு பிராமணன் சிறினால் எவ்வாறு பஸ்மமாகச்செய்வானே அவ்வாறு அக்னியும் செய்யாது. ஸூரியனும்செய்யான்; ஆதலால், நான் சொன்ன அநேக அடையாளங்களைக்கொண்டு நீ வருணங்களில் உயர்ந்தவனான பிராமணனைத் தெரிந்துகொள். பிராமணன் பிராணிகளுக்கு முதலில் உண்டானவன்; வருணங்கள் நான்கிலும் சிறந்த

வன்; தந்தையைப்போலவும் குருவைப்போலவுமிருப்பவன்' என்று சொன்னான். அதற்குக் கருடர், 'அம்மா! பிராமணன் எவ்விதமானவன்? அவன் ஸ்வபாவம் என்ன? சக்தியென்ன? அவன் பார்ப்பதற்கு அக்னியைப்போலிருப்பானா? அல்லது சந்திரனைப்போல இனிமையாயிருப்பானா? அம்மா! நான் ப்ரயோஜனத்திற்காகக் கேட்பதனால் பிராமணனை நான் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய அவனுடைய மேன்மையான அடையாளங்களை நீ எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்க, வினதை சொல்லுகிறான்.

'புத்திரனே! எவனை நீ விழுங்கும்போது தொண்டையில் தூண்டில்முள் போவதுபோலிருக்குமோ, தணலைப்போற் சுடுமோ, அவனை உயர்ந்தவனான பிராமணனென்று அறி; கோபம்வந்தபோதிலும் எக்காலத்திலும் நீ பிராமணனைக்கொல்லாதே' என்று சொல்லி, மறுபடியும் புத்ரப்பேரமையினால், 'உன் வயிற்றிற்போன பின் எவன் ஜரிக்காமலிருப்பானோ அவனைப் பிராமணைத்தமனென்றறி' என்றும் சொன்னான். பிறகு, வினதை கருடருடைய ஒப்பற்ற சக்தியை அறிந்திருந்தும் நாசங்கள் செய்த தீங்கினால் மிகுந்த துக்கங்கொண்டு புத்ரவாத்ஸல்யத்தினால் ஆசீர்வாதம் செய்யத்தொடங்கினான்: 'உன் சிறகுகளை வாய்புகவான் காக்கக்கடவர்; முதுகைச் சந்திரசூரியர்கள் காக்கக்கடவர்; உன் சிரஸை அக்னிபுகவான் காக்கக்கடவர்; உன் சரீரத்தைச் சுற்றிலும் அஷ்டவஸுக்கள் காக்கக்கடவர்; எங்கும் வியாபித்த விஷ்ணு உன் அங்கங்களெல்லாவற்றையும் காக்கக்கடவர். புத்திரனே! நானும் எக்காலத்திலும் உனக்குத் தீங்குகளில்லாமையையும் க்ஷேமமுண்டாவதையும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு இங்கே உட்கார்ந்து எப்போதும் மங்களகாரியங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பேன். புத்திரனே! நீ ஆரம்பித்தகாரியம் நல்லமுடிவுடையுமபடி வழியில் தீங்கில்லாமற் செல்வாயாக' என்றான்.

அந்தக்கருடர், அன்னை சொன்னதைக் கேட்டபிறகு, சிறகுகளை விரித்துக்கொண்டு ஆகாயத்திற் கிளம்பினான். பின்பு, பலவானாகிய கருடர் பசியுடன் வேட்களிருக்குமிடத்திற்கு உலகத்தையழிக் கிற இரண்டாவது யமன்போலப் போய்ச்சேர்ந்தார். அப்போது அந்தக்கருடர் அந்தவேட்களை ஸம்ஹரிப்பதற்காக ஆகாசத்தையளாவிய பெருந்தூளியை எழுப்பி ஸமுத்திரத்தின் நடுவிலுள்ள ஜலத்தை வற்றச் செய்து, அருகிலுள்ள பர்வதங்களை அசையச்செய்து,

1 கிருஷ்ணசாரியர் பாடத்திற்குப் பர்வதங்களிலுள்ள மரங்களையென்று கொள்க.

வேடர்களுடையவழியைத் தடுத்துக்கொண்டு வாயைப்பெரிதாகத் திறந்தார். பிறகு, வேடர்கள் பயத்தால் பரபரப்படைந்து, அந்தக் கருடர் வாயைநோக்கியே ஓடினர். பெருங்காற்றினால் மரங்கள் ஆடுகின்ற வனத்திலுள்ள பக்ஷிகள் மண்ணோடுசுடிய காற்றினால் திசைதெரியாமல் ஆகாயத்துக்குள் ஓடுவதுபோல, அந்த வேடர்கள் மிகப்பெரிதாகத் திறக்கப்பட்ட அந்தக் கருடருடைய வாயினுள் ஆயிரக்கணக்காக ஓடினர். பிறகு, சத்துருக்களை ஸம்ஹரிக்கிற வரும் மிகுந்த பலமுள்ளவரும் பக்ஷிகளுக்கெல்லாம் ராஜாவும் பசித் தவருமாகிய கருடர் மீன்களினால் ஜீவிப்பவர்கள் பலவகையாரையும் விழுங்கிக் கொல்வதற்காகச் சிக்கிரத்தில் வாயைமூடினர்.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஆஸ்திகபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கருடர் பிராமணனை வீழங்காமல் விட்டதும், யானையையும் ஆமையையும் தூக்கிக்கொண்டு சென்றதும்.)

ஒருபிராமணன் தன்பாரியையுடன் கருடருடைய நெஞ்சிற் போகும்போது, எரிகின்றதணல்போற் சுட்டான். அவனைப்பார்த்துப் பக்ஷிராஜர், 'பிராமணசிரேஷ்டனே! வாயைத்திறக்கிறேன்; நீ சிக்கிரம் வெளியிற்போ: எப்போதும் பாவச் செய்கைகளிலேயே இருப்பவனான பிராமணனையும் நான்கொல்லேன்' என்றுசொன்னார்.

இவ்வாறுசொல்லுகின்ற கருடரைப்பார்த்து, அந்தப்பிராமணன், 'என்பாரியையாகிய இந்தவேடச்சியும் என்னுடன்கூட வெளிப்பட வேண்டும்' என்று கேட்டான். கருடர், 'இந்தவேடச்சியையும் அழைத்துக்கொண்டு விரைவாக நீ வெளியிற்செல்; என்ஜாடராக்ளியினால் நீ ஜீரணமாவதற்குமுன் சிக்கிரமாக உன்னை நீ காப்பாற்றிக் கொள்' என்றார். பின்பு, அந்தப்பிராமணன் வேடச்சியுடன்வெளிப்பட்டிக் கருடருக்கு ஆசீர்வாதம்செய்து, நீனைத்த இடத்திற்குச் சென்றான். அந்தப்பிராமணன் பாரியையுடன் வெளிப்பட்டபின் அந்தப்பக்ஷிராஜர் பக்ஷங்களை விரித்துக்கொண்டு மனோவேகமாக ஆகாசத்தில் எழும்பினார். பிறகு, அறியக்கூடாத மஹிமையுள்ள கருடர் தம்பிதாவான கசியபரைக்கண்டு அவர் கேட்டதற்கு முறைப்படி தம்வரலாற்றைத் தெரிவித்தார். பின்பு, கசியபமஹரிஷி அவரை நோக்கி, 'புத்திரனே! உனக்கும் உன்தமையனுக்கும் உன்தாயா

ருக்கும் போஜனத்தில் மிகுந்தஸௌக்கியம் எப்போதுமிருக்கிறதா? முக்கியமாக உனக்கு வேண்டிய மிகுதியான ஆகாரம் மனுஷ்யலோகத்தில் கிடைக்கின்றதா? அறிவேகமாக நீங்களேபோகிறாய்? எனக்கு நீ சொல்லக்கடவாய்' என்று கேட்டதற்குக் கருடர்சொல்லலானார்.

‘பிதாவே! என்தாயாருக்கும் என்பிராதாவுக்கும் போஜனத்தில் எப்போதும் ஸௌக்கியந்தான்; எனக்கு மிகுதியான போஜனம் வேண்டியிருப்பதனால் அவர்களைப்போல் ஸுகமில்லை. எல்லாவற்றிலுள் சிறந்த அமிர்தத்தைக் கொண்டிவரும்படி என்னை ஸர்ப்பங்கள் ஏவியிருக்கின்றன. என்தாயாரின் அடிமைத்தனத்தை விடுவிப்பதற்காக இப்போது நான் அதைக்கொண்டிவரப் போகிறேன். உணவுக்காக வேடர்களைச் சாப்பிடும்படி என்மாதா சொன்னாள். ஆயிரக்கணக்கான வேடர்களை உண்டும் எனக்குத் திருப்தியுண்டாகவில்லை. பகவானே! பிரபுவே! ஆதலால், நான் எதை உண்டால் அமிர்தத்தைக்கொண்டிவரச் சக்தியுள்ளவனாயிருப்பேனே, அப்படிப்பட்ட வேறொரு உணவை நீங்கள் எனக்குச் சொல்லுங்கள்; என்பசியும் தாகமும் நிவிர்த்தியாகும்படியான ஆகாரத்தை எனக்கு நீங்கள் சொல்லவேண்டும்’ என்றார்.

கசியபர், ‘இந்த ஏரி மிகப்பண்ணியமென்று தேவலோகத்திலும் பிரஸித்திபெற்றது. இதில் ஒரு யானை பழம்பிறப்பில் தன்ஜ்யேஷ்டனான ஆமையை எப்போதும் தலைகுனிந்துகொண்டு இழுக்கின்றது. அவ்விரண்டிற்கும் முந்நியஜன்மத்தில் விரோதமுண்டானதையும் அவ்விரண்டினுடைய அளவையும்பற்றி நான் பூர்ணமாகவும் ஸரியாகவும் சொல்லுகிறேன்; கேள். குழந்தாய்! பசுதியே! முன்னே அவ்விரண்டிக்கும் மாதாபிதாக்களின் பொருள்களைப் பிரித்துக்கொள்ளுகிற விஷயத்தில் உண்டான விரோதத்தைப் பற்றிய கதையொன்று உனக்குச் சொல்லுகிறேன். அது ஸம்ஸாரத்தில் ஒழிவை விருந்திசெய்யத்தக்கது. நீ கேள்; உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும்’ என்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

‘விபாவஸுவென்று பெயருள்ள ஒரு மஹரிஷியிருந்தார். அவர் அகிககோபமுள்ளவர்; அவருக்கு ஸுப்ரதீகரென்னும் பெயருள்ள தம்பி ஒருவரிருந்தார். அவர் சிறந்த தவமுள்ளவர்; அந்தஸுப்ரதீக மஹகரிஷி, தமையனுக்கும் தமக்கும் சொத்துப் பிரியாமலிருப்பதில் இஷ்டமடையவில்லை; ஸுப்ரதீகர் எப்போதும் சொத்தின்விபாகத்தைப் பற்றியே பேசுவது வழக்கம். அந்தஸுப்ரதீகரைப் பார்த்து, ஸஹோதரரானவிபாவஸு ‘பெருந்தவமுள்ளவனே! விபாகத்தில்

அநேகம்பிழைகளநேரிடும். பலர், அறிவின்மையால் எப்போதும் விபாகத்தையே செய்யவிரும்புகின்றனர். பிரித்துக்கொண்டபிறகு, திரளியத்தினால் மோஹங்கொண்டு ஒருவரையொருவர் ஆதரிப்பதில்லை. பிறகு, ஸ்வகார்யபரர்களும் தங்கள் தனங்களை வைத்துக்கொண்டு பிறகு தனித்தனியிருப்பவருமான இந்த மூடர்களைத் தெரிந்திகொண்டு விரோதிகள் மித்திரர்களைப்போற்சேர்ந்து, இவர்களைக் கலைக்கின்றனர். மற்றும் சிலர், இவர்கள் கலைந்துபோனதை அறிந்து இடையிலே பிரவேசிக்கின்றனர். விரோதமுள்ளவர்களுக்கு உடனே சீர்க்குடத்தில் பெரிய நஷ்டம்வருகின்றது. ஆதலால், பெரியோர் சொல்லிற் கட்டுப்பட்டவர்களுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் ஸந்தேஹப்படாதவர்களுமான ஸஹோதரர்கள் பிரித்துக்கொள்வதை யோக்கியர்கள் சிலாகிப்பதில்லை' என்று சொன்னார். இப்படிச் சொல்லப்பட்டும், ஸுப்ரதீகர் எப்போதும் பாகத்தையே சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். இவ்வாறு கிர்ப்பந்தம் செய்ததனால் விபாவஸு அந்த ஸுப்ரதீகரைப் பார்த்து, 'ஸுப்ரதீகனே! பிரித்துக்கொண்டு தனத்தைவிரும்புகிற நீ, திக்க முடியாமலிருப்பதனால், யானை ஜன்மத்தை அடைவாயாக' என்று சபித்தார். இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட ஸுப்ரதீகர் விபாவஸுவை நோக்கி, 'நீயும் ஜலத்துக்குள் ஸஞ்சரிக்கிற ஆமையாவாய்' என்று சபித்தார். இப்படி ஸுப்ரதீகரும் விபாவஸுவும் திரவியத்தைப்பற்றிப் புத்திமயங்கி ஒருவரையொருவர் சபித்துக்கொண்டு முறையே யானையும் ஆமையுமாற்றுகள். கோபமென்னும் தோஷத் தொடர்ந்துவந்ததனால், அவர்கள் திரயக்ஜன்மமெடுத்தும் உருவத்தின் பெரிய அளவினாலும் பலத்தினாலும் மிகுந்த கர்வங்கொண்டு, ஒருவர்மேலொருவர் த்வேஷத்தைவிடவில்லை. பெரிய உருவமுள்ள அவ்விரண்டும் பழையவிரோதத்தை விடாமல் இந்தத் தடாகத்திலிருக்கின்றன. அவ்விரண்டனும் ஒன்றாகிய அழகுள்ள பெரிய யானைவருகிறது. அதன் சபத்ததைக்கேட்டு ஜலத்தினுள்ளிருந்த பெரிய சரீரமுள்ள ஆமையும், தடாகமுழுவதையும் கலக்கிக்கண்டு, இதோவிளம்பியது. வீரியமுள்ள இந்த யானை, அந்த ஆமையைக்கண்டு, துறிகையைச் சமுழற்றிக்கொண்டு அநேகமதஸ்யங்கள் நிரைந்த இந்தத் தடாகத்தைத் தந்தங்களாலும் துறிக்கை நுனியிலுலும் வாலினாலும் கால்களின் வேகத்தினாலும் கலக்கிக்கொண்டு ஜலத்தில் இறங்குகின்றது.

1 கிருஷ்ணசாரியர் பதிப்பில், 'ஸஹோதரர்கள் பெரியோர் சொல்லிற் கட்டுப்படாமலும் ஒருவருக்கொருவர் ஸந்தேஹித்துக்கொண்டும் விபாகம் செய்துகொள்வதை யோக்கியர் சிலாகிப்பதில்லை' என்றிருக்கிறது.

வீரியமுள்ள ஆமையும், தலையைத் தூக்கிக்கொண்டு யுத்தத்துக் காக எதிர்த்துவருகின்றது. யானை ஆறுயோசனை உயரமும் அதற்கிரண்டத்தனை சுற்றளவுமுள்ளதாக இருக்கின்றது; ஆமை மூன்றுயோசனை உயரமும் பத்துயோசனை சுற்றளவுமுள்ளதாக இருக்கின்றது. இவ்விரண்டும் சண்டையில் கொழுத்தவை; ஒன்றையொன்று கொல்ல விரும்புகின்றவை; இவற்றைப் புசித்துவிட்டு நீ நினைத்த காரியத்தைச் சீக்கிரமாகமுடிப்பாய். திரண்டபெரியமேகம்போன்ற அந்த ஆமையையும் பெரியமலைபோல் உக்கிரமான சூபத்தோடிகூடிய அந்த யானையையும் புசித்துப் பிறகு அமிர்த்தத்தைக் கொண்டுவா' என்று சொன்னார்.

கசியபர் இவ்வாறுசொல்லி, பிறகு கருடரைப்பார்த்து, 'பக்ஷியே! நீ தேவர்களோடு யுத்தஞ்செய்கையில் உனக்கு மங்களம் உண்டாகக்கடவது; பூர்ணகும்பமும் பிராமணசீர்வாதமும் கோக்களும் இன்னும் வேறு உயர்ந்த சேஷமகரமான மங்களங்களும் உனக்கு நேரிடக்கடவன; சிறந்தபலமுள்ளவனே! பக்ஷிர்ரோஷ்டனே! நீ தேவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்யும்போது, ரிக்யஜ்-ஸ்ஸாம வேதங்களும் பாபத்தைப்போக்குகின்ற ஹோமத்திரவியங்களும் எல்லா ஞானசாஸ்னிரங்களும் (மற்ற) எல்லாவேதங்களும் (மந்திரங்களும்) உனக்குப் பலத்தை விருத்திசெய்யக்கடவன' ¹ என்று அவருக்கு மங்கள ஆசீர்வாதஞ்செய்தார்.

இவ்விதம் பிதா சொன்ன பிறகு, கருடர் அந்த மடுவினருகே சென்று, பலவகைப் பறவைகள் நிறைந்த தெளிவான ஜலத்தைப் பார்த்தார். கொடியவேகமுள்ள அந்தக்கருடர் பிதா சொன்னதை நினைத்து யானையை ஒருநகத்தாலும் ஆமையை மற்றொரு நகத்தாலும் இடுக்கிக்கொண்டு பிறகு ஆகாயத்தில் உயரக்கிளம்பினார். அவர் ² லம்பதீர்த்தம்சென்று அங்கே தேவலோகத்து விருக்ஷங்களாகிய சுற்பகவீருக்ஷங்களிடம்சென்றார். அவருடைய சிறைக்காற்றினால் அடிக்கப்பட்ட அந்தத் தேவலோகத்து ஸ்வர்ணமயமான விருக்ஷங்கள், 'நம்மை முறிக்காமலிருக்கவேண்டுமே'யென்று பயந்து நடுங்கின. நினைத்தபலனைத்தரும் அம்மரங்கள் நடுங்கினதைக்கண்டு கருடர், பொன்னும் வெள்ளியுமான பழங்களினாலும் வைரீர்யமயமான கிளைகளினாலும் பிரகாசிக்கின்றவையும், ஸமுத்தரஜலத்தினால் சூழப்பட்டவையும், ஒப்பில்லாத சூபமுள்ளவையுமான வேறு பெரியமரங்

1 இங்கே அதிகபாடமாக உள்ள ஒருவரி விடப்பட்டது

2 'லோஸம்பம்' என்று பாட்கொண்டு, 'ஆதாரமில்லாமல் ஆகாசமார்க்கமாகப் புண்ணியமான மேருசிகரத்துக்குப்போய்' என்பது பழைய உரை.

கனிடம்போனார். அவைகளின் நடுவில் வெகுஅழகாயும் ஆயிரம்யோசனை உயரமுள்ளதாவும் அநேகம் கிளைகளுள்ளதாயும் பக்ஷிகளுக்கும் இருப்பிடமாயுமுள்ள தேவலோகத்திய பெரிய ¹ ஆலமரமொன்று இருந்தது. அதனுடைய நிழலையடைந்தவன் உடனே ஸௌக்ய மடைவான். அங்கே அதிகவளர்ச்சியுள்ள அந்தப் பெரிய ஆலமரம் மனோவேகமாகவருகின்ற அந்தப்பக்ஷிராஜாவைப்பார்த்து, 'நூறு யோசனை நீளமுள்ள எனது இந்தப்பெரிய கிளையிருக்கின்றதே; இதில், உட்கார்ந்துகொண்டு நீ இந்த யானையையும் ஆமைமையையும் சாப்பிடு' என்றுசொல்லிற்று. பிறகு, மலைக்குச்சமானமான சரீர முள்ளவரும் சிறந்தவேகமுள்ளவருமாகியபக்ஷிராஜர் ஆயிரம்பக்ஷிகள் அடைந்திருக்கும் அம்மரம் நடுங்கும்படி விரைவாகவந்து இறங்கின தனால், நெருங்கின இலைகளோடுகூடிய அந்தக்கிளை முறிந்தது.

முப்பதாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ் தீ க ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(கருடர் தாம் உட்காரிந்ததனால் முறிந்தஆலங்கிளையில் வாலகீயர்ஷிகள் நோங்கிக்கொண்டிருந்ததைக்கண்டு அதை முக்கினல்கொந்தித் தூக்கிக்கொண்டுபோய் இமயமலையிலிருந்து ஆமை மையும் யானையையும் புஜித்தது.)

அதிபலவானான கருடர் கால்களால் தொட்டமாத் திரத்தில் அந்தமரக்கிளைமுறிந்தது. முறிந்துபோன அந்த ஒருகிளையை விழாமல் காலாற்பிடித்துக்கொண்டார். முறித்த பிறகு அவர் அந்தப் பெருங்கிளையைப் புன்னகையுடன் பார்க்கும்போது, அழில் வாலகீய ரென்னும் ரிஷிகள் தலைகீழாகத் தொங்குவதைக்கண்டார். தவத்தில் ஊக்கமுள்ள அந்தப் பிரம்மரிஷிகள் அதில் தொங்குவதைக்கண்டு, 'இந்த ரிஷிகள் தொங்குகின்றார்களே; நான் இவர்களைக் கொல்லாம விருக்கவேண்டிமே; இந்தக்கிளை விழுந்தால் இவர்களைக்கொன்று விடுமே' என்றுநினைத்து அந்தவீரராகிய கருடர் யானையையும் ஆமை மையையும் நகங்களினால் மிகவும் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு அந்த

¹ மூலத்தில், 'ரௌஹிணம்' என்றிருக்கிறது. இது, பாரதம் நீலகண்ட வ்யாக்யானத்தாலும், வால்மீகிராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம், ௩௫-வது அத்தியாயம், உசு-வது முதலிய சலோகங்களாலும், "விண்ணளவுமோர்வடதருச் சினைமிசைமேவி" என்னும் பாரதச்செய்யுளாலும், ஆலமரமென்றே விளங்குகின்றது; இராமாயணத்தாலேயே அது ஸ-பத்ரம் என்னும் பெயருடையது என்பதும் தெரிகிறது. இதற்குச் சந்தன விருஷமென்றும் பொருளுண்டு.

ரிஷிகளுடைய நாசத்திற்குப் பயந்து அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்
காகவே வேகமாக ஓடி வாயினால் அந்தக்கிளையைக் கௌளிக்கொண்
டார். தேவர்களுக்கும் முடியாத அந்நக்ச்செய்கையை அவரிடங்
கண்டு அம்மஹரிஷிகள் மனத்தில் ஆச்சரியமேலிட்டு அந்தப்பறவை
கட்கு அரசரான கருடரைப்பார்த்து, 'ஸர்ப்பங்களைப் புசிப்பவரு
கிய இற்தப்பகஷிராஜா பெரியபாரத்தையும் தூக்கிக்கொண்டு ஆகா
யத்திற்பறப்பதனால் இவனுக்கு, 'கருடன்' என்று பெயர் இருக்கட்
டும்' என்றனர். அகன்பிறகு, சிறகின்வேகத்தால் மலைகள் அசை
யும்படி பறந்துகொண்டு யானையையும் ஆமையையும் இடிக்கிக்
கொண்டே வாலகிலயர்களுடைய தயைக்காகக் கிரமமாக அநேக
தேசங்களைத் தாண்டினார்; ஓரிடத்திலும் தங்கவில்லை. அவர் நேரா
கக் கந்தமாதனமென்னும் சிறந்த பர்வதத்திற்குப்போய் அவ்வி
டத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் தமது பிதாவாகிய கசிய
பரைக்கண்டார். அந்நக்ச்சியபரும், உயர்ந்தரூபமுள்ளவரும், ஒளி
யும் பராக்கிரமமும் பலமுமுள்ளவரும், மனத்துக்கும் காற்றுக்
கும் ஒப்பானவேகமுள்ளவரும், மலைச்சிகரம்போன்றவரும், மேலே
தூக்கப்பட்ட பிரமதண்டம்தோன்றவரும், சிந்திப்பதற்கும் தியா
னஞ்செய்வதற்கும் முடியாதவரும், ஸர்வப்பிராணிகளுக்கும் பயத்
தைச்செய்கிறவரும், மஹாசக்தியுள்ளவரும், ஜ்வலிக்கின்ற அக்கி
ணியைப்போல் உக்கிரமானவரும், தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும்
ராக்ஷஸர்களாலும் எதிர்க்கவும் ஜயிக்கவும் முடியாதவரும், மலைக
ளின் சிகரங்களைப் பெயர்ப்பவரும், ஸமுத்தரஜலங்களை வற்றச் செய்வ
ரும், உலகங்களை ஆட்கிறவரும், பார்ப்பதற்கு யமனைப்போற் பயங்
கருமான அந்தக்கருடரைக்கண்டார். அப்போது பகவானுன கசிய
பரும் அவர் வந்ததைப்பார்த்து வாலகிலயரைப்பற்றிய அவருடைய
அபிப்பிராயத்தையுமறிந்து, 'புத்திரனே! ஸாஹஸகாரியஞ்செய்
யாதே; உடனே துன்பத்தையடையாதே; ஸூர்யகிரணங்களைப்
பானஞ்செய்கிற வாலகிலயமஹரிஷிகள் கோபித்து உன்னை நீரூகச்
செய்யாமலிருக்கவேண்டும்' என்று புத்திரரைப்பார்த்துச் சொல்லி,
பிறகு, கசியபர் தபவினால் கல்மஷைங்களைப்போக்கின மஹாமஹி
மையுள்ள வாலகிலயரிஷிகளைப் பார்த்து, 'தபோதனர்களே! கரு
டனுடைய ஆரம்பம் ஜனங்களின் நன்மைக்காக; அவன் பெரிய
காரியத்தைச்செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறான்; அதற்கு நீங்கள் அனு
மதிக்கொடுக்கக்கடவீர்கள்' என்று வேண்டிக்கொண்டார். பகவா
னுன கசியபரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த வாலகிலயமஹரிஷி
கள் அந்தக் கிளையைவிட்டு நீங்கித் தவத்திற்காகப் புண்யமான இமய

மலைக்குச் சென்றனர். அந்தரிஷிகள் போனபிறகு, கருடர் கிளை யினால் தடுக்கப்பட்டவாயுடன் பிதாவானகசியபரைப்பார்த்து, 'பக வானே! இந்தமரக்கிளையை நான் எங்கேபோடலாம்? மனிதர்கள் இல்லாதவிடத்தை நீங்கள் எனக்குச்சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்க, அதற்கு அந்தக் கசியபர், மனிதர்களில்லாததும், குகைகளெல்லாம் பனியினால்முடப்பட்டதும், மற்றவர்கள் மனத்தினாலும் போகக்கூடாததுமாகிய ஒருபர்வதத்தைச் கருடருக்குக் காண்பித்தார். அந்தப்பக்ஷிராஜர்¹ விசாலமான நடுப்பிரதேசத்தையுடைய அந்தப்பர்வதத்தைநோக்கி, கிளை, யானை, ஆமை இவைகளுடன் வேகமாகச்சென்றார். கருடர் தூக்கிக்கொண்டுபோன அந்தப் பருத்து நீண்டகிளையைச்சற்ற² அநேகம் தோல்களால்செய்யப்பட்ட வாய்கூடப் போதாது; அதன்பின், அங்ககாலதாமஸமில்லாமலை பக்ஷிராஜாவாகிய அந்தக்கருடர், கசியபரிடத்திலிருந்து தூறியிரம் யோசனை தூரம்போனார். பிதாவின் சொல்லைக்கேட்டு வெகுசீக்கிரமாக அம்மலைக்குச்சென்று அந்தப்பருங்கிளையைச் சப்தமுண்டா கும்படி அங்கே விட்டுவிட்டார். அந்தப்பெரியமலை, இவருடைய பக்ஷங்களின் காற்றினால் அடிக்கப்பட்டு அசைந்து மரங்கள் பெயர்ந்து புஷ்பவரஷத்தையும் வர்ஷித்தது. மந்தினங்களினாலும் பொன்னினாலும் சித்திரங்களும் அந்தமலைக்கு அழகை உண்டாக்குகின்றவையுமான அதன்சிகரங்கள் நாலுபக்கமும் சரிந்துவிழ்ந்தன. அந்தக் கிளையிலைடிப்பட்ட அநேக மரங்களும் தங்கமயமான புஷ்பங்களோடு, மின்னலோடுகூடிய மேகங்களைப்போல்விளங்கின. பொன்னிறமாகப் பிரகாசிக்கின்ற அந்தமரங்கள் பூமியில் விழுந்து, அம்மலையிலுள்ள பொன்னிறமான மண்களுடன் சேர்ந்து, சூரியகிரணங்களும் படுவதினால் பிரகாசமாக விளங்கின.

பிறகு, அந்தப்பக்ஷிராஜாவாகிய கருடர், அம்மலையின் கொடி முடியிலுட்கார்ந்து, அந்தயானை ஆமை இரண்டையும் பக்ஷித்தார். அவர் அவ்விரண்டையும் பக்ஷித்தபின் அந்தப்பர்வத சிகரத்தின் உச்சியிலிருந்து மிகுந்தவேகத்துடன் உயரப்பறந்தார். அப்போது, தேவர்களுக்குப் பயத்தைத்தெரிவிக்கின்ற அபசகுனங்களுண்டாயின. இந்திரனுடைய பிரியமான வஜ்ராயுதமானது பயத்தினால் ஜ்வலித்தது; ஆகாசத்திலிருந்து பகலில் புகையோடும் ஜ்வாலையோடும் எரிகொள்ளி விழுந்தது. வஸுக்கள், ருத்ரர்கள், ஆதித்யர்கள்,

1 'அந்தப்பர்வதத்தின் விசாலமான மத்தியத்தைநோக்கி' என்பது மற்றொருபாடம்.

'தூறாமாடுகளின் தோலினால்செய்யப்பட்டவாய்' என்பது பழையஉரை.

ஸாத்தியர்கள், ஸப்தமருத்துக்கள், மற்றுமுள்ள தேவக்கூட்டங்களாகிய எல்லாருடைய ஆயுசங்களும், ஒன்றையொன்று பீடித்தன. தேவாஸூரயுத்தம் நடந்தபோதும், இந்த அபசகுனம் உண்டானதில்லை. காற்று இடியுடன் அடித்தது. எரிகொள்விகள் ஆயிரக்கணக்காகவிழுந்தன. மேகமில்லாமலே ஆகாசத்தில் பெருமுழக்கமுண்டாயிற்று. தேவர்களுக்குத் தேவதையாகிய இந்திரன் ரக்தத்தை வர்ஷித்தான்; அவர்களுடைய புஷ்பமாலைகள் வாடின; ஒளிகள் மாறின; பயங்கரமுள்ளவைகளாகிய பிரளயகாலமேகங்கள் அதிக ரக்தத்தை வருஷித்தன. தேவர்களுடைய உயர்ந்தகிரீடங்களைத் தூளிகள்கிளம்பி மூடின. பிறகு, இந்திரன் தேவர்களுடன்கூடப் பயங்கரங்களான அபசகுனங்களைக்கண்டிப்பயந்து, ப்ருஹஸ்பதியைப்பார்த்து, 'பகவானே! பயங்கரமான அபசகுனங்கள் காரணமில்லாமல் உண்டாயிருப்பதென்ன? நம்மையுத்தத்தில் எதிர்க்கக்கூடிய சத்துருயாரும் இருப்பதாக எனக்குத்தெரியவில்லை' என்று கேட்க, ப்ருஹஸ்பதி, 'தேவேந்திரனே! மஹாத்மாக்களான வாலகில்யமஹரிஷிகளின் தவத்தினால் கசியபமுனிக்கு வினதையினிடம்பிறந்த புத்திரனும் நினைத்த ரூபமெடுப்பவனும் மிகுந்தபலவானமாகிய கருடன் உன்னுடைய குற்றத்தினாலும் அஜாக்கிரதையினாலும் அமிர்தத்தைக் கொண்டிபோக வந்திருக்கிறான். பலவான்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவனாகிய பக்ஷிராஜன் அமிர்தத்தைக் கொண்டிபோவதற்கு ஸாமர்த்தியமுள்ளவன்; அவனிடத்தில் எதையும் எதிர்பார்க்கிறேன்; அவன் சாதிக்கக் கூடாததையும் சாதிப்பான்' என்று சொன்னார். இந்திரன் இந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, அமிர்தம் காப்பவர்களைப் பார்த்து, 'மிகுந்தபராக்கிரமமும் வன்மையுமுள்ள பக்ஷிராஜன் இங்குள்ள அமிர்தத்தைக் கொண்டிபோக ஆரம்பித்திருக்கிறான்; இதோ உங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறேன்; தேவவீரர்களே! கவசங்களைத் தரித்துக்கொண்டும் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டும் நீங்களெல்லாரும் என் ஆஜ்ஞைப்படி அமிர்தத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு அவன் பலாத்காரமாகக் கொண்டிபோகாவண்ணம் காப்பாற்றுங்கள். அவனுடைய பலத்துக்கு ஒப்பில்லையென்று ப்ருஹஸ்பதி சொல்லியிருக்கிறார்' என்று சொன்னான். அவ்வாறு இந்திரன் சொன்னதைக்கேட்டு, தேவர்கள் வியப்புற்று முயற்சியுடன் அமிர்தத்தைச் சுற்றி நின்றனர். வீரனாகிய இந்திரனும் வஜ்ராயுதமெடுத்து நின்றான். உதஸாஹமுள்ள தேவச்ரேஷ்டர்களனைவரும் சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்து பிரகாசித்துக்கொண்டு, பொன்மயமானவையும் வைரீயமிழைத்தவையும் மிகுந்தவிலைபெற்றவைபுமான விசித்திரகவசங்களை

யும், பிரகாசமுள்ளவைகளும் கெட்டியுமான கேடகங்களையும், பார்ப்பதற்கு உக்கிரமும் கூர்மையுமான பற்பல ஆயுதங்களையும், நெருப்புப் பொறிகளும் ஜ்வாலைகளும் புகைகளும் உண்டாகின்ற சக்கரங்களையும், இருப்புக்கட்டுத்தடிங்களையும், திரிசூலங்களையும், கோடாலிகளையும், தீக்ஷணங்களான அநேக வித சக்தி ஆயுதங்களையும், பளபளப்பான கத்திகளையும், பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமான கதாயுதங்களையும், தங்கள் தேகங்களுக்கு ஏற்றபடி எடுத்துக்கொண்டு, பிரகாசிக்கின்ற அந்த ஆயுதங்களோடு அச்சமின்றி நின்றனர். ஒப்பற்றபலமும் பராக்கிரமமும் ஒளிபுழுள்ளவர்களும், அமிர்தத்தைக் காப்பதில் உறுதியான மனமுள்ளவர்களும், ஜ்வலிக்கிற அக்னியைப்போல் பிரகாசிக்கின்ற சரீரமுள்ளவர்களும், அஸுரருடைய நகரங்களைப் பிளப்பவர்களாகிய அந்தத்தேவர்கள், அநேகலக்ஷம் பரிகாயுதங்கள் நிறைந்த அந்தப்பெரியயுத்தத்தில் இவ்வாறு நின்றனர். அப்போது¹ ஸூர்யகிரணங்களினால் பிரகாசிக்கின்ற ஆகாசத்தின் மத்தியம் நடுவிவிழுந்ததுபோலத் தோன்றிற்று.

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஆ வ் தீ க ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(வாலகிலியர் தபஸினால் கருடர் உண்டானது.)

சௌனகர், “லௌதியே! தேவேந்திரனிடத்தில் என்ன குற்றமும், என்ன அஜாக்ரதையும் இருந்தன? வாலகிலியர்களுடைய தவத்தினால் கருடருண்டானது எப்படி? பிராமணரான கசியபருக்குப் பக்ஷிராஜர் பிள்ளையானது எப்படி? அந்தப்பக்ஷிராஜர் எல்லாப் பிராணிகளாலும் எதிர்க்கமுடியாமலும் வதஞ்செய்யமுடியாமலும் ஆனது எவ்வாறு? அந்தப்பக்ஷிராஜர் நினைத்தபடி ஸஞ்சரிப்பவரும் நினைத்தபடி சக்தியுள்ளவருமாக இருந்தது எப்படி? இவை பூர்வ சரித்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருந்தால் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்றுகேட்க, லௌதி சொல்லலானார்.

“நீங்கள் என்னைக்கேட்டது புராணத்திலுள்ள விஷயந்தான். பிராமணரே! இவற்றை நான் சுருக்கமாகச்சொல்லுகிறேன்; கேளும். ப்ராஜாஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாகிய கசியபர், புத்திரனைவிரும்பி யாகஞ்செய்யும்போது, ரிஷிகளும் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் உதவிசெய்தனர்.

¹ ஆபரணமுதலியவை ஸூர்யகிரணம் போலவும் இருப்பாயுதங்கள் ஆகாசம்டோலவும் இருந்தனவென்பது கருத்து.

அதில் இந்திரனும் வாலகில்யரிஷிகளும் மற்றுமுள்ள தேவக்கூட்டங்களும் ஸ்மித்துக்கள் கொண்டுவருவதற்குக் கசியபரால் நியமிக்கப்பட்டனர். இந்திரன் சக்தியுள்ளவனாதலால் மலேபோன்ற ஸ்மித்துக்கட்டைத் தன் சக்திக்குத்தக்கபடி எடுத்துக்கொண்டு அதிகச் சரமில்லாமல் வந்தான். அப்போது கட்டைவிரல் நடுகையளவான குறிய சரீரமுள்ளவர்களும் ஒற்றைப் பலாசக்கழியை அநேகர்சேர்ந்து சுமப்பவர்களும், அதன்பாரத்தினால் நங்கள் அங்கங்கள் குன்றியிருப்பவர்கள் போன்றவர்களும், ஜலம் நிறைந்த ஒருமாட்டுக்குள்படியில் கஷ்டப்படுகிறவர்களும், சக்தியற்றவர்களும், ஆகாரமில்லாதவர்களுமான ரிஷிகளை வழியிறண்டான். பராக்கிரமத்தினுற் கர்வமடைந்த இந்திரன், ஆச்சரியத்துடன் அவர்களெல்லாரையும் பார்த்துச் சிரித்து அவமதித்துத் தாண்டிக்கொண்டு வேகமாகச்சென்றான். பிறகு, அவர்கள் கோபத்தோடும் மனத்தில் மிகுந்ததுக்கத்தோடும் இந்திரனுக்குப் பயத்தைத்தரத்தக்க பெரிய செய்கையைச்செய்ய ஆரம்பித்தனர். அந்த உயர்ந்த தவமுள்ள பிராமணர்கள், எந்தப் பிரயோஜனத்திற்காக அநேகமந்திரங்களினால் சாஸ்திரப்படி அக்னியில் ஹோமஞ்செய்தார்டளென்பதைச் சொல்லுகிறேன் ; கேளும். 'விருமபும் சக்தியுள்ளவனும், நினைத்தபடி ஸஞ்சரிப்பவனும், இந்திரனுக்குப் பயத்தைக் கொடுப்பவனுமீக மற்றோர் இந்திரன் எல்லாத் தேவர்களுக்கும் இருக்கவேண்டும்' என்றும், 'சொளயவீரியங்களில் இந்திரனைக்காட்டிலும் நூறுமடங்கு அதிகமுள்ளவனாகவும் மனோவேகமுள்ளவனாகவும் பயங்கரனாகவும் நம்முடைய தபவின் பலனாக இப்போது உண்டாகவேண்டும்' என்றும் கிரியைசெய்தனர்; அதையறிந்து தேவராஜாவாகியஇந்திரன்மிகந்தவருத்தமுள்ளவனாகி உக்கிரமான தவமுள்ளகசியபரைச்சரணமடைந்தான். இந்திரன் சொன்னதைக்கேட்டு, பிரணைகளுக்குப் பிரபுவாகிய கசியபர், வாலகில்யர்களிடம் சென்று, 'நீங்கள் என்ன பலனைவிரும்பி இந்தஹோமகாரியத்தை ஆரம்பித்தீர்கள் ? எனக்குச் சரியாகச் சொல்லுங்கள் ; நான்கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றுவாலகில்யர்களின்கிரியையின் முடிவைப்பற்றிக்கேட்க, அவருக்கு ஸத்யவாதிகளான வாலகில்யர்கள், 'ஐஸ்வர்ய கர்வத்தினால் ஒன்றும்தெரியாதமுடனான தேவேந்திரன் புத்தியில் தேர்ச்சியில்லாமல் சிஷ்டர்களுடைய ஆசாரங்களை நிந்தித்து எங்களை அவமதித்தான். கசியபரே ! அவனுடைய அந்தக்கர்வத்தைக் கெடுப்பதற்காக நாங்கள் ராஸ்திரப்படி இந்தக்கிரியை ஆரம்பித்திருக்கிறோம்' என்றும், 'இப்படித்தான் ஆகவேண்டும்' என்றும் மறு

மொழிகூறினர். கசியபர் நல்லவார்த்தையுடன் அவர்களைப்பார்த்து, 'இவன் பிரமர்வினுடையகட்டளையினால் மூன்று லோகங்களுக்கும் இந்திராகை ஏற்பட்டிருக்கிறான். தப்பாதனர்சனே! நீங்களும் இந்திரனுக்காகத்தான் முயற்சிசெய்கிறீர்கள்; சிறந்த ஸாதுக்களே! பிரம்மாவின் சொல்லே நீங்கள் பொய்யாகச்செய்தல் தகாது; உங்களுடைய இந்த எண்ணத்தையும் நான் பொய்யாக்க நினைக்கவில்லை; மிகுந்த பலமும் தைர்யமுமுள்ளவனும், உங்கள் கிரியையினாலுண்டானவனுமானபுருஷன் புகழுகளுக்கு இந்திராகை இருக்கட்டும்; வேண்டிக்கொள்ளுகிற இந்த இந்திரன்விஷயத்தில் நீங்கள் அனுக்ரஹஞ் செய்ய வேண்டும்' என்று நல்லவார்த்தையாகச் சொன்னார்.

இப்படிக்கசியபராற் சொல்லப்பட்ட வாலகிலிய மஹரிஷிகள், ரிஷிச்சேஷ்டராகிய கசியபருக்கு மரியாதைசெய்து, 'ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவே! இந்திரனுக்காகவும் உமக்குப் புத்தியஸந்தானத்துக்காகவும் நாங்களெல்லாரும் இதைச்செய்ய ஆரம்பித்தோம்; இந்தக்கிரியையைப் பலனுடன் உமக்குக் கொடுத்துவிடுகிறோம்; நீர் வாங்கிக் கொண்டு எப்படி இருக்குமானால் நன்மையென்று தோன்றுகிறதோ அப்படியே செய்துகொள்ளும்' என்றுசொன்னார். அந்தச் சமயத்தில், அழகும் குணமுமுள்ளவரும் புகழ்பெற்றவளுமான வினதையென்று பெயருள்ள தக்சுபுத்திரியாகிய கசியபர்பத்னி, புத்திரனை வேண்டித் தவஞ்செய்து சியமத்துடன் ஸ்நானஞ்செய்து நோன்பு நோற்றுத் தனக்குப் பிள்ளைபிறக்கவேண்டுமென்று பரிசுத்தமாகத் தன்பர்த்தாவிரிடைஞ் சென்றாள். பிறகு, கசியபர் அவளைப்பார்த்து, 'தேவியே! நீ விரும்பினகாரியம் நிறைவேறப்போகிறது; வீரர்களும் மூன்றுலோகங்களுக்கும் ஈஸ்வர்களுமாகிய இரண்டு புத்திரர்களைப் பெறுவாய்; வாலகிலியருடைய தவத்தினாலும் என்னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலும் மூன்றுலோகங்களும் கொண்டாடத்தக்க சிறந்தமஹிமையுள்ள இரண்டு புத்திரர்களுண்டாவார்கள்' என்று சொல்லி, திரும்பவும் பகவானான கசியபர் அவளைப்பார்த்து, 'மிகப்பெரிய மேன்மையைத் தரத்தக்க இந்தக் கர்ப்பத்தைத் தவறுதலில்லாமல் வைத்துக்கொள்; ஒருபுத்திரன் உலகங்களினால் பூஜிக்கப்பட்டவனும் நினைத்தபடி ரூபமெடுத்துக்கொள்ளுகிறவனும் வீரனுமான பக்தியாகப்பிறந்து எல்லாப்பக்திகளுக்கும் இந்திராகை இருக்கப்போகிறான்' என்று சொன்னார். பிறகு, கசியபர் அன்புடன் இந்திரனைப்பார்த்து, 'மஹாபராக்கிரமசாலிகளான இருவரும் உனக்குப் 1பிரா

தூக்களும் உனக்கு ஸஹாயர்களமாகஆவார்கள்; புரந்தானே! அவர்களிடமிருந்து உனக்குத் தீங்குவராத; இந்திரா! உன் துயரம் விலக்ககடவது; நீதான் இந்திரானாக இருப்பாய்; இனி இவ்விதமாகப் பரம்மநிஷ்டர்களை நீ அவமதியாதே; சொல்லீயே வஜ்ராயுதமாகவுடையவர்களும் பலமான கோபமுள்ளவர்களுமாகிய பெரியோர்களைக் கர்வத்தினால் அவமானஞ்செய்வது தகாது' என்று சொன்னார்.

அவர் இவ்வாறு சொன்னபின், இந்திரன் அச்சத்தை விட்டு ஸ்வர்க்கம் சென்றான். வன்னதையும் தன்காரியம் நிறைவேறியதனால் த்ருப்தியடைந்தான்; அப்படியே அருணைமும் கருடருமாகிய இரண்டு புத்திரரைப் பெற்றான். அவர்களுள் அங்கங்குறைந்த அருணை ஸூரியனுக்கு ஸாநியானான். (தேவர்கள்) கருடரைப் பக்திகளுங்கு இந்திரனைப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தனர். பிருகுபுத்திரரே! அவர் செய்த இந்தப் பெரியகாரியத்தைக் கேளும்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ தீ க பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(தேவர்கள் கருடரிடத்தில் யுத்தம்செய்து தோற்றது.)

அதன் பிறகு, மஹா பலசாலியாகிய கருடர் அந்தச்சிறந்த மலையினின்றும் கிளம்பி விரைவாகத்தேவர்களிடம்சென்றார். மிருந்த பலமுள்ள அந்தக்கருடரைக்கண்டு தேவர்கள் நடுங்கினதால் ஆயுதங்களைக்கூட, ஒருவர்மீது ஒருவர் போட்டுக்கொண்டனர். அவர்களுள் மின்னலுக்கும் அக்னிக்கும் ஸமானமான ஒளியுள்ளவனும் மிகச்சிறந்த பராக்கமமுள்ளவனும் அளவிடக்கூடாத தன்மையுள்ளவனுமாகிய பௌமனென்பவன் ஆயிரத்தத்துக்குக் காவலாக இருந்தான். அவன் சற்றுநேரம் ஒப்பற்ற யுத்தம்செய்தபிறகு, அவனை அந்தக்கருடர் சிறகுகளினாலும் மூக்கினாலும் நகங்களினாலும் குத்தியடித்தார். பக்திராஜர் பகஷங்களின் கூற்றினால் மண்ணை மிகுதியாகக்கிளப்பி உலகங்களைப் பிரகாசமீலலாமற் செய்து அந்தமண்ணைத் தேவர்களின் மேல் இறைத்தார். அந்தத்தூளினால் மறைக்கப்பட்ட தேவர்கள் திசைமயங்கி நின்றனர்: இப்படித் தூளினால் மூடப்பட்ட ஆயிரத்த ரக்ஷகர்களுக்குக் கண்தெரியவில்லை. இவ்வகையாகக் கருடர் ஸ்வர்க்கத்தைக் கலக்கினார்; பகஷங்களினாலும் மூக்கினாலும் தேவர்களை யடித்

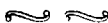
துக் கிழித்தார். பிறகு, தேவேந்திரன் வாயுவைப்பார்க்கு, 'இங்க மண்மாரியைச் சீக்கிரம் விலக்கு; மாருதனே! இஃது உன்வேலை என்று ஏவினான். அதன்பின், பலவானாகியவாயு தன் வன்மையினால் அந்தத்தூளியை ஒதுக்கினான்; பின்பு, இருள்நீங்கினபோது தேவர்கள் அந்தப்புகழியை அடித்தனர். பலவானாகிய அந்தக்கருடர், தேவர்களால் அடிக்கப்பட்டபோது எல்லாப்பிராணிகளும் நடுங்கும் படி, ஆகாசத்திற் பெரியமேகம்போல் மிகக்கர்ச்சித்தார். சிறந்த பராக்கிரமசாலியும் எதிரிகளான வீரர்களைக் கொல்லுபவருமாகிய பக்ஷிராஜர் மேலேளும்பினார். தேவர்களுக்கும் மேல் ஆகாசத்திற் கிளம்பியிருந்த அந்தக்கருடர்மேல் கவசங்கள் தரித்த ஒங்கிராஜி தேவர்களெல்லாரும் பட்டிசெமென்னும் கத்திகள், பரிசெமென்னும் ஆயுதங்கள், சூலங்கள், கதைகள் முகலிய அநேகவித ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்தார்கள். ஜ்வலிக்கின்ற அர்த்தசந்தர்ப்பாணங்கள், ஸூர்யனைப்போற் பிரகாசிக்கின்ற சக்கரங்கள் முதலிய அநேக ஆயுதங்களைப்பிரயோகித்துத் தேவர்களால் நான்குபக்கங்களிலிருந்தும் அடிக்கப்பட்டும் பயங்கரமான யுத்தம் செய்துகொண்டிருந்த கருடர் அசையவில்லை. வைனதேயர் தம்முடைய பராக்கிரமத்தினால் எல்லாரையும் தவறிக்கிறவர்போல் ஆகாசத்தில் நின்று சிறகுகளாலும் மார்பினாலும் தேவர்களை நாற்புறமும் தள்ளினார். கருடரால் அடிக்கப்பட்டித் தள்ளப்பட்ட அந்தத்தேவர்கள், நகங்களினாலும் மூக்கினாலும் குத்தப்பட்டி ரகத்ததை மிகுதியாகப் பெருக்கிக்கொண்டு ஓடினர்; மிகுந்த பராக்கிரமசாலிகளான தேவர்கள், கருடரால் பீடிக்கப்பட்டி, ஸாத்தியர்களும் சுந்தர்வர்களும் கிழக்கிலும், வஸுக்களும் ருத்ரர்களும் தெற்கிலும், ஆதித்யர்கள்மேற்கிலும், அசுவினீதேவர்கள் வடக்கிலுமாக, யுத்தஞ்செய்கிற கருடரைத் திரும்பித்திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு, கூட்டமாக ஓடினார்கள். பக்ஷிராஜாவானவர், வீரனை அசுவகாந்தனோடும், ரோணுகனோடும், க்ரதனனோடும், சூரனை தபனனோடும், உலூகனோடும், சுவஸனனோடும், நீமேஷனோடும், ப்ராஜனோடும், புளினனோடும், யுத்தஞ்செய்தார்; பிரளயகாலத்திற் கோபித்தசிவனைப்போல் 1சத்ருக்களை ஸம்ஹரிப்பவராகிய கருடர் பக்ஷங்களாலும், நகங்கள் மூக்கு இவற்றின் துனிசளாலும் அந்தத் தேவர்களைப் பிளந்தார். மிகுந்த பலமும் உத்ஸாஹமுமுள்ள அந்தத் தேவர்கள் அந்தக்கருடரால் அநேகவிதமாக அடிக்கப்பட்டி ரக்தப்

1 இங்கு, 'பரந்தப்' என்றபாடங்கொண்டால் செளனகரை விளித்தலாம்; அது பொருந்தாமையால் 'பரந்தப்' என்னும் பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

பிரவாஹங்களைப் பொழிந்துகொண்டு பெரியரக்தமேகங்களைப்போல் விளங்கினார்; கருடர் அவர்களெல்லாரையுங் கொன்று, அமிர் தத்தை எடுப்பதற்காக அவர்களைத் தாண்டி, நான்குபுறங்களிலும் பெரியஜ்வாலையுள்ளதும், ஜ்வாலையினால் ஆகாசத்தை எங்கும் தழிப்பதுபோன்ற உக்ரமான கிரணங்களுள்ளதும், கடுங்காற்றினால் தூண்டப்பட்டதுமாக நாற்புறமும் சுற்றிக்கொண்டிருந்த ¹அக்னியைக் கண்டார். பிறகு, வேகசாலியும், மஹாத்மாவும், சத்ருக்களைப் பீடிப்பவருமாகிய பக்ஷிராஜவான கருடர் எண்ணியிரத்து தூறு வாய்களை எடுத்துக்கொண்டு அந்த வாய்களினால் நதிகளைக் குடித்து மறுபடியும் வேரக்துடன் சீக்கிரமாக வந்து அந்த ஜ்வலிக்கிற அக்னியை அந்த நதிகளின்ஜலங்களினால் நனைத்தார்; அக்னியை அவித்த பிறகு, உள்ளே பிரவேசிப்பதற்காக ¹ வேறு சிறியஉருவம் எடுத்துக் கொண்டார்.

முப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ் தீ க பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(கருடர் அமிர்தமெடுப்பது.)

அந்தப் பக்ஷிராஜர், மிகுந்த கிரணங்களினால் பிரகாசிக்கின்ற பொன்மயமான உருவத்தோடு வேகமானஜலம் சமுத்திரத்துக்குள்ளே புகுவதுபோலப் பலத்தினால் பிரவேசித்தார். அமிர்தத்தின் ஸமீபத்தில் விடாமற் சுழன்றுகொண்டிருப்பதும், கூர்மையான முனையுள்ளதும், அக்னியைப்போலவும் ஸூரியனைப்போலவும் தேஜஸுள்ளதும், உக்கிரமும், அமிர்தத்தையெடுப்பவர்களைச் சேறுப்பதும், சுற்றிலும் கத்திமுனையுள்ளதுமாகிய இருப்புச்சக்கரத்தை அவர் கண்டார்; மிகவும் பயங்கரமான ரூபமுள்ள அந்த யந்திரத்தைத் தேவர்கள் செய்துவைத்திருந்தனர். அந்தப்பக்ஷிராஜாவானவர் அந்நிறைவுதற்கு இடைவெளியைப்பார்த்துக்கொண்டு, தாம்சுற்றினார்; ஒருநொடியில் சரீரத்தைக்குறுக்கிக்கொண்டு அதன் ஆரக்கால் களின்சந்தினால் நுழைந்தார். அந்தச்சக்கரத்தின்கீழேயும் ஜ்வலிக்கிற அக்னிக்கொப்பான ஒளியுள்ளவையும், மின்னலைப்போன்ற நாவுள்ளவையும், ஜ்வலிக்கிறவாயையும், ஜ்வலிக்கிறகண்களையுமுடையவையு

¹ இங்குள்ள அதிகபாடம் விடப்பட்டது.

மிகுந்த சக்தியுள்ளவையும், கண்களில் விஷமுள்ளவையும், மிகவும் பயங்கரமானவையும், எப்போதும் கோபமுள்ளவையும், பலமுள்ளவையும், அமிர்தத்தைக்காப்பதற்காக எப்போதும் சிவந்த கண்களுடன் இமைகொட்டாமலிருக்கின்றவையுமான இரண்டி மஹாலாபங்களைக் கண்டார். அவ்விரண்டிலும் எஃது ஒருவனைப்பார்த்தாலும் அவன் உடனே நீரூகிவிடுவான். அவற்றைக்கண்டு கருடர் உடனே வருத்தத்துடன், 'மிகுந்த சக்தியுள்ள இந்தச்சர்ப்பங்களை எவ்வாறு ஜயிக்கலாம்?' என்று நினைத்து, அவ்விரண்டையும் விலக்குவதற்காக உடனே அவற்றின்கண்களில் நிரம்பமண்ணைத்தூவி, தம்மை அவை பார்க்கமுடியாமற்செய்து அவற்றை எல்லாவிடத்திலும் அடித்தார். அந்தக்கருடர் மேலே பறந்துகொண்டு, அவ்விரண்டு ஸர்ப்பங்களின் உடல்களையும் பிடித்து, விரைவாக நடுவில் துணித்து, பிறகு, அமிர்தத்தினிடம்போனார். உடனே, பலவானும் பராக்கிரமசாலியுமான கருடர் அங்கிருந்து அமிர்தத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு யந்திரத்தை முறித்து விரைவாக வெளியில் வந்தார். குடிக்காமலே அமிர்தத்தையெடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரம் வெளியே புறப்பட்டு ஸூரியனுடைய ஒளியையும் மறைக்கின்ற தேஜஸோடு களைப்பில்லாமல் அங்கிருந்து சென்றார்.

அப்போது அந்த வைனதேயர் ஆகாயத்தில் விஷ்ணுவைச் சந்தித்தார். அமிர்தபானத்தில் ஆசைவையாத அந்தக்கருடருடைய செய்கையினால் அழிவில்லாத தேவதையாகிய விஷ்ணுவானவர் ஸந்தோஷமடைந்து, அந்தப்பக்ஷிராஜாவைப்பார்த்து, 'உனக்கு நான் வரங்கொடுக்கிறேன்' என்றுசொல்ல, அவர், 'உமக்கு மேலே நான் இருக்கவேண்டும்' என்றும் 'அமிர்தம் உண்ணாமலே ஜரையும் மாணமும் இல்லாமலிசுக்கவேண்டும்' என்றும் இரண்டிவரங்கள் விஷ்ணுவினிடம் கேட்டார். விஷ்ணு, அந்தக்கருடரைப்பார்த்து, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று வரங்கொடுத்தார். அவ்விரண்டு வரங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு, கருடர் விஷ்ணுவைநோக்கி, 'உமக்கும் நான் வரங்கொடுப்பேன்; பகவானாகிய நீங்களும் என்னைக்கேட்கவேண்டும்' என்றுசொல்ல, விஷ்ணு, அந்த மஹாபலசாலியாகிய கருடரைத் தமக்கு வாஹனமாயிருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்; பகவானானவர் மேலேயிருப்பாயென்று சொன்னதற்காகக் கருடரைக் கொடியாகவும் செய்துகொண்டார். மிகுந்தவேக சாலியான அந்தக்கருடர், 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று பகவானை விஷ்ணுவுக்குச் சொல்லிவிட்டு வேகத்தினால் வாயுவைத்தோல்வியடையச்செய்பவராய் விரைவாகச்சென்றார். அமிர்தத்தை எடுத்த

துக்கொண்டு போகின்ற அந்தப்பகிச்சீரேஷ்டரைக் கோபத்துடன் இந்திரன் வச்சிராயுதத்தினால் அடித்தான். பகிச்சீரேஷ்டராகிய கருடர் அந்தக்கமிமையான யுத்தத்தில் அப்படி வஜ்ராயுதத்தால் அடிக் கப்பட்டும், சிரித்துக்கொண்டு அந்த இந்திரனைப் பார்த்து, 'ஓ! இந் திரனே! இந்தவஜ்ராயுதம் யாருடைய உடம்பின் எலும்பிலிருந்து உண்டானதோ அந்தரிஷிக்கும் இந்தவஜ்ராயுதத்திற்கும் உனக்கும் மரியாதைசெய்வதற்காக ஒற்றைஇறகை இதோவிகிடுறேன்; இதன் மற்றொருகோடியை நீ பார்க்கமாட்டாய்; வஜ்ராயுதம் விழுந்ததனால் எனக்குச் சிறிதும் உபத்திரவமில்லை' என்று நயமான சொல்லாகச் சொன்னார்.

இவ்வாறுசொல்லி, உடனே அந்தப்பகிசிராஜர் ஒருசிறகையு திர்த்தார். கருடரால் உதிர்க்கப்பட்ட அந்த மிகச்சிறந்த சிறகைக்கண்டு அதன் அழகான ரூபத்தைப்பார்த்து எல்லாத்தேவர்களும், 'இவர் ஸுபர்ணர்' என்று கருடருக்குப் பெயரிட்டனர். அந்தப்பெரிய ஆச்சரியத்தைக்கண்டு ஆயிரங்கண்களுள்ள இந்திரன் இந்தப்பகி மஹாயுதமென்று நினைத்து, அவரைநோக்கி, 'பகிசிராஜரே! எல்லா வற்றிலும் சிறந்த உம்வலிமையைப்பார்க்க விரும்புகிறேன்; உம்முடன் அழிவில்லாத ஸ்நேஹத்துக்கும் அபேகிக்கிறேன்' என்றான்.

முப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஆ வ் தீ க ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(இந்திரன் கருடரோடு ஸ்நேஹநீசெய்ததும் வினதையின் அடிமைத்தனம் நீங்கியதும்.)

இப்படிச்சொன்ன இந்திரனுக்கு, கருடர், 'தேவனே! புரந்தரனே! நீவிரும்புகிறபடி எனக்கும் உனக்கும் ஸ்நேஹமிருக்கட்டும். என்னுடையபலம் பெரிதென்றும் தாங்கக்கூடாததென்றும் நீ அறிய வேண்டும். தேவச்சீரேஷ்டனே! யோக்கியர்கள் தங்கள்பலத்தைக் குறித்துத் தாங்கள் சிலாகிப்பதேயில்லை. ஆனால், காரணமில்லாமல் ஸ்துதிசெய்பவன், தான் உடனே தூஷணைக்கிடமாகிறான். ஸ்வர்க்கத்துக்கு ஈசவரனே! பிறர்கேட்டபின் தன்குணங்களைப்பற்றியும் சொல்லலாம். தானாகச்சொல்வது தகாது. ஸ்நேஹிதனே! நீ கேட்டதனால் நீ ஸ்நேஹிதனென்று நினைத்து நான் உனக்குச்சொல்லுகிறேன். நிஷ்

காரணமாக ஒருவன் தன்னைத்தானே சிலாகித்துக்கொள்ளல்கூடாது, இந்திரனே! மலைகள், காடுகள், கடல்களடங்கிய இந்தப்பூமியையும், இதில் இருக்கின்ற உன்னையும் ஒருசிறகினால் தூக்குவேன்; அல்லது ஜங்கமங்களும் ஸ்தாவரங்களும் அடங்கிய உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகச்சேர்த்து, சிரமமில்லாமல் எடுப்பேன். இஃது வன்னுடைய பெரியபலமென்று அறி' என்று சொன்னார்.

சொனகரே! இவ்வாறுசொன்னபின் அந்தவீரரானகருடரைப் பார்த்து, சிறந்தஐசுவரியமுள்ளவனும் எல்லாவோகங்களுக்கும் நன்மைசெய்கிறவனும் பிரபுவும் கிரீடதாரியுமாகிய தேவேந்திரன், 'நீர் சொல்வதுசரி; உம்மிடத்தில் எல்லாம் இருக்கக்கூடியதே; இப்போது என்னுடன் நீர் மிகமேலானஸ்நேஹத்தை வைத்துக்கொள்வீராக, அமிர்தத்தினால் உமக்கு உபயோகமில்லாமலிருந்தால் அதை எனக்குக்கொடும்; ஏனெனின், நீர் இந்த அமிர்தத்தை யாருக்குக் கொடுப்பீரோ அவர்கள் எங்களைப்பிடிப்பார்கள்' என்றுசொன்னான். அதற்குக்கருடர், 'ஒருபிரயோஜனத்தைக்குறித்து நான் இந்த அமிர்தத்தைக் கொண்டுபோகிறேன். நான் இந்த அமிர்தத்தை யாருக்கும் உண்பதற்குக்கொடேன். ஸஹஸ்ராஷ்டனே! ஸ்வர்க்கலோகத்துக்கும் ஈசுவரனே! நான் இதை எங்கேவைக்கிறேனோ அங்கே நீ வந்து உடனே இதையெடுத்துக்கொண்டுபோகலாம்' என்று சொன்னார். இந்திரன், 'பக்ஷிஸ்ரேஷ்டரே! உம்முடைய இந்தச் சொல்லினால்நான்ஸந்தோஷமடைந்தேன். உமக்குவேண்டியவரத்தை என்னிடம்பெற்றுக்கொள்ளும்' என்றான். இப்படி இந்திரன் சொன்னபின், கருடர், கத்ருவின் புத்திரர்களையும் அவர்கள்மோசமாகத் தம் அன்னையை அடிமையாகச்செய்த காரணத்தையும் நினைத்து, 'இந்திரனே! நான் எல்லாவற்றிற்கும்பிரபுவாகிருந்தாலும் உன்னிடத்தில் வரம்பாசிக்கிறேன். மிருந்தவலிமையுள்ள ஸர்ப்பங்கள் எனக்கு ஆகாரமாகக்கடவன' என்றுசொன்னார். பிறகு, இந்திரன், 'அப்படியேயாகட்டும்' என்றுசொல்லி, தேவதேவரும் யோகேசுவரரும் மஹாத்மாவுமாகிய விஷ்ணுவினிடம்சென்றான். அவரும் கருடர் சொன்னபிரகாரமே அந்த அமிர்தம் எடுத்துக்கொள்ளும் விஷயத்தை ஒப்புக்கொண்டார். அதன்பின், பெருமை பொருந்திய தேவேந்திரன் அந்தக்கருடரை அழைத்து, 'அமிர்தத்தை நீர்வைத்தபின் எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன்' என்று மறுபடியும் சொன்னான்.

அதன்பின் கருடர் வேகமாகத் தாயினிடம் வந்து விநயத்தோடு நமஸ்காரம்செய்து, 'அம்மா! சிறந்ததவமுள்ளவளே! தேவ

லோகத்திலிருந்து, இந்த அமிர்தத்தை இப்போது நான் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இதன்மேல் நான் என்னசெய்யவேண்டும்? கட்டளை யிடவேண்டும்' என்றுசொன்னார். வினதை, 'புத்திரனே! உன் னுடைய இந்தச் செய்கையினாலே நான் ஸந்தோஷமடைந்தேன்; நீ மூப்பும் இறப்புமில்லாமல் தேவர்களுக்கு மிக்க அன்புயிருக்கக் கடவாய்' என்றுசொன்னார். பிறகு, கருடர் மிக்கமகிழ்ச்சியடைந்து, ஸர்ப்பங்களை யெல்லாம்போக்கி, 'ஓ! ஸர்ப்பங்களே! இதோ அமிர்தம் கொண்டுவந்திருக்கிறேன்; உங்களுக்காகத் தர்ப்பைகளில் வைக்கிறேன்; நீங்கள் ஸ்நானம்பண்ணி மங்களங்களானகாரியங்களைச் செய்து, பிறகு இதை உண்ணுங்கள்; நீங்கள் இங்கே உட்கார்ந்து அப்போது சொன்னசொல்லின்படி என்மாநா இந்தநிமிஷம்முதல் அடிமையில்லாதவளாகவேண்டும்; உங்களுடைய சொல்லின்படி நான் இதைக்கொடுத்துவிட்டேன்' என்று சொன்னார். உடனே, ஸர்ப்பங்கள், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று கருடருக்கு மறுமொழி சொல்லிவிட்டு, ஸ்நானம்செய்யப்போயின. இந்திரனும் அமிர்தத்தையெடுத்துக்கொண்டு திரும்பவும் ஸவர்க்கம்சென்றான்.

அதன்பின், ஸர்ப்பங்கள் ஸ்நானமும் ஜபமும் மங்களாசாரங்களுஞ்செய்துவிட்டு ஸந்தோஷத்துடன் அமிர்தத்திற்காக அவ்விடம் வந்தன. அமிர்தம் சாப்பிக்கிறவிஷயத்தில், 'நான்முன்னே, நான்முன்னே' என்றுசொல்லிக்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்று முந்திமுந்தி அமிர்தம் வைத்திருந்த தர்ப்பைப்பரப்பினிடம் ஓடிவந்தன. அமிர்தம் அபஹரிக்கப்பட்டதைக்கண்டு ஸர்ப்பங்கள் தாங்கள் செய்த மோசத்துக்காகப் பிரதிமோசம் செய்யப்பட்டதென்று தெரிந்துகொண்டு, 'இஃது அமிர்தமிருந்திடும்' என்று தர்ப்பங்களை அப்போதுநக்கின. அவ்வாறு தர்ப்பத்தை நக்கினதினால் ஸர்ப்பங்களின் நாக்குக்கள் இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டன. அமிர்தம்பட்டதனால் அந்தத்தர்ப்பங்கள் பரிசுத்தமாய்விட்டன. ஸமர்த்தரே! நாகங்கள் வினதையின் அடிமைத்தன்மையை நீக்கி ஏமாந்து கருடருடையபலத்தை நினைத்துத் தாங்கக்கூடாத வ்யஸனத்தையடைந்தன. அந்த மஹாத்மாவாகிய கருடரால் இவ்வாறு அமிர்தமும் தேவலோகத்திலிருந்து அபஹரித்துக்கொண்டுள்ரப்பட்டது. ஸர்ப்பங்களும் இரட்டைநாவுள்ளவைகளாகச் செய்யப்பட்டன. பிறகு, கருடர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் ஸர்ப்பங்களைப் பக்ஷித்துக்கொண்டும் தாயினுடன்கூட அந்தக்காட்டில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டும் பக்ஷிகளால் விசேஷமாகப் பூஜிக்கப்பட்டவராய், விருத்தியடைந்த கீர்த்தியினால் தம் தாயை

மகிழ்வித்தார். பிராமணசிரேஷ்டர்களுடைய ஸபையில் எப்போதும் இற்தக்கதையைக் கேட்பவனும் படிப்பவனுமாகிய புண்ணியசாலியான மனிதன் மஹாத்மாவான கருடருடைய ஸங்கீர்த்தனத்தினால் நிச்சயமாக ஸ்வர்க்கமடைவான்.

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஆஸ்தீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சேனாகருக்கத் ஸுதபுத்திரர் ஸர்ப்பங்களின்பெயர்களை உரைப்பது.)

சேனாகர், “ஸுதபுத்திரரே! ஸர்ப்பங்களைத் தாய் சபித்ததற்கும், வினதையைப் புத்திரனாகிய அருணன் சபித்ததற்கும் காரணம் சொன்னீர். அப்படியே கத்ருவுக்கும் வினதைக்கும் பர்த்தாவாம் கொடுத்ததும், வினதையின் புத்திரர்களாகிய 1 அருணன் கருடர் என்னும் இரண்டு பக்ஷிகளின் பெயர்களும் சொல்லப்பட்டன. ஸர்ப்பங்களினுடைய பெயர்களைமட்டும் நீர் சொல்லவில்லை. முக்கியமான பெயர்களை மட்டுமாவது (சொல்லவேண்டும்). நாம் கேட்க விரும்புகிறோம்” என்று கேட்க, ஸுதபுத்திரர் சொல்லலானார்.

“தபோதனரே! ஸர்ப்பங்கள் அநிகமாயகையால் எல்லாவற்றினுடைய பெயர்களையும் நான் சொல்லமுடியாது. முக்கியமான பெயர்களைமட்டும் நான் சொல்லுகின்றேன்; கேளும்க. சேஷன் முதலிற்பிறந்தவன்; அவனுக்குப்பின் வாஸுகி, ஐராவதன், தக்ஷகன், கர்க்கோடகன், தனஞ்சயன், காளியன், மணிநாகன், ஆபூரணன், பிஞ்சுசாகன், ஏலாபதரன், வாமனன், நீலன், அநீலன், கல்மாஷன், சபலன், ஆர்யகன், உக்கிரகன், கலசபோதகன், ஸுமனஸ், ததிரூகன், விமலபிண்டகன், ஆப்தன், கோடரகன், சங்கன், வாலிசிகன், நிஷ்டானகன், ஹேமகுஹன், நஹுஷன், பிங்கலன், பாஹ்யகர்ணன், ஹஸ்திபதன், முத்தகாபிண்டகன், கம்பலன், அசுவதரன், காலீயகன், வ்ருத்தன், ஸம்வர்த்தகன், பத்மர்களென்று பெயருள்ளவரிருவர், சங்கமுகன், கூசுமாண்டகன், க்ஷேமகன், பிண்டாரகன், காவீரன், புஷ்பதம்வ்ந்தரன், பில்வகன், பில்வபாண்டிரன், மூஷிகாதன், சங்ககிரஸ், பூர்ணபத்திரன், ஹரித்திரகன், அபராஜிதன், ஜ்யோதிகன், ஸ்ரீவஹன், கௌரவ்யன், திருதராஷ்டிரன், மிகுந்த சக்தியுள்ள சங்கபிண்டன், விஜ்ஜஸ், ஸுபாகு, மிகுந்தசக்தியுள்ள சாலிபிண்டன், ஹஸ்திபிண்டன், பிடரகன், ஸுமுகன், கௌணபாசனன், குடரன், குஞ்சரன், பிரபாகரன்,

1 சூரியனுடன் ஆகாசத்திற் பறப்பதினால் அருணனைப் பக்ஷி என்பார்.

குமுதன், குமுதாஷன், தித்திரி, ஹலிகள், கர்த்தமன், பகுமூல கன், கர்க்கரன், அகர்க்கரன், குண்டோதரன், மகோதரன் ஆகிய இந்தப் பிரதானமாயுள்ள நாகங்களின் பெயர்களைச் சொன்னேன். பிராமணசிரேஷ்டரே ! மிகுதியாயிருப்பதினால் மற்றவற்றின் பெயர்களைச் சொல்லவில்லை. தபோதனரே ! இவற்றின்ஸந்ததிகளும்ஸந்ததிகளின் ஸந்ததிகளும் எண்ணமுடியாதவையென்று நினைத்து, அவற்றை நான் சொல்லவில்லை. இந்தஸர்ப்பலம்சங்களில், அநேகமாயிரங்களும், பத்துலக்ஷங்களும், பத்துக்கோடிகளு மிருக்கின்றன. தபோதனரே ! அவற்றைக் கணக்கிடமுடியாது” என்றார்.

முப்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ் தீ க ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஆத்சேஷன் பூமியைத் தரித்தது.)

சௌனகர், ஸுதகுமாரரைப்பார்த்து, “ஐயா ! சிறந்தசக்தியுள்ளவையும் வெல்லக்கூடாதவையுமான நாகங்களைக் கூறினீர். அவை அந்தச்சாபத்தை அறிந்தபிறகு மேலே என்ன செய்தன?” என்று கேட்க, ஸுதர் சொல்வாராயினர்.

“ அந்தநாகங்களுக்குள் பெருங்கீர்த்திபெற்ற சேஷபகவான்; கத்ருவைவிட்டு நீங்கிக் காற்றைப் புகித்துக்கொண்டு உறுதியான நியமத்தோடு உக்கிரமான தவஞ்செய்தான். கந்தமாதன பர்வத்திற்கும், பதரிகாச்ரமத்திற்கும், கோகர்ணக்ஷேத்ரத்திற்கும், புஷ்காக்ஷேத்ரமென்கிற அரண்யத்திற்கும், இமயமலையின் சரிவுக்கும், இன்னும் பற்பலபுண்ணிய தீர்த்தங்களுக்கும், க்ஷேத்ரங்களுக்கும் போய்த் தனிமையாயிருந்துகொண்டு, நியமத்தைவிடாமற் புலன்களையடக்கித் தவஞ்செய்தான். உக்கிரமான தவஞ்செய்கிறவனும், மாம்ஸம் தோல்நம்பு எல்லாமுலர்ந்தவனும், ஜடையும் மரவுரியும் தரித்தவனுமாகிய அந்த ரிஷியான ஆதிசேஷனைப் பிரம்மாகண்டார். உறுதியை விடாமல் தவஞ்செய்த அந்த ஆதிசேஷனைப்பார்த்துப் பிரம்மாவானவர், ‘சேஷனே ! குற்றமற்றவனே ! நீ என்ன செய்கிறாய்? பிரஜைகளுக்குக்ஷேமத்தைச்செய்; நீ கடோரமான தவத்தினால் பிரஜைகளைப் பீடிக்கிறாய். சேஷனே ! உன்மனத்திலிருக்கிறவிருப்பத்தை எனக்குச் சொல்’ என்றுகேட்டார். அதற்குச்சேஷன், ‘என்னுடைய சொந்த ஸுஹோதாரர்களெல்லாரும் புத்திக்குறைவானவர்கள் ; அவர்களுடன்

கூடி வலிப்பதற்கு நான் விரும்பவில்லை, அதற்குத் தாங்கள் உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் சத்துருவாக நினைத்து எப்போதும் பொறாமைப்படுகின்றனர் ; அகநூல், அவர்களைப் பார்க்காமலிருக்க வேண்டுமென்றே நான் தவஞ் செய்கிறேன் ; அவர்கள் வினதையிடத்தும் அவன்பிள்ளையிடத்தும் பொறாமைப்படுகிறார்கள் ; மேலும், எங்களுடைய மற்றொரு பிராதாவாகிய கருடன் ஆகாசத்திற் சஞ்சரிப்பவன் ; அவனை எப்போதும் துவேஷிக்கின்றனர் ; அவனுக்கு மஹாத்மாவும் எங்கள் பிதாவுமாகிய கசியபர்வாங்கொடுத்திருப்பதனால், அவன் மிகுந்த பலமுள்ளவனாயிருக்கிறான் ; அதனால், நான் தவஞ்செய்து மற்றொரு ஜன்மத்திலும் எனக்கு அவர்களுடன் ஸம்பந்தமில்லாமலிருக்கும்படி இந்தத் தேகத்தை விட்டுவிடப்போகிறேன்' என்றான்.

'இப்படிச்சொல்லுகின்ற சேஷனைப்பார்த்து, பிரம்மா, 'சேஷனே! உன்பிராதாக்கள் எல்லாருடையகடைகளும் தாயர்விஷயத்தில் அபராதஞ்செய்ததனால் அவர்களுக்குப் பெரியபயம் நேர்ந்திருப்பதும் எனக்குத்தெரியும். நாகனே! இதற்குப் பரிஹாரமும் முன்னமே செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. உன் ஸஹோதாரரெல்லாரையும் குறித்து நீ வ்யஸனப்படவேண்டாம். சேஷனே! நீ விரும்புகிற வரத்தை என்னிடம் கேட்டுக்கொள். உன்னிடத்தில் எனக்கும் மிகுந்த பிரீதியிருப்பதனால் வரங்கொடுப்பேன். ஸர்ப்பஸ்ரேஷ்டனே! நல்லவேளையாக உன்னுடைய புத்தி தர்மத்தில் பிரவிர்த்தித்திருக்கிறது. மேன்மேலும் உன்புத்தி தர்மத்திலேயே மிகவும் உறுதியாக இருக்கக்கடவது' என்றார். பிரம்மா இப்படிச்சொல்ல, சேஷன், 'பிதாமஹரே! தேவரே! இந்தவரம்தான் நான்வேண்டினது. ஈச்வரரே! என் புத்தி தர்மத்திலும் சாந்தியிலும் தவத்திலுமே உத ஸாஹப்படக்கடவது' என்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்டு, பிரம்மதேவர், 'சேஷனே! உன்னுடைய இந்த இந்திரிய ஜயத்தினாலும் மனோஜயத்தினாலும் த்ருப்தியடைந்துருக்கிறேன். பிரஜைகளுக்கு ஹிதமானதொன்றை நான் சொல்லுகிறேன்; அதை என்சொற்படி நீ செய்யவேண்டும். சேஷனே! மலைகளும் வனங்களும் ஸமுத்திரங்களும் கிராமங்களும் தோட்டங்களும் நகரங்களும் நிரம்பியிருப்பதனால் அசைகின்ற இந்தப்பூமியை, அசையாமலிருக்கும்படி நீ செவ்வையாகத் தாங்கிக்கொண்டிரு' என்றுசொல்ல, அதுகேட்ட சேஷன், 'வரங்கொடுப்பவரும் பூமிக்கும் பிராணிகளுக்கும் உலகங்களுக்கும் பதியுமாகியபிரம்மதேவரான

நீங்கள் எப்படிச் சொல்லுகிறீர்களோ அப்படியே பூமியை அசையாமல் தாங்குகிறேன்; பிரம்மதேவரே! எனக்கு அந்தப்பூமி மார்க்கம் கொடுக்கட்டும்' என்று கேட்டான். அதற்குப்பிரம்மா, 'நாகராஜாவே! நீ பூமியின் கீழே போ; பூரி தானாகவே உனக்கு மார்க்கத்தைக் கொடுக்கும்; சேஷனே! நீ இந்தப்பூமியைத் தாங்குவதனால் எனக்குப் பெரிய பிரியமான காரியம் செய்யப்பட்டதாகும்' என்றார். நாகராஜாக்களுள் ஜ்யேஷ்டனும் ஸமர்த்தனுமாகிய ஆதிசேஷன் அப்படியே மார்க்கத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு பூமியின் கீழே பிரவேசித்தா நின்றுகொண்டு ஸமுத்ரங்களாற் சூழப்பட்ட இந்தப்பூமிதேவியை நாற்புறமும் பிடித்துக்கொண்டு சரஸினால் வலிக்கிறான். பிரம்மா, 'நாகசிரேஷ்டனே! நீ ஸஹாயமில்லாமல் இந்தப்பூமி முழுவதையும் அநேகம் சிரஸுகளினால் அசையாமல் வலித்துக் கொண்டு; என்னைப்போலவும் இந்திரனைப்போலவும் காப்பாற்றுவதனால், நீ சேஷனாகவும் தர்மதேவதையாகவும் இருக்கிறாய்' என்று சொன்னார்.

இவ்விதமாகச் சக்திமாகிய ஆதிசேஷனென்னும் நாகன், பிரபுவாகிய பிரம்மாவின்னுடைய ஆஜ்ஞையினால் ஸஹாயமில்லாமல்பூமியை வலித்துக்கொண்டு பூமியின்கீழிருக்கிறான். அப்போது தேவச்சரேஷ்டராகிய பகவானுள் பிரம்மா, வினதையின்புத்திரராகியகருடரையும் ஆதிசேஷனுக்கு ஸ்நேஹிதராகக் கொடுத்தார். ஆதிசேஷன் போன பிறகு, மிகுந்தபலமுள்ள வாஸுகி, தேவர்களினால் இந்திரன் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்படுவதுபோல் நாகங்களினால் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டான்.

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ் தீ க ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(நாகர்கள் சாபவிமோசனத்திற்கு உபாயம் ஆலோசிப்பது.)

ஸர்ப்பராஜனான வாஸுகி, தாயினிடமிருந்துவந்த அந்தச் சாபத்தைக்கேட்டு, இந்தச்சாபம் எப்படிப் பலிக்காமலிருக்குமென்று சிந்தித்தான். பிறகு, அந்தவாஸுகி, தர்மத்தையே முக்கியமாகக்கொண்ட ஐராவதன்முதலிய ஸஹோதாரர்களெல்லாருடனுங்கூடி ஆலோசனை செய்யும்போது, 'குற்றமில்லாதவர்களே! இந்தச்சாபம் எவ்விதமாகச் சொல்லப்பட்டதோ அஃது உங்களுக்குத் தெரியும்; நாம் ஆலோசித்து அந்தச்சாபத்தை விடுவிக்கமுயல்வோம். எல்லாச்சாபங்

களுக்கும் நிவிர்த்தியுண்டு. தாயின் சாபத்துக்கு விடுதலை எங்கு
மில்லை. அழிவில்லாதவரும் அளவிடக்கூடாதவருமாகியபிரம்மதேவர்
முன்பாக நாம்சபிக்கப்பட்டோமென்பதைக் கேட்டுத்தான் என்மனத்
தில்நடுக்கமுண்டாகிறது. இது நம்மெல்லாருக்கும் நாசமாக வந்திருக்
கிறதென்பதுநிச்சயம். குணவில்லாத தாயினால் மிகக்கடுமையான
சாபம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அழிவில்லாத பிரம்மதேவர்
இவள்சபிப்பதைத் தடுக்காமற்போனார். ஆகையால், இப்போது ஸர்ப்ப
பங்களுக்கெல்லாம் சேஷமம் எப்படியுண்டாகுமென்பதைக்குறித்து
ஆலோசனை செய்வோம். இந்தக்கெட்டகாலம் நம்மை ஆக்கிரமிக்காம
லிருக்கவேண்டும். நமக்குள்வல்லாரும் புத்திசாலிகள்; பேசத்தெரிந்த
வர்கள். முன்பு தேவர்கள் குகைக்குள் மறைந்துகாணாமற்போன
அக்னியைக் கண்டுபிடித்ததுபோல் நாமும் ஸர்ப்பங்களின் நாசத்திற்
குக் காரணமாக ஜனமேஜயன்செய்யும் சர்ப்பயாகம் நடவாதபடியும்
நமக்குத் தீங்குநேரிடாதபடியும் நம்மைச் சாபத்திலிருந்து விடுவித்
துக்கொள்வதற்கு உடாயத்தை ஆலோசித்துத் தெரிந்துகொள்
வோம்' என்று சொன்னான்.

உடனே, மந்திராலோசனையில் ஸாமர்த்தியமுள்ள கத்ருவின்
புத்திரர்களெல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து, 'அப்படியே ஆகட்டும்'
என்று சொல்லி, அங்கே அவரவர்களுக்குள் நிச்சயஞ்செய்து
கொண்டனர். அவர்களிற் சிலநாகர்கள், 'நாம் பிராமணசிரேஷ்டர்க
ளாகருபமெடுத்துக்கொண்டு, ஜனமேஜயனிடம் யஜ்ஞம் நடவாம
லிருக்கவேண்டுமென்று பிணைக்கேட்போம்' என்றனர். மந்தும் சில
நாகர்கள், தங்களைச் சிறந்தஅறிவுள்ளவர்களாக நினைத்து, 'நாமெல்
லாரும் ஜனமேஜயராஜாவுக்கு நிரம்ப நம்பிக்கையான மந்திரிகளா
யிருப்போம்; அவன் எல்லாக்காரியங்களிலும் பிரயோஜனம் நிச்ச
யிப்பதைப்பற்றி நம்மைக்கேட்பான்; அப்போது, யஜ்ஞம் நடவாத
படி புத்திசொல்லோம்; புத்திமான்களுக்குட் சிறந்தவனாகிய அந்த
ராஜா புத்திமான்களாகத் தன்னால் மதிக்கப்பெற்ற நம்மை யஜ்ஞத்
தைக்குறித்து நிச்சயமாகக்கேட்பான். நாம் அதுகூடாதென்று
இம்மையிலும் மறுமையிலும் அநேகக் கொடியபாபங்களைக் காண்
பித்து அநேக யுக்திகளாலும் காரணங்களாலும் அந்தயஜ்ஞம் நட
வாதபடிசொல்லுவோம். அல்லது, ஸர்ப்பயாகஞ்செய்யும் முறைதெரி
ந்தவனும் ராஜகாரியத்தில் நன்மையைக் கருதுகிறவனுமாகிய எந்
தப் புரோஹிதன், அந்த யஜ்ஞத்திற்கு ஏற்படுவானே அவனை ஒரு
ஸர்ப்பங் கடிக்கட்டும்; அவன்இறந்துபோவான்; யஜ்ஞஞ்செய்கிறவன்

இறந்துபோனால் அந்த யஜ்ஞம் நடவாது. இன்னும் ஸர்ப்பயாகம் தெரிந்தவர்களாக வேறு ரித்விக்குக்கள் யார்வந்தபோதிலும் அவர்க ளெல்லாரையும் கடித்துவிடுவோம். இவ்வாறு காரியங்கள்வித்தியாய் விடும்' என்றனர். தர்மத்திற்குச் சித்தமுள்ளவர்களும் தயையுள்ளவர்களும் மற்றும்கிலநாகர்கள், 'நீங்கள் சொன்ன இந்தப்புத்தி சரியல்ல; பிரம்மகத்திசெய்வது நல்லதாகாது. வ்யஸனம்வந்தபோது செம்மையாக நல்லதர்மத்தைக்கொண்டு சரியானபரிஹாரம் செய்வது சிறந்தது. அதர்மம் அதிகரித்திருப்பதானது உலகத்தையெல்லாமழித்துவிடும்' என்றனர். இன்னும் சிலநாகர்கள், 'நாம் மின்னலுள்ள மேகங்களாகஅகி ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியை மழையினால் அவித்து விடுவோம்' என்றும், வேறுசில நாகசிரேஷ்டர்கள், 'ராத்நிரியில் அங்கிருப்பவர்கள் அயர்ந்நிருக்கையிற்போய், யஜ்ஞபாத்திரங்களைச் சீக்கிரத்தில் எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டீம். இப்படிச்செய்தால் அதற்கு விக்கினம் வந்துவிடும். அல்லது, அந்தயஜ்ஞத்தில் ஸர்ப்பங்க ளெல்லாம் தூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் ஜனங்களைக் கடிக்கடீம். இப்படிச்செய்தால் நமக்குப்பயமுண்டாகாது. அல்லது, ஸர்ப்பங்கள் எல்லா ஆகாரங்களையும்கெடுக்கத்தக்க தங்கள் மூத்திரத்தினாலும் விஷ்டையினாலும், வித்தன்செய்யப்பட்ட போஜனத்தைக் கெடுத்துவிட்டீம்' என்றனர். அங்கே இன்னும் சில நாகர்கள், 'நாமே அந்தராஜாவுக்கு ரித்விக்குக்களாக இருப்போம். தக்பினை கொடுக்கவேண்டுமென்றுசொல்லி யாகத்துக்கு விக்னஞ்செய்வோம். நமக்குட்பட்ட அந்த அரசன் நாம்சேட்டதையெல்லாம் செய்வான்' என்றனர். அவர்களுள் மற்றும்கில நாகர்கள், 'ராஜா ஜலக்கிரீடை செய்யும்போது, நம்மிடமாகிய பாதாளத்துக்குக்கொண்டுவந்து கட்டி விடுவோம். அப்போது அந்தயஜ்ஞம் நடவாது' என்றனர். தங்களைத் தெரிந்தவர்களாக நினைத்த இன்னுஞ் சிலநாகர்கள், 'அந்தராஜா வைப்பிடித்துக்கொண்டு உடனே கடித்துவிடுவோம். இப்படியானால் காரியமாகிவிடும். அந்தராஜா இறந்துபோனால், அந்தத்தங்களின்வேர் வெட்டப்பட்டதாகும். வாஸுகியே! எங்களெல்லாருடைய முடிவான ஆலோசனைகளும் இவைதாம். ராஜாவே! இதன்மேல் உனக்கு எது ஸம்மதமோ அதைச் சீக்கிரம் செய்யவேண்டும்' என்றனர்.

இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு, நாகர்கள் ஸர்ப்பராஜாவாகிய வாஸுகி (சொல்வதை) எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். வாஸுகியும் தான் செவ்வையாக ஆராய்ந்து அந்தநாகர்களைப் பார்த்து, 'நாகர்களே! நீங்கள் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்த இந்தஆலோசனை நன்மையைத்

தரத்தக்கதன்று. எல்லாநாகர்கள் சொன்ன ஆலோசனையும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. மேற்சொன்ன ஆலோசனையில், உங்களுக்கு ஷிதமாகச் செய்யத்தக்கது என்ன இருக்கிறது? நாகர்களே! மஹாத்மாவான கசியபரை ஸ்ரீநஹத்துடன் வேண்டிக்கொள்வதுதான் எனக்கும் என்னைச் சேர்ந்த உங்களுக்கும் நன்மையென்று நினைக்கிறேன். என் புத்திரி நீங்கள் சொன்னவற்றில் ஒன்றையும் செய்யலாமென்று நினைக்க வில்லை. உங்களுக்கு எது நன்மையாக இருக்குமோ அதை நான் தானே செய்யவேண்டும். இதனால், நான் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறேன். நன்மையும் தீமையும் என்னைப் பொறுத்தவை' என்று சொன்னான்.

மூப்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஆ வ் தீ க பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(வலாபத்ரான் ஆஸ்நீகரால் சாபநிவர்த்தியைப்பற்றி நாகர்களுக்குச் சொல்வது.)

ஸர்ப்பங்களெல்லாம் இப்படியென்றும் அப்படியென்றும் பல வகையாகச் சொன்னதையும் வாஸுகிசொன்னதையும் கேட்டி, ஏலா பத்ரனென்னும் நாகன் அடியில்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினான். 'நாகசிரேஷ்டர்களே! நாகராஜாவான வாஸுகியே! இதுவிஷயத்தில் என்னுடைய ஆலோசனையை நான் முன்னமே தெரிவித்திருக்கிறேன். உங்களெல்லாருக்கும் இதை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாதென்ற எண்ணமிருந்தால் அப்படியேயிருக்கட்டும். இப்பொழுதும் அந்த அபிப்பிராயமே என்ருபகத்தில் வந்திருக்கிறது. நாகர்களே! அதைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்; அந்தஸர்ப்பயாகம் நடவாமலிராது. யாரிடத்திலிருந்து நமக்குப் பெரியபயம் இருக்கிறதோ அந்தப்பாண்டவ வம்சத்து ஜனமேஜயராஜா¹ அப்படிப்பட்டவனல்லன். ராஜாவே! இவ்வுலகில் எந்தப்புருஷன் தெய்வத்திறைக்கெடுக்கப்பட்டவனோ அவன் தெய்வத்தையே அடையவேண்டும். அவனுக்கு வேறு ஆதாரமில்லை. நாகச்சிரேஷ்டர்களே! நமக்கு இப்போதுவந்திருப்பது அந்தத்தெய்வபயம். இதற்காகத் தெய்வத்தையே அடைவோம். நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். நாகச்சிரேஷ்டர்களே! பிரபுவான வாஸுகியே! சாபங்கொடுத்தவுடனே பயத்தினால் தாயார்மடியிலேறிக் கொண்டிருந்த நான், 'சிறந்தவைகளானஸர்ப்பங்கள் கொடியவை

1 நீங்கள் மேற்சொன்ன எவ்வகையாலும் யாகஞ்செய்யாமல் நிவர்த்திக் கக்கூடியவாஸஸர்ப்பு கருத்து.

கொடியவை' என்று தேவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டிருந்தேன். சாபத்தினாலுண்டான துக்கமென்னும் அக்னியினால் தவிக்கப்பட்ட நாகங்களின் க்ஷேமத்தைவிடும்பி மிகுந்தகிருபையுடன் தேவர்கள் பிரம்மாவினிடம்சென்று, 'தேவரே! பிதாமஹரே! மிகக்கொடியவ ளான கத்ருவைத்தவிர, வேறுஎவள் அன்புள்ளபிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களை உமதுமுன்னிலையில் இப்படிச்சபிப்பள்? நீரும் அவள்வார்த் தையை, 'சரி' என்று சொன்னீர். நீர் அவளைத் தடுக்காமலிருந்ததற் குக்காரணத்தை நாங்கள் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறோம்' என்றனர். பிரம்மா, 'கொடியவையும் பார்க்கப் பயங்கரமானவையும் உக்ரமான விஷமுள்ளவையுமாகிய ஸர்ப்பங்கள் மிகுதியாக இருக்கின்றன. பிர ஜைகளின் நன்மையைக்கருதி, அவள்சபித்தபோது நான் தடுக்கவில்லை. அல்பஸ்வபாலமும் பாவச்செய்கையும் கொடியவிஷமுமுள்ளவையும் தர்மத்தைச் செய்யாதவையுமான ஸர்ப்பங்களுக்கு அவசியம் நாசம் வரப்போகிறது. அந்தஸர்ப்பங்களுக்கு அந்தநாசகாலம் வந்தபோது, என்னகாரணத்தினால் பெரும்பயத்திலிருந்து கிவிர்த்தி உண்டாகப் போகிறதோ அதையும் கேளுங்கள். 1யாயாவாரர் குலத்தில் பெரியதப ஸுள்ளவராயும் ஜிதேந்திரியராயும் புத்திமானாயுமுள்ள ஜர்த்காரு வென்று பெயர்பெற்ற மஹரிஷி ஒருவர் உண்டாகப்போகிறார். அந்த ஜர்த்காருவுக்குத் தபோதனமாகிய ஆஸ்திரேன்னும் புத்திரர் உண் டாகப்போகிறார். அவர் ஸர்ப்பங்களின் நாசகாலத்தில், அந்த ஸர்ப்ப யாகத்தைத் தடுக்கப்போகிறார். அந்தக்காலத்தில், தர்மிஷ்டர்களான நாகர்கள் மட்டும் விடுபடப்போகின்றனர்' என்றார். அதற்குத்தேவர் கள், 'பிரம்மாவே! பெருந்தவமுள்ளவரும் சிறந்த சக்தியுள்ளவரு மாகிய அந்த ஜர்த்காருமஹரிஷி மஹாத்மாவான புத்திரனை எவளி டம் உண்டிபண்ணப்போகிறார்?' என்றுகேட்க, பிரம்மா, 'வாஸுகி யின் ஸுஹோதரியாகிய வெகு அழகான ஒருகன்னிகை பிறந்திருக்கி றாள். அந்தக்கன்னிகையை நாகராஜாவான வாஸுகி ஜர்த்காருவுக் குக் கொடுக்கப்போகிறான். அந்தப்பிராமணசிரேஷ்டர், தம்பெயரு ள்ள ஜர்த்காருவென்ற அந்தக் கன்னிகையினிடத்தில் வேதங்களி லும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவனான புத்திரனை உண்டாக்கப் போகிறார்' என்றார். அதற்குத் தேவர்கள், 'அப்படியே ஆகவேண் டும்' என்று பிரம்மாவினிடம் சொன்னார்கள். தேவர்களைப் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி, பிரம்மதேவர் தம்முலகஞ் சென்றார். வாஸுகி யே! ஆதலால், ஜர்த்காருவென்று பெயர்பெற்ற உன் ஸுஹோதரி

1 ஓரிடத்திலும் தங்காமல் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் ரிஷிகள்.

யிருக்கிறாளே, அவளைச் சிறந்ததவமுள்ள அந்த ஜாத்காருவென்னும் ரிஷி கேட்கும்போது, நாகர்களின்பயம் நிவிர்த்தியாவதற்காக நீ பிஷைஷயைப்போல அவருக்குக்கொடு. இதுதான் நான் கேள்விப்பட்ட விமோசனம். இஃது என் ஆலோசனை' என்றான்.

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஆஸ்தீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வாஸுகி, தன்ஸஹோதரியை ஜாத்காருமஹர்ஷிக்குக் கன்னிகா தானஞ்செய்ய நிச்சயித்தது.)

'பிராமணசிரேஷ்டரே! அந்த நாகர்களெல்லாரும் ஏலாபத்ரன் சொன்னதைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து, 'சரி, சரி' என்று கொண்டாடினர். அதுமுதல் வாஸுகி தன்ஸஹோதரியாகிய ஜாத்காருவென்னும் அந்தக்கன்னிகையை மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் காப்பாற்றி வைத்தான்.

அதன்பிறகு, சில காலங்கடந்தபின் தேவாஸுயர்களெல்லாரும் ஸமுத்ரத்தைக்கடைந்தனர். அதில் பலசாலிகளுக்கெல்லாஞ் சிறந்தவனாகிய வாஸுகியென்னும் நாகன் கயிருகவிருந்தான். அந்தவேலையை முடித்துவிட்டு வாஸுகியுடன்கூடத் தேவர்கள் பிரம்மாவினிடம் சென்று, 'பகவானே! இந்தவாஸுகி, சாபத்தினுற்பயந்து மிகவருந்துகிறான்; ஞாதிசுருக்ஷ நன்மையை விரும்புகின்ற இவனதுமனத்தில் தாயின் சாபத்தினுலுண்டான சல்லியத்தை நீர்தாம் எடுக்கவேண்டும்; இந்த நாகராஜன் நமக்குவேண்டியவன்; எப்போதும் நமக்குப்பிரியமே செய்கிறவன். தேவசிரேஷ்டரே! தயைசெய்து இவன்மனத்திலுள்ள தாபத்தை நிவிர்த்திசெய்யும்' என்று வேண்டினர். அதற்குப் பிரம்மா, 'அமரர்களே! ஏலாபத்ரனென்னும் நாகன் முன்புறல் இவனுக்கு என்ன சொன்னானோ அது நானே மனப்பூர்வமாகச்சொன்னவாக்கியந்தான். நான்சொன்னதை இந்தநாகராஜனுனவாஸுகி காலம்வந்தபோது தானே செய்யக்கடவன். பாபிஷ்டர்கள்மட்டும் அழிவார், தர்மிஷ்டர்கள் அழியார். அந்தஜாத்காருவென்னும்பிராமணர் ஜனித்து உக்ரமான தவத்திலேயே விருப்பமுள்ளவாயிருக்கிறார், இவன் தன்ஸஹோதரியான ஜாத்காருவை அவர் கேட்குங்காலத்தில் அவருக்குக் கொடுக்கக்கடவன். தேவர்களே! ஏலாபத்ரன் என்னும்நாகன் ஸர்ப்

பங்களுக்கு ஹிதமாகச்சொன்னசொல் சரியே. அது பிழையன்று' என்றுசொன்னார். சாபத்தினால் பிரமைகொண்டிருந்த அந்தநாகராஜ னுனவாஸுகி, இப்படிப் பிரம்மாசொன்னதைக்கேட்டு, ஜர்த்காரு என்னும் ரிஷிக்காகத் தன்ஸஹோதரியை வித்தமாகவைத்துக் கொண்டு ஸர்ப்பங்களையெல்லாம் அழைத்து, 'யாருக்கும் உட்டடாத வரர்கிய ஜர்த்காரு எப்போது பாரியையை வரிக்கரினைப்பரோ அப் போது உடனேவந்து எனக்குச் சொல்லவேண்டும். அப்படிச்சொன் னுல்தான் நமக்கெல்லாம்கேமமுண்டாகும்' என்றுசொல்லி அந்த ஜர்த்காருவை எப்போதும் கவனித்து எதிர்பார்த்திருக்கும்படி அனேக நாகர்களை அந்த ஜர்த்காருவினிடம் நியமித்தான்.

நாற்பதாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ் தீ க பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பரிசுஷித்து வேட்டையாடும்போது சமீகர்ஷிநீன் தோளில்
இறந்துபோன பாம்பைப்போட்டது.)

சௌனகர், "ஸூதபுத்திரரே ! நீர் ஜர்த்காருவென்று சொன் னீரே ; அந்த மஹாத்மாவாகிய ஜர்த்காருரிஷிக்கு அந்தப்பெயர் பூமி யில் பிரலித்தமானதற்கு என்னகாரணம் ? ஜர்த்காருவென்ற பெயர் வந்தவரலாற்றை நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். நீர் விவரமாகச்சொல் லக்கடவீர்" என்றுகேட்டக, ஸூதபுத்திரர் சொல்லுகிறார்.

'பிராமணரே ! கெடுவதை ஜரையென்று சொல்லுகின்றனர், துன்பத்தைச்செய்வதற்குக் காருவென்றுபெயர். அவருக்கு வைராக் கியத்தினால் சரீரம் காருவாக இருந்தது. சிறந்தஞானமுள்ள அவர் காலக்கிரமமாக உக்கிரமான தவத்தினால் சரீரத்தைக் குறைத்தார். இந்தக்காரணத்தினால், ஜர்த்காருவென்றுசொல்லப்படுகிறார். வாஸுகியின் ஸஹோதரியும், தவத்தினாலேயே ஜர்த்காரு என்று பெயர் பெற்றார்' என்றுசொன்னார். இப்படிச்சொன்னவுடன், தர்மாத்மா வாகிய சௌனகர், அப்போது உக்கிரசிரவஸ்என்னும் ஸூதபுத்திர ரை அழைத்து, 'சரி' என்றுசொல்லி, நகைத்து, பிறகு, 'எல்லா வற்றையும் நடந்தபடி சொன்னீர். நானும்கேட்டீன். ஆஸ்தீகர் எவ்வாறு ஜனித்தாரென்பதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்று கேட்டக, ஸூதபுத்திரர் புராணத்திலுள்ளபடி சொல்லத்தொடங்கினார்.

“வாஸுகி நாகர்களுக்கெல்லாங் கட்டளையிட்டபின், ஸஹோதரியை ஜரத்காருரிஷிக்காக வித்தமாக வைத்துக்கொண்டு மிருந்தஜாக் கிரதையுடனிருந்தான். பின்பு, உக்கிரமான விரதமுள்ளவரும் சிறந்த ஞானமுள்ளவருமாகிய அந்த ஜரத்காருமுனி வெகுகாலம் வரையில் தவத்திலேயே கருத்தைலைத்து விவாஹத்தை விரும்பாமலிருந்தார். இந்நிரியங்களை ஜபித்தவரும், தவத்தில் பிரவிர்த்தித்தவரும், வேதாத்தியயனம் உள்ளவரும், பயமற்றவரும், சுத்தமான மனமுள்ளவருமாகிய அந்த ஜரத்காருவென்னும் மஹாத்மா பூமிமுழுதும் திரிந்தார்; பத்தினியை மனத்தாலும் நினைக்கவில்லை.

பிராமணரே! அதன்பின் மற்ரொருகாலம் நேர்ந்தபோது, குருவம்சத்திற்பிறந்த பரிக்கித்தென்னும் ஒரு ராஜா இருந்தார். சிறந்த கைகளுள்ளவரும் யுத்தத்திற்சிறந்த வில்லாளியும் அவர்பிரபிதாமஹருமாகிய பாண்டி முன்னே இருந்ததுபோலவே அவரும் வேட்டையையே பழகிக்கொண்டிருந்தார். அபிமன்யுபுத்திரராகிய பரிக்கித்து அவருடையபிரபிதாமஹராகிய பாண்டிவைப்போலவே உலகத்தில் பெயர்பெற்றிருந்தார். அந்தராஜா, மான்களையும் பன்றிகளையும் புலிகளையும் எருமைகளையும் இன்னும் பற்பல காட்டு மிருகங்களையும் அடித்துக்கொண்டு ஸஞ்சரித்தார். பகவானாகிய ருத்திரர்தேவலோகத்தில் 1 மான்வடிவங்கொண்ட யஜ்ஞபுருஷனை அடித்ததுபோல, அந்த ராஜா ஒருநாள் பதிவான கணுக்களுள்ள பாணத்தினால் ஒருமானையடித்து, அந்த அடர்ந்தகாட்டில் அதைத்தேடுவதற்காக அதன்பின்னே வில்லங்கையுமாக இங்குமங்கும்போரூர், அவராலடிக்கப்பட்ட மாணாது ஜீவித்து அந்தவனத்திற் போய்க்கொண்டிருக்கவில்லை. அந்த அடிபட்டமிருகம் காணாமற்போனதே அந்தப் பரிக்கித்து மஹாராஜா சீக்கிரத்தில் ஸ்வர்க்கம்போவதைத் தெரிவிக்கிற முன்னறிசூறியாக இருந்தது. அந்தமிருகத்தினால் வெகுதூரம் வனத்தில் இழுக்கப்பட்ட அந்தராஜா களைத்துத் தாகத்தினால் வருந்தி, உட்குணகன்றுகளின் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்டமிருகத்தினால் பாஸ்துரையைப் புசித்துக்கொண்டு மாட்டுக்கொட்டில்ல்களில் உட்கார்ந்துருக்கும் ஒருரிஷியைச் சந்தித்தார், பசியோடும் சிரமத்தோடுங் கூடிய அந்தராஜா வில்லையெடுத்தபடி கடுமையான தவமுள்ள அந்தரிஷியிடம் விரைவாகச்சென்று, ‘ஓ! ஓ! பிராமணரே! நான் அபிமன்யுபுத்திரராகிய பரிக்கித்தென்னும்ராஜா; என்னால் அடிக்கப்பட்ட மான் ஒன்று காணப்படவில்லை. அதைக்கண்டீரோ?’ என்றுகேட்டார். மௌனவிரதத்திலிருந்த அந்தமுனி அந்த ராஜாவுக்கு விடை

ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ராஜாவானவர் கோபித்து, இறந்துபோன ஸர்ப்பத்தை அந்தரிஷியின்கழுத்தில் வில்லின் நுனியால் எடுத்து மாட்டினார். அவர் அந்த ராஜாசெய்த பிழையைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டார். அவர் அந்தராஜாவைப்பார்த்து நல்லதோ கெட்டதோ எதுவும் சொல்லவில்லை. அந்தராஜா, அவர் அவ்வாறு இருந்ததைக்கண்டு கோபத்தைவிட்டு, துக்கத்துடன் நகரஞ்சென்றார். அந்தரிஷியோ அப்படியே இருந்தார். பொறுமையே ஸ்பாவமாகவுள்ள அந்தமஹரிஷி, தாம் அவமதிக்கப்பட்டிருந்தும், இராஜதர்மத்தை விடாநவராகிய அந்தராஜச்ரேஷ்டரைச் சபிக்கவில்லை. பாதச்ரேஷ்டராகிய அந்தப்பரிஶித்தமஹாராஜா தர்மத்தைக் கைவிடாத அந்தமஹரிஷியைத் தெரிந்குசொள்ளாமையால், அவரை அப்படி அவமானஞ் செய்தார்.

அந்தரிஷிக்கு, கடுமையான தேஜஸுள்ளவரும் சிறந்த தவமுள்ளவரும் மிகுந்தசோபமுள்ளவரும் சமனம் செய்விக்கமுடியாதவரும் நியமந்தவருதவரும் இளமைப்பருவமுள்ளவருமாகிய சிருங்கியென்று பெயருள்ளபுத்திரர் ஒருவரிருந்தார். அவர், எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நன்மைசெய்ய எண்ணமுள்ளவரும் உயர்ந்த ஸ்தானத்திலிருப்பவருமாகிய பிரம்மதேவரை ஒவ்வொருகாலத்திலும் மிகுந்த நியமத்தாடன் உபாஸித்துவந்தார். பிராமணசிரேஷ்டரே ! அந்தச்சிருங்கி அந்தப்பிரம்மானால் விடைகொடுக்கப்பெற்று வீட்டுக்குவரும்போது, அநிக கோபஸ்வபாவமுள்ளவரும் விஷம்போன்றவருமாகிய அம்முனிபுத்திரரானோக்கி, அங்கே விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் அவர் ஸ்நேஹிதனாகிய கிருசன் என்னும் ரிஷிபுத்திரன் சிரித்துக்கொண்டு, 'ஓ! சிருங்கியே ! சிறந்ததேஜஸும் தவமுமுள்ள உன் பிதா சுவத்தைத் தோளிற்சமக்கிரர் ; கர்வப்பாதே ; தவத்தில் தேர்ச்சியடைந்தவர்களும் பிரம்மஜ்ஞானிகளும் சிறந்ததவமுள்ளவர்களாகிய எம்மைப்போன்ற ரிஷிகுமாரர்கள் பேசும்போது, நீ ஒருபேச்சும் பேசாதே. எந்த நீ பிணஞ்சமக்கின்ற பிதாவைப் பார்க்கப்போகிறாயோ அந்த உனக்கு ஆண்பிள்ளையென்கிற அபிமானம் ஏது ? அதற்குக்கக்க கர்வப்பேச்சுக்கள் எங்கிருந்துவரும் ? முனிச்சிரேஷ்டனே ! உன்னையபிதா தமக்குத் தகாதகாரியத்தைச் செய்துகொண்டார். அதனால், நான் மிகவும் வ்யஸனப்படுகிறேன் ' என்று, அவன் பிதாவைக்குறித்துக்கேட்டவுடன் கோபமுண்டாகும்படி, பரபரப்புடன் சொன்னான்.

நாற்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஆஸ்தீகபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(சமீகர்புந்ராரக்ய சீருங்கி பரிசுஷித்துக்குச் சாபம் கொடுத்தது.)

இவ்வாறு அவன்சொன்னவுடன், தேஜஸுள்ளவரும் கோபமுள்ளவருமாகிய அந்தச்சிருங்கி தம்பிதா பிணத்தைச்சமப்பதாகக் கேட்டு, கோபத்தினூற் கொதிப்புற்றார். அவர் அந்தக்கிருசனென்பவனைப்பார்த்து, உண்மையும்பிரியமுமான சொல்லைச்சொல்லி, 'எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நன்மையைவிரும்புகிறவரும், எப்போதும் வேறுசித்தபில்லாமல் தேவனாகியவிஷ்ணுவைப் பூஜிப்பவரும், வனத்திலுள்ள ஆகாரத்தைப்புகிப்பவரும், எப்போதும் மௌனவிரதத்தை விடாதவருமாகிய சிறந்ததேஜஸுள்ள ரிஷியான அந்த என்பிதா இப்பொழுது பிணஞ்சமப்பவரானதெப்படி?' என்றுகேட்டார். கிருசன், 'அன்பனே! பரிசுஷித்தென்னும் ராஜா வேட்டைக்காகத்திரியும்போது உன்பிதாவின்தோளில் இறந்துபோனஸர்ப்பத்தை இப்போது மாட்டினான்' என்றான். சிருங்கி, 'அந்தத் துராத்மாவாகிய ராஜாவுக்கு என்பிதாசெய்ததிற்கு என்ன? கிருசனே! அதை உண்மையாகச் சொல்லு; என்னுடைய தவத்தின் வன்மையைப்பார்' என்றுசொல்ல, கிருசன், 'அபிமன்யுவின் புத்திரனாகிய அந்தப் பரிசுஷித்தென்னும்ராஜா வேட்டையாடிக்கொண்டு தனியாகப்போகையில் விரைவாகஓடுகின்ற ஒருமாளைப் பாணத்தால் அடித்துப் பின் தொடர்ந்தான்; அந்த ராஜா அந்தப்பெரியவனத்தில் அலைந்தும் மாளைக் காணவில்லை. பசிடிரனாலும் தாகத்தினாலும் சிரமத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்ட அவ்வரசன், பேசாமற் கட்டையைப்போல் நிற்பவராகிய உன்பிதாவைப்பார்த்து, காணாமற்போன மாளைக்குறித்து அடிக்கடி கேட்டான். மௌனவிரதம்வழித்த அவர் அவனுக்கு உத்தரஞ்சொல்லவில்லை. ராஜா வில்லின் முனையினால் ஸர்ப்பத்தை யெடுத்து அவர்தோளில் மாட்டினான். சிருங்கியே! தவத்தைவிடாத உன்பிதா அப்படியேயிருக்கிறார். அந்த ராஜா ஹஸ்திரனூபாமென்று பெயருள்ள தன் நகரத்துக்குப் போய்விட்டான்' என்றான்.

இவ்வாறு சவம்தோளில் இருப்பதைக்கேட்டுச் சிறந்தமஹிமையுள்ள அந்தரிஷிபுத்திரர், கோபத்தினூற் சுண்கள்சிவந்து ஜ்வலிப்பவர்போலக் கோபாவேசங்கொண்டு அப்போதே ஆசமனஞ்செய்து கோபத்தின்வேகத்தினால் மெய்ம்மறந்து, 'எந்த ராஜாவென்னும்

பாபி, விருத்தரும் கஷ்டப்படுகிறவருமாகிய என்பிதாவின்தோளில் இறந்துபோனஸர்ப்பத்தைப் போட்டானே அந்தப்பாபியும், பிராமணர்களை அவமதிப்பவனும், குருவம்சத்து அரசர்களுக்கு அபகீர்த்தியை விளைவிப்பவனுமாகிய அயோக்கியனை, பல்லில் விஷமுள்ளவனும் கொடியசக்தியுள்ளவனுமாகிய தக்ஷகனென்னும் ஸர்ப்பராஜன் என்சொல்லின்வன்மையால் தூண்டப்பட்டு மிகுந்த கோபத்துடன் இன்று முதல் ஏழு இராத்திரிகளுக்குள்ளாக யமனுடைய கிருகத்துக்கு அனுப்பப்போகிறான் ' என்று சபித்தார்.

சிருங்கி அகிகோபத்துடன் இப்படி சபித்துவிட்டு, இறந்து போனபாம்பைச் சமந்துகொண்டு மாட்டுக்கொட்டிலில் உட்கார்ந்திருக்கிற பிதாவினிடஞ்சென்றார். அந்தச் சிருங்கி, தோளிவிருக்கும் இறந்தபாம்புடனிருக்கின்ற அந்தப்பிதாவைக்கண்டு, இன்னும் கோபத்திறைகலக்கமுற்று; துக்கத்தினால் கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டு, பிதாவைப்பார்த்து, ' பிதாவே ! அந்தத்தூராத்மாவாகிய பரிக்ஷித்த என்னும் அரசன் உமக்குச்செய்த இந்த அவமானத்தைக்கேட்டு நான் கோபத்தினால் குருவம்சத்திற்கே இழிவாகிய அவனுக்குத் தகுந்த உக்கிரமானசாபத்தைக் கொடுத்தேன்; ஸர்ப்பச்சேஷ்டனாகிய தக்ஷகன் அந்தப்பாவியை இன்றைக்கு ஏழாவதுநாள் மிகப்பயங்கரமான யமனுடையவீட்டுக்கு அனுப்பப்போகிறான்' என்று சொன்னார்.

பிராமணரே ! அப்படிக்கோபங்கொண்ட அந்தச் சிருங்கியைப் பார்த்து, அவர் பிதாவாகிய சமீகர், ' குழந்தாய் ! நீ செய்தது எனக்குப் பிரியமாக இல்லை ; தவஞ்செய்கிறவர்களுக்கு இது தர்மமன்று ; நாம் அந்தராஜாவினுடைய தேசத்தில் வலிக்கிறோம் ; அவனால் நியாயமாக ரக்ஷிக்கப்படுகிறோம். அவனுக்குத்தீங்குசெய்வது எனக்குப் பிரியமன்று ; புத்திரனே ! ராஜா எவ்வாறாக நடந்தாலும் அதைப் பொறுப்பது நம்மைப்போன்றவர்களுக்குக் கடமை ; தர்மத்தைக் கெடுத்தால் அதுநம்மைக்கெடுத்துவிடும் ; ஸந்தேகமில்லை ; புத்திரா ! அரசன் ரக்ஷிக்காமற்போவானால் நமக்குப் பெருங்கஷ்டம் வரும் ; ஸௌக்கியமாகத் தர்மஞ்செய்ய நமக்குமுடியாது. பிரியமானவனே ! தர்மத்தில் ஊக்கமுள்ள அரசர்களினால் நாம் காப்பாற்றப்பட்டுப் பெரியதர்மத்தைச் செய்கிறோம் ; தர்மத்தில் அவர்களுக்கும் பாகமுண்டு ; ராஜா எவ்விதமாக நடந்தாலும் க்ஷமிப்பதுதான் நமக்குக் கடமை; பரிக்ஷித்தோ, அவனுடையபிரபிதாமஹாகியபாண்டு எப்படியோ அப்படியே விசேஷமாக நம்மைக் காப்பாற்றுகிறான்; ஸமர்த்தனே ! பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பதுதான் ராஜாவின்கடமை; ராஜா இல்

லாத தேசத்தில் எப்போதும் தோஷங்களுண்டாகின்றன ; நிலைகலங்கிய உலகத்தை ராஜா தண்டத்தினால்லவோ எப்போதும் ஆளுகிறான் ; தண்டத்தினால் பயமுண்டானபிறகு சமனமுண்டாகிறது ; கலங்கினவன் தர்மஞ்செய்யமாட்டான் ; கலங்கினவன் வேலைசெய்யமாட்டான் ; ராஜாவினால் தர்மம் நிலைநிறுத்தப்படுகிறது ; தர்மத்தினால் ஸ்வர்க்கம் நிலைநிறுத்தப்படுகிறது ; யஜ்ஞகாரியங்களெல்லாம் ராஜாவினால் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன ; யஜ்ஞத்தால் தேவர்கள் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றனர் ; தேவர்களால் மழையுண்டாகின்றது ; மழையினால் பயிர்கள் உண்டாகின்றன ; ராஜா பயிர்களினால் மனுஷ்யர்களைக் காப்பாற்றி எப்போதும் அவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்து ராஜ்யபரிபாலனமும் செய்கிறான். ஒருராஜா பத்துச் 1சரோத்தியர்களுக்கு ஸமானமென்று மனு சொல்லியிருக்கிறார். அந்தராஜா பசியோடு மாளைத்தேடிக்களைத்து இங்கு வந்து என்னுடைய இந்த விரதத்தையறியாமல் இதைச்செய்துவிட்டானென்று நினைக்கிறேன். நீ ஏன் ஆலோசிக்காமல் சிறுபிள்ளைத்தன்மாக இந்தக் கெட்டகாரியஞ்செய்தாய்? புத்திரனே! எவ்வகையிலும் ராஜா நம்பிடமிருந்து சாபத்தையடையத் தகுந்தவனாகான்' என்றுசொன்னார்.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஆஸ் தீக பர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(சமீகர், கோரமகர் என்றும் சீஷ்யரால் தம்புத்திரன் சபித்ததைப் பரிசுஷித்துக்குத் தெரிவித்தது.)

சிருங்கி, 'பிதாவே! இஃது ஆலோசிக்காமற்செய்ததாயிருந்தாலும், பாவஞ்செய்ததாயிருந்தாலும், உங்களுக்குப் பிரியமாயிருந்தாலும், அப்பிரியமாயிருந்தாலும், நான் சொன்னசொல் பொய்யாதல் கூடாது; இது மாறாகாது. பிதாவே! இஃதோ நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; நான் விளையாட்டுக்கும் பொய்சொல்வதில்லை; நான் சபிப்பது பொய்யாவதேது?' என்று சொல்ல, சமீகர், 'குழந்தாய்! நீ உக்கிரமானசக்தியுள்ளவனென்றும் அப்படியே ஸத்யம்பேசுகிறவனென்றும் நான் அறிவேன் ; ஒருபோதும் நீ பொய்சொன்னதில்லை; இதுவும் பொய்யாகாது. ஆனால், புத்திரன் வயஸுவந்தவனா

யிருந்தபோதிலும், எப்படி குணமுள்ளவனானவனோ, எப்படி பெரிய கீர்த்தியடைவானோ, அப்படி பிதா எப்போதும் அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டியதுதான். நீயோ பாலனாகவேயிருக்கிறாய்; எப்போதும் தவத்திறம் பரிபாகமடைந்திருக்கிறாய்; உனக்குச் சொல்வதைப் பற்றி ஸந்தேஹமென்ன? சக்தியுள்ள மஹாத்மாக்களுக்குக் கோபம் மிகுதியாக விருத்தியாகுமானால் இந்தலோகங்கள் அழிந்துவிடும். பொறுப்பது தான் கோபத்துக்குப் பரிஹாரம். தர்மமுள்ளவர்களுட் சிறந்தவனே! நீ புத்திரனாயிருப்பதையும் சிறுவனாயிருப்பதையும் அவஸரக்காரனாயிருப்பதையுங்கண்டு உனக்குச் சொல்வது அவசியமென்றே நான் நினைக்கிறேன்; நீ இந்தக் கோபத்தைவிட்டு விட்டு, சாந்தியைக் கைப்பிடித்தவனாகி, வனத்திலுள்ள ஆகாரத்தைப் புசித்துக்கொண்டு திரி. இப்படிச் செய்தலால் உனக்குத் தர்மம் தவறாமலிருக்கும். யதிகளாயிருந்து கஷ்டப்பட்டிச் சம்பாதித்த புண்ணியத்தையும் குரோதம் அழித்துவிடுகிறதல்லவா? புண்ணியமில்லாதவர்களுக்கு நல்லகதியில்லை. பொறுமையுள்ள யதிகளுக்குத்தான் இந்திரியஜயம் விரித்தியைச்செய்கின்றது; இந்த லோகமும் பொறுமையுள்ளவர்களுக்கேயுள்ளது; பரலோகமும் பொறுமையுள்ளவர்களுக்கே. ஆதலால், எப்போதும் பொறுமையைவிடாமல் இந்திரியங்களை வசப்படுத்தி நடக்கக்கடவாய்; பொறுமையினால் பிரம்மாவுக்கு ஸமீபமாயுள்ள லோகங்களையடைவாய். நான் பொறுமையுடன் இனி என்னசெய்யமுடியுமோ அதைச் செய்யப்போகிறேன். குழந்தாய்! அந்தராஜாவுக்கு, 'அரசனே! என்னுடைய புத்திரன் சிறுவன்; புத்தித்தேர்ச்சியடையாதவன்; அவன், உன்னால் எனக்கு நேரிட்ட. இந்த அவமானத்தைக்கண்டு, தாங்காமல் உன்னைச் சபித்துவிட்டான்' என்று ஸமாசாரம் அனுப்பப்போகிறேன்' என்று இவ்வாறுசொல்லி, மிகவுறுதியும் சிறந்ததபஸுமுள்ள அந்தச்சமீகரிஷி தயைகூர்ந்து பரிக்ஷித்தென்னும் ராஜாவினிடம் குசலப்பிரஸன்னஞ் செய்து நடந்தகாரியத்தைத் தெரிவிக்கும்படி சொல்லி, நல்லொழுக்கமுள்ளவரும் பொறுமையுள்ளவருமாகிய கௌரமுகரென்று பெயருள்ள சிஷ்யரை அனுப்பினார்.

அந்தச்சிஷ்யர், உடனே விரைவாகப் பரிக்ஷித்துமஹாராஜாவினிடஞ்சென்று காவற்காரர்களைக்கொண்டு முன்னர்த்தெரிவித்து, ராஜக்ருஹத்துக்குள் பிரவேசித்தார். களைப்படைந்தகௌரமுகரென்னும் பிராமணர், ராஜாவினற் பூஜிக்கப்பட்டு, சமீகர்சொல்லியனுப்பின அந்தப் பயங்கரமான செய்திமுழுவதையும் அவர்சொன்னபடி மந்திரி.

களின் முன்னிலையில் அரசனுக்குச்சொன்னார். 'ஓ! ராஜராஜரே! கேளும்; சிறந்த தர்மிஷ்டரும் ஐம்புலன்களையும் மனத்தையும் அடக்கினவருமாகிய பெருந்தவமுள்ள சமீகரென்னும் ரிஷி உங்களுடைய தேசத்தில் இருக்கிறார். புருஷச்ரேஷ்டரே! மௌனத்தை அனுஷ்டிக்கிற அவருடைய தோளில் உங்களால் உயிர்போன ஒரு லர்ப்பம் வில்லின் நுனியினால் எடுத்துமாட்டப்பட்டது; அந்த உமதுசெய்கையை அந்தரிஷி பொறுத்திருந்தார்; அவர்குமாரர் பொறுக்கவில்லை. ராஜச்ரேஷ்டரே! அந்தப்புத்திரர், 'வமுராத்திரிக்ஞுள்ளாகத்தக்ஷசன் உமக்கு யமஞுகப்போகிறான்' என்று தம் பிதாவுக்குத்தெரியாமற் சபித்திருக்கிறார். அஷ்விஷயத்தில் ரக்ஷணஞ்செய்துகொள்ள மென்று உமக்குச்சொல்லும்படி சமீகர்பலமுறைசொல்லியிருக்கிறார். அந்தச்சாபம்யாராலும்மாற்றமுடியாதது. கோபமுற்ற புத்திரரை அவராலும் அடக்கமுடியவில்லை. அரசரே! அதனால், உமது சேஷமத்தை விரும்புகின்ற அந்தச்சமீகர் என்னை உம்மிடம் அனுப்பினார்' என்றார்.

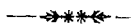
இப்படிக்கொளரமுகர்சொன்ன கொடியசொல்லீக்கேட்டு, பெருந்தவமுள்ள பரிக்ஷித்தமஹாராஜா, அந்தப்பாவஞ்செய்ததைப்பற்றி மிகத்துன்பமுற்றார். வனத்திலிருந்து அந்தமுனிச்ரேஷ்டரை மௌன விரதமுள்ளவரென்றுகேட்டபின், ராஜா அநுகதுக்கத்தினால் மனத்திற்கொதிப்புள்ளவராகி, அந்தச்சமீகருடைய தயையுள்ள ஸ்வபாவத்தைத் தெரிந்துகொண்டபிறகு, அப்படிப்பட்ட ரிஷிஷயத்தில் தாம் தீங்குசெய்ததற்காக இன்னும் அநிகபரிதாபமுற்றார். தேவதைக்கு ஸமானமான கீர்த்தியுள்ள அந்தராஜா அந்தப்பாபகாரியத்தைத் தாம் செய்ததற்காக எப்படிப் பரிதபித்தாரோ அப்படித் தமக்கு நேர்ந்திருக்கும் மரணத்தைக்கேட்டும் பரிதபிக்கவில்லை. உடனே, அரசர், 'பகவானாகிய சமீகர் இந்தக்குற்றத்திற்காக என்னிடத்தில் இனிமேலும் க்ஷமிக்கவேண்டும்' என்று சொல்லிக் கொளரமுகரை அனுப்பினார். அப்போது கொளரமுகமுனிவர் ராஜா சொன்னதைக்கேட்டு, அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, விரைவாகத் தம் குருவின் ஆசிரமத்திற்குச் சென்றார்.

அந்தக் கொளரமுகர்போனதும் அரசர் மனத்தில் அச்சமுற்று மந்திரிகளுடன்கூட ஆலோசனைசெய்தார். ஆலோசனையின் வகை தெரிந்த அந்தராஜாவானவர் அவ்வாறு மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்த பிறகு, ஒற்றைத்தூணைகூடிய மிகவும் பத்திரமுள்ள மாளிகையைக் கட்டுவித்து, அதில் காவலும்ஏற்படுத்தி, வைத்தியர்களையும் ஓளஷதங்களையும் மந்திரவீத்தியுள்ள பிராமணர்களையும் எங்கும்நியமித்தார்.

தர்மம் தெரிந்தவராகிய அவர் எல்லாப்பக்கங்களிலும் காப்பாற்றப் பட்டவராக அதில் இருந்துகொண்டு, மந்திரிகளுடன்கூட ராஜகாரியங்களெல்லாவற்றையும் செய்தார். மாளிகையிலேறின ராஜச்ரேஷ்டரிடம் யாரும் அணுகமுடியவில்லை. வெளியில்வந்த காற்றுக்கூட உள்ளேபுகும்போது தடுக்கப்பட்டது. அந்த ஏழாவதுநாள்வந்த போது வித்வானாகிய காசியபரென்னும் பிராமணஸ்ரேஷ்டர் அந்த ராஜாவுக்குச் சிகித்தலைசெய்வதற்காக வந்தார்; ஏனெனின், நாகஸ்ரேஷ்டனாகிய தக்ஷகன் அந்த ராஜச்ரேஷ்டனையமணிடம் அணுப்பப்போகிறானென்பதை அவர்கேட்டிருந்தார்; 'ஸர்ப்பராஜனாற் கடிக்கப்பட்ட அவரை நான் விஷஉபத்திரவமில்லாதவராகச் செய்வேன்; அதில், எனக்குப் பொருளும் அறமும் கிடைக்கும்' என்று நினைத்தார். அந்தராஜாவாகிய தக்ஷகன், வயதுசென்ற பிராம்மணனாக ரூபமெடுத்துக்கொண்டு, ராஜாவினிடத்தில் ஒரேநாபகமாகச் செல்லுகின்ற அந்தக்காசியபரை வழியிற்கண்டான். நாகராஜாவானவன் முனிச்ரேஷ்டரான அந்தக்காசியபரைப்பார்த்து, 'நீங்கள் எங்கே விரைவாகப்போகிறீர்கள்? என்னகாரியஞ் செய்யவிரும்புகிறீர்கள்?' என்றுகேட்டான். அதற்குக்காசியபர், குருவம்சத்திற் பிறந்தவரும் எதிரிகளை அடக்குகிறவருமாகிய பரிஶ்ரீத்தென்னும் ராஜாவைத் தக்ஷகனென்னும் ஸர்ப்பராஜன் தன் விஷபலத்தினால் இன்றைக்கு எரித்துவிடப்போகிறான்; ஸௌம்யயே! அக்னிக்கொப்பான பராக் கிரமமுள்ளவரும் பாண்டவர்களின் வம்சவிருத்தி செய்பவரும் அளவற்ற சக்தியுள்ளவருமாகிய அந்த அரசரை அந்தநாகராஜன் கடித்தவுடன் உபத்திரவமில்லாமற்செய்வதற்கு நான் விரைவாகப்போகின்றேன்; நான் விஷவைத்தியந்தெரிந்தவகை லோகத்தாராற் பூஜிக்கப்பட்டபிராமணன்; நமதுகுருவின் கடாஶ்ரத்தினால் விஷத்தைப்போக்குவதில் நான் ஸாமர்த்தியமுள்ளவன்' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட தக்ஷகன், 'பிராமணயே! நான்தான் அந்தத்தக்ஷகன்; அந்த ராஜாவைத்தடுக்கப்போகிறேன்; என்னாற் கடிக்கப்பட்டவனுக்குச் சிகித்தலைசெய்வது உம்மால்முடியாது; திரும்பிப்போம்' என்றான். அதற்குக்காசியபர், 'உன்னாற்கடிக்கப்பட்ட அந்தராஜாவை நான் போய் உபத்திரவமில்லாதவகைச் செய்வேனென்பது என்னுடைய வித்தையின் வலிமையினாலுண்டான நிச்சயம்' என்றார்.

நாற்பத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

ஆஸ்திகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தகஷுகன் கடித்த ஆலமாத்தைக் காசியபர் பிழைப்பிந்தது.)

தகஷுகன், 'காசியபரே! நான்கடித்த ஏதற்காவது சிகிற்னை செய்ய உமக்குச் சக்தியிருக்குமானால், இந்தமரத்தைக்கடிக்கிறேன்; அதுதப்பிழைப்பியும். உமதுமந்திரத்தின் மேலானவலிமை எதுவோ அதைக்காட்ட முயற்சிசெய்யும். பிராமணேத்தமரே! இந்தஆலமரத்தை நீர்பார்க்கும்போதே எரித்துவிடுகிறேன்' என்றான். காசியபர், 'நாகராஜாவே! உனக்கு இந்தக்கர்வமிருக்குமானால் நீ இந்த மரத்தைக்கடி; நீகடித்த இந்தமரத்தை நான் பிழைப்புமுட்டுகிறேன்; இப்போது என்மந்திரபலத்தைப்பார். நாகனே! ஆலமரத்தைக்கடி' என்றார். மஹாத்மாவாகிய காசியபரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ஸர்ப்பராஜாவான தகஷுகன் ஆலமரத்தினிடஞ்சென்று அதைக்கடித்தான். அந்தமரத்தை அந்தபரிசுத்தசக்தியுள்ள தகஷுகன் கடித்தவுடன் அவனுடைய பல்வின்ளிஷம் வியாபித்தமையால் அம்மரமெங்கும் எரிந்தது. அந்தநாசன் அந்தமரத்தை எரித்துவிட்டு மறுபடியும் காசியபரை நோக்கி, 'பிராமணசிரேஷ்டரே! முயற்சியைச்செய்யும்; இந்தமரத்தைப்பிழைப்பியும்' என்றான். அதன்பின், ஸர்ப்பராஜாவின் விஷாக்கினியினால் நீரூய்ப்போனமரத்தின் சாம்பலையெல்லாம் குவித்துக் காசியபர், 'நாகசிரேஷ்டனே! என்னுடைய வித்தையின் பலத்தை இந்தமரத்தினிடம்பார்; ஸர்ப்பமே! நீ பார்க்கும்போதே இதனை நான் பிழைப்பிக்கிறேன்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, சிறந்தமகிமையுள்ளவரும் வித்தையுள்ளவருமாகிய அந்தக்காசியபரென்னும் பிராமணசிரேஷ்டர், சாம்பர்க்குவியலாகச்செய்யப்பட்டவ்ருஷுத்தை வித்தையினுற்பிழைப்பித்தார். அதில்முனையை உண்டாக்கினார். பிறகு, இரண்டு இலைகள் உண்டாகச்செய்தார்; இலைகள் விருத்தியாகவும் கிளைகள் கிளைக்கவும் பின்னர் மரமாகவும் செய்தார். மஹாத்மாவாகிய காசியபரால் அம்மரம் பிழைப்பிக்கப்பட்டதைக்கண்டு தகஷுகன், 'பிராமணசிரேஷ்டரே! என்னுடையதும் என்னைப்போன்றவருடையதுமாகிய விஷங்கையெல்லாம் நீர் நீக்கி விடுவீரென்பது உம்மிடத்தில் அறிக ஆச்சரியமன்று. தபோதனரே! என்ன பிரயோஜனத்தைக்கருதி நீர் அங்கேபோகிறீர்? அந்த ராஜஸ்சிரேஷ்டரிடமிருந்து எதை அடையலாமென்று விரும்புகின்றீரோ

அந்தப்பிரயோஜனம் கிடைக்க அரிதாயிருந்தபோதிலும், அதைநானே உமக்குக்கொடுப்பேன். பிராமணரே! பிராமணசாபம் மூடிக்கொண்டமையால் ஆயுள்குறைந்த அரசன்விஷயத்தில் நீர் பிரவிர்த்தித்தால் உமதுகாரியபலித்தி ஸந்தேஹமாயிருக்கும். அதனால், மூன்றுலோகங்களிலும் பிரகாசிக்கின்ற உமது கீர்த்தி ஒளி குறைந்த சூரியனைப்போல் இந்த விஷயத்தில் அஸ்தமனமாய்விடும்' என்று சொன்னான்.

காசியபர், 'நாகனே! நான் தனத்துக்காக அங்கேபோகிறேன். அதை நீ எனக்குக்கொடு; தனங்கிடைத்தபோதே நான்திரும்பிவிடுவேன்' என்றார். தக்ஷகன், 'பிராமணசிரேஷ்டரே! அந்த ராஜாவினிடத்திலிருந்து எவ்வளவுதனத்தை எதிர்பார்க்கிறீரோ அதைவிட அதிகதனத்தை நானே கொடுப்பேன்; திரும்பிவிடும்' என்று சொல்லக்கேட்டு, மிகப்பெரிய ஸாமர்த்தியமுள்ளவரும் சிறந்தபுத்தியுள்ள வருமாகிய அந்தக்காசியபரென்னும் பிராமணசிரேஷ்டர் ராஜாவைக்குறித்துச் சிந்தித்தார். திவ்யஞானமுள்ளவரும் மிகுந்த பிரம்ம தேஜஸுள்ளவருமாகிய அந்தக்காசியபரென்னும் ரிஷிச்சிரேஷ்டர் அப்போது பாண்டவவம்சத்தினராகிய அந்தராஜாவுக்கு ஆயுள்குறைந்ததென்று தெரிந்துகொண்டு, தமக்குவேண்டியவளவு தனத்தைத் தக்ஷகனிடம்பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிவிட்டார். அந்தமஹாத்மாவாகிய காசியபர், பணம்பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிப்போனபிறகு, தக்ஷகன் துரிதமாக ஹஸ்தினபுரம் சென்றான்.

பிறகு, அந்தத்தக்ஷகன் போகும்போது, ராஜா விஷங்களைப் போக்கும் உயர்ந்தமந்திரங்களினால் பிரயத்தனத்துடன் காப்பாற்றப்படுவதைக் கேள்வியுற்று, அப்போது அவன், 'இந்தராஜாவை ஒரு கபடப்பிரயோகத்தினால் நான் மோசம்செய்யவேண்டும்; என்னஉபாயம் பொருந்தும்?' என்று சிந்தித்தான். பின்பு, அந்தத்தக்ஷகன் அநேக ஸர்ப்பங்களை ரிஷிவேஷத்துடன் பழங்களையும் இலைகளையும் ஜலத்தையுமெடுத்துக்கொண்டு போகும்படி ராஜாவினிடம் அனுப்பினான். 'நாகர்களே! காரியமிருப்பதனால், நீங்கள் பழங்களையும் இலைகளையும் ஜலத்தையும் ராஜாவுக்குக் கொடுப்பதற்குப் பயப்படாதவர்களாய்ச்செல்லுங்கள்' என்று, தக்ஷகன் நாகர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். தக்ஷகனோ கட்டளையிடப்பட்ட அந்தநாகர்கள் அவ்வாறே செய்தனர். ராஜாவுக்குத் தர்ப்பைகளையும் ஜலத்தையும் பழங்களையும் கொண்டுபோய்க்கொடுத்தனர். சூரராகிய அந்தராஜசிரேஷ்டர், அவைகளைல்லாவற்றையும் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுடைய காரியங்களையும் நிறைவேற்றி அவர்களைப் போகலாமென்றும் கூறினர்.

ரிஷிகளாக மாறுவேஷங்கொண்ட அந்த நாகர்கள் சென்றபின், அந்தராஜா, மந்திரிகளையும் ஸ்நேஹிதர்களையும் நோக்கி, 'ரிஷிகளாற் கொண்டுவரப்பட்ட மதுரமான இரத்தப்பழங்களையெல்லாம் நீங்கள் என்னுடன் புசியுங்கள்' என்றுசொல்லி, பிறகு, அவர் மந்திரிகளுடன் பழங்களை எடுத்துக்கொள்ள ஆரம்பித்தார். அந்த ரிஷி சாபத்தினாலுண்டான விநியோக தூண்டப்பட்ட ராஜா எர்தப்பழத்தில் தஷ்டகநாகன் இருந்தானே அதைத்தான் புசித்தார். செளனககே! அவர் சாப்பிட்டிருக்கொண்டிருக்கையில், அந்தப் பழத்தினின்றும் நீளமில்லாததும் கறுத்த கண்களையுடையதும் சிவந்த வர்ணமுள்ளதுமாகிய, ஒருசிறியபுழு வெளிப்பட்டது. அந்த ராஜசீரேஷ்டரும் அந்தப்பழுவையெடுத்து மந்திரிகளேநோக்கி, 'ஸூரியன் அஸ்தமனமாகிறான்; இனி விஷத்தின் பயம் எனக்கில்லை; அந்தமுனியின் வாக்குப் பொய்யாகாமலிருக்கட்டும்; இரத்தப்பழு தஷ்டகனென்று பெயருள்ளதாக இருந்து என்னைக் கடித்தீடுக; அப்படியானால் பரிஹாரமாய்விடும்' என்று சொன்னார். அந்தமந்திரிகளும் காலத்தினால் தூண்டப்பட்டவர்களாபீ ராஜா சொன்னதை அங்கீகரித்தனர். அந்த ராஜசீரேஷ்டர் இவ்வாறு சொல்லி, மரணம் ஸமீபித்திருப்பதனால், புத்திகெட்டு, அந்தச்சிறிய புழுவைக் கழுத்தில் வைத்துக்கொண்டு உடனே சிரித்தார். சிரிக்கும்போதே தஷ்டகனுடைய உடலினால் சுற்றப்பட்டார். எர்தப்பழம் ராஜாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதோ அந்தப்பழத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட தஷ்டகனென்னும் நாகராஜன் தன் உடலினால் ராஜாவைச் சுற்றிக்கொண்டும் பெரிய இரைச்சல் இரைந்துகொண்டும் ராஜாவைக் கடித்தான்.

நாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ் தீ க ப ர வ ம். (நோடர்ச்சி.)

(தஷ்டகன் கடித்ததிலால் பரிசுதித்து இறந்தபிறகு ஜனமேஜயருக்குப் பட்டாபிஷேகம்.)

அப்பழப் பாம்பின் உடலினால் அந்தராஜா சுற்றப்பட்டதைப் பார்த்து, மந்திரிகள் யாவரும் குனிந்தமுகங்களோடு மிகத்துயரமுற்றுக் கண்ணீர் விட்டனர். பின்பு அந்த நாகத்தைக் கண்டு அந்தமந்திரிகள் ஒடிப்போயினர். அதன்பின், மிகுந்த துக்கத்தை

அடைந்த மந்திரிகள், தாமரைப்பூ நிறமுள்ளவனும் ஆகாயத்தை வகிர்ந்ததுபோற் செல்லுகிறவனுமாகிய தக்ஷகனென்னும் ஆச்சரியமான ஸர்ப்பச்சீரேஷ்டனைக் கண்டனர். உடனே, அவர்கள் ஸர்ப்பத்தின் விஷத்தினாலுண்டான அக்னியினற் சூழப்பட்டு எரிகின்ற அந்தக் கிருகத்தைவிட்டுவிட்டுப் பயத்தினால் திசைகளில் ஓடினர். அந்த வீடும் இடியிலைடிப்பட்டதுபோல் விழுந்தது. பிறகு, தக்ஷகனுடைய விஷத்தினற் கொல்லப்பட்ட ராஜாவுக்குப் பாலோகத்துக்கு வேண்டிய நல்லகிரியைகளெல்லாவற்றையும் செய்து, ராஜாவின் புரோஹித ராகிய பரிசுத்தரான பிராமணரும் மந்திரிகளும் நகரத்தில் வசிக்கும் எல்லா ஜனங்களும் ஒன்றுகூடி, அந்தராஜாவின் புத்திரனை குழந்தையை ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தனர். அந்தராஜாவை, சத்துருக்களைத் தொலைப்பவனும் குருவம்சத்துக்கு வீரனுமாகிய ஜனமேஜயனென்று ஜனங்கள் வழங்குகின்றனர்.

அவர், குழந்தையாயிருக்கும்போதே, சிறந்த புத்தியுடன் அரசர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவராக அந்த மந்திரிகளோடும் புரோஹித ரோடுங்கூடவே, குருச்சீரேஷ்டராகிய பாண்டவர்களுக்குள் ஜ்யேஷ்டரும் தம்முடைய பிரபிதாமஹரும் வீரருமாகிய தர்மராஜா எப்படி ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தாரோ அப்படியே, அப்போது ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தார். அதன்பின், அந்தராஜா எதிரிகள் கண்டு நடுங்கும்படியான பராக்கிரமசாலியாயிருப்பதைக் கண்டு, அந்த ராஜாவினுடைய மந்திரிகள் காசிதேசத்து ராஜாவாகிய ஸ்வர்ணவர்மா என்பவனிடம் சென்று, வபுஷ்டமை என்ற அவன் பெண்ணை ராஜாவுக்காகக் கேட்டனர். பிறகு, அந்த ஸ்வர்ணவர்மாவென்னும் ராஜா தர்மத்தில் பரீக்ஷைசெய்து குருவீரராகிய ஜனமேஜயருக்கு வபுஷ்டமையைக் கன்னிகாதானமாகக் கொடுத்தான். ஜனமேஜயரும் வபுஷ்டமையை விவாகஞ்செய்துகொண்டு மிகுந்தஸந்தோஷமடைந்து வேறு ஸ்திரீகள் யாரிடத்திலும் மனம்வைக்காமலிருந்தார். பராக்கிரமசாலியாகிய அந்தராஜச்சீரேஷ்டர், முன்பு புருரவனென்னுமாரசன் ஊர்வசியையடைந்து எப்படி வினையாடினானோ அப்படியே, மனமகிழ்ச்சியுடன், புஷ்பித்த வனங்களிலும் தடாகங்களிலும் வினையாடினார். பெயர் பெற்ற அழகுள்ளவரும் பதிவிரதையுமாகிய வபுஷ்டமையும் ஜனமேஜயராஜாவைப் பர்த்தாவாக அடைந்து அந்தப்புரஸ்திரீயாகி மகிழ்வுற்று ரமிக்கிறகாலங்களில் அன்புடன் அவரை மகிழ்வித்தனர்.

நாற்பத்தைந்தாவது அத்தீயாயம்.

ஆஸ்தீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஐரக்காருமுனிவருக்கும் அவர் பிதர்க்கருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை.)

இதேஸமயத்தில், சிறந்ததவமுள்ளவரும் அஸ்தமித்தஇடமே வீடாகவுடையவருமாகிய ஐரக்காருமுனிவர் பூமிமுழுவதும் ஸஞ்சரித்தார். மிகுந்த தேஜஸுள்ள அம்முனிவர், மனத்தையடக்காதவர்கள் செய்தற்கரிய விரதத்தைச் செய்துகொண்டும், புண்ணியதீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டும், வாயுபக்ஷணஞ் செய்துகொண்டும், வேறு ஆகாரமில்லாமல் நாளுக்கு நாள் உலர்ந்துகொண்டும் திரிந்தார். அவர் ஒரு பள்ளத்தில் தலைகீழாகத் தொங்கிக்கொண்டு ஒற்றை அலகுமட்டும் மிச்சமாயுள்ள விலாமிச்சம் புல்லொன்றைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த பிதிர்க்களையும், அந்த விலாமிச்சையின் ஒற்றை அலகை அந்தவனையிலிருந்து ஒரொலி சிறிதுசிறிதாகக் கடித்திருப்பதையும்கண்டார். அவர், ஆகாரமில்லாமல் இளைத்து ஓய்ந்து துக்கத்துடன் அந்தப்பள்ளத்தில் தங்களுக்கு ரக்ஷணத்தை இச்சிக்கின்ற அந்தப் பிதிர்க்களருகே சென்று, தாமும் மிகுந்த துக்கமுற்றுப் பேசத்தொடங்கினார்.

‘வளையிலிருக்கின்ற எலியினால் வேர் அரிக்கப்பட்டிப் பலமில்லாமற்போன விலாமிச்சம் வைக்கோலைப்பிடித்துக்கொண்டு தொங்குகின்றீர்களே; நீங்கள் யார்? இங்கே விலாமிச்சைக்கு ஒற்றைவேர் மிச்சமாக நிற்கிறது; அதையும் இந்த எலி கூர்மையான பற்களினால் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக இழுக்கிறது. இந்தவேரில் சிறிது பாகமே மிச்சமிருப்பதினால் இதுவும் சீக்கிரத்தில் அறுந்துபோய்விடும்; அப்போது நிச்சயமாக இந்தப்பள்ளத்தில் தலைகீழாக விழுவிடும்; இவ்விடத்தில் தலைகீழாகத் தொங்கிக்கொண்டு கஷ்டமான ஆபத்தை யடைந்தஉங்களைக்கண்டு எனக்குத் துக்கமுண்டாயிருக்கிறது; உங்களுக்கு நான் செய்யக்கூடிய பிரியமான காரியம் யாது? இந்த என் தவத்தினுடைய நான்கிலொருபாகத்தினாலாவது, மூன்றிலொருபாகத்தினாலாவது, பாறுயிலாலாவது இந்த ஆபத்தைத் தாண்டிவதற்கு இஷ்டமிருந்தாற் சொல்லுங்கள்; தாமஸம்வேண்டாம்; அல்லது, என்னுடைய தவம் முழுமையினாலுங்கூட நீங்களெல்லாரும் கரையேறுவதாயிருந்தால் அவசியம் அப்படியே செய்யலாம்’ என்றார்.

பிதிர்க்கள், 'நீ பிரம்மசாரி; நீ எங்களைக்காப்பாற்ற நினைப்பது எவ்வாறு? பிராமணசிரேஷ்டனே! தவத்தினால் இதை நிவிருத்தி செய்வது முடியாது; பேசுகிறவரிற் சிறந்தவனே! அப்பா! எங்க ளுக்கும் தவத்தின்பலன் இருக்கிறது; பிராமணனே! ஸந்ததியில்லா மையால் அசுசியான நரகத்தில் விழுகிறோம்; ஸந்ததியுண்டாக்குவது முக்கியமான தர்மமென்று பிரம்மாவே சொல்லுகிறார்; அன்பனே! இங்கே தொங்குகின்ற எங்களுக்குப் புத்தி தெளிவாக இல்லை; அத னால், உலகத்தில் பிரவித்தமான தவவன்மையுள்ள உன்னை நாங்கள் கண்டுபிடிக்கமுடியவில்லை; பிறர் பரிதாபப்படத்தக்கவரும் மிருந்த துயரமுற்றவருமாகிய எங்களிடம் கருணையோடு வ்யஸனப்படுகிற சிறந்தமஹிமையுள்ள நீவயதுமுதிர்ந்தவனையிருக்கிறாய்; பிராமணனே! நாங்கள் யார் என்பதைக் கேள். நாங்கள் கடோரமான தவமுள்ள 'யாயாவரர்கள்' என்னும் ரிஷிகள்; ரிஷியே! ஸந்ததியில்லாமற்போன தனால் புண்ணியலோகத்திலிருந்து இங்கே நழுவுகின்றோம்; எங்க ளுக்கு ஸந்ததியாகியதந்து இல்லாமையால் எங்களுடைய கூர்மை யானதவம் போய்விட்டது; அத்ருஷ்டஹீனர்களான எங்களுக்கு அத்ருஷ்டஹீனனான ஒருவன் ஸந்ததிக்குத் தந்துவாக இருக்கிறான்; அவன், இருந்தும் இல்லாதவன்போலவே தவம்ஒன்றையே பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; அவன், 'ஜாத்காரு' என்று பெயருள்ளவன்; வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவன்; மனத்தை அடக்கினவன்; மஹாத்மா; உறுதியானநியமமுள்ளவன்; மிகச்சிற ந்ததவமுள்ளவன்; அவன் தவத்தில் ஆசைவைத்து எங்களை இந்தக் கஷ்டத்திற்கொண்டிவந்துவிட்டான். அவனுக்குப் பாரியையுமில்லை; புத்திரனும்இல்லை; எந்தப்பந்துவுமில்லை; அதனாலே நாங்கள் புத்திமய ங்கி அநாதர்களைப்போற் பள்ளத்தில் தொங்குகின்றோம். அப்பா! எங் களுக்கு அவன் நாதனாக இருப்பதினால் நீ அவனைக்கண்டால், 'உன் பித்ருக்கள் கதியற்றவர்களாய்ப் பள்ளத்தில் தலைகீழாகத்தொங்குகின் றனர்; விவாஹஞ்செய்துகொள்; ஸந்ததியையும் உண்டுபண்ணு; அது தான் நல்லது' என்று அவனுக்குச்சொல்லு; தபோதனனே! எங்கள் குலத்துக்கு அந்த ஒற்றைத்தந்துதான் மிச்சம்; எந்த ஒற்றைவிலாமிச் சம் வைக்கோலை எங்களுக்குப்பிடிப்பாக நீ பார்க்கிறாயோ இதுதான் எங்களுடைய குலத்திற்கு ஒரே ஆதரவும் தன்குலத்தை விருத்தி செய்வீவண்டியவனுமாகிய அந்த ஜாத்காரு; பிராமணனே! இந்தக் கோரையின் வேர்களைப்பார்க்கிறாயே; இவை எங்களுடைய ஸந்ததி கள்; காலத்தினால் பகிர்க்கப்பட்டன; பிராமணனே! நீ பாதிசாப்பிடப்

பட்டளந்தவேரைப்பார்க்கிறாயோ, நாங்கள் எதைப்பிடித்துக்கொண்டி
பள்ளத்தில் தொங்குகிறோமோ, அது தவந்தையே பிடித்துக்கொண்
டிருக்கும் ஜரத்காரு ஒருவனாகும்; பிராமணனே! நீ பார்க்கிற எளி
தான் மிகுந்தவலியுள்ளகாலம்; அந்தக்காலம் தவத்தில் இருப்ப
வனும் இனிமேலும் தவத்தில் ஆசைவைப்பவனும் அசக்தனும் அறி
வில்லாதவனும் நல்ல எண்ணமில்லாதவனுமாகிய அந்த ஜரத்காரு
வைக் கொஞ்சங்கொஞ்சமாகக் கடித்தழிக்கிறது; சிறந்த ஸாதுவே!
அவனுடைய அந்தத்தவம் எங்களைக்கரையேற்றாது; வேறாநமுவிப்
போய்க் காலத்தாற் புத்திகெட்டுப் பாபிஷ்டர்களைப்போலவே கீழே
போகின்ற எங்களைப்பார்; நாங்கள் எல்லாப்பந்துக்களோடும் இங்கே
விழுந்தோமாநால், காலத்தினால் அவனும் அறுபட்டு இந்தநகத்துக்
குத்தான் போகவேண்டியவனாவான்; ஐயா! தவமாகட்டும், யஜ்ஞ
மாகட்டும், இன்னும் தூய்மையைத்தரத்தக்க எந்தப்பெரிய காரிய
மாகட்டும், அவையெல்லாம், ஸந்ததிக்கு ஸமானமல்லவென்று பெரி
யோர்கள் நினைக்கின்றனர்; ஐயா! தபோதனனே! ஆதலால், நீ அந்த
ஜரத்காருவைக்கண்டு சொல்லு; இங்கேகண்ட எல்லாவற்றையும் நீ
அவனுக்குச் சொல்லவேண்டும்; பிராமணனே! அவனை எங்களுக்கு
நாதனாயிருப்பதால், எப்படிச்சொன்னால் அவன் விவாஹஞ்செய்து
கொண்டி புத்திரர்களை உண்டிபண்ணுவனோ அப்படி, உன்னுடைய
குலத்தைப்போல் நினைத்துப் பந்துக்களாகிய எங்களுடைய நன்மைக்
காக நீ அவனுக்குச் சொல்லவேண்டும்; சிறந்தஸாதுவே! பந்துவுக்கு
வருத்தமடைபவன்போல் எங்களைக்குறித்து வருத்தமடைகிறீயார்?
இங்கே நிற்கிற நீ எங்கெல்லாருக்கும் என்ன ஆகவேண்டும்?
கேட்க விரும்புகிறோம்' என்று சொன்னார்கள்.

நாற்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

ஆஸ்தீகபர்வம். (நோடர்ச்சி.)

(ஜரத்காரு விவாகத்திற்குக் கண்ணிகைநேடுவது.)

இதைக்கேட்ட ஜரத்காரு, மிகவும் வ்யஸனமடைந்துகொண்டி
துக்கத்தாலுண்டான கண்ணீரினால் தழுதழுத்தவாக்கோடி அந்தப்
பித்ருக்களைநோக்கி, 'நீங்கள் எனது முன்னோர்களாகிய பித்ருக்க
ளும் பிதாமஹர்களுமாயிருக்கிறீர்கள்; உங்களை ஸந்தோஷமடைவித்
தற்காக நான் என்னசெய்யவேண்டும்? சொல்லுங்கள், நான்தான்

உங்களுக்கு அபராதிமான ஜரத்காருவென்னும் புத்திரன்; அறிவில் லாதவனும் பாபமுள்ளவனுமாகிய எனக்கு நீங்கள் தண்டனை விதியுங்கள்' என்று சொல்ல, அவர்கள், 'புத்திரனே! தற்செயலாக நீ இவ்விடம் வந்துசேர்ந்தது ஸந்தோஷம்; பிராமணனே! எதற்காக நீ விவாஹஞ் செய்துகொள்ளவில்லை?' என்றுகேட்டனர். ஜரத்காரு, 'பித்ருக்களே! நான் இந்திரியத்தைச் சோஷிக்கச்செய்து இந்தத் தேகத்தை மேலுலகத்துக்குக் கொண்டிபோகவேண்டுமென்ற இந்த ஒருவிஷயம், எப்போதும் என் ஹ்ருதயத்திற் சுற்றிக்கொண்டே யிருக்கிறது. விவாஹஞ் செய்துகொள்வதில்லையென்று என்மனம் ஸ்திரப்பித்தப்பட்டது. பிதாமஹர்களே! நீங்கள் பக்ஷிகளைப்போல் இவ்வாறு தொங்குவதைக்கண்டிமட்டும் பிரம்மசரியத்திலிருந்தெண்ணத்தை நான் மாற்றுகிறேன்; நீங்கள் விரும்பின காரியத்தைச் செய்யப்போகிறேன்; ஸந்தேஹமின்றி விவாஹம் செய்துகொள்ளப்போகிறேன்; என் பெயருள்ளவரும் பிஷைஷயைப்போல் எனக்காக வித்தமாகவைத்துக் கொடுக்கப்படுபவளுமாகிய ஒருகன்னிகை எப்போது எனக்குக்கிடைத்தாலும் அவளை நான் விவாஹஞ்செய்து கொள்வேன்; ஆனால், நான் அவளைக் காப்பாற்றமாட்டேன்; இவ்விதமான விவாஹம் கிடைக்குமானால் நான் செய்துகொள்வேன்; இல்லாவிட்டாற் செய்துகொள்ளமாட்டேன்; பிதாமஹர்களே! இதுநிஜம். அவளிடம் உங்களைக்கரையேற்றுவதற்கு ஒருஸந்ததியுண்டாகும். என்னுடையபித்ருக்கள் நீண்டகாலம் அழிவில்லாமல் இருக்கக்கடவா' என்று சொன்னார்.

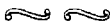
இவ்வாறு பித்ருக்களை நோக்கிச் சொல்லிவிட்டு, அம்முனி பூமியெல்லாம் திரிந்தார். செளனகரே! இவர் வயஸு சென்றவரென்ற காரணத்தினால், இவருக்குப் பாரியை கிடைக்கவில்லை. பித்ருக்களால் அவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்ட அந்தஜரத்காரு அப்போது வெறுப்புற்று, காட்டுக்குச்சென்று மிகுந்தவ்யஸனத்துடன் உரக்கக் கூவினார். சிறந்த அறிவுள்ள அந்தஜரத்காரு, தம் பித்ருக்களுக்கு நன்மைசெய்வதற்காகக்காட்டுக்குட்சென்று, 'நான் கன்னிகையை யாசிக்கிறேன்' என்றசொல்லை மூன்று தரம் நிறுத்திச்சொன்னார். திரும்பவும், 'இங்குள்ள ஸ்தாவரஜங்கமங்களும் இன்னும் கண்ணுக்குப்புலப்படாத தெய்வங்களுமாகிய எல்லாம் நான் சொல்வதைக் கேட்கக்கடவன; தூன்ப்படுகின்ற என் பித்ருக்கள் கடிந்தவத்திவிருக்கின்ற என்னை ஸந்தியுண்டாக்குவதற்காக விவாகஞ்செய்து கொள்ளும்படி கட்டளையிடுகின்றனர்; விவாஹத்திற்காகக்கன்னிகையென்னும் பிஷைஷயை உத்தேசித்துப்பூமியெல்லாம் திரிகின்றேன்; நான் தரித்திரன்; கஷ்டப்படுவதே இயற்கையாகவுடையவன்; பித்

ருக்களினால் - ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்டிருக்கிறேன் ; நான் இப்போது குறிப்பிட்டவர்களுள் எவ்வகையாருக்குக் கன்னிகைபிரந்தபோதிலும் எல்லாத்திசைகளும் அலைந்த எனக்கு அவர்கள் அக்கன்னிகையைக் கொடுக்கக்கூடவர் ; என்பெயருள்ளவளாகவும் பிசைஷயைப்போல் வலிந்துகொடுக்கப்படுபவளாகவும் நான் காப்பாற்றவேண்டாதவளாகவுமிருக்கிற கன்னிகையை எனக்குக்கொடுங்கள் ' என்று சொன்னார்.

•பிறகு, முன்னமே ஜரத்காருவின் ஸமயத்தைக் கவனிக்கும் படி வாஸுகியினர் கட்டளையிடப்பட்ட அந்த நாகங்கள், அந்தச் சமாசாரத்தைக்கொண்டிபோய் வாஸுகிக்குத்தொளித்தன. அவற்றின் சொல்லேக்கேட்டு, அந்த நாகராஜன், அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த ஜரத்காருவென்னும் கன்னிகையையெடுத்துக்கொண்டு காட்டில் அந்த ஜரத்காருவிஷயினிடம் சென்றான். பிராமணரே! அவ்விடத்தில், வாஸுகியென்னும் நாகராஜன் அந்தக்கன்னிகையை அம் மஹாத்மாவுக்குப் பிசைஷயைப்போற் கொடுத்தான். மோக்ஷத்தைப் பற்றிய அபிப்பிராயத்தில் உறுதியுள்ளவரும் விவாஹத்தில் விருப்பங்குறைந்தவருமான அந்த ஜரத்காரு அவளுக்குப் பெயர் வேரூயிருக்குமென்று நினைக்கதனாலும் காப்பாற்றுவதைப்பற்றின ஏறபாடுசெய்து கொள்ளாமையாலும் அவளை வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. பிருகுபுத்திரரே! பிறகு, அவர் வாஸுகியினிடம் அந்தக்கன்னிகையின் பெயரைக்கேட்டு, 'நான் அவளைக் காப்பாற்றமாட்டேன்' என்றுசொன்னார்.

நாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஆஸ்திகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜரத்காரு வவாஹஸ்செய்துகொண்டு பாரியையை விட்டுப்போனது.)

அப்போது, வாஸுகி ஜரத்காருவிஷயைப் பார்த்து, ' இந்தக்கன்னிகை உம்முடைய பெயருள்ளவள்; என்ஸஹோதரி; தவத்தோடு கூடியவள்; உமதுபாரியையை நான் போஷிப்பேன்; பிராமணோத்தமரே! இவளைக் கிரஹித்துக்கொள்ளும்; தபோதனரே! என்னால் எவ்வளவுகூடுமோ அவ்வளவும் இவளைக்காப்பாற்றுவேன்; முனிஸ்ரேஷ்டர்களுட் சிறந்தவரே! இவள் உமக்காகவே காப்பாற்றி வைக்கப்பட்டிருக்கிறாள்' என்றுசொன்னான். ஜரத்காரு, 'நான் இவளைப் போஷிக்கமாட்டேன்; எனக்கு விருப்பமில்லாததை இவள்

செய்தல்தராது; செய்தால், இவனைவிட்டுவிடுவேன்; இது நான்செய்திருக்கிறகியமம்' என்றுர். அதைக்கேட்டு, 'ஸ்வேஹாதரியைப்போஷிக்கிறேன்' என்று நாகராஜன் பிரதிஜ்ஞைசெய்தபின், மந்திரம் தெரிந்தவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவரும், தவத்திற்பெரியவரும், உறுதியான நியமமுள்ளவரும், தர்மத்திலேயே சித்தமுள்ளவருமாகிய ஜரத்காரு நாகராஜன் வீட்டுக்குப்போய் அங்கே சாஸ்திரோக்தமாக மந்திரத்துடன் அந்நகர்க்கன்னிகையைப் பாணிக்கிரகணஞ்செய்து கொண்டார்.

அதன்பின், பாரியையை அழைத்துக்கொண்டு, மஹரிஷிகள் ஞல் துதிக்கப்பட்டவராய், அழகியதும் தம்மனத்தகுக்கு இரியதுமான வாஸுகியின் இருகத்துக்குப்போனார். அந்தச் சயனகிருகத்தில் விலையுயர்ந்தமெத்தை பரப்பினகட்டிலில் படுக்கை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் ஜரத்காரு மனையுடன் இருந்தார். அங்கே சிறந்தஸாதவாகிய ஜரத்காரு தம் பாரியையைப்பார்த்து, 'நீ எனக்கு வேண்டாததை எக்காலமும் செய்யவும் சொல்லவும் கூடாது. அப்பிரியஞ்செய்தபோது, உன்னையும் உன்வீட்டில்லவலிப்பதையும் விட்டு விடுவேன். நான்ரொன்ன இந்தச்சொல்லைக் கிரஹித்துக்கொள்' என்றுநியமனம்செய்தார். அதன்பின், வாஸுகியின் ஸ்வேஹாதரி அதிகுபயமுற்றவளாய் மிகுந்ததுகூத்துடன் அவரைநோக்கி, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றுசொன்னார். சிறந்தகீர்த்தியுள்ள அந்த ஜரத்காரு கூஷ்டத்தை இயல்பாக உடையவரான பர்த்தாவுக்குப் பிரியத்தையேகருதி வெள்ளைக்காக்கைபோல் புதிதும் விநோதமுமான உபாயங்களினால் உபசாரஞ்செய்தார்.

பின்பு, ஒருகாலத்தில் அந்தவாஸுகியின் ஸ்வேஹாதரி ருதுஸ்நானஞ் செய்தபிறகு, தன்பர்த்தாவாகிய முனிச்சேஷ்டருடன் கிரமப்படி சேர்ந்தார். அப்போது அவளுக்கு அந்நிக்கொப்பான கர்ப்பமுண்டாயிற்று; அக்னியைப்போல் மிகுதியான தேஜஸுள்ள அந்தக்கர்ப்பம் சுக்கிலபக்ஷசந்திரனைப்போல் விருத்தியடைந்தது; பிறகு, சிலநினைங்களுக்குப்பின் பெருங்கீர்த்தியுள்ள ஜரத்காருவானவர் களைப்புற்றவராக அந்தப்பாரியையின்மடியில்தலைவைத்துக்

1 சுவேதகாகம் என்பதுமூலம்: சுவேதகாகம் என்பதில், சுவ=நாய், ஏத=மான், காசு=காக்கை என்றுபிரித்து, நாயைப்போல் எப்போதும் ஜாகிரதையாகவும் மானைப்போல் பயந்தும் காக்கையைப்போல் குறிப்பையறிந்தும் உபசரித்தார் என்பர் சிலர்; சுவேதகாகம் என்பது கொக்கு என்றும், முழைக்காலத்தில் கூட்டுக்குள்ளிருக்கும் ஆண்கொக்கைப் பெண்கொக்குக் காப்பாற்று வதுபோல உபசரித்தார் என்றும் சொல்லுவர் வேறு சிலர்.

கொண்டு நித்திரைசெய்தார். பிராமணரே! அந்தப்பிராமண சிரேஷ்
டர் தூங்கினபோது பகலின் முடிவில் ஸூர்யன் அஸ்தமனமானான்.
அப்போது நல்லமனமுள்ள அந்த வாஸுகியின்ஸ்கோதரி, தர்மம்
கெடுமேயென்று பயந்து, 'நான் பர்த்தாவையெழுப்புவது தர்ம
மாகுமோ ஆகாதோ? இவர் கஷ்டத்தை இயல்பாகவுடையவர்; தர்மத்
திலே சித்தமுடையவர். நான் என்னசெய்தால் இவருக்கு அபராதஞ்
செய்தவளாக ஆகாமலிருப்பேன்?' என்று நினைத்தாள், 'தர்மத்தை
இயல்பாகவுடைய இவருடையகோபம், தர்மலோபம் என்னும் இரண்
டனுள் கோபத்தைக்காட்டிலும் தர்மலோபமே பெரிது' என்று
நினைத்து, 'இவரை எழுப்புவேனானால் நிச்சயமாகக் கோபிப்பார்;
நான் எழுப்பாமல் ஸந்தியாகாலம் கடந்துபோனால் இவருக்குத் தர்ம
லோபம் வருவது நிச்சயம்' என்று எண்ணினாள். இனிமையாகப்
பேசுகிறவரும் நாககன்னிகையுமாகிய ஜரத்காருவானவள் இவ்வாறு
மனத்தில் நிச்சயஞ்செய்வுகொண்டு, ஜ்வலிக்கின்ற தவமுள்ளவரும்
அக்னிக்கொப்பானவரும் படித்திருந்தவருமான அந்த ஜரத்காரு
ரிஷியை நோக்கி, 'பெரிய மஹிமையுள்ளவரே! ஸூர்யன் அஸ்த
மனமாகிறான்; எழுந்திரும். பகவானே! ஸ்நானஞ்செய்து நியமத்
துடன் ஸந்தியை உபாஸனைசெய்யும்; அக்னிலேஹாத்திரம் லித்தமாக
இருக்கிறது; இந்தக்காலம் அழகாயும் பயங்கரமாயுமிருக்கிறது.
பிரபுவே! மேற்றிசையில் இதோ செவ்வானம் தெரிகின்றது' என்று
நயமாகச்சொன்னாள்.

சிறந்ததவமுள்ளவரும் மஹிமைபொருந்தியவருமான அந்த
ஜரத்காரு, இவ்வாறு உரைத்த பாரியையைநோக்கி, உதமதுடிக்க,
'நாககன்னிகையே! நீ எனக்கு இந்த அவமானத்தைச்செய்தாய்;
உன் ஸமீபத்திலிருக்காமாட்டேன்; நான் வந்தவழியே திரும்பிப்
போவேன்; அழகிய தொடையுள்ளவளே! நான் தூங்கும்போது
காலந்தவறாமல் ஸூர்யன் அஸ்தமனமாவது முடியாததென்பது
என் மனத்திலிருக்கின்றது; அவமானம் அடைந்தபிறகு, அந்த
இடத்தில்வலிப்பதில் யாருக்குத்தான் விருப்பமிருக்கும்? தர்மத்தை
இயல்பாகவுடைய எனக்கும் என்னைப் போன்றவனுக்கும் சொல்ல
வேண்டிமா?' என்று சொன்னார். அந்த வாஸுகியின் கிருஹத்தில்
வாஸுகியின் ஸ்ஹோதரியாகிய ஜரத்காரு தன்னுடைய பர்த்தா இவ்
வாறு மனம் நடுங்கும்படி சொன்னபோது, 'பிராமணரே! நான்
உங்களை அவமானஞ்செய்து எழுப்பினவளல்லேன்; பிராமணரே!
உங்களுக்குத் தர்மலோபம் வரக்கூடாதென்று நான் ஒப்படிச்செய்
தேன்' என்று சொன்னார். மஹாதபஸுள்ள ஜரத்காருரிஷி இவ்
வாறுசொன்ன பாரியையாகிய நாககன்னிகையை விட்டிவ்ள நினைத்

துக்கோபாவேசங்கொண்டு, 'நாகப்பெண்ணே ! என்வாக்குப் பொய் சொல்லுவதில்லை; நான்போவேன்; நான் முன்னமே உனக்கு ரஹஸ்யத்தில் இந்தநியமம் செய்திருக்கிறேன்; பிரியமானவளே ! நான் ஸுகமாகவலித்திருந்தேன்; சுபமானவளே ! பயந்தவளே ! நான் இதைவிட்டிப்போனபிறகு, 'அந்தப்பகவான்சென்றுவிட்டார்' என்று உன் ஸஹோதரனான வாஸுகிக்குச்சொல்; நீயும் நான் போனதைப் பற்றி வ்யஸனப்படாதே ' என்றார்.

சிலாக்கியமான சரீரமுள்ளவளும் அழகானநிதம்பமும் தொடைகளுமுள்ளவளுமாகிய அந்த ஜரத்காருவானவள் அவர் இவ்வாறு சொன்னபிறகு, சிந்தையிலும் சோகத்திலும் ஆழ்ந்து, அப்போது அந்த ஜரத்காருமுனியைநோக்கி, கண்ணீரிலால் தழுதழுத்தசொல்லோடும் உலர்ந்தமுகத்தோடும் கண்ணுங் கண்ணீருமாய்க் கைகூப்பிக்கொண்டு நடுங்குகிற மனத்தோடு தைரியஞ் செய்துகொண்டு, ' தர்மம் தெரிந்தவரே! தர்மத்தில் இருப்பவளும் எப்போதும் உமது பிரியத்தையும் ஹிதத்தையும் நாடுகிறவளுமாகிய என்னைத் தர்ம நிஷ்டராகியநீர் குற்றமில்லாமலிருக்கையில் விடுவதுதகாது. பிராமண சிரேஷ்டரே ! என்னை உமக்குக் கொடுத்ததற்கு என்ன பிரயோஜனமோ அதையடையாமலிருக்கின்ற பேதையாகிய என்னை வாஸுகி என்னசொல்லுவன்? சிறந்த ஸாதுவே ! தாயின் சாபத்தினுற் கெடிக் கப்பட்ட என்னாதிசுருக்கு உம்மிடத்திலிருந்துண்டான ஸந்ததி வேண்டியது. அதை இன்னுங் காணவில்லை. உம்மால் ஸந்ததிகிடைத்தால்தான் என் சுற்றத்தாருக்குக் கேஷமமுண்டாகும். பிராமணரே ! எனக்கும் உம்முடைய இந்தச் சேர்க்கைபானது வீணாகாமலிருக்க வேண்டும். பகவானே ! ஞாதிசுருடைய நன்மையைவிரும்பி உம்மை வேண்டுகிறேன். ஸாது ச்ரேஷ்டரே ! எனக்கு நிச்சயப்படாத இந்தக் கர்ப்பத்தை வைத்து, குற்றமில்லாத என்னை விட்டுவிட்டு மஹாத் மாவாகிய நீர் போகரினைப்பது எப்படி ?' என்றுகேட்டாள். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டு, தவமே தனமாகப்பெற்ற அந்தரிஷி, தம்முடைய பாரியையாகிய ஜரத்காருவை நோக்கி, மையத்துக்குத் தக்கபடி அவளுக்குத் தகுதியாக, 'அழகானவளே ! அக்கினிக்கு ஒப்பானவனும் தர்மத்தில் மிகுந்த சித்தமுள்ளவனும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவனுமாகிய இந்தரிஷி உன்கர்ப்பத்தில் இருக்கிறான்' என்றார். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அந்தத்தர்மாத் மாவாகிய ஜரத்காருமஹரிஷி திரும்பவும் உக்கிரமான தவஞ்செய்ய நிச்சயஞ் செய்துகொண்டிசென்றார்.

நாற்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஆவ் தீகபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ஆஸ்தீகர் ஜனனம்.)

தபோதனரே! ஜரத்காருவானவள் பர்த்தாசென்றவுடனே பிராதாவினிடம்வந்து நடந்தவிஷயத்தைத் தெரிவித்தாள். அதன் பின், அந்த நாகச்ரேஷ்டன் மிகப்பெரிய அஸந்துஷ்டியான செய் தியைக் கேட்டு, வருத்தமடைகின்ற தன் ஸஹோதரியைப் பார்த்து, தானும் மிகத் துன்பமுற்று, 'பிரியமானவளே! உன்னைக்கொடுத்த தற்குக் காரணமும் பிரயோஜனமும் உனக்குத்தெரியுமா? நாகர்களு டைய நன்மைக்காகச் செய்தது; அவரால் உனக்குச் சிறந்த சக்தி யுள்ள புத்திரன் உண்டாவனையாயின், அவன் நம்மை ஸர்ப்பயாகத் தினின்றும் விடுவிப்பானென்பதுதான். இப்படி முன்பு பிரம்மதேவர் தேவர்களுடன் சேர்ந்து சொல்லியிருக்கின்றார். ஸுந்தரியே? அந்த முனிச்ரேஷ்டரால் உனக்குக் கர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறதா? அந்த ஞானவானுடைய விவாஹம் பயன்படாமற்போவது எனக்கிஷ்ட மில்லை. இப்படிப்பட்ட காரியத்தைப்பற்றி நான் உன்னைக்கேட்பது நியாயமன்றுதான். காரியம் பெரிதாயிருப்பதனால் அதைப்பற்றி நான் உன்னைக்கேட்டேன். மிகுந்த தவமுள்ள உனது பர்த்தா தடுக்கமுடி யாதவர்என்பது தெரிந்த நான் அவரைப்பின்தொடரமாட்டேன்; ஒருகால் அவர் என்னைச் சபித்தாலும் சபிப்பர். குழந்தாய்! உன் பர்த்தா உன்னிடத்தில் நடந்துகொண்டவராலு முழுவதையும் எனக்குச்சொல்; என் ஹ்ருதயத்தில் வெகுநாளாக நாட்டப்பட்ட கொடிய சல்லியத்தை 'எடுக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட ஜரத்காருவானவள் பரிதபித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸர்ப்பராஜாவான வாஸுகியை உடனே ஸமாதா னப்படுத்துகிறவளாக மறுமொழி சொல்லத் தொடங்கினாள்:-- 'ராஜாவே! ஸஹோதரனே! பெருந்தவமுள்ள அம்மஹாத்மாவி னிடம் ஸந்ததியைக் குறித்து நான்கேட்டேன். எனக்கு ஸந்ததி இருக்கிறதென்று உத்தரஞ்சொல்லிவிட்டு அவர் போய்விட்டார். பரிஹாஸங்களிலும் அவர் பொய் ஒன்றும் சொன்னதாக எனக்கு நினைவில்லை. அவர் ஆபத்துக்காலத்தில் பொய்சொல்லுவதேது? 'நாககன்னிகையே! காரியத்தைப்பற்றி நீ ஸங்கடமடையவேண் டாம். அக்னிக்கும் ஸூரியனுக்கும் ஸமானமான தேஜஸுள்ள புத்

தூன் உனக்குப் பிறக்கப்போகிறான்' என்று எனக்குச் சொல்லி விட்டு அந்தத் தபோதனராகிய என் பர்த்தா சென்றார். ஆதலால், உன்மனத்திலிருக்கின்ற இந்தப் பெருந்துயரமானது விலகிப்போகட்டும்' என்றாள்.

அதைக்கேட்டு ஸர்ப்பராஜனாகிய அந்தவாஸுகி, 'அப்படியே ஆகவேண்டும்' என்றுசொல்லித் தன் ஸ்வேஹாதரிசொன்ன வாக்கியத்தை மிருத்த ஸந்தோஷத்துடன் அங்கீகரித்தான். அந்த நாக ச்ரேஷ்டன் நல்ல வார்த்தைகளாலும் வெருமானஞ் செய்வதனாலும் தனங்களைக் கொடுப்பதனாலும் மனத்துக்கு மிகப்பிரியமான பூஜையினாலும் தன் ஸ்வேஹாதரியைச் சிறப்பாக நடத்தினான். பிராமண சிரேஷ்டரே! அதன்பின் பெரியசக்தியும் பெரிய ஒளியுமுள்ள அவருடைய கர்ப்பமானது சுகிலபகஷத்தில் உதயமான சந்திரன் ஆகாசத்தில் விருத்தியடைவதுபோல் விருத்தியடைந்தது. பிராமணரே! அதன்பின் பிரஸவகாலத்தில் அந்த நாகராஜன்ஸ்வேஹாதரி பிதாவுக்கும் மாதாவுக்கும் பயத்தை நிவிர்த்திசெய்யத்தக்கவரும் தேவகுமாரனைப்போன்றவருமாகிய ஒரு குமாரரைப் பெற்றாள்.

அவர் அந்த வாஸுகியின் கிருஹத்திலேயே வளர்ந்து பிருகு புத்திரராகிய ச்யவனருடைய புத்திரரிடத்திலிருந்து வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் அத்தியயனஞ் செய்தார். அவர் சிலுபிராயத்திலேயே புத்தியும் சாந்தியும் குணங்களுமுடையவராகப் பிரம்மசாரி விரதத்தை நிறைவேற்றினார்; ஆஸ்தீகரென்பதாக அவருடைய பெயரும் லோகங்களில் பிரவித்தமாயிருந்தது. அவர் கர்ப்பத்திலிருக்கும் போதே அவருடைய பிதா அஸ்தி (= இருக்கிறான்) என்று சொல்லி விட்டு வனம்போனதனால் அவருக்கு ஆஸ்தீகரென்னும்இந்தப்பெயர் உண்டாயிற்று. அவர் பாலராக இருக்கையிலேயே அளவில்லாதானமுள்ளவராக அந்த வாஸுகியின் கிருஹத்தில் இருந்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கையில், அவரை வாஸுகி மிருத்த ஜாக்கிரதையோடு காப்பாற்றினான். தேவச்ரேஷ்டரும் பகவானுமான சிவபிரானைப்போல ஸுவர்ணநிறமாக விருத்தியடைந்துகொண்டு அந்த ஆஸ்தீகர் அந்த நாகர்களெல்லாரையும் ஸந்தோஷப்படுத்தினார்" என்றார்.

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஆவ் தீக்பர்வம், (தோடர்ச்சி.)

(சௌனகர் கேட்டதன்மேல் பரிஷித்தீன் மாணந்தை
வீர்வாக ஸௌநீ கொல்லியது.)

சௌனகர், “அப்போது ஜனமேஜயராஜர், தம்பிதா ஸ்வர்க்
கம்போனதைப்பற்றி மந்திரிகளை என்னகேட்டாரோ அதை எனக்கு
மறுபடியும் விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க, ஸூதபுத்
திரர் சொல்லத்தொடங்கினார்:—“பிராமணரே! அப்போது ராஜா
மந்திரிகளைக்கேட்டதையும் அதற்கு அவர்கள் பரிஷித்தினில் மரணத்
தைப்பற்றிச் சொன்னதையும் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். ஜனமே
ஜயர் மந்திரிகளைப்பார்த்து, ‘நீங்கள் என்னுடைய பிதாவின் விருத்
தாந்ததையும் பெரியகீர்த்தியுள்ள அவர் அந்தக் காலத்தில் எப்படி
மரணமடைந்தாரென்பதையும் அறிவீர்களல்லவா? உங்களிடமிருந்து
என்பிதாவின் வரலாறுகளைல்லாவற்றையும் கேட்டபிறகு நியாயமா
யிருந்தால் பரிஹாரம் செய்வேன்; இல்லாவிட்டால் ஒருகாலத்தும்
செய்யமாட்டேன்’ என்று சொன்னார்.

அந்தமஹாத்தமாவான ஜனமேஜயர் கேட்டவுடன் தர்மந்தெரி
ந்தவர்களும் சிறந்த புத்தியுள்ளவர்களுமாகிய மந்திரிகளனைவரும்
ஜனமேஜயராஜாவை நோக்கிச் சொல்லலாபினர்:— ‘ராஜாவே!
மஹாத்மாவும் அரசாக்கரசருமாகிய உமதுபிதானினுடைய சரித்திரத்
தையும் அவர் எவ்வாறு மரணமடைந்தாரென்பதையும் நீர் வினாவிய
தற்குச் சொல்லுகிறோம்; கேளும். தர்மத்திற் சித்தமுள்ளவராகவும்
சிறந்த ஸ்வபாவமுள்ளவராகவும் பிரஜைகளைப் பரிபாலித்த உமது
பிதா இந்தலோகத்தில் எவ்வாறான ஒழுக்கத்தோடிருந்தார் என்பதை
நீர் கேட்கவேண்டும். அவர் நாலுவருணங்களையும் தம் தம் தர்மங்களி
லிருக்கும்படி செய்து காப்பாற்றினார். தர்மமே உருவங்கொண்டது
போன்றவரும் தர்மந்தெரிந்தவரும் ஐசுவரியமுள்ளவரும் ஒப்பில்லாத
பராக்கிரமமுள்ளவருமாகிய அந்த ராஜா தர்மமாகவே பூமிதேவியை
ரக்ஷித்தார். அவரை விரோதிப்பவர் யாருமில்லை. அவரும் யாரையும்
விரோதிப்பதில்லை. பிரம்மாவைப்போல் எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும்
வேறுபாடின்றி இருந்தார். ராஜாவே! அந்தராஜாவினாற் செவ்வையாக
ஆளப்பட்டுப் பிராமணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் வைசியர்களும் சூத்
திரர்களும் ஒற்றுமையுள்ளமனத்தோடு தம் தம் தொழில்களிலிருந்

தனர். அவர், கணவனிறந்த ஸ்திரீகளையும் கதியற்றவர்களையும் அவய வக்குறைவுள்ளவர்களையும் தரித்திரர்களையும் காப்பாற்றினார். இரண்டாவது சந்திரனைப்போலவே எல்லா ஜனங்களுக்கும் பார்ப்பதற்கு இனிமையாக இருந்தார். அவருடைய ஜனங்கள் த்ருப்தியும் ஸம்பத்தும் உள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். மிகுந்த ஸம்பத்துள்ளவரும் ஸத்தியவாக்கியமுள்ளவரும் ஜயிக்கமுடியாத பராக்கிரமத்தையுடைய வருமாகிய அந்தராஜா, விஷ்ணுத்தையில் கிருபாசாரியருடைய சிஷ்ய ராயிருந்தார். ஜனமேஜயரே! மிகுந்தகீர்த்தியுள்ள உமதுபிதா கிருஷ்ணனிடத்துப் பக்தியுள்ளவராகவும் எல்லா ஜனங்களிடத்தும் அன்புள்ளவராகவுமிருந்தார். பலசாலியாகிய அந்த அபிமன்யுபுத்திரர் கௌரவர்களெல்லாரும், 'பரிசுஷ்யம்' என்னப்பட்ட நாசத்தை அடைந்தபிறகு, உத்தரையினிடத்திற் பிறந்ததனால், பரிசுஷித்து என்ற பெயருடையவரானார். அவர் ராஜதர்மங்களிலும் தனலாபங்களிலும் ஸமர்த்தர்; ஜாக்கிரதையுள்ளவர்; எல்லாக்குணங்களும் நிரம்பினவர்; இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்; மனத்தையடக்கியவர்; சிறந்தபுத்தியுள்ளவர்; தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்; காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்ற ஆறு உட்பகையையும் ஜயித்தவர்; மேலான அபிப்பிராயமுள்ளவர்; நீதிசாஸ்திரம் அறிந்தவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவர்; இந்தப்பிரஜைகளை உமதுபிதா அறுபதுவருஷகாலம் பரிபாலனஞ்செய்தார். அதன்பின், எல்லாருக்கும் துக்கத்தை விளைவித்துக் கொண்டு மரணமடைந்தார். புருஷச் சேஷ்டடே! அவருக்குப்பின் நீர் பால்யமாயிருக்கும்போதே பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பெற்றுத் தர்மமாக எல்லா ஜனங்களையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு குருவம்சக்கிரமமாக வந்த இந்தராச்சியத்தை அநேகமாயிர வருஷங்கள் ஆளும்படி அடைந்திருக்கிறீர்' என்றனர்.

அதற்கு ஜனமேஜயர், 'பிரஜைகளுக்கு விருப்பத்தைச் செய்யாதவனும் பிரஜைகளால் விரும்பப்படாதவனுமாகிய ராஜா இந்தக்குலத்தில் ஒருபொழுதுமுண்டான தில்லை, நடையையே முக்கியமாகக் கொண்ட தம்பிதாமஹர்களான பாண்டவர்களுடைய மேலான நடையைப் பார்த்தபிறகும் சொல்லவேண்டுமோ? அப்படிப்பட்டவராகிய என்ஃபிதா எவ்வாறு மரணமடைந்தார்? நடந்தபடி எனக்குச் சொல்லுங்கள். தெளிவாகக்கேட்க விரும்புகின்றேன்' என்று கேட்டார்.

இவ்வாறு ராஜாவினால் கேட்கப்பட்ட அம்மந்திரிகளெல்லாரும் ராஜாவின் பிரியத்தையும் ஹிதத்தையும் விரும்புகிறவர்களாக நடந்தபடி ராஜாவுக்குச் சொல்லலானார்கள். அதாவது, 'ராஜாவே!

யுத்தத்தில் வில்லாளிகளுக்குட் சிறந்தவரும் சிறந்தவன்மையுள்ள வருமாகிய பாண்டமஹாராஜா எப்படியோ அப்படியே ஆயுதம் பிடித்தவரெல்லாரிலுஞ் சிறந்தவரான உமதுபிதாவாகிய பரிசுதித்து மகாராஜாவும் ராஜ்யகாரியங்களையெல்லாம் எங்களிடம் ஒப்பித்து விட்டு, எப்போதும் வேட்டையாடுவதே காரியமாக இருந்தார். அவர் ஒருகாலத்தில் வனத்துக்குப்போய் பாணத்தினால் ஒரு மாளை அடித்தார்; அடித்தவுடன், கத்திகட்டிக்கொண்டும் வில்லை வளைத்துக் கொண்டும் அந்தப்பெருங்காட்டில் அந்தமாளைப் பின் தொடர்ந்து கால்நடையாக விரைந்துசென்றார். காட்டிற்கு காணாமற்போன மான் உமது பிதாவுக்கு அகப்படவில்லை. அதுபதுபிராயம்நிரம்பி மூப்பையடைந்த அந்தராஜா பசித்துக்களைப்படைந்து அந்த மஹாவனத்தில் ஒருமுனிச்சேஷ்டரைக்கண்டார். அந்தராஜச்சேஷ்டர்மௌனவிரதந்திலிருந்த அம்முனிவரை, 'மாளைக்கண்டீரோ?' என்று கேட்டனர். அவர்கேட்டும், அம்முனிவர் அப்போது யாதொன்றும் சொல்லவில்லை. அதன்பின், ராஜா பசியினாலும் சிரமத்தினாலும் பிடிக்கப்பட்டவராய், மரக்கட்டையைப்போலிருந்து மௌனவிரதம் வலியித்துக்கொண்டிருந்த சாந்தரான அம்முனிவர்மேல் உடனே கோபங்கொண்டார். அம்முனிவர் மௌனவிரதம் அனுஷ்டித்திருப்பதை ராஜா அறியவில்லை. அந்த உமது பிதா குரோதத்தினால் ஆவேசங்கொண்டு அவரை அவமானஞ்செய்தார். பாதவம்சசிரேஷ்டரே! இறந்துபோன ஸர்ப்பத்தை வில்லின் துனியினால் பூமியிலிருந்து தூக்கிப் பரிசுத்தமானமனமுள்ள அந்த ரிஷியின் தோளிற் போட்டார். அதன்பின், அந்தஞானியானரிஷி அவரைப்பற்றிநல்லதாவது கெட்ட தாவது எதுவும் சொல்லவில்லை. கோபியாமல் அப்படியே தோளில் ஸர்ப்பத்தை வைத்துக்கொண்டேயிருந்தார்.

ஐம்பதாவது அத்தியாயம்.

ஆஸ்திகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

— ❖ ❖ ❖ —

(தகைகனுகூதம் காசியபருக்தம் நடந்த விரந்தாந்தம் தெரிந்தவராலாறு.)

ராஜச்சேஷ்டரே! பசியினுக்களைத்த அந்தராஜா, அம்முனி வருடையதோளில் பாம்பை மாட்டிவிட்டபிறகு தம் பட்டணத்துக்குத் திரும்பிச்சென்றார். அந்த ரிஷிக்குப் பசுவினிடம் பிறந்தவரும் பெருங்கீர்த்திபெற்றவரும் மிகுந்த பிரம்மதேஜஸுள்ளவரும்

உக்கிரமான சக்தியுள்ளவரும் மிகுந்த கோபமுடையவருமாகிய சிருங்கி என்ற புத்திரர் இருந்தார். அந்தச் சிருங்கியென்றமுனிவர் 1 பிரம்மா'எனிடம்போய் அவரைப்பூஜைசெய்தார். ராஜசிர்ஷ்டரே! அங்கிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டுவருகையில், அந்தச்சிருங்கி கட்டைபோல் அசைவற்றிருந்த தமதுபிதா யாருக்கும் தீங்குசெய்யாமலிருக்க, அவர்மேல் உமதுபிதா இறந்துபோன பாம்பையெடுத்து மாட்டி அவமானஞ் செய்ததையும் அவர் அதைத் தோளிற் சுமந்திருப்பதையும் தம் ஸ்நேகிதனிடம் கேள்விப்பட்டார். ராஜாவே! அந்த ரிஷிச்ரீஷ்டரான சயீகர் மிகச் சிறந்ததவமுள்ளவர் ; ஐம்புலன்களையுமடக்கினவர் ; பரிசுத்தர் ; தமது கருமத்தவரூதவர் ; ஆச்சரியமான மஹிமையுள்ளவர் ; தவத்தினால் ஆத்மாவை கீர்மலமாக்கிக்கொண்டவர் ; தம்முடைய அவயவங்களிலும் மமைவையாதவர் ; இனியசெய்கையும் இனியசொல்லுமுடையவர் ; தம்நிலை தவரூதவர் ; ஆசையற்றவர் ; மஹான் ; பொருமையில்லாதவர் ; வயஸுமுதிர்ந்தவர். எல்லாப் பிராணிகளையும் ரக்ஷிக்கத்தக்கவரான அவர் மௌனவிரதத்தைவழித்திருக்கையில் உமது பிதா அவருக்குத் தீங்குசெய்தார்.

அதன்மேல், மிகுந்த பிரம்மதேஜஸுள்ள சிருங்கி கோபத்துடன் உமதுபிதாவைச் சபித்தார். சிறுபிராயமாக இருந்தபோதிலும் தமதுபெரியமஹிமையினால்பெரியவரைப்போல் பிரகாசிக்கின்ற அந்த ரிஷிபுத்திரரான சிருங்கி உடனே ஆசுமனஞ்செய்து பிரம்ம. தேஜவிலால் ஜ்வலிப்பவர்போற் கோபத்துடன் உமதுபிதாவை உத்தேசித்து, 'அபிராதில்லாத என்பிதாவின்மேல் இறந்த ஸர்ப்பத்தை எவன் போட்டானோ அந்தப்பாவியைக் குரூரமான விஷாக்கினியோடுகூடிய தக்ஷகநாகன், என்சொல்வன்மையினால் தூண்டப்பட்டு, கோபங்கொண்டு இன்றுமுதல் ஏழுநாள்களுக்குள்ளாகத் தன் விஷ ஜ்வாலையினால் எரித்துவிடுவான். என் தபோபலத்தைப்பார்' என்று சொன்னார்.

அவர் இவ்வாறு சொல்லித் தம் பிதா இருந்த இடஞ் சென்று பிதாவைக்கண்டு தாம் கொடுத்த சாபத்தை அவருக்குத் தெரிவித்தார். அவருடைய பிதாவாகிய முனிச்ரீஷ்டர் நல்லொழுக்கமுள்ளவரும் குணவானமாகிய கௌரமுகர் என்று பெயருள்ள தம் சிஷ்யரை உமது பிதாவினிடம் அனுப்பினார். அந்தக் கௌரமுகரும் வந்து சிரமபரிகாரம் செய்துகொண்டு ராஜாவைப்பார்த்து, 'ராஜாவே! என்புத்திரனால் சபிக்கப்பட்டிருக்கிறீர். மஹா

1 'பிரம்மா' என்பதற்கு, 'ஆசாரியர்' என்று பொருள்கொண்டு, 'ஆசாரியரிடம்போய் அவருக்குப்பூஜைசெய்து அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தார்' என்பது பழையஉரை

அரசரே ! தக்சுகன் உம்மைவிஷத்தினால் தவிக்கப்போகிறான் ; ஜாக்கிரதையோடும் ' என்று குருசொன்ன எல்லாவற்றையும் சொன்னார். ஜனமேஜயரே ! உமது பிதா அந்தக்கொடிய சொல்லக்கேட்டு, ஸர்ப்பஸ்ரேஷ்டனான தக்சுகனுக்குப் பயந்து தக்க முயற்சியுடன் இருந்தார்.

அதன்பின், அந்த ஏழாவதுநாள் வந்தபோது காசியபர்என்னும் பிரம்மரிஷி ராஜாவினிடம் போய்க்கொண்டிருந்தார். அப்போது அந்தக் காசியபரைத் தக்சுகனென்னும் நாகராஜன் கண்டான். அவன் வேகமாகப்போகின்ற அந்தக்காசியபரென்னும் பிராமணரைநோக்கி, ' நீர் எங்கே விரைவாகச் செல்லுகிறீர் ? என்ன காரியஞ்செய்ய நினைத்திருக்கிறீர் ? ' என்றுசேட்க, காசியபர், ' ஓ ! பிரம்மண ! கௌரவச்ரேஷ்டராகிய பரிசுதித்தென்னும் ராஜாவினிடம் போகின்றேன் ; அவரை இன்றைத்தினம் தக்சுகனென்னும் நாகன் எரிக்கப்போகிறாலும்; அவரைக்கடித்தவுடன் அந்தவிஷவேகத்தை நிறுத்தி செய்வதற்கு நான் வேகமாகப்போகின்றேன் ; நான் காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற ராஜாவை அந்தஸர்ப்பம் அழிக்கமுடியாது' என்றார். அதுகேட்டதக்சுகன், ' பிராமணரே ! நான் தான் அந்தத்தக்சுகன் ; நான் கடித்தராஜாவை நீர் ஏன் பிழைப்பிக்க விரும்புகிறீர் ? என்றாக்கடிக்கப்பட்ட அவ்வரசனைப் பிழைப்பிப்பதற்கு உம்மாலாகாது; என்னுடைய ஆச்சரிய சக்தியைப்பாரும் ' என்றுசொல்லி அந்தத்தக்சுகன் அங்கேயுள்ள ஒருமரத்தைக் கடித்தான். அவன் கடித்தவுடன் அந்தமரம் நீருகிவிட்டது. அரசரே ! உடனே காசியபரும் அம்மரத்தைப் பிழைப்பித்தார். பிறகு, அவரைத் தக்சுகன், ' உமக்கு வேண்டியதைச் சொல்லும் ' என்று ஆசைமூட்ட, அந்தக்காசியபர் இப்படிக்கேட்ட அந்தத்தக்சுகனைநோக்கி, ' நான் திரவியங்கிடைக்குமென்று அவ்விடம் போகிறேன் ' என்றுசொன்னார்.

அவரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தக்சுகன், மஹாத்துமாவான காசியபரைநோக்கி, ' ஓ ! குற்றமில்லாதவரே ! நீர் அரசனிடம் எவ்வளவு தனம் அடையவிரும்புகிறீரோ அதற்கு அதிகமாக என்னிடம் பெற்றுக்கொண்டி திரும்பிப்போம் ' என்று நயவசனமாகப் பேசினான். அந்தநாகன் இவ்வாறு சொன்னபின், மனிதர்களுட்கிறந்தவராகிய அந்தக்காசியபர் தக்சுகனிடமிருந்து தமக்குவேண்டிய அளவு பொருளைப்பெற்றுக்கொண்டி திரும்பிப்போனார். அந்தப் பிராமணர் திரும்பிப்போனபின், தக்சுகன் மாறுவேஷமாகவந்து, தர்மிஷ்டரும் ராஜஸ்ரேஷ்டருமான உமதுபிதா மானிகையின்மேல் ஜாக்

கிரதையாகவிருந்தும், அவரை விஷாக்னியினால் எரித்துவிட்டான். புருஷஸ்ரேஷ்டரே ! அதன்பின் நீர் லோகத்தை வசப்படுத்துவதற்காகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பட்டீர். அரசருட் சிறந்தவரே ! உள்ளபடி நாங்கள் கண்டதும் கேட்டதும் இதுதான். இந்த மிகக்கொடிய சமாசாரமெல்லாவற்றையும் நாங்கள் உமக்கு விடாமற்சொன்னோம். புருஷஸ்ரேஷ்டரே ! ராஜாவுக்கும் இந்த உதங்கரிஷிக்கும் நேர்ந்த அவமானத்தைக் கேட்டபிறகு, அதன்மேற் செய்யத்தக்கதைச் செய்யும்' என்று மந்திரிகள் ஜனமேஜயருக்குச் சொன்னார்கள்.

சத்துருக்களை அடக்குகிறவராகிய அந்த ஜனமேஜயராஜர், அதே காலத்தில் மந்திரிகளெல்லாரையும் பார்த்து, 'மந்திரிகளே ! அந்த மரத்தின் விஷயமாக நடந்த வருத்தாந்தம் உங்களுக்கு யாராற் சொல்லப்பட்டது ? தஷுகனால் சாம்பற்குரியலாகச் செய்யப்பட்ட மரத்தைக் காசியப்ர் அப்போதே பிழைப்பித்தாரென்பது லோகத்துக்கே ஆச்சரியமான விஷயம் ; காசியபருடைய மந்திரங்களினால் விஷம்போக்கப்பட்டவன் இறக்கமாட்டானென்பது நிச்சயம். அந்தக் கெடுகிணைவுள்ள நாகங்களுக்குள் இழிவானவன், 'என்றைக்கடிக்கப்பட்ட ராஜாவை இந்தப்பிராமணன் பிழைப்பிப்பானால் தஷுகனுக்கு விஷம் போய்விட்டதென்று உலகத்துக்குப் பரிஹாஸமாகும்' என்று மனத்தில் நினைத்துத்தான் அந்தப்பிராமணனைத் திருப்தி செய்வித்திருக்கவேண்டும் ; இனி ஓர் உபாயத்தினால் அவனுக்குத் துன்பத்தைக்கொடுக்கப்போகின்றேன் ; ஆனால், அவனுடைய நடையைப்பற்றி ஒன்றுமட்டும் கேட்க விரும்புகின்றேன். மனிதரில்லாத காட்டில் தஷுகனுக்கும் காசியபருக்கும் நடந்த அந்த ஸம்பாஷணையைக்கேட்டதும் அவர்களைப்பார்த்ததும் யார் ? அந்த ஸமாசாரம் உங்களுக்கு எப்படிவந்தது ? இதைக்கேட்ட பிறகு அவனுக்காக ஸர்ப்பங்களையே ஒழிக்கின்ற ஆலோசனையைச் செய்வேன்' என்றார்.

மந்திரிமார்கள், 'அரசரே ! பிராமணசிரேஷ்டரான காசியபரும் தஷுகனும் வழியில் ஸந்தித்தவிஷயத்தை எங்களுக்கு இன்னார் இவ்வாறு சொன்னார் என்பதைச் சொல்லுகிறோம் ; கேளும். வேந்தரே ! ஒருமனிதன் விறகுக்காக அம்மரத்திலுள்ள உலர்ந்தகிளைகளைத்தேடிக்கொண்டு முன்னமே அம்மரத்திலே ஏறியிருந்தான். அவன்மரத்திலிருந்தது தஷுகன்காசியப்ர் இருவருக்கும் தெரியாது. அரசரே ! அவன் அந்தமரத்தோடுகூடவே நீரூகிவிட்டான். ராஜஸ்ரேஷ்டரே ! காசியபருடைய பிரபாவத்தினால் அவன் அம்மரத்தோடுகூடவே பிழைத்தான். ஒரு பிராமணனுடைய வேலைக்காரனாகிய அவன் திரும்பிவந்து

தக்ஷகன் காசியபர் அவ்விருவருக்கும் நடந்ததை நடந்தபடியே எங்க ளுக்குத்தெரிவித்தான். அரசரே! இந்தனிஷயம் எப்படிக்காணப் பட்டது, எப்படிக்கேட்கப்பட்டதென்பதை நாங்கள் உமக்குச் சொன்னோம்; ராஜ்ச்ரேஷ்டரே! இதைக்கேட்டபிறகு மேல்நடக்க வேண்டியதைச்செய்யும்' என்றனர்.

இவ்வாறு மந்திரிகள் சொன்னதைக்கேட்டு அந்தஜனமேஜய ராஜர் கையாற் கையைப்பிசைந்துகொண்டு துக்கத்தினால் மிகவும் பரிதுபித்தார்; தாமரைக்கண்ணினராகிய அவர் அடிக்கடி உஷ்ண மான பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு சுண்ணால் நீர்த்துளிகளைச் சொரி ந்து அழுதார்; அவமானத்தால் மனஸ்தாபமும் பிதா இறந்துபோன தனால் வ்யஸனமுமுற்ற அந்த ஜனமேஜயராஜர் நிறுத்தமுடியாத கண்ணீரைவிட்டபிறகு, சால்திரப்பிரகாரம் ஜலத்தினால் முகத்தைக் கழுவி ஆசமனஞ்செய்து சற்றுநேரம் கோபத்துடன் மனத்தில் ஆலோசனைசெய்து ஒரு நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு மந்திரிகள் எல் லாரையும் நோக்கி அடியில்வருமாறு சொல்லலானார்:—

'எனதுபிதா ஸ்வர்க்கம் போனதைப்பற்றி நீங்கள் சொன்ன தைக் கேட்டபிறகு, எனக்குண்டான உறுதியான அபிப்பிராயத்தை நீங்கள் கேளுங்கள்; துராத்மாவான தக்ஷகனுக்குப் பிரதித் தீங்கு செய்வதுதான் அடுத்ததுச்செய்யத்தக்க காரியமென்று நான் நினைக் கிறேன்; அவன் சிருங்கிபென்னும் ரிஷியைக் காரணமாகமாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு ராஜாவாகிய என்பிதாவை எரித்துக்கொன்றவன்; காசியபரைத் திருப்பினதும் அவனுடைய துஷ்டத்தனம்; அந்தப் பிராமணர் வந்திருப்பாரானால் என்பிதா ஜீவித்திருப்பரே; காசியப ருடைய அனுக்கிரகத்தினாலும் காசியபருக்கு மந்திரிகள் உபசரிப்ப தாலும் அந்தராஜா ஜீவித்திருந்தால், அந்தத்தக்ஷகனுக்கு என்ன குறைந்துபோம்? யாவரிடத்திலும் தோல்வியடையாத ராஜாவைப் பிழைப்புமூட்டவந்த பிராமணரேஷ்டராகிய காசியபரை அவன் கர்வத்தினால் தடுத்தானல்லவா? ராஜாவைப் பிழைப்பு மூட்டாம லிருக்கவேண்டுமென்று அந்தப்பிராமணருக்குத் திரானியம் கொடுத்த தும் துராத்மாவான தக்ஷகன் செய்த பெரிய அநியாயமல்லவா? உதங்கருக்கும் எனக்கும் உங்களெல்லாருக்கும் யிகுந்த பிரியமான காரியத்தைச்செய்து என்பிதாவிஷயத்தில் பகைதீர்ப்பதாகிய மரியா தையைச் செய்யப்போகிறேன்' என்றார்.

ஜம்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ் தீ க ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயர் ஸர்ப்பயாகம் செய்தது.)

ஸ்ரீமானுசிய அரசர் இவ்வாறுசொல்ல, மந்திரிகள் அங்கீகரித்த பிறகு, ஸர்ப்பஸத்ரத்தூக்காகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தார். பிராமணரே ! பேசுகிறவரிற் சிறந்தவரும் பரதஸ்ரேஷ்டரும் பரிசுஷித்தின் புத்திரருமாகிய ஜனமேஜயராஜர் புரோஹிதரையும் ரித்விக்குக்களையும் அழைத்து, தாம் நினைத்தகாரியம் நிறைவேறுவதற்குத் தகுந்தசொல்லைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

‘எனது பிதாவை ஹிம்வீத்த தூராத்மாவான தக்ஷகனுக்கு நான் எவ்விதமான பிரதிசெய்யலாமென்பதை நீங்கள் எனக்குச் சொல்லுங்கள் ; அந்தத்தக்ஷகனென்னும்நாகனைப் பந்துக்களுடன் ஜ்வலிக்கிற அக்னியில் எந்தக்கிரியையினால் போடுவேனோ அந்தக்கிரியை உங்களுக்குத் தெரியுமா ? அவன் என்பிதாவை விஷாக்னியினால் எவ்வாறு தணித்தானோ அவ்வாறே அந்தப்பாவிான ஸர்ப்பத்தைத் தணிக்கவிரும்புகிறேன்’ என்று அரசர்சொல்ல, ரித்விக்குக்கள், ‘அரசரே ! தேவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டதும் ஸர்ப்பஸத்ரமென்று பெயர்பெற்றதும் புராணங்களிற் சொல்லப்பட்டதுமாகிய ஒருபெரிய யாகம் உம்முடைய காரியத்திற்கு ஸாதகமாக இருக்கிறது. வேந்தரே ! அந்த ஸத்ரயாகஞ் செய்யத்தக்கவர் உம்மை விடவேறு யாருமில்லையென்றும் பௌராணிகர்கள்சொல்லுகின்றனர். அந்தயாகம் நமக்கு ஸாதகமாபிருக்கின்றது’ என்றனர்.

ஸாதாஸ்ரேஷ்டரே ! இப்படி அவர்களால் தெரிவிக்கப்பட்ட அந்த ராஜரிஷியானவர், தக்ஷகன் ஜ்வலிக்கிற அக்னிக்குள் விழுந்து எரிக்கப்பட்டுப்போனதாகவே நினைத்தார். பிறகு, அவர், மந்திரங்கள் தெரிந்த அந்தபுராமணர்களைநெக்கி, ‘அந்த ஸத்ரயாகத்தை நான் செய்யப்போகிறேன் ; சேர்க்கவேண்டிய ஸாமக்கிரிகளைச் சேர்க்கவேண்டும்’ என்றுசொன்னார். பிராமணரேஷ்டரே ! பிறகு, அந்தரித்விக்குக்கள் யாகசாலை கட்டுவதற்காக அதற்குவேண்டிய இடத்தைச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் அளக்கச்செய்தனர். அவர்களெல்லாரும்

1 ஜனமேஜயர் என்ற பெயருள்ளவர் ஸர்ப்பயாகம் செய்ததாகப் பூர்வ கல்பசரித்திரங்களில் கேட்டபடி உமக்குப்பெயரும் ஸர்ப்பயாகத்திற்குக் காரணமும் அமைந்திருக்கின்றன என்பது.

வேதங்களைச் சரியாக அறிந்தவர்கள் ; புத்தியிற்சிறந்தவர்கள் ; அவர்கள் மிகச்சிறப்புள்ளதும் ராஜாவுக்குப்பிரியமும் அநேக பிராமணர் சேர்ந்ததும் தனங்களும் தானியங்களும் மிகுதியாக நிறைந்ததும் ரித்விக்குக்கள் ஸுகமாக இருக்கத்தக்கதுமாகிய அழகான யஜ்ஞ சாலையைச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் கட்டுவித்து, பிறகு ராஜாவுக்கு ஸர்ப்ப யாகஞ்செய்யத் தீக்ஷைசெய்வித்தனர். அந்த யஜ்ஞசாலை கட்டிப் போது, சிறந்த புத்தியுள்ளவனும் வீடுகட்டுகிறவித்தையில் நிபுணனுமாகிய ஒரு ஸதபதி, 'இந்த ஒரு பெரிய நிமித்தம் உண்டாயிருக்கிறது ; இது வரப்போகிற ஸர்ப்பயாகத்துக்கு விசன்ம நேரிடுவதை முன்னமே தெரிவிக்கிறது' என்றுசொன்னான். வேலைக்கு நூல் பிடிக்கிற தலைவனும் புராணங்கள் தெரிந்தவனும் ஸூத்ராநியிற் பிறந்தவனுமாகிய அந்தச் சில்பி நிலஅளவு நடந்த இடத்தையும் காலத்தையும் பார்த்துச் சொன்னதாவது, 'ஒரு பிராமணன் காரணமாக இந்தயாகம் முடிவுபெறாமற்போகும்' என்பது. அந்த அரசர் இதைக் கேட்டு, தீக்ஷைசெய்வதற்குமுன்னமே துவாரபாலகளை நோக்கி, 'எனக்குத்தெரியாமல் யாரும் உள்ளேபிரவேசிக்கக்கூடாது' என்று கட்டளைபிட்டார்.

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ் தீ க ப ர் வ ம். (நோடர்ச்சி.)

(ஸர்ப்பங்கள் அக்னியில் விழுந்தது.)

பிறகு, ஸர்ப்பயாகம்செய்வதற்குவேண்டிய கிரியை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. யாகஞ்செய்விக்கிறவர்கள் சாஸ்திரப்படி தம்மும் வேலைகளில் பிரவிர்த்தித்தனர். 'கறுப்புவஸ்திரங்களைப் போர்த்துக்கொண்டு, புகையினுற் சிவந்தகண்களுடன், ஜ்வலிக்கும் அக்னியில் மந்திர பூர்வகமாக ஹோமஞ்செய்தனர். அப்போது ஸர்ப்பங்களெல்லாவற்றையும் அவற்றின்மனம் நடுங்கும்படி அக்னியின் முன்னிலையில் அழைத்தனர். பின்பு, ஸர்ப்பங்கள் ஜ்வலிக்கிற அக்னியில் வந்து விழுந்தன. துடித்துக்கொண்டும் தீனஸ்வரமாக ஒன்றையொன்று கூப்பிட்டுக்கொண்டும் படமெடுத்துச் சீறிக்கொண்டும் தலைகளினாலும் வால்களினாலும் ஒன்றையொன்று கெட்டியாகச்சுற்றிக்கொண்டும் அக்னியில்விழுந்தன. வெளுப்புநிறமும் கறுப்புநிறமும் நீலநிறமுமான ஸர்ப்பங்கள், கிழங்களும் குட்டிகளுமாகப் பலவிதமாக இரைச் சலிட்டுக்கொண்டு ஜ்வலிக்கும் அக்னியில் விழுந்தன. அக்னி

ஹோதரிகளிற்சிறந்த செளனகரே! பசுவின்காதைப்போல் அடி சிறுத்த நடுப்பருத்து நானிசிறுத்த வடிவமுள்ள, ஒருகுரோச நீளமும் ஒருயோசனைநீளமுமான நாகங்கள் இடைவிடாமல் வேகமாக அக்னியில் விழுந்துகொண்டிருந்தன. இவ்வாறு லக்ஷக்கணக்காகவும் பத்துலக்ஷக்கணக்காகவும் பத்துக்கோடிக்கணக்காகவும் ஸர்ப்பங்கள் அந்த யாகத்தில் தங்கள் ஸ்வாதீனம்தப்பி அழிந்தன; குதிரைகள்போலச் சிலவும் யானைத்துதிகைகள்போலச் சிலவும் மதயானைகள்போலப் பெரிய உடலுள்ளவை சிலவுமாக, மிகுந்த பலமுள்ளனவும் ஈட்டிகளைப்போலப் பயத்தைச்செய்வனவும் கொடிய விஷமுள்ளனவுமான பலநிறமுள்ள ஸர்ப்பங்கள் தாயின்சாபமென்னும் தடியினொடிக்கப்பட்டிக் கணக்கில்லாமல் அக்னியில் விழுந்தன.

ஐம்பத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ்ரீ க ப ர் வ ம். (நோடர்ச்சி.)

(வாஸுதீ நன் சகோதரியான ஜரத்காருவன்டம் முறைபடுவது.)

சௌனகர், “ அன்பராகிய ஸுதபுத்திரரே! பாண்டவ வம்சத்திற் பிறந்தவரும் சிறந்தபுத்திமானாகிய ஜனமேஜயராஜாவின் அந்த ஸர்ப்பயாகத்தில் ரித்விக்குக்களாக இருந்த பெரிய ரிஷிகள் யார்? ஸர்ப்பங்களுக்கு மிகுந்த பயத்தையும் துன்பத்தையும் விளைவிக்கும் அந்த மிகக்கொடிய ஸர்ப்பயாகத்தில் ஸபையிலிருந்தவர யார்? ஸர்ப்பயாகஞ்செய்கிற விதித்தெரிந்தவர்களாக நாம் அறியத்தக்கவர் யார்? எல்லாவற்றையும் விரிவாக நீர் சொல்லக்கடவீர்’ என்று கேட்க, ஸுதபுத்திரர் சொல்லத்தொடங்கினார் :—

‘நன்று நன்று; அப்போது ஜனமேஜயராஜாவின் ரித்துவிக்குக்களும் வதஸ்யர்களுமான ஞானவான்களின் பெயர்களை உமக்குச் சொல்வேன். அந்தயாகத்தில் சயவனர்வம்சத்திற் பிறந்தவரும் வேதந்தெரிந்தவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவருமான சண்டபார்க்கவரென்று கியாதிபெற்ற பிராமணர் ஹோதாவாகவும், வருத்தரும் வித்வானும் குத்ஸவம்சத்திற் பிறந்தவருமான ஜைமினியென்னும் பிராமணர் உத்காதாவாகவும், சார்ங்காவர் பிரம்மாவாகவும், பிங்களர் அத்வரீயுவாகவும் இருந்தார்கள். புத்திரனோடும் சிஷ்யர்களோடும் கூடின ஷியாலகர், உத்தாலகர், பிரமதகர், சுவேதகேது, பிங்களர், அவிதர், தேவலர், நாரதர், பர்வதர், ஆத்ரேயர், குண்டர், ஜடரர், கால்கடரென்னும்பிராமணர், வத்ஸகோத்திரத்தாரும் வருத்தரும்

ஜபமும் வேதாத்தியயனமும் நல்லொழுக்கமுமுள்ளவருமாகிய ச்ருத சிரவஸ் என்பவர், கோஹலர், தேவசர்மா, மௌத்கல்யர், ஸமஸௌ ரபர் ஆகிய இவர்களும், வேதங்களிற் கரைகண்ட இன்னும் அநேக பிராமணர்களும் ஜனமேஜயருடைய அந்தயாகத்தில் ஸபையிற் சேர் தவர்களாக இருந்தார்கள்.

அந்த ஸர்ப்பஸத்ரமென்னும் பெரிய யாகத்தில் ரித்துவிக்குக் கள் ஹோமஞ்செய்கையில் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பயத்தையுண்டு பண்ணும் கொடியஸர்ப்பங்கள் அதில் வந்து விழுந்தன. ஸர்ப்பங்க ளுடைய ஊன்ஜலத்தையும் கொழுப்புக்களையும் அடித்துவருகிற வாய்க்கால்கள் ஓடின. அப்போது இடைவிடாமல் எரிக்கப்படுகின்ற நாகங்களின் நாற்றம் மிகுதியாக வீசியது. விழுந்துகொண்டும் ஆகா சத்தில் நின்றுகொண்டும் அக்னியினால் மிகுதியாக எரிக்கப்படுகின்ற நாகங்களின் சப்தம் இடைவிடாமற் கேட்கப்பட்டது. அந்த ஜனமே ஜயராஜர் தீக்ஷைசெய்துகொண்டதைக்கேட்டதும், அந்த நாகராஜா வான தக்ஷுகள் இந்திரனுடைய க்ருஹத்துக்குச்சென்றான். தான் குற்றஞ்செய்ததைற் பயந்திருந்த தக்ஷுகள் நடந்ததையெல்லாம் நடந்தபடி இந்திரனுக்குச்சொல்லி அப்போது அவனிடத்தில் சரணு கதிசெய்தான். இந்திரன் மிக்க அன்புடன் அவனைநோக்கி, 'நாக ராஜாவே ! தக்ஷுகா ! அந்த ஸர்ப்பயாகத்தில் உனக்குஒருபொழுதும் பயமில்லை ; உனக்காக முன்னமே பிரம்மதேவரை வேண்டிக்கொண் டிருக்கிறேன் ; ஆதலால், உனக்குப் பயமில்லை ; உன்மனத்தின்தாபம் நீங்கட்டும்' என்று சொன்னான்.

இப்படி இந்திரனால் தேற்றப்பட்ட அந்த ஸர்ப்பராஜன் ஸந்தோ ஷத்துடன் அந்த இந்திரசக்ருஹத்தில் ஸுகமாக இருந்தான். நாகங் கள் அக்னியில் இடைவிடாமல் விழுந்துக்கொண்டிருக்கும்போது, தன் பரிஜனங்களில் சிலர்மட்டும் மிகுந்திருப்பதைக்கண்டு மிகுந்த துக்கத்துடன் வாஸுகி பரிதாபித்தான். நாகராஜனை வாஸுகிக்குக் கஷ்டமான மூர்ச்சை உண்டாயிற்று. நடுங்கினமனத்துடன் தன் ஸஹோதரியைப்பார்த்து அடியில்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான்.

'பிரியமானவளே ! என் அங்கமெல்லாம் எரிகின்றது ; எனக் குத் திசைதெரியவில்லை ; மூர்ச்சையினால் விழுந்தவன்போலிருக்கி றேன் ; என்மனம் நிலையற்றிருக்கிறது ; என்கண் மிகவும்சுழலுகின் றது ; மனம் வெடிப்பதுபோலிருக்கின்றது. இப்போது நான் ஸ்வா தீனம் தப்பி அந்த நெருப்பில் விழுப்போகிறேன் ; ஜனமேஜயனு டைய இந்தயாகம் எங்களைக்கொல்வதற்காகவே நடக்கின்றது ; ரிச்

சயமாக நான் யமன்வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். என்ஸஹோதரியே! எதற்காக உன்னை ஜரத்காருவுக்குக்கொடுத்தேனோ அதற்குக் காலம் இதுதோ நேர்ந்திருக்கிறது. நம்மையும் நம்பந்துக்களையும் நீ காப்பாற்று வாயாக. நாககன்னிகைகளுட்சிறந்தவளே! அந்தயாகம் நடக்கும் போது ஆஸ்தீகன்தான் நிறுத்தப்போகிறானென்று பிரம்மா முன்னே நேரில் எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். குழந்தாய்! ஆதலால், சிறு வறையிருந்தாலும் வருத்தனைப்போல் கௌரவிக்கப்பட்ட சிறந்த வேதவித்தாகிப உன்புத்திரனிடம், என்னையும் என் பரிஜனங்களையும் விடுவிக்கும்படி சொல்லக்கடவாய்' என்று சொன்னான்.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ தீ க பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஆஸ்தீகர் ஜனமேஜயருடைய யாகசாலையைச் சேர்ந்தது.)

நாகராஜாவாகிய வாஸுகியின் அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு நாக கன்னிகையாகிய ஜரத்காருவானவள் தன்புத்திரனையழைத்து, 'புத்திரனே! என்னுடைய பிராதா ஒருகாரணம்பற்றி என்னை உன்பிதாவுக்குக் கன்னிகாதானஞ்செய்தான். அதற்குக்காலம் இப்போது நேர்ந்திருக்கிறது. நீ அந்தக்காரியத்தை எப்படிச் செய்யவேண்டியதோ அப்படிச் செய்யவாயாக' என்றுசொன்னான். அதற்கு ஆஸ்தீகர், 'என் மாதுலன் என்பிதாவுக்கு உன்னைக் கன்னிகாதானஞ்செய்ததற்குக் காரணம்யாது? அதைத் தெளிவாக எனக்குச்சொல்; கேட்டபின் அதை அப்படியே செய்வேன்' என்று கேட்க, வாஸுகியின் ஸஹோதரியான அந்த ஜரத்காரு, நன் பந்துக்களுக்கு நன்மையை விரும்புகின்றவளாய், நம்பிக்கையுடன் தன்புத்திரனுக்கு அந்த விஷயத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

'எல்லாநாகர்களுக்கும் தாயானவள் கத்ருவென்று பெயர் பெற்றவள்; அவள் கோபங்கொண்டு புத்திரர்களைச் சபித்ததற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். 'புத்திரர்களே! நான் வினதைக்கு அடிமையாகும்படி பந்தயஞ்செய்திருக்க, அந்த உச்சைச் சரவமென்னும் அஸ்வராஜாவுக்குப் பொப்ருபத்தை நீங்கள் செய்யாமையினால் ஜனமேஜயர்செய்யப்போகிற யாகத்தில் உங்களை அக்னிஎரித்து விடும்; அதில் மரணமடைந்து யமலோகம் போவீர்கள்' என்று சபித்தான். அவள் சபித்ததை உலகத்துக்கெல்லாம் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா

வாகிய பிரம்மதேவர், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று தாமும் சொல்லி, அவன் சொன்னதை அங்கீகரித்தார். குழந்தாய்! அப்போது பிரம்மா சொன்னதைக்கேட்ட வாஸுகியும் அமிர்தங்கடையின் தேவர்களைச் சரணமடைந்தான். எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்ததாகிய அமிர்தம் கிடைத்தபின், கிருதார்த்தர்களாயிருந்த தேவர்களேவரும் என் ஸ்வேஹாதரணை முன்னிட்டிக்கொண்டு பிரம்மதேவரிடம் சென்றனர். அந்தத் தேவர்களெல்லாரும் ஸர்ப்பராஜாவாகிய வாஸுகியோடு கூடப் பிரம்மாவைப்பார்த்து, 'பகவானே! இந்த நாகராஜாவான வாஸுகி, தன் உறவினர்களைக் குறித்துத் துன்பமடைகிறான்; தாயார் கொடுத்த அந்தச்சாபம் வராமலிருக்கவேண்டும்; அதற்கு உபாயம் என்ன?' என்று வேண்டிக்கேட்டனர். அதற்குப் பிரம்மதேவர், 'ஜரத்காருவென்பவர் ஜரத்காருவென்பவளை மனைவியாக அடையப் போகிறார்; அவர்களுக்குப் பிறக்கும் புத்திரனாகிய பிராமணன் ஸர்ப்பங்களைச் சாபத்தினின்றும் விடுவிக்கப்போகிறான்' என்றார். தேவதையைப்போன்றவனே! இப்படிப் பிரம்மா சொன்னதைக்கேட்டு நாகராஜாவான வாஸுகி அக்காலம் வருவதற்குமுன்னே மஹாத்மாவான உன்பிதாவுக்கு என்னைக் கன்னிகாதானஞ்செய்தான். அவருக்கு என்னிடத்தில் நீபிறந்தாய். அந்தக்காலம் இப்போது வந்திருக்கிறது. நீ பயத்திலிருந்து எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும். என் ஸ்வேஹாதரணையும் அந்த அக்கினியிலிருந்து ரக்ஷிப்பாயாக, என் ஸ்வேஹாதரன் தன்னை விடுவிப்பதற்காகச் சிறந்தனான முள்ளவராகிய உன்பிதாவுக்கு என்னைக் கொடுத்தது வீணாகாமலிருக்கும்படி நீசெய்ய வேண்டும். புத்திரனே! நீதான் என்னகினைக்கிறாய்?' என்றான்.

இவ்வாறு அவன் சொல்ல, அந்த ஆஸ்தீகர், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று தம் மாதாவுக்குச் சொல்லி, அப்போதே துக்கத்தினால் பரிதபித்துக்கொண்டிருக்கும் வாஸுகியை நோக்கிப் பிழைப்பிக்கிற வர்ப்போற் பேசினார்: 'நாகராஜாவாகிய வாஸுகியே! சிறந்த பலவானே! நான் உன்னை அந்தச்சாபத்திலிருந்து விடுவிப்பேன்; இதை ஸத்யமாக உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; நாகனே! நீ மனக்கலக்கம் அடையாதே; உனக்குப் பயமில்லை; அரசனே! எவ்விதமாக நன்மை உண்டாகுமோ, அவ்விதமாக முயல்வேன்; என்வாக்கு வினையாட்டுக்களிலும் பொய்சொன்னதில்லை; மற்றப்பொழுது சொல்வதேது? மாதலனே! ஸர்ப்பரேஷ்டனே! இப்போது யஜ்ஞதீகைஷ்டெயத்துக் கொண்டிருக்கும் ராஜரேஷ்டனாகிய அந்த ஜனமேஜயனிடஞ் சென்று, எப்படியானால் அந்த ராஜாவினயாகமானது நின்றுபோய்

விடுமோ, அப்படியாக மங்களவாக்கியங்களினால் த்ருப்தியடை
விக்கப்போகிறேன்; நாகராஜனே! சிறந்தபுத்தியுள்ளவனே! நீ என்
னிடத்தில் எதையும் எதிர்பார்க்கலாம்; என்னிடத்தில் நீ வைத்த
நம்பிக்கை ஒருபொழுதும் பொய்யாகாது' என்றார். அதற்கு
வாஸுகி, 'ஆஸ்தீகனே! நடுங்குகிறேன்; என் ஹ்ருதயம் வெடிக்
கின்றது; பிரம்மாவின் தண்டனையாகிய சாபத்தினுற்பீடிக்கப்பட்டுத்
திசைதெரியாமலிருக்கிறேன்' என்றுசொல்ல, ஆஸ்தீகர், 'நாக
ஸ்ரேஷ்டனே! நீ எவ்வகையிலும் பரிதாபப்படவேண்டாம்; ஜ்வலிக்
கின்ற அக்னியினால் உனக்குண்டான பயத்தை நான் ஒழித்துவிடு
வேன்; ப்ரளயகாலாக்கனிக்கொப்பான சக்தியுள்ள மிக்கபுயங்கரமான
1 பிரம்மாவின் தண்டனையை அழிப்பேன்; நீ எவ்வகையிலும் இந்த
விஷயத்தில் அச்சமடையவேண்டாம்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, பிராமணசிரேஷ்டராகிய ஆஸ்தீகர் வாஸுகியினுடைய
தாங்கக்கூடாத மனஸ்தாபத்தைநீக்கி, அதைத் தன் அங்கங்களிலேற்
றுக்கொண்டு, நாகஸ்ரேஷ்டர்களை விடுவிப்பதற்காக, எல்லாச் சிறப்
புக்களும் நிரம்பின அந்த ஜனமேஜயயாகத்திற்கு மிகவிரைவாகப்
போயினார். அந்த ஆஸ்தீகர்சென்று ஸூரியனுக்கும் அக்னிக்கும்
ஒப்பான தேஜஸுள்ள அநேகர்கள் ஸபையிற்சேர்ந்திருந்த அந்த
உயர்ந்த யஜ்ஞசாலையைக் கண்டார். விரோதிகளுக்குத் துன்பமுண்
டாக்கத்தக்க அந்தப்பிராமணசிரேஷ்டர் அங்கே பிரவேசிக்கும்போது
துவாரபாலர்கள் தடுக்க, தாம் உள்ளேபோவதற்காக அந்த யஜ்ஞத்
தைக்குறித்து ஸ்துதிசெய்தனர். புண்யகர்மஞ் செய்பவர்களுக்கெல்
லாம் சிறந்தவராகிய அந்தப் பிராமணேத்தமர் மிகச்சிறந்ததாகிய யாக
சாலையை யடைந்து, அளவற்ற கீர்த்தியுள்ள ராஜாவையும் ரித்துவிக்
குக்களையும் ஸபையோர்களையும் அக்னியையும் ஸ்துதித்தார்.

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ தீ க ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயரைப்பற்றி ஆஸ்தீகர்செய்த ஸ்தோத்திரம்.)

'பிரயாகையில் சந்திரனுடைய யாகமும் வருணனுடைய யாக
மும் பிரம்மாவினுடைய யாகமும் நடந்தன. 2பரிசுஷித்தின்புத்ரரே !

1 பிரம்மா சொன்னவாக்கு.

2 இப்படிப் பலமுறை விளித்துக்கூறியது, அரசன் மனத்தில் இரக்க
முண்டாவதற்காகவென்று தோன்றுகிறது.

பாதகுலஸ்ரேஷ்டரே! உமது இந்தயாகம் அப்படியேயிருக்கின்றது. 1 நம் அன்பர்களுக்குக் கேஷமமுண்டாகக்கடவது. இந்திரனுடைய யாகங்கள் தூற்றுக்கணக்காகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த தூற்றுக்கணக்கை மற்றொரு தூறுஸங்கியையாக்கினால் கூடியபநிஸு யிரம் யாகங்களுக்கு ஸமானமாக உமதுயாகம் இருக்கிறது. பாத குலஸ்ரேஷ்டரே! பரிஶித்தின்புத்ரரே! நம் அன்பர்களுக்குக் கேஷம முண்டாகக்கடவது. யமனுடைய யாகமும் ஹரியினிடத்தில் பக்தி யுள்வுவனாகிய ரந்திதேவனென்னும் ராஜாவினியாகமும் எப்படி இருந்தனவோ அப்படியே இந்த உம்முடைய யாகமும் இருக்கிறது. பாதகுலஸ்ரேஷ்டரே! பரிஶித்தின்புத்ரரே! நம் அன்பர்களுக்குக் கேஷமமுண்டாகக்கடவது. கயன், சசபிந்து என்னும் அரசர்களினுடைய யாகங்களும் யக்ஷராஜாவான குபேரனுடைய யாகமும் எப்படியோ அப்படியே இந்த உமதுயாகமும் இருக்கிறது. பாதகுலஸ்ரேஷ்டரே! பரிஶித்தின்புத்ரரே! நம் அன்பர்களுக்குக் கேஷமமுண்டாகக்கடவது. நிருகனென்னும் ராஜாவினுடையயாகமும் அஜமீட ராஜாவினியாகமும் தசரதபுத்ரராகிய ராமருடையயாகமும் எப்படி இருந்தனவோ அப்படியே இந்த உமதுயாகமும் இருக்கின்றது. பாத குலஸ்ரேஷ்டரே! பரிஶித்தின்புத்ரரே! நம் அன்பர்களுக்குக் கேஷம முண்டாகக்கடவது. தர்மதேவதையின் புத்ரரும் அஜமீடவம்சத்தி நருமாகிய யுதிஷ்டிரராஜாவினியாகம் தேவலோகத்திற் பெயர்பெற்றது; இந்த உம்முடையயாகமும் அப்படியேயிருக்கிறது. பாதகுலஸ்ரேஷ்டரே! பரிஶித்தின்புத்ரரே! நம் அன்பர்களுக்குக் கேஷமமுண்டாகக்கடவது. ஸத்யவதியின்புத்ரராகிய கிருஷ்ணரென்று சொல்லப்பட்ட வியாஸருடையயாகம் நடந்தது; அதில் அவரே கிரியைகளைச் செய்தார்; உமது இந்தயாகமும் அதைப்போலவேயிருக்கிறது. பாத குலஸ்ரேஷ்டரே! பரிஶித்தின்புத்ரரே! நம் அன்பர்களுக்குக் கேஷம முண்டாகக்கடவது. ஸதீர்யனுக்கொப்பான தேஜஸுள்ள இந்த ரித்விக்குக்கள் இந்திரயாகத்தில் இருந்தவர்கள்போலிருக்கின்றனர்; இவர்களுக்கு இனி அறியவேண்டியது ஒன்றுமில்லை; இவர்களுக்குச் செய்யும் தானம் என்றும் அழியாது. த்வைபாயனருக்கு ஒப்பான ரித்துவிக்கு எந்தலோகத்திலும் யாருமில்லையென்பது எனக்கு நன்றாகத்தெரியும். தம்ம்காரியங்களில் ஸமர்த்தர்களாகப் பூமியெங்கும் ஸஞ்சரிக்கின்ற எல்லாரித்விக்குக்களும் அவருடைய சிஷ்யர்கள் தாம். ஒளியையே தனமாகவுடையவரும் பலவர்ணகிரணங்களை யுடையவரும்

1 நம் அன்பர்களுக்கு என்பதற்கு ராஜா ரித்விக்குக்கள் முதலியவர்களுக்கு என்றும், நாகர்களுக்கென்றும் இரண்டுபொருள் தோன்றும்.

மஹாத்மாவும் பொன்னை வீரியமாகவுடையவரும் ஹோமஞ்செய்ததைப் புசிப்பவருமாகிய அக்னிபகவான் பிரதக்ஷிணமாகத் திரும்புகின்ற ஜ்வாலையுடன் ஜ்வலித்துக்கொண்டி உமது இந்த ஹவிஸை ஆசையுடன் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார். இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் பிரஜைகளைப் பரிபாலனஞ்செய்யத்தக்கராஜா உம்மைப்போல் வேறொருவருமில்லை. உம்முடைய தைரியத்தைப்பற்றி நான் எப்போதும் மனத்தில் ஸந்தோஷமடைகிறேன். நீரும் வருணனும் யமனுந்தாம் தர்மத்துக்கு ராஜாக்கள். மனுஷ்யர்களுக்கெல்லாம் இந்திரனே! வச்சிராயுதத்தைக் கையில் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற தேவேந்திரன் நேரேவந்ததுபோல் நீர் இந்தலோகத்தில் பிரஜைகளைக்காப்பாற்றுகிறீரென்று நினைக்கிறோம். இந்த உலகத்தில் உம்மைத்தவிர வேறு அரசர் இப்போதுமில்லை! முன்னுமில்லை. கட்வாங்கலுக்கும் நாபாகலுக்கும் திளிபனுக்கும் ஒப்பானவரே! யயாதிக்கும் மாந்தாதாவுக்கும் ஸமானமான சக்தியுள்ளவரே! ஸூர்யனுடைய பிரகாசம்போன்ற பிரகாசமுடையநீர் பிஷ்மரைப்போல உறுதியான விரதமுள்ளவராக விளங்குகின்றீர். உம்முடைய சக்தியானது வால்மீகியின் சக்தியைப்போல் ஆழ்ந்திருக்கிறது. உமதுகோபம் வலிஷ்டருடைய கோபம்போல் அடக்கப்பட்டிருக்கிறது. உம்முடைய பிரபுத்துவம் இந்திரபதத்துக்கு ஸமானமென்று நான் நினைக்கிறேன். உமது மஹிமை நாராயணனுடைய மஹிமையைப்போல் விளங்குகின்றது. தருமத்தின் நிச்சயத்தைஅறிவதில் யமனைப்போலவும், எல்லாக்குணங்களும் நிரம்பினவராகவும் லக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமாகவுமிருப்பதில் விஷ்ணுவைப்போலவும் இருக்கிறீர். நீர் ஸம்பத்துக்களுக்கு நிதியாக இருப்பது போலவே யாகங்களுக்கும் நிதியாக இருக்கிறீர். பலத்தில் தம்போத்பவனென்னும் வேந்தனுக்கு ஸமானமாயிருக்கிறீர். ராமனைப்போல் அஸ்திரங்களும் சஸ்திரங்களும் தெரிந்தவராயிருக்கிறீர். ஒளர்வர், திரிதர்என்னும் ரிஷிகளுக்கும் பகீரதனுக்கும் ஒப்பான மஹிமையுள்ளவராகவும் எதிரிகள் கண்ணெடுத்திப் பார்க்கமுடியாதவராகவுமிருக்கிறீர்' என்று ஆஸ்தீகர் இவ்வாறு ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய, ராஜாவும் ஸபையிற் சேர்ந்தவர்களும் ரித்துவிக்குக்களும் அக்னியுமாகிய யாவரும் ஸந்தோஷமடைந்தனர். அவர்களுடைய அபிப்பிராயங்களையும் இங்கிதங்களையுங்கண்டு, பிறகு, ஜனமேஜயராஜர் சொல்லலானார்.

ஐம்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

ஆவ்ஸ்தீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸ்துதியினால் ஸந்தோஷமடைந்த ஜனமேஜயராஜாவ்ஸ்தீகர் யஜ்ஞத்தை நிறுத்துவதாகிய வரங்கேட்டது.)

ஜனமேஜயமஹாராஜர், 'இவன் பாலனையிருந்தும் முதிர்ந்த வணைப்போற் பேசுகின்றான் ; இவன் பாலனல்லன் ; முதிர்ந்தவனே யென்று நான் நினைக்கிறேன். நான் இவனுக்கு வங்கொடுக்க விரும்புகிறேன். பிராமணர்களே ! இதில் நீங்கள் எனக்கு முழுதும் ஒத்துருப்பீர்களாக' என்று சொல்ல, ஸபையிலிருந்தவர்கள், 'வித்வானான பிராமணன் இளையவனையிருந்தபோதிலும் அவனை அரசர்கள் முறைப்படி பூஜிக்கவேண்டும்; அரசரே ! உம்முடைய எல்லா அபிஷ்டங்களும் நிறைவேறுவதற்காக இந்தப்பிராமணசிரேஷ்டனைச் சீக்கிரமாக ஸந்தோஷிக்கச் செய்யும் ; இப்போது உம்மிடமிருந்து அவன் எல்லா அபிஷ்டங்களையும் பெறத்தக்கவன்; அதனால், நம்மிடத்துத் தகஷுகன் சீக்கிரம் வருவன்' என்று சொன்னார்கள்.

விரும்பினதைக் கொடுப்பவராகிய ராஜா அந்தப் பிராமணரை நோக்கி, 'வேண்டிய வரத்தைக்கேளும்' என்று சொல்வதற்கு நினைக்கும்போது, தோதாவானவர் மனத்தில் உதஸாஹம் குறைந்தவராய், 'இந்தக் கிரியையில், தகஷுகன் இன்னும் வரவில்லையே' என்ற வாக்கியத்தைச் சொன்னார். அதற்கு ஜனமேஜயர், 'நீங்கள் எல்லாரும் இந்தக்கிரியை சீக்கிரத்தில் முடிவுபெறும்படியும் தகஷுகன் உடனே வந்துசேரும்படியும் உங்களுடைய பூர்ணசக்தியைக் கொண்டு முயலுங்கள் ; தகஷுகன்தானே எனக்கு விரோதி' என்று சொல்ல, ரித்விக்குக்கள், 'அரசரே ! 'தகஷுகன் பயத்தினால் உபத்திரவிக்கப்பட்டு இந்திரனுடைய வீட்டில் இருக்கிறான்' என்று 2சஸ்திரமந்திர தேவதைகளும் அக்னிபகவானும் எங்களுக்குச் சொல்லுகின்றனர். பூர்வ கல்பங்களுடைய சரித்திரங்களையறிந்த மஹாத்மாவாகிய 3லோஷிதாஷுரென்னும் ஸூதர் அவ்வாறு முன்னமே தெரிவித்திருக்கிறார்' என்று சொன்னார்கள்.

1 கிருஷ்ணசாரியர் பாடப்படி, 'அவித்வானையிருந்தாலும் வித்வானையிருந்தாலும் பூஜிக்கவேவேண்டும்' என்பது பொருள்.

2 சாஸ்திரங்களுமென்னும் பாடத்திற்கு முன்கல்பத்து நடந்ததைச் சொல்லுகின்ற புராணங்களென்று பொருள்கொள்க.

3 சிவந்த கண்ணுள்ளவர்.

அப்போது அரசர் அந்த லோஷிதாஷுரென்னும் ஸூதரைக் கேட்க, அவர் அரசரைப்பார்த்து, 'அரசரே! பிராமணர்கள் எப்படிச் சொல்லுகிறார்களோ, அப்படியே இது நடந்திருக்கிறது; பூர்வ கல்பத்துச் சரித்திரத்தை யறிந்து அதைக்கொண்டு நான் சொல்லுகிறேன்; மன்னரே! இந்திரன், தஷுகனுக்கு, 'நீ இங்கே எவ்வளவும் பயமில்லாமல் என் ஸமீபத்திலிரு; அக்னி உன்னைத் தவிர்த்து' என்று வரங்கொடுத்திருக்கிறான்' என்று சொன்னார். இதைக் கேட்டு தீகைசெய்துகொண்டிருந்த அரசர், யாகம்நடக்குங்காலத்திலிருந்த தத்துடன், 'இந்திரனேடுகூடத் தஷுகனை அக்னியில் தள்ளுங்கள். அந்தநாகனை விடக்கூடாது' என்று ஹோதாவைத் தூண்டிக்கொண்டிருந்தார். ஹோதாவும் மனத்தில் உறுதியுடன் அவனை மந்திரங்களினால் அழைத்தார். உடனே இந்திரனே நேரேவந்தான். 'இந்திரனும் தஷுகனேடுகூட வரக்கடவன்; சீக்கிரமாக நாகராஜனுடன் கூடவே, ஜம்பாஸூரனைக் கொன்றவனாகிய இந்திரன் அக்னியில் விழக்கடவன்' என்று சொல்லி, ஹோதா ஹோமஞ்செய்தார்.

அப்போது தஷுகநாகனுக்கு அபயங்கொடுத்த மஹிமையுள்ள தேவேந்திரன் விமானத்திலேறி எல்லாத் தேவர்களாலும் ஸ்துதி செய்யப்பட்டும், மேகங்களாலும் அப்ரஸுகளாலும் வித்தியாதாரர்களாலும் கூட்டங்கூட்டமாகப் பின்தொடரப்பட்டும், தஷுகனுக்கும் தனக்கும் நாசம்வரப்போகிறதென்று நினைத்துக்கொண்டே வந்து சேர்ந்தான். அந்தத்தஷுகனை இந்திரன் தன்உத்தரீயத்தில் மறைத்து வைத்திருந்தும், பயத்தினால் நடுங்கின தஷுகனுக்கு ஸுகமுண்டாக வில்லை. பிறகு, தஷுகனுடைய நாசத்தைவிரும்புகின்ற ராஜா, கோபத்துடன் திரும்பவும் மந்திரம் அறிந்தவர்களைப்பார்த்து, 'பிராமணர்களே! அந்தத்தஷுகனென்னும் நாகன் இந்திரனுடைய க்ருஹத்தில் இருந்தால் இந்திரனேடுகூடவே அவனை அக்னியில் வீழ்த்துங்கள்' என்று சொன்னார். தஷுகனைப்பற்றி ஜனமேஜய ராஜாவினால் ஏவப்பட்ட ஹோதாவானவர், இந்திரலோகத்திலிருந்த தஷுகநாகனை அங்கிருந்தபடியே ஹோமஞ்செய்தார். அப்படி ஹோமஞ்செய்யும்போது ஒரு நிமிஷத்துக்கெல்லாம் யாகசாலைக்குமேல் ஆகாசத்தில் துக்கித்த தஷுகன் இந்திரனுடன்கூடக் காணப்பட்டான். இந்திரன், அந்த யஜ்ஞத்தைக்கண்டு மிகுந்த பயத்தை அடைந்தான்; பயத்தினால் தஷுகனை விட்டிவிட்டுத் தன்க்ருஹத்துக்கே திரும்பிச் சென்றான்.

இந்திரன் சென்றபிறகு, தஷுகனென்னும் நாகேந்திரன் ராஜஸூரேஷ்டரான ஜனமேஜயரிடம்பயத்தினால் பிரமைகொண்டு மந்திரத்

தின் சக்தியினால் ஸ்வாதீனம்தப்பி, அக்னிஜ்வாலையின் ஸமீபத்தில் வந்தான். அவனைக்கண்டு அங்குள்ள ரித்விக்குக்கள், 'அரசரே! அந்தத்தக்ஷுகன் இதோ விரைவாக உமது ஸ்வாதீனத்திற்கு வருகிறான். பயங்கரமாகக்கத்துகின்ற அவனுடைய பெரிய இரைச்சல் கேட்கிறது. நிச்சயமாக அந்தநாகன் இந்திரனால் விடப்பட்டிருக்க வேண்டும். அந்தநாகன் ஸவர்க்கத்தைவிட்டுத் தவறி மந்திரத்தினால் உடம்புநடுங்கித் துடித்துக்கொண்டு பிரஜைகூட்டி உஷ்ணமான பெரு மூக்சுவிட்டுக்கொண்டு ஆகாசத்தில்வருகிறான். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! பிரபுவே! உமது இந்தக்கிரியை சாஸ்திரப்படி நடந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆனால், இந்தப்பிராமணசிரேஷ்டருக்கு நீர் வரங்கொடுக்கக்கடவீர்' என்றனர். அதைக்கேட்டு ஜனமேஜயர் ஆஸ்தீகரைப்பார்த்து, 'அளவற்ற மஹிமையுள்ளவரே! இளமையிலேயே வித்துவானாகிய உமக்குத் தகுதியான வரத்தைக்கொடுக்கிறேன்; உம்முடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற மனோரதத்தைக்கேளும். அது கொடுக்கக்கூடாத தாயிருந்தாலும் கொடுப்பேன்' என்று சொன்னார்.

தக்ஷுகனென்னும் நாகராஜன் அக்னியில் விழப்போகையில், 'இதுதான் ஸமயம்' என்றுநினைத்து அப்போது ஆஸ்தீகர் சொல்லலானார். 'ஜனமேஜயமஹாராஜரே! எனக்கு நீங்கள் வரங்கொடுக்கிறதாயிருந்தால் கேட்கிறேன்; உங்களுடைய இந்தயாகம் நிற்கவேண்டும். இதில் ஸர்ப்பங்கள் விழாமலிருக்கவேண்டும்' என்றார்.

சௌனகரே! அந்தஆஸ்தீகர் அவ்வாறுகேட்டபோது, ஜனமேஜயர், மனத்தில் அதிக ஸந்தோஷமில்லாமல் ஆஸ்தீகரை நோக்கி, 'ஸமர்த்தரே! பிராமணரே! பொன்னையும் வெள்ளியையும் பசுக்களையும் இன்னும்என்னஎன்ன விரும்புகிறீரோ அவையெல்லாவற்றையும் உமக்கு வரங்களாகக் கொடுப்பேன்; என்யாகம்நின்றுபோகக்கூடாது' என்றுசொல்ல, அதற்கு ஆஸ்தீகர், 'மன்னரே! பொன்னையும் வெள்ளியையும் கோக்களையும் உம்மிடம் நான்கேட்கவில்லை. உமது இந்தயாகம் நிற்கவேண்டும்; எங்கள்மாதாவின் வம்சத்திற்கு சேஷமமுண்டாகவேண்டும்' என்றார்.

இவ்வாறு ஆஸ்தீகர் சொன்னபிறகு, பேசத் தெரிந்தவர்களிற் சிறந்தவராகிய ஜனமேஜயமஹாராஜர், ஆஸ்தீகரைநோக்கி, 'பிராமணசிரேஷ்டர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவரே! நீர் தயைசெய்து வேறு வரங்களும்' என்று பலமுறைசொன்னார். ப்ருகுபுத்ரரே! அவர் வேறுவரம் வேண்டவில்லை. ஐயா! அதன்பின், வேதத்தெரிந்தவர்க

ளாகிய அந்தராஜாவின் ஸபையோர்கள் யாவரும் ஒருமித்து, அந்த ராஜாவைநோக்கி, 'பிராமணர் வரத்தைப்பெறுக' என்றார்கள்.

ஐம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஆ ஸ் தீ க ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸர்ப்பயாகத்தில் எரிக்கப்பட்ட நாகங்களுள் முக்கியமான வற்றின்பேயர்கள்.)

சௌனகர், "ஸூத்திராரே! அந்த ஸர்ப்பயாகத்தில் அக்னியில்விழுந்த ஸர்ப்பங்களெல்லாவற்றினுடையபேயர்களையும் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்றுசொல்ல, ஸூத்திரார் சொல்லத் தொடங்கினார்.

"பிராமணசிரேஷ்டரே! ஸர்ப்பங்கள் ஆயிரக்கணக்காகவும்பத்து லக்ஷக்கணக்காகவும் பத்துக்கோடிக்கணக்காகவும் அந்தயாகத்தில் விழுந்தன; பலவாயிருப்பதனால் அவற்றைஎண்ணமுடியாது. என் ஞாபகத்திலுள்ளவரையில் அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட முக்கியமான நாகங்களின் நாமதேயங்களை நான்சொல்லுகிறேன்; கே ளும். வாஸுகியின் வம்சத்திற்பிறந்தவையும் பயங்கரமானவையும் பெரிய உடல்களுள்ளவையும் உக்கிரமான விஷமுள்ளவையும் கறுப் பும்சிலுப்பும்வெண்மையுமானஸர்ப்பங்கள், தாயின்சாபமென்னும் தடியினால் அடிபட்டி ஸ்வாதீனந்தப்பித் துக்கமுற்று ஹோமம் பண்ணப் பட்டவற்றில் முக்கியமான நாகங்களைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். கோடிசன், மாணஸன், பூர்ணன், சலன், பாலன், ஹரீமகன், பிச்ச லன், கௌணபன், சக்ரன், காலவேகன், பிரகாலனன், ஹிரண்ய பாஹு, சரணன், கக்ஷுகன், காலதந்தகன்ஆகிய இந்த வாஸுகி வம் சத்திற்பிறந்த நாகங்கள் அக்னியில் விழுந்தன. பிராமணரே! எல் லாம் பயங்கரரூபமும் மிகுந்தபலமுள்ளவையுமான அந்தக்குலத்திற் பிறந்த இன்னும் அநேகஸர்ப்பங்கள் ஜவலித்துக்கொண்டிருந்த அக் னியில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்டன. தக்ஷுகன் குலத்திற்பிறந்தவைக ளைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். புச்சாண்டகன், மண்டலகன், பிண்ட லேக்தா, ரபேணகன், உச்சிகன், சரபன், பங்கன், பில்வதேஜஸ், விரோஹணன், சிலி, சலகரன், மூகன், ஸுகுமாரன், பிரவேபனன், முத்கரன், சிசுரோமா, ஸுரோமா, மஹாஹனுஆகிய இந்தத் தக்ஷுக

வம்சத்திற்பிறந்த நாகங்கள் அக்னியில் விழுந்தன. பாராவதன், பாரியாத்ரன், பாண்டரன், ஹரிணன், கிருசன், விஹங்கன், சரபன், மோதன், பிரமோதன், ஸம்ஹதாபனன் ஆகிய இந்தஹாவதகுலத்து நாகங்கள் அக்னியில்பிரவேசித்தன. பிராமணசிரேஷ்டரே! கௌரவ்யநாகன் குலத்திற்பிறந்த நாகங்களைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். ஏரகன், குண்டலன், வேணி, வேணீஸ்கந்தன், குமாரகன், பாகுகன், சிருங்கபேரன், தூர்த்தகன், பிராதன், ராதகன் ஆகிய இந்தக் கௌரவ்யகுலநாகங்கள் அக்னியில் வீழ்ந்தன. பிராமணரே! காற்றுக் கொப்பான வேகமுள்ளவையும் கொடியவிஷமுள்ளவையுமான திருதராஷ்டிர குலத்திற்பிறந்த நாகங்களை நான் வரிசையாகச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். சங்குகர்ணன், பிடரகன், குடாரமுகன், ஸேசகன், பூர்ணங்கதன், பூர்ணமுகன், பிரஹாஸன், சகுனி, தரி, அமாஹடன், காமடகன், ஸுஷேணன், மாணஸன், அவ்யயன், அஷ்டாவக்ரன், கோமலகன், சவஸனன், மௌனவேபகன், பைரவன், முண்டவேதாங்கன், பிசங்கன், உதபாரகன், ரிஷபன், வேகவான், பிண்டாரகன், மஹாஹனு, ரக்தாங்கன், ஸர்வஸாரங்கன், ஸம்ருத்தன், படவாஸகன், வராஹகன், வீரணகன், ஸுசித்திரன், சித்திரவேகிகன், பராசரன், தருணகன், 1மணி, ஸ்கந்தன், ஆருணி ஆகியவை திருதராஷ்டிர குலத்திற்பிறந்த நாகங்கள்.

பிராமணரே! இவ்வாறு மிகுந்தகீர்த்தியுள்ள பிரதானமான நாகங்களின் பெயர்களை நான் சொன்னேன். மிகுதியாயிருத்தலால் எல்லாவற்றையும் சொல்லவில்லை. இவற்றின் ஸந்ததிகளும் ஸந்ததிகளின் ஸந்ததிகளும் ஜ்வலித்தஅக்னியில் விழுந்தவற்றைக் கணக்கிடமுடியாது. இரண்டுதலைகளும் ஐந்துதலைகளும் ஏழுதலைகளும் பத்துத்தலைகளும் நூறுதலைகளும் எண்ணில்லாத தலைகளுமுள்ளவையும்ப் ப்ரளயகாலாக்கீர்கொப்பான விஷமுள்ளவையுமான கொடிய ஸர்ப்பங்கள் லக்ஷக்கணக்காக நேராமஞ்செய்யப்பட்டன. பெரிய உடல்களுள்ளவைகளும் கடியவேகமுள்ளவைகளும் மலையின் கொடிமுடிபோல் உயரமுள்ளவைகளும் ஒருயோசனை இரண்டுயோசனை நீளமுள்ளவையும் நீளத்த ரூபமெடுப்பவையும் நீளத்தபலம்அடைகின்றவையும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியைப்போன்ற கொடியவிஷமுள்ளவையுமான நாகங்கள் பிரம்மாவின்சொல்லாகிற தண்டனையினால் பீடிக்கப்பட்டு அந்தப்பெரிய யாகத்தில் எரிக்கப்பட்டன.

ஐம்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்:

ஆ ஸ் தீ க ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயர் யாகந்தை நிறுத்தின பிறகு நாகலோகத்துக்கு வந்த ஆஸ்தீகரை நாகர்கள் வரம்கொடுத்துக் கௌரவித்தது.)

ஆஸ்தீகரிடத்தில் இந்தமற்றொருபெரிய ஆச்சரியத்தையும் கேட்டிருக்கிறோம்; அதாவது:—“ஜனமேஜயராஜர் அவருக்கு வரங்களைக்கொடுக்கிறதாக அப்படி அன்புடன்சொல்லும்போது, இந்திரன்னைகையைவிட்டுத் தப்பிப்போன தக்சுகள் ஆகாசத்திலேயே நின்றான்; அதன்பின் ஜனமேஜயராஜர் மிகுந்த சிந்தையுடனிருந்தார்; சாஸ்திரப்படி ஹோமஞ்செய்யப்பட்டு அதிகமாக ஜ்வலிக்கும் அக்னியில் பயத்திறைந்துகொண்டிருந்த தக்சுகள்விழாமலிருந்தானென்பது” என்று ஸௌதி சொல்லினார்.

சௌனகர், ‘ஸூதரே! ஞானவான்களாகிய அந்தப்பிராமணர்களுக்கு மந்திரங்கள் அப்போது புத்திக்குத் தோன்றாமற்போயினவா? எதனால் அந்தத்தக்சுகள் அக்னியில்விழவில்லை?’ என்கேட்டு, ஸூதர்புத்திரர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“இந்திரன்னைகையைவிட்டு நீங்கிப் பிரஜைகளைப்பின்ப அந்த நாகராஜனை ஆஸ்தீகர், ‘நில் நில்’ என்று மூன்றுமுறை சொன்னார். அவன் வருத்தமுற்றமனத்துடன் ஆகாசத்துக்கும் பூமிக்குமிடையில் ஒருமனிதன் நேரே நிற்பதுபோல் நின்றுவிட்டான். பிறகு, ஸபையிலுள்ளவர்களால் அதிகமாகக் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட ஜனமேஜயராஜர், ‘ஆஸ்தீகர் கேட்டது அவர் இஷ்டம்போல் நடக்கட்டும்; இந்தக்கருமத்தை நிறுத்துங்கள்; நாகங்கள் உபத்திரவயில்லாமலிருக்கட்டும்; ஆஸ்தீகரும் ஸந்தோஷமடையட்டும்; அந்த லோஹிதாஷ்டரென்னும் ஸூதர்சொன்னதும் ஸத்யமாகட்டும்’ என்று சொன்னார். ஆஸ்தீகருக்கு அந்தவாத்தை அளித்தபிறகு அந்தஸபையில் ஸந்தோஷத்தினால் ஹலஹலா என்னும் சப்தம் உண்டாயிற்று. பரிசுஷித்தின் புத்திரராகிய ஜனமேஜயருடைய அந்தயாகமும் அவ்வளவிலேயேநின்றது. பரதவம்சத்து ராஜாவாகிய ஜனமேஜயரும் த்ருப்தியடைந்து, ரித்விக்குக்களுக்கும் ஸபையிற்சேர்ந்தவர்களுக்கும் அங்கேவந்திருந்த மற்றவர்களுக்கும் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆபிரக்கணக்காகவும் திரவியங்களைக்கொடுத்தார். பிரபுவாகிய ஜனமேஜயராஜர் லோஹிதாஷ்டரென்னும் ஸூதருக்கும், ‘ஒருபிராமணன்

காரணமாக அந்த ஸர்ப்பயாகம் நின்றுபோம்' என்று முதலிலேயே தமக்குச்சொன்ன ஸ்தபதிக்கும் மிகுதியான திரவியங்களைக் கொடுத்தார். அளவிடக்கூடாத பராக்கிரமத்தையுடைய அரசர் தகுந்தபடி போஜனவஸ்திரங்களோடுகூடத் திரவியத்தையும் ஸந்தோஷமாக அந்த ஸ்தபதிக்குக்கொடுத்து, பிறகு சாஸ்திரோக்தமான கிரியையோடு அவபிருதமென்று சொல்லப்பட்ட யாகஸமாப்திஸநானஞ்செய்தார். அவர் மனத்தில் த்ருப்தியடைந்தவராகி, தம்காரியம் நிறைவேறின நினுல்த்ருப்தியடைந்தவித்வானான ஆஸ்தீகரை மிகுந்தமரியாதையுடன் அவர் க்ருஹத்திக்கு விடைகொடுத்து, அவரைநோக்கி, 'என்னுடைய அஸ்வமேதமென்னும் மஹாயாகத்திற்கு ஸதஸ்யராயிருக்கவேண்டும்; அதற்காகத் திரும்பவும் நீங்கள் வரவேண்டும்' என்று சொல்லியனுப்பினார். அப்போது ஆஸ்தீகரும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லித் கம்முடையபெரியகாரியத்தையும் முடித்துக்கொண்டு ராஜாவையும் த்ருப்திசெய்வித்து ஸந்தோஷத்துடன் விரைவாகத் திரும்பிப்போனார். அவர்சென்று மிகுந்தமகிழ்ச்சியுடன் மாதுலனையும் அந்தமாதாவையும் ஸந்தித்து நமஸ்காரஞ்செய்து நடந்தவிஷயத்தைத் தெரிவித்தார்.

அதைக்கேட்டு அவ்விடத்திலிருந்த நாகர்களெல்லாரும் பயம் தீர்ந்து ஸந்தோஷத்துடன் கூட்டமாகச்சேர்ந்து ஆஸ்தீகரிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவராகி, 'உனக்கு இஷ்டமான வரத்தைக்கேள்; வித்வானே! நாங்கள் இப்போது உனக்கு என்னபிரியம் செய்யக்கடவோம்? நாங்களெல்லாரும் விடுவிக்கப்பட்டு ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம்; குழந்தாய்! உனக்கு என்ன அபீஷ்டத்தைச் செய்யக்கடவோம்?' என்று பலமுறை அவரைக்கேட்டனர்.

அதற்கு ஆஸ்தீகர், 'இந்தலோகத்தில் பிராமணர்களாகட்டும், மற்ற மனிதர்களாகட்டும், தெளிந்தும் சிறந்தும் இருக்கும் மனத்தோடு இந்த என் தர்மகதையைக் காலையும் மாலையும் படிப்பாராயின் அவர்களுக்கு உங்களிடமிருந்து ஒருபயமும் இல்லாமலிருக்கக்கடவது' என்றார். ஸந்தோஷமடைந்த நாகர்கள், வாஸுகியின்மருகராகிய ஆஸ்தீகரைப்பார்த்து, ஓ! மருமகரே! உம்முடைய இந்த வரம் மிகவும் ஸத்யமாகட்டும். பிரீதியோடுகூட நாங்களெல்லாரும் நீர்கேட்டதை ஜாக்கிரதையாக நிறைவேற்றுவோம். அவலிதனையும் ஆர்த்திமாளையும் ஸுநீதனையும் எவன்நினைப்பானோ அவனுக்குப் பகவிலாகட்டும் இரவிலாகட்டும் ஸர்ப்பயம்நேரிடாது. 'மஹானுபாவர்களான நாகர்களே! ஜரத்காருரிஷியினால் ஜரத்காருவென்பவளிடத்

திற்பிறந்த பெரியகீர்த்தியுள்ள எந்த ஆஸ்தீகர் நாகர்களாகிய உங்களை ஸர்ப்பஸத்ரத்திற் காப்பாற்றினாரோ, அவரை நான் ஸ்மரிக்கிறேன் ; என்னை நீங்கள் ஹிம்விக்காமல் இருக்கக்கடவீர்கள். ஸர்ப்பமே ! தயைசெய்து ஒடிப்போ ; மஹாவிஷ்ணுள்ள ஸர்ப்பமே ! போ ; ஜன மேஜயர் யாகத்தின்முடிவில் ஆஸ்தீகர்சொன்ன சொல்லினை' என்று உம்மைப்பற்றிச் சொல்வதாகிய இம்மந்திரங்களைக்கேட்டபிறகு எந்த ஸர்ப்பம் நிவிர்த்தியாகவில்லையோ அதன்தலை சிம்சவ்ருஷத்தின் பழம்போல் நூறுதுண்டாக வெடித்துப்போம்' என்று சொல்லினர்.

இவ்வாறு முக்கியமான ஸர்ப்பஸ்ரேஷ்டர்கள் சேர்ந்துசொன்ன போது, அந்தமஹாத்மாவாகிய பிராமணசிரேஷ்டர் மிகுந்த த்ருப்தி யடைந்து, பிறகு தாம் அந்த இடத்தைவிட்டுப்போவதற்கு நிச்சயஞ் செய்தார். நாகராஜாவாகிய வாஸுகியும் நாகர்களுடைய மத்தியிலிருந்து இவ்வாறுசொல்லி, அந்த ஸர்ப்பங்களுடன்கூடவே தன் க்ரு ஹம் சென்றான். தர்மாத்மாவாகிய பிராமணசிரேஷ்டர், நாகர்களை ஸர்ப்பயாகத்திலிருந்து விடுவித்து, புத்ர பௌத்யர்களோடு வாழ்ந்த பிறகு, ஒருகாலத்தில் உலகவாழ்க்கையைத் துறந்தார். இந்த ஆஸ்தீக சரித்திரத்தை நடந்தபடி உமக்கு நான்சொன்னேன்; இதைச்சொன் னால் ஸர்ப்பயம்எங்குமிராது.ப்ருகுவம்சஸ்ரேஷ்டரே! பிராமணரே! ஞானவானாகிய ஆஸ்தீகருடைய அழகுள்ள சரித்திரத்தை ருரு கேட்டபோது உமதுகூடஸ்தராகிய பிரமதி அவருக்கு அன்புடன் சொன்னதைக்கேட்டிருந்த நான், அவர் சொன்னபடியே முதலி லிருந்து உமக்குச் சொன்னேன். பிராமணரே ! தண்ணீர்ப்பாம்பு சொன்னதாக நான் சொல்லக்கேட்டு, நீர் என்னை வினாவிய கதை இது. இந்திரியங்களை ஜயித்தவராகிய பிராமணரே ! உம்முடைய பெரிய ஆவல் தீர்ட்டும். சிறந்த தர்மமுள்ளதும் புண்ணியத்தை விருத்திசெய்வதுமாகிய ஆஸ்தீகசரித்திரத்தைக் கேட்பவன் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுத் தீர்க்காயுளை அடைவன்" என்றனர்.

ஆஸ்தீகபர்வம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

அம்சாவதரணப்ர்வம்.

—***—

(ஸர்ப்பயாகத்தில் ஜனமேஜயருக்கு வைசம்பாயனர் சொன்னபடி மஹாபாரதகதையைச் சொல்லும்படி செளனகர் கேட்டதன்மேல் ஸுதர் சொல்ல ஆரம்பித்தது.)

சௌனகர், “ஐயா! ஸுதபுத்திரரே! பிருகுவம்சம் முதலாகவே பெரியசரித்திரமுழுவதும் உம்மாற் சொல்லப்பட்டது. அதனால், உம்மிடத்தில் த்ருப்தியடைந்தேன். ஸுதநந்தனரே! இன்னும் உம்மைத் தக்கபடி அனேகம் கேட்பேன். வியாஸரிடமிருந்துவந்த கதைகளை இன்னும் எனக்குச் சொல்லும். நிறைவேற்றுவதற்கு மிகவும் கடினமான அந்த ஸர்ப்பயாகத்தில் மஹாத்மாக்களாகிய ஸபையோர்கள் யாகத்தின் கிரியைகளின் மத்தியகாலங்களில் எந்தஎந்த விஷயங்களில் எவ்வாறெவ்வாறு என்னஎன்ன விசித்திரமான ஸம்பாஷணைகளை நடத்தினரோ, அவற்றையெல்லாம் நாங்கள் உம்மிடம் கேட்க விரும்புகின்றோம். ஸுதபுத்திரரே! நீர் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க, ஸுதபுத்திரர், “கிரியைகளின் மத்தியகாலங்களில் பிராமணர்கள் வேதவிஷயங்களைப்பற்றின பிரஸங்கங்களைப்பேசினர். வியாஸரிமாத் திரம் விசித்திரமான பாரதமென்னும் பெரிய சரித்திரத்தைச் சொல்லினர்” என்று சொன்னார்.

அதற்குச் செளனகர், “ஸர்ப்பயாககாலத்தில் சாஸ்திரப்பிரகாரம் நடந்த கிரியைகளின் மத்தியில் ஜனமேஜயர் கேட்கும்போது, கிருஷ்ணத்வைபாயனர் பாண்டவர்களுடைய புகழை விருத்திசெய்யத்தக்க மஹாபாரதமென்கிற சரித்திரத்தைச் சொன்னால்லவா? அந்தப் புண்ணியகதையை நான் ஒழுங்காகக் கேட்க விரும்புகிறேன். ஸாதூர்ஷ்டரே! யோகத்தால் பரிசுத்தமான புத்தியுள்ள வியாஸமஹரிஷியின் மனமென்னும் ஸமுத்திரத்தினின்றும் உண்டானதும் ரதனங்களைப்போன்ற விஷயங்களெல்லாம் பொருந்தின துமாகிய அந்தக்கதையைச் சொல்லும்” என்று கேட்க, ஸுதபுத்திரர் சொல்லத் தொடங்கினார். “ஆகட்டும்; கிருஷ்ணத்வைபாயனரார் சொல்லப்பட்ட உத்தமமான மஹாபாரதமென்னும் இதிஹாஸத்தை ஆதிமுதல் உமக்குச் சொல்லுகிறேன். பிராமணரே! நான் விடாமல் முழுதும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். இந்த இடத்தில் எனக்கும் அதைச் சொல்வதற்குப் பெரிய உத்ஸாஹமுண்டாயிருக்கிறது” என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

அறபதாவது அத்தியாயம்.

அ ம் ச ர வ த ர ண ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(வியாஸர் ஸர்ப்பயாகத்துக்கீதவந்து, ஜனமேஜயர்கேட்ட பாரதகதை
கையச் சொல்லும்படி வைசம்பாயனருக்குக் கட்டளைரிட்டது.)

“காளி என்று சொல்லப்பட்ட ஸத்யவதியானவள், விவாஹ
மாகாமலிருக்கும்போதே சக்திமுனிவரின் புத்திரராகிய பராசரமஹ
ரிஷிக்குப் பாண்டவர்களின் பிதாமஹராகிய எவரை யமுனையின்
தீவில் பெற்றானோ, பெருங்கீர்த்தியுள்ள எவர் பிறந்தமாத்திரத்தில்
இச்சையினால் உடனே தம்தேஹத்தை வளரச்செய்துவேதங்களையும்
வேதாங்கங்களையும் இதிஹாஸங்களையும் அறிந்தாரோ, தவத்தின
லும் வேதாத்தியயனத்தினாலும் விரதத்தினாலும் உபவாஸத்தினாலும்
பிறப்பினாலும் யாகத்தினாலும் எவருக்குமேல் யாருமில்லையோ (அவ
ரும்), வேதமறிந்தவர்களிற் சிறந்தவரும், மேலானவற்றையும் கீழா
னவற்றையும் அறிந்தவரும், கவியும், ஸத்யத்தையே விரதமாகக்
கொண்டவரும், பரிசுத்தமான எவர் ஒருவேதத்தை நான்காக வகுத்
தாரோ (அவரும்), நிர்மலமான பெரும்புகழூள்வரும், சந்தனுவின்
ஸந்ததியை விருத்திசெய்வதற்காகப் பாண்டிவையும்திருதராஷ்டிரன
யும் விதுரரையும் உண்டுபண்ணினவருமாகிய அந்தக்கிருஷ்ணத்வை
பாயனரென்னும் மஹரிஷி, ஜனமேஜயர் ஸர்ப்பயாகத்துக்காகத்
தீகைசெய்துக்கொண்டதைக்கேட்டு அவரிடம் சென்றார். அந்த
மஹாத்மாவானவர் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்ட
வர்களாகிய தம் சிஷ்யர்களுடன் ஜனமேஜயரென்னும் ராஜரிஷியின்
யாகஸபையிற் பிரவேசித்தார். அந்தஸதவிலில் தேவர்களாற் சூழப்
பட்ட இந்திரனைப்போல் அநேகம் ஸபையோர்களாலும், பட்டாபிஷே
கஞ் செய்துகொண்ட பற்பல தேசாதிபதிகளாலும், யஜ்ஞகாரியத்
தில் ஸமர்த்தர்களாகிய பிரம்மாவுக்கு ஒப்பான ரித்விக்குக்களாலும்
சூழப்பட்ட ஜனமேஜயராஜாவைப் பார்த்தார்.

பரதஸ்ரேஷ்டராகிய அந்த ஜனமேஜயரென்னும் ராஜரிஷி, அந்த
ரிஷிவந்ததைக்கண்டு ஸந்தோஷத்துடன் கூட்டங்களோடு விரைவாக
எதிர்கொண்டழைத்தார். அந்த அரசர் ஸபையோர்களால் அனுமதி
கொடுக்கப்பெற்று, ப்ருஹஸ்பதிக்கு இந்திரன்செய்வதுபோல், அந்த
மஹரிஷிக்குப் பொன்மயமான ஆஸனம் அளித்தார். தேவர்கள் ரிஷி
கள் இவர்களுடையகூட்டங்களினுற் பூஜிக்கப்பட்டவரும்வரங்கொடுப்

பவருமாகிய அம்மஹரிஷி ஆஸனத்திலீற்றிருந்தபின், ஜனமேஜயர் சாஸ்திரோக்தமானகிரியையால் அவரைப் பூஜித்தார். ஜனமேஜயர் தமதுகூடஸ்தரும் பூஜைக்குரியவருமான வியாஸருக்குச் சாஸ்திரப் பிரகாரம் அர்க்கியபாத்தியாசமனீயங்களையும் கொடுத்தல் கோதான முன்செய்தார். வியாஸர், பாண்டிவம்சத்தவராகிய ஜனமேஜயரிடத்தில் அந்தப் பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு கோவைமட்டிம்அனுப்பி விட்டு ஸந்தோஷமுள்ளவரானார். அரசர், தமக்குக் கூடஸ்தராகிய அவரை அவ்வாறு அன்புடன் பூஜைசெய்து, மனமகிழ்ந்துஸமீபத்தில் உட்கார்ந்து குசலப்பிரசன்னஞ்செய்தார். வியாஸபகவானும் அவரை நோக்கித் தம்கேசுமத்தைத் தெரிவித்து ஸதஸ்யாகஸொல்லாராலும் பூஜிக்கப்பட்டு, அந்த ஸதஸ்யர்களுக்கும் பிரதிமரியாதை செய்தார். பிறகு, ஜனமேஜயர், ஸதஸ்யர்கள் எல்லாருடனுங்கூடக் கைகூப்பிக் கொண்டு, பிராமணசிரேஷ்டரான வியாஸரைப்பார்த்து அடியிலவரு மாறு கேட்டனர் :—

“கௌரவர்களைப்பற்றியும் பாண்டவர்களைப்பற்றியும் நீர் நேரில் அறிவீர். பிராமணரே! அவர்களுடைய சரித்திரத்தை நீங்கள் சொல்லவேண்டுகிறேன். சிலாக்கியமான செய்கைகளையுடைய அவர்களுக்கு விரோதம் எப்படி உண்டாயிற்று? என் பிதாமஹர்கள் எல்லாருக்கும் தெய்வத்தினால் புத்தியில் ஆக்கிரகம் உண்டாகிப் பிராணிகளுக்கெல்லாம் நாசத்தைச்செய்யும் அந்தப் பெரியபுத்தமானது எவ்வாறு நடந்தது? பிராமணசிரேஷ்டரே! அதை முழுதும் நடந்தபடி எனக்குச் சொல்லக்கடவீர். பகவானே! நீர் தெரிந்தவராதலால் உம் பிடத்தில் சரியாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்றார்.

கிருஷ்ணத்வையாயனர் அப்போது அவர்சொன்னதைக்கேட்டு, தம்ஸமீபத்தில்உட்கார்ந்துருந்த வைசம்பாயனரென்னும் சிஷ்யரைப்பார்த்து, ‘கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் முன்னே விரோதம் எவ்வாறு உண்டானதோ, அதுமுழுதையும் நீ என்னிடத்திற்கேட்டபடி ஜனமேஜயனுக்குச் சொல்’ என்று கட்டளையிட்டார். அப்போது பிராமணசிரேஷ்டரான வைசம்பாயனர், தம் குருசொன்னதைவற்றுக்கொண்டு, முன்காலத்தில் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்குமுண்டான விரோதத்தையும் அதனால்எல்லாருக்கும் நாசமுண்டானதையும்பற்றிய புராதனமான இதிஹாஸம் முழுதையும் அந்த ஜனமேஜயராஜாவுக்கும் அவர் ஸபையிற்சேர்ந்தவர்களுக்கும் அங்குள்ள அரசர்களெல்லோருக்கும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

அம்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

அ ம் சா வ த ர ண ப ர் வ ம் (தொடர்ச்சி.)

(பாரதகதையை வைசம்பாயனர் சுருக்கமாகச் சொல்லியது.)

வைசம்பாயனர், “அரசரே! ஸுஹோதாரர்களும் வீரர்களுமாகிய பாண்டவர்கள் ஐவருக்கும் கெட்டஎண்ணமுள்ள திருதராஷ்டிர புத்திரர்களோடு விரோதம்வந்த வகையைக்கேளும். முதலில் அன்பையும் அறிவையும், தியானத்தையும் குருவினிடம்செலுத்திக் குருவுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, பிராமணர்களும் மற்றவர்களுமான வித்துவான்களெல்லாரையும் பூஜித்து, எல்லாலோகங்களிலும் பிரவித்திபெற்றவரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் அளவற்ற மஹிமையுள்ளவருமாகிய வியாஸமஹரிஷியின் அபிப்பிராயத்தை முழுவதும் இங்கே சொல்லப்போகிறேன். வேந்தரே! நீர் இதைக் கேட்பதற்கு உரியவர். 1 இறந்தப் பாதவம்சத்தின்கதையை எடுத்துக்கொண்டு என் குருவின் நா அசைந்தது, என்மனத்தை உத்ஸாகப்படுத்துகிறது. மன்னரே! பாதகுலசிரேஷ்டரே! ராஜ்யத்திற்காகக் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் விரோதம் எவ்வாறு உண்டானதென்பதையும் சூதாடினதால் வனவாஸம் நேர்ந்ததையும் பூமியில்ஜனங்களுக்கு அழிவை உண்டாக்குகின்றயுத்தம் எவ்வாறு நடந்ததென்பதையும் வினாவுகின்ற உமக்குச் சொல்லப்போகிறேன்; கேளும்.

அந்த வீரர்களான பாண்டவர்கள் பிதா இறந்துபோனபின் வனத்திலிருந்து தங்கள் க்ருஹம்வந்து வெகுசீக்கிரத்தில் வேதத்திலும் வில்வித்தையிலும் தேர்ந்தவராயினர். அவ்வாறு பலமும் பராக்கிரமமும் முயற்சியும் நிரம்பப்பெற்றவர்களும் நகராஜனங்களினால் நன்கு மதிக்கப்பட்டவர்களுமாகிய அந்தப் பாண்டவர்கள் ராஜ்யாதிபத்தியத்தையும் கீர்த்தியையும் அடைந்திருப்பதைக்கண்டு, கௌரவர்கள் பொருமையுற்றனர். அதன்பின், கொடியவனாகிய துரியோதனனும் கர்ணனும் சகுனியும் அவர்களுக்குப் பலவகையாகத் தீங்குகளையும் ஊரைவிட்டு ஒட்டிவதையும் செய்யத்தொடங்கினர். பிறகு, கொடியவனை துரியோதனன் 2 குலிங்கபக்ஷியைப்போன்ற சகுனியினுடைய அபிப்பிராயத்தை

1 குரு பாரதம்சொன்னது என்பதற்கு வைசம்பாயனரைப் பாரதம்சொல்லக்கட்டளையிட்டதென்பது பழையஉரை.

2 வஞ்சகமாக வலிமத்தின் தொண்டையிலுள்ள மாம்ஸத்தையெடுக்கும் குலிங்கபக்ஷியைப்போன்றமையால் சகுனியைக் குலிங்கனென்றது; கு - கெட்ட, லிங்கம், - லக்ஷணம்; கெட்டலக்ஷணமுடையவென்றதுமாகும்.

அனுஸரித்து ராஜ்யத்திற்காகப் பாண்டவர்களைப் பற்பலவழிகளால் துன்புறுத்தினான். அப்போது, பாபிஷ்டனாகிய திருதராஷ்டிரபுத்திரன் பின்பு பீமனுக்கு விஷத்தைக்கொடுத்தான். வீரனாகியபீமன் அந்தவிஷத்தைஅன்னத்துடன்சுடவே ஜீர்ணம்செய்துகொண்டான். மறுபடியும் பிரமாணகோடியென்னும் கங்கைக்கரையிலுள்ள இடத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த பீமனைக்கட்டிக் கங்காஜலத்தில்போட்டு விட்டு நகம்வந்துசேர்ந்தான். சிறந்தபுஜபலமுள்ள குந்திபுத்திரனான பீமவேனன் கண்விழித்தவுடனே கட்டினையறுத்துக்கொண்டு நோயில்லாமல் எழுந்துவந்தான். அவன் தூங்கினபோது, பல்லில்விஷமுள்ள கருநாகங்களைக்கொண்டு தூர்யோதனன் அவனை எல்லா அங்கங்களிலும் கடிப்பித்தான். சத்துருக்களை ஸம்ஹரிப்பவனாகிய பீமவேனன் இறக்கவில்லை. சிறந்தபுத்தியுள்ளவிதூரர் பாண்டவர்களைத் தூர்யோதனன்செய்த பலவசைகளான தீங்குகளிலிருந்து விடுவிப்பதிலும் அவற்றிற்குப் பிரதிசெய்வதிலும் கவனமுள்ளவராக இருந்தார். இந்திரன் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்துகொண்டு மனுஷ்யலோகத்துக்கு ஸுகத்தைச்செய்வதுபோலவே விதூரரும் எப்போதும் பாண்டவர்களுக்கு ஸுகத்தைச்செய்பவராயிருந்தார். தெய்வத்தினால் அவஸ்யம்நேரிடத்தக்க காரியத்திற்காகத் காப்பாற்றப்பட்ட பாண்டவர்களை ரஹஸ்யங்களும் வெளிப்படையான அநேக உபாயங்களைச்செய்தும் அவன் கொல்லமுடியாமற்போனபோது, கர்ணன் துச்சாஸனன்முதலிய மந்திரிகளோடுசுட ஆலோசனைசெய்து திருதராஷ்டிரனை ஸம்மதிக்கச் செய்து அரக்கினால் க்ருஹத்தைக்கட்டும்படி கட்டளையிட்டான். அடங்காத பராக்கிரமமுள்ள அந்தப்பாண்டவர்களை அதில் வலிக்கச் செய்தான். அம்பிகாபுத்திரனாகிய திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் பிள்ளையின்விருப்பத்தைச் செய்யக்கருதி ராஜ்யஸுகத்தைத் தன்பிள்ளைகள் அனுபவிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் அந்தப்பாண்டவர்களை ஹஸ்தினாபுரத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தினான். அவர்கள் சேர்ந்து ஹஸ்தினாபுரத்திலிருந்து புறப்பட்டனர். புறப்படும்போது மஹாத்துமாக்களான பாண்டவர்களுக்கு விதூரர் புத்திசொன்னார். அதனால், நடுராத்திரியில் அரக்குமானிகையிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு வனத்திற்கு ஒடிப்போயினர். மஹாத்துமாக்களும் எதிரிகளைத் துன்பப்படுத்துகிறவர்களுமாகிய குந்தியின்புத்திரர்கள் தாயாருடன்சுட ஹஸ்தினாபுரத்திலிருந்து வாரணாவதநகரம்போய் வாஸஞ்செய்தனர். தூர்யோதனன்மந்திரியாகிய புரோசனனித்திலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு ஒருவருஷகாலம் ஜாக்ரதை

யோடு அரக்குமானிகையில் திருகராஷ்டிரன்கட்டளைப்படி வாஸஞ் செய்தனர். அந்தவீரர்கள் விதுரர்தெரிவித்தபடி சுரங்கம் செய்வித்துக்கொண்டு அரக்குமானிகையைக்கொளுத்திப் புரோசனளைஎரித்து விட்டுப் பீடித்தினால் துரிதமுள்ளவர்களாகித் தாயாருடன்ஓடினர். 1 பயங்கரமானகாட்டில் மிகுந்தபலமும் பராக்கிரமமுமுள்ள ஹிழிம்பனென்னும் கொடியராக்ஷஸனைக் கண்டனர். அந்தராக்ஷஸஸ்ரேஷ்டனைக் கொன்றபின், தங்களைப் பிறர் தெரிந்துகொள்வாரென்று பயந்து, தூர்யோதனபயக்கினுறம் பீடிக்கப்பட்ட பாண்டவர்கள் இரவிலேயே ஓடினர். பீமஸேனன் ஹிழிம்பையையடைந்தான். அவளிடத்தில் கடோதகசன் பிறந்தான். பிறகு, பாண்டவர்கள் ஏகசக்ராபுரிசென்று அங்கே உறுதியானநியமத்தோடு வேதாத்யயனஞ் செய்துகொண்டு பிரம்மசாரிகளாக இருந்தனர் அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டர்கள் நியமமுள்ளவர்களாகத் தாயாருடன் அந்த ஏகசக்ராநகரத்தில் ஒருபிராமணனுடையக்ருஹத்தில் சிலகாலம் வலித்தனர். அங்கே சிறந்தபஜபலமுள்ள பீமஸேனன் மிகுந்தபலமுள்ளவனும் பசித்தவனும் மனிதர்களைப் புசிப்பவனுமாகிய பகனென்னும்ராக்ஷஸனிடம் போனான். புருஷஸ்ரேஷ்டனும் வீரனுமாகிய பீமஸேனன் அந்தப்பகனைத் தன்புஜபராக்கரமத்தினால் விரைவிற்கொன்றுவிட்டு நகரஜனங்களுக்குப் பயத்தைப்போக்கினான். பிறகு, அந்தப்பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலதேசத்தில் திரௌபதீஸ்வயம்வரம் நடப்பதைக்கேள்வியுற்றனர். செட்டதும், சென்று, அவ்ளையடைந்தனர். அந்தப்பாண்டவர்கள் திரௌபதியையடைந்து எதிரிகளைஜயித்து ஒருவருஷ்காலம் அங்கே வலித்தபிறகு அறியப்பட்டவர்களாக ஹஸ்தினாபுரத்திற்குத் திரும்பிவந்தனர்.

திருகராஷ்டிரமஹாராஜனும் பீஷ்மாசாரியரும் அவர்களைப் பார்த்து, 'அப்பா! உங்களுக்குப் பிராணிகளுடன்கூடத் துவேஷம் உண்டாகாமலிருக்கவேண்டுமென்றுநினைத்து, நாங்கள், 'காண்டவப்ரஸ்தம்என்கிறவிடத்தில் நீங்கள்வலிக்கலாம்' என்று நிச்சயித்தோம்; ஆதலால், நீங்கள் வீரோதத்தைவிட்டு, கிராமங்களோடு கூடினதும் ராஜவீதிகள் செம்மையாக வகுக்கப்பட்டதுமாகிய காண்டவப்ரஸ்தநகரத்தில் வலிப்பதற்குச்செல்லுங்கள்' என்றனர். திருகராஷ்டிரன் பீஷ்மர் இருவருடைய சொல்லையுங்கேட்டு அந்தப்பாண்டவர்கள்

1 'மலையருவியில் ஹிழிம்பனென்னும் கொடியராக்ஷஸனைக் கண்டனர்' என்பது கிருஷ்ணசாரியர்பாடம்; ஆனால், அருவியின் சமீபத்தில் என்று வருவிப்பது பழையஉரை. பின்வருங்கதையில் அருவியில் கண்டதாக இல்லை.

வேண்டியவர்களெல்லாருடனும் உயர்ந்த பொருள்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு காண்டவபிரஸ்தமென்னும் நகரத்துக்குச் சென்றனர். அந்தப்பாண்டவர்கள் அஸ்திரசக்தியினால் மஹராஜாக்களை உட்படுத்திக்கொண்டு அநேகவருஷகாலங்கள் அங்கேவாஸஞ்செய்தனர். இவ்வாறு அவர்கள் தர்மத்தையேகடைப்பிடித்து, ஸத்யத்தையே விரதமாகச்சொண்டு, ஊக்கத்தோடும் முயற்சியோடும் பொறுமையோடும் பகையரசர்களை யெல்லாம் பயப்படச்செய்து கொண்டிருந்தனர். சிறந்தகீர்த்தியுள்ள பீமஸேனன் கீழ்த்திசையையும், வீரனாகிய அர்ஜுனன் வடதிசையையும், நகுலன்மேற்றிசையையும், எதிரிகளான வீரர்களைக்கொல்லுகிறவனாகிய ஸஹதேவன் தென்றிசையையும் ஜயித்தனர். இவ்வாறு எல்லாரும் இந்தப்பூமிமுழுவதையும் வசப்படுத்திக்கொண்டனர். ஸூரியனைப்போன்றவரும் தவறாதபாக்கிரமமுள்ளவருமாகிய பாண்டவர் ஐவரும் ஸூரியனும் பிரகாசிப்பதனால் பூமியானது ஆறுஸூரியர்களை யுடையதுபோலாயிற்று.

அதன்பின், ஏதோ ஒருநாளைத்திற்காகச் சக்தியுள்ளவரும் ஸத்யத்திலுறுதியுள்ளவருமாகிய தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர், புருஷஸ்ரேஷ்டனும் உறுதியான மனமுள்ளவனும் குணங்கள் பொருந்தினவனும் தமக்கு உயிரைப்பார்க்கிலும் அதிகஅன்பனும் இரண்டுகைகளாலும் பாணம் பிரயோகிக்கத்தக்கவனும் ஸஹோதரனுமாகிய அர்ஜுனை வனத்துக்கு அனுப்பினார். அவன் ஒருவருஷமுழுதும் மேலே ஒருமாஸமும் வனத்தில்வலித்து, தீர்த்தயாத்திரையும் செய்து, நாககன்னிகையையும் பாண்டியன் பெண்ணையும் அடைந்து அவர்களுடன்கூட அங்கே வாஸஞ்செய்தான். பிறகு, ஒருகாலத்தில் அர்ஜுனன் துவாரகாபுரியில் கிருஷ்ணனிடம்போனான். அங்கே தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவரும் அழகாகப் பேசுகிறவரும் கிருஷ்ணனுக்குத் தங்கையுமாகிய ஸுபத்ரையைப் பாரியையாக அடைந்தான். அந்தஸுபத்ரை, இந்திராணி இந்திரனோடு சேர்ந்ததுபோலவும் லக்ஷ்மி கிருஷ்ணனோடு சேர்ந்ததுபோலவும் பாண்டவனாகிய அர்ஜுனனுடன் அன்போடு சேர்ந்தான். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! குந்திபுத்திரனாகிய அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனுடன்சேர்ந்து காண்டவவனத்தில் அக்னிபைத் திருப்தி அடைவித்தான். தன் ஸங்கல்பமே ஸஹாயமாகக்கொண்ட விஷ்ணுவுக்கு அஸூரர்களை வதஞ்செய்வதில் அதிகஸ்ப்ரமம் இல்லாததுபோலவே கிருஷ்ணனோடுசேர்ந்த அர்ஜுனனுக்கு எதிரிகளைக்கொல்வதில் அதிகஸ்ப்ரமம் இல்லாமலிருந்தது. அக்னி அர்ஜுனனுக்குக் காண்டவமென்னும் உயர்ந்ததனுளை

யும் பாணங்கள் குறையாத இரண்டு தூண்களையும் ஹநுமக்கொடியுள்ள ரதத்தை யுங்கொடுத்தான். அந்தக் காண்டவதஹனகாலத்தில் அர்ஜுனன் மயனென்னும் அஸுரஸ்ரேஷ்டனை விடுவித்தான். அந்த மயன் எல்லாவிதமான ரதனங்களுஞ்சேர்ந்த உயர்ந்தஸபையை நிர்மாணஞ்செய்தான். புத்தியில்லாதவனும் மிகக்கெட்ட எண்ணமுள்ள வனுடைய தூர்யோதனன் அந்தஸம்பத்தில் ஆசைவைத்தான். அவன் பிறகு சகுனியைக்கொண்டு சூதாடித் தர்மராஜாவை மோசஞ்செய்து பன்னிரண்டுவருஷ்காலம் வனத்துக்கு அனுப்பினான். அதற்குமேல் பதின்மூன்றாவது வருஷமாகிய ஒருவருஷ்காலம் யாருக்குந்தெரியாமல் ஒருதேசத்தில் வலிக்கும்படி விடுத்தான். அதற்குப்பிறகு, பதினான்காவது வருஷத்தில், பாண்டவர்கள் தங்கள் தனத்தைக் கேட்டும் திரும்ப அடையாமற்போனார்கள்.

மஹாராஜாவே! அதன்பின், யுத்தம் நடந்தது. பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் கூடித்திரியர்களை யழித்து ராஜாவாகிய தூர்யோதனனைக்கொன்று பெரும்பான்மையும் ஜனங்கள் அடிபட்டுப்போன ராஜ்யத்தைத் திரும்பப்பெற்றுக்கொண்டனர். அஸ்வமேதம் முதலான பலவிதமான அநேகம் யாகங்களைச் செய்தனர். திருதராஷ்டிரனும் ஸ்வர்க்கம்போக விதாரும் தேகத்தை விட்டபிறகு, மிகுந்தமஹிமையுள்ள ராஜாக்களுக்கு ஸ்வர்க்கத்துக்கு யோக்கியமான கிரியைகளை நடத்திவைத்து, கிருஷ்ணபகவான் தமது உலகத்தை அடைந்தபோது, கிருஷ்ணனுடைய ஸ்திரீகளைக்காப்பாற்றி மஹாப்பிரஸ்தானஞ்செய்து பாண்டவர்கள் மேன்மையான ஸ்வர்க்கத்தை யடைந்தனர். ஜயசாலிகளுட்சிறந்தவரே! சிலாக்கியமான செய்கைகையுடைய அந்தப் பாண்டவர்களுக்குக் கௌரவனிரோதம்வந்ததும் ராஜ்யம்போனதும் ஜயம்வந்ததும் இவ்வாறாக முன்னே நடந்தவை” என்றனர்.

அறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

ஆ ம் ச ர வ த ர ணை ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பாரதத்தின் மஹிமை.)

ஜனமேஜயமஹாராஜர், “பிராமணோத்தமரே! கௌரவர்களின் பெருஞ்சரித்திரமாகிய மஹாபாரதமென்னும் இது ஹாஸம் முழுவதும் உம்மால் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. தபோதனரே! நிர்மலரே! விசித்திரமான விஷயங்களடங்கிய இந்தக்கதையைச் சொல்லும்; விரி

வாகக்கேட்பதில் எனக்கு மிகுந்த ஆசையுண்டாயிருக்கிறது ; ஆதலால், நீங்கள் இதை மறுபடியும் விரிவாகச் சொல்லக்கடவீர். முன்னோர்களுடைய பெரிய சரித்திரத்தைக் கேட்டு எனக்குத் திருப்தியுண்டாகவில்லை. தர்மந்தெரிந்த பாண்டவர்கள் கொல்லத்தகாதவர்களை யெல்லாம் கொன்றும், மனிதர்களால் புகழப்படுகின்றனரென்பது சிறியகாரணத்தினாலேயாகாது. அந்தப்புருஷஸ்ரேஷ்டர்கள் நிறமையுள்ளவர்களாகவும் சூற்றமற்றவர்களாகவுமிருந்தும், துராத்மாக்கள் செய்த உபத்திரவங்களை எதற்காகப் பொறுத்தனர்? பிராமணோத்தமரே ! பதினாயிரம்யானை பலமுள்ளவனும் சிறந்த புஜபலமுள்ளவனுமாகிய பீமஸேனன் பீடிக்கப்பட்டும் கோபத்தை எவ்வாறு அடக்கினான்? த்ருபதபுத்ரியாகிய க்ருஷ்ணையானவள் துராத்மாக்களான கௌரவர்களால் பீடிக்கப்பட்டும்போது, சக்தியுள்ளவளாயிருந்தும் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களைக் கோட்பாற்பார்வையினால் எரிக்காமலிருந்ததேன்? குந்திபுத்திரர்களும் மாத்திரிபுத்திரர்களுமாகிய அந்தப்புருஷஸ்ரேஷ்டர்கள், கெட்டவர்களாகிய கௌரவர்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகச் சூதாட்டத்தில் ஆசைவைத்த தர்மராஜாவை எவ்வாறு ஒத்துப் போயினர்? தர்மத்தைக் காப்பவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவரும் தர்மந்தெரிந்தவருமாகிய தர்மபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர் கஷ்டத்தை அடையக் கூடாதவராயிருந்தும் அந்தப் பெருங்கஷ்டத்தை எப்படி ஸஹித்தார்? அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனாகிற ஸாரதியுடன் ஒருவகைப் பாணப் பிரயோகஞ்செய்து, மிகுதியானவேளைகள் எல்லாவற்றையும் எவ்வாறு யமலோகத்துக்கு அனுப்பினான்? தபோதனரே! இதையும், அம்மஹாரதர்கள் அந்தஸமயங்களில் இன்னும் என்னென்ன செய்தார்களோ அவையெல்லாவற்றையும் நடந்தபடி சொல்லும்” என்று கேட்டதற்கு, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“மஹாராஜாவே! அவகாசம் செய்துவொள்ளும்; இந்தப்புண்ணியமான சரித்திரத்தைப்பற்றிக் கிருஷ்ணத்தைவாயனர் சொன்னதாகிய கதைத்தொடர்ச்சி, நான் சொல்லப்போவது ; பெரிது. எல்லாலோகங்களிலும் பூஜிக்கப்பட்டவரும் அளவற்ற மஹிமையுள்ளவரும் மஹாத்மாவுமாகிய வியாஸமஹரிஷியின் அபிப்பிராயத்தை முழுவதும் சொல்லப்போகிறேன். மிகுந்த சக்தியுள்ள வியாஸர் இந்தக் கிரந்தத்தில் புண்ணியகர்மம் செய்தவரைப்பற்றியஸ்ரீலோகங்கள் ஞானயிரம் சொல்லியிருக்கிறார். உத்தமமாகிய பாரதம் உபாக்ஷியானங்களுடன் கூடக் கேட்கவும் அறியவும் தக்கது. ராஜாவே ! ஆனால் இதையெல்லாம் சுருக்கமாகச் சொல்லப்போகிறேன். இரண்டாயிரம் அத்தியாயங்களும்

1 நூறுபர்வங்களும் நூறுபிரம்ஸ்லோகங்களும் இதில் உள்ளன. அந்த நூறுபர்வங்களையும் மஹரிஷி பதினெட்டுபர்வங்களாக வகுத்தனர். இதைச் சொல்லுகிற வித்வானும் கேட்கிறமனிதர்களும் பிரம்ம லோகஞ்சென்று பிரம்மாவுக்கு ஒப்பாயிருப்பார்கள். இந்தப்புராணம் வேதங்களுக்கொப்பானது; புண்ணியமானவற்றுள் உத்தமமானது; கேட்கத்தக்கவைகளுள் சிறந்தது. ரிஷிகளாலும் புகழப்பட்டது. இந்த மஹாபுண்ணியமான இதிஹாஸத்தில் பொருளும் இன்பமும் மோக்ஷத்தைப்பற்றிய ஞானமும் பூர்ணமாக உபதேசிக்கப்படுகின்றன. வித்வானாயிருப்பவன் கிருஷ்ணத்வைபாயனராத் சொல்லப்பட்ட வேதமாகிய இந்தப்பாரதத்தைப் பெருந்தன்மையுள்ள வர்களும் கொடுப்பவர்களும் ஸத்யம் தவருதவர்களும் நாஸ்திகரல்லாதவர்களுமான மனிதர்களுக்குச் சொல்லிப் பொருளை ஸம்பாதிக்கிறான். மிகக்கொடியவனான மனிதனும் இந்த இதிஹாஸத்தைக் கேட்பதனால் கர்ப்பத்தைக்கொல்லுவதனாலுண்டான பாபத்தையும் நிவிர்த்தித்துவிடுவனென்பது நிச்சயம். இதைக்கேட்பவன், சந்திரன் ராகுவினால் விடப்படுவதுபோல எல்லாப்பாபங்களாலும் விடப்படுவான். இந்தஇதிஹாஸம் ஜயமென்று சொல்லப்பட்டது. ஜயிக்க விரும்புகிறவன் இதைக்கேட்கவேண்டும்; ராஜாவாயிருப்பவன் எதுரிகளை ஜயித்துப் பூமியை வசப்படுத்திக்கொள்வான். இஃது ஒருவனுக்குப் புருஷஸந்தானம் உண்டாவதற்குச் சிறந்தகாரணம்; மங்களங்களுக்குப் பெரியஆதாரம்; அரசுகளும் இளவரசர்களும் பலமுறை கேட்பதற்குரியது; அரசியானவள் வீரானைபுத்திரனையாவது இராஜ்யத்தையடையக்கூடிய பெண்ணையாவது பெறுவள். அவ்வற்றஞானமுள்ள வியாஸராத்சொல்லப்பட்ட இந்தமஹாபாரதம் புண்ணியத்தைக்கொடுக்கும் தர்மசாஸ்திரமாகவும் சிறந்த ராஜநீதி சாஸ்திரமாகவும் மோக்ஷசாஸ்திரமாகவும் இருக்கிறது. பரதஸ்ரேஷ்டரே! தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களைப்பற்றி இதில் என்னவிருக்கிறதோ அது தான் மற்றவற்றிலுமிருக்கிறது; இதில் இல்லாதது எதிலுமில்லை. இந்தலோகத்தில் இந்தஇதிஹாஸம் பிராமணர்களால் பிராமணர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டுவருகிறது. இதை இப்போதும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றனர். அப்படியே பின்னிட்டவரும் கேட்கப்போகின்றனர். இதைக்கேட்பதனால் புத்திரர்கள் பிதிர்சுஸ்ருஷை செய்பவராகவும் வேலைக்காரர்கள் எஜமானன் விரும்பினதைச் செய்பவராகவும் ஆவார்கள். பரதவம்சத்தாருடைய மேலானஜனனத்தை வெறுக்காமற்

கேட்பவருக்கு வியாதிபயமேயில்லை. அவர்களுக்குப் பரலோகத் தைப்பற்றிய பயமில்லையென்பது சொல்லவும் வேண்டிமா? இதைக் கேட்கிறமனிதன் சரீரத்தினாலும் வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் செய்த பாபமெல்லாவற்றையும் உடனே விட்டுவிடுகிறான். தனத்தையும் புகழையும் தீர்க்காயுடையும் புண்ணியத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் தருவதாகிய இந்த இதிஹாஸம், அதிகதனமும் பராக்கிரமமுமுள்ளவரும் லோகத்தில் பெயர்பெற்ற செய்கைகளையுடையவரும் எல்லா வித்தைகளிலும் தெளிவுள்ளவருமான மஹாத்மாக்களாகிய பாண்டவர்கள் மற்றுமுள்ள ஷுத்திரியர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய கீர்த்தியை உலகத்தில் பிரகாசப்படுத்தி, புண்ணியத்தை விருத்திசெய்ய விருப்பமுள்ள கிருஷ்ணத்தைப்பாயனரால் செய்யப்பட்டது. லோகத்தில் எந்தமனிதன் மிருந்த புண்ணியத்தைத் தருவதான இந்தஇதிஹாஸத்தைப் புண்ணியத்தைவிரும்பிப் பரிசுத்தர்களான பிராமணர்களுக்குச் சொல்வானே, அவனுக்கு அழியாதபுண்ணியமுண்டாகும். ஸ்லாக்ஷியமான கௌரவர்களின் வம்சத்தை எப்போதும் பரிசுத்தராயிருந்து சொல்லுகிறவன் பெரியவம்சவருத்தியடைவான். உலகத்திலும் மிகக் கொண்டாடத்தக்கவனாவான். எந்தப்பிராம்மணன் நியமம் தவறாமல் புண்ணியமான பாரதத்தை வருஷாகாலமான நாலுமாதங்களிலும் படிப்பானே, அவன் எல்லாப்பாபங்களாலும் விடப்படுவான். பாரதத்தைப்படிப்பவன் எவனே, அவனை வேதங்களின்கரைகண்டவனாக அறியலாம். இதில் பாபங்கள் நீங்கிப் புண்ணியம் நிரம்பினவர்களாகிய தேவர்களும் ராஜரிஷிகளும் பிரம்மரிஷிகளும் சொல்லப்படுகின்றனர். அவ்வாறே தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈஸ்வரராகிய பகவானை விஷ்ணுவும் சொல்லப்படுகிறார். 1 தேவியும் சொல்லப்படுகிறார். இதில் 2 அநேகர்களால் ஜனனமுள்ள குமாரருடைய உற்பத்தியும் சொல்லப்படுகின்றது. இதில் பிராம்மணர்களுடைய மஹிமையும் பசுக்களுடையமஹிமையும் சொல்லப்படுகின்றன. எல்லாவேதங்களினுடைய தொகையுமாகிய இதைத் தர்மத்தில் எண்ணமுள்ளவர்கள் கேட்கவேண்டும். எந்தவிதவான் இதைப் புண்ணியகாலங்களில் பிராமணர்களுக்குச் சொல்வானே, அவன் பாபங்களை உதறி ஸ்வர்க்கத்தை ஜயித்துச் சாஸ்வதமான பிரம்மத்தையடைவான். ஸ்ரீராதத்தில்

1 விஷ்ணுவுக்குப்பின் இருப்பதனால் லக்ஷ்மியென்றும், பிறகு சுப்பிரமணியரைச் சொல்வதனால் பார்வதியென்றும் கொள்ளலாம்.

2 ஆறுகிருத்திகைகளுக்கும் பார்வதிக்கும் அக்னிக்கும் நான்காட்டீக்கும் புத்திரராக இருந்ததுபற்றி இப்படிக்கூறப்பட்டனர்.

இதன் ஒரு ஸ்லோகத்தின் ஓர் அடியையாவது பிராமணர்களை ஒரு வன் கேட்பித்தால் அவன்செய்கிற அந்த ஸ்ரீராமத்தம் அழியாப்பயனுள்ளதாகப் பிதிர்க்களிடம் சேரும். ஒருமனிதன் இந்திரியங்களினாலாவது மனத்தினாலாவது தெரிந்தும் தெரியாமலும் ஒருதினம் செய்கிறபாபம் மஹாபாரதமென்கிற இத்திஹாஸத்தைக்கேட்டவுடன் அழிந்துபோகின்றது. பரதவம்சத்தாருடைய மஹத்தான ஜன்மந்தான் மஹாபாரதமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்பெயரின் இந்தக்காரணத்தை அறிகிறவனை எல்லாப்பாபங்களும் விட்டுவிடுகின்றன. பரதர்களுடைய இந்த இத்திஹாஸம் மிக அற்புதமானதனால், அது, சொல்லப்பட்டமாதிரித்தரத்தில் மனிதர்களைப் பெரியபாபத்தினின்றும் விடுவிக்கும். சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் ஸாமர்த்தியமுள்ளவருமாகிய கிருஷ்ணத்தைவாயனர் மூன்றுவருஷகாலம் எப்போதும் தூங்காமல் பரிசுத்தராயிருந்துகொண்டு மஹாபாரதத்தை ஆதிமுதல்சொன்னார். தவத்துக்குரிய நியமங்களைவழித்து வியாஸமஹரிஷி இம்மஹாபாரதத்தைச் செய்தார். ஆதலால், இதைப்பிராம்மணர்கள் நியமத்துடன் கேட்கவேண்டும். வியாஸரஹ் சொல்லப்பட்டதும் புண்ணியமும் உத்தமபூமாகிய இந்தப்பாரதகதையைப் பிறருக்குச் சொல்லுகின்ற பிராமணர்களும் கேட்கிறமனிதர்களும் எவ்வகையாக நடந்தாலும் ¹செய்தவற்றையும் செய்யாதவற்றையும்பற்றி வ்யஸனப்படவேண்டியவரல்லர். தர்மத்தில்விருப்பமுள்ளமனிதன் இந்த இத்திஹாஸத்தை முழுவதும் விடாமற் கேட்கவேண்டும். அதனால் அவனுக்குநினைத்தது கைகூடும். இவ்வாறு மிகுந்தபுண்யமாகிய இந்த இத்திஹாஸத்தைக்கேட்டு ஒருமனிதன் எந்தஸந்தோஷத்தையடைகிறானோ, அந்த ஸந்தோஷத்தை ஸ்வர்க்கத்திற்குப்போயும் அடைகிறதில்லை. அற்புதமான இந்த இத்திஹாஸத்தைச் சிரத்தையுடன்கேட்கிறவனும் கேட்பிக்கிறவனுமாகிய புண்யசாலியானமனிதன் ராஜஸூயம், அஸ்வமேதம்என்னும் யாகங்களுடைய பலனையடைவான். மகிமைதங்கிய ஸமுத்திரமும் மஹாமேருவென்னும்மலையும் ரத்தனங்களுக்கு நிதிகளென்று எவ்வாறுசொல்லப்படுகின்றனவோ, அவ்வாறே மஹாபாரதமும் ²ரத்தனங்களுக்கு நிதியென்றுசொல்லப்படுகின்றது. இது வேதங்களெல்லாவற்றிற்கும் ஸமமும் பாபங்களைப்போக்குவனவற்றுட் சிறந்ததும் செவிக்கினியதும் மனத்தைப் பரிசுத்தஞ்செய்வதும் நல்லொழுக்கத்தை விருத்திசெய்வதுமானது. ஆதலால், இதை யாவரும் அவஸ்யக்

¹ பாபஞ்செய்ததற்கும் புண்ணியஞ்செய்யாததற்கும்.

² உயர்ந்தவிஷயங்கள்.

கேட்கவேண்டும். ராஜாவே ! எவன் இந்தப்பாரதபுஸ்தகத்தை வாசிப்பவனுக்குத் தானஞ்செய்கிறானோ, அவன் கடல்குழந்தபுவனியெல்லாம் தானஞ்செய்தவனாவான். பரிசுஷித்தின்புத்திரரோ ! என்றாற் சொல்லப்படும் இந்தஸந்தோஷகரமான உயர்ந்தகதையைப் புண்ணியத்திற்காகவும் ஜயத்திற்காகவும் முழுதுங்கேளும். கிருஷ்ணத்தை பாயனமஹரிஷி மூன்றுவருஷகாலம் எப்போதும் தூங்காமல் இந்த அப்புதமான மஹாபாரதமென்னும் இதிஹாஸத்தைச் செய்தார், அந்தப்புராதனமான இதிஹாஸத்தை நான் சொல்லக்கேளும்.

அம்பத்துமுன்றுவது அத்தியாயம்.

அம் ச ர வ த ர ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பூருவம் சம்.)

மிருந்த பராக்கிரமமுள்ள உமது கூடஸ்தர்களாகிய ராஜாக்களின்வம்சமாகிய பாக்கியம்பெற்ற பூருவம்சத்தை நான் சொல்லப்போகிறேன் ; அவர்களுடைய பெயர்களைக்கேளும். 'அவ்யக்தம்' என்றுசொல்லப்பட்ட அறியக்கூடாத பிரம்மத்தினிடமிருந்து என்றும் அழியாதவரும் குற்றங்களில்லாதவருமாகிய பிரம்மதேவர் உண்டானார். அவரிடமிருந்து மரீசி, தக்ஷர் என்னும் இரண்டு ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்கள் உண்டானார்கள். பிரம்மதேவர் கட்டடைவிரலிலிருந்து தக்ஷரையும் கண்களிலிருந்து மரீசியையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். மரீசியின் புத்திரர் கசியபரென்பவர். தக்ஷருடையபெண் அதிதியென்பவள். கசியபருக்கு அதிதியினிடம் பிறந்தவன் ஸூரியன். ஸூரியபுத்திரன் மனு. வைவஸ்வதமனுயின்பெண் இளையென்பவள். இளையின்புத்திரன்புராவஸ். புராவஸின்புத்திரன்ஆயு. ஆயுவின்புத்திரன்நகுஷன். நகுஷன்புத்திரன் யயாதி. யயாதிக்குச் சக்கிரனுடையபெண் தேவயானியென்பவரும் விருஷபர்வாவென்னும் அஸுரராஜாவின்பெண் சர்மிஷ்டையென்பவளுமாகிய இரண்டு பாரியைகளிருந்தனர். அவர்களின் பின்வம்சம் அடியில்வருமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அதாவது:—'தேவயானியானவள் யதுவையும் தூர்வஸுவையும்பெற்றாள். விருஷபர்வாவின் பெண்ணாகிய சர்மிஷ்டை, த்ருஷ்யுவையும் அனுவையும் பூருவையும் பெற்றாள்' என்பது.

அவர்களில், யதுவின்வம்சத்தவர் யாதவர்கள். பூருவின்வம்சத்தவர் பெளரவர்கள். பூருவுக்குக் கௌஸல்யையென்னும் பாரியையிரு

ந்தான். அவனுக்கு அவளிடம் ஜனமேஜயன் ஜனித்தான். அவன் மூன்று அசுவமேதங்கள் செய்தான்; விசுவஜித்து என்னும்யாகத்தை யுஞ்செய்து வனத்துக்குச்சென்றான். ஜனமேஜயன் மகததேசத்து ராஜாவின் பெண்ணாகிய ஸுந்தரையென்பவளை விவாஹஞ்செய்து கொண்டான். அவனுக்கு அவளிடத்தில் பிராசீன்வான் என்பவன் பிறந்தான். அவன் ஸூரியன் உதயமாகின்ற இடம்வரையில் கிழக்குத்திக்கைஜயித்தான். அதனால், அவனுக்குப் பிராசீன்வான் என்று பெயர்வந்தது. பிராசீன்வானென்பவன் யதுவம்சத்திற்பிறந்தவளாகிய ஆர்மகியென்பவளை விவாஹஞ்செய்துகொண்டான். அவனுக்கு அவளிடத்தில் 1 சையாதிபிறந்தான். சையாதி திரிசங்குவின்பெண்ணைவராங்கியென்பவளை மணம்புரிந்தான். அவனுக்கு அவளிடம் அஹம்யாதி பிறந்தான். அஹம்யாதி கிருதவீரியன் பெண்ணைபானுமதியென்பவளை விவாஹஞ்செய்தான். அவனுக்கு அவளிடம் ஸார்வபௌமன் பிறந்தான். ஸார்வபௌமன் கேகயதேசத்தரசன் பெண்ணை ஸுந்தரையென்பவளை ஜயித்துக்கொண்டுவந்து மணஞ்செய்துகொண்டான். அவனுக்கு அவளிடம் ஜயத்ஸேனன்பிறந்தான். ஜயத்ஸேனன் விதர்ப்பராஜாவின் பெண்ணாகிய ஸுந்தரையென்பவளை விவாஹஞ்செய்தான். அவளிடம் அவனுக்கு அபராசீனன்பிறந்தான். அபராசீனன் மற்றொரு விதர்ப்பராஜனுடைய புத்திரியாகியமரியாதையென்பவளை மணம்புரிந்தான். அவளிடம் அவனுக்கு அரிஹன்பிறந்தான். அரிஹன் அங்கதேசத்து அரசன் பெண்ணை விவாஹஞ்செய்தான். அவளிடம் அவனுக்கு மஹாபௌமன் பிறந்தான். மஹாபௌமன் பிரஸேனஜித்தின் பெண்ணாகிய ஸுயஜ்ஞையென்பவளை விவாஹஞ்செய்தான். அவளிடம் அவனுக்கு அயுதாநாபியென்பவன்பிறந்தான். அவன் புருஷமேதம் என்னப்பட்ட நரயாகத்தில் பதினாயிரம் மனிதர்களைக் கொண்டுவந்தான்; அதனால், அவனுக்கு 2 அயுதாநாயி என்றுபெயர்வந்தது. அயுதாநாபியென்பவன்புருதுஸ்ராவவின்பெண்ணாகிய பாலையென்பவளை விவாஹஞ்செய்தான். அவளிடம் அவனுக்கு அக்ருரோதனன் பிறந்தான். அக்ருரோதனன் களிங்கராஜன் பெண்ணாகிய 'கண்டு' என்பவளை மணம்புரிந்தான். அவளிடம் அவனுக்குத் தேவாதிதிபிறந்தான். தேவாதிதி விதர்ப்பராஜாவின் பெண்ணாகிய மரியாதையென்பவளை விவாஹஞ்செய்தான். அவளிடம் அவ

1 சர்யாதி என்பது உத்தரதேசத்துப் பாடம்.

2 அயுதாநாயி - பதினாயிரம்பெயரைக் கொண்டுவந்தவன்; அயுதம்=பதினாயிரம்; அநாயி=கொண்டுவந்தவன்.

ஹுக்கு ரிசன்பிறந்தான். ரிசன் அங்கராஜன்பெண்ணாகிய வாமதேவியென்பவளிடத்தில் ரிக்ஷனென்னும் புத்திரனைப்பெற்றான். ரிக்ஷன் தக்ஷகன் பெண்ணாகிய ஜ்வலந்தியென்பவளை விவாஹஞ்செய்தான். அவளிடம் அந்தியநாரனென்பவனை உண்டாக்கினான். அந்தியநாரன் ஸரஸ்வதியுதிக்கரையில் பன்னிரண்டுவருஷம்செய்யத்தக்கஸத்தயாகத்தைச்செய்தான். அவனை யாகஸமாப்திகாலத்தில் ஸரஸ்வதியேவியே நேரில்வந்து பர்த்தாவாக வரித்தாள். அவளிடத்தில் திரஸ்துவென்னும் புத்திரனை உண்டிபண்ணினான். இதில் பின்வம்சத்தைப்பற்றி அடியில்வருமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அது, 'ஸரஸ்வதி அந்தியநா ஹுக்குத் திரஸ்துவென்னும் புத்திரனைப் பெற்றான். திரஸ்து கானிந்தியென்பவளிடத்தில் இவிலென்னும் புத்திரனையுண்டாக்கினான்' என்பது.

இவிலன் ரதந்தரியென்பவளிடம் துஷ்யந்தன்முதலிய ஐந்து புத்திரர்களை உண்டிபண்ணினான். துஷ்யந்தன் பகீரதன்பெண்ணாகிய லாக்ஷியென்பவளை மணம்புரிந்தான். அவளிடம் அவனுக்கு ஜனமேஜயன் பிறந்தான். அந்தத்துஷ்யந்தனே விஸ்வாமித்திரர் பெண்ணை சகுந்தலையென்பவளை விவாஹஞ்செய்தான். அவளிடம் அவனுக்குப் பரதன்பிறந்தான். அந்தப்பரதன்விஷயத்தில் அடியில்வரும் இரண்டி ஸ்டீலாகங்களிருக்கின்றன.

அவற்றின்பொருளாவது :— 'தாயார் தோற்பை போன்றவள் ; புத்திரன் பிதாவுக்குச்சொந்தம் ; எவனுக்கு எவன்பிறந்தானோ, அவன் அவனேதான். துஷ்யந்தனுக்குப் பிறந்தபுத்திரனை எடுத்துக் கொள், சகுந்தலை நிஜம்சொல்லுகிறாள், ராஜாவே ! புத்திரன் தன் உற்பத்திக்காகக் கர்ப்பாதானஞ்செய்தவனை நாகத்திலிருந்து கரையேற்றுகிறான். நீ இந்தப்புத்திரனுக்குக் கர்ப்பாதானம்செய்தவன், சகுந்தலை ஸத்யம்பேசுகிறாள்' என்பது.

'நீ இவனைப்பரிக்கவேண்டும்' என்று அசரீரவாணி துஷ்யந்தனுக்குச் சொன்னதனால், அந்தப்புத்திரனுக்குப் பரதனென்று பெயர் வந்தது. பரதன் காசிராஜாவாகிய ஸர்வஸேனன்பெண்ணை ஸுநந்தையென்பவளை மணம்புரிந்தான். அவளிடம் அவனுக்குப் புமன்யு என்பவன் ஜனித்தான். புமன்யுவென்பவன் யதுவம்சத்துப் புத்திரியாகிய ஸுவரீணையென்பவளை விவாஹஞ்செய்தான். அவளிடம் அவனுக்கு ஸுஹோத்ரனென்பவன் ஜனித்தான். ஸுஹோத்ரன் இக்ஷுவாகுவம்சத்துப் புத்திரியாகிய ஜயந்தியென்பவளை க்கல்யாணஞ்செய்து

கொண்டான். அவளிடம் அவனுக்கு ஹஸ்தியென்பவன்பிறந்தான். அந்தஹஸ்தியென்பவன் இந்தநகரத்தை நிர்மாணஞ்செய்தான். அதனாலேதான் ¹ஹஸ்தினபுரம் என்னப்படுகிறது. ஹஸ்தியென்பவன் திரிகர்த்த தேசத்தரசன் பெண்ணாகிய யசோதையென்பவளைக் கல்யாணம் செய்தான். அவனுக்கு அவளிடத்தில் விசுஞ்சனனென்பவன் பிறந்தான். விசுஞ்சனன் யதுவம்சத்துப் புத்ரியாகிய ஸுந்தரையென்பவளை மணம்புரிந்தான். அவளிடம் அவனுக்கு அஜமீடனென்பவன்பிறந்தான். அஜமீடனுக்குக் கைகேயி, நாகை, காந்தாரி, விமலை, ரிகைஷ்யென்னும் ஐந்துபாரியைகளிடத்திலுரண்டாபிரத்துநானாறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவ்வரசர்கள் தனித்தனியாக வம்சங்களை உண்டிபண்ணினார்கள். அந்தப்புத்திரர்களுக்குள் ஸம்வரணனென்பவன் அஜமீடனுக்கு ரிகைஷ்யினிடம் பிறந்தவன். அவன் வம்சத்தை விருத்திசெய்தவன். ஸம்வரணன் ஸூரியன் புத்திரியான தபதியென்பவளை விவாஹஞ்செய்துகொண்டான். அவளிடம் அவனுக்குக் குருவென்பவன் ஜனித்தான். குருவென்பவன் யதுவம்சப்புத்திரியாகிய சபாங்கியென்பவளை மணம்புரிந்தான். அவளிடம் அவனுக்கு விதூரதன்பிறந்தான். விதூரதன் மகதராஜன்பெண்ணாகிய ஸம்பிரியை என்பவளைக் கல்யாணஞ்செய்துகொண்டான். அவளிடம் அவனுக்கு அனஸ்வானென்பவன் பிறந்தான். அனஸ்வான் மகதராஜன்பெண்ணாகிய அமிர்தையென்பவளை விவாஹம் பண்ணிக் கொண்டான். அவளிடம் அவனுக்குப் பரிசுஷித்தென்பவன் பிறந்தான். பரிசுஷித்து பாகுகன்பெண்ணாகிய ஸுவேஷையென்பவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டான். அவளிடம் அவனுக்குப் பீமஸேனனென்பவன் பிறந்தான். பீமஸேனன் கேகயராஜன்குமாரியான ஸுகுமாரியென்பவளைக் கல்யாணஞ்செய்துகொண்டான். அவளிடம் அவனுக்குப் பரிஸ்ரவஸன்பவன் பிறந்தான். அந்தப் பரிஸ்ரவஸையே பிரதீபென்றும் சொல்வர். பிரதீபன் சிபிசக்ரவர்த்தியின் பெண்ணாகிய ஸுந்தியென்பவளை விவாஹஞ்செய்துகொண்டான். அவளிடத்தில் அவனுக்குத் தேவாபி, சந்தனு, பாஹலீகள் என்ற மூன்றுபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். தேவாபியென்பவன் சிறு பிராயத்திலேயே வளஞ்சென்றான். சந்தனு ராஜாவாக இருந்தான். அவன்விஷயத்தில் ஒரு ஸ்லோகமிருக்கிறது.

அதன்பொருளாவது :—‘மூப்புள்ள எவரெவரைச் சந்தனு கைகளினால் தொடுகிறான் அவர்களெல்லாம்ஸுகமடைந்துமறுபடி

¹ ஹாஸ்தினபுரம் என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

யும் யௌவனத்தை அடைகின்றனர்; ஆதலால், அவனைச் சந்தனு என்று நினைக்கின்றனர்' என்பது.

இவ்வாறு இவனுக்குச் சந்தனுவென்று பெயர்வந்தது. சந்தனு பகீரதன்புத்திரியான கங்காதேவியை விவாஹஞ்செய்துகொண்டான். அவளிடம் அவனுக்குத் தேவவ்ரதரென்பவர் ஜனித்தார். அவரைப் பீஷ்மரென்றுஞ் சொல்லுவர். பீஷ்மர் பிதாவின் பிரியத்தைச்செய்யக் கருதி ஸத்யவதியென்பவளைத் தமக்கு மாதாவாகக்கொண்டிவந்தார். அவளைக் காளியென்றும் சொல்லுவர். முதலில் கன்னிகையாயிருக்கும்போதே அவளிடத்தில் பராசரருக்குப் பிறந்தவர் த்வைபாயனர். அவளிடத்திலேயே சந்தனுவுக்குச் சித்ராங்கதன், விசித்ரவீரியன் என்னும் இரண்டுபுத்திரர்சள் பிறந்தார்கள். சித்ராங்கதன் ராஜ்யத்திற்கு வந்ததும் ஒருகந்தர்வனால் கொல்லப்பட்டான். பிறகு, விசித்ரவீரியன் ராஜாவானான். விசித்ரவீரியன் காசிராஜன் பெண்களாகிய அம்பிகை, அம்பாலிகை என்பவர்களை விவாஹஞ்செய்தான். விசித்ரவீரியன் ஸந்ததியுண்டாகாதிருக்கும்போதே தேகவியோக மடைந்தான். பிறகு, ஸத்யவதியானவள் எவ்வாறு சந்தனுவின் 2 பிண்டம் விட்டுப்போகாமலிருக்குமென்று சிந்தித்தாள். அதன் பிறகு, அவள் த்வைபாயனரை நினைத்தாள். அவர்வந்து நான் செய்யவேண்டியதென்னவென்றுகேட்டு முன்னேநின்றார். ஸத்யவதி அவரைநோக்கி, 'உன்பிராதா ஸந்ததியில்லாமல் ஸவர்க்கம்போனான். அவனுக்காக நீ ஸந்ததியையுண்டாக்கக்கடவாய்' என்றாள்.

அவர் ஸரியென்றுசொல்லி, அந்தஸந்தர்ப்பத்தில் திருதராஷ்டிரன், ராண்டி, விதுரர் என்ற மூன்றுபுத்திரர்களை உண்டிபண்ணினார். வியாஸருடையவர்ப்பிரஸாதத்தினால் கார்த்தாரியினிடம் திருதராஷ்டிரனுக்கு நானுபிள்ளைகள் பிறந்தனர். அந்தநானுபுத்திரர்களுள் தூர்யோதனன், துச்சாஸனன், விகர்ணன், சித்ரவேனன் என்ற நால்வரும் முக்யமானவர்கள். பாண்டிவுக்குக் குந்தியென்றும், மாத்திரியென்றும் சத்தனங்கள்போன்ற இரண்டுஸ்திரீகள் இருந்தார்கள். அந்தப்பாண்டி வேட்டையாடுகையில் ஒருநிஷி மிருகருபத்தோடு பெண்மானிடம் புணர்ச்சிசெய்துகொண்டிருந்தகாலத்தில் அவரைப்பாணத்தால் அடித்தார். பாணத்தாலடிபட்ட அவர் பாண்டிவைப்பார்த்துச் சொன்ன ஸ்லோகம் இருக்கிறது. அதன்பொருள் வருமாறு:—

'குருரணே! மிருகருபமெடுத்திக்கொண்ட என்னைப் புணர்ச்சியின் ஆசை நிறைவேறாமலிருக்கையிலேயே பாணத்தாலடித்தர

1 சம் = சந்ததை, தனு = செய்கிரவன்.

2 தேகஸம்பந்தம்.

யாதலின், உனக்கும் இவ்விதமானநிலைமை துரிதமாகவேநேரிடும்' என்பது.

இவ்வாறு மிருகரூபமாகத் திரிந்துகொண்டிருந்த ரிஷியினால்சபி க்கப்பட்டு மிகுந்ததுக்கமுற்ற அந்தப்பாண்டு அந்தச்சாபத்தை விலக் குவதற்காகப் பாரியைகளைச் சேராமலிருந்தார். ஒருகாலத்தில் அவர் தமது பாரியையான குந்தியைப்பார்த்து, 'என்யோசீனக்குறைவி னால் எனக்கு இந்தச்சாபம்நேர்ந்தது. ஸந்ததியில்லாதவனுக்குப் புண்ணியலோகங்களில்லையென்று புராணங்களில் சொல்லியிருப்பதை நான்கேட்டிருக்கிறேன் ; ஆதலால், நீ எனக்காகப் புத்திரர்களையுண் டாக்கிக்கொள்' என்றுசொன்னார். அந்தக்குந்தியானவள் தர்ம தேவதையினிடம் யுதிஷ்டிராரையும் வாயுவினிடம் பீமவேனையும் இந்திரனிடம் அர்ஜுனையும் பெற்றுக்கொண்டாள். அந்தப்பாண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன், 'இந்த உன்மாற்றாளாகிய மாத்திரி யோக்கியமானவள் ; இவள் ஸந்ததியில்லாமையால் வெட்கமடை கிறாள் ; இவளுக்கு ஸந்ததியுண்டாக்கவேண்டும்' என்று குந்தியை நோக்கிச் சொல்ல, அந்தக்குந்தியும் 'ஆகட்டும்' என்று சொல்லி, அந்த மாத்திரிக்கும் விரதத்தை உபதேசித்தாள். பிறகு, அவளுக்கு அபு வினிதேவர்களால், நகுலனும் ஸஹதேவனும் இரட்டைப்பிள்ளைகளா கப் பிறந்தனர். பாண்டு செவ்வையாக அலங்காரஞ்செய்துகொண்டி ருந்த மாத்திரியைப்பார்த்து விருப்பமுற்றார். அவளைச் சேர்ந்தவு டனே, அவர் தேகவியோகமடைந்தார். பிறகு, மாத்திரி கணவருடன் கூடச் சிதையேறினாள். அப்போது மாத்திரி குந்தியைநோக்கி, 'பெரியவளான நீ நகுல ஸஹதேவர்களைப்பற்றியும் கவனமுள்ளவ ளாக இருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னாள்.

அதன்பின், பாண்டவர்கள்ஐவரையும் குந்தியுடன்கூட ரிஷிகள் ளு ஸ்திரைபுரத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டு, பீஷ்மருக் கும் திருதராஷ்டிரனுக்கும் விதுரருக்கும் பாண்டு ஸ்வர்க்கம்போன தைப்பற்றி நடந்தபடி தெரிவித்தனர். பாண்டவர்களைக் குந்தியுடன் கூட அரக்குமானிகையில் எரிப்பதற்குத் திருதராஷ்டிரபுத்திரன்ஆர ம்பித்தான். அவர்களை விதுரர் விடுவித்தார். பிறகு, பீமவேனன் ஹிடிம்பனைக்கொண்டு ஹிடிம்பையினிடம் கடோதகசனென்றபுத்திர னை உத்பத்திசெய்தான். பின்பு, (பாண்டவர்) க்ஷேமமாக ஏகசக்ரா நகரம் சேர்ந்தனர். அதன்பின்பு, பாஞ்சாலதேசஞ்சென்று ஸ்வயம் வரத்தில் திரௌபதியையடைந்து பாதிராஜ்யம் பெற்றுக்கொண்டு இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் வாஸஞ்செய்தபோது அந்தத்திரௌபதியிடம்

புத்திரர்களைப்பெற்றனர். யுதிஷ்டிரருடைய புத்திரன் பிரதிவிந்தியன்; பீமன்புத்திரன் ஸுதஸோமன்; அர்ஜுனன்புத்திரன் சுருதகீர்த்தி; நகுலன்புத்திரன் சதாநீகன்; ஸஹதேவனுடைய புத்திரன் சுருதஸேனன். யுதிஷ்டிரர் சைப்யனுடையபுத்திரியாகிய தேவகியென்பவளை விவாஹஞ்செய்துகொண்டார். அவளிடம் யௌதேயனென்னும் புத்திரனைப்பெற்றார். பீமஸேனன், காசியில் காசிராஜன் பெண்ணாகியஜலந்தரையைஸ்வயம்வரத்தில் விவாஹஞ்செய்துகொண்டான். அவளிடம் அவனுக்குச் சர்வத்திராதனென்னும் புத்திரன் பிறந்தான். அர்ஜுனன் துவாரகைக்குப்போய்ந் கிருஷ்ணபகவானுடைய ஸஹோதரியான ஸுபத்ஸரயென்னும் கன்னிகையை விவாஹஞ்செய்துகொண்டி, அவளிடம் அபிமன்யுவென்னும் புத்திரனை உத்பத்திசெய்தான். நகுலன் சேதிராஜாவின்பெண்ணாகிய ரேணுவதியென்பவளை விவாஹஞ்செய்து அவளிடம் நிரமித்ரனென்னும் புத்திரனை உத்பத்திசெய்தான். ஸஹதேவன் மத்திரதேசத்தராஜாவின் பெண்ணாகிய விஜயையென்பவளை ஸ்வயம்வரத்தில் பாரியையாக மணம்புரிந்து அவளிடம் ஸுஹோத்திரனென்னும் புத்திரனைப்பெற்றான். பீமஸேனன் முன்னமே ஹிழம்பையென்னும் ராக்ஷஸியினிடத்தில் கடோதகசனென்னும்புத்திரனை உத்பத்திசெய்திருந்தான். அர்ஜுனனோவெனில், நாககன்னிகையாகிய உலூபியினிடம் இராவானென்னும் பெயருள்ள புத்திரனைப்பெற்றான். அதன்பின்¹ மணலூர்புரத்தாசன் பெண்ணாகிய சித்திராங்கதையினிடம் பப்ருவாஹனென்று பெயருள்ள புத்திரனைப்பெற்றான். இந்தப் பாண்டவர்களின்புத்திரர்கள் பதினமூவர். விராடன்புத்திரியாகிய உத்தரையென்பவளை அபிமன்யு விவாஹஞ்செய்துகொண்டான். அவளிடம் அபிமன்யுவுக்குஉண்டானகர்ப்பம் இறந்ததாகப்பிறந்தது. அந்தக்கர்ப்பத்தைப் புருஷோத்தமரான கிருஷ்ணபகவானுடைய கட்டளையினால் குந்தி தன்மடியில் ஏந்திக்கொண்டாள். 'ஆறுமாஸத்தியகர்ப்பத்தை நான் காலால்தொட்டுப் பிழைப்புழுட்டுகிறேன்' என்றும், 'அளவற்ற பராக்கிரமமுள்ளகுமாரனை நான் பிழைப்பிக்கிறேன்; இந்தக்குழந்தை அபிமன்யுவுக்கே ஜனித்தவன் என்ற ஸத்தியத்தினால் இந்தப்பூமி இவனைத்தாங்கட்டும்' என்றும் வாஸுதேவர் சொன்னபிறகு, அவர் டாதம்பட்டதனால் அந்தச் சிசுவுக்கு உயிர் உண்டாயிற்று. 'குலமெல்லாம்² பரிக்ஷணமானபின் கீர்த்திமாளுன அபிமன்யுவுக்கு உத்தரையினிடம் இவன்பிறந்ததனால், இந்தவீரனு

1 மணிபுரம் என்பது வடதேசத்துப்பாடம்.

2 அழிவு.

க்கு, 'பரிசுதித்து' என்பதுபெயர்' என்று ஸுபத்தா அந்தக்குழந்
தைக்குப் பெயரிட்டாள். பரிசுதித்து பத்திரவதி யென்பவளை விவா
ஹஞ்செய்துகொண்டார். அவளிடம் ஜனமேஜயராகிய நீங்கள் பிறந்
தீர்கள். ஜனமேஜயராகிய உங்களுக்கு வபுஷ்டமையென்பவளிடத்தில்
சதானீகன், சங்குகர்ணன் என்ற இரண்டிபுத்திரர்கள் உண்டாயிருக்
கின்றனர். சதானீகன் விதேஹராஜாவின்பெண்ணை விவாஹஞ்செய்து
கொண்டான். அவளிடம் அவனுக்கு அஸ்வமேததத்தனென்னும்
புத்திரன் பிறந்திருக்கிறான். இவ்வாறு இந்தப்பூரு, பாண்டி இவர்க
ளுடைய வம்சம்சொல்லப்பட்டது. இந்தப்பூருவம்சத்தைக்கேட்பவ
னுக்கு எல்லாப்பாவங்களும் விலகிப்போகின்றன.

அயபத்தநான்காவது அத்தியாயம்.

அ ம் ச ர வ த ர ண ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(உபரிசரவஸ்-வின் சரித்திரமும், வியாஸர், பீஷ்மர், சித்ரங்கதன்,
விசத்ரவீர்யன், நீருதராஷ்டிரன், பாண்டு, விதுரர், பாண்டவர்கள்,
கௌரவர்கள், பாண்டவர்களின் புத்ரர்கள் முதலான
குருவம்சத்தவரின் ஜனனமும்.)

எப்போதும் தர்மத்தைவிடாதவனும் வேதாத்தியயனமுள்ள
வனும் பரிசுத்தனுமாகிய உபரிசரனென்னும்ராஜா ஒருவன் இருந்
தான். அவன் எப்போதும் வேட்டையாடிக்கொண்டேயிருந்தான்.
பூருவம்சத்தவரை விருத்திசெய்கிறவனாகிய அந்த உபரிசரவஸ்-வெ
ன்னும் ராஜாவானவன், இந்திரன்சொன்னதனால் அழகான சேகி
தேசத்தைப்பிடித்தான். ஆயுதங்களைவிட்டுவிட்டு ஆஸ்ரமத்தில்வலித்
துக்கொண்டு சிறந்த தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த அந்த ராஜாவினி
டம் இந்திரன்முதலான தேவர்கள், 'இந்தராஜா தந்தபவிலால் இந்
திரபதத்திற்குரியவையிருக்கிறான்' என்றுநினைத்து அவர்கள் நேரே
வந்து அந்தராஜாவை நல்லவார்த்தைகளினால் தவத்திலிருந்து நிவி
ருத்திக்கச் செய்தனர்.

தேவர்கள் அவனைப்பார்த்து, 'அரசனே! பூமியில் இந்தத்தர்
மம் வ்யவஸ்தைதப்பாமலிருக்கவேண்டும்; நீ தர்மத்தை நிலைநிறுத்து
வதனாலேதான் அந்தத்தர்மம் உலகத்தையெல்லாம் தாங்கிக்கொண்
டிருக்கிறது' என்றுசொன்னார்கள். இந்திரன், 'நான் தேவர்களை

ரக்ஷிக்கிறேன்; நீ மனிதர்களை ரக்ஷி; நீ எப்போதும் முயற்சிசெய்து கொண்டி ஊக்கத்துடன் உலகத்தில் தர்மத்தைக்காப்பாற்று; தர்மத்தில் பிரவர்த்தித்தவனாகிப் பிற்காலத்தில் அழிவில்லாத புண்ணிய லோகங்களையடைவாய்; ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கின்ற எனக்குப் பூமியிலுள்ள நீ அன்புள்ள தோழகை ஆனாய். அரசனே! பூமியென்னும் பசுவுக்கு மடியைப்போன்ற தேசமெதுவோ, அதில் நீ வாஸஞ்செய். இந்தத்தேசம் பசுக்களுக்கு அனுகூலமானது; புண்ணியக்ஷேத் திரம்; தனங்களும் தான்யங்களும் மிகுதியாக உள்ளது; *ஸுகமாக ரக்ஷிக்கக்கூடியது; † சார்தமானது; ஸுகமான பூஸாரமுள்ளது; இந்தத்தேசம் ஸம்பத்துள்ளது; இதில்தனங்களும் ரத்தினங்கள்முதலிய வையும் எப்போதும் இருக்கின்றன. சேதிராஜனே! இந்தப்பூமியில் எல்லாஸம்பத்துக்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. ஆதலால், நீ சேதிதேசத்தில் வாஸஞ்செய். கிராமங்களிலுள்ள ஜனங்கள் தர்மந்தவரூத வர்களும் எளிதில் த்ருப்தியடைகிறவர்களும் யோக்யர்களுமாக இருக்கின்றனர். இந்தத் தேசத்தில் வினையாட்டாகவும் பொய்சொல்வ தில்லை; மற்றப்படி சொல்வதேது? புத்திரர்கள் பிதாவுடன் பாகஞ் செய்து கொள்வதில்லை; பெரியோர்களுக்கு நன்மை செய்வதிலேயே விருப்பமுள்ளவர்கள். இளைத்த வ்ருஷ்டங்களை துக்கத்தடியிற் பூட்டு கிறதில்லை; அவற்றைப் புஷ்டி செய்விக்கின்றனர். கௌரவத்தைக் கொடுக்கிறவனே! சேதிதேசத்தில் எல்லாவருணத்தாரும் எப்போ தும் தங்கள் தர்மங்களில் இருக்கின்றனர். மூன்றுலோகங்களிலும் உனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. தேவர்கள்மாத்திரம் அனுபவிக்கத்தக்கதும் தேவலோகத்திலுள்ளதும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பது மாகிய பெரிய ஸ்படிகமயமான விமானத்தை நீ ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பதற்காக உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன். அஃது உன்னிடம் வரும். மனுஷ்யரெல்லாருள்ளும் நீ ஒருவன் தான் தேவர்களேறுகிற உயர்ந்தவிமானமேறி மனித உருவங்கொண்ட தேவனைப்போல் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பாய். வாடாத தாமரைப்புஷ்பங்களையுடைய வைஜயந்தியென்னும் ஜயத்தைத்தரத்தக்க மாலையை உனக்குக்கொடுக்கிறேன். அது யுத்தங்களில் ஆயுதங்களால் காயங்கள் படாமல் உன்னைக் காப்பாற்றும். ராஜாவே! இந்திரமாலையென்று கியாதிபெற்றதும் பாக்கியத்தைக் கொடுப்பதும் நிகரற்றதுமான இந்தமாலையே இந்த லோகத்தில் உனக்குச் சிறந்தஅடையாளமாக இருக்கும்'

* ஸ்வர்க்கம் போன்றதாதலால் ரக்ஷிக்கத்தக்கது என்பது பழையஉரை.

† கொடிய ஜந்துக்களில்லாதது என்பது கருத்து.

என்று சொன்னான். இந்திரன் அவனுக்குத் தான் அன்புடன் ஒன்று கொடுக்கக்கருதி, சிஷ்டர்களைக் காப்பாற்றற்றகுரிய ஒரு மூங்கிற்கோலையும் அவனுக்குக் கொடுத்தான். இவ்வாறு இந்திரன் ராஜாவைச் சந்தோஷப்படுத்தித் தவத்திலிருந்து நிவிர்த்திக்கச்செய்தான். அந்தத் தேவகாரியத்தை நிறைவேற்றித் தேவர்களுடன் சென்றான்.

அதன்பின், சேதிதேசத்தரசன் இந்திரன் கொடுத்த ஆபரணமாகிய வைஜயந்திமாலையை அணிந்துகொண்டும், அவனாற்கொடுக்கப்பட்ட அந்தவிமானத்தில் ஏறிக்கொண்டும் நகரத்துக்குப் போனான். அப்போது பூமியில் இந்திரனைப் பூஜிப்பதற்காக அந்த அரசன் அந்தக் கோலுக்கு எல்லா உத்ஸவங்களிலும் சிறந்த நகர்ப்ரவேசம் என்கிற உத்ஸவத்தைச் செய்வித்தான். மஹாராஜாவே! அதுமுதல் இன்னமும் அந்தராஜா நடத்தினபடி எல்லா ராஜஸ்ரேஷ்டர்களும் மாரகழிமாதம் சுக்கிலபக்ஷத்தில் கோலுக்கு நகர்ப்ரவேசத்தைப் பெரிய யாகமாகச் செய்கின்றனர். அதற்குமுறுதினம் அந்தக்கோலைப் பொற்கிங்கினிகளாலும் சந்தனங்களாலும் புஷ்பமாலைகளாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்காரஞ்செய்து, அரசர்கள் எடுத்து நாட்டுகின்றனர். புஷ்பமாலைகளாற்சுற்றப்பட்டதும் முப்பத்திரண்டுசாண் அளவுள்ள துமாகிய அந்தக் கோலைத் தூக்கி ஸுவர்ணமயமான வஸ்திரங்களை அந்தக் கோலுக்குச்சுற்றி, வஸ்திரங்களினாலும் அன்னபானங்களினாலும் பிராமணஸ்ரேஷ்டர்களைத் திருப்திசெய்வித்து அவர்களால் புண்ணியாஹவாசனஞ்செய்வித்து ஆறுகஜம் உயரமிருக்கும்படி பள்ளத்தில் அந்தத் துவஜத்தைநாட்டுகின்றனர். அந்தக்காலத்தில் சங்கங்களும்பேரிகளும் மிருதங்கங்களும் வாசிக்கப்படும். மஹாத்துமாவான உபரிசரவஸு-
வினிடம் அன்பினால் தானே கோல்வடிவமெடுத்துக்கொண்டுவந்த பகவானாகிய இந்திரன் அந்தக்கோலில் பூஜிக்கப்படுகிறான். மாணிபத்திரன்முதலிய யக்ஷர்களும் தேவர்களுடன் கூடப் பூஜிக்கப்படுகின்றனர். வேண்டுகிறவர்களுக்கு அனேகவிதமான தானங்களைக்கொடுத்து இஷ்டமித்திரர்களுடன்புஷ்பமாலைகளாலும் பலவிதஆடைகளாலும் அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு ராஜாவின் ஆஜ்ஞையினால் ஜலம்நிரம்பிய அநேகம்தோல்துருத்திகளைக்கொண்டு விளையாடி, ராஜாவைக்கண்டு வேடிக்கையான பேச்சுகளைப்பேசி, நகரத்து ஜனங்களும் கிராமத்து ஜனங்களும் விளையாடுகின்றனர். ஸூதர்களுன்னப்பட்ட பௌராணிகர்களும், அரசனைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரங்களைப்பாடுகிற மாகதர்களும், நாடகம் ஆடுகிறவர்களும், நர்த்தனஞ்செய்கிறவர்களும் ஸந்தோஷிக்

* இஃது இந்திரத்வஜமெனவும் வழங்கும்.

கின்றனர். ராஜ்ய்ரேஷ்டரே! அந்த உபரிசரராஜன்காலத்தில் எல்லாருமும் ஸந்தோஷமாகப் பெரிய உத்ஸவத்தைச் செய்தனர். அப்போது, சேதிதேசத்தரசனான உபரிசரவஸு அந்தப்புரஸ்திரீகளோடும் மந்திரிகளோடும் எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டும், ஸுவர்ணமயமான பீதாம்பரங்களை உடுத்துக்கொண்டும், உயர்ந்தசாதிலிங்கம் பூசிக்கொண்டும் ஸந்தோஷமாக இருந்தான். சேதிராஜாவான வஸுவானவன் எப்படி ஸந்தோஷமாக இந்திரனுடைய உத்ஸவம் செய்தானோ அப்படியே தேசத்திலுள்ளவர் அனைவரும் இந்திரோத்ஸவத்தைக் கொண்டாடினார்கள். வஸுவினாற்செய்யப்பட்ட இந்தச் சிறந்தபூஜையைக்கண்டு தேவேந்திரனும் ஹரிகளன்றுபெயருள்ள குதிரைகள் பூட்டின ஆகாசத்திற்போகின்ற தன்ரதத்தில் இந்திராணியுடன் ஏறிக் கொண்டு அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களினாற் சூழப்பட்டவகைவந்து, ராஜ்ய்ரேஷ்டனான உபரிசரவஸுவைச்சந்தித்து, 'ஜனங்களாகட்டும், அரசர்களாகட்டும், சேதிராஜாவைப்போல ஸந்தோஷமாக என்னுடைய உத்ஸவத்தைச்செய்து கொண்டாடுவாராயின், அவர்களுக்கும் அவர்கள் தேசங்களுக்கும் ஸம்பத்தும் ஜயமுமுண்டாகும்; அப்படியே தேசம் செழுமையாகவும் ஸந்தோஷமாகவுமிருக்கும். அநேகவிதமானபயிர்கள் கெடுதியில்லாமல் உண்டாகும். ராக்ஷஸர்களும், பிசாசர்களும் அவற்றை எவ்வகையிலும் கெடுக்கமாட்டார்கள்' என்று சொன்னான்.

வேந்தரே! இவ்வாறு அந்தமஹாத்மாகிய தேவேந்திரனால் வஸுமஹாராஜன் பிரீதியுடன் கௌரவிக்கப்பட்டான். இவ்வாறு கௌரவித்துத் தேவேந்திரன் தன்னிடஞ்சென்றான். எந்தமனிதர்பூமிகள் இரத்தினங்கள் முதலியவற்றைத் தானஞ்செய்து இந்திரோத்ஸவஞ்செய்கின்றனரே! அவர் உபரிசரவஸுவைப்போலவே பூஜிக்கப்படுவர். இந்திரனாற்கொண்டாடப்பட்ட வஸுவென்னும் சேதிராஜன், கேட்டவற்றைக் கொடுத்துக்கொண்டும் மஹாயாகங்களையும் இந்திரோத்ஸவத்தையுஞ் செய்துகொண்டும் சேதிதேசத்திலிருந்தே இந்தப்பூமியையெல்லாம் தர்மமாகப் பரிபாலனஞ்செய்தான். சேதிராஜாவான உபரிசரவஸு இந்திரனிடத்தில் பக்தியோடு இந்திரோத்ஸவத்தைச் செய்தான்.

அவனுக்கு அளவற்ற மஹிமையுள்ளவர்களும் மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ளவர்களுமாகிய ஐந்துபுத்திரர்களிருந்தார்கள். சக்கரவர்த்தியாகிய அந்தராஜா புத்திரர்களை அநேகராஜ்யங்களில் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தான். ராஜாவே! மகததேசத்து அரசர்களில் பிரவித்தி

பெற்றமஹாரதனாகியபிருஹதாரதனும்பிரத்தியக்ரகனும்மணிவாஹன
 னென்று வழங்கப்பட்ட குசாம்பனும் மத்வில்லனும் தோல்வியடை
 யாத யதுவென்னும் ராஜாவுமாகிய இவர்கள் மிகுந்தமஹிமையுள்ள
 அந்த வஸுவென்னும் ராஜரிஷியின் புத்திரர்கள். இந்தப்புத்திரர்கள்
 தங்கள்பெயர்களினாலேயே தேசங்களையும் நகரங்களையும் ஏற்படுத்தி
 னர். உபரிசரவஸுவின் புத்திரர்களாகிய ஐந்துராஜாக்களும் தனித்
 தனி வம்சங்களோடு ரெடுங்காலம் இருந்தார்கள். இந்திரக்ருஹத்தி
 லும் ஆகாசத்திலும் ஸ்படிகமயமான விமானத்திலுமிருக்கும்போது,
 அந்த மஹாத்மாவான வஸுவென்னும் ராஜாவைக் கந்தர்வர்களும்
 அப்ஸரஸுகளும் ஸேவித்தனர். அதன்பிறகுதான், அந்தராஜாவுக்கு
 * உபரிசரன் என்றபெயர் பிரஸித்தமாயிற்று.

அவனுடைய பட்டணத்துக்குச் சமீபத்தில் வெள்ளம்பெருகி
 யோடுகின்ற சக்திமதியென்னும் நதியைக் கோலாஹலமென்னும்
 பர்வதம் புருஷ்ருபமாகக் காமங்கொண்டு தடுத்தது. அந்தக்கோலா
 ஹலமலையை உபரிசரவஸு காலால் உதைத்தான். அந்த உதையினு
 லுண்டான துவாரத்தினால் அந்தநதி வெளியிற்போயிற்று. அந்த
 நதியினிடம் கோலாஹலபர்வதத்திற்கு ஆணும்பெண்ணுமாகிய இர
 ண்டுகுழந்தைகள் பிறந்தன. அரசன் கோலாஹலமலையின் தடையி
 லிருந்து விடுவித்ததை ஸந்தோஷமடைந்த சக்திமதிநதி ராஜாவி
 னிடம்சென்று, 'இந்தப்பெண் உனக்கு அரசியாகவும் இந்த ஆண்
 உனக்குச் சேனாதிபதியாகவும் இருக்கவேண்டும்' என்று தெரிவித்
 தது. சக்திமதிநதி சொன்னதைக்கேட்டு, அவ்விரண்டு குழந்தை
 களையும்பார்த்து, ராஜரிஷிகளில் ஸ்ரேஷ்டனும் ஸம்பந்தைக்கொடு
 ப்பவனும் வீரனுமான வஸு அந்தப்பிள்ளையைச் சேனாதிபதி
 யாகவும் கிரிகையென்னும் பெயருள்ள அந்தப்பெண்ணைத் தனக்குப்
 பத்ரியாகவுஞ் செய்துகொண்டான்.

வஸுவின்மனைவியான கிரிகை ருதுகாலத்துக்குப்பின் ஸ்நானஞ்
 செய்து பரிசுத்தையாக இருந்துகொண்டு, ஸந்ததிக்காகத் தனக்கு
 விருப்பம் இருப்பதைத் தெரிவித்தாள். அதேதினத்தில் பிதிர்க்கள்
 அன்புடன் அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டனிடம் வந்து 'மிருகங்களைக் கொல்'
 என்று சொன்னார்கள். புத்திமாண்களிற் சிறந்தவனாகிய அந்த
 அரசன் அப்போது பிதிர்க்களின் கட்டளையினால் அந்தக்கிரிகை
 யை விட்டுவிட்டு அவள்மேல் காமத்துடன், இரண்டாம் லக்ஷ
 மியே நேரே வந்தாற்போன்ற மிகுந்த அழகுள்ள அவளையே நினைத்

* மேலே சஞ்சரிப்பவன்.

துக்கொண்டு வேட்டையாடினான். அசோகங்கள் சண்பகங்கள் மா மரங்கள் தினிசமரங்கள் புன்னைமரங்கள் கொன்றைமரங்கள் மகிழ மரங்கள் உயர்ந்தபாதிரிமரங்கள் பலாமரங்கள் தென்னைமரங்கள் சந்தனமரங்கள் மருதமரங்களாகிய இனியகனிகளோடு கூடியவையும் அழகும் பரிசுத்தமுமுள்ளவையுமான இந்தப்பெரியமரங்களோடு கூடியதும், குயில்கள்நிரம்பச் சப்திக்கப்பெற்றதும், மதமுள்ளவண்புகள் ரீங்காரங்கள் செய்யப்பெற்றதும், சைத்ரரதமென்னும் குபேரனுடைய தோட்டத்துக்கு ஒப்பானதுமாகிய அந்தவனத்தை வலந்த காலத்திற் பார்த்து மன்மததாபமுற்ற மனத்துடன் கிரிகையைக் காணாமல் காமத்தாற் கொதிப்படைந்து ஸஞ்சரிக்கையில், தற்செயலாகப் புஷ்பங்களால் கிளைகளின் துளிகள் மறைக்கப்பட்டதும் தளிர்களினால் சோபிக்கின்றதும் அழகானதும் பூங்கொத்துக்களால் மறைக்கப்பட்டதுமாகிய ஓர் அசோகமரத்தைக் கண்டான். அதன்கீழ் நிழலில் ஸுகமாக வீற்றிருந்தராஜன் காற்றினால் கொண்டுவரப்பட்டதும் *தேன்மணமுள்ளதுமாகிய அந்தஇனிய புஷ்பவாஸனையமோந்து ஸந்தோஷமடைந்தான். மனைவியை நினைக்கும்போது அந்தராஜாவுக்குக் காமமென்னும் அக்னிவிருத்தியாயிற்று. அவன்இருண்ட காட்டில் ஸஞ்சரிக்கும்போது அவனுடையவீரியம் வெளிப்பட்டது. வெளிப்பட்டமாதிரித்தில், அந்த அரசன், 'என்னுடையவீரியம் வீணாக விழக்கூடாது' என்றுநினைத்து, உடனே அதனை இலையில் வந்தினான். ராஜா அந்தவீரியத்தில் தன்மோதிரத்தினால் முத்திரைவைத்துச் சிவந்த அசோக புஷ்பங்களாலும் தளிர்களினாலும் மூடிக்கட்டினான். 'இந்த என்வீரியம் வீணாக விழுந்ததாகாமலும், அந்த என்பத்தினியின் ருதுகாலம் வீணாகாமலும் எவ்வாறிருக்கும்' என்று அறம் பொருள் இவைகளின் தூட்பமான உண்மையை அறிந்திருந்த அந்த ஸமர்த்தனாகிய ராஜஸரேஷ்டன் சிந்தித்துப் பலமுறை ஆராய்ந்து பார்த்து, தன்வீரியம் வீணாவதில்லையென்பதை நிச்சயித்து, அதைத் தன்பத்தினிக்கு அனுப்புவதற்கு 'இதுகாலம்' என்று நினைத்து, அதற்குக் கர்ப்பாதான மந்திரத்தைஜபித்து, அருகே நிற்பதும் விரைவாகச் செல்லத்தக்கதுமாகிய ஒருபருந்தினிடம் சென்று, 'பிரியமானவனே! என்விருப்பத்தைச் செய்வதற்காக இந்த என்வீரியத்தை என்கிருகத்திற்குக் கொண்டிப்போய் உடனே கிரிகைக்குக் கொடு; இப்போது அவளுக்கு ருதுகாலம்' என்றுசொன்னான்.

மிகுந்தவேகமுள்ள பக்ஷியாகியபருந்து அப்போது அதை எடுத்துக்கொண்டு உடனேகிளம்பி மிகுந்தவேகத்துடன் ஓடிற்று. அந்தப்பருந்து வருவதைப்பார்த்து, மற்றொருபருந்து மாம்ஸத்தை யெடுத்துக்கொண்டு போவதாக நினைத்து உடனே அதைஎதிர்த்தது. பிறகு, ஆகாசத்தில் அவ்விரண்டும் மூக்கினால் சண்டைசெய்தன. அவை சண்டைபோடும்போது அந்தவீரியம் யமுனாஜலத்தில் விழுந்தது. அங்கே அத்திரிகையென்று பெயர்பெற்ற ஒருசிறந்த அப்ஸரஸ் பிரம்மாவின்சாபத்தினால் மீன்ஜன்மமெடுத்து யமுனையில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்த மச்சரூபத்தோடுகூடிய அத்திரிகையானவள் பருந்துக்காலிலிருந்து தவறிவிழுந்த அந்தவஸுவினுடைய வீரியத்தை விரைவாக ஓடிவந்து எடுத்துக்கொண்டாள். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அதற்குப்பிறகு, பத்தாவதுமாஸம் வந்தபோது ஒருநாள் அந்தமீனைச் செம்படவர்கள் பிடித்தார்கள். அதன்வயிற்றிலிருந்து மனுஷ்யர்களாகிய ஒருஸ்திரீயையும் ஒருபுருஷனையும் எடுத்தார்கள். உடனே, ராஜாவினிடஞ்சென்று, 'வேந்தரே! மீனின் சரீரத்தில் இந்த இரண்டுமனுஷ்யர் உண்டாயிருந்தனர்' என்று அந்த ஆச்சரியத்தைத் தெரிவித்தனர். அப்போது ராஜாவாகிய உபரிசரவஸு அந்தக்குழந்தைகளுள் ஆண்குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டான். அந்த ஆண்குழந்தை தர்மசீலனும் ஸத்தியந்தவரூதவனுமாகிய மதஸ்யனென்னும் ராஜாவானான். அந்தமீன் உடனே சாபம்நீங்கி அப்ஸரஸாக ஆய்விட்டது. அந்த அழகான அப்ஸரஸுக்கு முன்னே பகவானாகிய பிரம்மா, 'நீ திரியக்குஜாதியிலிருந்து இரண்டு மனுஷ்யர்களைப் பெற்றுப் பிறகு சாபவிமோசனம் அடைவாய்' என்றுசொல்லியிருந்தார். அதனால், அந்தச்சிறந்த அப்ஸரஸ் அவ்விரண்டு குழந்தைகளையும்பெற்றுச் செம்படவர்களால் கொல்லப்பட்டி மீன்வடிவத்தைவிட்டுத் தேவரூபத்தைஅடைந்து, உடனே விரித்தர்களும் ரிஷிகளும் சாரணர்களும் ஸஞ்சரிக்கும்மார்க்கத்தில் சென்றாள்.

மீனின்பெண்ணாகிய அந்தக்கன்னிகை மீன்நாற்றம் உள்ளவளாயிருந்ததினால் அவளை உபரிசரவஸு, 'இவள் உனக்குப் பெண்ணாக விருக்கட்டிம்' என்று ஒருசெம்படவனுக்குக் கொடுத்தான். அழகும் விநயமுமுள்ளவளும் குணங்களெல்லாம் நிரம்பினவளும் மந்த ஹாஸமுகமுள்ளவளுமான ஸத்யவதியென்று பெயருள்ள அவள் மீன்பிடிப்பவனிடம் இருந்ததனால் சிலகாலம்வரையில் மதஸ்யகந்தையென்ற பெயரோடேயேயிருந்தாள். தந்தகப்பனுக்குப் பணிவிடை

செய்வதற்காக ஜலத்தில் ஓடத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கும் அவளைத் தீர்த்தயாத்திரையாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிவந்த பராசரர் கண்டார். மிகவும் அழகு நிரம்பினவளும் தேவர்களும் விரும்பத்தக்கவளும் புன்னகையோடிகூடிய முகமுள்ளவளுமாகிய அந்தப் பெண்ணைக்கண்டவுடன், சிறந்தஞானியான அந்தப்பராசரரிஷி காமமுற்றார். வாழைமரம்போன்ற தொடைகளையுடையவளும் தேவதையைப்போன்றவளுமாகிய அந்த வஸுபுத்திரியான கன்னிகையைப்பார்த்து அவளுடைய பிறப்பைப்பற்றிச் சிந்தித்துத் தெரிந்துகொண்டு, சக்தியின் புத்திரராகிய பராசரரென்னும் முனிர்ரேஷ்டர், 'உயர்ந்தபெண்ணே! இந்த ஓடத்தைநடத்துகிற ஓடக்காரன் எங்கே? சொல்' என்று அவளைக்கேட்க, மதஸ்யகந்தை 'பிராமணரே! நான் ஸந்தியில்லாத செம்படவனுக்குப்பெண்; அவன்பிரியத்தைச் செய்யக்கருதி ஆயிரம் ஜனங்கள் நிரம்பிய இந்த ஓடத்தை நான் நடத்துகிறேன்' என்று சொன்னார். பராசரமஹரிஷி, 'நல்லது; வஸுவின்புத்திரியே! அழகானவளே! ஏன் தாமதிக்கிறாய்? ஓடத்தைநடத்து. ஆயிரத்தில்பாதி ஐந்தாறு சங்கியையுள்ள பொன் உனக்கு வரப்போகிறது, நான் ஒருவன் இருப்பேன். சீக்கிரம்ஓட்டுவாய்' என்றுசொல்ல, மதஸ்யகந்தையானவள், 'ஆகட்டும்' என்றுசொல்லி ஜலத்தில் ஓடத்தைநடத்தும் போது, தன்னைப்பார்க்கின்ற பராசரமுனியை நோக்கி, 'என்னைச் செம்படவன்பெண்ணாகிய மதஸ்யகந்தையென்று ஜனங்கள் சொல்லுகின்றனர். இந்தத் துக்கத்தினால் வருத்தப்பட்டிக்கொண்டிருக்கிற *நான் ஜனித்த வரலாற்றை நீர் எவ்வாறு அறிவீர்? சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்க, பராசரர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

'வஸுபுத்திரியே! உன் தேகத்தைப் பார்த்தமாத்நிரத்தில் உன்னுடைய ஸ்னேஹம் பெறுவதைப் பிரயோஜனமாகக்கருதி, என்னுடைய திவ்யஜ்ஞானத்தினால் நான்கண்டதை உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன்; அதை நீ கேள். பர்ஷரிஷ்த்துக்கள் என்று சொல்லப்பட்ட பிதிர்த்தேவதைகள் இருக்கின்றனர்; அவர்கள் அமிர்தபானஞ்செய்தவர்கள். நீ அவர்களுக்கு மனத்தினால் உண்டாக்கப்பட்ட பெண். † அச்சோதம் என்பதாகத் தேவலோகத்தில் தடாகம் ஒன்றிருக்கின்றது; அதிலிருந்து நீ உண்டானதனால் உனக்கு அச்சோதையென்று பெயர் உண்டாயிற்று. நீ உன்பிதாக்களை ஒருகாலத்துங் கண்டதில்லை. அவர்களின் மனத்தினால் நீ உண்டானவளாதலால், உன்பிதிர்க்களை நீ

* 'வஸுபுத்திரியே' என்று தன்னை அவர் விளித்ததுபற்றிச் சொல்லியது.

† தெளிந்த ஜலமுள்ளது.

அறியாய் ; அதனால், உன்பிதிர்க்களைத்தாண்டி, நீ, அத்திரிகையென் னும் அப்ஸரஸுடன்சேர்ந்து ஆகாசத்தில் தேவவிமானமேறி அங் கேயே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த வஸுஎன்றுபெயர்பெற்ற மனு புத்திரனை உனக்குப்பிதாவாக விரும்பினாய். வேறுபிதாவைப் பிரார்த் தித்ததனாலுண்டான மனத்தின் மாறுபாட்டினால் நினைத்தபடி, ஸஞ்ச ரித்துக்கொண்டிருந்த நீ யோகசக்தியை இழந்து கீழேவிழுந்தாய். அப்படி நீ விழுந்துக்கொண்டிருந்தபோது ஸமீபத்தில் மூன்றுவிமா னங்களைக்கண்டாய். பலகணிவழியாகவிழுகின்ற ஸலிரயகிரணத்தில் புகைபோற்காணப்படும் திரஸவேணு என்னப்பட்ட சிறிய அணுவள வாக உற்றுப்பார்க்கக்கூடியவர்களும் அவயங்களின்பிரிவுகள் தோன் றுதவர்களும் அவயங்களுள் மறைந்தலையபோன்ற தேகங்களுள்ளவர் களுமான உன்பிதிர்க்கள் அந்தவிமானங்களில் இருப்பதைக்கண்டு, தலைகீழாகவிழுந்துகொண்டே துக்கத்துடன் அவர்களைநோக்கி, 'தந் தைகளே' என்றாய். அவர்கள், 'பயப்படாதே' என்று சொன்னத னால் ஆகாசத்திலேயே நின்றாய். அதன்பின், தீனஸ்வரத்தோடு உன் பிதாக்களுக்கு ஸமாதானம்செய்தாய்.

பிழைசெய்ததனால் யோகமஹிமை தப்பிப்போன அந்தக்கன்ளி கையான உன்னைநோக்கி அந்தப்பிதிர்க்கள், 'புன்னகையுள்ளவளே ! உனது குற்றத்தினால் யோகசக்தியற்று நீ விழுகிறாய் ; இந்தலோகத் தில் தேவர்கள் எந்தச்சரீரங்களால் கருமங்களைச் செய்கின்றனரோ அவற்றிலேயே அக்கருமங்களின் பலனை அனுபவிக்கின்றார்கள். மனு ஷ்யர்களோவெனில், தங்கள் நல்வினை தீவினைப்பயன்களை மற்றொரு தேகமெடுத்த அனுபவிக்கிறார்களென்பது நிச்சயம். தேவர்களா யிருக்கையிற் செய்தகருமங்கள் அப்போதேபலிக்கும். மனிதராயிருக் கையிற் செய்த கருமங்கள் வேறு ஜன்மத்திற்பலிக்கும். பெண்ணே! ஆதலால், நீ விழுகிறாய் ; அடுத்தஜன்மத்தில் இதன்பலனை அனுபவிப் பாய். நீ பிதாஇல்லாதபெண்ணாகவும் வஸுவின் புத்திரியாகவும் இருக்கநினைத்தாய். அத்திரிகையென்பவள் கங்கை யமுனைகளின் ஸங்கமத்தில் மதல்யரூபமாகப் பிறந்திருக்கிறாள். மதல்யமாயிருக் கின்ற அவளுடைய கர்ப்பத்தில் ராஜாவுக்குப்பிறந்த பெண்ணைஆகப் போகிறாய். நீ பராசரருக்கு ஒரு புத்திரனைப் பெறப்போகிறாய். அந் தப்பிரம்மரிஷியாகிய புத்திரன், ஒன்றாகவிருக்கிற வேதத்தை நான் காக வகுக்கப்போகிறான். மஹாபிஷக்ளன்னும் ராஜாவின் புத்திர னாகிய சந்தனுவின்கீர்த்தியை விருத்திசெய்கிறவர்களும் வீரர்களும்

கியாதிபெற்றவர்களுமாகிய மூத்தவனான சித்ராங்கதனையும் பிறகு விசித்ரவீர்யனையும் பெறப்போகிறாய். இந்த ஸத்புத்ரர்களைப்பெற்ற பிறகு, திரும்பவும் உன் உலகத்துக்குப்போவாய். பிதிர்க்களின் அப ராதத்தினால் இழிவான ஜன்மத்தை யடைவாய். இந்த ராஜாவுக்கே அத்திரிகைமினிடம் நீ பெண்ணாகப் பிறக்கப்போகிறாய். இருபத் தொட்டாவது சதூர்யுகத்தைச்சேர்ந்த துவாபரயுகத்தில் நீ மதஸ்ய யோனியில் ஜன்மத்தையடைவாய்' என்று சொன்னார்கள்.

அவர்களால் முன் ஜன்மத்தில் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட நீ அழகானஸத்தியவதியாக இப்போதுபிறந்திருக்கிறாய்; அத்திரிகையென்று பெயர்பெற்ற சிறந்த அப்ஸாஸு பிரம்மாவின்சாபத்தினால் மீன்ஜன்ம மடைந்து உன்னைப்பெற்றபிறகு ஸ்வர்க்கஞ்சென்றாய். அந்த அச்சோதையென்னும்பெண்ணாகிய நீ வஸுவென்னும்ராஜாவின் வீரியத்திற்கு, மீன்ஜன்மமெடுத்த அந்த அப்ஸாஸினிடம் பிறந்திருக்கிறாய். ஆதலால், இவ்வாறு வஸுவின்புத்திரியாக இருப்பவளே! உனக்குச்சபமுண்டாகக்கடவது. வம்சவ்ருத்திகராகிய புத்திரனை வேண்டுகிறேன். அழகானவளே! என்னுடன் ஸங்கமஞ்செய்' என்று நயமாகப்பேசினார்.

அவள் பூர்வஜன்மத்தின் ஞாபகத்தையடைந்து ஆச்சர்யத்தினால் அங்கமெல்லாம் பூரித்தவளாகி, 'பகவானே! அக்கரையில் ரிஷிகளிருப்பதைப்பாரும்; அவர்கள் பார்க்கையில் நாமிருவரும் எவ்வாறு சேரலாம்?' என்றுகேட்டனர். அப்படி அவள் சொன்னவுடன், எல்லாந்தெரிந்தவரும் ஸமர்த்தருமான பராசரமஹரிஷி பனியை உண்டு பண்ணினார். அந்தப்பனியினால் அந்தத் தேசமெல்லாம் இருளடைந்ததுபோலாயிற்று. அந்தமஹரிஷியினால் ஸ்ருஷ்டிசெய்யப்பட்ட அந்தப்பனியைக்கண்டு அந்தக்கன்னிகை வியப்புற்றவளாகி வெட்கத்தோடும் *விருப்பத்தோடும் அம்முனிவரை நோக்கிச்சொல்லலானாள். 'பகவானே! நான் எப்போதும் தந்தைக்குட்பட்டிருக்கிற கன்னிகையென்று அறியும். குற்றமில்லாதவரே! உங்களுடைய சேர்க்கையினால் என்னுடையகன்னிகாதர்மம் கெட்டுப்போம், ப்ராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! ரிஷியே! சிறந்த ஞானமுள்ளவரே! கன்னிகாதர்மம் கெட்டுப்போனால் நான் எப்படி வீடுபோகமுடியும்? ஆதலால், நீர் சொன்னபடி இருக்க நான்விரும்பவில்லை. பகவானே! நீங்கள் இதை நன்றாக ஆராய்ந்து அதன்பின் செய்யவேண்டியதைச்செய்யுங்கள்' என்றாள்.

*'தபஸ்வீ' என்பது கிருஷ்ணசாரியர்பாடம்; 'தந்தையின்சொற்படியிருப்பதாகிய நியமமுள்ள கன்னிகை' என்பதுபொருள்.

இவ்வாறுசொன்ன அவனைநோக்கி அந்தரிஷிஸ்ரேஷ்டர் மிகுந்த அன்புடன், 'பயமுள்ளவனே! உயர்ந்தபெண்ணே! என்விருப்பத்தை நிறைவேற்றினபின் நீ கன்னிகையாகவே ஆகிவிடுவாய்; உனக்கு வேண்டிய வரத்தையும்கேள்; அழகியபுன்னகையுள்ளவனே! என்னுடைய அனுக்காகம் எப்போதும் வீணானதில்லை' என்றுசொன்னார். இவ்வாறு அவர் சொன்னபின், அவள் தன் சரீரத்தில் மேலான நல்ல மணமிருப்பதையே வரமாகக்கேட்டாள். அந்தஸமர்த்தரான பராசர பகவானும் அவள்மனத்துக்கு இஷ்டமானவரத்தை அவளுக்குக் கொடுத்தார். பிறகு, வரத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்த அவள் ஸ்திரீகளுக்குரிய சிறந்த விருப்பக்குறிப்புக்களினால் அலங்காரிக் கப்பட்டவளாகி, ஆச்சர்யமான செய்கையுள்ள ரிஷியுடன்சேர்க்கையையடைந்தாள். அந்த வரத்தினால் இவளுக்குக் கந்தவதி யென்னும் பெயர் பூமியில் பிரஸித்தமாயிற்று. பூமியில் மனிதர்கள் ஒருமோஜனை தூரத்திலிருந்து அவளுடைய கந்தத்தைமோந்து அறிந்தனர். அதனால், அவளுக்கு யோஜனகந்தையென்று மற்றொருபெயரும் சொல்லப்பட்டது. இவ்வாறு மேலானவரத்தையடைந்து மனமகிழ்ச்சியுள்ளஸத்யவதியானவள் பராசரருடன் புணர்ந்து உடனே கர்ப்பத்தைப் பிரஸவித்தாள். சிறந்தமஹிமையுள்ள அந்தப்பராசரபுத்திரர் யமுனையின் தீவிற்பிறந்தார். அவர் தாயாரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தவத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தினார். அவர், 'உனக்குக் காரியமாகவேண்டியபோது என்னை நீ நினைத்தால் நானே என் ரூபத்தை உனக்குக் காண்பிப்பேன்' என்று தாயாருக்குச் சொல்லினார்.

இவ்வாறு, பராசரருக்கு ஸத்யவதியினிடம் த்வைபாயனர் பிறந்தார். அவர் சிசுவாயிருக்கும்போது, த்வீபத்தில் விடப்பட்டதனால் * த்வைபாயனர் என்று அவருக்குப்பெயர்வந்தது. எல்லாம்தெரிந்த அந்த த்வைபாயனர் தர்மம் ஒவ்வொருயுகத்துக்கும்காற்பங்குவினிகிப்போவதையும் மனிதர்களின் ஆயுஸும் சக்தியும் யுகங்களுக்குத்தக்க படியிருப்பதையும்பார்த்து வேதத்தையும் பிராமணர்களையும் அதுக் ரஷிக்கக்கருதி, வேதங்களை வகுத்ததனால், அவருக்கு 'வ்யாஸர்' என்றுபெயர்வந்தது. ஸமர்த்தரும் மிகச்சிறந்தவரும் வேண்டின வரத்தைக் கொடுப்பவருமாகிய அந்தவியாஸர், ஸுமந்துவுக்கும் ஜை

* த்வீபத்தில் இருந்ததனால் த்வீபர் என்பது பராசரரைச்சொல்லுகிறது; அவருடையபுத்தர் என்பதுபற்றி த்வைபாயனர் என்றபெயர் வந்ததென்று வியாகரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. த்வீபமாகிற அயனம் - இடம்; அதில் உண்டானதனால் த்வைபாயனர் என்று பொருள் கூறுவது பழைய உரை.

ஸ்ரீ:

பராசரருக்கும் ஸத்தியவதிக்கும் விவாஹம் நடந்ததாகச் சொல்லுகிறபகுதி ப்ரக்ஷிப்தமென்று வெளியிடப்படையாகத் தெரிகிறபடியால், முன்பு மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை. இப்பால், சிலநண்பர்கள் அதனையும் மொழிபெயர்க்க வேண்டுமென்று விரும்பியபடியால் அதனைத் தனியே மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டோம்.

இனி, ப்ரக்ஷிப்தமென்று தோன்றுகிற அதிகபாடங்கள் அங்கங்கே குறிப்புக்களுடன் வெளியிடப்பெறும்.

பராசரஸத்யவதி விவாஹத்தைப்பற்றிய பாசம் உத்தரதேசபாடத்திலில்லை. தக்ஷிணதேசபாடங்களில் ப்ரக்ஷிப்தமாக இருத்தல் வேண்டும். ஏனெனின்:—

பராசரருக்கும் ஸத்யவதிக்கும் சாஸ்திரீயமாக விவாஹம் நடந்திருந்தால் அவள் மறுபடியும் சந்தனுவை விவாஹம் பண்ணிக் கொள்வது முறையாகாது. வலிஷ்டர்முதலிய ரிஷிகளும் உபரிசரவஸூஷம் பிதிர்க்களும்சேர்ந்து நடத்தின விவாஹம் ஸம்ஸ்காரமாகாமற் போவதற்கு நியாயமில்லை. ஸம்ஸ்காரமாயிருந்தால் இரண்டாவது விவாஹஸம்ஸ்காரம் எப்படிக்கூடும்?

இவ்வளவுபெயர்களும் அறிய நடத்தின விவாஹத்தை ஸத்யவதியின் பிதாவான செம்படவனுக்குமட்டும் தெரிவியாமல் நடந்துவானேன்?

மறுபடியுங் கன்னிகையாவதென்றால் என்ன? விவாஹம்செய்யப்படாதவளாவதா? அப்படியாயின் விவாகம்செய்யப்பட்டவள் விவாஹம் செய்யப்படாதவளாக ஆவதுமுடியுமா? அது ரிஷிகளால் நடத்தப்பட்ட விவாகமாதலின் உலகவழக்கத்தில் வேறுவிவாஹம் நடத்தத் தடையில்லை என்னலாமா? ரிஷிகள்செய்த விவாஹத்தை மாற்றி உலகமுறையில் வேறுவிவாஹம் பெண்களுக்குச் செய்யலாமென்பதற்குச் சாஸ்திரமாவது சரித்திரமாவதுகாணப்படவில்லையே.

மேலும், 'கானீனன்' என்றபதம், 'கன்னியின் புத்ரன்' என்ற அர்த்தத்தில் வருவதை, விதிக்கும் பாணினிஸூத்ரத்தின் வ்யாக்யானத்தில், வித்தாந்தகௌமுதியில், 'வ்யாஸரும் கர்ணனும் கானீனர்கள்' என்று உதாரணம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. கர்ணன் குந்திக்கு விவாஹமாகாத பருவத்தில் ஜனித்ததினால் கானீனனானான். அவ்வாறே, வ்யாஸரும் ஸத்யவதிக்கு விவாஹமில்லாமலே ஜனித்திருக்க வேண்டும். அந்தஸூத்ரத்தின் மஹாபாஷ்யத்திலும், கன்னிகைக்குப் புத்திரனுண்டாவதும், புத்திரனைப்பெற்றவள் கன்னிகையாயிருப்பதும் பொருந்தாவென்று ஆக்ஷேபித்துப் புருஷனும் மனைவியும் எனும் நியமம் ஒருவருக்கொருவர் செய்துகொண்டபிறகு புருஷஸம் போகஞ்செய்தவள்கன்னிகையாகாள் என்றும், அந்த ஏற்பாடில்லாமல் புருஷனைச் சேருகிறவள் கன்னிகைதானென்றும், அவளுக்குப்பிறந்தவன் கானீனனென்றும் ஸமாதானம்சொல்லியிருப்பது, ஸத்யவதிக்கு

உஉசூ (b)

கும் பராசரருக்கும் விவாகம் நடந்ததாகச் சொல்லுகிற பக்ஷத்தில் விரோதிக்கிறது. இந்தக் 'கானீனர்' என்ற பெயர் வ்யாஸருக்குப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதை இந்த மஹாபாரதத்திலும் மற்றும் பல நூல்களிலும் பரக்கக்காணலாம்.

மூன்றுவருணங்களைச் சேராதவர்களுக்குமட்டிமே காந்தர்வம், ஆஸூரம், ராக்ஷஸம் என்னும் இம்மூன்றும் உரியனவென்று இந்த அதிகபாடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது, ஆஸூரம், பைசாசம் என்னுமிரண்டு விவாஹங்கள்மட்டும் அதமங்களென்றும் காந்தர்வமும் ராக்ஷஸமும் க்ஷத்ரியர்களுக்கு முக்கியங்களென்றும் சகுந்தலோபாக்கியானத்திலும், காசிராஜபுத்ரிகளின் ஸ்வயம்வரத்தில் பீஷ்மர் சொல்லும் ஸந்தர்ப்பத்திலும், மனுஸ்டிரிதி ௩-வது அத்தியாயத்திலும் சொல்லியிருப்பதற்கு மாறாக இருக்கிறது.

ஸத்யவதி தந்தைதையின் ஓடத்தைத் தான் ஓட்டுவதாகவும் தந்தைக்கடங்கின கண்ணிகையென்றும் சொல்லியிருக்க, அவருக்குத் தந்தைமுதலானவர்கள் யாருமில்லை என்று பராசரர் சொல்வது எவ்வாறு? செம்படவராஜன் வளர்த்த தந்தையல்லவா? பெற்றதந்தையன்றென்றால் சந்தனுவுக்குக் கணிகாதானம் செய்வதற்கு அவன் எவ்வாறு உரியவகை இருந்தான்?

வியாலர் அவ்வளவுபெரிய ஞானியிருந்தும் தாயாரை முருட்டுத் தனமாக இகழ்ந்துபேசினொன்பதும் தந்தைசொன்னபிறகு சிறிது இணங்கினொன்பதும் அவர்பெருமைக்குச் சிறிதும் பொருந்தவில்லை. வ்யாஸர் வேதங்களை வகுத்துப் பாரதமும் செய்துகொண்டபரம்பரையைக் கொண்டு ப்ரவசனங்களும் செய்வித்ததைச் சொல்லி, அதன்பிறகு, ஸத்யவதி தன்வீட்டுக்குச் சென்றொன்பதும் பொருந்தவில்லை.

மறுபடியும் அவள் கணிகையாயிருக்கும்படி பராசரர் வரங்கொடுத்தார் என்றதன்கருத்து யாதெனில், அந்தமஹரிஷியின் துவ்யசக்தியினால் பதிவரதாதர்மம் கெடாமலிருந்ததும், அதற்கு அடையாளமாகப் புருஷஸம்யோகத்தாலும் ப்ரஸவத்தாலும் தேஹத்திலுண்டாகக்கூடிய எவ்வகை மாறுதலும் உண்டாகாமல் பூர்வஸ்திதியாகவே அவள் இருந்தாளென்பதுமேயாம்.

சகுந்தலைக்கும் துவ்யந்தனுக்கும் நடந்த காந்தர்வவிவாஹத்திலும் புரோகிதர்முதலியோர்கள் சேர்ந்து ஹோமங்கள்முதலிய சடங்குகளுடன் விவாஹத்தை நடத்தினதாகச் சொல்லியிருப்பதும் காந்தர்வ விவாஹஇலக்கணத்துக்குப் பொருந்தவில்லை. மந்திரமில்லாமல் வதுவர்கள் மனமொத்துச்சேருவது காந்தர்வமென்று மனு காந்தர்வ விவாஹத்துக்கு இலக்கணங்கூறியிருக்கிறார்.

கண்வருடைய ஆஸூரமத்தில் அவருக்குத் தெரியாமல் புரோஹிதர்முதலியோர்கள் விவாஹத்தைச் செய்வித்திருக்கக்கூடுமா?

இதுவும் உத்தரதேசபாடத்திலில்லை. ஆதலால், இதுவும் ப்ரக்ஷிப்தமென்றே தெளிவாகிறது. பின்னும் குறிப்பிடமிடங்களில் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

சூச-வது அத்தியாயத்தில் ப்ரகழிப்தமாகவுள்ள கதை.

(உஉஎ-வது பக்கம் குறிப்பிற் பார்க்க.)

அதன்பின், பராசரயோகி, அழகான வனப்ரதேசத்தில், சிறந்த விரிப்பில் 1 வீராஸனம் போட்டுக்கொண்டு தியானத்திலிருந்தார். வெண்பட்டினூற் செய்யப்பட்ட அழகான வீட்டில் மேலே துப்பட்டி போர்த்த படுக்கையில் தம்மேயோகசக்தியினால் பிரகாசித்துக்கொண்டு, மௌனமாக இருந்த அந்தக் கன்னிகையைக்கண்டு, தம்சித்தத்தை அடக்கிப் பலமுறை ஆராய்ந்து 'எதுசெய்தால் ஸரியாகச் செய்ததாகும்' என்பதைப்பற்றிச் சிந்தித்தார். 'சிஷ்டர்கள் தொன்றுதொட்டுச் செய்துவரும் ஆசாரத்தைச் சிஷ்டாசாரமென்று சொல்லுகின்றனர். வேதங்களையும் தர்மசாஸ்திரங்களையும் தர்மஸூட்சுமங்களையும் அறிந்த பிராமணர்கள் ஞானிகளெனப்படுகின்றனர். தர்மந்தெரிந்த பிராமணர்களால் ஸ்ரௌதமென்றும் ஸ்மார்த்தமென்றும் இருவகைத் தர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டிள்ளை. தானம் அக்ரிஹோத்ரம் யாகம் இவை ஸ்ரௌததர்மத்தின்பிரிவுகள். (அஹிம்ஸை, பொய்யாமை, திருடாமை, பிரம்மசரியம், பற்றில்லாமை ஆகிய) யமங்களோடும் (தூய்மை அல்லது சௌசம், உள்ளதில் திருப்தியடைவது, தவஞ் செய்வது, வேதமோதுவது, ஈஸ்வரத்தியானம்பண்ணுவது ஆகிய) நியமங்களோடுங் கூடிய வர்ணஸ்ரம தர்மானுஷ்டானம், ஸ்மார்த்தமென்னப்படுகிறது. தர்மமென்னும் பதத்தின் பகுதிக்கு, 'தரிப்பது' அதாவது, 'எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாக இருப்பது' என்றும், 'விடாமல் கூட இருப்பது' என்றும் பொருள்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இனிய பலனைப் பெறுவிப்பது தர்மமென்று ஆசாரியர்களால் உபதேசிக்கப்படுகிறது. இன்னொதபலனைப் பெறுவிப்பது அதர்மமென்றும் அவர்களால் சொல்லப்பட்டிள்ளது. ஆதலால், இனியபலனைப்பெறுவதற்குத் தர்மத்தையே பற்றவேண்டும். பிராம்மம், தைவம், ஆர்ஷம், பிராஜாபத்யம் என்னும் விவாஹங்கள்மட்டும் பிராமணர்களுக்குத் தர்மமானவை; காந்தர்வவிவாஹம் ஒருபொழுதும் தர்மமாகாது. பிரம்மக்ஷத்ரியவைசியர்களென்னும் மூன்றுவருணங்களிற் சேராதவர்களுக்குக் காந்தர்வம் ஆஸ்யம் ராக்ஷஸமென்னும் விவாஹங்கள் தர்மமானவை. பைசாச விவாஹம் யாரும் செய்யத் தகாதது. பைசாசமென்னும் எட்டாவது விவாஹம் இழிவானது. கோபத்தை இயல்பாகவுடையவள், அங்கஹீனமுடையவள், தன்மாத்ருவம்சத்திற் பிறந்தவள், வயவில் முதிர்ந்தவள், வைராக்யமுள்ளவள், மலட்டிலக்ஷணமுள்ளவள், பெரும் பாதகமுள்ளவள், ரஜஸ்வலையாயிருப்பவள், 2 அபஸ்மாரசரோகமுள்ளகுலத்திற் பிறந்தவள், கூந்தலும் விழிகளும் செந்நிறமாயிருப்பவள், குஷ்டரோகமுள்ளவள், மேக

1 இடக்காலை வலமுழங்கால்மேலும் வலக்காலை இடமுழங்கால்மேலும் போட்டுக்கொண்டும் கைகளிண்டையும் சேர்த்து நிரித்து மடியில்வைத்துக் கொண்டும் உட்காருவது.

2 காக்கைவலிப்பு

விரணமுள்ளவள் ருதுஸ்நானமாகாதவள் ஆகிய கன்னிகைகளைச் சேர்த்தகாது என்பது தர்மசாஸ்திரம். தந்தை, பாட்டன், உடன் பிறந்தான், தாய், அம்மான், 1 உபாத்தியாயர்கள், புரோகிதர்களாகிய இவர்கள் கன்னிகையைத் தானம்செய்வதற்கு அதிகாரமுள்ளவர்கள். இவர்களால் கொடுக்கப்பெற்றேதான் கன்னிகையை அடையவேண்டும். கொடுக்கப்படாதவளைக்கிரகித்துக்கொள்ளலாகாது என்பதைத் தர்மந்தெரிந்தவர்களிற் சிறந்தவர்களான ரிஷிகள் விவாஹவிஷயத்தில் கூறுகின்றனர். இவளுக்குத்தந்தை, உடன்பிறந்தான், தாய், அம்மான் யாருமில்லை. காந்தர்வவிவாஹத்தினால் என்னிச்சையாகநான் தொடேன். வைதிகக்கிரியைகளில்லாத காந்தர்வவிவாஹத்தை ஆபத்தகாலத்தில்தவிரச் செய்வது தகாது. இவளிடத்தில் பிறக்கும் புதல்வன் வேத 2வ்யாஸனான ரிஷியாவான். வைதிகக்கிரியையில்லாத பிராமணன் மேலான அறிவுள்ளரிஷியாக ஆவது எவ்வாறு? என்று இப்படித் தூய்மையான மனமுள்ள அம்மஹரிஷி சிந்தித்துக்கொண்டிருக்க, அவர்கருத்தையறிந்து பர்ஷிஷதர்கள் என்னும் பிதிர்க்கள் வந்தனர். அந்தநிமிஷத்தில் பிரம்மபுத்ரரான வலிஷ்டரும் வந்துசேர்ந்தார். வலிஷ்டர் அவர்களைக்கண்டி முதலில், 'நல்வரவு' என்று சொல்லிப் பேசிக்கொண்டிருக்க, பிதிர்க்கள் அவரைநோக்கி, 'எங்களுடைய மானஸபுத்திரியும் எங்கள் சாபத்தினால் வஸுஷின் புத்ரியாயிருப்பவளுமான இக்கன்னிகையை உமதுபௌத்ரனுக்காக விரும்புகிறீராயின் உடனே பெற்றுக்கொள்ளும்' என்றனர். பிதிர்க்களுடையசொல்லைக்கேட்டு வலிஷ்டர், 'மஹரிஷிகளின்வாக்குப் பொய்யாகாது என்று புராணங்களிலும் நான் கேட்டிருக்கிறேன். பராசரன் பிரம்மசாரியாகவும் ஸந்ததியை விரும்புகிறவனாகவும் என் வம்சத்துக்கு ஆதாரமாகவுமிருக்கிறான்' என்று மறுமொழிசொன்னார். இவ்வாறு வலிஷ்டர் பிதிர்க்களுடன் ஸம்பாஷணை செய்துகொண்டிருக்கையில், நைமிசாரண்யத்தில் வலிப்பவர்களான ரிஷிகள் சிறந்தஞானியும் சக்தியின்புத்ரருமான பராசரருடைய விவாஹத்தைக் காண விரும்பி அங்கேவந்தனர். பெயர்பெற்ற மஹரூபாவையான அருந்ததியும் அதிர்ஸ்யந்தியென்னும் பெயருள்ள பராசர்தாயாருடன் கூட அங்கேவந்தனர். அந்த அருந்ததி விஸ்வகர்மாவினால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட சிறந்தபர்ணசாலைக்குள் சென்று விவாஹத்திற்குரிய ஸாம்கிரிகளை முறைப்படி சேகரித்து மருமகளாகிய ஸத்தியவதியைக் கையினறப்பிடித்துக்கொண்டி, மங்களமான ஆஸனத்தில் உட்கார வைத்து, இந்நிராணியை ஆவாஹனம் செய்தாள். சக்லபக்ஷத்தில் சந்திரனுடையதான விசாகநக்ஷத்திரத்தில் திரயோதசிதிதியில் சபமான கிரஹங்களோடுசேர்ந்த மைத்ரமென்னும் முகூர்த்தம் வந்த போது, வலிஷ்டர் விவாஹத்துக்கு இதுகாலமென்று சொல்லி ரிஷிகளுடன் கூட யமுனையின் தீவைச்சேர்ந்து தம்சிஷ்யர்களோடும் முனிவர் குழாங்களோடும் ஸ்தண்டிலமென்று சொல்லப்பட்ட சச்சுதூ

1 வித்தைகம்பிக்கிறவர்கள்.

2 வேதங்களை வகுப்பவன்.

மான மேடையைக் கோமயத்தினால் மெழுகி அக்ஷதைகளினாலும் களி களிாலும் மலர்களினாலும் மோதகங்களினாலும் மாந்தளிர்களினாலும் ஜலம்நிரம்பின பூர்ணகும்பங்களினாலும் நாற்புறங்களிலும் சோபிக்கச் செய்து அந்த ஸதண்டிலத்தின் நடுவில் தர்ப்பாஸனத்தில் முனிவரில் தலைவரான பராசரரை உட்காரவைத்தார். வெண்கடுகு, யவதான்யம் இவற்றின் குழம்புகளாலும், எல்லா ஒஷதிகளின் ரஸங்களினாலும் ஸநானம் செய்வித்து வெண்மையான ஆடைகளை அம்மஹாமுனி வருக்கு உடுத்தி, புண்யாகவாசனம் செய்வித்து, அக்ஷதைகளினால் ஆசீர்வதித்தனர். பிறகு, அந்தப் பராசரமுனிவர், சந்தனம் பூசிக் கொண்டு புஷ்பமாலைகளைத் தரித்துக் கையில் சவுக்குப்பிடித்துக் கால் நடையாகச் செல்லாமல் (ரதமேறி) அங்கிருந்து (பெண்ணின் வீட்டுக் குச்) சென்று பெண்ணின் சுற்றத்தாராற் பூஜிக்கப்பெற்று, மங்கள ஸநானஞ்செய்தவளும் கோடி உடுத்தினவளும் சாந்தணிந்து மலர் மாலிகளினற் பிரகாசிப்பவளும் மங்களங்களான மஞ்சள் குங்கு மம் முதலியவற்றுடன் கூடினவளும் கையில் அம்புதரித்திருப்ப வளுமாகிய மணமகளைக்கண்டு, காலந்தெரிந்தவரும் எல்லாதர்மங் களையும் அறிந்தவருமான அவர் அந்தக்காலத்தில், 'வாங்குவது கொடுப்பவனுடைய அதீனம் என்று முன்னமே நான் கேட் டிருக்கிறேன். பிதிர்த்தேவதைகள் எவ்வாறு நியமிப்பார்களோ அவ்வாறு நாம் செய்வோம்' என்று சொன்னார். ஸத்தியவாதியான பராசரர் ிரிக்க தர்மமுள்ளதும் புகழைத்தருவதுமாகச் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டுப் பற்றையும் அபிமானத்தையும் விட்டவர்களான பிதிர்க்களைவரும் தர்மிஷ்டர்களிற் சிறந்தவனான உபரிசரவஸுவை வருவித்து, 'ஐயா! உமக்கு மதஸ்யயோனியில் ஜனித்த பெண் ணை இவளைப் பராசரமுனிவருக்கு விசேஷமான தர்மத்துடன் நீர் கொடுக்கத் தகுதியுள்ளவராயிருக்கிறீர்' என்று சொன்னார்கள். அத ற்கு வஸு, 'நிஜம்; அவள் என்னுடைய புத்திரிதான். செம்படவ ராஜனால் வளர்க்கப்பட்டவள். பிரஜைகளைப் பாலனஞ்செய்யும் அரச னாகிய நான் என்பிரஜைகளைக் கேட்பவர்களுக்குக் கொடுக்க ஸ்வதந் திரமுள்ளவன்' என்றான். பிதிர்க்களெல்லாரும், 'நாங்களெல்லாரும் பலனை விரும்பாதவர்கள்; விருப்பும் வெறுப்புமில்லாதவர்கள்; 'எனது' என்ற பற்றையொழித்தவர்கள். கன்னிகாதானம் செய்வதனாலுண் டாகும் ஸம்பந்தத்தைத் தக்ஷிணபந்தம் என்று சொல்லுகின்றனர். மனுஷ்யலோகம் கருமங்கள் செய்தற்குரிய இடம். ஸ்வர்க்கலோகம் ஸுகத்தை அனுபவிக்கும் இடம். இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் புண்ய கருமங்கள் செய்தவர்கள் ஸ்வர்க்கலோகம் அடைகிறார்கள் என்பது திண்ணம். இவ்வுலகத்தில் பாபம்செய்த கொடியவர்கள் நரகம் புகு கின்றனர். புண்ணிய பாபங்களிரண்டும் தக்ஷிணபந்தம் என்று சொல் லப்பட்டிருக்கின்றன. யோகிகள் தக்ஷிணபந்தத்தை அடைவாராயின் அவர்கள் கீழேவிழுகின்றனர். அரசரே! ஆதலால், யோகத்தி

உஉகூ (f)

னின்றும் வழுவி உனக்குப் பெண்ணாகப்பிறந்தவரும் எங்கள்மானஸ
புத்ரியும்ஸாத்தியுமான இரந்தக்கண்ணிகையைப் பராசரருக்குப்பிகைஷ
யாகக் கொடும்' என்றுசொல்லி அப்போதே ஒருநொடியில் அந்
தர்த்தானமாயினார். உடனே, யாஜ்ஞவல்க்யமுனிவரை விவாஹம்
செய்விக்கும் ஆசாரியராகவரித்து உபரிசரவஸு-வையும் அழைத்துக்
கொண்டு முனிவர்களுடன்சூட்சு சாஸ்த்ரோத்தகரியைகளைச் செய்து
வலிஷ்டர் விவாஹத்தைச் செய்வித்தார். 'பராசரே ! மஹாஜ்
ஞானியே ! நான் எனதுபெண்ணை உமக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன்.
இவளை வாங்கிக்கொள்ளும். உமக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது. உமது
கையினால் இவளைப் பாணிக்ரஹணஞ் செய்துகொள்ளும்' என்ற உப
ரிசரவஸு-வின் சொல்லைக்கேட்டு, யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னதையும்
அனுஸரித்துக் கங்கணதாரணமுதலிய மங்களகாரியங்களைச்செய்து,
(பராசரர்) தமதுகையினால் அவள்கையைப்பிடித்தார். நெய்யிகுதியாக
வுள்ள ¹ ஹவிஸை மந்திரங்களோடு அக்ரியில் ஹோமஞ்செய்து,
அக்ரியை மூன்றுமுறை வலம்வந்து பூஜித்து, யாஜ்ஞவல்க்யர் முத
லிய மஹரிஷிகளுக்குத் தக்ஷிணைகளுக்கொடுத்ததுத் திருப்தியடைவித்து
உடனே அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவர்களை நமஸ்கரித்
துப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தார். பராசரர் விவாஹஞ்செய்துகொண்ட
வுடனே, தேவர்கள் ரிஷிக்கூட்டங்களுடன்சூடி மகிழ்ந்து 'ஒருநொடி
யில் வேதவ்யாஸர் பிறப்பார்' என்று சொல்லிச்சென்றனர். இவ்வாறு
ஸத்யவதி கௌரவத்தையடைந்து மனங்களித்து விரும்பினபடிபரா
சரருடன் சேர்ந்து உண்டான கர்ப்பத்தை உடனே பிரஸவித்தாள்.
மஹிமைபொருந்திய அந்தப் பராசரபுத்ரர் யமுனையின்திட்டில் பிறந்
தார். பிறந்தவுடனே, அவர் வளர்ந்து அப்போதே ஏழுவருஷத்துக்
குமாரரானார். அந்தவ்யாஸர் ஸ்நானஞ்செய்து பிதாவுக்கு வந்தனஞ்
செய்து அடக்கத்துடன் நின்றார். 'க்ஷேமம்' என்ற சொல்லையும்
சொல்லி, ஓர் உயர்ந்தகுடத்தையும் கொடுத்தார். பராசரர் கலசத்தை
வாங்கிக்கொண்டிருந்தபோது, வ்யாஸர் பணிவுடன் நின்றார். பரா
சரபத்ரியான ஸத்யவதி செம்படவனுக்கு அஞ்சி அந்தக்குடத்து
ஜலத்தினால் ஸ்நானஞ்செய்தவுடன் கண்ணிகையாகிவிட்டாள். அவள்
பராசரமுனிவருடைய பாதங்களைப்பிடித்து வந்தனஞ்செய்து கையி
னால் தன் புத்திரரைப் பிடித்துக்கொண்டாள். அந்தப்புத்ரர் அவள்
தொட்டமாதிரித்தில் அவளை அடித்திடி, 'அம்மா ! என் தந்தை
தொட்டதனால் நீ சத்தமாக இருந்தாய்; இப்போது கண்ணிகையாகி
விட்டாய்; நீ செம்படவப்பெண். குற்றமற்றவளே ! என்னைத்தொடா
தே' என்றுசொன்னார். வியாஸர் சொன்னதைக் கேட்டபோதே
அந்தப்பெண், மானிடத்தன்மையினால் கண்ணீர்நிரம்பினமுகத்துடன்
பராசரமுனிவருடைய பாதங்களில் வீழ்ந்தாள். தர்மந்தெரிந்தவரான
பராசரபகவான் அவளிடம் பெருங்கருணையுடன் தமதுபுத்திரரைப்
பார்த்துச் சொல்லலானார்.

1 அன்னத்தை.

‘நீ இப்படிச் செய்யலாகாது. இது தர்மத்திற்குரியதென்று நாம் நினைக்கவில்லை. முதலில் பேருதவி செய்தவர்களான தாய்தந்தையர்களைத் துஷிக்கத்தகாது. கர்ப்பத்தில் தரித்ததனாலும் கஷ்டங்களைப் பொறுத்ததனாலும், பெற்றோர்களிருவரும் தாய் மிகச்சிறந்தவள். உலகத்துப்பயிர் வித்தும் நிலமும் சேர்ந்தபோதுதான் முளைக்கிறது. அவ்வாறே, புருஷனும் ஸ்திரீயும் சேர்ந்துதான் புத்திரன் உண்டாகிறான். மாண்களிடத்தும் பறவைகளிடத்தும் அப்ஸரஸுகளிடத்தும் சூத்திரஜாதிப் பெண்களினிடத்தும் வேதங்களிற்கரைகண்ட ரிஷிகள் உத்பத்தியாகின்றனர். ரிப்யர்ருங்கர் மாணின்புத்தரர். அவ்வாறே கண்ணுவர் மயிலின்புத்தரர். அகஸ்தியரும் வலிஷ்டரும் ஊர்வசிக்குப் பிறந்தவர்கள். லோமஸ்வஸ் என்பவர் பெண் நாகத்தினிடம் பிறந்தவர். அஸ்வினீதேவர்கள் குதிரையினிடம் ஜனித்தவர்கள். ஸ்கந்தர் முற்காலத்தில் நாணற்காட்டிற்சிதறின ஈசுவரருடைய வீரியத்திற்குப் பிறந்தவர். தேவர்கள் ரிஷிகள் இவர்களின் உத்பத்தி இவ்வகையாகவேதான் இருக்கிறது. உலகநடைகளையும் சாஸ்திரவிதிகளையும்பற்றிப் புத்திசாலிகள் ஒருபோதும் யுக்தி விசாரிக்கத்தகாது. நீ புராணத்திலேயே வேதவ்யாஸனென்று பிரம்மாவினாற்சொல்லப்பட்டவன். மஹரிஷிகளுக்கும் மாணிடர்களுக்கும் தர்மோபதேசம் செய்கிறவன் நீயே. புத்ரனே! ஆதலால், யோகத்தை ஆசரிப்பவனாகியநீ இந்த வஸுபுத்திரியை இகழ்த்தகாது. சிறந்த பிரஜைரூபுள்ளவனே! என் விருப்பத்திற்காகவும் நீ அன்பு வைத்துப் பேசவேண்டும். தபோதனனே! பிரஜைகளின் நன்மைக்காக ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் அம்சத்தால் மஹரிஷிவடிவமாக ஆவிர்ப்பவித்திருக்கிறாய். ஆதலால், நீ உன் தாயினிடம் அன்போடு பேசக்கடவாய்.’ என்று இவ்வாறு தமதுதந்தை சொன்னதைக்கேட்டு, அப்போதே வியாஸர் அன்புள்ளவரானார். உலகநடையை நினைத்துத் தாயார் மடியை அடைந்தார். புத்ரனேத் தொடுவதைப்பார்க்கிலும் வேறு சிறந்தஸுகம் எவ்வுலகிலுமில்லையன்றோ? அவன் தாமரைஇதழ்போன்ற கண்களையுடைய வியாஸரைத் தழுவி முலைப்பாலின் பெருக்கினால் நனைத்துத் தன் புத்திரனை உச்சியில் மோந்து கண்ணீர்சொரிந்து, வ்யாஸரைநோக்கி, ‘ஸந்ததியை விரும்புகிறவர்களுக்குப் புத்ரலாபத்திற்கு மேலான லாபம் இவ்வுலகத்தில் ஒன்றுமில்லை. பெறுவதற்கரிய பெருந்தவத்தை நான் பெற்றதாக நினைக்கிறேன். ஓ! மஹாஜ்ஞானியே! பெருந்தவத்தினாலும் பெரியயோகமகிமையினாலும் தேவர்களுக்கு அமிர்தம் கிடைத்ததுபோல் எனக்கு நீ கிடைத்திருக்கிறாய். ரிஷிபுத்ரனே! ஆதலால், இப்போது நீ என்னைவிடத்தகாது’ என்றுசொன்னார். அவன் இவ்வாறுசொன்னபின், வியாஸரும் தாயாரைப்பார்த்து அன்புடன், ‘ராஜபுத்ரியே! நான் உன்னைத் தொடப்பட்டேன்; தழுவப்பட்டேன்; பலமுறை உச்சிமோக்கவும்பெற்றேன். இவ்வளவு மாத்திரத்தினாலேயே நான் திருப்தியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். இனி, காரியங்களேரும்போது நீ நினைத்தால் என்உருவத்தை

உனக்குக் காண்பிப்பேன்' என்று சொன்னார். அவர் தாயாரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தவத்திலேயே மனத்தைச்செலுத்தினார். அதன்பிறகு, பராசரபகவான் மறுபடியும் கன்னிகையாகவேயிருக்கும்படி ஸத்யவதிக்குச்சொல்லி அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்புத்திரருடன்சென்றார். பராசரர் பரிசுத்தமான தமது ஆய்ரமத்திற்குச்சென்று அத்ருய்யந்தியென்னும் தம்தாயாரைக்கொண்டு தம்புத்திரருக்கு நியாயப்படி ஜாதகர்மமுதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைச்செய்வித்தார். பாரதே! வியாஸர், யாஜ்ஞவல்க்யமுனிவரால் உபநயனஞ்செய்யப்பட்டி, மூன்றுமாத்திரைகளோடு ஒங்காரத்தை உச்சரித்து வேதவேதாங்கங்களை ஒதினார். குருதக்ஷிணைதந்தபின், தவஞ்செய்யத் தொடங்கினார். இவ்வாறு பராசரருக்கு ஸத்யவதியினிடம் த்வைபாயனர் ஜனித்தார். அவர் குழந்தையாயிருக்கும்போதே யமுனைத்தீவில் விடப்பட்டதனால், 'த்வைபாயனர்' என்று பெயருள்ளவரானார். எல்லாம்தெரிந்த அந்த பிரம்மரிஷி தர்மம் ஒவ்வொருயுகத்திலும் நாலிலொருபாகம் விலகிப்போயிருப்பதையும் மனிதர்களின் ஆயுளும்க்குதியும் யுகத்துக்குயுகம் பின்வாங்குவதையுங்கண்டு பிராமணர்களை அனுக்கிரஹிக்கக்கருதி, வேதங்களை வகுத்தார். அதனால், வேதவியாஸரென்று பெயர்பெற்றார். வித்வானும் மகிமைபெற்றவரும் மிகச்சிறந்தவரும் வரங்கொடுப்பவருமாகிய அம்மஹரிஷி ஸுமந்தூ, ஜைமினி, பைலர், தம்புத்திரரான சுகர், வைசம்பாயனர் ஆகிய ஐந்துசிஷ்யர்களுடும் அழைத்து ஸியமத்துடன் ரீக், எஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணமென்னும் நான்குவேதங்களையும் ஐந்தாம்வேதமான மஹாபாரதத்தையும் ஒதுவித்தார். அந்தச்சிஷ்யர்களால் வேதஸம்ஹிதைகளும் பாரதஸம்ஹிதையும் தனித்தனியாகச் சொல்லப்பட்டன.

பிறகு, ஸத்யவதி மகிழ்வுற்றுத் தன்மனைக்குச்சென்றாள். அவளுடைய தேகமணத்தைப் பூயியிலுள்ளமனிதர்கள் யோசனை தூரத்திலிருந்து மோந்தனர். செம்படவராஜன் அவள்மணத்தைமோந்து மனக்களிப்புற்று, 'பெண்ணே! உன்னை மதல்யகந்தையென்று சொல்லுகிறார்களே! இந்தஸுகந்தம் ஏது? மதல்யகந்தத்தைவிலக்கி இந்தஸுகந்தத்தைத் தந்தவர் யார்?' என்றுகேட்க, ஸத்யவதி, 'சக்தியின்புத்திரரும் பராசரரென்று பெயர்பெற்றவருமான ஒருமஹாஜ்ஞானி ஓடத்தைநடத்தின என்னுடைய கைத்தேர்ச்சியைக் கண்டு என்மதல்யகந்தத்தை ரீக்கி யோசனைகந்தம் தந்தார். ரிஷியின் அனுக்கிரஹத்தைக்கண்டு ஜனங்களும் சந்தோஷமடைந்தனர். நான் நல்லமணத்தை இவ்வாறு அடைந்தேன். ரீர் கோபம்செய்யலாகாது' என்று சொன்னாள். செம்படவர்களுக்கு அரசனும் அவள் சொன்னதைச் சிலாகித்து மகிழ்ந்தான். பரிசுத்தியைச்செய்வதும் புண்ணியலோகத்தைத் தருவதுமாகிய வியாஸஜனனமென்னும் இந்தச்சிறந்த சரித்திரத்தைக் கேட்பவர்களும் சிலாக்கியமான சந்ததியுள்ளவர்களாகின்றனர்.

மினிக்கும் பைலருக்கும் தம் புத்ரராகிய சுகருக்கும் வைசம்பாயனருக்கும் நான்குவேதங்களையும் ஐந்தாவதுவேதமாகிய மஹாபாரதத்தையும் ஒதுவித்தார். அந்தச்சிஷ்யர்கள் மஹாபாரதத்திற்குமுலங்களாயுள்ள வேதங்களைத் தனித்தனியே வெளிப்படுத்தினார்கள்.* அப்படியே அளவற்ற பராக்கிரமமுள்ளவரும் மிகுந்த பலமுள்ளவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமான பீஷ்மர் வஸுக்களின் ஸாராம்சத்தினால் சந்தனுவுக்குக் கங்காதேவியினிடம் பிறந்தார்.

வேதார்த்தமறிந்தவரும் பெருங்கீர்த்தியுள்ளவரும் சிறந்தமஹிமையுள்ளவருமாகிய ஒருபழமையான பிரம்மரிஷி திருடாமலிருக்கையில், அவரைத் திருடனென்று நினைத்து, ராஜா கழுமரத்தில் ஏற்றினான். ஆணிமாண்டவ்யரென்று சொல்லப்பட்ட அந்தப் பெரியபுகழ்படைத்தமஹரிஷி, முன்னே தர்மதேவதையைழைத்து, 'தர்மனே! நான் பாலயத்தில் ஒருபுகழியை எஃகினாற்குத்தியிருக்கிறேன்; அந்தப்பாபம்தான் எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது; வேறுபாபம் தெரியவில்லை; அந்தப்பாபத்தை அதற்கு ஆயிரம்மடங்குகொண்டதும் அல்லது அளவற்றதுமாகிய எனது இந்தத்தபஸு எப்படிஜயிக்காமற்போயிற்று; எந்தப்பிராணிகளைக் கொல்லுவதினும் பிராமணவதஞ்செய்வது மிகப்பெரிதாதலின் இந்தப்பாபத்தினால் நீ சூத்திரயோனியில் பிறப்பாய்' என்று சொன்னார். அந்தச்சாபத்தினால் தர்மதேவதையும் அந்த அபாரதத்திற்காக விதுரருபமாக வித்துவானாகவும் தர்மிஷ்டனாகவும் சூத்திரயோனியில் ஜனித்தான்.

ரிஷிக்கொப்பான ஸஞ்சயனென்னும் ஸூதன் கவல்கணனுக்குப்பிறந்தான். மஹாபலசாலியான கர்ணன் பிறக்கும்போதே கவசத்தைத் தரித்துக்கொண்டு குண்டலங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகத்தோடு குந்திபோஜன்பண்ணாகிய குந்தியினிடத்தில் ஸூரியனுக்குப்பிறந்தான்.

உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரும் பெருங்கீர்த்திபெற்றவரும் ஆதியும்அந்தமுமில்லாதவரும் உலகங்களைப் படைத்தவரும் எல்லாவற்றிற்கும் ஈஸ்வரரும் ஸ்வயமேபிரகாசிக்கின்றவருமான திருமால் லோகங்களை அனுக்கிரஹிப்பதற்காக வஸுதேவருக்குப் புத்ரராகத் தேவகியினிடம் அவதரித்தார். ஏவரை, அறியக்கூடாததும்

* இந்தஇடத்தில், அஅ - சுலோகங்களின்கதை பொருந்தாமையால் முன்பு விடப்பட்டது. பின்பு, சிலர்விருப்பத்தின்படி மொழிபெயர்க்கப்பெற்று 226-ம் டக்கத்திற்குப்பின் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. கிருஷ்ணசாரியரும் அந்த ஸ்லோகங்களுக்குத் தனி எண் கொடுத்திருத்தல் காண்க.

அழிவில்லாததுமான பிரம்மமென்றும்* மூன்றுகுணங்களும் சேர்ந்த மூலப் பாக்ருதியென்றும் தோஷமில்லாத ஆத்மாவென்றும் காரியப் பாக்ருதியாகிய மஹத்தென்றும் அஹங்காரம் முதலிய ஜடங்களுக்கு ஈசுவரரென்றும் அந்தர்யாமியென்றும் உலகமெல்லாம் அவர்செயலாயிருப்பதனாலும் நல்வினை தீவினைகளாகிய கருமங்களுக்கெல்லாம் பயன்களைக் கொடுப்பதனாலும் விஸ்வகர்மாவென்றும் † ஸத்வகுணமுள்ளவரென்றும் நித்யமான அக்ஷரமாகிய பிரணவரூபியென்றும் தேசத்தாலும் காலத்தாலும் ஸ்வரூபத்தாலும் அளவிடப்படாதவரென்றும் அசைவற்றவரென்றும் பிரகாசஞானரூபியென்றும் ‡ ஹம்ஸரென்றும் ஜீவன்களுக்கெல்லாம் தஞ்சமாயிருப்பதனாலும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஆத்மவாயிருப்பதனாலும் நாராயணரென்றும் தமக்குமேல் ஈஸ்வரனில்லாதவரென்றும் எல்லாவற்றையும் தாங்குகிறவரென்றும் ஜனனமில்லாதவரென்றும் ஸுக்ஷ்மங்களுக்கும் மேலான ஸுக்ஷ்மமென்றும் ஸ்வரூபம்மாறாதவரென்றும் ஒன்றிலும் பற்றில்லாத கைவல்யரென்றும் நிர்க்குணரென்றும் தாமே எல்லாமாயிருப்பவரென்றும் அநாதியென்றும் தாமே பிரம்மரூபமாயிருப்பவரென்றும் ஒரேதன்மையாயிருப்பவரென்றும் சொல்லுகின்றனரோ அந்தப்பரமபுருஷரும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் மூலபுருஷருமாகிய அந்த விஷ்ணுபகவான் தர்மத்தைநிலைநிறுத்துவதற்காக அந்தகர்யாதவர்களுக்குள் அவதரித்தார்.

அஸ்திரங்கள் தெரிந்தவர்களும் மிகுந்த பாக்ரமமுள்ளவர்களும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் § பாண்டித்திய முள்ளவர்களும் அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கவல்லவர்களும் கிருஷ்ணனை அனுஸரித்தவர்களுமாகிய ஸாத்யகியும் கிருதவர்மாவும் முறையே ஸத்தியகனிதத்தும் ஹிருதிகனிதத்தும் ஜனித்தனர். உக்ரமான தவமுள்ள பரத்வாஜமஹரிஷியினுடைய விழுந்துபோன வீரியம் ¶ த்ரோணியென்றும் பாத்திரத்தில் விருத்தியடைந்தது. அதிலிருந்து துரோணர் பிறந்தார். கௌதமகோத்ரத்திற் பிறந்த சரத்வானென்பவருக்கு நாணல்தண்டில் அசுவத்தாமாவின் தாயாரும் மஹாபலசாவி

* ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்.

[ரென்பது பழைய உரை.

† ஸத்வகுணத்தினாலுண்டான ஆத்மத்தானத்தினால் அடையத்தக்கவ

‡ ஸ்வயாஸ ஆஸ்ரமரூபமாக இருப்பவர் என்பது பழைய உரை. ஹம்ஸாவதாரம் செய்து பிரம்மாவுக்கு வேதோபதேசம் செய்ததினால் ஹம்ஸரென்பது.

§ ஆகிய ராமகிருஷ்ணர்கள் ஜனித்தனர் என்பது பழைய உரை.

¶ த்ரோணியென்பது மலையின்குகை என்பது பழைய உரை.

யானகிருபாசாரியரும் இரட்டையராகப்பிறந்தனர். அந்தத்துரோணருக்கு மஹாபலசாலியான அஸ்வத்தாமா பிறந்தார். அப்படியே அக்னியே நேரேவந்ததுபோலப் பிரகாசிக்கின்ற வீரனான திருஷ்டத்யும்னனும் துரோணரை அழிப்பதற்காக யஜ்ஞம் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது தனுஸையேந்திக்கொண்டு அக்னியிலிருந்து பிறந்தான். சிறந்த ஒளியுள்ளவனும் நல்ல லக்ஷணங்களுள்ளவனும் மேன்மையான அழகுள்ளவனாகச் சரீரத்தால் பிரகாசிக்கின்றவருமான கிருஷ்ணையும் யாகவேதிகையிற் பிறந்தான். பிரஹ்லாதர்சிஷ்யன் நக்னஜித் என்பவன்; அவனுக்கு ஸுபலன்பிறந்தான். அவனுடைய ஸந்ததி தேவதையின் கோபத்தினால் தர்மத்தைக்கெடுப்பதற்கு உண்டாயிற்று. அதனால் * ராஜ்யகாரியங்களில் நிபுணர்களாகிய † சகுனியும் துரியோதனன்தாயாரும் காந்தாரராஜாவாகிய ஸுபலனுக்குப் பிறந்தனர். கிருஷ்ணத்வைபாயனரால் விசித்திரவீரியனுடைய பாரியைகளிடத்தில் திருதராஷ்டிரராஜாவும் மஹாபலசாலியான பாண்டிவும் ஜனித்தனர். தர்மசாஸ்திரத்திலும் ராஜநீதியிலும் நிபுணரும் பிரம்மஜ்ஞானமுள்ளவரும் கூர்மையான புத்தியுள்ளவரும்பாபங்களை விலக்கியவருமாகிய விதுரர் கிருஷ்ணத்வைபாயனருக்குச் சூத்திரஜாதிஸ்திரீயின் கர்ப்பத்தில் ஜனித்தார். பாண்டிவுக்கு இரண்டி ஸ்திரீகளிடம் ஐந்துபுத்திரர்கள் ஒவ்வொருவரும் தேவர்களுக்குச் சமானமாகப் பிறந்தனர். அவர்களுக்குள் யுதிஷ்டிரர் குணங்களிற் சிறந்தவராயிருந்தார். தர்மதேவதையினிடமிருந்து யுதிஷ்டிரரும் வாயுவினிடமிருந்து பீமஸேனனும் இந்திரனிடமிருந்து அழகுள்ளவனும் ஆயுதம்பிடித்தவர்களிற் சிறந்தவனுமாகிய தனஞ்சயனும் பிறந்தனர். பெரியவர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்வதில் ஸூரத்தையுள்ளவர்களும் அழகிற் சிறந்தவர்களுமாகிய நகுலஸஹதேவர்கள் ஆசவினிதேவர்களால் இரட்டையாகப்பிறந்தனர். அவ்வாறே, சிறந்தஅறிவுள்ள திருதராஷ்டிரனுக்கும் துரியோதனன்முதலான நூறுபுத்திரர்கள் ஜனித்தார்கள். பாரதரே! அவர்களுள் யுயுத்ஸு-என்று சொல்லப்பட்ட கரணன், துச்சாஸனன், துஸ்ஸஹன், துர்மர்ஷணன், விகர்ணன், சித்திரஸேனன், விவிம்சதிரி, ஜயன், ஸத்தியவிரதன், புருமித்திரன், ஆகிய ‡ பதினொருவரும் மஹாரதர்கள். வைசியஜாதிப் பெண்ணிடம் பிற

* காந்தாரிக்கே ராஜ்யத்தில் விருப்பமிருப்பதாக இதனால் குறிப்பிக்கப்பட்டது.

† சகுனியும் காந்தாரியின் புத்திரர்களும் தர்மத்தைக்கெடுத்தவர்.

‡ துரியோதனனோடு பதினொருவர்.

ந்ததினால், யுயுத்ஸுவுக்கு * கரணன்என்பதுபெயர். ஸுபத்ரையினிடம் அர்ஜுனனுக்கு அபிமன்யு பிறந்தான். அவன் கிருஷ்ணனுடைய மருமகன்; மஹாத்மாவாகிய பாண்டிவின் பௌத்திரன். பாண்டவர்களுக்குத் திரௌபதியினிடம் ரூபமுள்ளவர்களும் ஸர்வசாஸ்திரங்களிலும் பாண்டித்யமுள்ளவர்களுமாகிய ஐந்துகுமாரர்கள் பிறந்தார்கள். யுதிஷ்டிரருக்குப் பிரதிவிந்தியனும், பீமஸேனனுக்கு ஸுதஸோமனும், அர்ஜுனனுக்குச் சுருதகீர்த்தியும், நகுலனுக்குச் சதாநீகனும், ஸஹதேவனுக்குப் பராக்ரமசாலியான சுருதஸேனனும் பிறந்தனர். பீமனுக்கு வனத்தில் ஹிமம்பையினிடம் கடோதகசன் பிறந்தான். துருபதனுக்குச் சிகண்டி பிறந்தான். அவன் முதலில் பெண்ணாகவிருந்து பிறகு ஆணானான். அவனை ஸ்தாணன்என்னும் யக்ஷன் துருபதராஜனுக்குப் பிரியஞ்செய்வதற்காகப் புருஷனாகச் செய்தான். அந்தக் கௌரவர்களுடைய பெரியயுத்தத்தில் சண்டைபோடுவதற்காக அநேகலக்ஷம் அரசர்கள் வந்துசேர்ந்தார்கள். அளவிடக் கூடாதவர்களான அவர்களுடைய நாமதேயங்கள் பதினாயிரவருஷங்களானாலும் முழுதும் சொல்லமுடியா. எவர்களால் இந்தப் பாரதசரித்திரம் விரிவாயிருக்கிறதோ அந்த முக்கியமாயுள்ளவர்களைப்பற்றிமட்டும் சொன்னேன்” என்று வைசம்பாயனர் சொன்னார்.

அறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

அ ம் ச ர வ த ர ண ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

ஜனமேஜயர், “பிராம்மணரே! எவர்கள் இப்போது சொல்லப்பட்டவர்களோ இன்னும்எவர்கள் சொல்லப்படாதவர்களோ அந்த ஆயிரக்கணக்கான அரசர்களும் மற்றவர்களுமாகிய அவர்கள் எல்லாரையும்பற்றிக் கேட்கவிரும்புகின்றேன். மஹானுபாவரே! தேவர்களுக்குச் சமானமாகிய மஹாரதர்கள் இந்தப் பூமியில் எதற்காக ஜனித்தார்களென்பதையும் எனக்குத் தெளிவாகச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

“அரசரே! இது தேவர்களுடைய ரஹஸ்யமென்று நாம்கேட்டிருக்கிறோம்; ஆகிலும், பிரம்மாவுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து நான்அதனை

* க்ஷத்திரியனுக்கு வைசம்பாயனாதிப் பெண்ணினிடம் பிறந்தவன் என்பது பொருள். சஎஎம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

உமக்குச்சொல்லுவேன். முன்னே ஜமதக்கியின்புத்திரரானபரசராமர் இருபத்தொருமுறை பூமியில் கூத்திரியர்களில்லாமற் செய்துவிட்டு மஹேந்திரமென்னும் சிறந்தபர்வதத்தில் தவஞ்செய்தார். ராஜாவே! உலகத்திலேயே கூத்திரியர்களில்லாமல் பரசராமரால் செய்யப்பட்ட பொழுது கூத்திரியஸ்திரீகள் புத்திரர்களை விரும்பி, பிராமணர்களிடம் சேர்ந்தனர். புருஷஸ்ரேஷ்டரே! பிராமணர்கள் உக்கிரமான நியமத்தோடேயே ஒவ்வொரு ருதுகாலத்திலும் அவர்களிடம் சேர்ந்தனர்; காமத்தாற் சேரவில்லை; * ருதுகாலமில்லாதபோதும் சேரவில்லை. அந்தப்பிராமணர்களால் அந்த ஆயிரக்கணக்கான கூத்திரியஸ்திரீகள் தர்ப்பந்தரித்தனர். ராஜாவே! அதன்பின், முன்னிலும் அதிகபராக்கிரமசாலிகளாகிய கூத்திரியர்களைப் பெற்றனர். மறுபடியும், கூத்திரியர்கள் விருத்தியடையும்படி புத்திரர்களையும் புத்திரிகளையும் பெற்றனர். இப்படிச் சிறந்ததவமுள்ள பிராமணர்களினால் கூத்திரியஸ்திரீகளிடத்திலுண்டாகி விருத்தியடைந்த கூத்திரியர்கள் தருமமும் தீர்க்காயுளும் பொருந்தியிருந்தனர். அப்போது நான்குவருணத்தார்களும் பிராமணர்களையேமேன்மையாகக்கொண்டிருந்தார்கள். (மனிதர்கள்) ருதுகாலத்திலேதான் ஸ்திரீகளைச் சேர்ந்தனர்; காமத்தாலும்சேரவில்லை; ருதுவில்லாதகாலத்திலும் சேரவில்லை. திரயக்ஜாதியிலுள்ள மற்றப்ராணிகளும் ருதுகாலத்திலேதான் பெண்களிடம் சேருகின்றன. பரதஸ்ரேஷ்டரே! அதுதான் ஸரி. ராஜாவே! அந்தத்தர்மத்தினால் அந்தஸந்ததிகள் தர்மத்தினுடையநியமங்கள் தவறாமல் அநேகநூற்றாண்டளவும் ஜீவித்திருந்தனர். மனுஷ்யர்களனைவரும் வ்யஸனமற்றும் நோயற்றுமிருந்தனர்.

சிறந்தயானையைப்போன்ற நடையுள்ளவரே! அதன்பின், ஸமுத்திரத்தை எல்லையாகவுடைய மலைகள், வனங்கள், நகரங்களுள்பட இந்தப்பூமிமுழுதையும் திரும்பவும் கூத்திரியர்கள் ஆண்டனர். மறுபடியும், கூத்திரியர்கள் இந்தப்பூமியைத் தருமமாக ஆளும்போது, பிராமணர்முதலிய வருணத்தார்கள் மிகுந்தஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். அரசர்கள் ஸ்னேஹத்தினாலும் கோபத்தினாலுமுண்டாகக்கூடிய தோஷங்களைவிலக்கித் தண்டிக்கத்தக்கவர்களுக்கு நியாயமாகத்தண்டனைவிதித்துக்கொண்டிராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தனர். கூத்திரியர்கள் அவ்வாறு தருமத்தைக் கடைப்பிடித்தபோது, நூறுயாகங்கள் செய்தவனாகிய தேவேந்திரன் ஸரியான இடத்திலும் ஸரியானகாலத்திலும் ஜனங்கள் திருப்திப்பபிம்படி இனியமழையைப் பெய்தனன். ராஜா

* ருதுகாலத்திலும் காமத்தாற் சேரவில்லையென்பது கருத்து.

வே! அப்போது யாரும் சிறுபிராயத்தில் இறக்கவில்லை. யௌவன வயஸு-வராத ஸ்திரீயை யாரும்சேர்ந்ததில்லை. பரதஸ்ரேஷ்டரே ! இவ்வாறு இந்தக்கடல்சூழ்ந்தபூமி ஆயுள்வளர்ந்திருந்த ஜனங்களால் நிறைந்திருந்தது. அப்போது கூடித்திரியர்கள் மிகுந்ததகிணைகளுள் ள மஹாயாகங்களைச் செய்தார்கள். பிராமணர்கள் வேதங்களை அங்குகளோடும் உபநிஷத்துக்களோடும் அத்தியயனஞ்செய்தார்கள். ராஜாவே! அக்காலத்தில் பிராமணர்கள் வேதத்தைவிக்கிரயஞ்செய்ய வில்லை. சூத்திரர்கள்ஸமீபத்தில் வேதத்தை உச்சரித்ததும் இல்லை. இந்தப்பூமியில் வைசியர்களும் விருஷபங்களைக்கொண்டிஉழும்போது இளைத்தவிருஷபங்களை நுகத்திற்கட்டவில்லை; அவற்றைப்போஷித்தனர். மனுஷ்யர்கள், கன்றுகள் பாலையேகுடிக்கும் நிலைமையிலிருக்கையில் மாடுகளைக்கறக்கவில்லை.வர்த்தகர்கள் விற்கவேண்டியவற்றை மோசஅளவுகளால் விற்கவில்லை. புருஷஸ்ரேஷ்டரே! மனிதர்கள் தர்மமே ஆதாரமென்றுநினைத்துத் தர்மத்தையேகவனித்துத் தர்மமானகாரியங்களுையே செய்தனர். ராஜாவே! எல்லாவருணத்தாரும் தம்தம்கருமங்களை விடாமலிருந்தனர். புருஷஸ்ரேஷ்டரே!அப்போது இவ்வாறு தருமம் ஓரிடத்திலும் குறையவில்லை. பரதஸ்ரேஷ்டரே! பசுக்களும் ஸ்திரீகளும் காலத்தில் பிரஸவித்தனர். விருகூங்களுக்கு அந்தஅந்தருதுக்களில் பூக்களும் காய்களும்உண்டாயின. அரசரே ! இவ்வாறு அப்போது கிருதயுகம் செவ்வையாகநடந்ததனால்பூமிமுழுதும் அநேகம்பிராணிகளால்அதிகமாகநிரப்பப்பட்டது. பரதஸ்ரேஷ்டரே! மனிதர்க்கரசே! இவ்வாறு மனுஷ்யலோகம் செவ்வையாக விருத்தியடைந்திருக்கையில் ராஜஸ்திரீகளிடம்அஸுரர்கள்ஜனித்தனர். தேவாஸுரயுத்தத்தில் தேவர்களால் அநேகந்தடவைஜயிக்கப்பட்டு ஐஸ்வரியத்திலிருந்து நீக்கப்பட்ட அஸுரர்கள் அப்போது ஸவர்க்கத்தைவிட்டு இந்தப்பூமியில் பிறந்தனர். ராஜஸ்ரேஷ்டரே ! பிரபுவே! பரிதபிக்கத்தக்கஅஸுரர்கள் இந்தப்பூமியில் ராஜாக்களாக இருக்கவிரும்பி மனுஷ்யர்களிடத்திலும் கோக்கள், அஸ்வங்கள், கழுதைகள், ஒட்டகங்கள், எருமைகள், மாம்ஸந்தின்கிற பிராணிகள், யானைகள், மான்கள்முதலியஅநேகம்பிராணிகளிடத்திலும்பிறந்தனர். ராஜாவே! எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமானபூமியானது, அந்தஅஸுரர்கள் தன்னிடத்தில்முன்னமே ஜனித்தும் இன்னும்ஜனித்துக்கொண்டு மிருப்பதனால் தன்னைத் தானாக நிலைநிறுத்துக்கொள்ள முடியாமற்போயிற்று. ஸவர்க்கலோகத்திலிருந்துவிழுந்த துகிபுத்திரர்களும் தனுபுத்திரர்களுமாகியஅஸுரர்கள் உடனே இந்தப்பூமியில் மிகுந்தகர்வ

முள்ள சில அரசர்களாகப்பிறந்தனர். மிகுந்த பராக்கரமுள்ளவர் களும் கர்வமுள்ளவர்களும் சத்ருக்களைப் பீடிப்பவர்களுமாகிய அவர்கள் பலரூபங்களையெடுத்துக்கொண்டு ஸமுத்ராஞ்சூழ்ந்த இந்தப்பூமியெல்லாம் வியாபித்தனர். பலத்தினால் பிராமணர்களையும் க்ஷத்திரியர்களையும் வைச்யர்களையும் சூத்ரர்களையும் மற்றப்பிராணிகளையும் பீடித்தனர். ராஜாவே! பராக்கரமத்தினால் கர்வங்கொண்ட அந்தஅஸுரர்கள் கொழுப்பினாலும் பலத்தினாலும் எல்லாப்பிராணிக்கூட்டங்களையும் பயமுறுத்திக்கொண்டும், வதஞ்செய்துகொண்டும், ஆங்காங்கு ஆஸ்ரமங்களிலிருந்த மஹரிஷிகளை உபத்ரவித்துக்கொண்டும், பிராமணர்களுக்கு விரோதிகளாக லக்ஷக்கணக்காகப் பூமியெங்கும் ஸஞ்சரித்தனர்.

ராஜாவே! இவ்வாறு பராக்கிரமத்தினாலும் பலத்தினாலும் கர்வங்கொண்ட அந்தஅஸுரஸ்ரேஷ்டர்களாற் பீடிக்கப்பட்ட இந்தப்பூமிதேவியானவள் பிரம்மாவினிடம் போனாள். பஞ்சபூதங்களின் சக்திகளாகிய திக்கஜங்களும் ஆதிசேஷன்முதலிய அஷ்டநாகங்களும் * குலபர்வதங்களும் அஸுரர்களின் பலத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட இந்தப்பூமியைத் தாங்குவதற்குக் சக்தியில்லாமற்போயின. ராஜாவே! அதனால், பூமிதேவியானவள் பாரம் தாங்கமுடியாமல் மிகுந்தபயத்துடன் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரம்மதேவரைச் சரணமடைந்தாள். சிறந்த மஹிமையுள்ள தேவர்களாலும் பிராமணர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் சூழப்பட்டவரும் † வந்திகளின் செய்கையை மேற்கொண்டிருக்கும் கந்தர்வர்களாலும் அப்ஸரஸுகளாலும் ஸந்தோஷத்துடன் ஸேவிக்கப்பட்டவருமான லோககர்த்தாவாகிய பிரம்மாவை அந்தப்பூமிதேவி கண்டு, அவர்ஸம்பத்திற்போய் நமஸ்காஞ்செய்தாள். பாரதரே! பிறகு, அந்தப்பூமி தனக்கு ரக்ஷணத்தை விரும்பிக்கொண்டு எல்லாத் திக்குப்பாலகர்களுடைய முன்னிலையிலும் பிரம்மதேவரிடம் தன்காரியத்தை விஜ்ஞாபனஞ்செய்தாள். ராஜாவே! பூமியினுடைய அந்தக்காரியமானது, உயர்ந்தஸ்தானத்திலிருப்பவரும் முதற்கர்த்தாவுமாகிய பிரம்மாவுக்கு முன்னமே தெரிந்திருந்தது. பாரதரே! ஜகத்தையே ஸ்ருஷ்டிசெய்தவர், தேவர்கள் அஸுரர்கள்முதலிய பிராணிகளின் மனத்திலுள்ளவற்றையெல்லாம் அறியாமலிருப்பரோ? மஹாராஜாவே! பூமிக்குராதரும் சக்தி

* 'ஸநகாம்' என்ற பாடத்தைவிட்டு 'ஸநகாஃ' என்றபாடம் கொள்ளப்பட்டது.

† வந்திகள்—ஸ்துதிபாடுவோர்.

யுள்ளவரும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதிகாரணரும் எல்லாவற்றையும் நடத்துகிறவரும் ஸுகத்தைத்தருபவருமாகிய பிரம்மாவானவர் அந்தப் பூமியைநோக்கி, 'பூமியே! நீ எந்தக்காரியத்திற்காக என்னிடம்வந்தாயோ அந்தக்காரியத்தைக்குறித்து எல்லாத்தேவர்களையும் அனுப்பப்போகிறேன்; எழுந்திரு; உன்னிடம்செல்' என்றுசொல்ல, அந்தப்பூமிதேவியும் சென்றாள்.

ராஜாவே! ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாகிய அந்தப்பிரம்மதேவர் இவ்வாறு சொல்லிப் பூமியைஅனுப்பிவிட்டு, எல்லாத்தேவர்களையும் நேரேபார்த்து, 'இந்தப் பூமியின்பாரத்தை நிவிருத்திசெய்வதற்காக நீங்கள் தேவருபத்தை மறைத்து உங்கள் அம்சங்களைக்கொண்டு தனித்தனியாக இந்தப்பூமியிலேயே ஜனியுங்கள்' என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். அப்படியே கந்தர்வக்கூட்டங்களையும் அப்ஸரஸூக்கூட்டங்களையும் அழைத்து அவர்களெல்லாரையும் பார்த்து, 'நீங்கள் உங்கள் இஷ்டப்படி உங்கள் அம்சங்களைக்கொண்டு மானிடர்களாகப்பிறப்பீர்கள்' என்று சொல்லி, செய்யவேண்டியகாரியத்தைக் கட்டளையிட்டார். அதன்பின், அந்த இந்திராதிதேவர்களெல்லாரும் யதார்த்தமும் காரியமுள்ளதும் ஹிதமுமாகிய அந்தத் தேவஸ்ரேஷ்டரான பிரம்மாசொன்ன சொல்லைக்கேட்டு, உடனே அதனை அங்கீகரித்தார்கள். பிறகு, அவர்களெல்லாரும் தங்கள் அம்சங்களினால் பூலோகத்துக்குப்போக நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு, சத்துருக்களை ஸம்ஹரிப்பவரும் வைகுண்ட வாஸியுமான நாராயணரிடம்சென்றனர். சக்கரத்தையும் கதாயுத்தையும் கையிலேந்தியவரும் பீதாம்பரத்தைத்தரித்தவரும் கரியதிருமேனியுள்ளவரும் நாபியிற்கமலமலரையுடையவரும் அஸூரர்களைக் கொல்லுபவரும் அகலமும் அழகும் விசாலமுமான கண்களையுடையவரும் பிரம்மாவுக்குநாதரும் தேவர்களுக்குப்பிரபுவும் சிறந்தசக்தியுள்ளவரும் ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மறுவை அடையாளமாகவுடையவரும் ஐம்புலன்களையும் ஆளுகிறவரும் எல்லாத்தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பெற்றவருமாக இருப்பவரெவரோ அந்தப் புருஷோத்தமரைப்பார்த்து, இந்திரன், 'பூமியைச்சக்திசெய்வதற்காகத் தேவரீர் அம்சத்தினால் அவதரிக்கக்கடவீர்' என்று பிரார்த்தித்தான். ஹரியும் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அவனுக்கு விடையளித்தனர்.

அம்சாதவதரணபர்வம் முற்றிற்று.

அறபத்தாராவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம்.

பிறகு, இந்திரன் தானும் தேவர்களுடன்கூட ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமியில் அம்சங்களைக்கொண்டு ஜனிப்பதாக நாராயணரிடம் பிரதிஜ্ঞை செய்தான். இந்திரன் தானே எல்லாத் தேவர்களுக்கும் கட்டளையிட்டு மறுபடியும் நாராயணருடைய ஸ்தானமாகிய அந்தவைகுண்டத்திலிருந்து சென்றான். அந்தத்தேவர்கள், அஸுரர்களை அழிப்பதற்காகவும் எல்லாலோகங்களுக்கும் நன்மைசெய்வதற்காகவும் ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் பூமியில் ஒவ்வொருவராக இறங்கினர். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, தேவர்கள் தங்களிஷ்டப்படி பிரம்மரிஷிகளின் வம்சங்களிலும் ராஜரிஷிகளின் வம்சங்களிலும் ஜனித்தார்கள். அஸுரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் கந்தர்வர்களையும் நாகர்களையும் இன்னும் மனிதர்களைத் தின்கிற வேறு அநேகம் பிராணிகளையும் கொன்றனர். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அந்தத்தேவர்கள் பிறந்ததுமுதல் பலசாலிகளாக இருந்ததனால் குழந்தையாயிருக்கும்போது கூட அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் நாகர்களும் அவர்களைக் கொல்லமுடியவில்லை” என்று வைசம்பாயனர் சொல்லினர்.

ஜனமேஜயர், “தேவாஸுர்க்கூட்டங்கள் கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸுகள் மனிதர்கள் யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்கள் எல்லாருடைய உத்பத்தியையும் ஆதிமுதல் முழுதும் தெளிவாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஜனனத்தைப்பற்றியும் நீர் சொல்லவேண்டும்” என்கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

“அப்படியே ஆகட்டும்; பிரம்மாவுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, தேவர்கள்முதலான ஜனங்களுடைய பிறப்பு இறப்புக்களை நான் உமக்குத் தெளிவாகச் சொல்லப்போகிறேன். மரீசி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ரது ஆகிய இந்த ஆறு மஹரிஷிகள் பிரம்மதேவர் மனத்தினால் ஸ்ருஷ்டித்தபுத்ரர்களென்று பிரவித்தமானவர்கள். மரீசியினுடைய புத்ரர் கஸ்யபர். மிகுந்தமஹிமையுள்ள தக்ஷருடைய பெண்கள் பதினமூவர், கஸ்யபரால் அடியில்வரும் ஸந்ததிகளை உண்டாக்கினர். புருஷஸ்ரேஷ்டரே! பாரதரே! அதிதி, திதி, தனு, காலீ, தரூயு, வமிம்ஹிகை, குரோதை, பிராதை, விஸ்வை, வினதை, கபிலை, முனி, கத்ரு இவர்கள் தக்ஷபுத்ரிகள். இவர்களுக்குப் பராக்

கிரமசாலிகளான பிள்ளைகளும் பேரர்களும் எண்ணில்லாதவர்கள் உண்டானார்கள்.

அதிதியினிடம் லோகங்களுக்கெல்லாம் ஈஸ்வர்களாகிய பன்னிரண்டு ஆதித்யர்கள் பிறந்தார்கள். பாரதரே! அவர்களைப்பெயர்க ளோடு உமக்குச்சொல்வேன். அவர்கள் தாதா, மித்ரன், அர்யமா, சக்ரன், வருணன், அம்சன், பகன், விவஸ்வான், பூஷா, ஸவிதா, த்வஷ்டா, விஷ்ணு என்று பன்னிரண்டுபேர்கள். எல்லா ஆதித்யர்களிலும் கடைசியவனாகிய விஷ்ணு குணங்களிற்சிறந்தவன்.

ஹிரண்யகசிபு ஒருவன்தான் திதியின்புத்ரனென்று சொல்லப் பட்டவன். ஸ்ரேஷ்டனாகிய அந்தஹிரண்யகசிபுவுக்குப் பிரவித்தமானபெயருள்ள புத்ரர்கள் அடியில்வரும் ஐவர்கள். அவர்களுள், பிரஹ்லாதன் ஜ்யேஷ்டன்; அடுத்தவன் ஸம்ஹலாதன்; மூன்றாமவன் அனுஹலாதன்; அவனுக்குப்பின், சிபி, பாஷ்கலனென்னும் இருவருமாவர். பாரதரே! விரோசனன், சும்பன், நிகும்பனென்று பிரஹ்லாதனுக்கு மூன்றுபுத்ரர்கள். அவர்கள் எங்கும் பிரவித்தமானவர்கள். சிறந்த பராக்ரமமுள்ள பவிஒருவன்தான் விரோசனனுடைய புத்ரன். பாணனென்னும் அஸுஸ்ரேஷ்டன் பவிபின்புத்ரனென்று பிரவித்தன். அவன் மிகுந்தஸம்பத்துள்ளவன். அவன் மஹாகாலரென்று சொல்லப்பட்ட ருத்ரருடையதாஸன்.

பாரதரே! தனுவுக்கு * நாற்பதுபுத்ரர்கள். அவர்கள் எங்கும் பெயர்பெற்றவர்கள். அவர்களுக்குள் ஜ்யேஷ்டனும் புகழ்பெற்றவனுமாகிய விப்ரசித்தியென்பவன் ராஜாவாயிருந்தான். சம்பரன், நமுசி, பெயர்பெற்ற புலோமன், அஸிலோமன், கேசி, தூர்ஜயன், அயசிரன், அஸ்வசிரன், சூரனாகிய அஸ்வசங்கு, ககனமூர்த்தா, வேகவான், கேதுமான், ஸ்வர்பாஹு, அஸ்வன், அஸ்வபதி, வ்ருஷ்பர்வா, அஜகன், அஸ்வகர்வன், ஸ்லக்ஷ்மன், மிகுந்தபலமுள்ள துஹுண்டன், † இஷுபாத், ஏகசக்ரன், விருபாக்ஷன், ‡ ஹரன், அஹரன், நிசந்திரன், நிகும்பன், குபடன், கபடன், சரபன், சலபன், ஸூர்யன், சந்த்ரமஸ் இவர்கள்தாம் தனுவின்வம்சத்தில் § பெயர்பெற்ற தான

* 'சத்வாரிம்சத்' என்ற இடத்தில் 'சதுஸ்திரிம்சத்' என்று பாடமிருக்க வேண்டும். வேறுசிலரும் இப்படியே அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

† ஏகபாத் என்றும் பாடம்.

‡ மஹோதரன் என்பது வடதேசபாடம். 68-வது அத்தியாயத்தில் ஹரன் அஹரன் என்பவர்களுக்கு ஸந்ததி சொல்லியிருக்கிறது. மஹோதரனுக்கு ஸந்ததி சொல்லவில்லை. § மந்தவர்களின் பெயர் பிரவித்தமாக இல்லை.

வர்களென்று சொல்லப்பட்டவர்கள். தேவர்களுக்குள் ஸூரியசந்திரர்கள் வேறு, அஸுரஸ்ரேஷ்டர்களுக்குள் ஸூரியசந்திரர்கள் வேறு என்று சொல்லப்பட்டனர். மஹாராஜாவே! தானவவம்சத்தில் பிறந்தவர்களும் ப்ரவித்தர்களும் வீரர்களும் மிக்கபலசாலிகளுமான ஏகாக்ஷன், ம்ருதபன், ப்ரலம்பன், நரகன், வாதாபி, சத்ருதபனன், அஸுரஸ்ரேஷ்டனாகிய சடன், கவிஷ்டன், வரூயு, தீர்க்கஜிஹ்வன் ஆகிய இறந்தப்பதின்மரும் தனுவின்புத்ரர்களே. பாரதரே! அவர்களுடைய புத்ரர்களையும் பௌத்ரர்களையும் எண்ணுதல் முடியாது. வம்ஹிகையென்பவன், ராகு, சந்திரார்க்கமர்த்தனன், ஸுசந்திரன், சந்திரஹர்த்தா, சந்திரப்ரமர்த்தனன் என்ற புத்ரர்களைப் பெற்றான்.

குருரையான குரோதையினுடைய குருரமானஸ்வபாவமுள்ள புத்ரர்களும் பௌத்ரர்களும் எண்ணில்லாதவர்கள். அவர்கள் கொடிய செய்கையுள்ளவர்களும் சத்துருக்களை அழிக்கிறவர்களுமாகிய குரோதவசர்கள் என்று பெயருள்ள ஒருகூட்டமாயிருந்தார்கள். விஷ்ணுன், பலன், வீரன், வருத்ராஸுரன் என்ற நான்கு அஸுரஸ்ரேஷ்டர்கள் தலையுவின் புத்ரர்கள்.

யமனைப்போன்றவர்களும் ஹிம்லிக்ஷிதவர்களும் அஸுரர்களுக்குள் பெரியவீரர்களென்று பெயர்பெற்றவர்களும் எதிரிகளைத் துன்பப்படுத்துகிறவர்களுமாகிய விநாசனன், குரோதன், குரோதஹந்தா, குரோதசத்ரு இவர்களும் காலகேயர்களென்று பெயர்பெற்ற இன்னும் சிலரும் காலையினுடைய கியாதிபெற்ற புத்ரர்கள். பிருகு மஹரிஷிபுத்ரரான சுக்ராசாரியர் அஸுரர்களுக்குப் புரோஹிதராக இருந்தார். தேஜவில் ஸூரியனைப் போன்றவர்களும் பிரம்மலோகத்துக்குப் போகத்தக்கவர்களுமாகிய த்வஷ்டாவும், அவனுக்குப்பின் அத்ரியும், மற்ற இருவர்களான ரௌத்ரனும் கர்மியுமாகிய இந்தநாலு புரோஹிதர்களும் சுக்ராசாரியரின் புத்ரர்களென்று பிரவித்தர்கள்.

இவ்வாறு, பரக்கிரமசாலிகளான தேவாஸுரர்களின் வம்சோத்தபத்தியை நான் புராணத்திற் கேட்டிருந்தபடி உமக்குச்சொன்னேன். ராஜாவே! இவர்களுடைய ஸந்ததியை முழுதும் எண்ணமுடியாது. அதைச்சேர்ந்த உட்பிரிவும் அளவில்லாதது. தார்க்ஷ்யன், அரிஷ்டநேமி, கருடன், அருணன், ஆருணி, வாருணி, இவர்கள் வினையை யின் புத்ரர்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றார். சேஷன், அநந்தன், வாஸுகி, தக்ஷகன், கூர்மன், குலிகன் இவர்கள் கத்ருவின் புத்ரர்களென்று சொல்லப்பட்டவர்கள். ராஜாவே! பீமஸேனன்,

உக்ரஸேனன், ஸுபர்ணன், வருணன், கோபதி, திருதராஷ்டிரன், ஸூரியவர்ச்சஸ், ஸத்யவாக்கு, அர்க்கபர்ணன், பெயர்பெற்ற பிரயுதன், பீமன், பிரவித்தனும் எல்லாந்தெரிந்தவனும் ஜிதேந்திரியனுமாகிய சித்ரரதன், சாலிசிரஸ், பர்ஜன்யன், கலி, நாரதன்என்ற இந்த தேவகந்தர்வர்கள் முனியென்பவளுக்குப் பிள்ளைகளாகச் சொல்லப்பட்டனர். பாரதரே ! இதன்மேல் இன்னும் அநேகவம்சங்களை உமக்குச் சொல்வேன். அனவத்யை, மனு, வம்சை, அஸுரை, மார்க்கணப்பிரியை, அருபை, சுபகை, பாவி இந்தப்பெண்களைப் பிராதையென்பவள் பெற்றாள். வித்தன், பூர்ணன், பர்ஷிஸ், பெரியகீர்த்தியுள்ள பூர்ணயுஸ், பிரம்மசாரி, ரதிகுணன், ஸுபர்ணன், விஸ்வாவஸு, பானு, ஸுசந்திரன், இந்தத் * தேவகந்தர்வர்கள் ப்ராதையின் புத்திரர்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்.

நல்ல லக்ஷணங்களோடுகூடிய பிரவித்தமாகச்சொல்லப்போகிற அப்ஸரஸுகளின் வம்சத்தைச் சுபமானஸுபகாதேவியானவள் முன்னே தேவரிஷிக்குப்பெற்றாள். அவளிடத்தில் அலம்புஷை, மிச்சரகேசி, வித்யுத்பர்ணை, திலோத்தமை, அருணை, ரக்ஷிதை, ரம்பை, மனோரமை, கேசினி, ஸுபாஹு, ஸுரதை, ஸுரஜை, ஸுப்ரியை இந்த அப்ஸரஸுகள் உண்டானார்கள். அதிபாஹு, பெயர்பெற்ற ஹாஹா, ஹூஹூ, தும்புரு, இந்தநான்குகந்தர்வர்ப்ரேஷ்டர்களும் ஸுபகையின்புத்திரர்கள். அமிர்தம், பிரம்மணர்கள், பசுக்கள், கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸுகள் இவர்கள் கபிலையின்புத்திரர்கள் என்பது பூர்வகல்ப சரித்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதமாக எல்லாப் பிராணிகளின் ஜனனத்தைப்பற்றியும் உமக்கு நான் சொன்னேன். கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸுகள், நாகர்கள், கருடர்கள், ருத்திரர்கள், தேவர்கள், கோக்கள், சிறப்புற்றவர்களும் புண்ணியகர்மங்கள் செய்யவர்களுமாகிய பிராமணர்கள் ஆகிய எல்லாருடைய உத்பத்தியையும் சரியாக நிர்ணயித்துச்சொன்னேன். இஃது ஆயுளையும் புண்ணியத்தையும் பாக்கியத்தையும் கொடுப்பது; கேட்பதற்கு ஸுகமானது; அஸுலையின்றி எப்போதும் கேட்கவும் கேட்பிக்கவும் வேண்டியது. இந்த மஹாத்மாக்களுடைய வம்சத்தைப் பிராமண ஸன்னிதானத்திலும் தேவதாஸன்னிதானத்திலும், நியமத்துடன், எவன் படிப்பானோ அவன் பூர்ணமான ஸந்ததிலாபத்தையும் கீர்த்தியையும் இறந்தபின் மேலானலோகத்தையும் அடைவான்.

* தேவஜாதியைச்சேர்ந்த கந்தர்வர்கள்.

அறுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.
ஸம் பவபர்வம் (கோடர்ச்சி.)

பிரம்மாவின் மனத்திலிருந்து பிறந்த புத்திரர்களாகிய ஆறு மஹரிஷிகளையும் தெரியுமே. மிகுந்த தேஜஸுள்ளருத்திரருடைய புத்திரர் பதினொருவரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். மிருக வ்யாதர், ஸர்ப்பர், பெரியகீர்த்தியுள்ள நிருருதி, அஜைகபாத், அஹிர்ப் புத்னியர், வீரராகியபிஞ்சு, தஹனர், ஈஸ்வரர், பெரியதேஜஸுள்ள கபாலி, ஸ்தாணு, மஹிமையுள்ளவராகிய பகன் ஆகிய இவர்கள் பதினொருருத்திரர்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். மிகுந்தமஹிமையுள்ள மரீசி, அங்கிரஸ், அத்ரி, புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ரது என்ற இந்த ஆறுமஹரிஷிகளும் பிரம்மாவின்புத்திரர்கள். உறுதியான தபஸுள்ளவர்களும், எல்லாலோகத்திலும் பெயர்பெற்றவர்களுமாகிய ப்ருஹஸ்பதி, உதத்தியர், ஸம்வர்த்தர் என்ற மூவரும் அங்கிரவின்புத்திரர்கள். ராஜாவே! அத்திரியினுடைய புத்திரர்கள் அநேகர்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர். அவர்களெல்லாரும் வேத விக்துக்களும் தவத்தில் லித்திபெற்றவர்களும் அடங்கின மனமுள்ளவர்களுமாகிய மஹரிஷிகள். மனுஷ்யஸ்யோஷ்டரே! ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களும்* கின்னரர்களும் யக்ஷர்களும் சிறந்தஞானமுள்ள அந்தப்புலஸ்த்யருடைய புத்திரர்கள். ராஜாவே! சரபங்களும் லிம்ஹங்களும் † கிம்புருஷர்களும் புலிகளும் கரடிகளும் ஓநாய்களும் புலகருடைய ஸந்ததிகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன. க்ரது என்பவருக்கு ஸூர்யனோடுகூட ஸஞ்சரிக்கிறவர்களும் ஸத்யத்தையும் தவத்தையுமே முக்கியமாகக் கொண்டவர்களுமென்று மூன்றுலோகத்திலும் பெயர்பெற்ற அவரைப்போன்ற வாலகில்யர்களென்னும் புத்திரர்கள் உண்டாயினர்.

ராஜாவே! சாந்தமான மனமுள்ளவரும் மிகச்சிறந்த தவமுள்ளவருமாகிய தக்ஷரென்னும் மஹிமைபொருந்திய ரிஷி பிரம்மாவின் வலக்கைக்கட்டைவிரலினின்றும் பிறந்தார். மஹாத்மாவான தக்ஷருடையபாரியை பிரம்மாவின் இடக்கைக் கட்டைவிரலினின்றும் பிறந்தாள். அவளிடம் அந்தத்தக்ஷரென்னும் ரிஷி ஐம்பதுபெண்களைப் பெற்றார். அழகான தேகமுள்ளவர்களும் கமலம்போன்ற கண்களை

* குதிரைமுகமும் மனிதஉடம்பும் உடையவர்கள்.

† மனுஷ்யமுகமும் குதிரைஉடம்பும் உடையவர்கள்.

யுடையவர்களுமாகிய அந்தப்பெண்கள் அனைவரையும் தக்ஷரென்னும் பிரஜாபதியானவர் புத்திரனில்லாமையால் * புத்திரிகைகளாக வைத்துக்கொண்டார். ராஜாவே! அவர் தர்மதேவதைக்குப் பத்துப் பெண்களையும் சந்திரனுக்கு இருபத்தேழுபெண்களையும் கஸ்யபருக்குப் பதினமூன்றுபெண்களையும் தேவதாவிவாஹக் கிரமமாகக் கன்னிகாதானஞ்செய்தார். தர்மதேவதையின் பத்திரிகளுடைய பெயர்களைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். கீர்த்தி, லக்ஷ்மி, † திருதி, ‡மேதை § புஷ்டி || ஸ்ரத்தை, ¶ கிரியை, § புத்தி, ** லஜ்ஜை, †† மதி இந் தக்குணங்களின் அநிஷ்டான தேவதைகளாகிய பத்துக்கன்னிகைகள் தர்மதேவதையின் பத்திரிகளானார்கள். இவர்களையே தர்மத்துக்கு மார்க்கமென்று பிரம்மா ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். சந்திரனுடையபத்திரிகள் இருபத்தேழுபேர்களும் உலகத்தில் பிரவித்தமானவர்கள். காலத்தைத் தெரிவிப்பதற்குப் பிரவர்த்தித்தவர்களும் பிரவித்தமான தபஸுள்ளவர்களாகிய சந்திரன் மனைவியரெல்லாரும் உலகநடைகளை நடத்துவதனால் †† நக்ஷத்திரங்களென்றபெயர்பெற்றவர்கள். ரிஷியாகிய தர்மதேவதை பிரம்மவினுடைய புத்திரர். தக்ஷப்பிரஜாபதியும் பிரம்மவினுடைய புத்திரரே. அஷ்டவஸுக்களும் தர்மதேவதையின் புத்திரர்கள். அவர்களின் விவரத்தைப்பற்றிச் சொல்வேன். தான், த்ருவன், ஸோமன், அஹஸ், அநிலன், அநலன், ப்ரத்யூஷன், ப்ரபாஸன் ஆகிய இவர்கள் அஷ்டவஸுக்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர். தான், தூம்ரையினுடைய புத்திரன்; த்ருவன் பிரமவித்தியினுடைய புத்திரன்; ஸோமன் மனஸ்வினியின் புத்திரன்; அநிலன் சுவாஸையின் புத்திரன்; அஹஸ் என்பவன் ரதையின் புத்திரன்; அநிலன் சாண்டிலியின் புத்திரன்; ப்ரத்யூஷனும் ப்ரபாஸனும் ப்ரபாதையின் புத்திரர்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர்.

த்ரவிணனும் ஹுதஹவ்யவஹனும் தானுடைய புத்திரர்கள். வைதண்டியன், சிரமன், சாந்தன், முனி இவர்கள் ஆபனுடைய புத்திரர்கள். உலகங்களை நடத்துகின்ற பகவானாகிய காலபுருஷன் துருவனுடைய புத்திரன். ஸோமனுடைய புத்திரன் வர்ச்சசுள்ளன்பவன்.

* எந்தப்பெண்ணின் ஐயேஷ்டபுத்திரனைத் தான் எடுத்துக்கொள்வதாகப் பிதா கலியாணஞ்செய்யும்போதே ஏற்படுத்திக்கொள்ளுகிறானே அவனுக்குப் புத்திரிகை என்று பெயர்.

† திருப்தி. ‡ ஸ்திரபுத்தி. § தேகபலம். || நம்பிக்கை. ¶ செய்கை. § நிச்சயம். ** வெட்கம். †† விவேகம். †† அழிவில்லாதவை.

அவனாலேதான் எல்லாரும் தேஜஸுள்ளவர்களாவது. சிசிரன், பிராணன், ரமணன் இவர்கள் மனோஹரையின் புத்ரர்கள். ஜ்யோதி, சமன், சாந்தன், முனி இவர்கள் அஹவின்புத்ரர்கள். சரவணத்திற் பிறந்த ஸ்ரீமானுகிய குமாரக்கடவுள் அக்னியென்று சொல்லப்பட்ட அந்நனுடையபுத்ரர். சாகன், விசாகன், நைகமேயன் இவர்கள் அவருக்குப்பின் பிறந்தவர்கள். க்ருத்திகாதேவி எடுத்துவளர்த்த தனல் அவர் கார்த்திகேயரென்றும் சொல்லப்படுகிறார். சிவையென்பவள் அநிலனுடைய பார்யை; அவளிடம் அநிலனுக்கு மனோஜவனும் அவஜ்ஞாதகதியுமாகிய இரண்டிபுத்ரர்கள் பிறந்தார்கள். தேவலர் என்று பெயருள்ளரிஷியைப் ப்ரத்யூஷனுடைய புத்ரரென்று அறிகின்றனர். தேவலருக்குப் பொறுமையுள்ளவர்களும் ஞானவான்களுமாகிய இரண்டிபுத்ரர்கள் இருந்தார்கள். ப்ருஹஸ்பதியின் ஸஹோதரியும் பிரம்மஜ்ஞானமுள்ளவருமாகிய யோகவித்தையென்னும் சிறந்தபெண் உலகமெங்கும் தடையின்றிச் சஞ்சரித்தாள். அவள் வஸுக்களில் எட்டாமவனாகிய ப்ரபாஸனுடையபார்யை; சிற்பவிஷயத்தில் பிரம்மாவும் அனேகஆயிரம் கைத்தொழில்களைச்செய்கிறவனும் தேவர்களுக்குத் தச்சனும் எல்லாப்பூஷணங்களையும் செய்பவனும் சிற்பிகளுக்கெல்லாம் ராஜாவுமாகிய சிறந்தமஹிமையுள்ள விஸ்வகர்மா அவளிடம் ஜனித்தான். அவன் தேவர்களுக்கு ஆகாயத்திற்செல்லும் விமானங்களைச்செய்தான். அம்மஹாத்மாவின் சிலபத்தை மனிதர்களும் அனுஸரிக்கின்றனர். அழிவில்லாத அந்த விஸ்வகர்மாவை எப்போதும் பூஜையுஞ்செய்கின்றனர்.

எல்லாலோகங்களுக்கும் ஸுகத்தைச்செய்கிறபகவானான தர்ம தேவதை மனுஷ்யசரீரத்துடன் பிரம்மாவின் வலஸ்தனத்தைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்பீட்டார். அவருக்கு எல்லாப்பிராணிகளுடைய மனஸையும் கவருகின்றவரும், தேஜவிலால்உலகங்களைத்தாங்குகின்றவருமாகிய சமன், காமன், ஹர்ஷன் என்ற மூன்று சிறந்தபுத்ரர்கள் பிறந்தார்கள். காமனுடையபார்யை * ரதி; சமனுடையபார்யை † ப்ராப்தி; ஹர்ஷனுடையபார்யை ‡ நந்தை. அவர்களைப்பற்றியே உலகங்கள் நிலைபெறுகின்றன. ராஜஸ்ரேஷ்டரே! மரீசியின்புத்ரர் கர்யபர், கர்யபருக்குத் தேவர்களும் அஸுரர்களும் பிறந்தார்கள். அவர்தாம் லோகங்களுக்கே உத்பத்திகாரணம். விஸ்வகர்மாவின்பெண் ஸலிரயனுடைய பார்யையானால். அந்தமஹானுபாவை பெண்குதிரைவடிவமெடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் அஸ்வினிதேவர்களிருவரையும்பெற்

* ரதி = ஸுகம். † பிராப்தி = கிடைத்தல். ‡ நந்தா = குறைவின்மை.

முள். ராஜாவே! அதிதியின்புத்ரர்கள் சக்ரன்முதலான பன்னி ரண்டிபேர்கள் தாம். அவர்களுள் கடைசியிற்பிறந்தவர் விஷ்ணு. அவர் லோகங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறார். இப்படி *தேவர் களின்வகை முப்பத்துமூன்று. அவர்களுடைய வம்சங்களையும், பக்ஷங்களையும், குலங்களையும், கணங்களையும் நான் உமக்குச் சொல்வேன். ருத்ரர்களுக்கும் ஸாத்யர்களுக்கும் மருத்துக்களுக்கும் கிருஷ்ண பக்ஷம், சக்ரனையும் விஸ்வேதேவர்களையும் வஸுக்களைச் சேர்ந்தவர்களாக அறியவேண்டும். வினதையின் புத்ரர்களும், சிறந்த பல முள்ளவர்களுமாகிய அருணன் கருடனிருவரும், ப்ருஹஸ்பதிபகவானும் ஆதித்யர்களிலேயே சேர்த்து எண்ணப்படுகின்றனர். அஸ்வினீ தேவர்களையும் ஒஷ்திகளெல்லாவற்றையும் † பசுக்களையும் யக்ஷகளை மென்று அறியும். ராஜாவே! இந்தத்தேவகளைங்களை வரிசையாக உமக்குச் சொன்னேன். மனிதன் இவர்களைச் சொல்வதினால் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான்.

பகவானாகிய பிருகுமஹரிஷி, பிரம்மாவின் ஹ்ருதயத்தைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்டவர். கவியும் ‡ கவியின்புத்ரரும் நவக்ரஹங்களில் ஒருவருமாகிய சக்ரர் பிருகுவின்புத்ரர். அவர் மூன்று லோகங்களும் ஜீவிப்பதற்காக மழை மழையின்மை பயம் பயமின்மை இவைகளைச் செய்யும்படி. பிரம்மாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்டு உலகத்தைச்சுற்றுகிறார். யோகத்தில் ஆசாரியரும் சிறந்தநூனமுள்ளவரும் கூர்மையான புத்தியுள்ளவரும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவரும் உறுதியான வரதமுள்ளவருமாகிய சக்ராசாரியர் அஸுரர்களுக்கும் † தேவர்களுக்கும் குருவாயிருந்தார். அந்தப் பிருகுபுத்ரரான சக்ரர் பிரம்மாவினால் உலகத்தின்லாபத்திற்கும் சேஷமத்திற்குமாக நியமிக்கப்பட்ட போது ப்ருகு, ஜ்வலிக்கிறதபஸுள்ளவரும் தர்மத்திலேயே சித்தமுள்ளவரும் புகழ்பெற்றவருமாகிய ச்யவனரென்று பெயருள்ள மற்றொரு சிறந்தபுத்ரரை உண்டிபண்ணினார். பரதவம்சத்தில் பிறந்தவரே! அவர் தம் தாயாரைப் புலோமாவென்னும் ராக்ஷஸனிடமிருந்து விடுவிப்பதற்காகக் கோபத்தினால் கர்ப்பத்திலிருந்து வெளிவந்தவர். ஆருஷியென்ற பெயருள்ள மனுவின்பெண், சிறந்தநூனமுள்ள அந்த ச்யவனருடைய பத்னி. அவளிடத்தில் பெரும்புகழுள்ளவரும் மிகு

* வஸுக்கள் 8, ருத்ரர்கள் 11, ஆதித்யர்கள் 12, பிரஜாபதி, வஷ்டு

† நாலுகாலுள்ளவை.

[காரன் 2 ஆக 33.

‡ பரந்தநூனமிருந்ததனால் பிருகுவுக்கும் கவியென்று பெயர்.

§ ப்ருஹஸ்பதிபுத்ரனாகிய கசனுக்கு வித்யோபதேசஞ் செய்ததனால் தேவகுருவானார்.

ந்த தேஜஸுள்ளவரும் மிகுந்தசக்தியுள்ளவரும் சிறுபிராயத்திலே யே குணங்கள் நிரம்பியவருமாகிய ஒளர்வர் தொடையைப்பிளந்து கொண்டு பிறந்தார். ஒளர்வருடைய புத்ரர் ரிசீகர். ரிசீகருக்கு ஜமதக்னிபிறந்தார். மஹாத்மாவாகிய ஜமதக்னிக்கு நான்குபுத்திரர் இருந்தனர். இராமர் அவர்களுக்கெல்லாம் கடைசியாகவும் முதன்மையான குணங்களுள்ளவராகவும் இருந்தார். அவர் எல்லா அஸ்திரங்களிலும் நிபுணர்; ஷுத்ரியர்களை அழித்தவர்; ஜிதேந்திரியர். ஒளர்வருக்கு ஜமதக்னிமுதலான நூறுபுத்ரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அனேகம் ஆயிரம்புத்ரர்கள் உண்டானார்கள். அவர்கள் பூமியில் மிகுதியாக ஆனார்கள்.

பிரம்மாவுக்கு வேறிரண்டு புத்ரர்களிருந்தார்கள். அவர்களிடத்தில்* லக்ஷணமென்பது இருக்கின்றது. அவர்கள் உலகத்தில் தாதா விதாதாவென்று சொல்லப்பட்டவர்கள்; மனுவினுடன் இருப்பவர்கள், தாமரைமலரை இருப்பிடமாகவுடைய மங்களகரையான டீலக்ஷமி தேவி அவர்களுடைய ஸஹோதரி. ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற குதிரைகள் அந்த லக்ஷமியினுடைய மனத்திலுண்டான ஸந்ததிகள். § வருணனுடைய பார்வையாகிய ஜ்யேஷ்டாதேவியானவள் சக்ரனிடத்திலிருந்து ஜனித்தாள். பலனை அவருடைய புத்ரராகவும் தேவர்களை மகிழ்விக்கும் ஸுரையை அவருடைய புத்ரியாகவும் அறியும். ஜனங்கள் பசித்து ஒருவரையொருவர்புகுத்ததினால் அந்த ஸுரையினிடம் எல்லாப் பிராணிகளையும் அழிக்கும்படியான அதர்மனென்னும் புத்ரன் பிறந்தான். அந்த அதர்மனுக்கு நிருருதி பார்வையே. அவருக்குப் பிறந்ததினால் ராக்ஷஸர்களுக்கு நைருருதர்கள் என்று பெயர். அந்த நிருருதிக்குக் கொடியவர்களும் எப்போதும் பாபஞ்செய்வதிலேயே எண்ணமுடையவர்களுமாகிய பயன், மஹாபயன், எல்லாப் பிராணிகளையும் அழிக்கும் ம்ருத்யு ஆகிய மூன்று புத்ரர்களிருந்தார்கள். ம்ருத்யு எல்லாவற்றையும் அழிக்கிறவனெனலால் அவனுக்குப் பார்வையுமில்லை; புத்ரனுமில்லை.

* உலகத்தின் இயல்பு.

† வஸ்துக்களில் மனைஸக் கவரத்தக்க சோபை இங்கே லக்ஷமியெனப்படுவது.

‡ ஆகாயத்தில் பிரகாசிக்கின்ற ஸுப்ரயகிரணங்கள் முதலியவற்றைக் குதிரைகளென்றது. லக்ஷமியென்பதைப் பிரம்மா என்றும் குதிரைஎன்பதைப் பிதிரிக்கள் முதலானவர் என்றும் பழைய உரை கூறுகிறது.

§ வருணனுடைய பார்வையான ஜ்யேஷ்டாதேவியானவள் அவனுடைய வீரியத்தினால் பலனென்னும் புத்ரனையும் ஸுரையென்னும் பெண்ணையும் பெற்றாள் என்பது பழைய உரை.

தாம்ராதேவியானவள் காகி, சேனி, பாவி, த்ருதராஷ்ட்ரி, சுகி ஆகிய லோகப்ரவித்தமான இந்தப்பெண்களையும் பெற்றாள். ராஜாவே ! காகியென்பவள் கோட்டான்களையும், சேனி பருந்துகளையும், பாவியென்பவள் கள்ளிக்காக்கைகளையும் கழுஞ்சுகளையும், சுபமான த்ருதராஷ்ட்ரியென்பவள் எல்லாஹம்ஸங்களையும் * கலஹம்ஸங்களையும் சக்ரவாகங்களையும் உண்டாக்கினாள். கீர்த்தியுள்ளவளும் நல்ல குணங்கள் நல்லலக்ஷணங்கள் நிரம்பினவளுமாகிய சுகியென்பவள் கினிகளையே பெற்றனள்.

அதன்பின், குரோதவசையென்பவள் † கோபதேவதையினிடமிருந்து ம்ருகி, ம்ருகமந்தா, ஹரி, பத்ரமனஸ், மாதங்கி, சார்த்தூலி, ஸ்வேதை, ஸூரபி, எல்லாலக்ஷணங்களும்பொருந்தியஸூரையை ஆகிய ஒன்பதுபெண்களைப்பெற்றாள். ராஜாஸ்ரேஷ்டரோ! ம்ருகங்களெல்லாம் ம்ருகியின்ஸந்ததிகள். கரடிகளும்பெரியகவரிமான்களும்ம்்ருகமந்தையின்ஸந்ததிகள். ‡ பத்ரமனஸ்என்பவள் ஐராவதமென்னும் யானையை ஸந்ததியாகப்பெற்றாள். தேவர்களின்யானையாகிய ஐராவதமென்னும் மஹாகஜம் அவள்ஸந்ததி. பலசாலிகளாகிய குரங்குகளும் கருங்குரங்குகளும் கோலாங்குலங்களும் ஹரியின் ஸந்ததிகளென்று சொல்லுகின்றனர். சார்த்தூலியென்பவள் அநேகங்களான விம்மங்களையும் புலிகளையும்வேங்கைகளையும் இன்னும்மிகுந்த பலமுள்ளவையான எல்லாவற்றையும் பெற்றாள். இதில் ஸந்தேகமில்லை. ராஜாவே ! மாதங்கியென்பவள் யானைகளை ஸந்ததிகளாகப்பெற்றாள். ஸ்வேதையென்பவள் வேகமாகச்செல்லத்தக்க ஸ்வேதமென்று பெயருள்ள திக் கஜத்தைப்பெற்றாள்.

பாரதரோ! ராஜாவே! உமக்கு ஸூகமுண்டாகட்டும். ஸூரபிஎன்பவள் ரோஹிணி, கீர்த்திபெற்ற கந்தர்வி, விமலை, அநலை என்கிறபெண்களைப்பெற்றாள். ரோஹிணியிடம் பசுக்கள் பிறந்தன. குதிரைகள் கந்தர்வியின் ஸந்ததிகள். இரையென்பவளுக்குத் தாமரைப்புஷ்பம்போன்ற கண்களையுடைய மூன்றுகன்னிகைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களிடமிருந்து § பூவாமற்காய்க்கிறமரங்களும் மற்றமரங்களும் கொடிகளும்பிறந்தன. வதையென்றும் ருஹையென்றும் இரண்டுபேர்கள் தாம் பிரவித்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்கள்மூவரும் மேற்

* காரன்னங்கள்.

[துப் பாடம்.

† கோபதேவதை, ' பிரம்மாவின்மீடமிருந்து ' என்பது தக்ஷிண தேசத்

‡ பத்ரமனஸ் என்பது மனத்தில எப்போதும் ஜலமுள்ளதேவதைக்குப் பெயராதலின் ஐராவதம் அவள்ஸந்ததி யெனப்பட்டது.

§ இதற்குத் தமிழில் கோளியென்று பெயர்.

சொன்ன கொடிசெடிவர்க்கங்களுக்கெல்லாம் உரியவர்கள். புஷ்பங்களில்லாமலே காய்க்குமரங்களெல்லாம் லதையென்பவளுடைய ஸந்ததிகளென்று அறியத்தக்கவை. அவற்றைத்தாம் வனஸ்பதிகளென்று சொல்லுகின்றனர். புஷ்பித் துப்பலிக்கின்ற வ்ருக்ஷங்களை ருணையென்பவளுடைய ஸந்ததியென்று அறிகின்றனர். புதர்களும் மரங்களும் தோலில் பலமுள்ள மூங்கில்முதலிய புல்ஜாதிகளும் கொடிகளும் ருணையினுடைய ஸந்ததிகள். * அவர்களிருவரோடும் வம்சம்முடிந்து போகின்றது. அந்லையென்பவள் பிண்டபலன்களென்று சொல்லப்பட்ட உருண்டைவடிவான பழங்களுள்ள ஏழு வ்ருக்ஷங்களைப் பெற்றாள். † சுகியென்பவள் அந்லையின்பெண். ஸுரவையின்புத்ரன் கங்கள். அருணையுடைய பார்யையாகிய சேனி பராக்ரமமுள்ளவர்களும் மிகுந்தபலமுள்ளவர்களுமாகிய ஸம்பாதியையும் ஜடாயுவையும் பெற்றாள். ஸுரவை நாகங்களையும் கத்ருபுபன்னகங்களையும் ஸந்ததிகளாகப்பெற்றனர். வினதைக்குக் கருடன் அருணன் என்று இரண்டு புத்ரர்கள் பிரவலித்திபெற்றவர்கள். ராஜாவே ! புத்திமான்களிற் சிறந்தவரே ! இவ்வாறு, எல்லாமுக்யப்பொருள்களுடைய உற்பத்தியையும் நான்தெளிவாகச் சொன்னேன். இதைக்கேட்டபுருஷன் பாபத்தினின்று முழுதும் நீங்குவான்; § ஸர்வஜ்ஞனுமாவான்; மேலான ஸுகத்தையும் பெறுவான்” என்றனர்.

அறுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

ஜனமேஜயர், “பகவானே ! தேவர்கள், அஸுரர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள், விம்மங்கள், புலிகள், மிருகங்கள், பன்னகங்கள், பக்ஷிகள், மற்றுமுள்ள பிராணிகள், மனிதர்களில் மஹாத்மாக்களானவர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய ஜனனத்தை நான் விவரமாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். இந்தப்பிராணிகளின் பிறப்பை

* மூன்றுகன்னிகைகள் என்று சொல்லப்பட்டவர்களில் மூன்றாமவளுக்குத் தனித்து ஸந்ததியில்லாமையால் பெயர் கூறவில்லை.

† இவள் வேறாயிருக்கவேண்டும்.

‡ ஸர்ப்பங்களின் ஜாதிபேதம்.

§ இதில் ஸூக்ஷ்மகாரணங்களைச் சொன்னதனால் ஸூலகாரணங்கள் வேறு சொல்லப்பட்டாலும் விரோதமில்லை.

யும் செய்கையையும் வரிசையாகக்கேட்க விரும்புகிறேன்” என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ராஜாவே! தேவர்களிலும் அஸுரர்களிலும் எவர்கள் மனுஷ்யர்களிடம் முதலில் ஜனித்தனர்களோ, அவர்களையெல்லாம் உமக்குச் சொல்வேன். விப்ரசித்தியென்று பெயர்பெற்ற அஸுரஸ்ரேஷ்டனிருந்தானல்லவா, அவன் ஜராலந்தனென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவானான். ராஜாவே! திதியின்புத்ரன் ஹிர்ணயகசிபுவென்று சொன்னேனே, அவன் மானிடலோகத்தில் சிசுபாலனென்ற ராஜாவாகப்பிறந்தான். ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தம்பியாகிய ஸம்ஹ்லாதனென்பவன் சல்லியனென்று பெயருள்ள வாஹீக அரசனாகப்பிறந்தான். பிரஹ்லாதனுடைய கடைசித்தம்பியாகிய பராக்கிரமமுள்ள அநுஹ்லாதனென்று சொல்லப்பட்டவன் த்ருஷ்டகேதுவென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப்பிறந்தான். ராஜாவே! சிபியென்ற திதியின்புத்ரனைச் சொன்னேனே, அவன் பூமியில் த்ருமனென்றுபெயருள்ள ராஜாவானான். அஸுரர்களுக்குள் பெயர்பெற்ற பாஷ்கலனென்பவன் பகதத்தனென்று க்யாதிபெற்ற ராஜாவானான். ராஜாவே! அயசிரனும், அஸ்வசிரனும், பராக்ரமசாலியான அயசங்குவும், ககனமூர்த்தாவும், வேகவானுமாகிய வீரர்களான இவ்வைந்து அஸுரஸ்ரேஷ்டர்களும்கேகய தேசத்தில் மஹாத்மாக்களாகிய ராஜஸ்ரேஷ்டர்களாகப் பிறந்தார்கள்.

அவர்களைத்தவிர வேறாகியபராக்ரமசாலியான கேதுமானென்பவன், அமிதௌஜஸ்என்றுபெயர்பெற்ற கொடியசெய்கையுள்ளராஜாவாக ஜனித்தான். ஸ்வர்பானுவென்று சொல்லப்பட்ட மிகுந்த ஐஸ்வர்யமுள்ள அஸுரஸ்ரேஷ்டன் உக்ரஸேனென்று பெயர்பெற்ற உக்ரமான செய்கையுள்ள ராஜாவாகப்பிறந்தான். அஸ்வனென்று சொல்லப்பட்ட மிகுந்த ஐசவர்யமுள்ள அஸுரஸ்ரேஷ்டனிருந்தானன்றோ, அவன்பெரியவீரியமுள்ள தோல்வியடையாத அசோகனென்னும் ராஜாவாகப்பிறந்தான். ராஜாவே! அவனுக்குத்தம்பி அஸ்வபதியென்று சொன்னேனன்றோ, அந்தஅஸுரன் புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய ஹார்த்திக்யனென்னும் ராஜாவாகஜனித்தான். வ்ருஷ்பர்வாவென்று சொல்லப்பட்ட ஐஸ்வர்யமுள்ள அஸுரராஜன் பூமியில் தீர்க்கப்ரஜுனென்று சொல்லப்பட்ட அரசனாகப்பிறந்தான். ராஜாவே! வ்ருஷ்பர்வாவின் தம்பியாகிய அஜகனென்பவன் ஸால்வனென்று பெயருள்ள ராஜாவாகப் பூமியிற்பிறந்தான். அஸ்வக்ரீவனென்று சொல்லப்பட்டவனாகிய அஸுரஸ்ரேஷ்டன் பூமியில்ரோசமானென்று சொல்லப்பட்ட ராஜாவாகப்பிறந்தான். ராஜாவே! மதிப்புள்ள

வனும் கீர்த்தியுள்ளவனுமாகிய ஸூக்ஷ்மனென்று சொல்லப்பட்ட அஸுரன் பூமியில் ப்ருஹதாதனென்று பெயர்பெற்றராஜாவாகப் பிறந்தான். துஹுண்டனென்று க்யாதிபெற்ற அஸுரோத்தமன் ஸௌபிந்துவென்ற க்யாதிபெற்ற ராஜாவாகப்பிறந்தான். அந்த அஸுரர்களுக்குள் பலத்திற்சிறந்தவனாகிய இஷுபாத்தன்பவன் பூமியில் பராக்கிரமத்திற் புகழ்பெற்ற நக்னஜித்தன்னும் ராஜாவாகப் பிறந்தான். ஏகசக்ரனென்று க்யாதிபெற்ற அஸுரஸ்ரேஷ்டன் பூமியில் பிரதிவிந்தியனென்ற பெயரோடு புகழ்பெற்றிருந்தான். விசித்ரமான யுத்தஞ்செய்வனாகிய திதியின்புத்ரனான விசுபாக்ஷனென்னும் அஸுரராஜன் பூமியில் சித்ரதர்மாவென்று பெயர்பெற்றராஜாவாகப் பிறந்தான். சத்ருக்களைப்பிடிக்கிற வீரனாகிய ஹரனென்னும் அஸுரோத்தமனிருந்தானல்லவா, அவன் ஸுபாஹுவென்றுபெயர்பெற்ற ஸ்ரீமாநான அரசனாகப் பிறந்தான். பெரியபராக்கரமசாலியும் எதிரிகள்பக்ஷத்தை ஒழிப்பவனுமாகிய அஹரனென்பவன் பூமியில் பாஹ்லீகனென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப்பிறந்தான். சந்திரன் போன்றமுகமுள்ள சிசந்திரனென்னும் அஸுரோத்தமன் முஞ்சகேசனென்று க்யாதியுள்ள ஸ்ரீமானான அரசனாகப் பிறந்தான். யுத்தத்தில் தோல்வியடையாதவனும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவனுமாகிய நிகும்பனென்னும் அஸுரன் பூமியில் தேவாதிபெனென்று சொல்லப்பட்ட ராஜஸ்ரேஷ்டனாகப்பிறந்தான். அந்தஅஸுரர்களில் சரபனென்னும் மஹாஸுரன் ராஜரிஷியாகிய பெளரவனென்று பெயருள்ள ராஜாவாகப்பிறந்தான். ராஜாவே! சிறந்தபராக்கரமமுள்ள ஸ்ரீமானாகிய குபடனென்னும் அஸுரஸ்ரேஷ்டன் பூமியில் ஸுபார்ஸ்வனென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப்பிறந்தான். ராஜாவே! கபடனென்னும் அஸுரஸ்ரேஷ்டன் பொன்மலைக்கொப்பான பார்வதேயனென்று சொல்லப்பட்ட ராஜரிஷியாகப் பூமியிற் பிறந்தான். அந்தஅஸுரர்களுள் இரண்டாமவனான சலபன், ப்ரஹ்லாதனென்னும் பாஹ்லீக தேசத்தரசனாகப் பிறந்தான். சந்திரனென்னும் அஸுரஸ்ரேஷ்டன் சந்திரனைப்போன்றவனான சந்திரவரமாவென்று பெயர்பெற்ற காம் போஜதேசத்து ராஜாவாகப்பிறந்தான். ஸூர்யனென்று பெயர்பெற்ற அஸுரஸ்ரேஷ்டன் ரிஷிகனென்றுபெயருள்ள ராஜரிஷியாகிய ராஜஸ்ரேஷ்டனாகப்பிறந்தான். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! மிருதபனென்றுபெயர்பெற்ற அஸுரோத்தமன்தான் பச்சிமானூபகனென்ற ராஜாவென்று அறியும். மிருதபராக்கரமமுள்ள கவிஷ்டனென்றுபெயர்பெற்ற அஸுரராஜன் த்ருமஸேனென்று க்யாதியுள்ள ராஜாவாகப் பூமியில்ஜனி

த்தான். மயூரனென்று சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமாலான அஸுரஸ்ரேஷ்டன் விஸ்வனென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப்பிறந்தான். ஸுபர்ணனென்று சொல்லப்பட்டவனாகிய அவன்தம்பி, காலகீர்த்தியென்று சொல்லப்பட்ட அரசனாகப் பூமியில் பிறந்தான். சந்திரஹந்தாவென்று சொல்லப்பட்ட ஸ்ரேஷ்டனான பெரிய அஸுரன் ராஜரிஷியாகிய சனகனென்னும் ராஜாவாகப்பிறந்தான். சந்தர்ப்ரமர்த்தனென்று சொல்லப்பட்ட அஸுரராஜன் ஜானகியென்று பெயருள்ள ராஜாவாகப் பிறந்தான்.

குருவம்சத்தவரே! ராஜாவே! தீர்க்கஜிஹ்வனென்று சொல்லப்பட்ட அஸுரஸ்ரேஷ்டன் தான் பூமியில் காசிராஜனென்று பெயர்பெற்றிருக்கிறான். விம்ஷிகை சந்திரார்க்கமர்த்தனாகிய எந்தராகுவைப் பெற்றானோ, அவன் க்ராதனென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப்பிறந்தான். தனாயுவின்புத்ரர்கள் நால்வரில் முதல்வனும் பராக்ரமசாலியுமாகிய விஷ்ணுவென்னும் அஸுரன் வஸுமித்ரனென்ற ராஜாவென்று நினைக்கப்படுகிறான். ராஜாவே! விஷ்ணுக்கு அடித்தவனாகிய பெரிய பலனென்னும் அஸுரன் பாண்டியதேசாகுபதியான ராஜாவென்று புகழ்பெற்றிருக்கிறான். வீரனென்று பெயருள்ள பலவானாகிய அஸுரோத்தமன் பெளண்ட்ரமாதல்யகனென்ற ராஜாவாக ஜனித்தான். ராஜாவே! வருத்ரனென்று பெயர்பெற்ற மஹாஸுரன்தான் ராஜரிஷியாகிய மணிமாளென்னும் ராஜாவாகப்பிறந்தான். வருத்ரன்தம்பியாகிய க்ரோதஹந்தா என்னும் அஸுரன் பூமியில் தண்டனென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப்பிறந்தான். க்ரோதவர்த்தனன் என்னப்பட்ட மற்ரோர் அஸுரன் தண்டதாரனென்று ப்ரவித்தனான ராஜாவாக ஜனித்தான். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! (காலேயர்களின்) புத்ரர்களில் எட்டுப்பெயர்கள் புலிக்குலமானமான பராக்ரமமுள்ள ராஜாக்களாகப்பிறந்தனர். அந்தக்காலேயபுத்ரர்கள் எட்டுப்பெயர்களுக்குள் ஜ்யேஷ்டனான அஸுரஸ்ரேஷ்டன் மகததேசத்தில் ஜயத்வேனென்னும் ராஜாவாக ஜனித்தான்.

அவர்களில் இரண்டாமவன் ஸ்ரீமாலாகவும் இந்திரனுக்கொப்பாகவுமிருக்கிற அபராஜிதனென்னும் ராஜாவாகப்பிறந்தான். சிறந்த பராக்ரமமும் மேலானமாயையுமுடைய மூன்றாவது அஸுரஸ்ரேஷ்டன் பயத்தைத்தரத்தக்க பராக்ரமத்தையுடைய *நிஷாதராஜாவாகப் பூமியில் ஜனித்தான். அவர்களில் நாலாமவனாகச் சொல்லப்பட்டவன் பூமியில் ஸ்ரேணிமாளென்று சொல்லப்பட்ட ராஜரிஷிஸ்ரேஷ்டனானான்.

அவர்களில் ஐந்தாமவனாகிய சிறந்த அஸுரஸ்ரேஷ்டன் இந்தலோகத்தில் மஹோஜஸ் என்று சொல்லப்பட்ட வீரனாகப்பிறந்தான். அவர்களில் ஆறாமவனாகிய புத்திசாலியான அஸுரஸ்ரேஷ்டன் புவியில் அபீருவென்றுபெயர்பெற்ற சிறந்த ராஜரிஷியாக ஆனான். ஸமுத்ரம்சூழ்ந்தபூமியில் பெயர்பெற்றவனும் அறம்பொருள்களைச் சரியாகத்தெரிந்துகொண்டவனுமாகிய ஸமுத்ரஸேனனென்னும் ராஜா அந்தக்காலேயர்களின் கூட்டத்திலிருந்து உண்டானவன்தான். ராஜாவே! அந்தக்காலேயர்களில் எட்டாமவனாகிய ப்ருஹத்என்பவன்எல்லாப்பிராணிகளின்நன்மையிலும் ஊக்கமுள்ள தர்மாத்மாவாகியராஜாவாகப்பிறந்தான். அரசரே! தானவர்களுள் மிகுந்த பலவானாகிய குக்ஷியென்றுபெயர்பெற்ற அஸுரன், பொன்மலைபோன்றவனானபார்வதியென்று பெயர்பெற்ற அரசனாகப்பிறந்தான். மிகுந்த பராக்ரமமுள்ளவனும் ஸ்ரீமானும் ராஜாவுமாகிய க்ராதனென்னும் அஸுரஸ்ரேஷ்டன்தான் பூமியில் ஸூரியாக்ஷனென்று பெயர்பெற்றராஜாவாகஜனித்தான். அஸுரர்களுக்குள் ஸூரியென்று சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமானாகிய அஸுரஸ்ரேஷ்டன், எல்லாராஜாக்களுக்கும்சிறந்த தரதனென்னும்பெயருள்ள பாஹ்லீகராஜனாக ஆனான். ராஜாவே! க்ரோதவசர்களென்கிறதாக ஒருகூட்டம்சொன்னேனெல்லவா, அவர்களிடமிருந்து வீரர்களாகியஅரசர்கள் இந்தப்பூமியிற் பிறந்திருந்தார்கள். குருவம்சத்தவரே! மத்ரகன், கர்ணவேஷ்டன், லித்தார்த்தன், கீடகன், ஸுவீரன், ஸுபாஹு, மஹாவீரன், பாஹ்லீகன், க்ராதன், விசித்தரன், ஸுரதன், ஸ்ரீமானாகிய நீலென்னுமரசன், சீரவாஸஸ், பூமிபாலென்னும் அரசன், தந்தவக்தரன் என்னுமரசன், தூர்ஜயென்பவன், ருக்மியென்னும் ராஜஸ்ரேஷ்டன், ஜனமேஜயராஜன், ஆஷாடன், வாயுவேகன், பூரிதேஜஸ், ஏகலவ்யன், ஸுமித்திரன், வாடதானன், கோமுகன், கருஷதேசத்தரசர்கள், க்ஷேமதூர்த்தி, ஸ்ருதாயுஸ், உத்வஹன், ப்ருஹத்ஸேனன், க்ஷேமன், அக்ரதீர்த்தன், கலிங்கதேசத்துஅரசனாகிய குஹரன், மதிமானென்னுமரசன், ஈஸ்வரென்றுபெயருள்ளவன் ஆகிய இந்தராஜாக்களின்கூட்டம் க்ரோதவசர்களென்னும்அஸுரக்கூட்டத்தினின்றுமப்பூமியில்உண்டானது.

பெரியபாக்கியசாலியும் பெரியகீர்த்தியுள்ளவனும் மிகுந்த பலமுள்ளவனும் அஸுரர்களுக்குட் பெரியவீரனுமாகிய காலநேமியென்று பெயர்பெற்றவன் முன்னிருந்தானன்றோ, அவன்தான் உக்ரஸேனன்புத்ரனாகிய பலவானான கம்ஸனென்று க்யாதிபெற்றிருந்தான். இந்திரனுக்கொப்பான தேஜஸையுடைய தேவகனென்னும்

அரசனிருந்தானல்லவா, அவன், தலைமையாகிய கந்தர்வராஜாவே அரசனாகப் பூமியிற்பிறந்தவன். பாரதரே! பெரிய தேவரிஷியாகிய ப்ருஹஸ்பதியினுடைய அம்சத்திலிருந்து பரத்வாஜருக்குத் துரோணர் கர்ப்பாசயத்திலிருந்து ஜனிக்காமல் பிறந்தாரென்று அறியும். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அவர் வில்லாளிகளுக்குள் மேலானவரும் அஸ்திரங்க ளெல்லாந்தெரிந்தவரும் பெரும்புகழும்பெரும்பராக்கரமமுமுள்ளவரு மாக ஜனித்தார். வேதமறிந்தவர்கள் அந்தத் துரோணரைத் தனார் வேதத்திலும் வேதத்திலும் மிகச்சிறந்தவராகவும் அருமையான செய்கையுள்ளவராகவும் தமதுகுலத்தை வருத்திசெய்பவராகவும் அறிகின்றனர். பரதவம்சத்தவரே! எதிரிகளைப் பீடிப்பவரும் சிறந்த பராக்கரமமுள்ளவரும், சத்ருபக்ஷங்களுக்குப் பயத்தையுண்டிபண்ணுகிறவரும், தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவரும், குரருமாகிய அஸ்வத்தாமாவானவர், சிவன் யமன் இவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து காமத்திலிருந்தும் கோபத்திலிருந்தும் உண்டிபண்ணப்பட்டி, மனிதர்களிற் சிறந்தவராகப் பூமியிலிருந்தார். அஷ்டவஸுக்கள் வலிஷ்டருடைய சாபத்தாலும் இந்திரனுடைய கட்டளையினாலும் சந்தனுராஜாவுக்குக் கங்காதேவியினிடம் புத்ரர்களாக ஜனித்தனர். அவர்களுள் கடைசியானவரும், கௌரவர்களுக்கு அபயம் கொடுத்தவரும், சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும், வேதங்களை அறிந்தவரும், நல்லவாக்குள்ளவரும், சத்ருபக்ஷங்களை யொழிப்பவருமாகிய பீஷ்மாசாரியர் அந்தச் சந்தனுவின் புத்ரர்; அஸ்திரம் தெரிந்தவர்கள்எல்லாருள்ளும் சிறந்தவரும், மஹாபராக்கரமசாலியுமான அவர் மஹாத்மாவாகிய பரசுராமருடன் யுத்தஞ் செய்தார். ராஜாவே! க்ருபர்என்று பெயருள்ள பிரம்மரிஷி, பூமியிலிருந்தாரன்றோ, மிகுந்தசக்தியுள்ள அவர் ருத்ரர்களுடைய கூட்டத்திலிருந்து உண்டானவரென்று அறியும். இந்தலோகத்தில் மஹாரதனான சகுனியென்னும் ராஜா இருந்தானே, எதிரிகளைப் பீடிப்பவனாகிய அவனைத் துவாபரயுகமே வந்துபிறந்ததாக அறியும். ஸத்யஸந்தனும் வருஷ்ணிகுலஸ்ரேஷ்டனும் எதிரிகளையழிப்பவனுமாகிய ஸாத்யகி, தேவர்களாகிய ஸப்தமருத்துக்களின்பக்ஷத்திலிருந்து ஜனித்தவன். ராஜாவே! இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் ஆயுதம்பிடித்தவர்க ளெல்லாரினும் ஸ்ரேஷ்டனான த்ருபதனென்னும் ராஜரிஷி, அந்த மருத்துக்களின் கூட்டத்திலிருந்தே பிறந்தவன். ராஜாவே! நிகரில்லாத செய்கையையுடையவனும் க்ஷத்ரியஸ்ரேஷ்டர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவனுமாகிய க்ருதவர்மாவென்னும் ராஜாவையும் அந்தக்கூட்டத்திலிருந்து வந்தவனாக அறியும். சத்துருக்களையழிப்பவனும்

எதிரிகளின் தேசங்களுக்குத் தாபத்தையுண்டாக்குகின்றவனுமாகிய விராடனென்னும் ராஜாவையும் ஸப்தமருத்துக்களின் கூட்டத்திலிருந்து உண்டானவனாகவே அறியும். அரிஷ்டையென்பவளின் புத்ரானுகிய ஹம்ஸன் என்று பெயர்பெற்ற கந்தர்வராஜன், க்ருஷ்ணத்வைபாயனருடைய புத்ரானுகிய த்ருதராஷ்ட்ரனென்று பெயர்பெற்ற கௌரவராஜனாகப் பிறந்தான். நீண்டகைகளும் சிறந்த பராக்கிரமமுமுள்ளவனும் அறிவே கண்ணாகவுடையவனுமாகிய த்ருதராஷ்ட்ரராஜன் தன்தாயார்செய்த குற்றத்தினாலுண்டான ரிஷியின்கோபத்தினால் குருடனாகவே பிறந்தான். சஸ்திரம்பிடித்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவனும் சிறந்தகைகளையுடையவனும் உன்பிதாவுக்குப் பாட்டனும் அந்தத்திருதராஷ்டிரனுக்குத் தம்பியும் மிருந்ததையரிமும்பலமுமுள்ளவனுமாகிய பாண்டுவென்னும் வீரன் ஸப்தமருத்துக்களின் கூட்டத்திலிருந்து ஜனித்தவன். மிகச்சிறந்த பாக்கியமுள்ளவரும் 1 புத்ரவான்களுக்குட் சிறந்தவரும் புத்திமான்களுக்குள் ஸ்ரேஷ்டருமாகிய அந்தவிதூரர், தர்மதேவதையின் அம்சத்திலிருந்து பூலோகத்தில் ஜனித்த வ்யாஸபுத்ரரென்று அறியும். கலியினுடைய அம்சமானது, அறிவில்லாதவனும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும் கௌரவர்களுக்கு அபகீர்த்தியை உண்டாக்குகிறவனுமாகிய தூர்யோதனனென்னும் ராஜாவாகப் பூமியில் ஜனித்தது. ராஜாவே! எல்லாஉலகமும் விரோதிக்கத்தக்க கலிபுருஷனாகிய தூர்யோதனன் பூமிமுழுவதையும் ஹதஞ்செய்தான். அவனால் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நாசத்தையுண்டாக்கும் பெரியவிரோதம் தூண்டிவிடப்பட்டது. புலஸ்திய புத்ரர்களாகிய ராக்ஷஸர்கள் இந்த மஹாஷயலோகத்தில் தூர்யோதனன் ஸஹோதரர்களும் எல்லாரும் கொடியசெய்கையுள்ளவர்களுமான துச்சாஸனன்முதலிய நூறுபேர்களாகப் பிறந்தனர். பரத ஸ்ரேஷ்டரே! தூர்முகனும் துஸ்ஸஹனும், இன்னும் நான் பெயர் குறிக்காத தூர்யோதனனுக்கு ஸஹாயமாயிருந்தவர்களும் ராக்ஷஸர்களே. த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு வைஸ்யஜாதிப்பெண்ணினிடம்பிறந்த நூற்றேராவது புத்ரானுகிய யுயுத்ஸுவும் ராக்ஷஸனே” என்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜனமேஜயர், “ஸமர்த்தரே! இந்தத் திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களில் மூத்தவர் இளையவர் வரிசையையும் அவர்களுடைய பெயர்களையும் வரிசையாகச் சொல்லக்கடவீர்” என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ராஜாவே! தூர்யோதனன், யுயுத்ஸுவ, துச்சாஸனன், துஸ்ஸஹன்,

1 இதனால் விதூரருக்கு நல்லபிள்ளைகளிருந்தார்களென்று தெரிகிறது.

துச்சலன், ¹ தூர்முகன், விவிம்சதி, விகர்ணன், ஜலஸந்தன், ஸு-
லோசனன், விந்தன், அநுவிந்தன், தூர்த்தர்ஷன், ஸுபாஹு, துஷ்
ப்ரதர்ஷணன், தூர்மர்ஷணன், தூர்முகன், துஷ்கர்ணன், கர்ணன்,
சித்ரன், உபசித்ரன், சித்ராஷன், சாருசித்ராங்கதன், தூர்மதன்,
துஷ்ப்ரஹர்ஷணன், விவித்ஸு, விகடன், ஸமன், ஊர்ணநாபன், பத்ம
நாபன், நந்தன், உபநந்தன், ஸேனாபதி, ஸுஷேணன், குண்டோ
தான், மஹோதான், சித்ரபாஹு, சித்ரவர்மா, ஸுவர்மா, தூர்விரோ
சனன், அயோபாஹு, ² மஹாபாஹு, சித்ராசாபன், ஸுகுண்ட
லன், பீமவேகன், பீமபலன், பலாகி, பீமவிக்ரமன், உக்ராயுதன், பீம
சரன், கனகாயு, த்ருடாயுதன், த்ருடவர்மா, த்ருடக்ஷத்ரன், ஸோம
கீர்த்தி, அநூதான், ஜராஸந்தன், த்ருடஸந்தன், ஸத்தியஸந்தன்,
ஸஹஸ்ரவாக், உக்ரஸ்ரவஸ், உக்ரஸேனன், க்ஷேமமூர்த்தி, அபராஜி
தன், பண்டிதகன், விசாலாஷன், தூராதனன், த்ருடஹஸ்தன், ஸு-
ஹஸ்தன், வாதவேகன், ஸுவர்ச்சஸ், ஆதித்யகேது, பஹ்வாசி, நாக
தத்தன், அநுயாயீ, கவசீ, நிஷங்கீ, தண்டி, தண்டதாரன், தனூர்
க்ரஹன், உக்ரன், பீமரதன், வீரன், வீரபாஹு, அலோலுபன், அப
யன், ரொளதரகர்மா, த்ருடரதன், அனாத்ருஷ்யன், குண்டபேதி, விராவி,
தீர்க்கலோசனன், தீர்க்கபாஹு, மஹாபாஹு, வ்யூடோரு, கனகாங்க
தன், குண்டஜன், சித்ரகன் இவர்கள் த்ருதராஷ்ட்ரபுத்தர்கள். துச்சலை
யென்றபெண் நூற்றொராமவள். த்ருதராஷ்ட்ரனுடைய வைஸ்ய
ஸ்திரீபுத்ரானுகிய யுயுத்ஸுவும் நூற்றுக்குமேற்பட்டவன். ராஜா
வே! இந்தநூற்றொரு புத்தர்களும், ஒருகன்னிகையும் சொல்லப்
பட்டனர். குறித்தபேர்வரிசைப்படி ஜ்யேஷ்டர்கனிஷ்டர் என்பதை
அறிகின்றனர். ராஜாவே! எல்லாரும் அதிரதர்களானகுரர்கள்; எல்
லாரும் யுத்தத்தில் பாண்டித்யமுள்ளவர்கள்; எல்லாரும் வேதம் தெ
ரிந்தவர்கள்; எல்லாரும் சாஸ்திரத்தின்கரைகண்டவர்கள்; எல்லாரும்
யுத்தத்தைச்சேர்ந்த வித்தைகளில் தேர்ந்தவர்கள்; கல்வியினாலும்
குலத்தினாலும் சோபிக்கின்றவர்கள்; ராஜாவே! எல்லோருக்கும்
தகுதியான பார்மைகள் கல்யாணஞ்செய்யப்பட்டனர். ராஜாவே!
குருவம்சத்தவனாகிய த்ருதராஷ்ட்ரமஹாராஜா துச்சலையென்னும்
பெண்ணைவிவாகத்துக்குரியபருவத்தில்கார்தாரியின் அபிப்பிராயப்படி
விந்துதேசத்தரசனாகிய ஜயதரதனுக்குக் கன்னிகாதானஞ்செய்தான்.
ராஜாவே! ராஜாவானயுதிஷ்டிரரைத் தர்மதேவதையின் அம்ச

1 இஃது இரண்டுமுறை வருகிறது.

2 இஃது இரண்டுமுறை வருகிறது.

மாகவும், பீமஸேனை வாயுவின் அம்சமாகவும், அர்ஜுனனை இந்திரனுடைய அம்சமாகவும், எல்லாப்பிராணிகளுடையமனத்தையும்கவருகிறவர்களும் அழகில்நிகரற்றவர்களுமாகிய நகுல ஸஹதேவர்களைப் பூமியில்வந்த அஸ்வினீதேவர்களுடைய அம்சங்களாகவும் அறிவீர்.

வர்ச்சஸ்என்று பெயர்பெற்ற பராக்க்ரமசாலியான சந்திரபுத்திரன் தான் பெரியகீர்த்தியுள்ள அபிமன்யுவென்னும் அர்ஜுனபுத்ரனைப் பிறந்தான். ராஜாவே! அவன் அவதரிக்கும்போது தேவர்களேநோக்கிச் சந்திரன்சொன்னதாவது:—‘எனக்குப்பிராணனிலும் அதிகப்பிரியமானபுத்ரனை நான் கொடுக்கமாட்டேன். நான் சொல்லப்போகிற நியமத்தைச் செய்துகொள்ளவேண்டும்; அதைத் தாண்டக்கூடாது. பூமியில் அஸுரர்களைக் கொல்வதாகிய தேவர்களுடையகாரியம் நமது காரியம்தான்; இந்தவர்ச்சஸ் அங்கே போகப்போகிறான்; ஆனால், அதிக்காலம் நிற்கமாட்டான். நாராயணருக்கு ஸகாவான நரன், இந்திரபுத்ரனாகிய அர்ஜுனனென்றுபெயர்பெற்றபராக்க்ரமசாலியான பாண்டுபுத்ரனைப் பிறக்கப்போகிறான்; இவன் அவனுடையபுத்ரனை கப்பிறக்கப்போகிறான்; இவன் பாலகைஇருக்கையிலேயே பூமியில் மஹாரதனாவான். தேவஸ்ரேஷ்டர்களே! பதினாறுவருஷ்காலம்அங்கே இருப்பான்; இவனுடைய பதினாறும்பிராயத்தில் உங்களுடைய அம்சங்களெல்லாம் வீரர்களைக்கொல்லும்செய்கையைநடத்துகிற அந்த யுத்தம் நடக்கப்போகிறது. தேவர்களே! நரநாராயணர்கள் அந்தச் சண்டையிலில்லாமலிருக்கிறபோது அஸுரர்கள் சக்ரவ்யூஹத்தைச் செய்துகொண்டு உங்களோடு யுத்தஞ்செய்யப்போகின்றனர். சிறுவனாகிய என்னுடையபுத்திரன் கலைக்கமுடியாத வ்யூகத்துக்குள் ப்ரவேசித்து ஸஞ்சரிக்கப்போகிறான்; சத்துருக்களெல்லாரையும் முகங்காட்டாமல் ஓடச்செய்யப்போகிறான்; மஹாரதர்களான வீரர்களை வதஞ்செய்யப்போகிறான்; சிறந்தகைகளுள்ள அந்த என்புத்திரன், ஒருதினத்தின் ஒருபாதிக்குள் சத்துருக்களுடைய நாலிலொரு பாகத்தை யமபட்டணத்துக்கு அனுப்பப்போகிறான். மஹாரதர்களாகிய அனேகவீரர்களோடு யுத்தத்தில் ஸந்தித்து ஸாயங்காலத்தில் அந்தவீரன் மறுபடியும் என்னோடு சேரப்போகிறான்; வம்சவ்ருத்தியைச்செய்யும்வீரனான ஒரு புத்திரனைப்பெறப்போகிறான். அந்தப் புத்திரன் அழிந்துபோன பாரதவம்சத்தை மறுபடியும் நிலநிறுத்தப்போகிறான்’ என்பது. இந்தச்சந்திரனுடைய சொல்லைக்கேட்டுத் தேவர்களெல்லாரும் சேர்ந்து, ‘அவ்வாறே ஆகக்கடவது’ என்று சொல்லிச் சந்திரனைக் கௌரவித்தனர்.

ராஜாவே ! இவ்வாறு உமதுபிதாவின்பிதாவாகியஅபிமன்யுவின் ஜனனத்தை நான்சொன்னேன். மஹாரதனாகிய த்ருஷ்டத்யும்னனை அக்னியின் அம்சமென்று நீர் அறியும் ; ராஜாவே ! முதலில் ஸ்திரீயா யிருந்தசிகண்டியை ராக்ஷஸனாக அறியும். பரதஸ்ரேஷ்டரே ! பிரதிவந்தியன், ஸுதேஸோமன், ஸ்ருதகீர்த்தி, நகுலன்புத்ரனான சதானீகன் பராக்ரமசாலியான ஸ்ருதவேனனென்ற திரௌபதிபுத்ரர்கள் ஐவர் இருந்தனரே, அவர்களை, விஸ்வரென்னும் தேவக்கூட்டங்களேஜனித்தனவாக அறியும். வஸுதேவரின்பிதாவானசூரனென்னும் யாதவஸ்ரேஷ்டன் ஒருவன் இருந்தான். பூமியில் அழகில்நிகரற்ற ப்ருதையென்பவள் அவனுக்குப்பெண். பராக்ரமசாலியாகிய அந்தச்சூரன் பிள்ளையில்லாமலிருந்த தன் அத்தையின்புத்ரனுடைய புத்ரனாகிய குந்திபோஜனென்பவனுக்குத் தன்ஸந்ததியில் முதன்மையானதைக் கொடுப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தபடி, அந்தப்பெண் முதலிற்பிறந்தவ்ளாதலால், அந்தக்குந்திபோஜனை வருத்திசெய்வதற்காக, அவளை அவனுக்குப் பெண்ணாகக்கொடுத்தான். தன்பிதாவிற்க்ருஹத்தில் பிராமணர்களையும் அதிதிகளையும்பூஜிப்பதற்குரியமிக்கப்பட்டிருந்த அவள், கடுமையானவரும் பயங்கரமானவரும் கடுந்தவமுள்ளவரும் தர்மத்தில் த்ருடமான உறுதியுள்ளவருமாகிய தூர்வாஸரென்று சொல்லப்பட்ட பிராமணருக்குப் பணிவிடைசெய்தாள். சிலாக்யமான மனஸுள்ள அந்தஉக்ரரானரிஷியை எல்லாவகையானமுயற்சிகளாலும் ஸந்தோஷப்படுத்தினாள். அவர் த்ருப்தியடைந்தவராகி மந்திரமுள்ளகிரியையை முறைப்படி உபதேசித்தார். சிறந்தமஹிமையுள்ள அந்தத்தூர்வாஸர் அவளைப்பார்த்து, 'பிரியமானவளே ! உன்னிடத்தில் த்ருப்தியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். தேவியே ! நீ இந்தமந்திரத்தினால் எந்தஎந்தத் தேவதையை ஆவாஹனஞ்செய்வாயோ, அந்தஅந்தத் தேவதையின் அனுக்ரஹத்தினால் புத்ரர்களைப்பெறுவாய்' என்றுசொன்னார்.

இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட கீர்த்தியுள்ள அந்தச்சிறுமி பரீகைப்பாக்கவேண்டிமென்கிற ஆசையுடன், கன்னிகையாயிருக்கும்போதே ஸூர்யபகவானையழைத்தாள். பிரகாசத்தையுண்டிபண்ணுகிறஸூர்யபகவான் அப்போது அவளிடத்தில் கர்ப்பாதானஞ்செய்தான். ஆயுதம்பிடிப்பவர்களெல்லாரிலும் ஸ்ரேஷ்டனும் கவசகுண்டலங்களுள்ளவனும் அழகுள்ளவனும் ஒளியினால் ஸூர்யனுக்கு ஒப்பானவனும் எல்லா அங்கங்களிலும் ஆபரணங்களை அழகாக அணிந்தவனுமாகிய தேவபுத்ரனானபிள்ளையை அவளிடத்தில் உண்டிபண்ணினான். அப்போது, குந்தி பந்துவர்க்கத்தின்பயத்தினால் பிறந்ததை மறைப்பதற்

காகப் புகழ்பெற்ற அந்தக்குமாரனை ஜலத்திலிட்டுவிட்டாள். ஜலத்தில்விடப்பட்ட அந்தக்குழந்தையை ராதையின் கணவனும் மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவனுமாகிய ஒரு ஸூதன் தன்மனைவியாகிய ராதையின்புத்ரானுகச்செய்தான். அந்தத்தம்பதிகளிருவரும் அந்தக்குழந்தைக்கு எல்லாத்தேசங்களிலும் ப்ரவித்தமானவஸுஷேணனென்கிற நாமதேயத்தைச்செய்தனர். பலவானாகிய அவன் வளர்ந்து எல்லா அஸ்திரங்களிலும் மேலானவனானான். ஜபம்செய்பவருட் சிறந்தவனாகிய அவன் வேதாங்கங்களெல்லாவற்றையும் ஜபஞ்செய்தான். உறுதியானபராக்கரமமுள்ளவனும் புத்திமானுமாகிய மஹாத்மா ஜபஞ்செய்துகொண்டிருக்குங்காலத்தில் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுக்கத்தகாதது அவனுக்கு ஒன்றும் இருந்ததில்லை. பிராணிகளை வ்ருத்திசெய்கிற இந்திரன் தன்புத்திரனுக்காகப் பிராமணருடமெடுத்துக்கொண்டு அந்தவீரனிடத்தில் அவன்சரீரத்திற்குடவேபிறந்த கவசகுண்டலங்களை யாசித்தான். அப்படியே கர்ணன் கவசகுண்டலங்களையறுத்து எடுத்துக்கொடுத்தான். இந்திரன் அவனுக்கு ஆச்சர்யத்துடன் சக்தியென்னும் ஆயுதத்தைக்கொடுத்து, 'ஜயிக்கமுடியாதவனே! தேவர்கள், அஸுரர்கள், மனுஷ்யர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுக்குள் உவன்மீது இதைப்பிரயோகிப்பாயோ அந்த ஒருவன் இருக்கமாட்டான்' என்றுசொன்னான். முதலில் அவனுக்குப் பூமியில் வஸுஷேணனென்ற பெயர்மாத்திரம் இருந்தது. பிறகு, அந்தஸூரியபுத்திரன் அந்தச் செய்கையினால் (கவசத்தையறுத்ததினால்)¹ கர்ணனென்று பெயர்பெற்றான்.

கவசத்தைத் தரித்துக்கொண்டபடி பிறந்த பெரும்புகழ்பெற்ற அந்த வீரன்தான் கர்ணனென்று பெயர்பெற்ற குந்தியின் ஜ்யேஷ்டபுத்ரன். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அந்தவீரன் ஸூதன்வீட்டில்வளர்ந்தான். ராஜாவே! ராஜஸ்ரேஷ்டனும் ஆயுதம்பிடித்தவர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவனும் தூர்யோதனனுடைய மந்திரியும் ஸ்நேஹிதனும் சத்ருக்களையழிப்பவனுமாகிய அந்தக்கர்ணனை ஸூரியனுடைய சிறந்த அம்சம் என்று அறியும். தேவர்களுக்குத்தேவரும் சாஸ்வதருமாகிய நாராயணருடைய அம்சந்தான் மனுஷ்யர்களுள் பராக்கரமசாலியான வஸுதேவபுத்திரனாகிய கிருஷ்ணனாக அவதரித்தது. மஹாபலசாலியாகிய பலராமர் ஆதிசேஷனென்னும் நாகனுடைய அம்சம். ராஜாவே! மிகுந்ததேஜஸுள்ளப்ரத்யும்னனை ஸனத்ருமாரரென்று அறியும். இப்

1 தேரோட்டுகிறவன். 2 ஒருவனை மட்டும் கொல்லும் என்பதுகருத்து.

3 க்ருண் (=சேதிப்பது) என்றபகுதியிலிருந்துவந்தது.

படி இன்னும் அநேகராஜாக்கள் தேவர்களுடைய அம்சங்களாக வஸுதேவருடைய வம்சத்தில் வம்சவ்ருத்திசெய்துகொண்டு பிறந்தனர். ராஜாவே! அப்ஸரஸுகளுடையகூட்டம் நான்சொன்னேனே, அவர்களுடைய பாகங்கள் இந்திரனுடைய கட்டளையினால் பூமியில் பிறந்தன. ராஜாவே! இவர்கள் தாம் மனுஷ்யலோகத்தில் க்ருஷ்ணனால் விவாஹஞ்செய்யப்பட்ட பதினொயிரம் ஸ்திரீகளாக இருந்தனர். லக்ஷ்மியினுடைய அம்சம் கிருஷ்ணனுடைய ப்ரீதிக்காகப் பூமியில் பீஷ்மகராஜாவின் வம்சத்தில் ருக்மிணியென்று பெயருள்ள பதிவ்ரதையாக ஜனித்தது. ஸ்லாக்கியமான த்ரௌபதியென்பவள் இந்திராணியின் பாகத்திலிருந்து உண்டானாள்; த்ருபதன்வீட்டில் யஜ்ஞமேடையின்நடுவில்உண்டானவள்; குற்றமில்லாதவள்; அதிகக்குட்டையுமல்லள்; அதிகநெட்டையுமல்லள்; நீலோத்பலபுஷ்பம்போன்ற நல்லமணமுள்ளவள்; தாமரைப்புஷ்பங்கள்போன்ற நீண்டகண்களையுடையவள்; அழகான நிரம்பமுள்ளவள்; மிக்ககறுத்தும் சுருண்டிமிருக்கிற கூந்தலையுடையவள்; எல்லா லக்ஷணங்களும்நிரம்பினவள்; வைடூர்யக்கல் நிறமானவள்; ரஹஸ்யத்தில் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களாகிய ஐவர்களுக்கும் மனைஸைக் கலக்குகிறவள். 1 வித்தியென்றும் 2 த்ருதியென்றும் சொல்லப்பட்ட தேவஸ்திரீகளே சூந்தியென்றும் மாத்ரியென்றும்சொல்லப்பட்ட ஐவரின் தாய்மார்களாகப் பிறந்தனர். 3 மதியென்னும் தேவதைதான் காந்தாரியாகப் பிறந்தது. ராஜாவே! இவ்வாறு தேவர்கள், அஸுரர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸுகள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுடைய அம்சங்கள் பூமியில் அவதரித்ததைப் பற்றி உமக்கு நான் சொன்னேன். யுத்தத்தில் அடங்காத மதமுள்ள அந்த மஹாத்மாக்களான ராஜாக்கள் விரிவான யதுவம்சத்திற் பிறந்து பூமியிற் பிரகாசித்தனர். பிராமணர்களையும் க்ஷத்திரியர்களையும் வைசியர்களையும்பற்றி உமக்குச்சொன்னேன். தனத்தையும் கீர்த்தியையும் புத்ரனையும் ஆயுஸையும் ஜயத்தையும் கொடுக்கத்தக்க இந்த அம்சாவதாரமானது வெறுப்பில்லாமற் கேட்கத்தக்கது. தேவகந்தர்வ ராக்ஷஸர்களுடைய அம்சாவதாரணத்தைக்கேட்டு ஜனனமரணங்களையறிந்த புத்திமான் கஷ்டங்களில் சேர்வையடையான்” என்று வைசம்பாயனர் கூறினர்.

அறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.
ஸம்பவபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

ஜனமேஜயர், “பிராமணரே! தேவர்கள், அஸுரர்கள், ராக்ஷஸர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸுகளாகிய இவர்களுடைய அம்சங்கள் பூமியில் அவதரித்தவிதத்தைச் செம்மையாக உம்மிடமிருந்து கேட்டேன். பிராமணரே! பிரம்மரிஷிகளின் கூட்டத்தின்முன்னிலையில் இந்தக்குருக்களுடைய வம்சத்தை முதலிலிருந்து நீங்கள் மறுபடியும் சொல்லவிரும்புகிறேன்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“தர்மார்த்தகாமங்களோடுகூடியதும் பாபங்களைப் போக்குவதுமாகிய சிறந்தஞானமுள்ள ராஜரிஷிகளின்சரித்திரத்தை நான் இப்போது சொல்லுகிறேன்; கேளும். குற்றமற்றவரே! தக்ஷரென்பவர், வைவஸ்வதமனு, பரதன், குரு, அஜமீடவம்சத்தவனாகிய பூரு, யாதவர்கள், கௌரவர்கள், பரதவம்சத்தவர்கள் இவர்களெல்லாருடையதும், புண்ணியமும், மங்களத்தையும் ஸம்பத்தையும் கீர்த்தியையும் ஆயுசையும் மிகுதியாகத்தருவதுமாகியவம்சத்தை உமக்குச் சொல்லப்போகிறேன். எல்லாரும்தேஜஸுகளினால் பிரகாசிப்பவரும் மஹரிஷிகளுக்கொப்பான தேஜஸையுடையவர்களுமாகிய ப்ராசீன பர்ஷியின்புத்தர்கள் பதினமர், ஸாதுக்களாகவும் புண்ணியஸ்வபாவமுள்ள ஜனங்களாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களுடைய முகத்திலிருந்த அக்னியினாலே மிகுந்த செழுமையுள்ள விருக்ஷங்களும் ஒஷ்டிகளும் எரிக்கப்பட்டன. அவர்களிடமிருந்து ப்ராசீன பர்ஷியின் வம்சத்திற்பிறந்ததன்றி பிராசேதவர்என்று சொல்லப்பட்ட தக்ஷர்பிறந்தார். புருஷஸ்ரேஷ்டரே! தக்ஷரிடமிருந்து இந்தப் பிரஜைகள் உண்டாயின. அதனால், அவர் லோகத்துக்குப் பிதாமஹராகஆனார். பிரசேதவரின் புத்திரரும் ரிஷியுமாகிய தக்ஷர்¹ வீரணி என்பவளோடுசேர்ந்து கூர்மையானதவமுள்ள தம்மைப்போன்றபுத்தர்கள் ஆயிரம்பேரை உண்டிபண்ணினார். ஆயிரக்கணக்கான தக்ஷபுத்தர்கள் சேர்ந்திருக்கையில் நாரதர் அவர்களுக்கு மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகிய சிறந்த தத்வஜ்ஞானத்தைக்கற்பித்தார்; அவர்கள்காணாமற்போவதற்காகவே திக்குக்களின்முடிவுகளைத் தெரிந்துகொள்வதாகிய வியாபாரத்தில் (அவர்) அவர்களை நியமித்தார்.

1 வீரணன் புத்திரி.

ஜனமேஜயரே! பிறகு, பிரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கவிரும்பின தக்ஷரென்பவர், ஐம்பதுபெண்களைப் புத்ரிகைகளாக நிச்சயஞ்செய்து கொண்டார். அவர் தர்மதேவதைக்குப் பத்துப்பெண்களையும், கர்யபருக்குப் பதின்மூன்றுபெண்களையும், சந்திரனுக்குக் காலத்தைத்தெரிவிப்பதற்காக ஏற்பட்ட இருபத்தேழுபெண்களையும் கன்னிகாதானஞ்செய்தார். மரீசியின் புத்ரராகியகர்யபர் பதின்மூன்றுமனைவிகளுக்குள் முதன்மையான அத்தியென்னும்தக்ஷபுத்ரியிடம் மிகுந்தபராக்ஷிரமமுள்ள இந்திராதிதேவர்களையும் ஸூரியனையும் உண்டாக்கினார்; வைவஸ்வதன் என்று சொல்லப்பட்ட ஸமர்த்தனாகிய யமன் ஸூரியனுடையபுத்ரனாகப்பிறந்தான். அரசரே! யமினன்னும்பெண்ணும் ஸூரியனுக்குப்பிறந்தான். சிறந்தனானமுள்ளவரும் ஸமர்த்தருமாகிய மனுவும் ஸூரியனுடைய புத்திரராகப்பிறந்தார். அந்தப்புத்திரமானாகிய மனு தர்மத்திலேயே சித்தமுள்ளவர்; அவரிடத்தில் வம்சம்பிலைபெற்றது. மனுஷ்யர்களுடைய இந்தப்பிரவித்தமானவம்சம் அந்தமனுவினிடத்திலிருந்து உண்டாயிற்று. பிரம்மக்ஷத்ரியர்முதலானவர்கள் அந்தமனுவிடமிருந்து உண்டானதனால் மானவர்களானார்கள். மஹாராஜாவே! அதனால், பிரம்மணர்கள் க்ஷத்ரியர்களுடன் சேர்ந்திருந்தனர். மனுபுத்ரர்களாகிய பிராமணர்கள் அந்தக்ஷத்ரியர்களுக்கு வேதங்களை அங்கங்களுடன் கற்பித்தனர். வேனன், த்ருஷ்ணு, நரிஷியத், நாபாகன், இக்ஷ்வாகு, காருஷன், சர்யாதி, எட்டாவது இளையென்னும்பெண், ஒன்பதாவது க்ஷத்ரியதர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தப்ருஷத்ரன், பத்தாவது அரிஷ்டன் இவர்களை மனுபுத்ரர்களென்று சொல்லுகின்றனர். அப்படியே மனுவுக்கு வேறு ஐம்பதுபுத்ரர்கள் பூமியில் இருந்தனரென்றும், பாஸ்பரவிரோதத்தினால் அவர்களெல்லோரும் அழிந்துபோயினரென்றும் நமக்குக்கேள்வி.

அதன்பிறகு, வித்வானாகிய புருஷவன் என்பவன் இளையினிடம் பிறந்தான். அந்த இளை அவனுக்கு மாதாவாகவும் பிதாவாகவும் இருந்தாளென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். பதின்மூன்று ஸமுத்ரத்வீபங்களை வசப்படுத்தின பெரிய யசஸுள்ள புருஷவன், தான் மனுஷ்யனாக இருந்து மனுஷ்யரல்லாத பிராணிகளினால் ஸஹாயமாகவேண்டப்பட்டான். பராக்ரமத்தினால் கர்வங்கொண்ட அந்தப்புருஷவன் பிராமணர்களுடன் சண்டைசெய்தான். அவன் பிராமணர்கள் கதறி

யமுனை.

2 'நாபாகாரிஷ்ட' என்று மூலத்தில் இருப்பதனால் அரிஷ்டனுக்கும் நாபாகனென்கிற பெயர் உண்டென்று தெரிகிறது.

8 தேவர்கள்.

யும் அவர்களுடைய ரத்னங்களை யெல்லாம் அபஹரித்தான். ராஜாவே ! ஸநத்குமாரர் பிரம்மலோகத்திலிருந்துவந்து அவனுக்குச் சாஸ்திரத்தைப் போதித்தார். அவன் அதையும் அங்கீகரிக்கவில்லை. பிறகு, பொருளாசைகொண்டவனும் பலத்தின்கர்வத்தினால்விவேகம் தப்பினவனுமாகிய அவ்வரசன், கோபித்த மஹரிஷிகளினால் சபிக்கப் பட்டு உடனேயழிந்துபோனான். அந்தச் சக்கரவர்த்தியானவன் ஊர்வசியுடன்சேர்ந்து, கந்தர்வலோகத்திலிருந்து 1 மூன்றுவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்ட அக்னிகளைச் சாஸ்திரப்படி யஜ்ஞம்செய்வதற்காகக் கொண்டுவந்தான். அந்த இனையின்புத்ராகுமிய புருரவனுக்கு ஊர்வசியினிடம்ஆயுஸ், தீமான், அமாவஸு, த்ருடாயுஸ், வரூயுஸ், சதாயுஸ் ஆகிய ஆறுகுமாரர்கள் பிறந்தார்கள். ரகுஷன், விருத்தசர்மா, ரஜி, சுயன், அநேநஸ் இவர்கள் ஆயுவுக்கு ஸ்வர்ப்பானவி என்பவரிடம்பிறந்த புத்ரர்களாகச் சொல்லுகின்றனர். ராஜாவே ! புத்திமானும் ஸ்திரமான பராக்கரமமுள்ளவனும் ஆயுஷின்புத்ரனுமான ரகுஷனென்பவன், மிகப்பெரியராஜ்யத்தைத் தர்மமாகப் பரிபாலித்தான். ரகுஷன் பிதிர்க்களையும், தேவர்களையும், ரிஷிகளையும், பிராமணர்களையும், கந்தர்வர்களையும், நாகர்களையும், ராக்ஷஸர்களையும், பிரம்மக்ஷத்திரிய வைஸ்யவர்ணங்களையும் பரிபாலித்தான். அவன் கொள்ளைக்காரர்களின் கூட்டங்களைக்கொன்று ரிஷிகளைக் கப்பங்கொடுக்கச் செய்தான். பராக்கரமசாலியான அவன் அவர்களைப் பசுக்களைப் போல் முதுகில் தன்னைத் தூக்கச்செய்தான். தேவர்களைக்கீழ்ப்படுத்தி இந்தியாதிகாரத்தைச் செலுத்தினான்; ரகுஷன் சபிக்கப் பட்டு ஒளி, தவம், சக்தி, உத்ஸாஹம் இவையெல்லாம் நீங்கி உடனே மலைப்பாம்பாக ஆனான்; யதி, யயாதி, ஸம்யாதி, ஆயாதி, அயதி, த்ருவன் என்னும் இன்சொல்லாகப் பேசுகின்ற ஆறுபுத்ரர்களைப் பெற்றான். யதியென்பவன் யோகஞ்செய்து ரிஷியாகிப் பிரம்மமாய் விட்டான். ஸ்திரமான பராக்கிரமமுள்ள யயாதியென்னும் ரகுஷ புத்ரன் சக்ரவர்த்தியாக இருந்து பூமியைப் பரிபாலனஞ்செய்தான்; அநேகயாகங்களும் செய்தான்; தோல்வியடையாத யயாதி எப்போதும் நியமமுள்ளவகைப் பிதிர்க்களையும் தேவர்களையும் மிகுந்த பக்தியுடன் ஆராதனஞ்செய்துகொண்டு எல்லாஜனங்களுக்கும் நன்மைசெய்தான். மஹாராஜாவே ! மேலானவில்லாளிகளும் குணங்களெல்லாம் நிரம்பினவர்களுமாகிய புத்ரர்கள் அவனுக்குத் தேவயானியிடமும் சர்மிஷ்டையிடமும் பிறந்தனர். யதுவும் தூர்வஸுவும்

தேவயானியினிடம் பிறந்தனர். த்ருஹ்யவும், அநுவம், பூருவும், சர்மிஷ்டையினிடம் பிறந்தனர். ராஜாவே! அந்த நகுஷபுத்ரன் அநேக வருஷகாலங்கள் தர்மமாகப் பிரஜைகளைப் பரிபாலித்துவந்து, ரூபத்தையழிப்பதும் மிக்க துன்பத்தைத்தருவதுமாகிய மூப்பை அடைந்தான். பாரதரே! ஜரையினுற்பீடிக்கப்பட்ட அந்தராஜா, யது, பூரு, தூர்வஸு, த்ருஹ்யு, அநுஎன்னும் புத்ரர்களைநோக்கி, 'புத்ரர்களே! நான் யௌவனவயஸோடு போகங்கனையனுபவித்துக் கொண்டு யுவதிகளுடன் யுவாவாக விளையாடவிரும்புகிறேன். உதவி செய்யுங்கள்' என்றுசொன்னான். அவனைப்பார்த்துத் தேவயானியின் முதல்புத்ரன், 'எங்கள் யௌவனத்தினால் உமக்கு ஆகவேண்டிய ப்ரயோஜனம்யாது?' என்றுகேட்டான். யயாநி அவனைநோக்கி, 'என் ஜரையை நீ பெற்றுக்கொள்; உன் யௌவனத்தினால் நான் போகங்கனையனுபவிக்கக்கடவேன்; நீண்டகாலம் செய்யத்தக்க ஸத்ரயாகத்தைச் செய்ததனாலும் ரிஷியான சக்ரருடையசாபத்தினாலும் இறந்தக் காமபுருஷார்த்தம் எனக்கு இல்லாமற்போகிறது; அதனால், வருத்தமடைகிறேன். புத்ரர்களே! உங்களில் ஒருவன் என் (மூப்பள்ள) சரீரத்தைக்கொண்டு ராஜ்யத்தை ஆளக்கடவன். நான் புதிய சரீரத்துடன் யுவாவாக இருந்து காமஸுகத்தையடையக்கடவேன்' என்றான். அந்த யதுமுதலிய புத்ரர்கள், அவனுடைய ஜரையை வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. அப்போது ஸ்திரமான பராக்ரமமுள்ள கனிஷ்டனாகிய பூரு யயாநியைநோக்கி, 'ராஜாவே! யௌவனத்தை எடுத்துக்கொண்டு புதியசரீரத்துடன் விஷயங்களை அனுபவியும். நான் உமது ஆஜ்ஞைப்படி மூப்பைவாங்கிக்கொண்டு ராஜ்யத்திலிருப்பேன்' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தராஜரிஷி, தவத்தின்வலிமையாகிய ஆதாரத்தைக்கொண்டு அப்போது அந்தமஹாத்மாவான புத்ரனிடம் தன்ஜரையைப்போகச்செய்தான். பிறகு, ராஜா பூருவின்வயஸைக்கொண்டு யௌவனமடைந்தான். பூருவும் யயாநியின்வயஸுடன் ராஜ்யப்பரிபாலனஞ் செய்தான். அதன்பின், புலிக்கு ஸமானமான பராக்ரமமுள்ள அந்த யயாநியென்னும் ராஜஸ்ரேஷ்டன் அநேகமாயிரவருஷம் தோல்வியடையாமலிருந்தான். யயாநிஇரண்டு பத்னிகளுடனும் நீண்டகாலம் ரமித்துத் திரும்பவும் விஸ்வாசியென்னும் அப்ஸரஸுடன் சேர்ந்து சைத்ரரதமென்னும் குபேரனுடைய உத்யானவனத்தில் ரமித்தான். அப்போது அந்தப் பெரும்புகழ் பெற்றவன் போகங்களின் விஷயத்தில் த்ருப்தியடையவில்லை. ராஜா

வே! அப்போது மனத்தினால்நிச்சயஞ்செய்து இந்தக் காதைகளை (ஸ்ரீலோகங்களைச்) சொன்னான். அவற்றின்பொருளாவது:—

‘காமம், விரும்பினவற்றை அனுபவித்ததனால் தீருவது ஒரு பொழுதும் இல்லை; நெய்யினால் அக்னிஜ்வலிப்பதுபோல் இன்னும் அதிகமாகவே வருத்தியாகிறது. பூரிடில் நெல், யவதான்யம், பொன், பசுக்கள், பெண்கள்முதலிய எவையெவைஉண்டோ, அவையெல்லாம் ஒருவனுக்குப்போதாவென்று தெரிந்து ஒழிவையடைய வேண்டும். எப்போது ஒருவன் செய்கையினாலாவது மனத்தினாலாவது வாக்கினாலாவது எந்தக்காலத்திலும் எந்தப்பிராணிகளுக்கும் தீங்குசெய்யாமலிருக்கிறானோ, அப்போது அவன் பிரம்மமாகிறான்; எப்போது இவன் பயமற்றிருக்கிறானோ, எப்போது இவனிடத்து மற்றவர் பயமற்றிருக்கின்றனரோ, எப்போது விருப்பும்வெறுப்பும் இல்லாமலிருக்கிறானோ அப்போது பிரம்மமாகிறான்’ என்பது.

ராஜாவே! அந்தச் சிறந்தஞானமுள்ள யயாதி காமஸூகங்கள் இழிவானவையென்பதை இவ்வாறுஆராய்ந்து, அறிவினால்மனத்தை நிறுத்திக்கொண்டு பிள்ளையினிடமிருந்து மூப்பைத் திரும்பவாங்கிக் கொண்டான். தோல்வியடையாத யயாதி அநேகமாயிரம் வருஷங்களுக்குப்பின் யௌவனத்தைப் பூருஷுக்குக்கொடுத்தப் பூருவை ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து காமஸூகங்களில் த்ருப்தியடையாத வகைவே பூருவென்னும் புத்திரனைநோக்கி, ‘உன்னாலேதான் நான் புத்திரவாசையிருக்கிறேன். நீதான் என்வம்சவருத்திசெய்யும் புத்திரன். உன்னால் இந்தவம்சம் பெளரவவம்சமென்று லோகத்தில்க்யாதி பெறும்’ என்றான்.

ராஜஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, அந்தயயாதி, பூருஷுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்வீத்துப் பிறகு ப்ருகுதுங்கமென்னும் மலையில் மிகுந்ததவஞ்செய்து, புண்ணியத்தை ஸம்பாதித்து நீண்டகாலத்துக்குப்பின் தேகன்யோகமடைந்தான். உபவாஸத்தைச்செய்து பார்யையுடன் ஸ்வர்க்கம் சேர்ந்தான்” என்று வைசம்பாயனர் சொல்லினர்.

எழுபதாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

ஜனமேஜயர், “தக்ஷரென்பவருடையபத்தாவதுதலைமுறையும் எங்களுக்குக் கூடஸ்தருமான அந்த யயாதி, தமக்குக் கிடைப்ப

தற்கு மிகவும் ¹அரிய சுக்ரபுத்திரியை எவ்வாறு அடைந்தார்? தபோ தனரே! நான் இதை விரிவாகக் கேட்க விரும்புகிறேன், தனித்தனி வம்சங்களுக்கு மூலபுருஷர்களான ராஜாக்களையும் எனக்கு வரிசையாகச் சொல்லும்” என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஜனமேஜயரே! யயாதியென்கிற ராஜா இந்திரனுக்கு ஒப்பான சக்தியுள்ளவனாக இருந்தான். அந்த ராஜாவைச் சுக்ராசாரியரும் வருஷபர்வா என்கிற அஸுரனும் முன்னே எவ்வாறு வேண்டினார்களென்பதையும் தேவயானிக்கும் நகுஷபுத்ராணுகியயயாதிக்கும் உண்டான ஸம்பந்தத்தையும் பற்றிக் கேட்கின்ற உமக்கு நான் சொல்வேன். ஜங்கமங்களும் ஸ்தாவரங்களும் சேர்ந்த மூன்றுலோகங்களையும் ஆளுகையைப் பற்றித் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் விரோதமுண்டாயிற்று. அப்போது, தேவர்கள் தாங்கள் ஜயிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் ரிஷியாகிய ப்ருஹஸ்பதியைத் தங்களுக்கு யஜ்ஞங்கள் செய்விக்கிற புரோஷிதராக வரித்தனர். எதிரிகளான அஸுரர்கள் ²கவியின்புத்ரராகிய சுக்ரரை வரித்தனர். அந்தப் பிராமணர்களிருவரும் எப்போதும் ஒருவர்க்கொருவர் மிஞ்சுவதற்குத் திடமான எண்ணமுள்ளவராயிருந்தார்கள். அந்தத் தேவாஸுரர்களுக்குள் யுத்தத்திலுள்ளந்தித்த எந்த அஸுரர்களைத் தேவர்கள் கொன்றார்களோ அவர்களைச் சுக்ராசாரியர் வித்தையின்பலத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு மறுபடியும் பிழைப்பித்தனர். அதனால், அவர்கள் திரும்பவும் எழுந்து தேவர்களுடன் போர் செய்தனர். போர்முனையில் அஸுரர்கள் எந்தத்தேவர்களைக் கொன்றனரோ, அவர்களைச் சிறந்தபுத்தியுள்ள ப்ருஹஸ்பதி பிழைப்பிக்கவில்லை. ஏனெனில், மிகுந்த சக்தியுள்ள சுக்ராசாரியருக்குத் தெரிந்த ‘ஸஞ்சீவினி’ என்னும் வித்தை ப்ருஹஸ்பதிக்குத் தெரியாது. அதனால், தேவர்கள் மிகுந்த துயரமடைந்தனர். அப்போது கஷிபுத்ரராகிய சுக்ரரிடமுள்ள பயத்தால் நடுங்கின அந்தத்தேவர்கள் ப்ருஹஸ்பதியின் ஜ்யேஷ்டபுத்ராணுகிய கசனென்பவனிடம் சென்று அடியில்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார்.

‘உன்னை அடிக்கின்ற எங்களை நீ அங்கீகரிக்கக்கடவாய்; எங்களுக்கு உத்தமமான ஓர் உபகாரத்தைச் செய்யக்கடவாய். அளவற்ற சக்தியுள்ள சுக்ரரென்னும் பிராமணரிடத்தில் எந்தவித்தை

¹ பிராமணப்பெண்ணை சுக்ரத்திரியன் மணஞ்செய்தல் தகுதியன்று.

² ஞானத்தின் மிகுதியால் ப்ருகுவைக் கவியென்பர்.

இருக்கிறதோ அதைத் துரிதமாகச் சம்பாதித்துக்கொண்டிவா. எங்களுடன் நீயும் யஜ்ஞபாகத்துக்கு உரியவனாவாய். அந்தப்பிராமணரை நீ வ்ருஷபர்வாவின் ஸமீபத்தில்தான் காணமுடியும். அவர் அங்கிருந்து அஸுரர்களைக் காப்பாற்றுகிறார்; அஸுரரல்லாதவரைக் காப்பாற்றுவதில்லை. நீ முந்தியவயஸாயிருப்பவனானால், அந்தக்கவியைச் ச்சுருஷையினால் சந்தோஷிக்கச்செய்யத் திறமையுள்ளவன். அந்த மஹாத்மாவின் அன்புள்ள குமாரியாகிய தேவயானியையும் நல்லொழுக்கம், மனம்போல்நடத்தல், பிரியமாகப்பேசுதல், செய்கை, அடக்கம் இவற்றினால் ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்குச் சக்தியுள்ளவன் நீ தான்; ஷேறுயாருமில்லை. தேவயானி ஸந்தோஷமடைந்தபோது நீ அந்தவித்தையைப் பெறுவது திண்ணம்' என்றனர்.

பிறகு, ப்ருஹஸ்பதியின் புத்ரனாகிய கசன், 'அப்படியே' என்றுசொல்லித் தேவர்களால் மரியாதைசெய்யப்பட்டு, அப்போதே வ்ருஷபர்வாவின் ஸமீபம்சென்றான்; ராஜாவே! தேவர்களால் அனுப்பப்பட்ட அந்தக்கசன் விரைவாகச்சென்று அஸுரருக்குஅரசனாகிய வ்ருஷபர்வாவின் நகரத்தில் சக்ரரைக்கண்டு, 'அங்கிரஸ்என்னும் ரிஷியின்பேரணம், ப்ருஹஸ்பதியின் ஒளரஸபுத்ரனும் கசனென்றபெயரினால் ப்ரவித்தியுள்ளவனுமாகிய என்னை நீங்கள் சிஷ்யனாக ஏற்றுக்கொள்ளக்கடவீர். குருவாகியஉங்களிடம் நான் பூர்ணமான 1 பிரம்மசார்யத்தை ஆயிரவ்ருஷகாலம் செய்யப்போகிறேன். பிராமணரே! எனக்கு அனுமதி கொடுக்கக்கடவீர்' என்றுகேட்க, சக்ரர், 'கசனே! உனக்குமிக்கநல்வரவு உண்டாகக்கடவது; உன்சொல்லீ நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்? கௌரவிக்கத்தகுந்த உன்னை நான் கௌரவிப்பேன்; அதனால், ப்ருஹஸ்பதி கௌரவிக்கப்பட்டவராவர்' என்று மறுமொழிசொன்னார்.

கசனும், சக்ரர்சார்யரைநோக்கி ஸரியென்றுசொல்லிக் கவிபுத்ரராகிய உசனஸ் என்று சொல்லப்பட்ட அவராலேயே கட்டளையிடப்பட்டஅந்தப்பிரம்மசார்யவிரதத்தைமேற்கொண்டான். பாரதரே! யுவராகிய அந்தக்கசனென்னும் முனி உபாத்தியாயருக்குச் ச்சுருஷையெய்வதற்கும் யௌவனத்திலிருக்கும் அந்தத்தேவயானியை எப்போதும் ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்கும் யுக்தமானவ்ரதகாலத்தை அவர் சொல்லின்படி அங்கீகரித்தான். பாடியும் ஆடியும் வாத்தியம்வாசித்தும் தேவயானியை ஸந்தோஷிக்கச்செய்தான். பாரதரே!யௌவனம் வந்தகன்னிகையாகிய தேவயானியை அவன் ஸ்நேஹஞ்செய்து

கொண்டு, புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் ஏவல்செய்வதனாலும் ஸந்தோஷப்படுத்தினான். தேவயானியும், தவத்தையும் பிரம்மசர்யவிரதத்தையும் வலித்தவனாகிய அந்தப்பிராமணனை ரஹஸ்யத்தில்பாடியும் வினையாடியும் அவனைப்போலவே உபசரித்தாள். பாசுகிறவனும், நிரவியத்தைக்கொடுப்பவனும், இனிமையாகப் பேசுகிறவனும், அழகுள்ளவனும், புஷ்பமாலே சூட்டிக்கொண்டவனாகிய புருஷனைப் பெண்கள் விரும்புவார். இவ்வாறு கசன்பிரம்மசர்யவிரதம்நடத்திக்கொண்டிருக்கையில், அவ்விடத்தில் ஐந்தாறுவருஷங்கள் சென்றன. பிறகு, அஸூரர்கள் அந்தக் கசனைத்தெரிந்துகொண்டு அப்போது ஜனமில்லாதவனத்தில் அவன்ஏகாகியாகப் பசுமேய்க்கக்கண்டு, ப்ருஹஸ்பதியினிடமுள்ள த்வேஷத்தினாலும், சுக்ரருடைய வித்தை கசனிடம்போகாமல் காப்பாற்றுவதற்காகவும், பொருமையுடன் (அவனைக்)கொன்றனர். அவனைக்கொன்று துண்டுதுண்டாகச் செய்து நாய்களுக்குப்போட்டனர். பிறகு, அந்தப்பசுக்கள் மேய்ப்பவனில்லாமல் தங்கள்கொட்டிலுக்குத் திரும்பிவந்தன. பாரதரே ! கசனில்லாமல் வனத்திலிருந்து திரும்பிவந்தபசுக்களைக்கண்டு, அந்தத்தேவயானி அப்பொழுது அடியில்வரும்சொல்லீச் சொன்னாள் :

‘பிரபுவே ! ஸமர்த்தரான எந்தந்தையே ! உமது அக்ரிஹோதாரமும் ஆய்விட்டது ; ஸூர்யனும் அஸ்தமனமானான் ; பசுக்கள் மேய்ப்பவனில்லாமல் வந்திருக்கின்றன ; கசனே காணப்படவில்லை. பிதாவே ! கசன் கொல்லப்பட்டோ, இறந்துபோயோ இருக்கவேண்டும் ; ஸந்தேஹமில்லை. அவனைவிட்டு நான்ஜீவிக்கமாட்டேனென்பதைஉமக்கு உண்மையாகச்சொல்லுகிறேன்’ என்றாள். அதற்குச் சுக்ரர், ‘நான் இறந்துபோனவனை வாவென்று அழைத்து இப்போதேபிழைப்பிப்பேன்’ என்றுசொல்லி, உடனே ஸஞ்சீவினிவித்தையைப் பிரயோகித்துக் கசனைக் கூப்பிட்டார். வித்தையினால் கூப்பிடப்பட்ட அந்தக்கசன் நாய்களுடைய சரீரங்களைப்பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்டு ஸந்தோஷமுள்ளவனாக எழிர்வந்துநின்றான். ‘ஏன் விளம்பஞ்செய்தாய்?’ என்று தேவயானியால் கேட்கப்பட்டகசன், சுக்ரபுத்ரியாகிய அவளுக்கு மறுமொழிசொல்லத் தொடங்கினான்.

‘பெண்ணரசி ! நான் ஸமித்துக்களையும், தர்ப்பம்முதலியவற்றையும், விறகு சமையையும் எடுத்துக்கொண்டு மிருந்த சமையினால் களைப்புற்று ஓர்ஆலமரத்தையடைந்தேன், மாடுகளும் எல்லாம்ஒன்று சேர்ந்து மரத்துநிழிலே அடைந்தன. அஸூரர்கள் அங்கே என்னைக்கண்டு, ‘நீயார்?’ என்று கேட்டனர்.’ ‘நான் ப்ருஹஸ்பதியின்புத்ரன்;

கசனென்று பெயர்பெற்றவன்' என்றுசொன்னமாத்திரத்தில், அஸுரர்கள் என்னைக்கொன்று அரைத்து நாய்களுக்குப்போட்டுவிட்டு ஸந்தோஷமாகத் தங்கள் இடஞ்சென்றனர். அன்புள்ளவளே! மஹாத்மாவாகிய சுக்ராசாரியரால் வித்தையைக்கொண்டு கூப்பிடப்பட்டு எப்படியோ சிரமப்பட்டு உயிருள்ளவனாகி உன்ஸமீபம்வந்துசேர்ந்தேன்' என்றும், 'நான் இறந்தவனேதான்' என்றும் அந்தப்பிராமணப் பெண்கேட்க (அவன் மறுமொழி) சொன்னான். மற்றொருநாள் தேவயானியினால், 'பிராமண! எனக்குப் புஷ்பம்கொண்டிவா' என்று கட்டளையிடப்பட்ட அந்தக் கசனென்னும்பிராமணன் வனஞ்சென்றான். அஸுரர்களும் அவனைக்கண்டனர். மறுபடியும், அவனை அரைத்து ஸமுத்ராஜலத்திற்கரைத்தனர். மறுபடியும், அந்தக்கன்னிகை அவன்போய் வெகுநேரமானதைத் தந்தைக்குத்தெரிவித்தாள். மறுபடியும், அந்தப்பிராமணரான சுக்கிரரால் வித்தையைக்கொண்டு அழைக்கப்பட்ட அந்தப்பிருஹஸ்பதிபுத்திரன் திரும்பிவந்து அந்தச் செய்தியை நடந்தவாறு தெரிவித்தான். பிறகு, மூன்றாவதுதரம் அவனைக்கொன்று கொளுத்தி மாவாய்ப்பொடித்து, மதுவிற்சேர்த்து அஸுரர்கள் அந்தப்பிராமணரான சுக்ராருக்கே கொடுத்தனர். சுக்கிரர் கசனுடையசாம்பலை மதுவுடன்கூடவே குடித்தனர். அந்தத் தேவயானி, ஸாயங்காலத்தில் மேய்ப்பவனின்றி வந்தபசுக்களைக்கண்டு ஐயமுற்றவளாய்ப் பிதாவைநோக்கி, 'பிதாே! புஷ்பங்கள் கொண்டிவரப்போன என்வவல் செய்கின்ற கசன் காணப்படவில்லை. தாதையே! கொல்லப்பட்டவனாகவோ இறந்தவனாகவோ கசன்போயிருக்கவேண்டும். இதுநிச்சயம். அந்தக்கசனைவிட்டு நான் ஜீவித்திரேன்; உமக்கு இதை உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னான்.

அரசரே! தன்பெண்ணின்சொல்லக்கேட்டுச் சுக்ராசாரியர், கசன் தம்வயிற்றுக்குள்ளிருப்பதையறியாமல் வெளியிலிருப்பதாக நினைத்து மந்திரத்தைச்சொல்லி, கசனைக்கூப்பிட்டார். பிறகு, அவர், 'பெண்ணே! ப்ருஹஸ்பதியின் புத்ரனாகிய கசன் இறந்துபோனான். நமதுவித்தையினால் பிழைப்பிக்கப்பட்டபோதிலும் இவ்வாறு கொல்லப்படுகிறான். நாம் என்னசெய்வோம்? தேவயானி! வேதமும், பிராமணர்களும், இந்திராதிதேவர்களும், அஷ்டவஸுக்களும், அஸுவினிதேவர்களும், அஸுரர்களும், ஜகமனைத்தும் உன்ஸமீபத்தில் வரும்போது உனதுமஹிமைபற்றி வணங்குகின்றனர். அப்படிப்பட்டநீ வ்யஸனப்படாதே; அழாதே; உன்னைப்போன்றவள் மரண

மடைபவனைப்பற்றித் துக்கப்படுவது ஸரியன்று; இந்தப்பிராமணனைப் பிழைப்பிக்கமுடியாது; பிழைப்பித்தால் மறுபடியும் கொல்வப்படுகிறான்' என்று தேவயானிக்குச்சொன்னார். அதற்குத் தேவயானி, 'எவனுக்கு மிகப்பெரியவராகிய அங்கிரஸ்என்பவர் பிதாமஹரோ, தபஸுக்கெல்லாம் நிதியாகிய ப்ருஹஸ்பதியும் பிதாவோ, அப்படிப்பட்ட ரிஷியின்பெளத்ரனும், ரிஷியின்புத்ரனுமாகிய அந்தக்கசனைப்பற்றி நான் எப்படித் துக்கிக்காமலிருப்பேன்? எப்படி அழாமலிருப்பேன்? அவன் பிரம்மசாரி; தபஸைத் தனமாகவுடையவன்; எப்போதும் முயற்சியுள்ளவன்; வேலைகளில் றிபுணன். பிதாவே! கசன் சென்றமார்க்கத்தை நானும் அடையப்போகிறேன்; உண்ணேன்; அந்த அழகான கசனிடத்தில் நான் அன்புள்ளவன்' என்றுசொன்னார்.

அதற்குச் சுக்ரர், 'நிரபராதியான என்சிஷ்யனைக்கொல்லுகிற இந்தஅஸுரர்கள் நிச்சயமாக எனக்கேவிரோதம்செய்கின்றனர். அடிக்கடி என்னைமீறுகின்ற இந்தக்கொடியஅஸுரர்கள் தங்களுக்குப் பிராமணஸஹாயமில்லாமற் செய்துகொள்ள விரும்புகின்றனர். இந்தப்பாபத்திற்கு இவ்வுலகத்தில் நிவிருத்தியுண்டோ? பிரம்மஹத்தி இந்திராணியிருந்தபோதிலும்எவனைத் தஷிக்காமல்விடும்?' என்றார். மறுபடியும் தேவயானியினால் தூண்டப்பட்ட மஹரிஷியாகிய சுக்ரர் அஸுரர்களமீது கோபத்துடனேயே ப்ருஹஸ்பதிபுத்ரனை கசனை அழைத்தார். ராஜாவே! வித்தையினால் அழைக்கப்பட்டு வித்தையின்பலத்தினால் பிரஜ்ஞையையடைந்த சிறந்தமஹிமையுள்ளவனும் மேலான ஸ்வபாவமுள்ளவனுமாகிய அந்தக்கசன் குருவினிடம் பயந்துகொண்டு, அவர்வயிற்றிலிருந்து மெல்ல அடியில்வரும் சொல்லைச் சொன்னார்.

'பகவானே! என்மீது அநுக்ரஹஞ்செய்யக்கடவீர். கசனாகிய நான் வந்தனஞ்செய்கிறேன். புத்ரனை அபிமானிப்பதுபோல் என்னை நீங்கள் நினைக்கவேண்டும்' என்றான். அவனைப்பார்த்துச் சுக்ராசாரியர், 'பிராமண! நீ என்வயிற்றிலிருக்கிறாய்; எந்தவழியாகக் கொண்டிவிடப்பட்டாய்? சொல். பிராமண! இந்தநிமிஷத்தில் அஸுரர்களையழித்துவிட்டு உடனே நான் தேவர்களிடம்போகிறேன்' என்றுசொன்னார். அதற்குக் கசன், 'உங்கள் அநுக்ரஹத்தினால் ஞாபகம் என்னைவிடவில்லை. எஃது எப்படி நடந்ததோ அஃதெல்லாம் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. எந்தபஸு இவ்வகையால் அழியாமலிருக்கவேண்டும். அதற்காக இந்தக்கடினமான கஷ்டத்தைப் பொறுக்கி

நேன். கவிபுத்ரரே! அஸுரர்களால் கொல்லப்பட்டும், எரிக்கப்பட்டும், அரைக்கப்பட்டும் மதுவிற்கலந்து உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டேன். பிராமணரே! நீர் இருக்கும்போது பிராமணர்களுடைய மாயையிலும் அஸுரர்களுடைய மாயையிலும் தேவர்களுடைய மாயையிலும் எவ்வாறு ஒருவன்மேலாவான்?' என்றான். சுக்ரர், 'பெண்ணே! இப்போது உனக்கு என்னபிரியத்தைச் செய்வேன்? நான் இறந்தால்தான் கசனுக்குப் பிழைப்புண்டாகும். தேவயானி! எனக்குள்ளிருக்கிற கசன் என்வயிற்றைப்பிளந்தாலல்லது தோன்ற மாட்டான்' என்றுசொல்ல, தேவயானி, 'கசனுக்கு நாசம்வந்தாலும்ஸரி; உமக்கு அழிவு நேர்ந்தாலும் ஸரி; இரண்டுதுக்கங்களும் நெருப்பைப்போல்என்னைத்தழிக்கும். கசன்இறந்தால் எனக்குஸுக மில்லை; நீர் போய்விட்டால் நான்பிழைப்பதற்கேமுடியாது' என்றான்.

அது கேட்ட சக்கிரர், 'ப்ருஹஸ்பதியின் புத்ரா! உனக்குக்கார்ய வித்தி செம்மையாக ஆயிற்று. ஏனெனில், நீயும் தேவயானியிடம்பற்றுவைத்தாய். தேவயானியும் உன்னிடம் பற்றுள்ளவளாயிருக்கிறாள். நீ கசனுடைய வேஷத்தோடுவந்த இந்திரனாகஇராமலிருந்தால், இந்த ஸஞ்சீவினியென்னும் வித்தையைப் பெற்றுக்கொள். பிராமணன் ஒருவனைத்தவிரமற்றயாரும்ஜீவித்து என்வயிற்றிலிருந்து திரும்பி வெளிவரமாட்டார். ஆதலால், வித்தையைப்பெற்றுக்கொள். குழந்தாய்! நீ என்னால் பிழைப்பிக்கப்பெற்று நம் சரீரத்திலிருந்து வெளிவந்து புத்ரனாகஆகி என்னைப் பிழைப்பிக்கக்கடவாய். குருவினிடமிருந்து வித்தையைப் பெற்றுக்கொண்டு வித்தையுள்ளவனாகிய நீ தர்ம முள்ளபுத்தியை ஆலோசிப்பாயாக' என்றார். பிராமணனும் வித்வானுமாகிய கசன் பிராமணரும் தன்குருவுமாகிய சுக்ராசாரியரிடமிருந்து வித்தையைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தக்ஷணத்திலேயே அவர் குகையிப்பிளந்துகொண்டு, சக்லபக்ஷத்தின் கடைசியான பெளர்ணமாவியில் சந்திரன் புறப்படுவதுபோல் வெளிவந்தான். வேதமே உருவங்கொண்ட அந்தச்சுக்ரர் விழுந்திறந்ததைக்கண்டு கசனும் அவரை வித்தையினில்எழுப்பினான். பலித்துப்போன அந்த வித்தையைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தக்குருவை வந்தனஞ்செய்து, பிறகு கசன் அடியில்வருமாறு சொன்னான்: 'வித்தையில்லாதவனுக்கு வித்தையென்னும் அமிர்தத்தை உம்மைப்போன்ற எந்தஆசாரியர் காதுகளிற் பிழிகின்றாரோ, அவரைத்தான் பிதாவாகவும் மாதாவாகவும் நான் நினைக்கின்றேன். அவருடைய உபகாரத்தையறிந்திருப்பவன் அவருக்குத் திங்குசெய்யான். எல்லாவற்றிலும் சிறந்த

ஸத்யமானவித்தையைக் கொடுத்தவரும், நிதிகளைப்போன்ற வித்தைகளுக்கு நிதியுமான பூஜிக்கத்தக்க குருவை, வித்தையைப்பெற்றுக்கொண்டு எவர்கள் பூஜிக்காமலிருக்கின்றனரோ அவர்கள் புகழ் அழிந்து * பாபலோகங்களுக்கும் செல்லுவார்கள்' என்றான். அப்போது, வித்வானும் மஹானுபாவரும் கவிபுத்ரருமான சக்ராசார்யர், மதுபானத்தினால் ஏமாறுதலையும் மிகவும் பயங்கரமான பிரஜ்ஞாபங்கத்தையுமடைந்து தெரியாமையால் அவ்வளவு பிரியமான கசனைக் கூட மதுவுடன் தாங்குடித்ததை நினைத்துக் கோபத்துடன் எழுந்து பிராமணர்களுக்கு ஹிதத்தைச்செய்ய விரும்பி மத்யபானத்தைப் பற்றி வெறுப்புற்றவராக அடியில்வரும் வாக்கியத்தைச் சொன்னார்.

'இன்றுமுதல் எந்தப்பிராமணன் அறிவின்மையால் மத்யபானம் செய்வானே அவன் மதிக்கெட்டுத் தர்மம்விட்டுப் ப்ரம்மஹத்தி செய்தவனாகி இந்தலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் இகழப்படுபவனாவான். என்னால் எல்லாலோகங்களிலும் வரம்பாக நிலைநிறுத்தப்பட்ட இந்தப் பிராமணதர்மத்தைப்பற்றிய முடிவானசொல்லைக் குருக்களிடம் சாஸ்திரங்களைக்கேட்ட ஸாதுக்களான பிராமணர்களும் தேவர்களும் எல்லாஜனங்களும் கேட்கக்கடவர்' என்றார். மஹானுபாவரும் தவங்களென்னும் புதையல்களுக்கு இருப்பிடமும் அளவிடக்கூடாத மஹிமையுள்ளவருமான அந்தச்சக்ரர் இந்தச்சொல்லை இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுத் தெய்வத்தினால் மதிமயங்கின அந்த அஸூரர்களை யழைத்து அடியில்வரும் சொல்லைச்சொல்லலானார்.

'அஸூரர்களை உங்களுக்குச்சொல்லுகிறேன்; மூடர்களாயிருக்கிறீர்கள். கசன் காரியசித்தியையடைந்தான். மஹாத்மாவும் எனக்கு ஈடான ப்ரபாவமுள்ளவனுமாகிய அந்தப் பிராமணன் ஸஞ்சீவினி வித்தையை யடைந்து † பிரம்மாலைப்போலாகி என் ஸமீபத்தில் வலிக்கப்போகிறான். தேவர்களுக்காக யாருக்கும் செய்தற்கரிய காரியத்தைக் கசன்செய்தான். அவனுடையகீர்த்தி அழியாது. யஜ்ஞபாகத்துக்கு உரியவனாகவும் அவன் ஆவான்' என்று இவ்வளவு சொல்லைச்சொல்லி, அந்தச்சக்ரர் நின்றார். அஸூரர்கள் வியப்புற்றவர்களாகத் தங்கள் க்ருஹஞ்சென்றனர். அந்தக்கசன் ஆயிரவருஷகாலம் குருவினிடம் வலித்து, பிறகு, அவரால் விடைகொடுக்கப்பெற்று ஸ்வர்க்கம் செல்ல விரும்பினான்.

* நரகங்கள்.

† இறந்தவனைப் பிழைப்புமூட்டுவதனால் பிரம்மாவை யொப்பானவன்.

எழுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

பிரம்மசர்யவரதம் முடிந்து ஸ்நானமானபிறகு, குருவினால் விடைகொடுக்கப்பட்டுத் தேவலோகத்துக்குப் புறப்படுகையில், தேவயானி கசனே நோக்கி அடியில்வருமாறு சொல்லலானான் :

‘அங்கிரஸ் என்னும் ரிஷியின்பெளதர்னே! ஒழுக்கத்தினாலும் குலத்தினாலும் கல்வியினாலும் தவத்தினாலும் இந்திரியங்களை யடக்கி யிருப்பதனாலும் நீ சோபிக்கிரயம் ; பெரியகீர்த்தியுள்ள அங்கிரஸ்என்னும்ரிஷி எப்படி என்பிதாவுக்குக் கௌரவிக்கத்தக்கவரோ அப்படியும், இன்னும்அதிகமாகவும் ப்ருஹஸ்பதி எனக்குக் கௌரவிக் கத்தக்கவர் ; பூஜிப்பதற்குரியவர். தபோதனனே! நான்தெரிந்து கொண்டே இவ்வாறுசொல்லுகிறேனென்பதை நீ தெரிந்துகொள். நீ பிரம்மசர்யவிரதத்திலிருந்துகொண்டு நியமந்தவரூபிநிருக்கையில், நான் எப்படி நடந்துகொண்டேனோ அப்படியே வித்ததைநிறைவேறின நீ அன்புள்ளஎன்னிடம் அன்புவைக்கத் தகுதியுள்ளவரையிருக்கிரயம் ; மந்திரங்களைச்சொல்லிச் சாஸ்திரமுறைப்படி என்னைப்பாணிக்ரஹணஞ்செய்வாயாக’ என்றான். அதைக்கேட்டுக் கசன், ‘குற்றமற்ற அழகுள்ளவனே! பகவானாகிய உனதுபிதா எனக்குஎப்படிப்பூஜிப்பதற்கும் கௌரவிப்பதற்கும்உரியவரோ, அப்படியேதான் நீயும்; இன்னும்அதிகமாகவும் நீஎனக்குப் பூஜைக்குரியவன். மஹாத்மாவாகிய சக்ராசாரியருக்கு உயிரைவிட நீ அதிகப் பிரியமானவன், அன்புள்ளவனே! குருபுத்திரியாகிய நீ தர்மத்தினால் எனக்கு எப்போதும் பூஜிக்கத்தக்கவன். தேவயானி! என்குருவும் உன்பிதாவுமாகிய சக்ரர் எப்படி எனக்குஎப்போதும் கௌரவிக்கத்தகுந்தவரோஅப்படியேதான் நீயும்; என்னை நீ இவ்வாறு சொல்லத்தகாது’ என்றுசொன்னான். திரும்பவும் தேவயானி, ‘நீ என்பிதாவுக்குப் பூஜ்யரான அங்கிரவின்புத்திரராகிய ப்ருஹஸ்பதியின் புத்திரனேயல்லது என்பிதாவின்புத்திரனல்லே. ப்ராம்மணோத்தமனே! ஆதலால், எனக்கும் நீ பூஜிக்கத்தக்கவனும் கௌரவிக்கத்தக்கவனுமாக இருக்கிரயம். கசனே! நீ அஸூரர்களால் பலமுறை வதஞ்செய்யப்பட்டகாலத்திலும் ஆதிதொடங்கி உன்னிடத்தில் நான்வைத்தஅன்பை நீ இப்போது நினைக்கவேண்டும். ஸ்நேஹத்தினாலும் காமத்தினாலும் நான் செய்த உயர்ந்தஅன்பை நீ அறிவாய். தர்மந்தெரிந்தவனே! பற்றுள்ளவரும் குற்றமில்லாதவருமாகிய என்னை நீ விடத்தகாது.’ என்றான்.

கசன், 'தேவயானியே! ஏவத்தகாதவேலையில் என்னை நீ ஏவு வதுதகுதியன்று; அழகானபுருவங்களையுடையவளே! நீ என்னிஷயத்தில் தயையெய்யக்கடவாய். சுபமானவளே! எனக்கு நீ குருவுக்கும் மேலானகுரு; விசாலமான நேத்திரங்களுடையவளே! சந்திரனைப்போன்றமுகமுள்ளவளே! இனியவளே! கோபமுள்ளவளே! சுக்ரருடைய எந்தவயிற்றில் நீ வலித்தாயோ அதேவயிற்றுக்குள் நானும் வலித்திருக்கிறேன். அழகான இடையுடையவளே! தர்மப்படி நீ எனக்கு ஸுஹோதரி; இவ்வாறு சொல்லாதே; அன்புள்ளவளே! ஸுகமாக வலித்தேன்; எனக்குக்கோபமில்லை. உன்னிடம் நான் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்; செல்வேன். எனக்கு வழியில் சுபத்தைவேண்டக்கடவாய். தர்மத்துக்கு விரோதமின்றிப் பிரஸ்தாவங்களின் மூலையில் நானும் நினைக்கத்தக்கவன்; தவறுதலின்றிச் சோம்பலில்லாமல் என்ஆசார்யரானசுக்ரருக்கு எப்போதும் பணிவிடைசெய்யக்கடவாய்' என்றுசொன்னான். அதுகேட்டதேவயானி, 'கசனே! தர்மத்தோடு கூடிய காமமென்னும் பிரயோஜனத்திற்காக என்னால்வேண்டப்பட்ட நீ என்னை விட்டுவிடுவாயானால், அப்போது இந்தவித்தை உனக்குப் பயன்பெறாது' என்றான். கசன், 'நான் குருபுத்ரியென்று நினைத்து உன்னைவிடுகிறேன்; உன்குற்றத்தினால்அன்று; குருவும்எனக்கு இவ்வாறு அனுமதிக்கொடுக்கவில்லை. நீ இஷ்டப்படி இன்னமும் என்னைச்சபி. தேவயானி! ரிஷிகளாற்சொல்லப்பட்ட தர்மத்தைச்சொல்லுகிற நான் சாபத்திற்குத் தகாதவனாயிருந்தும், தர்மத்தாலின்றிக் காமத்தினால் இப்போது உன்னாற்சபிக்கப்பட்டேனாதலால், உன்னுடையகாமம் ஸரியாகநிறைவேறப்போகிறதில்லை. ரிஷிபுத்ரன்எவனும் உன்னைப் பாணிக்ரஹணஞ் செய்யப்போகிறதில்லை. நீ என்னைப் பார்த்து, 'உனக்கு வித்தை பயன்பெறாது' என்று சொன்னது அப்படியே இருக்கட்டும். நான் யாருக்குக்கற்பிக்கிறேனோ அவனுக்கு வித்தைபலித்துவிடும்' என்று அந்தப்பிராம்மணஸ்ரேஷ்டனாகியகசன் தேவயானியைநோக்கிச் சொல்லி, அப்போதே விரைவாக ஸ்வர்க்கத்துக்குச் சென்றான். அவன் வந்ததைக்கண்டு இந்திரன்முதலான தேவர்கள் * ப்ருஹஸ்பதியைக் கௌளித்து, கசனைநோக்கி, 'எங்களுக்கு நன்மையான பெரியஆச்சர்யமானகார்யத்தை நீசெய்ததனால் உன்கீர்த்தி அழியாது; நீ யஜ்ஞபாகத்திற்கும் உரியவனாவாய்' என்று சொன்னார்கள்.

* கசனைப் புத்திரனாகப் பெற்றதற்காகக் கௌளித்தது.

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

பரதஸ்ரேஷ்டரே! வித்தையை ஸாதித்துக்கொண்டு கசன்வந்த பிறகு, தேவர்கள் மிக்கமகிழ்ச்சியுடன் கசனிமீருந்து அந்தவித்தை யைக் கற்றுக்கொண்டு கார்யவித்தியை அடைந்தனர். பிறகு, எல்லா ரும்சேர்ந்து இந்திரனேனோக்கி, 'புரந்தரனே! இனி உனக்குப்பராக் ராமம்செய்யத் தருணம்; சத்ருக்களைக்கொல்' என்றனர். இவ்வாறு தேவர்களால் ஒன்றுசேர்ந்து சொல்லப்பட்ட இந்திரன் அப்போது 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றுசொல்லிப் புறப்பட்டான். அவன் ஒருவனத்தில் பெண்களைக்கண்டான். சைத்ராதம்என்றுபெயருள்ள குபேரனது உத்தியானத்துக்கொப்பாகியவனத்தில் ஜலகீடையெய்யும் நன்னீகைகளின் ஆடைகளெல்லாவற்றையும் காற்றுருபமாகிக் கலந்தான். பிறகு, அந்தக்கன்னிகைகள் சேர்ந்து ஜலத்திலிருந்து கரையேறி, தமக்குவலீபமாயுள்ள அந்தவஸ்திரங்களை அனேகமாக எடுத்துக்கொண்டனர். அப்போது, வருஷபர்வாவின் பெண்ணாகிய சர்மிஷ்டை, கலந்துபோனது தெரியாமல் அங்கே தான்வைத்தவிடத் திலுள்ள தேவயானியின் ஆடையைஉடுத்துக்கொண்டனள். ராஜ ஸ்ரேஷ்டரே! அந்த வஸ்திரவிஷயமாகத் தேவயானிக்கும்சர்மிஷ்டைக்கும் அங்கேயே விவாதம்உண்டாயிற்று. 'அவ்வாற்பெண்ணே! நீ என் சிஷ்டையாயிருந்தும் என்வஸ்திரத்தை எப்படியுட்கிராய்? மரியாதையைவிட்ட உனக்கு நன்மையுண்டாகாது' என்று தேவ யானி சர்மிஷ்டையைநோக்கிச் சொன்னாள். ராஜாவே! அதற்குச் சர்மிஷ்டை, 'உன் தந்தை, உட்காரும்போதும்பிக்கும்போதும்அடங்கினவரைப்போல் குனிந்து நின்றுகொண்டு வந்தியைப்போல் எப் போதும் என் தந்தையைத் துதிக்கின்றார். நீ, யாசித்துக்கொண்டும் துதித்துக்கொண்டும் வாங்கிக்கொண்டிருப்பவருடையபெண். நான், துதிக்கப்படுகிறவரும் கொடுப்பவரும் தானம் வாங்காதவருமாக இருப்பவருடையபெண். யாசிப்பவளே! மனவருத்தத்தை உண்டு பண்ணு; உபத்திரவஞ்செய்; தீங்குசெய்; கோபித்துக்கொள்; பிச் சைக்காரி! ஆயுதமில்லாத ஏழையாகிய நீ ஆயுதமுள்ளவளிடத்தில் கலங்குகிராய். உனக்குச் சரியான சண்டைக்காரி கிடைப்பள். அடி! யாசகீ! இதுமுதல் விரோதமாகப்பேசுவாயாகில் நான்உன்னைமதிப்ப தில்லை' என்றுசொல்லி, பிறகு, அவள் கோபமிருந்து, வஸ்திரத்

தைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த தேவயானியைக் கிணற்றில் தள்ளி விட்டுத் தன்பட்டணம் சேர்ந்தாள். கெட்டஎண்ணமுள்ள சர்மிஷ்டை மிகுந்த கோபத்தையடைந்தவளாய், இவள்இறந்தாளென்று நினைத்துத் திரும்பிப்பாராமல் வீடுசென்றாள். அஸூரர்களின் தன்மையையடைந்து வீடுசென்றும் கலங்காமலிருந்தாள். அத்தன்பின், நகுஷ்புத்ரனாகிய யயாதி, தேர்க்குதிரைகளும் ஏறுகுதிரையும்களைப் புற மாணத்தேடிக்கொண்டு தாகத்துடன் அந்தஇடம் வந்துசேர்ந்தான். அந்தநகுஷ்புத்ரனாகிய ராஜா அந்தஜலமில்லாதகிணற்றைப்பார்க்கையில், அதில்அக்னிஜ்வாலையைப்போன்ற அந்தக்கன்னிகையைக் கண்டான். கண்டவுடன், தேவதையைப்போன்றரூபமுள்ள அந்தக்கன்னிகையை அந்த ராஜாரேஷ்டன் மிகவும் அழகான இன்சொல்லினால் தேற்றி வினாவினான். 'சிவந்த நகங்களுடையவளும் பிரகாசமான ரத்னகுண்டலங்களைத் தரித்தவளுமாகிய யுவதியான நீ யார்? ஏன் நீண்டஆலோசனைசெய்கிறாய்? ஏன் துக்கத்தினால் பெருமூச்சுவிடிகிறாய்? கொடிகளும்பற்களும்மூடின இரத்தக்கிணற்றில் எப்படி விழுந்தாய்? நீ யார்பெண்? அழகான இடையுள்ளவளே! உள்ளதைச் சொல்' என்றுகேட்க, தேவயானி மறுமொழி சொல்லலானாள்.

'எவர் தேவர்களாற்கொல்லப்பட்ட அஸூரர்களை வித்தையினால் பிழைப்பிக்கின்றாரோ, அந்தச் சக்ரருடையபெண்ணான்; என்னை அவர் அறியாமலிருக்கிறார். ராஜாவே! சிவந்த நகங்களும் விரல்களுமுள்ள என்வலக்கை இதோ; பிடித்து என்னைத் தூக்கிவிடு; நல்ல குலத்திற் பிறந்தவனென்று உன்னை நான் நினைக்கிறேன். உன்னைச் சாந்தியுள்ளவனென்றும் சக்தியுள்ளவனென்றும் கீர்த்தியுள்ளவனென்றும் அறிகிறேன். ஆதலால், விழுந்தஎன்னை இரத்தக்கிணற்றிலிருந்து தூக்கிவிடுவதற்கு நீ தகுதியுள்ளவன்' என்றுதேவயானி சொல்ல, பிறகு, நகுஷ்புத்ரனாகிய யயாதி அந்தக்கன்னிகையைப் பிராமணப்பெண்ணென்று தெரிந்துகொண்டு வலக்கையைப்பிடித்து அந்தக்கிணற்றிலிருந்து தூக்கினான். அரசன் தன்சக்தியினால் அந்தக்கிணற்றிலிருந்து அவளைத் தூக்கிவிட்டு, 'சுபமானவளே! இஷ்டப் பிரகாரம் செல்; உனக்குப் பயமில்லை' என்றான். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட தேவயானி ராஜாவைநோக்கி, 'நீ என்னையழைத்துக் கொண்டு விரைவாகப்போ. எனக்கு நீ அன்பன். உன்னால் நான்கைபிடிக்கப்பட்டேன். ஆதலால், நீ எனக்குப் பதியுமாவாய்' என்று மறுமொழி சொன்னாள். இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட அரசன், 'அன்புள்ளவளே! நான் க்ஷத்திரியகுலத்திற் பிறந்தவன்; நீ பிராமணப்பெண். ஆதலால்,

என்னுடன் விவாஹம் உனக்குத் தகாது. அழகானவளே! சுக்ரா சார்யர் எல்லாலோகங்களுக்கும் ஆசார்யர். நீ அவர்பெண். அதனாலேயும், எனக்கு இப்போது பயமிருக்கிறது. ஆதலால், மங்களமானவளே! நீ எனக்குரியவள் அல்லே' என்றுசொன்னான். அதற்குத் தேவயானி, 'ராஜாவே! இப்போது என்பேச்சைக்கொண்டு என்னை நீ அங்கீகரிக்க விரும்பாமலிருந்தால் என்தந்தையின் மூலமாகவே உன்னைவரிக்கிறேன். அவரிடத்திலிருந்து நீ என்னை அடையப்போகிறாய்; செல்' என்றுசொன்னான். யயாதி, அழகான நிதம்பமுள்ள தேவயானியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தனது நகரஞ்சென்றான்.

அந்த நகுஷபுத்ரன் சென்றபிறகு, சிறந்தபெண்ணாகிய தேவயானியும் ஓரிடம்சென்று அழுதுகொண்டு ஒருமரத்தை அடித்துநின்றான். பிறகு, சுக்ராசார்யர் பெண்வரத் தாமதித்தபோது அவளிடத்திலுள்ள ப்ரேமையினால் தளர்ச்சியுற்றுப் பெண்ணைரினைத்து அவளுடைய தாதுயைப்பார்த்து, 'தாதுயே! அழகிய இடையுள்ள தேவயானியை நீ சீக்கிரம் அழைத்துவா' என்றார். இவ்வாறுசொன்னவுடன், அந்தத்தாதி அவளை அழைத்துவருவதற்காக அவள் தன் தோழிமார்களோடுகூட விளையாடிகிற இடங்களுக்கெல்லாம் துரிதமாகச்சென்று அவளிடுக்குமிடத்தைத் தேடினான். அவள், அப்படிக்களைப்புற்றுத் துக்கத்துடன் அழுதுகொண்டிருந்த தேவயானியைக்கண்டான். (கண்டு) 'பரியமானவளே! இஃது என்ன வருத்தாந்தம்? உடனேசொல்; பிதா அழைக்கிறார்' என்றான். இப்படிச்சொல்லப்பட்ட தேவயானி, வ்யஸனத்தினால் கொதிப்புற்றவளாகி ஸமாசாரம் கொண்டுவந்த வேலைக்காரியாகிய தாதுயை முன்னேநோக்கி, சர்மிஷ்டைசெய்த பிழையைத்தெரிவித்து, 'தாதுயே! விரைவாகச்செல்; நான் இனி வருஷபர்வாவின் நகரத்திற்குள் துழையமாட்டேன் என்பதை என்தந்தைக்கு உடனேசொல்' என்றுசொன்னான். மஹானுபாவரான ஜனமேஜயரே! அந்தவேலைக்காரி உடனே அந்த அஸூரக்ருஹத்திற்குச்சென்று சிறந்தநூனமுள்ள சுக்ராசாரியரைக்கண்டிபுத்தியிற் படபடப்புக்கொண்டு, தேவயானி வனத்தில் வருஷபர்வாவின் பெண்ணான சர்மிஷ்டையினால் அடிபட்டதைத்தெரிவித்தாள்.

சுக்ராசாரியர் அந்தவனத்தில் தம்பெண் சர்மிஷ்டையினால் அடிபட்டதைக்கேட்டுத் துக்கங்கொண்டு வனத்தில் பெண்ணைத்தேடிவதற்கு விரைவாகப்புறப்பட்டார். பிறகு, வனத்தில் பெண்ணாகிய தேவயானியைக்கண்டு, சுக்ராசார்யர் துக்கத்துடன் இரண்டிகைகளாலும் தழுவிக்கொண்டு, 'எல்லாஜனங்களும் கஷ்டத்தையடைவதும்

ஸௌக்யத்தை அடைவதும், தங்கள் குற்றங்களாலும் குணங்களாலும் தான். உன்னிடத்தில் பிழையிருக்கிறது. இஃது அதற்குச் செய்யப்பட்ட பரிஹாரந்தானென்று நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னார். (அப்படிச் சொன்னவுடன்) தேவயானி, 'எனது தப்புக்குச் சிஷையிருக்கட்டும்; அல்லது இல்லாமலிருக்கட்டும்; வருஷபர்வாவின் பெண் சர்மிஷ்டை என்னைச் சொன்ன சொல்லைக் கவனித்து என்னிடம் கேளும். நீர் அஸு-ரர்களிடம் ஸ்தோத்திரங்களைப் பாடுகிறவரென்று அவள் சொல்லுகிறது நிஜமா? வருஷபர்வாவின் பெண் சர்மிஷ்டை மிகவும் கோபத்தினால் சிவந்தகண்களுடன், 'நீ, துதிப்பவரும் யாசிப்பவரும் கையேந்துகிறவருமாயிருப்பவருடைய பெண். நானே, துதிக்கப்படுபவரும் கொடுப்பவரும் கையேந்தாதவருமாய் இருப்பவருடைய பெண்' என்று சூடும் கடுமையுமான பேச்சை என்னைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். வருஷபர்வாவின் பெண்ணான சர்மிஷ்டை கோபத்தினால் சிவந்தகண்களுடன் மிக்க கர்வம்கொண்டு பலமுறை இந் தப்பேச்சை என்னைப்பார்த்துச் சொன்னாள். பிதாவே! 'நான் துதிப்பவரும் கையேந்துகிறவருமாய் இருப்பவருடைய பெண்ணாயிருந்தால் நான் தயையெய்யும்படி உன்னைக் கேட்டுக்கொள்வேன்' என்று ஸகியான சர்மிஷ்டையே நோக்கியே சொன்னேன். இவ்வளவு சொல்லியும் என்னை அவள் மிகவும் இகழ்ந்து ஜனமில்லாத காட்டில் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டாள்; தள்ளிவிட்டு வீடுசேர்ந்தாள்' என்று சொன்னாள்.

அதுகேட்டு, சுகராசார்யர், 'நீ ஸ்தோத்திரம் செய்பவனுக்கும் யாசிப்பவனுக்கும் கையேந்துபவனுக்கும் பெண் அல்ல. தேவயானி! துதியாமல் பிறரால் துதி செய்யப்படுகிறவனுடைய பெண்ணாகிராய்; அது வருஷபர்வாவுக்கே தெரியும்; இந்திரனுக்குத் தெரியும்; நகுஷன் புத்ராகுமிய யயாதியென்னும் ராஜாவுக்கும் தெரியும். சிந்திக்கமுடியாததும், ஒப்பற்றதும், ஈஸ்வரன் கொடுத்ததுமாகிய மந்திரம் எனக்குப்பவம். இந்தலோகத்தில் என்றும் அழியாத ஸஞ்சினியென்னும் வித்தையைத் தெளிவாக அறிந்திருக்கிறேன். தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற கண்களையுடையவளே! அந்த வித்தையினால், இறந்து போன பிராணி பிழைப்பிக்கப்படுகிறது. ஆனால், ஸாதுவானவன் தன் குணங்களைப்பற்றிய புகழ்ச்சியைத் தானே செய்வதனால் வருத்தமடைகிறான். அதனால், நான் சொல்லிக்கொள்ள முடியவில்லை. என்னுடைய பவம் எதுவோ அஃது உனக்குத் தெரியும்; ஆதலால், எழுந்திரு. குலத்தைச் சிறப்பிக்கிற பெண்ணே! விசாலமான கண்ணையுடையவளே! பொறுமையை அடைந்து வீடு செல்வோம். ஸத்புரு

ஷர்களுக்கு ஶ்ஷமைதான்பலம். பூமியிலும் ஸ்வர்க்கத்திலும் மற்ற எல்லா இடங்களிலுமுள்ளவற்றிற்கெல்லாம் நான் எப்போதும் ப்ரபு என்று பிரம்மா ஸந்தோஷத்துடன் என்னைச்சொல்லியிருக்கிறார். நான் ஜனங்களுடைய நன்மையைவிடும்பி ஜலத்தைவர்ஷிக்கிறேன். எல்லா ஒஷ்திகளையும் வருத்திசெய்கிறேன். இஃது உண்மையாக உனக்குச்சொல்லுகிறேன்' என்றுசொன்னார். துக்கமுற்றும் கோபத்தினுற் பீடிக்கப்பட்டிருக்கும் அவளை இவ்வாறு இனிமையும் சாந்தமுமான சொற்களினால் பிதாவான சுக்ரர் தேற்றினார்.

எழுபத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

சுக்ராசார்யர் தேவயானியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்:—
 'தேவயானீ! எந்தமனிதன் எப்போதும் அயலார்சொல்லும் நிந்தனையான சொற்களை அதிகமாகப் பொறுக்கிறானே அவனால் இந்த உலகமெல்லாம் ஜயிக்கப்பட்டதென்று அறி; உண்டான கோபத்தை, குதிரையை அடக்குவதுபோல், எவன் அடக்குகிறானே அவன் தான் ஸாரதியென்று தெரிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறான். கடிவாளத்தைப் பிடிப்பவன் ஸாரதியென்று சொல்லப்படுவதில்லை. தேவயானீ! மூளுகிறகோபத்தை அடக்குவதினால் விலக்குகிறவன் எனலே, அவனால் உலகமெல்லாம் ஜயிக்கப்பட்டதென்றறி. பாம்பு பழையசட்டையை உரிப்பதுபோல் எவன் உண்டானகோபத்தை ஶ்ஷமையினால் நீக்கிவிடுகிறானே, அவன்தான் ஆண்பிள்ளையென்று சொல்லப்படுவன். எவன் கோபத்தை அடக்குகிறானே, எவன் நிந்தனைகளைப் பொறுக்கிறானே, எவன் பிறர் வருத்தியும் வருந்தாமலிருக்கிறானே, அவன் நிச்சயமாகக் காரியவித்திக்குப் பாத்ரமாகிறான். நூறுவருஷகாலம் ஒவ்வொருமாஸமும் சோர்வின்றி யாகம் செய்பவனொருவனும் எதற்கும் கோபிக்காதவனொருவனுமாகிய அவ்விருவருள் கோபிக்காதவனே மேலானவன். ஆதலால், கோபிக்காதவனே எல்லாரிலும் சிறந்தவன். காமமும் கோபமும் இழிவானவை. கோபிப்பவனுடைய தானமும் யாகமும் தவமும் பயன்பெறாதவை. அன்புள்ளவளே! ஆதலால், கோபமில்லாதவனிடத்தில் யஜ்ஞமும், தவம், தானம் இவற்றின் பயன் மிகுதியாகஉண்டாகும்; கோபிப்பவ

னிடத்தில் ஒருபொழுதும் உண்டாகாது. இது நிச்சயம். எவன் கோபத்துக்கு உட்படுவனோ அவன் யதியுமாகான் ; ரிஷியுமாகான் ; யாகஞ்செய்பவனுமாகான் ; தர்மத்தையுமடையான் ; அவனுக்கு (இம்மை மறுமை) இரண்டிலோகங்களும்மில்லை. கோபிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளவனுக்குப் புத்ரன், வேலைக்காரன், ஸ்னேகிதன், ஸஹோதரன், பார்யை, தர்மம், ஸத்யம் இவையெல்லாம் நிச்சயமாக விலகிப்போம். சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் புத்தியில்லாமல் விரோதஞ்செய்வதை ஞானமுள்ளவன் அனுஸரிக்கத்தகாது. ஏனெனில், அவர்கள் கோபம் பொறுமை இவற்றின் லாபங்களை அறியார்' என்றார்.

அப்படிச் சொல்லக்கேட்டு, தேவயானி, 'பிதாவே ! நான் சிறுபெண்ணாயிருந்தாலும் தர்மங்களின் ஸூக்ஷ்மத்தை இப்போது அறிந்திருக்கிறேன். பொறுமைக்கும் நிந்தனைக்கும் உள்ள பலாபலங்களையும் நான் அறிவேன். ஆனால், தான்செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமல் உண்மையில் தர்மத்தை விட்டுவிட்டு, சிஷ்யனது முறைமையை விட்டுவிட்ட சிஷ்யன்விஷயத்தில் பொறுப்பது அபிவ்ருத்தியை விரும்புகிறவனுக்குத் தகாது. ஏவக்கூடியவனாகிய சிஷ்யன் தன் நடையைவிட்டுப் * பயன்படாமற் போயிருக்கிறான். ஆதலால், ஒழுக்கந் தப்பினவர்களிடம் வலிப்பது எனக்குப் பிரியமில்லை. எந்த மனிதர்கள், நடையைப்பற்றியும் குலத்தைப்பற்றியும் பிறரை நிந்திக்கின்றனரோ, அந்தக்கெட்டபுத்தியுள்ளவர்களிடம் ஸ்ரேயஸைவிரும்பும் அறிஞன் வலிக்கக்கூடாது. ஒழுக்கத்தாலும் குலத்தினாலும் யார் எவனை ஸரியாக மதிக்கின்றனரோ, அந்த ஸாதுக்களிடம் அவன் வலிப்பது தகும். அந்தவாஸம் மிகச்சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. மனிதர்கள் தனமில்லாமலிருந்தபோதிலும் தம்மை அடக்கிக்கொள்வதில் எப்போதும் ஊக்கமுள்ளவர்களாயிருந்தால் சிறந்தவராவார்கள். ஒழுக்கம்கெட்டவரும் பாபஞ்செய்கிறவரும் தனவான்களாயிருந்தாலும் சண்டாளர்கள் தாம்; ஜன்மத்தினால்மட்டும் சண்டாளர்களாவதில்லை. தமக்கு விதித்த செய்கையைவிட்டுத் தனம், குலம், வித்தை இவைகளில் ஆசைவைத்தவர்கள் சண்டாளனுடைய செய்கையைச் செய்கிறவர்கள் தாம்; அவர்கள் காரணமில்லாமல் த்வேஷம் செய்வார்கள் ; தூஷணையையும் சொல்லுவார்கள். அவர்களிடம் ஸாது வலித்தல் தகாது. பாபிகளுடன்வலித்தால் பாபியாவான், நன்மையோ அல்லது தீமையோ எதில் எந்தமனிதன் பழகுகிறானோ, அதில் அவனுக்குப் பற்றுதல் நிச்சயமாக உண்டாகிவிடும். ஆதலால்,

* தன் நடையைவிட்டுப் போயிருக்கிறென்பது வேறுபாடும்.

த்வேஷத்தை விரும்பத்தகாது; வ்ருஷபர்வாவின் பெண்சொன்ன மிகக்கொடியகெட்டசொல், அக்னியை வேண்டுகிறவன் அரணிக்கட்டையைக் கடைவதுபோல் என்மனத்தைக் கடைகிறது. ஐசுவரிய மில்லாத ஒருவன் எதிரியினிடம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற ஐசுவரியத்தினிடம் காத்திருப்பதைவிடச் செய்யத்தகாதாரியம் மூன்று லோகங்களிலும் வேறுஇருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. அப்படிப்பட்டவனுக்கு மரணமே நல்லதென்று தெரிந்தவர்கள் அறிகின்றனர். நீசர்களின் சேர்க்கையினால் ஒருவன் காலக்ரமத்தில் அவமானத்தை அடைவான்; வாய்களினின்றும் வசம்புகடந்தசொற்கள் புறப்படுகின்றன. அவைகளால் அடிபட்டவன் இரவும்பகலும் துக்கப்படுகிறான். அவை எதிரியின்மர்மஸ்தானங்களிலேதான் விழுகின்றன. ஆதலால், தெரிந்தவன் அவற்றை அயலாரிடம் ப்ரயோகிக்கமாட்டான். ஆயுதங்களினால் வெட்டப்பட்டது ஆறும்; தீயினால் சுடப்பட்டதும் ஆறும்; சொல்லினால் உண்டானபுண் பிராணிகளுக்குத் தேகமுள்ளவரையிலும் ஆறாது. பாணங்களினால் அடிபட்டதும் கோடாலியினால் வெட்டப்பட்டதுமாகிய வனம் மறுபடியும் வளருகின்றது. வாக்கினால் கெட்டசொற்களைச் சொல்வதனுண்டான அருவருப்பான சொற்புண் ஆறாது' என்றார்.

எழுபத்தநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

பிறகு, ப்ருகுவம்சத்திற்கிறந்தவராகிய சக்ராசாரியர், வீற்றிருக்கும் வ்ருஷபர்வாவின்ருகேசென்று கோபத்துடன் ஆலோசிக்காமல் அடியில்வருமாறு சொன்னார்.

‘ராஜாவே! ஒருவனுக்குத் தான்செய்தபாவம் பசவைப்போல் உடனே பலனைத் தருவதில்லை. ஆனால், * தொடர்ச்சியாகச் செய்யப்பட்டபோது காலக்ரமத்தினால் செய்பவனுடைய † வேர்களையறுக்கும். புத்ரர்களிடத்தும் பேரன்மார்களிடத்தும் தன்னிடத்துமுள்ள பாபத்தை ஒருவன் கவணிக்காமலிருப்பானாகில், அந்தப்பாபமானது, மிகுதியாக உண்ணப்பட்டது வயிற்றில் எப்படியோ அப்படியே நிச்சயமாகத் தன் பயனைக்காட்டும். ராஜாவே! படிக்கிறவனும் பொறு

* அதற்குக் காலக்ரமத்தினால் பரிபாகமடைந்து செய்பவனுடைய வேர்களையறுக்கும் என்பது வேறுபாடம்.

† பூர்வபுண்ணியங்களை.

மையுள்ளவனும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும் பாபத்தைச் செய்யாதவனும் தர்மத்தையறிந்தவனும் என்வீட்டில் அன்புடன் எனக்குச் சுச்ருஷைசெய்தவனும் ப்ருஹஸ்பதிபுத்ரனுமான அந்தக் கசனென்னும் பிராமணனை முன்னேகொல்வித்தாய். ப்ரபுவே! மானமுள்ளவளாகிய தேவயானி, சர்மிஷ்டைபினால் மிகக் குருரமாகச் சொல்லப்பட்டி, விரோதஞ்செய்து கோபத்துனால் கிணற்றிலும் தள்ளப்பட்டாள். அவள், இங்கேவழிப்பதற்கு முடியாதவளாயிருக்கிறாள். அவளில்லாமல் நான் இங்கே எப்படிவழிப்பேன்? ராஜாவே! ஆதலால், உன் தேசத்தை விட்டுவிடுகிறேன். வருஷபர்வாவே! கொல்லத்தகாதவனாகிய அந்தக்கசனைக்கொன்றதனாலும், என்பெண்ணைக்கொல்ல ஆரம்பித்ததனாலும், உன்னையும் உன்பந்துக்களையும் விடப்போகிறேன். இதை நீ அறி. ராஜாவே! உன் தேசத்தில் உன்னுடன் நான் இருக்கமுடியாது. ராஜாவே! வருஷபர்வாவே! நீ வ்யஸ்னமடையாதே; கோபமுஞ்செய்யாதே. ராஜாவே! தேவயானியைவிட்டு உன் தேசத்தில்வழிக்க என்முல்முடியாது. இவளுடைய இடந்தான் எனக்கும் இடம்; இவளுடையவிருப்பந்தான் எனக்கும்விருப்பம்' என்றார்.

(இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட) வருஷபர்வா, 'பிராமணரே! நான் சர்மிஷ்டையைக்கொண்டு தேவயானியை அடிக்கச்செய்தாலும் தூஷிக்கச்செய்தாலும் அதனால் ஹீனகதியை அடைகிறேன்' என்றான். சுக்ரர், 'ஓ, அஸுரா! என்னைப் பொய்பேசுகிறவனாக நினைக்கிறாய். ஆச்சர்யம்! அதனலேதான் இந்தத் தன்குற்றத்தை அடக்காமல் உபேகை செய்கிறாய்' என்று சொன்னார். வருஷபர்வா, 'ப்ருகுபுத்ரரே! அ தர்மத்தையாவது பொய்சொல்வதையாவது உங்களிடத்திலிருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. தர்மமும் ஸத்யமும் உங்களிடத்திலிருக்கின்றன. ஆதலால், நீங்கள் எங்கள்விஷயத்தில் அதுகரஹம் செய்யக்கடவீர்கள். ப்ருகுபுத்ரரே! நீங்கள் எங்களைவிட்டு இவ்விடமிருந்து போவீர்களேயாகில், முன்னதாகவே நானும் உன்பந்துக்களும் ஸமுத்ரத்திலாவது பாதாளத்திலாவது அக்னியிலாவது ப்ரவேசிப்போம். வேறு ஆதரவில்லை. க்ருஹங்களுக்கு ராஜாவே! நீர் என்னையும் விட்டுத் தேவர்களிடமும் போய்ச் சேருவீராயின், அப்போது நான் எல்லாவற்றையும் த்யாகஞ்செய்து அக்னியிற் ப்ரவேசிப்பேன்' என்றான். சுக்ராசாரியர், 'அஸுரர்களே! ஸமுத்திரத்திலேதான் விழுங்கள்; திசைகளெங்குந்தான் ஓடுங்கள்; என்பெண்ணினுடைய துக்கத்தை நான் தாங்கமுடியாதவன். எனக்கு அவள் ப்ரியமானவள்.

தேவயானியை நீ ஸமாதானப்படுத்தவேண்டும். என்னுயிர் அவளிடத்திலிருக்கிறது. நான் இங்கிரனுக்குப் ப்ருஷஸ்பதியைப்போல் உனக்கு லாபத்தையும்கேஷமத்தையும்செய்பவன்' என்றார். வ்ருஷபர்வா, 'ப்ருகுபுத்ரரே! அஸுரராஜாக்களின் தனமாகட்டும், யானைகள் பசுக்கள் குதிரைகளாகட்டும், பூமியில் என்ன என்ன உண்டோ அவற்றிற்கு நீங்களே ப்ரபு. எனக்கு நீங்களேதாம் ப்ரபு' என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டுச் சக்ரர், 'அஸுரராஜனே! அஸுரராஜாக்களின் திரவியமெல்லாவற்றிற்கும் நான் ப்ரபுவாயிருப்பேனாயின் இந்தத்தேவயானியை நீ சமாதானப்படுத்தவேண்டும்' என்றார். இப்படிச்சொல்லப்பட்ட வ்ருஷபர்வா 'அப்படியே'யென்று சிறந்த கவியாகிய சக்ராசார்யருக்குச் சொன்னான். சக்ராசார்யரும் தேவயானியிடஞ்சென்று அவன்சொன்ன விஷயத்தைச்சொன்னார்.

தேவயானி, 'பிதாவே! ப்ருகுபுத்ரரே! ராஜாவின் திரவியத்துக்கு நீர் ப்ரபுவாயிருந்தால் அந்தவிஷயம் எனக்குத்தெரியாமையால் அதை ராஜாவே சொல்லட்டும்' என்று சொன்னான். சக்ரர் தேவயானியின்சொல்லீத் தெரிவிக்கக்கேட்டு, வ்ருஷபர்வா தன்சுற்றத்தாருடன் தேவயானியிடஞ்சென்று, 'தேவயானியே! தயைசெய்' என்று பூமியில் அவள்பாதங்களில்விழுந்து, 'அழகானவளே! உன் தந்தை எப்போதும் என்னை ஸ்துதிக்கப்பட்டும் வந்தனஞ்செய்யப்பட்டிமிருப்பவர். சிரித்தமுகமுள்ள தேவயானியே! நீ எதைவிரும்பினாலும், அது பெறக்கூடாததாயிருந்தாலும், அதை உனக்கு நான் கொடுப்பேன்' என்றுசொன்னான். அதற்குத் தேவயானி, 'ஆயிரம் கன்னிகைகளுடன் சர்மிஷ்டையை என் வேலைக்காரியாயிருக்கநான்விரும்புகிறேன்.' என்னை என்பிதா எந்தலுடத்தில் கொடுப்பாரோ அங்கும் அவள் என்பின்னை செல்லவேண்டும்' என்றுசொல்ல, வ்ருஷபர்வா, 'ஓ! தாதி! நீ எழுந்திரு. சர்மிஷ்டையை உடனே அழைத்து வா. தேவயானி எந்தலுஷ்டத்தை விரும்புகிறாளோ, அதை அவள் செய்யக்கடவள். ஒரு குலத்திற்காக ஒருவனைவிடவேண்டும்; ஒரு க்ராமத்திற்காக ஒருகுலத்தை விடவேண்டும்; ஒருதேசத்திற்காக ஒருக்ராமத்தை விடவேண்டும், *தனக்காகப் பூமியையே விட்டுவிட வேண்டும்' என்றான். உடனே, தாதி சர்மிஷ்டையிடஞ்சென்று, 'அம்மா! சர்மிஷ்டையே! எழுந்திரு. உன்பந்துக்களுக்கு ஸௌக்யத்தைச் செய். தேவயானியினால் ஏவப்பட்டுப் பிராமணர் சிஷ்யர்

* தன் ஆத்தமா முக்திபெறுவதற்கு விஷயங்களில் பற்றுதலைவிடவேண்டுமென்பது கருத்து.

களை விட்டுவிடுகிறார். குற்றமில்லாதவளே! அவள் எதைவிரும்புகிறாளோ, அதை இப்போது நீசெய்யவேண்டும்' என்றுசொன்னாள். சர்மிஷ்டை, 'இப்படி தேவயானிக்காகச் சக்ரர் என்னை அழைப்பாரானால் அவள் எதைவிரும்புகிறாளோ அதை இப்பொதே நான் செய்வேன். என்பிழையினால் சக்ரர் போகவேண்டாம்; தேவயானியும் எனக்காகப்போகவேண்டாம்' என்றாள்.

பிறகு, ஆயிரம் கன்னிகைகளினால் சூழப்பட்டவளாகப் பல்லக்கிலேறிப் பிதாவின் அஜ்ஜைரூப்படி அந்தப்புரத்திலிருந்து விரைவாக வெளிப்பட்டாள். 'நான் ஆயிரம் வேலைக்காரிகளுடன் உனக்குப் பணிவிடைசெய்யும் தாவியாக ஆகிறேன்.' உன்னை உன்பிதா எந்த இடத்தில் கொடுப்பாரோ, அங்கேயும் உன்னைப் பின்செல்வேன்' என்று தேவயானியைநோக்கிச் சர்மிஷ்டை சொன்னாள். அதற்குத் தேவயானி, 'நான் உனக்குத் துதிப்பவன், யாசிப்பவன், வாங்குகிறவன் பெண்ணல்லவா? துதிக்கப்படுகிறவன் பெண்ணாகிய நீ எனக்கு எப்படித் தாவியாகலாம்?' என்றாள். அதைக்கேட்டு, சர்மிஷ்டை, 'துதிக்கப்படுகிற பந்துக்களுக்கு எவ்வகையாலும் செளக்யத்தைச் செய்யவேண்டும். ஆதலால், உன்பிதா உன்னைக் கொடுக்குமிடத்துக்கு உன்னைப் பின்தொடர்ந்துசெல்வேன்' என்றாள்.

ராஜஸ்ரேஷ்டரே! வருஷபர்வாவின்பெண் வேலைக்காரியாயிருக்க வாக்குத்தத்தஞ்செய்தபிறகு, தேவயானி தன்பிதாவைநோக்கி, 'தந்தையே! பிராமணஸ்ரேஷ்டரே! நான் த்ருப்தியானேன். இனி பட்டணத்துக்குள் வருகிறேன். உம்முடையஞானமும் உமதுவித்தையின்பலமும் வீணல்ல' என்றுசொன்னாள். அந்தப்பெருங்கீர்த்தியுள்ள பிராமணஸ்ரேஷ்டர், இவ்வாறு தம்பெண்ணினால் சொல்லப்பட்டபிறகு, எல்லா அஸூரர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டு ஸந்தோஷத்துடன் வருஷபர்வாவின்பட்டணத்தில் ப்ரவேசித்தார்.

எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸ ி ம ப வ ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

ராஜஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, நீண்டகாலத்துக்குப்பின், பெண்களுட் சிறந்தவளாகிய தேவயானி, அந்த ஆயிரம்வேலைக்காரர்களோடு கூடிய சர்மிஷ்டையுடன்நினையாடுவதற்காக முன்புபோன அந்தவனத்திற்கேபோனாள். அந்த இடத்தையடைந்து அந்தஎல்லா ஸகிக

ளோடும் மிக மகிழ்ந்தவளாக விருப்பம்போல ஸஞ்சரித்தாள். அனைவரும் விளையாடிக்கொண்டும், புஷ்பமதுவைக் குடித்துக்கொண்டும், பலவகையான பக்ஷணங்களைப் புசித்துக்கொண்டும், பழங்களைக் கடித்துக்கொண்டும், ஸந்தோஷமாக இருந்தனர். திரும்பவும் நகுஷ புத்ரனாகிய யயாதிமஹாராஜா தற்செயலாக மிருகத்தைத்தேடிக்கொண்டு ஸ்ராமத்தினால் இளைத்து ஜலத்தைவிரும்பி அதே இடம்வந்துசேர்ந்தான். அவன், குடித்துக்கொண்டும் விளையாடிக்கொண்டும் உயர்ந்த ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டிருந்த தேவயானியையும் சர்மிஷ்டையையும் அந்த மற்றப்பெண்களையும் கண்டான். அந்தஸ்திரீகளின்நடுவில், எல்லாத்தனங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேவதாயோக்யமான சிறந்தஆஸனத்தில் அழகிய புன்னகையோடு உட்கார்ந்திருந்தவளும் அழகில் நிகரற்றவளும் சிறந்தபெண்ணுமாகிய தேவயானியைக்கண்டான். அந்தத்தேவயானியின் ஆஸனத்திற்குக் கொஞ்சந்தாழ்வாக உட்கார்ந்திருப்பவளும் பொன்னாபரணங்களை அணிந்தவளும் அழகியநகைமுகமுள்ளவளும் பிராமணப்பெண்ணாகிய தேவயானியின் பாதங்களைப்பிடித்துக்கொண்டிருப்பவளும் ஸ்லாக்யமான ரூபமுள்ளவளுமான அஸுரராஜாவின்பெண்ணையும் கண்டான். பாரதரே! அப்போது பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் வாத்யம் வாசித்துக்கொண்டிருந்த அந்தப்பெண்கள் ஒப்பில்லாத ரூபமுள்ள யயாதியைக்கண்டு நாணத்தினால் தலைகுனிந்து நின்றனர்.

யயாதி, (தேவயானியைப்பார்த்து,) 'அழகானவளே! நீங்கள் இரண்டுகன்னிகைகள் இரண்டாயிரம் கன்னிகைகளினால் சூழப்பட்டிருக்கின்றீர்கள். உங்களிருவருடைய குலங்களையும் பெயர்களையும் நான்தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்றுகேட்க, தேவயானி, 'ராஜாவே! நான்சொல்லப்போகிறேன். என்சொல்லீ நீர்ஏற்றுக்கொள்ளும். சுக்ரரென்னும் அஸுரகுருநிருக்கிரார். என்னை அவர் பெண்ணென்று அறியும்; இவள் அஸுரராஜாவாகிய வ்ருஷபர்வாவின்பெண்; சர்மிஷ்டையென்பவள்; எந்தோழியும் எந்தாதிபுமானவள்; நான்எங்கேபோனாலும் அங்கேபோகிறவள்' என்றான்.

யயாதி, 'அஸுரராஜன்பெண்ணும், அழகிய புருவங்களையுடையவளும், உத்தமஸ்திரீயுமாகிய இந்தக்கன்னிகை உனக்கு ஸகியாகவும் தாதிபாகவும் இருப்பதுஎவ்வாறு? இதைத்தெரிந்துகொள்ள எனக்கு விருப்பம் அதிகமாக இருக்கிறது. இவ்விதமான ரூபமுள்ளபெண் தேவஸ்திரீகளிலும் கந்தர்வஸ்திரீகளிலும் யக்ஷஸ்திரீகளிலும் கின்னரஸ்திரீகளிலும் பூமியிலுள்ள ஸ்திரீகளிலும் இதற்குமுன் நான்கண்ட

தில்லை. லக்ஷ்மியைப்போன்றவளும், நீண்டனவும் தாமரைப்புஷ்பங்கள்போன்றனவுமாகிய கண்களோடும் எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தினவளும், எல்லா அலங்காரங்களும் சோபிக்கிறவளுமாகிய அஸூர ராஜாவின் பெண்ணான கன்னிகை அவளுடைய தூர்ப்பாக்யத்தினுற் கெடுக்கப்பட்டாளா? அல்லது உன்தவத்தினுற் கெடுக்கப்பட்டாளா? இவ்வாறன்றிக் குற்றமற்ற ரூபமுள்ள இவள் இங்கே அடிமையாவது நேராதா. உன்னுடையரூபம் இவளுடைய ரூபத்துக்கு எவ்வளவும் நிகரல்ல. பூர்வஜன்மத்திற்செய்த பாபத்தினால் இவள் உனக்கு அடிமையாயிருக்கிறாள்; ஐயோ! என்றான். அதற்குத் தேவயானி, 'புருஷஸ்ரேஷ்டரே! யாவரும் விநியைத்தாண்டிவதிஸ்லை. விநியினுற்செய்யப்பட்டதென்றுநினைத்து, புதுமையான பேச்சுக்களைப் பேசலாகாது. உம்முடையரூபமும் வேஷமும் ராஜாவைப்போலிருக்கின்றன. பிராமணவாக்கை வஹிக்கிறீர் (பேசுகிறீர்). நீர் யார்? எங்கிருந்துவருகிறீர்? யாருடையபுத்திரர்? எனக்குச்சொல்லும்' என்றுகேட்டக, யயாதி, 'நான் பிரம்மசர்ய வ்ரதமிருந்ததனால் வேதம்முழுவதும் என்கேள்விக்கு வந்திருக்கிறது. நான் ராஜா; ராஜாவின்புத்ரன்; யயாதியென்று பிரலித்தியுள்ளவன்' என்றுசொன்னான். தேவயானி, 'ராஜாவே! என்ன கார்யத்திற்காக இந்தஇடம் வந்தீர்? ஜலத்திலுண்டான தாமரைப்புஷ்பம் முதலியவற்றைப் பறிக்கவா? அல்லது மாணைப்பிடிக்கவா?' என்று கேட்டாள். 'ப்ரியமானவளே! ம்ருகத்தைத் தேடிக்கொண்டுவந்த நான் ஜலத்திற்காக இங்குவந்தேன். பலவகையாலும் என்னைப் ப்ரசன்னஞ் செய்தாய்விட்டது. ஆதலால், எனக்கு நீ விடை கொடுக்கலாம்' என்று யயாதி சொன்னான். 'இரண்டாயிரம் கன்னிகையோடும் தாவியான சர்மிஷ்டையோடும் உம் ஸ்வாதீனமாக இருக்கிறேன். எனக்கு ஸ்நேஹிதராகவும் பூர்த்தாவாகவும் ஆகக்கடவீர். உமக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது' என்று தேவயானிசொன்னான். யயாதி, அஸூரராஜாவின் பெண்ணைப்பார்த்து அவளிடம் பற்றுள்ள மனஸோடு, அவள் தனக்கு மஹிஷியாகவேண்டும் என்று நினைத்து, தேவயானியைப் பார்த்து ஒருவசனம்சொன்னான்.

'சுகரபுத்ரியே! உயர்ந்தபெண்ணே! நான் உனக்குத்தகுந்தவனல்லேன் என்பதையறி. உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். தேவயானி! உன்பிதாவுக்கு அரசர் விவாஹஸம்பந்தத்துக்கு உரியவரல்லர். அயலானுடைய பார்யையும் ஸஹோதரியும் மேலானஜாதியிற் பிறந்தவளும் ஒரேகோத்ரமுள்ளவளும் பதிதையும் மருமகரும் இழிவானவளும் பிச்சைக்காரியும் வ்யாதியுள்ளவளும் சேரக்

கூடாதவர்களென்று தெரிந்தவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்' என்றான். அவன் அப்படிச்சொல்லலும், தேவயானி, 'கூத்திரியஜாதி யோடு பிராமணஜாதியும் பிராமணஜாதியோடு கூத்திரியஜாதியும் சேர்ந்தே இருக்கின்றன. அதிக ஸூக்ஷ்மமாகப் பார்த்தால் அவ் விரண்டிஜாதிகளுக்கும் வேற்றுமையில்லை. ஒ! நகுஷ்புத்ரரே! நீர் ரிஷியாகவும் ரிஷிபுத்ரராகவும் இருக்கிறீர். எனனை விவாஹஞ்செய்து கொள்ளும்' என்றுசொன்னான். 'சிறந்த பெண்ணே! நான்குவருணங்களும் ஒருதேகத்தில் உண்டானவை. ஆனால், அவற்றிற்குத் தர்மங்களும் ஆசாரங்களும் வெவ்வேறு. அவற்றுள் பிராமணவருணம் மேலானது' என்று யயாதிசொன்னான். 'நகுஷ்புத்ரரே! இந்தப் பாணிக்ரஹணமென்னும் தர்மமானது இதற்குமுன் எந்தப்புருஷர்களாலும் எனக்குச் செய்யப்படவில்லை. எனது அந்தக்கையை நீர் முன்னே பிடித்திருக்கிறீர். ஆதலால், நான் உம்மைவரிக்கிறேன். ரிஷிபுத்ரரும் தாமே ரிஷியுமாகிய உம்மாற் பிடிக்கப்பட்டதாகிய உறுதியான மனமுள்ள எனதுகையை வேறுபுருஷன் எவ்வாறுதொடலாம்?' என்று தேவயானிசொன்னான்.

யயாதி, அந்தவசனத்தைக்கேட்டு, 'பல்லில் விஷமுள்ள சிறிய ஸர்ப்பத்தைக்காட்டிலும், எல்லாப்பக்கத்திலும் வியாபிக்கின்றதீயைக்காட்டிலும், பிராமணன் மிகவும்நெருங்கமுடியாதவனென்று அறிவுள்ள மனுஷ்யன் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்' என்றான். 'புருஷ ஸ்ரேஷ்டரே! பிராமணன் பல்லில்விஷமுள்ள ஸர்ப்பத்தைக்காட்டிலும், எங்கும் வியாபிக்கின்ற தீயைக்காட்டிலும், அணுகமுடியாதவனென்று ஏன்சொல்லுகிறீர்?' என்று தேவயானிகேட்க, யயாதி, 'ஸர்ப்பம் ஒருவனைக்கொல்லுகிறது. ஆயுத்ததினால் ஒருவன் கொல்லப்படுகிறான். கோபம்மூட்டப்பட்ட பிராமணன் அநேகதேசங்களையும் நகரங்களையும்ல்லவா கொல்லுகிறான்? பயமுள்ளவளே! அதனால், பிராமணன் மிகவும் அணுகக்கூடாதவனென்று நான்நினைக்கிறேன். அன்புள்ளவளே! இதனால், உன்பிதா கன்னிகாதானஞ்செய்யாமல் உன்னை நான் விவாஹம் செய்யேன்' என்றான். 'ராஜாவே! அப்படியானால் என்னால் புருஷராக வரிக்கப்பட்ட நீர் என்பிதா கொடுத்த பின் என்னை மணஞ்செய்துகொள்ளும்; தான் கேட்காமலே பிறராற் கொடுக்கப்பட்டவனைப் பெற்றுக்கொள்பவனுக்குப் பயமில்லையே. ராஜாவே! சற்றுநேரமிரும்; நான் பிதாவுக்குச்செய்தி அனுப்புகிறேன்' என்று தேவயானி யயாதிக்குச்சொல்லி, தந்தாதியைப்பார்த்து, 'தாதி! நீ சீக்ரம்போய் பிரம்மாவுக்கொப்பான என்பிதாவை இங்கே

அழைத்துவா. நகுஷபுத்திரரை நான் ஸ்வயம்வரமாக வரித்திருப்பதையும் சீக்கிரம் அவருக்குத் தெரிவி' என்று சொன்னான். அப்போது தேவயானியினால் தன்பிதாவுக்குச் சொல்லியனுப்பப்பட்ட செய்திமுழுமையையும் உடனே தாதி அவருக்கு நடந்தபடிதெரிவித்தாள். கேட்டவுடன், அந்தச் சக்ராசார்யர் ராஜாவின்புள்ளே வந்துநின்றார். வந்த சக்ராசார்யரைப் பார்த்ததும், ராஜாவாகிய யயாதி பிராமணராகியசக்ரரை வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பி வணங்கி நின்றான். தேவயானியானவள், 'பிதாவே! நகுஷனுடைய புத்ரராகிய இந்தராஜா ஆபத்துக்காலத்தில் முன்னே யாரும்பிடித்திராத என்கையைப் பிடித்தார். ஆதனால், நான் ஆபத்துநீங்கினவளாகச் செய்யப்பட்டேன். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். என்னை இவருக்குக் கொடுங்கள். இந்தலோகத்தில் நான் வேறுபதியை வரிப்பதில்லை' என்று சொன்னான். சக்ரர், 'தர்மம்வேறு; விருப்பம்வேறு. முன்னேயே கசனுடையசாபம் நேர்ந்ததினால் நீ நகுஷபுத்ரனை உனக்குப் பதியாக வரித்தாய். அது வித்யாஸமாகத் தகாது. ஒ! வீரனே! நகுஷபுத்ரனே! எனது ப்ரியமானபெண்ணாகிய இவள் உன்னைப் பதியாகவரித்திருக்கிறாள். பிராமணப்பெண்ணைத் தானாக ஒருவன் க்ரஹித்துக்கொண்டால், வருணங்கள் கலந்துபோவதினால் பெரிய குற்றந்தான். ஆனால், என்னால் கொடுக்கப்பட்ட இவளை உன் மஹிஷியாக நீ அங்கீகரிக்கக்கடவாய்' என்றுசொன்னார்.

யயாதி, 'ப்ருகுபுத்ரரே! பிராமணரே! இதுவிஷயத்தில் வருணங்கள் கலப்பதினாலுண்டான பெரியஅதர்மம் என்னைத்தொடராம விருக்கவேண்டுமென்று நான் உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்' என்றான். சக்ரர், 'உன்னைப் பாபத்திலிருந்து நீக்கிவிடுகிறேன். உனக்குவேண்டியவரத்தை நீகேள். இந்த விவாஹத்தில் வருத்தப்படாதே. நான் உன்பாபத்தை விலக்குகிறேன். அழகான இடையுள்ள தேவயானியைத் தர்மமாகவே பார்யையாக விவாஹஞ்செய்து கொள். இவளுடன் ஒப்பில்லாத ஸ்நேஹத்தையடை. ராஜாவே! இந்த ராஜகுமாரியாகிய வருஷபர்வாவின்பெண் சர்மிஷ்டையுங்கூட உன்னால் எப்போதும் கௌரவிக்கத்தக்கவள். ஆனால், இவளைச் சயனத்திலும்படும் அழைக்காதே; இவளை வகாந்தத்தில் அழைத்துப் பேசாதே; தொடவுந்தொடாதே; தேவயானியைப் பார்யையாக விவாஹஞ்செய்துகொள். உனக்கு ஸ்ரேயஸ் உண்டாகக்கடவது. நினைத்ததையெல்லாம் அடைவாய்' என்றார்.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட யயாதியென்னும் அரசன் சக்ரரைப்

பிரதக்ஷிணஞ்செய்து சாஸ்திரத்திற்சொன்ன முறையின்படிசுபமான விவாஹத்தைச் செய்துகொண்டான். சக்ரரிடமிருந்து நிரம்பின தனத்தையும், இரண்டாயிரம்கன்றிகைகளுடனும் சர்மிஷ்டையுடனும் உத்தமஸ்திரீயான தேவயானியையும் அடைந்து, சக்கிரராலும் அஸுரர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட அந்தராஜாஸ்சேஷ்டன் மஹாத்மா வாகிய சக்ரரால் விடைகொடுக்கப்பெற்று ஸந்தோஷத்துடன் தன் நகரஞ்சென்றான்.

எழுபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

ஸம் பவ பர்வம் (தோடர்ச்சி.)

யயாதி, தேவேந்திர நகரத்துக்கொப்பான தன்நகரத்தையடைந்து அந்தப்புரத்துக்குட்சென்று அதில்தேவயானியைஇருக்கச்செய்தான். தேவயானியின் அனுமதியின்படி அந்த வருஷபர்வாவின் பெண்ணை அசோகவனிகையென்னும் தோட்டத்தின் ஸமீபத்தில் க்ருஹம்கட்டி அதிலிருக்கச்செய்தான். ஆயிரம்வேலைக்காரிகளாற் சூழப்பட்ட வருஷபர்வாவின் பெண்ணாகிய சர்மிஷ்டையைவஸ்திரங்களையும் அன்னபானங்களையும் கொடுத்துச் செவ்வையாகக் கௌவித்து, நகுஷ்புத்ரனான அந்தஅரசன் தேவயானியுடன்சேர்ந்து மிகுந்த ஸ்நேஹமுள்ளவனாக அனேகவருஷகாலம் மகிழ்ந்திருந்தான். தேவயானி பரிசுத்தமாயும் மனஸுக்கினிமையாயுமுள்ள அசோகவனத்தின்மத்தியில் சர்மிஷ்டையுடன்சேர்ந்து விளையாடிவிட்டு அங்கேயே அவளையனுப்பி ராஜாவுடன் க்ருஹத்துக்குட்சென்றாள். இப்படியே அந்தராஜா ஸ்நேஹத்துடன் வெகுகாலம் ஸந்தோஷமாக இருந்து தேவதையைப்போல் மனமகிழ்ந்து ஸுகமடைந்து அனேகவருஷகாலம் விளையாடினான். உயர்ந்தபெண்ணாகிய தேவயானி ருதுகாலம் வந்தபோது முதலாவது காப்பத்தைத்தரித்தாள் ; குமாரனையும்பெற்றாள். அனேகவருஷகாலங்கள் கடந்தபின் யௌவனமடைந்த வருஷபர்வாவின் பெண்ணாகிய சர்மிஷ்டையும் தனக்கு ருதுகாலம் வந்ததைப்பார்த்துச் சிந்தையுற்றாள். ஸ்நானஞ்செய்து நிர்மலமாக இருந்த சர்மிஷ்டை, எல்லா அலங்காரங்களினாலும் சோபித்துக்கொண்டு அழகிய பூங்கொத்துக்களரிறைந்த அசோகமரத்தின் கீளையைப்பிடித்துக் கொண்டு கண்ணாடியில் முகம்பார்த்துப் பர்த்தாவைப்பார்க்க ஆவலுள்ளவளாகச் சோகத்தினாலும் மோகத்தினாலும் ஆவேசங்கொண்டு அடியில்வரும் சொல்லைச்சொன்னாள்.

‘அசோகமே! சோகத்தினால் அடிபட்ட மனமுள்ளவர்களுக்
கெல்லாம் சோகத்தை விலக்குவாய். என்கணவனைக்காட்டி என்
னையும் *உன்பேருள்ளவளாக இப்போது செய்யக்கடவாய்’ என்
றாள். (இப்படிச்) சொல்லிவிட்டு அந்தச்சர்மிஷ்டை, மறுபடியும்,
‘எனக்கு ருதுகாலம்நேர்ந்திருக்கிறது. நான் ஒருபதியையும் வரித்
திருக்கவில்லை; எஃது உசிதம்? என்னசெய்யலாம்? எதைச்செய்தால்
ஸுகமுண்டாகும்? இந்தத்தேவயானி பிள்ளையைப்பெற்றிருக்கிறாள் ;
எனக்கு வந்த யௌவனமீண் ; அவள் எப்படிப் பர்த்தாவை வரித்
தாளோ, அப்படியே நானும் அவளையேவரிக்கிறேன்; எனக்குப் புத்ர
லாபத்தை ராஜாதான் கொடுக்கவேண்டியவ னென்பது என்னு
டைய உறுதியானஎண்ணம்; அந்தத்தர்மாத்மாவான ராஜா ஏகாந்தத்
தில் இப்போது எனக்குப் பார்க்கக்கிடைப்பானா? எனக்குப்பர்த்தா
வாகிய ராஜாவைக் † கூந்தலினாற்கட்டி யாசிப்பேன்; தேவயானியின்
புத்திரனை அடிக்கடிபார்த்துக்கொண்டு அவளுடைய அந்தப்புரத்தில்
விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் அரசன் எப்போதாவது ஒழிவையடை
ந்து இந்தஇடத்தை விரும்புவானா?’ என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்
தாள். அந்தக்காலத்தில் அந்தஅரசன் தற்செயலாகவெளிப்பட்டு
அசோகவனிகையின் ஸமீபத்தில்நிற்கின்ற சர்மிஷ்டையை ஸந்தித்
தான். ஏகாந்தத்தில் ஒருவகைஇருந்த ராஜாவைக்கண்டு சர்மிஷ்டை
அழகிய மந்தஹாஸமுகத்துடன் எதிர்கொண்டிபோய்க் கைகளைக்
கூப்பிக்கொண்டு ராஜாவைநோக்கி அடியில்வருமாறு சொல்லலானாள்.
‘நகுஷ்புத்திரரே! சந்திரன், இந்திரன், விஷ்ணு, யமன், வரு
ணன் இவர்கள்வீட்டிலும் உம்வீட்டிலுமிருக்கும் ஸ்திரீகளை எவன்
பார்க்கக்கூடும்? ராஜாவே! ரூபத்தினாலும், குலத்தினாலும், ஒழுக்
கத்தினாலும் என்னை எப்போதும் நீர் அறிந்தவர்; அந்தநான் இப்
போது உம்மைப்பிரார்த்தித்து யாசிக்கிறேன். ராஜாவே! என
க்கு ருதுகாலத்தின் ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுக்கக்கடவீர்’ என்
றாள். யயாதி அந்தவசனத்தைக்கேட்டு, ‘அஸுரராஜன் பெண்ணா
கிய உன்னை நல்லொழுக்கம் நிரம்பினவளென்றும் உயர்ந்த ரூபமுள்ள
வளென்றும் நான்அறிவேன். உன்ரூபத்தில் ஊசிமுனையளவும் குற்
றத்தை நான்பார்க்கவில்லை. உயர்ந்தவளே! உன்னை நான் பார்த்தது
முதல் உன்நினைவாகவேயிருக்கிறேன். நான் எப்போது தேவயானி
யைக் கல்யாணஞ்செய்தேனோ அப்போது கவிபுத்ரராகிய சக்ராசார்
யர், ‘இந்த வருஷபர்வாவின் பெண்ணை நீ சயனத்தில் கூப்பிடத்

* அசோகை - சோகமில்லாதவள்.

† தலையால்வணங்கி.

தகாது. தேவயானியின் ப்ரியத்தைச்செய்து சர்மிஷ்டையையும் காப்பாற்று' என்றுசொல்லியிருக்கிறார்' என்றுசொன்னான். 'ராஜாவே! பரிஹாசத்துக்காகவும், ஸ்திரீகளிடத்தும், விவாஹகாலத்திலும், ப்ராணபாயகாலத்திலும், எல்லாச்சொத்தும் பறிக்கப்படுங்காலத்திலும் சொல்லப்படும் பொய் தீங்குசெய்யாது. இந்த ஐந்துபொய்களையும் பாபமல்லாதவையென்றுசொல்லுகின்றனர். ராஜாவே! ஸாக்ஷயத்தில் கேட்கப்பட்டவன் வித்தியாஸமாகப் பொய் பேசினால் அவனைப் பதிதென்று சொல்லுகின்றனர். ஒருகார்யத்தை நிச்சயிக்கும் போது பொய்சொல்லுகிறவனை அந்தப் பொய்கெடுக்கும். ஸ்திரீகளிடத்தும், பரிஹாஸத்திலும், விவாஹத்திலும், தன்உயிரும்பொருளும் நஷ்டமாகும்போதும் சொல்லப்படும் பொய் பொய்யன்று; அதுவே சிறப்பையடையும்' என்று சர்மிஷ்டைசொன்னான்.

'யயாதி, 'ராஜாதான் ஜனங்களுக்கு உதாஹரணம்; அவன்பொய்சொன்னால் கெடுவன். ராஜ்யகார்யத்தில் ஸங்கடம் வந்தபோதிலும் நான்பொய்சொல்ல விரும்பேன்' என்றான். அதற்குச்சர்மிஷ்டை, 'ராஜாவே! தன்பதியும், ஸகியின்பதியும், ஒன்றாகவேநினைக்கப்படுகின்றனர். ஒருமையாக இருப்பதைத்தானே விவாஹமென்று சொல்லுகின்றனர். என் ஸகி உம்மைப்பதியாக வரித்தேயிருக்கிறார். சிறந்தபுத்தியுள்ள சுக்ராசார்யரால் தேவயானியுடன்சுடவே நாணம் பூஜிக்கத்தக்கவளென்றும் போஷிக்கத்தக்கவளென்றும் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறேன். அதை நீர் பொய்யாகச்செய்யத்தகாது. பொன், மணி, முத்து, வஸ்திரம், ஆபரணம், பசுபூமிமுதலிய எல்லாவற்றையும் நீர்யாசிப்பவருக்குக்கொடுக்கிறீர்; அவையெல்லாம் வெளிப்பட்டதானங்களாகச் சொல்லப்பட்டனவேயன்றிச்சரீரத்தைச்சேர்ந்தவையல்ல. ராஜாவே! புத்ரனைக்கொடுப்பதும் தன்னைக்கொடுப்பதும் செயற்கரிய தானங்கள். ஐயா! சரீரத்தைக்கொடுப்பதினால் மற்றவையெல்லாம் கொடுக்கப்பட்டவையாகும். ராஜாவே! 'எவனெவனுக்கு என்னஎன்னவிருப்பமோ அவனவனுக்கு அவற்றையெல்லாம் நான்கொடுக்கிறேன்' என்றுசொல்லிஉம்நகரத்தில்நீரே மூன்று தரம் பறையடித்திருக்கிறீர். ராஜாவே! உமதுசொல்லும் நீர்செய்த விளம்பரமும்பொய்யாய்விடும். ராஜார்ஷ்டரே! குபேரனைப்போன்ற நீர் அதை ஸத்யமாகச்செய்யும்' என்றான். யயாதி, 'யாசிப்பவருக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதை நான் விரதமாகவைத்திருக்கிறேன். நீ என்னை யாசிக்கிறாய். உனக்கு என்ன விருப்பத்தை நான் செய்யவேண்டும்? அழகானபுன்சிரிப்புடையவளே! உனக்குப்பொரு

னைக்கொடுக்கட்டுமா? ராஜ்யத்தைக்கொடுக்கட்டுமா? சொல்' என் றான். சர்மிஷ்டை, 'ராஜாவே! பாபம்வராமல் என்னைக்காப்பாற்றும்; தர்மத்தைக்கொடும். புத்ரனைவிரும்புகிற நான்வேறுபுருஷனைவரிப்ப தில்லை. புத்ரனைக்காட்டிலும் சிறந்ததொன்றுமில்லை. உம்மிடத்திலிரு ந்து புத்ரனையடைந்து லோகத்தில் உயர்ந்த தர்மத்தைச் செய்யக்கட வேன். ராஜாவே! பார்யை, அடிமை, புத்ரன் இம்மூவரும் தாம்வேறா கத் தங்களுக்குத் தனபில்லாதவர்கள். இவர்கள் அடைவதெல்லாம் இவர்கள் யாரைச்சேர்ந்தவர்களோ அவருடையதனந்தான். புத்ரனைப் பெறுவதற்கும், பர்த்தாவைப் போஷிப்பதற்குந்தான் பிரம்மதேவர் ஸ்திரீகளைப்படைத்திருக்கிறார். கன்னிகைகள் பதியில்லாமலும் புத்ர னில்லாமலுமிருப்பார்களாயின், இந்தலோகத்தில் அவர்களுடைய ஜன்மம்வீண். பரலோகமும் அவர்களுக்கில்லை. நான் தேவயானிக்கு வேலைக்காரியாயிருக்கிறேன். அந்தத்தேவயானி உமக்கு வசப்பட்ட வளாயிருக்கிறாள். ராஜாவே! அவளையும் என்னையும் நீர்தாம் அடை யத்தக்கவர். என்னை அங்கீகரிக்கக்கடவீர்' என்று சொன்னாள்.

இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்தஅரசன் ஸரியென்றறிந்து சர் மிஷ்டையைக் கொண்டாடினான். தர்மத்தையும்கொடுத்தான். அவன் சர்மிஷ்டையைச்சேர்ந்து ஸுகமாகஇருந்தபிறகு, அவர்களிருவரும் ஒருவரையொருவர் மரியாதைசெய்து வந்தபடியே சென்றனர். அந் தச்சேர்க்கையில் அழகான புருவங்களுடையவளும் மதுரமான சிரிப் புள்ளவளுமாகிய சர்மிஷ்டை அந்த ராஜஸ்பேஷ்டனிடத்திலிருந்து முதல்கர்ப்பத்தைத் தரித்தாள். ஜனமேஜயராஜாவே! தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற கண்களையுடைய சர்மிஷ்டை, பிறகு, ப்ரஸவகாலத் தில் தாமரைக்கண்ணனும் தேவகுமாரனைப் போன்றவனுமாகிய ஒரு புத்ரனைப்பெற்றாள்.

எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (நோடர்ச்சி.)

கீகல்பக்ஷத்தில் சுபராசியைச்சேர்ந்த சந்திரனுடன் கூடிய சுப ரக்ஷத்திரம் பொருந்திய அந்தத்தினத்தில் அந்தச் சக்ரவர்த்தியாகிய ராஜா அந்தச்சர்மிஷ்டையோடு கூடி மகிழ்ந்திருந்தான். அந்தராஜா, 'ஜனங்களுக்கு ஸம்பத்து ஸமீபிப்பதுபோல் எனக்குச் சர்மிஷ்டை மனைவியானாள். எனக்குத் தேவயானி ஸர்ப்பம்போலப் பயங்கரரூப

முள்ளவளாக ஆய்விட்டாள். வருஷபர்வாவின் புத்ரியாகிய சர்மிஷ்டை எனக்குப் பயிர்களுக்கு மேகம்போலவும் தேவர்களுக்கு அமிர்தம்போலவுமிருக்கிறாள்' என்று மனத்தில்கினைத்து, தேவயானியை விட்டுவிட்டாள். பாரதரே! இனிய சிரிப்புள்ள தேவயானியானவள் குமாரன்பிறந்ததைக் கேள்வியுற்றுத் துக்கமுள்ளவளாகச் சர்மிஷ்டையைப்பற்றி ஆலோசித்தாள். பின் சர்மிஷ்டையிடஞ்சென்று, 'அழகான புருவங்களையுடையவளே! காமஸுகத்துக்கு ஆசைப்பட்டு என்ன இந்தப் பாவஞ்செய்துவிட்டாய்?' என்ற சொல்லைச்சொன்னாள். சர்மிஷ்டை, 'அழகிய சிரிப்புள்ளவளே! தர்மமே உருவங்கொண்டவரும் வேதங்களில் கரைகண்டவருமான ஓருரிஷி வந்தார். வரங்கொடுக்கவந்த அவரை நான் தர்மத்துடன்சேர்ந்த காமத்தையாசித்தேன். நான் புத்ரலாபத்தைப்பற்றி அவரைக் கேட்டுக்கொண்டேன். சுத்தமான புன்னகையுள்ளவளே! நான் அனியாயமாகக் காமஸுகத்தை அடையேன். அந்த ரிஷியினிடமிருந்து எனக்குப் புத்திரனுண்டானுனென்பதை உனக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னாள். அதற்குத் தேவயானி, 'பயந்தவளே! ஆனால் ஸரி. 1 த்விஜருடைய கோத்ரமும் இருப்பிடமும் உனக்குத்தெரியுமா? நானும் அந்தத் துவிஜரைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்றுகேட்க, சர்மிஷ்டை, 'சுத்தமான புன்னகையுள்ளவளே! தவத்தினாலும் ஒனியினாலும் ஸூர்யனைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்த அவரைப்பார்த்துக்கேட்க எனக்குச்சக்தியில்லாமற்போயிற்று' என்றாள். தேவயானி, 'சர்மிஷ்டையே! இஃது இப்படியாக இருந்தால் பெரியவரும் சிறந்தவருமாகிய பிராமணரிடம் உனக்கு ஸந்ததிகிடைத்ததனால் உன்மேல் எனக்குக் கோபமில்லை' என்று சொன்னாள். அவ்விருவர்களும் இவ்வாறு ஒருவரோடொருவர் ரஹஸ்யமாகப் பேசிக்கொண்டும் சிரித்துக்கொண்டிருந்தபிறகு, சுக்ரபுத்ரியான தேவயானி அதை நிஜமென்றே நம்பிக்கொண்டு அந்தப்புரம்சென்றாள். யயாதிராஜன், இரண்டாவது இந்திரனையும் விஷ்ணுவையும் ஒத்த யது தூர்வஸுஎன்னும் இரண்டு புத்திரர்களைத் தேவயானியினிடம் பெற்றான்.

அந்தக்காலத்தில் ராஜரிஷியாகிய யயாதிராஜன் தேன்சுவையுடன் சேர்க்கப்பட்டதும் மதத்தை விருத்திசெய்வதும் சிவப்புமஞ்சளும் கலந்தவர்ணமுள்ளதுமான மதுவைச் சுக்கிரார்பெண்ணான தேவயானியைக் குடிக்கும்படிசெய்தான். அந்தமதுவைக் குடித்துக்

குடித்து அந்தத்தேவயானி மயக்கங்கொண்டாள். அடிக்கடி அழுது கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் மிகுதியாகப் பிதற்றிக்கொண்டிருந்த அந்தத்தேவயானி, ராஜாவைநோக்கி, 'ஓ! பிராமணஸ்ரேஷ்டனே! உன்உருவமும் அலங்காரமும் ராஜாவுக்கிருப்பது போலிருக்கின்றன. எதற்காக நீ இங்கேவந்தாய்? ஜனங்களில்லாத கடினமானகாட்டுக்கு என்னகார்யத்திற்காக வந்தாய்? யயாதியென்னும் ராஜஸ்ரேஷ்டன் கொடிய பார்வையுள்ளவன். ஆதலால், பிராமண! நன்மையை விரும்பியானால் இவ்விடம்விட்டு ஒடிப்போ' என்று இவ்வாறுபிதற்றிக்கொண்டிருந்த தகாதவனும் பாபத்தைவிருத்திசெய்கிறவனான அந்தத்தேவயானியை யயாதி வசனங்களினுற்பயமுறுத்தினான். பிறகு, அலிகளையும் ஊமையரையும் அங்கப்பிழையுள்ளவர்களையும் கிழவர்களையும் முடவர்களையும் தேவயானியைப் பாதுகாக்கவும் போஷிக்கவும் கட்டளையிட்டான். சிறந்தபுத்தியுள்ள நகுஷ்புத்திரான அந்தராஜா பிறகு சர்மிஷ்டையைச்சேர்ந்து வெருகாலம் அவளுடன்கூடி ரமித்தான். விருஷ்பர்வாவின் பெண்ணாகிய சர்மிஷ்டை, அதேராஜரிஷிக்கு த்ருஹ்யு, அனு, பூரு என்னும் மூன்று குமாரர்களைப் பெற்றாள்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அதன்பின் ஒருஸமயத்தில் தெளிவான நகையுள்ள தேவயானி, யயாதியுடன்சேர்ந்து ஜனமில்லாததோட்டத்திற்குச் சென்றாள். அப்போது அவள் அவ்வனத்தில் தேவர்களுக்கொப்பானரூபத்துடன் அச்சமின்றி விளையாடுகின்ற குமாரர்களைக் கண்டு வியப்புற்றவளாகி, 'ராஜாவே! தேவகுமாரர்களுக்கொப்பான இந்த அழகிய குமாரர்கள் யாருடையவர்? ஒளியினாலும் அழகினாலும் உன்னைப்போல் இருக்கிறார்களென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று ராஜாவைக்கேட்டாள். இப்படி ராஜாவைக்கேட்டபின் குழந்தைகளையும் விசாரித்தாள். அந்தக்காலத்தில் அதைக்கேட்ட அந்தக் குழந்தைகளின்தாநி, 'குமாரர்களே! ஒருபிராமணஸ்ரேஷ்டர் உங்களுக்குப் பிதாவென்பதை நீங்கள் ஏன்சொல்லவில்லை?' என்றுகுமாரர்களை நோக்கிச் சொன்னாள். குமாரர்கள், 'ரிஷியும் வேதாத்தியயனம் செய்தவருமான ஒரு த்ரிஜீர்தாம் எங்களுக்குத்தந்தை. சர்மிஷ்டை பொய்சொல்வதில்லை; தேவயானி! எங்களை மன்னிக்கக்கடவாய்' என்றனர். அதற்குத்தேவயானி, 'புதாரர்களே! உங்கள் பிதாவாகிய பிராமணருக்குப் பெயரும்கோதரமும்என்ன? அவர்யார்? எங்கிருக்கிறார்? உண்மையாக உடனே சொல்லுங்கள். அவரைப்பற்றி நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். எனக்கு நிஜத்தைச் சொல்லுங்கள்'

என்றுகேட்டாள். அழகிய இடையையுடைய தேவயானியால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அந்தக்குமாரர்கள் சட்டிவிரலால் அந்தராஜஸ்ரேஷ்டனையே காட்டினர். சர்மிஷ்டை தாயாரென்பதையும் அந்தக்குமாரர்களே சொன்னார்கள். இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு அந்தக்குழந்தைகளுள்ளாரும் ராஜாவினருகில் சென்றார்கள். தேவயானியின் ஸமீபத்தில் அவர்களை ராஜாஅழைக்கவில்லை. அதன்மேல் அந்தக்குழந்தைகள் அழுதுகொண்டிசர்மிஷ்டையினிடம் போனார்கள். அழகானகண்களையுடைய சர்மிஷ்டை ராஜாவைப்பற்றி ஒன்றும்சொல்லாமலே ராஜாவுக்குச் சிறிதுதூரத்தில் தலைகுனிந்துநின்றான். அந்தக்குழந்தைகள் சொன்னதைக்கேட்டு ராஜா வெட்கப்பட்டிருந்தான். மறுமொழிசொல்ல முடியாமல் ராஜா மௌனமாக இருந்தான்.

ராஜாவினிடத்தில் அந்தக்குழந்தைகளின் ஸ்நேஹத்தைக்கண்டு தேவயானி உண்மையைறிந்துகொண்டு சர்மிஷ்டையைநோக்கி, 'பெண்ணே ! ஒரு ரிஷி என்னிடம் வருகிறாரென்றுசொன்னாயே? இப்படி நீ யயாதி ராஜாவை மறைத்தாயல்லவா ? நீ பிழைசெய்திருக்கிறாயென்று நான் முன்னமேசொன்னேன். எனக்கு உட்பட்டவளாக இருந்தும் எனக்கே விரோதத்தை ஏன்செய்தாய்? இன்னும் அதே அஸுரத்தன்மையைவழித்து நீஎன்னிடம்பயப்படாமலிருக்கிறாய்' என்று சொன்னாள். அதற்குச்சர்மிஷ்டை, 'அழகான சிரிப்புமுகமுள்ளவளே ! ரிஷியென்றுதானே நான்சொன்னேன். அதுநிஜம். நியாயமாகவும் தர்மத்தைவிடாமலும் நடத்தலால், நான் உனக்குப்பயப்படவில்லை. நீ பர்த்தாவை எப்போது வரித்தாயோ அப்போதே நானும் வரித்தாய்விட்டது. அழகானவளே ! தர்மப்படி ஸகியின் பர்த்தா தனக்கும் பர்த்தாவாகலாம் ; நீ எனக்குப் பூஜிக்கத்தக்கவள் ; கௌரவிக்கத்தக்கவள். ஏனெனில், வயதில் பெரியவளாகவும், பிராமணப்பெண்ணாகவுமிருக்கிறாய் ; உன்னைப்பார்க்கிலும் ராஜரிஷி எனக்கு அதிகமாகப் பூஜ்யர் ; உனக்குத்தெரியாதா ? அழகானவளே ! என்சுருவாகிய உன்பிதாவினால் நாமிருவரும் கொடுக்கப்பட்டோம் ; ஆதலால், பர்த்தாவாகவும் பூஜ்யராகவுமிருக்கிற இவர் இங்கே போஷிக்கப்படவேண்டியவளாகிய என்னைப் போஷிக்கிறார்' என்று சொன்னாள். அவள்சொல்லலைக்கேட்டபிறகு, தேவயானி, 'ராஜாவே ! சர்மிஷ்டையாகிய பாரியையுடன் உன் இஷ்டப்படி ரமித்துக்கொண்டிரு. நீ எனக்குவேண்டாதகாரியம் செய்திருக்கிறாய். இனி நான் இங்கிரேன்' என்றுசொன்னாள். இவ்வாறுசொல்லிக் கருமையான விழிகளையுடைய தேவயானி, வெட்கத்தோடிருக்கும் சர்மிஷ்டையை

எரிப்பவள்போற்பார்த்து எல்லாப்பூஷணங்களையும் கழற்றியெறிந்து விட்டு மிகுந்தகோபத்தினால் ஜ்வலிப்பவள் போலானள். உடனே எழுந்து கண்ணும்கண்ணீருமாகச் சக்கிராசாரியரிடம் விரைவாகப் போகத்தொடங்கிய யுவதியான தேவயானியைப்பார்த்து, ராஜா வருத்தமுற்றவனாகிப் பரபரப்புடன் நல்வார்த்தைசொல்லிக்கொண்டி பின்தொடர்ந்தான். கோபத்தினால் சிவந்தசண்களையுடைய தேவ யானி திரும்பவேயில்லை. அவள் ராஜாவுக்கு ஒன்றும்சொல்லாமல் கண்ணும்கண்ணீருமாக விரைவில் கவிபுத்ரராகிய சுகார்ஸமீபம் சேர்ந்தாள். அவள் தன்பிதாவைக்கண்டவுடன் நமஸ்காரஞ்செய்து அவர்முன் கின்றாள். பிறகு, யயாதியும் சுகராசார்யரைப்பூஜித்தான். தேவயானி, 'தந்தையே! அதர்மத்தினால் தர்மம் வெல்லப்பட்டது. கீழ்மேலாக நடந்துபோயிற்று. விருஷபர்வாவின்பெண் சர்மிஷ்டை என்னைமிஞ்சிவிட்டாள். இந்தராஜாலாகிய யயாதி அவளிடம்மூன்று புத்திரர்களை உண்டிபண்ணினான். அதிர்ஷ்டமில்லாத எனக்கு இரு வரே புத்திரர்கள். தந்தையே! உமக்குச் சொல்லுகிறேன், ப்ருகு குலஸ்ரேஷ்டரே! இந்தராஜா தர்மந்தெரிந்தவனென்று பெயர்பெற்ற வன். இவன் வ்யவஸ்தை தவறினவனாயிருக்கிறான். கவிபுத்ரரே! இதை உமக்குச்சொல்கிறேன்' என்றுசொன்னாள். சுகார், யயாதி யைப்பார்த்து, 'மஹாராஜாவே! நீதர்மந்தெரிந்தவனாயிருந்தும் அத ர்மத்தை விருபத்துடன் செய்ததினால் உன்னால் ஜபிக்கமுடியாத மூப்பு உன்னை விரைவில் மூடிக்கொள்ளும்' என்றுசொன்னார்.

யயாதி, 'பகவானே! அஸுரராஜன்பெண் ருதுகாலத்தின்பயனை வேண்டினதற்காக நான் தர்மத்தையனுஸரித்து வேறுவிதமான எண் ணமில்லாமல் இதைச்செய்தேன். பிராமணரே! ருதுவின்பயனையாசிக் கிறஸ்திரீக்கு அதைக்கொடாமலிருக்கிற புருஷன், கர்ப்பஹத்திசெய் தவனென்று இவ்வுலகத்தில் வேதம்தெரிந்தவர்களாற் சொல்லப்படு கிறான். விரும்பினவரும் சேர்த்தகுதியுள்ளவளுமாகிய ஸ்திரீ, ரஹஸ் யத்தில் வேண்டினபோது, அவளையடையாதவன் கர்ப்பஹத்தி செய் தவனென்று தர்மசாஸ்திரம் தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர். என் னை எவன் என்னகேட்கிறானோ அதையெல்லாம் அவனுக்குக்கொடுக்க வேண்டுமென்பது என்னுடையவிரதம். அவளும் உம்மாலேயே எனக்குக்கொடுக்கப்பட்டாள். அவள் இவ்வுலகத்தில் வேறொருகண வனைவிரும்பவில்லை. ப்ருகுகுலஸ்ரேஷ்டரே! இவ்வாறு இந்தக்காரண ங்களை ஆராய்ந்து நான் பாபம்வருமென்றபயத்தினால் கலக்கமுற்றுச் சர்மிஷ்டையிடம் சேர்ந்தேன். பிராமணரே! நான்செய்ததைத்தர்ம

மென்று நினைத்து என்விஷயத்தில் க்ஷமைசெய்யவேண்டும்' என்று சொன்னான்.

சுக்ராசார்யர், 'ஓ! நகுஷ்புத்ரனே! ராஜாவே! நீ என்னை எதிர் பார்த்திருக்கவேண்டும்; எனக்குட்பட்டவனாயிருக்கிறாய்; தர்மங்களில் பொய்யான ஆசாரமுள்ளவன் திருடனாகிறான்' என்று சொன்னார். கோபங்கொண்ட சுக்கிரராற்சபிக்கப்பட்ட நகுஷ்புத்திரனாகிய யயாதி உடனே இளமைப்பருவத்தைவிட்டு மூப்பையடைந்தான். அப்போது யயாதி, 'ப்ருகுசுலஸ்ரேஷ்டரே! என்யௌவனவயவிலுடைய த்ருப்தியைத் தேவயானியிடம் நான் அடையவில்லை. பிராமணரே! எனக்கு அனுக்கிரஹஞ்செய்யக்கடவீர். இந்தமூப்பு என்னை அடையாமலிருக்கவேண்டும்' என்று கேட்க, சுக்கிரர், 'ராஜாவே! நான் பொய் சொல்வதில்லை. நீ இதோ ஜரையையடைந்திருக்கிறாய். ஆனால், உனக்கு விருப்பமிருந்தால் இந்த ஜரையை வேறொருவனிடம் மாற்றிக்கொள்ளலாம்' என்று சொன்னார். யயாதி, 'பிராமணரே! என்னுடையபுத்திரர்களில் எவன் தன்வயலை எனக்குக்கொடுப்பதோ அவன்தான் ராஜ்யத்துக்குரியவனாகவும் புண்ணியமுள்ளவனாகவும் புகழுள்ளவனாகவும் இருப்பான். அதற்கு நீங்கள் அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்' என்றான். சுக்கிரர், 'நகுஷ்புத்ரனே! மனவிலுல் என்னைத்தியானஞ்செய்து ஜரையை உன் இஷ்டப்படி மாற்றலாம். உனக்குப் பாபம்வராது. எந்தப்புத்திரன் உனக்கு இளமையைத் தருவதோ அவனே ராஜாவாகவும் தீர்க்காயுலுள்ளவனாகவும் புகழ்பெற்றவனாகவும் அதிகஸந்ததியுள்ளவனாகவும் இருப்பான்' என்று சொன்னார்.

எழுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

யயாதி ஜரையையடைந்து தன்நகரம்சேர்ந்து சிறந்தவனும் ஜ்யேஷ்டனுமான யதுவென்னும் புத்ரனைநோக்கி, 'குழந்தாய்! மூப்பும் மடிப்புக்களும் நரைகளும், கவிபுத்ரரான சுக்கிராசாரியருடைய சாபத்தினால் என்னைச் சூழ்ந்திருக்கின்றன. யௌவனத்தினால் திருப்தியை நான் அடையவில்லை. யதுவே! மூப்புடன் கூடத் துன்பத்தை நீ வாங்கிக்கொள். உன்னுடைய யௌவனத்தினால் நான் போகங்களை அனுபவிப்பேன். ஆயிரம்வருஷங்கள் நிறைந்தபின் நான்

உன்யௌவனத்தை உனக்குக் கொடுத்துவிடுவேன்; துன்பத்தையும் மூப்புடன் கூடப் பெற்றுக்கொள்வேன்' என்று சொல்ல, யதுவென்னும் புத்திரன் மறுமொழி சொல்லத்தொடங்கினான்.

'ராஜாவே! மூப்பில் பானம்பண்ணுதலாலும் உன்பதனாலும் செய்யப்படுங்குற்றங்கள் அனேகமுண்டு. ஆதலால், உம்முடைய ஜரையை நான் வாங்கிக்கொள்ளமாட்டேன். இஃது என் அபிப்பிராயம். மனிதன் ஜரையினால் மீசைநரைத்து உதலாஹம் குறைந்து தளர்ச்சியடைந்து உடம்பெல்லாம் மடிப்புண்டாகிப் பார்க்கவழங்காமல் பலம் குன்றி இளைத்துக் காரியங்களைச் செய்யச் சக்தியில்லாமல் சிறுபெண்களுடைய கூட்டங்களாலும் வேலைக்காரர்களாலும் அவமதிக்கப்படுகிறான். ஆதலால், நான் ஜரையை விரும்பவில்லை. ராஜாவே! உமக்கு என்னிலும் அதிகப்பிரியமான புத்திரர்கள் இருக்கின்றனர். தர்மந்தெரிந்தவரே! ஆதலால், வேறொருவனை ஜரையை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டிக்கொள்ளும்' என்றான். இப்படி யதுவினால் நிராகரிக்கப்பட்ட யயாதிமஹாராஜன், 'குழந்தாய்! எனது ஹ்ருதயத்திலிருந்து பிறந்த நீ உன்வயஸை எனக்குக்கொடாமையால் உன்ஸந்தி ராஜ்யத்தையடையாமலே போகும்' என்று சொல்லி, தூர்வஸுவை நோக்கி, 'தூர்வஸுவே! புத்திரனே! ஜரையுடன் கூடத்துன்பத்தை வாங்கிக்கொள். உனது யௌவனத்தினால் போகங்களை அனுபவிப்பேன். ஆயிரம் வருஷங்கள் நிரம்பினபின் உன் யௌவனத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு ஜரையுடன் துன்பத்தை வாங்கிக் கொள்வேன்' என்று சொன்னான். அதற்குத் தூர்வஸு, 'தந்தையே! காமஸுகத்தைக் கெடுப்பதும் பலத்தையும் ரூபத்தையும் அழிப்பதும் அறிவையும் உயிரையும் கெடுப்பதுமாகிய ஜரையை நான் விரும்பவில்லை' என்று சொன்னதன்மேல், யயாதி, 'தூர்வஸுவே! என் ஹ்ருதயத்திலிருந்து பிறந்த நீ உன்வயஸை எனக்குக் கொடாமையால் உன்ஸந்தி நாசத்தையடையும். மூடனே! ஆசாரங்களிலும் தர்மங்களிலும் வ்யவஸ்தை தப்பினவர்களும் சாஸ்திரத்துக்கு மாறான நடையுள்ளவர்களும் மாம்ஸம் தின்பவர்களும் எல்லாவருணங்களுக்கும் தாழ்ந்தவர்களும் குருபத்தினிகளிடம் சேருகிறவர்களும் தீர்யக்ஜாதியின் நடையுள்ளவர்களும் மிருகத்தன்மையுள்ளவர்களும் பாபிஷ்டர்களுமாகிய மிலேச்சர்களுக்கு நீ ராஜாவாவாய்' என்று சொன்னான். அந்த யயாதி தன்புத்ரனாகிய தூர்வஸுவை இவ்வாறு சபித்து, சர்மிஷ்டையின் புத்ரனாகிய ந்ருஹ்யுவை நோக்கி, அடியில்வரும் சொல்லைச் சொன்னான்.

‘த்ருஹ்யவே! நிறத்தையும் அழகையும் கெடுக்கின்ற என் ஜரையை ஆயிரவருஷகாலம் நீ எடுத்துக்கொள்; உன்னுளமையை எனக்குக்கொடு. ஆயிரவருஷமானபிறகு, யௌவனத்தைத்திருப்பிக்கொடுப்பேன். ஜரையுடன் துன்பத்தை நான் திரும்ப வாங்கிக்கொள்வேன்’ என்றுசொல்ல, த்ருஹ்யவானவன், ‘ஜரையுள்ளவன் யானேயையும் தேரையும் குதிரையையும் ஸ்திரீயையும் அனுபவிக்க மாட்டான். சொல்தொடாமுதலும் அவனுக்கு உண்டாய்விடுகிறது. அந்தஜரையைநான்விரும்பவில்லை’ என்றான். யயாதி, ‘த்ருஹ்யவே! என்ஹ்ருதயத்திலிருந்து பிறந்த நீ உன்வயலை எனக்குக்கொடாமையால் நீ விரும்புகிறஇன்பம் உனக்கு எங்கும் நிறைவேறாது. குதிரைகள் கட்டின சிறந்ததோர்களும், குதிரைகளும், யானைகளும், தள்ளுகிறவண்டிகளும், கழுதைகளும், ஓட்டகங்களும், மாடுகளும், பல்லக்குக்களும் போகக்கூடாததும், எப்போதும் ஓடத்தாலேயே தாண்டவேண்டியதுமான இடத்தில் ராஜ்யமில்லாமல் உன்ஸந்ததியோடு போஜன் என்ற பெயரைஅடைந்து இருக்கப்போகிராய்’ என்றான்.

பிறகு, யயாதி, (அனுஎன்பவனைப்பார்த்து), ‘அனுவே! நீ ஆயிரம்வருஷகாலம் ஜரையுடன் துன்பத்தை வாங்கிக்கொள்; உன்யௌவனத்தினால் நான் போகங்களை அனுபவிப்பேன்’ என்றுசொல்ல, அவன், ‘கிழவன், குழந்தையைப்போல் சுத்தியில்லாமலே பசித்தபோது உணவையுண்ணுகிறான்; காலத்தில் அக்நிஹோத்ரம் செய்யான். அப்படிப்பட்ட மூப்பை நான் விரும்பவில்லை’ என்றுசொன்னான். யயாதி, ‘என் ஹ்ருதயத்திலிருந்து பிறந்த நீ உன்வயலைக்கொடாமையோடு மூப்புக்குக் குற்றமும் சொன்னபடியால், அந்தக் குற்றத்தை நீ அடைவாய். அனுவே! உன்னுடைய ஸந்ததிகளும் யௌவனவயஸு வந்தவுடன் இறந்துபோம். நீயும், அக்நிஹோத்ரத்தை விட்டவனவாய்’ என்றுசொன்னான்.

புதல்வர் நால்வராலும் நிராகரிப்பட்ட யயாதி, யதுமுதலிய அந்நால்வரையும் சபித்துப் பூருவைத் தன்சொல் தவறாதவனென்று நினைத்து அவனிடஞ்சென்று, ‘பூருவே! நீ எனக்கு அன்பனை புதல்வன். நீ மிகச்சிறந்தவனாவாய்; குழந்தாய்! மூப்பும் மடிப்புக்களும் நரைகளும் சுக்ராசாரியர்சாபத்தினால் என்னைச்சூழ்ந்தன. யௌவனஸுகத்தில் எனக்குத் திருப்தியாகவில்லை. பூருவே! ஜரையுடன் துன்பத்தை நீ வாங்கிக்கொள். சிலகாலம் உன்வயஸினால் போகங்களை அனுபவிக்கக்கூடவேன். ஆயிரம்வருஷம்நிரம்பினதும்

உன்பெளவனத்தைத் திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டித் துன்பத்தை ஜரையுடன் வாங்கிக்கொள்வேன் ' என்றுசொன்னான்.

இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட பூருவானவன் மனத்தில் கபடமின்றித் தன் தந்தையைநோக்கி, ' மஹாராஜாவே! நீர்எதைச்சொல்லுகிறீரோ அதைச்செய்வேன். குருவின்வாக்கியம் மனிதர்களுக்குப்புண்ணியத்தையும் சவர்க்கத்தையும் தீர்க்காயுஸையும் செய்யத்தக்கது. இந்திரன் குருவின் அனுக்கரத்தினால் மூன்றுலோகங்களுக்கும் ஆதிபத்தியத்தை அடைந்தான். குருவினுடைய அங்கீகாரம் கிடைத்தால் எல்லாவிருப்பங்களையும் ஒருவன் அடைவான். நீர் எதுவரையில் விரும்புகிறீரோ, அதுவரையில் உமதுஜரையை வலிப்பேன். ராஜாவே! ஜரையுடன் துன்பத்தையும் வாங்கிக்கொள்வேன். என்னிடமிருந்து யெளவனத்தைப்பெற்றுக்கொள்ளும்; விரும்பியஸுகங்களை அனுபவியும். நான் யெளவனத்தை உமக்குக் கொடுத்துவிட்டி, ஜரையினால்மூடப்பட்டி, உமதுவயஸையும் ரூபத்தையும் வலித்துக்கொண்டு நீர்சொல்லுகிறபடி நடப்பேன் ' என்றுசொன்னான். குழந்தாய்! பூருவே! உன்னிடம் ஸந்தோஷமடைந்தேன். ஸந்தோஷத்துடன் இதை (ஜரையை) உனக்குக்கொடுக்கிறேன். உனதுராஜ்யத்தில் பிரஜைகள் எல்லாமேரோதங்களும்நிரம்பியிருப்பார்கள்' என்று சிறந்த தபஸுள்ள யயாதி சுக்ரரைத்தியானித்து அப்போது மஹாத்மாவாகிய பூருவினிடம் ஜரையை மாற்றினான்.

எழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

பிறகு, ராஜஸ்ரேஷ்டனும் நகுஷபத்திரனுமான யயாதி, பூருவின் வயஸையடைந்து, ரூபமும்யெளவனமும் நிரம்பினகுமாரனாகி ஸந்தோஷத்துடன் தான்விரும்பினஸுகங்களை அனுபவித்தான். விரும்பத்துக்கும் உத்ஸாஹத்துக்கும் தக்கபடி அந்த அந்தக்காலங்களில் தர்மத்துக்கு விரோதமில்லாமலிருக்கும்படி அந்தராஜஸ்ரேஷ்டன் ஸுகத்தை அனுபவித்தான். யஜ்ஞங்களினால் தேவர்களையும், சிராதங்களினால் பிதிர்க்களையும் த்ருப்திசெய்தான். அன்புடன்சூடிய உபகாரங்களினால் ஏழைகளையும், அபீஷ்டபூர்ணம்செய்வதனால் ப்ராமணேத்தமர்களையும், அன்னங்களினாலும் பானங்களினாலும் விருந்தினர்களையும் தனரக்ஷணஞ்செய்வதனால் வைசியர்களையும், தயை

யினால் சூத்திரர்களையும், நியாயமான தண்டனையினால் திருடர்களை யும், தர்மத்தினால் எல்லாஜனங்களையும் ஸரியாக ரஞ்சனம் செய்து கொண்டி இரண்டாவது இந்திரனே நேரில்வந்ததுபோல யயாதி ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தான். சிங்கம்போன்ற பராக்கரமுள்ள அந்த ராஜா, இளமைப்பிராயத்தோடு போகங்களை அடைந்து தர்மத்துக்கு விரோதமில்லாமல் மேலானஸுகத்தை அனுபவித்தான். மனிதர்க ளைக் காப்பாற்றுகிற அவ்வரசன் இனியபோகங்களை அடைந்துஸுகி த்து ஆயிரம்வருஷம் முடியுங்காலத்தை வருத்தத்துடன்நினைத்தான்; வீரனும் காலத்தையறிந்தவனுமாகிய அந்தராஜரிஷி, யௌவனத்தை யடைந்தபின் ஆயிரம்வருஷகாலங்களை நிமிஷங்களாகவும் நொடிக ளாகவும் கணக்கிட்டு விஸ்வாசினன்னும் அப்ஸரஸுடன் கூடி நந்தன வனத்திலும் அளகாபுரியிலும் மேருவின் வடகொடுமுடியிலும் அந் தக்காலமெல்லாம் ரமித்துக்கொண்டு ஆனந்தித்தான். அப்போது அந் தத் தர்மத்துமாவாகிய அரசன் காலத்தை ஆராய்ந்து குறித்தகாலம் பூர்த்தியானதைநினைந்து, புத்திரனாகிய பூருவைப்பார்த்துச் சொன்ன தாவது :—

‘எதிரிகளையடக்குகின்றவனே ! புத்திரனே! நான் உனதுயௌ வனத்தைக்கொண்டு விருப்பத்திற்கும் மனஉத்ஸாஹத்துக்கும் தக்க படி குறிப்பிட்டகாலம்வரையில் விஷயஸுகங்களை அனுபவித்தேன். விருப்பமானது விரும்பினவற்றையனுபவிப்பதினால் அடங்குவது ஒரு காலத்திலுமில்லை ; நெய்விடுவதனால் அக்னிஎப்படியோ அப்படியே இன்னமதிகமாகத்தான் விருத்தியாகிறது. இந்தப்பூமியிலுள்ளநெல், யவம்முதலான தானியங்களும், பொன்னும், பசுக்களும், பெண்களும் ஒருவனுக்கும் திருப்தியாகா; ஆதலால், ஆசையைவிடவேண்டும். எது நல்லறிவில்லாதவர்களுக்குவிடமுடியாதோ, எது மனிதன் தளர்ச்சிய டைந்தாலும் தான் தளர்ச்சியடையாதோ, எஃது உயிருள்ளவரையிலு முள்ள ரோகமோ, அப்படிப்பட்டதாகிய ஆசையை விடுகிறவனுக்குத் தான் ஸுகம் ; நான் காமஸுகங்களில் மனத்தைச் செலுத்தினபின் ஆயிரம்வருஷங்கள்நிறைந்தன. ஆயினும், எனக்கு இந்தஸுகங்களில் ஆசை ஒவ்வொருநாளும் புதிதாக உண்டாகிறது. ஆதலால், இதை நான்விட்டுப்பிரம்மத்தினிடம் மனத்தைவைத்து, ¹இரண்டைவிட்டு, எனதென்றபற்றையொழித்து, மிருகங்களுடன் ஸந்சரிக்கப்போகி றேன். பூருவே ! உன்னிடம் ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறேன். உனக் குச் சிரேயஸ் உண்டாகக்கடவது. இந்த உனது யௌவனத்தை நீ

1 சீதோஷணம் ; ஸுகதுக்கம் ; லாபநஷ்டம் ; ஜயாபஜயம்.

வாங்கிக்கொள். இந்தராஜ்யத்தையும் நீயே பெற்றுக்கொள். நீ எது வரையில் யௌவனம்விரும்புகிறாயோ அதுவரையில் தீர்க்காயுஸுடன் அதை அனுபவிக்கக்கடவாய். நீதானே என்பிரியத்தைச்செய்த புத்திரன்' என்பது.

அப்போதே நகுஷபுத்ரனாகிய யயாதிராஜன் ஜரையைடைந்தான். சிறந்தமனமுள்ள பூருவும் திரும்பவும் தன் யௌவனத்தை அடைந்தான். கனிஷ்டபுத்ரனாகிய பூருவுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம்செய்யக்கருதின அரசனேனோக்கி, பிராம்மணர்முதலிய நான்கு வருணத்தார்களும், 'பிரபுவே! சக்கிராசாரியருடைய பேரனும், தேவயானியின் புத்திரனும், ஜ்யேஷ்டனுமாகிய யதுவைத்தாண்டிப் பூருவுக்கு ராஜ்யத்தை எவ்வாறு கொடுக்கிறாய்? யது, உன்னுடைய முதற்பிள்ளை; அவனுக்குப் பின்பிறந்தவன் தூர்வஸு. சர்மிஷ்டையின்புத்ரன் த்ருஹ்யு; அவன்பின் அனு; பிறகு பூரு. மூத்தவர்களைத் தாண்டிக்கடைசியவன் ராஜ்யத்திற்கு எவ்வாறு உரியவன்? இதனை உனக்குத் தெரிவிக்கிறோம். நீ தர்மத்தைக்காப்பாற்று' என்றுகூறினர்.

யயாதி, 'பிராமணர்கள்முதலிய எல்லாவருணத்தாரும், ஜ்யேஷ்டனுக்கு ராஜ்யம் எவ்வகையிலும் கொடுக்கத் தகாதென்பதைப்பற்றி நான் சொல்வதைக் கேட்கக்கடவர். ஜ்யேஷ்டனாகிய யது, என் கட்டளையை அனுஸரிக்கவில்லை. பிதாவுக்கு விரோதமாக நடப்பவன் எவனோ அவனைப் புத்திரனென்று பெரியோர்கள் நினைக்கவில்லை. தாய்தந்தையர்கள் சொல்லீச்செய்பவனும், அவர்களுக்குவேண்டியவனும், நெறிதவறாதவனும் தாய்தந்தையர்களிடம் புத்திரன்டக்கவேண்டியபடி நடந்துகொள்பவனும்எவனோ அவன்தான் புத்திரன். புத்தென்பது நாகத்தின்பெயர். துக்கத்தைநாகமென்றறிகின்றனர். இம்மையிலும் மறுமையிலும் அந்த நாகமென்னப்பட்ட துக்கத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதனால் எல்லாரும் புத்திரனை விரும்புகின்றனர். பிதிர்க்களையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பூஜிப்பதில் தன்னை ஒத்திருப்பவனும் அநேகருக்கு நன்மைசெய்பவனுமாகிய புத்திரன் எவனோ அவனைத்தான் ஜ்யேஷ்டபுத்திரன் என்பர். ஊமையும், குருடனும், செவிடனும், வெண்குஷ்டமுள்ளவனும், தந்தர்மத்தைச் செய்யாதவனும், திருடனும், பாபியும் முதலிற் பிறந்ததனால் ஜ்யேஷ்டபுத்திரனென்று சொல்லப்படுவதில்லை. இவ்வுலகத்தும் அவ்வுலகத்தும் நன்மையைச்செய்கின்ற குணமுள்ள சிறந்த புத்திரன்தான் ஜ்யேஷ்டபாகம் பெற்றுக்கொள்ளத் தகுதியுள்ளவன். அவன்தான் புத்திரன். மற்றவன் புத்திரன் அல்லன்; வீணானவன். தர்மத்தெரிந்தவர்கள், பிதிர்க்க

ளுக்குப் புண்ணியம் புத்திரனாலுண்டாகிறதென்று கூறுகின்றனர். என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலிருந்து இவன் பிறந்தவனென்று புத்திர ஜனனத்தைப்பற்றி வேதம் சொல்லுகிறது. இந்தப்பிதாவின் தேகஸம்பந்தமானவையெல்லாம் புத்ரனுக்கும் உண்டாயிருக்கின்றன. அதனால்தானே புத்திரன் என்று சுருதிச் சொல்லுகிறது. யதுவினால் நான் அவமதிக்கப்பட்டேன். அப்படியே தூர்வஸுவினாலும் த்ருஹ்யுவினாலும் அனுவினாலும் என்னிஷயத்தில் மிகவும் அவமதி செய்யப்பட்டது. பூருமட்டும் என்சொல்லைச் செய்தான் ; என்னை விசேஷமாகக் கௌரவித்தான். என்ஜரையை வாங்கிக்கொண்ட கடைசியவன் தான் என்சொத்தை வாங்கிக்கொள்வதற்குரிய புத்திரன். பூருதான் எனக்கு மித்திரனாக இருந்து என்விருப்பத்தை நிறைவேற்றினான். கவிபுத்திரராகிய சக்ராசாரியரும், 'உனக்கு ஒத்திருக்கும் புத்திரன் எவனோ அவன்தான் ராஜா ; பூமிக்கு அதிபன்' என்றவரத்தைத் தாமேகொடுத்தார். புத்திரர்களுக்குள் எவன் பிதாவுக்கு இணங்கி நடப்பனோ அந்தப் புத்திரன்தான் தாயபாகத்திற்கு உரியவன். இவ்வாறு உங்களைவேண்டுகிறேன். பூருவுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்ய வேண்டும்' என்றான்.

'எந்தப்புத்திரன் குணங்கள் நிரம்பினவனும் எப்போதும் தாய்தந்தையர்களுக்கு வேண்டியவனுமாக இருக்கிறானோ அவன் எல்லாநன்மைகளுக்கும் உரியவன். சிறியவனயிருந்தாலும் அவன் பெரியவனென்பது வேதத்திலும் தர்மசாஸ்திரங்களிலும் முன்னே ரிஷிகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'உனக்குப் பிரியஞ்செய்த புத்திரனாகியபூரு இந்த ராஜ்யத்திற்குத் தகுதியுள்ளவன்' என்று சக்கிரரும் வரம்புகொடுத்திருப்பதனால் இதை மறுத்துச்சொல்ல முடியாது' என்று நகரத்துஜனங்களும் தேசத்துஜனங்களும் த்ருப்தியுடன்சொன்னபின், அப்போதே யயாதி தன்னுடையபுத்திரனாகிய பூருவுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்வித்தான். யது, தூர்வஸு, த்ருஹ்யு, அவன் தம்பியாகிய அனு ஆகிய தன்புத்திரர்களை ராஜ்யத்தின் எல்லைக்கோடிகளில் நியமித்து, பூருவுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, வனவாலத்துக்குத் திஷைசெய்துகொண்டு அந்தராஜா பிரம்மரிஷிகளுடன் நகரம் விட்டுப் புறப்பட்டான். பாரதரே ! அந்தராஜா தேவயானி, சர்மிஷ்டை என்னும் பாரியைகளுடன்சேர்ந்து வனத்தில் உத்தமமான தவஞ்செய்தான். யதுவினிடமிருந்து யாதவர்கள் பிறந்தார்கள். தூர்வஸுவினிடமிருந்து பிறந்தவர்கள் யவனர்கள் என்னப்படுகிறவர்கள். த்ருஹ்யுவின் புத்திரர்கள் போஜர்கள். அனுவின்புத்திரர்கள் மிலேச்ச

ஜாதியார்கள். ராஜாவே! பூருவினிடமிருந்து வந்தது பெளரவவம் சம். ஜிதேந்திரியராகிய நீர் இந்தராஜ்யத்தை ஆயிரம்வருஷகாலம் ஆளுவதற்கு அந்தவம்சத்திற் பிறந்திருக்கிறீர்.

எண்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப் ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(யயாத் சரித்திரத்தின் பிற்பகுதி.)

இவ்வாறு நகுஷபுத்திரனாகிய அந்த யயாதிமஹாராஜன், தன் பிரியமானபுத்திரனை ராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ்செய்வித்துத் திருப்தியடைந்தவனாக வானப்பிரஸ்தாப்யம் எடுத்துக்கொண்டு ரிஷியானான். கடுந்தவமுள்ளவனாகக் காய்களையும் சிழங்குகளையும் புஜித்துக் கொண்டு புலன்களையடக்கிப் பிராமணர்களுடன் வனத்தில் வாஸஞ்செய்து, அதன்பிரகு இவ்வுலகத்தைவிட்டுச் சுவர்க்கம்போனான். பிறகு, ஸந்தோஷமாகவும் ஸுகமாகவும் ஸ்வர்க்கவாஸத்தை அனுபவிக்கையில் அவன் மிகநீண்டகாலமாகாமலிருக்கையிலேயே மறுபடியும் இந்திரனால் தள்ளப்பட்டான். ஸாதுக்களுடன் சேர்க்கை கிடைத்தபின் மறுபடியும் ஸ்வர்க்கமடைந்தான் ” என்று வைசம்பாயனர்சொல்ல, ஜனமேஜயர் அவரைப்பார்த்து, “பிராமணரே! ஸ்வர்க்கம்போய்த் தேவர்களுடைய கிருகத்தில் வலித்திருந்தும் அதிகநீண்டகாலம் ஆவதற்குமுன்னமே இந்திரனால் எவ்வாறு தள்ளப்பட்டான்? ஸ்வர்க்கத்தைவிட்டு நழுவிவிழும்போது பூமியினிடம்சேராமல் ஆகாயத்தில் அவன் அப்போது நின்றுகொண்டிருந்தானென்றும் வஸுமான், அஷ்டகன், பிரதர்த்தனன், சிபியென்ற அரசர்களை ஸபையில் ஸந்தித்து அந்த ஆகாசத்திலிருந்தே அந்தவீரன் மறுபடியும் ஸ்வர்க்கம்சென்றானென்றும் நான் கேட்டிருக்கிறேன். அந்தஅரசன் எந்த நற்கருமத்தினால் திரும்பவும் ஸ்வர்க்கமடைந்தான்? பிராமணரே! இவற்றையெல்லாம் முற்றும் நடந்தபடி இந்தப் பிரம்மரிஷிகளின் கூட்டத்தின் முன்னிலையில் நீர்சொல்லக் கேட்கவிரும்புகிறேன். குருவம்சத்தை விருத்திசெய்பவனும் அக்கினிக்கொப்பான தேஜஸுள்ளவனுமாகிய யயாதியென்னும் அரசன் இந்திரனுக்கு ஒப்பாகவல்லவோ இருந்தான்! விசாலமான புகழ்பெற்றவனும் உண்மையான புகழுள்ளவனுமாகிய அம்மஹாத்மவினுடைய இங்கும் ஸ்வர்க்கத்திலும் நடந்ததாயுள்ள சரித்திரமுழு

மையையும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்று சொல்ல, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஆ!! ஆ!! நன்று; புண்யமான விஷயமடங்கியதும் எல்லாப் பாவங்களையும் ஒழிப்பதுமாகிய, ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் இவ்வுலகத்திலும் நடந்ததாகிய யயாதியின் பிற்பட்டகதையை உமக்குச்சொல்லுவேன். நகுஷ்புத்திரனாகிய யயாதிராஜா கடைசிப்புத்திரனாகிய பூருஷுக்கு ராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ்செய்வித்து மகிழ்ச்சியோடுவனஞ்சென்றான். அப்போது அவ்வரசன் யதுமுதலானபுத்திரர்களைத் தேசங்களின்கோடிகளில் நியமித்துவிட்டு வனத்தில் காய்கிழங்குகளைப் புஜித்துக்கொண்டு, நீண்டகாலம் வலித்தான். பரிசுத்தமான மனஸோடு கோபத்தை யடக்கி, பிதிர்க்களையும் தேவர்களையும் த்ருப்தியடையச் செய்துகொண்டு, வானப்பிரஸ்தர்களின் ஆசாரந்தையனுஸரித்துச் சாஸ்திரப்படி அக்னிஹோத்திரஞ்செய்துகொண்டு, அந்தப்பிரபு சிதறின தானியங்களையும் நொய்களையும் ஜீவனமாகவிடுத்துக்கொண்டு, காட்டிலுள்ள அன்னத்தினால் அநிதிகளைத் திருப்திசெய்வித்து, சேஷமாகிய அன்னத்தினால் தான் ஆகாரஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். ஆயிரம்வருஷகாலம் பூர்ணமாக அந்த அரசன் இவ்விதமானஆகாரத்தோடிருந்தான். முப்பதுவருஷகாலம் ஜலத்தைமாத் திரம் உணவாகக் கொண்டு வாக்கையும் மனத்தையும் கட்டியிருந்தான். அதன்பின், ஒரு வருஷகாலம் வாயுபக்ஷணஞ்செய்துகொண்டு சோராமலிருந்தான். அவ்வாறே 1 ஐந்து அக்னிகளின் மத்தியில் ஒருவருஷம் அவன் தவஞ்செய்தான். ஆறுமாதகாலம் காற்றையே பக்ஷித்துக் கொண்டு, ஒற்றைக்காலால் நின்றுகொண்டிருந்தான். பரிசுத்தமான கீர்த்திபெற்ற அவன் ஆகாசம் பூமிஇரண்டையும், (கீர்த்தியினால்) வியாபித்துச் சுவர்க்கஞ்சென்றான்.

எண்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

ஸ்வர்க்கம்போய்த் தேவர்களாலும் ஸாத்தியர்களாலும் ஸப்தமருத்துக்களாலும் அஷ்டவஸுக்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டு, தேவர்களுடைய க்ருஹங்களில் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்த புண்ணியஞ்செய்தவனும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனுமாகிய அந்த அரசர்களுக்கும்

1 நாலுபக்கமும் நாலுஅக்ஷிகளும் மேலேகுரியனும்.

அரசனையயாதியென்னும்ராஜா தேவலோகத்திற்கும்பிரம்மலோகத்திற்கும் போய்வந்துகொண்டு ரெடுங்காலமிருந்தானென்று கேள்வி. அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டனாகிய யயாதி ஒருகாலத்தில் இந்திரனிடம் போனான். அங்கே பேச்சுக்களின்முடிவில், இந்திரன், அவ்வரசனைப் பார்த்து, 'எப்போது பூரு உன் ரூபத்தையும் ஜரையையும் வாங்கிக் கொண்டு பூமியில் ஸஞ்சரித்தானே அப்போது ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து அவனுக்கு நீ என்னசொன்னாய்? இதில் உண்மையைச்சொல்' என்று கேட்டான்.

அதற்கு யயாதி, 'கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் நடுவிலுள்ள தேசமுழுதும் உன்னுடையது. பூமியின்மத்திக்கு நீராஜா; கோடிகளுக்கு உன்ஸஹோதாரர்கள் அதிபர்கள். மனிதன்ஏழைமைத்தனத்தையும் மோசஞ்செய்வதையும் கோபிப்பதையும் கபடத்தையும் பொறாமையையும் த்வேஷத்தையும் செய்யலாகாது. எங்கும் இவற்றைச் செய்வித்தலுமாகாது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! புத்தியுள்ளவர்கள் மாதாவையும் பிதாவையும் ஜ்யேஷ்டனையும் வித்துவானையும் ரிஷியையும் பொறுத்தவனையும் அவமதித்தலாகாது. சக்தியுள்ளவன்எப்போதும் பொறுப்பான், சக்தியில்லாதமனிதன் கோபிப்பான். துஷ்டன் ஸாதுவையும், பலமில்லாதவன் மிருந்த பலமுள்ளவனையும், ரூபமில்லாதவன் ரூபமுள்ளவனையும், தனமில்லாதவன் தனமுள்ளவனையும், கருமம்விட்டவன்கருமஞ்செய்பவனையும், அதர்மிஷ்டன் தர்மிஷ்டனையும், குணமில்லாதவன் குணமுள்ளவனையும் பகைப்பார்கள். புத்திரனே! இது கலியுகத்தின் லக்ஷணம். ராஜேந்திரனே! இவற்றிற்கு எதிர்மறையானவை க்ருதயுகத்தின் லக்ஷணங்கள். பிரம்மணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் யாராகட்டும் நல்லவிஷயங்களிற் பிரவிர்த்தித்தால் கீர்த்திபெற்றவர்களாகப் புகழ்ப்படுகின்றனர். ஆதலால், ராஜேந்திரனே! மனிதன்சிலாக்கியமானகாரியத்தில்தன்மனைவைத்தவனாக இருக்கவேண்டும். உன்ஸஹோதாரர்கள் உலகமறியாதவர்கள்; புகழ்ப்படாதவர்கள்; மதிக்கெட்டவர்கள்; பிதாவின்சாபத்தினால் எல்லாரும் தேசத்தின்கோடிசளுக்கு அதிபராயிருந்தனர் என்றுசொன்னேன்' என்றான். இந்திரன், 'ராஜாவே! நீ தர்மமறிந்தவனையிருக்கிராய், மேலானதர்மத்தை ஸ்துதிக்கிராய். மறுபடியும் உலகத்திலுள்ளமேலான விருத்தார்த்தத்தை எனக்குச்சொல்' என்கேட்டக, யயாதி சொல்லத்தொடங்கினான்.

'கோபிக்கிறவனிலும் கோபியாதவன் சிறந்தவன்; பொறுமையில்லாதவனிலும் பொறுமையுள்ளவன் சிறந்தவன்; மனிதரல்

லாதவற்றைப் பார்க்கிலும் மனிதர் சிறந்தவர் ; அவித்துவானிலும் வித்துவான் சிறந்தவன், ஒருவன் திட்டப்பட்டாலும் அதற்குப் பிரதியாகத் திட்டக்கூடாது. பொறுக்கிறவனுடைய வருத்தமே துடிகிறவனை எரித்துவிடும். துடிகிறவனுடைய புண்ணியத்தையும் திட்டப்படுகிறவன் அடைவான். யாருக்கும் புண்ணைக் குத்துகிறது போன்ற மிக்கதுன்பத்தைச் செய்கிறவனாகவும் ஓய்வியான சொல்லைச் சொல்லுகிறவனாகவும் இருத்தல் தகாது. குறைந்தவனிடமிருந்து அதிகத்தை வாங்கத்தகாது. இவனுடைய எந்தச் சொல்லினால் அயலான் துன்பம் அடைவனோ அந்த அம்மங்களமும் பாபலோகத்துக்கு ஹேதுவுமாகிய சொல்லைச் சொல்லலாகாது. புண்ணைக் குத்துகிறது போன்ற மிக்கதுன்பத்தைச் செய்கிறவனும் கொடியவனும் கடுஞ்சொல்லுடையவனும் முள்ளைப்போன்ற சொற்களினால் மனிதர்களைக் குத்துகிறவனும் ஜனங்களுக்குள் மிகுந்த அம்மங்களமுள்ளவனென்றும் வாயில் நிருதியென்றும் துஷ்டதேவதையை வலியுக்கின்றவனென்றும் அறியத்தக்கவன். யோக்கியமான நடையுள்ளவன் யோக்கியர்களை அனுஸரித்து நடக்கவேண்டும். முன்னும் ஸாதுக்களினால் பூஜித்தழைக்கப்படவேண்டும். 1 பின்னும் ஸாதுக்களினால் காப்பாற்றப்படவேண்டும். அயோக்கியர்களுடைய வரைகடந்தபேச்சுக்களை எப்போதும் பொறுத்தல்வேண்டும். தானும் நல்ல நடையையுடையவனாக இருந்து ஸாதுக்களுடைய நடையையும் கிரஹித்துக் கொள்ளவேண்டும். சொற்களென்னும் அம்புகள் வாயினின்றும் புறப்படுகின்றன. அவற்றால் அடிக்கப்பட்டவன் இரவும்பகலும் அழுகிறான். அவை பிறருடைய மர்மஸ்தானங்களில்தான் விழுகின்றன. தெரிந்தவன் அவற்றைப் பிறரிடம் பிரயோகிக்கமாட்டன். பிராணிகளிடத்துக் கருணையும் நேசமும் கொடையும் இன்சொல்லும் போலவசப்படுத்தும்வகை மூன்றுலோகங்களிலும் வேறில்லை. ஆதலால், இனியசொல்லே சொல்லத்தக்கது. கடுஞ்சொல் எங்கும் சொல்லத்தகாதது. பூஜைக்குரியவர்களைச் செம்மையாகப் பூஜிக்கவேண்டும்; கொடுக்கவேண்டும்; ஒருகாலும் யாசிக்கக்கூடாது' என்றான்.

1 யோக்கியர்களால் திருத்தப்படவேண்டும்.

எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

இந்திரன், 'ராஜாவே! எல்லாக்கர்மங்களையும் பூர்த்திசெய்து இல்லறத்தைவிட்டுவனஞ்சென்றாய்; ஓ! ரகுஷபுத்திரனே! யயாதியே! அதனால், உன்னைக்கேட்கிறேன், தவத்தில் நீ யாருக்கு ஒப்பானவன்?' என்றுகேட்க, யயாதி, 'இந்திரனே! தேவர்களிலும் மனிதர்களிலும் கந்தர்வர்களிலும் ரிஷிகளிலும் தவத்தில் எனக்கு ஒப்பானவன் ஒருவனையும் நான்காணவில்லை' என்று மறுமொழி சொன்னான். 'ராஜாவே! ஸமானமானவர்களையும் மேலானவர்களையும் தாழ்வானவர்களையும் அவர்களின் மஹிமையையறியாமலே நீ அவமதித்தாயாதலின் உனக்கு இந்தலோகங்கள் முடிவுள்ளவையாம். புண்ணியம் அழிந்து இப்போதே விழுவாய்' என்று இந்திரன் சொன்னான்.

யயாதி, 'இந்திரனே! தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் கந்தர்வர்களையும் மனிதர்களையும் அவமதித்ததினால் எனக்கு லோகங்கள் அழிந்தனவாயின், தேவராஜாவே! நான் தேவலோகத்தைவிட்டு விழும்போது, ஸாதுக்களின்நடுவே விழுவதற்குவிரும்புகிறேன்' என்றான். 'ராஜாவே! ஸாதுக்களின் சமீபத்திலேயே விழுவாய்; அங்குவிழந்தால் திரும்பவும் இந்த ஸ்தானத்தையடைவாய். யயாதியே! இதை அறிந்துகொண்டு இனிஸமானர்களையும் மேலானவர்களையும் தாழ்ந்தவர்களையும் நீ அவமதியாதே' என்று இந்திரன் சொன்னான்.

பிறகு, தேவராஜாவினால் ஆளப்பட்ட புண்ணியலோகங்களை விட்டு விழுகின்ற யயாதியைப்பார்த்து, ராஜரிஷிகளுக்கும் சிறந்தவனும் ஸாதுக்களுடைய தர்மானுஷ்டானத்தைக் காப்பவனுமாகிய அஷ்டகனென்பவன் சொன்னதாவது:—

'இந்திரனுக்கொப்பான ரூபமுள்ளவனும் தன் ஒளியினால் அக்னியைப்போல் பிரகாசிப்பவனும் யுவாவுமாக இருக்கிற நீ, இருள் போல் எழும்புகின்ற மேகங்களோடுகூடிய ஆகாயத்தினின்றும், கிரகங்களுக்குட் சிறந்தவனாகிய சூரியனைப்போல விழுகிறாய்; நீ யார்? அக்கினிக்கும் சூரியனுக்கும் ஒப்பான ஒளியுள்ளவனும் அளவிடக் கூடாதவனுமாகிய நீ சூரியனுடைய மார்க்கத்திலிருந்து விழுவதைக்கண்டு, இஃது என்னவிழுகின்றதென்று ஊகித்துக்கொண்டு எல்லாரும் பிரமித்துப்போயிருக்கிறோம். தேவர்களின் மார்க்கத்தில் நிற்பவனும் இந்திரனுக்கும் சூரியனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும்

ஒப்பானமஹிமையுள்ளவனுமான உன்னைக்கண்டு நாங்களெல்லாரும் இப்போது நீவிழுவதற்குரிய காரணத்தை அறியவிரும்பி உன்னை எதிர்கொண்டழைக்கிறோம். உன்னை முதலிற்கேட்கவும் நாங்கள் தைரியப்படவில்லை. நீயும் நாங்கள் யாரென்பதைப்பற்றி எங்களை விசாரிக்கவில்லை. ஆயினும், உன்னைக்கேட்கிறேன். ஆசைப்படத் தக்க ரூபமுள்ளவனே! நீ யாரைச்சேர்ந்தவன்? என்னகாரணத்தினால் இங்குவந்தாய்? இந்திரனுக்கொப்பான பிரபாவமுள்ளவனே! உனதுபயம் நீங்கட்டும். துக்கத்தையும் மயக்கத்தையும் சீக்கிரம் விட்டுவிடு. ஸாதுக்களிடமிருக்கின்ற உன்னைப் பலாத்காரஞ்செய்வ தற்கு, பலாஸு-ரனைக்கொன்ற இந்திரனும் ஸமர்த்தனல்லன். தேவேந்திரனுக்கொப்பானவனே! ஸுகத்திலிருந்து தவறினஸாதுக்களுக்கு எப்போதும் ஸாதுக்கள்தாமே ஆதாரம். ஸ்தாவரங்களுக்கும் ஜங்க மங்களுக்கும் பிரபுக்களாகிய அந்த ஸாதுக்கள் சேர்ந்திருக்கின்றனர். நீ உன்னைப்போன்ற ஸாதுக்களிடம் நிலைபெற்றிருக்கிறாய். தஹிப்பதில் அக்னி¹ பிரபு; விதைவிதைப்பதில் பூமி பிரபு; பிரகாசம் உண்டி பண்ணுவதில் சூரியன் பிரபு; ஸாதுக்களுக்குத் தம்மிடம் தேடிவந்த வனான அதிதி பிரபு' என்பது.

எண்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

யயாதி, 'நான், நகுஷ்ணுடைய புத்திரனும், பூருவின் பிதாவுமாகிய யயாதி' என்பவன் எல்லாப்பிராணிகளையும் அவமதித்ததனால் தேவர்களும் வித்தார்களும் ரிஷிகளுமிருக்கும் லோகத்தைவிட்டு விலக்கப்பட்டிப் புண்ணியம்குறைந்து நழுவிவிழுகிறேன். நான் உங்களிலும் வயவில் மூத்தவனாதலால் உங்களுக்கு நான் அபிவாதனம் செய்யவில்லை. வித்தையினாலாவது தவத்தினாலாவது ஜன்மத்தினாலாவது எவன்பெரியவனோ அவன்தான்² த்விஜர்களில் பூஜ்யனாகிறான்' என்றான். அஷ்டகன், 'ராஜாவே! நீ இவ்வாறுசொன்னாய்; ஆகிலும், எவன் வயஸு-மிகுந்தவனோ அவன் பெரியவனாகச் சொல்லப்படுகிறதில்லை. த்விஜர்களுக்குள் எவன் வித்தையினாலும் தவத்தினாலும் மேற்பட்டவனோ அவன்தான் பூஜ்யனாகிறான்' என்றான்.

¹ ஸமர்த்தன்.

² இருபிறப்பாளர்; அவர், பிராமணரும் ஸுத்திரியரும் வைசியருமாவர்.

யயாதி, 'நல்லகர்மங்களுக்குப் பாவம் விரோதியென்று சொல்லுகின்றனர். இழிவானலோகத்திற்குக் காரணமாகிய அந்தப்பாபம் பணீவில்லாதவனிடமிருக்கின்றது. அயோக்கியர்களுடைய இந்தப்பாபத்தை ஸாதுக்கள் ஒத்துக்கொள்வதில்லை. ஸாதுக்கள் எப்படி இந்த நல்லகருமங்களுக்கு ஸாதகர்களாகலாமோ அப்படி நடந்தனர். 'எனக்கு மிகுந்த தனமிருந்தது; அதுபோய்விட்டது; நான் முயற்சிசெய்தும் அதை அடைவதில்லை' என்று தெரிந்துகொண்டு ஆத்மாவிலுடைய ஹிதத்திலேயே ஊக்கத்துடனிருப்பவன் எவனோ அந்தப் புத்திசாலிதான் தெரிந்தவன். மிகுந்த தனமுள்ள எவன் நல்ல யஜ்ஞங்களைச் செய்கிறவனாகவும் எல்லாக்கல்விகளிலும் தேர்ச்சியடைந்தவனாகவும் இருக்கிறானோ, புத்திமானாகிய அந்தப்புருஷன் வேதங்களை ஒதித் தேகத்தைத் தவத்துடன் கூட்டி அஜ்ஞானமீங்கிச் சவர்க்கத்திற்குச் செல்வன். பெரிய செல்வத்தினால் ஒருபோதும் ஸந்தோஷமடையக்கூடாது. வேதங்களை ஒதவேண்டும். அஹங்காரத்தை விடவேண்டும். இவ்வுலகத்தில் வெவ்வேறு தன்மையுள்ள அனேகர்கள், தெய்வத்துக்குட்பட்டவராகச் செய்கையும் ஸாமர்த்தியமும் அழிந்து போயிருக்கின்றனர். தைரியமுள்ளவன் தன்புத்தியினால் தெய்வம் அதிகபலமுள்ளதென்று நினைத்திருப்பதனால் அவன் ஸுகதுக்கங்கள் வரும்போது அவற்றினால்¹ கெடுக்கப்படான். விதிவசமாக நேர்ந்த இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் அனுபவிக்கிறான். தன் சக்தியினால் ஆவதொன்றுமில்லை. அதனால் தெய்வம்பெரிதென்று நினைப்பவன் எவ்வகையிலும் வ்யஸனமும் ஸந்தோஷமும்படான். ஞானமுள்ளவன் துக்ககாரணங்களினால் துக்கப்படலாகாது; ஸுககாரணங்களினால் ஸந்தோஷப்படவுங்கூடாது. எந்தக்காலத்திலும் ஒரே விதமாக இருத்தல்வேண்டும். விதி அதிகவன்மையுள்ளதென்று நினைத்து எவ்வகையாலும் வ்யஸனத்தையும் ஸந்தோஷத்தையும் அடையத்தகாது. அஷ்டகனே! பிரம்மா, என்னை உலகத்தில் எவ்விதமாக ஸ்ருஷ்டித்திருக்கிறாரோ, அவ்விதமாகவே நான் நிச்சயமாக இருக்கவேண்டியவன் என்று நினைத்து அதனால் நான் பயம்நேரும்போது ஒருபொழுதும் கலங்குவதில்லை. என்மனத்தில் வ்யஸனம் சிறிதும் இல்லை. ²ஸ்வேதஜங்களும், அண்டஜங்களும், உற்பிஜ்ஜங்களும், ஸர்ப்பங்களும், புழுக்களும், ஜலத்திலுள்ள மீன்களும், கற்களும், புற்களும், கட்டைகளுமாகிய யாவும் தம் தம்விதி முடிந்தபின் அவற்ற

1 கர்வத்தையும் சோர்வையும் அடையான்.

2 57-ஆம் பக்கத்தில் இந்த அடையாளமுள்ள குறிப்பைப் பார்க்க.

நின்¹ இயற்கையை அடைகின்றன. அஷ்டகனே! ஸுகமும் துக்கமும் நிலையற்றவையென்பதையறிந்தபின் நான் எதனால் துன்பமடைவேன்? என்னசெய்வேன்? எதைச்செய்துதான் துன்பப்படாமலிருப்பேன்? ஆதலால், விவேகத்தைக்கொண்டு துக்கத்தை விலக்குகிறேன்' என்றுசொன்னான்.

பிறகு, அஷ்டகன், தனக்குமாதாமஹனும் குணங்களெல்லாம் நிரம்பினவனுமான யயாதிமஹாராஜா ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பதுபோலவே ஆகாசத்திலிருந்து இவ்வாறு பேசும்போது திரும்பவும் அவனைக் கேட்கலானான்.

'ராஜஸ்ரேஷ்டனே! எந்தவந்தச் சிறந்தலோகங்களை எவ்வளவு காலம் எவ்வாறு நீ அனுபவித்தாய்? ராஜாவே! அவற்றையெல்லாம் தெளிவாகச்சொல். தத்துவஞானியைப்போல் நீ தர்மங்களைச் சொல்லுகிறாய்' என்றுகேட்க, யயாதி சொன்னதாவது:—'நான் இந்தப் பூமியில் சக்கரவர்த்தியான ராஜாவாக இருந்தேன். அதன்பின், சிறந்தலோகங்களையும் வசப்படுத்தினேன். அவற்றில் ஆயிரவருஷ்காலம் வலித்தேன். அங்கிருந்து வேறுலோகத்திற்குச் சென்றேன். அங்கே ஆயிரம் வாயில்களுள்ளதும் நூறுயோசனைதூரம் நீண்டதுமாகிய அழகான இந்திரனுடைய நகரத்தில் ஆயிரவருஷ்காலம் வலித்தேன். அங்கிருந்து வேறுலோகம் போனேன். அப்போது மேலானதும் அழிவில்லாததும் யாருக்கும் கிடைக்காததுமாகிய லோகநாதரான பிரம்மாவின்னுடையலோகத்தையடைந்து அதில்ஆயிரம்வருஷம்வரையில் வலித்தேன். அங்கிருந்தே வேறுலோகம்போனேன். அப்போது நான் நினைத்தபடி அனேகலோகங்களில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு எல்லாத்தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டித் தேவர்ரேஷ்டர்களுக்கொப்பான மஹிமையையும் ஒளியையும் அடைந்து தேவர்களுக்கும் தேவரான பிரம்மாவின் கிருகத்தில் வலித்தேன். அப்பஸஸுகளுடன் கூடிவிளையாடிக்கொண்டும் அழகானமணமும் ரூபமுமுள்ளபுஷ்பித்த மரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டும் பத்துலக்ஷவருஷ்காலம்நந்தனவனத்தில் வலித்தேன். அதன்பின், வெருகாலம் கடந்தபிறகு, அந்தந்தனவனத்திலிருந்துகொண்டு தேவர்களுடைய ஸுகங்களில் அதிகமாகப் பற்றுள்ளவகை இருந்த என்னைப்பார்த்து உக்கிரமானரூபமுள்ள தேவதூதனொருவன் மூன்றுமாத்திரைகளுள்ள ஸ்வரத்துடன் உரத்தகுரலாக, 'அழிந்துபோ' என்று மூன்றுமுறை சொன்னான், ராஜஸிம்மமே! இவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும். உடனே,

1 அந்தஜன்மத்தின் முடிவு.

ஈயமழிந்து நந்தனவனத்திலிருந்து நான் தவறிவிழும்போது, 'ஐயோ! கஷ்டம்!! புண்ணியஞ்செய்து நல்ல புகழ்பெற்ற யயாதி, புண்ணியம் அழிந்து இதோவிழுகிறான்!' என்று ஆகாயத்தில் என்னைப்பற்றித் தயையுடன் துக்கப்படுகின்றதேவர்கள் சொன்ன சொற்களைக் கேட்டேன். பிறகு, விழுகின்றநான் அவர்களைநோக்கி, 'நான் எப்படி ஸாதுக்களின்மத்தியில் விழுவேன்?' என்றுகேட்க, அவர்களால் நீங்கள் யாகஞ்செய்யுமிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதைப் பார்த்து யாகபூமியின் இடத்துக்குரிய ஷேமாத்ரவ்யத்தின் வாஸனை புகையினால் கொண்டுவரப்பட்டதை மோந்துகொண்டு ஸந்தோஷத் துடன் வேகமாகவந்தேன்' என்றான்.

எண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸ்வர்க்கஞ்சேன்றவன் புண்ணியம் அந்நீதபீன் மறுபடியும் ஜனீப்பதைப்பற்றி அஷ்டகனுக் த யயாதீசோல்வது.)

அஷ்டகன், 'கிருதபுகத்து ராஜாக்களில் முக்கியமானவனே! நீனைத்தபடி ரூபமெடுப்பவனாகப்பத்துலக்ஷவருஷகாலம்நந்தனவனத் தில் வலித்தவன் அதைவிட்டுப் பூமிக்கு வந்ததற்கு என்னகாரணம்?' என்றுகேட்க, யயாதி, 'இந்தலோகத்தில் பணமில்லாதவன் பந்து வாயிருந்தாலும் ஸ்நேஹிதரையிருந்தாலும் தன்மனிதனாகவேயிருந் தாலும் அவனை மனிதர்கள் எப்படி விட்டுவிடுகிறார்களோ, அப்படியே அந்தலோகத்தில் புண்ணியமழிந்த மனுஷ்யனை இந்திராதிதேவர்க ளனைவரும் உடனே விட்டுவிடுகிறார்கள்' என்றுசொன்னான்.

அஷ்டகன், 'அந்தலோகத்தில் புண்ணியம் அழிந்தவர்களாக ஆவது 1 எப்படி என்றவிஷயத்தில் என்மனம் மிகவும் மயங்குகிறது. என்ன சிறப்புள்ளவர்கள் யாருடைய லோகத்துக்குப் போவார்கள்? அவற்றையெல்லாம் சொல்; உன்னைத் தத்துவந்தெரிந்தவனாக நான் நினைக்கிறேன்' என்றுகேட்டான். யயாதி, 'ராஜாவே! அவர்க ளெல்லாரும் அழுதுகொண்டு இந்தப்பூமியிலுள்ளநாகத்தில் விழுகின் றனர். புண்ணியம்போனபிறகு அவர்கள் கழுக்குகள், ரிகிகள் இவற் றின் கூட்டங்களுக்கு உணவாக ஆகும்படி பல ஜன்மங்களெடுக்கின்ற னர். ராஜாவே! ஆதலால், உலகத்தில் கெட்டதும் இகழத்தக்கது

1 புண்ணியலோகத்தில் புண்ணியம் கெடாதென்பது கேள்வியின்கருத்து.

மாகிய கருமத்தைவிடவேண்டும். ராஜாவே! உனக்கு நான் எவ்வளவு சொல்லியிருக்கிறேன். மறுபடியும் உனக்கு இப்போது என்னசொல்லக்கடவேன்? சொல்' என்றுசொன்னான்.

அஷ்டகன், 'அந்தப் பிராணிகளைக் கழுதகனும் மயில்களும் மற் றப்பகுகளும் துண்டித்து விடுகின்றனவே, பிறகு, அவை எவ்வாறு உண்டாகின்றன? எவ்வாறு வளர்கின்றன? பூமியிலுள்ள நரகமென்று நான் வேறு கேள்விப்படவில்லை' என்று கேட்க, யயாதி, 'தேகம் போனபிறகு கருமம் விருத்தியடைவதினால், ஸ்தூலசரீரமடைந்து பிராணிகள் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கின்றன. அவைதாம் இந்தப்பூமியிலுள்ள நரகத்தில் விழுகின்றவை. அவை அனேகவருஷங்கள் கடந்துபோவதை அறியாமலிருக்கின்றன. அறுபதினாயிரம் வருஷங்களும் எண்பதினாயிரம் வருஷங்களும் ஸ்வர்க்கத்தில் வலித்துஆகாயத்தில் பறக்கின்றன. அவைகள் பூமியில்விழும்போது பூமியிலுள்ள பயங்கரமான ராக்ஷஸர்கள் கூர்மையான பற்களைக்கொண்டு அவற்றைக் கடிக்கின்றனர்' என்றுசொன்னான்.

அஷ்டகன், 'பாபத்தினால்விழுகின்ற அவைகளைப் பூமியிலுள்ள பயங்கரமான ராக்ஷஸர்கள் கூரியபற்களினால் கடிக்கின்றனரே, அவைகள் மறுபடி எவ்வாறு பிறக்கின்றன? எவ்வாறு வளர்கின்றன? எவ்விதமாகக் கர்ப்பத்திலுண்டாகின்றன?' என்றுகேட்க, யயாதி, 'புஷ்பங்களையும் பலங்களையும் புஜிப்பதனாலுண்டான ரக்தமானது புருஷ வீரியமாகமாறுகிறது. அதுபுருஷனால்விடப்பட்டு ஸ்திரீயின்சோணி தத்தைச் சேருகின்றது. அஃது அவ்விடத்தில் கர்ப்பமாகப் பரிணமிக்கிறது. ஜீவன்கள் ஆகாயத்தையும்¹ வாயுவையும் ஜலத்தையும் பூமியையும் மரங்களையும் பூண்டிகளையும் அடைந்தபிறகு நான்கு கால்களுள்ளவைகளும் இரண்டு கால்களுள்ளவைகளுமான பிராணிகளெல்லாவற்றையும்டைந்துகர்ப்பங்களில்சேருகின்றன' என்றுசொன்னான்.

'இவ்வுலகத்தில் இந்த மானிடயோனிக்குப் போகிற ஜீவன், வேறுசரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு கர்ப்பத்தில் சேருகிறானா? அல்

1 கருமம் அநித்யமாதலின் புண்ணியம் அநியத்தக்கது. புண்ணியமழிந்தால் விழுவதும் மறுபடியும் பிறப்பதும் விடமுடியாதவை; ஆதலால், கருமத்தைவிட்டு மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான ஞானத்தையே பெறவேண்டும் என்பது கருத்து.

2 பிணி பசுமுதலியவையும் காமக்குரோதம்முதலியவையும் ராக்ஷஸர்கள் என்னப்பட்டன. 'பிள்ளை மனைவிமுதலியவை' என்பது பழையவுரை.

3 இங்கே வாயுவின்பின் தேஜஸைச் சேர்த்துக்கொள்வது வேதத்திற்கொத்தது.

லது, தன்ஸ்வரூபத்தோடு மாத்திரம் போகிறானா? ஸம்சயத்தினால் கேட்கிறேன்; எனக்குச்சொல். சரீரத்தின் பருமனையும் உயரத்தையும் கண் காதுகளையும் புத்தியையும் எதனாலே அடைகிறான்? இதன் உண்மையைக் கேட்கிறேன்; முழுதும் சொல்லு; ஐயா! நாங்களெல்ல வாரும் உன்னை ஞானியென்று நினைக்கிறோம்? என்று அஷ்டகன் கேட்க, யயாதி, '1பூக்களிலிருந்தும் காய்களிலிருந்தும் வந்த வீரியத்தை ஸ்திரீயின் ருதுகாலத்தில் கர்ப்பலாயு, கர்ப்பாசயத்தில் கொண்டுவந்து விடுகிறது. அந்தக்கர்ப்பத்தில் அந்தவாயு அந்தவீரியத்தின் ஸூக்ஷ்மஅவயவங்களில் பிரவேசித்து நாளடைவில் கர்ப்பத்தை விருத்தியாகச்செய்கிறது. அவயவங்கள் பிரிக்கப்பட்டு விருத்தியடைகிற கர்ப்பம் புத்தியையடைந்து மனுஷ்யனாகி இவ்வுலகத்தில் காதினால் சப்தத்தைக் கேட்கின்றது; கண்ணினால் ரூபத்தைப் பார்க்கின்றது; மூக்கினால் மணத்தையும் நாவினால் ரஸத்தையும் த்வக்கினால் ஸ்பரிசத்தையும் மனத்தினால் அபிப்பிராயத்தையும் துகருகின்றது. அஷ்டகா! மஹாத்மாவான ஆத்மாவுக்குச் சரீரத்தில் இந்திரியங்கள் இவ்வாறு ஸம்பந்தப்பட்டனவென்று அறி' என்று சொன்னான்.

அஷ்டகன், 'இறந்துபோன மனிதன் கொளுத்தவாவது புதைக்கவாவது இழுத்துவிடவாவது செய்யப்படுகிறான். இறந்து இல்லாமல்போனவன் பிறகு 2 தன்னையறிவது எப்படி?' என்று கேட்க, யயாதி, 'ராஜஸிம்மமே! உயிர்போனபிறகு அவன் தூங்கினவனைப் போல் சப்தம்செய்துகொண்டு, தன்புண்ணியத்தையோ பாபத்தையோ முன்னிட்டுக்கொண்டு சுவாசத்தின் முனையை அனுஸரித்து இந்தத்தேகத்தைவிட்டு வேறு கர்ப்பத்துக்குப் போகிறான். புண்ணியஞ்செய்தவர்கள் புண்ணியஜன்மமடைகின்றனர். பாபஞ்செய்தவர்கள் பாபஜன்மமடைகின்றனர். பாபமுள்ளவர்கள் புழுக்களும் பறவைகளுமாகின்றனர். மஹாநாபாவனே! நான் சொல்லவேண்டிய தொன்றுமில்லை. அப்படிப் புண்ணியபாபங்களைச்செய்த பிராணிகள் நான்கு கால்களுள்ளனவும் இரண்டு கால்களுள்ளனவும் ஆறு கால்களுள்ளனவுமான கர்ப்பங்களாக ஆகின்றன. இவற்றையெல்லாம் முற்றும் சொன்னேன். ராஜஸிம்மமே! இன்னும் என்ன கேட்கிறாய்?' என்று சொன்னான்.

1 இங்கு, 'புஷ்பரஸாநுப்ருக்தம்' என்றபாடத்தைக்கொண்டு, 'புஷ்பமென்று சொல்லப்பட்ட கருமத்தின் ரஸமாகிய அதிர்ஷ்டத்துடன் சேர்ந்த புருஷகீரியத்தை' என்பது பழையவுரை.

2 ஞானம் வந்தது எவ்வாறு என்பது கருத்து.

இப்படிச் சொல்லியதைக்கேட்ட அஷ்டகன், 'ஐயா! மனிதன் எதைச்செய்து தவத்தினாலும் வித்தையினாலும் மேலான லோகங்களை அடைகிறான்? அந்தமேலான லோகங்களை எந்தக்கிரமத்தினால் அடைகிறான் என்பதை நான் கேட்கிறேன்; எல்லாம் சரியாகச் சொல்' என்றுகேட்க, யயாதி, 'தவம், தானம், இந்திரியங்களை யடக்குதல், மனத்தைஜயித்தல், நாணம், உள்ளும்புறமும் ஒத்திருத்தல், எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் தயை ஆகியஇவ்வேழினையே மனிதர்களுக்குச் சுவர்க்கலோகத்தின் பெரியவாயில்களென்று சொல்லுகின்றனர். தமோகுணமிருந்தமனிதர்கள் எப்போதும் அகங்காரப்படுவதனால் அழிகின்றனர் என்று பெரியோர் சொல்லுகின்றனர். (வேதம்) ஒதித் தன்னைப்பண்டிதனென்று நினைத்துக்கொண்டு தன்கல்வினினால் பிறர்புகழை அழிப்பவனுக்கு நல்லலோகங்கள் அழிவுள்ளவையாகின்றன. அந்தப்பரப்ரம்மமும் அவனுக்குப் பலனைத்தருவதில்லை. அக்னிஹோத்ரம், 1மௌனம், வேதமோதுதல், யாகம் செய்தல் ஆகிய நான்கு கருமங்கள் பாபயத்தைப் போக்குகின்றவை. அந்நான்கு கருமங்களும் பெருமைக்காகச் செய்யப்பட்டவையாயின், பயத்தைக்கொடுக்கின்றன. வெகுமானத்தினால் கௌரவிக் கப்பட்டவன் ஸந்தோஷத்தைஅடைதல்தகாது. அவமானத்திற்காகத் துன்பத்தையும் அடையக்கூடாது. இந்தலோகத்தில் ஸாதுக்கள் ஸாதுக்களைப் பூஜிக்கின்றனர். அஸாதுக்கள் ஸாதுக்களுடைய புத்தியை அடைவதில்லை. 'இதற்காகத் தானஞ்செய்வேன்; இதற்காக யாகஞ்செய்வேன்; இதற்காக வேதமோதுவேன்; இதற்காகத் தவஞ்செய்வேன்' என்ற இவை பயங்கரங்களென்று சொல்லுகின்றனர். அவற்றை முழுதும்விடவேண்டும். மனத்தை வசப்படுத்தின எவர்கள், மனம்செல்வதனால் அடையப்பட்ட புராதன ஆதாரமான பிரம்மத்தை அறிகின்றனரோ, அவர்கள் இந்தலோகத்தில் மேலான சாந்தியையும், சரீரத்தை விட்டபிறகு அந்தப்பிரம்மத்துடன் சேர்ந்து மோக்ஷஸுகத்தையும் அடைவர்' என்றான்.

எண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(பிரம்மசார்யமுதலிய ஆஸ்ரமங்களைப்பற்றி அஷ்டகன் கேட்க யயாதி சொல்லுவது.)

அஷ்டகன், யயாதியைப்பார்த்து, 'ஆசாரியசுஸ்ருஷைசெய்கிற பிரம்மசாரியும், கிருஹஸ்தனும், வானப்பிரஸ்தனும், ஸந்யாவியும், ஸரியான மார்க்கத்திலிருந்து தர்மங்களை எப்படிச்செய்யவேண்டும்? இவர்களுக்கு அநேகதர்மங்களை ரிஷிகள் தெரிவிக்கின்றனரே' என்று கேட்க, யயாதி சொல்லுகிறான்.

'உபாத்தியாயர் அழைத்தபின் அத்தியயனஞ் செய்கிறவனும் குருவின்காரியங்களை ஏவாமற்செய்பவனும், முன்எழுந்திருப்பவனும், பின்பிடுப்பவனும், பணிவுள்ளவனும், இந்திரியங்களை யடக்கினவனும், திருப்தியுள்ளவனும், ஊக்கமுள்ளவனும், ஒதுவதை விடாதவனுமாகிய பிரம்மசாரி பயன்படுகிறான். க்ருஹஸ்தன் தர்மத்தினால் கிடைத்த தனத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு எப்போதும் யாகமும் தானமும் செய்யக்கடவன்; விருத்தினர்களைப் புகிப்பிக்கக்கடவன்; பிறர் கொடாததை எடுத்துக்கொள்ளாமலிருக்கக்கடவன். இது க்ருஹஸ்தனைப்பற்றிய பழையமாகிய ரஹஸ்யமானசாஸ்திரம். தன்சக்தியினால் ஜீவிப்பவனும், பாபகாரியத்தைவிட்டுநீங்கினவனும், பிறருக்குக் கொடுப்பவனும், பிறரைப் பீடிக்காதவனும், ஆஹாரத்தையும் வ்யவகாரத்தையும் அடக்கினவனுமாகிய வனத்திலவவிக்கும் முனியென்று சொல்லப்பட்ட வானப்பிரஸ்தன் மேலான வித்தியையடைகிறான். தொழிலால் ஜீவிக்காதவனும், குணங்கள் நிரம்பினவனும், எப்போதும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும், எல்லாவற்றையும் விட்டவனும் வீட்டில் படுக்காதவனும் கையில் ஒன்றுமில்லாதவனும் செய்கைகள் குறைந்தவனும் தனியாகத் தேசங்களில் ஸஞ்சரிப்பவனுமாக இருப்பவன் ஸந்யாவியாவான். விருப்பத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸுகமான புண்ணியலோகங்கள் எந்தராத்திரியில் விரும்பாமல் விடப்பட்டவையாகின்றனவோ அந்தராத்திரியே மனத்தை அடக்கிய அந்தவித்துவான், காட்டிலிருப்பவரை ஆவதற்கு முயலவேண்டும். காட்டிலிருப்பவன் தன் சரீரத்தின் தாதுக்களாகிய ரக்தம் ப்ரம்மசுமுதலியவற்றைக் காட்டிலேயே விட்டுவிட்டு, (அதனால்) தனக்குமுன் பதின்மரும் தனக்குப்பின் பதின்மருமாகிய தன்குலத்தோ

ரையும் இருபத்தோராமவனாகிய தன்னையும் புண்ணியத்தில் நிலைநிறுத்துகிறான்' என்று யயாதி சொன்னான்.

அஷ்டகன், 'முனிவர்கள் எத்தனைவகைப்படுவார்கள், ¹ மௌனங்களும் எத்தனைவகையாகின்றன என்பவற்றைச் சொல்; நாம் கேட்க விரும்புகிறோம்' என்று கேட்க, யயாதி, 'ராஜாவே! எவனுக்கு வனத்தில் வவிக்கையில் கிராமமும் கிராமத்தில் வவிக்கையில் வனமும் பின்னிடுகின்றனவோ அவன் முனி ஆவான்' என்று சொன்னான்.

அஷ்டகன், 'வனத்தில் வவிப்பவனுக்குக் கிராமம் பின்னிடுவதும் கிராமத்தில் வவிப்பவனுக்கு வனம் பின்னிடுவதும் எப்படி?' என்று கேட்டான். யயாதி, 'வனத்தில் வவிக்கின்ற முனி கிராமத்திலுள்ளவற்றுள் ஒன்றையும் உபயோகம் செய்யக்கூடாது. அவ்வாறு வனத்தில் வவிப்பவனுக்குக் கிராமம் பின்னிடுகிறது, முனியானவன் அக்கினியில்லாதவனும் வீழில்லாதவனும் பிறந்தகுலமும் வித்தியாவம்சமுழில்லாதவனுமாகி மறைக்கத்தக்க அங்கத்தைமறைக்குமளவு வஸ்திரத்தையும் உயிர்தரிக்குமளவு ஆகாரத்தையும் விரும்பக்கடவன். அப்படி கிராமத்தில் வவிக்கிறவனுக்கு ஓவனம் பின்னிடுகிறது. எவன் விருப்பங்களையும் கருமங்களையும் விட்டுப் புலன்களையடக்கி ² மௌனத்தை அடைவானோ அந்த முனி இவ்வுலகத்தில் வித்திபெறுவன். (ஆகாரசத்தத்திற்காகப்) பற்களின் சுத்தமடைந்தும், (ஹிம்ஸையை விட்டதற்காக) நகங்கள் அறுக்கப்பட்டும், (மனத்தூய்மைக்காக) எப்போதும் ஸ்நானம் செய்தும், (சாந்திமுதலிய நற்குணங்கள் பொருந்தி) அலங்கரிக்கப்பட்டும், பற்றினால் கட்டப்படாமலுயிருக்கிற அந்தச் சுத்தமான கருமமுள்ளவனை யார்தாம் பூஜிக்கமாட்டார்கள்? அவன் தவத்தினால் ஓடுக்கப்பட்டு இளைத்து மாம்ஸமும் எலும்பும் ரக்தமும் சோஷித்தவனாகி, இவ்வுலகத்தையும் ஜயித்துப் பரலோகத்தையும் ஜயிக்கின்றான். முனியானவன் மௌனத்தை வலித்துக்கொண்டு எப்போது ³ இரண்டை விட்டவனாகிறானோ அப்போது இந்தலோகத்தையும் ஜயித்துப் பரலோகத்தையும் ஜயிக்கிறான். முனியானவன் எப்போது பசுவைப்போல் ⁴வாயினால் ஆகாரத்தைத் தேடுகிறானோ

1 விரதங்கள்.

2 கிராமத்திலிருப்பதொன்றையும் ரஹிக்காமல் வனத்திலிருப்பவன், கிராமத்தை விட்டவன். கிராமத்திலிருந்தும் வனத்திலிருப்பவன்போல் ஒன்றையும் விரும்பாதவனுக்கு வனம்போவதனால் விசேஷமில்லை.

3 ஒழிவு.

4 சீதம் உஷ்ணம்; ஸூகம் துக்கம்; லாபம் நஷ்டம்; ஜயம் அபஜயம்.

5 வாயில்வந்து நேர்த்தைத்தவிரக்கையினால் ஸம்பாதிக்க முயலாதிருத்தல்.

அப்போது இவ்வுலகமெல்லாம் அவனுடையது. 'அவன்முக்திக்கும் அருகுகிறான். கோபமும் ஆசையும் பிறருக்குத் தீங்குசெய்தலும் பொறாமையும் எல்லாருக்கும் பொதுவானதன்மை,விரோதத்தையும் வஞ்சகத்தையும் கர்வத்தையும் கபடத்தையும் கோள்சொல்லுவதையும் கோபத்தையும் ஆசையையும்விட்டிவிட்ட எவனுக்கு எனதென்பது இல்லையோ அவன்தான் தர்மந்தெரிந்தவன்' என்றுசொன்னான்.

அஷ்டகன், 'பிரம்மசாரி கிருஹஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் ஸர்யாவி இவர்கள் நித்தியமாக உண்ணுகிறவராயிருந்தும் உண்ணுவதனால் பாபத்தை அடையாதிருப்பதெப்படியென்று இப்போது கேட்கிறேன்; எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்க, யயாதி, 'ஸர்யாவிக்கு எட்டே கவளங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வானப்பிரஸ்தனுக்குப் பதினாறு கவளங்களும் கிருஹஸ்தனுக்கு முப்பத்திரண்டு கவளங்களும் சொல்லப்பட்டன. பிரம்மசாரிக்கு ஸங்கியையில்லை. அஷ்டகா! இவ்வாறு இந்தக் காரணங்களைக்கொண்டி ரல்லதும் தீயதும் அறியத்தக்கவை' 1என்று சொன்னான்.

எண்பத்தாறுவது அத்தீயாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சீ.)

(அஷ்டகனும் பிரதீர்த்தனனும் தங்கள் புண்ணியங்களைக் கொடுப்ப தாகச்சொல்ல, யயாதிமறுப்பது.)

அஷ்டகன், 'ராஜாவே! சூரியனையும் சந்திரனையும்போல் ஓடுகின்ற முன்சொல்லப்பட்ட (கிராமத்தில் வலிப்பவனும் வனத்தில் வலிப்பவனுமாகிய) 2இவ்விருவருள் எவன் முதலில் 3தேவர்களோடு ஒப்புமையடைகிறான்?' என்றுகேட்க, யயாதி, 'கிருஹஸ்தர்கள் நடுவில் வாஸஞ்செய்யாதவனாகவும் 4விருப்பத்தின் பிரவிர்த்திகளை அடக்கினவனாகவும் கிராமத்திலேயே வலிக்கும் யதி, அவரிருவர்களுள் முதலில் தேவஸாம்யத்தை அடைகிறவன், 5எவன் நீண்டவாழ்நாளே

1 நியமத்தாடன் புஜிப்பதனால் பாபம் வராதென்பது கருத்து.

2 'யோகியும் ஞானியும்' என்பது பழையடிபரை. 3 முதலியை.

4 வைராக்கியமுற்றவன்.

5 தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் மனம் விஷயத்தைப் பற்றியதனால் தவம்கெட்டபிறகு தன்பிழையைப்பற்றி அறுதாபமிருந்தால் வேறுதவம்செய்வதற்கு அந்த அறுதாபமே ஸாதகமாம். பிறகு, தவஞ்செய்யப்போதுமான ஆயுள் இராவிட்டால் மறுஜன்மத்திலாவது ஷித்திபெறுவதற்கு, பின்செய்யும் அந்தந்தவம் உதவியாகுமென்பது கருத்து.

அடையாமல் மனத்தின் விகாரத்தை அடைந்துதிரிவனோ அவன் அவ்வாறு செய்ததனால் அனுதாபப்படுவனேயாயின், பிறகு, வேறுதவம் செய்யக்கடவன். ¹ எந்தமனிதன் எப்போதும் பாபகாரியங்களுக்குப் பயந்திருப்பனோ அவன் எப்போதும் தன் ஸுகத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தாலும் மேலான ஸுகத்தை அடைகிறான். எது ஹிம்ஸையை உண்டிபண்ணுவதோ அதைத்தான் அஸத்தியமென்று சொல்லுகின்றனர். ராஜாவே! ஒருவன் ஒன்றைத் தன்சொத்தென்றும் அதற்குத் தான் ஸ்வாமியென்றும் நினையாமலும் பலனைக்கருதாமலும் தர்மத்தைச் செய்வானாயின் அதுதான்நேர்மை; அதுதான் நிஷ்டை; அதுதான் 'யோக்கியம்' என்றுசொன்னான்.

அஷ்டகன், 'ராஜாவே! இளம்பிராயமுள்ளவனும்புஷ்பமாலைகளை அணிந்தவனும் அழகுள்ளவனும் ஒளியுள்ளவனுமாகிய நீ யாரால் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறாய்? யாரால் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறாய்? எங்கிருந்து வந்தாய்? எத்திசைநோக்கி வந்தாய்? உனக்குப் பூமியில் வேறுஇடம் ஏதாவது இருக்கிறதா?' என்றுகேட்க, யயாதி, 'இவ்வாறு அறிந்தவனும் கூர்மையான புத்தியுள்ளவனும் யோக்கியமான எண்ணமுள்ளவனுமாகிய நான் புண்ணியம்கெட்டு இந்தப்பூமியிலுள்ள நரகத்தில் பிரவேசிக்கிறதற்காக மேலுலகத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டிப் பூமிக்குவந்தேன். எனக்கு மேலுலகத்துக்குரிய கருமமெல்லாம் இருந்தது. உங்களுக்கு மறுமொழி சொல்லிவிட்டு உடனே நான் பூமியில் விழப்போகிறேன். பிரம்மாவினால் நியமிக்கப்பட்ட லோகபாலகர்கள் என்னைத் துரிதப்படுத்துகின்றனர். நல்லவர்களிடம் விழுவதை நான் கேட்டுக்கொண்டேன். எல்லாரும் குணமுள்ளவர்களாக நீங்கள் சேர்ந்திருக்கின்றீர்கள். ராஜாவே! நான் பூமியில் விழப்போகையில் இந்திரனிடத்திலிருந்து இந்தவரம் எனக்குக் கிடைத்தது' என்று மறுமொழி சொன்னான்.

அஷ்டகன், 'உன்னைக் கேட்கிறேன்; அதுவரையில் நீவிழாதே. ராஜாவே! ஆகாயத்திலாவது சுவர்க்கத்திலாவது உள்ள லோகங்கள்

¹ இங்கு, 'பிரியாத்' என்பதற்கு, 'பிப்ருயாத்' என்றுபாடங்கொண்டு எந்தமனிதன் ஸுகமென்று சொல்லப்பட்ட பிரம்மத்தை எப்போதும் தியானத்தினால் தன்மனத்தில் சரித்திருப்பனோ அவன் பாபகர்மங்களைச் செய்தாலும் நித்யஸுகம் பெறுவானென்பதும் முன்சொன்னவன் யோகியென்றும் இவன் ஞானியென்றும் சொல்வதும் பழையஉரை. ஆனால், நேர்ந்த பிழையில் அதுதாபமும் வரும்பிழையில் பயமும் இருப்பதே ஒருவனுக்கு முக்திபெறுவதற்கு முக்கியமான ஸாதனம்என்பது மூலத்தின் கருத்து.

² மோக்ஷத்தை.

எனக்குண்டா? நீ அதற்குக்காரணமான புண்ணியத்தின் தத்துவம் நிந்தவனென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று கேட்டான். யயாதி, 'இந்தப்பூமியில் கோக்களும் அபுவங்களும் காடுகளிலும் மலைகளிலும் முள்ளமிருகங்களும் எந்தக்காலம்வரையில் ஸ்ருஷ்டியிலிருக்குமோ அந்தக்காலம்வரையில் உனக்கு மேலுலகங்கள் இருக்கின்றன. ராஜாவிம்மமே! நீ அவ்வாறு தெரிந்துகொள்' என்றான்.

அஷ்டகன், 'ராஜாஸ்ரேஷ்டனே! மேலுலகத்தில் எனக்குள்ள மேலுலகங்கள் எல்லாவற்றையும் உனக்குத் தானஞ்செய்கிறேன்; நீ விழாதே; ஆகாயத்திலிருந்தாலும் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்தாலும் அவற்றை நீ அச்சமின்றிச் சீக்கிரமாக அடையலாம்' என்று சொல்ல, யயாதி, 'ராஜாஸ்ரேஷ்டனே! பிராமணஜாதியிற் பிறவாத நம்மைப்போன்ற பிரம்மஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கு வாங்குவது விருத்தியன்றே. ஏனென்றால், எப்போதும் பிராமணர்களுக்கு நாம் கொடுக்கவேண்டும். ராஜாவே! அப்படியே நான் முன்னே கொடுத்திருக்கிறேன். பிராமணராக இல்லாதவனும் பிராமணஜாதிப்பெண்ணாக இல்லாத அந்த வீரனுடைய பத்தினியும் ஒருகாலும் யாசித்து ஜீவித்தல்தகாது. ஆதலால், நான் முன்செய்யாததைச் செய்யேன். செய்யக்கருதினால் அந்தஜாதியில் யோக்கியனாவேனோ?' என்று சொன்னான்.

அங்கே பிரதர்த்தனனென்பவன், 'விரும்பத்தக்க ரூபமுள்ளவனே! நான் பிரதர்த்தனன்; உன்னைக் கேட்கிறேன். ஆகாயத்திலாவது அதற்கு மேலுலகத்திலாவது எனக்கு லோகங்கள் இருக்கின்றனவா? அதற்குக்காரணமான புண்ணியத்தின் தத்துவம் உனக்குத் தெரியுமென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்றான். யயாதி, 'தேனெழுமுக்குகின்றவையும் நெய்யுள்ளவையும் துயரமற்றவையுமான அனேக லோகங்கள் உனக்கு இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றையும் எவ்வேழுநாள் அனுபவித்தாலும் முடிவுபெறாதவை. அவை உன்னை எதிர்பார்க்கின்றன' என்று சொன்னான். பிரதர்த்தனன், 'அவற்றை உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன்; விழாதே; என்னுடைய லோகங்கள் எவையோ அவை ஆகாயத்திலிருந்தாலும் அதற்குமேலிருந்தாலும் உன்னுடையவையாகட்டும். அச்சமின்றிச் சீக்கிரமாக அவற்றையடையலாம்' என்று சொல்ல, யயாதி, 'ராஜாவே! உனக்குச்சரியான சக்தியுள்ள ராஜாவாக இருப்பவன் தன் லாபத்திற்காகவும் ஸுகத்திற்காகவும் பிறர்புண்ணியத்தை விரும்பான். தெரிந்தவனாகிய ராஜா தெய்வத்தின் கட்டளையினால் ஆபத்தையடைந்தாலும் இழிவானகாரி

யத்தை ஒருபொழுதும் செய்யத்தகாது. அரசன் தர்மத்தைப்பார்த்து முயற்சியுடன் புண்ணியத்தையும் புகழையும் தரத்தக்க உபாயத்தையே செய்யவேண்டும். தர்மத்தில் எண்ணமுள்ள என்னைப்போன்றவன் அறிந்திருந்தும் நீசொல்லும் இந்தயாசகவிருத்தியைச் செய்யலாகாது. அயலார்செய்யாததை ஒருவன் புதிதாகச்செய்யலாமா? செய்யவிரும்பினால் அதில் என்னநன்மை? எவன் புண்ணியப்பங்களைச் சரியாகத்தெரிந்துகொண்டு செய்யத்தக்கவற்றிலும், செய்யத்தகாதவற்றிலும் தவறுதலின்றிச் செம்மையாகநடப்பானே அவன் தான் ஞானமுள்ளவன்; சத்தியமுள்ளவன்; மனத்தூய்மையுள்ளவன்; தன்மஹிமையினால் உலகங்களை யெல்லாம் ரக்ஷிக்கிற ராஜாவாவன்; தர்மம்செய்யும்போது (பிரயோஜனத்தைப்பற்றிய) ஸந்தேகம் வந்தாலும் பொருளுமின்பமும் செவ்வையாகக் கிடைக்கக்கூடியவையாயிருந்தாலும் அந்தவிஷயத்தில் தர்மகாரியத்தையே முதலிற்செய்யவேண்டும். பொருளையும் இன்பத்தையும் கெடுக்காமலிருப்பது தான் தர்மம்' என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லும் அந்த யயாதி ராஜனைநோக்கி, வஸுமானென்னும் ராஜஸ்ரேஷ்டன் சொல்லுகிறான்.

எண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(வஸுமான், சிபி, அஷ்டகன் இவர்களுடன் யயாதி ஸம்பாஷணம் செய்த பிறகு, அவர்களுக்குத்தாயும் யயாதியின் பெண்ணுமாகிய மாதவியேன்பவள் வந்துசொல்ல, யயாதி அவர்களைத்தன்நொழிந்தீரர்களேன்று நேரிந்துகொண்டு பிறகு அவர்களுடன் ஸ்வர்க்கந் செல்வது.)

வஸுமானென்பவன், 'ராஜாவே! உஷதஸ்வன்புத்ராகுரிய வஸுமானென்று சொல்லப்பட்ட நான் உன்னைக்கேட்கிறேன். மஹாத்மாவே! ஆகாயத்திலாவது அதற்குமேலாவது எனக்கு நல்லலோகமிருக்கிறதா? அந்தப் புண்ணியத்தின் உண்மை உனக்குத்தெரியுமென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்றுகேட்க, யயாதி, 'சூரியன் தன் ஒளியினால் பிரகாசஞ்செய்கின்ற ஆகாயமும் பூமியும் திசைகளும் எவ்வளவுள்ளனவோ அவ்வளவுலோகங்கள் உனக்குமேலே இருக்கின்றன. அவை முடிவில்லாதவை; உனக்குக் காத்திருக்கின்றன' என்றுசொன்னான். வஸுமான், 'ராஜாவே! அவற்றை உனக்குக்கொடுப்பேன்; விழாதே; என்னுடையலோகங்களெல்லாம்

உன்னுடையவையாகட்டும். ஞானமுள்ளவனே ! தானம்வாங்குவது உனக்குத் தோஷமாக இருந்தால் ஒரு துரும்பையாவது கொடுத்து இதைக் கிரயத்துக்கு வாங்கிக்கொள்' என்று சொன்னான். யயாதி, 1 'அதர்மத்தில் பயமுள்ள நான் குழந்தைப்பருவம் முதல் பொய்யாக விற்கப்பட்டதைப் பொய்யாக வாங்கிக்கொண்டதாக எனக்கு நினைவில்லை. மற்றவர்கள் இதற்குமுன் செய்யாததை நான் செய்யவே செய்யேன் ; செய்ய நினைத்தால் அந்தவிஷயத்தில் நான் யோக்கியனாவேனோ?' என்று சொல்ல, வஸுமான், 'ராஜாவே ! உனக்குக் கிரயத்தில் விருப்பமில்லாவிட்டால் என்னால் தானஞ்செய்யப்படும். அந்த லோகங்களை நீ பெற்றுக்கொள் ; நான் அந்தலோகங்களுக்குப் போவதில்லை. அந்த லோகங்களெல்லாம் உனக்கேயிருக்கட்டும்' என்று சொன்னான்.

அங்கே சிபியென்பவன், 'ஐயா ! உசிரான்புத்திரனாகிய சிபியென்னும் நான் கேட்கிறேன். ஆகாயத்திலாவது அதற்குமேலாகவாவது உள்ளலோகங்கள் எனக்கு இப்போது இருக்கின்றனவா ? நீ அந்தத்தர்மத்தின் ஸூக்ஷ்மம் தெரிந்தவனென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று சொல்ல, யயாதி, 'ராஜாவே ! உன்னிடம் ஏதாவது அடைய விரும்பின ஸாதுக்களை நீ மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் இகழ்ந்தாயில்லை. அதனால், உனக்கு மேலே அளவற்ற லோகங்களிருக்கின்றன. அவை மின்னலைப்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டி இனிய ஸங்கீதவாத்திய முழக்கத்துடன் சிறப்புற்றிருக்கின்றன' என்று சொன்னான். சிபி, 'ராஜாவே ! உனக்குக் கிரயத்தில் விருப்பமில்லாவிடில், என்னால் தானஞ்செய்யப்பட்ட அந்தலோகங்களை நீ பெற்றுக்கொள். கொடுத்தபின் அவற்றை நான் எடுத்துக்கொள்ளமாட்டேன். சிறந்த ஞானமுள்ளவர்கள் அங்கேபோய்த் துயரப்படாமலிருக்கின்றனர்' என்று சொல்ல, யயாதி, 'ராஜாவே ! நீ எப்படி இந்திரனுக்கு கொப்பான மஹிமையுள்ளவனாகவும் அளவற்ற புண்ணியலோகங்களுள்ளவனாகவுமிருக்கிறாயோ அப்படியே நானுமிருந்தவன். பிறர் கொடுத்த லோகத்தில் எனக்கு ஸுகமிராதா. சிபியே ! ஆதலால், நீ கொடுத்ததை நான் அங்கீகரிக்கவில்லை' என்று சொன்னான்.

பிறகு, அஷ்டகன், 'ராஜாவே !' நாங்கள் தனித்தனியே கொடுத்தலோகங்களை நீ அங்கீகரிக்கவில்லை, நாங்களெல்லாரும் உனக்குக்

1 சிம்சமார சக்கரம் என்று சொல்லப்பட்ட காலசக்கரத்துக்குப் பயந்த நான் என்பர் சிலர் ; குழந்தையினிடம் வாங்குவதில் பயந்த நான் என்பர் மற்றும் சிலர்.

கொடுத்ததனால் 'நரகம்போவோம்' என்றான். யயாதி, 'ஸத்தியந்தவறாதவத்புருஷர்களே! நான் எதற்குத் தகுதியுள்ளவனோ அதைச் செய்யமுயலுங்கள். நான் இதற்குமுன் செய்யாதகாரியத்தை இப்போது அங்கீகரிக்கவில்லை' என்று சொன்னான். அஷ்டகன், 'அழியாத லோகங்களுக்குச் செல்ல விரும்புகின்ற மனிதன் ஏறத்தக்க ஐந்து பொன்மயமான ரதங்கள் காணப்படுகின்றனவே; இவையெல்லாம் யாருடையவை?' என்றுகேட்க, யயாதி, 'அக்னிஜ்வாலையைப் போல்ஜ்வலித்துக்கொண்டு மேலேநின்று பிரகாசிக்கின்ற இவ்வவந்து பொன்மயமான ரதங்களும் உங்களுக்கு வாஹனங்களாகப்போகின்றன' என்று சொன்னான்.

பாரதரே! பிரம்மதேவரால் முற்காலத்தில் விதிக்கப்பட்ட அசுவமேதமென்னும் மஹாயாகத்தை அஷ்டகன் முதலானவர்கள் செய்து வந்தபோது குதிரையின் எந்த அவயவங்களை வெட்டிக்கிரமமாக ஹோதா, அத்வரியு, உத்காதா, பிரம்மா இவர்களும் மற்றப்பதினாறு ரித்விக்குக்களும் சாஸ்திரப்படி அக்னியில் ஹோமஞ்செய்தனரோ அவற்றின் புகைவாஸனையை ஆக்கிராணஞ்செய்து பூமியில் மிகுந்த பாபஞ்செய்த மனிதர்கள் உடனே பாபம்நீங்கிப் பரிசுத்தர்களாயினர். அந்தச்சமயத்தில் மான்தோலை உடுத்துக்கொண்டும், மான்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டும், மிருகத்தின் ஆகாரத்தையும் செய்கையையும் செய்துகொண்டும், மிருகங்களுடன் ஸஞ்சரிப்பவளும் தபஸையே தனமாக உடையவளுமாகிய மாதவியென்பவள் மான்கூட்டங்களுடன் அந்த யஜ்ஞசாலைக்குட்புகுந்து, புகைவாசனையை ஆக்கிராணஞ்செய்து, மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் மிருகங்களுடனேயே திரிந்தாள். அந்தமாதவி யஜ்ஞசாலைக்குள் திரிந்துகொண்டிருக்கையில் தோல்வியடையாதவர்களான தன் புத்திரர்களையும் யஜ்ஞத்தின் பெருமையை யுங்கண்டு ஸந்தோஷமடைந்தாள். அப்போது ஆகாயத்திலிருந்து கொண்டு பூமியைத்தொடாமல் அங்கேவந்த நகுஷ்புத்திரான யயாதியைத் தன்பிதாவென்று தெரிந்து வந்தனஞ்செய்தாள்.

அப்போது வஸுமான், சிறந்த தவமுள்ளவளாகிய தன் மாதாவைநோக்கி, 'நீ இவருடைய பாதங்களுக்கு வந்தனஞ்செய்தாயே; தேவதைக்கொப்பான இந்தராஜா யார்? வந்தனஞ்செய்கிற நீ யார்? எனக்குச்சொல்' என்றுகேட்டான். அதற்கு மாதவி, 'என்புத்திரர்களே! நீங்கள் சேர்ந்துகேளுங்கள். இந்த நகுஷ்புத்திரான

1 கொடுத்ததை வாங்கிக்கொள்ளாவிட்டால் தத்தாபஹாரதோஷம் வரும் என்பது கருத்து.

யயாதி, என் தந்தை ; என் புத்திரர்களாகிய உங்களுக்கு மாதாமஹ ரென்று எனக்குத் தெரிகிறது. என் ஸ்வேஹாதராகிய பூருவை ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவிட்டு ஸ்வர்க்கம்சென்றார். பெரிய கீர்த்தியுள்ள இவர் என்னகாரணத்தினால் இங்கேவந்தார்?' என்றான்.

இவளுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு, வஸுமான், 'சுவர்க் கத்தைவிட்டுத் தவறிப்போனார்' என்றுசொன்னான். அந்தமாதவி தன்புத்திரன் சொல்லியதைக்கேட்டு, மனத்தில் பரபரப்புக்கொண்ட வளாகித் தெளவழித் தார்களாற்கூழப்பட்ட தன்பிதாவை நோக்கி, 'தவத்தால் ஜயிக்கப்பட்ட எனது லோகங்களைப் பெற்றுக்கொள் றும். தர்மத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனம்¹ புத்திரர்களுடையது எப்படியோ அப்படியே அவர்களின் புத்திரர்களுடையதும் தனது தனமேயென்று இந்த லோகத்தில் தர்மோபதேசஞ்செய்யும் ரிஷிகள் சொல்லுகின்றனர். ஆதலால், நாங்கள்செய்த தானங்களையும் தவங் களையும் கொண்டு சுவர்க்கம்செல்லும்' என்றுசொன்னான். யயாதி, 'உனது தவத்தின்பலன் எனக்கு நன்மையாகஇருக்குமானால், அப் போது, நான் பெண்ணினாலும் மஹாத்மாக்களாகிய தெளவழித்திரர்க ளாலும் கரையேற்றப்பட்டவனாகிறேன். ஆதலால், இதுமுதல் பிதிர் கருமத்தில் பெண்ஸந்ததி புண்ணியபலனைத் தருவதாகும். தெளவழித் திரன், குதபகாலம், எள்ளு இம்மூன்றும், சிராத்தத்தில்புண்ணியமா னவை. சசிசாயிருத்தல், கோபத்தைவிடுதல், அவஸரமில்லாமை இம் மூன்றையும் சிராத்தத்தில் சிலாக்கியமாகச் சொல்லுகின்றனர். புஜிக் கிறவர்களும், பரிமாறுகிறவர்களும், வேதம்சொல்லுகிறவர்களும் பரி சுத்தம் செய்கிறவர்கள். பகலின் எட்டாவது முகூர்த்தத்தில் சூரியன் உஷ்ணம் குறைந்திருக்கும்போது இருக்கிறகாலம் குதபமென்று சொல்லப்பட்டது. அதில் பிதிர்க்களுக்குக் கொடுத்தது² அக்ஷ யமாகும். எள்ளு பிசாசத்தினின்றும் காப்பாற்றுகின்றது; தர்ப்பம் ராக்ஷஸர்களிடத்தினின்றும் காப்பாற்றுகின்றது; வேதம்ஒதின பி ராமணர்கள் தாங்களிருக்கும் பங்க்தியையே காப்பாற்றுகின்றனர், யதிகள்புஜிப்பது அக்ஷயமாகிறது; அழியாதபலனுள்ளது. ஞான முள்ளவனும் வேதமோதினவனும் தனமுள்ளவனும் சசியுள்ளவனு மாகிய நல்லபாத்திரன்கிடைத்தால், அதுதான்காலம். அந்தக்காலத் திலேதான் கொடுத்தல்வேண்டும். காலம்இதைவிட வேறாகினைக்கப் படவில்லை' என்றுசொல்லி, புத்திமானாகிய யயாதி, 'ரீங்கெல்லா

1 பன்மை மகனையும் மகளையும் குறிக்கும்.

2 அழியாதது.

நும் யஜ்ஞஸமாப்திஸ்நானஞ்செய்தவர்கள்; காரியம் முக்கியமானதனால் சிக்கிரம் புறப்படுங்கள்” என்று அவர்களுக்கு மறுபடியும் சொன்னான்.

அஷ்டகன், “ராஜாவே! நீ உன்ரதத்தின்மேலேறி ஆகாயம் போ; எங்களுக்கு எப்போது காலம்வருமோ அப்போது நாங்களும் பிள்ளே வருவோம்” என்றுசொன்னான். “நாமெல்லோரும் இப்போதே போகவேண்டும். நாம் ஒன்றுசேர்ந்து ஸவர்க்கததை ஜயித்திருக்கிறோம்; இதோ நமக்கு ரஜோருணம்விலகிய தேவலோகத்தின் மார்க்கம் தெரிகிறது” என்று யயாதி சொன்னான்.

பிறகு, அஷ்டகனும் சிபியும் காசிராஜாவாகிய பிரதர்த்தனனும் இக்ஷவாகுவம்ச ராஜாவாகிய வஸுமனஸும் இந்த ஸாதுக்களாகிய நான்ருராஜாக்களும் அப்போது அவபிருதமென்கிற யாகஸமாப்திஸ்நானஞ்செய்து சேர்ந்தே சுவர்க்கம் சென்றார்கள். அந்தராஜஸ்ப்ரேஷ்டர்களுள்ளாரும் ரதங்களிலேறி ஒளிகளினால் ஆகாயத்தைநிரப்பிக் கொண்டு, தங்கள் புண்ணியத்தினால் ஆகாயம் பூமி இரண்டையும் வியாபிக்கச்செய்து சென்றனர்.

அப்போது அஷ்டகன், “நானொருவன்தான் முன்னேபோகிற வனாக நீனைத்தேன். மஹாதமாவாகிய இந்திரன் எல்லாவகையிலும் எனக்குச் சினேகிதன். இப்படியிருக்க, உசீனரன்புத்திரனாகிய இந்தச் சிபியென்னும் ஒருவன் மறறிரதங்களை முழுவேகத்தினால் எவ்வாறு தாண்டினான்” என்றுகேட்க, யயாதி, “உசீனரன் புத்திரனாகிய இந்தச்சிபி எவ்வளவுதனம் சம்பாதித்தானோ அவ்வளவையும் யாசகர்களுக்குக் கொடுகதான். ஆதலால், இவன் உங்களுக்குள் மிகச்சிறந்தவன். ராஜாவே! கொடையும் தவமும் ஸத்தியமும் தர்மமும் (செய்யதகாததைச் செய்வதில்) நாணமும் ஒளியும் பெறுமையும் அன்பும் செய்யும்கருமத்திலுதஸாஹமுமாகியஇவையெல்லாம் புத்தியில் ஒப்பிலலாத சிபியென்னும் ராஜாவினிடத்தில் அளவிடக்கூடாதவையாயிருக்கின்றன. இவ்வளவு நடையுடன் நாளைத்ததை விடாமலிருப்பதால், சிபியானவன் ரதத்தினால் உன்னைக் கடந்து போனான்” என்றுசொன்னான்.

பிறகு, அஷ்டகன், இந்திரனுக்கொப்பான மாதாமஹனைநோக்கி, தெரிந்துகொள்ளவிரும்பி, “ராஜாவே! உன்னை நான் கேட்கிறேன். நிஜத்தைக்கொல்; நீ எங்கிருந்துவருகிறாய்; நீயார்; யாருடைய புத்

1. இவனை வஸுமனன் என்றும் சொல்லப்படுவான்.

2. தவமும் நாணமும் அகலவை 2.0

திரன்? ஏனெனில், நீசெய்தகாரியத்தை இவ்வுலகத்தில் உன்னைவிட வேறு ஊத்திரியனிலும் பிராமணனிலும் செய்பவன் இல்லை” என்று மறுபடியும் கேட்க, யயாதி, “நான் யயாதி; நகுஷனுடைய புத்திரன் ; பூருவின்பிதா. இந்தப்புமியில் சக்கரவர்த்தியாக இருந்தேன். இன்னும் ரஹஸ்யமான விஷயத்தையும் என்னைச்சேர்ந்த உங்களுக்கு வெளிப்படையாகச் சொல்லுகிறேன். நான் உங்களுக்கு மாதாமஹன். இந்தப் பூமிமுழுவதையும்ஜயித்து அதையும் அழகியநிறமுள்ள உயர்ந்தலக்ஷணமுள்ள நூற்றொரு குதிரைகளையும் பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்திவிட்டு வானப்பிரஸ்தராகப் போகிறவர்கள் புண்ணியபலனை அடைந்து தேவர்களாகின்றனர். நான் குதிரைகளும் பசுக்களும் பொன்னும் உயர்ந்ததனங்களும் நிறைந்த இந்தப்புமி முழுவதையும் பிராமணர்களுக்குத் தானஞ்செய்தேன். ஆயிரம்கோடி பசுக்களை நான் அப்போது கொடுத்தேன். என் னுடைய ஸத்தியத்தினால் ஆகாயமும் பூமியும் வியாபிக்கப்பட்டிருந்தன. மஹஷ்யர்களுக்குள்¹ அக்னியும் ஜ்வலித்தது ; என்சொல் பொய்யாகப் போனதேயில்லை. ஸத்தியத்தைத்தானே பெரியோர்கள் கௌரவிக்வின்றனர். அஷ்டகளே ! உனக்கும் உஷதஸ்வ வம்சத்தவனாகிய பிரதர்த்தனனுக்கும் நான் ஸத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன். எல்லாஜனங்களும் ரிஷிகளும் தேவர்களும் ஸத்தியத்தினாலேதான் பூஜிக்கத்தக்கவராகிரூர்களுள்பது என் மனத்தில் உள்ளது. எவனொருவன் சுவர்க்கத்தை ஜயித்தவர்களாகிய நம்மெல்லாரையும்பறநி நடந்தபடி பொருமையின்றிப் பிராமணஸ்ரேஷ்டர்களுக்குத் தெரிவிப்பானே அவன் நமது ஸாலோக்யத்தை அடைவான்” என்று யயாதி சொன்னான்.

சத்துருக்களை அடக்குகிறவனும் மிகச்சிறந்த காரியமுள்ளவனுமாகிய அந்தச் சிறந்தமஹாத்மாவாகிய ராஜா இவ்வாறு தன் தெளஷய்த்திரார்களினால் சுவையேற்றப்பெற்று, தன் புண்ணியகருமங்களினால் பூமியைநிரப்பிப் பூமியைவிட்டு ஸ்வர்கமும்சென்றான்.

1 விசேஷமான பிரபாவம் இருந்தது என்பது கருத்து.

எண்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பூர்வம்சத்தைப்பற்றிச் சோல்லியது.)

ஜனமேஜயமஹாராஜா, “ தர்மபரிபாலனஞ் செய்கிறவரிற் சிறந்தவனும் யயாதியின் புத்ரனுமாகிய பூருவையும் அந்தப் பூருவின் வம்சத்தை விருத்திசெய்த மற்றவர்களையும்பற்றி வரிசையாகச்சொல்லும். பிராமண ஸ்ரேஷ்டரே! குஷ்யந்தன் புத்திரானு ஜனமேஜயனென்பவனைவிட்டுப் பரதன் எவ்வாறு ராஜாவானென்பதை மறுபடியும் விரிவாகச்சொல்லும் ” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார் :—

“ ராஜாவே! ராஜசிரேஷ்டனாகிய பூரு அவன்பிதாவான யயாதியையப்போலவே தர்மத்தை விடாதவனாகவும் இந்திரனுக்குலுப்பான பராக்கிரமமுள்ளவனாகவும் ராஜயாதிபதயம் செய்துகொண்டிருந்தான். பூருவுக்குப் பௌஷ்டியென்பவளிடம் ப்ரவீரன், ஈசவரன், ரௌத்ராஸ்வனென்று மஹாரதர்களான மூன்றுபுத்திரர்கள்பிறந்தார்கள். பூருவுக்குப் பிறகு ப்ரவீரன் வம்சத்தை விருத்தி செய்தான். ப்ரவீரனுக்குச் சூரஸேனியென்பவளிடம், நான்குகடல்களையும் எல்லையாகவுடைய பூமியைக்காப்பவனும் தாமரைப்புஷ்பத்துக்கு நிகரான கண்களையுடவனும் ஸமர்த்தனுமாகிய மனஸ்யுவென்னும்புத்திரன் பிறந்தான். சக்தன், ஸம்ஹனனன், வாக்கியென்று மூன்றுபுத்திரர்கள் மனஸ்யுவுக்கு * ஸௌவீரியென்பவளிடம் பிறந்தனர். எல்லாரும் சூரர்கள் : எல்லாரும் மஹாரதர்கள். சிறந்தமனஸுள்ள ரௌத்ராஸ்வனுக்கு மிஸ்ரகேசியென்னும் அப்ஸரவீனிடம் சிறந்தவில்லாளிகளான அன்வக்பானு முதலிய புத்திரர்கள் பதினமர் பிறந்தனர். எல்லாரும் சாஸ்திரப்படி யஜனஞ்செய்தவர்களாகவும் சூரர்களாகவும் ஸந்ததிகளுள்ளவர்களாகவும் மிகுந்த கலவிகேள்வியுள்ளவர்களாகவும் எல்லா அஸ்திரங்களும் தெரிந்தவர்களாகவும் தர்மத்தைமுக்கியமாகக் கொண்டவர்களாகவுமிருந்தனர். அவர்கள் ரிசேயு, கக்ஷையு, வீரனாகிய க்ருகணேயு, ஸ்தண்டிலேயு, வனேயு, சிறந்தகீர்த்தியுள்ள ஜலேயு, பலவானாகியதேஜேயு, புத்தமாமானும் சந்திரனைப்போன்றபராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய ஸத்யேயு, தர்மேயு, தேவர்களுக்கொப்பான பராக்கிரமமுள்ள ஸன்னதேயு என்றவர்கள் பதினமர். அவர்களுக்

* ஸௌவீரதேசத்தரசன் பெண்.

சூன், அனாதிருஷ்டியென்று சொல்லப்பட்ட ரிசேயுவென்பவன் தேவர்களுக்குள் இந்திரன்போல் பூமியில் ஓரோராஜாவாகவும் வித்துவானாகவும் பராக்ரமசாலியாகவுமிருந்தான். அனாதிருஷ்டியின் புத்திரன் ராஜஸூரியாகமும் அக்ஷமேதயாகமுன்செய்த உயர்ந்த தர்மிஷ்டனாகிய மநிரோன் என்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாக இருந்தான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! தம்ஸு, மஹான், அதிராதன், ஈடில்லாத சக்திபுடைய த்ருஹ்யு அளவற்ற பராக்ரமமுள்ள இந்நால்வரும் மநிரோன் புத்திரர்கள். அவர்களுக்குள், சிறந்தபராக்ரமமுள்ள தம்ஸுவென்பவன் பூருவின் வம்சத்தொச்ச சிறப்பிடுத்துக்கொண்டு பிரகாசமான சீர்ததியைச் சம்பாதித்தான்; பூமியை ஜயித்தான். பராக்ரமசாலியாகிய தம்ஸு, இலிலனென்னும் புத்திரனைப்பெற்றான். ஜயிப்பவர்களில் சிறந்த அந்தஇலிலனும் இப்புவனி முழுமுதலும் ஜயித்தான். இலிலன் தந்தாரியென்பவனிடம் துஷ்யந்தன், சூரன், பீமன், ப்ரவஸு, வஸு ஆகிய பஞ்சபூகங்களுக்கொப்பாகிய ஐந்துபுத்திரர்களைப்பெற்றான். அவர்களுள் ஶரியவனும் யுத்தத்தில் பிறரால் ஜயிக்க முடியாதவனுமாகிய துஷ்யந்தன் ராஜாவாக இருந்தான். துஷ்யந்தனுக்கு லக்ஷணையென்பவனிடம் ஜனமேஜயன் பிறந்தான். சகுந்தலை ஶ்னிதம் பாதனென்னும் புத்திரன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்துதான் பரதவம்சத்திற்குப் பெருங்கீர்த்தி ஆரம்பித்தது என்று கூறினர்.

எண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி)

(சகுந்தலை உபாக்ரமாத் தன் ஆரம்பம். துஷ்யந்தன் ராஜ்யபாரம்.)

ஜனமேஜயர், “பாவோ! மஹாத்மாவாகிய பாத்ருவையுடைய ஜனனத்தையும் செயலையையும் கேட்க விரும்புகிற எனக்கு இங்கே அவற்றை ஶரிவாகச் சொல்லக்கூடவில்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனார் சொல்லத்தொடங்கினார்.

பரதஸ்ரேஷ்டரே! பெளரவர்களுடைய வம்சவிருத்தியைச் செய்த துஷ்யந்தனென்னும் வீரன் நாலுஸமுத்திரமும் சூழ்ந்த பூமிக்கு ரக்ஷகனாக இருந்தான். யுத்தங்களால் ஜயம்பெறுகிறவனும் எந்நிலைகளையும் அழிக்கிறவனுமாகிய அந்தத்துஷ்யந்தராஜா சமுத்திரங்களால் சூழப்பட்ட தீவுகளாகிய உத்சங்கனையும், தனங்கள் நிரம்பினவமுத்திர

* ஶ்னிதனென்னும் இவனுக்குப் பெயர் வழங்குகிறது.

ரங்களாற் சூழப்பட்டவையும் நாலுவருணத்து ஜனங்களும் நிரம்பினவையும் மிலேச்சதேசம் வரையிலுள்ளவையும்¹ நாலுபாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டவையுமான தேசங்களெல்லாவற்றையும் ஆண்டான். அந்தராஜா ஆளும்போது வருணங்களின் வியவஸ்தைகளை மீறுகிறவனும், ²உழுவதையும் சுரங்கமெடுப்பதையும் செய்பவனும், பாபம் செய்பவனும் யாரும் இருக்கவில்லை. புருஷச்ரேஷ்டரே! அந்தத்துஷ்யந்தன் தேசங்களுக்கு ராஜாவாக இருந்தகாலத்தில்தான் அப்போதுள்ள மனுஷ்யர்கள் தர்மத்திலேயே ஆசைவைத்தவர்களாகி அறம்பொருளிரண்டையும் சம்பாதித்தனர். ஐயா! அவன் தேசத்தசையாளும் போது திருடர் பயமும் பசியின் பயமும் வியாதியின் பயமும் சிறிதும் இல்லை. எல்லாவருணத்தாரும் அந்த ராஜாவை ஆசிரயித்துத் தெய்வச்செய்கையை எதிர்பாராமல் தந்தம் தர்மங்களினாலேயே திருப்தியாயிருந்தனர். யாரிடத்திலும் பயமிலலாமலிருந்தனர். மேகமும் காலத்தில் வருஷித்தது. பயிர்கள் ஸாரமுள்ளவையாயிருந்தன. பூமியில் எல்லா ரத்தனங்களும் பசுக்களும் நிரம்ப இருந்தன. பிராமணர்கள் தங்கள் கருமங்களில் ஊக்கமுள்ளவர்களாயிருந்தனர். அவர்களிடத்தில் அஸத்தியம் இருக்கவில்லை. அந்தராஜா வியக்கத்தக்க பெரிய பராக்கிரமமுள்ளவன்; வஜ்ராயுதம்போல் உறுதியான சரீரமுள்ளவன்; யௌவனமுள்ளவன்; மந்தரமலையைச் செடிகள் மரங்களுடன் கைகளால் தூக்கியெடுப்பான்; நாலுவகையான கதாயுத்தத்திலும் எல்லா ஆயுதங்களிலும் யானையேற்றம் குதிரையேற்றங்களிலும் தேர்ந்தவனாக இருந்தான். பலத்தில விஷ்ணுவுக்கு ஒப்பாகவும், தேஜஸில் சூரியனுக்கொப்பாகவும், கலக்கக்கூடாமையில் கடலுக்கு ஒப்பாகவும் பொறுமையில் பூமிக்கு ஒப்பாகவுமிருந்தான். எல்லாருக்கும் பிரியமானவனும், பட்டணத்தையும் தேசத்தையும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்பவனுமாகிய அவ்வரசன் மேன்மேலும் தர்மத்தையே முக்கியமாகக் கொண்ட செய்கைகளினால் ஸந்தோஷமாயிருக்கும்படி ஜனங்களை ரக்ஷித்தான்” என்றார்.

1 குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், பெய்தல் என்பது தமிழ்தால் வழக்கு.

2 உழாமலே பயிர்விருத்தியும் ஐயற்கையாகவே தன்ஸயிருத்தியும் இருந்தன.

தோண்ணாருவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(துஷ்யத்தன் வேட்டைக்குச் சென்றது.)

ஜனமேஜயர், “பகவானே! தததுவஜநானியே! புத்திமான் களிற்சிறந்தவயே! சிலாங்கியமானபுத்தியுள்ள பாதனுடைய பிறப்பையும் சரித்திரத்தையும் சுகந்தலைபின் பிறப்பையும் நான் விவரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். விஷும் புருஷசிஷ்டனுமான துஷ்யந்தனால் சுகந்தலை அடையப்பட்ட விவாததையும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“சிறந்த புஜபலமுள்ளவனும், ஸைனியங்களும் வாகனங்களும் மிகுதியாக உள்ளவனுமாகிய அந்தத் துஷ்யந்தன் ஒருகால் அனேக நூற்றுக்கணக்கான குதிரைகளோடும் யானைகளோடும் கத்திகளையும் வேலகளையும் கதாயுதங்களையும் உலக்கைகளையும் ப்ராஸமென் னும் ஆயுதங்களையும் ஈட்டிகளையும் கைகளில் தரித்துக்கொண்ட அனேகம் போர்வீரர்களோடும்சூட மிகவும் அழகான சதுரங்க ஸைனியத்தினால் சூழப்பட்டவனாக அடர்ந்தகாட்டுக்குச் சென்றான். அந்தராஜா பலவித ஆயுதங்களையும் பறபலவேஷங்களையும் தரித்துக் கொண்ட சேனைவீரர்களுடன் போகையில், போர்வீரர்களின் கர்ச்சனைகளினாலும், சங்கவாததியங்கள் துந்துபிவாததியங்கள் இவற்றின் முழக்கங்களினாலும், ரதசக்காங்கள் ஓடும் ஓசைகளினாலும், சிறந்தயானைகளின் சப்தங்களினாலும், குதிரைகளின்சப்தங்களாலும், தோள் தட்டுகிற சப்தங்களாலும் கலகலவென்ற சப்தமுண்டாயிற்று. சூ னும் தனக்குப் புகழைச்சம்பாதிக்கிறவனும் சிறந்த ராஜலக்ஷணம் பொருந்தியவனுமாகிய அவ்வரசனை அந்தநகரத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் உயர்ந்த மாளிகைகளின்மேலேநின்று பார்த்தனர். இந்திரனுக்கொப் பானவனும் எதிரிகளையழிப்பவனும் எதிரிஸைனியத்தன் யானைகளைத் தடுப்பவனுமாகிய அவனை அங்கேபார்த்த பெண்களின் கூட்டங்கள் இந்திரனென்றே நினைத்தனர். “இவன்தான் யுத்தத்தில் வஸுவென்னும் தேவஜாதியைப்போலப் பராக்கிரமமுள்ள அந்தப் புருஷச்சேஷ்டன். இவனுடைய கைபலத்தன்முன் அணுகிய எதிரிகளுடைய கூட்டங்கள் நிற்பதில்லை” என்றசொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு அந்தஸ்திரீகள் அன்புடன் அந்தராஜாவை ஸ்துதிசெய்து அவுன்சிரஷில் புஷ்டபலவீஷங்களையும் வர்ஷித்தனர். ஆங்காங்குப் பிரா

மண்ப்ரோஷ்டர்களாலும் நாற்புறமும் ஸ்துதிசெய்யப்பட்டு, மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் வேட்டையாடுவதற்கு வனத்திற்குப் புறப்பட்டான். இந்திரனுக்கொப்பான அவ்வரசன் மதயானையின்மேலேறிப் புறப்படும்போது, பிராமணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் அவனைப் பின்சென்றனர். நகரத்தாரும் தேசத்தாரும் மாகிய அவர்கள் மங்கள ஆசீர்வாதங்களாலும் ஜயஜயவென்ற சப்தத்தாலும் அந்தராஜாவைச் சிறப்பித்துக் கொண்டு வெகுதூரம்பின்சென்றனர். அதன்பின் ராஜாவினால் விடை கொடுக்கப்பெற்றுத் திரும்பினர்.

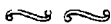
பிறகு, அவ்வரசன் கருடனுக்கொப்பான வேசமுள்ள ரதத்திலேறி அதனுடைய கோஷத்தினால் பூரியையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் நிரப்பினான். சிறந்துத்தியுள்ள அவ்வரசன் சென்று நந்தனவனத்துக் கொப்பானதும், பில்வங்களும் எருக்குக்களும் கருங்காலிராமங்களும் விளாமரங்களும் வெள்வேலமரங்களும் நிறைந்ததும், மலைகளினின்றும் சரிந்தகற்கள் நிரம்பி மேடுபள்ளமாக இருப்பதும், மனிதரில்லாததும், ஜலமில்லாததும், அனேகயோசனைதூரம் நீண்டதும், மான்களும் வலிமங்களும் முதலிய மற்றப் பயங்கரமான வனமிருகங்களும் நிறைந்ததும், நந்தனவனத்தைப்போன்றதுமான வனத்தைக்கண்டான்.

புருஷ்ப்ரோஷ்டனான துஷ்யந்தன்வேலைக்காரர்களோடும் சேனையோடும் வாகனங்களோடும் பற்பல நிருகங்களைகொண்டு அந்தவனத்தைக் கலக்கினான். அவ்விடத்தில் துஷ்யந்தன் பாணத்தின் எதிரிலகப்பட்ட அநேகம் புலிக்கூட்டங்களைப் பாணங்களினால் பிளந்து கீழேதள்ளினான். அவ்வரசன் சூரத்திலிருந்த சிலவற்றைப் பாணங்களினால் பிளந்தான்; அருகில்வந்த சிலவற்றைக் கத்தியினால் வெட்டினான். ஸமத்தர்களில் சிறந்தவனாகிய அவன் சிலமான்களைச் சக்தியாயுத்தத்தினால் அடித்தான். கதாயுதத்தைச் சுழற்றுவதின் உஷ்ஸ்யங்களை அறிந்தவனும் அவ்வற்ற பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய அவன் தோமரங்களாலும், சுத்திகளாலும், கதாயுதங்களையும் உலக்கைகளையும் சுழற்றுவதனாலும், அந்தக்காட்டிலுள்ள மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் கொன்றுகொண்டு சஞ்சரித்தான். வியக்கத்தக்க பராக்கிரமமுள்ள அரசனையும் சண்டையில் விருப்பமுள்ள போர்வீரராலும் உலக்கப்பட்ட அந்தப்பெருங்காட்டைவிட்டு விலிமங்கள் ஓடின. பிறகு, அவ்விடத்தில் கூட்டங்கள் கலைந்தோடியும் கூட்டத்துக்கு முக்கியமானவைகள் அடிபட்டும் இருந்த மான்மந்தைகள் ஆவலினால் ஆங்காங்குச் சப்தஞ்செய்தன. ஓடித்திரிந்து மார்பு படபடவென்று துடி

ந்தசிலர் ஜலமில்லாத நதிகளையடைந்து ஜலத்தில் ஆசையைவிட்டு வருக்தமடைந்து பசியினாலும் காகக்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டிக் களைத் துப் பிரஜைகைப்பிப் புமியில்விழுந்தனர். அங்கே பசியுள்ள புருஷ ஸ்ரேஷ்டர்களால் சிலரிருகங்கள் பகிிக்கப்பட்டன. அந்தவனத்தில் சஞ்சரிக்கும் மற்றும்சிலர் நெருப்பைமூட்டி மாம்சங்களைப் பாகஞ் செய்து ஒழுங்காக அரைக்கூப் புஜித்தனர். அங்கே பலமுள்ள சில மதயானைகள் ஆயுதங்களினால் அடிக்கப்பட்டிப் பயந்து குதிக்கை னுணிகளைச் சரிக்கிக்கொண்டும், இலத்தியைப் போட்டுக்கொண்டும், மூத்திரம் விட்டுக்கொண்டும், மிகுதியாக ரக்கத்தைப் பெருகிக் கொண்டும் விரைந்தோடின. அவ்விடத்திலுள்ள பெருங்காட்டானை கள் அநேக மனிதர்களைத் துகைத்தன. அந்தவனத்திலுள்ள வலிம் மங்கள் ராஜாவினால் சொல்லப்பட்டபோது மிருகங்களரிறைந்த அந்த வனம் அம்புகளென்னும் மழைகதாரைகளைப் பொழிபின்ற சேனை யென்னும் மேகத்தினால் மறைக்கப்பட்டதாச விளங்கிறது.

தொண்ணூற்றோராவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(அஷ்டயந்தன் கண்ணாவாஸ்ரமம் போவது)

அதன்பின், அனேகமாயிரம் மிருகங்களைச் கொன்றுவிட்டு, சேனை வாகனங்களுடன் அங்கே பட்டணத்துக்கு இரண்டியோசனை தூரத்தில் வித்தர்களும் சாரணர்களும்வலிப்ப தும், திரண்டிநெருங் கின மேகம்போன்ற தமாகிய வனத்தைச் சுண்டாள். காட்டுமிருகங் களைத் தூரத்தின களைப்பினால் சொர்ந்த ராஜா மிருகங்களைத் தொடர் ந்துகொண்டே வேறமாகக் குதிரைகளை ஓட்டினான்.

பிறகு, அந்தஅரசன் ஒரு மானைத்தொடர்ந்துகொண்டு வேறு வனம்புகுந்தான். உயர்ந்த பலமுள்ளராஜா கனியாகவே பசி தாகம் சிரமங்களுள்ளவகை அவ்வனத்தின் அருகேசென்று ஒரு பெரிய பாழான இடத்தையடைந்தான். அவ்வரசன் அதையுந்தாண்டி உயர் ந்த ஆஸ்ரமங்களுடையதும், மனத்தை மகிழ்விப்பதும், பார்ப்பதற்கு மிக இனியதும், குளிர்ந்தகாறுள்ளதும், புஷ்பங்களுள்ள மரங்கள் நிறைந்ததும், வெகுளான மானபுல்பிரதேசமுடையதும், விசாலமான தும், இனிமையான குரலுள்ளபறவைகளும் குயில்களும் கூவிக் கொண்டிருப்பதும், சுவர்க்கோழிகள் கத்தப்பெற்றதும், வளர்ந்த

கிளைகளுள்ளவையும் ஸுகமான நிழலுள்ளவையுமான மரங்களினால் மூடப்பட்டதும், பூமியெல்லாம் வண்டிகள் மொய்த்துக்கொண்டிருப்பதும், மிக்க அழகுள்ளதுமாகிய வேறொரு பெரியவனத்திற்குச் சென்றான்.

அந்தவனத்தில் பூவாமலும் காயக்காமலும் ஒருமரமுமில்லை ; முள்ளுள்ள மரமுமில்லை ; வண்டிரம்பாதமரமுமில்லை; பசுடிகள் ஆரவாரிக்கப்பெற்றதும், புஷ்பங்களினால் மிக்க அலங்காரமுள்ளதும், எல்லாக்காலங்களிலும் புஷ்பமுள்ளவையும் சுகமான நிழலுள்ளவையுமான மரங்களினால் மறைக்கப்பட்டதும், மனத்தை கவர்கின்றதுமான அந்தச் சிறந்தவனத்தில் சிறந்த வில்லாளியாகிய அசன் பிரவேசித்தான். அவ்வனத்தில் புஷ்பித்த கிளைகளோடுகூடிய அம்மரங்கள் காற்றினால் அசைக்கப்பட்டு அநேகவர்ணமுள்ள பூமாரியை அடிக்கடி பொழிந்தன. ஆகாயத்தை அளாவியவையும் இனிய குரலுள்ள பசுடிகள் கூவுகின்றவையுமாகிய அந்தக்காட்டிலுள்ள மரங்கள் பலநிறங்களான புஷ்பங்களால் வஸ்திரங்களை அணிந்துகொண்டவைபோலச் சோபித்தன. அங்கே புஷ்பங்களின் மிகுதியினால் சாய்ந்திருக்கும் அம்மரங்களின் தளிர்களில் மதுவில் ஆசைகொண்டவன்கள் இனிய சப்தங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தன. அவ்விடத்தில் புஷ்பங்கள் சிதறிக்கிடந்ததனால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் கொடிப்பந்தல்களினால் மறைக்கப்பட்டவையும் மனத்துக்கு விருப்பத்தை விருத்திசெய்கின்றவையுமான அநேக இடங்களைப்பார்த்து, மிகுந்த பராக்ரமசாலியான அவ்வரசன் சந்தோஷமடைந்தான். ஒன்றுக்கொன்று கிளைகள் உரைந்துகொண்டு புஷ்பங்கள் நிறைந்து இத்திரனுடைய த்வஜத்துக்கொப்பாடிருந்த மரங்களினால் அவ்வனம் அழகாயிருந்தது. அந்தவனம் வித்தர்கள் சாரணர்கள் கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸுகள் மறமுள்ள வானர்கள் சின்னர்கள் இவர்களின்கூட்டங்களினால் நிரம்ப வியாபிக்கப்பட்டிருந்தது. ஸுகமான குளிர்ச்சியுள்ளதும் இனிய மணமுள்ளதுமான புஷ்பங்களின் மதுக்களை வலிந்துக்கொண்டு வருங்காற்று அந்தவனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்போது விளையாடுவதற்காக மரங்களைத் தாவுவதுபோலிருந்தது. இவ்வகையான குணங்கள் நிறைந்ததும் நயின்பக்கத்திலுள்ள உறல்களிலுண்டாயிருப்பதும் த்வஜஸ்தம்பம் அலங்கரித்ததுபோல் அழகியதுமாகிய வனத்தை அவ்வரசன் பார்த்தான்.

மிகக் கலகலப்பான பசுடிகளோடுகூடிய அவ்வனத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், அழகியதும் மனத்துக்கு இனியதும் அநேக

விருக்ஷங்கள் நிரம்பியதும், அக்னிஹோத்ரர்க்களிகள் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருப்பதுமாகிய சிறந்தஆஸ்ரமம் ஒன்றைக்கண்டான். ராஜலக்ஷ்மியையுடைய அவ்வரசன், யதிகளும் பிறப்புமுதல் பிரம்மசாரிகளான வால்கிலயர்களென்னும் ரிஷிகளும் பலரிஷிக்கூட்டங்களுமுள்ளதும் அநேக அக்னிஹோத்ர சாலையுள்ளதும் புஷ்பங்கள் மெத்தைகளைப்போற பரவப்பெற்றிருப்பதும், அநேகம் பெரியதிட்டிக்களினால் விசேஷமாகச் சோபிக்கின்றதுமாகிய அந்த நிகரற்ற ஆஸ்ரமத்தை அப்போது கௌரவித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! அருகில்பரிசுத்தமாயும் ஆரோக்கியமான ஜலமுள்ளதாயும் அநேக பக்ஷிக்கூட்டங்கள் நிரம்பினதாயும் ஆஸ்ரமத்திற்கு அழகையுண்டாக்குவதாயுமிருக்கிற மாலினீநதியையும் அதன் அருகிலுள்ள துஷ்டமிருகங்கள் கூடச் சாந்தமாக இருப்பதையும்கண்டு அவன் சந்தோஷமடைந்தான். வீரர்களில் தனக்கொப்பாரில்லாதவனாகி அந்த ஸ்ரீமான், தேவலோகத்துக்கொப்பானதும் எப்பக்கங்களிலும் மிக்கரமணியமுள்ளதுமான அந்த ஆஸ்ரமத்திற்குப்போனான். ஆஸ்ரமத்தின் அருகே ஓடுவதும், புண்யதீர்த்தமுள்ளதும், அங்குள்ள பிராணிகளெல்லாவற்றிற்கும் தாயைப்போலநிற்பதும், மணல்களில் சக்கரவாகபக்ஷிகளிருக்கப்பெற்றதும் கரையிலுள்ள மரங்களின் புஷ்பங்களையும் துரைகளையும் அடித்துக்கொண்டிபோவதும், கின்னரக்கூட்டங்கள் வசிக்ருமிடங்களுள்ளதும், (குரங்குகளும்,) கொண்டைமுசுகளும் நிரம்பினதும், பரிசுத்தமான வேதாத்தியயன சப்தமுள்ளதும், மணற்குன்றுகளினால் அழகாயிருப்பதும், மதயானைகளும் புலிகளும் மஹாஸர்ப்பங்களும் நிரம்பினதுமாகிய அந்தநதியையும் கண்டான். அந்த நதியின்கரையில் அழகியதும் மஹரிஷிக்கூட்டங்களினால் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டதுமாகிய, முக்காலமுமறிந்த மஹாத்மாவான கண்ணவரிஷியின் சிறந்த ஆஸ்ரமத்தையும் கண்டான். ஆஸ்ரமத்தோடுசேர்ந்த நதியையும் ஆஸ்ரமமிருக்கும் இடத்தையும்கண்டு அவ்வரசன் அப்போதே உள்ளேபோவதற்கு விருப்பங்கொண்டான். திட்டிக்களோடுகூடியதும் அழகானகரையுள்ளதுமாகிய மாலினீநதியினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதனால், கங்கையினால் சோபிக்கின்ற நரநாராயணஸ்ரமம்போன்றதும், மயில்கள்கர்வத்துடன் சப்திப்பதுமான அந்தப்பெரியவனத்தில் பிரவேசித்தான். அந்தப்புருஷஸ்ரேஷ்டன்சைத்வரநமென்றும் குபேரனதுஉத்தியானவனத்துக்கொப்பாகிய அந்தவனத்துக்குட்சென்று எல்லாக்குணங்களும் மிகநிரம்பினவரும் பிரம்மதேஜவிலினால் கண்ணெடுத்திப்பார்க்கக்கூடாதவரும் தபஸையே தனமாகவுடையவருமாகிய கர்வயப

கோத்திரத்திற் பிறந்த கண்ணுவமஹரிஷியைக்காண்பதற்காக, குதிரைகளும் யானைகளும் காலாட்களும் நிறைந்ததும் கொடிகள் பிரகாசிக்கின்றதுமான தன்சேனையை வனத்திற்கு வெளியிலேயேநிறுத்தி, 'நான் ரஜோகுணமற்றவரும் தவத்தையே தனமாகவுடையவருமாகிய கண்ணுவமஹரிஷியைக் காண்பதற்குப் போகப்போகிறேன். நான்வருமளவும் இங்கே நிற்கவேண்டும்' என்றுகட்டளைபிட்டான். மனிதர்களுக்கு ஈஸ்வரனாகிய அவ்வரசன் நந்தனவனம்போல் விளங்குகின்ற அந்தவனத்தையடைந்ததும் பசிதாகங்களை விட்டான்; பூர்ணமான ஆனந்தத்தையும் அடைந்தான்.

பிறகு, அவ்வரசன், தவமே உருவங்கொண்டவரும் தோஷமில்லாதவருமாயிருக்கிற அந்தரிஷியைத்தரிசிக்கக்கருதி, வில் கிரீடம் முதலிய ராஜசின்னங்களை நீக்கிவிட்டுப் புரோஷிதர்களுடனும் மந்திரிகளுடனும் அந்த உத்தமமான ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தான். வண்டுகளினுடைய சிறந்தபாட்டினால் சப்தமுள்ளகும், அநேகவநபகழிக்கூட்டங்கள் நிரம்பினதும், பிரம்மலோகத்துக்கு ஒப்பானதுமாகிய அந்த ஆஸ்ரமத்தைக்கண்டு, அந்தராஜா ஆச்சரியத்தினால் மலர்ந்தகண்களுடன் மகிழ்வுற்றான். அங்கே யாசந்நன் செய்யப்படும்தோது நிக்வேதிகளுள் சிறந்தவர்களால் பதங்களோடும் கிரமங்களோடும் உச்சரிக்கப்பட்ட நிக்வேதமந்திரங்களை அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டன் கேட்டான். யஜ்ஞவிதையின் அங்கங்களாகிய கல்பவசுத்திரமுதலியவற்றை அறிந்தவர்களும், யஜ்ஞவேதம் தெரிந்தவர்களும், மதுரமான ஸாமகானஞ்செய்கிறவர்களும், 'பாருண்டம்' என்னும் ஸாமகானத்திலும் அதர்வசிரஸென்னும் அதர்வணவேதோபநிஷத்திலும், சிறந்தவர்களும், உறுதியான தவமுள்ளவர்களும், மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் அடக்கினவர்களுமாகிய ரிஷிகளினால் அந்த ஆஸ்ரமம் அப்போது சோடித்தது. அதர்வணவேதத்தில் தேர்ந்தவரும், 'பூதயஜ்ஞம்' என்னும் ஒருவிதஸாமத்தைப்பாடுகிறவர்களும் ஆகிய அந்த ரிஷிகள் பதத்தோடும் கிரமத்தோடும் ஸம்ஹிதையென்னும் வேதபாகத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். சொற்களின் ஈஸ்வரவர்க்கு சத்தியுடன் ஓதுகின்ற இன்னும் அநேகம் பிராமணர்களினால் வேதகோஷம் செய்யப்பட்ட அந்த ஆஸ்ரமம் திரண்டாவது பிரம்மலோகம்போல அழகுள்ளதாக இருந்தது. யஜ்ஞத்தால் தர்ப்பைபரப்புவது முதலான செய்கைகளையறிந்தவர்களும், 1 கிரமம், 2 சிக்ஷை இவற்றில்

1 வேதபதி க்ஷேக் கோத்திரசொல்லது.

2 ஈஸ்வரம் பழுத்து முதலியவற்றில் ஈஸ்வரன்.

நிபுணர்களும், 1நியாயசாஸ்திரத்தில் சரியானஞானமும் ஆத்ம ஞானமும் நிரம்பினவர்களும், வேதத்தின் கரைகண்டவர்களும், மீமாம்ஸைதெரிந்தவர்களும், அநேகவிதமானவாக்கியங்களின்தொகு திகளிலும் அன்வயங்களிலும் நிபுணர்களும், வைசேஷிகசாஸ்திரத் தின் விஷயம் தெரிந்தவர்களும், மோக்ஷ தர்மத்தை அவலம்பித்தவர் களும், ஒருபக்ஷத்தை ஸ்தாபிப்பதையும் இதுபக்ஷத்தைஆக்ஷேபிப் பதையும் தமக்குவந்த ஆக்ஷேபத்தைவிடக்கி வித்தகாந்தம் செய்வ தையும் உண்மையான விஷயங்களையும் தெரிந்தவர்களும், சொல்லி லக்கணம் யாப்பிலக்கணம் சொற்கள்வந்தகாரணங்கள் இவை தெரிந் தவர்களும், 2காலமறிவதில் நிபுணர்களும், பொருள்களும் அவற் றின்செய்கைகளும் குணங்களும் தெரிந்தவர்களும், ஒவ்வொன்றுக் கும் காரியத்தையும் காரணத்தையும் அறிந்தவர்களும், பறவைகள் வானங்கள் இவைகளுடைய சப்தங்களை அறிந்தவர்களும், விரிவான கிரந்தங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டவர்களும், லோகாயதம் அறிந்தவர் களில் சிறந்தவர்களுமாகிய ரிஷிகளால் எங்கும் எதிரொலியுண்டா கும்படி உச்சரிக்கப்படும் வித்யாகோஷத்தைச் செவியுற்றான்.

எ திரிகளான வீரர்களைச் சங்கரிப்பவனாகிய அவ்வரசன் அந்த அந்தஇடங்களிலும் நியமமுள்ளவர்களும், உறுதியான தவமுள்ள வர்களும், ஜபஹோமங்களைச் செய்பவர்களுமாகிய பிராமணர்களைக் கண்டான். அவர்கள் பிரயாசப்பட்டிச்செய்த அழகும் விசித்திரமு மான ஆஸனங்களைக்கூண்டு அரசன் வியப்புற்றான். பிராமணர்களாற் செய்யப்பட்ட தேவாலயபூஜையைக்கூண்டு அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டன் தன்னைப் பிரம்மலோகத்துலிருப்பவனாக நினைத்தான். காஸ்யாபரு டைய தவத்தினால் காப்பாற்றப்பட்டதும் தபோவனத்துக்குரிய குணங்கள் நிரம்பினதும் சேஷமகரமுமான அந்தச்சிறந்த ஆஸ்ரமத் தைப் பாப்பதில் அவனுக்கு ஆசைநிரம்பவில்லை. அந்தவீரன் மந் திரிபுரோகிதர்களுடன் கூடினவனாகி உறுதியான நியமமுள்ளவர்க ளும் தவமே தமாமர உடையவர்களுமாகிய ரிஷிகளால் நாலுபக்க மும் சூழப்பட்டதும், ஏசாந்தமானதும், மனத்தை மிகவும் கவர்கின்ற தும், டுண்ணியுமாகிய சண்ணைவருடைய பர்ணசாலையில் பிரவே சித்தான்.

2 தாட்ச்ஷாஸ்திரத்தில் சொந்தமாதசொல்லடடடடது ந்யாயம் ; சஹ த்ராட சொல்லடடடடது வைசேஷியம்.

3 சோதீஷம்.

தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸர். பவபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கண்ணுவராஸ்ரமத்தில்

சுதந்தலைக்கும் துஷ்யந்தனுக்கும் ஸம்பாஷணை.)

பிறகு, சிறந்தபுஜபலமுள்ள அவ்வரசன், அந்த மந்திரிகளையும் நிறுத்திவிட்டுத் தனிமையாகப்போனான். அந்த ஆஸ்ரமத்தில் கடுமையான தவமுள்ள அந்த ரிஷியைக்காணவில்லை. அவன் அந்தரிஷியைக் காணாமையால், ஆஸ்ரமத்தில் யாருமில்லாமலிருப்பதைக்கண்டு, வனமுழுதும் எதிரொலியுண்டாகச் செய்கிறவன்போல், 'யார் இங்கே?' என்று உரக்கக்கூப்பிட்டான். அவனுடைய அந்த ஒலியைக்கேட்டு, லக்ஷ்மியே உருவங்கொண்டு வந்தாற்போன்றவளும் ரிஷிவேஷந்தரித்தவளுமாகிய ஒருகன்னிகை அவ்வாஸ்ரமத்தினின்றும் வெளிப்பட்டாள். ஜனமேஜயரே! கறுத்த கண்களையுடைய அந்தப்பெண், பூஜிக்கத்தக்கவனும் எல்லாரையும் ஆளுகிறவனுமாகிய அந்தத் துஷ்யந்தமகாராஜா அத்தியாக வந்திருப்பதைக்கண்டு மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தான். அழகும் பருவமும் நிரம்பினவளும், சிறந்த ஒழுக்கமும் ஆசாரமுமுள்ளவளும், மங்களமான லக்ஷணங்கள் சேர்ந்தவளுமாகிய அந்தப்பெண் தாமரைப்புஷ்பம்போல் விசாலமான கண்களும் அகன்றமார்பும் சிறந்தபுஜமும் விம்மம்போன்ற தோள்களும் நீண்ட கைகளுமுடையவளும் எல்லா நல்லலக்ஷணங்களும் பொருந்தினவனுமாகிய அவ்வரசனேனோக்கி இனியசொற்களினால் தெளிவாகப்பேசினான். 'உமக்கு நல்வரவு' என்று சீக்கிரமாகச் சொன்னான். ஜனமேஜயரே! ஆசனம்கொடுத்து மரியாதைசெய்து அர்க்கியபாத்தியங்களினால் பூஜித்து ராஜாவைக்ஷேமத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் விசாரித்தான். நியாயப்படி பூஜித்துக் குசலப்பிரஸன்னம்செய்த பிறகு மலர்ந்தமுகத்துடன், 'என்னகாரியம் செய்யவேண்டும்?' என்றும், 'நீர் என்னகாரியம் செய்யக்கருதி ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்திருக்கிறீர்? இப்போது மஹரிஷியின் இந்தப்புண்ணியாஸ்ரமத்திற்கு வந்த நீர் யாவர்?' என்றும் கேட்டான்.

பிறகு, சாஸ்திரப்பிரகாரம் பூஜிக்கப்பெற்ற அவ்வரசன், எந்த அவயவங்களிலும் குற்றமில்லாதவளும், இனிமையாகப் பேசுகிறவளுமாகிய அந்தப் பெண்ணைப்பார்த்து, 'தாமரைப்புஷ்பம்போன்ற கண்களையுடையவளே! நான் இவ்வளவு என்னும் பிரஸித்திபெற்ற மஹாத்

மாவான ராஜரிஷியின்புத்திரன். துஷ்யந்தன் என்பது என்பெயர். இது நிஜம். மஹானுபாவராகிய கண்ணுவமஹரிஷியை உபாஸிப்பதற்கு நான் வந்திருக்கிறேன். அன்புள்ளவளே! அழகானவளே! அந்தப் பகவான் எங்கேபோயிருக்கிறார்? அதை எனக்குச்சொல்' என்று கேட்க, சகுந்தலை, 'பகவானாகிய என்சிதா பழங்கள் கொண்டுவருவதற்காக ஆஸ்ரமத்தைவிட்டுப் போயிருக்கிறார். சற்றுநேரம் இரும்; அவர்வந்தபின் பார்க்கலாம்' என்று சொன்னாள். அந்தச் சகுந்தலை அவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்ட அந்த அரசன், அந்த ரிஷியைக் காணாமையால், அழகுள்ளவரும், மனோஹரமான சிரிப்புள்ளவரும், சரீரத்தினாலும் தபவியாலும் அடக்கத்தினாலும் சோபிக்கிறவரும், அழகும் பருவமும் நிரம்பினவருமாகிய அந்த உத்தமமான பெண்ணைப்பார்த்து, 'அழகான நிரம்புள்ளவளே! நீ யார்? யாருடைய பெண்? எதற்காக வனத்தில்வந்தாய்? அழகானவளே! இப்படி அழகும்குணமுமுள்ள நீ எங்கிருந்துவந்திருக்கிறாய்? அழகானவளே! உன்னைப் பார்த்தமாத்நிரத்தில் நீ என்மனத்தை அபகரித்துவிட்டாய். உன்னை நான் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன். ஆதலால், அழகியே! எனக்குச்சொல். அளவற்ற ஸௌந்தர்யமுள்ளவளே! காத்திருக்கிறேன்; ஒன்றுசொல்லவும் நினைக்கிறேன். யானைத்துறிகைபோன்ற தொடைகளை யுடையவளே! பெண்ணரசியே! என்சொல்லுக்கேள். நான் ராஜரிஷியைச்சத்திற் பிறந்தவன். அதுவும் விசேஷமான பூருவம்சத்திற் பிறந்தவன். நான் துஷ்யந்தனென்பவன். பெண்ணரசியே! இப்போது உன்னை நான்வரிக்கிறேன். எனக்கு ஈழத்திரியப் பெண்ணைத்தவிர வேறு ரிஷிபுத்திரிகளிடத்திலும், தாழ்ந்த பெண்களிடத்திலும், உயர்ந்தபெண்களிடத்திலும் மனம் ஒருபொழுதும் செல்வதில்லை. இனிமையாகப்பேசுகிறவளே! ஆதலால், உன்னைக் கட்டுப்பட்டமனமுள்ளவனென்று அறி. எனக்கு உன்னிடம் அபிப்பிராயம்உண்டானதனால் நீ ஈழத்திரியப்பெண்ணை இருக்கவேண்டும். நீயார்? சொல்; பயந்தவளே! என்மனம் பிராமணப்பெண்ணிடம்செல்வதற்கு யத்தனப்படாது. நீண்ட கண்களையுடையவளே! உன்னை நான் விரும்புகிறேன். விரும்புமுள்ள என்னை நீயும் விரும்பக்கடவாயாக; விசாலமான கண்களையுடையவளே! ராஜ்யத்தை அனுபவி. வேறுவிதமாக எண்ணுமே' என்று சொன்னாள். ஆஸ்ரமத்தில் அந்தராஜாவினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தக்கன்னிகை, சிரித்துக்கொண்டு அவனைநோக்கி, மிக இனிமையான சொற்களுள்ள பின்வரும் வாக்கியத்தைச் சொன்னாள்.

‘துஷ்யந்தராஜாவே! உயர்ந்ததவமுள்ளவரும் த்ருடமானசித்த முள்ளவரும் தர்மந்தெரிந்தவரும் மஹாத்மாவுமாகிய பகவானு கண்ணுவர் என்னைப் பெண்ணாக நினைத்திருக்கிறார். ராஜஸ்யோஷ்ட ரே! எனக்கு என்விஷயத்தில் ஸ்வதந்திராபில்லை. கண்ணுவர் என க்கு எஜமானரும் பிதாவுமாக இருப்பவர். உமது காரியத்தைப்பற்றி அவரையேகேளும். தகாததைச்செய்வது ஸரியன்று’ என்றார். ‘பெரியபாக்கியமுள்ளவளே! உலகமெல்லாம் பூஜிக்கத்தக்கபகவா னுகிய கண்ணுவர் ஊர்த்வரேதஸ்; தர்மதேவதையே ஒழுக்கத்தை விட்டி விடகினாலும்விலகும்; அந்தக்கபிமையான நியமமுள்ள கண் ணுவர் விலகார். பெண்ணரசியாகிய நீ அவருக்குப் பிறந்த பெண் ணென்பது எவ்வாறு? இந்தவிஷயத்தில் எனக்குப் பெரியஸம்சயம் இருக்கிறது. அதை எனக்கு நீ நிவிர்த்திசெய்யவேண்டும்’ என்று துஷ்யந்தன் சொன்னான். சகுந்தலை, ‘ராஜாவே! நான் கண்ணுவ ரிஷியின் பெண்ணாக இருக்கின்றவிஷயம் முன்னால் எவ்வாறு நடந்த தென்பதைப்பற்றி எனக்குத் தெரிந்தவகையை விவரமாகச்சொல்லு கிறேன்; கேளும். எவன் தான் ஒருவனாகஇருக்க வேறொருவனாகப் பெரியோர்களிடம் சொல்லுகிறானோ அவன் பாபத்தினால் மூடப்பட் டவனும் மூடனும் தன்னை அபகரித்த த்ருடனுமானவன். ஒருரிஷி, என் பிதாவினிடம்வந்து என் ஜனனத்தைப்பற்றி, ‘நீர் ஊர்த்வரே தஸாக இருக்கிறீர். இந்தச்சகுந்தலை உமக்குப்புத்திரியாவது எவ் வாறு? உமக்கு இவள் எவ்வாறுஜனித்தாள்? உண்மையை எனக்குச் சொல்லும்’ என்றுகேட்டார். அரசரே! அவருக்குக் கண்ணுவபக வான் என்ன உத்தரம் சொன்னாரோ அதைக்கேளும். ‘முற்காலத்தில் விசுவாமித்திரர் கடுந்தவம்செய்து தேவக்கூட்டங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவாகிய இந்திரனுக்கு மிக்கபயத்தை உண்டிபண்ணினார். ‘தவத் தினால் ஜ்வலிக்கின்ற சக்தியுள்ள இவர் என்னை இந்திரபதத்திலிரு ந்து தள்ளிவிடுவர்’ என்று விஸ்வாமித்திரருக்கு அஞ்சின இந்திரன் மேனகையைநோக்கி, ‘மேனகையே! நீ அருமையான குணங்களி னால் அப்ஸாஸுக்களுக்கெல்லாம் மேலாகஇருக்கிறாய். அழகானவ னே! எனக்கொரு நன்மைசெய். நான் சொல்லுவதைக்கேள். சூரியனைப்போல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற இந்தப் பெருந்தவ முள்ள விசுவாமித்திரர் கடுந்தவஞ்செய்து என் உள்ளத்தை நடுக்கச் செய்கிறார். அழகிய இடையுள்ள மேனகையே! இந்த விசுவாமித் திரர் சுத்தமான மனத்தோடு யாராலும் கலக்கமுடியாதவராக உக்கிரமான தவத்திலிருக்கிறார்; அவர் என்னை ராஜ்யத்தைவிட்டித் தன்

ளாமலிருக்கும்படி, நீ போய் அவரையங்கச்செய். அவர் தவத்துக்கு இடையூறுசெய்து என்னுடையமுடிவான விருப்பத்தை நிறைவேற்று. அழகானவளே! ரூபத்தினாலும் யௌவனத்தினாலும் இனிமையினாலும் செய்கையினாலும் புன்னகையினாலும் சொற்களினாலும் மயக்கி, அவரைத் தவத்திலிருந்து விலக்கிவிடு; இஃது உன்னுடைய பொறுப்பு' என்று சொன்னான். அதற்குமேனகை, 'அந்தப் பகவான் மிகுந்தமகிமையும் கடுந்தவமும் உள்ளவார்; கோபக்காரர்; அவர் அப்படிப்பட்டவரென்பதை நீங்களும் அறிவீர்கள். அந்த மஹாத்மாவின் சக்திக்கும் தவத்திற்கும் கோபத்திற்கும் நீங்களும் பயப்படுகிறீர்கள். நான் எவ்வாறு நடுங்காமலிருப்பேன்? மிகுந்த பிரபாவமுள்ள வவிலிஷ்டரைப் பிரியமான புத்திரர்களை விட்டு அவர் பிரித்தவர்; முதலில் க்ஷத்திரியஜாதியிற்பிறந்து தமதுவன்ரையினால் பிராமணரானவர்; தமக்கு ஸ்நானத்திற்காக நிரம்பின ஜலத்தினால் இறங்கிச் செல்லமுடியாத நதியையுண்டுபண்ணினவர். அதைத்தான் இவ்வுலகத்தில் மிகுந்தபுண்ணியமுள்ள கௌசிகிநதியென்று ஜனங்கள் அறிகின்றனர். முன்னே பஞ்சக்காலத்தில் இந்தமஹாத்மாவின் உடைய பாரியையை வேட்குதப்போன 1 மதங்கனென்னும் தர்மிஷ்டனான ராஜரிஷி காப்பாற்றினான். அந்தப்பஞ்சகாலம் கடந்தபின் திரும்பவும் ஆஸ்ரதம் திற்குவந்து ஸமர்த்தராகிய அந்தமஹரிஷி 2 பாரையென்று அந்தநதிக்குப் பெயரிட்டார். மனமகிழ்ந்து தாமே அவ்விடத்தில் சண்டாளனுக்கு யாகம்செய்வித்தார். தேவேந்திரரே! அவரிடம்பயந்து அந்தச்சண்டாளனுடைய யஜ்ஞத்தில் ஸோமரஸம் பானஞ்செய்கிறதற்கு நீங்களும் போனீர்கள். அவர் கோபங்கொண்டு நக்ஷத்திரங்கள் நிறைந்த வேறுலோகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். 3 ப்ரதிரஸ்ரவணம் முதலிய நக்ஷத்திரங்கள் அவர் செய்தவை.

1 திரிசங்கு.

2 நிரம்பினது.

3 ப்ரதிரஸ்ரவணம் என்பது ஸ்ரவணத்துக்கெதிராக விவாமித்திரர் படைத்த நக்ஷத்திரமாக இருத்தல்வேண்டும்.

அஹம்மம் கேட்டை முதலம் பூராதம் உத்தராதம் இவ்வெவ்வுருநக்ஷத்திரங்களும் ஒருகொத்தாசத் தெற்கிலும், மற்ற இருபத்திரண்டு நக்ஷத்திரங்களும் தனித்து வடக்கிதுயிரப்பதுபற்றி அதிக எண்ணுள்ள நக்ஷத்திரங்களை முதலிற் கூறுவதற்காக ஸ்ரவணத்தை முதலாகக்கூறிய தாகக்கொள்க.

வாஸ்கீராமாயணம், பாலகாண்டம், ௬0 - வது ஸர்க்கம், ௨0 - வது ஸ்ரலோகம் முதல் ௨௩ - வது ஸ்ரலோகம்வரையில், விஸ்வாபித்ரர் கோபமுண்டு, ஸ்பத்திரிகையையும் நக்ஷத்திரவம்சத்தையும் தகநிணமார்க்கத்தில் வேறாகப் படைத்து, மறுபடியும் கோபத்துடன், 'வேறுஇந்திரனையாவது படைப்பேன்; அல்லது இந்திரன் இல்லாமலேயாவது லோகம் இருக்கட்டும்' என்று

குருவாகிய வலிஷ்டருடைய சாபத்தால் கெடுக்கப்பட்ட திரிசங்கு வுக்கு அபயங்கொடுத்தார்.

ராஜரிஷியாகிய கௌசிகர் பிரம்மரிஷியின் சாபத்தை எவ்வாறு நிவிர்த்திப்பது என்று அவமறித்து, தேவர்கள் அந்த யஜ்ஞத்தின் கருவிகளை அழித்தனர். அந்தப் பெருஞ்சக்தியுள்ளவரும் ஸ்வதந்திர ருமான விசுவாமித்திரர் வேறு யாகக்கருவிகளைப் படைத்தார். மிகுந்த தவமுள்ள அவர் தரிசங்குவை அப்போதே சுவர்க்கத்துக்கு அனுப்பினார். அவருடைய செய்கைகள் இப்படிப்பட்டவை. அவரிடத்தில் நான் மிகவும் நடுங்குகிறேன். பிரபுவே! அவர் கோபித்து என்னை எரிக்காமலிருக்கும்வண்ணம் எனக்குக் கட்டளையிடுங்கள். அவர் மனிமையினால் உலகங்களை எரித்துவிடுவார்; காலால் பூமியை நடுங்கச்செய்வார்; மஹாமேருவை எறிந்துவிடுவார்; வேகமாகத் திசைகளைச் சமுற்றிவிடுவார். அவ்விதமான தவமுள்ளவரும் எரிகிற நெருப்பைப்போன்றவருமாகிய அந்த ஜிதேந்திரியரான விசுவாமித்திரரை எங்களைப்போன்ற ஒருபெண் எவ்வாறு தொடுவாள்; தேவேந்திரரே! அங்கினியையே முகமாகவும் சூரியசந்திரர்களைக் கண்களாகவும் யமனைநாவாகவுங்கொண்டு ஜ்வலிக்கின்றவரை எங்களைப்போன்றவள் அணுகுவது எப்படி? யமனும் சந்திரனும் மஹரிஷிகளும் லாத்

கிளைத்து, தேவர்களையும் கோபத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கத்தொடங்கினார். என்பது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அதற்கு, கோவிந்தராஜீயவ்யாக்யானத்தில் 'வடக்கில் தருவன் சலிக்காமலிருப்பதுபோல் தெற்கில் திரிசங்கு இருக்கட்டும்; தருவனைச்சுற்றி ஸப்தரிஷிகளிருப்பதுபோலவே திரிசங்குவைச்சுற்றியும் ஸப்தரிஷிகளுமிருக்கட்டும்; அங்கே இருபத்தேழுநூற்றிரங்களிருப்பதுபோலவே இங்கும் இருபத்தேழுநூற்றிரங்களிருக்கட்டும்; இதரநூற்றிரங்க்கட்டமும் அங்கிருப்பதுபோலவே இங்குமிருக்கட்டும் என்று ஸங்கற்பித்துக்கொண்டு இந்தலோகத்திற்கு இந்த இந்திரனைத்தள்ளி வேறு இந்திரனையாவது ஸ்ருஷ்டிப்பேன்; லோகத்தில் இந்திரனை இல்லாமற்செய்தாலும் செய்வேன்; இந்திரனில்லாத மற்றொருலோகத்தைப் படைத்தாலும்படைப்பேன்' என்று ஆரம்பித்தார் என்றிருக்கிறது.

உக, ௩௦, ௩௧, ௩௨ - வது ஸ்ரீலோகங்களில் விசுவாமித்திரர் தாம்படைத்த நகைத்திரங்கள் முதலியயாவும் உலகமுள்ளவரையில் அழியாமலிருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, பிரம்மரிஷிதேவர்கள் 'அவ்வாறே இப்போதுள்ள நகைத்திரஸஞ்சாரமார்க்கத்திற்குவெளிப்பட்டு அவை சாஸ்வதங்காச இருக்கட்டும்; அவற்றின்மேலில் திரிசங்குமட்டும் தலைமீழாகத் தேவதையைப்போற்பிரகாசித்துக்கொண்டு நகைத்திரகுபமாக இருக்கட்டும்' என்று சொல்லாதாகவும் சொல்லியிருக்கிறது.

இங்கு பாரதத்திலும் நகைத்திரங்கள்கிணரந்த மற்றொருலோகத்தைப் படைத்தார் என்றதனால், முன்னிமந்தநகைத்திரங்களுக்கெதிராக எல்லாநகைத்திரங்களையும் ஸிஸ்வாமித்திரர் படைத்ததாக ஏற்படுகிறது.

தியர்களென்னும் தேவர்களனைவரும் வாலகில்யர்களெல்லோரும் எவருடைய மழிமைக்கு நடுக்குகின்றனரோ அவரிடம் என்னைப்போன்றவள் எவ்வாறு பயப்படாமலிருப்பள்? தேவராஜாவே! நீங்கள் இவ்வாறு சொன்னபின், அந்தரிஷியின் சமீபத்திற்கு நான் எப்படிச்செல்லாமலிருப்பேன்? தேவராஜாவே! என்னைக் காப்பாற்றுவதைப் பற்றியும் ஆலோசிக்கவேண்டும். நான் காப்பாற்றப்பட்டு உமதுகாரியத்தை முடிக்கக்கடவேன். தேவரே! நான் அந்தஇடத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் என்வஸ்திரத்தை வாயு இஷ்டப்படி விலக்கிவிடவேண்டும். உங்கள் அனுக்கிரகத்தினால் அந்தக்காரியத்தில் எனக்கு மன்மதன் உதவியாக இருக்கவேண்டும். நான் அந்தரிஷியை வஞ்சிக்கும்போது அந்தக்காலத்தில் காட்டிலிருந்து வாஸனையுள்ளகாற்று வீசவேண்டும்' என்று சொன்னாள். 'அப்படியே யாகட்டும்' என்றுசொல்லி இந்திரனால் அந்தஏற்பாடு செய்யப்பட்டபின், மேனகை விசுவாமித்திரருடைய ஆஸ்ரமஞ்சென்றாள்.

தோண்ணூற்றுமுன்றுவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(சுதந்தலைநிறந்த வரலாறு.)

மேனகை இவ்வாறு கேட்டுக்கொள்ள, இந்திரன் வாயுவை அனுப்பினான். அந்தக்காலத்தில் வாயுவுடன்கூட மேனகை புறப்பட்டாள். பிறகு, பெண்களுட்கிறந்தவளாகிய மேனகை பயமுள்ளவளாகி, பாபங்களெல்லாம் நீராகும்படி தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த விசுவாமித்திரரை ஆஸ்ரமத்திற் கண்டாள். பிறகு, அவள் அவரை வந்தனஞ்செய்துவிட்டு ரிஷியின் அருகே விளையாடினாள். வாயு அவளுடைய சந்திரனுக்கொப்பான ஆடையை விலக்கினான். உயர்ந்த பெண்ணாகிய மேனகை அக்கினிக்கொப்பான தேஜஸையுடைய அந்த ராஜரிஷியான விசுவாமித்திரர் பார்க்கையில் வெட்கமுற்றுக்காற்றைநிந்தித்து, அந்த ஆடையையெடுப்பதற்காகத் துரிதமாகப் பூமியில் இறங்கினான். அப்போது ரிஷிய்ரேஷ்டரான விசுவாமிதரர் மாசற்றரூபமுள்ளவளும் வயவிலும் அழகிலும் ஒப்பிடக்கூடாத வளமான அந்தமேனகை வஸ்திரமில்லாமல்ஸங்கடப்பட்டுக்கொண்டு ஆடையில் ஆசைவைத்துப் பரபாப்புடனிருப்பதைக்கண்டார். அப்போது அந்தப்பிராமணஸ்ரேஷ்டர் அவளுடைய அழகையும்குணங்

களையுங்கண்டு காமத்துக்குட்பட்டு அவளோடு சேரஎண்ணங்கொண்டார் ; அவளை அழைக்கவும் அழைத்தார். அந்தச்சிறந்தபெண்ணும் ஸம்மதித்தாள். அவர்களிருவரும் அங்கே அப்போது வெருநீண்ட காலம்ஒருதினம்போலஇஷ்டப்பிரகாரம் ரமித்துக்கொண்டிருந்தனர். எப்போதும் தவத்திலிருந்த ரிஷியானவர் இவ்வாறு காமக்குரோதங்களை அடக்காதவராகி அநேக ஆயிரவருஷங்கள் கடந்துபோனதை நினைக்காமற்போனார். அந்தரிஷி வெருகாலமாகச் சம்பாதித்த தவத்துக்கு அழிவைச் செய்துகொண்டார். தவமழிந்ததனாலேயும் அம்முனிவர் மோகத்தையடைந்தார். கோபமே இயல்பாகவுடையவரும் காய்கிழங்குகளைப் புசிப்பவருமாகிய முனிவர் பெண்மயக்கத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு காலலம்புவதனால் ஜலத்தில் சப்தத்தைச் செய்து விட்டு நதியின் உள் திட்டிலுள்ள ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றார். தானும் விட்டுநீங்குவதற்கு விரும்பின மேனகை ஜலத்தின் சப்தத்தைக் கேட்டாள். 'தபலினால் தவவித்த மகிமையுள்ள இவர் போவதும் வருவதும் ஆகாசமார்க்கத்தாலேதான். இப்போது இவர் தவம்குறைந்து போனதினுடைய அடையாளத்தை நான் அறிகிறேன். இப்போது நாம்போவது ஸரியன்று' என்றுசொல்லி, மேனகை ருதுஸ்நானஞ் செய்து, காமத்தின் விருப்பத்தில் அகப்பட்டவராகிய அம்முனிவரின் அருகிறசென்றாள். அந்தரிஷி மாலினரிஷியின் ஸமீபத்தில் அழகான இமயமலையின் சாரலினிடத்தே மேனகையினிடம் சகுந்தலையை உண்டுபண்ணினார். தெய்வப்பெண்ணுக்கு ஒப்பானவரும் எல்லா ஆபரணங்களும் அணிந்துகொண்டு அழகிய சயனத்தில் படுத்திருப்பவளுமான அந்தப் பெண்ணைப்பார்த்து, மேனகை, 'பெண்ணரசியே ! நீ உக்கிரமான தவமுள்ள மஹரிஷியின் வீரியமாக இருக்கிறாய். *ஆதலால், தேவகாரியத்திற்காகவந்த நான் ஸவர்க்கம்செல்வேன்' என்று சொன்னாள். சிறந்தவுடன், அந்தக் கார்ப்பத்தை மாலினரிஷியினருகில் விட்டுவிட்டு, தான்வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்ட மேனகை உடனே விரைவாக இந்நிரஸபைக்குச் சென்றாள். சிங்கங்களும் புலிகளும் நிறைந்த ஜனமில்லாத காட்டிற் படுத்திருக்கும் அந்தக் குழந்தையைப்பார்த்துப் பசுபிகள் சுற்றியும் சூழ்ந்துகொண்டன. 'குருரமான மிருகங்கள் மாம்ஸத்தில் ஆசைவைத்து இந்தப் பெண் குழந்தையைக் கொல்லக்கூடாது' என்று பசுபிகள் அங்கே அந்த மேனகையின் பெண்ணைக் காத்தன. ஸ்நானத்திற்காகப்போன நான்

* மாஸிடப் பெண்ணை ஸவர்க்கத்தில் எடுத்துக்கொண்டுபோகக்கூடாது என்பது கருத்து.

ஜனமில்லாத அழகானகாட்டில் பசுதிகளினுற் சூழப்பட்டிப் பதித்திருந்த இவனைக்கண்டேன். அழகாகக் கூவுகின்ற பசுதிகளெல்லாம் என்னைப்பார்த்துக் கிட்டவந்து என்கால்களில் விழுந்து, 'பிராமணரே! இந்தவிசுவாமித்திரருடைய பெண்ணை அடைக்கலம்போல்வைத்துக் காப்பாற்றக்கடவீர். உமது சினேகிதர் காமக்குரோதங்களை அடக்காமல் கௌசிகிநதிக்குச்சென்றார். ஆதலால், தையையோடு அவருடைய பெண்ணை வளர்க்கக்கடவீர்' என்று இனிமையாகவும் தெளிவில்லாமலும் சொல்லின. பிராணிகளின் பாஷைகளையெல்லாம் தெரிந்தவனும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் தையுள்ளவனுமாகியநான் உடனே அவனைக் கொண்டுவந்து பெண்ணாக வைத்துக்கொண்டேன். சரீரத்தை உண்டிபண்ணுகிறவன், உயிரைக்கொடுப்பவன், எவனுடைய அன்னத்தைப் புசிக்குறார்களோ அவன் ஆகிய இம்மூவரும் முறையாகத் தந்தைகளென்று தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படுகின்றனர். ஜனமில்லாத வனத்தில் பறவைகளினால் சூழப்பட்டதனால் இவனுக்குச் * சகுந்தலை என்று பெயரிட்டேன். பிராமணரே! சகுந்தலை இவ்விதமாக எனது பெண்ணென்றறியும். உயர்ந்த பெண்ணாகிய சகுந்தலையும் என்னையே பிதாவென்று நினைக்கிறான்' என்று என்னைப்பற்றிக் கேட்டபோது, என்பிறப்பை அந்தமஹரிஷிக்கு என்பிதா சொன்னார். ராஜாவே! இவ்வாறு நான் கண்ணுவருடைய பெண்ணென்று கீர்அறியும். பெற்றதாகப்பினை அறியாதவளாகிய நான் கண்ணுவரையே பிதாவாக நினைத்திருக்கிறேன். ராஜாவே! இவ்வாறு நான் கேட்ட என்வரலாற்றைச் சொன்னேன்' என்றார்.

தொண்ணூற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துஷ்யந்தன் சகுந்தலையைக் காந்தர்வ வர்வாகஞ்சேய்து, நகரத்திற்கிச் சென்றபிறகு, கண்ணுவர் வந்துசேர்ந்து சகுந்தலைக்கு வரமளித்தது.)

துஷ்யந்தன், 'கல்வியாணியே! நீ சொல்லுகிறபடி நீ ராஜபுத்திரியென்பது தெளிவாகிறது. அழகிய நிரம்பமுள்ளவளே! நீ எனக்கு மனைவியாகக்கடவாய். உனக்கு நான் என்னசெய்யவேண்டும்? சொல். பொன்மாலையையும், வஸ்திரங்களையும், பொன்மயமான குண்

டலங்களையும், ஒளியுள்ளவையும் மங்களகரங்களுமாகிய அனேகவித நகரங்களிலுண்டான முத்துக்களையும், ரத்னங்களையும், பொன்காச முதலியவற்றையும், தோல்களையும், இப்போது உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன். ராஜ்யமெல்லாம் இப்போதே உனதாகஆகட்டும். அழகானவளே! எனக்கு நீ பார்வையாகக்கடவாய். சுந்தரியே! அச்சமுள்ளவளே! காந்தர்வமென்னும் விவாகத்தினால் நீ என்னிடம்சேர். வாழைமரம்போன்ற தொடையையுடையவளே! விவாகங்களுக்குள் காந்தர்வவிவாகம் சிறந்ததாகச்சொல்லப்படுகிறது' என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்டசகுந்தலை, 'ராஜாவே! எனதுபிதா பழங்கள் கொண்டு வருவதற்காக இந்த ஆஸ்ரமத்தைவிட்டுப் போயிருக்கிறார். சற்று நேரம் இரும். அவர் என்னை உமக்குக்கொடுப்பார். எனக்குப்பிதாவே அதிகாரி. அவர் எனக்கு முக்கியமான தேவதை. பிதா என்னை யாருக்குக்கொடுப்பாயோ அவரே எனக்குப் பர்த்தாவாவர். இளமையில் பிதா காப்பாற்றுகிறார். பருவகாலத்தில் கொழுநன் காப்பாற்றுகிறான். முதிர்ந்த பிராயத்தில் புத்திரன் காப்பாற்றுகிறான். ஸ்திரீ ஸ்வதந்திரமாய் இருக்கத்தக்கவள் அல்லள். ராஜ்யரேஷ்டரே! தர்மிஷ்டரே! சிறந்ததவமுள்ள என்பிதாவை மதிக்காமல் அதர்மமாக வரனை நான் எப்படி அடையலாம்?' என்றுசொன்னான். துஷ்யந்தன், 'சுந்தரியே! தவமே உருக்கொண்டவரும், சாந்தியை இயல்பாக உடையவருமான கண்ணுவரைப்பற்றி நீ இவ்வாறு சொல்வது தகாதது; தகாது' என்று சொல்ல, கேட்ட சகுந்தலை, 'பிராம்மணர்களுக்குக் கோபமே ஆயுதம்; பிராமணர்கள் கைசில் ஆயுதம்பிடிப்பவரல்லர்; இந்துரன் வஜ்ராயுதத்தினால் அஸுரர்களைக் கொல்வதுபோல் பிராமணர்கள் கோபத்தினால் சத்துருக்களைக் கொல்லுகின்றனர். அக்னி ஜ்வாலையினால் தகிக்கிறது; சூரியன் கிரணங்களினால் தகிக்கிறான்; ராஜா தண்டனையினால் தகிக்கிறான்; பிராமணன் கோபத்தினால் தகிக்கிறான். கோபம் சூட்டப்பட்ட பிராமணன், கோபத்தினாலேயே, இந்துரன் அஸுரர்களைக் கொன்றதுபோலவே கொல்லுகிறான்' என்றுசொன்னான். அதற்குத் துஷ்யந்தன், 'பிரியமானவளே! அந்தக் கண்ணுவமஹரிஷியை நான் அறிவேன். அவருக்குக் கோபமில்லை. அழகான ந்தம்பமுள்ளவளே! சிலாக்கியமானவளே! நீ என்னை அடைவதை நான் விரும்புகிறேன்; உனக்காகவே நான் இங்கு இருப்பதாக அறி; என்மனம் உன்னிடம் இருக்கிறது. தானே தனக்கு உறவு; தானே தனக்கு உதவி; தர்மப்படி நீயே உன்னைத் தானம்செய்யத் தகுதியுள்ளவளாயிருக்கிறாய்.

*பிராம்மம், தைவம், ஆர்ஷம், பிராஜாபத்யம், ஆஸூரம், காந்தர்வம், ராக்ஷஸம், பைசாசம் ஆகிய இந்த எட்டுவிவாகங்கள்தாம் விவாகங்களென்று தர்மசாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிலும், தர்மமான விவாஹங்களைப்பற்றி முன்னமே ஸ்வாயம்புவமனு எவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறாரென்பதைச் சொல்லுகிறேன். சிலாக்கியமானவளே ! பிராமணனுக்கு முதல் நான்கு விவாஹங்களும் சிலாக்கியங்களென்றறி. ஷுத்திரியனுக்கு முதலிரண்டு ஆறுவிவாஹங்கள் தர்மமுள்ளவையென்றறி; ராஜாக்களுக்கு ராக்ஷஸவிவாஹமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆஸூரமென்னும் விவாஹம் வைசியர்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் சொல்லப்பட்டது. † ஐந்து விவாஹங்களுக்குள் ‡ மூன்று தர்மமுள்ளவை. (ஆஸூரம், பைசாசம் ஆகிய) இரண்டும் தர்மமில்லாதவையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பைசாசமும் ஆஸூரமும் ஒருபோதும் செய்யத்தகாதவை. இந்தவிதிப்படி விவாஹம் செய்யத்தக்கது. இது தர்மத்தின் மார்க்கமென்று தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காந்தர்வமும் ராக்ஷஸமும் ஷுத்திரியனுக்குத் தர்மமானவை. அவற்றைப்பற்றி நீ சந்தேகிக்காதே. அவ்விவாஹங்களும் வெவ்வேறுகவும் செய்யலாம்; சேர்த்தும்செய்யலாம். இதில்ஸம்சயமில்லை. உத்தமமானபெண்ணே! விருப்பமுள்ள நீ விருப்பமுள்ள எனக்குக் காந்தர்வ விவாகத்தினால் பாரியையாவதற்கு உரியவளாயிருக்கிறாய்' என்றுசொன்னான்.

சகுந்தலை, 'பெளரவஸ்ரேஷ்டரே ! ராஜாவே ! நீர் சொல்வது தர்மமார்க்கமாக இருந்து நானே என்னைக்கொடுத்தாக்கொள்ள ஸ்வதந்திரமிருந்தால் எனது ஒரு நிச்சயத்தை நீர்கேளும். நான் இரகசியத்தில் சொல்லப்போவதை நீர் ஸத்தியமாக வாக்குத்தத்தம் செய்யக்கடவீர். எனக்குப் பிறக்கிறபுத்திரன் உமக்கடுத்த இளவரசனாக

* அலங்கிருத சன்னிகாதானம் பிராம்மவிவாசம் ; யாகத்திஸ்முடிவில் நிதீவ்ச்சுசுரூசுக்குத் தகூரீணயாகம் சன்னிகாதானஞ்செய்வது தைவவிவாசம் ; இருவருஞ்சேர்ந்து தர்மம் செய்யட்டுமென்று மனவிலை தானஞ்செய்து விட்டுவிடுவது பிராஜாபத்யம் ; வரலிடமிருந்து இரண்டு கோக்களை ாங்கிக் கொண்டு சன்னிகாதானஞ்செய்வது ஆர்ஷவிவாஹம் ; மிகுந்ததிரவியம் வாங்கிக்கொண்டு சன்னிகாதானஞ்செய்வது ஆஸூரவிவாஹம் ; சன்னிகையும் வரலும் மஸபொப்பிச் சந்தேகமொன்றொ காந்தர்வவிவாஹம் ; தூக்கத்திலும் குடிமயச்சத்திலும் சன்னிகையைத் தூக்கிக்கொண்டுபோவது பைசாசவிவாஹம் ; சண்டைபோட்டுப் டலாத்ராமராமம் சன்னிகையைக் கொண்டுபோவது ராக்ஷஸவிவாஹம்.

† நான்காவதுமுதல் எட்டாவதுவகையில் உள்ளவை. மனுஸ்மிருதி, ௩-வது அத்தியாயம் ௨௫-ம் ஸ்லோகம் ; ச்ரீமஹாபுட்டர் வ்யாக்யானம்.

‡ பிராஜாபத்யம் காந்தர்வம் ராக்ஷஸம்.

வேண்டும். மஹாராஜாவே! இதனை உமக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். துஷ்யந்தரே! இஃது இவ்வாறு நடக்குமானால் எனக்கு உம் முடன் விவாஹம் நடக்கலாம்' என்றான். * [அவன் சொன்ன எல்லாவற்றையும் சொன்னபடி பிரதிஜ്ഞை செய்து அந்த ராஜாவாகிய துஷ்யந்தன், 'இன்னும் என்ன என்ன விரும்புகிறாயோ அவற்றையெல்லாம் கேள்' என்று மறுபடியும் சொன்னான். சகுந்தலை, 'சாஸ்திரீய விவாஹமென்னும் லோகவியவஹாரம் பிரசித்தமாயிருக்கிறது. பெரியோர்கள் விவாஹமென்ற கிரியையைச் சந்திக்குந்மையென்று சிலாகிக்கின்றனர். உலகத்தாரின்பழிப்பு நிவிருத்தியாகும்படி சாஸ்திரப்பிரகாரம் விவாஹம் செய்யும்; இக்கே யாகத்திற்குரிய பாத்திரங்களும், தர்ப்பங்களும், புஷ்பங்களும், அக்ஷதைகளுமிருக்கின்றன. விவாஹம் எப்படி யோக்கியமாயிருக்குமோ அப்படி ஸந்ததியும் யோக்கியமாயிருக்கும்; ஆதலால், ராஜாவே! ஹோமம் பண்ணத்தக்க நெய்யும், அன்னமும், பொரிகளும், மணலும், பிராமணர்களும், விவாஹத்திற்குரிய மற்றக்கருவிகளும் உமக்கு இக்கேசேர்ந்திருக்கின்றன, ராஜஸ்ரேஷ்டரே! தர்மத்திற்காக நான் துதித்துச் சொன்னதையும் நீர் பொறுக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான்.]

ராஜா, சங்கிர்காமல் அவனோடுகாக்கி, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று மறுமொழி சொல்லி மறுபடியும், 'அழகிய புன்னகையுள்ளவளே! அழகிய நிரம்பமுள்ளவளே! உன்னை நான் உனக்குதிக்கு ஏற்றபடி என்நகரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போவேன் என்பதை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். உனக்கு விருப்பமா?' என்று அந்த ராஜரிஷி அழகாக நடக்கின்ற அவனைப்பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி, * [புரோஷிதரை அழைத்து ஸமயோசிதமான சொல்லைச் சொன்னான். 'ராஜகுமாரியான சகுந்தலை சொன்னதை வியர்த்தமாக்குவதற்கு நான் கருதவில்லை. சிறந்தகீர்த்தியுள்ள எனதுபுத்ரன் ஸம்ஸ்காரமில்லாதவனாக ஆகத்தகாது. ஆதலால், சாஸ்திரவிதிப்படி விவாஹத்தை நடத்தும்; காலவிளம்பம் செய்யவேண்டாம்' என்றான். ராஜாவினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பிராமணர், 'அரசர்க்கரசே! நியாயம்' என்று சொல்லிச் சிறந்த நியமமுள்ளவராகச் சாஸ்திரப்படி விவாஹத்தைச் செய்தார். அந்தப் பிராமணஸ்ரேஷ்டர் சொற்படி மங்களகங்கணம் கட்டிக்கொண்டு சாஸ்திரப்படி சகுந்தலையைப் பாணிக்கிரஹணஞ் செய்துகொண்டி] அவளுடன் கூட இருந்தான். அவன் அவளை ஸமாதானப்படுத்திப் பிரயாணப்படிப்போது, 'உனக்

* [] இவற்றுக்குட்பட்டவை உத்தரதேச பாடத்திலுள்ளன.

காகச் சதுரங்கஸேனையையும் அனுப்புவேன்' என்று பலமுறையும் சொன்னான். 'அழகிய புன்னகையுள்ளவளே! மூன்றுவேதங்களையும் அறிந்த பெரியோர்களோடும் அனேக ராஜஸேவகர்களோடும் அனேகமாபிரம்பல்லக்குக்களோடும் கூட என்பந்துங்கள் வருவார்கள். ஊமையர்களும்கூட வேடர்களும்கூட கூனர்களும்கூட குள்ளர்களும் அலிகளும் புராணம் சொல்லுகிறவர்களும் ஸ்துதுபாடுகிறவர்களும் சேர்ந்தசேனை சங்கதுந்துபி வாத்தியங்களின் முழக்கங்களுடன் வனத்திற்கு வரப் போகிறது. அவ்வாறாக உன்னை என்நகரத்திற்கு வருவிப்பேன். அவ்வாறு மங்களங்களான எல்லா ஆசாங்களாலும் கௌரவம் செய்யாமல் சாதாரணமாக உன்னை என் அரண்மனைக்கு அழைக்கமாட்டேன். அழகிய புருவமுள்ளவளே! உனக்கு ஸத்தியஞ்செய்கிறேன்' என்று சொன்னான். அழகாக நடக்கின்ற அந்தச் சகுந்தலைக்கு அந்தராஜரிஷி இவ்வாறு சொல்லி, அவளை இரண்டிகைகளினாலும் தழுவிக்கொண்டு, மலர்ந்தமுநத்தான் பார்த்து, தான் சொன்னதை அவள் ஒப்புக்கொண்டதன் பின், மறுபடியும் அவளைத்தழுவிக்கொண்டான். அழகியமுகமுள்ள அந்தச் சகுந்தலை ராஜாவின் பாதங்களில் விழுந்தாள். ஜனமேஜயராஜே! தன்மனைவியான அந்தச் சகுந்தலையை மறுபடியும் தழுவியெடுத்து, 'ராஜகுமாரியே! நீ விசனப்படாதே; நான் அழைத்துக்கொண்டிபோவேன்; என் தர்மத்தின்மேல் ஆணை' என்று பலமுறை அவளுக்கு உறுதிமொழி சொல்லி, அவ்வாசன் கண்ணுவரைப்பற்றி மனத்தில் சிந்தித்துக் கொண்டே சென்றான். 'கிறந்தவமுள்ளவரும் கரியாகுலத்தவருமான பசுவான் கண்ணுவர்கேட்டு என்னசெய்வாரோ? அந்தப்பிராணஸ்ரேஷ்டரைத் தயையசெய்யுமென்று மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளாமல் நான்வந்துவிட்டேனே' என்று நினைத்துக்கொண்டே தனது நகரத்தில் பிரவேசித்தான்.

அவன் போனபின் சற்றுநேரத்திற்கொல்லாம் கண்ணுவர் ஆஸ்ரமம் வந்துசேர்ந்தார். சகுந்தலை நாணத்தினால் தன் தந்தையினிடம் போகவில்லை. அவள் அஞ்சினவளாகக் கண்ணுவரிஷியினிடம் மெல்லச் சென்றாள். பிறகு, அந்த மஹாத்மாவான கண்ணுவர் கொண்டு வந்த சமையையாங்கிற்றொண்டு அவருக்கு ஆசனமிட்டு அவர்பாதங்களை அலம்பினார். லஜ்ஜையினால் சகுந்தலைக்கு அவரைக்கண்ணென்று இத்துப் பார்க்கமுடியவில்லை. நாணமுற்ற சகுந்தலை அந்தரிஷியினிடம் பேசவில்லை. பாதஸ்ரேஷ்டரே! ஜீதேந்திரியையாபிரந்த அவள் ஸ்வதந்திரமெடுத்துக்கொண்டு அந்த ஸ்வதர்மத்திலிருந்து தவறி

னவளாகத் தன்பிழையைத் தெரிந்துகொண்டவளாகையால் பயமுற்றிருந்தாள். அப்போது கண்ணுவரிஷி, நாணமுற்ற சகுந்தலையைப் பார்த்து, 'நீண்டஆயுளுள் எவனே! வாழைமரம்போன்ற தொடைகளுள்ளவனே! நீ வெட்கப்பட்டுக்கொண்டயிருக்கிறாய்; முண்டோலவுமில்லை; நடந்ததைச்சொல்; அச்சப்படாதீது' என்றார். பிறகு, சிறந்த லக்ஷணங்களுடையவளும், பூருவம்சத்தவருக்குள் முதன்மையான துஷ்யந்தீனயடைந்ததனால் சிறந்ததீசோபையுள்ளவளும், துண்ணியஇடையுள்ளவளும், அழகான புன்னகையுள்ளவளுமான சகுந்தலை, ரிஷியின்பாதங்களை அலம்பி, சிரமபரிகாரமானபின், அவருக்கு வேண்டியகாய்களையும் நிறுங்குகளையும் கொண்டு வந்துவைத்து, அவர் புஜித்தபிறகு, கால்களைப்பிடித்துப் பின்பு வெட்கத்துடன் பிரயத்தனப்பட்டுத் தழுதழுத்து அடியில்வருமாறு அவரைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினாள் :

'பிதாவே! இலிலன்புத்திரரான துஷ்யந்தன் என்னும் ராஜா இங்கேவந்தார்; அந்நிர்ஷ்டவசமாகஇவ்விடத்திற்குவந்த அந்தராஜாவை நான் எனக்குப் பறியாக வரித்தேன். பதியான அவர் மிக்கவிரிவான புகழுள்ளவர். தந்தையே! அவர்விஷயத்தில் அனுக்கிரகஞ்செய்யக்கூடவீர். இத்தற்குமேல் நடந்தவையெல்லாம் திவ்யஜ்ஞானத்தினால் நீயே அறிவீர். அந்த ஷுத்திரியவம்சத்திற்குப் பயமில்லாமலிருக்கும்படி அனுக்கிரகம் செய்யக்கூடவீர்' என்றாள். சிறந்த மகிமைபுள்ளவரும், மிகச்சிறந்த தவமுள்ளவருமாகிய அந்தக் கண்ணுவமஹரிஷி அந்தராஜாவின்மனம் தர்மத்திலினின்றும் தவறவில்லையென்பதையும், அவன் விர்த்தார்த்தங்களையும் ஞானக்கண்ணினாலறிந்து, அந்த ராஜா தர்மவிஷ்டன் என்பதையும் நினைத்துச் சந்தேகித்துடன் சொல்லலானாள்.

'இதை நடக்காபடி ஐதானக்கண்ணினால் தெரிந்துகொண்டேன். ராஜவம்சத்திற்குபிறந்தநீ இப்போது என்னைக்கேளாமல் புகுஷ்டனுடன்சேர்ந்தது தர்மத்திற்கு விசேசமன்று. அன்புள்ளவனே! உனக்குப் பயமில்லை. நீ விசனப்படாதே. நீயொத்தது தர்மமே. காந்தர்வமென்றும் விவாஹம் ஷுத்திரியனுக்கு மிகச்சிறந்த மகச்சொல்லப்படுகிறது. விருப்பமுள்ள புகுஷ்டனுக்கும் விருப்பமுள்ளபெண்ணுக்கும் நடக்கும் விவாஹம் மிகவும் சிவாக்ஷியமாகச் சொல்லப்படுகிறது. சாஸ்திரப்படி விவாஹம் செய்துகொண்டபிறகு குறைவென்ன இருக்கிறது? நல்ல ஷந்ததியைப்பெறுவாய். சகுந்தலையே! துஷ்யந்தன் தர்மத்தில் சித்தமுள்ளவன்; மஹாத்மா; புகுஷ்டர்களுள்

உத்தமன் ; அவன் தன்னைவிரும்பின உனக்குப் பதியாகஆனான், உலகத்தில் பெரும்புகழ் உள்ளவனும் மஹாத்மாவுமாகிய புத்திரன் உனக்குப் பிறக்கப்போகிறான். அவன் கடல்குழந்த பூமிமுழுமையும் ஆளுவான். அந்த மஹாத்மாவும் சக்கரவர்த்தியுமான உன் புத்ரன் எதிரிகளை எதிர்த்துச்சொல்லும்போது அவன்சேனை ஒரு டோதும் தடைப்படாமலிருக்கும். சிறந்தபெண்ணே ! உனக்காக அவன்விஷயத்தில் நான் அனுக்கிரகமுள்ளவனாயிருக்கிறேன். அழகான சிரிப்புள்ளவளே ! உன்னுடைய அனேக ருதுகாலங்கள் வீணாகப்போயின. இப்போதுதான் அந்த ருதுகாலம் பயன்பெற்றது. குற்றமில்லாதவளே ! உனக்குப் பாபமில்லை. அதனால், நீ விரும்பின வரத்தை என்னிடம்பெற்றுக்கொள் ' என்றார். அப்படிச் சொல்லியதைக்கேட்டுச் சிறந்தமனமுள்ள சகுந்தலை, ' புருஷர்களில் உத்தமரான துஷ்யந்தஅரசர் என்னால் பதியாகவரிக்கப்பட்டித் தேவர்கள் முன்னிலையில் விவாஹஞ் செய்துகொள்ளப் பெற்றிருக்கிறார். அவருக்கும் அவர் மந்திரிகளுக்கும் நீர் அனுக்கிரஹஞ்செய்யக்கடவீர் ' என்றுசொல்லி, மனத்துனால் சிந்நித்துப்பார்த்துத் துஷ்யந்தனுக்கு ஷீதம்செய்வதற்காக அவன் தர்மிஷ்டனாயிருப்பதையும் அவனுக்கு ராஜ்யம் தவறாமலிருப்பதையும் கண்ணுவரிடம் வரங்களாகக் கேட்டுக்கொண்டாள். தர்மத்தைக் காப்பவர்களுட் சிறந்தவராகியகண்ணுவர் பௌரவ வம்சத்தைச்சீர்ந்த துஷ்யந்தனுடைய நன்மையைக்கருதி 'அல்வாறே ஆகட்டும்' என்று அந்தச்சகுந்தலைக்கு உத்தரஞ் சொன்னார். லக்ஷ்மியே பிரத்தியக்ஷமாக வந்ததுபோலிருக்கிற தம்பெண்ணை இருகரங்களாலும் தடவிக்கொடுத்து, 'மஹாத்மாவான துஷ்யந்தனுடைய மனைவியாகிய நீ இதுமுதல் பதிவ்ரதைகளின் நடையை அனுஸரிப்பாயாக' என்றுசொன்னார். இப்படிச்சொல்லித் தர்மாத்மாவான கண்ணுவர் சுத்திக்காக அவனைப்பரிசித்தார். அவரால் சரீரம் தொடப்பட்டமாத்நிரத்தில் அவள் மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தாள்.

தோண்ணுற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சகுந்தலைக்குப் புத்திரன் ஜனித்தது.)

துஷ்யந்தன் உறுதிமொழிகூறித் திரும்பிப்போனபின், அந்த ராஜகுமாரியாகிய சகுந்தலையினிடம் மஹாத்மாவான துஷ்யந்த

னுக்கு உண்டானகர்ப்பம் நாளுக்குநாள் அபிவிருத்தியாயிற்று. சகுந்தலை ராஜாவையே நினைத்துக்கொண்டு தன் * காரியம் பெரிதாக இருந்ததனால் இரவும்பகலும் நித்திரையின்றி ஸ்நானபோஜனங்களை விட்டு ராஜாவின் தூதர்களாகிய பிராமணர்கள் சதுரங்கசேனையோடு இன்றைக்கோ நாளைக்கோ அடுத்தநாளோ வருவார்களென்று நிச்சயமாயிருந்தாள். பாரதே ! நாட்களும், பக்ஷங்களும், மாதங்களும், ருதுக்களும், அயனங்களும், வருஷங்களும் எண்ணப்பட்டிப் பூர்ணமாக மூன்றுவருஷங்கள் கடந்தன. மூன்றுவருஷங்கள் நிரம்பினபின் கண்ணுவரிஷிசொன்னசொல்லிற் கௌரவத்தினால் அனேகரிஷிபத்னிகள் நியாயமுள்ளசொல்லை உரைக்கலாயினர்.

‘அன்புள்ளவளே ! உலகத்திலுள்ள நடைகளைக்கேள் ; கேட்டபின்னர், உனக்கு எதுநன்மையென்று தோன்றுகிறதோ அதைச் செய். அரகியே ! பிதாவின்சொல்லைக் கௌரவிக்காமலிருத்தல்தகாது. தேவர்களுக்குத் தேவதை விஷ்ணு ; பிராமணர்களுக்குத் தேவதை அக்நியும் வேதமும் ; பெண்களுக்குத் தேவதை கொழுநன் ; ஜனங்களுக்குத் தேவதை பிராமணன் ; பகவானாகிய உன்பிதா பிரஸவகாலத்தில் பிரஸவித்து விடுவாயாக என்று சொல்லியிருக்கிறார். பிதிருவாக்யத்தை நான் செய்யவேனென்று ஸங்கல்பித்து நீ செய்யவேண்டும். அப்போது தான் உனக்குப் புண்ணியமுண்டாகும்’ என்றனர். அவ்வாறு ரிஷிபத்தினிகள் சொன்னதைக்கேட்டுச் சகுந்தலை ‘நன்றுநன்று’ என்றுநினைத்தாள். அழகான தொடைகளுள்ள சகுந்தலை கர்ப்பத்திலிருந்த அளவற்ற சக்தியுள்ள குமாரனைப்பெற்றாள். ஜனமேஜயதே ! மூன்றுவருஷங்கள் நிரம்பினபின் சகுந்தலை அழகும் கம்பீரமும் குணங்களும்சேர்ந்த துஷ்யந்தனுடைய புத்திரனைப்பெற்றாள். அந்தப் புத்திரன் பிறந்தபோது ஆகாயத்திலிருந்து பூமாரிபெய்தது. தேவதூதர்புகள் முழங்கின. அப்ஸஸுகள் கூட்டங்களாக நர்த்தனஞ்செய்தனர். இனிமையாகப் பாடுகிற தேவர்களுடன்கூட இந்திரன் அங்கேவந்து, ‘சகுந்தலையே ! உன்புத்திரன் சக்கரவர்த்தியாகப்போகிறான். இவனுடைய தேகவன்மையும் பராக்கிரமமும் அழகும் பூமியிலுள்ள யாருக்கும் ஒப்பில்லாதவை. இந்தப் பூருவம்சத்துப் புத்திரன் தன்னுடைய தனத்தைப் பிராமணர்களுக்கு வழங்கி அளவற்ற தக்பிணைகொடுத்து தூறு அசுவமேதயாகங்களையும் ராஜஸூயம் முதலான அனேகமாயிரம் யாகங்களையும் செய்யப்போகிறான்’ என்றுசொன்னான். தேவர்களுடைய சொல்லைக் கேட்டுக் கண்ணு

* தன் புத்திரனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கவேல் மென்பது.

ருடைய ஆஸ்ரமத்தில் வலிக்கும் மஹரிஷிகள் அனைவரும் சண்ணுவர் பெண்ணாகிய சகுந்தலையைப் பூஜித்தனர். அந்தச் சகுந்தலையும் அதைக்கேட்டு மிகமகிழ்வுற்றாள். புண்ணியவாஸகளுட் சிறந்தவரும் மிக்க புகழுடையவருமாகிய சண்ணுவ மஹரிஷி பிராமணர்களையும் ரிஷிகளையும்ழைத்து அவர்களுக்கு மரியாதைசெய்து விரைவில் வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் அந்தக்குழந்தைக்கு ஜாதகம் முதலான ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்வித்தனர். எல்லாங்கிரியைகளையும் சாஸ்திரப்படியே க்ஷத்திரிய முறைப்பிரகாரம் செய்வித்தனர். அந்தக்குமாரன் வெளியனவும் அழகியமுனையுள்ளவைகளுமாகிய பற்களோடு கூடிய வனும்லிம்மத்துக்கொப்பான வடிவமைப்புள்ள வனுமாகிருந்த தமன்றிக் கையில் சக்கர அடையாளம் இருந்ததனாலும்* லக்ஷ்மிபொருந்தியிருந்ததனாலும் இரண்டாவது விஷ்ணுவைப் போலிருந்தான். நாலு முழ உயரமுள்ளவனும், மிகுந்த பாக்ஷி மமுள்ளவனும், பெரியதலையுள்ளவனும், மிகுந்தபலமுள்ளவனும், தேவகுமாரனைப் போன்றவனுமாகிய அந்தக்குமாரன் அந்தவனத்தில் சீக்கிரமாக வளர்ந்தான்.

துஷ்யந்தனோவெனில், நீனைவிருந்தும் ரிஷிபிரிடத்தான பயத்தினால் உடனே சகுந்தலையை அழைக்கவில்லை. நெடுங்காலமானபிறகு ரிஷிபுத்திரியாகிய சகுந்தலையை நீனைக்கவையிலலை. பிறந்துபின் ஆறுவருஷங்களானபோது துஷ்யந்தபுத்திரனாகிய அந்தச்சிறுவன் கண்ணுவருடைய ஆஸ்ரமத்தினருகிலிருந்து ஆஸ்ரமத்துக்கு உபத்திரவஞ் செய்துகொண்டிருந்த கொடியமிருகங்களாகிய புலிகளையும் வலிம்மங்களையும் பன்றிகளையும் செந்நாய்களையும் எருமைகளையும் கொண்டைமுசிறுகளையும் கால்சளினால் உதைத்தான். அவைகளைப் புஜபலத்தால் சிடித்துஅடக்கி ஆஸ்ரமத்துக்குச் சுற்றிவருமுள்ள மரங்களிற்கட்டி மரங்களினமேலேறி விளைபாடிக்கொண்டே ஓடினான். வலிம்மக்கூட்டங்களினாலும் புலிக்கூட்டங்களினாலும் நிறைந்த அவ்வனத்தையே கலக்கினான். பிறகு, சத்துருக்களாகிய எல்லா ராஷ்டிரங்களையும் பிசாசங்களையும் யுத்தத்தில் குத்துச்சண்டையிற்கொண்டு ரிஷிகளுக்குச் சந்தோஷத்தை விளைவித்தான். பெரியபலமுள்ள ஓர் அஸுரன், அஸுரர்கள் அவனால் கொல்லப்படுவதைச் சகிக்காமல் அவனைக்கொல்வதற்காக எதிர்த்தான். எதிர்த்துவந்த அவனைச் சிரித்துக்கொண்டே கைகளினால் தழுவிக்கொட்டியாகக்கட்டிக் கைகளாலேயே இறுக்கினான். கசக்கப்பட்ட அவ்வஸுரன் இறந்தக்குமாரன் அதிக பலவானாக இருந்ததனால் இவனிடமிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள

* ஐசுவரியம்.

மாட்டாமற் பயங்கரமாகக் கதறினான். அவனுடைய வாய் மூக்கு முதலிய துவாரங்களினின்றும் ஓரத்தம்வெளிப்பட்டது. அவன் சப்தத்தினால் மான்கள் விம்மங்கள் முதலியவை மருண்டு மலையலங்களை விட்டன. ஆயிரமத்தினிருப்பவர்கள் விரைந்து ஒடினார்கள். அந்த அஸூரனை முழங்காலடிசினால் உயிரைமாய்த்து விட்டான். அந்த அஸூரன் விழுந்தான். அந்தச் சூழந்தையின் அந்தச் செய்கையைக்கண்டு எல்லாரும் சியப்புற்றனர். அஸூரர்களும் ராசுலர்களும் எப்போதும் அடிக்கப்பட்டு அந்தக் குமாரனிடமுள்ள அச்சத்தினாலேயே அந்த ஆயிரமத்தும் குப்போகவில்லை. பிறகு, கண்ணுவருடைய ஆயிரமத்தில் வலிச்சினற்றவனைவரும் மனிதருக்கெட்டாத அவன் செய்கையைக்கண்டு கண்ணுவருடன் சேர்ந்து, 'இவன் எல்லாவற்றையும் அடக்குவதனால் ஸர்வதமனென்ற பெயருள்ளவனாக இருக்கக்கூடவன்' என்று அவனுக்குப் பெயரிட்டனர். ஸர்வதமனன் என்னும் பெயருள்ள அந்தக் குமாரன் பரங்கிரமத்தோடும் உதஸாஹத்தோடும் பலத்தோடும் கூடினவனாக இருந்தான். துஷ்யந்தன் தன் மஹிஷியையும் புத்திரனையும் அழைக்காமலிருந்தபோது வெண்ணிறம்படர்ந்த தேசமுள்ளவனும், கவலையில் மூழ்கினவரும் முன்வாச்சிமயிர்கள் தொங்க விசனப்பட்டிக்கொண்டு இளைத்து அழுக்கடைந்த ஆடையுடையவருமாகிய சகுந்தலையைப் பார்த்து அம் மஹிஷி சிந்தையற்றார். அப்போது பன்னிரண்டிவயதான அந்தக் குமாரனுக்கு அஸ்திரவீரத்தையும் எல்லாவேதங்களும் கற்பிக்கப்பட்டிருந்தன.

தொண்ணூற்றுவது அத்தியாயம்.
ஸம் பர்வ பர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(சகுந்தலையைக் கண்ணுவார் ரிஷிகளுடன் துஷ்யந்தலிடம் அநுப்புவது.)

அந்தப் பிரம்மரிஷியாகிய கண்ணுவார் அந்தக் குமாரனையும் மனிதர்கள் செய்யமுடியாத அவன் செய்கையைப்பாங்கண்டு இவன் யுவராஜாவாவதற்கு இது தருணமென்று நினைத்துச் சகுந்தலையை அழைத்துப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார்:—

'எனது இனியபெண்ணே! அழகான சிரிப்புள்ளவனே! நான் சொல்வதைக் கேள். பதிவரதையான பெண்களுக்கு * மனத்தாலும் † வாக்காலும் செய்கையாலும் பதிக்குச் சுபருஷ்செய்வது முத

* அன்பினாலும்.

† இவியசொல்லினாலும்.

ன்மையானசிறப்பென்று சொல்லப்படுகிறது. நான் முன்னமே உன் விவாஹத்தை அங்கீகரித்திருக்கிறேன். உன்னுடைய பதிவரதா தர்மத்தைக் கொண்டாடவேண்டும். இந்த ஒழுக்கத்தினாலேயே நீ புண்ணியலோகங்களை அடைந்து அதன்முடிவில் மனுஷ்யலோகத்திற்கு சிறந்த ஐசுவரியத்தையடைவாய். பிரியமானவளே! ஆதலால், இப்போது பெளரவராஜாவின்கீழ் சமீபத்துக்குச் செல்லவேண்டும். அழகான முகமலர்ச்சியுள்ளவளே! உனக்குக் குறித்தகாலம் கடந்ததாக நினைத்து அந்தராஜா தானாகவராமலிருக்கிறான். நீ உன்னுடைய நன்மையின்பொருட்டு நீயேபோய் ராஜாவான துஷ்யந்தனைச் சந்தோஷப்படுத்து. துஷ்யந்தனுடைய புத்திரன் யுவராஜாவாயிருப்பதைக்கண்டு மகிழ்ச்சியடைவாய். தேவதைகளிடத்தும் பெரியோர்களிடத்தும் அரசர்களிடத்தும் கணவர்களிடத்தும் தாமேசெல்வதுமிகநன்மையாகும். பெண்ணே! ஆதலால், என்விருப்பத்தைச்செய்வதற்காகக்குமாரரோடுகூட நீபோகவேண்டும். எனக்கு மாறான விடைகொடாதே. என் பாதங்களின்கீழ் ஆணைவைக்கப்பட்டிருக்கிறாய்' என்றார். கண்ணாவர் தம்பெண்ணைப் பார்த்து இவ்வாறுசொல்லி, அங்கே பூருவம் சத்தவனாகிய தம் *பேரணையும் அழைத்துக் கைகளினால் ஆவிங்களைஞ்செய்து உச்சிமோந்து, 'துஷ்யந்தனைன்று பெயர்பெற்ற சந்திரவம்சத்திற்குபிறந்த ராஜாஜருவன் இருக்கிறான். பரிசுத்தமான விரதமுள்ள இந்தஉன்தாயார் அவனுடையபட்டமணிவி. அழகானஇடையுள்ள இவள் உன்னுடன் கணவனிடம்போக விரும்புகிறாள். நீ சென்று ராஜாவை வந்தனைஞ்செய்து யௌவராஜ்யத்தை அடையப்போகிறாய். அரசர்க்கரசன் உன்தந்தை. நீ அவனுக்கு உட்பட்டிரு. உன்தந்தைபாட்டன்வழியாகவந்த ராஜ்யத்தை இயற்கையாலே நீ அடைவாய். பூருவம்சத்துப் புத்திரனே! நீ உன்ராஜ்யத்திலிருந்து கொண்டு அந்தக்காலத்தில் என்னை நினை' என்றுசொல்லினார். பூருவம்சத்திற்கு பிறந்தவனாகிய அந்தர்குமாரன் ரிஷியின்பாதங்களில் வந்தனைஞ்செய்து அடியிலவரும் சொல்லிச் சொன்னான்.

'ஓ பிரம்மரிஷியே! எனக்குத்தந்தையும் நீர்; தாயும் நீர்; ராஜ்யமும் நீர்; பெருந்தவமுள்ளவரே! உம்மைத்தவிர வேறுபிதா இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. உமக்குச் சப்தருஷைசெய்வதுதான் இந்தலோகத்திலும் அந்தலோகத்திலும் புண்ணியம். கணவனிடம் அன்புவைத்த சகுந்தலேமட்டும் அவள்விருப்பத்தின்படி செல்லட்டும். நான் உங்கள் பாதத்தினடியிற் பணிவிடைசெய்துகொண்டு வலிக்கிறேன்.

* 'புத்திரின்புத்திரனை' எனலும் அந்தத்தில் 'பௌதரம்' என்றிருக்கிறது.

முன்போல நான் துஷ்டமிருகங்களுடன்கூட வினையாடமாட்டேன். உங்கள் கட்டளையிலடங்கி எப்போதும் வேதாத்தியயனம் செய்கிறேன்' என்றான். இவ்வாறுசொல்லிக் கண்ணுவருடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்தக்குமாரனுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டுச் சகுந்தலை கண்ணீர்விட்டாள். பிதாவினிடத்திலும் புத்திரனிடத்திலுமுள்ள ஸ்நேகத்தினால் *சந்தோஷமும் வியஸனமும் அடைந்தாள். துக்கத்துடன் கண்ணீரைவிடுகிற அவனைநோக்கி, துஷ்யந்தபுத்திரனான ஸர்வதமனன், 'சகுந்தலேயே! பகவானான கண்ணுவருடைய சொல்லைக்கேட்டபிறகு ஏன் அழுகிறாய்? உனக்குக்கணவனிடம் அன்பிருக்குமானால் காலையிலெழுந்து போகவேண்டும்' என்றுசொன்னான். சகுந்தலை, 'ஒருவன் பாபம்செய்கிறான். அதன் பலனை மஹாஜனங்கள் அனுபவிக்கின்றனர். நித்தியம் நான் தடுத்தும் நீ என்சொற்படி செய்கிறதில்லை. குழந்தாய்! பூருவம்சுபுத்திரனே! வெளியில்வந்த யானைகளை நித்தியம் கைகளால் கசக்கியும் வலிமங்களும் புலிக்கூட்டங்களும் நிறைந்தவனத்தை எப்போதும் கலக்கியும், இவ்வகையான இன்னும் அனேகஞ் செயல்களைச்செய்தும் எல்லாம் தெரிந்தரிஷிக்கு நீ கோபமுண்டார்க்கியாய். அதனால், நாம் அணுப்பப்படுகிறோம். நான் துஷ்யந்தராஜாவினிடம்செல்லேன். நான் புத்திரனுடைய நன்மையை விரும்புகிறவளல்லேன். ஆதம்ஜ்ஞானியான மஹரிஷியின் பாதத்தினடியில் வலிப்பேன்' என்று சொல்லி அழுதுகொண்டு ரிஷியின்கால்களில் விழுந்தாள். இப்படி அழுகின்ற அவளைப் பகவானாகிய கண்ணுவர் பலநியாயங்களால்ஸமாதானஞ்செய்து மறுபடியும் தயையினால் அவளுக்கு நன்மையான சொல்லைச் சொல்லலாயினார்.

'சகுந்தலேயே! பெண்மணியே! உனக்கு நன்மையும் நியாயமுமாக நான் சொல்வதைக்கேள். பதிவ்ரதையாக இருப்பதற்குரிய குணங்களைவிட்டு நீ செய்யத்தக்கதொன்றுமில்லை. பதிவ்ரதைகளுக்குத் தேவர்களும் மகிழ்ந்து எல்லாவரங்களையும் கொடுப்பர்; அனுக்கிரகமும் செய்வர்; கஷ்டங்களையும் விலக்குவர். பதிவ்ரதைகள் பதியின் அனுக்கிரகத்தினால் புண்ணியத்தைப் பெறுவர்; பாபத்தையடையார். மலர்ந்த முகமுள்ளவனே! ஆதலால், நீசென்று ராஜாவுக்குப்பணிவிடைசெய்' என்றார். அவ்வாறு சகுந்தலைக்குச்சொல்லி, பிறகு அவளுடைய புத்திரனைநோக்கிச் சொல்லல்த்கொடங்கினார்.

* பர்த்தாவினிடம் செல்வதனால் சந்தோஷமும், பிதாவையும் புத்திரையும் பிரிவதனால் விசனமும்.

‘நீ எனது * தெளவிதரன் ; மஹாத்மாவான இலிலனுடைய † பொதரன். குற்றமற்றவனே ! உனக்கு உண்மைசொல்லுகிறேன். நான்சொல்லுவதைக்கேள். மனத்தினால் கணவனைவிரும்பிக்கொண்டி வாக்கினால்மாத்திரம் வேறாகப்பேசி இந்த அழகியசகுந்தலை போக விரும்பாமலிருக்கிறாள். ஆதலால், குழந்தாய் ! இவளை அழைத்துக் கொண்டுபோ. பெளரவனே ! ரிஷிகளுடன் கூடப்போவதற்கு நீ சக்தியுள்ளவன்’ என்று ஸர்வதமனைநோக்கிச் சொல்லிவிட்டி, பிறகு, கண்ணுவர் சிஷ்யர்களைப்பார்த்து, ‘உயர்ந்தலக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்திய இந்தச்சகுந்தலையைப் புத்திரர்களுடன்கூடச் சீக்கிரத்தில் இந்த ஆராமத்திலிருந்து பர்த்தாவின் ஸமீபத்திற்கொண்டு போய்விடுங்கள். பெண்கள் தம்மைச்சேர்ந்த உறவினர்களிடம் வெகு காலம் வலிப்பது புகழையும் ஒழுக்கத்தையும் தர்மத்தையும் கெடிக் கும். அதில் எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஆதலால், சீக்கிரம் கொண்டு போய்விடுங்கள்’ என்றார். கசியபகுலத்தில் பிறந்த கண்ணுவரால் முறைப்படி கௌரவிக்கப்பட்ட தன்புத்திரானைக்கண்டு சகுந்தலை கண்ணுவரிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டு சந்தோஷமடைந்தாள். கண்ணுவர் ‘கணவனிடம்செல்’ என்று பலமுறை சொன்னதைக்கேட்டு அந்தப் பூருவம்சத்துக் குமாரன் ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று கண்ணுவருக்குச் சொல்லித் தந்தாயாரைப்பார்த்து, ‘அம்மா ! நீ ஏன் தாமதிக்கிறாய்? ராஜாவின்கீட்டுக்குப் போவோம்’ என்றுசொன்னான். மஹாத்மாகிய துஷ்யந்தனுடையமனைவியான அந்தச்சகுந்தலையைப்பார்த்து இவ்வாறுசொல்லிக் கண்ணுவரிஷியின்பாதங்களில் வந்தனஞ்செய்து அந்தக்குமாரன் போவதற்கு விரும்பினான். சகுந்தலையும் பிதாவுக்கு வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பிப் பிரதக்ஷிணம் செய்து, ‘நான் எனது பிதாவென்பதனால் தெரியாமல் விரோதமாகச் சொல்லியிருந்தாலும், பொய் சொல்லியிருந்தாலும், செய்யத்தகாததையும் உமக்குப் பிரியமாயிராததையும் செய்திருந்தாலும், அதை நீங்கள் க்ஷமிக்கவேண்டும்’ என்று பிதாவுக்குச்சொன்னாள். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட ரிஷி ஒன்றும் சொல்லாமல் தலைகுனிந்து நின்றார். கண்ணுவர் ரிஷியாயிருந்தும் மானிடத்தன்மையினால் கண்ணீர் சொரிந்தார். கண்ணுவமுனிவர் ஜலபக்ஷணஞ் செய்கிறவர்களும் வாயுபக்ஷணம் செய்கிறவர்களும் சருகுபக்ஷணஞ் செய்கிறவர்களும் காய்கிறுங்குநீர்ப் புசிக்கிறவர்களும்மாயி ஆதிதேந்திரியர்களும், இவ்வீரத்தவர்களும், நரம்புர்குகளாக இருப்பவர்களும், சிறந்ததவமுள்ள

* பெண்ணின் புதரன்.

† புத்ரனுடைய புதரன்.

வர்களும், மரவுரிகள் தோல்கள் தரித்தவர்களும், சிலர் ஜடைதரித்தவர்களும், சிலர் சிரோமுண்டனம்செய்துகொண்டவர்களுமான ரிஷிகளை அழைத்துச் சகுந்தலையினிடத்துள்ள அன்பினால் பின்வருமாறு சொல்லலானார் :

‘புகழ்பெற்ற இந்தப்பெண் என்னால் எப்போதும் வாலனைசெய்யப்பட்டவள்; வனத்திற்பிறந்தவள்; வனத்தில் வளர்ந்தவள்; இவள் ஒன்றும் அறியாள். நீங்களெல்லாரும் ஆஸ்ரமத்திலிருந்து இவ்வளையழைத்துக்கொண்டு கஷத்திரியன்வீட்டுக்கு வழியோடே போகவேண்டும். பிராமணர்களே! இதற்கு இரண்டு *யோஜனை தூரத்தில் பிரதிஷ்டானமென்னும் நகரமிருக்கின்றது. பிரதிஷ்டான நகரத்தில் சகுந்தலையின் புத்திரனுக்குக் கூடஸ்தனாகிய புருரவள்ளன்மும் ராஜா ஊர்வசியுடன்சேர்ந்து முன்னே வெருகாலம் இருந்தான். ஜலக்கரைகளும் காடுகளுமுள்ளதும் தனதான்யங்கள் நிரம்பினதுமாகிய அந்த உயர்ந்தநகரம் கங்கையமுனைகளின் ஸங்கமத்தில் இருக்கின்றது. தப்போதனர்களே! ஸங்கமத்திற்குச் சென்று அதில் ஸ்நானஞ்செய்து அக்நிஹோத்ரஞ் செய்துவிட்டு, கீரைகளையும் கிழங்குகளையும் காய்களையும் புஜித்துத் திரும்பிவாருங்கள். பிராமணர்களே! புசிக்காவிட்டால் வழிநடப்பதனால் சிரமமுண்டாகும்’ என்றார். சிறந்த மகிமையுள்ள அந்த ரிஷிகளெல்லாரும் ‘அப்படியே’ என்று சொல்லிச் சகுந்தலையை முன்னிட்டிக்கொண்டு துஷ்யந்தனுடைய நகரத்திற்குப் புறப்பட்டனர். தாமரைப் புஷ்பங்களைப்போன்ற கண்களையுடையவனும் தேவதைக்கொப்பானவனுமாகிய அந்தச் சகுந்தலாபுத்ரனையும் சகுந்தலையையும் அழைத்துக்கொண்டு தர்மத்தில் அன்புள்ள ரிஷிகள் வனத்திலிருந்து துஷ்யந்தன்வவிற்கும் அழகான பட்டணத்துக்குப் போயினர். அவர்கள் வனங்களையும், நதிகளையும், குன்றுகளையும், மலையுருவிகளையும், குகைகளையும், மலைச்சரிவுகளையும், தேசங்களையும், நகரங்களையும், பரிசுத்தமான ரிஷியாஸ்ரமங்களையும் கூடந்து சளைப்பில்லாமல் மெல்ல மத்தியான்னவேளையில் பிரதிஷ்டான நகரஞ்சேர்ந்தனர். இளையின் புத்ரனாகிய புதனுக்காக இந்திரனால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டதும், அகழிகளாலும் அனேகம் உதவிக்கட்டிடங்களோடுகூடிய பிரதானமான பிராகாரங்களாலும் பிரங்கிகளாலும் சக்கரயந்திரங்களாலும் காக்கப்பட்டதும், எதிரிகளால் அணுக முடியாததும், தனவான்கள்வீடுகளும் ராஜக்ருஹகங்களும் நெருங்கியதும், பலவகையான வியாபாரப் பொருள்களினால் அலங்கரிக்கப்

* யோஜனை = எட்டுமையில்.

பட்டதும், அழகிய மண்டபங்களும் ஸபைகளும் தண்ணீர்ப்பந்தல்களும் நிரம்பினதும், நேராக வகுக்கப்பட்ட பெரிய விசாவமான ராஜ மார்க்கத்தினுற் சோதிப்பதும், கைலைமலையின் சிகரம்போன்ற கோபுரங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், மங்களாலங்காரங்களோடு கூடிய வாயில்களாலும் மேல்வளைவுகளாலும் அவற்றின் ஸ்தம்பங்களாலும் விளங்குவதும், பூந்தோட்டங்களும் மாஞ்சோலைகளுமுடையதும், மேகலைபோன்ற பிராகாரத்தையுடையதும், அனேகம் தாமரைத்தடாகங்களாலும் தோட்டங்களாலும் சூழப்பட்டதும், எல்லாவருணத்தாரும் ஆஸ்ரமத்தாரும் தங்கள் தங்கள் கடமைகளிலிருந்துகொண்டு நித்தியோத்ஸவத்துடன் சந்தோஷமாக இருக்கப்பெற்றதும், தனதானியங்களும் சிறந்த ரத்தனங்களும் மிகுதியாக இருப்பதனால் ஸந்தோஷமடைந்த ஜனங்களையுடையதும், எப்போதும் யஜ்ஞமும் அக்ரிஹோத்ரமுஞ் செய்துகொண்டு அகாரியம்செய்வதை விலக்கினவரும் கொடிப்பதை இயல்பாக உடையவரும் தயையுள்ளவரும் மாவத்துக்கு அஞ்சினவரும் ஸ்வர்க்கலோகத்தை ஜயிக்க விரும்பினவருமான அநேக வித்துவான்களையுடையதுமாகிய இரண்டாவது இந்திரலோகம்போன்ற அந்தப்பிரதிஷ்டானநகரியைச் சேர்ந்தனர்.

திரவியக் குவியல்கள் நிறைந்ததும் இந்திரனுடைய க்ருஹத்துக்கொப்பானதுமான ராஜாவின் அரண்மனை அந்த நகரத்தின் நடுவிலிருந்தது. அந்த அரண்மனையின் நடுவிலே பலவகைரத்தனங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓர் உயர்ந்த ஸபையிருந்தது. அந்தஸபையில் எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு, பிராமணர்களாலும் க்ஷத்திரியர்களாலும் மந்திரிகளாலும் சூழப்பட்டி, *ஸூதர்களாலும் † மாகதர்களாலும் ‡ வந்திகளாலும் ஸ்துதிசெய்யப்பட்ட அந்த அரசர்க்கரசனான ராஜரிஷி இருந்தான். வியவஹாரத்திற்காக வந்தவாதிப் பிரதிவாதிக்கள் அப்போது வந்து வியவஹாரத்தை முடித்துக்கொண்டு போனபிறகு அந்த ராஜா ஸுகமாகவீற்றிருந்தான். அந்தக்காலத்தில் நிமித்தம் தெரிந்த அம்மஹரிஷிகள், பக்ஷிகள் கூவினதைக் கேட்டு, 'சகுந்தலேயே! நமக்கு நல்ல நிமித்தங்களாகின்றன. இவை நம்முடைய காரியம் லித்திப்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. நிச்சயமாக நீ ராஜபத்தினியாகப்போகிறாய். உன்புத்திரன் இன்றையத்தினமே யுவராஜாவாகப்போகிறான்' என்றனர். வாத்தியங்களின் முழக்கங்களினால் ஒலி நிரம்பின தலைமையான அரண்மனைவாயிலில் சகுந்தலேயை முன்னிட்

* பெளராணிகர்கள். † ராஜவம்சக்கிரமத்தைப் பாடுகிறவர்கள்.

‡ கடடியம் கூறுகிறவர்கள்.

டுக்கொண்டு அம்மஹரிஷிகள் பிரவேசித்தனர். பார்ப்பவர்கள் பிரவேசிக்கின்றராஜபுத்திரனைச் சிலாடித்தனர். அந்தப்பூருவம்சகுமாரன் தலைக்கோட்டைவாயிலில் புகும்போதே மகிழ்ச்சியுடன் தன்னை இந் திரலோகத்திலிருப்பவரை நனைத்தான். பாரதரே! பட்டணத்து ஜனங் களனைவரும் ராஜகுமாரனைப்பார்ப்பதற்காக ஒருவரை ஒருவர் அழைத் துக்கொண்டு அங்கே வந்துசேர்ந்தனர். 'இவள் இந்த ஜனங்களின் முன் தேவதையாகிய ஸ்ரீதேவியே வந்ததுபோலவும், ஜயந்தனென் னும் புத்திரனுடன் இந் திரலோகத்திலிருந்து இந் திராணியேவந்தது போலவும் சோபிக்கிறாள்' என்று சொல்லி, அந்த ஜனங்களெல்லாரும் சேர்ந்து தேவதைகளைப்போன்ற ரூபமுள்ள அம்மஹரிஷிகளை வந்த னஞ்செய்து, 'இப்போது எமது ஜன்மம் ஸபலமாயிற்று. சூரியனைப் போன்ற தேஜஸையுடைய இம்மஹரிஷிகளைக்கண்டு நாம் க்ருதார்த் தராடோம்' என்றனர். இவ்வாறு சொல்லி, சிலர் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பார்வறுபுத்திரராகிய குமார்க்கடவுளைப்போன்ற அந்தத்தாமரைக்கண் ணனாகிய ராஜகுமாரனை அதுஸரித்துச் சென்றனர். சகுந்தலையின் குமாரனைப் பார்ப்பதற்காக வந்தவர்களில் சிலமூடர்கள் கிருஷ்ண ஜினம் போர்த்துக்கொண்டிருந்த ரிஷிகளைப்பார்க்க விரும்பாமல், 'விகாரரூபமுள்ள இவர்கள் நாகரிக்களுக்குப் பிசாசுகளைப்போலக் காணப்படுகின்றர். ஸந்தியாகாலம் வராமலிருக்கும்போதே பிசாசங் கள் இந்த உயர்ந்தநகரத்தில் பிரவேசிக்கின்றனவே!' என்று சொன் னார்கள். பசிமினாலும் தாகத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டவர்களும், களை த்தவர்களும், மரவுரியையும் தோலையும் தரித்தவர்களும், தோலும் எலும்புமாக இருப்பவர்களும், மாம்ஸபில்லாதவர்களும், ரம்புக்கோ வைகளாக இருப்பவர்களும், சிவந்தகண்களும் செம்பட்டை நிற மான ஜடைகளும் நீண்டபற்களுமுடையவர்களும், வயிறு ஒட்டின வர்களும், தலையில்வந்திரமில்லாதவர்களும், கைகளைத் தூக்கினவர்க ளுமாகிய அவர்களைக்கண்டு பட்டணத்து ஜனங்கள் பரிஹாஸம்செய் தனர். இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருந்த அந்த ஜனங்களின் சொல் லைக்கேட்டு அந்த மஹரிஷிகள் ஒருவரை ஒருவர் அழைத்துப் பின் வருமாறு சொல்லலாயினர்.

'ஸத்யவாநியான பகவானாகிய கண்ணுவர் சொன்னசொல்லை நாம் செய்யாமற்போடோம். இந்த நகரப்பிரவேசம் செய்யத்தகா தென்பது அஸநுடையகட்டளை. தூர்ஜனர்கள் மிகுநியாயுள்ள நக ரத்தில் நாம் ஏன் பிரவேசிக்கவேண்டும். பற்றுக்களை ஒழித்தரிஷி களுக்கு நகரத்தில் என்னகாரியம்? ஆதலால், கங்கையும் யமுனையும்

சேருகிற இடமாகிய வனத்துக்குப்போவோம்' என்றுசொல்லி அந்த ரிஷிக்கூட்டங்கள் வந்தவழியே திரும்பிப்போயின.

தொண்ணூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ ப ர் வ ம். (நோடர்ச்சீ.)

(வந்த சகுந்தலையைத் துஷ்யந்தன் நிராகரிப்பது.)

அந்தச் சகுந்தலை ரிஷிக்கூட்டங்கள் திரும்பிப்போவதைக் கண்டு கையினால்புத்திரனைப்பிடித்துக்கொண்டு தாய்தந்தைகள்விட்டு விட்ட குழந்தைகள் எப்படி அழுமோ அப்படி அழுதுகொண்டிருந்தாள். அந்தப்பிராமணர்கள் மறைந்துபோனபின், துயரப்பட்டிக் கொண்டிருந்த சகுந்தலை தைரியத்தை அடைந்து புத்திரனையே துணையாக அழைத்துக்கொண்டு ராஜமாரக்கத்தினால் மெல்லமெல்லச் சென்றாள். ராஜமாரக்கமாகச் செல்லும் அந்தக்குமாரன் முன்பார்க்க காத தனிகர்க்ருஹங்களையும் ராஜக்ருஹங்களையும் தேவாலயங்களையும் விசித்திரங்களான உயர்ந்த ஸபைகளையும் விருப்பத்துடன் பார்த்து வியப்புற்றான்.

நடையினால் அன்னத்தையும், குரலால் குயிலையும், முகத்தால் சந்திரனையும், ஒளியால் லக்ஷ்மியையும், புன்னகையினால் குருக்கத்தி மலரையும் ஒத்திருப்பவளும், மலர்மகளே கையிலேந்திய தாமரைப் புஷ்பமாகிய அடையாளத்தை நீக்கிவந்தவள் போன்றவளும், தாமரை இதழ்போன்ற அகன்ற கண்களையுடையவளும், தாமரைப்பூவிலுள்ள காயும் உருக்கினதங்கமும்போன்ற நிறமுள்ளவளுமாகிய அந்தச்சகுந்தலையைக்கண்டு எல்லாஜனங்களும் 'இவள் கைக்குள்ளடங்கும் இடையுள்ளவளும், அழகிய கூந்தலுள்ளவளும், நெருங்கிய ஸ்தனங்க ளுள்ளவளுமாக இருக்கிறாள். இவளுடைய நிதம்பம் மிகவிசாலமாயிருக்கிறது. தொடைகள் யானைத்துநிக்கைக்கொப்பானவை. கால்கள் உயர்ந்தும் உள்ளங்கால்லிவந்தும் பூமியில் நன்றாகப் பநிற்த்துமிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட ரூபமுள்ள இவள் ஸ்வர்க்கலோகத்திலிருந்து வந்தவள்போலிருக்கிறாள்' என்று சொன்னார்கள். துஷ்யந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்களனைவரும் இவ்வாறாகவே நினைத்தனர். 'இவன் ஸிம்மம்போன்ற பார்வையுடையவன்; ஸிம்மம்போன்றபற்களுடையவன்; ஸிம்மம்போன்ற தோள்களையுடையவன்; ஸிம்மம்

போன்ற மார்பையுடையவன்; வலிமம்மத்துக்கொப்பான பலமுள்ளவன்; வலிமம்மப்போல் தீரமாக நடப்பவன்; பருத்ததோள்களை யுடையவன்; நீண்ட கைகளை யுடையவன்; விசாலமான மார்பையுடையவன்; * குடைவடிவமான தலையுள்ளவன்; வளர்ச்சியுள்ளவன்; உள்ளங்கை உள்ளங்கால்கள் சிவந்தவன்; சிவந்தவாயுள்ளவன்; தூந்துழி வாத்தியத்துக்கொப்பான த்வணியுள்ளவன்; ராஜலக்ஷணங்களுள்ளவன்; ராஜலக்ஷமி இவனிடத்தில் காணப்படுகிறான். தோற்றத்தினாலும் அழகினாலும், சரீரத்தினாலும், ஸாமர்த்தியத்தினாலும் துஷ்யந்தனுக்கு ஸமானமாக இருக்கிறான். இவன் யாருடைய புத்திரனாக இருக்கலாம்? என்று சகுந்தலையின் புத்திரனுடைய குணங்களைப்பற்றியும் அந்தஜனங்கள் அடிக்கடி பேசினர். இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு அவர்களெல்லாரும் ஆயிரக்கணக்காகச் சிலாங்கத்தனர். ஆண்பெண்களனைவரும் ஊகித்துப் பேசிக்கொண்டனர். பந்துக்களைப்போல் அன்புடன் சகுந்தலையின் பின் சென்றனர். நகரத்து ஜனங்களினுடைய அந்தச்சொல்லைக் கேட்டுக்கொண்டு அந்தராஜகுமாரியான சகுந்தலை ஒன்றும்பேசாமல் ராஜமானிகையில் வாயிலையடைந்து தன்காரியம் பெரிதாயிருப்பதுபற்றி உடனே மனம்சோர்ந்து சிந்தையுற்றாள். ஜனமேஜயராஜாவே! வெட்கத்தினால் உடம்பு குன்றி, 'என்காரியத்திற்காக வெட்கமில்லாமல் ராஜாவின் எதிர்ப்பின்று என்ன சொல்வேன்?' என்று சிந்தையுடன் சொல்லிக்கொண்டு வருத்தமுற்றவளான அந்தச்சகுந்தலை, ராஜாவினிடம்சென்று தெரிவித்தபிறகு, உள்ளே அணுகப்பட்டாள். பாலகுரியன்கொப்பான ஒளியுள்ள அந்தக் குமாரனுடன் சகுந்தலை வலிமமானத்தினிருக்கும் இந்திரனுக்கொப்பான சத்தியுள்ள ராஜாவைப்பார்த்துத் தலைவணங்கி மிகுந்த சந்தோஷத்தையடைந்து நியாயப்பிரகாரம் ராஜாவுக்கு மரியாதை செய்து தன் புத்திரனைப்பார்த்து, 'நியமம்நவரூத உன் பிதாவாகிய ராஜாவுக்கு வந்தனஞ்செய்' என்று சொன்னாள். அவள் இவ்வாறு புத்திரனுக்குச் சொல்லி நாணத்தினால் தலையெறிந்து, அங்கேயே தூளைக்கட்டிக்கொண்டு நின்று ராஜாவைப்பார்த்து, 'தயையெய்யுங்கள்' என்று சொன்னாள். சகுந்தலையின் புத்திரனும் ராஜாவைமஸ்கரித்துக் கைகடப்பிக்கொண்டு ஆனந்தத்தினால் மலர்ந்தகண்களுடன் ராஜாவையே நோக்கினின்றான். அந்தத் துஷ்யந்தன் தர்மமான புத்தியினால் சிந்தித்துக்கொண்டு, 'உத்தமஸ்திரீயே! நீ வந்த காரியமென்ன? சொல்; சந்தேகமில்லாமற் செய்யேன். புத்திரனுள்ளவன்

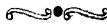
* நடுயார்ந்து பக்கங்கள் தாழ்த்தியுள்ளதென்பது கருத்து.

விஷயத்தில் சொல்லவேண்டிமா?' என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டுச் சகுந்தலை சொல்லவானான்: 'மகாராஜாவே! புருஷர்களில் உத்தமரே! நான்சொல்லப்போவதைத் தயையெய்து கேளும். ராஜாவே! வீரரே! இவன் என்னிடம் உமக்குப்பிறந்த புத்திரன். ஆதலால், ராஜாவே! உமதுபுத்திரனை நீர் யெவ்வராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்யக்கடவீர். உத்தமபுருஷரே! அந்த ஆஸ்ரமத்தில் நீர் சொன்னபடி நடந்துகொள்ளும். வீரரே! முன்னேகண்ணுவருடைய ஆஸ்ரமத்தில் நீர் என்னுடன் சேர்ந்தபோது செய்தபிரதிஜ্ঞையையினைத்துப்பாகும்' என்று சொன்னான்.

ஜனமேஜயரே! வேறு ஸ்திரீகளுடைய போகத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்ட அந்தத் துஷ்யந்தனுக்குச் சகுந்தலையும் அவள் புத்திரனும் * மனத்திலுள்ளே மறைந்துபோயினர். அவன் அப்போது புத்திரனுடன் வந்த அந்தப் புன்னகையுள்ள சகுந்தலையை மனத்துக்குள்வைத்து உள்ளன்புடன் நெடுநேரம் சந்தோஷமடைந்துகூந்தான். அந்தராஜா அவன்சொல்லீலக் கேட்டபின், அவருடைய நினைவையடைந்தும், 'அன்புள்ளவளே! உன்னுடைய சேர்க்கையைப்பற்றி எனக்கு நினைவில்லை. (நான் விவாகம் செய்துகொள்ளாமல்) வீணாக ஸ்திரீசங்கமம்செய்யமாட்டேனென்பது என்னுடைய நிச்சயம். அழகியவளே! உன்னுடன் சேர்க்கையைப்பற்றி 'எனக்கு நினைவில்லை. அறம்பொருளின்படம் மூன்றிலும் எனக்கு உன்னுடன் சம்பந்தமிருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. சென்றாலும் செல்; நின்றாலும் நில்; வேறென்ன விரும்புகிறாயோ அதையும் நீ செய்யலாம். உன் இஷ்டம்' என்றான்.

தொண்ணூற்றொட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சகுந்தலைக்கும் துஷ்யந்தனுக்கும் நடந்தநிவாதம்.)

உயர்ந்தமனமுள்ள சகுந்தலை அவனால்தவ்வாறுசொல்லப்பட்டிவெட்கமுற்று, துக்கத்தினால் பிரஜைகுதப்பினவள்போலாகித் தூண்டோல் அசைவற்றுநின்றாள். படபடப்பினாலும் கோபத்தினாலும் கண்கள் சிவந்து உதிகளினிடமும் துடித்துக்கொண்டு பார்வையினால் எரிக்கின்றவள்போல ராஜாவைக் குறுக்காக நோக்கினாள். கோபத்

* அவன் அவர்களை மறந்தான்.

தினால் தூண்டப்பட்ட அபிப்பிராயத்தைமறைத்துத் தபவினால் சம்பாதிக்கப்பட்ட மகிமையை அப்போது அடக்கிக்கொண்டாள். சற்று நேரம் சிந்தித்து விசனமும் கோபமும்கொண்டு பார்த்தாவை நோக்கி நியாயத்தைவிடாமல் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினாள் :—

‘மஹாராஜாவே! நீர் அறிந்திருந்தும் ஸாதாரணமான அற்ப மனிதனைப்போல் அறியேனென்று ஏன் இப்படி அஞ்சாமற்பேசுகிறீர்? நீர் சொல்வது சத்தியமென்பதும் பொய்யென்பதும் உமதுமனத்துக்கேதெரியும். நற்சாக்ஷியான உமதுமனத்தை நீரே அவமானம்செய்கிறீர். ஐயோ! எவனொருவன் ஒருவகையாக இருக்கிறமனத்தினை அதற்கு மாறானவகையில் காண்பிக்கிறானே (அவன்) தன்னைத் திருடிக்கொண்ட அந்தத்திருடனை செய்யாதபாபம் என்ன இருக்கிறது? ‘நான் ஒருவனாயிருக்கிறேன்’ என்று நீர் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர். உமது மனத்துக்குள் மறைந்திருக்கும் ஆதிபருஷனாகியகடவுளை நீர் அறியவில்லை. எவன் பரமகாரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறானே அவனருகில் நீர் புயத்தைச்செய்கிறீர். எப்போதுகூட பொய்யைவிட்டவர்களாகிய ஸத்தபருஷர்களனைவர்க்கும் நன்மை மக்கூக்காரணமானதும் துன்பத்தைச் செய்யாமலிருப்பதும் தர்மமொன்றுதான். ஒருவன் பாபத்தைச்செய்து தன்னை யாரும் அறியவில்லையென்று நினைக்கிறான். தேவர்களும் அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவும் அவனைப் பார்த்திருக்கின்றனர். சூரியனும் சந்திரனும் வாயுவும் அகநீயும் ஆகாயமும் பூமியும் ஜலமும் தன்மனஸும் யமனும் பகவும் இரவும் இரண்டி ஸந்திகளும் தர்மதேவதையும் மனிதனுடைய நடையை அறிவின்றனர். செய்யுங்கருமங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் தன் ஹிருதயத்திலுள்ள ஜீவாத்மா எவனுக்குத் திருப்தியாகிறானே அவனுடையபாபத்தைச் சூரியபுக்திரனாகியயமன் விலக்கிவிடுகிறான். தூராத்மாவாகிய எந்தமனிதனுக்குத் தன்ஆத்மா திருப்தியாகவில்லையோ அந்தப்பரமகாரியம்செய்கிற நிர்ப்பாக்கியனை யமன்பயமுறுத்துகிறான். எவன் தானாக ஆத்மாவை அவமதித்து மனத்தை வேரூக்கக்காண்பிக்கிறானே அவனுக்குத் தேவர்கள் நன்மைசெய்வதில்லை. அவனுக்குத் தன்ஆத்மாவே உதவவில்லையே. பதிவீரதையாகிய என்னைத் தானாக வந்தாளென்று இவ்வாறு அவமதிக்கவேண்டாம். மரியாதைக்குரிய பாரியையாகிய நான் ஸ்வயமர்கவே வந்திருக்கையில் நீர் மரியாதை செய்யாமலிருக்கிறீர். எதற்காக நீர் நாதோடிசையப்போல் ஸபையில் என்னை அனாதரவுசெய்கிறீர்? நான் இப்போது யாரும்ல்லாத இடத்தில் முறையிடவில்லை. நான்சொல்வது உமக்குச்செவியிற்பட

வில்லையா? துஷ்யந்தரே! வேண்டுகின்ற என்னுடையசொல்லீநீர்செய்யாவிட்டால் உமது தலை இப்போதே நூறுதுணுக்குக்களாக வெடித்துப்போம். புருஷன் தன்மனைவியின் தர்ப்பத்திற்புகுந்து அவளிடத்தில் அவன்மறுபடியும் ஜனிக்கிறான். அப்படி ஜனிப்பதினால்தான் புராணங்கள் தெரிந்தகவிதளும் ரிஷிகளும் அவனை ஜாயையென்று அறிந்திருக்கின்றனர். சாஸ்திரோத்த கருமங்களைச்செய்கிற புருஷனுக்கு எந்த ஸந்திஉண்டாகிறதோ அந்தஸந்தி, அவனுடையமுன்னிறந்ததுபோன பிதாமஹர்களை (த்தன்னாலும்) தன்சந்ததியினாலும் கரையேற்றுக்கின்றது. புத்தான் பிதாவை, 'புத்' என்னும் நகத்திரிருந்து கூப்பாற்றுவதனால் புத்தரென்று பெயருள்ளவகை முன்னமேபிரம்ம தேவரால் கூறப்பட்டிருக்கிறான். புத்திரனால்புண்ணியலோகங்களை ஒருவன் வசப்படுத்துகிறான். புத்திரனுடைய புத்திரனால் அழிவில்லாமையை அடைகிறான். அதன்பின்,பெளத்திரனுடையபுத்திரனால் இவன் முன்னோர்கள் ஆனந்திக்கின்றனர். எவன் வீட்டுவேலையில் தேர்ந்தவனோ அவன் பாரியை; எவன் ஸந்தியுள்ளவனோ அவன் பாரியை; எவன் கணவனை உயிராக நினைப்பவனோ அவன் பாரியை; எவன் கற்புடையவனோ அவன் பாரியை; பாரியையென்பவன் புருஷனுடைய ஒருபாதியாவான். பாரியை மிஷ்சிறந்த *ஸகா; பாரியை அறம்பொருளின்பமாகிய மூன்றுபுருஷார்த்தங்களுக்கும் காரணம். பாரியையுள்ளவனே சுற்றங்களுள்ளவன்; பாரியையுள்ளவர்களே † கிரியைகளுள்ளவர்கள்; பாரியையுள்ளவர்களே க்ருஹஸ்தர்கள்; பாரியையுள்ளவர்களே ஸுகமுள்ளவர்கள்; பாரியையுள்ளவர்களே ஸம்பத்துள்ளவர்கள். இன்சொற் சொல்லுகின்ற பாரியைகன்சகஸ்ய சாலத்தில் கினைகிதர்களாகவும், தர்மகாரியங்களில் ‡ தந்தைகளாகவும், கஷ்டப்படும்தோது நாய்களாகவும், வழிநடக்கும்போது காடுகளிலேயும் ஆலுதலாகவும் இருக்கின்றனர். எவன் பாரியையுள்ளவனோ அவனை நட்பிக்கைக்குரியவன். ஆதலால், பாரியை முழுகிய மான ஆதரவு. ஜீவித்திருக்கும்போதும் இறந்துபோனபோதும் கஷ்டங்களில் ஸகாயமின்றி அகப்பட்டபோதும் பதிவ்ரதையானபாரியை ஒருத்திமட்டுமே பர்த்தாவைவிடாமல் அதுஸரிக்கிறான். முதலில் இறந்துபோன மனைவி தன்கணவனுக்குப் பரலோகத்தில் காத்திருக்கிறான். முன்னிறந்த கணவனைக் கற்புடையமனைவி பின்னையும் அனுஸரிக்கிறான். ராஜாவே! இந்தலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் பாரியை

* துணை.

† யஜுராகாரியங்கள் செய்யத்தக்கவர்.

‡ ஹிதம்சொல்லுகிறவர்கள்.

யைக் கணவன் அடைகிறான். இந்த லோகத்தில் பாரியை தேகத்தை வளர்ப்பதற்குரியவன்; ஸ்வர்க்கலோகம்செல்லுகிறவனுக்குக் கட்டுஸாதம் போன்றவன். இந்தக்காரணத்தினாலேதான் பாணிக்கிரகணம் சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தானே தன்னால் ஜனித்துப் புத்திரானுகிரகனென்று தெரிந்தவர் சொல்லுகின்றனர். ஆதலால், கணவன் புத்திரனுக்குத்தாயாகிய தன்பாரியையைத் தாயைப்போல் பார்க்கவேண்டும். எல்லாருக்கும்புத்திரனென்பவன் தன்னுடையஆத்மாவேதான் என்று சொல்லுகின்றனர். நடையும் உருவமும் செய்கையும் சூழிகளும் லக்ஷணங்களும் பிதாக்களிடம் எவ்வாறாகக் காணப்படுகின்றனவோ அப்படியே புத்திரர்களிடமும் இருக்கின்றன. புத்திரர்களுக்குப் பிதாவின்சம்பந்தத்தினாலேதான் நல்லவையும் கெட்டவையுமானவழக்கங்களும் குணங்களும் செய்கைகளும் உண்டாகின்றன. பிதாவானவன் தன் பாரியையினிடத்தில் உண்டாக்கப்பட்ட தன்புத்திரனைத் தன் முகத்தைக் கண்ணாடியிற் பார்ப்பதுபோல் பார்த்து, புண்ணியஞ்செய்தவன் ஸ்வர்க்கலோகம் சென்று ஆனந்தமடைவதுபோல் ஆனந்தமடைகிறான். பதிவ்ரதைகளைப்போல் வேஷநாரிகளான ஸ்திரீகள் அன்னியபுருஷனுடைய கர்ப்பத்தை வாங்கிக்கொள்வதனால் தங்கள் பர்த்தாக்களின் குலங்களையும்ழித்துத் தாங்களும் கொடியநாகம் புகுகின்றனர். தம் பாரியையிடம் அவள் நீனைத்தபடி பரபுருஷர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட புத்திரர்களைத் தமதுபுத்திரர்களென்று ஜனங்கள் நீனைக்கின்றனர். அவர்கள் புத்திரர்களாயிருந்தும் சத்துருக்களேயாவார். அவர்கள் த்வேஷம் செய்வார்கள்; சொன்னதைச் செய்யார்; மாறாகச்செய்வார்; பிதாவும் அவர்களை வெறுப்பான். 'ராஜாவே! தனக்குப் பிறந்தவன்விஷயத்தில் அவ்வாறில்லை. புத்திரன் தன்னை உத்பத்திசெய்த பிதாவைப் பகைக்கமாட்டான். அவ்வாறே உத்பத்திசெய்த பிதாவும் புத்திரனைப் பகைக்கமாட்டான். ஆதலால், தானே புத்திரனாக இருப்பன். மனத்துயரங்களாலும் மிகுதியான நோய்களாலும் வருந்திக்கொண்டிருக்கும் ஜனங்கள், கோடைக்காலத்தில் தாபமடைந்தவர் தண்ணீரில் ஆறுவதுபோல், தங்கள் மனைவிகளிடம் ஆறுகின்றனர். தூரதேசம்போய் இளைத்துப் பலஹீனர்களாய் அழுக்கடைந்த வஸ்திரங்களோடுகூடிய மனிதர்களும் தங்கள் மனைவிகளைக்கண்டு, தரித்திரர்கள் தனலாபமடைந்து மகிழ்வதுபோல மகிழ்கின்றனர். அறிவுள்ளவன் தன் ஸகமும் சந்தோஷமும் தர்மமும் தன் பாரியைகளிடமிருப்பதை ஆராய்ந்து அவர்கள் தனக்குப் பிரியமில்லாத சொற்சொன்னாலும்

அவர்களுக்குப் பிரியமில்லாத சொல்லீச் சொல்லலாகாது. ஸ்திரீ தன்னில் பாதிசென்பது வேதவாக்கியம். அவள் இவனுடைய தனத்தையும் ஸந்ததிகளையும் தேகத்தையும் உலகவாழ்க்கையையும் தர்மத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் ரிஷிகளையும் பிதிர்க்களையும் காப்பாற்று கிருள். பரிசுத்தமான ஸ்திரீகள் தாம் உத்தபத்தியாகும் நிலமாக இருக்கின்றனர்; எப்போதும் விடாதவர்கள். ஸ்திரீகளின்றிச் சந்ததியை உண்டிபண்ணுவதற்கு ரிஷிகளாலேயும் எப்படி முடியும்? தேவர்களுக்கும் தங்களை உத்தபத்திசெய்விப்பதற்கு ஸாமர்த்தியமேது? உலகங்களில் எல்லாமறிந்தவனுக்கும் ஸ்ருஷ்டிசெய்வது ஸ்திரீகளிடம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சண்டாள ஸ்திரீகளிடத்திலும்கூட ரிஷிகளுக்குப் பிறந்தசிலர் ரிஷிகளாக இருந்திருக்கின்றனர். புதல்வன், புரண்டி தரையிலுள்ளமண் உடம்பில் படிந்தபடி தந்தையின் அங்கத்தைத் தழுவிக்கொள்வானால் அதைக்காட்டிலும் சிறந்தது என்ன இருக்கிறது? அப்படிப்பட்ட பிதாவாகிய நீர், விருப்பத்துடன் கிட்டவந்து கடைக்கண்ணினால் பார்க்கின்ற இந்தமானியான புத்திரனை எதற்காக அனாதாவுசெய்கிறீர்? ஏறும்புகளும் தங்கள் முட்டைகளை எடுத்துக் கொண்டு போகின்றன; விட்டுவிடுவதில்லை. நீர்மட்டும் இவ்விதமான புத்திரனை எல்லாவகையிலும் ஆதரிக்காமலிருப்பது ஏன்? என்னிடத்தில் பிறந்த உமதுபுத்திரனை நீர் எப்படி எடுக்காமலிருக்கலாம்? காக்கைகளும் குயில்களின் முட்டைகளைத் தம்முட்டைகளென்று நினைத்து வளர்க்கின்றன. எல்லாம் தெரிந்தநீர் இப்படிப்பட்ட புத்திரனை ஏன் மதிக்காமலிருக்கிறீர்? பொதியமலையிலுண்டான சந்தனம் மிகக்குளிர்ச்சியென்று சொல்லுகின்றனரே! அந்தச் சந்தனத்தைக் காட்டிலும் தன்குழந்தையைத் தழுவுவது மேற்பட்டதாகும். தன்பிள்ளை குழந்தைப்பருவத்தில் கட்டிக்கொள்ளும்போது அவனைத் தொடுவது எவ்வாறு இனிமையாக இருக்குமோ அவ்வாறு நல்லவஸ்திரங்கள் படுவதும் ஸ்திரீகளைத் தழுவுவதும் ஜலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வதும் ஸுகமாகவிரா. புத்திரன் மேலே தொடுவதைப் பார்க்கிலும் அதிக இனிய ஸ்பர்சம் உலகத்தில் இல்லை. பார்வைக்கு இனியவனாகிய இறந்தப்புத்திரன் உம்மைக் கட்டிக்கொண்டு தொட்டிம். மனிதர்களுக்குள் பிராமணன் சிறந்தவன். நாலுகால்களுள்ளவற்றுள் கோ சிறந்தது. பூஜிக்கத் தக்கவர்களுக்குள் ஆசாரியர் சிறந்தவர். தொடுவதற்கு இனியவற்றுள் புத்திரன் சிறந்தவன். வீரரே! ராஜ்யரேஷ்டரே! மூன்றுவருஷம் நிறைந்தபின் இந்தவீரனாகிய குமாரன் உமது துக்கத்தைப் போக்குவதற்காக என்னிடத்திற் பிறந்

திருக்கிரூன். இப்போது நான் கட்டளையிட்டதன்மேல் நீர் அழைப்பதை எதிர்பார்க்கிரூன். 'பூருவம்சத்துக் குமாரனாகிய இவன் நூறு அசுவமேதங்கள் செய்யப்போகிரூன்; அளவற்ற தக்பிணைகளுள்ள ராஜஸூயம்முதலான வேறுயாகங்களையும் செய்யப்போகிரூன்' என்று முன்னே என்னுடைய பிரஸவகாலத்தில் ஆகாசவாணி எனக்குச் சொல்லிற்று. ஆ! ஆ! வேறு ஊருக்குப்போன மனிதர்களும் திரும்பிவந்து புத்திரர்களை அன்புடன் தங்கள் மடியில்வைத்து உச்சிமோந்து ஆனந்திக்கிரூர்களல்லவா? பிராமணர்கள் புத்திரர்களுடையஜாதகர்மத்தில் வேதங்களிலுள்ள மந்திரக்கோவையைப் பின்வருமாறு படிக்கின்றனர். உமற்கும் அது நன்றாகத் தெரிந்ததுதான். அவையாவன:—'என் ஒவ்வொரு அங்கத்திலிருந்தும் நீ ஜனித்திருக்கிரூய். என் ஹ்ருதயத்திலிருந்தும் அதிகமாக உண்டாயிருக்கிரூய். புத்ரனென்ற பெயருள்ள நானாகவே நீ இருக்கிரூய். அந்த நீ நூறுவருஷகாலம் ஜீவித்திருக்கக்கடவாய். என்னுடைய உயிர் உன்னால் இருப்பது. என்னுடைய ஸந்ததி உன்னால் குன்றாமல் இருக்கவேண்டும். ஆதலால், எனது புத்திரனே! அப்படிப்பட்ட நீ நூறுவருஷகாலம் ஸுகமாக ஜீவித்திருக்கக்கடவாய்' என்னும் இந்த மந்திரங்களினால் தந்தைகள் புத்திரர்களை உச்சியில் மோக்கின்றனர். முதலில் ஒருவகை இருந்து பிறகு இரண்டாக ஆயிருக்கிரூயென்று உலகச்சொல்லிருக்கிறது. இவன் உம்முடைய அவயவங்களிலிருந்து பிறந்தவன்; புருஷனிடமிருந்துவந்த மற்றொருபுருஷன், தெளிவான தடாகத்தில் தனது இரண்டாவது உருவைப்பாற்ப்பதுபோல் உமது புத்திரனைப் பாறும். தெளிவான தடாகத்தில் சந்திரனைப்பாற்ப்பதுபோல் உம்மை என்னிடம் பாறும். ஆகவனீயம்என்னும் அக்னி கார்ஹபத்யம்என்னும் அக்னியிலிருந்து எப்படி எடுக்கப்படுகின்றதோ அப்படியே இவன் உம்மிடமிருந்து எடுக்கப்பட்டவன். நீர் ஒருவராக இருந்து இப்போது இருவராகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறீர். ராஜாவே! வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தநீர் ஒருமானினால் இழுக்கப்பட்டபோது என் பிதாவின் ஆய்ரமத்தில் கன்னிகையாக இருந்த என்னை அடைந்தீர். ஊர்வசி, பூர்வசித்தி, ஸஹஜன்யை, மேனகை, விஸ்வாசி, க்ருதாசி, இவ்வறுவர்தாம் அப்ஸரஸுகளுள்ளே சிறந்தவர்கள். அவர்களில், பிரம்மாவ்னிதமிருந்து பிறந்த சிறந்த அப்ஸரஸான மேனகையென்பவள் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமிக்குவந்து விசுவாமித்திரருக்கு என்னைப் பெற்றாள். ஐசவர்யமுள்ளவரும் தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தவரும் இரண்டாவது அக்னியைப்

போன்றவரும், பிரம்மாவின் புத்திரரும் விசுவாமித்திரருக்குக் கூடஸ் தருமாகிய குசரென்னும் ராஜரிஷி ஒருவர் இருந்தார். பலவானும் தர்மம்செய்வருமாகிய குசரூபரென்பவர் குசருடைய புத்ரர். ராஜாவே! குசரூபருடைய புத்ரர் காநி, காநியின்புத்ரர் விசுவாமித்ரர். என்மிதா இப்படிப்பட்டவர். என்னுடைய தாயாராகியமேனகை சிறந்தவள். அந்த மேனகையென்னும் அப்ஸரஸ் இமயமலையின் சரிவில் என்னைப்பெற்றாள். அந்தத் துஷ்டை ஊரார்பிள்ளையைப்போலவே என்னையெறிந்துவிட்டுச் சென்றாள். அந்தப் புண்ணியமுள்ள பக்ஷிகள் என் பாக்கியத்தினால் வந்துசேர்ந்து சிறகுகளினால் என்னைக் காத்தன. அதனால், நான் சகுந்தலையென்று பெயர்பெற்றேன். அதன் பின், மஹாத்மாவாகிய கண்ணுவமஹரிஷியினுற் பார்க்கப்பட்டேன். அக்நிஹோத்ரம் செய்வதற்கு ஜலக்திற்சாகாகப் போன அம்மஹரிஷியைப் பக்ஷிகள்கண்டு தயாவானாகிய அவருக்கு என்னை அடைக்கலம் வைக்கப்பட்ட சொத்தைப்போல் கொடுத்தன. கண்ணுவமஹரிஷி என்னைப்பார்த்து, 'நிரேதாக்கினிகள்சந்தோஷப்படுகின்றன' என்று என்மீது அன்புவைத்து அரணியைப்போல் என்னையெடுத்துக்கொண்டு தமது ஆஸ்ரமம்சென்றார். ராஜாவே! அந்தமஹரிஷி தாமாகவே கிருபைசெய்து சிறந்தபெண்ணாகிய என்னைத் தம் பெண்ணைப் போல் நடத்தினார். ராஜாவே! நான் விசுவாமித்ரர் பெண்; கண்ணுவமஹரிஷியினால் வளர்க்கப்பட்டவள். ராஜாவே! யெளவனப் பருவத்திலிருக்கும்போது ஜனநிலலாத ஆஸ்ரமத்தில் பர்ணசாலையில் கன்னிகையாயிருந்த என்னை நீர் கண்டீர். யாருமில்லாத ஆஸ்ரமத்தில் பிதாஇல்லாமல்தெய்வத்துணைப்புத்திகொடுக்கப்பட்ட என்னை ஊர்வ்யத்தில் உண்மையும் பிரியமுமான பேச்சுக்களினால் நீர் ஸந்திதிக் காக்கக் கேட்டுக்கொண்டீர். அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றையும் வேண்டி நீர் ஆஸ்ரமத்தில் வாஸம் செய்தீர். காந்தர்வமென்னும் சாஸ்திரோக்தவிவாஹத்தினால் என்னைப் பாணிக்ரஹணம்செய்தீர். அந்த நான் எனது குலத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் பொய்யாமையையும் தர்மத்தையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு உம்மை இப்போது சரணமடைந்திருக்கிறேன். ஆதலால், 'ஆகட்டிம்' என்றுபிரதிஜ্ঞைசெய்து அந்தச் சொல்லைப் பொய்யாக்குவது உமக்குத் தகாது. லோகநாதராகிய நீர் உமது தர்மத்தைப் பின்னேதள்ளி, உம்மையே கணவராக உடையவரும் பிழையில்லாதவருமாகிய நான் வந்துருக்க, என்னை நீர் விடத்தகாது. ராஜாவே! நான் முன்ஜன்மத்தில் என்ன பாபகர்மஞ்செய்தேனோ? ஏனெனில், குழந்தைப்பருவத்தில் பெற்றோரால் விடப்பட்ட

டேன் ; இப்போது உம்மால் விடப்பட்டேன். விடப்பட்டநான் ஆஸ்ரமத்துக்குப் போகவே போவேன். உமதுபுத்திரனாகிய இந்தக் குழந்தையைமட்டும் நீர் விட்டுவிடாதீர்' என்றான்.

இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட துஷ்யந்தன், 'சகுந்தலையே ! உன்னிடத்தில் புத்திரன் பிறந்ததைப்பற்றி எனக்குத்தெரியவில்லை. பெண்கள் பொய்சொல்வர். உன்சொல்லை எவன் நம்புவன் ? முக்கியமாக என்னிடத்தில் இந்த நம்பத்தகாதசொல்லைச் சொல்லுகிற நீ வெட்கப்படவில்லை. கெட்டரிஷிப்பெண்ணே ! செல்லலாம். தவத்தில் தீவிரமுள்ள விசுவாமித்ராமஹரிஷி எங்கே ! அந்தமேனகையென்னும் அப்ஸரஸ் எங்கே ! இப்படி நகதியில்லாமல் ரிஷிவேஷம்கொண்ட நீ எங்கே ! இந்தஉன்னுடைய புத்திரன் சிறுவனாக இருந்தும் பெரிய தேகமுள்ளவனாகவும் மிகுந்த பலமுள்ளவனாகவுமிருக்கிறான். எப்படி மரத்தினடிபோல் கொஞ்சகாலத்தில் கிளம்பிவிட்டான் ? உனது பிறப்பு வெகுதாழ்வானது. உன்னை வியபிசாரியென்று நினைக்கிறேன். மேனகைக்கு இஷ்டம்போல் காமம்வைத்த சினேகத்தினால் பிறந்தவளாக அல்லவோ இருக்கிறாய் ? ரிஷிகண்ணிகையே ! நீ சொல்வது ஒன்றும் எனக்குத் தெரிந்ததாயில்லை. உலகத்தில் பெண்களனைவரும் கொடியவர்கள் ; காமத்தை முக்கியமாகக் கொண்டவர்கள். எல்லாப்பெண்களும் அயலாருக்குட்படுகிறவர்கள். எல்லாரும் கோபத்தை மேற்கொண்டவர்கள். பெண்களெல்லாரும் பொய்சொல்லுகிறவர்கள். கண்ணுவரைப்பற்றி நீ பேசத்தகாதது. உன் தாயாராகியமேனகை தயையற்றவள் ; வியபிசாரி. அவள்உன்னை இமயமலைச்சரிவில் * கிரீமாவியத்தைப்போல் எறிந்து விட்டாளல்லவா ? அந்தக்ஷத்திரியஜாதியில் பிறந்த உன் பிதாவாகிய விஸ்வாமித்ரரும் தயையில்லாதவர். பிராம்மணராக ஆவதற்கு ஆசைகொண்டவர் ; காமத்துக்குட்பட்டவர் ; தேவஸ்திரீ விஸ்வாமித்ரருக்குத் தன்இஷ்டப்படியே பெற்றாளென்று சொல்லுகிறாய். வியபிசாரியே ! ஆ ! ஆ ! உன்னுடைய பிறப்பே ஜனங்கனால் இகழப்பட்டதென்று நான் நினைக்கிறேன். மேனகை அப்ஸரஸ்களுள் பிறந்தவள். உன்பிதாவோ மஹரிஷி. அவரிருவருக்கும் பெண்ணாகிய நீ ஏன் வியபிசாரியைப்போல் பேசுகின்றாய் ? உன்ஜாதியும் இழிவானது. நல்ல குலத்திற் பிறந்தவளென்று நீ சொல்லிக்கொள்ளுகிறாய். பெற்று விடப்பட்ட நீ சூரிலைப்போல் பிறரால் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறாய். பாபங்களினால் கெட்டபுத்தி வளர்க்கப்படுவதுபோல் நீ வளர்க்கப்பட்டாய். கண்

* தேவதைக்கு நிவேதனம் பண்ணின சேஷம்.

ஊவர் உனக்கு வளர்த்ததகப்பரோ? ரிஷிப்பெண்ணே! நீ பிதற்று கிற இந்தச் சொல் நம்பத்தகாதது. அதை ராஜானினிடத்திற் சொல்லுகிராய். விரும்பின இடத்திற்குச் செல்லலாம். ரிஷிப்பெண்ணே! பொன், ரத்னம், முத்து, ஆடை, ஆபரணங்கள் இவற்றில் எதை நீ அனுபவிக்க விரும்புகிராயோ அதைவாங்கிக்கொள். நான் உன் னைப்பார்க்க விரும்பவில்லை. இதைவிட்டு உன் இஷ்டப்படி போகலாம்' என்றான்.

தோண்ணூற்றென்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(துஷ்யந்தனைக் கோபித்துச் சகுந்தலை புத்திரானுடன் திரும்புவது.)

சகுந்தலையெல்லாருள்:—'ராஜாவே! பிறருடைய துவாரங்கள் * கடுகளவாயிருப்பினும் அவற்றை நீர் பார்க்கிறீர். உம்முடையவை † வில்வப்பழவளவாயிருப்பினும் அவற்றைப்பார்த்தும் பார்க்காமலிருக்கிறீர். மேனகை தேவர்களிலேயே இருப்பவள். தேவரும் மேனகையை அனுஸரிப்பவர். துஷ்யந்தராஜாவே! உமதுபிறப்பைப்பார்க்கிலும் என்பிறப்புத்தான் மேலானது; ராஜாவே! நீர்பூமியில் சஞ்சரிக்கிறீர். நான் வானத்தில் சஞ்சரிக்கிறேன். மஹாமேருவுக்கும் கடுகுக்குமிருப்பதுபோல் நம்மிருவருக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது; பாரும். ராஜாவே! நான் தேவேந்திரன், குபேரன், யமன், வருணன் இவர்களின் இருப்பிடங்களுக்குச்செல்வேன். என் பிரபாவத்தைப் பாரும். மஹாராஜாவே! முன்னர் உமது கூடஸ்தரான ஆயுள்நம் ராஜா, ஊர்வசிஎன்னும் அப்ஸரவியினிடத்தில் உண்டாக்கப்பட்ட புத்திரர். அநேக மகரிஷிகளும் வீரர்களான ஷத்திரியர்களும் அப்ஸரஸுகளிடம் உண்டாக்கப்பட்டவர்கள். ரிஷிகளுக்குத் தாயைப்பற்றிய தோஷமில்லை. ராஜாவே! நான் சொல்லப்போகிற ஜனவாக்கியம்கூட உண்மையாகவே இருக்கிறது. உமக்கு அதை உதாரணம் காட்டுவதற்காகச் சொல்லப்போகிறேன். துவேஷத்தாலன்று. அதைக்கேட்டு நீர் மன்னிக்கக்கூடவீர். குருபிரியாயுள்ளவன் கண்ணாமூலில் தன்முகத்தைப் பார்க்காதவரையில் தன்னை மறவரைவிட மிகுந்த அழகுள்ளவனாக நினைக்கிறான். எப்போது விகார

* கடுகு துழையுமாவு.

† வில்வப்பழம் துழையுமாவு.

மான தன்ருபத்தை அவனே கண்ணாடியிற் பார்க்கிறானே அப்போது வெட்கமுற்றுத் தனக்கும் *பிறருக்குமுள்ள வேற்றுமையை அறிந்து கொள்வான். மிக்க அழகுபொருந்தினவன் யாரையும் இகழ்வதில்லை. மிகுதியாகக் கெட்டசொற்களைச் சொல்பவன் இவ்வுலகத்தில் † விதூஷகனாகிறான். மதம்பிடித்த யானைகள் தலைகள்மீது புழுதிகளைப் போட்டுக்கொள்வதனால் எப்படி மகிழ்கின்றனவோ அப்படியே துஷ்ட புத்தியுள்ளவன் ‡ அன்னியர்களைத் தூஷித்துச் சந்தேகாஷ்டமடைகிறான். உண்மையையும் தர்மத்தையும் விட்டுத் தவறின மனிதனைக் கண்டால் சீறியபாம்பைக் கண்டதுபோல் மிகுந்த நாஸ்திகனான மனிதனும் அஞ்சுகிறான். ஆஸ்திகளைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டிமா? தான் தன்னைப்போன்ற புத்திரனை உத்பத்திசெய்து அவனையே நிந்துக்கிற வனுக்கு ஷேமத்தைத் தேவர்களே அழித்துவிடுகின்றனர். அந்த நிமித்தத்தில் இவனைக் § கலிஆக்ரமிக்கிறது. பிறருக்கு நன்மைசெய்யாதவனிடத்தும் பொய்யனிடத்தும் சுத்தயில்லாதவனிடத்தும் நாஸ்திகனிடத்தும் துராசாரனிடத்தும் ஆசாரம் தப்பினவனிடத்தும் உடனே கலிவருகின்றது. தர்மஞ்செய்யவரிடம் கலிவருவதில்லை. மூடன், பேசுகிறமனிதர்களுடைய நல்லவையும் கெட்டவையுமான சொற்களைக் கேட்டபிறகு விஷ்டையைப் பன்றி எடுப்பதுபோல் கெட்டசொல்லை மாத்திரம் எடுத்துக்கொள்ளுகிறான். அறிவுள்ளவனே வெனின், பேசுகிறமனிதர்களின் நல்லவையும் கெட்டவையுமான சொற்களைக் கேட்டபிறகு, ஹம்ஸம் ஜலத்திற்கலந்தபாலை எடுப்பதுபோல் குணமுள்ள சொல்லை மாத்திரம் எடுத்துக்கொள்ளுகிறான். தெளிவில்லாத புத்தியுள்ளவன் தான் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனையிருப்பதையறிந்து, பிறரிடத்தும் தன் குணங்களுக்கொப்பான குணங்களையே கிரஹிக்கிறான். அதமர்கள் தங்களால் தாங்கமுடியாத பிறர்புகழென்னும் தீயினால் சுடப்பட்டு அவர்களின் வழியை அனுசரிக்கமுடியாமல் அவர்கள்மீது தூஷணங்களை மிகுதியாகச் செய்கின்றனர். யோக்கியன் பிறரைத் தூஷிப்பதனால் எப்படி வருத்தப்படுகிறானோ அப்படியே அயோக்கியன் அயலாரைத் தூஷிப்பதனால் ஆனந்தமடைகிறான். மூர்க்கர்கள் பிறரை நிந்துப்பதிவேயே முக்கியமாகக் கவனமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர். ஸாதுக்கள் பிறரை நிந்

* இங்கு வேறுபாடும் கொள்ளப்பட்டது.

† இங்கு வேறுபாடும் கொள்ளப்பட்டது.

‡ பிறரைத் தூஷிப்பது தனக்கே பாபமாதலின் அது தன்மேல் புழுதியைப்போட்டுக்கொள்வது போலானது. § பாபம்.

திரியாமலிருப்பதில் முக்கியமாகக் கவனமுள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர். ஸத்புருஷன் பெரியோர்களை வந்தனஞ்செய்து எவ்வாறு திருப்தியை அடைகிறானோ அவ்வாறே மூர்க்களையோக்கியர்களைத் தூஷித்துத் திருப்தியடைகிறான். மூர்க்கர் பிறர்குற்றங்களையே கவனித்துக்கொண்டு தங்கள் குற்றங்களையறியாமல் ஸுகமாகஜீவிக்கின்றனர். அதனாலேதான், தாங்கள் பிறர் கிந்திப்பதற்குரியவர்களாயிருக்கப் பிறரை அவ்வகையாகச் சொல்லுகின்றனர். தாங்கள் தூர்ஜனர்களாயிருப்பவர் யோக்கியனைத் தூர்ச்சனனென்று சொல்லுவராயின் லோகத்தில்லுதற்குமேற்பட்ட பரிஹாஸம் வேறென்றுமில்லை. ஜனங்களுக்குக் கொடுமையான மனவருத்தமுண்டாக்குவதனால் ஒருவன் துயரமடைவது நிண்ணம். *பித்திர்கள்புத்திரனைக் குலத்தின் சந்ததிவிருத்திக்கு ஆதாரமென்று சொல்லுகின்றனர். ஆதலால், எல்லாத் தர்மங்களுக்கும் மேற்பட்டவனாகிய புத்திரனை எவனும் விட்டிவிடுதல் தகாது. தன் தர்மபுத்தினிக்குப்பிறந்தவர்களையும்நாதனில்லாமல் அகப்பட்டவர்களையும் †ஸ்வீகாரம்செய்யப்பட்டவர்களையும் அபிமானித்து வளர்க்கப்பட்டவர்களையும் கிரயத்துக்கு வாங்கப்பட்டவர்களையும் விவாகமில்லாதகன்னிகைகளிடம்பிறந்தவர்களையும்புத்திரர்களென்று மனது சொல்லியிருக்கிறார். அந்த அறுவரும் தாயபாகம் பெறத்தக்க பந்துக்கள். மற்ற அறுவர் தாயபாகம்பெறத்தகாத பந்துக்கள். மனிதர்களுக்குத் தர்மத்தையும் கீர்த்தியையும் உண்டிபண்ணுகிறவர்களும் மனமகிழ்ச்சியை விருத்திசெய்கிறவர்களும் புண்ணியக் கப்பல்களுமான புத்திரர்கள்பிறந்து பிதிர்க்களை நாகத்திலிருந்து காப்பாற்றுகின்றனர். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! ஆதலால், நீர் உமது புத்திரனைவிடத் தகாது. அரசரே! ஆதலால், புத்திரனையும் சத்தியத்தையும் காப்பாற்றும். இவ்விண்ணையுமே காப்பாற்றும்; பொய்சொல்லவேண்டாம். ராஜாவே! உம்முடைய ‡ஆத்மாவையும் ஸத்தியத்தையும் || தர்மத்தையும் காப்பாற்றக்கடவீர். ராஜலிம்மமே! நீர் கபடத்தை வறியக்கத்தகாது. ¶ ஒருகுளம் நூறுகிணறுகளைப்பார்க்கிலும் சிறந்தது. ஒருயாகம் நூறுகுளங்களைப்பார்க்கிலும் சிறந்தது. ஒருபுத்திரன் நூறு

* கூடஸ்தர்கர்.

† நாகத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதனால் புத்திரனைத் தருமமென்றது.

‡ தன்னால் உபகாரமுதலான ஸம்ஸ்காரம்செய்யப்பட்டவரையும் என்பது பழையஉரை. § புத்திரனையும்.

|| தாய் கலியாணம்செய்த மனைவியை விடாமலிருப்பது தர்மம்.

¶ கிணறுகட்டுவது குளம்வெட்டுவது யாகஞ்செய்வது ஸத்யம்சொல்வது புத்திரோற்பத்தி ஆகிய தர்மங்களின் சிறப்பைச்சொன்னது.

யாகங்களிலும் சிறந்தவன். ஸத்யமானது நூறுபுத்திரர்களைவிடச் சிறந்தது. ஆயிரம்அசுவமேதங்களையும் ஒருஸத்யத்தையும் தராசில் நிறுத்தால் ஆயிரம்அசுவமேதங்களைப்பார்க்கிலும் ஒருஸத்யமே மிகுந்திருக்கும். ராஜேந்திரரே! எல்லாவேதங்களையும் ஒதுவதும் எல்லாப் புண்ணியதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்வதும் ஸத்யத்தின் பதினாறில் ஒருபாகத்திற்கு ஈடாகாது. ஸத்யத்துக்கொப்பான தர்மமில்லை. ஸத்யத்துக்கு மேற்பட்டதொன்றுமில்லை. அஸத்யத்திற்கு மேற்பட்ட கொடியபாபம் இவ்வுலகத்திலில்லை. ராஜாவே! ஸத்யம் உயர்ந்த தர்மம். வாக்குத்தத்தம் ஸத்யத்துக்கும் மேற்பட்டது. ராஜாவே! வாக்குத்தத்தத்தை விட்டுவிடாதீர். உம்முடைய சினேகம் * ஸத்யமாகஇருக்கட்டும். ராஜாவே! எந்தப்பாபியானவன் ஒருகாரியத்தைச் செய்து அதை மறந்துபோகிறானே அவன் பொய்யனுவதனால் அந்த மறப்பதைப்போன்ற பாபம் ஒன்றும் இவ்வுலகத்தில் இல்லை. ஸத்தியத்தைப்பற்றியும் அஸத்தியத்தைப்பற்றியும் உமதுஉள்ளமே அறிந்திருக்கிறது.ஆதலால், தர்மத்தினால் உமது நன்மையைப்பற்றிய ஆலோசனையை நீர் செய்யக்கடவீர். எவன் சத்துருவையும் மித்ரனையும் காமக்ரோதங்களினாலும் த்வேஷத்தினாலும் மோசம் செய்யாமலிருக்கிறானே அவன்மட்டுமே உத்தமபுருஷன். நீர் என்னிடத்தில் சேர்ந்தது பொய்யாயிருந்தாலும் நான்சொல்வதை நீர் நம்பாமலிருந்தாலும் நான் ஆஸ்ரமத்திற்கே போகின்றும்புகிறேன். உம்மைப்போன்றவனிடத்தில் சினேகமில்லை. இவன் உமதுபுத்தரன் என்பதைப்பற்றி ஸம்சயமிருந்தால் நீரே புத்தியினாலாராய்ந்து நிச்சயம் செய்யலாம். எவனுடைய நடையும் குரலும் ஞாபகசக்தியும் பொய்யாமையும் ஒழுக்கமும் கல்வியும் பராக்கிரமம் அஞ்சாத ஸ்வபாவமும் அபிப்பிராயமும் சுழிகளும் மயிர்வரிசைகளும் எவனுடைய நடைமுதலியவற்றிற்கு ஒப்பாக இருக்கின்றனவோ அவன் அவனுடைய புத்திரனென்பதில் ஐயமில்லை. ராஜாவே! உமக்கும் இவனுக்குமிருக்கிற ஒப்புமையினால் இவன் உம்முடைய தேகத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பிரதிபிம்பமாக இருக்கிறான். ராஜாவே! 'பிதாவே' என்றழைக்கிறகுழந்தையை வீணாக விடாதேயும். கழுதைப்பாலில்லாமலும் என்பிள்ளை பால்சூடிப்பன். மேலும், வேந்தரே! மஹாமேருவைக் கிரீடயாகத்தரித்த இந்த நாவு கடல்களும்சூழ்ந்த புவனியை என்புத்தரன் நீர் இல்லாமலே ஆளப்போகிறான். 'சகுந்தலையே! உன்பிள்ளை சக்கரவர்த்தியாகப்போகி

* ஸ்வலமாக.

† ராஜ்யஸ்தம் கழுதைப்பால், யோகஸ்தம் பசுவின்பால்.

ரூன்' என்று தேவேந்திரனே சொல்லியிருக்கிறான். அது வீணாகாது. தேவனுதர்கள் முதலான அநேகரை நான் சாக்ஷியாக இருக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவர்கள் நிஜம் அல்லது பொய்யென்பதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அதிர்ஷ்டமில்லாத நான் சாக்ஷிகளில்லாமல் வந்தவழியே செல்லப்போகிறேன்' என்கிற இவ்வளவு சொல்லைச் சொல்லி, சகுந்தலை புறப்பட்டாள். கோபத்தினால் உண்டான அக்ரிபுகையுடன் அவள்தலையில் காணப்பட்டது. பிறகு, தன்னுள் உண்டான கோபமென்னும் தீயைத் தன் அங்கங்களிலேயே அடக்கிக் கொண்டு அழகான அங்கமுள்ள சகுந்தலை புத்திரனுடன் வனத்திற்கே புறப்பட்டாள்.

நூறுவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சீ.)

(அசரீரிவாகீதகீ சொன்னதன்மேல் ராஜா சகுந்தலையை அங்கீகரித்துப் பாதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வது.)

பிறகு, ரித்விக்குக்களாலும் புரோகிதர்களாலும் ஆசாரியர்களாலும் மந்திரிகளாலும் சூழப்பட்ட துஷ்யந்தனைநோக்கி ஆகாயத்தில் ஓர் அசரீரிவாணி சொன்னதாவது: 'தாய் நோற்பைபோன்றவள்; புத்ரன் பிதாவைச் சேர்ந்தவன். எவன் எவனுக்குப் பிறந்தானோ அவன் அவனேதான்; இந்தத் துஷ்யந்தபுத்ரனை எடுத்தற்கொள். சகுந்தலை ஸத்தியமாகவே சொல்லுகிறான். ஒவ்வோர் அங்கத்திலிருந்தும் ஒவ்வோர் அங்கத்தைப்பெற்றுப் பிதாவினிடத்திலிருந்து நேரே புத்ரன் உண்டாகிறான். பூருவம்சத்தவனே! ஆதலால், உன்னுடைய ஆத்மாவே (சரீரமே) புத்ரனென்ற பெயரோடிருக்கிறது. தான் கரீப்பாதானஞ்செய்து மறுபடி தானே பிறந்தவனாகிய இந்தப்புத்ரனை கரீப்பாற்று. பதிவ்ரதையான சகுந்தலையை நீ பூஜிக்கவேண்டும்; அவமதிக்கலாகாது. பெண்கள் ஒப்பில்லாத பரிசுத்த வஸ்து. துஷ்யந்தனை! இது தர்மசாஸ்திரத்தை அனுகூலித்தது. ஏனெனில், ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ருதுகாலம் இவர்களுடைய பாபங்களைப்போக்கி விடுகிறது' என்பது. அவ்வாறு சொன்னபின், நாலுபக்கத்திலுமுள்ள தேவர்களெல்லோரும் துஷ்யந்தனைப்பார்த்து, 'இந்தப்புத்திரன் உன் சரீரத்திலிருந்து கரீப்பாதானம் செய்யப்பட்டவன். சகுந்தலையை நிராகரிக்காதே, ராஜாவே! புத்திரன் தனக்கு வித்துப்போட்டவனை நாகத்திலிருந்து தூக்கிவிடுகிறான். நீ இந்தப்புத்திரனுக்குக் கரீப்

பாதானம் செய்தவன். சகுந்தலை ஸத்யமாகச் சொல்லுகிறான். கணவனே மனைவியின் கர்ப்பத்தில் பிரவேசிக்கிறான். அவனே அவளிடம் மறுபடியும் ஜனிக்கிறான். இவ்வாறு இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் காரணமாக இருக்கின்றனர். சகுந்தலையை நிராகரிக்காதே. தன் சரீரத்தை இரண்டாகச் செய்து பிரிக்கப்பட்ட புத்திரனைத்தான் மனைவி பெறுகிறாள். துஷ்யந்தராஜாவே! ஆதலால், சகுந்தலையின் புத்திரனை எடுத்துக்கொள். இது சிறந்த ஐசுவரியம்; விடத்தகாதது. தன் உயிரானபுத்திரனைக் காப்பாற்று. துஷ்யந்தனே! மஹாத்மாவும் பூருவம்சத்தவனுமாகிய சகுந்தலையின் புத்திரனை எடுத்துக்கொள். இவனை நீயாகவும் எங்கள் சொல்லுக்காகவும் தாங்கிக்கொள்ளவேண்டியிருப்பதனால் இந்த உன் புத்திரனுக்குப் பரதனென்று பெயர் இருக்கட்டும். பரதனுண்டானபுகழ் பாரதி என்னப்படும். இவனால் இந்தக் குலத்திற்கே பாரதமென்ற பெயர்வரும். இவனுக்குப் பிந்தினவரும் முந்தினவரும் பாரதர்களேயாவார்' என்று சொன்னார்கள். இவ்வாறு பதிவரதை யென்றுசொல்லித் தேவர்களும் தவத்தையே தனமாகவுடைய ரிஷிகளும் சந்தோஷத்துடன் பூமாரி பெய்தனர். துஷ்யந்தன் அந்தத் தேவர்களுடைய சொல்லைக்கேட்டு வலிமாளனத்திலிருந்தெழுந்து தேவர்களுக்கு ஈமஸ்காசம்செய்து, சந்தோஷத்துடன் புரோகிதர்களையும் மந்திரிகளையும் நோக்கி, 'நீங்களும் இந்தத் தேவதூதன் சொல்லைக்கேளுங்கள். தேவர்களும், மஹரிஷிகளும் சொல்லுவதையும் சேருங்கள். நானும் இவர்கள் சொன்னபடி இவனை எனக்குப்பிறந்த புத்திரனென்றே அறிகிறேன். இவளுடைய பேச்சினால்மட்டும் நான் இவனை எனது புத்திரனாகக் கிரஹிப்பேனாயின் ஜனங்களுக்கு ஸந்தேகமுண்டாகும். அப்படிக்கிரஹிப்பதனால் இவன் நிச்சயிக்கப்பட்டான்' என்றுசொன்னான். அப்போது, ராஜா அவனைத் தேவர்கள் மஹரிஷிகள் சொல்லினால் தெளிவாக நிச்சயம்செய்துகொண்டு திருப்தியோடும் மகிழ்ச்சியோடும் அந்தப்புத்திரனை அழைத்தான். அதன்பிறகு, ராஜா அந்தப்புத்திரனுக்கு மகிழ்ச்சியுடனும் ஸ்நேகத்துடனும் பிதா செய்யவேண்டிய ஜாதகர்மம்முதலிய கர்மங்களையெல்லாம் செய்தான். அவனை உச்சியில்மோந்து சினேகத்துடன் தழுவிக்கொண்டான். பிராம்மணர்களால் பூஜிக்கப்பட்டும் வந்திகளால் துதிக்கப்பட்டும் அவ்வரசன் புத்திரனைத் தொடுவதனாலுண்டான மிகுந்த ஆனந்தத்தையடைந்தான். தர்மம்தெரிந்த ராஜா தனது பாரியையாகிய சகுந்தலையையும் தர்மப்படி கௌரவித்தான்.

பிறகு, ராஜா அவளை (நோக்கி), இனியசொற்களை முன்னிட்டுச் சொன்னதாவது: 'நம்மிருவருடைய சம்பந்தமும் முன்னேஜனங்களுக்குத் தெரியாமலிருந்தது. மறுபடியும் இப்போது ஜனங்களுக்குத் தெரியும்படி ஸம்பந்தம்செய்யப்பட்டது. ஆதலால், நம்முடையசம்பந்தத்திற்கு முன் நடந்த நிமித்தத்தைப்பற்றி இவ்வாறு பேசினேன். நீ ஸ்திரீயாயிருப்பதனால் நான் ஸ்வாகம் செய்துகொண்டதைப்பற்றி இந்தலோகம் ஸந்தேகிக்கவும் கூடும். ஆதலால், உன்னிடத்தில் அந்த ஸந்தேகம் தெளிவு தற்காக நான் இந்த விசாரணை செய்தேன். தேவியே! வெவ்வேறு பிரிவுகளாகவுள்ள பிராமமணர்களும் கஷத்திரியர்களும் வைசியர்களும் சூத்ரர்களும், பதிவிரதையென்று தெளிவாகத் தெரிந்த உன்னைக் கௌரவிப்பார். இந்தப் புத்திநீரம் ராஜ்யத்திற்காக வரிக்கப்பட்டிருக்கிறான். நீ முதலமஹிஷியாக இரு. பிரியமானவளே! நீ மிகுந்த கோபத்துடன் என்னை அப்பிரியமான வார்த்தை சொன்னாயே, விசாலமான கண்களையுடையவளே! அழகானவளே! நீ அன்புள்ளவளாதலால் அதை நான் பொறுத்தேன். விசாலமான கண்களையுடையவளே! பொய்யாயிருந்தாலும் இன்னொத்தாயிருந்தாலும் சொல்லத்தகாததாயிருந்தாலும் மிகுந்த பாபமாயிருந்தாலும் நான்சொன்ன கெட்டசொல்லை நீயும் இவ்வாறே பொறுக்கவேண்டும். புருஷன்செய்த பிழையைப் பொறுப்பதனால் ஸ்திரீகள் பதிவிரதாதர்மத்தை அடைகின்றனர்' என்று சொன்னான்.

பாரதரே! அந்த ராஜரீஷியாகிய துஷ்யந்தன் இவ்வாறுசொல்லி அழகாக நடக்கின்ற தனக்குப்பிரியமான அந்தப் பட்டமஹிஷியை அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டபோய் ஆடைகளாலும் அன்னபானங்களாலும் சிறப்பித்து சதந்தரியையென்னும் தந்தாயிடம்போய், 'புகழ்பெற்றவளே! இவன் எனக்கு வனத்திற்பிறந்த புத்திரன்; உன் வயஸனத்தைப் போக்குகிறவன். உன்னுடைய பேரனால் நான் இப்போது *கடனிலிருந்து விடுபட்டேன். இவள் விசுவாமித்ரருக்குப் பெண்; கண்ணுவரால் வளர்க்கப்பட்டவள்; உன் மருமகள். சிறந்த பாக்கியமுள்ளவளே! சகுந்தலையினிடம் தயை செய்' என்றுசொன்னான். அந்தரதந்தரியை, தன்புத்ரமுன துஷ்யந்தன் சொன்னதைக்கேட்டுப் பேரணைத்தமுனிக்கொண்டான். கால் களில்விழுந்த சகுந்தலையைக் கைகளாலணைத்து சதந்தரியை ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான்.

* பிதர்கடன்.

ரதந்தரியை சசுருந்தலையைப்பார்த்து, 'நீ சொன்னது சத்தியம். துஷ்யந்தனுடைய லக்ஷணங்களை இந்தக்குழந்தையினிடம் நான்பார்க்கிறேன். விசாலமான கண்களையுடையவளே! உன்புந்தான் சக்ரவர்த்தியாகப்போகிறான். விசாலாக்ஷீ! உன்கணவன் மூன்றுலோகங்களையும் ஜயிப்பவனாவான். பெண்ணரசியே! நீ உயர்ந்தபோகங்களை அனுபவிப்பாயாக' என்றான். இப்படி ரதந்தரியையிலும் சொல்லப்பட்ட சசுருந்தலை மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தாள். அப்போது ராஜா சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்து எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சசுருந்தலையை முதல்மஹிஷியாகப் பட்டாபிஷேகம்செய்து பிராம்மணர்களுக்கும் சேனேத்தலைவர்களுக்கும் தனங்களைக்கொடுந்துச் சசுருந்தலையின் புத்ரனாகிய தன்மைந்தனுக்குப் பரதனென்று பெயரிட்டு அவனுக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தான். பரதனிடத்தில் ராஜ்யபாரத்தை ஒப்பித்து ராஜா க்ருதார்த்தனானான். பிறகு, துஷ்யந்தமஹாராஜா நானுவருஷங்கள் நிரம்ப ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்து அப்பால் வனத்திற்குச்சென்று ஸ்வர்க்கலோகம் அடைந்தான்.

நூற்றேராவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி).

(பரதனுடைய வம்சம்.)

அந்தப் பரதன் துஷ்யந்தனிடமிருந்து ராஜ்யத்தைக் கிரமப்படி அடைந்தான். மஹாத்மாவாகிய அந்தப்பரதனுடைய பரிசுத்தமான அந்தராஜ்யவியாபாயம் தேவர்க்குரியதும் தோல்வியடையாததும் ஜனங்களால் மிகச் சிலாகிக்கப்பட்டதுமாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டு நடந்தது. அவன் அரசர்களைஜயித்துத் தனக்குக்கீழ்ப்பட்டவர்களாகச் செய்தான். வாலுக்களுடைய தர்மத்தை அனுஷ்டித்த பராக்ரமசாலியான அந்தராஜா எல்லாவற்றிற்கும் மேலான புகழையடைந்து பூமி முழுமைக்கும் ஈசலானாகிய சக்கரவர்த்தியாயிருந்தான். தேவர்களுக்கு ராஜாவாகிய இந்நிரனைப்போலவே அனேக யாகங்களைச் செய்தான். தக்சுருக்கொப்பான கண்ணுவமஹரிஷி மிகுந்த தகழினைகளுடன் அவனுக்கு யாகம்செய்வித்தார். அவன் * கோவித்தம் என்று சொல்லப்பட்ட சிறப்புள்ள அர்சுவமேதயாகத்

* கோக்களை மிகுதியாகவுடையது.

தைச் செய்தான். பரதன் அந்தயாகத்தில் கண்ணுவமஹரிஷிக்கு ஆயிரம் * பத்மங்கள் பொன்னைக்கொடுத்தான். அவன் யமுனைக் கரையிலிருந்துகொண்டு அங்கே அநேகநூறு அஸ்வமேதயாகங்களைச் செய்தான். ஸர்வதிக் கரையில் முந்தூறு அஸ்வமேதங்களைச் செய்தான் ; கங்கைக்கரையில் நானூறு அஸ்வமேதங்களைச் செய்தான். துஷ்யந்தனுக்கும் சகுந்தலைக்கும்புத்ரனாகிய பரதனென்னும் அரசன் இவ்வாறு யஜ்ஞங்களைச் செய்தான். பரதவம்சத்திற்கு அவன்காலம் முதலாக பெரும்புகழ் பரவியது. பரதனுக்கு உயர்ந்தஸ்திரீகளிடமிருந்து தனித்தனியே புத்திரர்கள் பிறந்தனர். அப்போது ராஜா அந்தப் புத்திரர்கள் தனக்குத் தகுந்தவர்களல்லவென்று நினைத்து அவர்களை ஆதரிக்கவில்லை. பிறகு, அந்தப்புத்திரர்களைத் தாய்மார்கள் கோபத்துடன் யமனிடத்திற்கனுப்பினர். அதனால், அந்தராஜாவுக்கு அந்தப் பிள்ளைகள் பிறந்தது வீணாகிவிட்டது. பாரதரே ! அதன்பின், பரதன் பெரியயாகங்களைச் செய்து அப்போது பரத்வாஜமஹரிஷியின் அனுகூலத்தினால் புமன்யுவென்னும் புத்திரனையடைந்தான். பரதஸ்ரேஷ்டரே ! பூருவம்சத்தவரைச் சந்தோஷிக்கச்செய்கின்ற பரதன் அந்தப்புத்திரன் பிறந்தபிறகுதான் தன்னைப் புத்திரவானென்று நினைத்து அந்தப் புமன்யுவுக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தான். அதன்பின், புமன்யுவுக்குத் திவிரதன்னெனும் குமாரன் பிறந்தான். புமன்யுவுக்குப் புஷ்கரணியென்பவளிடம் ஸுஹோத்ரன், ஸுஹூதா, ஸுஹவிஸ், ஸுயஜூஸ், ரிசீகன்என்னும் புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுள் ஜயேஷ்டனாகிய ஸுஹோத்ரன் பூர்வராஜாக்களுடைய ராஜ்யத்தை அடைந்தான். அவன் ராஜஸூயம், அஸ்வமேதம் முதலிய அநேகயாகங்களைச் செய்தான். ஸுஹோத்ரன் யானைகளும் பசுக்களும் குதிரைகளும் பலவகையான ரதனங்களும் நிரம்பினதும் கடலை ஆடையாகவுடையதுமான பூமிமுழுவதையும் ஆண்டான். யானைகளும் குதிரைகளும் தேர்களும் நிறைந்ததும் மனிதர்கள் மிகுதியாக நிரம்பினதுமாகிய அவனுடைய பூமி மிகுந்த பாரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு அமிழ்ந்ததுபோலிருந்தது. அந்த ஸுஹோத்ரனென்னும் ராஜா தர்மமாகப் பிரஜைகளையாளும்போது பூமி லக்ஷக்கணக்காகத் தேவாலயங்களினாலும் யூபஸ்தம்பங்களினாலும் அடையாளஞ்செய்யப்பட்டதாக இருந்தது. எப்போதும் ஜனங்களும் பயிர்களும் விருத்தியடையப்பெற்றுச் சிறப்புற்றிருந்தது. பாரதரே ! இக்ஷ்வாகுவின் புத்திரியானவள் ஸுஹோத்ரராஜாவுக்கு அஜமீட-

* ஆயிரம்கோடி.

னையும் ஸுமீடனையும் புருமீடனையும் பெற்றான். அவர்களுள் அஜமீடன் சிறந்தவன். அவனை சந்ததிக்கு ஆதாரமாக இருந்தான். மூன்று ஸ்திரீகளிடம் ஆறுபுத்திரர்களைப் பெற்றான். தூமினியென்பவள் ரிக்ஷனையும், நீலியென்பவள் துஷ்யந்தனையும் பரமேஷ்டியையும், கேசினி யென்பவள் ஜன்ஹுவையும் *ஜனனையும் சூஷ்ணனையும் பெற்றனர். வீரனாகிய ஸம்வரணன் ரதந்திரானுடைய பெண்ணினிடம் ரிக்ஷனுக்குப்பிறந்த புத்திரனென்று அறிகின்றனர். ராஜாவே! அப்படியே இந்தப் பாஞ்சாலதேசத்து ராஜாக்களனைவரும் துஷ்யந்தன் பரமேஷ்டி இவர்களுடைய ஸந்ததிகள். குசிகர்கள் அளவற்ற தேஜஸையுடைய ஜன்ஹுவின்சந்ததிகள். ரிக்ஷனென்னும் ராஜாவை ஜனனுக்கும் சூஷ்ணனுக்கும் மூத்தவனென்று கூறுகின்றனர். ராஜாவே! உம் வம்சத்துக்குக் கூடஸ்தனாகிய ஸம்வரணன் ரிக்ஷனிடமிருந்து உண்டானவன். ராஜாவே! ரிக்ஷபுத்திரனாகிய ஸம்வரணன் பூமியையாளும்போது பிரஜைகளுக்குப் பெரிய நாசமுண்டானதென்று நமக்குக்கேள்வி. அப்போது பசி, மரணம், மழையில்லாமை, பிணியாகிய பலவகைகளான கெடுதிகளினால் பீடிக்கப்பட்டித் தேசம் சிதறிப்போயிற்று. பரதவம்சத்தாரை எதிரிகளின் சேனைகள் அடித்தன. பாஞ்சாலதேசத்தரசன் தன்பராக்கிரமத்தினால் பூமியைஜயித்துச்சுதாரங்கசேனையினால் இந்த உலகத்தைநடுங்கும் படி செய்துகொண்டிபத்து அக்ஷௌஹிணிகளுடன் அந்தஸம்வரணனை எதிர்த்து ஜயித்தான். பிறகு, ஸம்வரணராஜன் மிகுந்தபயத்தினால் பாரியை மந்திரிகள் புத்திரிகள் சினேகிதர்களுடன் அந்தத்தேசம்விட்டு ஒடிப்போனான். அப்போது அந்தப் பரதவம்சத்தவர் தோல்வியடைந்து மேற்றிசைசென்று விரிந்துஎன்னும் பெரிய †நதத்தின் கரையிலுள்ளபுதர்களில் வலித்தனர். பாரதர்கள் அங்கே பர்வதத்தினருகிலுள்ள விரிந்துநதியைச்சேர்ந்த தேசத்தின் கோடியில் ‡மலைத்தூர்க்கத்தையடைந்து வெருகாலம் வலித்தனர். அவர்கள் ஆயிரவருஷ்காலம் அங்கே வலித்தபிறகு பகவானாகிய வலிஷ்டரிஷி அந்தப் பரதவம்சத்தார்களிடம்வந்தார். அந்தப் பாரதர்களனைவரும் அப்போதுவந்த வலிஷ்டரை ஆதரவுடன் எதிர்கொண்டிபோய் வந்தனம்செய்து அவருக்கு அர்க்கியம்கொண்டிவந்தனர். சிறந்த பிரம்மதேஜஸுள்ள வலிஷ்டமஹரிஷிக்கு ஸத்காரஞ்செய்து எல்லாப்பொருளையும் கொடுத்தது, அவர் ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்தபிறகு, ஸம்வரணராஜா, 'நாங்கள்

* வர்ஜனையும் சூமியையும் என்பது வட்டேசத்துப் பாடம்.

† மேற்கு முகமாக ஓடும் நதி.

‡ மலையாண்.

ராஜ்யத்திற்காக முயலவேண்டும் ; நீங்கள் எங்களுக்குப் புரோகிதராக இருக்கவேண்டும்' என்று தானாக அவரைவரித்தான். வலிஷ்டரும் 'ஆகட்டும்' என்று பாரதர்களுக்கு மறுமொழிசொன்னார். அதன் பின், புருவம்சத்தவனாகிய ஸம்வரணனை பூமிமுழுமைக்கும் சிகரம் போலிருக்கும்படி எல்லாக்கூத்திரியர்களுக்கும் சக்ரவர்த்தியாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தாரென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். முன்பு, பரதன் வலித்த உத்தமமான ஹஸ்தினாகரத்தில் அவன் வாஸஞ் செய்தான். மறுபடியும் எல்லாஅரசர்களையும் கப்பம்கட்டுகிறவர்களாகச் செய்தான். பிறகு, சிறந்தபராக்கரமுள்ள அந்த அஜயீட்பெளதராகிய ஸம்வரணன் ராஜ்யத்தையடைந்து மறுபடியும் மிகுந்த தகஷிணைகளோடுகூடிய அநேகம் மஹாயாகங்களைச் செய்தான். அந்த ஸம்வரணனுக்குச் சூரியன்புத்திரியாகிய தபத்ரியென்பவன் குரு வென்பவனைப் பெற்றான். பிரஜைகளனைவரும் அந்தக்குருவைத் தர்மந்திரிந்தவனென்று ரினைத்து ராஜாவாக இருக்கும்படி வரித்தனர். அவன் மகிமையினால் குருவம்சத்தவர் மிகுந்த கீர்த்தியையடைந்தனர். அவன்பேரினால் குருஜாங்கலமென்னும் தேசம் பூமியில் பெயர் பெற்றது. சிறந்தவமுள்ள அவ்வரசன்தன் தவத்தினால் குருகூஷத்திரத்தைப் புண்ணியகூஷத்திரமாகச்செய்தான். அஸ்ரவான், அபிஷ்யந்தன், சைத்ரரதன், முனி, ஜனமேஜயன் என்று பெயர்பெற்ற அந்தக்குருவின் புத்திரர்களைக்கேட்டிருக்கிறோம். சிறந்த மனஸுள்ள வாஹினியென்பவன் இவ்வைந்து புத்திரர்களையும் பெற்றான். அபிஷ்யந்தது என்று பெயருள்ள அஸ்ரவானுக்குப் பரிஷித்து, வீராகிய சபலாஸ்வன், ஆத்ராஜன், விராஜன், சிறந்தபலமுள்ள சால்மலி, உச்சைஸ்ரவஸ், பங்ககாரன், ஜிதாரி ஆகிய இந்த எட்டுப்புத்திரர்கள் இருந்தனர். இவர்களுடைய வம்சத்தில் ஜனமேஜயன் முதலான எழுவரும் மற்றுமுள்ள மஹாரதர்களும் தங்கள் பராக்கிரமத்தினாலுண்டான சிறப்பைப்பற்றிக் கியாதிபெற்றிருந்தனர். ககூஸேனன், உக்ரஸேனன், வீரனாகிய சித்ரஸேனன், இரத்திரஸேனன், ஸுஷேனன், பீமஸேனன் என்ற பெயருள்ள பரிஷித்தின் புத்திரர்களைவரும் தர்மசாஸ்திரத்திலும் ராஜநீதிரசாஸ்திரத்திலும் நிபுணர்களாயிருந்தனர். ஜனமேஜயனுடைய புத்திரர்கள் பூமியில் மிகுந்தபலமுள்ளவர்களாகக் கியாதிபெற்றிருந்தனர். ஜ்யேஷ்டன், திருதராஷ்டிரன் ; பிறகு பாண்டிவும், பாஹலீகனும், மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ள நிஷதனும், பலவானாகிய ஜாம்பூநதனும், குண்டோதரனும், பதாநியும், வலாதியும் ஆக எண்மர் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற

னர். அவர்களெல்லாரும் தர்மசாஸ்திரத்திலும் ராஜநீதி சாஸ்திரத்திலும் நிபுணர்கள் ; எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நன்மை செய்வதில் ஊக்கமுள்ளவர்கள். பிறகு, திருதராஷ்டிரன் ராஜாவாக இருந்தான். அவனுடைய புத்திரர்கள் குண்டிகள், ஹஸ்தி, விதர்க்கன், க்ராதன், ஐந்தாமவனான குண்டினன், ஹரிஸ்ராவஸ், இந்திராபன், தோல்வியடையாதவனாகிய புமன்யு ஆகிய இவர்கள். பாரதரே! திருதராஷ்டிரன்புத்திரர்களில் ப்ரதீபன், தர்மநேதரன், ஸநேதரன் இந்த மூவரும் பூமியில் கியாதி பெற்றவர்கள். அந்த மூவருள்ளும் ப்ரதீபன் பூமியில் ஒப்பற்றவனென்று புகழ்பெற்றிருந்தான். பரதஸ்ரேஷ்டரே! ப்ரதீபனுக்குத் தேவாபி, சந்தனு, மஹாரதனை பாஹ்லீகன் ஆகிய மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களுள் தேவாபி தர்மத்தினு லுண்டாகும் ஹிதத்தைவிரும்பிக் காட்டுக்குச்சென்றான். மஹாரதர்களாகிய சந்தனுவும் பாஹ்லீகனும் ராஜ்யத்தை அடைந்தனர், இந்தப் பரதவம்சத்திற்பிறந்த அநேக ராஜஸ்ரேஷ்டர்கள் மஹாரதர்களாகவும் தேவர்களைப்போன்றவர்களாகவும் பிரம்மதேவருக்கொப்பானவர்களாகவும் இருந்தனர். மஹாராஜரே ! தேவர்களைப்போன்ற வடிவமுள்ளவரும், எதிரிகளைத் தொலைப்பவரும், புருராவலின் வம்சத்தை விருத்திசெய்கின்றவருமான இப்படிப்பட்ட மஹானுபாவர்கள் உமது வம்சத்திற்பிறந்தனர். ஜனமேஜயரே! பெரும்புகழ்பெற்றசகுந்திலையின் புத்திரனை பரதனென்னும் அரசன் கங்கைக்கரைசேர்ந்து தீகைசெய்துகொண்டு அநேகமாயிரம் அஸ்வமேதங்களையும் அநேக நூறுவாஜபேய யாகங்களையும் செய்தான். மறுபடியும், அக்நிஷ்டோமம், அதிராத்ரம், உக்தம், வாஜபேயயாகம், இஷ்டிகள், ஸத்ரயாகம் என்னும் அநேகமாயிரம் மஹாயாகங்களை மிகுந்த சிறப்புடன் தகைணைகள் நிரம்பக்கொடுத்து ஸோமபானஞ்செய்து பிரம்மணர்களைத் தனங்களினால் திருப்தியடைவித்து நிறைவேற்றினான். மறுபடியும், ஆயிரம் பத்மக்கணக்குள்ள பொன்னாணயங்களையும் உயர்ந்த தங்கங்களையும் கண்ணுவருக்குக்கொடுத்தான். நூறுபாகம்பருமனுள்ளவைகளும் ஆயிரம்பாகம் உயரமுள்ளவைகளுமான அழகாகிய எல்லாவகைரத்தனங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டபிரகாசித்தபரதனுடையபொன் பூபஸ்தம்பங்கள் இந்நிராதி தேவர்களால்நாட்டப்பட்டன. பொன்னை யும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் எருமைகளையும் ஒட்டகங்களையும் செம்மறியாடுகளையும் வெள்ளாடுகளையும் வேலைக்காரிகளையும் வேலைக் காரர்களையும் தனத்தையும் தானியத்தையும் கன்றுகளுடன் நற்குணமுள்ள பசுக்களையும் ஆயிரம் பூபஸ்தம்பங்களை அடையாளமாக

வுடைய இந்தப்பூமியையும் கண்ணுவருக்குச் சிறந்ததகழிணையாகக் கொடுத்தான். பிரம்மாவுக்கொப்பான அநேகம் பிராமணர்களுக்குத் தனத்தையும் கிராமங்களையும் வெண்மையானகிருஷ்ணங்களையும்கோடி கோடியாகக் கொடுத்து அநேகம் யாகங்களைச்செய்தான். பரதனிடத்திலிருந்து பரதவம்சத்தாருக்குக் கீர்த்தியுண்டாயிற்று. அவனால், இந்தக்குலம் பாரதமென்று பெயர்பெற்றது. பரதனுடைய வம்சத்திற்குப் பிறந்த மஹாரதர்களாகிய அநேக ராஜஸ்ப்ரேஷ்டர்கள் தேவர்களைப் போலவும் பிரம்மதேவரைப்போலவும் இருந்தனர். அவர்களுடைய பெயர்கள் எண்ணமுடியாமல் இருக்கின்றன. பாரதரே! அந்த அவர்களுடையவம்சத்தில்தேவர்களைப்போன்றவர்களும், ஸத்தியத்தையும் மனவாக்குக் காயங்கள் ஒத்திருப்பதையும் கடைப்பிடித்தவர்களுமான முக்கியமான மஹானுபாவர்களைமட்டும் உமக்குச் சொல்லப் போகிறேன்.

நாற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வம். (தோடர்ச்சி.)

(மஹாபிஷக் என்னும் ராஜாவின் சரித்திரம். வஸுக்கன் கங்கைபிண்டம் பிறைபிட்டுக் கொண்டது.)

ஸத்தியவாக்குள்ளவனும் தோல்வியடையாத பராக்கிரமமுள்ள வனுமாகிய *மஹாபிஷக் என்று பெயர்பெற்ற இக்ஷ்வாகுவம்சத்து அரசன் பூமியைப் பரிபாலித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் ஆயிரம் அஸ்வமேதயாகங்களாலும் நூறுராஜஸூயங்களாலும் தேவேந்திரனைத் திருப்திசெய்வித்தான். பிறகு, அந்தராஜா ஸ்வர்க்கத்தையடைந்தான். பிறகு, ஒருகாலத்தில் தேவர்கள் பிரம்மதேவரை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தனர். அங்கே ராஜரிஷிகளும் இருந்தனர். அந்த மஹாபிஷக் என்னும் ராஜாவும் இருந்தான். அப்போது நதிகளுக்குட் சிறந்த கங்காதேவியானவள் பிரம்மாவினிடம் வந்தாள். சந்திரனைப் போன்ற நிறமுள்ளதான அவளுடைய ஆடை காற்றினால் விலக்கப்பட்டது. அப்போது தேவக்கூட்டங்கள் உடனே தலைகுனிந்து நின்றன. மஹாபிஷக் என்னும் ராஜரிஷியோவெனில், கூச்சமின்றி அவளைப் பார்த்தான். அந்த மஹாபிஷக் பகவானாகிய பிரம்மதேவரால் இகழப்பட்டான். பிரம்மதேவர் 'நீ மனிதர்களிற் பிறந்து பிறகுதான்

* மஹாபிஷக் என்பது வடதேசத்துப்பாடம்.

நல்ல லோகங்களையடைவாய், அறிவுகெட்டவனே ! எந்தக்கங்கையினால் உன்மனம் இழுக்கப்பட்டதோ அந்தக்கங்காதேவி மனுவிய லோகத்தில் உனக்கு வேண்டாதவற்றைச் செய்யப்போகிறாள். அதனால் உனக்குக்கோபம் எப்போதுவருமோ அப்போதுதான் நீ சாபத்திலிருந்து விடுபடுவாய்' என்றுசொன்னார். அந்தராஜா மற்ற ராஜாக்களையும் ரிஷிகளையும் நினைத்துப்பார்த்து மிகுந்த மஹிமையுள்ள ப்ரதீபனையே தனக்குப்பிதாவாக விரும்பினான். நதிகளுக்குட் சிறந்த கங்காதேவி மஹாபிஷக் என்னும் அரசன் மனோஜயமில்லாமற்போனதைக்கண்டு அவனையேமனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு திரும்பிச்சென்றார். ஜனமேஜயராஜாவே ! அவள் போகும்போது ஸ்வர்க்கத்தில் வலிங்கினர் தேவர்களாகிய வஸுக்கள் தேகத்தின் ஒளிகுன்றி அறிவுகலங்கி வழியில் இருக்கக்கண்டாள். அவ்வாறிருந்த அவர்களைக்கண்டு நதிகளரிற்சிறந்த கங்கை, 'ஏன் இப்படி நிறமாறிப்போயிருக்கின்றீர்கள் ? தேவர்களுக்குக்ஷேமந்தானா?' என்று வினவினாள். தேவர்களாகிய வஸுக்கள் அவளைநோக்கி, 'மஹாநதியே ! நாங்கள் மஹாத்மாவாகிய வலிஷ்டரால் சிறியபிழைக்காகக் கோபித்துச் சபிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். முன்னர் நாங்கள்எல்லாரும் அறியாமல், (தமதமஹிமையை வெளிக்காட்டாமல்) ஸந்தியாவந்தனஞ் செய்துகொண்டிருந்த ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான அந்தவலிஷ்டரை உல்லங்கனஞ் செய்தோம். அவர் கோபத்தினால், 'மானிடகாப்பத்தில் பிறக்கக்கடவீர்' என்று எங்களைச்சபித்தார். வேதவாக்குள்ளாவர் எதுசொன்னாரோ அது மாற்றுவதற்கு முடியாதது. நீ மானிடப்பெண்ணைப்பூமியிலிருந்து வஸுக்களாகிய எங்களைப் புத்திரர்களாகப் பெறக்கடவாய். சிறந்தவனே ! மனுவ்யஸ்திரீகளுடைய வயிற்றில் நாங்கள் புகோம்' என்றனர். அந்தவஸுக்களினால் இவ்வாறு கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட கங்காதேவியானவள், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அங்கீகரித்து, 'மனிதர்களில் எந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டன் உங்களை உத்பத்திசெய்யக்கூடியவனாவான்?' என்றுகேட்டாள். அதற்கு, வஸுக்கள், 'ப்ரதீபனுடைய புத்திரனாகிய சந்தனுவென்னும் ராஜா லோகத்தில் கியாதி பெற்றிருக்கப் போகிறான். மனுவ்யலோகத்தில் அவன்தான் எங்களை உத்பத்திசெய்பவனாகலாம்' என்றனர். 'தேவர்களே ! குற்றமில்லாதவர்களே ! நீங்கள் என்னிடம் என்ன சொல்லுகிறீர்களோ அஃது எனக்கும் ஸம்மதம். அந்தராஜாவுக்கும் உங்களுக்கும் விருப்பமான இந்தக்காரியத்தை நான்செய்வேன்' என்று கங்கைசொன்னாள். உடனே, வஸுக்கள், 'மூன்றுலோகங்களும் செல்லுகிறவனே!

நீண்டகாலம் எங்களுக்கு இந்தச் சாபதண்டனை இல்லாமலிருக்கும் படி உன்குமாரர்களைப் பிறந்தவுடனே ஜலத்திற் போட்டுவிடவேண்டும். புத்தியில்லாத நாங்கள் எல்லோரும் வலிஷ்டருடைய பசுவைப் பிடிக்கவிரும்பி அந்தப்பிரமரிஷியினால் சபிக்கப்பட்டோம். அப்படிச் சபிக்கப்பட்ட எங்களை நீ விரைவில் விடுவிக்கக்கூடவாய்' என்றனர். கங்கை, 'அப்படியே இந்தச் சாரியத்தைச் செய்வேன். ஆனால், அந்தச் சந்தனராஜாவுக்கு ஒருபுத்திரனை நிறுத்தவேண்டும். புத்திரனுக்காக அவன் என்னுடன் சேருவது வீணாமலிருக்கவேண்டும்' என்று சொல்ல, 'நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் எங்கள் சக்தியில் நாலிலொரு பாசத்தைக்கொடுப்போம். அந்தச் சக்தியுடன் உனக்கும் அந்த ராஜாவுக்கும் பிரியமானபுத்திரன் உண்டாவான். ஆனால், மனுஷ்ய லோகத்தில் அவனுக்கு ஸந்ததியிராது. ஆதலால், உன்னுடையவீர குகிய புத்திரனுக்குப் புத்திரன் உண்டாசமாட்டான்' என்று சொன்னார்கள். இவ்வாறு அந்தவஸூக்கள் கங்காதேவியோடு ஏற்பாடு செய்துகொண்டு மனமகிழ்ச்சியுடன் உடனே இஷ்டப்படி சென்றனர்.

ஸ்ரீ ம ஹ ர பார த ம்.

ஸ ம் ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(சந்தனுபிறந்து பெண்ணுருவமான கங்காதேவியைப் பார்த்தது.)

பிறகு, எப்போதும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நன்மைசெய்து கொண்டிருந்த ப்ரதீபனென்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் கங்கோத்பத்திக்குட்போய் அநேகவருஷகாலம் ஜபஞ்செய்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். அந்தராஜரிஷி வேதம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அழகிய முசமுள்ளவளும் தேவதாரூபமுள்ளவளும் அழகும் குணங்களும் பொருந்தினவளும் மிகவும் ஆசைப்படத்தக்க தேகத்தோடு கூடிய பெண்ணுருவத்தைத் தரித்துக்கொண்டவருமான கங்காதேவி அந்த ஜலத்தினின்றும் கரையேறி, வேதாத்திய யனஞ் செய்துகொண்டிருந்த அந்த ராஜரிஷியினது ஆஸ்ரமம் போன்ற வலத்தொடையை அடைந்தாள்.

பேசத்தெரிந்தவர்களுக்குட் சிறந்தவனும் தாம்த்தின் முடிவை நிச்சயமாக அறிந்தவனுமாகிய அந்த ப்ரதீபனென்னும்ராஜா மிகுந்த கீர்த்தியுள்ள அந்தச் சங்காதேவியை நோக்கி, 'அழகியவளே! உன

க்கு என்ன பிரியத்தை நான் செய்யக்கடவேன்? நீ விரும்புவது யாது?' என்றுகேட்க, கங்கையானவள், 'ராஜாவே! நான் உன்மது கா தல்கொண்டிருக்கிறேன். உன்னையடைகின்ற என்னை நீயும் அடையக்கடவாய்; கா தல் வைத்த பெண்களை விட்டுவிடுவதை ஸாதுக்கள் நிந்துக்கின்றனர்' என்று சொன்னாள். ப்ரதீபன், 'இனிய பெண்ணை சியே! நான் பிறர் மனைவியையும் வேறுவருணத்தீழ்பிறந்தபெண்ணையும் விருப்பத்தினால் அடையமாட்டேன். இது தர்மத்துடன் கூடிய எனதுநியமம்.எவன் தன் மனைவியை விட்டுப் பிறர்மனைவியை அடைகிறானோ அவன் பிரளயகாலம்வரையில் நாகத்திலிருந்து விடுபடான்' என்று சொன்னாள். 'ராஜாவே! நான் இழிவானவளல்லேன்; சேரத்தகாதவளல்லேன்; ஒரு காலத்திலும் நிந்துக்கத்தக்கவருமல்லேன்; தேவகன்னிகையும் பெண்ணிற் சிறந்தவருமாகிய நான்உன்னை அடையும்போது நீயும் என்னை அடையாயாக' என்று கங்கைசொன்னாள். ப்ரதீபன், 'நீ எந்த விருப்பத்தைப்பற்றி என்னைத் தூண்டுகிறாயோ அஃது உன்னாலேயே நிவிருத்தி செய்யப்பட்டது. நான்அதற்கு விரோதமாகச்செய்தால் தர்மத்தவறுதலானது என்னை அழித்துவிடும். சிறந்தபெண்ணே! நீ எனது வலத்தொடையில் உட்கார்ந்து என்னைத் தழுவினாய். அச்சமுள்ளவளே! இது தன் ஸந்தநிகளுக்கும் மருமகளுக்கும் உட்காருமீடமென்று அறி. காதலி அனுபவிக்கத் தக்கது இடத்தொடை. நீ அதனை விட்டுவிட்டாய். பெண்ணை சியே! ஆதலால், நான் உன்னிடத்தில் விருப்பத்தைச் செய்யேன். அழகிய நிடம்பமுள்ளவளே! நீ எனக்கு மருமகளாகக் கடவாய். என் புத்ரனுக்காக உன்னை நான் வரிக்கிறேன். அழகிய தொடையையுடையவளே! நீ வந்து மருமகளுடைய பாகமாகிய வலத்தொடையை அடைந்தாய்' என்றாள். அதைக்கேட்ட அந்தப்பெண், 'தர்மந்தெரிந்தவளே! இவ்வாறும் ஆகலாம்; உன் புத்திரனோடு நான் சேரக்கடவேன். உன்னிடமுள்ள அன்பினால் பெயர்பெற்ற பாரதவம்சத்தை நான் அடையப்போகிறேன். இந்தப் பூமியிலுள்ள அரசர்எனெல்லாருக்கும் நீங்களே ஆதாரமானவர்கள். உங்களுடைய குணங்கள் நூற்றுக்கணக்கான வருஷங்கள் சொன்னாலும் என்னால் சொல்லிமுடியா. உங்கள் குலத்திற் பெயர்பெற்றவர் எவரோ அவருடைய யோக்கியதை மேலானது. தர்மந்தெரிந்த பிரபுவே! ஒப்போது நான் செய்யும் உடன் படிக்கையின்படி எதைச்செய்வேனோ அதையெல்லாம் உமது புத்திரன் ஒருபோதும் விசாரிக்காமலிருக்கவேண்டும். இவ்வாறு உனதுபுத்திரனிடமிருந்துகொண்டு நான் அவனுக்கு ஸுகத்தை விருத்திசெய்

வேன். உனது புத்திரன் பிரியமான புண்ணியகுமாரர்களுடன் ஸ்வர்க்கமடைவான்' என்று சொன்னான். ஜனமேஜயராஜாவே ! அவள், 'அப்படியே ஆட்கீழ்' என்று அந்தராஜாவினாற்சொல்லப்பட்டவளாக அந்தர்த்தானமாயினாள். அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவள் அவன்கண்ணுக்குப் புலப்படாதவளானாள். அந்த அரசன் புத்திரன்பிறப்பதையெதிர்பார்த்து அதனைமனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்தான். குருவம்சபுத்திரரே ! அதேகாலத்தில் ராஜஸ்ரேஷ்டனான ப்ரதீபன் புத்திரனைப்பெற விரும்பிப் பாரியையுடன் கூடித் தவஞ்செய்தான். ப்ரதீபனுடைய பாரியையினிடம் ஆழகுள்ள கர்ப்பம், மிகுந்தசோடையோடு சரத்த்காலத்து வளர்பிறைச் சந்திரன் போல் வளர்ந்தது. பிறகு, பந்தாவதுமாதத்தில் ப்ரதீபனுடையமனைவி சூரியனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளவனும் தேவ குமாரனைப்போன்றவனுமான குமாரனைப்பெற்றாள். அந்த மஹாபிஷக் வயோதிகர்களான அவ்விருவருக்கும் புத்திரனாகப்பிறந்தான். உரியபிராயம் கடந்தபின் அந்தவந்தானம் உண்டானதினால், அந்தப்புத்திரன் *சந்தனுவென்று சொல்லப்பட்டான். அந்தப்புத்திரன் பிறந்தபிறகு, ப்ரதீபராஜன் ஜாதகர்மம் முதலான ஸம்ஸ்காரங்களைப் பிராமணர்களைக்கொண்டு வேதத்திற்சொல்லிய விதிப்படி செய்திந்தான். ஜனமேஜயராஜாவே ! பிராமணர்கள் சந்தனுவுக்கு வேதோக்தமான கிரியைகளோடு நாமகரணத்தை மிகச் சிறப்பாகச்செய்தனர். பிறகு, தக்க பருவமுள்ளவனாக வளர்ந்தசந்தனுராஜன் உலகத்துக்கெல்லாம் தர்மிஷ்டனானான். அவன் பெருநகீர்த்தியை அடைந்து தர்மத்தைக் காப்பவர்களுள் சிறந்தவனாகித் தனுவேதத்திலும் வேதத்திலும் மேலான ஞானத்தையடைந்தான். பேசுகிறவர்களிற் சிறந்தவனாகிய அந்தக்குமாரன் யௌவனத்தையுமடைந்தான். தன்னுடைய நல்ல கருமத்தினால் ஜயிக்கப்பட்ட அழிவில்லாத லோகங்களை அறிந்திருந்தும் குருவம்சத்திற்கிறந்தவனாகிய சந்தனு புண்ணியகருமங்களைச் செய்துகொண்டேதானிருந்தான். பிறகு, ப்ரதீபன் யௌவனம்வந்த தனது புத்ரனான சந்தனுவைநோக்கி, 'சந்தனுவே ! உனது ஸ்ரேயஸ்க்காக முன்னே ஒரு பெண் என்னிடம்வந்தாள். புத்திரனே ! அழகு நிரம்பிய தேவலோகத்துப்பெண்ணாகிய அந்தப்பெண்ணரசி புத்திரனை விரும்பிக்காதலுற்று ரகஸ்யத்தில் உன்னிடம் வருவாளாயின் அவளை, நீ, 'பெண்ணே ! நீ யார்? யாருடையபெண்' என்றுகேட்காதே. குற்றமற்றவனே ! அவள்

* சம் = சாந்தமானபோது; தனு: = உண்டாக்கப்பட்டவன், சந்தனு என்று மூலத்திலிருக்கிறது.

எந்தக்காரியம் செய்தாலும் அதைப்பற்றி அவனைக்கேட்கவேண்டாம். உன்னையடைகின்ற அவனை நீ என் கட்டளையினால் அங்கீகரிக்கக்கடவாய்' என்று கட்டளையிட்டான். பரதீபராஜா இவ்வாறு தனதுபுத்திரனாகிய சந்தனுவுக்குக்கட்டளையிட்டித் தனது ராஜ்யத்தில் அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்து வனத்திற்புகுந்தான். சிறந்தபுத்திரியுள்ளவனும் தேவேந்திரனுக்கொப்பான பராக்ராமமுள்ளவனுமாகிய அந்தச்சந்தனுமஹாராஜன் ஸத்தியவாறியென்று எல்லாலோகங்களிலும் கியாதிபெற்றிருந்தான். பருந்ததேதோள்களும் நீண்டகைகளும் உடையவனும், மதயானைபோல்நடப்பவனும், குறைவற்றசெல்வங்களோடும் ராஜாவுக்குரிய எல்லாலக்ஷணங்களோடும் கூடியவனும், சிறப்புற்ற மந்திரிகளோடு கூடியவனும், ஷுத்திரியதர்மங்களின் விசேஷங்களையறிந்தவனுமான அந்தச்சந்தனுமஹாராஜன் தான் ஒருவீரனாக ராஜாக்களை ஜயித்து இந்தப்பூமியைத் தன்ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொண்டான். வேதங்களெல்லாவற்றையும் ராஜதர்மங்களனைத்தையும் தெரிந்துகொண்டான். மிகுதியான தக்பிணைகளோடு கூடிய அநேக ஸத்ரயாகங்களையும் யாகங்களையும் செய்தான். வேதாத்யயனத்தில் தேர்த்த பிராமணர்களை அளவற்ற சதனங்களாலும், பசுக்களாலும், கிராமங்களாலும், அசுவங்களாலும், தனங்களாலும் திருப்புகியடைவித்தான்; வயஸும்ரூபமும் முயற்சியும் தேகவன்மையும் பிரபுத்வமும் உத்ஸாகமும் பராக்ராமமும் தனமும் நிரம்பினவனாகவும், ஸத்தியமாக நடப்பவனாகவும், எல்லாத் தர்மங்களும் தெரிந்தவனாகவும் இருந்தான். அரசர்கள் அந்தராஜாவை அரசர்களுக்கரசனாகச் செய்தனர். பரதஸ்ரேஷ்டரே ! அரசர்கள் விசனமும்பயமும் பிறருடைய உபத்ரவமுடில்லாமல் ஸுகமாகத் தூங்கியெழுந்துகொண்டு ஐசுவரியத்தை அடைந்திருந்தனர். அனுஷ்டானங்களினால் பிராமணவருணம் எல்லாவருணங்களினும் மேலாக இருந்தது. ஷுத்திரியர்கள் பிராமணர்களுக்கு அனுசூலர்களாகவும், வைசியர்கள் ஷுத்திரியர்களுக்கு அனுசூலர்களாகவும் இருந்தனர். பிராமணர்களுக்கும் ஷுத்திரியர்களுக்கும் ஒற்றுமையாக இருந்த வைசியர்களுக்குச் சூத்திரர்கள் பணிவிடைசெய்தனர். இவ்வாறு சந்தனு ராஜ்யத்திலிருக்கும்போது ஆடுமாடுகளுக்கும் பன்றிகளுக்கும் மாள்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் வீணான ஹிம்ஸை நடக்கவில்லை. ஸுகமற்றவையும் நாதனற்றவையுமான திரியங்குலிகளிற்பிறந்த பிராமணிகளெல்லாவற்றிற்கும் கூட அந்தராஜா பிதாவைப்போலிருந்தான். ஹஸ்தியென்னும் பெயருள்ளநகரத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த அந்தத்தர்மாத்மாவான குருவம்சத்தரசன் பராக்ராமத்தில் சூரியனுக்

கொப்பாகவும் பலத்தில் வாயுவுக்கொப்பாகவும் கோபத்திலயமனுக் கொப்பாகவும் பொதுமையில் பூமிக்கொப்பாகவுமிருந்தான். உறுதியான பராக்கிரமமுள்ள அந்தராஜா தன் பிரஜைகளிடத்தில் நல்ல அன்புள்ளவனாக இருந்தான். அந்தச் சந்தனு வேட்டையே பழகிக் கொண்டு காட்டிற்சென்று அழகானவனங்களிலும் மலையருவிகளிலும் திரிந்துகொண்டிருந்தான். அந்த ராஜப்பேஷ்டன் வித்தர்களும் சாரணர்களும் வலிவின்ற கங்கைக்கரையோரமாக மாண்களையும் ஏருமைகளையும் அடித்துக்கொண்டு தனிமையாக ஸந்தரித்தான். மஹாராஜாவே! அவன், ஒருகாலத்தில், ஜ்வலிப்பதுபோல் பிரகாசிக்கிற தேகமுள்ளவனும் இரண்டாவது லக்ஷியே நேரேவந்தாற்போல்பவனும், அங்கமுழுவதும் தோஷவில்லாதவனும், அழகிய பற்களையுடையவனும், சிறந்த ஆபரணங்களையணிந்தவனும், மெல்லிய ஆடையைத்தரித்தவனும், தாமரைப்புஷ்பத்தினுள்ளேயிருக்கிற காய்க்குலப்பான நிறமுள்ளவனும், தனித்திருந்தவருமாகிய ஓர் உத்தமஸ்திரீயைக் கண்டான். ஸநானஞ்செய்து சுத்தமான சரீரமுள்ளவனும், தூயஆடைதரித்தவனும், கூந்தலையவிழ்த்து இருகரங்களாலும் ஆற்றுகிறவனும், அழகினாலும் வயவியினாலும் ஒளியினாலும் அவயவங்களினாலும் முகமலர்ச்சியினாலும் அன்பினாலும் விளையாட்டுக்களாலும் கடைக்கண் ஓட்டங்களாலும் பெரியநிதம்பத்தினாலும் துடையினாலும் ஸ்தனங்களாலும் மார்பினாலும் பார்வையினாலும் குழற்சுற்றையினாலும் கால்களாலும் இங்கித்தினாலும் புன்னகையினாலும் குயில்கூவுதலைப்போன்ற ஸல்லாபங்களினாலும் ஸரஸ்வதியையும் பாவதியையும் லக்ஷியையும் தேவஸ்திரீகளையும் மற்றஸ்திரீகளையும் கீழ்ப்படுத்திகின்றவருமாகிய கங்காதேவியைக் கண்டான். குறைவை நிவிருத்தியெய்வளாகிய அவன் சந்தனுவினிடம் வந்தான். சந்தனு அவனைக்கண்டு அழகினுடைய நிறைவினால் வியப்புற்று மயிர்க்கூச்சமுள்ளவனானான். அவ்வரசன் கண்களால் அவனைக் குடிப்பவன்போல் பார்த்துத் திருப்தியுடையவிலலை. அந்தப் பெண்ணும், சிறந்த பராக்கிரமமுள்ளவனாகச் சஞ்சரிக்கின்ற அந்த ராஜாவைக்கண்டவுடன், விருப்பத்தினால்ஸ்நேஹத்தையடைந்து, பார்ப்பதில் சலிப்பில்லாதவளாக இருந்தாள். தின்னரப்பெண்போலவும் ஆப்ஸரஸைப்போலவும் இருக்கின்ற அந்தக் கங்கையெனும் பெண்ணிருப்பத்தோடு ராஜாவைப்பார்த்துக்கொண்டு அவன் முன்னிலையில் ஸஞ்சரித்தாள். நுபத்தினால் எல்லா ராஜஸ்திரீகளுக்கும் மேற்பட்டிருக்கின்ற அவனைக்கண்டு, சந்தனு அவனைப் பார்ப்பதிலேயே

மிருந்த ஆனந்தமுள்ளவனாக இருந்தான். பிறகு, ராஜா இன்சொல் லினால் அவனைத் தைரியப்படுத்திச் சொல்லலானான் : ' அழகான இடையுடையவளே ! நீ தேவப்பெண்ணா ? அஸுரப்பெண்ணா ? கந்தர்வப் பெண்ணா ? அப்ஸரஸா ? யக்ஷப்பெண்ணா ? நாக்கன்னிகையா ? மனுஷ்யப்பெண்ணா ? தேவதைபோன்றவளே ! குற்றமில்லாதவளே ! நீ யாராயிருந்தாலும் எனக்குப் பாரியையாகக் கடவாய் ; என்னுடைய உயிரும் எனக்குள்ள தனம்பயாவும் உன்னைச் சேர்ந்தவை. தேவப்பெண்ணைப் போன்றவளே ! உன்னிடத்தில் நான் யாசிக்கிறேன். அழகுள்ளவளே ! நீ எனக்கு மனைவியாகக் கடவாய் ' என்று சொன்னான்.

நூற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கங்கை சந்நிவாகத்திற் மனைவியானது.)

அந்தச் சந்தனுராஜன், புன்சிரிப்புடன் மிருதுவாகவும் அழகாகவும் சொன்ன இந்தச் சொல்லேக்கேட்டு, புகழ்பெற்ற அந்தப்பெண், அவனுடைய நன்மைக்காக அவனிடம்வந்தாள். சிலாக்கியமான ரூபமுள்ள அவள், தான் வஸுக்களுக்கு வாக்ருத்தத்தம்செய்ததையும் பரதீபன் சொன்னதையும் நினைத்து ஸந்ததியைவிரும்பி ராஜபுத்திரனும் ராஜாவுமான சந்தனுவிடம் தானாக வந்துசேர்ந்தாள். வஸுக்களின் சாபத்தினால் தூண்டப்பட்ட அவள் இதுதருணமென்று நினைத்துப் பேச்சினால் ராஜாளின்மனத்தை மகிழ்வித்துக்கொண்டு, ' ராஜாவே ! நான் உன் ஸ்வாதீனமான மலிஷியாவேன். நீயாவது மற்றவராவது என்னைப்பற்றி எவ்வகையிலும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பக்கூடாது. ராஜாவே ! நல்லதோ கெட்டதோ நான் என்னசெய்வேனோ அதிள் என்னைத்தடுக்காமலிருக்கவேண்டும். அப்படியே எனக்கு விருப்பமில்லாததைச் சொல்லாமலிருத்தல் வேண்டும். ராஜாவே ! இவ்வாறு நடந்து கொள்ளும்வரையில் நான் உன்னிடம்வாழ்வேன் ; என்னைத்தடுத்தாலும் விருப்பமில்லாததைச் சொன்னாலும் உன்னை ஸந்தேஹமின்றி விட்டிவிடுவேன். ராஜாவே ! இஃகூர் அன்னுடைய நியமம். உன்னிடம் படி நீ என்னை அடையலாம், உன்பிதாவினால் நான் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறேன், பிரபுவே ! நீ என்பர்த்தவாகக்கடவாய் ' என்று சொன்னான். பரதஸ்ரேஷ்டராகிய ஜனமேஜயரே ! அப்படியே ஆசட்டும்'

என்று ராஜாசொன்னபோது அந்த ராஜஸ்ரீஷ்டனையடைந்து அவன் மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தான். அவள்கேட்டதற்கு 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றுவாக்குத்தத்தஞ்செய்து அந்தக்கங்காதேவியைத்தேரின்மேலேற்றிக்கொண்டு சந்தனுமஹாராஜன் அவளுடன்சென்றான். அவள், பிரத்தியக்ஷமாகவந்த இரண்டாவது லக்ஷ்மியைப்போல்சந்தனுவையடைந்தான். ஜிதேந்திரியனாகிய சந்தனுவும் அவளையடைந்து காமஸுகமனுபவித்தான். கேட்பது அயுத்தமென்று நினைத்து அவன் அவளை ஒன்றும்கேட்கவில்லை. அவளுடைய விநயத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் அழகினாலும் உயர்ந்ததன்மையாலும் குணங்களினாலும் ரஹஸ்யத்திற்செய்யும் உபசாரத்தினாலும் அந்தஅரசன் திருப்தியடைந்தான். உயர்ந்தஸ்திரீயினால் உபசரிக்கப்பட்ட அந்தஅரசன் மிகவும் மகிழ்வுற்றான். தேவதாரூபமுள்ளவளும் *மூன்றுமார்க்கங்களுக்கும் செல்லுகிறவளும்முகிய அந்தப்பெண்ணரசியான கங்காதேவி, அழகுள்ள மனிதப்பெண்ணுருவம்எடுத்தாக்கொண்டு, அந்நிர்ஷ்டத்தினால் மறொதம் நிறைவேறினவளும் இந்திரனுக்கொப்பான மகிமையுள்ள வனுமாகிய சந்தனுவென்னும் ராஜஸ்ரீஷ்டனுக்குப் பாரியையாக வந்து சேர்ந்தாள். புணர்ச்சியினாலும் ஸ்நேகத்தினாலும் சாதூர்யத்தினாலும் முகமலர்ச்சியினாலும் அழகியவிளையாட்டுக்களாலும்அந்தப் பிரபு பிரியப்படும்படி அவனைச் சந்தோஷிக்கச் செய்தாள். அந்த உத்தமஸ்திரீயின் குணங்களினால் இழுக்கப்பட்டு அவ்வரசன்போகத்திலேயே அழுந்தியிருந்தான்.

நாற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ஏழபுத்திரர்கள் பிறந்தவுடன் கங்கைஅவர்களைக் கொன்றதைப்பார்த்து, சந்தனு எட்டாவது புத்திரனைக் கொல்லாமலிருக்கும்படிகேட்க, அவள் மறுமொழிசொன்னது.)

அவளுடன்கூடி ஈரும்பினபடியெல்லாம் ராமித்துக்கொண்டிருந்த அரசன் அநேகவருஷங்களும் ருதுக்களும் மாதங்களும் கடந்துபோனதை அறியவில்லை. அவ்வரசன்தேவிலோகத்திலுள்ளவையும் மனுஷ்யலோகத்திலுள்ளவையுமாகிய போகங்களுையெல்லாம் அனுபவித்தான். ராஜலக்ஷ்மிபொருந்திய சந்தனு அந்தப்பெண்ணரசியை

* ஸ்வர்க்கம், பூமி, பாதாளம்.

அடைந்து மகிழ்ந்தான். அந்தக்கங்காதேவி ருதுஸ்நானமானகாலத்தில் தேவகுமாரனைக் கர்ப்பத்தில் தரித்தாள். தேவதைக்கொப்பான சந்தனுவுக்கு எட்டுக்குமாரர்களைப் பெற்றாள். பாரதரே! ஒவ்வொருபுத்திரரையும் பிறக்கப்பிறக்கஜலத்திற்போட்டுவிட்டாள். அந்தப்புத்திரர்களைப்பிரஸனித்தபோதே கழுத்தைப்பிடித்துயமலோகம் அனுப்பினாள். 'உன்னை நான் சந்தோஷப்படுத்துவேன்' என்று ராஜாவுக்குச்சொல்லிவிட்டுப் புத்திரர்களைக் கங்காப்பரவாகத்தில் அமிழ்த்தினாள். அப்போது அந்தச்சந்தனுமஹாராஜனுக்கு அவள்செய்தது பிரியமாபிருக்கவில்லை. நீங்கிவிடுவாளென்று பயந்து அரசன் அவளை ஒன்றும்சொல்லவில்லை. அவள்செய்கைக்குக் காரணத்தையும் அவள் வந்தகாரணத்தையும் கேட்கத்தகாதென்று தன்பிதா சொன்னசொல்லீ நினைத்துக்கொண்டு, சந்தனு, புத்திரர்கள்விஷயத்தில் அவள்செய்த தீங்கைப்பற்றிக் கேட்காமலே இருந்தான். அந்தஸ்திரீ சிறந்த ஏழுமுமுாரர்களைப் பிறக்கப்பிறக்கக் கொன்றுகொண்டிருந்தான். சந்தனு *தர்மம்மெடுமென்று அவளை வெகு பிரயாஸத்தோடு ஒன்றும் கேளாமலிருந்தான். எட்டாவது புத்திரனை அவள் கொல்லவிரும்பியபோது சந்தனுவின் மனவுறுதி கலங்கியது. எட்டாவது புத்திரன் பிறந்தபின் சிரித்துக்கொண்டிருந்த அந்தக்கங்காதேவியைநோக்கித் துக்கத்தினால் வருந்துத் தன்புத்திரனைக் காப்பாற்றுவதற்கு விரும்பியஅரசன் கேட்டான். புத்திரனைக் கொல்லுகின்ற அவளைக்கண்டு அப்போது மிருந்ததுயமுற்ற ஸ்ரேஷ்டமாகிய கௌரவராஜன், 'கொல்லாதே; நீ யாரைச்சேர்ந்தவள்? நீ யார்?' என்றும், 'பிள்ளைகளை ஏன்கொல்லுகிறாய்?' என்றும் 'புத்திரனைக்கொல்லுகிறவளே! உனக்கு மிககுழிவான பெரும்பாவம்நேர்ந்திருக்கிறது' என்றும் சொன்னான். கங்கை, 'புத்திரனிடத்தில் விருப்பமுள்ளவனே! புத்திரரைப்பெற்றவருட்சிறந்தவனே! உன்புத்திரனை நான் கொல்லுகிறதில்லை. நாம்செய்த ஏற்பாட்டின்படி நான் இங்கே வலிப்பது முடிந்தது. நான் ஜன்மம்மஹரிஷியின்புத்திரியும் மஹரிஷிகளுடையகூட்டங்களினால் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டவளுமாகியகங்கை, தேவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய பிரயோஜனத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக நான் உன்னுடையிருந்தேன். இவர்கள் தேவர்களும் மிகுந்த புண்ணியமுள்ளவர்களும் மிகுந்தசக்தியுள்ளவர்களுமாகிய எட்டுவஸுக்கள்; வலிஷ்டருடைய சாபமென்னும் தோஷத்தினால் மானிடத்தன்மையை அடைந்தனர். அவர்களுக்குப் பிதாவாகத்தக்கவள்

* தான்செய்த பிரதிஷ்டை.

உன்னைக்காட்டிலும் வேறையாரும் பூமியிலில்லை. என்னைப்போன்ற தாயாகவும் இவ்வுலகத்தில் மனுஷ்யஸ்திரீ யாருமில்லை. ஆதலால், அவர்களுக்குத் தாயாயிருப்பதற்காகமானிடதேகமெடுத்தேன். எட்டு வஸுக்களையும் புத்திரராகப்பெற்று அழியாதலோகங்களை நீ ஜயித்தாய். தேவர்களாகியவஸுக்களுக்கும், 'நான்உங்களைப்பிறந்தவுடன்பிறந்தவுடன் மானிட ஜன்மத்தினின்று விடுவிப்பேன்' என்ற உறுதியான வாக்குத்தத்தம்செய்தேன். ஆதலால், அவர்கள் மஹாத்மாவான ஆபவர் என்று சொல்லப்பட்ட வலிஷ்டருடைய சாபத்தினின்று விடப்பட்டனர். உனக்குமங்களமுண்டாகட்டும். நான்செல்வேன். மிருந்த விரதமுள்ளவனாகிய இந்தப்புத்திரனை நீ காப்பாற்று. குலத்தைச்சிறப்பிக்கின்ற இந்தஉன்புத்திரன் அந்த எட்டுவஸுக்களின் சக்திகளும் சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிறான். மனிதராலாகாத காரியத்தைச்செய்யப்போகிறான். நிச்சயம், வஸுக்கள் என்னிடத்தில் இப்படிமாமுருபத்தோடு வாஸம்செய்தனர். என்னிடம்பிறந்த இந்தப்புத்திரனைக் *கங்காதத்தன் என்றறி' என்றாள்.

நூற்றாறுவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (ஷோடசீச்சீ.)

(வஸுக்கள் வலிஷ்டசாபத்தினால் புத்திரர்களாகவந்ததைச் சந்தனுவுக்குக் கங்காதேவியுரைத்தது.)

சந்தனு, 'மங்களமூர்த்தியே! அழகிய நோக்குள்ளாவளே! எந்த ஆபவரென்பவருடைய சாபத்தினால் அந்த வஸுக்களெல்லாரும் மனுஷ்யகர்ப்பத்துக்கு வந்தனரோ, அவர்யார்? அவர்சபித்ததற்குக் காரணமாகிய வஸுக்களின் அபராதம்யாது? உன்னால் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இந்தக்குமாரன்மாத்திரம் மனுஷ்யலோகத்தில் வலிக்கவேண்டியதாக இருக்கும்படி நேர்ந்த இவன்செய்கையாது? எல்லாஉலகத்துக்கும்மாசுவரர்களாகிய அந்தவஸுக்கள் எவ்வாறு மனுஷ்யர்களிடம்பிறந்தனர்? ஜன்ஹுபுத்திரியே! அவற்றையெல்லாம் எனக்குச்சொல்' என்றுகேட்டான். புருஷஸ்ரேஷ்டராகிய ஜனமேஜயரே! இவ்வாறுசொல்லியதைக்கேட்டு ஜன்ஹுபுத்திரியாகியகங்காதேவி, அப்போது சந்தனுமஹாராஜாவை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள் :—

* கங்கையினால் கொடுக்கப்பட்டவன்.

'பரதஸ்ரேஷ்டனாகிய சந்தமஹாராஜனே! முன்பு வருணன் எவரைப்புத்திரராக அடைந்தானோ அந்தவலிஷ்டரென்றுபெயருள்ள முனிவர் * ஆபவரென்று பிரவித்திபெற்றவர். புண்ணியமானதும், மிருகங்களும் பசுதிகளும் நிரம்பியிருப்பதும், எல்லாக்காலங்களின் புஷ்பங்களும் பூர்ணமாக இருப்பதுமாகிய வலிஷ்டரிஷியின் ஆஸ்ரமம் மேருவென்னும் சிறந்தபர்வதத்தின் சரிவிலிருக்கிறது. பரதவம்சஸ்ரேஷ்டனே! புண்ணியஞ்செய்பவருக்குட்சிறந்தவரும் வருண புத்திரருமான அந்தவலிஷ்டர் மதுரமான கிழங்குகளும் காய்களும் ஜலமுமுள்ள அந்தமேருவின் சரிவிலிருக்கிற அவ்வனத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். பரதரேறே! ஸூரபியென்று சொல்லப்பட்ட தஷ்புத்திரிளவனோ அந்தத்தேவி, கீனத்ததையெல்லாம் கறக்கின்ற சிறந்தபசுவை லோகானுச்சுஹஞ் செய்வதற்காகக் கசியபருக்குப் பெற்றாள். தர்மாந்மாவாகிய அந்தவலிஷ்டர் அந்தப்பசுவைத் தமது ஹோமதேனுவாக க்ரஹித்துக்கொண்டார். அந்தத்தேனுவானது, ரிஷிகளினால் அடையப்பட்டதும் புண்ணியமும் சமணியமுமான அந்தத் தபோவனத்திலிருந்துகொண்டு, பயலில்லாமல் ஸஞ்சரித்தது. பரதஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, ஒருகாலத்தில், ப்ருதுமுதலான தேவர்களாகிய வஸுக்களெல்லாரும் தேவரிஷிகளால் அடையப்பட்ட அந்தவனத்துக்கு வந்தனர். அவர்கள் தங்கள் மனைவிகளுடன் அழகான குன்றுகளிலும் வனங்களிலும் விளையாடிக்கொண்டு அந்தவனமெங்கும் ஸஞ்சரித்தனர். இந்திரனுக்கொப்பான பராக்கிரமமுடையவனே! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அந்தவஸுக்களிலொருவனுடைய பாரியையாகிய அழகான இடையையுடையபெண் அவ்வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கையில் எல்லாக் காமதேனுக்களிலும் சிறந்த அந்த நத்தினியென்னும் பசுவைக்கண்டாள். சிறந்த விருஷபத்துக்கொப்பான கண்களையுடையவனே! அவள் அந்தப்பசுவின் குணமாகிய தனத்தின்சிறப்பினால் வியப்புற்றவளாகி நல்லபுஷ்டியுள்ளதும், செம்மையாகக் கறப்பதும், அழகானவாலும் குளம்புகளுமுள்ளதும், மங்களகரமானதும், எல்லாச்சிறப்புக்களும்நிரம்பியதும், மிகச்சிறந்த ஸாதுத்தன்மையுள்ளதுமாகிய அந்தத்தேனுவை † த்யோவென்னும் வஸுவுக்குக் காண்பித்தாள். பூருவம்சத்துப் புத்திரனாகிய ராஜேந்திரரனே! சிறந்த யானைக்கொப்பான நடையுடையவனே! முன்னே

* ஆபம் = ஜலங்களின் வர்க்கம். அவற்றிற்கு யஜமானனாயிருப்பதினால் வருணன் ஆவன் எனப்படுகிறான். அவனுடைய புத்திரராகிய வலிஷ்டருக்கும் அந்தப்பெயர் சொல்லப்பட்டது. † த்யோ = பரபாலர். பக்கம்-உசு.

வஸுவின்பாரியை இவ்வகையான குணங்கள் நிரம்பின அந்தத்தேனு வை வஸுவுக்குக் காண்பித்தாள். ராஜாவே ! த்யோவானவன் அப் போது அந்தக்கோவைக்கண்டு தன்மனைவிக்கு அந்நினழகையும் குணங்களையும் தெரிவித்துச் சொல்லலானான் :

*சுருமையான சண்டையுடையவளே ! சிறந்த நிதம்பமுள்ளவளே ! இந்த உத்தமதேவதையாகிய தேனு, இந்த உயர்ந்த தபோவனத்திற்குடையவராகிய வலிஷ்டமஹரிஷியுடையது. அழகான இடையுடையவளே ! இத்தனுடைய கவையுள்ள பாலீக்குடிக்கும்மனிதன் யௌவனமழியாமல் பதுஷயிரவருஷகாலம் ஜீவித்திருப்பன் ' என்றான். ராஜாவுரேஷ்டனே ! அழகான இடையையுடையவளும்கிலாக்கியமான அங்கமுடையவளுமாகிய அந்த வஸுபத்னி இதைக்கேட்டு மிகுந்த ஒளியுள்ள தன் கணவனேநோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானான் :

'மனுஷ்யலோகத்தில் அழகினாலும் யௌவனத்தினாலும் சோபிக்கின்ற ஜிதவநியென்று பெயருள்ள ராஜபுத்திரி எனக்குத்தோழியாக இருக்கிறாள். ஸத்தியஸந்தனும் சிறந்த புத்தியுள்ளவனுமாகிய உசீனரனென்னும் ராஜரிஷியின் புதல்வியான அவள் மானிடலோகத்துக்குள் அழகின்சிறப்பினால் பெயர்பெற்றவள். மிகுந்த மஹிமையுள்ளவளே ! தேவர்களிற் சிறந்தவளே ! புண்ணியத்தை விருத்தி செய்பவளே ! அவளுக்காக நான் விரும்புகின்ற இந்தக்கோவைக்கண்ணோடுகூடத் துரிதமாகக் கொண்டுவா. கௌரவத்தைக் கொடுப்பவளே ! என்னுடைய அந்தஸவிஷ்ருத்தி இந்த ஆவின்பாலீக்குடித்து மனிதர்களுக்கும் பூப்பும்பிணியும் இல்லாதவளாக இருக்கக்கடவள். சிறந்த மஹிமையுள்ளவளே ! குற்றமில்லாதவளே ! நீ எனக்கு இதைச் செய்யக்கடவாய். இந்தப்பிரியத்தைவிட வேறு மேலானபிரியம் எனக்கு எவ்வகையிலுமில்லை' என்றாள். அவளுடைய இந்தச்சொல்லைக்கேட்டுத் தன்மனைவியின் விருப்பத்தைச் செய்யக்கருதி த்யோவானவன் ப்ருதுமுதலிய ஸஹோதரர்களுடன்கூட அந்தப்பசுவை அப்போது கொண்டுபோனான். ராஜாவே ! தாமரைசித்தம்போன்ற கண்களையுடைய அந்தமனைவியினால்வளப்பட்ட த்யோவென்பவன் அப்போது அந்த ரிஷியின் உக்கிரமான தபஸைக் கவனிக்குமாட்டாமற்போனான். அப்போது அவன் அந்தப்பசுவைக் கொண்டுபோனான்; அதனைவரும்தீங்கை நினைக்கவில்லை. பிறகு, பழங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வலி

* 'அயஸ்தேஷுஷு' என்பதிலுமிட்டு 'அஸ்தேஷுஷுணே' என்ற பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

ஷ்டர் ஆஸ்ரமம்வந்தார். அந்தச்சிறந்த வனத்தில் அந்தப்பசுவைக் கன்றுடன் காணவில்லை. பிறகு, அந்தத்தபோதனர் அந்தவனத்தில் அதைத்தேடினார். உயர்ந்த புத்தியுள்ள அம்முனிவர் தேடியும் அந்தப்பசுவைக்காணவில்லை. துவ்யஜ்ஞானமுள்ள அவர் அந்தப்பசுவஸூக்களால் அவ்வாறு கொண்டிபோகப்பட்டதையறிந்து உடனே கோபத்துக்கு வசப்பட்டி வஸூக்களை அப்போதே சபித்தார் : 'அழகிய வாலுள்ள என் கறவைப்பசுவை வஸூங்கள் கொண்டிபோனதனால் அவர்களையாவரும் மனிதர்களில் ஜனிக்கப்போகின்றனர் ; சந்தேகமில்லை' என்று அந்த வலிஷ்டபகவான் அந்த வஸூக்களைச் சபித்தார். பரதஸ்ரேஷ்டரே! சிறந்த மஹிமையுள்ள ஆபவரென்னும் முனிஸ்ரேஷ்டர் கோபம் மேற்கொண்டு அந்த வஸூக்களை இவ்வாறு சபித்தபின் தவத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தினார். ராஜாவே! மிகுந்த மஹிமையுள்ளவரும் தவத்தைத் தனமாகக் கொண்டவருமாகிய அந்தப் பிரமரிஷி இந்தக்காரணத்தினால் கோபங்கொண்டு தேவர்களாகிய வஸூங்கள் எண்மரையும் சபித்தார். மிகச்சிறந்தவனே! த்யோவின் குற்றத்தினால் எட்டுவஸூக்களும் வலிஷ்ட மஹரிஷியினால் இவ்வாறு சபிக்கப்பட்டனர். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அதன்பின், அந்த வஸூக்கள் 'சபிக்கப்பட்டோம்' என்று தெரிந்து மறுபடியும் அம்மஹாத்மாவின் ஆஸ்ரமம்வந்து அந்த ரிஷிக்கு அனுக்ரஹம்வரும் படி செய்வதற்காக அம்முனிவரிடஞ்சென்றனர். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! எல்லாத்தர்மங்களும் தெரிந்தவராகிய அந்த வலிஷ்டமஹரிஷியின் அநுகரகத்தை அவர்கள் பெறவில்லை. அந்தத் தர்மாத்மாவான வலிஷ்டர், 'என்னால் சபிக்கப்பட்ட தான் முதலிய நீங்கள் எல்லோரும் ஒருவருஷத்துக்குப்பின் சாபத்திலிருந்துவிடுபடுவீர்கள். யாருக்காக நீங்கள் என்னொச்சபிக்கப்பட்டிருக்கின்றீர்களோ அந்த த்யோவென்னும் வஸூமட்டும் தான் செய்ததற்காக நீண்டகாலம்மஹுஷ்யலோகத்தில் வலிப்பான். நான் உங்களைக் கோபித்துச் சொன்னசொல்லைப் பொய்யாக்க விரும்பவில்லை. சிறந்த மனமுள்ள இவன் மஹுஷ்யர்களில் ஸந்ததியை உண்டு பண்ணமாட்டான். இவன் தர்மத்துமாவாகவும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவனாகவும் தன்பிதாவின் விருப்பத்தையும் நன்மையையும் செய்வதில் ஊக்கமுடையவனாகவும் இருப்பான். ஸ்திரீபோகங்களை விட்டுவிடுவான்' என்றார்.

இவ்வாறு வஸூக்களெல்லாரையும் நோக்கிச் சொல்லிவிட்டு அந்த மஹரிஷி சென்றார். அதன்பின் அந்த வஸூக்களெல்லாரும் சேர்ந்து என்னிடம் வந்தனர். ராஜாவே! அவர்கள், 'கங்கையே!

எங்களைப் பிறக்கப்பிறக்க நீ நேரே ஜலத்தில் போட்டுவிடு' என்று என்னை வரங்கேட்டனர். நானும் அதனை அப்படியே செய்தேன். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பாரதனே! இவ்வாறு, நான், சபிக்கப்பட்ட வஸுக்களை மனுஷ்யலோகத்திலிருந்து விடுவிப்பதற்காக நியாயமாகவும் செம்மையாகவுஞ்செய்தேன். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! த்யோவென்னும் வஸுவாகிய இந்தக்குமாரன் ஒருவன்மாத்திரம் அந்தரிஷியின் சாபத்தினால் மனுஷ்யலோகத்தில் வெகு காலமிருப்பன். உன்புத்திரனாகிய இந்தக்குமாரன் பெரியவனாகிவந்த மறுபடியும் உன்னிடம் வருவான். ராஜாவே! நானும் நீ அழைக்கும்போது உன்னிடம் வருவேன்' என்று கங்காதேவி சொன்னாள். இதைச் சொன்னபின், அந்தக்கங்காதேவி அங்கேயே அந்தர்த்தானமாயினாள். அந்தக் குமாரனையும்ழைத்துக் கொண்டு அவள் தன் இஷ்டப்படி சென்றாள். அந்தக்குமாரன் தேவ வரதனென்றும் காங்கேயனென்றும் பெயர் பெற்றிருந்தான். சந்தனுவின் புத்திரனாகிய த்யோவென்னும் வஸு, குணங்களில் சந்தனுவுக்கு மேலாக இருந்தான். சந்தனு சோகத்தினால் பீடிகப்பட்டவனாகி வனத்திலிருந்து தன் நகரம் சென்றான். அந்தப்பரதவம்சத்தவனும் மஹாத்மாவுமான சந்தனுராஜாவின் மிகுதியான குணங்களையும் மஹிமையையும்பற்றி நான் சொல்லப்போகிறேன். அவனுடைய அழகுள்ள சரித்திரம் மஹாபாரதமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

நாற்றேழாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (தொடர்கீழ்.)

(கங்காதேவி பீஷ்மரை வயஸ்வந்தபிறகு சந்தனுவுக்குக்கொடுக்க, சந்தனு அவரை யுவராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்ததும், பீஷ்மர் ஸத்தீயவத்யைத்தம் பிதாவுக்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்ததும்.)

அந்தச் சந்தனுமஹாராஜன் சிறந்த ஞானமுள்ளவன்; தேவர்களாலும் ராஜாக்களாலும் ரிஷிகளாலும் கௌரவிக்கப்பெற்றவன்; தர்மத்திலேயே சித்தமுள்ளவன்; ஸத்யவாக்கென்று எல்லாலோகங்களிலும் பெயர்பெற்றவன். சந்தனுவின் குணங்களெல்லாவற்றையும் நான் சொல்லப்போகிறேன். இந்திரிய ஜயம், கொடை, பொறுமை, புத்தி, (அகாரியங்களில்) லஜ்ஜை, தைரியம், உயர்ந்த

பராக்கிரமம் ஆகிய இவை உயர்ந்த ஸ்வபாவமுள்ள புருஷர்ரேஷ்ட னுள் சந்தனுவினிடத்தில் நிலைபெற்றிருந்தன. இவ்வகையான குணங் கள்நிரம்பினவனும் தர்மத்திலும் ராஜதீதியிலும் ஸமர்த்தனுமாகிய அவ்வரசன் பரதவம்சத்தையும் எல்லாப்பிரஜைகளையும் காப்பவனாக இருந்தான்; * சங்குபோன்ற கழுத்துள்ளவனும் பருத்ததோள் களையுடையவனும் மதயானைபோன்ற நடையுள்ளவனும் பரிபூர்ண மான பயன்களையுடைய ராஜலக்ஷணங்களெல்லாம் நிரம்பினவனுமா யிருந்தான். புகழ்பெற்ற அவ்வரசனுடைய ஒழுக்கத்தைக் கண்டு மனிதர்கள் எப்போதும் இன்பத்தையும் பொருளையும் காட்டிலும் அறமே சிறந்ததென்று உறுதியுள்ளவராயிருந்தனர். பரதர்ரேஷ்ட ராகிய ஜனமேஜயரே! சந்தனு இவ்வாறு மேலான ஸ்வபாவமுள்ளவ னாகியிருந்தான். தர்மத்தில் அவனுக்கு ஈடான அரசன் ஒருவனும் இருக்கவில்லை. தர்மங்களிலேயேயிருந்துகொண்டு தர்மத்தைக் காப் பாற்றுகிறவர்களெல்லாரிலும் சிறந்த அந்தராஜாவை ராஜராஜாவாக மற்ற அரசர்கள் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தனர். பரதவம்சத்திற்கு ரக்ஷகனாகிய அந்தச்சந்தனுவைத் தங்களுக்கு நாதனாகப்பெற்ற அரசர்கள் துன்பமும் பயமும் பிறரால் உபத்திரவமும் நீங்கினவர்களாக வும் ஸுகமான நித்திரையும் விழிப்புமுள்ளவர்களாகவயிருந்தனர். புகழ்பெற்றவனும் இந்நிர னுக்கொப்பான பராக்கிரமமுடையவனுமாகிய சந்தனுவினால் ஆளப்பட்ட அரசர்கள் யாகும் தானம்முதலிய காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். சந்தனுவைத் தலைவனாகவுடைய அரசர்களினால் உலகம்ரக்ஷிக்கப்படும்போது; எல்லா வருணங்களிலும் வியவஸ்தையுடன் தம்மும் தர்மமே மேலாக இருந்தது. ஷுத்திரியன் பிராமணனுக்குச் சுபூருஷைசெய்தான். வைசியர்கள் ஷுத்திரியர்களை அநுஸரித்திருந்தனர். சூத்திரர்கள் பிராமணர்களிடத்திலும் ஷுத்திரியர்களிடத்திலும் அன்புவைத்து வைசியர்களையும் ஸேவித்தனர். அவன் (சந்தனு) கௌரவர்களின் ராஜதானியாகிய அழகான ஹஸ்தினபுரத்தில் வசித்துக்கொண்டு கடல்சூழ்ந்த பூமியை ஆண்டான். இந்நிரனுக்கு ஒப்பானவனும் தர்மம் தெரிந்தவனும் ஸத்தியம்தவரூத வனும் உள்ளும்புறமும் ஒத்திருப்பவனுமாகிய அவன், தானம் தர்மம் தவம் இவை சேர்ந்திருந்ததனால் சிறந்தசெல்வம் அடைந்தான். விருப்பும் வெறுப்புமில்லாதவனாகவும், சந்திரனைப்போல் இனிய க்ஷாட்சியுள்ளவனாகவும், † தேஜவினால் சூரியனுக்கொப்பானவனாகவும்,

* மூன்றுகைகளோடுகூடிய கழுத்து.

† எல்லாவற்றையும் அடக்கும் சக்தி.

வேகத்தில் வாயுவுக்கு ஒப்பானவளுகவும், கோபத்தில் யமனுக்கு ஒப்பானவளுகவும், பொறுமையில் பூமிக்கு ஒப்பானவளுகவுமிருந்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே ! சந்தனுமஹாராஜா பூமியை ஆண்டுகொண்டிருக்கையில் ஆடுமாடுகளும் பன்றிகளும் காட்டியிருக்கின்றும் பசுளிகளும் ஓயிம்விக்கப்படவில்லை. பிராமணதர்மமே அதிகரித்திருந்த ராஜ்யத்தில் அடக்கமுள்ள மனத்தையுடைய சந்தனு இந்நிரியஸூகங்களில் ஆசையைவிட்டுப் பிராணிகளைப் பகஷுபாதமின்றி ஆண்டனன். சகோரம்போலக் கண்களுடையவனும் சிவந்தவாயுள்ளவனும் வியம்மத்துக்கும் விருஷபத்துக்கும் ஒப்பான நடையுள்ளவனும் பூர்ணசந்திரனுக்கு ஒப்பான முகமுள்ளவனுமான சந்தனு, யௌவனவயவிலிருக்கும்போதே தன்னை அடிப்பதற்குக் காரணங்களாகிய குணங்களையெல்லாம் ஒப்பில்லாமல் வலித்தவனும் ஆழ்ந்த கருத்துள்ளவனும் தைரியமுள்ளவனுமாயிருந்தான். அக்காலத்தில் தேவர்கள் ரிஷிகள் பிதிரீக்கள் இவர்களின் யாகங்களுக்காகக் காரியங்கள் செய்யப்பட்டன. அதர்மமாக எந்தப்பிராணிகளும் கொல்லப்படவில்லை. ஆதரவில்லாதவையும் ஸௌக்கியமில்லாதவையுமான திரீயக் ஜாதியிற்சிறந்த பிராணிகளெல்லாவற்றிற்கும் அந்தராஜாவே பிதாவாகஇருந்தான். குருவம்சத்தலைவர்களுட் சிறந்தவனாகிய அந்நச் சந்தனுமஹாராஜன் அரசாக்கரசுகளையுண்டிவருகையில், சொற்களெல்லாம் ஸத்திரியம் தவராமலிருந்தன ; உள்ளங்களெல்லாம் தானத்திலும் தர்மத்திலும் பற்றியிருந்தன ; பசுக்கள் யாகத்திற்காகவே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருந்தன ; ஆண்டெண்ணூர்வது சந்ததிர்காகவேயிருந்தது. அவன் † பதினாறு, எட்டி, நாலு, எட்டி ஆகியவருஷங்கள் ஸ்திரீஸூகத்தை அனுபவிக் காமல் காட்டிலேயே திரீந்துகொண்டிருந்தான். அவனுக்குக் கங்கையினிடம் சிறந்த புத்திரனும் வஸூக்களின் அம்சமுமாகிய தேவவ்ரதனென்பவன் ரூபத்திலும் செய்கையிலும் ஒழுக்கத்திலும் கல்வியிலும் அவனைப்போலவே இருந்தான். சிறந்த வன்மையும் சிறந்த தீரமும் சிறந்தபராக்கிரமமுமுள்ள அந்த மஹாரதனை தேவவ்ரதன் பூமியிலுள்ளவையும் ‡ இல்லாதவையுமான எல்லா அஸ்திரங்களிலும் தேர்ச்சியுள்ளவளுகி இருந்தான். அந்தர் சந்தனுமஹாராஜன் ஒருகாலத்தில் மான்களை வேட்டையாடிக்கொண்டி கங்காரநூக்கரையில்ஸஞ்

* தேவயாகம் = அக்ஷேமாந்ரம் முதலியவை ; ரிஷியாகம் = வேதமோதுவது ; பிதிரீயாகம் = ஸ்ரார்த்தம் முதலியவை.

† முப்பத்தாறு வருஷங்கள்.

‡ தேவலோகத்திலுள்ளவை.

சரிக்கையில் கங்கை ஜலம்குறைவாயிருப்பதைக் கண்டான். அதைக் கண்டு புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய சந்தனு, 'இந்தமஹாநதி இப்போது முன்போல் ஏன் பெருகவில்லை?' என்று சிந்தித்தான். பிறகு, அதன் காரணத்தைப்பற்றித் தேடிக்கொண்டு போகும்போது அந்த உயர்ந்த மனமுள்ள சந்தனு அழகு நிரம்பினவனும் வளர்ச்சியுள்ளவனும் அழகான பார்வைபுள்ளவனும் தேவேந்திரனைப்போல் தேவலோகத்து அஸ்திரத்தைப் பிரயோகிப்பவனுமாகிய ஒருசிறுவன் கூர்மையான அம்புகளால் கங்கைமுழுவதையும் தடுத்தாக்கொண்டு சிற்றதைக்கண்டான். அந்தச் சிறுவனுடைய ஸம்பத்தில் அந்தக்ரங்காநதி அம்புகளினால் தடுக்கப்பட்டிருந்ததைக்கண்டு மனிதர்க்குமுடியாத அவன் செய்கையையறிந்து ராஜா வியப்புற்றவனானான். முன்னே பிறந்தவுடன் பார்த்திருந்த அந்தத்தன்புத்திரனைச் சிறந்தபுத்தியுள்ள சந்தனு தன்புத்திரனென்று அப்போது அடையாளம்கண்டுகொள்ள முடியாமற்போனான். அந்தப்புத்திரனும் தன்பிதாவைப்பார்ந்து மாயையையுண்டிபண்ணிப் பிரமிக்கச்செய்தான். அவனை மயக்கினபின், உடனே அவன் அங்கேயே மறைந்துவிட்டான். அவ்விடத்தில் அந்த ஆச்சரியத்தைக்கண்ட சந்தனுமஹாராஜன் உடனே தன்புத்திரனென்று ஸம்சயித்துக் கங்கையைப் பிரத்தியக்ஷமாகும்படி கேட்டுக்கொண்டான். கங்கை உத்தமமான ரூபத்தையெடுத்துக்கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தக்குமாரனை வலக்கையிற் பிடித்துக்கொண்டு ராஜாவுக்குள்ளே தோன்றினன். ஆபரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பெற்று நிர்மலமான ஆடையுடுத்துக்கொண்டுவந்த அந்தக்கங்காதேவியை முன்னேபார்த்திருந்தும் அவளை அந்தச்சந்தனு அப்போது தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அப்போது கங்காதேவி, 'ராஜாவே! முன்னே எந்தளட்டாவது புத்திரனை நீ என்னிடத்தில் அடைந்தாயோ அவன் தான் இவன். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! எல்லா அஸ்திரங்களும் தெரிந்தவன் இவனுக்கு மேற்பட்டவன் யாருமில்லை. மஹாராஜாவே! என்னால் வளர்க்கப்பட்ட இந்தப்புத்திரனை வாங்கிக்கொள். பிரபுவே! புருஷஸ்ரேஷ்டனே! இவனை உன்னிடக்கு அழைத்துக்கொண்டு போ. இந்தவீரன் வலிஷ்டரிடமிருந்தே வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் ஒதினான்; அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவன்; முதன்மையான வில்லாளி; யுத்தத்தில் இந்துரனுக்கொப்பானவன்; பரதவம்சத்தவனே! தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் எப்போதும் மதிக்கப்பெற்றவன். சுயாசாரியருக்கு எந்தச் சாஸ்திரம்தெரியுமோ அஃ தெல்லாம் இவனுக்கும் தெரியும். சிறந்தகைகளை யுடையவனும் மஹாத்

மாவுமாகிய இந்த உன்புத்திரானிடத்தில் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட அங்கிரவரின் புத்திரராகிய ப்ருஹஸ்பதியறிந்த சாஸ்திரமெல்லாம் ஸாங்கோபாங்கமாக நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ரிஷியும் எதிரிகளால் ஜயிக்கமுடியாத பராக்கிரமமுள்ளவருமான பரசுராமருக்கு என்னஅஸ்திரம்தேரியுமோ அஃது இவனிடம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ராஜாவே! பெரியவில்லாளியும் ராஜதர்மத்திலும் ராஜநீதியிலும் தேர்ந்தவனுமாகிய இந்த உன் புத்திரனை நான் உனக்குக்கொடுக்கிறேன். வீரனே! நீ இந்தவீரனை உன்வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோ' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறுசொல்லி, அந்தமஹாஹுபாவையான கங்கை அங்கேயே மறைந்தாள். அந்தக்கங்கையினால் இவ்வாறு விடைகொடுக்கப்பெற்ற சந்தனுமஹாராஜன் சூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கின்ற புத்திரரை அழைத்துக்கொண்டு தன் நகரத்துக்குச்சென்றான். அந்தப்பூருவம் சத்தூற்பிறந்தவனான சந்தனு இந்திரபுரிக்குட்ப்பான தன்பட்டணம் சேர்ந்து தான்விரும்பினவையெல்லாம் நிறைவேறினவாகத் தன்மனத்தில்கினைத்தான். அதன்பின், ராஜ்யம் பூருவம்சத்தாரிடம் நிலைபெறுவதற்காகப் பிரஜைகளுக்கு அபயம்கொடுப்பவரும் சிறந்தகுணங்களுள்ளவரும் மஹாத்மாவுமாகிய தன்புத்திரருக்கு யௌவராஜ்யபட்டாபிஷேகம் செய்வித்தான். பரதஸ்ரேஷ்டராகிய ஜனமேஜயரே! பெருங்கீர்த்திபெற்றவராகிய அந்தச்சந்தனுவின்புத்திரர் தம் ஒழுக்கத்தினால் பூருவம்சத்தவரையும் தம்பிதாவையும் தேசத்தையும் மகிழ்வித்தார். அளவற்றசக்தியுள்ள அந்தச் சந்தனுமஹாராஜன் தன்புத்திரருடன்கூட அவ்வாறுமகிழ்ந்துகொண்டு நாலுவருஷங்களைக் கடத்தினான். அவ்வரசன் ஒருகால் வனஞ்சென்று யமுனையாற்றங்கரையில் ஒப்பிடமுடியாத ஒரு சிறந்தவீரசீனையை நுகர்ந்தான்; அதுவந்தகாரணத்தைத் தேடிக்கொண்டு எங்கும் திரிந்தான். அப்போது அவன் தேவதையைப்போன்ற ரூபமுள்ள ஒருசெம்படவப்பெண்ணைக்கண்டான். கறுத்தகண்களையுடைய அந்தக்கன்னிகையைக்கண்டவுடன், 'அச்சமுடையவளே! நீயார்? யாருடையபெண்? என்னசெய்துகொண்டிருக்கிராய்?' என்றுகேட்டான். அதற்குஅவள், 'நான் செம்படவப்பெண். செம்படவர்க்கரசனும் மஹாத்மாவுமாகிய என்ருந்தையின்கட்டளையினால் புண்ணியத்திற்காக ஓடத்தைநடத்துகிறேன். *உனக்குக்ஷேமம் உண்டாகட்டும்' என்று சொன்னான். அந்தராஜாவாகிய சந்தனு அழகும் சொல்லினிமையும் மணமும் நிரம்

* இது தக்கமனிதரிடம் பேசும்போது சொல்லுமமரியாதைச்சொல்.

பின்வரும் தேவதாருடமுள்ளவளுமாகிய அந்தச் செம்படவப் பெண்ணைக் கண்டு விருப்பங்கொண்டு அவள் தந்தையினிடம் சென்று தனக்காக அவளை வேண்டி அவனைக் கேட்டான். அந்தச் செம்பவ அரரசன், அந்த ராஜாவை நோக்கி, 'பிரஜைகளுக்கு அசுவரணே! அவள் பெண்ணை கப்பிற் தமாத்திரத்திலேயே நான் அவளை ஒருவர ஊக்குக்கொடுக்க வேண்டியதுதான். ஆனால், விருப்பம் ஒன்று என்மனதிலிருக்கிறது. அதைத் தெரிந்துகொள். குற்றமற்றவனே! நீ இவளை உனக்குத் தர்மபத்தினியாகும்படி என்னிடம் கேட்டபையாயின், சொல்தவராகவராகிய நீ ஸத்தியத்தை முன்னிட்டு எனக்கு ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொடு; ராஜாவே! இந்தக் கன்னிகையை அந்த ஏற்பாட்டின்படி உனக்கு நான்கொடுப்பேன். எனக்கு உன்னைப்போன்ற ஒருவரன் ஒருகாலத்திலும் நேரமாட்டான்' என்று மறுமொழி சொன்னான். அதைக்கேட்டு, '* தாசனே! நீ கேட்கிறவரத்தை நான் தெரிந்துகொண்டு உன் விஷயத்தில் நிச்சயிப்பேன். கொடுக்கக்கூடிய தாயிருந்தால் அதைக்கொடுப்பேன்; கொடுக்கக்கூடாததை எவ்வகையிலும் கொடேன்' என்று சொல்ல, தாசன், 'பூமியையானும் அரசனே! இவளிடத்தில் பிறக்கும் புத்திரன் எவனோ அவனை உனக்குப்பின் ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்யவேண்டும்; மற்றயாரையும் செய்யக்கூடாது' என்றான். பாரதரே! சந்தனு தாங்கக்கூடாத மன்மத தாபத்தினால் தகிக்கப்பட்டிருந்தும் அந்தச் செம்படவன் கேட்ட வரத்தை அவனுக்குக் கொடுக்க விரும்பவில்லை. அப்போது அவ்வரசன் அந்தச் செம்படவப்பெண்ணைச் சிந்தித்துக்கொண்டே மன்மதனாற்பிடிக்கப்பட்ட மனத்துடன் ஹஸ்தினாபுரத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றான். அதன்பிறகு, ஒருகால் வியஸனப்பட்டிக்கொண்டும் கவலையற்றமிருந்த தம்பிதானிடம் சந்தனுபுத்திரராகிய தேவவரதர் சென்று, 'ராஜாவே! உமக்கு எல்லாம் சேஷமமாக இருக்கின்றன. எல்லா அரசர்களும் அடங்கியிருக்கின்றனர். அப்படியிருக்க, இப்போது எதற்காக இடைவிடாமல் துக்கப்பட்டிக் கண்ணீர்விடுகிறீர்? கவலைப்படுகிறவர்போலவேயிருந்துகொண்டு என்னிடம் நீர் ஒன்றும் பேசவில்லை. குற்றரையின்மேல் லி வெளியிற் போவதுமில்லை. வர்ணமாழி வெளுத்தும் இளைத்தாருக்கிறீர். உமதுநோயைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். அதனால், நான் அதைப்பரிசீலிப்பேன்' என்ற சொல்லைச் சொன்னார். அவருடைய பிரதாவாகிய சந்தனு அந்தச் செம்படவப்பெண்ணிஷயமாக இவ்வகையான தன்விருப்பம்

* செம்படவன்.

சொல்லத்தகாததனால் அதைத் தன்புத்திரரிடம் வெளியிடமுடியாமல் இருந்தான். தன்புத்திரரால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அந்தச்சந்தனு, 'குழந்தாய்! நீசொன்பைடி நான் கவலையுற்றவனாகவேயிருப்பது நிண்ணம். அஃது எதனாலென்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். பாரதனே! நமது பெரியகுலத்தில் நீ ஒருபுத்திரன்தானிருக்கிறாய். எப்போதும் அஸ்திரப்பழங்கம் விடாதவனும் பராக்கரமுள்ளவனுமாயிருக்கிறாய். புத்திரானே! உலகவாழ்க்கை நிலையில்லாமையைப் பற்றி நான் துயரப்படுகிறேன். கங்காபுத்திரனே! எவ்வகையிலாவது உனக்கு அபாயம்வந்தால் நமதுகுலமே இல்லாமற்போய்விடும். நீ ஒருவனே தூறு புத்திரர்களைக்காட்டி லும் சிறந்த புத்திரனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. நான் வீணாக மறுபடியும் விவாஹஞ்செய்துகொள்ளவும் பிரியப்படவில்லை. ஸந்ததி கெடாமலிருப்பதற்காகமாத்திரம் ஆசைப்படுகிறேன். * உனக்குக் கேஷமம் உண்டாகட்டும். தர்மசாஸ்திரோபதேசம் செய்கிறவர்கள் ஒருபுத்திரன் இருப்பதும் புத்திரன் இல்லாமலேயிருப்பதும் ஒன்றுதானென்று சொல்லுகின்றனர். பாரதனே! ஒற்றைக்கண்ணிருப்பதும் ஒரு புத்திரனிருப்பதும் இல்லாமையே. கண்ணிழந்தால் சரீரத்திற்கழிவு. புத்திரனழிந்தால் குலத்துக்கழிவு. அக்கீழைத்தரமும் ஆன்றுவேதங்கடையும் ஒதுவதும் நிரம்பின தகஷியையொடு பலயாகங்கள் செய்வதுமாகிய இவையெல்லாம் ஸந்தானத்தின்பதினில் ஒருபாகத்துக்கும் ஈடாகா. மிகத்தெரிந்தவனே! மனிதர்களுள் இஃது இவ்வாறுதான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஸந்ததியென்பதுதான் எல்லாமாக இருக்கிறது. அதில் எனக்கு ஸந்தேகமில்லை. லோகத்தில் புத்திர ஸந்தானத்திலேதான் ஒருவன் பிதூர்க்களின் கடனைத் தீர்க்கிறானென்பது நிச்சயம். இது பூர்விகர்களான ரிஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் சாஸ்வதமானவேதம். பாரதனே! புத்திரனும் நல்லகருமங்களும் ஜ்ஞானமுமாகிய மூன்றும் ஒளிகளுள்ளன. பாரதனே! நீயோ ரூரன்; எப்போதும் அவமானம் தாங்காதவன்; ஆயுதப்பயிற்சியை விடாதவன்; ஆதலால், யுத்தத்தை விட்டு வேறு எவ்வகையிலும் உனக்கு அபாயமில்லை. ஆகையால், உனக்குக் கெதிநீர்ந்தால் எப்படி யாகுமோ என்ற ஸந்தேகத்தை நான் அடைந்திருக்கிறேன். குழந்தாய்! இதுதான் எனது துக்கத்திற்குக்காரணம்! இதை உனக்கு முற்றிலும் சொன்னேன்' என்று மறுமொழி சொன்னான். பிறகு, யாஜுனின் அந்தக்கூரணத்தையெல்லாம் பூர்ணமாகத் தெரிந்துகொண்டு சிறந்தஞானமுள்ள பிஷ்மர்

* நீ வருத்தப்பட்டாதே என்பது கருத்து.

தமது புத்தியினால் ஆராய்ந்தார் ; ஸந்தானமென்னும் பிரயோஜனத் தோடுகூடிய அந்தத்தந்தையின் சொல்லெக்கெட்டு மலாபடியும் வருத் தத்துடன் தமதுபிதாவின் ஸாரதியை வருவித்தார். அவருடைய கட்டளையினால் குருஸ்ரீஷ்டனாகிய சந்தனுவின்ஸாரதி வந்தான். உய ர்ந்தபுத்தியுள்ள பீஷ்மர் தமதுபிதாவின் அந்த ஸாரதியைநோக்கி, 'ஸாரதியே ! நீ என்பிதாவிற்குக் தேரின்முன்னே நிற்கும் சினே கிதகை இருக்கிறாய். ராஜாவினுடைய விருப்பம் எந்தப்பெண்ணி னிடம்இருக்கிறது? உனக்குத்தெரியுமா? நான்உன்னைக்கேட்கிறேன். நீ அதைச்சொல் ; நான் அதைச்செய்வேன் ; மாறாகச்செய்யேன்' என்றசொல்ல, ஸாரதி, 'குருஸ்ரீஷ்டனே ! ஒருசெம்பு வப்பெண் இருக்கிறாள். உமதுபிதாவின் விருப்பம் அவளிடம்சென்றிருக்கிறது. ராஜா பெண்ணைக்கேட்டதற்கு அந்தச்செம்படவன், 'இவளுக்கும் பிறந்தஆண்பிள்ளை உனக்குப்பின் அரசனாவேண்டும்' என்றசொல் லைச்சொன்னான். அப்போது உமதுபிதா அவன்கேட்டதைக்கொடுக்க விரும்பவில்லை. அப்படியில்லாமல் பெண்ணைக் கொடுப்பதில்லையென் பது அந்தச்செம்படவனுடைய நிச்சயம். இதைஉமக்குச்சொன் னேன். மேலே செய்வதைச்செய்யும்' என்றுசொன்னான். பிறகு, அந்தப்புத்தியுள்ளபிராகிய பீஷ்மர் தமதுபிதா நினைத்ததைத் தெரிந்து கொண்டு நன்றாகஆராய்ந்து தந்தையின் * உட்கருத்தையுமறிந்து யமுனையை நோக்கிச்சென்றார். தர்மாத்தமாவான் பீஷ்மர் தர்மிஷ்டர் களான கஷுத்திரியவிருத்தர்களுடன் சிறந்தநீர்த்தியுள்ள அந்தச்செம் படவளிடம்சென்று தமது பிதாவுக்கும் கன்னிகையைத் தாமேகேட் டார். அந்தச்செம்படவன் அவரை முறைப்படி பூஜைசெய்து அழைத் தான். பாரதே ! ராஜஸபையில் உட்கார்ந்திருக்கும் பீஷ்மரைநோக்கி அந்தச்செம்படவன் சொல்லலானான்.

'கேட்பவர்களறி ஸ்ரீஷ்டனானவனே ! இத்தக்கன்னிகை ராஜ்ய மென்னும் பரிசுத்திற்குக் கொடுக்கத்தக்கவள். இவளுக்கும்பிறக்கும் புத்தியன் உமது தந்தைக்குப்பிற்காலம் ராஜாவாக இருத்தல்வேண் டும். சிறந்த கைகளையுடையவனே ! இப்போது அய்யுதம்பிடித்தவர்க னிற்சிறந்தவராகிய நீரே சந்தனுவின் வம்ச விருத்தியைச் செய்கிற புத்தியராக இருக்கிறீர். உமக்கு நான் என்னசொல்லைச்சொல்வேன்? பாரதே ! பெண்ணுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய சுலகத்திற்காக ஒரு விஷயம் கேட்கப்போகிறேன். எல்லோராலும் சிலாகிக்கத்தகுந்த தும் விரும்பப்பட்டதுமாகிய இப்படிப்பட்ட விவாஹணம்பந்தத்தைத்

* பெண்ணில்மேலுள்ள விருப்பம்.

தவறவிடுவதனால் ஸாக்ஷாத் தேவேந்திரானுகரூருந்தபோதிலும் எவன் பரிதாபிக்கமாட்டான்? இவன், குணங்களில் உங்களுக்கொப்பான பெரியவருடைய (உபரிசரவஸுவினுடைய) பெண். இந்தப்பெண்ணரசியாகிய ஸத்யவதி எவருடைய வீரியத்துக்குப் பிறந்தவளோ அந்தஉபரிசரவஸு, உமது பிதாவைப்பற்றி எனக்குப்பலமுறை, 'அந்தத்தர்மம்தெரிந்த அரசன் ஸத்தியவதியை விவாகஞ்செய்து கொள்ளத்தக்கவன்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்: இந்த * ஸத்தியவதியென்னும் பெண் உமதுபிதாவைநோக்கி அவ்வாறே (ராஜ்யசல்கம் வேண்டிமென்றே) சொன்னாள். அவன்கேட்டதனுலேதான் ராஜரிஷியான உமதுபிதாவை முன்னமே நான் மறுத்துவிட்டேன். ராஜாவே! ஆனால், நான் பெண்ணுக்குத் தகப்பனாயிருப்பதுபற்றி உம்மிடம் ஒன்று சொல்லப்போகிறேன். இந்தவிவாஹத்தில் பலவானாகிய எந்ரி யிருப்பதைமாத் திரந்தான் நான்குற்றமாகநினைக்கிறேன். தோல்வியடையாதவரே! உமதுவிஷயத்தில் அந்தக்குற்றத்தை மிகப்பெரிதாக நினைக்கிறேன். எதிரிகளைப் பீடிப்பவரே! நீர் எவனுக்கு எதிரியாயிருப்பீரோ அவன் கந்தர்வனாயிருந்தாலும் அஸுரனாயிருந்தாலும் நீர்கோபித்தபிறகு நீண்டகாலம்ஜீவிப்பது ஒருபோதாமில்லை. ராஜாவே! இதுவுள்ளதோஷம் இவ்வளவுதான்; வேறொன்றுமில்லை. வீரரே! கொடுக்கவேண்டிய கன்னிகையைக் கொடுக்காமலிருக்கும் விஷயத்தில் இந்தக்காரணத்தை நீர் அறிந்துகொள்ளும். உமக்கு ஸுகமுண்டாகக்கூடவது' என்றாள். பரதவம்சத்தவரே! அவனால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட பிஷ்மர் அரசர்கள்கேட்கத் தமதுபிதாவின் பிரயோஜனத்திற்காக அவனுக்குத் தகுதியாகிய மறுமொழிசொல்லத் தொடங்கினார்.

'இந்த என்சொல்லீ நீ ஏற்றுக்கொள். இந்தச்சொல்லைச் சொல்லுகிறவன் என்னைப்போல் மற்றொருவன் பிறந்ததுமில்லை; பிறக்கப்போவதுமில்லை; இப்போதுருக்கவும்மில்லை; நீகேட்பதை நீசொல்லுகிறபடியே நான்செய்யப்போகிறேன். இவனக்குப்பிறக்கப்போகிற புத்திரன்எவனோ அவனே எங்களில் ராஜாவாக இருப்பான்' என்றார். இவ்வாறு அவர்சொல்ல, அந்தச்செம்படவன் திரும்பவும் அவரைநோக்கி, 'பரதஸ்ரேஷ்டரே! ராஜ்யவிஷயத்தில் யாரும்செய்யாத காரியத்தை நீர் செய்யவிரும்புகிறீர். அளவற்ற சக்தியுள்ளவரே!

* 'சிஷ்யஸ்ரேஷ்டராகிய அவதீதர்என்னும் தேவரிஷியும் முன்னே ஸத்தியவதியிடம் விருப்பமுள்ளவராக இருந்தார். அவரையும் நான்முன்னே மறுத்துவிட்டேன்' என்பது உத்தரதேசபாடம்.

நீர்காம் சந்தனுவுக்கு நாகராகவந்திருக்கிறீர். கர்மத்தில் சிக்கமுள்
 னவரே ! இந்தக்கண்ணிகைக்கும் நீரே பிரபு. இவ்வீன்கொடுப்பதற்
 கும் நீரே அனிகாரி. ஸுமுக்கோ ! ஆனால், இந்தகன்ன்சொல்லையும்
 என்காரியக்கையும் நீர் அறிந்துகொள்ளும். எந்நிகனையடக்குகிற
 வரே ! பெண்ணைச்சேர்ந்தவர்களின் இயற்கையினால் நான் ஒன்று
 சொல்லப்போகிறேன். ஸந்தியக்கையும் தர்மக்கையும் கடைப்
 பிடித்தவரே ! நீர் ஸந்தியாவழிக்ாக அரகர்களின் நடுவே வாங்குத்தக்
 தம் செய்தது உமக்கே கரும். சிறந்தகைகனையுடையவரே ! அது
 மாறாக, இந்தவிஷயத்தில் எனக்கு ஸக்கேகம் ஒன்றுநிலை. ஆனால்
 உமக்குண்டாகும் ஸந்தியவிஷயத்தில் எனக்குப் பெரியஸக்கேகாரிருக்
 கிறது” என்றான். அரசரே ! அவனுடைய இந்த அடிப்பாயத்தை
 அறிந்துகொண்டு ஸந்தியக்கையும் தர்மக்கையும் முக்கியமாகச்
 கொண்டபிஷ்டமர் தமது கந்தகரின் விருப்பக்கைச்செய்யக் கருகிய
 தலை அபிஷேக வாங்குக்கக்கந்தசெய்தார்: “மேலான புகழள்ள
 வனே ! ஜனங்களின் ஸபையில் நான் செய்யும் பிரதிநிதிகையைத்
 தெரிந்துகொள். இங்குள்ள ரிஷிகளும் தேவர்களும் கண்ணுங்குக்
 தெரியாமலிருக்கிற புகள்களினக்கும் கேட்டிடும். இந்தச்சொல்
 லைச் சொல்லுவன் யாருநிலை. செம்படவர்க்காசனே ! அரசருட்
 சிறந்தவனே ! அரசர்கள்கேட்க என்பிதாவுக்காக நான்சொல்லும்
 இந்தச்சொல்லை நீ தெரிந்துகொள். அரசர்களே ! ராஜ்யமுமுகும்
 முன்னமே என்னைவிடப்பட்டது. ஸந்தியக்காகவும் இப்போது
 பிரதிஜ்ஞை செய்யப்போகிறேன். செம்படவனே ! இன்றுமுகல்
 எனக்குப் பிரம்மசாரிவிரகமே இருக்கும். எனக்குப் புகிரணில்லாம
 விருந்தோதிலும் அழிவற்ற புண்ணியலோகங்கள் மேலேயிருக்கும்.
 நான் சிறந்ததுமுகல் இவ்வுலகில் ஒருபொய்ப்பும் சொன்னதில்லை.
 என்னுயிர் எந்தேகத்தை ஒட்டியிருக்கும் வரையில் நான் புகிரோத்
 பத்திசெய்யேன். உன்சன்னிகையை என்சிகாவுக்குக்கொடு. நான்
 ராஜ்யத்தையும் பெண்கலனியையும் முமுதாமேசீகுகிறேன். வீரி
 யத்தைவிடாதவரை இருக்கப்போகிறேன். செம்படவனே ! உனக்கு
 ஸந்தியமாகச்சொல்லுகிறேன்” என்றான். அக்கத்தர்மாக்க்வான
 தாசன் பிஷ்டமுடைய அந்தச்சொல்லக்கேட்டு மாயிர்சினிர்ந்தவனாகி,
 ‘கொடுப்பேன்’ என்றே அவருக்கு மறுமொழிசொன்னான். செய்
 தற்கருமையான அந்தச்செய்வையைப் பார்த்து அரசர்கள் புகழ்ந்
 தார்கள். சிறகு, ஆகாயத்தில் அபஸரஸுகளும் தேவர்களும் ரிஷிக்
 கூட்டங்களும் பிஷ்டமரீது பிஷ்டவருஷம் ‘வருஷிக்கனர் ; “ இவர்

*பீஷ்மர்" என்றும் கூறினர். அதன்பிறகு, பீஷ்மர் தமது பிதாவுக் காக அந்தப் புகழ்பெற்ற ஸத்ருயவதியை நோக்கி, "தாயே ! தேரில் ஏறும், நம்மனைக்குப்போவோம்" என்றுசொன்னார். பீஷ்மர் இவ்வாறு சொல்லி அந்தப் பெண்மணியை ரதத்தின்மேலேற்றிக்கொண்டு ஹஸ்தினாபுரம்வந்து சந்தனுவுக்குத்தெரிவித்தார். அவருடைய அந்தச் செயற்கரியசெய்கையை அரசர்கள் சேர்ந்தும் தனித்தும் புகழ்ந்தனர். 'இவர் பீஷ்மர்' என்றும் கூறினர். பாரதேர ! பீஷ்மராம் செய்யப் பட்ட அந்தச் செயற்கரியசெய்கையைக் கேள்வியுற்று சந்தனுமஹாராஜன் வெகுநாள் துயரமுற்றிருந்தான். அந்தஅரசன் தன் குமாரருடைய அந்தச் செய்கையினால் திருப்பதியடைந்து அன்புடன் அம்மஹாத்மாவுக்கு அவர்கருதியபோது மரணம் நேரிடுவதை வரமாகக் கொடுத்தான். "குற்றமற்றவனே ! நீ எதுவரையில் ஜீவித்திருக்க விரும்புகிறாயோ அதுவரையில் உன்விஷயத்தில் யமனுக்கு அதிகாரமிராது. உன்னுடைய அனுமதி பெற்றபிறகுதான் யமன் அதிகாரியாவான்" என்றான்.

மாற்றேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம், (தோடர்ச்சி.)

(சந்தனுவுக்கு ஸத்தியாதிபினிடம் இரண்டுபுத்திரர்கள் பிறந்ததும், சந்தனு காலம்சென்றபிறகு வீரநாகங்கதனுக்குப் பீஷ்மர் ராஜ்யாபிஷேகம் செய்வித்ததும், அவன் கந்தர்வனால் புத்தத்திலீடாபட்டபிறகு அவனுக்கு இரண்டான விசிந்திரரீயனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்ததும்.)

அந்த ஸத்திபவதியைச் சேதிராஜாவாகிய உபரிசாவஸுனின் புத்ரியென்றும் செம்படவர்க்கரசனால் வளர்க்கப்பட்டவளென்றுமறிந்து அரசன் சாஸ்திரோக்தமான கிரியையைச் செய்து விவாகஞ்செய்தான். அந்தவிவாகமும் நடந்தபிறகு அந்தராஜாவாகிய சந்தனு அழகுநிரம்பிய அந்தப்பெண்ணைத் தன் அந்தப்புரத்தில் வைத்துக் கொண்டான். பிறகு, சந்தனுவுக்கு ஸத்ருயவதியினிடம் சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் புருஷ்யரேஷ்ய - னும் வீரனுமாகிய விசிந்திரநாகத்தென்னும் புத்திரன் பிறந்தான். பிறகு, வீரனாகிய சந்தனுமஹாராஜன் சிறந்த வில்லாளியும் அரசனுமாகிய விசித்திரவீரியனென்னும் இரண்டாவது புத்திரனை ஸத்ருயவதியினிடம் உண்டுபண்ணினான். புருஷ்யரே

* யாரும் பயப்படத்தக்கவர்.

ஷ்டனாகிய அந்த விசித்ரவீரியனுக்கு யௌவனம்வருவதற்கு முன்னமே புத்திமானாகிய அந்தச் சந்தனுமஹாராஜாவின் காலம் முடிந்தது. சந்தனு ஸ்வர்க்கம் போனபின், பீஷ்மர் ஸத்தியவதியின் அபிப்ராயத்தை அனுஸரித்து வீரனாகிய சித்ராங்கதனை ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்தார். அந்தச் சித்ராங்கதன் செளரியத்தினால் எல்லா அரசர்சனையும் சீழ்ப்பிடித்தினான். மனிதரில் ஒருவனையும் தனக்கு ஒப்பாக அவன் நினைக்கவில்லை. தேவர்களையும் மனிதர்களையும் அஸுரர்களையும் கொற்கச்செய்கிற அவனை, அதேபெயருள்ள மிகுந்த பலசாலியான கந்தர்வராஜன் எதிர்த்துச்சென்று, அப்போது, “ராஜகுமாரனே ! நீ என்பெயருள்ளவனாயிருக்கிறாய் ; எனக்கு யுத்தத்தைக்கொடு. யுத்தம் கொடுக்கமாட்டாயாயின் வேறு பெயரையாவது வைத்துக்கொள் ; உன்னோடு யுத்தத்தை நான் விரும்புகிறேன் ; என்பெயர்உனக்கிருப்பதனால் உன்னிடத்திற்குவந்திருக்கிறேன் ; என்பெயரைச்சொல்லி உன்னையழைப்பதனால் என்பெயர் வீணாகத்தகாது” என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொன்னபின், அவ்விருவரும் கர்ச்சித்துக்கொண்டிஹிரண்வநநதிக்கரைக்குச்சென்றனர். சித்ராங்கதனுக்கு அந்தக்கந்தர்வனோடு குருஷைத்திரத்தில் பெரும்பீடார் நடந்தது. பலசாலிகளாகிய கந்தர்வராஜனும் குருராஜனுமாகிய இருவருக்கும் அந்த ஹிரண்வநநதிக்கரையில் மூன்றுவருஷகாலம் சண்டைநடந்தது. இடைவிடாமல் ஆயுதங்களை வருஷிப்பதினால் பயங்கரமான அந்தப் பெருஞ்சண்டையில் மாயையில் மிகுந்தவனாகிய கந்தர்வன் குருஸ்ரேஷ்டனாகிய சித்ராங்கதனென்னும் வீரனைக்கொன்றான். அந்தக் கந்தர்வன் எதிரிகளையடக்குகிற ராஜாவான சித்ராங்கதனை அடித்து முடியும்படிசெய்து பிறகு ஸ்வர்க்கம்சென்றான். மிகுந்தசக்தியுள்ள அந்தப்பருஷவிம்மமாகிய சித்ராங்கதன் கொல்லப்பட்டபின், சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மர் தாமே ராஜாவாகிருந்து அவனுடைய பிரேதகாரியங்களைச் செய்வித்தார். அப்போது, சிறந்த புஜபலத்தை யுடைய பீஷ்மர் பருவம்வராதசிறுவனானவிசித்ரவீரியனை அவனுக்கு அடித்தவனாகக் கௌரவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார். ஜனமேஜயமஹாராஜரே ! அப்பொழுது அந்த விசித்ரவீரியன் பீஷ்மர் சொல்லுகிறபடியே தந்தகர்பன் பாட்டன்வழியாகவந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டான். அவ்வரசன் தர்மசாஸ்திரத்தில் தேர்ந்தவராகிய சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மரையே முறைப்படி பூஜித்தான். அவரும் விசித்ரவீரியனைப் பரிபாலித்தார்.

நூற்றொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ பா வ ி ம். (நோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் தமது ஸஹோதரான வ்சித்ர வீரியநுகர்காகக் கொண்டு வந்த அம்பை அம்பாலிகை அம்பிகையென்றும் முன்றுபெண்களில், அம்பை யென்பவள் தாள் சால்வனை வ்நம்பிவதாகச்சொல்ல, அவளை மட்டுவீடுதலும், மற்றொருபுருஷனிடமிருந்து வந்ததலும் சால்வனும் அவளை அகிச்சிக்காமலிருந்ததும், அதன்மேல் அவள் பீஷ்மரைக் கொல்வதற்குத் தவம் செய்தபோது குமாரகீடவுள் அவற்குத் தமலைகொடுத்து அனுக்காகம் செய்ததும்.)

குருவம்சத்தவலே ! நித்திராங்குநன் இறந்தபின், பீஷ்மர் தம் ஸஹோதரான வ்சித்ரவீரியன் விழுவனாபிரந்தம்போது ஸத்தியவநி யின் அபிப்பிராயத்தையனுசரித்து அந்தகாஜ்யத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்தார். புத்திமான்களுட்கிறந்தவரான பீஷ்மர் அவ்வாறு ஒப்பற்ற ஸௌக்கியத்திலிருந்துகொண்டிருந்த வ்சித்ரவீரியனுக்கு யௌவ னம் வந்ததைக்கண்டு அவனுடைய விவாஹத்தைப்பற்றி ஆலோசனை செய்தார். பிறகு, பீஷ்மர் அப்ஸாஸுகளுக்கொப்பாகிய காசிசாஜா ளின் கன்னிகைகளைப் பூன்றுமெயர் சேர்ந்து ஸ்வயம்வரம் செய்வதைக் கேள்வியுற்றார். பிறகு, தேராள்களின் சிறந்தவரும் சத்துருக்களை ஜயிப்பவரும் ஸமர்த்தருமான அந்தப் பீஷ்மர் தமது தாயரிடம் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு ஒற்றைத்தேயோடு காசிக்ருச் சென்றார். அவ்விடத்தில் சந்தனுபுத்திரான பீஷ்மர் எல்லாத் தேசங்களினின்றும் வந்து கூடியிருக்கின்ற அரசர்களையும் அந்தப்பெண்களையும் கண்டார். அந்தப்பெண்களையே ஆசையொடு உள்வந்துக் காசிதேசத்த வரும், கோசலதேசத்தவரும், வங்கதேசத்தவரும், புண்டரதேசத்த வரும், கலிங்கதேசத்தவருமாகிய அரசர்கள் கூட்டமாக அந்தநகரத் திற்குப் போயினர். எல்லா அரசர்களின் பெயர்களும் சொல்லப் படுமபோது சந்தனுபுத்திரரும் வயதில் முதிர்ந்தவருமாகிய பீஷ்மர் தனித்திருக்கக்கண்டு மிக்கஅழகான அந்தநகரன்னிகைகள் அனை வரும் விழுவொன்ற எண்ணத்தினால் பயந்தவர்கள்போல் விலகிப் போயினர். பாரதரே! அங்கிருந்த அற்பர்களான அரசர்கள், 'முதிர்ந்த வரும் மிக்கதர்மாத்மாவும் மடிப்பையும் நரையையும் தரித்தவரும் பாரதஸ்ரேஷ்டருமாகிய பீஷ்மர் ஸங்கையெவ்விட இங்கு வன்வந் திருக்கிறார்? இந்தப்பா தர் பிரதிஜனையைப் பொய்யாகச்செய்து

விட்டு ஜனங்களுக்குள்ளைசொல்லுவார்? இவர் சிரம்மசாரிபென்று பூமியில் வீண்புகழ்பெற்றார்' என்று பேசிக்கொண்டு சிரித்தனர். ஜனமேஜயராஜயே! அந்த அரசர்களின் சொல்லேக்கேட்டுப் பிஷ்மர் கோபித்தார். ஸமர்த்தரான பிஷ்மர் அப்போது அந்தக்கன்னிகைகளைத் தாமாகவே வரித்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தப்பெண்களைத் தமதுதேரின்மேல் ஏறந்மகொண்டு போசெய்கிறவரிற்சிறந்த பிஷ்மர் மேககர்ச்சனைத்திற்பொப்பான குயலுடன் அவ்வரசர்களை நோக்கிச் சொல்லலானார்.

"* குணமுள்ளவர்களை யழைத்து இயன்ற அளவு பொருள் சொகுத்துப் பெண்களுக்கு அவங்காரஞ்செய்து அந்தப்பெண்களை அவர்களுக்குக்கொடுப்பது ரிஷிகள்தூல தர்மசாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. † இன்னும்சிலர் இயல்புசக்தினை வாங்கிக்கொண்டும் கன்னிகையைக்கொடுக்கின்றனர். ‡ பணம்பெரிக்கொண்டு சிலர் கொடுக்கின்றனர். § இன்னும் சிலர் ஸாமர்த்தியத்துத்தூல கன்னிகையைச் சம்மதிக்கச்செய்து விவாகம்செய்கின்றனர். ¶ இன்னும் சிலர் தூக்கமயக்கம் முதலியவற்றிலிருக்கின்ற கன்னிகையை அபாரித்து விவாஹம்செய்கின்றனர். || மற்றும்சிலர் பெற்றோர் அனுமதியின்மேல் தாங்களே கன்னிகைகளை விவாஹஞ்செய்கின்றனர். ¶ இன்னும் சிலர் வேதோத்தமான யஜ்ஞவித்யையுண்ணிட்டு விவாஹஞ்செய்துகொள்ளுகின்றனர். எட்டாவதான ராக்ஷஸ விவாகமே புத்திசாலிகளால் விரும்பப்பட்டதென்றறியுங்கள். மேலும், ராஜபுத்திரர்கள் ஸ்வயம்வரத்தைச் சிலாகிக்கவும் சிலாங்குகின்றனர்; செய்யவும் செய்கின்றனர். ஆனால், தாமசாஸ்திரம் சொல்லுகின்றவர்கள் பலாத்கரமாகக் கொண்டுபோகப்பட்டவளை சிறந்தவளென்று சொல்லுகின்றனர். அரசர்களே! ஆதலால், இந்தப்பெண்களை இங்கிருந்து பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோகக் கருதுகிறேன். நீங்கள் உங்கள் சக்தியளவு ஜயிக்கவோ தோற்கவோ ஆரம்பஞ்செய்யுங்கள். அரசர்களே! நான் யுத்தத்திற்காக நிச்சயம் செய்துகொண்டு நிற்கிறேன்" என்றார்.

வீரரான அந்தப்பிஷ்மர் அரசர்களை யும் காசிராஜாவையும் நோக்கி இவ்வாறுசொல்லி அந்தக்கன்னிகைகளைத் தமது உத்தத்தன்மெல்லறழி அந்தஅரசர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அந்தக்கன்னிகைகளு

* பிராம்மவிவாஹம். † ஆஷ்டவிவாஹம். ‡ ஆஸூரவிவாஹம்.
§ காந்தர்வவிவாஹம். ¶ பைசாசகவிவாஹம். || ப்ராஜாபதயம்.

¶ தைவவிவாஹம்.

டன் விரைவாகச் சென்றார். பிறகு, அவ்வரசர்களனைவரும் கோபமுற்றுத் தங்கள் தோள்களைத் தட்டிக்கொண்டும், உதிகளைக் கடித்துக்கொண்டும் கிளம்பினார். வெகு அவசரமாக அவர்கள் ஆபரணங்களையும் சுவசங்களையும் அணிந்துகொள்ளும்போது மிகுந்த கலக்கமுண்டாபிற்று. ஜனமேஜயே ! எல்லா ஆபரணங்களும் எல்லாச் சுவசங்களும் சேர்ந்து நகயந்திரங்கள் சேர்ந்ததுபோலிருந்தன. அந்த வீரர்களெல்லாரும், ஊரடிகளால் உத்தமமான குதிரைகளைப்பூட்டிக் கொண்டு வரப்பட்ட அழகிய தேர்களில் எல்லா ஆயுதங்களோடும் ஏறி, சுவசங்களும் ஆபரணங்களும் இங்குமங்கும் சிதறக் கோபத்தினாலும் பொறாமையினாலும் புருவங்களை நெறித்துக் கண்கள் சிவந்து, முன்னேபோகின்ற பீஷ்மரை ஆயுதங்களை ஒங்கிக்கொண்டு பின் தொடர்ந்தனர். பிறகு, அவ்வரசர்கள் அநேகருக்கும் பீஷ்மர் ஒருவருக்கும் பயங்கரமும் மயிர்க்கூச்சமுண்டாக்குவதுமாகிய யுத்தம் நேர்ந்தது. அவர்கள் பதினாறாம் பாணங்களைப் பீஷ்மர்மீது ஒரே காலத்தில் எய்தனர். அந்தப் பீஷ்மர் இடையிடாமல் ஓடுகின்ற பெரிய சரமாரியினால் அவர்கள் எய்த பாணங்களெல்லாம் தம்மிடம் வராமலே விரைவாக இடையில் அடித்துத் தள்ளினார். பிறகு, அவ்வரசர்களனைவரும் பீஷ்மரைச் சுற்றிலும்வளைத்துக்கொண்டு மேகங்கள் மலையின் மீது வருஷிப்பதுபோல சரமாரி பொழிந்தனர். பீஷ்மர், நாங்குபுறங்களிலும் வந்த அந்தப் பாணவருஷங்களைப் பாணங்களினால் தடுத்துப் பிறகு எல்லா அரசர்களையும் மும்மூன்று பாணங்களினால் அடித்தார். ஜனமேஜயராஜாவே ! அவ்வரசர்களில் ஒவ்வொருவரும் ஐந்து ஐந்து பாணங்களினால் பீஷ்மரை அடித்தார்கள். அவரும் பராக்ரமத்தைக் காண்பித்து இரண்டிரண்டு பாணங்களினால் அவர்களை மறுபடி அடித்தார். அம்புகளும் சக்தியாயுதங்களும் மிகுதியாகவுள்ள அந்தக் கும்போரானது பார்க்கின்ற உலகத்திலுள்ள வீரர்களுக்கெல்லாம் தேவாஸூரயுத்தம்போல் பயங்கரமாக இருந்தது. பீஷ்மர் அந்த யுத்தத்தில் தனுஸுகளையும் கொடிகளின் துளிகளையும் கவசங்களையும் தலைகளையும் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் துணித்தார். யுத்தத்தில் பீஷ்மர் சதமேறிச் சஞ்சரித்துச் செய்தான மனிதர் செய்யமுடியாத செய்கையையும் அவருடைய ஹஸ்தலாகவத்தையும் தம்மை அவர் காப்பாற்றிக்கொள்வதையும் எதிரிகளும் சிலாகித்தனர். நினைப்பதற்கரிய பராக்ரமமுள்ள அந்தக் கங்காபுத்தரான பீஷ்மர் தாம் அடிப்படாமல் எதிரிகளையழித்துக் காசிராஜாவின் பெண்களைக்கொண்டிவந்தார். ஆயுதம்பிடித்தவர்களிற் சிறந்தவரும் பரத

குலத்தவருமாகிய அந்தப் பீஷ்மர் யுத்தத்தில் அவர்களை ஜயிக்கும் கண்ணிகைகளுடன் கூடப் பரதநாட்டிற்குச் சென்றார்.

ஜனமேஜயராஜாவே! மஹாராசனும் அநியாயகூடாக மனமுடையவனுமாகிய சால்வராஜன் அங்கச்சர்சனது புச்சராகிய பீஷ்மரையுத்தத்தில் பின்கொடர்ந்தான். பலமுள்ளவற்றிற்கு நிகரங்கயானைக்கூட்டத்து அரசயானையானது பெண்பானையைக் கொடும்போது மற்றோர் ஆண்பானையைக் கற்கங்களினால் இடம்புகுவோல் பீஷ்மரைப் பின்னாலடித்துக்கொண்டு நிகர்களைகளைமுடைய அங்கச்சர்சல்வராஜன் பெண்களின்மேல் விருப்பங்கொண்டு பொருமைமயினால் தூண்டப்பட்டவனாகப் பீஷ்மரை நோக்கி, 'நில் நில்' என்று சொன்னான். பிறகு, எந்நிரளுடைய ஸையன்யக்கையழிப்பவரும் மஹாராதரும் புருஷஸ்ரேஷ்டருமான பீஷ்மர் அவன்சொல்லினால் எல்கச்செய்யப்பட்டிக் கோபத்தினால் புகையொழிக்க அச்சினிப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு தொடுத்த அம்போடிகூடிய விவிலைக்கையிலெந்தி நெறித்த நெற்றியோடு க்ஷக்ரியகர்மத்தை முன்னிட்டிப் பயமும் பாபரட்பும் அற்றவராகச் சால்வையெய்திக்குறாகதக்கைகளுக்கெருப்பினார். அவர் திரும்பிவருவதைக்கண்டு அங்குள்ள எல்லா அரசர்களும் பீஷ்மரும் சால்வனும் சந்திப்பகைப் பார்ப்பவர்களாயினார். பலக்கினாலும் பராக்ரமத்தினாலும் சோபிக்கின்ற அவர்கள் ஒருபுகமாட்டிதகாக திரண்டு பலமுள்ள விருஷபவகன் கர்ச்சிப்பகையோலக் கர்ச்சித்துக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் எதிர்க்குச்சென்றனர். பிறகு, சக்கனுபுச்சராகிய பீஷ்மர்மீ து புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய சால்வராஜன் விரைவாகச் செல்லுகின்ற பாணங்களை லக்ஷக்கணக்காக வருவித்தார். முசலில சால்வனால் பீஷ்மர் அடிநகப்பட்டனாக்கண்டு அவ்வரசர்கள் வியப்புறது 'நல்லது நல்லது' என்றுகூறினர். அவ்வரசர்களாவரும் யுத்தத்தில் சால்வனைய ஹஸ்கலமவக்கைகச்சுண்டு சந்திரோஷமனந்து அவனை ஸ்ரேக்ரந்திரபாணினால் சிறப்பிக்கனர். பிறகு, க்ஷக்ரியர்களின் ஸ்தோத்திரங்களைச் கேட்டுச் சக்தாருக்களின்நாங்களை ஜயிப்பவரும் சந்தனுபுச்சரருமாகிய பீஷ்மர் கோடுக்கூர் சால்வராஜனை, 'நில் நில்' என்றுசொன்னார். கோடுக்கூர் கொண்டு வராதிரையேநோக்கி, "அந்தஅரசன் இருக்கிறவிடம் செலவுபாம்பைப் புகுந்துகொல்லுது போல் இப்போது அவனைக்கொல்லப்போகிறேன்" என்றுசொன்னார். பிறகு, அங்கக்கொளவார்வாருணஸ்ரீரக்கைகர் செம்மையாக்கொடுத்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! அதனால் சால்வராஜன், குறுகைகர் நான்கையும் கொன்றார். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! கொளவராகிய பீஷ்மர் சால்வ

ராஜாவின் அஸ்நிரங்களை அஸ்நிரங்களால் கடுக்கு அவன் ஸாரதி
 னைக்கொண்டு அநன்முறகு ஐந்திராஸ்நிரத்தினால் அவனுடைய உக்
 தமமான குதிரைகளையும் கொன்றார். புருஷஸ்ரேஷ்டரே ! சங்கு
 புத்திரராகிய பீஷ்மர் ராஜஸ்ரேஷ்டனையி சால்வீன ஜயித்து பெண்
 களுந்ராக அப்தேபாகு உயிரோடு விட்டுவிட்டார். பாகஸ்ரேஷ்டரே !
 பிறகு, ராலவராஜன் கன்சுகரம்சென்று க்ஷக்ரியதர்மப்படி ராஜ்யபரி
 பாலனம் செய்துகொண்டிருந்தான். அவ்விடத்திற் ற்வயம்வரம்
 பார்ந்தவரும்கு அங்கேவந்திருந்த க்ஷீரர்ானான ஆசர்களுந் கங்கள்
 கங்கள் கோபங்களுந்கே சென்றனர்.

ஒவ்வாறு யுத்தஞ்செய்திருவர்களுள் சிறந்தவராகிய பீஷ்மர் ஆந்
 தர் கன்னிகைகளை ஹிந்திநிச் சூருவம்சத்து ராஜாவாகிய விசிக்ர
 வீரியனிந்ரபிடிமான னைந்திழைத்திருந்தார் சென்றார். கர்மாத்மா
 வான விசிக்ரவீரியன் கன்பிராவும் சூருவம்சத்து ராஜஸ்ரேஷ்டனு
 மாகிய சங்குவைப்போலவே ஂருகப்படியை ஆண்டிகொண்டிருந்
 தான். ஆரஸரே ! சீனைக்கந்தரிய பராக்ரமமுள்ள அந்தக் சங்குபுக்
 திரராகிய பீஷ்மரே டோரில் தாம் அபிடாமல் எகிரிகளையழித்துச் சீந்
 திரத்தில் நகிகளையும் மலைகளையும் பலவகைமார்கள் நிகுக்க வனங்
 களையும்காண்டிச் சாரிராஜாவின் பெண்களைக்கொண்டிவந்தார். தர்மா
 த்மாவாகிய வந்தபீஷ்மர் மருமகளைப்போலவும் உடன்பிறக்க சகோ
 கிரிகளைப்போலவும் பெண்களைப்போலவும் அழைக்கக்கொண்டு சூரு
 க்ஷேத்திரம்போன்ற. சிறந்தகைகளையுடைய பீஷ்மர் தம் ஸ்வேஹாதா
 னுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றக்கருகி அவர்களைக் கொண்டிவந்
 தார். எல்லாக்குணங்களும் நிரம்பின அந்தப்பெண்களைக் கம்பராக்ர
 மத்தினுற்கொண்டிவந்து கமகூ னையஸ்வேஹாகாணை விசிக்ரவீரிய
 னுக்கு அவன் ஸ்வேஹாகாணை பீஷ்மர் கொடுத்தார். கர்மம்கெரிக்க
 வாதம் சத்தமான மனமுள்ளவருமாகிய பீஷ்மர், இப்படிக்கர்மக்
 கோடு, மணிகாந் குமுடியாகிசெய்கையைச் செய்து ஸந்தியவகி
 யோடுகூட ரணஸ்யமாக ஆலோசனைசெய்கு கம் ஸ்வேஹாகரணை
 விசிக்ரவீரியனுக்கு சேவாஹம்செய்யக் கொடுத்தார்.

அப்போது, அவர்களுக்குள் மூக்கவளாகிய காகிராஜாவின்
 பெண், விவாஹம்செய்யச் சந்தொடங்கின பீஷ்மரைநோக்கி
 அடிபில்வநுமறுபொல்லவாணர். 'நான்செளபலவாசீரகனைசா
 ல்வீனப் புருஷனை முன்னமே என் மனக்கயூர் ல்ல வரிக்குவிட்டேன்.
 அவனும் முன்னமே என்னை வரிக்குருத்துச் செய்தான். என் தகப்பனரு
 டைய அபிப்பிராயமும் இதுதான். அந்த
 தன்வயம்வாந்நில் நான் சால்

வளை வரிப்பதற்கிருந்தேன். தர்மந்தெரிந்தவரே ! இதையறிந்தபின் நீர் ஸரியானதர்மத்தை நடத்துவீராக” என்றார். பிராம்மணஸபையில் அந்தக்கன்னிகை இவ்வாறுசொன்னபின் வீரரானபீஷ்மர் அந்த விவாஹகாரியத்தைப்பற்றிய ஆலோசனையைச் செய்தார்: “என்னால் ஐயிக்கப்பட்டமூத்தபெண்ணாகிய இந்த அம்பையென்னும் கன்னிகை வேறு புருஷன்மேல ஆசைவைத்தவளாகவிருக்கிறார். வாக்காலே கொடுக்கப்பட்டவளும் மனத்தாலே கொடுக்கப்பட்டவளும் விவாகத்தைச்சேர்ந்த மந்திரங்கள் சொல்லப்பட்டவளும் அயலா ஷங்காகக் குறிப்பிடப்பட்டவளும் அயற்புருஷனிடத்தில் ஆசைவைத்தவளும் விடத்தக்கவர்கள்” என்றுசொல்லிக் கம்சொற்படி நடக்கின்ற கம் சகோதரனுடைய அனுமதியின்மேல் வேதங்களின் கரைகண்ட பிராம்மணர்களுடன் ஆலோசனைசெய்கு கர்மந்தெரிந்த பீஷ்மர் அப்போதே காசிராஜாவின் ஜ்யேஷ்டபுக்ரியாகிய அம்பையை அனுப்பினார். தம் கணிகைசகோதரனாகிய விசித்ரவீரியனுக்குச் சாஸ்திரோத்த கிரியையைச்செய்து அம்பிகை அம்பாவிதை என்னும் இருவரையும்பாரியைகளாகப் பீஷ்மர் கன்னிகாதானஞ்செய்கார். அழகினாலும் யௌவனத்தினாலும் கர்வங்கொண்ட தர்மாத்மாவாகிய விசித்ரவீரியன் அவ்விருவர்களையும் பாணிக்ரஹணஞ்செய்துகொண்டபின் அம்பையை எவ்வகையிலும் விரும்பவில்லை. பார்ப்பதற்குஅழகான அம்பை மற்றொரு புருஷனைப்பற்றிச் சொன்னதற்காக விசித்ரவீரியன், “ஆரியரே ! அயோக்கியமும் பிரயோஜனமில்லாததுமாகிய இந்தக்காமம் பாவத்தின் பயன்தான். பர்புருஷனை விரும்பினவளை அனுப்பிப்பதற்கு என்னை நீங்கள் கட்டளையிடாமலிருக்கவேண்டும்” என்றுசொன்னான். பீஷ்மர், “குழந்தாய்! தர்மாத்மாவே ! காமத்திற்குட்படாத நடையுள்ள என்னை ஸந்ததியாகப்பெற்ற சந்தனுவம் சம் புகழ்பெற்றது. உன் அபிப்பிராயம் நியாயமென்று நான் நினைக்கிறேன்” என்று விசித்ரவீரியனுக்குச் சொல்லி, அம்பையைநோக்கி அடியில்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார்: “குறமற்றவளே ! உனக்கு விடைகொடுக்கிறேன் ; நீ விருப்பம்போலே செல்லலாம் ; என் அன்புமுனை ஸஹோதரனை ஏவத்தகாத காரியத்தில் ஏவுவதற்கு நான் ஸமர்த்தகனல்லேன். வேறுபுருஷனிடம் மனம்வைத்த பெண்ணை எவன் வீட்டில் வைத்துக்கொள்ளுவன் ? ஆகலால், உன்னை நான் வைத்துக்கொள்ளமாட்டேன். நீ வேறொருவனை விரும்பியிருக்கிறாய். போகலாம். நான் ஜிதேந்திரியன் ; விவாஹத்தில் விருப்பமற்றவன் ; நம்மிருவருக்கும் ஸம்பந்தம் எவ்வகையிலும் நேரது” என்றார்.

ஜனமேஜயராஜரே ! சால்வராஜனைக், குறிப்பிட்டவளான அம் பை அவ்விடத்தில் பிஷ்மரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபின், தன் ஸகிகளுடன் கூடிச் சால்வராஜனுடைய பட்டணத்துக்குமெல்லமெல்லச் சென்றாள். பிறகு, அந்த அம்பை சால்வனிடம் சென்று அவனைக் கௌரவித்து, “அழகான முகமுள்ளவனே ! நீ முன்னேயே மனத்தினால் குறிப்பிட்டபடியால் பரதஸ்ரீரேஷ்டராகிய பிஷ்மரையும் அவர்தம் பிசையும் விட்டிவிட்டு உன்னிடம் வந்திருக்கிறேன், வலுவில் வந்திருக்கிற என்னைச் சான்றிரப்படி விவாஹம் செய்துகொள். உனக்கு ஸுக முண்டாகட்டும்” என்று சொன்னாள். அவளால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட சால்வனும் சிரித்துக்கொண்டு அவளைப்பார்த்து, “பிஷ்மர் அரசர்களின் நடுவில் என்னைஜயித்து உன்னை வசப்படுத்திக்கொண்டார். அழகியவனே! வேறொருவனால் வசப்படுத்தப்பட்டி அவனால் தன் வீட்டிலிருந்து அனுப்பப்பட்டவளை நான் அங்கீகரிக்கமாட்டேன். பெண்ணரசியே ! நீ அங்கேயே போகலாம்” என்று சொன்னாள். அவனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த அம்பை சிறப்புள்ள குருராஜ்யத்திற்கு வந்து அங்கே பிஷ்மரையே நோக்கி, “நீ என்னைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டிவந்தாய்; கூடித்திரிய தர்மத்தை ஆய்ந்துபார்; நியாயமாக நீதான் எனக்குக் கணவன். எவன் தன்பராக்கிரமத்தினால் சிறப்பினால் ஸ்வயம்வரத்தில் எல்லாராஜாக்களையும் ஜயித்து ஒருகண்ணிகையை ஸ்வாதினப்படுத்துகிறானே அவன் அவனை நிச்சயமாக விவாஹம் செய்துகொள்ளவேண்டும். நீ என்னை ஜயத்தினால் அடைந்தவனானால் எனக்கு நீதான் கணவன். பிஷ்மனே! ஆகலால், ஸபையில் உன்னால் ஜயித்து வசப்படுத்தப்பட்ட என்னை நீயே விவாஹம் செய்துகொள்” என்று சொன்னாள். பிஷ்மர், ‘நான் ஜிதேந்திரியன்’ என்று பலமுறை மறுத்தார். அந்த அம்பையும், “நீ எவ்வாறு ஜயித்தாயோ அவ்வாறே செய்” என்று பிஷ்மருக்குச் சொன்னாள். தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற கண்களையுடைய அம்பை ஆறுவருஷம் இவ்வாறு அனுஸரித்தாள். பிஷ்மர், “அழகியவனே ! நான் ஜிதேந்திரியன். விவாஹத்தை விரும்பாதவனாகிவிட்டேன். நீ முதலிலேயே மனத்தினால் விரித்த சால்வனிடத்திற்கே செல்லலாம். நீ வேறொருவனிடத்தில் ஆசைவைத்ததாக உன்னைப்பற்றி முன்னே ஏன் சொன்னாய்? வேறொருவனிடத்தில் ஆசைவைத்த வயதுவந்த கன்னிகையைத் தம் வீட்டில் யாரும் வைத்துக்கொள்ளமாட்டார். அழகியவனே! நான் என் இளை யஸ்கோதரான விசித்ரவீர்யனுக்கும் உன்னை மணம் செய்து விக்கமாட்டேன்; உன்விருப்பம்போலப் போகலாம்” என்று சொன்

ஞர். அம்பை மறுபடியும் சால்வனிடம்போய், “அரசனே! என்னைக் கிரஹித்துக்கொள்” என்று சொன்னான். “மற்றொருவன் ஜயித்தவனை நான் அங்கீகரிக்கமாட்டேன்” என்று சால்வன் விட்டு விட்டான். “நான் ஜிதேந்திரியன்” என்று சொல்லிப் பீஷ்மரும் விட்டுவிட்டார். ஜனமேஜயராஜாவே! பருத்தும் உயர்ந்துயிருக்கின்ற இரண்டு ஸ்தனங்களும் அகன்ற ஜகனமும் கண்களுமுடைய வளும், நிதம்பங்களின் பாரத்தினால் மென்மையான நடையையுடைய வளும், பூர்ணசந்திரனுக்கொப்பான முகமுடையவளும், பொழிவின்ற மேகக்கூட்டத்தின்மேல் பிரகாசிக்கின்ற மின்னலைப்போன்றவளும் உயர்ந்தமனமுள்ளவளுமான அந்த அம்பை கண்ணீரினால் பூமிந்ளையும்படி வ்யுஸனப்பட்டுக்கொண்டு பீஷ்மரை விட்டுச் சால்வனிடமும் சால்வனை விட்டுப் பீஷ்மரிடமுமாக இவ்வாறு பலமுறை போக்குவரவுகளினால் ஆறுவருஷகாலம் கழித்தாள். அவள் அதற்குப்பின் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் இமயமலையின் அழகானசரிவில் பாஹுநா நதிக்கரையில சிந்தவம் புரிந்தாள். அவ்விடத்தில் ஐம்புலன்களையுமடங்கி மிக்கமனவுறுநியுடன் தவம்செய்துகொண்டு காற்கட்டைவிசலால்கின்றாள். அதனால் தேவர்கள் நடுங்கினர். அழியாதசேனையுடைய வரும் வரம்கொடுப்பவரும் ஸர்வசக்தியுள்ளவருமாயி ஷண்முகக் கடவுள் தேவர்களுக்கும் பயத்தையுண்டாக்கத்தக்க அவளுடைய அந்தத்தவத்தைக்கண்டு ஆச்சரியமும்ஸந்தோஷமும் அடைந்து அவளுக்கு அனுகூலிக்க எண்ணக்கொண்டு அந்தராஜபுத்திரியைக் கௌரவிப்பதற்காக அவளுக்கு அழகான மாலையை அளித்தார்; “அம்பையே! அழகியதாமரைப்புஷ்பங்களையுடைய இந்தத்தேவலோகத்துமலை உனக்குத்தக்கபடி வந்திருக்கிறது. இது பூமியில் உன்வ்யஸனத்தை நிவிர்த்திசெய்வதாகும். நான்கொடுத்த இந்தமாலையைத் தரிப்பவன் எனனே அவன் பீஷ்மருடைய மாணத்துக்குக் காரணமாவான்” என்று சொல்லினார்.

நாற்ப்பத்தாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(அம்பை பாஞ்சாலநேசத்தில் துருபநராஜன் அரண்மனை வாயில்ல மாலையை மாட்டிவந்ததும், ராஜபுத்திரியான சிகண்டினி அதைத்தரித்துத் தந்தையினால் கோபித்துவட்டப்பட்டுக் கங்கே காப்பந்திக்குச் சென்று கந்தர்வனோக்கண்டு ஆலாபவமடைந்து திரும்பிவந்ததும்.)

அம்பை, “மூடனானசால்வன் நான் வேறொருபுருஷனை அடைந்தவனென்று நினைத்து என்னை அங்கீகரிக்கவில்லை. அதனால்,பதியில்லா

மல் தர்மத்தையும் காமத்தையும்விட்டுத் தூக்கத்தைப்பொறுத்துக்கொண்டி எல்லாப் பக்கங்களிலுமுள்ள ஸ்ஷத்ரியர்களாகிய உங்களனைவரையும் அழைக்கிறேன். ஸ்ஷத்ரியர்களே! பீஷ்மனைக் கொல்வதற்குக் காரணமான இந்தமாலையை நீங்கள் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள். எவன் பீஷ்மனைக் கொல்வானோ அவனுக்கு நான்பாரியையாவேன்” என்றுசொன்னான். அவன் இவ்வாறு அலைந்துகொண்டிருக்கப் பின்னும் ஐந்து வருஷங்கள் சென்றன. பீஷ்மரிடம் பயந்திருந்ததனால் ஸ்ஷத்ரியன் ஒருவனும் அவளுக்குத் தஞ்சமாகவில்லை. அந்தஅம்பை புகழ்பெற்றவனும் பிரதிஜைந தவராதவனும் சிறந்தவில்லாளியும் பொய்யாமையையும் தர்மத்தையும் முக்கியமாகக்கொண்டவனுமான ஸோமகனென்னும் பாஞ்சாலதேசத்தரசனிடம்சென்றான். அழகான கைகளை யுடைய அந்தஅம்பை பாஞ்சாலதேசத்தாரால் காக்கப்பட்டசபையின் வாயிலையடைந்து இருகரங்களையும் தூக்கிக்கொண்டு பாஞ்சாலதேசத்தரசனைநோக்கி, “யஜ்ஞஸேனனே! பீஷ்மனாற்றகொல்லப்படுகிறவனும் மடுவில் முழுகுகிறவன்போன்றவளுமாகிய என்னை நீ இங்கே ஓடிவந்து கையைப்பிடித்துத் தூக்கிவிடு. அந்தப்பீஷ்மனால் என்னுடைய எல்லாத் தர்மங்களும் எல்லாக் காமஸூகங்களும் இம்மை மறுமையாகிய இரண்டுலோகங்களும் புகழும் * வேரோடும் † பலனோடும் அழிக்கப்பட்டன. நான் இவ்வாறு கதறியும் எங்கும் ஒரு ராஜபுத்ரனும் எனக்கு அடைக்கலமாகக் கிடைக்கவில்லை. இந்த லோகத்தில் திக்கற்றுத்துயரமுறும்படியாக ஸ்ஷத்ரியர்கள் இல்லாமற்போயினரா? ராஜஸூத்ரர்களே! எல்லா அரசர்களும் சேர்ந்திருக்கும்போது நான் சொல்லுகிறேன், இஃஷ்வாகுவம்சத்தவரிற் பெரியவரும் பாஞ்சாலதேசத்தவரிற் சிறந்தவரும் யோக்கியர்களுமான ராஜாக்களனைவரும் நான் சொல்வதைக் கேட்கக்கூடவர். ஸோமகனாகிய யஜ்ஞஸேனனே! இந்த விவாஹவிஷயத்தில் தர்மம் என்னைக் கெடுத்துவிடாமலிருக்கவேண்டும். தயையெய்து இப்போது நீ எனக்கு அடைக்கலமாக இருக்கக்கூடவாய்” என்று கூவினான்.

அதைக்கேட்டு, யஜ்ஞஸேனன், “ராஜபுத்ரியே! உன்னை நான் அறிந்திருக்கிறேன். முக்கியமாக உனக்கு ஒன்று தெரிவிக்கிறேன். என்சக்திக்கும் ஸ்ஷத்ரியதர்மத்திற்கும் தக்கபடி நான்ஸேனையைவைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ராஜகுமாரியே! உனக்கு மற்றராஜாக்களிடம் என்னபயம் இருந்தாலும் அதைப் போக்குவதற்குத் தகுந்த உபாயத்தைச்செய்ய என்னால் முடியும். சிறந்த அஸ்திரபலமுள்ள

* விவாஹம்,

† புத்ரோத்பத்தி.

பீஷ்மர் யுத்தஞ்செய்யும்போது பயத்தைப்போக்க நான் சக்தனல்லேன். ஷூத்ரியதர்மமாகிய யுத்தம் பலத்துக்குத்தக்கபடிதான் இருக்கிறது. அழகியவளே! ஆதலால், நல்லது; செல்; பீஷ்மர் தமதுவன்மையினால் என்னை எரித்துவிடாமலிருக்கவேண்டும். மற்ற அரசர்களெல்லாம் என்னகாணத்தினால் உன் சொல்லே அங்கீகரிக்க வில்லையோ அதனை நானறியேன். பீஷ்மரைஜயித்து உன் தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு என்னால் எவ்வகையிலும் முடியாது” என்றுசொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அம்பை யாஜாவின்வாயிலில் அந்த மாலையை மூட்டிவிட்டு ஒடிப்போனான். எல்லாஜனங்களாலும் விடப்பட்டவனும் உக்கிரமான தலமுள்ளவளுமாகிய அந்த அம்பையைத் துருபதன், “ஸூந்தரியே! மாலையைவிடுத்துக்கொள்; எங்களுக்கு விரோதத்தைக் கொண்டுவந்துவிடாதே” என்று பலமுறை நல்வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தான். அம்பை, “நான் சொன்னபடியேதான் நீ செய்யவேண்டும். விதி இவ்வாறிருக்கிறது; இது மாணித்ச்செயலன்று; விதியையமாற்றமுடியாது; எவன் இந்த மாலையைவிடுத்துத் தானே கழுத்தில் போட்டுக்கொள்ளுகிறானோ அவன், என் தர்மத்தைக்கெடுத்த பீஷ்மனை யுத்தத்திற்கொல்லப்போகிறான்” என்றுசொன்னான். அந்தத் துருபதராஜன் சில காலம்வரையில் அந்தமாலையை யாரும் எடுக்காமல் காப்பாற்றிவந்தான். அதன்பின் யாரும் எடுக்கமாட்டார்களென்ற நம்பிக்கையுடன் அதைக்கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டான். சிகண்டினியென்னும் சிறு பெண் தந்தை சொன்னதைக் கவனிக்காமல் அந்தமாலையைப்போட்டுக்கொண்டாள். பீஷ்மர்விஷயத்தில் அபராதமென்றுபயந்து உடனே அந்தப்பெண்ணைத் தகப்பன்விட்டுவிட்டான். அந்தப்பெண் பயந்து கங்கோத்பத்தியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த இஷ்டகொன்னும் பிரம்மரிஷியை ஆராதிப்பதற்காகத் தானும் தவவேஷம் தரித்துக் கொண்டு அவரிடம் சென்றாள். அந்தரிஷிஸ்ரேஷ்டர் அவளுடைய சுபஞ்சையினால் ஸந்தோஷமடைந்து அவளை நோக்கி, “கங்கையின் உத்பத்தியில் சீக்கிரகாலத்தில் விபஜனம்என்னும் உதஸவம் வரப்போகிறது. அதுல் பார்ப்பதற்கினிய தும்புரு வென்னும் கந்தர்வராஜனைச் சந்தோஷப்படுத்த யத்தனஞ்செய். அவனுக்குச் செம்மையாகப்பணி விடைசெய். அழகானவளே! நானும் இந்தவிஷயத்தில் உனக்கு உதவிசெய்யவேன். அந்தக் கந்தர்வராஜனுக்கு நான் சொன்னதைச் செய்; உனக்கு ஷேமம் உண்டாகும்; அவன் உனக்கு நன்மையைச்

செய்வன்” என்று சொன்னார். பிறகு, அந்தஇடத்தில் விபஜனமென் னும் கந்தர்வர்களுடைய உத்ஸவம் நடந்தது. மிகுந்த தேஜஸுள்ள கந்தர்வர் இருவர் அங்கே தங்கியின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் ஸ்திரீ யாவதற்கு விரும்பி அந்தச் சிகண்டினியை நோக்கி, “இந்த என் புருஷரூபத்தை வாங்கிக்கொள் ; நான் உன் ஸ்திரீரூபத்தை விரும்பு கிறேன்” என்று சொன்னான். கந்தர்வன் சிகண்டினி இருவரும் முறையே பெண்ணாகவும் ஆணாகவும்மாற உடன்பாடு செய்துகொண் டனர். சிகண்டினி வீரர்களாகிய சத்துருக்களை ஸம்ஹரிக்கத்தக்க சிகண்டியென்னும் ஆண்பிள்ளையாகிவிட்டாள். அந்தக்கந்தர்வன் பெண்ணாக ஆகி ஆனந்தமுற்றவனாகச்சென்றான். துருபுதபுத்ரனும் மிகுந்த புகழ்பெற்றவனுமாகிய சிகண்டி மிகமகிழ்வுற்று, பிறகு புத்புதகம் என்னுமிடத்திற்குச் சென்று பலமுறை அஸ்திராப்யியா சஞ்செய்தான். குருபுத்ரே! அவன் அங்கே தேவலோகத்து அஸ் திரங்களை அப்பியவலித்து மிகச்சிறந்த பராக்கரமத்துடன் ஸவதேசமா கிய பாஞ்சால தேசத்திற்கு வந்துசேர்ந்தான். சிறந்த வில்லாளியாகிய அவன் பிதாவின் பாதங்களை வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பிக்கொண்டு, “நீங்கள் பிஷ்மரிடம் எவ்வகையிலும் அச்சமடையவேண்டாம்” என்றுசொன்னான்.

நாற்றுப்பதினோராவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(வீரவீரியநுடைய வ்வாஷமம் மரணமம்.)

அப்போது, அம்பை வெளிநிற்போனபின் சந்தனுபுத்ரராகிய பிஷ்மர், ராஜாவாகிய விசித்ரவீரியனுக்கு விவாககாரியத்தை முறைப் படி செய்வித்தார். அம்பிகை அம்பாலிகை இருவரையும் அக்னி யின் முன்னிலையில் விவாகஞ்செய்துகொண்டு தர்மத்தில் மனமுள்ள குருவம்சத்தரவனாகிய விசித்ரவீரியன் அவ்விருவர்களையும் பாணிக்கிர கணஞ் செய்துகொண்டபிறகு தன் ரூபத்தைப்பற்றி இலுமாப்புடையவனாகிக் காமஸூகத்திலேயே ஸ்ரூப்பமுள்ளவனானான். வளர்ச்சி யும் நடுயெளவனமுமுள்ளவர்களும், கறுத்துச்சுருண்ட கூந்தலு டையவர்களும், சிவந்தும் உயர்ந்துமிருக்கிற நகங்களுள்ளவர்களும், பருத்த நிதம்பங்களும் ஸ்தனங்களுமுடையவர்களும், நல்ல லக்ஷ ணங்களும் அழகுப் பொருந்தியவர்களுமாகிய அந்த அம்பிகை

அம்பாலிகைகளிருவரும் விசித்திரவீரியனைத் தங்களுக்குத் தகுதியான புருஷனைக் கிடைத்தானென்று நிச்சயித்து அவனைப் பூஜித்தனர். ஒருத்தியை ஒருத்தி நேசித்துக்கொண்டு ஒருமனமுள்ளவர்கள் போல இருந்தனர். அழகில் வசனினீதேவர்களுக்கொப்பானவனும் பராக்கிரமத்தில் தேவர்களுக்கொப்பானவனும் தனிமையிற் காணும் பெண்கள் எல்லாருடைய சித்தத்தையும் கலங்கச்செய்பவனாகிய யெளவனப்பிராயத்திலிருக்கும் அந்த விசித்திரவீரியனும் அந்தமனைவிகள் இருவரோடும் கூடி ஏழுவருஷகாலம் சமீபித்து க்ஷயரோகத்தினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டான். அன்புள்ளவர்கள் நம்பிக்கையான வைத்தியர்களுடன் சேர்ந்து சிகித்தலை செய்தும் அந்தக் குருவம்ரத்தாசன் குரியன் அந்தமனமாவதுபோல யமனுலகுசென்றான். தர்மாக்கமாவும் கங்காபுத்தரருமான அந்தப் பீஷ்மர் கவலையும் வ்யஸனமுமடைந்து நித்விக்குகள் கௌரவசிரேஷ்டர்கள் எல்லாருடனும் சேர்ந்து ஸத்யவஜிபின் அபிப்பிராயத்தை அனுஸரித்து அந்த விசித்திரவீரியராஜாவின் சிரோதகாரியங்களைத் தையும் செம்மையாகச் செய்வித்தார்.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ பர் வ ம். (தோடர்கீசீ.)

(வ்சித்திரவீரியனுடைய பாரிகையகரிடம் புந்ரோத்பத்தி செய்யும்படி ஸத்யவஜி கட்டளைபிட, பீஷ்மர் தம் பிரதீகிருமைய நிறைவேற்று வதற்காக அதனை ஒப்புக்கொள்ளாமை.)

ஜனமேஜயரே ! பிறகு, பின்னையினிடம் அன்புள்ள ஸத்யவஜி தேவி துயரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளாய்ச் துணக்கடலில் மூழ்கித் தைரியமற்று ஓய்ந்து மருமக்களுடன் கூடப் புத்தரனுடைய பிரேதகாரியங்களைச் செய்து பர்த்தாஹந்த துக்கத்திறைப்பீடிக்கப்பட்ட அந்த மருமக்களிருவரையும் தேற்றிக் குலதர்மத்தையும் தன் புத்தரனுடைய மாதாபிதாக்களின் விருத்தியையும் ஆராய்ந்துபார்த்துப் பீஷ்மரை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினாள்.

“ தர்மத்தை விடாதவரும் சிறந்தகீர்த்தியுள்ளவரும் குருவம் சத்தாசருமான சந்தனுவுக்குப் பிண்டதானமும் புகழும் சந்ததியும் உன்னைப் பற்றியவனவாக இருக்கின்றன. சகோதரானவிசித்திரவீரியன் பிராணிகளடையும் முடிவையடைந்தான். ஒருவன் நல்ல கருமஞ்

செய்வதனால் ஸ்வர்க்கம் அடைவது எப்படி நிச்சயமோ, ஸத்தியம் சொல்லுவதனால் தீர்க்காயுவாயிருப்பது எப்படி நிச்சயமோ, அப்படியே தர்மம் உன்னி த்தில் நிச்சயமாயுள்ளது. தர்மம் தெரிந்தவனே! நீ தர்மங்களைக் கொகுந்தும் வெவ்வேறாகவும் அறிந்திருக்கிறாய். பலவகையான வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் முற்றும் அறிந்திருக்கிறாய். தர்மத்தில் உன்னுடைய உறுதியையும், குலாசாரத்தையும், சக்கிரரையும் இருகல்பதியையும்போலக் காரியசங்கடங்களில் புத்தி நிச்சயத்தையும் நான் உன்னிடம் காணுகிறேன். தர்மத்தைக் காப்பவர்களில் நிறங்கவனே! அதலால், உன்னிடம் மிகவுறுதியான நம்பிக்கைவைத்து உன்னை ஒருகாரியத்தில் நியமிக்கப்போகிறேன். நீ கேட்டி அகைர்செய்யவேண்டும். புருஷசிரேஷ்டனே! என் புத்திரனும் சிறந்த பாரக்ராமமுள்ளவனுமாகிய உனது மிக்க அன்பான சகோதரன் இளமைரிவேயே சந்ததியில்லாமல் ஸ்வர்க்கம்போனான், பாரதனே! உன் சகோதரனுடைய பாரியைகளாகிய இந்த அழகான காசிராஜன்ஓபன்சனிருவரும் ரூபமும் யௌவனமும் நிரம்பினவரும் புத்தரன் வேண்டிமென்ற விருப்பமுள்ளவருமாபிருக்கின்றனர். நமது குலவிருத்திக்குகாக நீ அவர்களுக்குப் புத்திரசந்ததியை உண்டாக்கக்கடவாய். மஹாவீரனே! நான் சொல்வதற்காக நீ இந்தத் தர்மத்தைச் செய்யத்தகுவாய். ராஜ்யத்திலும் நீபட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டு பாரததேசத்தை ஆளக்கடவாய். தர்மப்படி விவாகமும் செய்துகொள். பிதிர்களை அமிழ்த்தாமற் கரையேற்று” என்று சொன்னான்.

என்கிரகளைத் துன்பப்படுத்துகிறவரும் தர்மத்தில் சித்தமுள்ளவருமாகிய அந்தப்பிஷ்டமர் தம் தாயாரும் சுற்றத்தாரும் இவ்வாறு சொன்னபின் தர்மத்தினின்றும் வழுவாத மறுமொழியைப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்; “தாயே! நீ சொன்னது மேலான தர்மமென்பதில் ஸம்சயரில்லை. ஸந்தானத்தைப்பற்றி நான் செய்த முடிவான உறுதிமொழியையும் நீ அறிந்திருக்கிறாய். உன்னைப்பற்றி கன்யாசுல்கத்துக்காக நடந்ததும் உனக்குத் தெரியும். ஸத்தியவதியே! அதலால், மறுபடியும் நான் உன்னிடத்தில் ஸத்தியமாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். நான் மூன்றுலோகங்களையும் விடுவேன். தேவராஜ்யத்தையும் விட்டாலும் விடுவேன். இவ்விரண்டினும் மேற்பட்டது எதுவோ அதையும்விடுவேன். ஸத்தியத்தைமட்டும் எவ்வகையிலும் விடேன். பூமியும் தன்மணத்தை இழக்கும்; அப்புவும் தன்ரஸத்தை இழக்கும்; தேயுவும் தன் ரூபத்தையிழக்கும்; வாயும் தன் ஸ்பர்ச

குணத்தையிழக்கும்; குரியன் தன் ஒளியையும், அக்னி உஷ்ணத்தையும், ஆகாயம் சக்தத்தையும், சந்திரன் தன் கிரணங்களின் குளிர்ச்சியையும், இந்திரன் தன் சக்தியையும், தர்மதேவதை தர்மத்தையும் விட்டாலும்விடுவர்; நான்மட்டும் எவ்வகையிலும் ஸத்தியத்தைவிடக் கருதேன். லோகங்களுக்கெல்லாம் பிரளயம் வந்தபோதிலும் நான் தேவதையாக ஆவதற்காகவும் மூன்றுலோகங்களுக்காகவும் தனத்தக்காகவும் நான்சொன்னதை மாற்றமாட்டேன்” என்றார்.

இவ்வாறு, மிகுந்த சக்தியையும் உலாவுக்தையுமுடையபுத்திரராய் சொல்லக்கேட்ட மாதாவான ஸத்யவதி அதன்பின் பீஷ்மரை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினாள் : “அழியாத பாக்ராமமுள்ளவீனே! ஸத்தியத்தில் உனது முடிவான உறுதியை நான் அறிவேன். நீ நினேத்தால் உன்சக்தியினால் வேறு மூன்றுலோகங்களைச் சிருஷ்டி செய்வாய். நீ என்விஷயமாகச் சொன்னது எதுவோ அதைத் தவற மாட்டாயென்றும் நான் அறிவேன்; சூழந்தாய்! பாரதினே! ஆனால், ஆபத்தகாலதர்மத்தை ஆராய்ந்து நீ கூடஸ்தர்களின் காரியபாரத்தை வகிக்கக்கடவாய். வீரனே! உன்னுடைய குலத்தின் தொடர்ச்சியும் தர்மமும் கெடாமலிருக்கும்படியும் உன்சுற்றத்தார் சந்தோஷிக்கும்படியும், உனக்கு நன்மையாகவும் எனக்குப் பிரியமாகவுமுள்ள காரியத்தை நீ செய்யவேண்டும்” என்றாள். புத்திரனிடமுள்ள அன்பினால் இவ்வாறு அடிக்கடி புலம்புகிறவனும் தர்மத்துலிருந்து விலகிப் பேசுகின்றவளுமாகிய துயரமுற்ற அந்தத்தாயை நோக்கிப் பீஷ்மர் மறுபடியும் பின்வருமாறு சொல்லலானார் : “அரசியே! தர்மங்களைப் பார்; நம்மையெல்லாம் அழித்துவிட்டாதே. க்ஷத்திரியன் ஸத்தியம் தவறுவது தர்மசாஸ்திரங்களில் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. அரசியே! சந்தனுவின் சக்தியும் பூமியில் அழிந்தபோகாமலிருக்கும்படி புராதனமான க்ஷத்திரியதர்மத்தை உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். ஞானமுள்ளவர்களும், ஆபத்தர்மத்திலும் ஈஜநீதியிலும் தேர்ந்தவர்களுமாகிய புரோகிதர்களுடன் அதனை நீ கேட்டு உலகநீதியையும் ஆராய்ந்து உத்தரம்சொல்” என்றார்.

நாற்றம்பதினமுன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(புத்ரோத்பத்திகீத உபாயம் தெரிவிப்பதற்காக, பிஷ்பமர் தீர்க்கதமஸ் என்னும் ஸ்விடின் உபாக்யானம் சொல்லியது.)

“முன்னே ஹேமையதேசக்தரசனான கார்த்தவீர்யார்ச்சனன் பரசுராமருடையபிதாவை வதந்தசெய்ததனால் கோபமுற்று அவர் அவ்வரசனைக் கோடாலியினால் கொன்றார். கார்த்தவீர்யார்ச்சனனுடைய ஆயிரம்மகைகள் அவரால் அறுக்கப்பட்டன. அவர் ஜனங்களுக்காக மிகவும் செய்தற்கரிய தவற்கைச் செய்தார். அவர் மறுபடியும் தனை எடுத்துக்கொண்டு பூமியையெல்லாம் ஜயிப்பதற்காக ஒற்றைத்தேவாரியாக க்ஷத்திரியர்களைப் பலமுறை எதிர்த்தார். இவ்வாறு முன்னே மஹாத்மாவாகிய பரசுராமர் எண்ணமுடியாத அஸ்திரங்களினால் இருபத்தொருமுறை பூமியில் க்ஷத்திரியர்களில்லாமற் செய்தார். இவ்வாறு, அந்த மஹரிஷியினால் பூமியில் க்ஷத்திரியர்களேயில்லாமற் செய்யப்பட்டபொழுது எல்லாத்தேசங்களிலுமுள்ள க்ஷத்திரியஸ்திரீகள் அனைவரும் வேதங்களிற் கரைகண்ட பிராம்மணர்களுடன் சேர்ந்து புத்திரோத்பத்தி செய்துகொண்டனர். பாணிக்ரஹணம் செய்தவனுக்குத்தான் புத்ரானென்பது வேதங்களில் நிர்சயிக்கப்பட்டது. அந்தக்ஷத்திரிய ஸ்திரீகள் மனத்தில் தர்மத்தை நிலையாகவைத்துக் கொண்டு பிராம்மணர்களைச் சேர்ந்தனர். க்ஷத்திரியர்களுடைய இவ்வகையான உற்பத்தியானது உலகத்தில் *(பலராலும்) அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பதைக்கண்டிருக்கிறோம். அதன்பின், க்ஷத்திரியஜாதி மறுபடியும் அபிவிருத்தியாயிற்று. இஹிஷ்யத்தில் பின்வரும் பழமையான இஹிஷ்யத்தையும் உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். முற்காலத்தில் உசத்யரென்று க்யாதிபெற்றவரும் சிறந்த ஞானமுள்ளவருமான ஒருரிஷியிருந்தார். அவருக்கு மிகப் பிரியமுள்ளவளாகிய மமதையென்னும் பாரியை இருந்தாள். உசத்யருடைய கனிஷ்ட ஸஹோதரரும் தேவபுரோஹிதருமாகிய பெரிய மஹிமையுள்ள ப்ருஹஸ்பதி மமதையென்பவளை அடைந்தார். அந்த மமதையென்பவள் பேசுகிற வரிற் சிறந்தவரான அந்தத் தன் மைத்துனரைநோக்கி, “நான் உமது ஜ்யேஷ்டஸஹோதரருடைய கர்ப்பத்தைத் தரித்திருக்கிறேன். நீர்

* கல்மாஷபாதனுடைய பாரியையான மதயந்திக்கு வலிஷ்டரால் புத்ரர்கள் பிறந்ததைக்காண்க.

ஆசையை ஒழிக்கவேண்டும். பெரிய மஹிமையுள்ள ப்ருஹஸ்பதியே! இந்த உசத்யருடைய புத்திரன் என்வயிற்றுக்குள்ளிருந்தே ஆறு அங்கங்களுடனுங்கூடிய வேதத்தை அத்தியயனஞ் செய்திருக்கிறான். உம்முடைய வீரீயமும் வீணாகாதது. இந்தக் கர்ப்பத்தில் இருவருக்கு இடமில்லை; ஆதலால், இப்படியிருக்கும்போது, நீர் இந்தச்சமயம் நீவிர்த்தியுடையவேண்டும்” என்று சொன்னான். இப்படி அவளால் செம்மையாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தும் சிறந்தபுத்தியுள்ள ப்ருஹஸ்பதி கூமத்திலிழந்த தம்மனத்தைக் கட்டமுடியாமற் போயினார். பிறகு, காமமுற்ற ப்ருஹஸ்பதி விருப்பமில்லாதிருந்த அந்த மமதையுடன் புணர்ந்தார். அவர் வீரீயத்தை விடும்போது, கர்ப்பத்திலிருந்த குழந்தை, “ஓ! பிதாவே! புணர்ச்சி செய்யவேண்டாம். இங்கு இருவருக்கு இடமில்லை. பகவானே! இடம் சிந்தி. நான் முன்னமே இங்கு வந்திருக்கிறேன். உம்முடைய வீரீயம் வீணாகாது. நீர் எனக்கு உபத்திரவம்செய்தல் தகாது” என்று சொல்லிற்று. ப்ருஹஸ்பதி கர்ப்பத்திலிருந்த அந்தச்சிசுவின் சொல்லைக் கேளாமலே அழகான கண்களையுடைய மமதையைப் புணருவதற்கே ஆரம்பித்தார். பிறகு, அவளுடைய கர்ப்பத்திலிருந்த ரிஷி, வீரீயத்தைவிடும் சமயமறிந்து ப்ருஹஸ்பதியின் வீரீயம் வருகிற மார்க்கத்தைக் கால்களினால் தடுத்தார். பிறகு, அந்தவீரீயம் கர்ப்பஸ்தானம் சேராமலே திருப்பப்பட்டு உடனே பூமியில்விழுந்தது. அதனால், ப்ருஹஸ்பதிக்குக் கோபமுண்டாயிற்று. விழுந்த வீரீயத்தைக்கண்டு கோபமடைந்த அந்தப்பகவானாகிற ரிஷி கர்ப்பத்திலிருந்த உசத்யருடைய புத்திரரைப் பயமுறுத்தி, “எல்லாப்பிராணிகளும் விரும்பத்தக்க இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் என்னைப்பார்த்து நீ இவ்வகையான சொல்லைச்சொன்னதினால் நீண்ட * இருளையடைவாய்” என்று சபித்தார். ப்ருஹஸ்பதிக்கொப்பான ப்ரபாவமுள்ளவரும் வேதங்களையறிந்தவரும் புத்தியிற் சிறந்தவருமான அந்தரிஷி பெருங்கீர்த்தியுள்ள ப்ருஹஸ்பதியின் சாபத்தினால் பிறவிக்குருடராகித் தீர்க்கதமஸ் என்று பெயருள்ளவராயிருந்தார். அவர் தம் கல்வியினால், யௌவனமும் அழகும் நிரம்பிய ப்ரத்வேஷியென்னும் பெயருள்ள பிராம்மணப் பெண்ணைத் தமக்கு மனைவியாக அடைந்தார். அப்போது பெரும்புகழுள்ள அந்தத் தீர்க்கதமஸ் என்னும் ரிஷி, உசத்யரிஷியின் குலம் சந்ததியால் விருத்தியடைவதற்காகக் கௌதமர்முதலிய புத்திரர்களைப்பெற்றார். தர்மாத்மாவும்

மஹாத்மாவும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரையகண்டவருமாகிய அந்தரிஷி காமதேனுவின் புத்திரனிடமிருந்து பசுக்களின் தர்மத்தை முழுதும் கறறுங்கொண்டு கூச்சரில்லாமல் அதைச் செய்வதற்குச் சிரத்தையுடன் ஆரம்பித்தார். அந்தத் தீர்க்கதமஸ் என்னும் முனிவர் வரையகடந்துபோனதைக் கண்டபிறகு, அந்தஆசிரமத்தில் வலித்திருந்த ரிஷிய்வேஷ்டர்களனைவரும் அவர் செய்தது பாவமென்று பிராபித்து, “ஆ! ஆ! இவர் வரையகடந்தவர்; ஆஸ்ரமத்தில் வலிக்கத்தகாதவர்; ஆதலால், பாபசித்தமுள்ள இவரைய நாமெல்லோரும் விட்டுவிடுவோம்” என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டு கோபித்தனர். அந்தப்பத்தினியும் புத்திரர்கள் கிடைத்ததனால் அப்போது தன்கணவனை விரும்பவில்லை, பகைக்கின்ற தன் மனைவியை நோக்கி அந்தரிஷி, “என்னை ஏன்பகைக்கிரயம்?” என்று கேட்டதற்கு, அவள், “பாரியையைப் போஷிப்பதனால் பர்த்தாவென்றும் பாதுகாப்பதனால் பதியென்றும் சொல்லுகின்றனர்; நான் உம்மைப் போஷிப்பதற்கு முடியாதவள். சிறந்த தவமுள்வவரே! எந்தக்காலமும் சுஷ்டத்தினால் வருந்திக்கொண்டு பிறவிக்குருடனையும் பிள்ளைகளையும் நான் போஷிக்கமாட்டேன்” என்றாள். அந்த ரிஷி தமது மனைவியைவிட்டு அந்தச் சொல்லேக்கேட்டு, கோபத்தினால் புத்திரர்களைவிட்டுப் பிராபித்துப் பரத்தவேஷியென்னும் புத்திரியை நோக்கி, “என்னை ராஜக்ருஹத்திற்குக் கொண்டுபோ ; உனக்குத்தனலாபமும் நேரிடும்” என்று மறுமொழிசொன்னார். பரத்தவேஷியென்பவள், “பிராமண! நீர்கொடுக்கும் தனம் துன்பத்திற்குக் காரணம். அதை நான்விடும்பேன். பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! உம்முஷ்டம்போலேசெய்யும். முன்போல் நான் உம்மைப்போஷிக்கமாட்டேன்” என்றாள். அப்படிச்சொல்ல, அந்தத் தீர்க்கதமஸ் என்னும்ரிஷி, “இன்றுமுதல் உலகத்தில் நான் ஒரு வியவஸ்தையை ஸ்தாபிக்கிறேன். ஒருபெண்ணுக்கு அவள் உயிருள்ளவரையிலும் ஒரேகணவன்தான் கதி. அவள் இறந்தாலும் உயிரோடிருந்தாலும் அவள் வேறொருபுருஷனை அடையத் தகாள். வேறொரு புருஷனையவை. ந்தால் அந்தஸ்திரீ பநிதையா வாள்; ஸந்தேகமில்லே. இதுமுதல் ஸ்திரீகள் புருஷனைவிட்டிருந்தால் அவர்களுக்கு எல்லாச்செல்வமுயிருந்தாலும் பாவந்தான். அவர்களின் புணர்ச்சி பயன்படாமற்போகக்கடவது. அபகீர்த்தியும் தூஷணைகளும் அவர்களுக்கு எட்டோதும் உண்டாகக்கடவன” என்று சபித்தார். அப்படி அவர் சொன்னதைக்கேட்டு, அந்தப் பிராம்மணஸ்திரீ மிக்ககோபமுற்றவளாகி, “புத்திரர்களே! இவரைக் கங்கை

யில் தள்ளுங்கள்” என்றான். வேரடித்தனத்தாலும் அறிவின்மையாலும் மூடப்பட்ட அந்தக்கௌதமர்முதலிய புத்திரர்கள் அவரைக்கட்டி ஓடத்திற்போட்டுக் கங்கைகரில் விட்டுவிட்டனர். “குரு. நாம் சிழவனுமாகிய இவனை எதற்காகக் காப்பாற்றவேண்டும்?” என்று நீனைத்துக் கொடியவர்களான அந்தப்புத்திரர்கள் சிறகு அங்கிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போயினர். பொன்னையான தீர்ந்தகமம் என்னும்ரிஷி அந்த ஓடத்துடனை பிரவாகத்தின்வழியே மிதந்து கொண்டு தற்செயலாக அநேக தேரங்களுக்கும் சென்றார். தர்மந்தெரிந்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவனாகிய பஸ்யென்னும் பாஜா நீராடப்போனபோது பிரவாகத்தின்வழியே தன் அருகில்வந்த அந்தரிஷியைக்கண்டான். தர்மசித்தமுள்ளவனும் அழியாதபராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய அந்தப்பஸ்யென்னும் அரசன் அந்தரிஷியை எடுத்தான். அந்த அரசன் அவருடையவாவற்றையறிந்து தனக்குப் புத்திரனுண்டாவதற்காக அவரைப் பிரார்த்தித்தான். அந்தபாஜரிஷி அம்முனிவரைப் பூஜித்து அவர் இளைப்பாறினபின், “மிசுந்தமஹிமையுள்ளவரே! கௌரவத்தைக் கொடுப்பவரே! என் ஸந்ததிக்காக என் பாரியைகனிதம் தர்மசாஸ்திரத்திலும் பாஜாநீதியிலும் வல்லவர்களான புத்திரர்களை உண்டாக்கக்கடவீர்” என்றுசொன்னார். அந்தச் சிறந்தமஹிமையுள்ளரிஷி, இவ்வாறுசொன்ன அவ்வரசனுக்கு, “அப்படியே ஆகட்டும்” என்று மறுமொழிசொன்னார். அப்போது அவ்வரசன் ஸுதேஷ்ணையென்று பெயருள்ள தன்மனைளியை அந்தரிஷியினிடம் அனுப்பினான். அவர் குருடரென்றும் சிழவரென்றும் நீனைத்து அவ்வரசி அவருடன்சேர்ந்தலை. அப்போது அவள் தந்தாநிபின்மகளை அந்தக்கிழவரிடம் அனுப்பினான். தர்மாந்மாவாயிய அந்தரிஷி அந்தச் சூத்தரஸ்திரீயின் கர்ப்பத்தில் கஷ்வான்முதலிய பதினொரு புத்திரர்களை உண்டிபண்ணினார். கஷ்வான்முதலிய அந்தப் புத்திரர்களனைவரும் வேதமோதுவதைக்கண்டு பஸ்யென்னுமாசன் அந்தரிஷியைநோக்கி, “ஐயர்கள் என்புத்திரர்கள்” என்று சொன்னார். “எனது மனைளியாகிய புத்தியில்லாத ஸுதேஷ்ணைபொட்டையனும் வயதுசென்றவனுமான என்னைக்கண்டு அவமதித்துத் தந்தாநிபின் மகளாகிய சூத்திரப்பெண்ணை எனக்கு அனுப்பினதன்மேல் கஷ்வான்முதலிய இந்தப்புத்திரர்கள் அந்தச் சூத்தரஸ்திரீயின் கர்ப்பத்தில் எனக்கு ஜனித்ததனால் என்புத்திரர்களேயாவர்; உன்புத்திரர்களால்” என்று அம்மஹரிஷி அந்தபாஜாவுக்குச்சொன்னார். அப்போது, பஸ்யென்னும் அரசன் அந்தரிஷியோஷ்டரைப் பலமுறையேண்டிக்

கொண்டு மறுபடியும் தன்பாரியையாகிய ஸுதேஷ்ணையை அவரிடம் அனுப்பினான். அந்தத் தீர்க்கதமஸ் என்னும் ரிஷி அந்த அரசியை அங்கங்களில்தொட்டு, “உனக்கு தேஜுவில் சூரியனுக்கொப்பாகிய அங்கன், வங்கன், களிங்கன், புண்ட்ரன், ஸும்ஹன் என்ற புத்திரர்கள் உண்டாவர். அவர்கள் பெயர்களினால் புஷ்யில்கியா திபெற்றதேசங்கள் இருக்கப்போகின்றன” என்று சொன்னார். அங்கனுடையதேசம் அங்கமென்றும், வங்கனுடையதேசம் வங்கமென்றும், களிங்கனுடையதேசம் களிங்கமென்றும், புண்ட்ரனுடையதேசம் புண்ட்ரமென்றும், ஸும்ஹனுடையதேசம் ஸும்ஹமென்றும் கியாதிபெற்றவையாயின. இவ்வாறு, முன்னே பவியினுடையவம்சம் மஹரிஷியினால் உண்டானதாகப்பிரவித்தமாயிருக்கிறது. சிறந்தவீல்லாளிகளும் மேலான தர்மந்தொரிந்தவர்களும் வீரர்களும் மிகுந்த பலமுள்ளவர்களுமாகிய இன்னும் அனேகக்ஷத்திரியர்களும் பூமியில் இவ்வாறேபிராம் மணர்களால் உண்டாயிருக்கின்றனர். அம்மா! இதைக்கேட்டபின், நீயும் இந்தவிஷயத்தில் விருப்பம்போலச் செய்யலாம்.

நூற்றுப்பதினான்காவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸத்யவதி தான் கன்னகையாசிருந்தபோது வ்யாஸர் பிறந்ததைப் பீஷ்மருக்கு உரைத்துப் பீஷ்மர் அனுமதிக்குவல் வ்யாஸரை வநவந்து அவரைப் புத்ரோத்பத்திக்காக நியமித்தல்.)

மறுபடியும், பரதவம்சத்தின் சந்ததி அபிவிருத்தியாவதற்குச் சரியான காரணம் சொல்லப்போகிறேன். நான் சொல்லும் அந்தக் காரணத்தைக் கேள். விசித்ரவீரியனுடைய பாரியைகளிடம் புத்ரர்களை உற்பத்திப்பண்ணுவதற்குக் குணங்கள் நிரம்பின சூரு பிராம்மணரைத் தனம்கொடுத்துப் பிரார்க்குதிக்கவேண்டும்” என்று பீஷ்மர் சொன்னார். தர்மமும் காரணமும் காரியமும் அடங்கியதான பீஷ்மருடைய சொல்லைக்கேட்டு, அவர் தயாரான ஸத்யவதி, மறுபடியும் அவருக்குச் சொல்லத்தொடங்கினாள் :

“உசத்யருடை புத்ரரான தீர்க்கதமஸ் என்பவரைப்பற்றியும் அவர் புத்ரனை அங்கனென்பவனைப்பற்றியும் நீ சொன்னது புராணத்திலுள்ள கதையாதலால் நீ இந்தக்காலத்துக்குத் தக்கதைச் செய்யவேண்டும். பரதகுலத்தோனே! மைந்தா! நீ இந்தக்குலத

நிற்குப் பெரியவனும் சிறந்தவனுமாயிருக்கிறாய். பாவமற்றவனே ! பிதாவின்சொல்லை நிறைவேற்றுவதுபோல் என்சொல்லையும் நீ நிறைவேற்ற வேண்டியதுதான். பரதஸ்ரேஷ்டனே ! உனது இனையசகோதரனும் உனக்கு மிக்க நண்பனும் பரதகுலத்தோனுமாகிய என்மைந்கன் இனையமையிலேயே ஸ்வர்க்கஞ்சென்றான். பாரதனே ! அவனுடைய அரசுகளும் அழகும் யௌவனமும் நிரம்பினவர்களுமான இந் தக்காசிராஜன் புதல்விகளிருவரும் இங்கே புத்ரனை விரும்பிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இது பெரிய தர்மகாரியமென்றறிந்து நமது குலத்திற்குச் சந்ததியையும் உத்தேசித்து என்கட்டினையினால் இவ்விராண்டி பெண்களுடனும் சேர்ந்து தர்மத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு உரியவனாகியே” என்றான். பீஷ்மர், “ தாயே ! நீ சொன்னது சிறந்த தர்மமென்பதில் ஸம்சயவில்லை. நான் வைத்திருக்கும் இந்தப் பிரதிஜ்ஞையைப்பற்றி நீயும் அறிவாய். நான் உயிரைவிட்டாலும் விடுவேன். நான் தேவத்துவத்திற்காகவும் திரிவிடாகாதிபத்தியத்திற்காகவுங்கூட எவ்வகையிலும் பிரதிஜ்ஞையை விடேன்” என்றுசொன்னார். ஸத்தியவதி, “ தர்மந்தெரிந்தவனே ! தவறாத பாரந்திராமமுள்ளவனே ! எதிரிகளை அடக்குகிறவனே ! உன்னிடத்தில் ஸத்தியமிருப்பதை நான் அறிவேன். நீ விரும்பினால் இப்போதே வேறு மூவுலகங்களைப்படைப்பாய். ஆனால், நமதுகுலமும் குலதர்மமும் செடாமலிருக்கும்படியும் நமக்கு வேண்டியவர்கள் மகிழ்ந்திருக்கும்படியும் நீசெய்யவேண்டும்” என்றான். அதைக்கேட்டுப் பீஷ்மர், “ நீதான் நமதுகுலத்திற்கு பெரியவளாயிருக்கிறாய். உன்னிடத்திற்கு பெருந்தன்மை விசேஷமாக இருக்கிறது. ஆதலால், நம்முடைய குலத்திற்குச் சந்ததியுண்டாவதற்குச் சிறந்த உபாயத்தை நீ சொல்லத் தகுதியுள்ளவன். ஸத்திரீகள் எப்போதும் குலத்தில் முக்கியமான ஹஸ்யத்தை வைத்திருப்பார்கள். பலவகையான வஞ்சகங்களினால் புருஷர்களை வசப்படுத்துவார்கள். ஆதலால், ஸத்தியமே முக்கியமாகவுடைய ஸத்தியவதியே ! நான் ஸத்தியத்தைவிடாமலும் நமதுகுலம் செடாமலாயிருக்கும்படி நீ தர்மத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கக்கூடவாய்” என்றுசொன்னார். அதன் பிறகு, ஸத்தியவதி தழுதழுத்த குரலோடு நகைமுகமாக நாணமுற்றுப் பீஷ்மரை நோக்கி அடியில்வரும் வசனத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“ சிறந்தகையினையுடையவனே ! பாரதனே ! நீ சொல்வது நிஜம். நம்முடைய குலத்திற்குப் புத்திரசந்தகானத்திற்காக உன்னிடத்தில் நம்பிக்கையினால் ஒருவிஷயம் வெளியிடப்போகிறேன். அப்படிப்

பட்ட அபுத்தகாலத்தின் தர்மத்தை உனக்கு நான் சொல்லாமலிருக்க முடியாது; நமது குலத்திற்கு நீதான் தர்மம்; நீதான் ஸத்யம்; நீதான் முக்கியமான ஆகாரம். நீ எதைச் சொல்வாயோ அதை நாம் செய்யவேண்டியதென்பது என்நிச்சயம். அதுதலால், நான் சொல்லும் உண்மையைக் கேட்டுப் பின் செய்யவேண்டியதைச் செய்வாயாக. பிஷ்டமா! அறம்பொருளடங்கியதும் நன்மைமுமாகிய என்சொல்லைக் கேள். நான் நமசிச்சொல்லுறறதை நீ வெளிபிடத்தகாது. பரதஸ்ரீஷ்டனே! முற்காலத்தில் வாயிவெண்ணம் ஆசார் ஒருவரிருந்தாரென்று நீ கேட்டிருந்தவராம் அவருடைய வீரியத்தினால் ஒருமீனானது என்னைக் கம்பியமாகத் தரித்தது. கம்பித்தெரிந்தவர்களிற் சிறந்தவனாகிய ஸ்ருசொம்படவன் என்காரான மத்தஸ்யத்தை ஜலத்திலிருந்து எடுத்தான் என்னைக் தன்வீட்டிக்குநர் கொண்டுவந்து பெண்ணை வைத்துக்கொண்டான். பிறகு, கம்பிஷ்டனான அந்நகச்சொம்படவன் தர்மப்படி என்ருது பிதாவானான். தர்மமுள்ள என்பிதாவின்னிடம் தர்மத்திற்காகவே ஓர் ஓடாரிருந்தது. யௌவனப்பிராயம் ஆரம்பமாயிருந்த நான் ஒருநாள் அந்த ஓடாரினிடம் போயிருந்தேன். அப்போது, தர்மத்தெரிந்தவர்களுட் சிறந்தவரும் சிறந்த ஞானமுள்ள வருமாகிய பராசாரெண்ணம் மஹரிஷி, யமுனேதியைத் தாண்டுவதற்காக ஓடாத்தினிடம் வந்தார். அவரை நான் யமுனையைத் தாண்டி விக்கும்போது அந்த ரிஷிஸ்ரீஷ்டர் காமகோயுற்றவராய் என்னிடம் வந்து, என்னைக் தைரியப்படுத்தி, என்ஜன்மத்தையும் என் குலத்தையும் என்ருர் சொல்லி, “நீ சொம்படவன் மகள் அல்லீ” என்று இனியசொல்லாற் சொன்னார். பரதனே! அவர் சாபத்துக்கும் என்பிதாவின்னிடாபத்திற்கும் பயத்திருந்தநான், பெறுவதற்கரிய வரங்களை என்ருது அவர் கொடுத்தபிறகு, அவரை நான் நிராகரிக்க முடியவில்லை. “யமுனையின் அக்கரையிலும் இக்கரையிலும் நின்ற மஹானுடாவர்களான ரிஷிகளைப்பாரும்; ஜவலிக்கின்ற அக்னிபோல் எந்ரிஷியும் இனருநரியன் பிரகாசிக்கின்றான். அந்னால், இந்த ஆகாயம் சிவந்த ஐடை உடுத்ததுபோலப் பிரகாசிக்கின்றது” என்று சொன்னான். இவ்வாறு நான் சொன்னமாத்நியத்தால் த்ருடமான தைரியத்தையுடையவரும் ஸமர்த்தருமான பராசார் அந்தயமுனை யின் திட்டிலும் ஜலத்திலும் பனியை உண்டிபண்ணினார். பரதனே! அவர் தம்மஹிமையினால் உலகத்தை இருள்முடச்செய்து சிவாடியாகியவன்னை ஓடாத்திலிருந்தபடியே ஆர்விரமித்து வரப்படுத்திக்கொண்டார். முன்னே அருவருக்கத்தக்க மீன்நாற்றம் என்னிடம் இருதி

யாபிருந்தது. அந்தமஹரிஷி அதைப்போக்கி இந்த ஐனியம்ணத்தை எனக்குச்சொடுக்கார். 'இந்தநறுயின் தூட்டிலேயே என்கர்ப்பத்தைப் பிரஸித்திபெற நீ கன்னிகையாகவே ஆய்விடுவாய்' என்று பிறகு அம்முனிவர் எனக்குச்சொன்னார். வித்வானுயி அம்மஹரிஷி என்னிடம் அன்புவைத்து மறுபடியும் கன்னிகைப்பருவத்தையும்கொடுத்தார். அந்தமஹாத்மாவின்மறவிமை அஸ்வாறு சிறந்துருந்ததைக்கண்டு நான் வியப்பும்தளர்ச்சியுமுற்று, என்சாரீரத்தையே கொடுத்தேன் பாரதினே! அந்தக்காலத்தில் அந்தமஹாத்மாவாகிய பராசரர் கன்னிகையாயி என்னிடம் சந்தோஷத்துடன் அந்தத்தீவிலேயே புத்திரனை உண்டாக்கினார். அந்தப்பராசரபுத்திரன் மஹாயோகசக்தியுள்ள மஹரிஷியானான். நான் முன்னே கன்னிகையாபிருந்தபோது பிறந்த அந்தப்புத்திரன் தீவிர்பிறந்தகனலை நவையாயனன் என்று சொல்லப்படுகிறான். சிறந்த மகிமையுள்ள அந்தரிஷி தன் தவத்தினால் வேதங்களை நாலாகவகுத்து உலகத்தில் வ்யாஸன் என்று பெயர்பெற்றான். கறுத்த சிறத்தினால்சிறுஷணனென்றும் சொல்லப்பட்டான். ஸத்தியவாகியும் சாந்தியைக்கடைப்பிடித்தவனும் சிறந்த தவமுள்ளவனும் பாபங்களை நீரூக்கிவனவனுமாகிய அந்தமஹான் பிறந்தபாத்திரத்தில் தந்தையுடன் கூடி ஆங்கோசென்றான். நானும்நீயும் கட்டினையிட்டால் ஒப்பில்லாத மஹிமையுள்ள அந்தப் புத்திரன் தன்ஸீலாதரன்பாரியைகரீடத்தில் உயர்ந்தபுத்திரனை உண்டாக்குவது நிச்சயம். 'உன்கஷ்டகாலங்களில் நீ என்னேநினை' என்று அவன் அங்கேயே எனக்குச்சொன்னான். மஹாபுஜனானபிஷ்மனே! நீ ஒப்புக்கொண்டால் அவனை நான் கினைப்பேன். பிஷ்மா! உன்சம்மதத்தின்மீது சிறந்ததவமுள்ள அந்த அன்புத்திரன் விசித்திரியன்புத்திரனினிடம் நிச்சயமாகப் புத்திரர்களுையுண்டாக்குவான்" என்றான்.

அந்தநியாஸரிஷியின் பெயரெடுத்தபோது பிஷ்மர் கைகூப்பிக் கொண்டு சொல்லலானார். "இடமும் காலமும் உனக்குத்தெரியும். கூரியம்பிறைவேறுவதற்காக நீ சொன்ன குரெய்யத்தகும். தர்மார்த்தகாமங்களாகிய மூன்றுபுருஷார்த்தங்களையும் பின்னே பொருள்தொடர்த்தக்க பொருளீட்டத்தையும் நர்மம் தொடர்த்தக்க தர்மானுஷ்டானத்தையும் காமஸுகம் தொடர்த்தக்க காமபுருஷார்த்தத்தையும் இவற்றிற்கு மாளுவற்றையும் தனித்தனியே புத்தியினால் ஆராய்ந்து செய்யத்தக்க தெரியசாலி எவனோ அவன்தான் புத்திரசாலி. ஆதலால், தர்மமுள்ளதும் நமது குலத்துக்கு நன்மையும் சிலாக்கியமுமாக நீசொன்னது எனக்கு மிகவும் பிரியமாகிருக்கிறது"

என்றார். குருவம்சபுத்திரராகிய ஜனமேஜயரே! பீஷ்மர் அதை அங்கீகரித்தபிறகு, ஸத்தியவதி கிருஷ்ணத்வைபாயனமுனியைநினைத்தாள். குருவம்சபுத்திரரே! வேதங்களை வகுத்துச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த அந்தர்சிமந்தபுத்திமான் தமது தாயார் நினைத்ததையறிந்து க்ஷணத்துக்குள்ளே யாருக்குந்தெரியாமல் எதுரேதோன்றினார். பிறகு ஸத்தியவதி, புத்திரரானனியாஸருக்குச்சாஸ்திரோக்தப்பிரகாரமாகப்பூஜையைச் செய்து அவரைக் கைகளினால் தழுவிக்கொண்டு பாற்சரப்பினால் நனைத்தனள். செம்படவப்பெண்ணாகிய ஸத்தியவதிவெகுகாலத்திற்குப்பின் தன்மைந்தனைக்கண்டு கண்ணீர் சொரிந்தாள். ஸத்தியவதியின் ஜ்யேஷ்டபுத்ரராகிய வியாஸமஹரிஷி வ்யஸனப்பட்ட தம் தாயாரின்மேல் ஜலத்தைத்தெளித்து வந்தனம் செய்து பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

“உனக்கு எதுவிருட்டமோ அதைச்செய்வதற்கு நான் வந்திருக்கிறேன். தர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையறிந்தவனே! எனக்குக்கட்டளை யிடு. உன்விருப்பத்தைச்செய்வேன்” என்றார். பிறகு, புரோகிதர் அம்மஹரிஷிக்குப் பூஜைசெய்தார். அவரும் சாஸ்திரோக்தமாக மந்திரத்தைச்சொல்லி அந்தப்பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டார். மந்திரத்தைமுன்னிட்டிச்சாஸ்திரவிதிப்படி பூஜிக்கப்பட்டதனால் வியாஸமஹரிஷி ஸந்தோஷமடைந்தார். அவர் ஆஸனத்திலிருந்தபின் அவர்தாயாரான ஸத்தியவதி க்ஷேமத்தையும் ஆரோக்யத்தையும் விசாரித்து அவரைப்பார்த்து அடித்துச் சொல்லவேண்டிய சொல்லைச்சொல்லலானார். “கனியே! புத்ரர்கள் தாய்க்கும் தந்தைக்கும்பொதுவாகப் பிறக்கின்றனர். அந்தப் புத்ரர்கள் விஷயத்தில் தந்தைக்கிருப்பதுபோலவே தாய்க்கும் அநிகாரமுண்டென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பிரம்மரிஷியே! நீ எனக்கு முதற்புதல்வனாக விஜயினாலே உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறாய். அவ்வாறே விசித்ரவீர்யன் எனதுகனிஷ்டபுத்ரன். பிதாவைப்பற்றிப் பீஷ்மன் எப்படியோ அப்படியே மாதாவைப்பற்றி நீயும் ஸகோதரன். புத்ரனே! நீதான் என்னநினைக்கிறாய்? தவறாதபராக்ரமமுள்ள சந்தனுபுத்ரனாகிய பீஷ்மன் தன்ஸத்யத்தைக்காப்பாற்றுவதற்காகச் சந்ததியிலும் ராஜ்யபரிபாலனத்திலும் எண்ணம்வைக்காதவனாக இருக்கிறான். ஆதலால், குற்றமற்றவனே! நீ உன் ஸகோதரனாகக் காகவும் வம்சத்தின் ஸந்ததிவிருத்திக்காகவும் பீஷ்மனும் நானும் சொல்வதனால் எண்ணம்வைக்கக்கடவாய். எல்லாப்பிரஜைகளையும் ரக்ஷிப்பதற்காக அன்பினாலும் கருணையினாலும் நான் என்னசொல்லுகிறேனோ அதைக்கேட்டு நீசெய்யவேண்டும். உன் இனாயஸஹோதர

னுடைய பாரியைகளிருவர் தேவகன்னிகைகளுக்கு ஒப்பானவர்; அழகும் யௌவனமும் நிரம்பினவர்; தர்மத்துடன் புத்ரனைநிரும்புகின்றவர். புத்ரனை! அவர்களுக்கு ஸந்தானத்தையுண்டிபண்ணு. இந்தக் குலத்திற்குத்தகுந்த ஸந்ததியையுண்டிபண்ணுவதற்கு நீ ஸமர்த்தனாக இருக்கிறாய்” என்றான். வியாஸர், “சிறந்தபிரஜைகளுள்ள வத்தியவதியே! முக்கியமும் அமுக்யமுமாயுள்ள தர்மங்களெல்லாம் உனக்குத்தெரியும். அதனால் உன்னுடையபுத்திர தர்மத்திலேயே நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆகலால், நான் உன்னுடைய கட்டளைப்படி தர்மத்தையே காரணமாக நீனைத்து நீநிரும்பினதைச் செய்யப்போகிறேன். இந்தப் புத்ரோத்தபத்திமார்க்கம் சாக்ஸவதமாகச் ராஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சூரியனுக்கும் வருணனுக்கும் ஒப்பான புத்திரர்களை என்ஸஹோதரானுக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன். அந்த இரண்டி அரகிகளும் ஒருவருஷகாலம் நான் சொல்லுகிற விரதத்தை முறைப்படி அனுஷ்டிக்கக்கடவர். பிறகு, சுத்தர்களாவர். எந்தப் பெண்ணும் விராதஞ்செய்யாமல் என்னைச் சேரத்தகாது” என்றார். அதற்கு ஸத்தியவதி, “ராஜஸ்திரீகள் காப்பத்தை உடனே தரிக்கும்வழியைச் செய். ராஜாவில்லாத ராஜ்யத்தில் பிராஜைகள் காப்பவனில்லாமல் அழிந்துபோகின்றனர். எல்லாக்கர்மானுஷ்டானங்களும் கெட்டுப் போகின்றன. மழையில்லை. தேவதையிலலை. ஸமர்த்தனை! ராஜா இல்லாத ராஜ்யத்தை எவ்வாறு நிறுத்தமுடியும்? ஆதலால், காப்பத்தையுண்டிபண்ணு; அதைப் பீஷ்மன் வளர்ப்பன்” என்றான்.

வியாஸர், “என்ஸஹோதரானுக்கு அகாலத்தில் நான் புத்ரனைக் கொடுக்கவேண்டுமானால் எனதுவிகாரரூபத்தை அவர்கள் (அம்பிகை, அம்பாலிகை) சகிக்கக்கடவர்கள். அவர்களுக்கு இதுவே பெரியவிரதம். என்னுடைய கந்தந்தையும் நிறத்தையும் வேஷத்தையும் சரீரத்தையும் சகிப்பளானால் இப்போதே * கௌசல்யை உயர்ந்த காப்பத்தைத்தரிக்கலாம். அந்தப்புத்ரனுக்கும் குருவம்சத்தைக் காப்பவர்களும் உன்னுடைய சோகீத்தையொழிப்பவர்களுமாகிய நூறுபுத்திரர்கள் பிறப்பார்கள்; ஸந்தேகமில்லை” என்றார். மிருந்த தேஜஸுள்ள அந்த வியாஸமுனி இவ்வாறு சொன்னபிறகு, “கௌசல்யையென்னும் அம்பிகை வெண்மையான ஆடைமுதலியவற்றினால் அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு படுக்கையிலிருந்துகொண்டு என்வரவை திர்பார்க்கவேண்டும்” என்றும் சொல்லி, அப்போதே அந்தர்த்தானமாயினார். பிறகு, ஸத்யவதீதேவி சென்ஸூதனிமையில் தன்னுடன்சந்தித்த தன்

மருமகளைநோக்கி, தர்மமும் அர்த்தமுமுள்ள நன்மையான சொல்லைச் சொல்லத்தொடங்கினான் : “கௌஸல்யையே ! தர்மத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு உனக்கு நான் சொல்லப்போவதை நீ தெரிந்துகொள். என்னுடைய அநீர்ஷ்டக்குறைவினால் பரதவம்சத்துக்கு அழிவுவந்திருப்பது தெரிந்தவிஷயம். நான் வ்யஸனப்பட்டிருப்பதையும் கனது பிதிர்வம்சத்திற்குக் கெடுதல்வந்திருப்பதையும் பிஷ்மன் பார்த்து ஓர் தர்க்குலம் அபிவிர்ந்தியாகத்தக்க புத்திமதியை எனக்குச் சொன்னான். அந்தப்புத்திமதி உன்னுடைய ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறது. பெண்ணே ! என்னை அவ்வாறு நடத்திவை ; அழிந்துபோன பரதவம்சத்தை மறுபடியும் கைதூக்கிவிடு. அழுவிய நிதம்பமுள்ளவளே ! இந்நிஷ்ணக் கொப்பான தேஜஸைமிகுதிய புத்திரனைப்பெறு. அவன்தான் நமது குலத்தைச்சேர்ந்த பெரியராஜ்யபாபத்தை வகிக்கவேண்டும்” என்றான். இவ்வாறு அந்த ஸத்பவதிதேவி தன்மருமகளுக்குச் சொல்லித் தர்மந்தவறாதவளாகிய அந்தக் கௌஸல்யாதேவியைத் தர்மத்தைக்கொண்டே பிரயாஸத்தினால் இணங்கச் செய்து, உடனே பிராமணர்களையும் சிவர்களையும் ரிஷிகளையும் அநிதிகளையும் புஜிப்புக்தாள்.

ஊற்றுப்பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர வ ம். (ஷோடர்ச்சி.)

(தந்திராந்திரம் பாண்டு வதுபர் குபர்கர்ன் ஜனனம்.)

பிறகு, ஸாயவநி ருதுகாலத்தில் ருதுவ்கானஞ்செய்த தன்மருமகளைச் சயனத்திற் படுக்கவைத்து அப்போது மெல்ல, “கௌஸல்யையே ! உனக்கு மைத்துனர் இருக்கிறார். அவர் இன்றைத்தினம் உன்னிடம் சேரப்போகிறார். பாதுராத்திரியில் வருவார். அஜாக்ஷிதையைவிட்டு அவரை எதிர்பார்த்திரு” என்ற சொல்லைச் சொன்னான். தனது மாமியாருடைய அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு அந்தக் கௌஸலயை அழகானபடுக்கையிற் படுத்திக்கொண்டு அந்தக்காலத்தில் பிஷ்மரையும் மந்துமுள்ள கௌஸலவம்சத்து வீரர்களையும்கருதுகின்றான். பிறகு, பெரும்பாலும் ஜனங்கள் தூங்கிப்போயிருக்கும் பாதுராத்திரிவேளையில் தீடங்கள் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கையில் பகவானுள் வியாஸமஹரிஷி கிருகத்தில் பிரவேசித்தார். சொல் தவ

ரூதவரும் பெருந்தவத்திலிருப்பவருமாகிய அந்த வியாஸமஹரிஷி அம்பிகையினிடம்முதலிதக்கட்டளைபிடுபட்டிருந்ததனால் அப்போது அவன்சயனத்தினிடம் போனார். பார்க்க வழங்காமலிருந்த அவரைக்கண்டு, அவ்வாறு பார்த்து வழங்கப்படாத கௌஸல்யை, வியாஸநடமாபிராந்திரொன்று பாயந்த சூர்யத்தால் உண்களை சூழிக் கொண்டார். அவர் விகாசமான உருவமுள்ளவராகவும் ஜடையுள்ளவராகவும் விகாசமான கிறமுள்ளவராகவும் முருடாகவும் இளைத்தவராகவும் கெட்டவாஸினையுள்ளவராகவும் எல்லாவகையாலும் அணுகமுடியாதவராகவுமிருந்தார். சுறுத்திறமுள்ள அந்த வியாஸரின் செம்பட்டைகிறமான ஜடையையும் ஜவலிக்கின்ற கண்களையும் செம்பட்டைகிறமான நாடிகளையுக்கண்டு அவ்வாறிகண்களை சூழிக் கொண்டார். வியாஸர் தமதுதாயாரின்ருட்பத்தைச் செய்யவேண்டிமென்ற எண்ணத்தினால் அவனிடம் கலந்தார். வாயாஜன்மென்ப பயத்தினால் அவரைப் பார்க்கமுடியாமற் போனார். அவ்விருந்து வெளியில்வந்த தன்புத்திரரைத் தாயாரான ஸத்தியவந்த சந்தித்து, “ புத்ரனே! இவனக்குக் குணவானை ஈஜபுத்ரன் சிறப்பானா?” என்று கேட்டார். இந்திரியங்களுக்கெட்டாதவிஷயங்களை யுமறிந்த ஸத்தியவந்தபுத்ரான வியாஸர் முறைப்படி தாயாரால் கேட்கப்பட்டபின், “ பதினாயிரம் யானைகளின் பலமுள்ளவனும் எல்லாந்திறிந்தவனும் சிரந்தபாக்ஷியமுள்ளவனும் சிறந்த பராக்ஷமுள்ளவனும் சிறந்தபுத்திரியுள்ளவனும் ஸ்ரேஷ்டனான ஔரோஜரிஷி உண்டாவான். அந்த மஹாத்மாவுக்கு நூறுபுத்திரர்கள் சிறப்பார்கள். ஆனால், தாய்செய்த தவறுதலினால் அவன் பொட்டையனாகத்தான் சிறப்பன்” என்று சொன்னார். அவருடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு அவர் தாயாகிய ஸத்தியவந்தி தன்புத்திரரைநோக்கி, “ தபோகண்ணே! குருவம்சத்தாரக்குப் பொட்டையன் சூத்திரான ஈஜாவன்மே! சுற்றத்தாரின் வம்சங்களைக் காப்பாற்றுகிறவனும், தன் சீதிர்வம்சத்தை அபிசிருத்திரசம்வனும், என்சயராதையொழிப்பவனும், ஈஜாவாகக்கூடியவனாகிய மற்றொருபுத்திரனை மற்றொருநாதியினிடம் அவனுக்கினையவனாக உண்டாக்கக்கடவாய். இவனும் உள்ளதேவாதானையுடையானேன்; அழகினாலும் யௌவனத்தினாலும் சோபிர்கிறவன். என்சொல்லுக்காக இவனிடத்தில் குணங்காப்பிருந்தவந்ததியை உண்டாக்கக் கூடவாய். குருவம்சத்தாக்கு ஈஜாவாகத்தக்க இரண்டாவது புத்திரனைக்கொடுக்கக்கடவாய்” என்று சொன்னார். பொருட்புகழுள்ள அந்தவம்சாஸர் ஆகட்டிமென்று வாக்குத்தத்தம்செய்து வெளியிற்சென்றார். அந்தக்கௌஸல்யையும்

நாளடைவில் அவர் சொன்னபடி கண்டதெரியாத பிள்ளையைப் பெற்றாள். வீரரே! மறுபடியும் அந்தஸ்தையவதீதேனி மருமகருக்குத் தெளிவாகச் சொல்லிவைத்துப் பிறகு முன்போலவே வியாஸமஹரிஷியை வருவித்தாள். மறுபடியும் ஸத்தியவதி, குலத்தின் வந்ததிக்காக அம்பாலிகையை மழைத்து அவளிடம் தன்புத்ரரான வியாஸரை மறுபடியும் நியமித்தாள். பதிவிரதையான அம்பாலிகை உயர்ந்த படுக்கையில் வ்யஸனத்துடன் உட்கார்ந்துகொண்டு யார்வாய்ப்போகிறாரோவென்று சிந்தித்துக்கொண்டு ஜாக்கிரதையாக எதிர்பார்த்திருந்தாள். பிறகு, முன்போலவே வியாஸமஹரிஷி அந்த அம்பாலிகையினிடம் வந்துசேர்ந்தார். பாரதரே! அவளும் அந்த ரிஷியைப்பார்த்ததும் நிறம்மாறி வெண்ணிறமாக ஆளுள். பாரதரே! பயங்கவளும் வெண்ணிறமுள்ளவளும் வ்யஸனமுற்றவளுமான அம்பாலிகையை நோக்கிஸ்த்யவதியின் புத்ரராகிய வியாஸர், “நான்விகாரரூபமாயிருப்பதைக்கண்டு நீ வெண்மைநிறம் அடைந்ததனால் உன்னுடையபுத்ரன் (பாண்டு) வெண்மையாகவே இருப்பான். அழகான முகமுள்ளவளே! அவனுக்குப் பாண்டிவென்பதே பெயராக இருக்கும்” என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அந்தப் பகவானாகிய ரிஷிஸ்ரேஷ்டர் வெளியில் வந்தார். அங்கிருந்து வெளியில் வந்த அந்தப் புத்திரரைக்கண்டு ஸத்தியவதி, “புத்ரனே! இவளிடத்தில் நல்ல யாஜகுமான் உண்டாவானா? எனக்குச் சொல்” என்று கேட்டாள். “அந்தக்குழந்தை வெண்மையாக இருப்பன்” என்று கம்தாயாருக்கு வியாஸர் சொன்னார். “மிருந்த பராக்ரமமுள்ளவனும் எல்லாத்திசைகளிலும் புகழ்பெற்றவனுமாகிய சூரியன் பிறக்கப்போகிறான். ஆனால், தாயினுடைய பிழையினால் அவனுடைய நிறம் வெளுப்பாக இருக்கும். அவனுக்குச் சிறந்த வில்லாளிகளாகிய ஐந்துபுத்ரர்கள் உண்டாவார்கள்” என்றும் சொல்லி, அங்கேயே தாயாருக்குவந்தனஞ்செய்து, வ்யாஸமஹரிஷி சென்றார். அந்தத்தாய் மறுபடியும் மற்றொருபுத்ரன் வேண்டிமென்று அவளிடம் வேண்டிக்கொண்டாள். வியாஸமஹரிஷியும் தமது தாயாருக்கு, “அப்படியே ஆகட்டும்” என்று மறுமொழிசொன்னார். பிறகு பிரஸவகாலம் வந்தபோது அம்பாலிகாதேவி யாஜலக்ஷணங்கள் நிரம்பினவனும் ஒளியினால் ஜ்வலிப்பவன்போன்றவனுமாகிய வெண்ணிறமான குமாரனைப் பெற்றாள். அவனுக்குச் சிறந்த வில்லாளிகளாகிய பஞ்சபாண்டவர்களுள்ளும் புத்ரர்கள் பிறந்தனர். பிஷ்மர் அஷ்வினன்டுபுத்ரர்களுக்கும் முறையே வேதங்களின் கரைகண்டவர்களாகிய பிராமணர்களைக்கொண்டு ஜாதகர்மம் முதலான கிரியைகளைத்தே

யும் சாஸ்திரப்படி க்ரமமாகச் செய்வித்தார். அம்பிகைக்குப்பிறந்த புத்ரன் குருடனாயிருந்தைக்கண்டு ஸத்தியவதியானவள் தன் புத்ரராகிய வியாஸரையழைத்து, “இவன் பொட்டையன் ; அம்பிகைக்கு மற்றொரு நல்லபிள்ளையை நான் விரும்புகிறேன்” என்று சொல்லி அம்பிகைக்காக மற்றொருபுத்ரனை வேண்டினாள். இவ்வாறு வேண்டப்பட்ட வியாஸமஹரிஷி தமது மாதாவைநோக்கி, “ அழகான கௌஸல்யை மற்றொருமுறை ஸரியாக இருப்பாளாயின், அவளுக்குத் தர்மசாஸ்திரமும் ராஜநீதிசாஸ்திரமும் தெரிந்த குமாரன் உண்டாவான்” என்றுசொன்னார். ஸத்தியவதியானவள் மறுபடியும் தன் மூத்தமருமகளாகிய அம்பிகையைத் தைரியப்படுத்தி ருதுகாலத்தில் அவளை வியாஸரிடம் அனுப்பினாள். தேவகன்னிகைக்கு ஒப்பான அந்த அம்பிகை அம்மஹரிஷியினது பழைய உருவத்தையும் மணத்தையும்நினைத்துப் பயத்தினால் ஸத்யவதிரொன்னதைச்செய்யவில்லை. பிறகு, அந்தக் காசிராஜனுடையபெண் அபஸ்யஸுக்கொப்பான தந்தாலியைத் தன்ஆபரணங்களினால் அலங்காரஞ்செய்து வியாஸருக்கு அனுப்பினாள். அந்த வேலைக்காரியோடுவெனில் அம்மஹரிஷிவந்த போது எதிர்கொண்டழைத்து நமஸ்காரஞ்செய்து அவர் அனுமதி கொடுத்தபின் படித்தார்; அவரைக்கொளரவித்து உபசாரம்செய்தார். மஹஸ்யத்தில்இன்சொல்லையும் இஷ்டத்தையும்கொடுத்த கத்தேகத்தை நன்றாக ஆலிங்கனஞ்செய்து காமஸுமத்தைக்கொடுத்ததனால் வியாஸமஹரிஷி அவளிடம் திருப்தியடைந்தார். ராஜாவே! தீவ்ரமான கபஸுள்ள அந்தமஹரிஷி அவளுடன்கூடச் சயனித்திருந்தார். எழுந்திருக்கும்போதே அவளைப்பார்த்து, “நீ அடிமைத்தன்மை நீங்கின வளாவாய்; அழகியவளே! மிகச்சிலாக்கியமான இந்தக்கர்ப்பம் உன் வயிற்றில் வந்திருக்கிறது. இந்தப்புத்ரன் தர்மாத்மாவாகவும் உலகத்திலுள்ள புத்திமான்கள் எல்லாரிலும் சிறந்தவகையுட்பிறப்பான்” என்றுசொன்னார். கிருஷ்ணத்வைபாயனருடையஇந்தப்புத்ரன் விதுரனென்னும் பெயருடையவனாகத் திருதராஷ்டிரனுக்கும் மஹாத்மாவாகிய பாண்டிவுக்கும் ஸஹோதரனாகப் பிறந்தான். நீதிசாஸ்திரங்களின் தூட்டம்தெரிந்தவனும் காமக்குரோதங்களற்றவனுமாகிய தர்ம தேவதை அந்த மஹாத்மாவான ஆணிமாண்டவ்யரிஷியின் சாபத்தினால் விதுரனாகப் பிறந்தான். வியாஸபகவானும் கௌஸல்யை தன்னை ஏமாற்றினதையும் சூத்ரப்பெண்ணுக்குப் புத்ரன் பிறப்பதையும்பற்றி ஸத்யவதிக்குத் தெரிவித்தார். அவர் தமதுதர்மத்தின் கடனைத் தீர்த்தவராகி மறுபடியும் தாயாரைச் சந்தித்துக் கர்ப்பத்தைப்

பற்றி அவருக்குத் தெரிவித்தபிறகு அங்கேயே அந்தர்த்தானமாயினார். குருவம்சத்தை விருத்திசெய்கின்றவரும் தேவகுமாரருக்கொப்பானவருமான இந்தப் புத்தகங்கள் விசித்திரவீரயானுடைய மனைவிகளினிடம் தவையான மஹாவிஷிக்குப் பிறந்தார்கள்.

நாற்றுப்பதினாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(அரசர், அறியாமல் நுந்மாண்டவ்யநாகக் கழுவேற்றியது.)

ஜனமேஜயர், “ தர்மராஜன் நான் சாபமடைந்ததற்குக் காரணமான சம்மம் என்னசெய்தான்? எந்தப் பிரம்மரிஷியின் சாபத்தினால் அவன் சூகாமியோனியிற் பிறந்தான்?” என்றுகேட்டசு, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்:—

“ மனஹுதியுள்ளவரும் எல்லாத் தர்மங்களையும் அறிக்கவரும் ஸத்யத்திலும் தவத்திலும் நிலைபெற்றவருமாகிய மாண்டவ்யர் என்று பெயர்பெற்ற ஒரு பிராமணர் இருந்தார். அவர் சீர்த்தநாத்திரைக்காகக் கிராமங்களின் சமீபங்கூறிலுள்ள சீர்த்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் தம் இஷ்டப்படி ஸந்தரிந்துவந்தார். அம்மஹரிஷி அவ்விடத்தில் ஓர் ஆஸ்ரமம் கூட்டிக்கொண்டு வாஸத்தொய்தார். சிறந்ததவமுள்ள அம்மஹாயோகி தம் ஆஸ்ரமத்தின்வாயிலில் மரத்தினடியில் கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு மௌனவிசுத்தத்தை வஹித்துள்ளார். பாயதே! அவர் தவத்திலிருக்கும்போது நீண்டகாலத்துக்குப்பின் திரவியத்தைத் திருடிக்கொண்டபோதும் கொள்ளைக்காரர்கள், காவலாளிகள் அனைவர் பின்கொடுத்துவா அந்தஆஸ்ரமத்துக்கு வந்துசேர்ந்தனர். அவர்கள் ஹுதியான தவமுள்ள அந்தமுனி எந்தவிடத்திலிருந்தாரோ அதேவிடத்திற்குக் கிராமத்திலிருந்து திருடிக்கொண்டு வந்த திரவியத்தோடுவந்தனர். குருஸ்ரேஷ்டரே! அந்தக் கொள்ளைக்காரர்கள் திருடின திரவியத்தைப் பயத்தினால் சேனைவருவதற்குமுன்னே அவ்வாஸ்ரமத்தில் வைத்து, அங்கேயே ஒளிந்திருந்தனர். அவர்கள் ஒளிந்தபின், அந்தக்காவலாளிகளுடைய சேனை வெகுசீக்கிரத்தில் அவ்விடம்வந்து சேர்ந்தது. திருடரைத் தொடர்ந்துவந்த காவலாளிகள் அங்கே அந்தரிஷியைக்கண்டனர். ராஜாவே! பிறகு அவர்கள் அவ்வாறு மௌனவிசுத்தத்திலிருந்த அம்முனிவரைகோக்கி, “பிராம

ஊத்தமரே! திருடர்கள் வந்தவழியாகச் சென்றனர்? பிராம்மணரே! நாங்களும் இன்னும் விரைவாக அந்தவழியே செல்லவேண்டும்” என்றுகேட்டனர். அரசரே! அவ்வாறு அந்தக்காவலாளிகள் கேட்கும்போது அந்தரிஷி நல்லதோகெட்டதோ ஒருசொல்லையும் சொல்லவில்லை. பிறகு, அந்தக்காவலாளிகள் அந்த ஆஸ்ரமமுழுதும் தேடி அங்கே ஒளிந்துருந்த அந்தந்நிருடர்களையும் அவர்கள் திருடின திரவியத்தையும் கண்டனர். பிறகு, அந்தக்காவலாளர்களுக்கு அந்த ரிஷியின்மேல் வைத்தேகம் உண்டாயிற்று. பிறகு, அவரையும் அந்தத் திருடர்களையும் கட்டி விராணிடம் ஒப்புவித்தனர். அரசன் திருடர்களுடன் கூட்டி வரையும் வதஞ்செய்யக்கூட்டினாயிட்டான். சிறந்த தவமுள்ள அந்தரிஷி அந்தக்காவலாளியின் அறிவின்மையினால் சூலத்தில் ஏற்றப்பட்டார். அந்தக் காவலாளர்கள் அந்தரிஷியைச் சூலத்திலேற்றிவிட்டு அடம்போதே அந்தத்தனங்களை எடுத்துக்கொண்டு ராஜாவினிடம் சென்றனர். சூலத்திலிருந்த தர்மாத்மாவான அந்தப்பிராம்மரிஷி வெகுசாலம்வரையில் ஆகாபில்லாமலிருந்தும் மாணமடையவில்லை. உயிரைநிறுத்திக்கொண்டு ரிஷிகளையும் வருவித்தார். அந்தமஹாத்மா சூலத்தின்முனையிலும் செய்துகொண்டிருந்த தவத்தால் தவமுள்ள முனிவர்கள் கொடுப்பையடைந்தனர். பாரதரே! அந்தமுனிவர்கள் இராத்திரியில் பகையிருவம் எடுத்துள்ளொண்டு சேர்ந்து பறந்துவந்து, அந்தப் பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரைக்கண்டு, “பிராம்மணரே! நீர் இந்தச்சூலத்தில் பயங்கமான துயரடைதற்குக் காரணமாக என்னபாபஞ்செய்திருக்கிறீர்? அதைக்கேட்க விரும்புகிறேன்” என்று தம்மம் சக்திக்கேற்ப வினவினார்.

நாற்றுப்பதினேழாவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ ப ர் வ ம். (நோடர்ச்சி.)

(ஆனிமாண்டவ்யர் தர்மநேவதையினிடம் சென்று தம்மைத்தண்டித்த தற்குக் காரணங்கேட்டுத் தர்மநேவதைக்குச் சாபங்கொடுத்தது.)

பிறகு, அந்த ரிஷிஸ்ரேஷ்டர், “நான் யாரிடத்தில் குற்றம்நினைப்பேன்? வேறொருவன் எனக்குக் தீங்குசெய்யவில்லை” என்று அந்த ரிஷிகளுக்கு மறுமொழிகூறினார். ஜனமேஜயாஜரே! வெகுசாலத்திற்குப்பின் ஒருநாள் காவலாளிகள் அந்தக்கமுனில் அவ்வாறிருந்த

அந்த ரிஷியைக்கண்டு நடந்ததை நடந்தபடி ராஜாவுக்குத்தொரிவித்தனர். ராஜாவும் அவரை ரிஷியென்றுகேட்டு அப்போது மந்திரிகளுடன் கூடி வெளிப்புறப்பட்டு வந்து சூலந்திலிருக்கும் அந்த ரிஷிஸ்ரேஷ்டரைப்பார்த்து, “ரிஷிஸ்ரேஷ்டரே ! அறியாமையினால்பிரமித்து நான்செய்த அபசாரத்தை மன்னிக்கும்படி உங்களை வேண்டுகிறேன். அந்தவிஷயத்தில் நீங்கள் என்மேல் கோபிக்காமலிருக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான். ராஜாள்னால் இவ்வாறு கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட மாண்டவ்யரிஷி மன்னிப்பைச்செய்தார். மன்னித்தவராகிய அவரை ராஜா அந்தச்சூலத்திலிருந்து இறங்கிவைத்தான். சூலத்தின் முனையினின்று இறக்கினபின் அந்தச்சூலத்தை இழுத்தான். அந்தச்சூலத்தை இழுக்கமுடியாமையால் அதை அடியில் வெட்டி விட்டான். உள்ளே கின்றுபோன சூலத்துண்டின்கூடவே அந்த முனிவர் திரிந்துகொண்டிருந்தார். கழுத்திற்கும் விலாப்புறங்களுக்கும் இடையிலிருந்த ஆணியுடன் ஸந்தரரித்துக்கொண்டு அந்தரிஷி அதில் புஷ்பங்கூலையை மாட்டிக்கொள்ளலாமென்று நினைத்தார். அவர் மிகுந்தவத்தினால் பிறருக்குத்தூர்வடங்களான லோகங்களை ஜயித்தார். அந்தச்சூலமிருந்தகூலால் அவர் ஆணிமாண்டவ்யர் என்று உலகங்களிற் சொல்லப்படுகிறார். பிரம்மஜ்ஞானியான அந்தப்பிராமணர் தர்மதேவதையின் வீடுசென்று அங்கே ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரபுவான தர்மதேவதையைக்கண்டு, “இப்படிப்பட்ட இந்தப் பலனை நானடையும்படியாக நான் அறியாமற்செய்த தீவினை யாது? அதனை நீ உடனே எனக்குச்சொல்; எனதுவத்தின் வன்மையைப்பார்” என்று ஆகேஷித்தார். அதற்குத் தர்மதேவதை, “தபோதனரே ! உம்மால் பசுநீசனின் வாற்புறங்களில் எங்கு கோக்கப்பட்டது. அந்தக்கர்மத்திற்காக இந்தப்பலனை நீர் அனுபவிக்கிறீர். பிரம்மரிஷியே! தானமானது ஸ்வல்மமாகக் கொடுக்கப்பட்டாலும் அனைகமடங்காக விருத்தியாகிறதுபோலவே பாவமும் அநிகதுக்காமாயிபயனைக்கொடுக்கும்” என்றான். ஆணிமாண்டவ்யர், “எந்தக்காலத்தில் அந்தப்பாவம் என்னாற்செய்யப்பட்டதென்பதை ஸரியாகச்சொல்” என்றுகேட்ட, “நீர் குழந்தைப் பருவத்திற்செய்தது” என்று தர்மதேவதை மறுமொழிசொன்னாள். ஆணிமாண்டவ்யர், “பிறந்ததுமுதல் பன்னிரண்டிருஷ்டம்வரையில் ஒருபால்யன்எதைச்செய்தாலும் அதனால் பாபம்வராது. ஏனெனில், அவன் அந்தக்காலத்தில் சாஸ்திர உபதேசங்களை அறியான்; சிறியகுற்றத்திற்கும் பெரியதண்டனை உன்னால் என்விஷயத்தில் விதிக்கப்பட்டது. எந்தப்பிராணிக

ளையும் ஒளிமவிப்பதைப்பார்ச்சிலும் பிராம்மணவதம் மிகப்பெரியது. தர்மனே! ஆதலால், நீ மனுஷ்யனாகச் சூத்திரயோனியிற் பிறப்பாய். இதுமுதல் உலகத்தில் வினைப்பயனுண்டாவதற்கு ஒருவரம்பு ஏற்படு த்துகிறேன்; அதாவது, பதினாலாவது பிராயம்வரையில் பாபம் சே யாது; அதற்குமேல் பாவம்செய்கிறவர்களுக்குமட்டும் குற்றம், அவசியம் உண்டாகும்" என்றுசொன்னார். தர்மதேவதை, இந்த அபராதம் செய்ததனால் அம்மஹாத்மாஷன் சாபத்தையடைந்து விதுரர்வடிவ மாகச் சூத்திரயோனியிற் பிறந்தான். அந்தவிதுரர் தர்மசாஸ்திரத்திலும் ராஜநீதிசாஸ்திரத்திலும் தேர்ந்தவர்; ஆசையும் கோபமும் அற்றவர்; தீர்க்கமாக ஆராய்கிறவர்; சாந்தியையே முக்கியமாகக் கொண்டவர்; கௌரவர்களின் நன்மையில் கருத்துள்ளவர்.

நூற்றப்பதினேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸர்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பாண்டுவுக்கு ராஜ்யாபிஷேகமும் ராஜதமாரர்களின் விவாகத் தைப்பற்றிப் பீஷ்மர் நினைப்பதும்.)

திருதயாஷ்டிரமும் பாண்டிவும் மஹாத்மாவாகிய விதுரருமாகிய இம்மூன்று குமாரர்களும் பிறந்தபின் குருஜாங்கலமென்னும் இடமும் குருதேசமும் குருகேசுத்ரமென்ற ஊருமாகிய இம்மூன்றும் அபிவிருத்தியை அடைந்தன. பூமி வளர்ந்தபயிர்களூள்ளதாகவும், பயிர்கள் மிகுந்தபலன்களூள்ளவையாகவும், மேகங்கள் காலத்தில் வருஷிப்பனவாகவும், மரங்கள் பூக்களும் காய்களும் நிரம்பினவைகளாகவும், யானைகுதிரைகள் முதலிய வாஹனங்கள் உத்தஸாஹமுள்ளவைகளாகவும், மிருகங்களும் பക്ഷிகளும் மகிழ்ச்சியுள்ளவையாகவும், மலர்கள் மிகுந்தமணமுள்ளவையாகவும், பழங்கள் மிக்கசுவையுள்ளவையாகவுமிருந்தன. நகரங்கள் வர்த்தகர்களாலும் தொழிலாளிகளாலும் நிரம்பப்பெற்றிருந்தன. சூரர்களும் கல்வியில் தேர்ந்தவர்களும் ஸாதுக்களும் ஸுகமாக இருந்தனர். அந்தத்தேசங்களின் எந்தப்பாகங்களிலும் எந்த ஜனங்களும் திருடர்களாகவும் பாவத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாகவும் இருக்கவில்லை; கிருதயுகமாக நடந்தது. அப்போது பிரஜைகள் தம் தம் தர்மங்களைச் செய்கிறவர்களாகவும் யாகங்களை விடாதவர்களாகவும் ஸத்யத்தை விரதமாகக் கடைப்பிடித்தவர்களாகவும் ஒருவர்க்கொருவர் நேசமுள்ளவர்களாகவும் மேன்மை

யுற்றனர். மனிதர்கள் அகங்காரமும் கோபமும் பொருளாசையும் இல்லாதவர்களாகி ஒருவரீது ஒருவர் அன்புடனிருந்தனர். தர்மமே மேலாக இருந்தது. கருங்கடல்போல் நிரம்பின அந்த அஸ்திராகாரம் மேகக்கூட்டம்போன்ற கோபுரங்களோடும் மாடப்புரைகளோடும் இருபுறமும் ஸ்தம்பங்களோடும் கூடி அனேகம் அரண்மனைகள் நெருங்கியிருந்ததனால் தேவேந்திர நகரத்துக்கொப்பாக விளங்கிற்று. ஜனங்கள் நதிகளிலும், அடர்ந்தகாடுகளிலும், வானிகளிலும், தடாகங்களிலும், மலைச்சாரல்களிலும், அழகான தோட்டங்களிலும் மகிழ்ந்து விளையாடினர். உத்தரகுரு தேசத்தவரும், தக்ஷிணகுரு தேசத்தருவம் தேவர்களோடும் ரிஷிகளோடும் ராஜணர்களோடும், தாம் மேற்படவேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன் * ஐரிந்தனர். கௌரவர்களினுற் சிறப்பாகச் செய்யப்பட்ட அந்த அழகானதேசத்தில் ஒருவனும் ஏழையாக இருக்கவில்லை. ஸ்திரீகள் விதவைகளாகவில்லை. அரசரே! பீஷ்மரால் எல்லாவிடங்களிலும் தர்மத்துடன் காப்பாற்றப்பட்ட அந்தராஜ்யத்தில் கிணைகளும் தோட்டங்களும் ஸபைகளும் வானிகளும் இருந்தன. அவ்வாறே பிராமணர்களுடைய க்ருஹங்கள் எல்லாச் செல்வங்களும் நிரம்பி நித்தியோத்ஸவமுள்ளவைகளாயிருந்தன. பலகவரின் ராஜ்யங்களைத் தீதொலைத்து, அந்தக்குருதேசம், பீஷ்மரால் பெருகச் செய்யப்பட்டு நூற்றுக்கணக்கான தேவாலயங்களும் யூபஸ்தம்பங்களுமாகிய அடையாளங்களினால் அழகாக இருந்தது. அந்தராஜ்யத்தில் பீஷ்மரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தர்மமென்னும் சக்கரம் சுழன்றுகொண்டே இருந்தது. மஹாத்மாக்களான ராஜகுமாரர்களுக்கு ஜாதகர்மமுதலான ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்யப்படும் போது நகரத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள ஜனங்களனைவரும் மிக்க ஆனந்தமுள்ளவராக இருந்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! கௌரவராஜர்களுடைய க்ருஹங்களிலும் நகரத்தாருடைய வீடுகளிலும், “கொடி, உண்,” என்னும் சொற்களே எங்கும் கேட்கப்பட்டன. திருதராஷ்டிரமும் பாண்டிவும் சிறந்தபுத்தயுள்ளவிதூரரும்பிறந்தது முதல் பீஷ்மரால் தமது புத்திரர்களைப் போலப்பரிபாலிக்கப்பட்டனர்.

அவர்கள் ஜாதகர்மம் முதலான ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்யப்பெற்று, பிரம்மசாரிகளாக அத்தியயனஞ்செய்து, சாஸ்திர பரிசயத்திலும் சார்ப்பயிறசியிலும் தேர்ச்சியுள்ளவராகி யௌவனமடைந்தனர். தனுவேதத்திலும் (வேதத்திலும்) கதாயுத்தத்திலும் கத்திகேடகங்களிலும் யானைப்பழக்கத்திலும் ராஜநீதிசாஸ்திரங்களிலும் கரைகண்டவராயி

* அவ்வளவு ஆனந்தமாக இருந்தனர். † தனங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு.

னர். இதிஹாசங்களிலும் புராணங்களிலும் அநேகஸ்வரலக்ஷணங்
களிலும் கற்பிக்கப்பட்டவர்களாயும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களி
லும் யதார்த்தஜ்ஞானமுள்ளவர்களாயும் எல்லாவிஷயங்களிலும் ஞான
முள்ளவர்களானார்கள். வேதாத்யயனத்திலு ஊக்கமுள்ளவனும் ராஜ
நீதிசாஸ்திரங்களில் கரைகண்டவனுமாகிய கௌரவனுளை திருதராஷ்ட
டிபனை ராஜாவாகப் பீஷ்மர் பட்டாபிஷேகம் செய்தார். தனுர்வேதத்
திலும் குறிசையேயுவதிலும் கதாயுத்தத்திலும் கத்திகேடகங்களி
லும் யானைப்பழக்கத்திலும் பலவகையான அஸ்திரங்களிலும் பற்பல
வகையான அர்த்தசாஸ்திரங்களிலும் தர்மசாஸ்திரங்களிலும் பாண்டி
கரைகண்டவனுடைய பிறகு அவனைப் பீஷ்மர் சேசுபுத்திராகச் செய்தார்.
பராக்கரமசாலியான பாண்டி வில்வத்தையில் மணிதருக்குள் மேலான
வகைவிருந்தான். ராஜாவாகிய திருதராஷ்டிரன் மற்றவர்களிலும் பலம்
மிகுந்தவகை இருந்தான். விதுரர் பால்யபாபிருக்கும்போதே புகழ்
பெற்ற அரசனாகிய திருதராஷ்டிரனுக்கு எல்லாத் தர்மங்களை யும் உப
தேசிக்கிற மந்திரியாகப் பீஷ்மரால் ஏற்படுத்தப்பட்டார். எல்லாச்
சாஸ்திர விஷயங்களிலும் துட்பமறிந்தவரும் க்ஷணிப்பதிலும்
ஊகிப்பதிலும் ஸமத்தருமாகிய விதுரர் இளமைப் பருவத்திலிருக்
கும்போதே சாஸ்திரத்திலு கட்டுப்பட்ட மனத்தினால் உலகத்தை
யெல்லாம் அறிந்தார். அரசரே! விதுரருக்கொப்பான தர்மநிஷ்டனும்
அவரைப்போலச் சிறந்த தர்மத்தையறிந்தவனும் மூவுலகங்களிலும்
யாரும் இருந்ததில்லை. அழிந்துபோன சந்தனுள்ள வம்சம் மறுபடி
யும் தூக்கிவிடப்பட்டதைக் கண்டபிறகு, இவ்வுலகத்திலுள்ள எல்
லாத் தேசங்களிலும், 'வீரர்களான புத்திரர்களைப்பெற்றவர்களுக்குள்
காசிராஜன் டெண்களிருவரும், தேசங்களுக்குள் குருஜாங்கலதேச
மும், தர்மந்தெரிந்தவர்கள் எல்லாருள்முதல் பீஷ்மரும், நகரங்களில்
அஸ்திரபுரமும் சிறந்தவை' என்று புகழ்ப்பாவினது. ஆனால், கண்ணில்
லாமையால் திருதராஷ்டிரனும் தாலிக்குட்பெற்றதனால் விதுரரும்
ராஜ்யமடைவதற்கு உரியவராகவில்லை. அதனால் பாண்டிராஜாவானான்.
பிறகு, பீஷ்மர் அழகும் யௌவனமும் கிரம்பின ஒருபெண் குந்தி
போஜராஜனுக்கிருப்பதாகவும், காந்தாரதேசத்து அரசனாகிய ஸுபல
னுக்குச் சிறந்தபெண் ஒருத்தியிருப்பதாகவும், மத்ததேசத்தரசனுக்கு
அழகில் பூமியில் ஒப்பில்லாத ஒருபெண் இருப்பதாகவும் பிராமணர்
களால் கேள்வியுற்றார். பிறகு, ஒருகாலத்தில் நீநாமன்கள் எல்லா
ரிலும் சிறந்தவரான பீஷ்மர் தர்மஹஸ்யம் தெரிந்தவராகிய விதுரரை
நோக்கி அந்தக்காலத்துக்குத் தகுதியானசொல்லீசச் சொல்லலாரார்.

நூற்றுப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(நீருதராஷ்டிராநுடைய கல்யாணநீரைப்பற்றிப் பீஷ்மரும் விதூரமும் பேசிக்கொள்வதும் நீருதராஷ்டிராநுகீதும் காந்தாரிகீதும் விவாஹமும்.)

“எல்லாக்குணங்களும் செம்மையாகச்சேர்ந்த இந்த நம் முடைய பெயர்பெற்ற குலமானது, பூமியில் எல்லா அரசர்களுக்கும் மேற்பட்டு, ராஜ்யத்தின் பெருமையை அடைந்திருக்கிறது. தர்மநீ தெரிந்த மஹாத்மாக்களான வேந்தர்களால் முண்காப்பாற்றப்பட்டு வந்த இந்த நமதுகுலம் இவ்வுலகத்தில்கூடுகாலமும் கெடுதலையடைய வில்லை; என்னாலும் ஸத்தியவதியாலும் மஹாத்மாவாகிய வியாஸராலும் குலத்துக்குச் சரடுபோல நீங்கள் உண்டானபோது மதுபடியும் நிலைகிறுத்தப்பட்டது. அப்படியாகிய இந்தக்குலம் எவ்வாறு மேன்மேலும் கடல்போலப் பெருகுமோ அவ்வாறு நானும் நீயுமாகச் செய்யவேண்டுமென்பது நிச்சயம். யதுவம்சத்தில் பெண்ணிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். அவள் நமது குலத்துக்கு மிகத் தகுதியுள்ளவள். ஸுபலனுடைய பெண்ணும் மத்தேசத்தரசன் பெண்ணும் அப்படியே தகுதியுள்ளவர்கள்தாம். புத்தனே! அந்தக் கன்னிகைகளெல்லாரும்நல்லகுலத்திற்கிறந்தவர்கள்; அழகுள்ளவர்கள். அந்தக்ஷத்திரியஸ்தேஷ்டார்களும் நாம் ஸம்பந்தஞ்செய்யத் தகுதியுள்ளவர்கள். புத்திமான்களிற நிறந்தவனே! இந்தக்குலத்தின் ஸந்தான விருத்திக்காக இந்தப்பெண்களை நாம் வரிக்வேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன். விதூர! நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” என்று பீஷ்மர்கேட்க, விதூரர், “எங்களுக்குத் தந்தையும் நீங்கள்; தாயும் நீங்கள்; முகவியமான ஆசாரியரும் நீங்கள். ஆகலால், இந்தக்குலத்திற்கு உதவண்மையோ அதை நீங்களே ஆராய்ந்துசெய்யவேண்டும்” என்று மறுமொழிசொன்னார். பிறகு, பீஷ்மர் ஸுபலன்பெண்ணாகிய காந்தாரியென்பவளைப்பற்றிப் பிராமணர்களுடம் கேட்டார். வரம்கொடுப்பவரும் *புகன்னன்னும் தேவதையின் நேதரத்தைப் பிடுங்கினவருமாகிய தேவரான ஈசுவரனை ஆராதனைஞ்செய்து புண்ணியவதியான காந்தாரி நூறுபுத்திரர்களைப் பெறும்படி வரம்பெற்றாளென்றும், குருவம்சத்துப் பெரியவராகிய பீஷ்மர் உண்டையாகக் கேள்வியுற்றார்.

* ஆத்தியர் பண்ணுவரீசு ஒருவர்.

பாரதே! சிறகு, காந்தாரதேசத்து அரசனைக்குக் காது அனுப்பினார். அங்கே திருதராஷ்டிரன் கண்ணில்லாதவனென்பதனால் ஸுபலனுக்கு ஆசைப்பாரிசுத்தது. ஆயினும், அந்தஸுபலன், தன்புத்திரிணல் குலத்தையும் சயாதியையும் ஒழுக்கத்தையும் ஆராய்க்கார்த்துத் திருதராஷ்டிரனுக்குப் பதிவரதாதர்மத்தை விடாதவளானிய அந்தக் காந்தாரியைக்கொடுத்தான். பாரதே! சிறகு, காந்தாரி திருதராஷ்டிரனுக்குக் கண்ணில்லையென்றும் அவனுக்குத்தன்னைக்கொடுக்கத் தாயுத்தந்தையும் நினைத்திருக்கிறார்மென்றும் கேள்வியுற்றான். அரசே! பதிவரதாதர்மத்தைப் பெரிதாடும்மொண்ட அந்தக் காந்தாரி, “நான் கணவனை லுகழாமலிருக்கவேண்டும்” என்று கிச்சயஞ்செய்துகொண்டு ஒரு வஸ்விரத்தையெடுத்ததுப் பலமடிப்பாக மடித்துத் தன் றேத்திரங்கனிசண்டையும் கட்டிக்கொண்டாள். அதன்பின், காந்தாரதேசத்தரசன்புத்தரணிய சகுனி தன்ஸிஹாதரியை மிருத்தஸம்பத்தாடன்கூட அழைத்துக்கொண்டு கௌரவர்க்கிடம் வந்தான். அப்போது, சிறந்த அவங்காரங்கனோடுகூடிய அவனைத் திருதராஷ்டிரனுக்குக் கொடுத்தான். பிஷ்மர் ஒப்புக்கொண்டதன்மேல் விவரணத்தைச் செய்கித்தான். அந்தவீரன் தன்ஸிஹாதரியையும் தன் சகுநிக்குத்தக்க சிறப்புக்களையும் கொடுத்ததுப் பிஷ்மரால் எதிர்மரியாதை செய்யப்பட்டவகைத் திரும்பலும் தன்நகரம்சென்றான். பாரதே! சிறந்த பெண்ணாகிய காந்தாரியும் வணக்கத்தினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் செய்கையினாலும் கௌரவர் எல்லாருக்கும் திருப்தியையுண்டிபண்ணினான். அந்தக்காந்தாரி தனக்கு சகவரணபதி அறிவையே கண்ணகப்பெற்றிருப்பதைக்கண்டு பர்த்தாவைவிட்டு மாறாக நடப்பதில் மிகநடுக்கமுற்றவளாய்ச் சிந்தையுற்றான். அவள் பார்வையை மறைத்துக்கொண்டதனால் தன்புருஷனைப்போலானான். அப்போது, அவள் பர்த்தாவைவிட்டுச் சிறிதும் தவறுதலாயிருக்கவில்லை. கணவனையே முந்தியமாகக்கொண்டவளும் பதிவரதையுமான காந்தாரி தன் ஒழுக்கத்தினால் அந்தப்பெரியோர்களைல்லாரையும் திருப்திசெய்தது வாக்கினாலும் வேறுபுருஷர்களை விடுத்துச்சொல்லாமலிருந்தான். பிஷ்மரால் அப்போதே வரிக்கப்பட்டி, காந்தாரராஜனாகிய ஸுபலன், அந்தக்காந்தாரியின் ஸிஹாதரிசனாகிய பத்துக்கன்விகைகளைப் பின்னும் திருதராஷ்டிரனுக்குக்கொடுத்தான்; ஸத்யவரதை, ஸத்யஸேனை, ஸுதேஷ்ணை, ஸம்ஹிதை, தேஜஸ்ரவை, ஸுஸ்ரவை, நிருநுதி, சபை, சம்படை, தசார்ணை என்று பெயர்பெற்ற காந்தாரராஜாவின் பெண்கள் பதினமரையும் ஒரே தினத்தில்திருதராஷ்டிரன்

பாணிக்ரகணஞ் செய்துகொண்டான். அருன்பின், சிறந்த வில் லாஸியும் சந்தனுபுக்திரோருமான பிஷ்டம் ஆங்காங்கிருந்து நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ராஜபுக்திரிகளைத் தருவித்துத் திருநாஷ்டிரானுக்குக் கொடுப்பித்தார்.

நூற்றிருபதாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (நோடர்ஃசி.)

(குந்தி தூர்வாஸிஷ்டிரினிடம் மந்திரம் பெற்று அதைப்பர்ஷிப்பதற்காக ஸலீர்யனாயநழக்கக் கர்ணன்பிறந்ததும், அவனை ஜலத்திலீட்டி ஸலுதன் எடுத்துவார்த்ததும், அவனுக்கு இந்திரனிடம் சகீர் யாயுகம் க்கடைத்ததும்.)

வஸுதேவருக்குப் பிதாவாகிய சூானென்னும்பெயரையுடைய யாதவஸ்ரேஷ்டன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுடையபெண் ப்ருதையென்பவள். அவளுக்கு ஒப்பானபெண் உலகத்திலில்லை. பாரதிரே! ஸத்யவாக்கான அந்தசக்ரனென்பவன், ஸந்ததியில்லாதவனும் தனது உபகாரத்தை விரும்புநிறுவனும் தன் ஸ்கீருகிதனுமான குந்தியோஜனென்னும் தன் அத்தைமகனுக்குத் தன்னுடைய முதற்குழந்தையைக்கொடுப்பதாகப் பிறக்கிறதற்குமுன்னமே பிராஜ்ஞைசெய்து, பிறகு, ஸத்யவாக்கான அந்தச் சூானென்பவன் முதலீற்பிறந்தவளாகிய அந்தப்பெண்ணை அம்மறைக்மாவுக்குர் தத்தாகக்கொடுத்தான். அவள், பிராமணர்களான அந்நிகளைப் பூஜிப்பதில் கியரிக்கப்பட்டித் தன்பிதாவின் க்ருஹத்தினிருக்கும்போது, உக்ரமான தவமுள்ளவரும் கர்மத்தைப் பர்ஷிப்பதில் தம் அபிராயத்தை வெளிவிடாதவருமான தூர்வாஸஸ் என்று ஸ்ரீபெற்ற கொடியபிராமணருக்கு அங்கே பணியிடைசெய்கான். கொடியவரும் சுத்தமான மனமுள்ளவருமாகிய அவரை எல்லாவகையான பிரயாஸங்களாலும் திருப்தி அடைவித்தான். மிகச்சிறந்த நற்குணமுள்ள குந்தி ஒவ்வொருநாளும் தவராமல் அந்த யோகீர்வாருக்குத் தடீர் நெய் முதலிய வ்யஞ்சன வகைகளை ஆயிராக்கணக்காகக் கொடுத்து உபசாரம்செய்தான். அந்தத் தூர்வாஸஸ்என் னும் ரீஷி ஒருவருஷத்தின்முடிவில் பிறந்தபுகழ்முள்ள அந்தப்பிருதைக்கு நேரும் ஆபத்தர்மத்தை ஆலோசித்துப்பார் த்து அப்போது எசப்பித்துவிடு கிரியையேயோடுகூட ஒரு மேலானமந் திரத்தைக்கொடுத்து அவனைப்பார்த்து, “நீ இந்த மந்திரத்தினால் எந்தாந்தத் தேவையை ஆலாஹனஞ்செய்வாயோ அந்த அந்தத்

தேவதையின் மஹிமைபோகுகடிய புத்ரன் உனக்குப்பிறப்பான்” என்றுசொன்னார்.

புகழ்பெற்ற குந்தி அந்தப் பிராம்மணரால் அவ்வாறு சொல்லப் பட்டு அதைப் பரீகழிக்க எண்ணங்கொண்டு கன்னிகையாயிருக்கும் போதே சூரியபகவானை அழைத்தாள். பிறகு, அந்தஸூரியன் தன்னுடைய மார்க்கத்தை மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டதாகச் செய்து கொண்டு, விசாலமான கண்களையுடைய கன்னிகையான அந்தப் பருதையினிடம் வந்திசைந்தான். அழகான அங்கமுள்ள அந்தப் பருதை லோகங்களைப் பிரகாசப்படுத்தும் அந்தஸூரியன் வருவதான அந்தப் பெரிய அற்புதத்தைக் கண்டதனால் நிகைத்து நின்றார். “பகவானே! என்முன்னே தோன்றின நீ யார்?” என்று அவள்கேட்க, ஸூரியன், “பிரியமானவனே! வெண்மையான புன்னகையுள்ளவனே! ரிஷியின் மந்திரத்தினால் ஏவப்பட்டு நீ அழைத்ததனால் உனக்குப் புத்திரலாபம்கொடுக்க வந்திருக்கும் ஸூரியனென்னும் தேவதை யொன்று என்னை அறி. அழகான முகமுள்ளவனே! அழகான புருவ முள்ளவனே! கேள். என்னைப்போன்ற புதல்வன் உனக்கு ஸ்ருஷ்டி செய்யப்பட்டிருக்கிறான். அழகான புன்னகையுள்ளவனே! என்னுடைய குண்டலங்களையும் என்னுடைய கவசத்தையும் அணிந்தவனாகப் பாணங்களாலும் அஸ்திரங்களாலும் பேதிக்கமுடியாத புத்ரன் பிறப்பான். பிராம்மணர்களுக்கு அவன் கொடுக்கத்தகாதது ஒன்றும் இராது. நான் சூதித்தாவும் அவன் அதை ஸரியாக நினைக்கமாட்டான். பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்தேதீருவான். மானமுள்ளவனாக இருப்பான்” என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட குந்தி சூரியனைப்பார்த்து, “நான் சீதாவுக்குட்பட்ட கன்னிகை; எனக்கு இதில் புருஷார்த்தமொன்றுமில்லை. சத்ருக்களை ஸம்ஹரிக்கிறவரே! எனக்கு ஒரு பிராமணர் ஒருவித்தையையும் கொடுத்து வரத்தையும் அளித்தார். பிரபுவே! அதைப் பரீகழிக்க நினைத்ததனால் உம்மை அழைத்தேன். இந்தக்குற்றத்திற்காக உம்மை நான் தலையால்வணங்கி மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பிழையிருந்தபோதிலும் பெண்களை எப்போதும் காப்பாற்றவேண்டாமல்லவா?” என்று மறுமொழி சொன்னாள். “துர்வாஸஸ் உனக்கு வாம்கொடுத்த விஷயமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நீ பயத்தைவிட்டு என்னிடம் சேருவது தான் நியாயம். அழகானவனே! என்னை நீ பார்த்தது வீண்மீபாகலாகாது; நீ என்னை அழைத்திருக்கிறாய். பயப்படுகிறவனே! வீணாக அழைப்பதிலும் உனக்குப் பாவம் வரும்; அதில் ஸத்தேகமில்லை; பயப்பட்டு

வனே! இப்படி நீ நினைத்தால் சூரியனே நீ ஏன் அழைக்கிறாய்? என்னை நீ அவமதித்தால் யாரிடத்தில் மந்திரம் பெற்றுக்கொண்டு நீ கர்வத்தினால் மதிக்காமலிருக்கிறாயோ அந்தரிஷியே இருக்கமாட்டார். கோபத்தால் ஜ்வலிக்கின்ற கண்ணால் உன் குலத்தையும் இப்போதே எரித்துவிடுவேன்” என்று சூரியன் சொன்னான். பாரதரே! சூரியனால் இவ்வாறு பலவகையாக அன்புபாராட்டிச் சொல்லப்பட்டும் அந்தப் புகழ்பெற்ற உந்தமஸ்திரீயாகிய குந்தி தன்பந்துகளுடைய வர்க்கத்தினிடமுள்ள பயத்தினாலும் வெட்கத்தினாலும் கலக்கமுள்ளவளாகி, ‘நான் கன்னிகை’ என்று சொல்லி ஸூரியபகவான் சொன்னதை விடும்பவிலை. பரதஸ்ரேஷ்டரே! மறுபடியும் ஸூரியபகவான் அவனை நோக்கி, “ராஜகுமாரியே! என் அணுகூலத்தினால் உனக்கு ஒரு குற்றமும்வராது” என்று சொன்னான். குந்தி, “பகவானே! என் மீது தயைபண்ணுங்கள். எனக்குக் கர்வமில்லை; கன்னிகையின் தர்மத்தைக் கெடுப்பது நீங்களே விடத்தக்கவிஷயம்” என்று சொல்ல, ஸூரியன், “உன்பயம் இப்போது விலகட்டும். குமாரனைப் பார்ப்பாய். நீ என்னிடம் அனுமதிபெற்றுக்கொண்ட பிறகு மறுபடியும் கன்னிகையாய்விடுவாய்” என்று கூறினான். இவ்வாறு ஸூரியன் சொல்ல, அழகான புருவங்களை யுடைய குந்தி மயிரிக்கூச்சம் மெத்த வளாய் மஹாத்மாவான ஆதித்யனுடன் சேர்த்தாள். பரகாசத்தைச் செய்பவனாகிய ஸூரியன் கன்னிகைப் பருவத்திலேயே குந்திக்குக் கர்ப்பத்தைக் கொடுத்தான். அந்தக் கர்ப்பத்திலிருந்து வீரனும், ஆயுதம் தரிப்பவன் எல்லாரிலும் சிறந்தவனும், அழகும் ஒளியும் பொருந்தினவனும், உடன்பிறந்த கவசத்தை வலித்துக் குண்டலங்களினால் விளங்கச் செய்யப்பட்ட முகமுள்ளவனும், எல்லாவோகங்களிலும் பெயர் பெற்றவனும், தேவகுமாரனுமான கர்ணனென்னும் புதல்வன் பிறந்தான். மிகுந்தப் பரகாசமுள்ள அந்த ஸூரியன் குந்திக்கு மறுபடியும் கன்னிகைப் பருவத்தைக் கொடுத்தான். கொடுத்தவுடன், பரகாசிப்பவரிற் சிறந்தவனான ஸூரியன் அங்கிருந்து ஆகாயத்திற்கினம்பிச் சென்றான். அந்த யதாவம்சத்துப்புத்திரியாகிய குந்தி பிறந்தகுமாரனைக்கண்டு உள்ளம்வருந்தி, “என்னசெய்தால் செவ்வையாக முடிவுபெறும்?” என்று ஒருநிலையாகச் சிந்தையுற்றான். அப்போது, அவள், சுற்றத்தாரிடத்திற் பங்கு தன்குற்றத்தைமறைப்பதற்காக ஒருபெட்டியில் ரக்னங்களைநிரப்பி, அப்பெட்டியில் அந்தக் குழந்தையையும்விட்டு, மிகுந்தபலமுள்ள அந்தக்குமாரனைப் பெட்டியுடன் ஜலத்தில் விட்டுவிட்டாள்.

ஜலத்திலிளிதப்பட்டிருந்த அந்தக்குழந்தையைச் சிறந்த புகழ் பெற்றவனும் ஸூத்ரபுத்திரனும் ராதையென்பவளின் கணவனுமானவன், தன்பாரியையுடன் தன்பிள்ளையாகவைத்துக்கொண்டான். அவர் களிசுவரும், “இவன் தனத்துடன் கூடப்பிறந்திருப்பதினால், *வஸு-
ஷேணாக இருக்கட்டும்” என்று அந்தக்குழந்தைக்குப் பெயரிட்டனர். சிறந்தபலமுள்ள அவன் வளர்ந்து எல்லா அஸ்திரங்களிலும் பாயிற்சியுள்ளவனான். அந்தக் கிரீசன் முதுகுசிகிறவரையில் ஸூர்யனை உபாசித்திருந்தான். ஐயம்மொழி கொண்டு இருந்த அந்தப் புத்திர மாணவியை ஶ்ரீசு அந்தக் காலத்தில் பிராமணர்கள் விஷயத்தில் கொடுக்கத்தகாதபொருள் ஒன்றும் இட்புஷியில் இருந்ததில்லை. பிறகு, ஒரு காலத்தில் கணவில் அவனிடம் குரியன் பிராமணரூபமாகவந்து, “வீரணே! என்சொல்லீக்கேள். இந்தராத்நிரிஷ்டிந்தவுடனே இந்திரன் உன்னிடம் வருவான். அவன் பிராமணவடிவத்தோடு இருப்பான். அவனுக்கு நீ பிசைக்கொடாமலிருக்கவேண்டும். உன்கவசத்தையும் குண்டலங்களையும் வாங்கிக்கொண்டிபோக அவன் நிச்சயித்திருக்கிறான். அதனால் இப்போது நான் உனக்குக் தெரிவிக்கிறேன். என்சொல்லீ நீ நினைப்பாயாக” என்று சொன்னான். அதற்குக் காணன், “ஓ! பிராமணனே! இந்திரன் பிராமணரூபத்தோடு என்னிடம் வந்து இரந்தால் அவனுக்கு நீங்கள் தெரிவித்தபடி வட்படி நான் கொடாமலிருப்பேன்? தேவர்களும் தமது நன்மையைவிரும்பிப் பிராமணர்களைப்பூஜிப்பதற்குக் கடமைப்பட்டவர்களல்லவா? அவனைத் தேவர்களுக்கும் தேவனென்று நான் அறிந்தபின் நான் நியாகரிக்கச் சக்தனல்லேன்” என்றான். ஸூர்யன், “வீரணே! இவ்வாறானால் நான் சொல்வதைக்கேள். அந்த இந்துரனும் உனக்கு ஒருவழி கொடுப்பான்; அதற்கு நீயும் சத்துருக்களெல்லாரையும் வதைக்கத்தக்க சந்தியாயுதத்தைக்கேள்” என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொன்னபின் அந்தப் பிராமணரூபமான ஸூர்யன் அந்த ஸ்வப்னத்திலேயே மறைந்தான். காணன் கண்கிழித்துக்கொண்டபின் அந்தக்கவையைப்பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது உலகங்களைக் காப்பவனாகிய மிகுந்த தேஜஸுள்ள இந்துரன் தன்புத்திரனாகிய அர்ஜுனனுக்காகப் பிராமணரூபமெடுத்துக்கொண்டு காணனிடம் குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் விரும்பிக்கேட்டான். அவன், மனத்தில் துன்பப்படாமல்

* வஸு = தர்வயத்துடன், ஶேணன் = ஸம்பந்தப்பட்டவன்; நல்ல ரதங்களோடும் கவசகுண்டலங்களோடும் கிடைத்தவென்பது.

† ஸூர்யன் பின்பாயும்வரையில்.

தன்காதுகளையும் விலாப்புறங்களையும் சேறித்துத்தன்உடம்பிலிருந்து ரக்தம்பெருகுமபடி கவசந்தையெடுத்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு கொடித்தான். தேவராஜாவான இந்திரன் அதைவாங்கிக்கொண்டு அவன் செய்த அந்தச்செய்கையினால் திருப்பூதியடைந்து, மனத்தோடு விரித்துக்கொண்டு, “ஆ! ஆ! அரியசெய்கை” என்று சொல்லி, “தேவர்கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள் முதலியவாரிலும் இந்தநக்காரியம் செய்பவன் இருப்பானென்று நான் நினைக்கவில்லை. இந்தச்செய்கையினால் திருப்பூதியடைந்தேன். நீவரும்புகிறவரம் என்ன? சொல்” என்று அவனைக்கேட்டான். அதற்குக் கர்ணன், “சத்துருக்களை ஸம்ஹரிக்கத்தக்க சக்தியாயுதமொன்றை நீங்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றேன்” என்றான். இந்திரன் ஆச்சரியத்தோடு அவனுக்குச் சக்தியாயுதத்தைக் கொடுத்து, “தேவர்கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள் இவர்களில் யாரிடமில் நீகொடுத்தது இதைப் பரயோகிப்பாயோ அவன் இதனாலேயே இல்லாமற்போவான். யுத்தத்தில் யாவது ஒரு சத்துருவைக்கொன்று பின் இந்தச்சக்தி என்னிடம்வந்து விடும்” என்று சொல்லி, அவனுக்கு இந்தவரம் கொடுத்தவுடன், இந்திரன் அந்தர்த்தானமாயினான். கர்ணனுக்கு வஸுஷேணனென்ற பெயர் முன்னே சொல்லப்பட்டது. கவசகுண்டலங்களை யறுத்த ததனால் *கர்ணன் என்றும் வைகர்த்தனனென்றும் அவன் பெயர் பெற்றான்.

நாற்றிருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டுகீதம் சந்திக்கீதம் வ்வாஹம்)

விசாலமானகண்களையுடைய குந்திர்டோஜன்புதல்வியாகிய ப்ருதை, தைரியமும் அழகும் குணங்களுமுள்ளவளாகவும், தர்மத்தில் நிற்பவளாகவும், உறுதியான நியமமுள்ளவளாகவாரிருந்தாள். அழகினாலும் யௌவனத்தினாலும் சோபிக்கின்றவளும் பெண்களுக்குரிய குணங்கள் மிகப்பொருந்தினவளுமாகிய அந்த ஓளியுள்ள

* க்ருணு, க்ரநீ என்றித ஐரண்டுபகுதிகளும் சேறிப்பது என்றபொருளுள்ளவை. அவற்றிலிருந்து, கர்ணன், வைகர்த்தனன் என்ற பெயர்கள் முறையே வந்தன.

கன்னிகையைச் சில அரசர்கள் வேண்டினர். ராஜஸ்பேஷ்டரே! பிறகு, அவள்பிதாவாகிய குந்திபோஜனென்னும் வேந்தன் அரசர்களை வருவித்து அந்தப்பெண்ணை ஸ்வயம்வரத்திற்கொடுக்க நினைத்தான். அப்போது உறுதியான மனமுள்ள குந்தி அந்த அரசர்க்குள் வலிமத்தைப்போல் கர்வமுள்ளவனும், அகன்ற மார்புடையவனும், வீருஷ்பம்போன்ற பார்வையுடையவனும், சிறந்த பலமுடையவனும், குரியனைப்போல் அந்த ராஜஸபையில் எல்லா அரசர்களின் ஒளிகளையும் மறைத்துக்கொண்டு இருப்பவனும், பரதஸ்பேஷ்டனுமாகிய பாண்டிவெள்ளும் ராஜஸிம்மத்தைக்கண்டான். சிவாக்கியமான அக்க முடையவனும் நல்ல லக்ஷணங்கள் பொருந்தினவருமாகிய அந்தக் குந்திபோஜன்மகள் ஸ்வயம்வர மண்டபத்திலுள்ள ராஜஸபையில் இரண்டாவது இரண்டினையேட்டுவிருக்கும் அந்தப் பாண்டிமஹாராஜனைக்கண்டு மனத்தில் கலக்கமுற்றாள். காமத்தினால் அங்கம்வாடி ஒருமுறை மனங்கலங்கினவளாக நாணிக்கொண்டே குந்தி அந்த ராஜாவின்கழுத்தில் மாலையை அணிந்தாள். அந்தப்பாண்டிவைக் குந்தி வரித்ததைநர்கண்டு அரசர்களெல்லாரும் யானைகளிலும் குதிரைகளிலும் ரதங்களிலும்மறிக்கொண்டு வந்தவழியே திரும்பிச்சென்றனர். ஜனமேஜயரே! அதன்பின், பிதாவாகிய குந்திபோஜராஜன் அவளுக்கு விவாஹத்தை நடத்தினான். அளவற்ற அழகுள்ள அந்தக் கௌரவராஜனை பாண்டி அந்தக் குந்திபோஜன்பெண்ணுடன், இந்துராணியுடன் இந்துரன் சேருவதுபோல் சேர்ந்தான். அரசர்க்கரசே! குருஸ்பேஷ்டனே! குந்திபோஜனென்னும் அரசன் குந்திக்கும் பாண்டிவுக்கும் விவாஹத்தைச் செய்வித்து அப்போதே அந்தப் பாண்டிவுக்குப் பலவகையான தனங்களினால் மரியாதைசெய்து அவனை அவன்நகரத்துக்கு அனுப்பினான். பிறகு, பலவகையான கொடிமரங்களும் கொடிகளுமுள்ள பெருஞ்சேனையுடன் பிராமணர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் ஆசீர்வாதங்கள் சொல்லித் துதிக்கப்பட்டவனாகிக் கௌரவபுத்ரனை அந்தப் பாண்டிமஹாராஜன் அஸ்திரைபுரம் சென்று தன் பாரியையான குந்தியைத் தனது கிருகத்தில் பிரவேசிக்கச் செய்து அவனைத் தன் கிருகத்தில் பட்டததரசியாகச் செய்தான்.

நூற்றிருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பாண்டு மாநீரைய வ்வாஹம்பண்ணிக்கொண்டதும்,
நீகீவ்ஜயம் செய்ததும்.)

அதன்பிறகு, சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் சந்தனுபுத்தருமான பீஷ்மர், புகழ்பெற்ற அரசனாகிய பாண்டிவுக்கு மற்றொரு விவாஹ நிமித்தமாக ஆலோசனைசெய்தார். அவர், வயதுமுதிர்ந்த மந்திரிக ளோடும் பிராமணர்களோடும் மஹரிஷிகளோடும் சதுரங்கசேனைக ளோடும் கூட மத்தியாஜனுடைய நகரம் சென்றார். * வாகீகர்களிற் சிறந்தவராகிய மத்தியாஜன் அந்தப்பீஷ்மர் வந்ததைக்கேட்டு எதிர் கொண்டழைத்துப் பூஜித்து அவருக்கு நகரப்ரவேசம் செய்வித் தான். மத்தியாஜன் அவருக்கு நிர்மலமான ஆஸனத்தையும் அர்க்கியபாத்யங்களையும் மதுபர்க்கத்தையும் கொடுத்து அவர் வந்த காரியத்தைக் கேட்டான். குருஸ்ரேஷ்டராகிய பீஷ்மர் அந்த மத் யாஜனைநோக்கி, "எதிரினையடக்குகிறவனே! நான் கன்னிகையை விரும்பி வந்தவனென்று நீ அறி. உன் ஸஹோதரியாகிய மாநிரியைக் கற்புள்ளவளாகவும் புகழுள்ளவளாகவும் கேள்விப்படுகிறேன். அந்த க்யாதுபெற்ற பெண்ணை நான் பாண்டிவுக்காகக் கேட்கிறேன். ராஜா வே! நமக்கு நீயும் உனக்கு நாங்களும் ஸம்பந்தவிஷயத்தில் மிகத் தகுதியுள்ளவர்கள். மத்தியேசாநுபதியே! இதுனை ஆராய்ந்து எங் களை முறைப்படி அங்கீகரித்துக்கொள் " என்றுசொன்னார். இவ் வாறுசொல்லும் பீஷ்மரையேநோக்கி மத்தியேசாநுபதியாகிய சல்யன், "உம்மைவிட மேலான ஸம்பந்தி எனக்கு வேறு யாருமில்லையென் பது எனது நிச்சயம். ஆனால், இந்தக்குலத்தில் முன்னோர்களான ராஜஸ்ரேஷ்டர்களால் நடத்தப்பட்டது ஒன்றுண்டு. சரியோ பிழையோ அதை நான் உல்லங்கனம் செய்ய விரும்பவில்லை. உமக் கும் அது தெளிவாகத் தெரிந்தவிஷயமென்பதிலும் ஸந்தேகமில்லை. மிகச்சிறந்தவரே! நீர் கொடுமென்று ரொல்வதும் அவ்வளவு சரி அன்று. வீரரே! அஃது எங்கள் குலதர்மம். எங்களுக்கு அது முக்ய மான பிரமாணம். சத்ருக்களை ஒழிப்பவரே! அதனால், இந்த விவா

* ஒருகுலத்தோர்.

† சிரமமாநவம்பலமுண்டாகவும் ஸித்தஞ்செய்யப்பட்ட மதுரபதார்த்தம். பணம் வாங்கிக்கொண்டு பெண் கொடுப்பது.

ஹத்தைப்பற்றி நிச்சயமான சொல்லை உமக்கு நான் சொல்லாமலிருக்கிறேன்” என்றான். “ராஜாவே ! இந்தத்தர்மம் * முய்யமானதென்று பிரம்மானினால் நேரவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நியமம் உன் பெரியோர்களாற்செய்யப்பட்டிருப்பதனால், இதில் ஒருகுற்றமுமில்லை. சல்லியனே ! இந்த நியமம் சாதூக்கள் ஒப்புக்கொண்ட தென்பதும் உனக்குத் தெரிந்தவிஷயம்” என்று ராஜாவான பீஷ்மர் அந்த மதராஜனுக்கு மறுமொழிகூறினார். நிருந்த கேஜஸுள்ள பீஷ்மர் இப்படிச்சொல்லி நாணயங்களும் கட்டிகளுமான பொண்களையும் விசித்ரங்களான ரத்நங்களையும் ஆயிரக்கணக்காகச் சல்லியனுக்குக்கொடுத்தார். யானைகளையும், குதிரைகளையும், ரதங்களையும், வஸ்திரங்களையும், ஆபரணங்களையும், உயர்ந்த மணிகளையும், முத்தங்களையும், பவழங்களையும், கங்காபுத்ரரான பீஷ்மர் சல்லியனுக்குச் சபமாகக் கொடுத்தார். சல்லியன், அந்தத்தனம் எல்லாவற்றையும் வாங்கிக் கொண்டு நிகமகிழ்வுற்ற மனத்துடன் அந்தத் தன் ஸுதேஹாதிரியைச் செவ்வையாக அலங்கரித்து அந்தக் கௌரவப்பீஷ்மரான பீஷ்மரிடம் கொடுத்தான். கங்காபுத்ரரும் சிறந்த புத்தியுள்ளவருமாகிய அந்தப் பீஷ்மர் அந்த மாத்ரியைப் பெற்றுக்கொண்டு நிரும்பிவந்து அஸ்திராபுரத்தில் பரவேசித்தார். அரண்பின், பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதும் தம்மனத்துக்கு இசைந்ததுமான நல்லகாரும் நல்ல முகூர்த்தமும் நேர்ந்தபோது பீஷ்மர் மஹாத்மாவான பாண்டிக்கு விவாஹத்தைச் செய்வித்தார். பாண்டிமஹாராஜன் சாஸ்திரப்படி மாத்ரியைப் பாணிக்ரஹணஞ்செய்தான். அந்தவிவாஹம் நடந்த பின் குருவம்ச புத்ரராகிய அந்தப் பாண்டிமஹாராஜன் உத்தமஸ்திரீயான அந்த மனைவியைச் சிறந்த கிருஹத்தில் வாஸஞ்செய்வித்தான். அரசர்களுள் சிறந்தவளுகிய அந்தப் பாண்டிமஹாராஜா குந்தி மாத்ரி என்னும் அவ்விரண்டிமனைவிகளுடனும் கூடத் தன்விருப்பத்திற்குச் தக்கபடி ஸுகமாக இருந்தான். பிரபுவாகிய ஜனமேஜயயே ! அந்தக் குருவம்சத்தரசனாகிய பாண்டி, முப்பதுபாக்திரிசன் ஸுகமாக இருந்து பிறகு பூமியை ஜபிக்கக்கருதி நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டான். அவன், பீஷ்மர்முதலான பெரியவர்களையும் கௌரவனாகிய திருதராஷ்டிரனையும் மற்றுமுள்ள கௌரவவம்சத்தர்ப் பெரியோரையும் நமஸ்காரஞ்செய்து வணக்கத்துடன் அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்

* ஆர்ஷம் என்றும் விவாஹத்தில் இரண்டுகொக்களை வாங்கிக்கொண்டுகன்னிகர்தானம் செய்யலாமென்று விதித்திருப்பதுபற்றி இது வேடித்தந்தான் என்பது கருத்து.

கொண்டு அவர்கள் மங்களகாரியங்களைச் செய்து ஆசீர்வாதங்களைச் சொல்லிவிடைகொடுக்கிறது, யானையும் குதிரைகளும் தேர்களும் நிரம்பிய பெருந்தேனையுடன் சென்றான். தேவகுமாரனுக்கொப்பான அந்தப் பாண்டிமொராராஜன் புரியை ஜயிக்கக்கருதி மகிழ்ச்சியுள்ள வையும் நிரம்பினவையுமான சேனையைடன் பகைவர்களேனகர்களை எதிர்த்துச் சென்றான். கொளவராஜர்களின் புகழை விருத்திசெய்கிறது புருஷஸிம்மமாகிய பாண்டி, முதலிற்சென்று தீங்குசெய்தவர்களாகிய தசார்ண தேசந்தசார்களை யுத்தத்தில் ஜயித்தான். பிறகு, பாண்டி பல வகைக் கொடிகளோடுகடியதும் யானையும் குதிரைகளும் மிகுதியானதும் சாலாட்களும் தேர்களும் நிரம்பின துமான தன்சேனையை அழைத்துக்கொண்டு சென்றான். ராஜபுருஷம் என்னும் நகரத்தில் பலத்தினால் கர்வங்கொண்டு அனேக அரசர்களுக்கும் தீங்குசெய்தவ னாகிய தீர்க்கன் என்னும் மாததேசத்தசாள் பாண்டிவினால் கொல்லப் பட்டான். பாண்டி அங்கிருந்து தனத்தையும் வாகனங்களையும் மிகுதியாக எடுத்துக்கொண்டு மிகுலாபுரிக்குச்சென்று வினேகராஜர்களைப் போரில் வென்றான். புருஷஸ்ரேஷ்டரோ! அவ்வாறே காசிதேசத்திலும் வும் உம்முகேசத்திலும் தன் கைவன்மையினாலுண்டான பராக்ர மத்தினால் கொளவர்களுக்கும் புழையுண்டுபண்ணினான். அம்புக் கூட்டமென்னும் பெருஞ்சுவாலையையும் அவ்திரங்கவென்னும் கிர ணங்கையுமுடைய பாண்டிவென்னும் எதிரிகளையழிக்கும் தீயை யடைந்த மற்ற அரசர்கள் எரிந்துபோயினர். சேனைகளுடன்கூடிய அவ்வரசர்கள், சேனைகளுடன்கூடிய பாண்டிவினால் தங்கள்சேனைகள் அழிக்கப்பட்டு அவனுக்கு வசப்பட்டவர்களாய்க் கொளவர்களின் வேலைகளிலேயே தியமிக்கப்பட்டார்கள். பூமியிலுள்ள அவ்வரசர்களெ ல்லாரும் பாண்டிவினால் ஜயிக்கப்பட்டவர்களாகி அவனைத்தேவர்களில் தேவேந்திரனைப்போல ஒப்பற்ற வீரனைன்று நினைத்தனர். எல்லா அரசர்களும் மணிகளையும், முத்துக்களையும், பவழங்களையும், மிகுதியான பொன் வெள்ளிகளையும், பசுக்களிலும் குதிரைகளிலும் தேர் களிலும் யானைகளிலும் சிறந்தவற்றையும், கோவேறுகழுதைகளையும், ஒட்டகங்களையும், எருமைகளையும், செம்மறியாடுகளையும், வெள்ளாடு களையும், உயர்ந்தகம்பளங்களையும், தோல்களையும், சத்தநக்கம்பளவிரிப் புங்களையும், இன்னும் பல உயர்ந்த பொருள்களையும், தனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டிரைகூட்டி நமஸ்காரம்செய்து பாண்டிவினிடம்வந்து சேர்ந்தனர். அஸ்திபுரத்தரசனை பாண்டிமொராராஜன் அவற்றை பெல்லாம் வாங்கி எடுத்துக்கொண்டு உற்சாகமுள்ள யானை குதிரை

முதலிய வாகனங்களோடு தன் தேசத்தாரை மகிழ்விப்பதற்காக அஸ்திநூபுரம் சென்றான். “ராஜவலிம்மமானசங்கனு, சிறந்த புத்திமானான பெயர் அழிந்துபோயிருந்தது; பாண்டிவினால் மறுபடியும் கொண்டுவரப்பட்டது. கௌரவர்களின் தேசங்களையும் தனங்களையும் முன்னே எவர்கள் அபஹரித்தனரோ அவர்கள் அஸ்திநூபுரத்து வலிம்மமான பாண்டிவினால் கப்பம் கொடுப்பவராகச் செய்யப்பட்டனர்” என்று இவ்வாறு ராஜாக்களும் ராஜமந்திரிகளும் பட்டணத்து ஜனங்களும் தேசத்து ஜனங்களும் சேர்ந்து மிகச் சந்தோஷமுள்ளவர்களாகப் பாண்டிவினிடம் அன்பு கூர்ந்து பேசினர். பீஷ்மர் முதலான அஸ்திநூபுரத்துள்ளவர்களை வரும் வந்தபாண்டிவைக் கொஞ்சநூரம் வழியிற்சென்று எதிர்கொண்டழைத்தனர். அனேகக்குதிரைகளினொற் கொண்டுவரப்பட்ட பலவித தனங்களாலும் அளவற்ற ரத்தினங்களாலும் உயர்ந்த யானை குதிரை தேர்களாலும் பசுக்களாலும் ஒட்டகங்களாலும் ஆடுகளாலும் லோகமே வியாபிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கௌரவர்கள் பீஷ்மருடன் சென்று மகிழ்ச்சியோடு கண்டனர். அவற்றிற்கு முடிவைக் காணவில்லை. கௌஸல்யையின் ஆனந்தத்தை விருத்திசெய்பவனாகிய பாண்டி தன் தந்தையான பீஷ்மருடைய பாதங்களில் வந்தனம்செய்து, நகரத்து ஜனங்களையும் தேசத்து ஜனங்களையும் அவரவர்தருதிக்கேற்பக்கௌரவித்தான். பீஷ்மர், எதிரிகளின் தேசங்களையழித்து வெற்றியுடன் திரும்பிவந்த தன்புத்திரியனைத் தழுவிக்கொண்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்தார். அந்தப்பாண்டி தூரியவாத்யங்கள், சங்கங்கள், பேரிகைகள் இவற்றின் பெரியமுழங்கங்களினால் நகரத்து ஜனங்கள் அனைவரையும் மகிழ்வித்துக்கொண்டு அஸ்திநூபுரம் பிரவேசித்தான்.

ஊற்றிருபத்துமுன்னுவு அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ பர் வ ம். (தோடர்கீசீ.)

(பாண்டு வேட்டையாடக் காட்டுகீதப் போளபோது மான்
உருவம்கொண்ட கீந்தமரன்வர் அவனுகீதச்
சாபம் கொடுத்தது.)

அந்தப்பாண்டி, தருதராஷ்டிரனால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று, தன் புஜபலத்தினால் ஜயித்துக்கொண்டுவந்த தனத்தைப் பீஷ்மருக்கும் ஸத்யவதிக்கும் தன்தாயாருக்கும் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான்.

தர்மாத்மாவான பாண்டி அந்தத் தனத்தை விதரருக்கும் அனுப்பினான். பாரதரே ! பிறகு, பாண்டி தான்ஜயித்துச் சம்பாதித்த உயர்ந்த வஸ்துக்களால் ஸத்யவதியையும் பீஷ்மரையும் புகழ்பெற்ற அம்பாலிகையையும் சந்தோஷிக்கச் செய்தான். ஒப்பற்ற பராக்ரமமுள்ள அந்தப் புருஷ்யர்ஷேஷ்டனாகிய பாண்டிவைத் தழுவிக்கொண்டு தாயான கௌஸல்யை ஜயந்தனை ந்தநழுவிய இந்நிராணியைப்போல் களிப்பற்றான். அந்த வீரனாகிய பாண்டினின் பராக்ரமபலத்தினால் திருதராஷ்டிரன் லக்ஷக்கணந்நான தக்ஷிணகருடன் அஸ்வமேதத்துக்கொப்பான அனேகம் பெரியயாகங்களைச் செய்தான். பரதஸ்ரோஷ்டரே ! அப்தோது பாண்டி சோர்வைவிட்டுக் குந்தியோடும் மாத்ரியோடும் சேர்ந்து காட்டில் சஞ்சரிப்பவனானான். அரண்மனையில் வாஸத்தையும் ஸகமான படுக்கைகளையும் விட்டுவிட்டு எப்போதும் வேட்டையே காரியமாகக் காட்டிலேயே வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். அவன் இமயமலையின் அழகான தென்பக்கத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்துகொண்டிருந்த சிவரங்கனிலும் பெருமரங்கனடர்ந்த காடுகளிலும் வஸித்தான். குந்தியோடும் மாத்ரியோடும் கூடி வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் போது, பாண்டி இரண்டு பெண்யானைகளின் நடுவிலிருக்கும் அழகுள்ள ஐராவதம்போலச் சோபித்தான். விசித்திரமான கவசத்தை அணிந்து கத்தியையும் அம்புகளையும் வில்லையும் தரித்துப் பாரியைகருடன் கூடி ஸஞ்சரிக்கும் வீரனும் மேலான அஸ்திரங்கள் தெரிந்தவனுமாகிய பரதவம்சத்தரசனான பாண்டிவைப்பார்த்து அவ்வனத்திலிருப்பவர் இவன் தேவதையென்று கினைத்தனர். அவனுடைய விருப்பங்களையும் ராஜபோகத்துக்குரிய பொருள்களையும் திருதராஷ்டிரனால் அனுப்பப்பட்ட மனிதர்கள் காட்டுப்பிரதேசங்களிலும் ஒவ்வொருநாளும் சோம்பலின்றிக் கொண்டு வந்தனர். மான்களாலும் துஷ்டமிருகங்களாலும் அடையப்பட்ட அப்பெருங்காட்டையடைந்து அதில் புணர்ச்சியிலிருந்த ஒரு மான்கூட்டத்தின் அரசைக்கண்டான். பிறகு, பாண்டி அந்த ஆண்மானையும் பெண்மானையும் தங்கப் பிடிக்கொடும் அழகான சிறகுகளோடும் கூடிய, விரைவாகச்செல்லும் ஐந்துகூர்மையான அம்புகளினால் அடித்தான். ராஜாவே ! சிறந்த மஹிமையுள்ளவரும் தவத்தையே தனமாகவுடையவருமான ஓர் அழகான ரிஷிபுத்திரர் அந்தமான்வடிவத்தோடு தம் மனைவியுடன் சேர்ந்திருந்தார். பெண்மாகை இருந்த அந்தத் தம் மனைவியுடன் சேர்ந்திருந்த அந்தமானுருவமான ரிஷிபுத்திரர் லொடியில் தரையில் விழுந்து மானிடவாக்கைச் சொல்லித் துக்கத்துடன் புலம்பினார்.

“காமக்குரோதங்களுக்கு உட்பட்டவர்களும் விபரீதபுத்தியுள்ளவர்களும் பாபகாரியங்களிலேயே ப்ரவர்த்திப்பவர்களுமான மனிதர்களுங்கூட மிகக்கொடிய செய்கைகளை விடுகின்றனர். மறு விதியைவெல்லுகிறதில்லை. விதிமட்டும் மறியைவெல்லுகிறது. விதிவசமாகவரும் பயன்களை மறியுள்ளவனும் அனுபவிக்கிறான். பரதவம்சத்தவனே! எப்போதும் தர்மமே இயற்கையாக உடையவர்களின் சிறந்த வம்சத்திற்கு சிறந்த உனக்குக் காமவிருப்பத்தால் மூடப்பட்டு மறுபோனதேன்?” என்று அந்தமான்வடிவமான முனிவர் சொன்னார். பாண்டி, “மானே! ராஜாக்களுக்குச் சத்ருவதத்தில் என்னசெய்கையோ அதேசெய்கைதான் மிருகவதத்திலும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. நீ தெரியாமையால் என்னைத் தூஷிப்பது தகுதியன்று. மோசனில்லாமலும் ஒளிநில்லாமலும் மிருகங்களைக் கொல்வது சாஸ்திரவிஷிதம். அதுதான் ராஜாக்களுக்குத் தர்மம். அரை நீ நிந்திப்பதெவ்வாறு? அகஸ்தியமஹரிஷி, பெருங்காட்டில் ஸத்ரயாகஞ் செய்யுப்போது எல்லாத் தேவதைகளையும் உத்தேசித்துக் காட்டிலுள்ள மிருகங்களை யெல்லாம் ஜலத்தைத் தெளித்து * வேட்டையாடினர். † பிரமாணங்களிற் காணப்பட்ட தர்மத்திலிருக்கும் எம்மை நீ எவ்வாறு நுகழ்கிறாய்? அகஸ்தியருடைய மந்திரபரயோகத்தினாலேயே உங்களைக் கொல்வது சாஸ்திர விஷிதமாகின்றது. வீரர்கள் பகைவர்களைக் குறிப்பிட்டே பாணபரயோகம் செய்வதென்பதில்லை. ஏமாந்தபோது வதஞ்செய்வது முக்கியமாக வீரர்களுக்கார் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிறது. அஜாக்ரதையாயிருந்தாலும் ஜாக்ரதையாயிருந்தாலும் மறைநில்லாமலிருப்பவனைச் சக்தியினால் அநேகம் துட்பமான உபாயங்களைக்கொண்டு கொல்லுகின்றனர். மானே! ஏன் தூஷிக்கிறாய்?” என்றான். அதற்கு அந்தமானுருவங்கொண்ட முனிவர் மறுமொழிகூறலானார்: “ராஜாவே! மிருகங்களைக் கொல்லுகிறவனைப்பற்றி நான் தூஷிக்கவில்லை; எனக்காகவும் நான் தூஷிக்கவில்லை. இப்போது இந்தவிஷயத்தில் கொடியவனென்று பெயரெடாமலிருக்கும்பொருட்டிப் புணருங்காலம்வரையில் நீ காத்திருக்கவேண்டும். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஸுகமும் எல்லாப்பிராணிகளும் விரும்புவதுமான ஸமயத்தில்காட்டில் புணர்ச்சி செய்துகொண்டிருக்கும் மிருகத்தைத் தெரிந்தவன் எவன் கொல்லுவான்? ராஜஸ்சேஷ்டனே! காமமென்னும் புருஷார்த்தத்தின் பயனாகிய ஸந்ததியை உண்டிபண்ணுவதற்கு இந்துப்பெண்மானிடம் உதவாகத்துடன் புணர்ச்சிசெய்துகொண்டிருந்தேன். அஃது உன்னால்

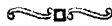
* கொன்றார்.

† சாஸ்திரங்களிலும் சிவ்டாசாரங்களிலும்.

வீணக்கப்பட்டது. மஹாராஜாவே! கௌரவனே! உயர்ந்தசெய்கையுள்ளவர்களாகிய அந்தப் பெளரவர்களின் வம்சத்திற்பிறந்த உனக்கு இது தகாது; இது மிகவும்கொடியகாரியம்; எல்லாலோகத்தாராலும் கிந்திக்கப்பட்டது; ஸ்வர்க்கத்துக்கும் புகழுக்கும் விரோதமானது; பாபத்திற்கும் காரணமானது. தேவதையைப் போன்றவனே! ஸ்திரீ ஸம்போகங்களின் மேன்மையைறிந்தவனும்சாஸ்திரங்களையும்தர்மங்களையும்ராஜநீதிகளையும் செவ்வையாக அறிந்தவனுமாகிய நீ ஸ்வர்க்கத்துக்கு விலக்கான இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்யத்தகாது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஹிம்ஸைசெய்கிறவர்களும் பாவம்செய்கிறவர்களும் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று புருஷார்த்தங்களையும் இழந்தவர்களுமான மனிதர்களை நீ தண்டிக்கவேண்டியவன். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அரசனே! எப்போதும் சாந்தியையேமுக்கியமாகக் கருதிக் காங்கிழங்குகளைப் பசித்துக்கொண்டு மான்வேஷத்துடன் காட்டில் வலித்துக்கொண்டிருக்கும் கிரபாநியான ரிஷியாயுய என்னைக்கொன்றதில் உனக்கு என்னகிடைத்தது? நீ என்னை ஹிம்ஸித்ததனால், பிழைசெய்யாத எங்கனிருவருக்கும் ஹிம்ஸைசெய்த உனக்கும் நீ அறியாமலே புணருங்காலத்தில் ஸுகத்தில் மயங்கியிருக்கும்போது உயிர்வாழ்வு முடிவாகும்நிலைமை வரும். நான் தவத்தினால் தூய்மைபெற்ற கிந்தமனென்னும் முனி, மனிதர்களிடம் வெட்கமுற்று மானுருவைவலித்துப் பெண்மானுடன்புணர்ச்சிசெய்துகொண்டு மான்களுடன்கூடவே அடர்ந்தகாட்டில் திரிந்துகொண்டிருந்தேன். காமஸுகத்தில் விருப்பத்தினால் மானுருவம்தரித்த என்னை இவ்வாறுதெரியாமற் கொன்றதனால் உனக்கு இது பிரம்மஹத்தி ஆகாது. மூடனே! ஆனால், இதற்கு இவ்வகையான பலனை மட்டும் நீ அடையப்போகிராய். நீயும்உன்மனைவியுடன்கூடச்சயனத்திற்சேர்ந்து கலவியில் மயங்கியிருக்கும்போது நானிருந்த நிலைமையிலேயே யமலோகம் செல்வாய். புத்திசாலிகளுக்குட் சிறந்தவனே! முடிவுக்காலத்தில் எந்த மனைவியுடன்கூடச்சயனத்தையடைவாயோ அவள்தான் எந்தப்பிராணிகளும் தப்பித்துக்கொள்ளக்கூடாத யமபுரத்துக்குப் போகும் உன்னை அன்புடன் பின் செல்வாள். நான் எவ்வாறு ஸுகத்திலிருக்கையில் உன்னால் துக்கமடைவிக்கப்பட்டேனோ அவ்வாறே ஸுகத்தை அடைந்திருக்கும் உன்னையும் துக்கம்வந்து சேரும்” என்றுசொன்னார். மிகுந்த துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டி அந்த மான்வடிவமான கிந்தமமுனிவர் இவ்வாறு சொன்னவுடன் உயிரைவிட்டார். பாண்டிவும் உடனே துன்பமுற்றவனானான்.

ஊற்றிருபத்தநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டு சாபத்தினால்வருந்தி மனைவிகளுடன் தவம்செய்துகொண்டு
சத்சீருங்கமென்றும் மலையைடைந்தது.)

பாண்டிமஹாராஜா, இறந்துபோன அம்முனியைத் தன் பந்துவைப்போல் ஸம்ஸ்காரஞ்செய்து பாரியைகளுடன் அவரிறந்த துக்கத்தினாலும் சாபத்தினாலுண்டான வருத்தத்தினாலும் தாபங்கொண்டு தளர்ந்துபுலம்பினான். “சான்றோர்குலத்திற் பிறந்தவாகளும் மனத்தை அடக்காமல் மன்மதன்வலையில் மயங்கிச், தங்கள்செய்கையினாலேயே கெட்டமுடிவையடைகின்றனர். ஐயோ! எப்போதும் தர்மத்திற் சித்தம்வைத்த சந்தனுமஹாராஜாவுக்குப் பிறந்தவான என் தந்தையும் சிற்றின்பத்தில் மனம்வைத்துத்தான் சிறுபிராயத்திலேயே உயிர் வாழ்வின் முடிவையடைந்தாரென்று எமக்குக் கேள்வி. காமஸுகத்தில் எண்ணமுள்ளவராயிருந்த அந்தராஜாவின் மனைவியினிடம் மௌனவிரதம் வஹித்தவரும் சிறந்த மஹிமைபொருந்தினவருமான வியாஸமஹரிஷியே நேரே என்னை உண்டிபண்ணினார். இப்போது தர்மத்தைவிட்டு வேட்டைக்குத்திரிகின்ற அந்தவனக்குத் தேவர்கள் கைவிட்டநூல் துன்பத்தைத் தாத்தக்ககாரியத்தில் இந்தஇழிவான எண்ணம் உண்டாயிற்று. நான் மோக்ஷத்தையே விரும்புகிறேன். பற்றுத்தான் பெருந்துன்பம். என்பிதாவான வியாஸருடைய குற்றமற்ற நல்ல *செய்கையை நான் அனுஸரிக்கப்போகிறேன். என்மனத்தைத் தவத்தில் மிகுதியாக வைக்கப்போகிறேன். இது நிச்சயம். ஆதலால், ஒவ்வொருநாளேக்கு ஒவ்வொருமரத்தினிடம் கனியைப் பிசைக்கூயாகவாங்கிக்கொண்டும் தலையைமுண்டனஞ்செய்துகொண்டும் ரிஷியாக இந்தஆஸ்ரமங்களில் திரியப்போகிறேன். தூளிகள்படிந்த உடம்புடன் பாழ்விடுகளிலாவது மரத்தடிகளிலாவது வாஸஞ்செய்து கொண்டும், விருப்பு வெறுப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டுத் துன்பமும் இன்பமுமில்லாமல் இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் ஸமமாக நினைத்தும், ஆசீர்வாதம்நமஸ்காரம்இரண்டையும்விலக்கியும், சீதோஷணங்களைவிட்டுப் பற்றுத்து ஒருவனையும் பரிஹாஸம்செய்யாமலும், யாரிடத்தும் புருவத்தை நெரிக்காமலும், எப்போதும் மலர்ந்தமுகத்துடன் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்நன்மைகளிலே மனம்வைத்தும், ஜங்க

மங்களம்ஸ்தாவரங்களுமாகிய*நான்குவகைப் பொருள்களில்ஒன்றையும்கூறியும்செய்யாமலும், தன்குழந்தைகளிடத்திலிருப்பதுபோல் எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் எந்தக்காலத்திலும் வேற்றுமையில்லாமலும், ஒரேவேளை பத்து அல்லது ஐந்து வீடுகளில் பிசுஷையெடுத்துக் கொண்டும், பிசுஷேநேரிடாதபோது உபவாஸங்களைச்செய்துகொண்டும், ஒவ்வொருவேளை அல்ப ஆகாரம் புசித்துக்கொண்டும், முதல் பிசுஷுகிடைக்காதபோது ஆசைப்பட்டு வேறு இடங்களில் ஒருஸமயமும் பிசுஷையெடுக்காமலும், ஒன்றும் கிடைக்காதபோது ஏழுகிருஹங்களோடு நிரூபியடைந்துகொண்டும், கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் மனவேறுபாடில்லாமல் பெருந்தவம் செய்துகொண்டும், வாய்ச்சியினால் ஒருகையை வெட்டுகிறவனும் சந்தனத்தினால் மற்றொருகையை நனைக்கிறவனுமாகிய அவ்விருவருக்கும் முறையே தீமையையும் நன்மையையும் கருதாமலும், ஜீவிக்க ஆசைப்பட்டவன்போலவும் இறந்துபோகக் கருதினவன்போலவும் எதையும் செய்யாமலும், வாழ்வதையும் இறந்துபோவதையும் பற்றி விருப்பம் வெறுப்புரில்லாமலும், ஜீவித்திருப்பவன் தன் நன்மைக்காகச் செய்யக்கூடிய செய்கைகள் எல்லாவற்றையும் விட்டும், இமையைக்கொட்டுவது முதலியவற்றில் மாந்திரம் நின்றுகொண்டும், அரித்யங்களாயுள்ள அந்தச்செய்கைகளில் இந்திரியங்களின் பிரவர்த்திகள் எல்லாவற்றையுமே ஒழித்தும், தர்மார்த்தங்களை விலக்கியும், மனத்தினமூக்குக்களைச் செம்மையாகக் கழுவிடும், பாவங்கள் எல்லாவற்றினின்றும் நீங்கியும், எல்லாவிலைகளையும் கடந்தும், யாருக்கும் உட்படாமலும் காற்றுக்கொட்டாகவும் இருந்துகொண்டும், இவ்வகையான செய்கையுடனே எப்போதும் நடந்துகொண்டும் (ஸம்ஸார)பயமற்றமோக்ஷமாரக்ஷத்தையடைந்து தேகத்தை முடிக்கப்போகிறேன். தனதுபுத்திரோத்பத்திசக்தியானது குறைந்து போவதனால் விசனப்படத்தக்கதும் தன் கிருஹஸ்தாச்சரமதத்துக்கு முழுவதும் விலக்குமாகிய மிகத்தாழ்வான வழியில் அசக்தனாக நான்திரியமாட்டேன். எவன்உலகஸுகங்களில் விருப்பம்வைத்து, நன்குமதிக்கப்பட்டாலும் அவமதிக்கப்பட்டாலும் தீனமானபார்வையுடன் இழிவான ஜீவனத்தை அனுஸரிக்கிறானே அவன் நாய்களின் வழியிலிருப்பவன்” என்று அவ்வரசன் இவ்வாறுசொல்லி மிகத்துயரமுற்று அதிகமாகப்பெருமூச்செறிந்துகொண்டு குந்தியையும் மாத்திரியையும் பார்த்துச்சொல்லத்தொடங்கினான்:

* ஜாயுஜம் முதலியவை.

“கௌஸல்யை, க்ஷத்தாவென்று சொல்லப்பட்ட விதுரர், ராஜா வாகிய த்ருதராஷ்டிரன், பந்துக்கள், பெரியவளாகிய ஸந்பவநிபம் மை, பீஷ்மர், ஸோமபானஞ் செய்தவர்களும் உறுதிபான நிபமமுள் ளவர்களும் மஹாத்மாக்களும் ராஜபுரோகிதர்களுமான அங்குள்ள பிராமணர்கள், நம்மை ஆச்ரயித்து அங்கே வலிக்கின்ற நகரத்துப் பெரியவர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லோரையும் நமஸ்காரஞ்செய்து பாண்டி காட்டில் துறவியானென்று சொல்லவேண்டும்” என்றான். ஸந்யாஸதருமத்தில் மனம்வைத்த கணவனுடைய சொல்லீல்க்கேட்டு அவனுக்குத் தகுதியான மறுமொழியைக் குந்தியும் மாந்ரியும் உரை த்தனர். “பரதஸ்ரேஷ்டரே! எங்களுடன்கூடத் தர்மத்தைச் செய்து கொண்டு வலிப்பதற்குரிய வேறு ஆஸ்ரமங்களும் இருக்கின்றன. தர்மபத்தினிகளாகிய எங்களுடன்கூடப் பெருந்தவஞ் செய்வதற்கும் சிறந்த பலனுள்ள மோக்ஷதர்மத்தை அடைந்து சரீரத்தை விடுவதற் கும் ஆலோசிக்கவேண்டும். ஸ்வர்க்கத்திலும் நீரே பர்த்தாவாகப் போகிறீர்; ஐயமில்லை. நாங்களும் பர்த்தாபோகும் லோகத்தையே கருதிப் புலன்களையெல்லாம் அடக்கி விருப்பத்தையும் செளக்கியத் தையும்விட்டுப் பெருந்தவம் செய்வோம். சிறந்தஞானியே! மனித ருக்குஅதிபதியே! நீர் எங்களை விட்டுவிடுவீராயின் இப்போதே நாங் கள் உயிரைஇழந்துவிடுவோம். இதில் ஸந்தேகமில்லை” என்றனர். அவர்கள் அப்படிச்சொல்ல, பாண்டி, “உங்களிருவருக்கும் கூடத் தர்மத்துடன்சேர்ந்த இந்த நிச்சயநிருந்தால் என் பிதாவாகிய வியாஸ ருடைய அந்தக்குற்றமற்ற நடையையே நானும் அனுஷ்டிப்பேன். அற்பஸுகங்களின் அனுபவத்தைவிட்டு உயர்ந்த தவத்தைச்செய்து கொண்டும் மரவுரிதரித்துக் காய்கிழங்குகளைப் புசித்துக்கொண்டும் இந்தமஹாவனத்தில் திரியப்போகிறேன். காலேமலை இரண்டுகாலங் களிலும் ஸநானமும் அக்நிஹோத்திரமும் செய்துகொண்டு, ஆகாரம் குறைந்து இளைத்து மரவுரியையும் தோலையும் உடுத்து ஜடையை யும் தரித்துக் குளிரையும் காற்றையும் வெயிலையும் தாங்கி, பசிதாகங் களைக் கவனிக்காமல் செயற்கரியதவத்தினால் இந்தச் சரீரத்தைவற் றச்செய்து தனிமையிலிருந்து தியானம் செய்துகொண்டு சமைத்த தையோ சமைக்காததையோ இரண்டையும் தின்றுகொண்டு, பிதிர்க் களையும் தேவர்களையும் காட்டிலுள்ள ஆகாரங்களை நிவேதனஞ்செய் வதனாலும் மந்திர ஜபங்களினாலும் ஜலதர்ப்பணத்தினாலும் திருப்தி செய்வேன். குடும்பத்துடன் வலிக்கின்ற வானப்ரஸ்தர்களைக்கூடப் பார்க்கமாட்டேன்; அவர்களுக்குவேண்டாதனவற்றையும்செய்யேன்;

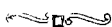
கிராமங்களில் இருப்பவரைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? இவ்வாறு கொடியதும் கொடியறினும் கொடியதுமாகிய வானப்ரஸ்தசாஸ்திரங்களிற் சொன்னவிதிகளை இந்தத்தேகத்தை விடுகிறவரையில் விருப்பத்துடன் நான் எடுத்துக்கொள்ளப்போகிறேன்” என்றான்.

கௌரவவம்சத்துப் புத்திரனாகிய பாண்டமஹாராஜன் அந்தப் பாரியைகளைநோக்கி இவ்வாறு சொல்லி, உடனே தலையிலுள்ள ரத்நத்தையும், கழுத்திலுள்ள பொன்மாலையையும், தோள்வளைகளையும், குண்டலங்களையும், விலைபெற்ற வஸ்திரங்களையும், ஸ்திரீகளுக்குரிய ஆபரணங்களையும், சிறந்த வாஹனங்களையும், ஆயுதங்களையும், கவசங்களையும், பொன்மயமான குதிரைகளின்ஆபரணங்களையும், சிறந்த கூட்டில்களையும், மெத்தைகளையும், பலவகையான விலையுயர்ந்த முத்துக்களையும், பவழங்களையும், பலவகை ரத்நங்களையும், பிராமணர்களுக்குமுழுதும் கொடுந்துத் தன்வேலைக்காரர்களை நோக்கி, “கௌரவபுத்ரனான பாண்டு, பொருள் விருப்பம் இன்பம் சிறந்த புத்ரனைக் கொடுக்கத்தக்க ஸ்திரீஸம்போசாம் முதலிய எல்லாவற்றையும் முற்றிலும் விட்டுவிட்டுப் பாரியைகளுடன்கூடி வனத்தில் துறவியாகச் சென்றானென்று அஸ்திரபுரம் சென்று நீங்கள் சொல்லவேண்டும்” என்றுசொன்னான். பிறகு, அவன்பின் சென்ற அந்தவேலைக்காரர்கள் பாதவம்சத்து விம்மமாகிய பாண்டினின் அனேகவிதமான துக்கவசனங்களைக்கேட்டு பயங்கரமாக அழுது, ஹா! ஹா! வென்று கூவினர். உஷ்ணமான கண்ணீரைச் சொரிந்துகொண்டு அந்த ராஜாவை விட்டுவிட்டு அவனுடைய தனமெல்லாவற்றையுமெடுத்துக் கொண்டு விரைவாக அஸ்திரநகரம் சென்றனர். அவர்கள் நகரம் சென்று மஹாத்மாவாகிய அந்தராஜாவின்றிலைமையை நடந்தவாறு திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்குச் சொன்னார்கள். அந்த அனேகவிதமானதனத்தையும் கொடுத்தனர். பிறகு, மஹாவனத்தில் நடந்ததையெல்லாம் நடந்தபடி அவர்களிடம் கேட்டு ராஜாவாகியத்ருதராஷ்டிரன் பாண்டிவைப்பற்றியே விசனமுற்றான். சோகத்தினால்மூடப்பட்டு அநேகவிஷயத்தைநினைத்துக்கொண்டு படுப்பதிலும் உட்காருவதிலும் மற்றுமுள்ள ஸுகங்களிலும் ஒருபோதும் விருப்பத்தை அடையாம விருந்தான். ஜனமேஜயமே! ராஜபுத்ரனான பாண்டிவோவெனின், கிழங்குகளையும் காய்களையும் உணவாகக்கொண்டு பத்திரிகளுடன் கூடி அங்கிருந்து நாகசதமென்னும் மலைக்குச் சென்றான். அவன் சைத்ரரதமென்னும் குபேரனுடைய உத்யானவனத்தை அடைந்து காலகூடமென்னும் இடத்தைத்தாண்டி இமயமலையைக் கடந்து

கந்தமாதன மலைக்குப்போனான். ஜனமேஜயமஹாராஜரே ! பெரிய பூதங்களாலும் வித்தர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் காப்பாற்றப்பட்டவனாக அவன் ஸமபூரிகளிலும் மேடுபள்ளமான இடங்களிலும் வாஸஞ்செய்தான். மஹாராஜரே ! இந்நிரத்யும்னமென்னும் தடாகத்தைச் சேர்ந்து ஹம்ஸகூடமென்னும் இடத்தைக் கடந்து சதஸ்ருங்கமென்னும் மலையில் ரிஷிராசிருந்து தவஞ்செய்தான்.

நாற்றிருபத்தைத்தாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

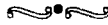
(ரிஷிகளுடன்கூடப் பிரம்மலோகம்போகப் புறப்பட்ட பாண்டுவரிஷிகளா நிறுத்தியது.)

பாரதரே! அங்கும் அந்தவீரன் சிறந்தவத்திலிருந்துகொண்டு வித்தசாரணர்களின் கூட்டங்களுக்குப் பார்ப்பதற்கு இனியவனாக இருந்தான். பெரியோருக்குப் பணிவிடைசெய்துகொண்டும் அகங்காரம் பேசாமலும் மனத்தையாட்க்கியும் புலன்னைவென்றும் தன் சக்தியினால் ஸ்வர்க்கம்போவதற்கு உக்ஸாஹத்தாடலிருந்தான். சில ரிஷிகளுக்கு ஸ்ஹோதரனாகவும் மற்றும் சிலரிஷிகளுக்குச் சினேகிதனாகவும் இருந்தான். இன்னும் சில ரிஷிகள் இவனைப் புத்ரனைப்போற் காப்பாற்றினர். பரதஸ்ரேஷ்டரே ! அந்தப் பாண்டி, நீண்டகாலத்திற்குப் பின் மாசற்ற தவந்தையடைந்து, பிரம்மரிஷிக்கு ஒப்பாக ஆனான். ஓர் அமாவாஸ்யைத்தினத்தில் உக்ரமான தவத்தினையுடைய அம் மஹரிஷிகள் சேர்ந்து பிரம்மாவைக் காண்பதற்கு விரும்பிப் புறப்பட்டனர். புறப்பட்ட ரிஷிகளைக்கண்டு, “நீங்கள் எங்கே போகப்போகின்றீர்கள்? பேசத்தெரிந்தவர்களிற் சிறந்தவர்களை ! அதை எனக்குச் சொல்லுங்கள்” என்று பாண்டி கேட்டான். ரிஷிகள், “மஹாத்மாகளாகிய தேவர்கள், ரிஷிகள், பிழிர்கள் இவர்களுடைய பெரியஸபை பிரம்மலோகத்தில் இன்றைத்தினம்கூட்கிறது. நாங்கள் பிரம்மாவைக் காண விரும்பினவர்களாக அங்கேபோகின்றோம்” என்று மறுமொழி கூறினர். மஹரிஷிகளுடன் போவதற்கு விரும்பிய அந்தப்பாண்டி விரைவாக எழுந்து ஸ்வர்க்கத்தின் எல்லையைத் தாண்டவிரும்பினவனாகப் பத்திகளுடன்கூடச் சதஸ்ருங்கமலையிலிருந்து வடக்குநோக்கிப் புறப்பட்டான். அந்தரிஷிகள் அவனுக்குப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினர்.

“நாங்கள் இந்தச் சிறந்தமலையிலிருந்து வடக்குநோக்கி மேலே மேலே போகும்போது அழகானமலையில் யாரும் போகக்கூடாத அனேக இடங்களையும், தூற்றுக்கணக்கான தேவர்களுடைய விமானங்கள் நெருங்கியதும் ஸங்கீதசப்தத்தினால் நிரம்பின துமாகிய தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரசுகளும் விளையாடியிடங்களையும், ஸம பூமியும் மேடுபள்ளமுமாயுள்ள குபேரனுடைய தோட்டங்களையும், பெரிய நதிகளின் கரைகளையும், செல்லமுடியாதமலைகளின் குகைகளையும் கண்டிருக்கிறோம். விடாதபனியுள்ளவைகளும் செடிகளும் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் இல்லாதவைகளுமான தேசங்களிருக்கின்றன. சில இடங்களில் செல்லமுடியாதவைகளும் கிட்டநெருங்க முடியாதவைகளுமான சில பெரிய குகைகளிருக்கின்றன. அந்த இடங்களைப் பக்ஷிகள் கூடத் தாண்டமாட்டா; மிருகங்கள் முதலிய மற்றவை தாண்டிவதென்பது எப்படி? இந்த இடங்களில் வாயு ஒன்று தான் ஸஞ்சரிக்கும். தவத்தில் லித்திபெற்ற மஹரிஷிகள் செல்வர், கஷ்டத்தில்வழக்கப்படாத இந்த ராஜகுமாரிகள் இந்த மஹாபர்வதத்தின்மேல் போகும்போது எவ்வாறு சோராமலிருப்பர்? பரதஸ்ரேஷ்டனே! நீ போகாதே” என்றனர். பாண்டி, “மஹானுபாவர்களான ரிஷிகள் ஸந்ததியில்லாதவனுக்கு ஸ்வர்க்கமாரக்கத்தைச் சொல்லவில்லை. அதனால், ஸந்ததியில்லாத நான் பரிதாபமுற்று உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படிப்பட்ட நான் ஸந்ததியில்லாதவனாயினும் மனைவிகளுடன் கடிந்தவஞ்செய்து உயிரை விட்டபிறகு தீவ்ரமான என் நல்லகருமத்தினால் ஸ்வர்க்கத்தை அடையக்கடவேன்” என்றுசொன்னான். “தர்மாத்மாவே! ராஜாவே! தேவதைக்கொப்பானதும் அழகியதும் தீங்கில்லாததுமாகிய புத்ரஸந்தானம் உனக்கு இருக்கிறது. நாங்கள் ஞானதுருஷ்டியினால் அறிகிறோம். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! விதியினாலேற்படுவதை உன்கருமத்தினால் நீ இங்கே ஸம்பாதித்துக்கொள். புத்தியுள்ள மனிதன் வியாகுலப்பாடாமல் எளிதாகப் பலனையடைவான். ராஜாவே! உனக்கிருப்பதாக நாங்கள் கண்ட அந்தப்பலனுக்காக நீ முயற்சிசெய்தற்கு உரியவனாயிருக்கிறாய். குணங்கள் நிரம்பினதும் ஸுகத்தைத்தருவதுமாகிய ஸந்ததியை நீ அடையப்போகிறாய்” என்று ரிஷிகள் மறுமொழிகுறினர். அந்த ரிஷிகளின் சொல்லைக்கேட்டு மானை இருந்த ரிஷியின் சாபத்தினால் தனக்கு ஸந்ததியின் உபாயம் கெடுக்கப்பட்டிருப்பதை அறிந்து பாண்டி சிந்தைமிகுந்திருந்தான்.

நாற்றிருபத்தாராவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(விதூரர்வ்வாவழமும், அவருக்குப் புத்தீரர்கள் பிறந்ததும், காந்தாரீக்துக் கர்ப்பம் உண்டானதும், பாண்டிவுக்குப் புத்ரனில்லாமையால் அவன் தந்தியினிடம் வகாரப்படுவதும்.)

“அதன்பிறகு, பீஷ்மாசாரியர், தேவகனென் னும் ராஜாவின்வைப் பாட்டியின்பெண் அழகும் யௌவனமும் நிரம்பியிருப்பதைச் செவியுற்றார். பிறகு, பரதஸ்ரேஷ்டராகிய பீஷ்மர் அவனைவரித்து அழைத்து வந்து சிறந்தபுத்தியுள்ள விதூரருக்கு விவாஹஞ்செய்வித்தார். கௌரவபுத்திரரே! அவளிதத்தில் விதூரர் விநயம்பொருந்துனவர்களும்குணங்களில் தமக்கொப்பானவர்களுமாகியபுதல்வர்களை உண்டு பண்ணினார். ஜனமேஜயரே! பிறகு, த்ருதராஷ்டிரனுக்குக் காந்தாரியிடம் நூறுபுத்தீரர்கள் பிறந்தனர்; வைசியஜாதிப்பெண்ணிடம் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவாகிய ஒருபுத்திரன் பிறந்தான். பாண்டிவுக்குக் குந்தியிடமும் மாத்திரியிடமும் மஹாரதர்களான ஐந்துபுத்தீரர்கள் குலத்தின் அபிவிருத்திக்காகத் தேவர்களிடமிருந்து உண்டாயினர்” என்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜனமேஜயா, “பிராமணஸ்ரேஷ்டரே! காந்தாரீக்கு நூறுபுத்தீரர்கள் எவ்வாறு உண்டாயினர்? எவ்வளவு காலத்தால் பிறந்தனர்? அவர்களுடைய பூர்ணமான ஆயுள் என்ன? த்ருதராஷ்டிரனுக்கு ஒருபுத்திரன் வைசியப்பெண்ணினிடம் எவ்வாறு பிறந்தான்? தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவளும் ஒன்றுமையாக நடப்பவளும் தனக்குத்தகுதியான மனைவியுமான காந்தாரியை த்ருதராஷ்டிரராஜன் எவ்வாறு அநிக்ரமித்திருந்தான்? அந்தமஹாத்மாவாகிய கிந்தமரால் சபிக்கப்பட்டிருந்த பாண்டிவுக்கு மஹாரதர்களாகிய ஐந்துபுத்தீரர்கள் தேவர்களால் உண்டானதெப்படி? வித்வானே! தபோதனரே! இவற்றை நடந்தபடி விரிவாகச் சொல்லக்கடவீர். என் பந்துக்களைப்பற்றிச் சொல்வதைக்கேட்பதில் எனக்குள்ளவிருப்பம் தணியவில்லை” என்று கேட்டார். அதைக்கேட்டு, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்:

“பசித்தும் களைத்தும்வந்த த்வையானமுனிவரைக் காந்தாரி ஆராதித்தாள். அவளுக்கு வியாஸர் வரம்கொடுத்தார். அவள் தன்பர்த்தாவைப்போன்ற நூறுபுத்தீரர்கள் தனக்கு வேண்டினென்றுகேட்டாள். பிறகு, காலக்கிரமத்தில் அவள் த்ருதராஷ்டிர ராஜனுக்குக் கர்ப்பத்தையடைந்தாள். வீரரே! காந்தாரி கர்ப்பம் தரித்தபோது

அம்பாலிகையின் புத்ரனாகிய பாண்டி தனக்கு ஸந்ததியைப்பற்றிப் பெருந்துயரமடைந்தான். காந்தாரி கர்ப்பம்தரித்தபின், மானயிருந்த முனியின் சாபத்தினால் சந்ததியின்உபாயம் அற்றுப்போய்ப் பெருந்துயரமுற்ற பாண்டி தன்னை வெறுத்துக்கொண்டிருந்தான். பூரியில் விசுவாமித்திரரைப்போலத் தவத்தினால் வித்தியையடைந்துதேகத்தை விடுவதற்கு நிச்சயஞ்செய்துகொண்டிருந்த அந்தப்பாண்டி, பின்வரும் சொல்லைச் சொல்லலானான்: "பெண்ணை! பிதூர்க்கள், தேவர்கள், மனிதர்கள், ரிஷிகள் ஆகிய நால்வர்களினையுத்திலும் கடன்பட்டவனாகவே மனிதன் பூரியிழிழிபிறக்கிறான். எவன் தர்மத்தையறிந்து அந்தஅந்தக் காலங்களில் இந்தக்கடன்களிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளாமலிருப்பதோ அவனுக்கு நல்லலோகங்களில்லையென்று லோகங்களை அறிந்தவர் நினைக்கின்றனர். தேவர்களை யஜ்ஞங்களினாலும், ரிஷிகளை வேதாத்தியயனம்செய்வதனாலும் தவம்செய்வதனாலும், பிதூர்க்களைப் புத்ரஸந்தானத்தை உண்டிடுண்ணுவதனாலும் சிராத்தம் செய்வதனாலும், மனிதர்களை அன்பினாலும் (மனிதன்) ஆராதிக்கவேண்டும். நான் என் தர்மத்தைச் செய்து ரிஷிகள், தேவர்கள், மனிதர்கள் இவர்களுடைய கடன்களிலிருந்து என்னைவிடுவித்துக்கொண்டேன். பிதூர்க்களின் கடனிலிருந்துமாதிரும் விடுவித்துக்கொள்ளவில்லை. அந்தக்கடன் மற்றவற்றைவிடப் பெரிது. எனதுதேகம் போகும்போது பிதூர்க்களுக்கே நாசம்வருமென்பது நிச்சயம். மற்றமூன்றுக்கும் கெடுதல்வரும்போது தான்மட்டிக்கெடுவன். ஆதலால், இந்தலோகத்தில் புத்திரஸந்தானம்கிடைப்பதற்காக உத்தமர்களான பிராமணர்கள் பிரவிர்த்திக்கின்றனர். என்னுடையபிதாவின்பாரியையினிடம் அந்த மஹாத்மாவாகிய வ்யாஸரால் நான் எப்படி உண்டாக்கப்பட்டோ அப்படியே இந்த என்பாரியையினிடம் ஸந்ததி உண்டாக்கப்படலாமா?" என்றுசொன்னான். அந்தப்பரதஸ்ரேஷ்டன் குந்தியையும் மாத்திரியையும் அழைத்து, புத்திரலாபத்தைப் பூர்த்திசெய்வதே எல்லாவற்றினும்மேலானகடமையென்பதை உரைக்கலானான்: "*ஆபத்த்காலங்களில் தாழ்ந்தகுலத்தோர் மேற்குலத்துப்புருஷனால் புத்ரோத்தத்தியை விரும்புகின்றனர். உயர்குலத்தோனால் உண்டாகும் சந்ததி தர்மபலனைக் கொடுக்குமென்று சான்றோர் கொள்கின்றனர்" என்று சொல்லி, மஹாப்பிராமணர்களின் ஸபையில் அந்தக்குந்திமாத்திரி இருவரையும் செம்மையாக மனம் ஒப்பச்செய்து தர்மந்தெரிந்த பாண்டி சிறந்த குணங்களையுடைய ஒருபிராமணனைப்பற்றிச் சிந்தித்தான்.

* புத்ரர்க்குடக்கக்கடாத காலங்களில்.

அவன் ரஹஸ்யத்தில் தனது தர்மபத்ரியும் புகழ்பெற்றவருமான குந்தியை நோக்கி, “ஆபத்தகாலத்தில் புத்ரனை உண்டிபண்ணிக்கொள்ளும் விஷயத்தில் உபாயத்தை நீ ஆலோசிக்கவேண்டும். குந்தியே! லோகத்தில் ஸந்தானம் என்பது தர்மத்திற்கு ஆதாரமென்று தர்மத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகின்ற அறிஞர்கள் நெடுங்காலமாக அறிந்துருங்கின்றனர். ஸந்தானம் இல்லாதவனுக்கு பாகமும் தானமும் தான் செய்தவமும் ஒழுங்காக அனுஷ்டித்தனிய தங்களும் ஒன்றும் பாவத்தைப்போக்குகின்றவையாக இவ்வுலகத்தில் சொல்லப்படுவதில்லை. அழகிய புன்சிரிப்புள்ளவளே! நான் இவ்வகையை அறிந்துதான் புத்ரவல்லாமல் நல்லலோகங்கூடையடையமாட்டேனென்றுகினைத்து இவ்வாறு ஆலோசிக்கிறேன். பிள்ளையிலல்லாமல் நான்மரணத்தையும் விரும்பவில்லை. உயிர்வாழ்க்கையையும் விரும்பவில்லை. யாரூடில்லாதவனத்தில் என்னுடைய கொடுஞ்செய்கையினால் மாத்திரம் எல்லாநன்மையையும் கெடிக் கத்தக்க மாறாக இருந்த ரிஷியின் சாபம் வந்தது உனக்குத்தெரியுமே. தர்மசாஸ்திரத்தில் * ஆறுபுத்ரர்கள் தாயபாகத்திற்குரிய சுற்றத்தவரென்றும் மற்ற † ஆறுபுத்ரர்கள் தாயபாகத்திற்குரிய வல்லாத சுற்றத்தவர் என்றும் சொல்லப்பட்டனர். குந்தியே! அவர்களைப்பற்றி நான் சொல்லுகிறேன்; கேள். தன் தர்மபதரியிடம் தனக்குப்பிறந்த ஓளரஸன், அவளிடத்திலேயே தன் அனுமதியினால் உயர்குலத்தீரானுக்குப்பிறந்த க்ஷேத்ராஜன், தாய்தந்தைகளுள் விடப்பட்ட அபவித்தன், ஒருபெண்ணினிடம் இரண்டாவது விவாகம் செய்துகொண்ட புருஷனுக்குப்பிறந்த பெளனர்ப்பவன், விவாகம் செய்துகொள்ளாமல் கன்னியையாயிருக்கும்போதுபிறந்த கானீனன், இன்னானுக்கென்று தெரியாமல் பரபுருஷனுக்குப்பிறந்த கூடோத்பன்னன், தத்தபுத்திரன், தாய்தகப்பனார்களுக்குக் விரயம் கொடுத்து வாங்கப்பட்ட கரிதபுத்ரன், புத்திரரன்போல் அபிமானிக்கப்பட்ட கரித்திரிமபுத்திரன், தானே உனக்குப்புத்ரனாக இருக்கிறேனென்றுவந்த எவ்வயம் தத்தென்பவன், காப்பிண்யாகவே விவாகம் செய்யப்பட்டவனுக்குப் பிற

* 1 ஓளரஸன், 2. க்ஷேத்ராஜன், 3. தத்தன், 4. கரித்திரிமன், 5. கூடோத்பன்னன், 6. அபவித்தன்.

† 1. கானீனன், 2. கூடோத்பன், 3. கரிதன், 4. பெளனர்ப்பவன், 5. ஸவயம் தத்தன், 6. பாரசவன்.

‡ ‘அபவித்தன் என்பவன் ஒருவனுக்குப் பணங்கொடுத்து அவனைக் கொண்டு தன்மனை வியஸிடம் உண்டாக்கிக் கொள்ளப்பட்டவன்’ என்பதும், ‘கானீனன் என்பவன் விவாகஹத்துக்குமுன், இவ்வுலகுக்குப்பிறக்கும் புத்திரன் எனக்குவேண்டுமென்று உடன்பாடு செய்துகொண்ட அவன பிதாவிலுல் தத்தெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டவன்’ என்பதும் பழையவுரை.

ந்த ஸகோடன் என்னும் புத்ரன், *ரூதுபுத்ரன், சூத்ராஜாதி ஸ்திரீ யினிடம் தனக்குப்பிறந்தவனாகிய பாரசவன் இவர்கள் பன்னிரண்டு புத்ரர்கள். இவர்களில் முன்சொன்ன புத்ரர்கள் இல்லாமையைப்பார்த்துப் பின்சொன்னபுத்ரர்களை அடையவிரும்பவேண்டும். ஆபத்தகாலத்தில் மேல்ஜாதியான புருஷனிடமிருந்தும் மைத்துனனிடமிருந்தும் ஸ்திரீகள் புத்ரனைவிரும்பலாம். குந்தியே! மனிதர்கள் தம்வீரயத்துக்குப் பிறந்தவனைவிட ஜாதியில் சிறந்தவனுக்குப்பிறந்த புத்திரனை அடைவது தர்மபலனைக்கொடுக்குமென்று ஸ்வாயம்புவமனுசொல்லியிருக்கிறார். ஆதலால், நாளுக ஸந்ததியுண்டிபண்ணுவதற்கில்லாம விருக்கிற நான் இப்போது உனக்கு அனுமதிக்கொடுக்கிறேன். புகழ்பெற்றவளே! நமது ஸமானகுலமான ஜ்ஞாநியினிடத்திலிருந்தாவது உத்தமகுலமான பிராமணனிடத்திலிருந்தாவது நீ ஸந்ததியையடையக்கடவாய், குந்தியே! சாரதண்டாயனி என்பவனைப்பற்றி நான் சொல்லும் கதையைக்கேள். “கற்புள்ளவளும் புகழுள்ளவளுமான சுருதஸேனையென்னும் பெயருள்ள உன்சகோதரியை உயர்ந்தவனாகிய சாரதண்டாயனியென்னும்கேகயதேசத்தரசன் விவாஹம்செய்து கொண்டான். குந்தியே! வீரபத்தினியாகிய அவள் தன்குருவினால் (பர்த்தாவினால்) புத்திரோத்பத்திரசெய்துகொள்ளும்படி கட்டளையிடப்பட்டு ருதுஸ்நானஞ்செய்து நியமத்துடனிருந்து ராத்திரியில் நாலுசந்து கூடுமிடத்திலிருந்த ஒருதவவியித்திபெற்றபிராமணனைவரித்துப் புழம்பவனம் என்னும் கிருமையில் அக்கிரியில்ஹோமஞ்செய்து அந்தக்கிரியைமுடிந்தபின் அந்தப்பிராமணருடன்கூடவே சேர்ந்திருந்தாள். அதனால், அவள் தர்ஜயன்முதலான மூன்றுமஹாரதர்களைப்பெற்றாள். அழகானவளே! அப்படியே நீயும் தவத்திற்கிறந்த பிராமணனைக் கொண்டு புத்ரனை உண்டாக்கிக்கொள்வதற்கு என்கட்டளையின்மேல் சீக்கிரம் ப்ரயத்தனஞ்செய்” என்றான்.

நாற்றிருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (நோடர்ச்சீ.)

(பாண்டுவைக்கு, தந்தி, வ்யஷ்டாஸ்வன்கதையைச் சொல்லியது.)

“ஐனமேஜயமஹாராஜரே! இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட குந்தி கௌரவஸ்ரேஷ்டனும் வீரனும் பூமிக்கும் தனக்கும் பதியுமாகிய

* இவன்புத்ரனாக நீனைக்கப்படவில்லை.

† ஆண்பிள்ளை பிறப்பதற்குச்செய்வது.

பாண்டிவைப்பார்த்துப் பேசத்தொடங்கினான். தர்மந்தெரிந்தவரே ! தாமரைக் கண்ணராகிய உம்மிடத்திலேயே பற்றுள்ள தர்மபத்நியாகிய என்னைப்பார்த்து எந்தக்காரணத்தாலும் நீர் இவ்வாறு சொல்லத்தகாது. சிறந்த கைநளையுடையவரே ! பாரதரே ! வீரரே ! நீரே என்னிடத்தில் தர்மப்படி பராக்ரமமுள்ள புத்ரர்களை உண்டிபண்ணப் போகிறீர். மனுஷ்யஸ்ரேஷ்டரே ! உம்மோடுசேர்ந்து ஸ்வர்க்கம் போவேன். கௌரவபுத்ரரே ! ஸந்தநிக்காகவும் நீரே என்னைச் சேரக் கடவீர். உம்மைத்தவிர வேறொருபுருஷனை மனத்தினாலும் நான் அடையேன். உமக்கு மேலானமனிதர் வேறுயார் பூமியில் இருக்கிறார்? தர்மத்தில் சித்தமுடையவரே ! விசாலமான கண்களையுடையவரே ! நான் கேட்டிருந்த ஒரு பூர்வகதையை உமக்கு இப்போது சொல்லப் போகிறேன். அதை நீர் இப்போது கேட்பீராக.

“முன்னாளில் மிகுந்த தர்மிஷ்டனும் பூருவினவம்சத்தைவிருத்தி செய்பவனுமாகிய வ்யுஷிதாஸ்வனென்று கியாதி பெற்ற ஓரசன் இருந்தான். தர்மசித்தமுள்ளவனும் சிறந்த புஜபலமுள்ளவனுமாகிய அவ்வரசன் யாகம்செய்துகொண்டிருக்கையில் இந்திராதிதேவர்களும் தேவரிஷிகளும் அவனிடம் வந்துசேர்ந்தனர். ஸோமபானத்தினால் இந்திரனும் தக்ஷிணிகளினால் பிராமணர்களும் திருப்தியடைந்தனர். அப்போது, மஹாத்மாவாவிய வ்யுஷிதாஸ்வன் என்னும் ராஜரிஷியின் அந்த யாகத்தில் தேவர்களும் பிரம்மரிஷிகளும் நாங்களை வேலை செய்தனர். ராஜாவே ! அதனால், வ்யுஷிதாஸ்வன் மனிதர் மிஞ்சினவனாக, வஸந்தகாலத்து ஸூரியனைப்போல் எல்லா ஜனங்களுக்கும் பிரகாசித்தான். அந்தச் சிறந்த பராக்ரமமுள்ள வ்யுஷிதாஸ்வன் என்னும் ராஜஸ்ரேஷ்டன் அஸ்வமேதமென்னும் மஹாயாகம் நடக்கும்போது கிழக்கிலும் வடக்கிலும் மேற்கிலும் தெற்கிலுமுள்ள அரசர்களை ஜயித்துப் பிடித்துத் தூரத்தினான். அரசர்க்கும் அரசனை வ்யுஷிதாஸ்வன் பத்துயானைகளின் பலமுடையவனாக இருந்தான். கௌரவர்களிற் சிறந்தவரே ! கீர்த்திபெற்றபெரியவனை அந்த வ்யுஷிதாஸ்வராஜாவிஷயத்தில் பூர்வசரித்திரம் தெரிந்த ஜனங்களின்பின்வரும் காதையைப்பாடுகின்றனர்: அதன்பொருள், “வ்யுஷிதாஸ்வன் சமுத்திரத்தை எல்லையாகவுடைய இந்தப்பூமியை ஜயித்து எல்லாவருணங்களையும் பிதா தன் வயிற்றிற்சிறந்த புத்திரர்களைக் காப்பாற்றுவதுபோல் காப்பாற்றினான்” என்பது தான். அவன் பெரியயாகங்களைச் செய்து பிராம்மணர்களுக்குத் தனம் கொடுத்தான். அளவற்ற ரத்னங்களைச் சம்பாதித்துப் பெரியயாகங்களைச் செய்தான். அனேகம்

* இங்கு, ‘அக்ரிஷ்டோம் அதயக்ரிஷ்டோம் முதலிய ஏழுயாகங்களைச் செய்தான்’ என்பது பழையவுரை.

நரம் ஸோமஸம் பிழிந்தான்; ஸோமலதை உண்டாகும்இடங்
களை விருத்திசெய்கான். ராஜாவே! அவனுக்கு மிக்கபிரியமான
வனம் அழகில் புயிசில் நிகரில்லாதவனும் கசுஷீவானுடைய புத்திரியு
மாகிய பந்திரையென்பவள் அவனுக்கு மனைவியாக இருந்தாள்.
அவர்களிருவரும் ஒருவர்மேலேஒருவர் விருப்பமுற்றிருந்தனரென்று
எனக்குக்கேள்வி. அவள்மேலே விருப்பங்கொண்ட அவ்வரசன் கூடிய
ரோகத்தை அடைந்தான். அதனால், வெகு சீக்கிரத்தில் ஸூரியன்
அஸ்தமனமானதுபோல் முடிவையடைந்தான். அவ்வரசன் இறந்து
போனபின் அவன்மனைவி நிகந்தாயரமுற்றாள். புருஷச்ரேஷ்டரே!
பந்திரையென்பவள் புந்தரில்லாமல் மிகுந்த துக்கத்தினால் வருந்தின
வளாகப் புலம்பினாள் என்று நமக்குக் கேள்வி. ராஜாவே! அவள்
புலம்பலைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். “தர்மம் தெரிந்தவர்களிற் சிறந்
தவரே! புருஷனில்லாத பெண் எவளாகட்டும் புருஷனைப்பிரிந்தபின்
ஜீவித்திருப்பாளாயின் துக்கமுற்ற அவள் ஜீவித்திருப்பவள் ஆகாள்.
கூத்திரியர்களிற் சிறந்தவரே! கணவனில்லாத பெண்ணுக்கு இறப்பே
சிறப்பு. உம்வழிசிற்பெல்ல விரும்புகிறேன். சுயபுடன் என்னை
அழைத்துக்கொண்டிடுபாம். உம்மைவிட்டு ஒருமிஷமும் நான்
ஜீவிக்கமாட்டேன். ராஜாவே! என்மேல் அனுக்ரஹம் செய்யும்.
என்னை இங்கிருந்து விரைவாக அழைத்துக்கொண்டிடுபாம். ராஜ
ஸ்ரேஷ்டரே! திரும்பிவராமலிருக்கும்படி செல்லுகின்ற உம்மை நான்
சமபூமிகளிலும் சுந்திரமரிகளிலும் பிந்தொடர்ந்துவருவேன்.
ராஜாவே! ஆன்சங்கமே! எப்போதும் உம்விருப்பத்தையும் உமது
நன்மையையும்நாடி உமக்கடங்கி கிழலைப்போல் எப்போதும் விட்டுப்
பிரியாமலிருக்கப்போகிறேன். அரசரே! தாமரைக்கண்ணரே! இது
முதல் நீர் இல்லாமையால் நெஞ்சைவற்றச்செய்கின்ற தாய்க்கூடாத
மனநோய்கள் என்னை சூடிக்கொள்ளும். அதிர்ஷ்டபில்லாத நான்,
கூடியிருந்த ஆண்பெண்களைப் பூர்வஜன்மத்தில் பிரித்திருக்கவேண்
டும். அந்நிலைநான், தீர்க்க உம்பிரிவு எனக்குகொந்தது. அரசரே!
பதியைவிட்டுப் பிரிந்தபின் வந்துள்ள சற்று நேரமாவது ஜீவித்தி
ருக்கிறானே அவள் நாசத்திலிருப்பவள்போல் துக்கத்துடன் ஜீவிக்
கிறாள். நான் முன்ஜன்மத்தில் சேர்ந்திருந்த ஸ்திரீபுருஷர்களைப் பிரித்
திருக்கவேண்டும். ராஜரே! பூர்வஜன்மங்களில் செய்ததீவினைகளி
னால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட அந்தத்துயரம் இப்போது உம்பிரிவினால்
எனக்குவந்துசேர்ந்தது. ராஜாவே! துயரம்மேவிட்ட நான் இதுமுதல்
உம்மைப்பார்ப்பதையே பயனாகக்கருதித் தர்ப்பசயனத்தில் படுத்திரு

க்கப்போகிறேன். மனிதரிற் சிறந்தவரே ! மனிதர்க்கரசரே ! துயரமுற்று அழுதுபுலம்பிக்கொண்டிருக்கும் ஏழைக்குக் காட்சிகொடுத்துக் கட்டளையிடும்” என்றான். இவ்வாறு அவள் அந்தப்பிரேதத்தைத் தழுவிக்கொண்டு இடைவிடாமல் பலவகையாகப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில் ஓர் அசரீரிவாக்கு, “ஓ! பத்ரையே ! நீ எழுந்துசெல். உனக்கு இப்போது ஒருவரம் கொடுப்பேன். அழகிய நகைமுகமுள்ளவளே ! நானே உன்னிடத்தில் புத்ரர்களை உண்டாக்கப்போகிறேன். சிறந்தபெண்ணே! ருதுஸ்நானமாடினபின் உன்படுக்கையில் சதுர்த்தசி தினமும் அஷ்டமிதினமும் என்னுடன் சயனம்செய்வாய்” என்று சொல்லிற்று. அசரீரிவாக்கினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தப் பதிவ்ரதையான பத்ரா தேவி புத்ரனைவிரும்பி அந்தக்காலங்களில் அசரீரிவாக்குச் சொன்னதைச் சொன்னபடியே செய்தாள். பாரதயேறே! பரதகுலத்தில் சிலாக்யரே ! அந்த இறந்துபோன பர்த்தாவினால் அந்த ராஜஸ்திரீ ஸால்வதேசத்தரசர் மூவரையும் மத்ரா தேசத்தரசர் நால்வரையும் புத்ரர்களாகப்பெற்றான். பரதஸ்ரேஷ்டரே ! அவ்வாறே, தவம்போகும் இவற்றின்வன்மையுள்ள நீரும் உமது ஸங்கல்பத்தினாலேயே எனக்குப் புத்திரர்களை உண்டிபண்ணுவதற்கு ஸாமர்த்தியமுள்ளவர்” என்று குந்திசொன்னான்.

நாற்றிருபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(உத்தராலகர்கதை.)

தர்மந்தெரிந்த பாண்டிமஹாராஜன், குந்தியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபின், அந்தக் குந்திதேவியைநோக்கி மறுபடியும் தர்மமுள்ளதும் உயர்ந்ததுமான அடியில்வரும் சொல்லீச்சொன்னான் : “குந்தியே ! அழகுள்ளவளே ! நீ சொன்னபடிதான் இந்தக் காரியத்தை முன்னே விஷிதாஸ்வன் செய்தானும். அவனோ தேவதையைப்போன்றவனாக இருந்தான் ஆனாலும், தர்மந்தெரிந்த மஹாத்மாக்களாகிய ரிஷிகளாற்கண்டறியப்பட்ட இந்தப் பழமையாயுள்ள தர்மரஹஸ்யத்தை நான் சொல்லப்போகிறேன். நீ அறிந்து கொள். சிறந்தமுகமும் அழகியபுன்சிரிப்புமுள்ளவளே ! முற்காலத்தில் பெண்கள் கட்டில்லாதவர்களாகவும் விரும்பினபடி நடந்துகொண்டிருப்ப

வர்களாகவும் ஸ்வதந்திரர்களாகவும் இருந்தனர். அழகானவளே ! பெண்ணரசியே ! அதுவே முற்காலத்திய தர்மமாயிருந்ததனால் அவர்கள் யௌவனத்தினால் தங்கள்புருஷர்களைமீறி விபசரித்தும் அவர்களுக்குப் பாவமுண்டாகவில்லை. அந்தப்பழையநர்மத்தைத்தான் திரியக்ஜாதியிற்பிறந்த பிராணிகள் காமக்ருயோதங்கள் இல்லாமலே இன்னும் அனுஸரித்துவருகின்றன. இது பரத்யக்ஷமாகப் பார்சு கப்பட்டதர்மம். மஹரிஷிகளாலும் அஃது அக்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வாயுமாமப்போன்றதொடைகளை யுடையவளே ! உத்தய குரு தேசங்களில் இன்னமும் அந்ததர்மம் கொண்டாடப்படுகிறது. அது ஸ்திரீகளுக்கு நன்மையைச்செய்கிற சாச்வதமானதர்மம். அக்கினிக்கு விற்றுகளும் சமுத்திரத்துக்கு, நதிகளும் யமனுக்கு ஸர்வப்ராணிகளும் பெண்களுக்குப் புருஷர்களும் யோதுவதில்லை. அகனலே தான், ஸ்திரீகளுக்கு ஒவ்வொரு புருஷன்மேலும் ஆரையிருக்கிறது. அழகிய புன்னகையுள்ளவளே ! சோழக்காதலரிடம் சேராமலிருப்பதென்பது பெண்களுக்கு ஒருபோதுமில்லை. சிலபெண்களுக்குப் புத்தரையிருந்தாலும் பெளத்யரையிருந்தாலும் ஸகோத்யரையிருந்தாலும் ரஹஸ்யத்தில் புருஷனைக்கண்டபின் * (மனவேறுபாடு) உண்டாகின்றது. அழகியவளே ! இது பெண்களுக்கு இயற்கையிலுண்டானது ; காரணத்தினால் வந்ததன்று. அழகானசிரிப்புள்ளவளே ! இந்த லோகத்தில் இந்த வியவஸ்தை சிலநாளாகத்தான் நிலைநிறுத்தப்பட்டது. அதையார் வந்தக்காரணத்திற்காகச்செய்தார்களென்பதை விரிவாகச் சொல்லுகிறேன் ; கேள் : உத்தாலகரென்று பெயர்பெற்ற ஒரு மஹரிஷி இருந்தாரென்று நமக்குக்கேள்வி. அவருக்கு ஸ்வேதகேதுவென்று கியாத்பெற்ற புத்தராகிய ஒரு ரிஷியிருந்தார். தாமரையிதழ்போன்ற சண்டையுடையவளே ! அந்த ஸ்வேதகேதுவின்னால் கோபத்தினால் தர்மத்தைப்பற்றி இந்த நியமம் செய்யப்பட்டது. அஃது எதற்காகவென்பதை இப்போது சொல்லுகிறேன் ; கேள் :

தவத்திற்சிறந்தவராகிய ஸ்வேதகேதுவின் சீதா முதுவேனிற் காலத்தில் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலிருந்துகொண்டும் மழைக்காலத்தில் திறந்த வெளியிலிருந்துகொண்டும் பணிக்காலத்தில் ஜலத்தில் நின்று கொண்டிம் பாரியையுடன்கூடி உச்சிரமான தவத்தைச்செய்துகொண்டிருந்தார். தவஞ்செய்யவரும் நியமத்தினால் த்யானத்திலிருப்பவருமாகிய உத்தாலகருக்கு அவர்புத்தரான ஸ்வேதகேதுபணிவிடைசெய்து கொண்டிருந்தார். மடிப்புக்களும் நரையும் நிரம்பின ஒரு பிராமணர்

* மூலத்தில் வேறுமாதிரியாக இருக்கிறது.

அவரிடம் வந்தார். (பாறதயே!) அவரைக்கண்டமாத்திரத்தில் அம் முனிவர் அன்புகூர்ந்து நல்வடிவேட்பதினாலும் பாத்யம்கொடுப்பதினாலும் இன்சொற்களினாலும் சாஸ்திரப்படி பூஜைசெய்தார். காட்டிலுள்ள கீரைகளாலும் கனிசுகள் கிழங்குகளாலும் காட்டிலுண்டாகிற மற்றவைகளாலும் பூஜித்தார். பரிசினாலும் தாகத்தினாலும் உண்டான களைப்பினால் சோர்வுற்ற பிராமணர் அம்மஹரிஷியினால் பூஜிக்கப்பட்டும் களைப்புத்தீர்ந்தபின் ரிஷியிடம்சென்று, “உத்தாலக மஹரிஷியே! நீர் எனக்கு உண்மையைச் சொல்லும்; பொய்சொல்லாதேயும். பால்யான இந்நரிஷிபுமாரன் பார்ப்பதற்கு மிகப்பிரியமாயிருக்கிறான். இவனை உமதுபுத்திரனென்று நினைக்கிறேன். பாக்யியசாலியாயிருக்கிறீர். அதைச்சொல்லும்” என்றுவினன்னார். சிறந்த பிழ்ஞையைள்ளவரே! எனது மனைவி குழிகருடையபெண்; எனக்கன்புள்ளவள்; எனக்கு ஒத்திருக்கும்பாரியை; எந்ருக்காலமும் என்னைவிட்டுப்பிரியாதவள்; பதினாறுநூற்றாண்டுகளில் அருந்ததியைப்போன்றவள்; தவத்தினால் ஸ்தனங்கள் சுருங்கிப்போனவள். சிறந்த தவமுள்ள ஸ்வேதகேது எனக்கு இவளிடத்தில்பிறந்தபுத்திரன். பிராமணயே! இவன் வேதவேதாந்தங்கள் தெரிந்தவன்; என்சொல்தவருதவன்; உலகந்தெரிந்தவன்; எல்லாலோகங்களிலும் பெயர்பெற்றவன்; பொய்யாமொழியன்; தயையுள்ளவன்” என்று உத்தாலகர்சொன்னார். பிராமணர், “எனக்குப்புத்திரனில்லை; பாரியைவேண்டும். நான் வயதில்முதிர்ந்தவன்; கண்பார்வை குறைந்தவன். பித்தர்க்களின் கடனிவிருந்து விடுபடாமலிருக்கிறேன். முன்னமேயே விவாஹஞ்செய்துகொள்ளாமற்போனேன். வந்ததிக்கு அரணியைப்போன்றவரும் சிறந்தகுலமும் ஒழுக்கமும் உள்ளவருமாகிய உமது பாரியை கோத்திரத்தில் எனக்கு ஒத்தவளாயிருக்கிறாள். இவளை அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன். நீர் என்னை மன்னிக்கவேண்டும்” என்று சொல்லி, மான்குட்டியின் கண்களைப்போல் அலையுங்கண்களையுடையவரும் மயவுரியையும்கிருஷ்ணஜினத்தையும் ஆலையாவுடையவரும் தன்வேலையைச் செய்யவே சக்தியில்லாதவளும் அவரிடத்தில் விருப்பவில்லாதவளும் சிறந்தவருமாகிய ஸ்வேதகேதுவின் தாயாரை உடம்புதளர்ந்து தடியையே ஆதரவாகப் பிடித்தவரும் கண்ணொளியும் புத்தியும் குறைந்தவருமாகிய அந்தப்பிராமணர் ச்வேதகேதுவின் சிதான்கண்முன்னாலேயே கையிற்பிடித்துக்கொண்டு, “நாமிருவரும் செல்வோம்” என்றும் சொன்னார். அப்போது அந்த ரிஷிபுத்திரர் தாயாரை அவ்வாறு பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோவதைக்கண்டு கோபங்கொண்டார்

தவத்தினால் ஜ்வலிக்கும் சக்தியோடுகூடிய ச்வேதகேது அதைப் பொறுக்கவில்லை. ச்வேதகேது தம் தாயாரைக் கையிற்பிடித்துக் கொண்டு, “ துஷ்டப்பிராமணரே! பதிவிரதையான எந்தாயாரைநீர் விட்டுவிடும். என்பிதா இயற்கையில் பொறுமையுள்ளவரும் பிரம்ம ஜ்ஞானிகளிற் சிறந்தவருமானபிரம்மரிஷி, சாபம் செய்யவும் அனுகூ ளம் செய்யவும் சக்தியுள்ளவர். சிறந்த தவமுள்ளவராபிருப்பதனால் பேசாமலிருக்கிறார். இவள் அவருடைய பத்தினி; இந்திரியங்களை ஜயித்தவள்; மேலும் என்னுடைய தாயார். பிராமணரே! கற்புள்ள வளும் தவத்தாற்பெரியவளும் நல்லொழுக்கங்களே அணிகலங்களாக வுடையவளும் உமக்கே தாயைப்போன்றவருமாகிய இவளைத் தவறு செய்யாமல் விட்டுவிடும்” என்று சொன்னார். இவ்வாறுசொல்லி, “ விடும்” என்று அடிக்கடிவேண்டுகிற ச்வேதகேதுவை நோக்கி, [ராஜாவே!] அந்தப்பிராமணர் கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டு பின்வரும் தைரியமில்லாதசொல்லீஸ்ச் சொல்லத்தொடங்கினார்: “ ச்வேதகேது வே! வயது முதிர்ந்தவனும் கண்ணொளி குறைந்தவனுமானநான் புத் திரஸந்தானத்தில் விருப்பமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். கர்யபகோத் திரத்தவனே! நீ புத்ரனாகப் பிறந்ததனால் உன்பிதா பிதிர்க்களின் கடனிலிருந்து விடப்பட்டவரானார். நான் கடனிலிருந்து விடப்படா தவகை இருக்கிறேன்; வயது முதிர்ந்தவன்; விஷயங்களில் விருப்ப மில்லாதவன். எனக்கு யௌவனம்வந்தபெண்ணை எவன் கன்னிகா தானம் செய்வன்? சிறந்த தவமுள்ளவனே! நீ இவளை ஸந்ததிக்கு அரணியாகிய பத்தியாக எனக்குண்டு. ஒருஸந்தானத்தினால் திருப்தி அடைந்து உன் தாயாரை உன்னிடம் ஒப்பிடுத்துவிடுகிறேன்” என் றார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ச்வேதகேது வெட்கத்துடன் கோப த்தையடைந்தார். அவர் கோபித்ததைக்கண்டு அவருடையபிதா ச்வேதகேதுவை நோக்கி, “ குழந்தாய்! நீ கோபிக்காதே. இது புராத னமான தர்மந்தான். பூமியில் எந்தவருணங்களிலும் ஸ்திரீகளுக்குக் கட்டுஇல்லை. புத்ரனே! மனிதர்கள், பசுக்கள் இருப்பதுபோலவே தம் தம் வருணங்களிலிருக்கின்றனர். அவ்வாறிருந்தும் குடும்பங்களில் அவர்கள் தவறிடக்கவில்லை. ருதுகாலம் வந்தபோது அவர்கள் புரு ஷனைவிடாமலிருந்தனர்” என்றார். பிறகு, ரிஷிபுத்திரராகிய ச்வேத கேது அந்தத்தர்மத்தை ஸஹிக்கவில்லை. மிகுந்த பாக்கியமுள்ள வளே! அப்போது அந்த ச்வேதகேது மனிதர்களுக்குமட்டும் ஆண் பெண்களுக்கு அடியில்வரும் நியமத்தைச் செய்தார். மற்ற ஜந்துக் ளில் செய்யவில்லை. அது, “இது முதல் பதியைவிட்டு விபசரிக்கும்

பெண்ணுக்குக் கர்ப்பத்தைக்கொன்றதற்கு ஸமானமும் துன்பத்தைத் தருவதுமாகிய பெரியபாபம் உண்டாகும்” என்பது. அது முதல் தான் இந்தவரம்பு நின்றதென்று நாம் கேட்டது. புகழ்பெற்றவளே! இன்னமும் உத்தர குருதேசங்களில் காமக்குரோதங்களை விட்டு அனுஸரிக்கின்றனர். புராணத்தில் கண்ட தர்மம் இஃது. மஹரிஷிகளால் பூஜிக்கப்படுகிறது. அவ்வாறே பால்யமுதல் நியமத்தவரூத கற்புள்ள மனைவியை விட்டு விபசரிக்கும் புருஷனுக்கும் பூரியில் இதுதேபாபம் உண்டாகும். புத்திரஸந்தானத்திற்காகக் கணவனுலையே கட்டளை யிடப்பட்ட மனைவி அதை அவ்வாறு செய்யாளாயின் அவள் மிகப் பெரியபாபத்தையடைவாள். பயமுள்ளவளே! இவ்வகையான தர்மத்திற்குரிய நியமமானது உத்தாலக புத்திரரான ச்வேதகேதுவி னால் முன்னே பலமாக ஏற்படுத்தப்பட்டது. வாழைமாம் போன்ற தொடைகளை யுடையவளே! ஸௌதாஸன் என்னும் ராஜானினால் புத்திர ரோத்பத்திக்காக நியமிக்கப்பட்ட மதயந்தியென்பவள் வலிஷ்டமஹ ரிஷியைச் சேர்ந்தாளென்று நமக்குக்கேள்வி. அந்த உத்தமஸ்திரீ அந்த வலிஷ்டரால் அச்மகன் என்று பெயருள்ள புத்திரனை அடைந் தாள். அவளும் பர்த்தாவினின் விருப்பத்தைச் செய்வதற்காமத்தான் இவ்வாறு செய்தாள். தாமரைக்கண்ணியே! அச்சப்படுகிறவளே! கௌரவர்களுள்வம்சம் விருத்தியாவதற்காகக் கிருஷ்ணத்தைப்பாயன ரால் நாங்கள் ஜனித்ததும் உனக்குத் தெரிந்ததுதான். குற்றமற்ற வளே! ஆதலால், இந்த நியாயங்களெல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து தர்ம முள்ள இந்த என்சொல்லீ நீ செய்வதற்கு உரியவளாயிருக்கிறாய். ராஜபுத்திரியே! பத்னுவரதையே! ஒவ்வொரு ரூபகாலங்களில்மட்டும் ஸ்திரீ கணவனின்மீநீநடக்கக்கூடாதென்பதே தர்மமென்றும் மற்றக் காலங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெண் தன் இஷ்டப்படி நடப்பதற்குரியவ ளென்றும் தர்மந்தெரிந்தவர்கள் அறிவின்றனர். ஸாதுஜனங்கள் இவ் வாறாகவே பழையகாலத்துத் தர்மநிருப்பதாக நிச்சயித்திருக்கின் றனர். ராஜபுத்திரியே! தர்மமோ அதர்மமோ எதைப் பாரியைக்குப் பர்த்தா சொலவனோ அதை அவள் செய்யவேண்டிமென்று வேதந் தெரிந்தவர்கள் நிச்சயிக்கின்றனர். சிலாக்யமான அமுஞ்ளவளே! புத்திரனை விரும்புகிறவனும் தானாக வந்தநீயை உண்டாக்குவதற்கு வகையற்றவனுமாகிய நான் புத்திரனைப்பார்க்கவேண்டிமென்ற ஆசை யுடன்சொல்வதை நீ செய்வது முக்கியம். அழகியவளே! அழகியரிதம் பங்களை யுடையவளே! சிவந்த நகங்களை யுடைய விரல்களுள்ள தும்பா மரையிதழ்போன்றதுமாகிய இந்த அஞ்சலி உன்னைவேண்டிக்கொள்

வதற்காகச் சிரமேல் எடுக்கப்பட்டது. அழகிய கூந்தலின் நுனிகளை யுடையவளே! என் கட்டளையினால் தவத்திற்கிறந்தபிராமணனைக்கொ ண்டி குணங்கள் சிரம்பின புத்திரர்களை உண்டாக்கிக்கொள்வதற்கு உரியவளாகிராய். பருத்தநிகம்பங்களை யுடையவளே! நான் உன்னால் புத்திரவாங்களை யுடைய லோகத்திற்குச் சொல்லக்கடவேன்” என்று பாண்டி சொன்னான். கணவனுடைய வீருப்பத்திலும் நன்மையிலும் எண்ணமுள்ள உத்தமஸ்ரீரீயான குந்தி, இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பிறகு, பகைவரின் பட்டணங்களை ஜயிப்பவளுகிய பாண்டிவுக்கு மறு மொழி சொல்லலானான் :

“பாதவாஸகத்திற் சிறந்தவரே! சுகுத்திரியரேறே! பாரியையான வள் வேண்டிக் கொள்வதற்குரியவளுகிய கணவன், பாரியையையேண்டி க்கொள்வதென்பது பெண்களுக்குப் பெரிய பாவம். சிறந்தகைகளை யுடையவரே! ஸந்தோஷகரமாக நான் சொல்லும் என்னுடைய சொல் லைக்கேளும். நான் சிறுபெண்ணரிருக்கையில் என்பிதாவின் கிரு ஹத்தில் வரும் அந்நிகளைப் பூஜிப்பதற்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்தேன். அங்கே கொடியவரும் கடுந்தவமுள்ளவரும் தர்மத்தில் யாருக்குந் தெரியாத நிச்சயமுள்ளவருமாகிய தர்வாஸஸ் என்று பெயர்பெற்ற பிராமணருக்குப் பணிவிடை செய்தேன். உக்கிரமானமனமுள்ள அவ ரை நான் எல்லாமுயற்சிகளையும் செய்து திருப்பதியடைவித்தேன். சிற ந்தமஹிமைபொருந்திய அவர் வசிகூண சக்தியோடு ஒரு சிறந்த மந் திரத்தை எனக்கு வரமாகக்கொடுத்து என்னைப்பார்த்து, “ராஜபுத் திரியே! நீ இந்த மந்திரத்தினால் எந்தத் தேவதையை ஆவாஹனம் செய்வாயோ அந்தத் தேவதை வருப்பாநிருந்தாலும் இல்லாவிட்டா லும் உனக்கு வசப்படுவான். அந்தத் தேவதையின் அனுகூலத்தி னால் உனக்குப் புத்திரனுண்டாவான்” என்று சொன்னார். பாரதரே ! என்பிதாவின் கிருஹத்தில் அந்தப் பிராமணரால் நான் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறேன். பிராமணர் சொல் தவறாது. அதற்கு இது காலம் நேர்ந்திருக்கிறது. பாஜாவே! உம் அனுமதியின்மேலே நான் தேவதையை வருவிப்பேன். மஹாபாஜாவே! பெரும்புகழ்பெற்ற அந்தரிஷி எந்தவந்தையை எனக்குக் கொடுத்தாரோ அந்த வித்தை யினால் அழைக்கப்பட்ட தேவதை தேவதைக்கொப்பான புத்திரனைக் கொடுப்பான். வீரரே! அந்தப் புத்திரன், எந்ததியில்லாமையினால் உமக்குண்டான வயஸைத்தை விலக்குவான்.

நூற்றிருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மதேவதைநிண்டம் துந்திக்கு யுதிஷ்டிபார் பிறந்ததும், அதனால் துக்கித்தகாந்தாரி வாயிற்றிலிடித்துக்கொண்டுமாமஸ்ரிண்டத்தைப்பெற்றதும், வியாஸரால் அபிரிண்டம் நூற்றொரு கூறக்கப்பட்டுத் தனித்தனி தண்டங்கரில் வைத்து ரகசிக்கப்பட்டதும், துந்திநிண்டத்தில் வாயு தேவதைநின் அம்சந்தினால் பீமன் பிறந்ததும், ஒரு மாதத்தில் நிருநாராஷ்டிராறுக்குத் துர்யோதனன் முதலிய நூறுபிள்ளைகளும் துச்சலையென்றும் பெண்ணும் பிறந்ததும்.)

'எனக்குப் புத்திரன் வேண்டும்' என்றபுத்திரனைப்பற்றிய உமது விருப்பம் இவ்வாறானிதைவேறலாம். அப்படியில்லாவிட்டால் குணங்கள் கிரம்பினவனும் எல்லாப்பிராணிகளின் நன்மையிலும் நோக்கமுள்ளவனுமாகிய ஒருபிராமணனாகவந்து அனுமதிக்கொடும். உமக்குச் சுகமுண்டாகக்கடவது. புத்திரனை விதிக்களுக்குத் தேவதை, தர்மந்தெரிந்தவரே! சிறந்தகைகளை யுடையவீரரே! தேவதையை யோ பிராமணனையோ யாரைப்பற்றி நீர் கியாசிப்பீரோ அவரிடம் நீர்சொன்னபடி அந்தக் காரியத்தைச் செய்வேன். ஆனால், தேவதையினிடம் புத்திரனைன்னும் பிரயோஜனம் உடனே வரும், பிராமணனிடத்தில் காலாந்தரத்தில்தவரும், பரதச்சேஷ்டரே! இப்போது எங்குத்தேவதையை வருஷிக்கலாம்? இந்த இஷ்டகாரியத்தில் உமது ஆஜ்ஞையை எதிர் பார்ப்பவனென்று நீர் என்னை அறியும்" என்று குந்தி சொன்னாள். பாண்டி, "நான் விருதார்த்தனுனேன். தெய்வாஹங்கூறம் பெற்றவனானேன். நமது குலத்திற்கு நீ நாய். உணர்குவரய்கொடுத்த அந்த மஹரிஷிக்கு நமஸ்காரம். தர்மந்தெரிந்தவனே! தர்மமன்றிப் பிரஜைகளைப்பரிபாலனம்செய்வதுமுடியாது. பெண்ணே! ஆதலால், உனக்குப் புதரலாபுத்திற்காகவும் என்ஸந்தநிவிருத்திக்காகவும் எல்லாத்தேவர்களிலும் சிறந்த தர்மதேவதையை ஆவாஹனம் செய்" என்றான். ஜனமேஜயமஹாராஜரே! பரதவம்சத்தானாகிய புகழ்பெற்ற பாண்டி வினால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்றபோது குந்தி தர்மதேவதையை ஆவாஹனம்செய்ய எண்ணங்கொண்டாள். பாண்டி, "பெண்ணா சியே! நீ இப்போதே முறைப்படி ஆரம்பம்செய், குருவம்சத்தாருக்குத் தர்மிஷ்டனானபுத்திரன் உண்டாவனென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

தர்மதேவதையினால் கொடுக்கப்படும் அந்தப்புத்ரனுடைய மனம் அதர்மத்தை விரும்பாது, தர்மத்தெரிந்தவனே! தர்மத்தையே ஆதியும் அந்தமும் நலிவுமாகவுடைய ஸந்ததிதான் விரும்பப்படுவது. அஃது உலகங்களில் புகழையும் கௌரவத்தையும் விருத்தி செய்வது. அழகிய புன்னகையுள்ளவனே! ஆதலால், நீ நியமத்தோடும் அலங்காரமான ரூபத்தோடும் நல்ல ஆசாரத்தோடுங்கூடக் தர்மத்தை முன்னிட்டுத் தர்மதேவதையை நேராகவே பக்தியுடன் ஆராதனஞ்செய்” என்று சொன்னான். தனது பர்த்தாவாகிய அந்தப்பாண்டினினால் அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த உத்தமஸ்ரீரீயாகிய குந்தி, “ஆகுக” என்று சொல்லிப் பர்த்தாவை நமஸ்கரித்து, விடைகொடுக்கப்பெற்றுப் பிறகு பிராக்ஷிணம் செய்கான். ஜனமேஜயரே! காந்தாரியின் கர்ப்பம் ஒருவருஷம் கரித்துருந்தபின் குந்தி தன் கர்ப்பத்திற்காகத் தவறாமல் பயன்கொடுக்கும் தர்மதேவதையை அழைத்தாள். அந்தக் குந்திதேவி சிரத்தையுடன் தர்மதேவதைக்குப் பூஜைக்குரிய திரவியங்களை அர்ப்பணம் செய்தாள். தர்வாஸஸினால் முன்னே கொடுக்கப்பட்டிருந்த மந்திரத்தையும் முறைப்படி ஜபம் செய்தாள். தர்மத்தையே முக்கியமாக அறிந்து தர்மதேவதையை வசியம் செய்யத் தொடங்கினாள். பிறகு, எல்லா பிராணிகளாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட தர்மதேவதை குந்தியினால் நியமத்துடன் மந்திரபலத்தால் அழைக்கப்பட்டவுடனே அவளிடம் வந்தான். பகவானான தர்மதேவதை சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற விமானத்திலேறிக்கொண்டு பாண்டிவுக்கு ஸந்ததிநொடிப்பதற்காக, குந்தி ஜபஞ் செய்துகொண்டிருந்த இடத்தில் தோன்றினான். பிறகு, அவளை நோக்கிச் சிரித்து, “குந்தி! உனக்கு நான் என்ன கொடுக்கவேண்டும்? சொல்” என்றான். தன்னைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு கேட்கும்போதும் அந்தக்குந்தி, “எனக்குப் புத்தினைக் கொடு” என்பதை மட்டும் சொன்னான். மிகுந்த கற்புள்ள குந்தி சுகச் சூங்கமென்னும் உயர்ந்தமலையில் அனேக மிருகங்களுள்ள அந்தவனத்தில் பாண்டிவின்பிரயோஜனத்திற்காகத் தர்மதேவதையை அழைத்தாள். புகழ்பெற்றவளுடன் அழகிய நிகம்பங் களையுடையவளும் பத்ரவாதையுமான குந்தி ருதுகாலம் வந்தபோது ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தமாகி வெள்ளைவஸ்திரம் தரித்துத் தர்மதேவதையுடன் கூடச் சயனத்தையடைந்தாள். அவள், யோகசக்தியினால் சரீரமெடுத்துக்கொண்ட தர்மதேவதையுடன் சேர்ந்து, சிறந்த கைகளையுடையவனும் மனிதர்கள எல்லாரிலும் உயர்ந்தவனுமாகிய புத்திரனைப்பெற்றான். குந்தி, ஸூரியன் துவாராகியிலிருக்கும்போது

நல்ல வகைகளாகவோடு கூடிய பூர்ணவிதியாகிய பஞ்சாமியில் இந்திரனைத் தேவதையாகவுடைய கேட்டைகஷத்திரம் சந்திரனோடு சேர்ந்திருக்கையில் அபிஜித் என்று சொல்லப்பட்ட எட்டாவது முகூர்த்தத்தில் நிறைந்தபுகழ்முள்ள சிறந்தபுகழ்நிரைப் பெற்றான். அந்தப்புத்திரன் பிறந்தவுடனே, ஓர் அசுரீரிவாக்கு, “இவன் தர்மர்ஷ்டர்களுக்குள் சிறந்த புருஷன்ரேஷ்டனாக இருப்பான்; பராங்கமமுள்ளவனும் ஸத்யவாக்ருள்ளவனுமாகிய ராஜாவாசப் பூரியில் இருக்கப்போகிறான். பாண்டினின் முகற்புகல்வனாகிய இவன் * யுதிஷ்டிரன் என்று க்யாதி பெற்று மூன்றுலோகங்களிலும் பெயர்போன சிறந்த ராஜாவாகவும் புகழும் பிரதாயமும் ஒழுகமும் பொருந்நினைவனாகவும் இருக்கப்போகிறான்” என்று சொல்லியது. காந்தாரிக்கு இரண்டாவது வருஷம் வந்தபோது வயிறு பெரிசாயிற்று. அப்போது ஒன்றும் பிறக்கவில்லை. அதனால், அவளுக்குத் துயரம் உண்டாயிற்று. ஸுபலன் புத்ரியான காந்தாரி, குந்திக்குப் பாலஸலிரயனுக் கொட்பான தேஜஸுள்ள புத்திரன் பிறந்ததைக்கேட்டும் கன்வயிறு உறுதியாயிருப்பதைக்கண்டும் அதிகுத் அயரமுற்றவளாகி, நிருகராஷ்டிரனுக்குத் தெரியாமல், தானே மிக ஒங்கி வாயிற்றை மூடித்துக்கொண்டாள். அதுவிரிந்து இருப்புக் குண்டிபோல் கெட்டியான ஒருமாம்ஸபிண்டம் வெளிப்பட்டது. வயிற்றில் இரண்டிவருஷங்களாக வளர்ந்த அந்தப் பிண்டத்தை அவள் அறிந்துகிட்டு ஆரம்பித்தாள். பிறகு, வியாஸர் அதனையறிந்துகொண்டு உடனே வந்துசேர்ந்தார். அந்த ரிஷிர்ஷேஷ்டர் அந்த மாம்ஸபிண்டத்தைக் கண்டார். பிறகு அவர் அந்தக் காந்தாரியைநோக்கி, “நீ செய்யக்கருதின இந்தக்காரியம் என்ன?” என்றுகேட்டார். அவரும் தான் நினைத்ததையெல்லாம் அந்த மஹரிஷிக்குச் சொல்லத் தொடங்கினான் : “குந்திக்கு ஸலிரயனுக்கு ஒப்பான ஒளியுள்ள மூத்துகுமாரன் பிறந்ததைக்கேட்டிடு நிகுந்ததுயரத்தினால் நான் இந்தவாயிற்றை மூடித்துக்கொண்டேன். முன்னே எனக்கு நீர் தூறுபுத்திரன்னைப்பெற வாய்கொடுத்தீர்ல்லவா? தூறுபுத்திரர் கருக்குப் பிரதியாக இந்த மாம்ஸபிண்டத்தை எனக்குப் பிறந்தது” என்றான். வியாஸர், “ஸுபலன் பெண்ணே! நான் சொன்னது ஸரிதான். அஃது ஒருபொதும் மாண்பு. நான் கிணையாட்டிலும் பொய்சொன்னதில்லை. மற்றுப்போது கேட்பாணன். தூறுகுடங்களைச் சீக்கியத்தில் நெய்யினால் நிரப்பல்வண்டும்; மிகவும் பத்திர முள்ள இடங்களில் அவற்றை காஷணன்செய்யவேண்டும். இந்தப்பிண்டம்

* புத்தத்தில் ஓடாமல் நடவாள்.

டத்தைக் குளிர்ந்தஜலத்தினால் நனைக்கவும் வேண்டும்” என்று சொன்னார். நனைக்கப்பட்ட அந்தமாம்ஸிபிண்டம் அப்போது நூறு பிரிவாக ஆயிற்று. ஜனமேஜயராஜாவே! அந்த கிரிஷ்ணத்தில் கட்டைவிரற்கண்ணு அளவுள்ள அகனதன் அங்கங்கள் பூர்ணமான நூற் றொருபிண்டங்கள் இருந்தன அரசரே! பிறகு, வியாஸமஹரிஷி, நூறுகுடங்களை அங்கே வருவித்து முநிருங்காலம் வருகிறவரை யில், மாம்ஸிபிண்டத்திலிருந்து அந்தச் சிசுக்களைபெல்லாம் அந்த தர் குடங்களில் வரிசையாகவைத்தார். அநிக பத்திரமான இடங் களில் அவற்றை ரகதீர்த்தம் டி செய்தித்தார். அவ்வாறாகவே சிசுக் களைப் பாதுகாத்து வரும்படியாகவும், வ்யாஸர் கட்டளையிட்டார். வியாஸபகவான் காந்தாரியைப்பார்த்து, “புண்ணியவநியே! மறுபடியும் இவ்வளவு காலமானபிறகு குடங்கள் வெடிக்கும்போது புத்திரர்கள் பிறந்ததாக அறி” என்றும், “(அப்போது) இந்தக் குடங்கள் திறக்கத்தக்கவை” என்றும் சொன்னார். சிறந்த நானமுள்ள வ்யாஸ பகவான் அவ்வாறு ஏற்பாடுசெய்து காந்தாரிக்கும் இந்தச் சொல்லைச் சொல்லிவிட்டு மூமயமலைக்குத் தவாந்தசெய்யச் சென்றார். ஒவ்வொரு தினம் பிந்தினவர்களாக அந்தக் குமாரர்கள் குடங்களிலிருந்து பிறந்தார்கள். அந்த முறையாலேதான் அவர்கள் ஜ்யேஷ்டகனிஷ்டர்களானது. பிறப்பினாலும் உருவத்தினாலும் குந்தியின்புக்ரன் பெரியவனாக இருந்தான். தர்மிஷ்டனை புத்திரனைப்பார்த்து, பாண்டி குந்தியினிடம், “ஷுத்தியன் பலத்தினால் பெரியவனென்று சொல்லுமின்ற னர்; நீ பலத்திற்திறந்த புக்ரனை வேண்டு” என்று சொன்னான். ஜனமேஜயரே! பிறகு, பாண்டி குந்தியினிடம் சென்று, “நீ வாயுவை ஆவாஹனஞ்செய். அவன் மிகுந்தபலமுள்ள தேவதை. யாகங்களிற் சிறந்தது அஸ்வமேதம்; தேகஜஸகாரிற் சிறந்தவன் ஸரீரயன்; மனிதர்களிற் சிறக்கவன் பிராமணன்; தேவர்களிற் சிறக்கவன் வாயு. பெண்ணரசியே! தேவர்களிற் சிறந்தவனும் எல்லாப்பிராணிகளாலும் துறிக்கப்பட்டவனுமாயிருக்கிற வாயுவை நமக்குப் புத்திரனுக்காக நியமத்துடன் ஆவாஹனஞ்செய். அழகிய கிதம்பங்களை யுடையவளே! அந்த வாயு நமக்கு அந்தக் குமாரனை தந்தருவினே. அவன் மனிதர்களுக் குள் மிகுந்தவன்மையும் பராக்கிரமமுமுள்ளவனுயிருப்பன். அரசர்கள் பலத்தினாலேதான் பெரியோர்களாகிறார்கள்” என்று அநிகமாக வற்புறுத்திச் சொன்னான். அவன் அவ்வாறு சொன்னபிறகு, இந்தக் குந்தி அந்தத் தூர்வாஸஸ் சொன்னவிதப்படி மறுபடியும் ருது காலத்தில் இரண்டாவது பூஜையோடு வாயுபகவானை அழைத்தான்.

முன்னிருந்த நியமங்களோடேயிருந்து மந்திரிக்கோவையை ஜபித்தாள். பிறகு, வாயுபகவான் வந்து, “நான் என்னசெய்யவேண்டும்?” என்றுகேட்டான். பிறகு, குந்தி நாணமுற்று மிகுந்த பலமுள்ள புத்ரனைவேண்டினாள். வாயுபகவான், ‘அவ்வாறே ஆகட்டும்’ என்று சொல்லி அவளைத் தழுவிக்கொண்டு தேவலோகம் சென்றான்.

அவளிடம் நிக்ரகூரணம்(பிறர்)அச்சப்பா ததக்க பராக்ரமமுடையவனுமாகிய *பீமன்(பிறந்தான். பராக்ரமீ! நிக்ரகூரண பலமுள்ள அவன் பிறந்ததைப்பற்றியும் அசரீரிவாக்கு, “ஐவன் பலசாலிகளெல்லாரிலும் சிறந்தவருகப் பிறந்துருகியருள்” என்று சொல்லியது. அந்தக் குமாரன் பிறந்தவுடன் எல்லாதேசத்தரசர்களும் மூத்திரம்வட்டிக் கொண்டனர். எல்லாரும் குயரத்தையும் அடைந்தனர். வாகனங்கள் சிதறின. கண்ணீர்துளிர்கள் விழுந்தன. மிகுத்யாக விருத்தியான காற்று எப்படியோ அப்படியே பயப்படத்தக்க பராக்ரமமுள்ளவனும் புஷ்டியான அங்கமுள்ளவனுமாகிய பீமனும் பூமியை அசையச் செய்வதில் மைந்தருயிருந்தான். † ல்ருகோதரன் பிறந்தமாத்நிரத்தில் மற்றொர் அங்க ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. அதாவது, அவன் தாயாரிடுப்பிலிருந்து விழுந்து தன் அங்கம்பட்டதூலில் கருங்கலலைப் பொடியாகச் செய்தான். யதபுத்திரியாகிய குந்தியோ பத்தாவதுநாள் புத்திரனுடன் கூட மிக்க அழகான தடாகததுலப்பாய் ஸ்நானஞ்செய்து பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டு, தேவதாபூஜை செய்வதற்காக ஆச்சமததலிருந்து புறப்பட்டாள். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அப்போது அவள் மலையிலேமாகப் போகையில் ஒரு பெரும்புலி அவளைக்கொல்ல எண்ணிக்கொண்டு மலையின் குகையிலிருந்து புறப்பட்டது. தேவதைக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ள பாண்டி உயர்ந்தவில்லைவளைத்து மூன்றுபாணங்களினால் ஒடிவரும் அந்தப் புலியைப் பிளந்தான். பேரிரைச்சலினால் அம்மலைக்குகையை நிரப்புகின்ற அந்தப் புலியைக்கண்டு பயத்தினால் குந்து மலைமேலேற ஆரம்பித்தாள். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அப்போது அவள் பயந்ததனால் அவள்இடுப்பிலிருந்து குழந்தைவிழுந்தது. அவள் பருவதத்துன்மேலிருக்கையில் குழந்தைகீழேவிழுந்தது. அந்தர்சிசு இந்நிரலாவிடப்பட்ட வஜ்ராயுதம் போலக் கல்லைத்துளாக்கிற்று. பிறகு, பாண்டி புத்ரனிடமுள்ள நேசத்தினால் மலையின் சரிவுக்கு ஓடினான். விழுந்த அந்தக் குழந்தையின் அங்கம்பட்டு அந்தப்பாறை நூறுசுக்காகப் பொடிக்கப்பட்டிருந்தது. பொடியாகச் செய்யப்பட்ட சிலையைக்கண்டு பாண்டி மிக்க வியப்படை

* எல்லாரும் பயப்படத்தக்கவர்.

† பீமன்.

ந்தான், புலிக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ளபாண்டு, பீமன்பிறந்தபோது மலைமேலிருந்து பெருங்கத்தல்கத்தின ஒருபுலியைக்கண்டான். கௌரவபுத்ரனாகியபாண்டு தன்மனைவியைக் காப்பதற்காகவும் மைந்தனைக் காப்பதற்காகவும் எப்போதும் கையில் அம்பும் வில்லுமாக இருந்தான். வலிமததில் குருவும், துலாதீரில் ஸூரியனும், மகநகஷத் திரத்தில் சந்திரனும் சேர்ந்தபோது சுபமான தூரயோதசுதிதியில் பிதிர்க்களின் முகூர்த்தத்தில் அந்நகருந்நி உறுதியான பராக்கிரம முள்ள பீமனைப் பெற்றான். பாய்ச்சேஷ்டரே! ராஜாவே! *எந்தத் தினத்தில் பீமன் பிறந்தானோ அத்தினத்தில் தூரியோதனனும் பிறந்தான். ராஜாவே! அந்தத் திருதராஷ்டிரபுத்திரன் பிறந்தஉடனேயே கழுதை கத்துவன்போல் அமுதான்; இரையவும் இரைந்தான். கழுதைகளும் கழுஞ்சுளும் காக்கைகளும் மாம்ஸம் தின்னும் குரூரமான நிருகடகூழிகளும் அமங்கலமான சப்தத்தோடு கூடிய நரிகளும் அவனுக்கு எதிராகச் சூதுனை. அப்போது, பெருங்காற்று அடித்தது. திசைகளில் தீப்பற்றிக்கொண்டது. ராஜாவே! பிறகு, திருதராஷ்டிர ராஜா பயமுற்று அநேகம் பிராம்மணர்களையும் பீஷ்மரையும் விதுரரையும் மற்றும் வேண்டியவர்களையும் குருவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர் அனைவரையும் வரவழைத்து அடியில்வரும்சொல்லீச சொன்னான்: "யுதிஷ்டிரன் நமதுகுலத்தைவிருத்திசெய்யும் மூத்தராஜகுமாரன். அவன் குணங்களினால் ராஜ்யத்துக்கு யோக்கியனாயிருக்கிறான். அவன் விஷயத்தில் நாம் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. இவன் அவனுக்குப் பிறகு ராஜாவாவனா? இதுவிஷயத்தில் எது நிச்சயமாக நேரிடுமோ அதை ஸரியாக எனக்குச் சொல்லுங்கள். இவன் பிறந்தபோது உண்டான சகுனங்கள் இங்கே பெரிய அமங்களத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. உடனே, பயம் எனக்கு ஈட்ட்புகுந்தது. விதுரனே! அதனால் சொல்லுகிறேன்" என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயரே! இந்தத் திருதராஷ்டிரன் சொல் முடிந்தபோது, எல்லாத் திசைகளிலும் ஹிம்மலிக் கிற கொடியபிராணிகளும் அமங்களமான த்வணியுள்ள நரிகளும் கத்தின. ராஜாவே! அந்த நிமித்தங்களெல்லாம் பயங்கரமாக இருப்பதைக் கண்டு அந்தப் பிராமணர்களும் சிறந்த புத்தியுள்ள விதுரரும் சொல்லலாயினர் :

"த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜாவே! புருஷச்சேஷ்டரே! உமக்குஜ்யேஷ்டபுத்ரன் பிறந்தபோது இந்தப் பயங்கரமான நிமித்தங்கள் உண்டா

* எந்தப்பகலில் பயப்படத்தக்க பராக்ரமமுள்ள பீமன் பிறந்தானோ அதன் முந்தியராத்திரியில் தூரியோதனன் பிறந்தான்.

யிருப்பதனால் இந்த உமதுபுத்திரன் நிச்சயமாகக் குலத்துக்கு ஊயத் தைச் செய்பவனாக இருப்பான். புத்திரனை விடுவதனாலேதான் அதற்குப் பரிகாரம். புத்திரனைக் காப்பாற்றுவதில் பெருந்தீங்குவரும். இந்தத் துரியோதனராஜன் தேன்போலச் சிவந்த கண்களோடிருக்கிறான். இவன் குலத்துக்கு மாத்திரமேயல்ல; ஊத்திரியர்களுக்கே நாசத்தைச்செய்வான். ராஜாவே! உமக்கு ஒன்றுகுறைய நூறுபுத்திரர்களிருந்தாலும் இருக்கட்டும். டாரதரே! குலத்துக்குச் செளக்கியத்தை விரும்பினீரானால் இவனொருவனை விட்டுவிடும். ஒருவனால் குலத்துக்கும் உலகத்துக்கும் சேஷமத்தைச் செய்யும். ஒருகுலத்திற்குக் காசு ஒருவனை விடவேண்டும்; ஒருகிராமத்திற்காக ஒருகுலத்தை விடவேண்டும்; ஒருதேசத்திற்காக ஒருகிராமத்தை விடவேண்டும்; தனக்காகப் பூமியையே விடவேண்டும்” என்றனர். விதுரராலும் அந்தப்பிராமணைத்தமர்களை வர்களுமும் அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ராஜா புத்ரஸ்நேஹங்கொண்டு அவ்வாறு செய்யவில்லை. ராஜாவே! நூறுதினங்களில் நூறுபுத்திரர்கள் திருதராஷ்டிரனுக்குப் பிறந்தனர். நூற்றுக்குமேல் ஒருபெண்ணும் பிறந்தாள். வயிறு பருத்துக் காந்தாரி கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் கண்ணிகையான ஒருவையைப் பெண் திருதராஷ்டிரனுக்குப் பணிவிடைசெய்து கொண்டிருந்தாள். திருதராஷ்டிர மஹாராஜன் தற்செயலாக அவளுடன்சேர்ந்தான். ராஜாவே! அந்தவருஷத்தில் திருதராஷ்டிரனுக்குப் பெரும்புகழுள்ளவனும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் *கரணனுமாகிய யுயுத்ஸுவென்பவன் அந்த வைசயப்பெண்ணினிடம் பிறந்தான். இவ்வாறு சிறந்த புத்தியுள்ள திருதராஷ்டிரனுக்கு மஹாராஜர்களும் வீரர்களும்மாகிய நூறுபுத்திரர்களும், நூற்றுக்குமேல் ஒருபெண்ணும், மிகுந்த ஒளியுள்ளவனும் சிறந்தபராக்கிரமமுள்ளவனும் வைசயப்பெண்ணின்மகனுமான யுயுத்ஸுவும் பிறந்தனர்” என்று வைசம்பாயனர்சொன்னார்.

ஊற்றுமுப்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபாவம். (தொடர்ச்சி.)

(துச்சலைபிள்வாலாறு.)

ஜினமேஜயர், “வியாஸமஹரிஷியின் அனுக்கிரஹத்தினால்திருதராஷ்டிரனுக்கு நூறுபுத்திரர்கள் உண்டானது ஆதிதொடங்கி உம்

* கரணனென்பது, வைசியலுக்குச் சூத்திரப்பெண்ணினிடம் பிறந்தவனுக்குப் பெயரென்று நிகண்டு கூறுகின்றது. உயர்ந்தஜாதிய்புருஷனுக்குத் தாழ்ந்தஜாதிய்பெண்ணிடம் பிறந்தவனென்றே ஒப்புமை பற்றி இவனையும் ‘கரணன்’ என்று கூறியிருக்க வேண்டும்.

மாற்சொல்லப்பட்டது. கன்னிகையோசொல்லப்படவில்லை, வைசியப் பெண்ணினுடைய புத்ரன் யுய்த்ஸு என்றும் நூற்றேராமவள்பெண் ணெருத்தி உண்டென்றும் சொன்னீர். சூற்றமற்றவரே! அவ்வற்ற மகிமையுள்ள அந்த வியாஸமஹரிஷியினால் கந்தாரிக்கு நூறுபுத் ரர்நள்தாம் சொல்லப்பட்டனர். பகவானே! அந்த வ்யாஸமஹரிஷி யினால் மாம்ஸபிண்டம் நூறுபாகங்களாகச்செய்யப்பட்டிருந்தால் இப் போது கன்னிகையைப்பற்றி நீர் எனக்குச்சொல்வது எவ்வாறு? காந்தாரி பிறகு எவ்வகையிலும் பிரஸவிக்காமலிருந்தால் துச்சீலை யென்னும் கன்னிகை பிறந்ததெப்படி? பிராம்மரிஷியே! இதுவிஷயத் தில் நடந்தது நடந்தபடி எனக்குச் சொல்லும். எனக்கு இதில் விருப் பம் மிகுதியாக இருக்கிறது” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல் லலானார்.

“ பாண்டவவம்சபுத்ரரே! நீர் இந்தப்பிராய்னம் ஸரியாகக்கேட் டீர். நான் உமக்குச்சொல்லுகிறேன். சிறந்த தவமுள்ள வியாஸ பகவான் தாமே அந்த மாம்ஸபிண்டத்தைக் குளிர்ந்த ஜலத்தினால் நனைத்து, பாகம்பாகமாகப் பிரித்தார். ராஜாவே! எந்த எந்தப் பாகம் எவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டதோ அந்த அந்தப் பாகத்தை அவ்வாறாகவே தாதுயைக்கொண்டு ரெய்நிரப்பினகுடங்களில் ஒவ்வொன்றாகப்போயி லித்தார். இந்தச்சமயத்தில் கற்புள்ளவரும் உறுதியான நியமமுள்ள வரும் புகழ்பெற்றவரும் உத்தமஸ்திரீயுமான காந்தாரிதேவி பெண் ணினிடத்துண்டான ஆசைமிகுதியை நினைத்து ரிஷியினிடத்துள்ள கௌரவத்துனால் அந்த ரிஷியைநோக்கி ஒன்றும்பேசாமல் மனத்தில் மட்டும், 'எனக்கு இந்த நூறுபுத்திரர்கள் உண்டாகப்போகிறார்கள். சந்தேகமில்லை, ரிஷிசொல்வது மாறாது. எனக்கு ஒருபெண் பிறப் பாளானால் அதுதான் மிகுந்தஸந்தோஷம். 'எல்லாருக்கும் இளையவ ளாகிய நூற்றேராவது பெண்குழந்தை பிறக்கவேண்டும். அதனால், இந்த என்கணவர் தெளஷித்திரனால் வரத்தக்க லோகங்களுக்கு உரி யவராவர். ஸ்திரீகளுக்கு மருமகனால் உண்டாகும் ஸந்தோஷம் அநி கமாயிருக்கும். நூற்றுக்கு மேற்பட்டு எனக்கும் ஒருபெண்பிறப்பா ளாயின் புத்ரர்களாலும் தெளஷித்ரர்களாலும் குழப்பட்டுக் கிரு தார்த்தையாவேன். நான் தவம்செய்ததும் தானம்செய்ததும் ஹோ மம் செய்ததும் பெரியோர்களை ஆராதித்ததும் நிஜமாயிருக்குமாயின், அதனால் எனக்குப் பெண்உண்டாகவேண்டும்' என்று நினைத்தாள். அதேகாலத்தில் பகவானும் ரிஷிச்சேஷ்டருமாயிருக்கிற கிருஷ்ண த்வையாயனர் அந்தப்பிண்டத்தைத் தாமேவகுத்தார், குடங்கள்எண்

ணப்படும்போது அந்தமஹாத்மாவினால் நூறுகுடங்கள் நிரப்பப் பட்டபின் அவருடைய இடக்கரத்தில் மற்ரொருதுண்டு மிகுந்திருந்தது. நூறுபாகங்கள் நிறைந்துபோனதைக் கணக்கிட்டபிறகு, வ்யாஸர் காந்தாரியைப்பார்த்து, 'இந்த நூறுபுத்திரர்கள் நிறைந்தனர். நான்சொன்னவாக்குப் பொய்யாகனிலலை. தெய்வச்செயலாக நூற்றுக்குமேல் ஒருபாகம் மிஞ்சியிருக்கிறது. இது நீ விரும்பினபடி பாக்கியசாலியான பெண்ணைப் பிறக்கப்போகிறது' என்றுசொன்னார். சிறந்ததவமுள்ள வியாஸமஹரிஷி மற்ரொரு நெய்க்குடத்தை வருஷத்து, அந்தப்பெண்பாகத்தையும் போட்டார். (சில) காலங்கழித்து எல்லாருக்கும் இனையபெண் பிறந்தாள். பரதவம்சத்து ராஜாவே! இதுதான் துச்சலைபின் ஜனனம்; உமக்குச் சொன்னேன். அரசர்க்கரசரே! குற்றமற்றவரே! உமக்கு இன்னும் நான் என்னசொல்வ வேண்டும்? சொல்லும்" என்றார்.

நூற்றுமுப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ பர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்யோதனுத்யர்க்கின் பெயரும் துச்சலைபின் விராஹமும்.)

ஜனமேஜயர், " அந்த த்ருதராஷ்டிர புத்திரர்களின் ஜ்யேஷ்டகனிஷ்ட முறையையும் தனித்தனியே பெயர்களையும் எனக்குத் தொடர்ச்சியாகச் சொல்லும்" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

• (துர்யோதனுத்யர்க்கின் பெயர்வரிசை.)

ராஜாவே! * துரியோதனன், யுயுத்ஸு, துச்சாலனன், துஸ்ஸலன், துச்சரலன், தூர்முகன், விஷம்சகி, விகர்ணன், ஜஸஸந்தன்,

* இது கிருஷ்ணசாரியர் பதிப்பு கூடி - வது அத்தியாயம், கூட-வது சுலோகமுதல் கரு-வது சுலோகம்வரையிலுள்ளபடி மாற்றியும், இரட்டித்து வந்த பெயர்களைவிட்டும், இந்த அத்தியாயத்திலுள்ள அதிகப் பெயர்களில் சில வற்றைக்கூட்டியும் நூறாகக் கணக்கிடப்பட்டது. கூடி - வது அத்தியாயத்துப்பாடமும் தரணிணதேசபாடமும் அநேமாக ஒத்திருந்தலால், அதன்படி பெயர்களின் வரிசை எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. கூடி-வது அத்தியாயப்பாடத்திலுள்ள கூடி பெயர்களில் இரண்டுபெயர்கள் இரட்டித்துவந்திருந்தலால், அவைகளைநீக்கி, கிருஷ்ணசாரியர்பதிப்புப்படி இந்த அத்தியாயத்திலுள்ள கூடி பெயர்களில் நான்குபெயர்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

ஸுலோசனன், விந்தன், அநுவிந்தன், தூர்த்தர்ஷன், ஸுபாஹு, துஷ்பரதர்ஷணன், தூர்மர்ஷணன், ப்ரமாத்ரி, துஷ்கர்ணன், கர்ணன், சித்ரன், உபசித்ரன், சித்ராஷ்ணன், சாருசித்ராங்கதன், தூர்மதன், துஷ்ப்ரஹர்ஷன், லிளித்ஸு, விகடன், ஸமன், ஊர்ணநாபன், பத்மநாபன், நந்தன், உபநந்தன், ஸேனாபதி, ஸுஷேணன், குண்டோதரன், மஹோதரன், சித்ராபாஹு, சித்ரவர்மா, ஸுவர்மா, தூர்லிரோசனன், அயோபாஹு, மஹாபாஹு, சித்ரசாபன், ஸுகுண்டலன், பீமவேகன், பீமபலன், பலாகி, பீமவிக்ரமன், உக்ராயுதன், பீமசரன், கனகாயு, த்ருடாயுதன், த்ருடவர்மா, த்ருடக்ஷத்ரன், ஸோமகீர்த்தி, அனாதரன், ஜராஸந்தன், த்ருடஸந்தன், ஸத்யஸந்தன், ஸஹஸ்ரவாக், உக்ரர்ஷவஸ், உக்ரிரஸேனன், கேஷமழூர்த்தி, அபராஜிதன், பண்டிதகன், விசாலாஷ்ணன், தூராதனன், த்ருடஹஸ்தன், ஸுஹஸ்தன், வாதவேகன், ஸுவர்ச்சன், ஆகித்யகேது, பஹவாசி, நாகதத்தன், அனுயாயி, தண்டி, நிஷங்கி, கவசி, தண்டதாரன், தனூர்ஹன், உக்ரிரன், பீமரதன், வீரன், வீரபாஹு, அலோலுபன், அபயன், ரௌத்ரகர்மா, த்ருடரதன், அனாத்ருஷ்யன், குண்டபேதி, விராவி, தீர்க்கலோசனன், தீர்க்கபாஹு, தீர்க்கரோமன், வ்யூடோரு, கனகாங்கதன், குண்டஜன், சித்ரகன், ப்ரமதன், துஷ்பராஜயன். துச்சலை, நூற்றோராமவள்.

ராஜாவே ! இவர்கள் நூறுபுத்தர்கள். நூற்றோராமவள் பெண். இவர்களின்பெயரைச்சொன்னவரிசைப்படி பிறப்பின் கிரமத்தையும் அறிந்துகொள்ளும். எல்லாரும் அதிரதர்களான சூரர்கள் ; எல்லாரும் யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்கள் ; எல்லாரும் வேதந்தொரிந்தவர்கள் ; எல்லாரும் எல்லா அஸ்திரங்களிலும் பண்டிதர்கள். ராஜாவே ! அவர்களுக்கு விவாகம்செய்யத்தக்க காலத்தில் திருதராஷ்டிரமஹாராஜா பரிக்ஷைசெய்து எல்லாருக்கும் தகுதியானபெண்களைச்சாஸ்திரப்படி கலியாணஞ்செய்வித்தான். ராஜாவே ! இவ்வாறு புத்தர்கள் நூறு பேர்கள். யுய்த்ஸுவம் துச்சலை என்னும் பெண்ணும் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள். இதை நடந்தபடி உமக்குச் சொன்னேன்.

பரதச்சேஷ்யே ! த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜா, துச்சலையையும், விவாஹத்துக்குரிய காலத்தில், சாஸ்திரப்படி ஜயத்ரதனுக்கும் கன்னிகாதானஞ்செய்தான்.

மேலேகாடீடியபடி,
தூர்யோதனன் முதலிய நாற்றுவரின் பெயரகராதி.

அபயன்,	த்ருடகூத்தர்ன்.	பீமலிங்கமன்.
அபராஜிதன்.	த்ருடாயுதன்.	எ0 பீமவேகன்.
அயோபாஹு.	தண்டதாரன்.	மஹாபாஹு.
அலோலுபன்.	தண்டி.	மஹோதரன்.
அனுத்ருஷ்யன்.	தணுக்கரஹன்.	யுயுத்ஸு.
அனுயாயி.	ச0 தீர்க்கபாஹு.	ரௌத்ரகர்மா.
அனுவிந்தன்.	தீர்க்கரோமன்.	வ்யூடோரு.
அனுதரன்.	தீர்க்கலோசனன்.	வாதவேகன்.
ஆதித்யகேது.	துச்சலன்.	விகடன்.
க0 உகர்சர்வஸ்.	துச்சாஸனன்.	விகர்ணன்.
உகர்ன்.	தூர்த்தர்ஷன்.	விசாலாக்ஷன்.
உகர்ஸேனன்.	தூர்மதன்.	அ0 வந்தன்.
உகர்ராயுதன்.	தூர்மர்ஷணன்.	விராவி.
உபசிதர்ன்.	தூர்முகன்.	விவித்ஸு.
உபநந்தன்.	தூர்யோதனன்.	விவிம்சதி.
ஊர்ணநாபன்.	௫0 தூர்விரோசனன்.	வீரபாஹு.
கர்ணன்.	தூராதன்.	வீரன்.
கவசி.	துஷ்கர்ணன்.	ஜராஸந்தன்.
கனகாங்கதன்.	துஷ்ப்ரதர்ஷணன்.	ஜலஸந்தன்.
உ0 கனகாயு.	துஷ்ப்ரஹர்ஷன்.	ஸத்யஸந்தன்.
குண்டபேதி.	துஷ்ப்ராஜயன்.	ஸமன்.
குண்டஜன்.	துஸஸஹன்.	க0 ஸஹஸ்ரவாக்.
குண்டோதரன்.	நந்தன்.	ஸுகுண்டலன்.
சாருசித்ராங்கதன்.	* நாகத்ததன்.	ஸுபாஹு.
சித்ரகன்.	நிஷங்கி.	ஸுலோசனன்.
சித்ரசாபன்.	க0 ப்ரமதன்.	ஸுவர்ச்சஸ.
சித்ரபாஹு.	ப்ரமாதி.	ஸுவர்மா.
சித்ரவர்மா.	பண்டிதகன்.	ஸுவேணன்.
சித்ரன்.	பத்மநாபன்.	ஸுஹஸ்தன்.
௩0 சித்ராக்ஷன்.	பலாகி.	ஸேனாபதி.
த்ருடரதன்.	பஹ்வாசி.	ஸோமகீர்த்தி.
த்ருடவர்மா.	பீமசரன்.	க00 சேஷமூர்த்தி.
த்ருடஸந்தன்.	பீமபலன்.	
த்ருடஹஸ்தன்.	பீமரதன்.	

சுஅ - வது அத்தியாயத்திலுள்ளபடி,

சுஅ-பெயர்களின் அகராதி.

அபயன்.	த்ருடஹஸ்தன்.	பீமவேகன்.
அபராஜிதன்.	த்ருடஸ்தரன்.	*மஹாபாஹு.
அயோபாஹு.	த்ருடாயுதன்.	மஹாபாஹு.
அலோலுபன்.	தண்டதாரன்.	எ0 மஹோதரன்.
அனுத்ருஷ்யன்.	தண்ட.	ய்யுத்ஸு.
அனுயாயி.	தஷுர்க்ரஹன்.	ரௌத்ரகர்மா.
அனுவிந்தன்.	ச0 தீர்க்கபாஹு.	வ்யூடோரு.
அணாதரன்.	தீர்க்கலோசனன்.	வாதவேகன்.
ஆதித்யகேது.	துச்சலன்.	விகடன்.
க0 உக்ரீரவஸ்.	துச்சாஸனன்.	விகர்ணன்.
உக்ரன்.	துர்த்தர்ஷன்.	விசாலாஷன்.
உக்ரஸேனன்.	துர்மதன்.	விந்தன்.
உக்ராயுதன்.	துர்மர்ஷணன்.	விராவி.
உபசித்ரன்.	*துர்முகன்.	அ0 விவித்ஸு.
உபநந்தன்.	துர்முகன்.	விவிம்சதி.
ஊர்ணநாபன்.	துர்யோதனன்.	வீரபாஹு.
கர்ணன்.	ரு0 துர்விரோசனன்.	வீரன்.
கவசி.	துராதனன்.	ஜராஸந்தன்.
கனகாங்கதன்.	துஷ்கர்ணன்.	ஜலஸந்தன்.
உ0 கனகாயு.	துஷ்ப்ரதர்ஷணன்.	ஸத்யஸந்தன்.
குண்டபேதி.	துஷ்ப்ரஹ்நர்ஷன்.	ஸமன்.
குண்டஜன்.	துஸஸஹன்.	ஸஹஸ்ரவாக்.
குண்டோதரன்.	நந்தன்.	ஸுகுண்டலன்.
சாருசித்ராங்கதன்.	நாகர்த்தன்.	க0 ஸுபாஹு.
சித்ரகன்.	நிஷங்கி.	ஸுலோசனன்.
சித்ரசாபன்.	பண்டிதகன்.	ஸுவர்ச்சஸ்.
சித்ரபாஹு.	சு0 பத்மநாபன்.	ஸுவர்மா.
சித்ரவர்மா.	பலாகி.	ஸுஷேணன்.
சித்ரன்.	பஹ்வாசி.	ஸுஹஸ்தன்.
உ0 சித்ராஷன்.	பீமசரன்.	ஸேனபதி.
த்ருடரதன்.	பீமபலன்.	ஸோமகீர்த்தி.
த்ருடவர்மா.	பீமரதன்.	சேஷமஹாத்தி.
த்ருடஸந்தன்.	பீமவிக்ரமன்.	

இதிலும் அடுத்த அகராதியிலும் இந்த * அடையாளமுள்ள பெயர்கள் இரட்டித்துவந்துள்ளன.

கிருஷ்ணசாரியர் பதிப்புப்படி,

கடக - வசு அத்தியாயத்திலுள்ள கடுக-பெயர்களின் அகராதி.

அக்ரயாயி.	சித்ராசூதன்.	*மஹாபாஹு.
அபயன்.	த்ருடதாசர்யன்.	மஹாபாஹு.
அபராஜிதன்.	த்ருடவர்மா.	மஹோதரன்.
அயோபாஹு.	சு0 த்ருடஸந்தன்.	ய்யுத்ஸு.
அலோலுபன்.	த்ருடஹஸ்தன்.	ரௌத்ரகர்மா.
அனாத்ருவ்யயன்.	த்ருடஹ்தரன்.	வ்யூடோரன்.
அஹ்விர்தன்.	தஹ்தரன்.	வாதவேகன்.
அனாதரன்.	தீர்க்கபாஹு.	அ0 விகடானன்.
ஆதித்யகேது.	தீர்க்கரோமன்.	விகர்ணன்.
க0 உக்ரர்யவஸ்.	துச்சலன்.	விசாலாசூதன்.
உக்ரன்.	துச்சாலன்.	விந்தன்.
உக்ரஸேனன்.	துர்த்ரவ்தன்.	விரஜன்.
உக்ராயுதன்.	துர்தமதன்.	விராவி.
உபசித்ரன்.	ரு0 துர்மர்வதணன்.	விவித்ஸு.
உபநந்தகன்.	துர்முகன்.	விவிம்சதி.
ஊர்ணநாபன்.	துர்யோதனன்.	வீரபாஹு.
க்ரதனன்.	துர்விகாஹன்.	வீரன்.
கர்ணன்.	துர்விமோசனன்.	வ0 ஜராஸந்தன்.
கவசி.	துராதரன்.	ஜலஸந்தன்.
உ0 கனகத்வஜன்.	துவ்தகர்ணன்.	ஸத்யஸந்தன்.
குண்டசாரி.	துவ்த்பராதர்வதணன்.	ஸதவன்.
குண்டாதி.	துவ்த்பராஜயன்.	ஸதன்.
குண்டி.	துஸஸஹன்.	ஸமன்.
குண்டதரன்.	வ0 நந்தன்.	ஸஹன்.
குண்டதாரன்.	நாகத்ததன்.	ஸுநாபன்.
குண்டபேதி.	நிவதங்கி.	ஸுபாஹு.
சாராஸனன்.	ப்ரமதன்.	ஸுலோசனன்.
சலன்.	ப்ரமாத்ரி.	க00 ஸுவர்ச்சஸ்.
சாருசித்ரன்.	ப்ருத்தாரகன்.	ஸுவர்மா.
௩0*சித்ரகுண்டலன்.	பலவாததனன்.	ஸுவாக்.
சித்ரகுண்டலன்.	பலாகி.	ஸுவேதணன்.
சித்ரபாணன்.	பஹ்வாசி.	ஸுஹஸ்தன்.
சித்ரவர்மா.	பாசி.	ஸேனாணி.
சித்ரன்.	எ0 பீமபலன்.	ஸோமகீர்த்தி.
சித்ராங்கன்.	பீமரதன்.	
சித்ராயுதன்.	பீமவேகன்.	

௬அ - வது அத்தியாயத்திலுள்ளனவும்,
௧௩௧ - வது அத்தியாயத்தில் இல்லாதனவுமான பெயர்கள்.

அனுயாயி.	த்ருடாயுதன்.	பீமசான்.
கனகாங்கதன்.	தண்டதாரன்.	பீமனிக்ரமன்.
கனகாயு.	தண்டி.	வ்யூடோரு.
குண்டஜன்.	தனுர்க்ரஹன்.	விகடன்.
குண்டோதரன்.	திர்க்கலோசனன்.	ஸஹஸ்ரவாக்.
சாருசித்ராங்கதன்.	துர்விரோசனன்.	ஸுகுண்டலன்.
சித்ரகன்.	துராதனன்.	ஸேனாபதி.
சித்ரசாபன்.	துஷ்ப்ரஹர்ஷன்.	சேஷமமூர்த்தி.
சித்ராபாஹு.	பண்டிதகன்.	
௧௦ த்ருடரதன்.	௨௦ பத்மநாபன்.	

௧௩௧ - வது அத்தியாயத்திலுள்ளனவும்,

௬அ - வது அத்தியாயத்தில் இல்லாதனவுமான பெயர்கள்.

அக்ரயாயி.	சித்ராபாணன்.	ப்ருந்தாரகன்.
க்ரதனன்.	சித்ராங்கன்.	பலவர்த்தனன்.
கனகத்வஜன்.	சித்ராயுதன்.	பாசி.
குண்டசாயி.	த்ருடதாச்சரயன்.	வ்யூடோரன்.
குண்டாசி.	தனுர்ததரன்.	விகடானன்.
குண்டி.	திர்க்கரோமன்.	௩௦ விரஜன்.
குண்டதரன்.	துர்விகாஹன்.	ஸத்வன்.
குண்டதாரன்.	௨௦ துர்விமோசனன்.	ஸதன்.
சராஸனன்.	துராதரன்.	ஸஹன்.
௧௦ சலன்.	துஷ்ப்ராஜயன்.	ஸுநாபன்.
சாருசித்ரன்.	ப்ரமதன்.	ஸுவாக்.
சித்ரகுண்டலன்.	ப்ரமாதி.	ஸேனாபதி.

நூற்றுமுப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(அ ர் ஜ ன ன் ஜ ன ன ம்.)

பலவான்களிற்சிறந்த பீமஸேனன் பிறந்தபிறகு, பாண்டு, “உலகத்துக்குள் மிகச்சிலாக்கியனான மற்றொருபுத்தரன் எனக்கு எவ்வாறு உண்டாவான்?” என்று சிந்தித்தான். பிறகு, பாண்டுமஹாராஜன், “இந்தஉலகம் தெய்வச்செயலையும் மனுவ்ய யத்தனத்தையும் ஆதாரமா

கக்கொண்டிருக்கிறது. அவற்றுள் தேவன்செயல் காலத்திற்குரியகருமம் செய்வதனால் கிடைக்கிறது. இந்திரன் ராஜாவென்றும் தேவர்களில் முதன்மையானவனென்றும் நாம் கேட்டிருக்கிறோம். அவன் அளவிடக்கூடாதசக்தியையும் *உத்ஸாஹத்தையும் உடையவன்; சிறந்த பராக்கரமமுள்ளவன்; அளவற்ற மஹிமையுள்ளவன்; அவனைத் தவத்தினால் ஆராதித்து மிகுந்தசக்தியுள்ள புத்திரனை அடையப்போகிறேன். அவன் எனக்கு எந்தப்புத்திரனைக்கொடுப்பீனோ அந்தப்புத்திரன் மிகச்சிறந்தவனாயிருப்பான். அவன், போரில் மனிதர்களையும் மனிதரல்லாத தேவாஸுரர் முதலியவரையும் கொல்வான். ஆதலால், சரீரத்தாலும் மனத்தாலும் வாங்காலும் பெருந்தவம் செய்வேன்” என்று, மஹரிஷிகளுடன் கூடி ஆலோசனைசெய்து, ஒருவருஷம்வரையில் உயர்ந்த நியமத்தைச் செய்யும்படி குந்திக்குக் கட்டுளையிட்டான். அந்தவீரனாகியபாண்டி நானும் உக்ரமானதவத்தை மீறற்கொண்டு சிறந்ததியானத்துடன் ஒற்றைக்காலால் நின்றுகொண்டிருந்தான். பாரதரே! தர்மாத்மாவான அந்தப்பாண்டி தேவர்களுக்கு ஈசுவரனாகிய அந்தஇந்திரனை ஆராதிக்கக்கருதி ஸூர்யனுடன் கூடவே (உதயம் முதல் அஸ்தமனம்வரையில்) தாபத்தைத் தாங்கியிருந்தான். வெகு காலத்திற்குப்பின் இந்திரன் அவனிடம்வந்து, “மூன்றுலோகங்களிலும் பெயர்பெற்ற புத்திரனை உனக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன். பிராமணர்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் தன்நண்பர்களுக்கும் காரியங்களைச் சாதிப்பவனும், பகைவர்க்குத் துயரத்தை உண்டிபண்ணுகிறவனும், சுற்றத்தாரெல்லாரையும் மகிழ்விப்பவனும், எதிரிகளெல்லாரையும் அழிப்பவனுமாகிய ஒருசிறந்தபுத்திரனை உனக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன்” என்று சொன்னான்.

மஹாத்மாவான இந்திரனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தர்மாத்மாவான பாண்டிமஹாராஜன், இந்திரன்சொல்லீ நனைத்துக்கொண்டு குந்தியைநோக்கி, “பாக்யவதியே! உனக்கு நல்லபலன் வரப்போகிறது. தேவக்கூட்டங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரனாகிய இந்திரன் அனுக்ரஹம்செய்து நீ விரும்பினபடியான புத்திரனை உனக்குத் தரக்கருதுகிறான். அழகான நிதம்பங்களையுடையவனே! மனிதர்க்கெட்டாத செய்கையுடையவனும் சிறந்த புகழுள்ளவனும் பகைவரையடக்குகிறவனும் நீதியுள்ளவனும் மஹாத்மாவும் சூரியனுக்குநிகரான பிரதாபமுள்ளவனும் ஜயிக்கமுடியாதவனும் ஸத்தகருமமுள்ளவனும் பார்ப்பதற்கு மிக்க ஆச்சரியமானவனும் ஸுத்தரிய சக்திகளுக்கெல்லாம்

* சோர்வல்லாமை.

† மற்றவரை அடக்குந்திறமை.

இருப்பிடமானவனுமாகிய புத்திரனைப் பெறக்கடவாய். தேவேந்திரனிடத்திலிருந்து அனுக்ரஹம் கிடைத்திருக்கிறது. அழகிய புன்சிரிப்புள்ளவளே! தேவேந்திரனை அழை” என்றுசொன்னான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவுடனே, புகழ்பெற்ற குந்தியானவள் இத்திரனை அழைத்தாள். பிறகு, தேவேந்திரன்வந்து அர்ச்சனை உண்டிபண்ணினான். * பூர்வபல்குனியும் † உத்தரபல்குனியுஞ் சேர்ந்த பகலில் ‡பால்குன டாஸத்திற் பிறந்ததனால், அவன் பால்குனன் அல்லது பல்குனன் என்று பெயர்பெற்றான். அந்தக்குமாரன் பிறந்தவுடன், பிரஸவஅறையிலிருக்கும் குந்தியைநோக்கி எல்லாப்பிராணிகளையும் மகிழ்விக்கும் ஓர் அசுரீரிவாக்கு மிக்க கம்பிரமான ஒலியினால் ஆகாயத்தைச் சப்திக்கச்செய்துகொண்டு எல்லாப்பிராணிகளும் அந்த ஆச்ரமத்திலிருப்பவர்களும் கேட்கும்படி, தூயநகையுள்ள குந்தியைக்கூப்பிட்டுப் பின்வரும்சொல்லைத் தெளிவாகச்சொல்லத்தொடங்கிற்று.

“ குந்தியே! கார்த்தவீர்யனுக்கு ஒப்பானவனும் சிவனுக்கு ஈடான பராக்ரமமுடையவனும் தேவேந்திரனைப்போல் ஜயிச்சுமுடியாதவனுமாகிய இந்தப்புத்திரன் உன்புகழைப் பரவச்செய்யப்போகிறான். அத்தியென்பவளுக்கு விஷ்ணு எவ்வாறு ஆனந்தத்தை அபிவிருத்திசெய்தாரோ அவ்வாறே விஷ்ணுவுக்கொப்பான அர்ச்சனன் உனக்கு மகிழ்ச்சியை அபிவிருத்திசெய்வான். இவன் மத்ரதேசத்தவரையும் கௌரவர்களையும் ஸோமகர்களையும் சேந்திதேசத்தவரையும் காசிதேசத்தவரையும் கருசுதேசத்தவரையும் ஜயித்துக் கௌரவர்களின் ராஜ்யலக்ஷமியை வலிக்கப்போகிறான். இவன்கைவன்மையினால், காண்டவவனத்தில் அக்கினிபகவான் எல்லாப்பிராணிகளின் கொழப்பினாலும் மிகுந்திருப்பதையை அடையப்போகிறான். சிறந்த பலமுள்ள இந்தவீரன் தலைமையாகநின்று அரசர்களைஜயித்து ஸஹோதாரர்களுடன் சேர்ந்து மூன்று அசுவமேதங்களை நடத்தப்போகிறான். குந்தியே! இவன் பரசராமனுக்கு ஒப்பானவனாகவும், விஷ்ணுவுக்கொப்பான பராக்ரமமுடையவனாகவும், வீரர்களிற் சிறந்தவனாகவும், மிகுந்த புகழ்பெற்றவனாகவுமிருக்கப்போகிறான். இவன், சிறந்த தேவதையான சங்கரரை யுத்தத்தில் சந்தோஷிக்கச் செய்யப்போகிறான். சந்தோஷமடைந்த அவரிடமிருந்து பாசுபதமென்னும் அஸ்திரத்தை அடையப்போகிறான். § நிவாதகவசர்களைன்னும் அஸு-

* பூர்வகூத்திரம்.

† உத்தரகூத்திரம்.

‡ பங்குனி.

§ பஸமானகவசங்கையுடையவர்.

ரர்கள் தேவர்களுக்கு விரோதிகள். சிறந்தபுலங்களுள்ள உன்புத்ரன் இந்நிரன்கட்டளையினால் அவர்களை வதம்செய்யப்போகிறான். தேவலோகத்திலிருந்தே தேவர்களுக்குரிய அஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும் அடையப்போகிறான். இந்தப்புருஷச்ரேஷ்டன், அழிந்துபோனராஜ்யலக்ஷ்மியையும் கொண்டுவரப்போகிறான்” என்றது. குந்தி பிரஸவித்தபோது இந்த அதிக ஆச்சரியகரமான வாக்கைக் கேட்டாள். உரக்க உச்சரிக்கப்பட்ட அந்த அசரீரிவாக்கைக்கேட்டுச் சதச்ருங்கமலையில் வலிக்கும் ரிஷிகளுக்கும் தேவரிஷிகளுக்கும் இந்நிராதி தேவர்களுக்கும் அநிக ஆனந்தமுண்டாயிற்று. ஆகாயத்தில் தூந்துபிவாத்தியங்களின் பெருமுழக்கம் உண்டானது. பூமாரிகள் நிரம்பின. பேரொலி கிளம்பிற்று. தேவர்களின் கூட்டங்கள்சேர்ந்து அர்ச்சனைக் கொண்டாடின. கத்ருவின்புத்திரர்களாகிய நாகர்களும் வினதையின் புத்திரர்களாகிய கருடன் முதலியவர்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளும் பரத்வாஜர், கசியபர், கௌதமர், விச்வாமித்திரர், ஜமதக்னி, வலிஷ்டர், ஸூர்யன் நாசமடைந்தபோது தாமே உதயமாகிப் பிரநாசிந்துப் பெயர்பெற்ற அத்ரிபகவான் ஆகிய பிரஜாஸ்ருஷ்டி கர்த்தர்களும் மஹான்களுமான ஸப்தரிஷிகளும், மரீசி, அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹர், க்ரது, தக்ஷர் ஆகிய இவர்களும் வந்தனர். கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளும் தேவலோகத்துப் புஷ்பமலைகளைத்தரிந்து, தேவலோகத்து வஸ்திரங்களை உடுத்து, எல்லா அலங்காரங்களையும் அணிந்து, அர்ஜுனனைப்பற்றிக் கானம் செய்தனர். அப்ஸரஸுகளின் கூட்டத்தார் கர்த்தனம்செய்தனர். அவ்வாறே மஹரிஷிகளும் அங்கே சுற்றிலும் வேதமந்திரங்களை ஜபித்தனர். அழகுள்ள தும்புருவும் கந்தர்வர்களுடன்சேர்ந்து கானஞ்செய்தார். ராஜாவே! பீமஸேனன், உக்ரஸேனன், ஊர்ணயு, அனகன், கோபதி, த்ருதராஷ்டிரன், ஸூர்யவர்ச்சஸ், யுகபன், த்ரணபன், கார்ஷ்ணி, ஃந்தி, சித்ரரதன், சாலிசிரஸ், பர்ஜன்யன், கலி, நாராதர், ருத்வான், ப்ரஹத்வான், ப்ரஹகன், பெரியமனஸுள்ளகராளன், பிரம்மசாரி, பஹுகுணன், ஸுவர்ணனென்று பெயர்பெற்றவன், விச்வாவஸு, புமன்யு, ஸுசந்திரன், சரு, மிகவும் மதுரமாகப்பாடுகிறிற் பெயர்பெற்ற ஹாஹா ஹலஹல என்னும் இருவர் ஆகிய ஓந்தத் *தேவகந்தர்வர்களும் அங்கேசென்றனர். அவ்வாறே, மிகுந்த பாக்கியமுள்ளவர்களும் நீண்ட கண்டகாலையவர்களுமாகிய அப்ஸரஸுகள்

* தேவஜாதியில் ஸங்கீதம்பாடுவதைத் தொழிலாக உடையவர்; மலுவிய கந்தர்வர் முதலிய வகுப்பும் உண்டு.

எல்லாப்பூஷணங்களையும்ணிந்துகொண்டு உத்ஸாஹத்துடன் ஆடினர்; பாடினர். அநாசானை, அநவத்யை, குணமுக்யை, குணாவரை, அக்ரிகை, ஸோமை, மிச்சரகேசி, அலம்புஷை, மரீசி, ஸுசிகை, வித்யுத்பர்ணை, த்ரிலோத்தமை, அம்பிகை, லக்ஷ்ணை, கேஷமை, தேவி, ரம்பை, மலேரமை, அலிதை, ஸுபாஹு, ஸுப்ரியை, வபுஸ், புண்டரீகை, ஸுகந்தை, ஸுரஸை, பிரமாதினி, காம்யை, சாரத்வதி முதலியவர்கள் கூட்டங்கூட்டமாக அங்கே நர்த்தனம்செய்தனர். நீண்டகண்களையுடையவர்களாகிய மேனகை, ஸஹஜன்யை, கர்ணிகை, புன்சிகஸ்தலை, ருதுஸ்தலை, க்ருகாசி, விச்வாசி, புர்வசித்தி, உம்லோசை என்றும் ப்ரம்லோசையென்றும் பெயர்பெற்றவர்கள், ஊர்வசி ஆகிய பதினொரு அப்ஸரஸுகளும் பாடினர். வீரரே! ராஜாவே! தாதா, அர்யமா, மித்ரன், வருணன், அம்சன், பகன், இர்திரன், விவஸ்வான், பூஷா, பர்ஜன்யன், த்வஷ்டா, ஜன்மந்தில் கடைசியானவனும் குணத்தில் முதலானவனுமான விஷ்ணு, ஆகிய ஸூர்யனுக்குரிய ப்ரகாசத்தினால் ஜ்வலிக்கின்ற இந்நகர்ப்ன்னிர்ண்டு ஸூர்யர்களும், ம்ருகவ்யாதன், ஸர்ப்பன், மிகுநக புகழ்பெற்ற நிருருதி, அஜைகபாத், அவிர்ப்புத்னியன், பிகை, கஹனன், ஈசுவான், சுபாலி, ஸ்தானு, பகவானாகிய பகன் ஆகிய பதினொருநூற்றிரர்களும் அங்கே வந்திருந்தனர். அசுவினிகேவர்களும் அஷ்டவஸுங்களும் மிகுந்தபலமுள்ள ஸப்தமருத்துக்களும் விஸ்வேகேவர்களும் ஸாத்யர்களும் அங்கே சுற்றிலும் நின்றுகொண்டிருந்தனர். தவமுள்ளவர்களும் மிகுந்த கோபமுள்ளவர்களும் சிறந்த பலவான்களுமாகிய கார்க்கோடகன், வாஸுகியென்னும் நாகன், கச்சபன், குண்டன், தக்ஷன்என்னும் மஹாநாகன் ஆகிய இவர்களும் இன்னும் அனேகநாகர்களும் அங்கேவந்திருந்தனர். தார்க்ஷ்யன், அரிஷ்டநேமி, கருடன், அவலிதத்வஜன், அருணன், ஆருணியாகிய விநதைபின்புத்ரர்களும் இருந்தனர். விமானங்களிலும் மலைச்சிகரங்களிலுமிருந்த அந்தத் தேவக்கூட்டங்களையெல்லாம் தவத்தில் விதிந்துபெற்ற மஹரிஷிகள்மட்டும் கண்டனர்; மற்ற ஜனங்கள் காணவில்லை. அந்தப் பெரிய புதுமையைக்கண்டு வியப்புற்ற ரிஷிச்ரேஷ்டர்கள், அதன் பிறகு, அர்ச்சனனிடத்தில் விசேஷமான மரியாதையைச் செய்தனர்.

பாண்டி, மகிழ்ச்சியுள்ள மனத்துடன் தேவர் முதலானவர்களைப் பூஜித்தான். பாண்டிவினால் பூஜிக்கப்பட்ட தேவர்கள், புருஷச்ரேஷ்டனை பாண்டிவைநோக்கி, “தேவர்களின் அனுக்ரஹத்தினால் தர்மதேவதையே இந்த முதற்புத்திரனாகப்பிறந்திருக்கிறான். வாயுவே

பலசாலியும் பகைவரையழிப்பவனுமாகிய இந்தப்பீமகைப் பிறந்திருக்கிறான். இந்திரன் அனுக்ரஹஞ்செய்து தானே நேர இந்த அர்ச்சனகைப் பிறந்திருக்கிறான். நீ தேவர்களுக்குப் பிதாவாயிருப்பதனால் உனக்குமேலான புண்யபுருஷனில்லை. பிதிர்க்களின் கடனிவிருந்து விடுபட்டிப் புண்ணியத்தைக்கொண்டு ஸ்வர்க்கமடைவாய்” என்றனர். இவ்வாறு சொன்னபின், தேவர்களனைவரும் வந்தவாறே திரும்பிச்சென்றனர். மிகுந்த கீர்த்தியுள்ள பாண்டிவோடுவனில், புத்திரன்மேலுள்ள ஆசையினால் அழகானபிள்ளையைவிரும்பித் திரும்பவும் குந்திக்குக் கட்டினையிட்டான். அவனுக்கு, குந்தி, “இதற்குமேல் நான்காம் புத்திரனை எந்தஆபத்திலும் விதிக்கவில்லை. இதற்குமேல் ஆசைப்படும்பெண் கற்பிலலாதவளாவாள். ஐந்தாம்புத்திரனை விரும்பினால் வேசைஆவாள். எல்லாந்தெரிந்தவரே! நீர் இந்தத் தர்மத்தை அறிந்திருந்தும் புத்திரனுக்காக வரைதப்பி என்னைப் பார்த்துப் புத்திதவறினதுபோல் பேசுவதேன்?” என்றுசொன்னார்.

நாற்றுமுப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(நதலஸஹதேவர்கள் ஜனனமும், பாண்டவர்களுக்கீது நாமகரணமும், வஸு-தேவர் அனுப்பின புரோஹிதர் பாண்டவர்களுக்கீது உபநயனத்தி ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்ததும், அவர்கள் சுகனிதத்தீல் தனுவேதாப்யாஸம் செய்ததும்.)

குந்தியின் புத்ரர்களும் த்ருதராஷ்டிரன் புத்ரர்களும் பிறந்த பின்னர், மாத்திரி, ரஹஸ்யத்தில் பாண்டிவினிடம், “வீரரே! நீர் எனக்கு அனுகூலமில்லாமலிருப்பதிலும் எனக்குத் துன்பமில்லை. குற்றமற்றவரே! பெருமைக்குத் தகுதியுள்ள குந்திக்குத் தாழ்மையாக எப்போதும் நான் இருந்ததனாலும் எனக்குவருத்தமில்லை. ராஜாவே! குருவம்சத்தை விருத்திசெய்கிறவரே! அவ்வாறே, காந்தாரிக்கு அனுபுத்ரர்கள் பிறந்ததைக்கேட்டும் எனக்கு அவ்வளவுதுக்கம் உண்டாகவில்லை. நான் குந்திக்கு ஸமமாயிருக்கும்போது எனக்குமட்டும் புத்திரனில்லாமலிருப்பதுதான் எனக்குப் பெருந்துயரம். இப்போது குந்தியினிடத்திலாவது என்பர்த்தாவின் ஸந்ததி உண்டானது எனக்குச் சந்தோஷம். குந்திபோஜன்பெண் எனக்கும் புத்ர

ஸந்தானத்தை உண்டிபண்ணுவாளாயின், எனக்கும் அவள் அனுகூ ஹம் செய்ததாகும்; உமக்கும் நன்மையாகும். குந்தி எனக்கு மாற்றாளாயிருப்பதனால் அவளிடத்தில் நான் சொல்வதற்கு எனக்கு மானமாயிருக்கிறது. உமக்கு என்னிடத்தில் தயையிருந்தால் நீரே அவளை ஆந்நாபிக்கவேண்டும்” என்று சொன்னாள். அதற்குப் பாண்டி, “மாத்ரியே! என் உள்ளத்திலும் இரத்தினிஷயம் எப்போதும் சுழன்றுகொண்டிருக்கிறது. உனக்கு விருப்பமிருப்பதும் இல்லாத தும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிமென்பதனால் நான் உன்னிடம் வலி யச் சொல்லவில்லை. இந்த உன்எண்ணம் தெரிந்தபிறகு முயற்சிசெய் வேன். நான்சொன்னால் அவசியம் என்சொல்லீகை குந்தி அங்கீகரிப் பாளென்று நினைக்கிறேன்” என்று சொன்னாள். பிறகு, பாண்டி, குந்தியைநோக்கி ரஹஸ்யத்தில் பின்வருமாறு சொல்லலானான் :

“குணவதியே! மாத்ரிக்கும் அனுகூஹம்செய். என்குலத் திற்கு ஸந்தானத்தையும் லோகத்திற்குப் பிரியத்தையும்செய். குண முள்ளவளே! எனக்கும் மஹாத்மாக்களாகிய என்முன்னோர்களுக் கும் *பிண்டநாசமில்லாமைக்காகவும் என்விருப்பத்திற்காகவும் ஒரு மேலானசபத்தைச்செய். உனது புகழூக்காகவுங்கூட மற்றவர்கள் செயற்கரியகாரியத்தை நீ செய்யக்கடவாய். இந்நிரன் தேவராஜ்யத் தையடைந்தபின் கீர்த்தியைவிரும்பி அனேகயாகங்கள் செய்தான். பெண்ணரசியே! அவ்வாறே மந்திரங்களையறிகின்ற பிராமணர்கள் பிகக்ஷடினமானதவத்தைச்செய்து புகழூக்காகப் பெரியோர்களிடம் படிந்திருக்கின்றனர். ராஜரிஷிகளும் தவத்தையேபொருளாகவுடைய பிராமணர்களும் எல்லாரும் கீர்த்திக்காகவே அளவற்ற செயற்கரிய கருமங்களைச் செய்திருக்கின்றனர். குற்றமற்றவளே! அவர்களைப் போன்றநீயும் இந்தமாத்ரியை ஓடத்தினால் தாண்டிவிடப்பதுபோல் தாண்டிவிக்கக்கடவாய். அவளுக்கூச் சந்ததியைக்கொடுப்பதனால் சிற ந்தகீர்த்தியைப்பெறுவாயாக” என்றான். அதைக்கேட்டுக் குந்தி, “கௌரவபுத்திரரே! தர்மசாஸ்திரத்திற்கொல்லப்பட்ட தர்மத்தைப் பற்றி நீர் சொல்வது ஸரிதான். ஆதலால், மாத்ரிக்கும் உபகாரத்தைச் செய்வேன்” என்றுசொன்னாள். குந்தி, பாண்டிவுக்கு இவ்வாறு சொல்லி மாத்ரியைப்பார்த்து, “நீ ஒருதரம் தேவதையைத் தியானிப் பாயாக. அதனால் உனக்குத் தகுதியான ஸந்ததி டிச்சயமாக உண்

* ‘ஸ்ராரத்தத்தில் பிதிர்பிண்டம் விட்டுப்போகாமைக்காகவும்’ என்றும், ‘சீரஸம்பந்தத்தொடர்ச்சி விட்டுப்போகாமைக்காகவும்’ என்றும் கொள்ளலாம்.

டாகும்” என்றுசொன்னார். பிறகு, சாஸ்திரோக்தமான அனுஷ்டானத்துடன் அந்தமந்திரம் உபதேசிக்கப்பட்டபின், அந்தராஜபுத்ரியான மாத்ரி ஸ்நானஞ்செய்து சயனத்திற் படுத்தாள். பிறகு, மாத்ரி தான் தனிமையாகத் தன்புத்தியில் ஆராய்ந்து அச்வினிதேவர்களை மனத்தினால் நீனைத்தாள். அவர்கள் இருவரும்வந்து பூமியில் அழகில் நிகழ்நவர்களாகிபருவன்ஸஹதேவனென்னும் இரட்டைப்பிள்ளைகளை அவளிடம் உண்டிபண்ணினர். முன்போலவே அசுரிரி வாக்கு அவ்ளி ரட்டைப்பிள்ளைகளைப்பற்றியும், “இவர்கள் அசவினி தேவர்களுக்குமேல் தர்மமும் பக்தியும் ஒழுக்கமும் கல்னியும் பலமும் அழகும் குணங்களும் பொருந்நினவர்களாக இருக்கின்றனர். அழகு என்னும் தனத்தினுடைய நிறைவினாலும் ஒளியினாலும் அதிகமாகப் பிரகாசிக்கின்றனர்” என்று சொல்லிற்று. ராஜவே! சதசருங்கமலையில் வலிக்கும்ரிஷிகள் *பக்தியோடும் சாஸ்திரோக்தகருமங்க ளோடும் † ஆசீர்வாதங்களைபுகூடப் பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு நாம கரணங்கள்செய்தனர். குந்தியின்புத்திரர்களில், ஜ்யேஷ்டனை ‡யுதிஷ்டிசுரனென்றும் நலிவாமவனை § பீமவேனென்றும் மூன்றாமவனை ¶ அர்ஜுனென்றும் பெயரமைத்தனர். மாத்ரியின் புத்திரர்களில் முதலாமவனை நகுலனென்றும் இரண்டாமவனை **ஸஹதேவனென்றும் அந்தப்பிராமணர்கள் மனமகிழ்ந்து சொன்னார்கள். அந்தக் கௌரவம்ஸ சிரேஷ்டர்களாகிய பாண்டிபுத்ரர்கள் ஒவ்வொருவருஷத்திற்குப்பின் பிறந்தவராயினும் எல்லாரும் சிறந்தசபாவமுள்ளவர்களும் மிகுந்த சக்தியுள்ளவர்களும் சிறந்தபலமும் பராக்ரமமுமுடையவர்களாக ஐந்துவருஷங்களானவர்கள்போல் விளங்கினர். தேவர்களைப்போன்ற ரூபமுள்ளவர்களும் மிகுந்த பராக்ரமசாலிகளுமாகிய அந்தப்புத்திரர்களைக்கண்டு பாண்டிமஹாராஜன் மிகுந்த உத்ஸாஹத்தையும் திருப்தியையும் அடைந்தான். அந்தப்புத்திரர்கள் சதஸ்ருங்கமலையில்வலிக்கும் ரிஷிகளனைவர்க்கும் அவர்கள்பத்தினிகளுக்கும் பிரியமாகஇருந்தனர். பாண்டி திரும்பவும் மாத்ரிஷிஷய

* இவர்கள் தேவாச்சங்கள் என்கிற பக்தி.

† எல்லாநன்மையும் உண்டாகவேண்டும் என்கிற பிரார்த்தனை.

‡ யுத்தத்தில் புறங்காட்டிஒடாமல் ஸ்திரமாய் நிற்பவன்.

§ எல்லாரும்பயப்படத்தக்கவேளையுடையவன்.

¶ சத்தன் = குற்றமில்லாதவன்.

|| ஸர்ப்பங்களுக்குக் கிரியைப்போல் பகைவர்களுக்குப் பயங்கரமானவன்.

** தாயாரைப்பற்றிய வேற்றுமையின்றி மற்ற ஸகோதரர்களுடன் ஒத்

திருப்பவன்.

மாகக் குந்திக்குக்கட்டளையிட்டான். ராஜாவே! ரஹஸ்யத்தில் கட்டளையிடப்பட்ட ஸாத்வியான குந்தி, பாண்டிவைப்பார்த்து, “ நான் உபதேசித்ததில் இவள் ஒருநடவையில் இரண்டுபுத்தரர்களையடைந்தாள். அதனால், நான் மோசம் செய்யப்பட்டேன். இவளிடம் தோற்பேன் என்றுபயப்படுகிறேன். கெட்டபெண்களின்நடை இப்படிப்பட்டது. இரட்டையானதேவர்களையழைப்பதில் இரண்டுபெண்களிருப்பதை அறிவில்லாதநான் அறியாமற்போனேன். ஆதலால், கட்டளையிடவேண்டாம். இஃது எனக்கு நீர்கொடுத்த வரமாக இருக்கட்டும்” என்றாள். இவ்வாறு பாண்டிவுக்கு மிகுந்தபலமுள்ள ஐந்துபுத்திரர்கள் தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்டனர். புகழ்பெற்றவர்களும் கௌரவவம்சத்துக்கு மேன்மையைச் செய்கிறவர்களும் நல்ல லக்ஷணங்கள் நிரம்பினவர்களும் சந்திரனைப்போல் பார்ப்பதற்கு இனியவர்களும் விம்மம்போல் கர்வமுள்ளவர்களும் சிறந்தவில்லாளிகளும் விம்மம்போலப் பாய்ந்துநடப்பவர்களும் விம்மத்தின் கழுத்துக்கொப்பான கழுத்துள்ளவர்களும் தேவர்களுக்கொப்பான பராக்கிரமமுள்ளவர்களுமாக அந்தராஜகுமாரர்கள் வளர்ந்தார்கள். புண்ணியபூமியான அந்த இமயமலையைச்சார்ந்தகுன்றில் அவர்கள் வளர்ந்துகொண்டிருக்கும்போது அங்கேசேர்ந்திருந்த மஹரிஷிகளுக்கு வியப்பையுண்டாக்கினர். சதச்ருங்கத்தில்வலிக்கும்ரிஷிகள் பாண்டிபுத்திரர்களைப் பிறந்த மாத்திரத்தில் எடுத்துக்கொண்டு தங்கள்பிள்ளைகளைப்போல நினைத்தனர். பிறகு, பாண்டி, சாபத்தினால்பயந்து சதச்ருங்கம்போய் அங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் ரிஷிகளுடன்கூடவே தானும் ரிஷியாகிவிட்டான். “பாண்டிமஹாராஜன் இலைகளையும் கிழங்குகளையும் கணிகளையும் புஜிததுக்கொண்டும் தவம்செய்துகொண்டும் ஐம் புலன்களையும்கட்டித் துயானநிஷ்டையிலிருப்பவனான” என்று பேசுகிறவர்கள் டலர்பேசினதைக்கேட்டு வஸுதேவர்முதலான யாதவர்களனைவரும் வ்யஸனத்தினால் வருந்தினர். அந்தயாதவர்களனைவரும் தங்கன்பந்துக்காரடன்சேர்ந்து, “பாண்டி அன்புடன்பேசுகிற ஸம்பாஷணைகளை நாம் எப்போதுகேட்போம்?” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது பாண்டிவுக்குப் புத்திரலாபம் நேர்ந்ததைக்கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்தனர். அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் சேர்ந்து வஸுதேவரிடம், “ மிகுந்தபலசாவிளையுப பாண்டிபுத்திரர்கள் ஜாதகர்மம்முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களில்லாமல் போகத்தகாது. பாண்டிவினவிருப்பத்தையும் நன்மையையும்தேடுகிற நீர் உமது புரோகிதரையனுப்பும்” என்று அன்புடன் சொன்னார்கள். வஸுதேவர்

ஆகட்டுமென்றுசொல்லித் தம்புரோகிதரை அனுப்பினார். பாரதரே ! பாண்டிகுமாரர்களுக்குத்தகுதியான அநேகம் உயர்ந்தவஸ்துக்களையும், குந்திக்கும் மாநரிக்கும் வாய்ஸமாசாரத்துடன் வேலைக்காரிகளையும், வேலைக்காரர்களையும், அவர்களுக்கு வேண்டியபதார்த்தங்களையும், பசுக்களையும், பொன்வெள்ளிகளையும் அனுப்பினார். அவையெல்லாவற்றையுங்கொண்டு அந்தப்புரோகிதர் சென்றார். கசியபகோத்திரத்தவரும்பிராம்மணசிரேஷ்டருமானஅந்த வந்தப்புரோகிதரைப் பகைவரின்றகரங்களைஜயிப்பவனாகியபாண்டு கிரமப்படி பூஜித்தான். குந்தியும் மாநரியும் மிகமகிழ்ந்து வஸுதேவரைச்சிலாகித்தனர். பிறகு, பாண்டு தன்புத்திரர்களுக்கு எல்லாஸம்ஸ்காரங்களையும் செய்வித்தான். பாரதரே ! கர்ப்பாதானம்முதலாகச் செளளம், உபநயனம், உபாகர்மம் ஆறிய எல்லாஸம்ஸ்காரங்களையும் அந்தக்காசியபர் செய்தார். விருஷபம்போற்கண்களுடையவர்களும் புகழ்பெற்றவர்களுமாகிய குமாரர்களனைவரும் செளளமும் உபநயனமுமானபிறகு வேதாத்தியயனத்தில் கரைகண்டவரானார். சர்யாதியின் ஜ்யேஷ்டகுமாரனும் பகைவரைவருத்துகிறவனுமான சுகனென்னும் ஒருவன் இருந்தான். அவன் கடல்குழந்தபூமியை வில்லினால்ஜயித்தவன் ; சிறந்த புத்தியுள்ளவனும் மஹாத்மாவுமாகிய அந்தச்சுகன் தூறுஅஸ்வமேத மஹாயாகங்களைச்செய்து, தேவர்களனைவரையும்பிதிர்க்களையும் திருப்தியடைவித்து, இலை கிழங்கு கணிகளைப்பிசித்துக்கொண்டு, சதச்ருங்கமென்னும்மலையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். அவனால் சிறந்த ஆயுதங்களைக்கொடுத்தும் பயிற்சி செய்வித்தும் அபிவிருத்திசெய்யப்பெற்ற பாண்டவர்கள் அவனுடைய அன்பினால்வில்வித்தையில் கரைகண்டவராயினர். பீமஸேனன் கதாயுத்தத்தில் தேர்ந்தவனானார். யுதிஷ்டிரர் ஈட்டிச்சண்டையில் ஸமர்த்தரானார். பலவான்களிறசிறந்தவர்களாகிய நகுலஸஹதேவர்கள் கத்திகேடகங்களில் தேர்ந்தவர்களானார்கள். பகைவரைத்துயரப்படுத்துகிற ஸவ்யஸாசியாகிய அர்ச்சுனன் தனுவேதத்தில் கரைகண்டவனானார். பிரபுவே ! அர்ச்சுனன், சுகனால் 'இவன் எனக்குச் சமானமானவன்' என்று சொல்லி விடைகொடுக்கப்பெற்றான். கொடுப்பவர்களிற சிறந்தவனாகிய அந்த ராஜா, அர்ச்சுனனுக்கு விடைகொடுத்துச் சக்திஆயுதத்தையும், கத்தியையும், அம்புகளையும், பனைமர அளவுள்ளதும் மிகுந்த ஒளியுள்ளதுமாகிய வில்லையும், கழுகிறகுகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் மஹாஸர்ப்பங்களுக்கொப்பான பிரகாசமுள்ளவையுமான விபாடம், கூர்மம், நாராசம் என்னும் பாணங்களையும் அவனுக்கு ஸந்தோஷத்

துடன் கொடுத்தான். எல்லா ஆயுதங்களையும்டைந்து மகிழ்வுற்ற இந் திரபுத்திரனை அர்ச்சனன் அரசர்கள் அனைவரையும் தன்சக்திக்குப் போதாதவர்களாக கினைத்தான். இவ்வாறு ஒருவருக்கொருவர் ஒரு வருஷம் வித்தியாசமுள்ளவர்களும் சூரர்களுமான குந்திபுத்ரர்களும் மாத்திரபுத்ரர்களும் ஒருவரையொருவர் ஒத்திருந்தனர். குருவம்சத்தை விருத்திசெய்பவராகிய இவ்வைவரும் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் தூறுபெயருமான எல்லாரும் நிறைந்தஜலத்தில் தாமரைப்புஷ்பங்கள் வளர்வதுபோல் கொஞ்சகாலத்திற்குள் வளர்ந்தனர்.

நாற்றுமுப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்களின் ஆயுளும், பாண்டமரணமும், மாத்திரியின் அனுமாணமும், பாண்டுவின் தேகஸம்ஸ்காரமும்.)

ஜனமேஜயர், “தேவர்களால் கிடைத்த பாண்டிபுத்ரர்கள் எந்தவயதில் ஹஸ்தினாபுரம்சேர்ந்தனர்? அவர்களின் பூர்ணமான ஆயுள் எவ்வளவு?” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஜனமேஜயரே! இப்போது பாண்டவர்களின் ஆயுளைச்சொல்லுகிறேன்; கேளும். அஸ்தினாபுரம்போனபோது யுதிஷ்டிராருக்குப் பிராயம் பதினாறு; பீமஸேனனுக்குப் பதினைந்து; அர்ச்சனனுக்குப் பதினான்கு; நகுலஸஹதேவர்களுக்குப்பதின்மூன்று. அந்தஅஸ்தினாபுரத்தில்பதின்மூன்றுவருஷகாலம் திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களோடுவலித்தனர். அரசக்குமாரிகையிலிருந்து விடப்பட்டு ஆறுமாஸமிருந்தனர். அப்போது கிடோத்கசன் சிறந்தான். ஏகசக்ராநகரியில் ஆறு மாஸமிருந்தனர். பாஞ்சாலராஜன் கிருஹத்தில் ஒருவருஷம் வலித்தனர். பாரதரே! திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களுடன்கூட மறுபடியும்ஹந்து வருஷம் வாஸஞ்செய்து, சிறகு இன்றிப்பிரயாணத்தில் இருபத்து மூன்றுவருஷம் வலித்தனர். சிறகு, சூதாட்டத்தில் தோலவியடைந்து பதின்மூன்றுவருஷம் இருந்தனர். ராஜாவே! கிருஷ்ணனையே ஆதாரமாகவுடைய அம்மஹாத்மாக்களனைவரும் கடல்கும்ந்தீபுரியை முப்பத்தாறுவருஷம் ஆண்டு, அதன்பின் ஆறுமாஸங்களுக்குப்பிறகு பரிக்ஷித்துக்கு ராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ்செய்து, தெய்வகநியையடைந்

தனர். இவ்வாறு யுதிஷ்டிரருக்கு நூற்றெட்டுவருஷம் ஆயுளிருந்தது. சிறந்த மலிமையுள்ள கிருஷ்ணபகவான் அர்ச்சனனுக்கு மூன்றுமாதம் பெரியவர். மஹாபலசாலியான பலராமர் கிருஷ்ணனுக்கு மூன்றுமாதம் பெரியவர். அப்போது யிருந்த பராக்கரமசாலியான பாண்டி சதச்ருங்கமலையில் காசியபரென்னும் புரோஹிதரோடும் தந்தேஷிமார்களோடுங்கூட அந்த ஐந்துபுத்தர்களையும் பார்த்துக் கொண்டு மிகவும் மகிழ்வுற்றிருந்தான். வனங்களில் புஷ்பங்கள் மிகுதியாகவுள்ள சித்திரை வைகாசிமாதங்களாகிய வஸந்தகாலத்தின் ஆரம்பத்தில், புத்திசாலியாகிய அர்ச்சனனுக்குப் பதினான்காவது பிராயம்நிரம்பி அவன்பிறந்த உத்தரபல்குனிநகஷுத்திரம் வந்ததினத்தில் ஸ்வஸ்திவாசனம் நடத்துவதிலும் பிராமணபோஜனம் செய்விப்பதிலும் பிரவிர்த்தித்திருந்த குந்தியானவள், பாண்டிமஹாராஜாவைக் காப்பாற்றுகிற விஷயத்தில் மறந்துருந்தாள்; புரோகிதருக்கும் மற்றப்பிராம்மணர்களுக்கும் போஜனம் பரிமாறிக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு, தன்கைவன்மையைச் சகாயமாகவுடையபாண்டி, வனங்கள் செல்வையாகப் புஷ்பித்து எல்லாப்பிராணிகளையும் மயங்கச்செய்வதாகிய சித்திரை வைகாசிமாதங்களாகிய வஸந்தகாலத்தில் பெருங்காட்டார்த அழகான சதச்ருங்கமலையில் பார்ப்பதற்கினிய தன்புத்தர்களான அந்தஐவரையும் பார்த்துக்கொண்டே பாரியையுடன் வனத்தில் திரிந்தான். பலாசமரங்களும், மாமரங்களும், சண்பகமரங்களும், பாரிஜாதமரங்களும், பழங்களும் புஷ்பங்களும் நிரம்பின இன்னும் அனைக விருக்ஷங்களும், பற்பல தடாகங்களும், தாமரைஒடைகளும் விளங்கப்பெற்றதான அவ்வனத்தைப் பார்த்த பாண்டிவின் மனத்தில் காமமுண்டாயிற்று. மகிழ்வுற்றமனத்துடன் தேவதையைப்போல் அந்த வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பாண்டிவை மாத்திரி அழகான ஆடையுதிஷ்டிரர்கொண்டு தனித்துப் பின்சென்றாள். இளமைப்பருவத்திலிருப்பவளும் மெல்லிய ஆடையைத் தரித்தவளுமாகிய அவளைக் கூண்டபோது காட்டில் அக்கி உண்டாவதுபோல், அவனுக்கு விருப்பங்களின்பிற்று. தாமரைப்புஷ்பம்போன்றகண்களை யுடையமாத்திரியையாருமில்லாத இடத்தில் தனித்துப் பார்த்ததனால் மனமகனல் ஜயிக்கப்பட்ட அரசன் அந்தவிருப்பத்தை அடக்கமுடியாமற்போனான். பிறகு, பதினெட்டாவதுவருஷத்தில், வஸந்தகாலத்தில், அலங்காரஞ்செய்துகொண்டவளும் புகழ்பெற்றவளுமாகிய மாத்திரியை (ப்பார்த்ததனால்) பாண்டி புத்திமாறியவனாக அவளையழைத்தான். பிறகு, பாண்டி மஹாராஜா தாடித்துக்கொண்டிருக்கும் மாத்திரிதேவியினால் தன்னால்

கூடியவரையில் தடுக்கப்பட்டும் தனித்திருந்த அவனைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்துக்கொண்டான். காமத்தினால் புத்திமாறின அந்தப்பாண்டு அந்தச்சாபத்தை நினைக்கவில்லை. ஜனமேஜயரே ! அவன் விதியினால் ஏவப்பட்டி, சாபத்தினாலுண்டான பயத்தைவிட்டுத் தன் உயிர்முடிவதற்காக மன்மதவைக்கு வசப்பட்டவனாகி மாத்திரியினிடம் பலாத்காரமாகப் புணர்ச்சிசெய்தான். காமஸூகத்தில் விருப்பம்வைத்த அந்த ராஜாவின் அறிவானது, வஸந்தகாலருபமாகப் பிரத்தியக்ஷமாய் வந்த காலனாலேயே மயக்கப்பட்டு ஐம்புலன்களையும் கலக்கி மனத்தோடு கூட அழிந்துபோயிற்று. கௌரவர்களைச் சிறப்பிக்கிறவனும் உயர்ந்த தர்மத்தாழ்வமாகிய அந்தப்பாண்டு அந்தமனைவியோடு சேர்ந்தவுடன், காலதர்மமென்று சொல்லப்பட்ட மரணத்தோடு சேர்ந்தான். மாத்திரி, உடனே உயிர்போன ராஜாவைக் கட்டிக்கொண்டு துக்கத்தினால் பலமுறை உரக்கக்கூச்சலிட்டான். பிறகு, குந்தியும் அவள்புத்ரர்களும் மாத்திரியின் புத்ரர்களாகிய பாண்டவர்களும் சேர்ந்து, ராஜா அப்படிப்பட்ட நிலைமையடைந்திருந்த இடத்திற்கு வந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே ! அப்போது மாத்திரி அழுதுகொண்டு குந்தியைநோக்கி, “நீமட்டும் தனித்து இங்கேவா ; சிறுவர்கள் அங்கேயே நிற்கட்டும்” என்று சொன்னான். அவளுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு, குந்தி பிள்ளைகளை அங்கேயே நிறுத்தி, “நான் கெட்டேன்” என்று கதறிக் கொண்டு விரைவாக ஓடிவந்தாள். மாத்திரியும் பாண்டிவும் தரையில் பிடித்திருப்பதைக்கண்டு வ்யஸனத்தினால் பரிதபித்த அங்கத்தோடு கூடிய குந்தி மிகுந்ததயரத்தினால் புலம்பினாள். “எப்போதும் புத்திமானாகிய இந்தவீரர் என்னால் எந்தக்காலமும் காப்பாற்றப்பட்டிருந்தும் மானின்சாபத்தை அறிந்திருந்தும் உன்னை எவ்வாறு அறிக் கிரமஞ்செய்தார். மாத்திரியே ! ராஜாவை நீயுந்தானே காப்பாற்றி யிருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட மனிதரில்லாத இடத்தில் ராஜாவை எவ்வாறு விருப்புறச்செய்தாய் ? எப்போதும் அந்தச் சாபத்தையே நினைத்துத் துன்பத்தோடிருந்தவருக்குத் தனிமையிலிருந்த உன்னைப் பார்த்தபிறகு எப்படி மழிச்சியுண்டாயிற்று ? பாஹ்லீகன்பெண்ணை ! நீ பாக்கியமுள்ளவள் ; என்னிலும் சிறந்த பாக்யவதி ; சந்தோஷமுற்ற மஹாராஜாவின்முகத்தை நீயல்லவோ கண்டாய்” என்றாள். மாத்திரி, “தேவியே ! நான் அழுதுகொண்டு பலமுறை தடுத்தும் அவர் விநியை ஸத்யமாகச்செய்யவிரும்பித் தம்மனத்தை அடக்காமற்போனார்” என்றுசொன்னான். அவளுடைய அந்தச்சொல்லைக் கேட்டுத் துக்கமென்னும் அக்கினியினால் தகிக்கப்பட்ட குந்தி வேர்

அறுக்கப்பட்ட மரம்போல் உடனே பூமியில்விழுந்தாள். மூர்ச்சையோடு பூமியில்விழுந்து செயலற்ற குந்தி அசையவேயில்லை. ஜனமே ஜயரே! அந்த நிமிஷத்துக்குள் மாக்ரி பாண்டிவுக்கு ஸ்நானஞ்செய்வித்துப் புதுவஸ்திரம்போர்த்து அலங்காரங்கள்செய்து நல்லபடிக்கையில் படிக்கவைத்தபிறகு, மூர்ச்சையினால் பிரஜைகளை தப்பியிருந்த குந்தியை எழுப்பி, “அம்மா! வா” என்றழைத்து அவளுக்குக் காண்பித்தாள். குந்தி, பாதங்களில் விழுந்து மறுபடி எழுந்து செஞ்சந்தனம்பூசின உடம்போடும் குஸும்பாச்சாய வஸ்திரத்தோடும் சிரித்த முகத்தோடும் பேசுகிறவன்போலிருந்த பாண்டிமஹாராஜாவைக் கட்டிக்கொண்டு பிரமைகொண்டி ஐம்பொறிகளும் கலங்கிப் புலம்பினாள். அந்த மாத்ரியும் ராஜாவைக்கட்டிக்கொண்டு புலம்பினாள். அவ்வாறு சயனித்துக்கொண்டிருந்த ராஜாவினிடம் புத்ரர்களும் ரிஷிகளும் *சாரணர்களருமாகிய எல்லோரும்சேர்ந்துவந்து வ்யஸனத்தினால் கண்ணீர்விட்டார்கள். ஸூர்யன் அஸ்தமனமானதுபோலவும், கடல்வற்றினதுபோலவுமிருக்கும் புருஷச்ரேஷ்டனான பாண்டிவைக்கண்டு மஹரிஷிகள் துக்கித்தனர். ரிஷிகளும் பாண்டவர்களும் ஒரேதுக்கமுள்ளவர்களாயிருந்தனர். சிறந்தஸ்திரீகளாகிய அந்தக்குந்தியும் மாத்ரியுமாகிய இருவரும் பிராமணர்களால் தேற்றப்பட்டவர்களாகப் புலம்பினர்.

குந்தி, “ஆ! ராஜாவே! எங்களை யாரிடம்விட்டுவிட்டுத் தேவலோகத்துக்குச் செல்லுகிறீர். ஆ! ராஜாவே! நான் புத்தியில்லாம விருக்கையில் ஏன் நீர் மாத்ரியுடன்சேர்ந்து மரணமடைந்தீர்? ராஜாவே! என்பாக்கியக்குறைவினாலேதான் நீர் மரணமடைந்தீர். ராஜாவே! யுதிஷ்டிரன், பீமஸேனன், ஆர்ச்சுனன், நகுல ஸஹதேவரிருவர் ஆகிய உம்முடைய அன்புள்ள புதல்வர்களை யாரிடம்விட்டுப் பிரயாணம்போயிருக்கிறீர்? பாரதரே! உம்மைப்பார்த்துத் தேவர்களெல்லாரும் மகிழ்கின்றனரென்பது நிச்சயம். ஏனெனில், நீர் பிராமணர்களின் கூட்டத்தில் கடுந்தவஞ் செய்திருக்கிறீரல்லவா? ராஜாவே! ஸுகமான ஸவர்க்கத்துக்கு எங்கள்ளிருவருடனும் சேர்ந்துபோகக் கடவீர். அஜமீடவம்சத்தவரே! கௌரவர்களிற்சிறந்தவரே! புண்ணியகர்மங்களைச்செய்த அஜமீடவம்சத்தார் அடைந்த நல்லகதிக்கு எங்களிருவரோடுங்கூடவே நீர்போவதாக நான் வனத்திற்குக்கூடவரும்போது பிரதிஜைஞ்செய்திருக்கிறீரல்லவா? ராஜாவே! அதனால், எங்களுடன் கூடத்தான் நீர் போகவேண்டும். ராஜாவே! சற்றுநேரம்

* ஒருவகை தேவஜாதியார்.

பொறுத்திரும். *நானும் உமது முகத்தைக்காண்பேன்” என்றான். அவ்விருவரும் அடிகமாகப்புலம்பி வேடர்களால் ஆண்மான் அடிக் கப்பட்டபோது காட்டிலுள்ள பெண்மான்கள் விழுவதுபோல், பிரஜைகளைப்பிப் பூமியில்விழுந்தனர். வேதங்களில் கரைசண்டிருந்த யுதிஷ்டிரர்முதலிய அந்தப்பாண்டவர்களினையும் பிதாவினடியில் வந்து ஞாபகம்தப்பித் தரையில்விழுந்தனர். பாண்டவர்கள் ‘பாண்டிவின் பாதங்களைக் கட்டிக்கொண்டு, “ஆ! பிதாவே! கெட்டோம்” என்று அழுதனர். “ஆ! நாதனில்லாமற்போனோம்! மஹாப்பிராஜ்ஞரே! சிறுவர்களானநாங்கள் நீங்களில்லாமல் எப்படிப்பிழைப்போம்? மஹா ராஜரே! லோகநாதனுடைய புத்ரர்களாயிருந்தும் ஒருநொடியில் நாதனில்லாதவர்களானோம். ஆ! ஆ! உலகம் என்னவிசிதிரம்; பார தரே! ராஜபுத்ரர்களாயிருந்து எங்களைப்போல் பாக்யஹீனர்களான வர்கள் யாருமில்லை. அரசர்க்கரசரே! நீங்கள்இறந்ததனாலும் நாங்கள் ராஜ்யத்திலில்லாமையாலும் பாண்டவர்களாகிய நாங்களெல்லாரும் மிக்கவயஸனத்தை அடைந்திருக்கிறோம். ராஜாவே! நாங்களென்ன செய்யோம்? செய்யத்தக்கதை அனுந்ரஹித்து எங்களைக் கட்டி யிடக்கடவீர்” என்று யுதிஷ்டிரர் புலம்பினார். பீமஸேனனும், ‘அரசர்க்கரசரே! ராஜ்யத்தையும் போகங்கையும்கிட்டுச் சதச்ருங்கமலை யில்வாஸஞ்செய்துகொண்டு பெருந்தவஞ்செய்து நீர் எங்கையடைந் தீர். கௌரவத்தைவிட்டுக் காட்டுக்குச்சென்று தாமே உணவைத் தேடிக்காட்டிலுள்ள இலை வேர் காய்களைக்கொண்டு எங்களைக் காப் பாற்றினீர். அறம்பொருள் இன்பமென்னும் திரிவர்க்க புருஷார்த்தங் களைவிரும்புகிற பிதாக்கள் மஹாத்மாக்களான புத்ரர்களைப்பெற்று என்னபலனையடைய விரும்புகின்றனரோ அதை அடைவதற்கு இதுதான் காலம்வந்திருக்கிறது. பாரதராஜாவே! அந்தப்பலனை அனு பவிக்காமல் நீர்போகத்தகாது” என்று பிதாவைப்பார்த்துச்சொல்லி அழுதான். அர்ச்சனனும், “சௌக்யத்தைச்செய்பவரே! அழிந்து போனபரதவம்சம் பாண்டிவினால் மறுபடி உத்தாரணம்செய்யப்பட்ட து. அந்தப்பாண்டி வனம்போனபோது ராஜாஇல்லாமல் ராஜ்யம் அழிந்துபோயிற்று. மறுபடியும் பாண்டிபுத்ரர்கள்ஐவராலும் கூடித் திரியசக்திவெளிப்படுத்தப்பட்டது’ என்றசொல்லிக்கேட்டு ஸந்தோஷித்த பிறகு நீர் போகத்தகும்” என்று பிதாவைப்பார்த்துச் சொல்லி அழுதான். நகுல ஸஹதேவர்களும், ‘பரதச்ரேஷ்டரே! கடினமான தவஞ்செய்து எங்கையடைந்தபிறகு எல்லாலாபங்களிலும் பெரிதான

* அனுமரணம்செய்வேன் என்பது கருத்து.

புத்ரலாபத்தின் பயனாகச் சுஸ்ருஷைமுதலியவற்றுள் ஒன்றையும் பெற்றுக்கொள்ளாமல் முன்காலத்தில் தசரதர் எப்படியோ அப்படியே நீரும்போனீர்” என்றுசொல்லித் தாங்கமாட்டாமல்அமுதனர். குந்தி, “ஓ! மாத்திரியே! நான் முதலாவதுதர்மபத்தி; தர்மத்தின்பலன் முதலில் என்னுடையதுதான். அவசியம் நேரிடத்தக்கவிஷயத்தில் நீ என்னைத்தடுக்காதே. இறந்துபோனபரந்தாவை நான் இப்போது பின்செல்லுகிறேன். நீ இவரைவிட்டு எழுந்திரு. இந்தப்பிள்ளைகளைக் காப்பாற்று. பயன்பெற்றபுத்ரர்களையடைந்தும் வீரபுத்தியாவதையே நான் விரும்புகிறேன்” என்றுசொன்னாள். மத்யராஜன்பெண்ணை வள் குந்தியைநோக்கி, “என்னைமோசம்செய்த பரந்தாவை நானே தான் பின்செல்லவேன். காமபோகத்திலும் நான் திருப்தியடையாத வாளாயிருக்கிறேன். வயதில்புத்தவளாகியநீ எனக்கு அனுமதிக்கொடுக்கவேண்டும். இந்தப்பரதச்சீரேஷ்டர் என்னிடம் ஆசைவைத்துஎன்னைச்சேர்ந்து இறந்தார். அந்தவீரப்பம் அவர் யமன்வீட்டிலிருக்கும் போது கெடும்படி நான்செய்யலாமா? ராஜாவிஷகளிற்சிறந்த இந்த ராஜா என்னிரித்தமாகத்தானே ஸ்வர்க்கம்சென்றார். அவருடைய புத்தி அப்படிப்பட்டதல்லவே! எனக்கு அவரைப்போன்ற பந்துக் கருடரில்லை;பரந்தாவைவிட்டுப்பிரிந்து உயிரைவைத்துக்கொள்ளவும் என்னால்முடியாது. ஆதலால், யமன்வீட்டுக்குச்செல்லும் அந்தக் கணவர்பின்னோடு யானும்போவேன். மேலும், நான் என்பிள்ளைகளிடத்தில் நடப்பதுபோல் உன்பிள்ளைகளிடத்தில் ஒருபோதும் நடக்க மாட்டேன். அவ்வாறு வித்தியாஸமாக நடக்கின்ற எனக்குப் பெரும்பாவம்வரும். ஆதலால், தேவியே! நீ உன்புத்திரர்களிடமிருப்பதுபோல் என்புத்திரர்களிடமும் இருக்கவேண்டும். யமனிடம்போகின்றபதியை நான் பின்தொடரப்போகிறேன். என்னைநேசித்துத்தான் இவ்வரசர் உயிரிழந்தார். ராஜாவின் சரீரத்தோடுகூட இந்த என்சரீரமும் செம்மையாகமறைக்கப்பட்டித் தகனஞ்செய்யத்தக்கது. அம்மா! இந்தஎன்விருப்பத்தைச் செய்யக்கடவாய். என்னால்கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட நீ குழந்தைகள்விஷயத்தில் தவறாமலேயிருப்பாய். அதனால், உனக்கு நான் ஹிதம்சொல்லவேண்டியது ஒன்றும் எனக்குத்தெரியவில்லை” என்றுசொன்னாள். சிறந்த தபஸுள்ளரிஷிகள் தவறாத பராக்ரமமுள்ள அந்தப்பாண்டவர்களைச் சமாதானம் செய்த பின், குந்தியையும் மாத்திரியையும் சமாதானம்செய்து, பின்வருமாறு சொல்லலானார்கள்.

“பாக்யசாலிகளே! நீங்கள் பாலபுத்திரர்களையுடையவர்கள்; எவ்

வகையிலும் மரணமடையத்தகாது. வீரர்களானபாண்டவர்களையும் குரு ராஜ்யத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டிப்போவோம். த்ருதராஷ்டிரனும் தர்மமல்லாத திரவியலாபங்களில் ஆசையுள்ளவன். அவன் பாண்டவர்கள்விஷயத்தில் கிரமப்படி நடவாமலுமிருப்பன். குந்திக்கு யாதவர்களும் குந்திபோஜனும்நாதர்களாக இருக்கின்றனர். மாத்திரமும் பலவான்களிற் சிறந்த மஹாரதனான சல்லியன் ஸ்வேலாதராயிருக்கிறான். பர்த்தாவுடன் கூட மரணமடைவது பலனுள்ளதுதான். அதில் ஸந்தேகமில்லை. உங்களுக்குமட்டும் இது செய்யக்கூடாததென்று பிராமணஸ்ரேஷ்டர்கள் சொல்லுகின்றனர். கற்புள்ளபெண் கணவன் இறந்தபின் பிரம்மசரியமென்னும் விரதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு மனம் வாக்குக்காயங்களை யடக்குவதிலானும் அனுஷ்டான நியமங்களினாலும் பரிசுத்தமடைந்து நல்லவளாகப் பர்த்தாவையே நினைத்துக்கொண்டிருந்து தன்பர்த்தாவைக் கரையேற்றுவாள். அப்படிப்பட்டவளால் அவளுடைய ஆத்மாவும் கணவனும் புத்ரனும் கரையேற்றப்படுவார்கள். ஆதலால், உங்களிருவருக்கும் இந்த உயிர் வாழ்க்கையே நன்மையென்று நாங்கள் நினைக்கிறோம்” என்று கூறினர். அதற்குக் குந்தி, “பிராமணஸமுதாயத்தின் ஆஜ்ஞையைப் பாண்டினின் ஆஜ்ஞையைப்போலவே சிரலில் வைத்துக்கொண்டேன். அதை அவ்வாறே நிறைவேற்றவும்போகிறேன். மஹான்கள் சொல்வதெதுவோ அதையே என்பர்த்தாவுக்கும் புத்ரர்களுக்கும் எனக்கும் மிகுந்த நன்மையென்று உறுதியாக நினைக்கிறேன்” என்று சொன்னாள். மாத்திரி, “புத்திரர்களுடைய யோகக்ஷேமத்தை நடத்துவதில் குந்தி ஸாமர்த்தியமுள்ளவள். அருந்ததியும் புத்தியில் இவளுக்கீடாக இருக்கமாட்டாள். யாதவர்களும் குந்திபோஜனும் குந்திக்கு ஆத்ரவாக இருக்கின்றனர். குந்தியே! உன்னைப்போல் புத்ரர்களைக்காப்பதில் நான் திறமையுள்ளவளல்லேன். அப்படிப்பட்ட நான் பர்த்தாவுடன் செல்வேன். காமஸுகத்திலும் நான் திருப்தியாகவில்லை. மூத்ததேவியே! பர்த்தாவின் லோகத்திற்குப்போக எனக்கு விடைகொடுக்கவேண்டும். தர்மந்தெரிந்தவரும் நன்றிமறவாதவரும் ஸத்யந்தவராதவரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவருமாகிய பர்த்தாவின் பாதங்களுக்குப் பணிவிடைசெய்யப்போகிறேன். பூஜிக்கத்தக்க நீ அப்படியேசெய்ய இப்போதே எனக்கு அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்” என்று சொன்னாள். ஜனமேஜயராஜாவே! சிறந்தவளான மத்ரராஜன்பெண் இவ்வாறு சொல்லித் தலையினால் வணங்கிக் குந்தியிடம் அப்போதே நகுலஸஹ தேவர்களை ஒப்புவித்தாள். அந்தமாத்திரி மஹரிஷிகளை வந்தனஞ்

செய்து குந்தியின்புத் தார்களும் தன்புத் தார்களுமாகிய பாண்டவர்களை அணைத்துக்கொண்டு பலமுறை உச்சிமோந்து யுதிஷ்டிரரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, 'உங்களுக்குக் குந்தி தாயார்; நான் உபமாதா; பிதா இறந்துபோனார். நான்குபெயருக்கும் ஜ்யேஷ்டனாகிய யுதிஷ்டிரன் தர்மப்படி எப்போதும் உங்களுக்குப் பிதா. பெரியோர்முதலியவர்களைப்பணிவதில் ஊக்கமுற்றவர்களும் ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் கைவிடாதவர்களுமாகிய யுதிஷ்டிரனைப்போன்றவர்கள் அழியார்கள்; தோல்வியடையார்கள். ஆகலால், நீங்களனைவரும் சோம்பலைவிட்டுப்பிதாவினிடம் நடக்கவேண்டியநடையை யுதிஷ்டிரனிடம்செய்யுங்கள்' என்றான். ரிஷிகளுக்கும் குந்திக்கும் பலமுறை நமஸ்காரம்செய்து, துக்கத்தினால் சோர்வுற்றமாதரி அப்போது குந்தியைநோக்கி மறுபடியும் சொல்லத்தொடங்கினான்: "ஸ்வர்க்கத்தைக்காண விருப்பமுள்ளநான் இந்தரிஷிகள்முன்னிலையில் சொன்ன வாக்கு இப்போது பொய்யாகப்போகக்கூடாது. யதுபுத்ரியே! நீ பாக்யவதி. உனக்குநிகரான ஸ்திரீ இல்லை. குந்தியே! அளவற்றசக்தியுள்ளவர்களும் புகழ்பெற்றவர்களுமாகிய ஐந்துபுத் தார்களுடைய பலத்தையும் பராக்ரமத்தையும் தவவன்மையையும் மறயிமையையும் நீ பார்க்கப்போகிறாயல்லவா? தேவியே! நீ நல்லொழுக்கமுள்ளவள். நான் நமஸ்கரிப்பதற்கும் பூஜிப்பதற்கும் நீ உரியவள்; எல்லாவகையாலும் பெரியவள்; மிகச்சிறந்தவள். உன்னுடைய நற்குணங்களாலேயே நீ அவங்கரிக்கப்பட்டவள். யாதவகுமாரியே! நீ விடைகொடுப்பதை விரும்புகிறேன். புண்யத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் புகழையும் நீ காரணமாக நான் எவ்வாறு அடைவேனோ அவ்வாறு நீ இப்போதுசெய்யக்கடவாய்; சிந்திக்காதே" என்றான். புகழ்பெற்றகுந்தி கண்ணீரினால் தெளிவில்லாதவாக்குடன், "பாக்யவதியே! அனுமதிக்கொடுத்திருக்கிறேன். விசாலமானகண்களையுடையவளே! சிறந்தபெண்ணே! இப்போதே ஸ்வர்க்கத்தில் உனக்குப் பர்த்தாவுடன்கூடச் சேர்க்கை சீக்கிரமாக உண்டாகக்கடவது. ஸ்வர்க்கலோகத்தில் நீழிகாலம் சேர்ந்து ரயிக்கக்கடவாய்" என்றுசொன்னான்.

பிறகு, பிரேதகாரியங்களில் தேர்ந்தவரான கசியபரென்னும் புரோஹிதர் ஸ்நானஞ்செய்து ரிஷிகளைக்கொண்டு தங்கத்துண்டுகளையும் நெய்யையும் எள்ளையும் தயிரையும் அரிசியையும் தண்ணீர்க்குடங்களையும் கோடாலியையும் வருவித்து அசுவமேதாக்கினியைக் கொண்டுவந்து இறந்துபோன பாண்டுவின் அந்த உத்தரக்கிரியையைக் கிரமப்படி பூர்ணமாகச் செய்வித்தார். பாண்டிபுத்திரரான

யுதிஷ்டிபார், புரோகிதர்சொன்னபடி அந்த அக்கினியினால் பாண்டி வைத் தஹனஞ்செய்தார். கிரியைகளைச் செய்தபின் யுதிஷ்டிபார் சோகத்தினால் தபிக்கப்பட்டு அழுதுகொண்டு பூமியில்விழுந்தார். தர்மபத்ரியும் புகழ்பெற்றவரும் ராஜகுமாரியுமாகிய மாத்ரி, ரிஷி களையும் புத்ரர்களையும் குந்நியையும் விட்டுவிட்டுச் சிதையின் அக் கினியிலிருக்கும்புருஷச்ரேஷ்டனானபர்த்தாவை நமஸ்காரஞ்செய்து உடனே தானும் சிதையிலேறினார். குற்றமற்றவரான தர்மராஜர் ஸ்வேஹாதாரகளுடன் கூடப் புநியவஸ்துரம் தரித்துக்கொண்டு புரோ ஹிதர்சொல்லிற் கட்டுப்பட்டு அவ்விடத்தில் ஜலதர்ப்பணஞ்செய்தார். தகுதியுள்ள அந்தப்பாண்டினின் உத்தரக்கிரியைகளைச் சதச்ருங்கமலையில் வவிக்க்கும் தபஸுள்ள சாரணர்கள் ரிஷிகளுடன் கூட முறைப் படி செய்தனர்.

நூற்றுமுப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.
ஸ ம் ப வ பர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ரிஷிகள், பாண்டலர்களை அஸ்தினுபூக்துகீந அநமந்தவந்தி,
பாண்டினின் ஸமாசாரத்தைச்சொல்லி, பீஷ்மரிடம்
அவர்களை ஒப்பித்துத் தீரும்பிச்சென்றது.)

மந்திரங்களையறிந்தவர்களும் தேவர்களுக்குச் சரியானவர்களு மான மகரிஷிகளனைவரும் பாண்டு முடிவுபெற்றதைப் பார்த்து, பிறகு ஒருவரோடொருவர் ஆலோசனைசெய்தனர். “பெரும்புகழுள் ளவனும் மஹாத்மாவுமாகிய அந்தப்பாண்டுமஹாராஜன் ராஜா திகாரத் தையும் தேசத்தையும்விட்டு இந்தஇடத்தில் தவஞ்செய்து தவசிக னையே சரணமாக அடைந்திருந்தான். அந்தராஜாவாகிய பாண்டு, பிறந்ததுமாதிரியாமாய் (விவாஹம் அபிஷேகம் எதுவும் செய்யிக்கப் படாமல்) இருக்கிறபுத்திரர்களையும்பத்தினியையும் இங்கேஉங்களிடம் அடைக்கலமாக ஒப்பித்து இங்கிருந்தே ஸ்வர்க்கம்போனான். அந்த மஹாத்மாவின் இந்தப்புத்திரர்களையும் *தேகத்தையும் பத்னியையும் அவர்கள் தேசத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோவோம். இதைத் தர் மமாக நாம்நினைக்கிறோம்” என்றுசொல்லி, தேவர்களைப்போன்றவர்களும் உயர்ந்த மனமுள்ளவர்களும் வித்திபெற்றவர்களுமாகிய அந்த

* தகனஞ்செய்தும் கலையாத எலும்புக்கோவை.

மஹரிஷிகள், ஒருவரை யொருவர் அழைத்துக்கொண்டு, பாண்டவர் களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு அஸ்திநூநகரம்சென்றுபிஷ்மரிடமும் த்ரு தராஷ்டிரனிடமும் பாண்டவர்களை ஒப்பிப்பதற்கு நிச்சயம்செய்தனா. அந்தநிமிஷத்திலேயே அந்தரிஷிகளனைவரும் பாண்டிவின் பத்னியா கியசுந்தியையும் புத்ரர்களையும் பாண்டிவும் மாதரியுமாகிய இருவரின் அந்தச் சரீரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டனர். முன்னர்வப் போதும் ஸௌக்கியமுள்ளவளாயிருந்து அப்போது நீண்டவழியை நடந்தசுந்தி புத்திரர்களிடமுள்ள அன்பினால் அந்த வழியைக் குறுகி னதாக நினைத்தாள். புகழூள் சுந்தி ஸ்வல்பகாலத்தில் குருஜாங்கல மென்றதேசத்தையடைந்து நகரத்தின்முன்கோட்டைவாயிலே அணுகினாள். ரிஷிகள் வாயில் காப்பவனிடம், 'ராஜாவுக்குத் தெரிவி' என்றுசொன்னார்கள். அப்போது வாயில் காப்பவர்கள் ஒருநொடியில் ஸபைக்குச்சென்று அநேகமாயிரம் சாரணர்களும் ரிஷிகளும் வந்திருப்பதைத் தெரிவித்தனர்.

அதைக்கேட்டு அஸ்தினூபுரத்திலிருக்கும் மனிதர்களுக்கு ஆச் சரியமுண்டாயிற்று. ஸூரியன் உதயமாகி ஒரு முகூர்த்தமானபின் அஸ்தினூபுரத்திலிருப்பவனைவரும் ரிஷிகளைப்பார்ப்பதற்குக் குழந் தைகளோடும் பத்னிகளோடும் கூட வெளியிற்புறப்பட்டனர். கூடித் திரியர்களும் கூடித்திரியஸ்திரீகளும் பிராமணர்களும் பிராமணஸ்திரீகளும் கூட்டங் கூட்டங்களாக அநேக வாகனங்களிலேறிக்கொண்டு புறப் பட்டனர். அவ்வாறே வைச்யசூத்தர்களின் கூட்டமும் மிகுதியாக இருந்தது. ஒருவனும் * பொருமைப்படவில்லை. எல்லாரும் தர்ம சிந்தையோடிருந்தனர். அவ்வாறே, சந்தனுபுத்ரரான பிஷ்மரும், பாஹ்லீகனான, ஸோமதத்தனும், ராஜரிஷியான த்ருதராஷ்டிரனும், கூடித்தாவென்ற பெயருள்ள விதாரும், ஸத்யவதீதேவியும், புகழ் பெற்ற அம்பாலிகையும், ராஜஸ்திரீகளால் சூழப்பட்ட காந்தாரியும், தாங்களாகவே புறப்பட்டனர். துரியோதனன்முதலான த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் தூற்றுவரும் விசித்ரங்களான ஆபரணங்களையணிந்து கொண்டு புறப்பட்டனர். கௌரவர்களனைவரும் புரோகிதர்களுடன் கூட அந்தரிஷிக்கூட்டங்களைக்கண்டு தலைகளால்வணங்கி அவர்கள் ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்தனர். பட்டணத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள ஜனங்களனைவரும் அப்படியே தலைவணங்கி வந்தனஞ்செய்து அவர் களுக்குப்பின் பூமியில் உட்கார்ந்தனர். ராஜாவே! பிஷ்மர் அந்த ஜனக்கூட்டமுமுதும் சப்தமில்லாமலிருந்ததைத் தெரிந்துகொண்ட

* ரிஷிகள் அழைத்துவந்ததனால் பொருமை இல்லை.

அந்த ரிஷிகளுக்கு அர்க்கிய பாத்யங்களைக்கொடுத்துக் கிரமப்படி பூஜைசெய்து, ராஜ்யாதிபத்யத்தையும் தேசத்தையும் மஹரிஷிகளுக்கு அர்ப்பணம் செய்தார். பிறகு, அவர்களுள் மிகமுதிர்ந்தவரும் ஜடைகளையும் கிருஷ்ணஜினத்தையும் தரித்தவருமாகிய ஒரு மஹரிஷி ப்ரத்யுத்தானஞ்செய்து மற்றரிஷிகளின் அபிப்ராயத்தை எடுத்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார்.

“கௌரவ வம்சத்துப் புத்ரனாகிய பாண்டிவென்னும் பெயர் பெற்றஅரசன் காமஸுகங்களைவிட்டு நீங்கி இங்கிருந்து சதச்ருங்கமலைக்குச் சென்று ராஜஸுகங்களைத் துறந்து தபஸ்வியாகிவிட்டானல்லவா? அந்தத்தர்மாத்மா சிலகாலம் இலைகளையும் கிழங்குகளையும் கனிகளையும் புஜித்துக்கொண்டு பத்னிகளுடன்கூடச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் ஓய்வில்லாமல் தவஞ்செய்தான். அவன் அந்தச்சதச்ருங்கமலையில் வாசஞ்செய்யும் சிறந்ததவமுள்ளமுனிவர்களைத் தன் ஒழுக்கத்தினாலும் செய்கைகளினாலும் தவத்தினாலும் சந்தோஷிக்கச்செய்தான். பத்னிகளுடன்கூட ஸ்வர்க்கலோகம்போகவிரும்பிக் கிளம்பின அந்தராஜாவைப் பிரம்மரிஷிகள் தடுத்து, ‘ராஜாவே! ஸந்ததியில்லாத உனக்குப் புண்ணியலோகங்களில்லை. ராஜச்ரேஷ்டனே! ஆதலால், பத்னிகளுடன்கூடத் தர்மன், வாயு, இந்திரன், அசுவினிதேவர்கள் ஆகிய இந்தத்தேவர்களை ஆராதனஞ்செய். அவர்கள் அனுக்கிரஹஞ்செய்து புத்திரர்களைக்கொடுப்பார்கள். பிழிக்கடனிலிருந்து விடுபட்டவனாவாய். உனக்கு அவ்வாறு புத்திரர்கள் உண்டாவார்களென்பதை நாங்கள், தவத்தினால்நானக்கண்ணைப் பெற்றிருத்தலால், காண்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். எங்கள்சொல்லைக்கேட்டு அப்போதே தேவர்களை ஆராதனஞ்செய்தான், பிரம்மசாரிவி தத்திலிருந்த பாண்டிவுக்கு அநிரிஷ்டம் காரணமாக நேரே தர்மதேவதையிடத்திலிருந்து யுதிஷ்டிரனென்னும் இந்தப்புத்திரன் சதச்ருங்கமலையில் பிறந்தான். அவ்வாறே, மஹாத்மாவான அந்தராஜாவுக்கு வாயுபகவான் பலவான்களிற சிறந்தவனும் பெரும்பராக்கரமமுள்ளவனுமாகிய இந்தப் பீமனென்னும் புத்ரனைக் கொடுத்தான். இந்திரனால் வத்திய பராக்கரமனை இந்தப் புத்ரன் குந்திக்குப் பிறந்தான். சிறந்தவில்லாளியாகிய இவன் பிறந்ததும் இந்திரன் குந்தியை நோக்கி, “குந்தியே! என் அனுக்கிரஹத்தினால் ஸ்திரமான பராக்கிரமமுள்ள இவன் பிறந்திருக்கிறான். ஜயிக்கமுடியாத தேவர்கள் முதலிய எதிரிகளையும் இவன் ஜயிக்கப்போகிறான். ஸந்தேகமில்லை” என்று சொன்னான். இவனுடைய கீர்த்தி சிறந்த வில்லாளிகளெல்லாரை

யுடமறைத்துவிடப்போகிறது. யுதிஷ்டிரன் இந்தஸுஹோதரனுடைய பராக்கிரமத்தினால் ராஜஸூயயாகத்தை நிறைவேற்றப்போகிறான். இவன் ஸமஸ்தமானமனிதர்களையும் கந்தர்வர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் ஜயிக்கப்போகிறான். இவன் தர்யோதனன்முதலான கௌரவர்களையும் ஜயிக்கப்போகிறான். தர்மதேவதையின்புத்திரனும் எப்போதும் தர்மத்திலேயே ஊக்கமுள்ளவனுமாகிய யுதிஷ்டிரன் இந்த வீரனுடைய பராக்கிரமத்தினால் ராஜஸூயம்முதலான யாகங்களைச்செய்யப்போகிறான். சிறந்தவில்லாளிகளும் புருஷச்ரேஷ்டர்களும் புலிகள் போன்றகுரர்களுமாகிய இந்தமாத்ரிபுத்தர்களிருவரும் அசுவினிதேவர்களால் உண்டானவர்கள். அவர்களும் இஹோ இருக்கின்றனர். நகுலன் ஸஹதேவனென்றுபெயருள்ள அவ்விருவரும் அளவற்றசக்தியுள்ளவர்கள். புகழ்பெற்றபாண்டி வனவாஸஞ்செய்துதவத்தைவிடாமலிருந்து தன்முன்னோர்களின் இந்தவம்சத்தை மறபடியும் தீலயெடுக்கச்செய்தான். பாண்டிபுத்தர்களுடையபிறப்பையும் வளர்ப்பையும் வேதாத்யயனத்தையும் எப்போதும்பார்த்து மிகுந்தமகிழ்ச்சியையடைவீர்கள். பாண்டி ஸாதாக்களின்ஒழுக்கத்திலிருந்து புத்தரலாபத்தையும் ஆடைந்தான்; இன்றைக்குப் பதினேழாவதுநாள் பிதிரிலோகத்துக்கும் சேர்ந்தான். சிதையையடைந்து அக்ரிமுகத்தில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட அந்தப் பாண்டிவைக்கண்டு மாத்ரி தன்னுயிரை வெறுத்துவிட்டு அக்ரிப்ரவேசம்செய்தான். அனுமனம்செய்தஅவள் அவ்ளோகூடவே பதிலோகத்தையடைந்தான். அவளுக்கும் அந்தப் பாண்டிவுக்கும் இதற்குமேல் செய்யவேண்டியகாரியத்தை நீங்கள் செய்யலாம். உங்கள் வீடுவந்தசேர்ந்த குந்தியையும் புகழ்பெற்ற பாண்டவர்களையும் கிராமப்படி அங்கீகரிக்கக்கடவீர்கள். இதுதான் சாச்வதமான தர்மம். இவையிரண்டும் அந்தமாத்ரி பாண்டி இருவருடைய *சரீரங்கள். இவர்களும் அவ்விருவர்களின் சிறந்தபுத்தர்கள். இந்தவீரர்களையும் இவருடைபதாயாரையும் செய்கைகளினால் காப்பாற்றக்கடவீர்கள். தஹனமுக்ஷிபபிரேதகாரியமானபின் மிகுந்த புகழ்பெற்றவனும் எல்லாத்ர்மங்களையும் அநிந்தவனும் குருவம்சத்தைத்தாங்குகிறவனுமாகிய பாண்டி பிதிரிமேதமென்னப்பட்ட ஸ்ராதத்தத்தையடையக்கடவன்” என்றார். கௌரவர்களனைவர்களையும் பார்த்து இவ்வாறுசொன்னபின், அந்தக்கௌரவர்கள் பார்த்திருக்கும் போதே, ரிஷிகளும் சாரணர்களுமாகிய எல்லாரும் நொடியில்மறைந்தனர். ரிஷிகள் சாரணர்கள்ஆகிய இவர்களின்கூட்டம் இந்திரஜாலத்திற்கானும் கந்தர்வநகரம்போல் தெரிந்தஇடத்திலேயே திரும்பவும் மறைந்துபோனதைக்கண்டு மிக்கவியப்புற்றனர்.

நூற்றுமுப்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டுவின் அஸ்திஸம்ஸ்காரமும் பிரோதகீர்த்தியையும்.)

த்ருதராஷ்டிரன், “விதரணே! ராஜஸிம்மமாகிய பாண்டிவுக்கும் மாத்திரிக்கும் பிரேதகாரியங்களெல்லாவற்றையும் ராஜாவுக்குத் தக்க படி சிறப்பாகச் செய்விக்கக்கடவாய். பாண்டிவுக்காகவும் மாத்திரிக் காகவும் பசுக்களையும் பலவகை வஸ்திரங்களையும் இரத்தினங்களையும் தனங்களையும் கேட்பவர்களுக்கு வேண்டிய அளவு கொடு. செவ்வையாகமூடப்பட்ட அந்தமாத்திரியைக் காற்றும் சூரியனும்கூடக் காணாமலிருக்கும்படிசெய்து அவளுக்குக் குந்தி செய்யவேண்டிய மரியாதை எவ்வகையோ அதைச்செய்யவேண்டும். தேவர்களுக் கொப்பானவர்களும் வீரர்களுமான ஐந்துபுத்தரர்களையும்பெற்ற குற்ற மற்ற பாண்டிமஹாராஜனைப்பற்றி நாம் வருத்தப்படவேண்டியதில்லை; சிலாகித்தல் வேண்டும்” என்றுசொன்னான். பாரதரே! விதரர் த்ருத ராஷ்டிரனுக்கு, ‘அப்படியே’ என்றுசொல்லி, பீஷ்மருடன்கூடி மிக ஸ்லாக்கியமான இடத்தில் பாண்டிவுக்கு ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய் வித்தார். ராஜாவே! அப்போது புரோஹிதர்கள் நகரத்திலிருந்து நெய்மணம் முன்வீசுகின்ற ஜ்வலிக்கின்ற அக்ரினை விரைவாகக்கொ ணர்ந்தனர். அதன்பின், அந்தக்காலத்திலுள்ள பலவகைப்பட்ட உய ர்ந்தபுஷ்பங்களாலும் சந்தனம்முதலிய வாஸனைத்திரவியங்களாலும் பல்லக்கை அலங்காரஞ்செய்து அதை வஸ்திரத்தினால் முழுதும்மூடி, அப்படியே புஷ்பங்களாலும் விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களினாலும் சோபி க்கின்ற பல்லக்கில், பாண்டிவை மந்திரிகளும் உறவினர்களும் ஸ்நேகி தர்களும் ஏற்றினர். புருஷஸிம்மமான பாண்டிவை மாத்திரியுடன் கூடச் செவ்வையாகமறைத்துச் சிறந்த அலங்காரமுள்ளதும் மனித ரெடுப்பதுமாகிய அந்த உயர்ந்தவாஹனத்தினால் எடுப்பித்தனர். அப் போது வெண்குடையினாலும் சாமரங்களாலும் எல்லா வாத்யசப்தங் களாலும் சிறப்பித்தனர். நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்கள் மிகுதி யான ரத்தினங்களையெடுத்துக்கொண்டிவந்து அந்தப்பாண்டிவின் ஸம்ஸ்காரகாலத்தில் விரும்பினவர்களுக்குக் கொடுத்தனர். பிறகு, வெண்குடைகளையும் பெரியசாமரங்களையும் அழகிய வஸ்திரங்களை யும் பாண்டிவுக்காகக் கொண்டிவந்தனர். வெள்ளைவஸ்திரம் தரித்துக்

கொண்ட புரோகிதர்களால் ஹோமம்பண்ணப்பட்டு ஜ்வலிக்கின்ற அக்ரிகள் கந்தம் புஷ்பம்முதலிய அலங்காரங்களோடு பாண்டிவின் முன்னே சென்றன. பிராமணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் வைசியர்களும் சூத்ரர்களும் ஆயிரக்கணக்காக வ்யஸனத்தினால் கொதிப்படைந்து கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டு ராஜாவைப் பின்சென்றனர். பாண்டவர்களுளையும் பீஷ்மரும் விதுரரும் பாஹ்லீகனான ஸோமத்தனும் பூரிஸ்ரவஸ் என்னுமாசனும் இன்னுமனேகரும், “இந்தராஜா, நம்மைப்பிரித்து நீண்ட துயரத்தில் அமிழ்த்தி நாதனில்லாதவர்களாகவும் செய்து எங்கே போகப்போகிறான்” என்று கதறிக்கொண்டும் ஒரு வரையொருவர் கட்டிக்கொண்டும் பின்சென்றனர். ஸத்யவாதிக்களான பீஷ்மர்முதலியவர்கள் கங்கைக்கரையிலுள்ள அழகான வனப்பிரதேசத்தில் புண்ணியமான ஸம்பூமியில் அந்தப்பல்லக்கை வைக்கச் செய்தனர். பிறகு, புருஷவீம்மமும் உயர்ந்தகாரியங்களைச் செய்பவ, னுமாகிய பாண்டிவின்சாரீரத்திலும் அவன் பாரியையான மாத்திரியின்சாரத்திலும் எல்லா வாஸனையுமேசேர்த்து நல்ல அகிற்சேறும் உயர்ந்த சந்தனக்குழம்பும் பூசிப் பொற்குடங்களினால் சுற்றிலும் ஜலம் கொட்டி, வெண்சந்தனத்தையும் காரகிலோடிகூடிய புண்ணைஸந்தையும் எங்கும் பூசினர். பிறகு, பலதேசங்களிலுண்டான வெருப்புவஸ்திரங்களை அவனுக்குப் போர்த்தனர். உயர்ந்தசயனத்தில் படுப்பதற்குத்தகுதியுள்ள புருஷஸ்ரேஷ்டனான பாண்டிமஹாராஜன் வஸ்திரங்களினால் போர்க்கப்பட்டபின் ஜீவித்திருப்பவன்போல விளங்கினான்.

ஸகலமான ரித்விக்குக்களும் புரோஹிதர்களும் அச்வமேதாக்கியைக்கொண்டு வேதோக்தவிதிகளைச்செய்து மந்திரங்களோடு ஸம்ஸ்காரஞ்செய்தனர். ரித்விக்குக்களின் அனுமதிப்படி பிரேதகாரியம் நடந்தபின் ராஜாவையும் மாத்திரியையும் நெய்பூசி அலங்காரங்களைச் செய்து புண்ணை, பத்மநமென்னும் வாஸனமரம், நல்லவாஸனையுள்ள சந்தனமரம், ஸரளமரம், தேவதாருமரம், குங்கிலியமரம், கொம்பரக்கு, செஞ்சந்தனமரம், அலரிச்செடி, வெட்டிலேர் இவைகளாலும் இன்னும் பலவகை வாஸனைக்கட்டைகளினாலும் சாஸ்திரப்பிரகாரம் தஹனஞ்செய்வித்தனர். அவர்களுடைய இரண்டு சாரங்கையுங்கண்டு அம்பாலிகை, “ஹா! ஹா! புத்ரனே!” என்றுசொல்லி, மூர்ச்சையடைந்து உடனே பூமியில்விழுந்தாள். துக்கத்துடன்வீழ்ந்த அவளைக்கண்டு நகரத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள ஜனங்கள் ராஜபக்தியினால் அன்புகூர்ந்து துயரத்தினால் தாபமுற்று அழுதனர். குந்தியின் அழகைக்குரலினால் மனிதர்களுடன்கூடப் பசுபக்ஷிகள் முத

விய திரயக்ஜாதியிலுள்ள பிராணிகளெல்லாம் கதறின. அப்படியே சந்தனுபுத்ரராகிய பீஷ்மரும் சிறந்தஞானமுள்ள விதுரரும் கௌரவர்களனைவரும், மிகத்துயரமுற்றுக் கதறினர். பிறகு, பீஷ்மரும்விதுரரும் திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவும் கௌரவ ஸ்ரீரீகளைவரும் பாண்டவர்களுடன்கூடப் பாண்டிவுக்கு ஜலதர்ப்பணஞ் செய்தார்கள். பாண்டவர்களனைவரும் சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மரும் விதுரரும் ஞானிகளும் அழுதுகொண்டே ஜலதர்ப்பணஞ்செய்தனர். ராஜாவே! ஜலதர்ப்பணஞ் செய்தபின் வ்யஸனத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட அந்தப்பாண்டவர்களை மந்திரிகளனைவரும் எடுத்துக்கொண்டு அழுதுகொண்டே ஸமாதானப்படுத்தினர். ராஜாவே! பாண்டவர்களும் அவர்கள் பந்துக்களும் எவ்வாறு தரையிற்படுத்தனரோ அவ்வாறே பிராம்மணர்முதலிய நகரத்துஜனங்களும் தரையிற்படுத்தனர். அந்நகரமானது பாண்டவர்களுடன்கூடக் குழந்தைகள்முதல் (முதியவர்கள்வரையில்) பன்னிரண்டிராத்திரிகள் ஸந்தோஷமில்லாமலும் மனத்தில் ஆறுதலில்லாமலும் உத்ஸாஹமில்லாமலுமிருந்தது.

நூற்றுமுப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஸ ன் ப வ ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பாண்டிவுக்கு சீராத்நம்செய்ததும், குழந்தைகள் வ்யோடிக்கொண்டிருக்கும்போது, பீமநூக்கும் துர்யோநலுநிகளுக்கும் விரோதமுண்டானதும், பிரமாணகோடியென்று மிடத்தல் பீமனைக் கங்கையில் தள்ளினதும், பாம்புகளையுக்கொண்டு கடிப்பித்ததும்.)

பிறகு, விதுரரும்பீஷ்மரும்வ்யாஸரும்த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜாவும் பந்துக்களுடன்கூட நெய்யுடன்சேர்ந்த அன்னத்தை ஹோமஞ் செய்து பாண்டிவுக்குச் சிராத்நம்செய்தனர். அவர்கள் புரோஹிதர்களின் உதவியினால் சாஸ்திரப்பிரகாரம் செய்தனர்; கௌரவர்களையும் ஆயிரக்கணக்கான பிராமணச்ரேஷ்டர்களையும் பசிப்பித்து, அந்தப் பிராமணச்ரேஷ்டர்களுக்கு இரத்தினக்குவியல்களையும் சிறந்த கிராமங்களையும் தானஞ்செய்து ஸ்நானஞ்செய்தபிறகு பரதச்ரேஷ்டர்களான அந்தப்பாண்டவர்களை அழைத்துக்கொண்டு எல்லாரும் அஸ்திபுரத்தில் ப்ரவேசித்தனர். பட்டணத்திலிருப்பவரும் தேசத்திலிருப்பவருமாகிய யாவரும் தமதுபந்து இறந்ததைப்பற்றி வ்யஸனப்படுவதுபோல் அந்தப் பரதச்ரேஷ்டனான பாண்டிவைப்பற்றி எப்போ

தும் வ்யஸனப்பட்டிக்கொண்டிருந்தனர். அந்தச்சிராத்தம் முடிந்த பின் துக்கப்பட்டிக்கொண்டிருந்த அந்தஜனங்களைக்கண்டு ஒன்றும் தெரியாமல் தாங்கக்கூடாத துக்கமடைந்த தம் தாயாரான ஸத்யவதிக்கு வியாஸர் பின்வருமாறு சொல்லலானார்:

“கடந்துபோனகாலம் ஸுகமாகவும் வருங்காலம் கடினமாகவும் இருக்கின்றன. தினங்கள், முந்தியவற்றைப் பார்க்கிலும்பிந்தியவை அதிகக்கெடுதல்களாக இருக்கின்றன. பூமிக்கு யௌவனம்போய் விட்டது. அதிக வஞ்சகங்கள் வ்யாபித்ததும், பலவகையான பாபங்களினால் கலக்கமுள்ளதும், வர்ணஸ்ரமமுதலிய தர்மங்களும் நல்ல காரியங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் அழிந்துபோனதுமாகிய கொடிய காலம் வரப்போகிறது. கௌரவர்களின் அநீதியினாலேயும் பூமி நிலைக்கப்போகிறதில்லை. நீ யோகாப்பியாஸம்செய்துகொண்டு ஸ்திரமானமனத்துடன் தபோவனத்தில்வாஸஞ்செய்வதற்குச் செல். உன்னுடைய இந்தக்குலத்துக்கு நேரப்போகின்ற கஷ்டமானநாசத்தை நீ பாராதே” என்றார். அந்த ஸத்தியவதி, ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று அங்கீகரித்து உள்ளேபோய் மருமகளைப்பார்த்து, “அம்பிகையே! உன்பேரான துரியோதனனுடைய அநீதியினால் சுற்றங்களுடன்கூடப் பரதவம்சத்தவரும் நகரத்துஜனங்களும் அழிந்துபோவார்களென்று நாம்கேட்டோம். ஆதலால், விருப்பமிருந்தால் புத்ர சோகத்தினால் வாதிக்கப்பட்டித துயரமுற்ற இந்த அம்பாலிகையையும் அழைத்துக்கொண்டு நாயிருவரும் வனததிற்குப்போவோம்; உனக்குச்சுகமுண்டாகும்” என்றுசொன்னாள். பரதே! அம்பிகை, ‘ஆகட்டும்’ என்று ஸம்மதித்தபின், ஸத்யவதி பீஷ்மரைக்கேட்டுக்கொண்டு இரண்டுமருமக்களுடன்கூடச் சிறந்தநியமமுள்ளவளாக வனம்சென்றாள். பரதே!ஷ்டே! மஹாராஜே! அப்போது அந்தராஜஸ்திரீகள் மிக்ககடிந்தவஞ்செய்து தேகததைவிட்டுத் தாங்கள் விரும்பினலோகம் சென்றனர்.

அதன்பின், பாண்டவர்கள் வேதத்திற்கொலப்பட்ட செளளம் உபநயனம்முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களை யடைந்து போகநீயனுபவித்துக்கொண்டு பிதாஹிருந்தவீட்டில வளர்ந்தனர். த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களுடன் சேர்ந்து ஸுகமாக உத்ஸாஹத்துடன் வ்ளையாடிக்கொண்டிருந்த அவர்கள் சிமுவர்கள்வ்ளையாட்டுக்கள் எல்லாவற்றிலும் தங்கள் சக்தியினால் சிறந்தவராயினார். அந்தப் பீமஸேனன் வேகத்திலும் குறித்ததைஎடுப்பதிலும் போஜனத்திலும் புழுதியினிழும்பதிலும் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களெல்லாரையும் பீடித்தான். ராஜாவே! ஸந்

தோஷமாக விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒளிந்தான். அவர்களைத் தலைகளில் பிடித்துப்பாண்டவர்களுடன் முட்டினான். மிகுந்தபராக்ரமமுள்ள அந்தக்குமாரர்கள் நூற்றொருவரையும் பீமவேனன் ஒருவனாகவே அடிக்ரமப்படாமல் அடக்கிவிட்டான். பலவானான பீமவேனன் பலத்தினால் அவர்கள் கதறும்படி தலைமயிர்களிற்பிடித்து அடித்து முழங்கால்களும் தலைகளும் தோள்களும் தேயத் தரையில் இழுத்தான். ஜலத்தில்தவிளையாடும்போது அவன் பத்துப்பிள்ளைகளைக் கைகளிற்பிடித்துக்கொண்டு முழுகியிருந்தான் ; இறந்தவர்கள்போலானபின் அவர்களை விட்டான். மரத்தின்மேலேறி அவர்கள் பழங்களைப்பறித்துக்கொண்டிருக்கையில் பீமவேனன் மரங்களைக் காலால் உதைத்து அசைத்தான். அப்போது உதையின்வேகத்தினால் அதிர்ந்தயாங்கள் அலைந்ததனால் பழங்களுடன் கூட மரங்களினின்றும் பிள்ளைகளும் விழுந்தனர். தூரியோதனன் முதலிய ஸஹோதரர்களனைவரும் பீமவேனன்கையினற்பிடிக்கப்பட்டிச் சிலருக்குத் தலைகளும் மார்புகளும், சிலருக்கு இடைகளும் முகங்களும் அடிபட்டன ; அவர் விழுந்தனர். கைச்சண்டையிலும் ஒட்டத்திலும் தேகப்பயிற்சியிலும் அந்தக்குமாரர்கள் பீமவேனனை மிஞ்ச ஆரம்பித்தும் ஒருபோதும் அவனுக்கு மேலானகாரியங்களைச் செய்யவில்லை. இவ்வாறு அந்தப் பீமவேனன் கெட்ட எண்ணமில்லாமலே பால்யசேஷ்டையினால் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களை ஆக்கிரமித்து அவர்களுக்கு மிக்கவிரோதத்திற்கு இடமாக இருந்தான்.

அதன்பிறகு, மிகுந்தபராக்ரமமுள்ள தூரியோதனன், பீமவேனனுடைய அந்தவலிமை மிகப்பிரவித்திபெற்றதைக்கண்டு தன்கெட்ட எண்ணத்தைக்காண்பிக்க ஆரம்பித்தான். தர்மத்தைவிட்டு விலகினவனும் பாவங்களையே பார்ப்பவனுமாகிய அந்தத்தூரியோதனனுக்கு அறிவின்மையாலும் ஐசுவரியத்திலுள்ள ஆசையாலும் கெடுமதியுண்டாயிற்று. “இந்தக்குந்தியின்புத்ரனான *வ்ருகோதரன் . பலவான்களுள் மிகச்சிறந்தவன் ; குந்தியின்புத்ரர்களின் நடுவாபிவனைமோசத்தினால் ஜயிக்கவேண்டும். இவன்பலசாலி ; அதிக சக்தியுள்ளவன் ; மிகுந்த சூரத்தன்மையுள்ளவன். பீமனொருவனாக நம்மனைவரையும் விரோதிக் கிருன். அவனை நகரத்தின் தோட்டத்தில் தூங்கும்போது கங்கையில் தள்ளிவிடுவோம். அதன்பிறகு, இவன் தம்பியாகிய அர்ச்சனனையும் அதன்பிறகு அவன் தமையனான யுதிஷ்டிரனையும் பிடித்துச் சிறையிற்போட்டு நான் பூமியையாள்வேன் ” என்று நிச்சயஞ்செய்து

கொண்டு அந்தப்பாவியான துரியோதனன், அப்போது எந்தவேளையும் மஹாத்மாவானபீமனுக்காக ஸமயம்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பாரதரே ! அதன்பின், ஜலக்கிரீடைக்காக விசித்ரங்களும் பெரியவையுமான வஸ்திரகூடாரங்களையும் சால்வைக்கூடாரங்களையுஞ் செய்வித்தான். அவ்விடத்தில் வேண்டியவையெல்லாமிரம்பினவையும் கொடிகள்எடுத்துக்கட்டப்பட்டவையும் பலவகைப்பட்டவையுமான அனேகவீடுகளைச் செய்வித்தான். பாரதரே ! பிரமாணகோடியென்னுமிடத்தில் ஒருஸ்தலத்தை அடைந்து அந்தஇடத்தை உதக்கிரீடனமென்றுபெயரிட்டான். விளையாட்டின்புறத்தில் அவர்களனைவரும் சக்தவஸ்திரம்தரித்து நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு எல்லா ரஸங்களும்நிரம்பின அந்தஅன்னத்தை மெல்லமெல்லப் புசித்தனர். வீரர்களாகியகௌரவச்சுரேஷ்டர்கள் விளையாடிக் களைப்புற்றுச் சாயங்காலவேளையில் விளையாட்டுக்காக ஏற்பட்டகூடாரங்களிலேயேவவிக் கினைத்தனர். பலவானும் ஸமர்த்தனுமான பீமஸேனன் ஜலக்கிரீடைக்குவந்த அந்தக்குமாரர்களைத்தாக்கி அதிகவேலை செய்ததனால் துன்பிழைப்பிரமாணகோடியில் வலிப்பதற்காக ஏற்பட்ட ஸ்தலத்தில் மேலேயே நிப்பிடித்தனன். மத்தியபானத்தினால்மயக்கமுற்ற அந்தப்பாண்டவன் குளிர்ந்துருக்கும்வாஸஸ்தலத்தையடைந்து ஓய்வுடன் அசைவற்று இறந்தவன்போலத் தரையில் தூங்கினான். பிறகு, துரியோதனன் சுயிறுனைப்போன்றகொடிகளினால் பிரமாணகோடியில் தூங்கினபீமஸேனை மெல்லக்கட்டிக் கங்கையின்ஜலத்தில் போட்டான். யுத்தவீரரிற்சிந்தப்பீமன் உடனே கண்விழித்துக்கொண்டு தன்பலத்தினால் கட்டுக்களெல்லாவற்றையும் அறுத்துமறுபடியும்எழுந்தான். சிறந்தபலமுள்ள அவன் கட்டிலிருந்துவிடுபட்டபின் அது துரியோதனன்செய்ததென்றறியவில்லை. அந்தப்பலவான்மறுபடியும் நித்திரையினால்பரவசனாகி அந்தஇடத்திலேயே தூங்கினான். பாதிராத்திரியானபின் கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் எழுந்தனர். துரியோதனன் பீமஸேனைக்கண்டு துன்பமடைந்தான். மறுபடியும், தூங்கினவனைக் கூர்மையானபற்களுள்ளவையும் கொடியவிஷமுள்ளவையுமான சீறுகின்றஸர்ப்பங்களைவிட்டு அங்கங்களின் ஸந்திகளெல்லாவற்றிலும் சுடக்கச்செய்தான். ஸர்ப்பங்களின் பற்கள் உயிர்ஸ்தானங்களில் பதிப்பிக்கப்பட்டும் பெரியமார்பையுடைய பீமஸேனனுடைய வன்மையானதோலைக் குத்தவில்லை. பீமஸேனன் விழித்துக்கொண்டு அந்தஸர்ப்பங்களெல்லாவற்றையும் தள்ளிவிட்டான். துரியோதனனுக்குப் பிரியமானஸாரதியையும் புறங்கையினால்கொன்றான். ராஜா

வே! அவ்வாறே மிக்கபொருமைகொண்டதுரியோதனன் கொல்ல எண்ணங்கொண்டு சகுனியின் அபிப்ராயத்தைக்கேட்டு, வலனன் என்னும்சமையற்காரனுடன் ஆலோசித்துப் பிறகு அவனைக்கொண்டு பீமஸேனனுடைய ஆஹாரத்தில் விஷத்தைப்போடுவித்தான். கொடிய தும்பமபிரக்கூச்சமெடுக்கச்செய்வதுமாகிய காளகூடவிஷம் சேர்க்கப்பட்டது. பீமஸேனன் அதையும்புஜித்து ஓர்உபாதியுடில்லாமல் ஜரிப்பித்துக்கொண்டான். அந்தவிஷம் கொடியதாயிருந்தும் அவனுக்கு உபத்திரவத்தையுண்டாக்கவில்லை. பீமன் பயப்படத்தக்க தேகவன்மையைபுடையவனாதலால் விஷத்தை ஜரிப்பித்துக்கொண்டான். ராஜாவே! மற்றொருநாள் துரியோதனன் பீமஸேனைக் கொல்லக்கருதி மந்திரியாகியசகுனியுடன் ஆலோசனைசெய்தான். இரவும்பகலும் ஓயாமல்சிந்தித்துக்கொண்டு தூங்காமலிருந்தான். இவ்வாறு துரியோதனனும் கர்ணனும் ஸுபலன்புத்திரானு சகுனியும் அனேகஉபாயங்களினால் அந்தப்பாண்டவர்களைக் கொல்லக்கருதினர். வைசியப்பெண்ணின்புத்திரானாகியயுத்தஸு பாண்டவர்களின்நன்மையிலுள்ளனிருப்பத்தினால் அதைப் பாண்டவர்களுக்குச் சொன்னான். எதிரிகளையடக்கத்தக்கபாண்டவர்களும் விதூரர்அபிப்பிராயத்திலேயே நின்றுகொண்டு வெளிக்காட்டாமல் அவற்றையெல்லாம் அறிந்து கொண்டார்கள்.

நூற்றுமுப்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ பர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமறுக்கு விஷம் கலந்த பக்ஷியங்களைக்கொடுத்ததும், பிரமாணகோடியென்று ிடத்தில் கங்காபில் வசிநீர்டீபனகுடத்தில் அவனைத்தள்ளினதும், அவர் பாதாளலோகம்சென்று வாலுக்கொடுத்த ரஸத்தைப் பானம்செய்ததும்.)

பிறகு, அந்தத்துரியோதனன்முதலானவர்கள், “பீமஸேனன் பலமுள்ளவன்; ஸாமர்த்தியமுள்ளவன்; மிகுந்தகூரத்தன்மையுள்ளவன்; இந்த வருகோதரன் நம்மை எப்போதும் விரோதிக் கிறான். இவனை நகரத்தின்தோட்டத்தில் தூங்கும்போது ஜலத்தில் நாட்டப்பட்ட சூலத்தின்மேல் போடுவோம்” என்று நிச்சயம்செய்தனர். பாரதரே! பிரமாணகோடியென்னுமிடத்தில்போய் ஜலகீர்டைக்காக ஒருஸ்தலம்செய்வித்தனர். அவ்விடத்தில் சமையல்வேலையில்தேர்ந்த மனிதர்களினால் பக்ஷணமுதலிய உணவும் குடிக்கத்தக்கவையும்

உறிஞ்சுத்தக்கவையும் நக்கிச்சாப்பிடத்தக்கவையும் லித்தம்செய்யப்பட்டன. அப்போது வேலைக்காரர்கள் துரியோதனனுக்கு அதைத் தெரிவித்தனர். பிறகு, தூர்ப்புத்தியுள்ள துரியோதனன் அங்கே பாண்டவர்களைப்பார்த்து, “தோட்டங்களினுற்சோபிக்கின்ற கங்கைக்குச் செல்வோம். ஸஹோதரர்களாகிய நாமீனவரும்சேர்ந்து ஜலக்கிரீடைசெய்வோம்” என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரரும், ‘அப்படியே யாகட்டும்’ என்று அவனுக்கு மறுமொழிகூறினர். ரூரர்களான அந்தக்கௌரவபாண்டவர்கள் நகரங்கள்போன்ற தேர்களிலும் அந்தத் தேசங்களிலுண்டான சிறந்தயானைகளிலும் ஏறிக்கொண்டு நகரத்தை விட்டுப்பறப்பட்டனர். உத்யானவனம்சேர்ந்தவுடன் ஜனக்கூட்டத்தையனுப்பிவிட்டு வீரர்களாகிய அந்தச்சீகோதரர்களைவரும் வெண்மையானகாரியசாலையினாலும், நடுவேயுயர்ந்து இருபுறமும் சரிவாயுள்ள கூரைகளோடுகூடிய தூண்கள்நிறுத்துவின சாலையினாலும், பலகணிகளாலும், துவாரங்களாலும், ஜலயந்திரங்களாலும், நடப்பதற்குரியபாதைகளாலும் சோடிப்பதும் கொத்தர்களால் மெழுகப்பட்டதும் சித்திரக்காரர்களால் சித்திரமெழுதப்பட்டதுமான உத்தியானத்தைப்பார்த்துக்கொண்டே லிம்மங்கள் மலைக்குகைகளிற்பிரவேசிப்பதுபோல் அதிற்பிரவேசித்தனர். ஜலம்நிரப்பப்பட்ட வாசிகளிலும் தாமரையோடைகளிலுமுள்ள ஜலம், மலர்ந்த தாமரைப்புஷ்பங்களினால் மூடப்பட்டு அழகாயிருந்தது. அப்படியே காலத்துக்குரியபுஷ்பங்களினால் பூமி மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப்பாண்டவகௌரவர்களைவரும் அங்கே உட்கார்ந்து, ஆங்காங்கிருந்து கொண்டுவரப்பட்டனவும் தாங்கள்விரும்பினவுமான உணவுகளைப் புஜித்தனர். அந்தச்சிறந்த உத்யானத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த அவர்கள் அந்த அந்தப்பகஷணங்களையும் ஒருவர்க்கொருவர் வாய்களிற் கொடுத்தனர்.

அப்போது பாவியானதுரியோதனன், பீமஸேனனைக்கொல்லக்கருதி அந்தப்பகஷணத்தில் காளகூடவிஷத்தைப் போடும்படிசெய்தான். அப்போது உள்ளத்தில் கத்தியைப்போன்றவனும் பேச்சில் அபிரித்ததுக்கொப்பானவனுமாகிய அந்தப்பாவியான துரியோதனன் தானையெழுந்து ஸஹோதரனைப்போலவும் ஸ்நேஹிதனைப்போலவும் பீமனுக்கு மிகுதியாகப் பகஷணத்தைபூட்டினான். அந்தமோசத்தையறியாமல் பீமஸேனன் செம்மையாகப்பகஷித்தான். பிறகு, மனிதர்களுக்குள் அதமனை துரியோதனன், அந்தப்பீமனைப்பற்றி மனஸ்க்குள்சிரித்துக்கொண்டு தான் கிருதார்த்தனானதுபோல நினைத்தான். பிறகு, அந்தப்பாண்டவர்களும் கிருதராஷ்டிரபுத்திரர்களும்

எல்லோரும்சேர்ந்து களிப்புற்றமனத்துடன் ஜலக்கிரீடை செய்தனர். விளையாட்டுக்காக ஏற்பட்ட கூடாரங்களிலேயே அந்த வீரர்கள் வவிக்க விரும்பினர். பலவீனாகிய பீமன், பிரமாணகோடியில் ஜலக்கிரீடைக்காகவந்த அந்தக்குமாரர்களை நடத்தி ஜலத்தில் விளையாடின ப்ரமத்தினால், அதிகமாகப் போஜனம் செய்து தங்குமிடந்தேடி அந்த இடத்தையடைந்தான். களைப்புற்றும் குடிமயக்கத்தினால் மயங்கியும், விஷம் தேகத்தில்வயிற்றுமிருந்ததனால் சூரியரந்தகாற்றையடைந்த வுடன் அசைவற்றுத் தூங்கினான். பிறகு, துரியோதனன் தானேகயிறுகளைப்போன்றகொடிகளால் பீமனைக்கட்டி, சூலங்களை ஓட்டையளவு இடைவிட்டு ஜலத்தில்நாட்டிற் கயிறுகளாகச் செய்யப்பட்ட கொடிகளினால் கெட்டியாகக்கட்டப்பட்ட அந்தப்பீமனை உடனே கரையிலிருந்து ஜலத்தில் தள்ளிவிட்டான். அந்தப்பீமனுக்கு வாழ்நாள் மிச்சமிருந்ததனால் ஜலத்தில் சூலங்கள்நடப்பட்ட இடத்தில்விழவில்லை. அவன் விழுந்த இடத்தில் தற்செயலாகச் சூலவிருக்கவில்லை. அந்தப்பீமனேன் பிரஜைநாசில்லாமல் நானிலோகத்திலுள்ள நாக குமாரர்களைப்பீடித்துக்கொண்டு களித்து ஜலத்துக்குள் மூழ்கினான். பிறகு, கொடியவிஷமுள்ள வயும் பெரிய கோர்பற்களுள்ளவையுமான அனேகநாகங்கள்சேர்ந்து அதுகமாக விஷத்தைக்கொட்டிப் பீமனை மிகக்கடித்தன. அவன்கடிக்கப்படுமீபோது, ஸ்தாவரவிஷமாகியகாளகூடம் ஜங்கமமானஸர்ப்பவிஷத்தாலேயே அடிக்கப்பட்டது. கூர்மையானபற்களையுடைய அந்தஸர்ப்பங்களின்பற்கள் பெரிய மார்பையுடைய அந்தப்பீமனுடைய நுட்பஸ்தானங்களில் பாய்ச்சப்பட்டும் வன்மையினால் அவன்தோலை (பல்லமுந்தும்படி) கொத்தாமற்போயின. பிறகு, பீமனேன் விழித்துக்கொண்டு கட்டுக்களை யெல்லாமறுத்து அந்தஸர்ப்பங்களை நசுக்கினான். சிலஸர்ப்பங்கள் பயந்துஓடின. பீமனால் அடிபட்டவற்றில் மிஞ்சினநாகங்களெல்லாம், ஸர்ப்பராஜாவும் இந்திரனைப்போன்றவனுமான வாஸுகியினிடம்சென்று, “நாகராஜாவே! இம்மனிதன் ஜலத்தில்கட்டித் தள்ளப்பட்டான். இவன் விஷம் குடிதறிருக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் நினைக்கிறோம். (இவன்) அசைவற்றவனாக எங்குமிடம்வந்தான்; கடிக்கப்பட்டவுடன் விழித்துக்கொண்டான். பிரஜைநாயகத்தைவுடன் கட்டையறுத்துக்கொண்டு எங்களைநசுக்குகின்ற இந்த மஹாவீரனை நீ தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்” என்றன.

பிறகு, வாஸுகி, நாகங்கள்பின்தொடர்ந்துவர (சென்று) பயப்படத்தக்க பராக்ரமமுள்ள சிறந்தகைக்காரனாகிய பீமனைப்பார்த்தான்.

குந்திக்குக்கூடஸ்தனை * ஆர்யகனென்னும்நாகத்தினாலும் அவன் பார்க்கப்பட்டான். அப்பொழுது தன்பேரனுக்குப்பேரான பீமனை ஆர்யகன் இறுக்கக்கட்டிக்கொண்டான். பெருங்கீர்த்தியுள்ளவாஸுகி பீமனிடத்தில் அன்புடன், “இவனுக்கு என்னவிருப்பத்தை நாம் செய்யலாம்? பணக்குவியலையும் இரத்தினக்குவியலையும் இவனுக்கு வெகுமானமாகக்கொடுப்பாயாக” என்று தன்னுடனிருந்த நாகனுக்குக் கட்டளையிட்டான். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்த ஆர்யகன், வாஸுகியைநோக்கி, “நாகராஜாவே! உனக்கு விருப்பமிருந்தால் இவனுக்குத் தனக்குவியலால் என்னஉபயோகம்; உன்பிரீதியிருக்கும் போது மஹாபலசாலியான இந்தக்குமாரன் ரஸத்தைக்குடிக்கட்டும். ஆயிரம்யானைபலமுள்ள ரஸம் ஒருகுடத்தில்வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக்குமாரன் எவ்வளவுகுடிப்பினே அவ்வளவு இவனுக்குக்கொடுக்கலாம்” என்று மறுமொழிசொன்னான். ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று அந்தநாகனுக்கு வாஸுகி சொன்னான். பிறகு, பீமனென் நாகர்களினால் மங்களாசீர்வாதம்செய்யப்பெற்றுப் பரிசுத்தனாகக் கிழக்குமுகமாயுட்கார்ந்து ரஸத்தைப் பானஞ்செய்தான். மஹாபலமுள்ள பீமனென் ஒருமுச்சில் ஒருகுடம்குடித்தான். இவ்வாறு அந்தப் பாண்டிபுத்ரன் எட்டிக்குடங்களைக்குடித்தான். அதன்பின், சிறந்த புஜங்களுள்ளவனும் எந்நிகளை யொழிப்பவனுமாகிய பீமனென் ஸுகமாக நாகர்கள்கொடுத்த உயர்ந்தசயனத்தில் நித்துரைசெய்தான்.

ஊற்றுமுப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ பர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமன்வராததைப்பற்றிக் குந்திக்கும் வதுரன்க்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையும், பதினாயிரம் யானைபலத்துடன் பீமன் திரும்பி அஸ்திபுரம் வந்ததும், பிஷ்மர், குமாரர்கள் எல்லாரையும் தறுர்வேத சினைக்காகக் கிற்பாசாரியரிடம் ஒப்பித்ததும்.)

பாபசின்தையுள்ள துரியோதனன் பீமனெனை ஸர்ப்பங்களுள்ள மடுவில்தள்ளிவிட்டு அப்போதே தன்னைக் கிருதார்த்தனாக நினைத்தான். இரவுகழிந்ததும், “பீமனென் நமக்கு முன்னமேயே போய்விட்டான்” என்றுசொல்லிக்கொண்டு உவ்வீடமிருந்து நகரம்

* ஆர்யகனுடைய பெண்வயிற்றுப்பிள்ளை சூரன் ; அவன்பெண் குந்தி ; குந்தியின்குமாரன் பீமன்.

போனான். தாம் பாபம்செய்தறியாத தர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரர் தம்மைப்போலவே பிறரையும் யோக்கியராக நினைத்திருந்தார். பிரா தாவினிடம் அன்புள்ள அந்தத்தர்மபுத்திரர் தாயாராகிய குந்தியிடம் வந்து நமஸ்காஞ்செய்து, “அம்மா! பீமன் இங்கேவந்தானா? அம் மா! இங்கே அவனைக்காணவில்லையே? எங்கேபோயிருப்பான்? தோ ட்டங்களிலும் காடுகளிலும் எல்லாம் அவனைத் தேடினோம். நாங்கள் அந்தவீரனான பீமனைக் காணவில்லை. மஹானுபாவையே! அதன் பிறகு, நமக்குமுன்னமே அவன்போய்விட்டானென்று நினைத்து எல் லோரும் கலங்கினமனத்தாடன் வந்திருக்கிறோம். இங்கேவந்து எங் கையாவது போனானா? அல்லது நீ எங்கேயாவது அனுப்பினாயா? புக முள்ளவளே! சிறந்தகைகளையுடைய பீமஸேனைப்பற்றிச்சொல்லு. சிறந்தவளே! அந்தவீரனைப்பற்றி என்மனம்மெளிவாயில்லை. ஏனென் றால், நான் பீமன் தூங்கினதாகநினைத்தேன். அவன் இல்லையென் பதனால் அவன் கொல்லப்பட்டவன்தான்” என்றார். சிறந்த புத்தி யுள்ள தர்மராஜாவினால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட குந்தி, உடனேபதை பதைத்து ஹாஹாகாஞ்செய்து யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, “புத்திர னே! பீமஸேனை நான் பார்க்கவில்லையே! அவன் என்னிடம் வர வில்லையே! நீ தம்பிகளுடன்கூட அவனைத்தேடுவதில் முயற்சிசெய்” என்றுசொன்னான். பாண்டவர்கள் விரைவாக நகரத்தின் தோட்டத் திற்குச்சென்று தேடினர். பாண்டவர்கள் வாயினால், “பீமா, பீமா” என்று உரக்கக்கூறினர். அவர்கள் எல்லோரும் தேடியும் ஸுஹோ தரனைக்காணவில்லை; அப்போது மறுபடியும் தங்கள்வீட்டுக்குவந்து குந்தியைப்பார்த்து, “அம்மா! மஹாபாகுவானபீமனை வனத்திலும் தோட்டங்களிலும் தேடினோம்; ஃதிகளிலெல்லாம்தேடினோம்; காண வில்லை” என்றுகூறினர். பிறகு, அந்தக்குந்தி விதுரரைத் தன்வீட் டுக்குவருவித்து, “விதுரரே! பலசாலியான பீமஸேனைக் காண வில்லையே! ஸுஹோதரர்களானபாண்டவர்கள் ஸுஹோதரர்களான கௌரவர்களோடுகூடத் தோட்டத்திலிருந்துவந்தனர். அவர்களில் மஹாபாகுவானபீமன் ஒருவன்மட்டும் இங்கே என்னிடம்வந்துசேர வில்லை. அவன் துரியோதனனுடைய கண்ணுக்கு ஒருபொழுதும் பிரியமாயிருக்கவில்லை. துரியோதனன் கொடியவன்; கெட்டநினை வுள்ளவன்; அற்பன்; ராஜ்யத்தில் ஆசைவைத்தவன்; வெட்கமில்லா தவன். துரியோதனன் கோபம்வைத்து அந்தவீரனைக் கொன்றுமிரு ப்பான். அதனால், என்மனம் கலங்குகின்றது. என்னுள்ளம் எரிவது போலிருக்கிறது” என்றான். விதுரர், “குணமுள்ளவளே! இந்த

விஷயத்தைச் சொல்லாதே. புத்திரர்களைக் காப்பாற்று. ஹஷ்டஸ்வ பரவமுள்ள துரியோதனனை நிந்தித்தால் உன்னுடையமற்றப்புத்திரர்களையும் கொன்றுவிடுவான். வியாஸ மஹரிஷிசொன்னபடி உன்னுடையபுத்திரர்கள் தீர்க்காயுஸ் உள்ளவர்களே. உன்புத்திரன்வந்து உனக்கு ஸந்தோஷத்தையும் உண்டிடுண்ணுவன்" என்றுசொன்னார். வித்வானுகியனி துரஸ்ஸுவாறுசொல்லித் தமதுமனைக்குச்சென்றார். குந்தி புத்திரர்களுடன்கூடக் கவலையுற்றவளாக வீட்டுக்குள் இருந்தாள்.

அதன்பின், எட்டாவதுநாள் பீமஸேனன் விழித்துக்கொண்டான். அப்போது அந்தநாள் ஜரித்தபின் பலவானை அவன் அளவிடக்கூடாத பலமுள்ளவனானான். தூங்கியெழுந்த அந்தப்பீமனைப் பார்த்து அந்தநாகர்கள், மெல்லச் சமாதானப்படுத்தி, "மஹாபாகுவே! சக்திநிரம்பின இந்தநாளைத் தீருகித்தலைப்பறினாயிரம் யானைகளின்பலத்தோடு போரில் வெல்லமுடியாதவனாவாய். இப்போது நீ இறந்ததேவிலோகத்துள்ள ஜலத்தினால் ஸ்நானஞ்செய்து உன்வீடுசெல். குருச்சேரஷ்டனே! உன்னைவிட்டு உன்ஸேஹாதரர்கள் துக்கப்படுகின்றனர்" என்றசொல்லையும் சொன்னார்கள். சிறந்த கைகளையுடையவனும் மஹாபலசாலியும் வீரனுமாகியபீமன் உடனே ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தமும் வெண்மையுமான வஸ்திரங்களையும் புஷ்பங்களையும் தரித்து நாகனுடையகிருஷ்ணத்தில் விஷங்களைப்போக்குகின்றவைகளும் நல்ல மணமுள்ளவைகளாகிய மூலிகைகளினால் விசேஷமாக மங்களநங்கணங்கள் கட்டப்பட்டி, நாகர்களால்கொடுக்கப்பட்ட பரமான்னத்தைப்புஜித்து நாகர்களுடைய பூஜைகளையும் ஆசீர்வாதங்களையும் பெற்றுத் தேவலோகத்துள்ள ஆபரணங்கள் நிறைந்தவகை நாகர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மனமகிழ்ச்சியோடு நாகலோகத்திலிருந்து மேலேவறினான். தாமரைக்கண்ணாகியபீமஸேனன் நாகர்களால் ஜலத்திலிருந்து தூங்கிக்கொண்டிவந்து முன்னிருந்த வனப்பிரதேசத்திலேயே விடப்பட்டான். பீமஸேனன் பார்த்திருக்கும்போதே அந்தநாகர்கள் மறைந்தார்கள்.

மஹாபலசாலியும் சிறந்தகைகளையுடையவனும் குந்திபுத்திரனுமாகிய பீமஸேனன் உடனே எழுந்து விரைவாகத் தாயாரிடம் வந்தான். பிறகு, பகைவரையழிப்பவனாகிய பீமன் தாயாரையும் ஜயேஷ்டஸேஹாதரரான தர்புத்திரரையும் வந்தனஞ்செய்து, தம்பிகளை உச்சிமோந்து, புருஷச்சேஷ்டர்களான அந்தச்சகோதரர்களாலும் தாயாராலும் தழுவிக்கொள்ளப்பட்டான். ஒருவர்மேலோருவர்கேசமுற்ற அவர்கள், "நற்காலம்! நற்காலம்!" என்றுசொல்லிக்கொண்ட

னர். மிகுந்தபலத்தையும் பராக்ரீமங்களை யுமுடைய சீமஸேனனும் துரியோதனன் செய்தவையெல்லாவற்றையும் தன்ஸஹோதரர்களுக்குச் சொன்னான். சீமஸேனன் நாகலோகத்தில் என்ன நடந்தனவோ அந்தநன்மைநீமைகளெல்லாவற்றையும் பூரணமாகச் சொன்னான். பிறகு, ராஜாவான யுதிஷ்டி. ரர் சீமஸேனை ன்பார்ந்து உட்கருத்தமைந்த சொல்லெச்சொல்லலானார். “ நீபேசாமலிரு. இந்தக்காரியம் எவ்வகையிலும் சொல்லத்தக்கதன்று. இதுமுதல நீங்களெல்லாரும் ஒருவர்க்கொருவர் ஜாக்கிரதையுடன் சீமனைக்காட்டாற்றுகங்கள்” என்றார். சிறந்தகைகளை யுடைய தர்மாஜாவான யுதிஷ்டி. ரர் இவ்வாறு சொல்லி அப்போதுமுதல் ஸஹோதரர்கள் எல்லாருடனும் கூடி ஜாக்கிரதையாக இருந்தார். பாண்டவர்கள் சீமன் விஷயத்தில் (நடந்த) அந்தச் செய்கையைத் தெரிந்துகொண்டபோது, ரஹஸ்யத்தை ரகஷிப்பதில் ஜாக்கிரதையுடன், (அதை) வெளிப்படுத்தாமலே யிருந்தார்கள். தர்மாதிமாவும் புத்திமானுமாகிய விதுரர் அவர்களுக்கு ஆலோசனை சொன்னார். துரியோதனனும் அந்தப் சீமன் திருமடபெந்ததைக்கண்டு ஒவ்வொருநாளும் இதையே நினைத்துப் பெருமூச்சுச் சுவட்டிக்கொண்டு தாபமடைந்தான். திருதராஷ்டி. ர மஹாராஜா, மிகுந்தபலகர்வத்தோடு வினையாடிக்கொண்டிருக்கும் அந்தக்குமாரர்களைக்கண்டு அவர்களுக்கு (அஸ்திரவித்தையைக்) கற்பிக்கிறதற்காக நாணல்கட்டையிற்பிறந்தவரும் வேதங்களிலும் சாஸ்திரவிஷயங்களிலும் கரைகண்டவருமாகிய கிருபாசாரியரைக் குருவாகத்தேடி அவர்களை அவரிடம் ஒப்புவித்தார். ராஜாவினால் அவரிடம் ஒப்பிக்கப்பட்ட அந்தக்களையர்களைவரும் அவரிடம் குருகுலவாஸஞ்செய்து தனுர்வேதத்தை கற்றனர்” என்று வைசம்பாயனர் சொன்னார்.

நூற்றுநாற்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(சுநபர், துரோணர், அஸ்ரவத்தாமா இவர்களுடைய உத்பத்தியும் துரோணர் பரசாராமரிடம் அஸ்திரலாபம் பெற்றதும்.)

அதுகேட்ட ஜனமேஜயர், “ பிராமணயே ! கிருபருடைய ஜனத்தைப்பற்றியும் எனக்குச் சொல்லக்கடவீர். அவர் நாணல்தண்டி. லிருந்து எவ்வாறு உண்டானார்? எவ்வாறு அஸ்திரங்களை யடைந்தார்?” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

“மஹாராஜாவே! பிரபுவே! கௌதமமஹரிஷிக்குச் சரத்வா
 னென்றும் *கௌதமரென்றும் சொல்லப்பட்ட புத்திரர் பாணங்களு
 டன்பிறந்தார். சூரே! அந்தச் சரத்வானுக்குப் புத்தி தனுவேதத்
 தில் எவ்வாறு பிரவிர்த்தித்ததோ அவ்வாறு வேதாத்தியயனத்தில்பிர
 விர்த்திக்கவில்லை. பிராமமசாரிகள் வேதங்களைத் தவக்கினால் எவ்வாறு
 கிரஹித்தனோ அவ்வாறு அவர் தவத்தூடன்கூடி எல்லா அஸ்திரங்க
 ளையும்டைந்தார். அந்தக் கௌதமபுத்திரரான சரத்வான் தனார்
 வேதத்தில் ஊக்கமுடையவராயிருந்ததனால் பெருந்தவஞ்செய்து இந்
 திரனுக்குப்பெருந்தயர்த்தையுண்டிண்ணினார். கௌரவரே! அதன்
 பிறகு, தேவராஜன் அவர்தவத்திற்கு இடையூறு செய்யென்று
 சொல்லி ஜாலவதியென்னும் தேவகன்னிகையை அனுப்பினான். அந்
 துச்சிறுமி சரத்வானுடைய அழகான ஆச்ரமத்திற்குச்சென்று தனு
 ளையும் பாணத்தையும் தரித்திருக்கும் சரத்வானை மயங்கச்செய்
 தாள். கௌதமர் உலகத்தில் ஒப்பில்லாத வடிவுள்ளவனும் ஒற்றை
 வஸ்திரம் தரித்தவருமாகிய அந்த அப்ஸரையை வனத்திற்கண்மீடலர்
 ந்த கண்களுடையவரானார். அவருடைய இருகரங்களினின்றும் வில்
 லும் அம்புகளும் பூமியில் விழுந்தன. உடனே அவருடையசரீரத்தி
 லும் நடுக்கமுண்டாயிற்று. ஆனால், மிகுந்தநானமுள்ள அந்தக்கௌத
 மர் நானத்தின் சிறப்பினாலும் தபோபலத்தினாலும் மிக்க உறுதியுட
 னிருந்தார். ராஜாவே! அவருக்கு அவனைப்பார்க்கவடனே உண்டான
 மனவேறுபாட்டினால் வீரியம் நழுவிற்று. அவர் அதனை அறியவில்லை.
 அந்தமுனி வில்லையும், அம்புகளையும், கிருஷ்ணஜினங்களையும் அந்த
 ஆச்ரமத்தையும், அந்த அப்ஸரையும் விட்டுச்சென்றார். அவரு
 டைய அந்தவீரியம் நாணற்றண்டில்விழுந்தது. ராஜாவே! நாணற்றண்
 டில் விழுந்த அந்தவீரியம் இரண்டிபாகமாகப் பிரிந்தது. பிறகு, அந்
 தக் கௌதமராகிய சரத்வானுக்கு ஆணும்பெண்ணுமாகிய ஓர் இர
 ட்டடைபிறந்தது. அந்தக் கௌதமமஹரிஷியின் ஆச்ரமமஸீபத்தில்
 சந்தனுமஹாராஜா வேட்டையாடிக்கொண்டிருக்கையில் சைனியத்
 தைச்சேர்ந்த ஒருவன் தற்செயலாகக் காட்டில் அந்த ஆணும்பெண்
 னுமாகிய குழந்தைகளைக் கண்டான். வில்லையும் அம்புகளையும்
 கிருஷ்ணஜினங்களையும் கண்டு தனுவேதத்திற்கரைகண்ட பிராம
 ணர்களுடைய குழந்தைகளென்றறிந்து அவன் அந்த இரண்டு குழந்
 தைகளையும் அம்புகளோடுகூடிய வில்லையும் சந்தனுமஹாராஜாவுக்
 குக் காண்பித்தான். அந்தராஜா கிருபைகூர்ந்து அவ்விரண்டு குழந்

* கோதமர்குலத்தில் பிறந்தவர்.

தைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு “எனதுபெண், எனதுபிள்ளை” என்று சொல்லிக் தன்விட்டிற்குச் சென்றான்.

பிறகு, பரதீடபுத்திராகுமிய அவ்வரசன் கௌதமருடைய அவ்விரண்டிருமுந்கைகளையும் வளர்த்து ஜாதகம்முதலான ஸம்ஸ்காரங்களையும் செய்வித்தான். இந்தச் சூழ்நிலைகள் தன்னால் கிருபையோடுவளர்க்கப்பட்ட தனால் அவ்வரசன் அவர்களுக்கு அதேபெயரை இட்டான். அதனால் புத்திரன் கிருபனென்றும் அந்தப்பெண்கிருபி என்றும் சொல்லப்பட்டார்கள். அவர்களுடையபிதாவாகிய கௌதமரும் தவத்திலால் அவர்கள் அங்கிருப்பதையறிந்து அப்போது தாம் வந்து அந்தப்புத்திரனுக்குக் கோத்திர முதலிய எல்லாவற்றையும் சொன்னார். ராஜாவே! கிருபரும் அப்போதுமுதல் தனுவேதத்திலேயே பற்றுள்ளவராக இருந்தார். *நான்குவகையான தனுவேதத்தையும் அநேகசாஸ்திரங்களையும் துட்பமான விஷயங்களெல்லாவற்றையும் கிருபருக்கு அவர்பிதா பூரணமாகக்கற்பித்தார். அந்தக்கிருபர் ஸ்வல்பகாலத்தில் சிறந்த ஆசாரியரானார். பிஷ்மாசாரியர் கிருபரையழைத்து, “இவர்கள் உமதுசிஷ்யர்கள்” என்று சொல்லிக் தம்பேரன் மார்களைக்கொண்டுவந்து விட்டுக் கிருபாசாரியரை உபசரித்தார். பிறகு, மஹாரதர்களாகிய அந்தத்தருதராஷ்டிரபுத்திரர்களும் பாண்டிபுத்திரர்களமாகிய யாவரும் யாதவர்களுடன் சேர்ந்து தனுவேதத்தை அதுயயனஞ்செய்தனர். யாதவர்களும் பற்பலதேசங்களினின்றும் வந்த மற்ற அரசர்களும் கிருபரை ஆசாரியராக அடைந்து சிறந்த அஸ்திரங்கள் தெரிந்தவர்களாயினர். ராஜாவே! அதன்பிறகு, பிஷ்மர், தம்பெளத்திரர்களுக்கு இன்னும் அதிகமான சிறப்பை விரும்பிக் கற்பிப்பதற்காகப் பாணங்களிலும் அஸ்திரங்களிலும் நிபுணர்களும் பராக்கிரமத்தில் பெயர்பெற்றவர்களுமாகிய ஆசாரியர்களைப் பற்றி விசாரித்தார். ராஜாவே! மஹாபலசாலிகளான கௌரவர்களுக்கு அஸ்திரங்கள்

* நான்குவகையான தனுவேதமாவன:—பரயோகம்=விடப்பது, ஸம்ஹாரம்=திரும்பியெடுப்பது, கல்பம்=மந்திரசித்திக்குரிய புரட்சாரணை முதலிய விரதம், ரஹஸ்யம்=அவாவதத்தின் ஸ்வரூபஞ்ஞானம் என்பனவாம். முக்தம்=விட்டுவிட்டதக்கபாணம், அமுக்தம்=விடாமல் உபயோகிக்காதக்கத்திமுதலியவை, முக்தாமுக்தம்=விட்டுத் திரும்பியெடுக்கத்தக்க அஸ்திரங்கள், மந்திரமுசுதம்=எக்கமுடியாமல் மந்திரத்தினால் பிரயோகிக்கப்படும் அஸ்திரங்கள் என்றவது, அஸ்திரம்=வெறு அயுதம், அஸ்திரம்=மந்திரத்தோடு கூடியது, பரத்யஸ்திரம்=அஸ்திரத்தைத்தடுக்கும் அஸ்திரம், பரமாஸ்திரம்=எதிர் அஸ்திரமில்லாத அஸ்திரம் என்றவது, ஆதானம்=எடுப்பது, ஸந்தானம்=தொடுப்பது, விமோக்ஷம்=விடுப்பது, ஸம்ஹாரம்=நீர்ப்புவது என்றவது நான்குவகை என்பது பழைய உரை.

கற்பிக்க அற்புத்தியுள்ளவனும் பெரியமஹிமைபில்லாதவனும் அஸ்த்ரங்களில் நிபுணனாயில்லாதவனும் தெய்வஞ்சுக்ஞர்மை இல்லாதவனும் தகான்” என்றுநினைத்துப் பரதச்ரேஷ்டராகிய பிஷ்மர், அப்போதே வேதங்களையறிந்தவரும் சிறந்த புத்தியுள்ளவருமான பரத்வாஜபுத் திரராகிய துரோணரிடம் பாண்டிபுத்திரர்களுக்கும் திருதராஷ்டிரபுத் திரர்களுக்கும் சிஷ்யர்களாக ஒப்பித்தார்.

பெரியமஹிமையுள்ளவரும் அஸ்த்ரரித்வான்களுட்சிறந்தவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமாகிய துரோணர், அந்தமஹாத்மாவான பிஷ்மரால் சாஸ்திரபாக்காரம் செம்மையாகப் பூணைசெய்யப்பெற்றுத் திருப்பதியடைந்து அவர்களுளவரையும் சிஷ்யர்களாக அங்கீகரித்தார். துரோணர், அவர்களுக்குக் கணுவேகத்தை முழுதும் கற்பித்தார். ராஜாவே! அளவற்றபராக்ரமமுள்ள அந்தக்கௌவர்களும் பாண்டவர்களும் ஸ்வல்பகாலத்தில் எல்லா ஆயுதங்களிலும் தேர்ந்தவர்களாயினர்” என்றுசொல்ல, ஜனமேஜயர், “பிராம்மணரே! துரோணர் எப்படிப்பிறந்தார்? எவ்வாறு அஸ்த்ரங்களையடைந்தார்? கௌவர்களிடம் எவ்வாறுவந்தார்? அந்தவீரர் யாருடையபுத்தர்? அஸ்த்ரம் தெரிந்தவர்களிற்சிறந்தவரும் அவருடையபுத்தருமான அந்த அசுவத்தாமா எவ்வாறுபிறந்தார்? இதை நான் கேட்க விரும்புகிறேன்; விரிவாகச்சொல்லுங்கள்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“முற்காலத்தில் கங்கையின் உத்பத்திக்கு ஸமீபத்தில், மஹிமை பெற்றவரும் எப்போதும் ஸிமையானதவமுள்ளவருமாகிய பரத்வாஜரென்றுபெயர்பெற்ற ஒருமஹரிஷியிருந்தார். அந்தப் பரத்வாஜர் ஸ்நானத்திற்காகக் கங்கைக்குச்சென்றார். அந்தப் பரத்வாஜரிஷி மஹரிஷிகளுடன்கூட ஹவிர்த்தானமென்னாமிடத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்போது, அழகும்யௌவனமும்நிரம்பினவனும் மதமுள்ளவனும்யௌவனமதத்தினால் மெல்லநடப்பவனமாகிய ந்ருதாசியென்னும் அப்பஸாஸ் முன்னமேவந்து ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருப்பதைப் பித்தயக்ஷுமாகப் பார்த்தார். அந்தநதிக்கரையில் அவளுடைய ஆடையைக் காற்றுவிசுக்கிறது. வஸ்திரம்விசுப்பினால் அவளைக் கண்டி ரிஷி அப்போதேவிரும்பமுற்றார். சிறந்தஞானமுள்ள பரத்வாஜரிஷி அவளிடம் மனம்பற்றி ஆனந்தமடைந்தபோது அவருடைய வீரியம் நழுவிற்று. அந்தரிஷி அதைத் துரோணமென்னும்பாத்திரத்தில் ஏந்தினார். அதனால், அந்தஞானமுள்ள பரத்வாஜரிஷிக்குத் துரோணர் குடத்தில்பிறந்தார். அவர் வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் முதுமும் அத்யயனஞ்

செய்தார். காகியபரிஷி அக்கினியினிடமிருந்து அஸ்திரம்பெற்றுக் கொண்டி எதைத்தெரிந்துகொண்டிருந்தாரோ அந்த அஸ்திரவிதையைத் தேவகாரியத்திற்காகப் பரத்வாஜர் காஸ்யபரிடமிருந்து அடைந்தார். பராக்ரமசாலியும் அஸ்திரம் தெரிந்தவர்களிற் சிறந்தவருமாகிய பரத்வாஜர் மிகுந்தமஹிமையுள்ள அக்ரிவேஸ்யருக்கு அந்த ஆக்ரேயாஸ்திரத்தைக் கொடுத்தார். பரதச்ரேஷ்டரே ! அந்த அக்ரிவேஸ்ய முனிவர் பரத்வாஜபுத்ரரும் தமக்குஸஹோதரருமாயிருக்கும் தரோணருக்குத் தமக்குப் பரத்வாஜரிடமிருந்து கிடைத்த அந்தஆக்ரேய மென்னும் மஹாஸ்திரத்தைக் கொடுத்தார். பரத்வாஜருக்கு ஸ்ரேஷ்ணிகையிப் ப்ருஷதனென்று பெயருள்ள ஓராசன் இருந்தான். அவனுக்கு த்ருபதன் என்னும்புத்திரன்உண்டானான். அந்தக்ஷத்ரியச்ரேஷ்டனாகிய த்ருபதராஜன் ஒவ்வொருநாளும் ஆச்ரமத்திற்குச் சென்று தரோணருடன் கூடி விளையாடிக்கொண்டும் அந்தியனஞ்செய்துகொண்டிருந்தான்.

பிறகு,ப்ருஷதன் காலஞ்சென்றபின், வீரனும் ப்ருஷதச்ரேஷ்டனுமாகிய த்ருபதன் வடபாஞ்சாலதேசத்தில் அரசாட்சிசெய்தான். அப்போது மஹிமைபொருந்திய பரத்வாஜமஹரிஷியும் ஸ்வர்க்கஞ்சென்றார். சிறந்ததவமுள்ள தரோணர் அங்கேயேவலித்துத் தவம் செய்துகொண்டிருந்தார். வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் அறிந்தவரும் தபவினால் பாபங்களைப் பஸ்மஞ்செய்தவருமாகிய பெருங்கீர்த்திபெற்ற அந்தத்தரோணர் தம்பிதானினுடைய ஆஜ்ஞையிப்ப்மனம் வைத்துப் புத்திரனைவிரும்பி அக்கினிஹோதரத்திலும் தம் தர்மத்திலும் இந்நிரியஜயத்திலும் எப்போதும் ஊக்கமுள்ளவளாகிய சரத்வானுடைய புத்திரியான கிருபியைப் பாரியையாக அடைந்தார். * கௌதமியி, அசுவத்தாமாஎன்னும் புத்திரனைப்பெற்றான். அந்தப்புத்திரன் பிறந்தவுடன் உச்சைஸ்ரவம் என்னும் குதிரையைப்போல்களைத்தான். அதைக்கேட்டி ஆகாசத்திலிருந்து கண்ணுக்குத்தெரியாத ஒருபூதம், “ இவனுடைய உரத்தசப்தம் குதிரையின் சத்தம்போல் றிக்குக்களில் வியாபித்ததனால் இந்தக்குழந்தை † அசுவத்தாமா என்ற பெயரோடிருப்பன்” என்று சொல்லிற்று பிறகு, அந்தப்புத்திரனால் தரோணசாரியர் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தார். அந்தப்புத்திரமாகிய தரோணர் அங்கேயே வலித்துக்கொண்டு தனுர்வேதத்திலேயே ஞாபகத்தோடிருந்தார்.

அரசரே ! அப்போது மஹாத்மாவும் எல்லாவிததைகளும் தெரி

* கிருபி. † அஸ்வம் = குதிரையைப்போன்ற, ஸ்தாமா = சப்தமுடையவன்.

ந்தவரும் ஆயுதம்பிடித்தவரெல்லாரிலும் மேலானவரும் பகைவரைத் துயரப்படுத்துகிறவருமாகிய பரசுராமரென்னும்பிராமணர், தம்பொருளையெல்லாம் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கவிரும்பினதை அந்தத் துரோணர் கேள்விப்பட்டார். பரசுராமருடைய தனுவேதத்தையும் திவ்யாஸ்திரங்களையும் கேள்வியுற்று அவற்றிலும் ராஜநீதிசாஸ்திரத்திலும் ஆசைவைத்தார். பிறகு, அந்தச் சிறந்ததபஸுள்ளவரும் ஸ்ரேஷ்டமானபாகுபலமுடையவருமாகிய அந்தத்துரோணர், தவமும்பிரம்மசாரி வாதமுமுள்ள சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்டவராய்ப் பர்வதங்களிற் சிறந்த மஹேந்திரத்துக்குப் போகப் புறப்பட்டார். பிறகு, மஹாதபஸ்வியான துரோணர் மஹேந்திரம்சேர்ந்து க்ஷத்ரியர்களைக்கொல்லுகிறவரும் விரோதிகளைக்கொல்லுகிறவருமாகிய அந்தப்பரசுராமரைக்கண்டார். பிறகு, துரோணர் சிஷ்யர்களுடன்கூடப் ப்ருகுச்சுரேஷ்டரான பரசுராமரையடைந்து தம்பெயரையும் அங்கிரவின் குலத்தில் தம்ஜனனத்தையும் தெரிவித்தார்; தெரிவித்தபின், பூமியில் தலைபடும்படி அவர்பாதங்களில்வந்தனஞ்செய்தார். பிறகு எல்லாவற்றையும்கொடுத்துவிட்டு அப்போதே வனம்போகக்கருதின மஹாத்மாவான பரசுராமரைநோக்கித் துரோணர், “பிராமணேத்தமரே! பாதவாஜருக்குப்பிறந்தவனும் அயோநிஜனுமாகிய துரோணனென்று பெயருள்ளநான் திரவியத்தைவிடும்பி வந்திருப்பவனென்று நீர் அறியக்கடவீர்” என்றுசொன்னார். க்ஷத்ரியர்களெல்லாரையும் அழித்தவராகிய அந்தமஹாத்ம துரோணரைநோக்கி, “பிராமணச்சுரேஷ்டனே! உனக்கு நல்வரவு; என்னவிற்கும்புகிரயம்? எனக்குச்சொல்” என்றுசொன்னார். இவ்வாறு பரசுராமால் கேட்கப்பட்ட துரோணர் யுத்தவீரர்களிற்சிறந்தவரும் அனேகதனங்களைக் கொடுக்கப்போகிறவருமாகிய பரசுராமரைநோக்கி, “சிறந்ததவமுள்ளவரே! நான் அளவற்றதனத்தை வேண்டுகிறேன்” என்றுசொன்னார். அதற்குப் பரசுராமர், “தபோதனனே! இங்குள்ளபொன்னும் மற்றஎன்னஎன்ன பொருள்உண்டோ அவையனைத்தும் என்னால் பிராமணர்களுக்குக்கொடுக்கப்பட்டன. அவ்வாறே அனேகநகரங்களை மாலைபோல்அணிந்த இந்தக்கடல்கூழ்ந்த பூமிதேவியை முழுவதும் கசியப்ருக்கு நாண்கொடுத்துவிட்டேன்; இப்போது இந்தச்சரீரமாத்நிரமும் அனேகவிதங்களான உயர்ந்தஅஸ்திரசஸ்திரங்களும் எனக்கு மிச்சமாயுள்ளன. பிராமணனே! சரீரத்தையாகட்டும், அஸ்திரங்களையாகட்டும், சஸ்திரங்களையாகட்டும் நீ கேள்: துரோண! உனக்கு நான் என்னகொடுக்கவேண்டும்; அதைஉடனேசொல்” என்றார்.

துரோணர், “பார்க்கவரே! அஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும் *பிரயோகம், †ஸ்ம்ஹாபம், ‡பகஸ்யம் இவற்றுடன் எனக்குப் பூர்ணமாகக் கொடுக்கக்கூடவீர். பிராம்மணோத்தமரே! இதுதான் தனங்களுக்கெல்லாம் தனம்” என்றார். பரசராமர், ‘ஆகட்டும்’ என்றுசொல்லி, உடனே அவருக்கு பகஸ்யமென்றுசொல்லப்பட்ட ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தோடும் § புரட்சரணவிரதத்தோடும் தனுவேதத்தையும் அஸ்திரங்களையும்பூர்ணமாகக்கொடுத்தார். அவையெல்லாவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டு அஸ்திரங்களில்லீதீர்ந்த பிராமண ச்ரேஷ்டரான துரோணர் மிகுந்தவந்தோஷத்துடன் தம் அன்புள்ளஸ்நேகிதனாகிய துருபதனிடம் சென்றார்.

தாற்றுநாற்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஸம் பவ பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரோணர் துருபதனிடம்சென்று. பகையஸ்நேகநிகைப் பாராட்டிப் பேசினபோது துருபதனால் அமைதிக்கப்பட்டதும், அதனால் கோபத்துடன் அஸ்திரங்காமம்படுத்தும், நாஜதமாரர்களுக்கீது வ்யாயாட்டில் சிணற்றில்லிநூதபந்தையும் மோதிரத்தையும் எடுத்திக்கொடுத்ததும், அந்தஸமாசாரத்தைக்கேட்டுப் பீஷ்மர் அவரை எதிர்கொண்ட கழித்ததும்.)

பிறகு, பராக்ரமரானியான துரோணர் துருபதராஜானினிடம் சென்று, “ராஜாவே! இங்குவந்திருக்கும் என்னைஸ்நேகிதனாக அறி” என்றுசொன்னார். ஸ்நேகிதிராகியதுரோணரால் அன்புடன் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட பாஞ்சாலிதேசத்தரசன் இவருடைய அந்தச் சொல்லைப் பொறுக்கவில்லை. ஸ்சுவரியத்திஷ்டையகர்வம் நிரம்பின அந்தத்துருபதராஜன் கோபத்தாலும் பொருமையாலும் புருவங்களை நெறித்துச் சிவந்தகண்மனோடு துரோணரைப்பார்த்து அடியில்வருமாறு சொல்லலானான். “பிராம்மணரே! உம்முடைய இந்தப்புத்திரிருந்தவில்லை; நல்லபொருத்தமுள்ளநாயில்லை. பிராமணரே! அதனால், என்னைப்பார்த்து உமக்கு நான் ஸ்நேகிதனென்று துணிந்து பேசுகிறீர். புத்திக்குறைவுள்ளவரே! அடிநிருத்தியிலிருக்கிறராஜா

* விடுவது. † துருப்பியெடுத்திக்கொள்வது. ‡ ஸ்வரூபஜ்ஞானம். § முன்னதாக அஹவஹிக்கவேண்டியவை.

க்களுக்கு அதிர்ஷ்டமும் பொருளமில்லாத (உம்மைப்போன்ற) இவ்வகையானமனிதர்களோடு ஸ்நேகமிருப்பது எங்குமில்லை. உள்ள ஸ்நேகக்களும் மனிதன்முதிரும்போது நாளடைவில் தளர்ந்துபோகின்றன. எனக்கு உம்முடன் ஸ்நேகம் உம்முடையவலாமாத்தியத்தைப்பற்றி முன்னே உண்டாயிற்று. இவ்வுலகத்தில் யாருடையமனத்திலும் ஸ்நேகம் அழியாமல்தின்பதுமில்லை. ஸ்நேகத்தை உம்முடையபெண்ணையும் அழித்துவிடும்; கோபமும் அழித்துவிடும். இவ்வாறு ஒரு காரணம்பற்றியுண்டான பழவாழைபோலான ஸ்நேகத்தை நகீர் ஆதாவாகப் பற்றியேயும். பிராம்மணஸ்நேஷ்டமோ! எனக்கு உம்முடன் ஸ்நேகம் காரியத்தைப்பற்றியுண்டாயிருந்தது. நகரித்தரன் தனவானுக்கும், மூர்க்கன் வித்வானுக்கும், பேடியானவன் சூரனுக்கும், ஸ்நேகராவதுமில்லை. ஸ்நேகநென்பதைமுன்னிட்டு ஏன் என்னை விரும்புகின்றீர்? எந்தஇருவருக்கும் ஐச்வரியம்ஸமமாக இருக்குமோ எந்தஇருவருக்கும் கல்ஷ்நேகன்விகள் ஸமமாக இருக்குமோ, அவ்விருவருக்குந்தான் விவாகமும் ஸ்நேகமும் பொருந்தும். வலுத்தவனுக்கும் இளைத்தவனுக்கும் பொருந்தா. வேதமோதாதவன் வேதமோதினவக்கு ஸ்நேகனாகான். சாதமுள்ளவன் சாதமில்லாதவனுக்கு நேசனாகான். ராஜ்யமில்லாதவன் ராஜாவுக்கு ஸ்நேகனாகான். ஸ்நேகநென்பதைமுன்னிட்டு ஏன் என்னைவிரும்புகின்றீர்? என்றுன். பரதவாஜபுத்திரரான துரோணர் துருபதனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபின் சற்றுநேரம் கலக்கமுற்றுக் கோபம்மிகுந்தவராயினார். அந்தப்பெருமைபொருந்திய புத்திமான், துருபதனைப்பற்றி மனத்தில் ஒருநிச்சயஞ்செய்துகொண்டு நாம் ஸ்வல்பகாலத்தில்நிறைவேற்றக்கூடிய ஒரு பிரதிஜ்ஞையைச் செய்து சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்டவராய்ப் புத்திரருடன் கௌரவராஜர்களின் நகரமாகிய அஸ்திஷ்யபுரம்சேர்ந்தார்.

அந்தப்பிராம்மணஸ்நேஷ்டரான துரோணர் அஸ்திஷ்யபுரம்வந்து அங்கே க்ருபருடைய கிருகத்தில் மறைவாகத் தம்மை யாருக்கும் தெரிவியாமல்வலித்தார். பிறகு, ஸமர்ந்தராகிய அவருடையபுத்தர், கிருபர்சொல்லிவைத்தபிறகு பாண்டவர்களுக்கு அஸ்திரங்களைக் கற்பித்தார். அவரையும் ஜனங்களறியவில்லை. இவ்வாறு அவர் பிறருக்குத்தெரிவியாமலே அங்கே சிலகாலம் வலித்தார். பிறகு, வீரர்களாகிய ராஜகுமாரர்கள் சேர்ந்து அஸ்திஷ்யபுரத்திலிருந்து வெளியே போய் அவ்விடத்தில் பந்துவிளையாடிக்கொண்டு உத்ஸாஹத்துடன் திரிந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் விளையாடும்போது தர்மபுத்திரருடையமோதிரம் கிணற்றில்விழுந்தது; பந்தும் அதிலேயேவிழு

ந்தது. கிணற்றுஜலத்தினால்மூடப்பட்டு ஆகாயத்தில் நகைத்திரத்தின் உருவம்போல் காணப்படும் அந்தமோதிரத்தைக்கண்டு அந்தக்குமாரர்கள் முயற்சியுடன் அந்தக்கிணற்றைச்சுற்றிக்கொண்டனர். பிறகு, அவர்கள் ஊக்கத்துடன் பந்தையெடுக்க முயற்சிசெய்தனர். ஆனால், பந்துவிடைக்கத்தக்கஉபாயத்தை அவர்கள் கண்டுபிடிக்கவில்லை. அதுனால் வெளித் தலைகுனிந்தவர்களாக ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர். உபாயத்தையறியாதவர்களாகவும் அந்தப்பந்தின்மேல் விருப்பங்கொண்டவர்களாகவும் இருந்தனர். அவர்களின்ஸபீபத்தில் அக்னிஹோத்திரம்செய்துகொண்டிருப்பவரும், கறுத்தும் வறுமைபுற்றும் நரைத்தும் இளைத்துமிருப்பவரும், பிரயோஜனத்தைவிரும்புகிறவருமாகிய ஒரு பிராமணரைக்கண்டனர். காரியத்திலேயே மனம்வைத்த அந்தக்குமாரர்கள் உத்ஸாஹம்குன்றி அம்மஹாத்மாவானபிராமணரைக்கண்டு அவரிடம்சென்று அவரைச்சூழ்ந்துகொண்டனர். பிறகு, சக்தியுள்ளவரும் தம்காரியத்தைமுக்கியமாகக்கொண்டவருமாகிய துரோணர் இந்தக்குமாரர்களைக்கண்டு மெல்லச்சிரித்து நயமாகப்பேசத்தொடங்கினார். “ஆ! உங்கள் க்ஷத்திரியபவம் என்ன! உங்களுக்கு இவென்ன அஸ்திராப்யாஸம்! பரதவம்சத்திற்பிறந்தவர்கள் பந்தைஎடுக்காமலிருக்கின்றீர்களே! நான் இந்தப்பந்து மோதிரம் இரண்டையும் *சீவீர்க்குக்களினால் எடுத்துவிடுவேன். எனக்குப்போஜனம்கொடுங்கள்” என்றார். உடனே, அவர்களுள் குந்திபுத்ரரானயுந்ஷுடிரர் துரோணரைநோக்கி, “பிராம்மணரே! கிருபருடைய அனுமதியின்மேல் சாஸ்வதமான போஜனத்தை நீ அடையலாம்” என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட துரோணர், சிரித்துக்கொண்டு பரதகுமாரர்களைப்பார்த்து, “இந்தப் பிடிசர்க்குக்களை நான் அஸ்திரமந்திரத்தினால் மந்திரித்திருக்கிறேன்; இவற்றின்சக்தியைப்பாருங்கள். இந்தச்சக்தி மற்றவர்களிடம்இராது. ஒர் சர்க்கினால் பந்தைக்குத்துவேன்; அந்தசர்க்கை மற்றொன்றினாலும் அதையும்வேறொன்றினாலும் சீர்க்கும்போது பந்தை நான் எடுத்துவிடுவேன்” என்றுசொன்னார். பிறகு, துரோணர் தாம்சொன்னதையெல்லாம் சொன்னபடியே சீக்கிரத்தில் செய்தார்- அதைக்கண்டு அந்தக்குமாரர்கள் வியப்பினால் மலர்ந்தகண்களோடு இது மிக்கஆச்சரியமென்று நினைத்து, “பிரம்மரிஷியே! இந்தமோதிரத்தையும் சீக்கிரமாக எடுக்கக்கடவீர்” என்றுசொன்னார்கள். பிறகு, ஸமர்த்தரும் பெரும் புகழ்பெற்றவருமாகிய துரோணர் அம்பையும் வில்லையும் எடுத்துக்

* ஒருவகைப்புல்.

கொண்டு அம்பினால் மோதிரத்தைக்குத்தி அதை மேலேற்றினார். அவர் அம்புடன் மோதிரத்தைக் கிணற்றிலிருந்து எடுக்க ஆச்சரியத்துடன்நிற்கும் குமாரர்களுக்குத் தாம் கர்வப்படாமல் கொடுத்தார். மோதிரம் எடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு அந்தக்குமாரர்கள், “பிராமணரே! நமஸ்காரஞ்செய்கிறோம். இந்தஸாமர்த்தியம் மற்றவரிடமில்லை. நீர் யாவர்? யாருடையவர்? உமக்கு நாங்கள் என்னசெய்யக்கூடவேம்? நாங்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்” என்று அவரைக்கேட்டனர். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட துரோணர், பிறகு ராஜபுத்திரர்களைப்பார்த்து, “என்உருவத்தையும் குணங்களையுஞ்சொல்லிப் பிஷ்மருக்கு என்னைத்தெரிவியுங்கள். மிகச்சிறந்தபராக்கிரமமுள்ள அந்தப்பிஷ்மரே அறிந்துகொள்வார்” என்றுசொன்னார். குமாரர்கள், ‘அபடியே’ என்றுசொல்லி, பிஷ்மரிடம்சென்று அந்தப்பிராமணர்சொன்னதையும் அவருடைய அவ்விதமானசெய்கையையும் முழுவதும் உரைத்தனர். பிஷ்மர் குமாரர்களிடம்கேட்டு அவரைத் துரோணரென்று தெரிந்துகொண்டார். அப்போது ஆயுதம்பிடித்தவர்களிற்கிறந்தவரான பிஷ்மர் அவர்தாம் மிகத்தகுதியுள்ள ஆசாரியரென்று நினைத்து உடனே துரோணரைத் தாடும் விசேஷமரியாதையோடு அழைத்துவந்து அவருடையவாவுக்குக் காணத்தைத் தெளிவாக விசாரித்தார். துரோணரும் அதையெல்லாம் தெரிவிக்கத்தொடங்கினார்.

“ தவறுதலில்லாதவரே! நான் முன்னே தனுவேதத்தைப்பெறவேண்டுமென்கிறவிருப்பத்தினாலும் அஸ்திரங்களுக்காகவும் அக்னிவேச்யமஹரிஷியிடம் போனேன். அடங்கினமனவோடுஜடைகளைத்தரித்துக் குருசுரூபையில் ஊக்கத்துடன் பிரம்மசாரியாக அநேக வருஷகாலம் அவரிடம் தீர்க்கவாஸஞ்செய்தேன். பாஞ்சாலதேசத்தவனும் மஹாபலசாலியும் பிரபுவுமான யஜ்ஞவேனனென்னும் ராஜகுமாரனும் அஸ்திரங்களுக்காக அவரிடத்திலேயே குருகுலவாஸஞ்செய்தான். அங்கே அவன் எனக்குச் சினேகிதனாகவும் உதவிசெய்பவனாகவும் அன்புள்ளவனாகவுயிருந்தான். கொளவவம்சத்துப்பிரபுவே! பிஷ்மரே! நான் சிறுபிராயமுதல் அவ்வேடுகிரேந்து வெகுநாலம் கூடவே அத்தியயனஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது, எனக்குப்பிரியமாகப்பேசுகிறவனும் என் பிரியத்தையேசெய்கிறவனுமாகிய அந்த எனதுசினேகிதன் என்னைப்பார்த்து, “ துரோணரே! மஹாத்மாவாகிய என் தந்தைக்கு நான் மிக்கஅன்புள்ளபுதல்வன். அந்தப்பாஞ்சாலராஜா, “எப்போது எனக்கு ராஜ்யப்பட்டாபிஷேகம் செய்யப்

போகிரூரோ அப்போது அதில் பாதிராஜ்யம் நீர் அனுபவிக்கத்தக்கது; என்வந்தியத்தின்மீடல் ஆணையிடுகிறேன்; என்னுடையபோகங்களும் தனமும் ஸுகமும் உம்முடையஸ்வாதீனம்” என்று எனக்கு ஸந்தோஷத்தைவிருத்திசெய்கிறசொல்லைச் சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லி அஸ்திரங்களைக்கற்றுக்கொண்டபிறகு, என்னால்செளரவிக் கப்பட்டுச் சென்றான். அப்படி அவனால் சொல்லப்பட்ட நான் அப்போதுமுதல் அந்தச்சொல்லை எப்பொழுதும் மனத்தில் நினைத்துக் கொண்டு பிதாவின்மீட்டலைப்படி புத்திரலாபத்திற்காகப் புகழ்பெற்றவனும், சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும், மஹாபதிவிரதையும், அக்நிஹோத்திரத்திலும் வேள்வியிலும் இந்திரியஜயத்திலும் எப்போதும் ஊக்கமுள்ளவனமாகிய சரத்வாஹடையபுத்திரியான க்ருபியை விவாஹம் செய்துகொண்டேன். அந்தக்கொதரியாகிய கிருபி பயப்படத்தக்க ஸாமர்த்தியத்தையும் செய்கையையுமுடையவனும் சூரியனுக்கொப்பான ப்ரதாபமுள்ளவனாகிய அசுவத்தாமாஎன்னும்ஒளரஸபுத்திரனைப் பெற்றான். என்னால் பரத்வாஜர் எப்படியோ அப்படியே நான் அந்தப்புத்ரனால் ஸந்தோஷமுற்றேன். அங்குள்ள தனிகர்களுடைய பிள்ளைகள் பசுவின்பால்சூடிக்கக்கண்டு சூழந்தையான அசுவத்தாமா அழுதான். அது என்னைத் திசையங்குச்செய்தது. பீஷ்மரே! ஸ்வதர்மத்திலிருக்கும்* ஸ்ராதகன் கஷ்டப்படக்கூடாது என்று மனவிலகிச்சயம்செய்துகொண்டு சுத்தமான தனத்தைத் தர்மமாகஸம்பாதிக்கநினைத்து அந்தத்தேசமெல்லாம் இந்தக்கோடிக்கு அந்தக்கோடி அனேகம்தரம் சுற்றித்திரிந்தம் ஒருகறக்கிறபசு எனக்குக்கிடைக்காமற்போயிற்று. இந்தக்குமாரனை யவஅரிசியின் மாக்கரைத்தஜலத்தைக்கொடுத்து ஏமாற்றினேன். கௌரவரே! இக்குழந்தை மாக்கரைத்தஜலத்தைக்குடித்து ஓமைபினால் தெரியாமல் நானும்பால் குடித்தேனென்று மகிழ்ந்து எழுந்து கூந்தாடினான். கூந்தாடிக்கொண்டு குழந்தைகளால்சுற்றிக்கொள்ளப்பட்டுப் பரிசாசம்செய்யத்தக்கநிலைமையடைந்த அந்தப்புத்திரனைக்கண்டு அதனால் எனக்கு வருத்தமுண்டாயிற்று. “ஏழையான துரோணனால் என்னஉதவி? அவனுக்குத் தனம்கிடைக்கிறதில்லை. அவன்பிள்ளை பாஸிம்மெல் ஆசையினால் சுரைத்தமாவைக்குடித்து ஆனந்தம்கொண்டு நானும் பால்சூடித்தேனென்று கூத்தாடிகிறான்” என்று பேசிக்கொள்ளும் ஜனங்களின்சொல்லைக்கேட்டபிறகு என்னறிவு விழுந்தது. நான் எனக்குள்ளேயே நிந்தித்துக்கொண்டு, “நான் பிராமணர்களால்விடப்

* ஆதிபர்வம், கள, ௫௫௮, ௬௬௬-வது பக்கங்களின் குறிப்புக்களிற் காண்க.

பட்டு இகழப்பட்டவகை வலித்தாலும் வலிப்பேன். பொருளா சைப்பட்டுப் பிறரிடம் மிக்கஇழிவானவேவையைச் செய்யேன்” என்று மனத்தில்நினைத்தேன். டீஷ்மரே! இவ்வாறு நினைத்து, பிறகு, நான் என்பதரியுடன்கூட என்பிரியமானபுத்திரனை அழைத்துக்கொண்டு பழைய ஸ்னேகத்தையனுஸரித்துத் துருபதனிடம்சென்றேன். துருபதனுக்குப் பட்டாபிஷேகமானதைக்கேட்டதும், அவனுடைய ஸ்னேகத்தையும் அந்தவாக்கையும் நினைத்து நான் க்ருதார்த்தனை என்று எண்ணி ராஜ்யாறுபத்தியத்திலிருக்கும் சினேகிதனிடம் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு போனேன். பிரபுவே! துருபதினிடம்சென்ற போது, ஸ்னேகிதன் என்பதை முன்னிட்டு, “புருஷஸ்ரேஷ்டனே! என்னை ஸ்னேகிதனை அறி” என்றுசொன்னேன். துருபதனிடம் சினேகிதனைப்போலவே நெருங்கி ஸந்தித்தேன். அவன் என்னை முன்அறியாதவன்போல் சிரித்துக்கொண்டு பின்வருமாறுசொல்லலானான்: “பிராமணரே! உம்முடைய இரந்தப்புத்தி திருந்தவில்லை. நல்ல பொருத்தமுள்ளதாக இல்லை. பிராமணரே! அதலை என்னைப்பார் த்து உமக்கு நான் ஸ்னேகிகனென்று துணிந்து பேசுகிறீர். இவ்வுலகத்தில் சினேகங்கள் மனிதன்முதிரும்போது நாளடைவில் தளர்ந்து போகின்றன. எனக்கு உம்முடன் ஸ்னேகம் உம்முடைய ஸாமர்த்தியத்தைப்பற்றி முன்னேயுண்டாயிற்று. வேதம் தெரியாதவன் வேதம் தெரிந்தவனுக்கும், ரதமில்லாதவன் ரதமுள்ளவனுக்கும், சினேகிதராகார். ஒற்றுமையினால் ஸ்னேகமுண்டாகிறது; வேற்றுமையினால் இல்லாமற்போகிறது. உலகத்தில் ஸ்னேகம் அழியாமலிருப்பது எக்காலத்திலும் யாருக்கும் இல்லை. ஸ்னேகத்தைப் பெண்ணாசையும் அழித்துவிடும்; கோபமும் அழித்துவிடும். இவ்வாறு ஒருகாரணம் பற்றி உண்டாகிப் பிறகு பழமையாகப்போனஸ்னேகத்தை நீர் ஆதரவாகப்பற்றாதேயும். பிராமணஸ்ரேஷ்டரே! எனக்கு உம்முடன் ஸ்னேகம் காரியத்தைப்பற்றி உண்டாயிருந்தது. தரித்திரன் தனவானுக்கும், மூர்க்கன் விதவானுக்கும், கையாலாகாதவன் குரானுக்கும் ஸ்னேகராவதில்லை. ஸ்னேகிகனென்பதைமுன்னிட்டு ஏன் என்னை விரும்புகிறீர்? புத்திக்குறைவுள்ளவரே! அபிவிருத்தியிலிருக்கிற அரசர்களுக்கு அதிர்ஷ்டமும் பொருளுமில்லாத இவ்வகையான மனிதர்களோடு ஸ்னேகமிருப்பது எங்குமில்லை. வேதமோதாதவன் வேதமோதினவனுக்கும், ரதமில்லாதவன் ரதமுள்ளவனுக்கும், ராஜ்யமில்லாதவன் ராஜாவுக்கும் ஸ்னேகராகார். ஸ்னேகிகனென்பதை முன்னிட்டு ஏன் என்னை விரும்புகிறீர்? நான் ராஜ்யத்தைப்பற்றி

உமக்குப் பிரதிஜைஞ்செய்திருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. பிராமணரே ! ஒரு ராத்திரிமட்டும் நீர்விரும்பினபோஜனத்தைக்கொடுப்பேன்” என்றான். இவ்வாறு அவனால் உரைக்கப்பட்ட நான் ஸ்வல்பகாலத்தில் கிறைவேற்றக்கூடிய ஒரு பிரதிஜைஞ்செய்து அப்போதே என்மனைவியுடன் புறப்பட்டேன். பீஷ்மரே ! இவ்வாறு துருபதனால்சொல்லப்பட்ட நான் கோபம்நிரம்பிக் குணமுள்ளசிஷ்யர்களைவேண்டிக் கௌரவர்களிடம் வந்தேன். அதனால், உம்முடைய மனோதத்தைப் பூர்த்திசெய்வதற்காக நான் அங்கிருந்து இந்த அழகான அஸ்திபுரத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். உமக்கு என்னசெய்யக்கடவேன் ? சொல்லும்” என்று துரோணர் சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பீஷ்மர், துரோணரைப்பார்த்து அப்போதே, “வில்லில் ஏறிடப்பட்டநாணைத் தளர்த்தலாம். நல்ல அஸ்திரவித்தைகளைக் கொடுக்கெளரவர்களின்கருகத்தில் விசேஷமாகக்கௌரவர்க்கப்பட்டு ஸந்தோஷத்துடன் ஸௌக்கியங்களை யனுபவியும். கௌரவர்களுக்குள்ளதனம் ராஜ்யாதிபத்தியம் தேசங்கள் ஆகிய எல்லாவற்றிற்கும் நீரே முதன்மையானராஜா. எல்லாரும் உமக்கு ஏவல்செய்கிறவர்கள். பிராமணரே ! நீர் வேண்டினது எதுவோ அதுசெய்யப்பட்டதென்று நினைக்கவேண்டும். பிரம்மரிஷியே ! நீர்வந்தது ஸந்தோஷம். என்னிடத்தில் பெரிய அனுக்கிரஹம்செய்திருக்கிறீர்” என்றுசொன்னார்.

நூற்றுநூற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (நோடர்ச்சி.)

(துரோணர், கோரவபாண்டவர்களைச் சிஷ்யர்களாக அங்கீகரித்ததும், அர்ச்சுனனுக்கு ரஹஸ்யங்களை விசேஷமாகச் சொன்னதும், துரோணசாரியரதுபிரதிமையை ஆராதித்து ஏகலய்யன் தலூர்வித்தை யில் தேர்ச்சியடைந்ததும், வேட்டைக்காகப்போன பாண்டவர்கள் அதைக்கண்டபிறகு அர்ச்சுனனுக்காகத் துரோணர் ஏகலய்யனிடம்சென்று அவன்வலக்கைக்கட்டிவைத்து தகஷிணையாகவாங்கினதும், துரோணர் சிஷ்யர்களைப் பரிகைடிசெய்ததும்.)

பீஷ்மர் அந்தத்துரோணரைக் குருவாக அங்கீகரித்தார். ராஜாவே ! பீஷ்மர், பாண்டவர்களுடன் கூட அந்தப்பேரன்மார்களனைவரையும் அழைத்துக்கொண்டு ‘இவர்கள் உமது சிஷ்யர்கள்’ என்று சொல்லிப் பலவகையான தனங்களோடு சாஸ்திரப்பிரகாரம் துரோணருக்கு அர்ச்சு

பணம்செய்தார். அப்போது துரோணர் புத்திமான்களுட்சிறந்தவராகிய பீஷ்மரைநோக்கி, “ஆயுதங்கள்தெரிந்தவரும் சிறந்தபிரஜைகளுயுள்ளவரென்று எல்லாராலும்மதிக்கப்பெற்றவருமாகிய கிருபாசாரியரும்இருக்கிறார். ராஜாவே! நான்இருப்பதில் அந்தப்பிராமணர் மனவருத்தத்தை அடைவாராயின் நான் உங்களிடம்பெறும்சமீபத்தை யாசித்துப்பெற்றுக்கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்து வந்தபடியே என் ஆச்ரமத்திற்குச் செல்வேன்” என்றசொல்லைச்சொன்னார். இவ்வாறுசொன்னவுடன், யுத்தவீரரிற்சிறந்தவரான பீஷ்மர், பிராம்மணஸ்ரோஷ்டரும் ஆசாரியர்களில்முதன்மையானவரும் ஆயுதம்தெரிந்தவர்களுக்குள் மேலானவருமாகிய துரோணரை நோக்கி, “கிருபர் இருக்கட்டும். அவர், நான் எப்பொழுதும்பூஜிப்பதற்கும்போஷிப்பதற்கும் உரியவர். நீர் என்னுடைய பேரன்மார்களுக்குக் குருவாகஇரும். உம்மைத்தான் ஆசாரியராக நான்நீனைக்கிறேன்.இந்தக்குமாரர்களை அங்கீகரித்துக்கொள்ளும். இவர்களை எப்போதும் வைத்துக்கொண்டு அஸ்திரங்கள்தெரிந்தவர்களாகச்செய்யக்கடவீர்” என்றுசொன்னார். மனிதர்களிற்சிறந்தவரும் மஹாபராட்சரமசாலியுமான துரோணர் பீஷ்மரால் கௌரவிக்கப்பட்டபிறகு, கௌரவர்களின்கிருஹத்தில் அர்க்கியபாத்யம்முதலிய ஸத்காமடைந்து களைப்பாறினார். அந்தக்குருவானவர்களைப்பாறினபின், பீஷ்மர், தம்பேரன்மார்களாகிய குருவம்சபுத்திரர்களையழைத்துக்கொண்டு பலவகைப்பொருள்களுடன் சிஷ்யர்களாகக்கொடுத்தார். பிரபுவாகியபீஷ்மர், வேண்டியபண்டங்களினால் செம்மையாக நிரப்பப்பட்டதும் தனதானியங்கள் நிரம்பினதுமாகிய வீட்டை மிகுந்தஸந்தோஷத்துடன் துரோணருக்குக்கொடுத்தார். அந்தச்சிறந்தவில்லாளியான துரோணர் மனமகிழ்ந்து பாண்டிபுத்திரர்களும் ந்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்களுமாகிய அந்தக்கௌரவர்களைச்சிஷ்யர்களாகவற்றுக்கொண்டார். துரோணர் ஸந்தோஷமடைந்து அவர்களைல்லாரையும் அங்கீகரித்து யாருமில்லாமல் தாம்மட்டும் தனித்திருக்கையில் பாதங்களில்வந்தனஞ்செய்த அவர்களைநோக்கி, “குற்றமற்றவர்களே! நான்விரும்பியகாரியம் ஒன்று என்னுள்ளத்தில் இடைவிடாமலிருக்கிறது. நீங்கள் அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தபின் எனக்கு அதனை நிறைவேற்றவேண்டும். அதைப்பற்றிச் சொல்லுங்கள்” என்று சொன்னார். ஜனமேஜயராஜாவே! அதைக்கேட்டு அந்தக்கௌரவர்கள் ஒன்றும் பேசாமலிருந்தனர். வீரரே! அர்ச்சுனன்மட்டும் அவர்கேட்டதையெல்லாம் வாக்குத்தத்தம்செய்தான். அதனால் துரோணர் அப்போதே அர்ச்சுனைப் பலமுறை உச்சிமோந்து அன்

புடன் தழுவிக்கொண்டு உடனே ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்தார். துரோணர் அசுவத்தாமாவை அழைத்து, “ அர்ச்சனனை உனக்குச் சினேகிதனாக ஆறி. என்னால் கொடுக்கப்பட்ட இவனை நீ வாங்கிக் கொள் ” என்று சொன்னார். பாண்டிபுத்திரனாகிய அர்ச்சனன், ‘ நல்லது, நல்லது ’ என்று சொல்லி அசுவத்தாமாவைக்கட்டிக்கொண்டு துரோணரைப்பார்த்து, “ பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! இன்றுமுதல்நியாயப்படி உமக்கு உட்பட்டவகை இருக்கிறேன். நான் சிஷ்யன். பிராம்மணேத்தமரே! உமது அருளிணல் ஜீவிக்கிறேன் ” என்று சொல்லி அப்போதே அவர்பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டான். பிறகு, வீரரான துரோணர் பாண்டவர்களுக்குத் தேவசம்பந்தமும் மனுஷ்யசம்பந்தமுமாகிய அனேகவிதங்களான அஸ்திரங்களைக் கற்பித்தார். பரதஸ்ரேஷ்டரே! யாதவர்களும் அந்தகதேசத்தவரும் இன்னும்பலதேசத்தவருமாகிய அனேகராஜகுமாரர்களும் ராஜாக்களும் வந்துசேர்ந்து அஸ்திரவித்தைக்காகப் பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரான துரோணரை அடைந்தார்கள். அப்போது தேரோட்கிறவனுக்கும் ராதையென்பவளுக்கும் புத்திரனாகிய கர்ணன் துரோணரைக் குருவாக அடைந்தான். மிகவும் பெருமைக்காரனாகிய அந்தலாரதியின்புத்திரன் அர்ச்சனன் மீது பொருமைபுற்றுத் தூர்யோதனனிடம்சேர்ந்துகொண்டு பாண்டவர்களை அவமதித்தான். அதனால், அவன் தனுவேதம்கற்க வேண்டும் என்கிற ஆசையோடு துரோணரை அடைந்தான். பாண்டிபுத்திரனாகிய அர்ச்சனன் அப்பாஸத்தினாலும் புஜபலத்தினாலும் விடாமுயற்சியினாலும் அஸ்திரவித்தையிலுள்ள ஆசையினாலும் அவர்களெல்லாரிலும் சிறப்புற்றவனானான். அர்ச்சனன், அஸ்திரப்பிரயோகம் ஒன்றையிருந்தும் லாகவமாகச் செய்வதிலும் செய்கைக்குத்தக்கபடி அங்கங்களை அமைத்துக்கொள்வதிலும் எல்லாச்சிஷ்யர்களிலும் மேலாக இருந்தான். துரோணர் உபதேசிக்குங்காலங்களில் இந்திரபுத்திரனாகிய அர்ச்சனனை ஒப்பற்றவனென்று நினைத்தார். இவ்வாறு எல்லாக்குமாரர்களுக்கும் பாணங்களையும் அஸ்திரங்களையும் கற்பித்தார். துரோணர் காலதாமதமாக வரவேண்டுமென்பதை உத்தேசித்தே எல்லாக்குமாரர்களுக்கும் * கமண்டலுவைக் கொடுத்தார். சீக்கிரம் வருவதை உத்தேசித்துத் தமதுபுத்திரரிடம் குடத்தைக்கொடுத்தார். அந்தக்குமாரர்கள் வருவதற்குள்ளாகவே தம் புத்திரருக்கு ரகஸ்யமான செய்கையை உபதேசித்தார். அந்தச்செய்கையை அர்ச்சனன் ஊகித்துத் தெரிந்துகொண்டான். பிறகு, அந்த

* குறுகியவாய்புடைய தாதலால் வீரையில் ஜலம் நிரம்பாது.

அர்ச்சனன் வாருணஸ்திரத்தினால் கமண்டலுவைநிரப்பிக்கொண்டு ஆசாரியபுத்திரருடன்கூடவே ஆசாரியரிடம் வந்தான். சிறுத்தபுத்தியுள்ளவனும் அஸ்திரங்கள் தெரிந்தவர்களில் மேலானவனுமாகிய அந்தஅர்ச்சனன், விசேஷங்களைத் தெரிந்துசொள்ளும் தருணங்களில் அந்த ஆசாரியபுத்திரரைவிட்டுத் தனித்துப்பிரியவில்லை. அர்ச்சனன் குருவைப்பூஜிப்பதில் மிகுந்த முயற்சியை எடுத்துக்கொண்டான். அஸ்திரங்களிலும் அதிக ஊக்கம்வைத்தான் ; துரோணருக்குப்பிரியமாகவயிர்ருந்தான். அர்ச்சனன் பாணங்களைப்பற்றியும் அஸ்திரங்களைப்பற்றியும் எப்போதும் முயற்சியோடிருப்பதைக்கண்டு, துரோணர் சமையற்காரனை அழைத்து ரகஸ்யமாக, “நீ ஒருபோதும் அர்ச்சனனுக்கு இருட்டானஇடத்தில் அன்னம்போடவேண்டாம். இப்படி நான்சொன்னதை நீ அருச்சனனிடத்தில்சொல்லக்கூடாது” என்றுசொன்னார். பிறகு, ஒருகாலத்தில் அர்ச்சனன் புசித்துக்கொண்டிருக்கையில் காற்று மிகுதியாக அடித்தது. அதனால், அங்கே வரிந்துகொண்டிருந்த அந்தத்தீபம் அழிக்கப்பட்டது. அர்ச்சனன் சாப்பிட்டுக்கொண்டேதான் இருந்தான். அந்தத் தேஜஸ்வியான அர்ச்சனனுடையகை வாயைத்தப்பி வேறிடம்செல்லவில்லை. சிறந்தகைகையுடைய அந்தப் பாண்டுபுத்திரனாகிய அர்ச்சனன் அது அப்யாஸத்தால் உண்டானதென்று நினைத்து அப்யாஸத்தைச் செய்யக்கருதி ராத்திரியிலும் விற்பயிற்சி செய்துகொண்டிருந்தான். பாரதரே ! அவனுடையவில்லின்நாண் உள்ளங்கையில் உரைந்ததனாலுண்டான சப்தத்தைக்கேட்டுத் துரோணர் மழுந்துவந்து அவனைத் தழுவிக்கொண்டு, “இந்தஉலகத்தில் உண்ணப்போன்ற வில்லாளி வேறொருவன் இல்லாமலிருக்கும்படி பயிற்சிசெய்விக்கப்போகிறேன். இதனை உனக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்” என்றுசொன்னார்.

பிறகு, துரோணர் அர்ச்சனை மறுபடியும் குதிரைச் சண்டையிலும் யானைச்சண்டையிலும் தேர்ச்சண்டையிலும் கால்நடையுத்தத்திலும் பழக்கினார். துரோணர் கௌரவர்களுக்குக் கதாயுத்தத்திலும் கத்திச்சிலம்பத்திலும் தோமரங்கள் ஈட்டிகள் சக்தியாயுதங்கள் ஆகிய இவற்றின்சிலம்பத்திலும் பல ஆயுதங்கள்கலந்த சண்டையிலும் கற்பித்தார். துரோணருடைய அந்தஸாமர்த்தியத்தைக்கேள்வியுற்றுத் தனுவேதத்தைக்கற்க ஆவலுடன் ராஜாக்களும் ராஜகுமாரர்களும் ஆயிரக்கணக்காக வந்துசேர்ந்தனர். ஆயுததாரிகளிற்கிறந்தவரான துரோணர் அவர்களெல்லாருக்கும் சிணைசொல்லிவைத்தார். மஹாராஜாவே! அதன்பின், வேடர்களுக்கு அரட்சனாகிய ஹிர

ண்யதனுஸ் என்பவனுடைய மகனான ஏகலவ்யனென்பவன் துரோணரிடம் வந்துசேர்ந்தான். தர்மந்தெரிந்த துரோணர் கௌரவர்களிடமுள்ளதாக்ஷினியத்தினால் சிந்தித்து அவன்வேடன்மகனென்று சொல்லி அவனை வில்வித்தையில் சிஷ்யனாக அங்கீகரிக்காமலிருந்தார். அவனைப்பார்த்து, “ஓ! நிஷாதபுத்திரனே! நீ எப்போதும் பாணப் பிரயோகத்தில் மிகுந்தபலமுள்ளவனாவாய்; ஏன்சிஷ்யன்தான்; உன் வீட்டுக்குத்திரும்பிச்செல்; உனக்கு அனுமதிக்கொடுத்தேன்” என்று சொன்னார். வீரனாகிய அந்தஏகலவ்யனோவெனின், துரோணருடைய பாதங்களைச் சிரவிலால் வந்தனஞ்செய்து காட்டுக்குச்சென்று மண்ணால் துரோணரைப்போல்(ஒருபதுமை)செய்து அதனிடத்தில் உயர்ந்த ஆசாரியனிடத்தில் செய்யவேண்டியவழிபாடுகளைச்செய்துகொண்டு சிறந்தநியமத்துடன் அப்போதுமுதல் பாணங்களிலும் அஸ்திரங்களிலும் பயிற்சிசெய்யத்தொடங்கினான். அவன் மிகுந்தசிரத்தையோடும் சிறந்தஅப்பாளுத்தோடும் பாணத்தைஎடுப்பதிலும் தொடுப்பதிலும் விடுப்பதிலும் மிகுந்தலாகவத்தையடைந்தான்; லாகவத்தையும் அஸ்திராப்பாளுத்தையும் சீக்கிரமாகத் தெரிந்துகொண்டான். பிறகு, ஒருகாலத்தில் பகைவர்களை அழிப்பவர்களாகிய கௌரவர்களும்பாண்டவர்களும்மாகியஅனைவரும் துரோணரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்றுத் தேர்களிலேறி வேட்டைக்குப்புறப்பட்டனர். ராஜாவே! அப்போது ஒருமனிதன் ஆயுதங்களையெடுத்தக்கொண்டும் ஒருநாயைஅழைத்துக்கொண்டும் தனியாகப் பாண்டவர்களின்பின்சென்றான். அவர்கள் பறப்பலஆயுதக்கிரியைகளைச்செய்யக்கருதி அந்தவனத்தில்ஸஞ்சரிக்கையில், வழியோடுவீணையாடிக்கொண்டுஸஞ்சரித்தஅந்தநாய் வேடச்சிறுவனிடம் சென்றது. அந்தநாய் கறுத்தவனும் உடம்பில் அழுக்கைப்பூசிக்கொண்டவனும் மான்தோலையும் ஜடையையும் தரித்தவனுமாகிய வேடச்சிறுவனைக்கண்டு குரைத்துக்கொண்டு அவனருகில்நின்றது. அவன்அப்போது அஸ்திரப்பிரயோகத்தில் தன்னுடைய லாகவத்தைக் காண்பித்து அந்தக் குரைக்கின்ற நாயின்வாயில் ஏழுபாணங்களை ஒருகொத்தாகவிடுவதுபோல்விடுத்தான். அந்தநாய் பாணங்களினால் நிரப்பப்பட்டவாயுடன் பாண்டவர்களிடம்வந்தது. வீரர்களானபாண்டவர்கள் அதைக்கண்டு மிகுந்த ஆச்சரியம்கொண்டனர். அவனுடைய உயர்ந்தலாகவத்தையும் சத்தத்தினால்குறியை அடிப்பதையும் கண்டு அவர்களனைவரும் நாணமுற்றனர்; அவனைச்சிலாக்கிவழிவழிசிலாக்கித்தனர். ராஜாவே! அப்போது அந்தப்பாண்டவர்கள் வனத்தில்தேடி இடைவிடாமல் சரங்களைவிடுத்துக்கொண்டனர்.

டிருக்கும் அந்தவேடனைக்கண்டனர். பார்வைக்கு விகாரமாயிருக்கும் அவனை அவர்கள் இன்னொன்றென்றறியவில்லை. அதனால், 'நீ யார்?' என்றும், 'யாருடையவன்?' என்றும் கேட்டனர். அவன், "வீரர்களே! வேடர்க்கரசனாகிய ஹிரண்யதனுஸ்என்பவனுடைய புத்திரனென்றும், தனுவேதத்தில் அப்பிரயாசம்செய்துகொண்டிருக்கும் துரோணசிஷ்யனென்றும் என்னையறியுங்கள்" என்றுசொன்னான். அந்தப்பாண்டவர்கள் அவனைச் சரியாகத்தெரிந்தாகொண்டி திரும்பி வந்து வனத்தில்தடந்தஆச்சரியமெல்லாவற்றையும் நடந்தபடி துரோணருக்கு உரைத்தனர். ராஜாவே! குந்திபுத்திரனாகிய அர்ச்சுனன் மட்டும் ஏகலவ்யனையேகினைத்துக்கொண்டி ஏகாந்தத்தில் துரோணரிடம்சென்று ஸ்நேகத்துடன், "ஐயா! நீங்கள் என் ஒருவனை அன்புடன் தழுவிக்கொண்டி, 'உனக்குமேற்பட்டசிஷ்யன்எனக்கில்லை' என்றசொல்லைச்சொன்னீர்கள். அப்படியிருக்க, நிஷாதராஜன்புத்திரன்என்றேனிடவும் லோகத்தைவிடவும் சிறந்தபராக்கிரமமுள்ள வேறொருசிஷ்யனாக உங்களுக்கிருப்பது எவ்வாறு?" என்றுகேட்டான். துரோணர் அந்தவிஷயத்தைப்பற்றிச் சற்றுநேரம் சிந்தித்துப்பார்த்து அர்ச்சுனனையழைத்துக்கொண்டி நிஷாதபுத்ரரிடம்சென்றார். சரீரமெல்லாம் அழுக்குப்படிந்து ஜடைதரித்து மரவுரியுடுத்து வில்லும்கையுமாக இடைவிடாமல்சரங்களைவிடுத்துக்கொண்டிருக்கும் ஏகலவ்யனைக்கண்டார். ஏகலவ்யன் அருகில்வரும் துரோணரைக்கண்டி எதிர்கொண்டிபோய்ப் பாதங்களைப்பிடித்துக்கொண்டி பூரியில்தலைபடவந்தனஞ்செய்தான். பிறகு, அந்தநிஷாதபுத்ரன் துரோணரைக் கிரமப்படிபூஜித்துத் தன்னைச் சிஷ்யனென்றுதெரிவித்துக் கைகூப்பி அவர்முன்பினின்றான். ராஜாவே! பிறகு, துரோணர் ஏகலவ்யனைநோக்கி, "வீரனே! நீ என்சிஷ்யனாயின் எனக்குக்குருதகஷிணைகொடுக்கவேண்டும்" என்றுசொன்னார். ஏகலவ்யன் அதைக்கேட்டுச் சந்தோஷத்துடன், "பகவானே! நான் என்னகொடுக்கவேண்டும்? குரு எனக்குக்கட்டளையிடவேண்டும். சிறந்தபிரம்மஜ்ஞானியே! குருவுக்குக் கொடுக்கத்தகாததுஎனக்கு ஒன்றுமில்லை" என்றுசொன்னான். துரோணர், அவனை, "நீ வலக்கைக்கட்டைவிரலைக் கொடுக்கவேண்டும்" என்றுசொன்னார். எப்போதும் ஸத்தியந்தவறாதவனாகிய ஏகலவ்யன் துரோணருடைய அந்தக்கொடுஞ்சொல்லைக்கேட்டுத் தன்சொல்லைக் காப்பாற்றுவதற்காக முன்போலவே மலர்ந்தமுகத்தோடும் முன்போலவே உற்சாகமுள்ளமனத்தோடும் ஒன்றும்சிந்திக்காமல் தனதுஅந்த வலக்கைக்கட்டைவிரலை வெட்டித் துரோணருக்குக் கொடுத்தான்.

அதன்பின், அந்தவேடன் பாணத்தை மற்றைவிரல்களால் இழுத்து விட்டான். ராஜாவே! முன்னிருந்ததுபோல் விரைவாக இருக்கவில்லை. பிறகு, அர்ச்சனன் மனமகிழ்ந்து ஜ்வரம்விட்டவனானான். துரோணரும் சொல்தவறாதவரானார். மற்றொருவன் அர்ச்சனனை வெல்லப்போவ தில்லை. எப்போதும் சிறிதமனமுள்ள தூரியோதனனும் பீமனும் அப்போது துரோணருக்குக் கதைப்பயிற்சியுள்ள சிஷ்யர்களாயிருந் தனர். அசுவத்தாமா * ரகஸ்யங்களெல்லாவற்றிலும் மேலாக இருந் தார். அப்படியே இரட்டையராகிய நகுலஸஹதேவர்களிருவரும் மற்றவீரர்களைக்காட்டிலும் மேலான சிலம்பக்காரர்களாக இருந்தனர். யுதிஷ்டிரர் தேர்ச்சண்டையில் சிறந்தவரானார். அர்ச்சனன் எல்லா வற்றிலும் புகழ்பெற்றுக் கடல்சூழ்ந்த உலகத்தில் தேராளிகளின் அநி பதிகளுக்கும் அநிபதியாகியும், புத்தியிலும் யோகசக்தியிலும் பலத் திலும் உற்சாகத்திலும் எல்லா அஸ்திரங்களிலும் தேர்ச்சியடைந்தவ னாகியும், அஸ்திரவித்தையிலும் குருபக்தியிலும் எல்லாரிலும் மேலாக இருந்தான். அஸ்திரோபதேசம் எல்லாருக்கும் ஒன்றாக இருந்தும் அந்தவீரனாகிய அர்ச்சனன் ஒருவன் அவயவங்களின் அமைப்பினால் எல்லாக்குமாரர்களிலும் மேலானவீரனாக இருந்தான். பலத்தில் அநி கரித்தபீமனேன்மேலும் வித்தையில் தேர்ந்த அர்ச்சனன்மேலும் துராத்மாக்களாகிய திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து பொறா மையுற்றனர். எல்லாவித்தைகளிலும் அஸ்திரங்களிலும் கற்றுணர்ந்த அவர்களெல்லாரையும் கூட்டிப்புருஷச் சேர்த்து ராகிய துரோணர் லக்ஷ யத்தை அடிக்கும் விஷயத்தில் பரீக்ஷை செய்யக்கருதி, குமாரர்களுக் குத்தெரியாமல் சிற்பிகளாற் செய்யப்பட்ட ஒரு பீமபக்தியைப்போ ன்றபதுமையை மரத்தின் துனியிலேற்றி அதை அவர்களுக்குக் குறி யாகக்காண்பித்தார். “நீங்களனைவரும் சீக்கிரமாக வில்லுகளெல்லா வற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு அம்புகளைத்தொடுத்து இறந்தப்பாஸம் என்னும்பக்தியைக்குறியிட்டி ரில்லுங்கள். என்சொல்புறப்படுங்கால த்தில் இதுன்சிரதைத் தள்ளிவிடவேண்டும். ஒவ்வொருவனாகக் கட் டனைபிடுவேன். புத்திரர்களே! அவ்வாறு செய்யுங்கள்” என்று துரோணர் சொன்னார்.

பிறகு, அங்கிரஸ்வம்சத்தாரில் சிறந்தவராகிய துரோணர் முதலில் யுதிஷ்டிரரை நோக்கி, “ஜயிக்கக்கூடாதவீரனே! பாணத்தைத்தொடு ; என்சொல்லின்முடிவில் அதைவிடு” என்றார். குருவின் வாக்கியத்தி னால் துண்டப்பட்டவீரரான யுதிஷ்டிரர், உடனே முதலில் வில்லையெடு

* மந்திரத்தியானமுதலியவை.

† கள்ளிக்காக்கை.

த்துப் பாஸபக்ஷியைக்குறிவைத்து நின்றார். பரதஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு துரோணர், வில்லைவளைத்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தக்கௌரவபுத்திரராகியயுதிஷ்டிரரைநோக்கிச் சற்றுநேரம்பொறுத்து, “ராஜகுமாரனே! மரத்தின் துனியிலிருக்கும் பாஸபக்ஷியை நீ பார்க்கிறாயா?” என்று கேட்டார். யுதிஷ்டிரர், ‘பார்க்கிறேன்’ என்று ஆசாரியருக்கு மறுமொழிசொன்னார். மறுபடியும் சற்றுநேரம்பொறுத்துத் துரோணர், “இந்தமரத்தையும் என்னையும் உன்சகோதரர்களையும் பார்க்கிறாயா?” என்று யுதிஷ்டிரரைக்கேட்டார். அதற்கும் அந்த யுதிஷ்டிரர், “இந்தமரத்தையும் உங்களையும் என்ஸகோதரர்களையும் பாஸபக்ஷியையும் பார்க்கிறேன்” என்று பலமுறைசொன்னார். துரோணர் மனத்தில் அந்நிருப்தியுடன், “இந்தலக்ஷ்யம் உன்னால் அடிக்க முடியாது” என்றிகழ்ந்து, அவரைப்போகும்படிசொன்னார். பெரும் புகழ்பெற்ற துரோணர் பிறகு மற்றச்சிஷ்யர்களாகிய துரியோதனன் முதலான த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்களையும், பீமன்முதலியவர்களையும், அந்நியதேசத்து அரசர்களையும் பரீக்ஷிப்பதற்கு யுதிஷ்டிரரைக்கேட்ட முறையாகவே கேட்டார். எல்லாரும் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறேமென்று சொன்னபோது, அவர்கள் அவரால் நிந்நிக்கப்பட்டார்கள்.

நூற்றுநூற்பத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸம் ப வ பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(குறிவைத்த பாஸபக்ஷியை அர்ச்சுனன் சேதித்ததும், அவன் முதலையையக்கொன்று துரோணரை விடுவித்ததும், துரோணர் அவனுக்குப் பிரம்மசீரஸ் என்றும் அஸ்திரத்தைக் கொடுத்ததும்.)

பிறகு, துரோணர் சிரித்துக்கொண்டு அர்ச்சுனனைப்பார்த்து, “நீ இப்போது அடிக்கவேண்டாம்; இந்த லக்ஷியத்தைப்பார்; நான் சொல்லுகிறகாலத்தில் பாணம் விடவேண்டியதாயிருக்கும்; புத்திரரனே! தனுஸைவளைத்துக்கொண்டு சற்றுநேரம் சரியாகநில்” என்று சொன்னார். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட ஸவ்யஸாசி வில்லைமண்டலமாகவளைத்துக்கொண்டு குருவின்சொல்லினால் தூண்டப்பட்டிப் பாஸபக்ஷியைக் குறிவைத்து நின்றான். சற்றுநேரம் பொறுத்துத் துரோணர் அவனையும் முன்போலவே, “அர்ச்சுனா! இங்கிருக்கும் இந்தப் பாஸபக்ஷியையும் மரத்தையும் என்னையும் பார்க்கிறாயா?” என்று கேட்டார். பரதரே! அவன் “பாஸம் ஒன்றைமட்டும் பார்க்கிறேன்;

மரத்தையும் பார்க்கவில்லை; உங்களுக்கும் பார்க்கவில்லை” என்று துரோணரைப்பார்த்து மறுமொழிகூறினான். பிறகு, ஜயிக்கமுடியாதவராகிய துரோணர் மனத்தில் திருப்தியடைந்து சற்றுநேரம் பொறுத்துத் திரும்பவும் பாண்டவர்களுள் மஹாரதனாகிய அந்த அர்ச்சுனனேநோக்கி, “நீ இந்தப்பாஸபகூழியைப் பார்க்கிறாயாயின் அந்தச்சொல்லை மறுபடியும் சொல்” என்றுகேட்டார். அவன், “பாஸத்தின் சிரஸைப்பார்க்கிறேன். உடலைப்பார்க்கவில்லை” என்று மறுமொழிகூறினான். அர்ச்சுனனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டதும் துரோணர் மயிர்க்கூச்சலெடுத்தவராகி அர்ச்சுனனேநோக்கி, “விடு” என்றுசொன்னார். அவன் உடனே விட்டுவிட்டான். அப்போது அந்தப்பாண்டவன் மரத்திலிருக்கும் அந்தப்பாஸபகூழியின் தலையைக் கூர்மையான அர்த்தசந்திரபாணத்தினால் அறுத்து வேகமாகக் கீழே தள்ளினான். அர்த்தச்செய்கை நிறைவேறினவுடன் துரோணர், அர்ச்சுனனைக் கட்டிக்கொண்டார்; யுத்தத்தில் துருபதனை ஸேனையோடு கூடத் தோற்கச்செய்யத் தக்கவனாக நினைத்தார்.

பரதஸ்ரேஷ்டரே! அதன்பிறகு, சிலகாலத்திற்கெல்லாம் அங்கிரஸ் வம்சத்தவரிற் சிறந்த துரோணர் சிஷ்யர்களுடன்கூட ஸ்நானம் செய்யக் கங்கையைநோக்கிச் சென்றார். பிறகு, ஜலத்தில் அமிழ்ந்த துரோணசாரியரை ஜலத்தில்வஞ்சரிக்கும் பலமுள்ள ஒரு முதலை காலத்தினால் ஏவப்பட்டிக் கணைக்காலில் பிடித்தது. அவர் விடுவித்துக்கொள்ள வல்லவராயிருந்தும், “முதலையைக்கொண்டு என்னைச் சிக்கிரம் விடுவியுங்கள்” என்று சிஷ்யர்களைல்லாரையும் துரிதப்படுத்தி ஏவினார். அவர் சொல் புறப்படுங்காலத்திலேயே அர்ச்சுனன் தடுக்கமுடியாத கூர்மையான ஐந்து அம்புகளினால் நீருக்குள் மூழ்கியிருந்த முதலையை அடித்தான். அப்போது மற்றவர்கள் ஒன்றுந் தோன்றாமல் அங்குமிங்கும் ஓடினர். கிரியையுள்ள அந்த அருச்சுனனைக்கண்டு துரோணர் எல்லாச்சிஷ்யர்களிலும் சிறந்தவனென்று நினைத்து அப்போது மிருந்ததிருப்தியுள்ளவரானார். அர்ச்சுனன் பாணங்களினால் அனைகம் துண்டுகளாகச்செய்யப்பட்ட அந்தமுதலை மஹாத்மாவான துரோணருடைய கணைக்காலேவிட்டுவிட்டு மரணமடைந்தது. எல்லாச்செய்கைகளையும் தெரிவிப்பதற்காகச் சிஷ்யர்களைவரவழைத்தார். சிறந்தபராக்கிரமமுள்ள துரோணர் துரியோதனையும் சித்திரஸேனையும் துச்சாஸனையும் விவிம்சதியையும் அர்ச்சுனனையும் அசுவத்தாமாவையும் அழைத்து மண்ணால்ஒருகுழந்தைசெய்வித்துச் சிஷ்யர்கள் பார்த்திருக்கையில் கங்கையில் போட்

டார், கண்களைத் துணியினால் கட்டிவிட்டு வில்லைக்கொடுத்தார். “கண்கட்டினபடியே ஜலத்திலிருக்கிற இந்தக் குழந்தையை அடியுங்கள்” என்றார். உடனே ஸமர்த்தனான அர்ச்சுனன், ஜலத்தில் மூழ்கியிருந்த சிசுப்பதுமையைப் பதினேந்துபாணங்களினால் அடித்தான். அந்தக் கிரியைகளெல்லாவற்றையும் பார்த்துத் துரோணர் எல்லாச் சிஷ்யர்களிலும் அர்ச்சுனனைச் சிறந்தவனாக நினைத்தார். அப்போது மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தார். பிறகு, துரோணர், மஹாரதனும் மஹாத்மாவுமாகிய அர்ச்சுனனை நோக்கி, “சிறந்தகைகளை யுடையவனே! சிறப்புள்ளதும் தாங்குவதற்கு மிக அஸாத்நியமுமாகிய இந்தப் பிரம்மசிரஸ் என்னும் அஸ்திரத்தைப் பிரயோகஸம்ஹாரங்களோடும் பெற்றுக்கொள். நீ இதை எவ்வகையிலும் மனிதர்களின் மேல் பிரயோகிக்காதே; அற்பசக்தியுள்ளவன்மேல் பிரயோகித்தால் இஃது உலகத்தை எரித்துவிடும். குழந்தாய்! இந்தலோகங்களில் இந்த அஸ்திரம் நிகரற்றதென்று சொல்லப்படுகின்றது. அதை நியமத்துடன் தரித்துக் கொள். நான் இனி சொல்லப்போகிற சொல்லையும் கேள்; வீரனே! யுத்தத்தில் மனிதரல்லாத தேவர்முதலிய சத்துருக்கள் எவராயினும் உன்னை வருத்துவாராயின் அப்போது அவரை வதஞ்செய்வதற்கு இந்த அஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்” என்று சொன்னார். அந்த அர்ச்சுனன் ‘அப்படியே’ என்று பிரதிஜ্ঞைஞ்செய்து கைகூப்பி அந்த மேலான அஸ்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். குரு மறுபடியும் அவனை நோக்கி, “உலகத்தில் உன்னைப்போன்ற வில்லாளி மற்றொருபுருஷன் இரான்” என்று சொன்னார்.

நூற்றுநூற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(துரோணருடைய சிஷ்யர்களைப் பரிசீலிப்பதற்காக ஒரு சீலம்பக்கூடங் செய்து அதைச்சேர்ந்த காட்சிமண்டபத்தில் பீஷ்மர் முதலியவர்கள் பிரவேசித்ததும், சிஷ்யபர்களுக்கும், பீமனையும் தூர்யோதனையும் கதாயுத்தத்தில் பரிசீலித்ததும்.)

பாரதரே! ராஜரே! துரோணர், திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களும் பாண்டிபுத்திரர்களும் அஸ்தாப்யாஸத்தில் தேர்ந்திருப்பதையறிந்து கிருபர், ஸோமதத்தன், புத்திமானான பாஹ்லீகன், பீஷ்மர், வியாஸர், விதுரர் இவர்களுடைய முன்னிலையில் த்ருதராஷ்டிர மஹாராஜா

வைப்பார்த்து, “ராஜாவே! குருச்ரேஷ்டனே! உனது குமாரர்களுக்கு வித்தைவந்திருக்கிறது. ராஜாவே! உன் அனுமதியின்மேல் அவர்கள் தங்கள் கல்வியைக் காண்பிக்கக்கடவர்” என்றுசொன்னார். பிறகு, திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் மனமகிழ்ந்து, “பாரத்வாஜபுத்ரரே! பிராமணஸ்ரேஷ்டரே! நீர் பெரியகாரியம் செய்திருக்கிறீர். நீங்கள் எந்தக்காலத்தையும் எந்த இடத்தையும் என்னஎன்ன வகையான செய்கையையும் நீனைக்கிறீர்களோ அவற்றையெல்லாம் அவ்வாறாகச் செய்யும்படி நீங்களே எனக்குக் கட்டளையிடுங்கள். இப்போது எனக்குள்ள துக்கத்தினால், அஸ்திரவிஷயத்தில் பராக்கரமத்தைச் செய்யும் என்புத்திரர்களை எவர்கள் காண்பார்களோ அந்தக்கண்ணைப் பெற்றமனிதர்கள்மேல் நான் ஆசையுள்ளவனாக விருக்கிறேன். விதுரனே! பெரியவராகிய ஆசாரியர் எதைச்சொல்லுகிறாரோ அதை அப்படியேசெய். தர்மத்தில் ஸ்ரூப்பமுள்ளவனே! இவ்வகையானபிரியம் இனிவருமென்று ஊன்நினைக்கவில்லை” என்றுசொன்னான். பிறகு, சிறந்தபுத்திமானாகிய துரோணாசாரியர் த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினிடத்திலும் விதுரரிடத்திலும் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு மேடுபள்ளமில்லாமலும் மாங்களில்லாமலும் புதர்களில்லாமலும் வடக்கே தாழ்ந்துமிருக்கிற அழகான ஓரிடத்தை அளக்கச்செய்தார். நல்ல நஷுத்திரத்தோடுகூடிய திதியில் அந்தப்பூயியில் பலியைச்செய்தார். பரதச்ரேஷ்டரே! அந்தப்பலிக்காகப் பட்டணமுழுதும் பறையடிக்கப்பட்டது. பெயர்பெற்றசில்பிகள் சிலம்பம்செய்யுமிடத்தில் மிக்க விசாலமும் சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி ஸரியாக வகுக்கப்பட்டதுமான காட்சிச்சாலையைத் துரோணாசாரியர்கட்டளைப்படி செய்தனர். ராஜாவே! தேசத்திலுள்ளஜனங்கள், அவ்விடத்தில் ஸ்திரீகளுக்காக எல்லா ஆயுதங்களோடுகூடியகாவல்களையும்; அகலமும் உயரமுமுள்ள மஞ்சங்களையும் மிகுந்தவிலைபெற்றபல்லக்குக்களையும் செய்வித்தனர். பிறகு, அந்தக்குறிப்பிட்ட தினம் வந்தபோது திருதராஷ்டிரமஹாராஜா, வியாஸரிடம் அனுமதிபெற்று, ஸபையாரோடும் அந்தப்புரஸ்திரீகளோடும் மந்திரிகளோடும் பீஷ்மரையும் ஆசாரியர்களிற்சிறந்த கிருபரையும் முன்னிட்டுக்கொண்டும் பாஹ்லீகளையும் ஸோமதத்தனையும் பூரிஸ்ரவஸையும் மற்றக்கௌரவர்களையும் ஸஹாயமாக அழைத்துக்கொண்டும் பிராம்மணர்களுடன் கூட நகரத்திற்குவெளியில் சிலம்பஞ்செய்யுமிடம்சேர்ந்து, சுற்றிலும் முத்துச்சரங்கள் தொங்கவிடப்பட்டதும் வைபிரியங்களினாலும் ரத்னங்களினாலும் பிரகாசிப்பதும் பொன்மயமும் அற்புதமுமான காட்சிச்சாலையை அடைந்தான்.

ஜயிக்கிறவர்களிற் சிறந்தவரே! மிகுந்த பாக்கியமுள்ள காந்தாரியும் குந்தியும் மற்றுமுள்ள ராஜஸ்திரீகளனைவரும், தாலிகளோடும் விருதுகளோடும் தேவஸ்திரீகள் மேருவின்மேல் ஏறுவதுபோல், ஸந்தோஷத்தோடு மஞ்சங்களின்மேல் ஏறினர். பிராமணர்கள் கூடித் திரியர்கள்முதலிய நான்குவருணத்தார்களும் ராஜகுமாரர்களுடைய ஆயுதப்பயிற்சியைப் பாக்கக்கருதிப் பட்டணத்துலிருந்து விரைவாக வந்தனர். பார்க்கவிரும்பின ஜனங்கள் ஒருளொடியில் அங்கே ஓரிடத்திற் சேர்ந்தனர். அப்போது அந்த ஸடையானது செவ்வையாக வாசிக்கப்பட்ட வாத்தியங்களாலும் ஜனங்களின் உத்ஸாகத்தினாலும் பெருங்கடல் கலங்கினதுபோலிருந்தது. பிறகு, வெண்மையான ஆடையையுடுத்தவரும் வெளுப்பான யஜ்ஞோபவீதம் தரித்தவரும் வெளுத்த தலைமயிரோடு வெளுப்பான மீசைதாடிசையுடையவரும் வெளுத்த புஷ்பசந்தனங்களை அணிந்தவருமாகிய அந்தத் துரோணசாரியர், மேகங்களால் விடுபட்ட ஆகாயத்தில அங்காரகனுடன் சந்திரன் பிரவேசிப்பதுபோற சிலம்பக்கூடத்தின் நடுவில் தம்புத்திரருடன்கூடப் பிரவேசித்தார். பலவான்களிற் சிறந்த துரோணர் வ்யாஸருடைய அனுமதியைப்பெற்றுக்கொண்டு சிலம்பக்கூடத்திற்குப் பூஜைசெய்தார். மந்திரங்களைச் செவ்வையாக அறிந்தபிராமணர்களைக்கொண்டு மங்களகாரியங்களைச் செய்துவித்தார். த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜா துரோணருக்கும் கிருபருக்கும் பொன்னையும் ரத்தினங்களையும் முத்துக்களையும் பலவகை வஸ்திரங்களையும் தகஷிணையாகக் கொடுத்தான். ஸுகத்தைத் தரத்தக்கதும் புண்ணியமுமான புண்ணியாஹவாசனத்தைச் செய்தபிறகு, வேலைக்காரர்கள் பலவகைகளான ஆயுதக்கருவிகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்தனர். அதன்பிறகு, மஹாரதர்களும் பரதச்ரேஷ்டர்களுமாகிய ராஜகுமாரர்கள், * விரல்களில் கவசங்களை அணிந்து கச்சைகளையும் தூணிகளையும் கட்டிக்கொண்டு வல்லுகளை யெடுத்திக்கொண்டு பிரவேசித்தனர். அந்தப் புருஷச்ரேஷ்டர்கள் அரங்கத்தின்நடுவிலிருந்து துரோணருக்கு அபிவாதனஞ்செய்து, துரோணசாரியருக்கும் கிருபாசாரியருக்கும் முறைப்படி மரியாதைசெய்தனர். அவர்களால்செய்யப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களினால் கௌரவர்களெல்லாரும் மனத்தில் ஸந்தோஷமடைந்து திரும்பவும் வந்தனஞ்செய்து முன்னமேபூஜைசெய்யப்பட்டிருந்த அஸ்திரங்களைச்செஞ்சந்தனத்தினாலும் பூஜைக்குரியபுஷ்பங்களாலும் தாங்களே பூஜித்தனர். செஞ்சந்தனம்பூசிக்கொண்டவர்களும்

* உடம்புத்தோலினால் செய்யப்பட்ட விரலுறை.

சிவந்தமாலைகள் தரித்தவர்களும் சிவந்த கொடிகள் பிடித்தவர்களும் சிவந்தகடைக்கண்களுடையவர்களும் மாற்றுயர்ந்த பொன்னுபரணங் ளணிந்துகொண்டவர்களும் பற்பல ரூபங்களோடுகூடியவர்களும் கிய அந்தக்களவளீரர்களனைவரும் துரோணரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டனர். முகலில்லிற்களை எடுத்து நாடுனை நிட்டு அம்புகளைத் தொடுத்து நாண்சப்தத்தையும் உள்ளங்கைச்சப்தத்தையுஞ்செய்து, அதனால் ஜனங்களை மூர்ச்சிக்கச்செய்தனர். யுதிஷ்டிரர் முதலிய சிறந்தபார்க்ரமமுள்ள அந்தராஜகுமாரர்கள், அங்கே ஜ்யேஷ்டன்முதலாக! வரிசைப்படி மிகவியக்கத்தக்க ஆயுதப்பயிற்சியைச் செய்தனர், ராஜாவே! அந்தஸ்பையில் சிலருடைய பூமாலைகளில் அம்புகள் விழுந்தன. சிலர் தலையிற்கூட்டிக்கொண்ட புஷ்பங்களில் பாணங்கள் விழுந்தன. சிலர் தங்கள் பெயரடையாள முள்ள பலவகைப்பாணங்களை லாகவமாகவிட்டுப் பெரியவையும் சிறியவையுமான குறிகளை அடித்தனர். சிலமனிதர்கள் பாணம் விழுமென்ற பயத்தினால் தலைகுனிந்தனர். இன்னும் சிலமனிதர்கள் பயமற்று ஆச்சரியத்துடன் பார்த்திருந்தனர். அந்தக்குமாரர்கள் குதிரைகளிலே நிக்கொண்டு தங்கள் பெயர் அடையாளங்களினால் விளங்குகின்ற பலவகைப்பாணங்களை லாகவமாகவிட்டு லக்ஷியங்களை விரைவில் அடித்தனர். பாணங்களையும் வில்லுகளையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தக்குமாரர்களின் கூட்டம் கந்தர்வநகரம்போவிருந்ததைக்கண்டு அங்குள்ள ஜனங்கள் திகைத்திருந்தனர். பாரதம்! அங்கே லக்ஷக்கணக்கான மற்ற ஜனங்கள் ஆச்சரியத்தினால் மலர்ந்தகண்களோடு நல்லது நல்லதென்று விரைவாகக்கூவினர். மிகுந்தபலமுள்ள அந்தராஜகுமாரர்கள் தேர்கள்மேலும் யானைகள்மேலும் குதிரைகள்மேலும் ஏறிவிட யுத்தத்திலும் கைச்சண்டையிலும் பவவழிகளைச் செய்துகாண்பித்து மறுபடியும் கத்திகேடகங்களைப்பிடித்து யுத்தஞ்செய்து கத்திச்சிலம்பத்தின் வழிகளை யுஞ்செய்து உபதேசப்படி எல்லா இடங்களிலும் ஸஞ்சரித்தனர். அந்தக்குமாரர்களெல்லோருக்கும் கத்திகேடகங்களிலுள்ள லாகவத்தையும் அங்க அமைப்பையும் திருத்தத்தையும் நின்ற நிலைதவறாமையையும் பிடித்தபிடிவிடாமையையும் மையத்தில் ப்ரயோகிப்பதையும் அங்குள்ள ஜனங்கள் பார்த்தனர். பிறகு, எப்போதும் உற்சாகமுள்ள துரியோதனனும் பீமஸேனனும் கைகளில்கதைகளை யெடுத்துக்கொண்டு ஒற்றைக்கொடுமுடியுள்ள இரண்டிமலைகள் போள் பிரவேசித்தனர். சிறந்தகைகளை யுடையவர்களும் பராக்கிரமம்தவறாதவர்களும் அவிருவர்களும் கச்சைகட்டிக்கொண்டு ஒரு பெண்

யானைக்காக மதங்கொண்ட. இரண்டிபெரியயானைகள்போவதுபோலப் போயினர். மஹாபலசாலிகளான அவ்விருவரும் மண்டலசஞ்சாரத் தையாரம்பித்து மதமுள்ள இரண்டியானைகளைப்போல் வலமும்இடமு மாக அனைகமண்டலங்கள் சுற்றினர். திருதாராஷ்டிரனுக்கு விதூர றும், காந்தாரிக்குக் குந்தியும் குமாரர்களின் அந்தச்செய்கையையெல் லாம் தெரிவித்தனர்.

மாற்றுநாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ச்சுனனைப் பரிசுஷித்தபோது சீலம்பக்கூடத்தில் கர்ணன் பிரவேசித்தது.)

குருராஜனாகிய துரியோதனனும் பலவான்களிற்கிறந்த பீம ஸேனனும் களத்திலிருக்கும்போது அவர்களிடம் பகஷ்பாதத்தினால் சினேகம்வைத்த ஜனங்கள் இரண்டிவகையாகப் பிரிந்தனர். “குரு ராஜனே! ஜயம்பெறு” என்றும், “பீமனே! ஜயம்பெறு” என் றும் மனிதர்களுடைய பெருங்கூச்சல்கள் உடனே எழுந்தன. பிறகு சிறந்தபுத்தியுள்ள துரோணர் கலங்கின கடலைப்போலிருந்த ஸபை யைக்கண்டு தமது அன்புள்ளபுத்திரராகிய அசுவத்தாமாவைநோக்கி, “இந்த இரண்டு மஹா வீரர்களையும் அடக்கு; இருவரும் பயிற்சியில் தேர்ந்தவர். பீமனுக்காகவும் துரியோதனனுக்காகவும் அரங்கத் திற்கு அந்தக்கலங்கம் உண்டாகக்கூடாது” என்றுசொன்னார். பிறகு, அசுவத்தாமா விரைவாகஎழுந்து, “பீமா! குருவின் ஆஜ்ஞை” என் றும், “துரியோதன! குருவின்கட்டளை” என்றும்சொல்லி “உங்க ளுக்குக் குருவின் உபதேசத்தினால் உண்டானவேகத்தையும் வாக ஸத்தையும் காண்பித்ததுபோதும்” என்று தடுத்தார். பிறகு, ஒங் கினகதைகளோடுகூடிய அவ்விருவரும் பிரளயகாலத்துக்காற்றினால் கொந்தளிக்கின்ற இரண்டிகடல்கள் பெருங்கரைகளுக் கடங்குவது போல், குருபுத்ரராகியஅசுவத்தாமாவினால் அடக்கப்பட்டனர்.

அதன்பின், துரோணர் ஸபையின்முன்னின்று பெரியமேகமுழ க்கத்துக்கொப்பான வாத்தியசப்தத்தையடக்கி, “என்புத்திரனைவிட எனக்குமிக்கநண்பனும் எல்லாஆயுதங்களிலும் நிபுணனும் உபேற் திரனாகிய விஷ்ணுவக்கொப்பானவனுமாகிய இந்தஇந்திரபுத்திரனை

பார்த்தனைப் பாருங்கள் ” என்றுசொன்னார். உடனே, ஆசாரியர் வாக்கினால் ஆசீர்வாதம்செய்யப்பட்ட யௌவனத்தையுடையவனான அர்ச்சனன் விரலில் உறையணிந்து தூணிகளில் பாணங்களை நிரப்பிக்கொண்டு வில்லைப்பிடித்துப் பொன்மயமானகவசத்தைத்தரித்து, ஸூரியனோடும் இந்திரதனுலோடும் மின்னலோடிகூடிய ஸந்தியாகாலத்துச் சிவப்புமேகம்போல் எதிரில் காணப்பட்டான். பிறகு, ஸபை முழுமைக்குமே ஒரு மலர்ச்சி உண்டாயிற்று வாத்ரியங்களும் சங்கங்களும் எங்கும் முழக்கப்பட்டன. பார்ப்பவர்கள், “இவன் குந்திபுத்திரன் ; இவன் அழகுள்ளவன் ; இவன் பாண்டவர்களில் நடுவாமவன் ; இவன் தேவேந்திரனுடைய புத்ரன் ; இவன் கௌரவர்களைக்காப்பாற்றுகிறவன் ; இவன் அஸ்திரம்தெரிந்தவர்களிற்கிறந்தவன் ; இவன் தர்மிஷ்டர்களிற்கிறந்தவன் ; இவன் சீலமுள்ளவர் எல்லாரிலும் சிறந்தவன் ; நல்லொழுக்கத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் சிதியானவன் ” என்று உரக்கச்சொன்னவார்த்தைகளை எல்லாரும் கேட்டனர். குந்தியின் மார்பு பால்சரந்து ஆனந்தக்கண்ணீரால்நனைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப்பெரிய ஜனத்திரளிலிருந்து உண்டாகியசத்தத்தினால் நிரப்பப்பட்ட காதுகளை யுடையதிருகராஷ்டிரமஹாராஜன் மனமகிழ்ந்து விதூரை நோக்கி, “விதூரனே ! கலங்கினசமுத்திரத்தின்கோஷத்துக்கொப்பான இந்தமிகப்பெரியசத்தம் ஏது ? ஆகாசத்தைக்கிழிப்பதுபோல் ஸபையில் இவரென்று உண்டாயிருக்கிறதே ” என்றுகேட்டான். அதற்கு விதூர், “மஹாராஜாவே ! குந்திபுத்திரனும் பாண்டி புத்திரனுமாகிய இந்தப்பல்குணன் கவசத்துடன் அரங்கத்தில் இறங்கியிருக்கிறான். அதற்காக இந்தப்பெருங்கோஷமுண்டாயிற்று ” என்றுசொன்னார். த்ருதராஷ்டிரன், “சிறந்தபுத்தியுள்ளவனே ! பாக்கியம்பெற்றேன். குந்தியென்னும் அரணியிலுண்டான மூன்றுபாண்டவர்களென்னும் திரேதாக்கனிகளால் சிறப்பிக்கப்பட்டேன் ; ரக்ஷிக்கப்பட்டேன் ” என்று சொன்னான். அந்தஸபையிலுள்ள ஜனங்கள் பிரயாஸப்பட்டுவந்து ஸந்தோஷமாக இருக்கும்போது அர்ச்சனன் தன் அஸ்திரசாதுரியத்தை ஆசாரியருக்குக்காண்பித்தான். ஆக்நேயாஸ்திரத்தினால் தீயையும், வாருணஸ்திரத்தினால் ஜலக்கையும், வாயு அஸ்திரத்தினால் காற்றையும் மேகாஸ்திரத்தினால் மேகங்களையும், பூம்யஸ்திரத்தினால் பூமியையும், பர்வதாஸ்திரத்தினால் மலைகளையும் உண்டுபண்ணினான். அந்தர்த்தானமென்னும் அஸ்திரத்தினால் தானே மறைந்தான். ஒருக்ஷணம் உயர்ந்தவனும் மறுக்ஷணம் குள்ளனுமாகவும்க்ஷணத்துக்கெல்லாம் தேர்த்தத்திலும் மறுக்ஷணம் தேர்நடுவிலும் அடித்தக்ஷணம்பூமியி

லும் இருப்பவகைவும் காணப்பட்டான். ஆசாரியருக்கு அன்புகூரிகைய அந்த அர்ச்சுனன் வெளவூடவமென்று சொல்லப்பட்ட அங்கங்களின் அமைப்புடன் கூடிப் பலவகைகளான பாணங்களினால் மெதுவும் பெரிதும் சிறிதுமான லக்ஷியங்களை யடித்தான். சுழன்றுகொண்டிருக்கும் இருப்புப்பன் நியின்வாயில் ஒரேகாலத்தில் ஐந்துபாணங்களை ஒரு பாணம்போல் தடையில்லாமல் விடுத்தான். சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அர்ச்சுனன், கயிற்றில்தொங்கி ஆடிக்கொண்டிருக்கும் கூர்மையான மாட்டுக்கொம்பில் இருபத்தொருபாணங்களை நாட்டினான். குற்றமற்றவரே! ஆயுதங்களில்லாமல் தந்தகூரிகைய அர்ச்சுனன் கத்தியிலும் தனுவிலும் இப்படிப்பட்ட மிகப்பெருங்காரியங்களைச் செய்து, கதையிலும் மண்டலவஞ்சாரங்களைக் காண்பித்தான்.

பாரதரே! அப்போது அந்தவேலை அனேகமாக முடிந்து ஸபையும் வாத்தியகோஷமும் ஒய்ந்துருக்கையில் வஜ்ராயுதத்தின் அடிக்கு ஒப்பானதும் மலிமையையும் வன்மையையும் அறிவிப்பதுமாகிய தோள் தட்டின்சுப்தம் வாயிற்பக்கத்திலிருந்து கிளம்புவதாகக் கேட்கப்பட்டது. ராஜாவே! 'மலைகள் பிளக்கப்படுகின்றனவா? பூமிவெடிக்கின்றதா? நீர்த்தாரைகள் நிரம்பினமேகங்களினால் ஆகாயம் நிரப்பப்படுகின்றதா?' என்ற எண்ணம் ஒருகூடினம் ஸபையிலுள்ளவர்களுக்கு உண்டாயிற்று. அப்போது பார்ப்பவர்களைவரும் வாயிலே நோக்கினார். ஸவேஹாதாரர்களாகிய பஞ்சபாண்டவர்களால் சூழப்பட்ட துரோணர், ஹஸ்தநகூத்திரம் ஐந்தோடு கூடிய சந்திரனைப்போல விளங்கினார். சத்துருக்களைக் கொல்லுகிறவனாகிய துரியோதனன் எழுந்திருக்க, அசுவத்தாமாவுடன் கூடப் பலமுள்ள நூறுஸவேஹாதாரர்களும் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். ஆயுதங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு உறுதியாக நிற்கின்ற அந்தஸவேஹாதாரர்களால் சூழப்பட்டிக் கதையை நுளிக்கையில் பிடித்திருந்த அந்தத் துரியோதனன், முற்காலத்தில் அஸூரஸம்ஹாரஞ்செய்தபோது தேவக்கூட்டங்களினாற் சூழப்பட்ட இந்திரனைப்போல் விளங்கினான்.

நாற்றுநாற்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(கர்ணனுடையபர்சைஷ்டில் அவனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் நடந்த வாக்குவாதத்தில் கிருபாசாரியர் கர்ணனைக் கழந்ததற்காகத் துரி யோதனன் கர்ணனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம்செய்தது.)

அதேகாலத்தில் அந்தஜனக்கூட்டத்தில் மனிதர்கள் வழிவிட்டு விடிக, பகைவரின்நகரங்களைஜயிப்பவனும் உடன்பிறந்த கவசத்தைத் தரிப்பவனும் குண்டலங்களினுல்சோபிக்கும் முகமுள்ளவனும் குந்திக்குக் கன்னிப்பருவத்திற்பிறந்தவனும் உக்கிரமானகிரணங்களை யுடைய சூரியனுடைய அம்சமானவனும் பெரியகண்களையுடையவனும் சத்ருசனியத்தையழிப்பவனுமாகிய கர்ணன் உற்சாகத்தினுல் மலர்ந்தகண்களுடன் கத்தியைக்கட்டிக்கொண்டு வில்லையேந்திப் பர்வதம் காலால்நடப்பதுபோல் விசாலமான அரங்கத்தில் பிரவேசித்தான். பலத்திலயானைக்கும் சூரத்தனத்தில்விருஷபத்திற்கும் எல்லாவற்றையும் அடக்குந்திறமையில் விம்மத்துக்குமொப்பானவனும், ஒளியில் சூரியனுக்கும் தண்மையில்சந்திரனுக்கும் ஜ்வலிப்பதில் அக்கினிக்கு மொப்பானவனும், பொற்பனைமரம்போல் உயரமானவனும், விம்மம் போன்ற சரீரக்கட்டுடையவனும், யௌவனவயவிலிருப்பவனும், எண்ணிமுடியாதகுணங்களுடையவனும், அழகுள்ளவனும், சிறந்த கைகளுள்ளவனும், அந்தஸ்திர்புத்ரனுமாகியகர்ணன் வட்டமான ஸபையைச் சுற்றிலும்பார்த்து அநிகமாகமதியாதவன்போல் துரோணருக்கும் கிருபருக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்தான். அந்தச்சபையிலுள்ள ஜனங்களனைவரும் அசைவற்றுக் கண்கொட்டாமல் இவன்யாரென்று கலக்கமுண்டாகிப் பார்க்கஆவல்கொண்டு அசைவற்ற கண்களுடன் அசைவற்றுநின்றனர். பேசுகிறவர்களிற்கிறந்தவனும் ஸ்திரிய புத்ரனும் அர்ச்சுனனுடைய ஸ்வேஹாதானுமாகிய கர்ணன், இந்திரபுத்ரனும் தனக்குத்தெரியாத தன்ஸ்வேஹாதானுமாகிய அர்ச்சுனனைநோக்கி மேககர்ச்சனம்போலக் கம்பீரமான குரலுடன் பேசலுற்றான்.

“ அர்ச்சுன! நீ என்னகாரியம் செய்தாயோ அதற்குமேற்பட்ட செய்கையைப் பார்த்திருக்கும் மனிதர் முன்னிலையில் நான் செய்யப் போகிறேன். உன்னைப்பற்றியே நீ கர்வப்பாடாதே ” என்றான். பேசுகிறவரிற்சிறந்த ஜனமேஜயரே! அவனுடையபேச்சு முடியாமலிருக்

கையிலேயே அங்கிருந்தஜனங்கள் யந்திரத்தினால் தூக்கப்பட்டவர்கள் போல் எல்லாப்புறங்களிலிருந்தும் ஒரேகாலத்தில் எழுந்தனர். புருஷச்ரேஷ்டரே! துரியோதனனிடம் ஸந்தோஷம்குடிகொண்டது. உடனே அர்ச்சுனனுக்கு வெட்கமும் கோபமும் உண்டாயின. மிகுந்த பலமுள்ளவனும் எப்போதும் யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவனுமாகிய கர்ணன் துரோணரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்டபிறகு, அங்கே அர்ச்சுனன்செய்தவற்றையெல்லாம் செய்தான். பாரதரே! பிறகு துரியோதனன் தன்ஸகோதரர்களுடன்கூட அங்கே கர்ணனை ஸந்தோஷத்துடன் தழுவிக்கொண்டு, பின்பு, “மஹாபாஹுவே! உன்வரவு நல்வரவு. எனக்குக் கௌரவத்தைக்கொடுப்பவனே! நீ வந்தது என் பாக்கியம். என்னையும் கௌரவர்களுடையராஜ்யத்தையும் உன்னிஷ்டப்படி உபயோகித்துக்கொள்ளலாம்” என்றுசொன்னான். கர்ணன், “எனக்கு எல்லாம் நீ செய்தானதாக நினைக்கிறேன். உன்னுடன் சினேகத்தைவேண்டுகிறேன். பிரபுவே! நான் அர்ச்சுனனுடன் தொந்தயுத்தம்செய்ய விரும்புகிறேன்” என்றான். ராஜாவே! இவ்வாறு கர்ணனால்சொல்லப்பட்ட துரியோதனன் அப்போது நீண்டும் படுத்துமுள்ள கைகளையுடைய கர்ணனைக்கட்டிக்கொண்டு, “பகைவரை அடக்குகிறவனே! என்னோடுகூடப் போகங்களை அனுபவி; என் உறவினர்களுக்குச் சந்தோஷத்தைச்செய்துகொண்டிரு; என்பகைவர்கள் எல்லாருடையதலைமேலும் உன்காலையை” என்றுசொன்னான். பிறகு, அர்ச்சுனன் தான்இகழப்பட்டதாகநினைத்துத் தன் ஸஹோதரர்களாகிய துரியோதனன்முதலியோர்நடுவில் மலைபோல் நின்றகர்ணனைநோக்கி, “கர்ண! நீ என்னாடிக்கப்பட்டி, அழைக்கப்படாமல்வந்தவர்களும் கேட்கப்படாமல்பேசுகிறவர்களும் எந்தலோகங்களையடைவார்களோ அந்தலோகங்களை அடையப்போகிறாய்” என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்டுக் கர்ணன், “பல்குற! இந்தஸபை எல்லாருக்கும்பொது; இதில் உனக்கென்னவிசேஷம்? ராஜாக்கள் பராக்கிரமத்தினால் பெரியவர்கள். ராஜதர்மம் பலத்தை அனுஸரித்திருக்கிறது. பாரதனே! நிந்தையும் பலஹீனர்கள்படிகண்டங்களும் உனக்கேன்? பாணங்களினால் பேசு. இப்போது குருவின் கண்ணெதிரே உன் தலையை அம்புகளினால் எடுத்துவிடப்போகிறேன்” என்றுசொன்னான். பிறகு, சத்துருக்களின் நகரங்களைஜயிப்பவனாகிய பார்த்தன், துரோணரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்றும் தன்ஸஹோதரர்களால் பரபரப்போடு ஆஸிங்கனம்செய்யப்பட்டும் யுத்தம்செய்யக் கர்ணனைச்சந்தித்தான். பிறகு, கர்ணனும், துரியோதனனாலும் அவன்

ஸஹோதரர்களாலும் தழுவிக்கொள்ளப்பட்டு, வில்லையும் அம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாகின்றான். உடனே ஆகாயம் மின்னலும்கர்ச்சையுமுள்ளவையும், இந்திர தனுஸைமுன் வைத்துக்கொண்டவையும், நாரைகளின்மலைகளாகிய பல்வரிசைகளினால் அட்டகாசம்செய்கின்றவைபோன்றவையுமான மேகங்களினால் மறைக்கப்பட்டது. பிறகு, இந்திரன் புத்ரஸ்நேகத்தினால் அரங்கைப் பார்ப்பதாகக்கண்டு, ஸூர்யனும் தன்னருகில்வந்த மேகங்களை நாசஞ்செய்தான். அப்போது அர்ச்சனன் மேகங்களின்நிழலினால் வியாபிக்கப்பட்டவனாகக் காணப்பட்டான். கர்ணன் ஸூர்யகிரணங்களினால் வியாபிக்கப்பட்டவனாகக் காணப்பட்டான். த்ருதராஷ்டிரபுத்தரர்கள் கர்ணனிருந்தபக்கத்தில் இருந்தனர். துரோணரும், கிருபரும் பீஷ்மரும் அர்ச்சனனிருந்தபக்கத்தில் இருந்தனர். ஸபையே இரண்டிபிரிவாக ஆயிற்று. ஸ்திரீகளிலும் இரண்டிபிரிவுகள் உண்டாயின. *விஷயம்தெரிந்தவளாகியகுந்தி மூர்ச்சையடைந்தாள். அவ்வாறு மூர்ச்சையடைந்த அந்தக்குந்தியை ஸர்வதர்மங்களும்தெரிந்த விதுரர் வேலைக்காரிகளைக்கொண்டு சந்தனக்குழம்புகளினால் தேற்றினார். பிறகு, மூர்ச்சவந்தகுந்தி, யுத்தஸன்னைகத்துடன் கவசமணிந்திருந்த அவ்விரண்டிபுத்தரர்களையும்கண்டு மிக்க ஆவலுற்றவளாகி ஒன்றுந்தோன்றாமலிருந்தாள். தொந்தயுத்தத்தின் மரியாதைதெரிந்தவரும்ஸர்வதர்மங்களும் தெரிந்தவருமாகிய சாரத்வதரென்றுசொல்லப்பட்ட கிருபாசாரியர், சிறந்த தனுஸுகளை யெடுத்துக்கொண்ட அக் கர்ணர்ஜூனர்களை நோக்கிச் சொல்லலானார்.

“ குந்தியின் இளையபுத்திரனும் பாண்டிபுத்திரனும் கௌரவனுமாகியஇந்த அர்ச்சனன் உன்னுடன் தொந்தயுத்தஞ் செய்யப்போகிறான். சிறந்தகைகையுடையவனே! நீயும் இவ்வாறு உந்தாயையும்தந்தையையும் நீ எந்தராஜாக்களின் குலத்திற்குப்பூஷணமாகஇருக்கிறாயோ அந்தராஜவம்சத்தையும்சொல். உன்னைத்தெரிந்துகொண்டபிறகு அர்ச்சனன் உனக்கெதிரின்று யுத்தஞ்செய்வானே செய்யமாட்டானே. குலமும் குலாசாரமும் இல்லாதவர்களோடு ராஜகுமாரர்கள்ஸமயுத்தம் செய்யார்” என்றார். இவ்வாறு அவரால்உரைக்கப்பட்ட கர்ணனுடையமுகம் வெட்கத்தினால்சுனிந்து, மழைஜலத்தினால்நனைந்து தலைவணங்கிய தாமரைமலர்போல் விளங்கிற்று. அப்போது தூரியோதனன் கிருபரைப்பார்த்தது, “ஆசார்யரே ! சாஸ்திரங்களில் நிச்சயித்தபடி ராஜாக்களின்ஜாதிகள் மூன்றுவகை, நல்லகுலத்திற்பிறந்த

* கர்ணனையும் தன்புத்ரனென்றறிந்தது.

வன் ஒருவன் ; சூரன் ஒருவன் : ஸேனையை நடத்துகிறவன் மற்றொருவன். ஜலத்திலிருந்து அக்நியும் பிராம்மண ஜாதியிலிருந்து க்ஷத்திரியஜாதியும் கல்விலிருந்து லோஹமும் உண்டாயின. அவற்றினுடையசக்தி எங்கும் வியாபிக்கிறது ; தங்கள் காரணங்களில் அடங்குகிறது. இந்த அர்ச்சனன் ராஜனல்லாதவனோடு யுத்தம் செய்யவிரும்பானாயின் அந்தக்காரணம்பற்றியே நான் இறந்தகர்ணனை அங்கதேசத்தின் ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்கிறேன்” என்று சொன்னான். பிறகு, ராஜாவான த்ருதராஷ்டிரனையும் பிதாமகராகிய பீஷ்மரையும் அனுமதிக்கேட்டுக்கொண்டு அபிஷேகத்துக்குவேண்டிய சாமக்கிரிகளைப் பிராமணர்களைக்கொண்டு சேகரித்து ஸத்கர்மங்களைச் செய்யும் பிராமணர்களுக்கு ஆயிரம்பதினாயிரக்கணக்காகக் கோதானங்களைச் செய்து, ‘இவன் அங்கதேச ராஜ்யாதிபத்யத்திற்குத் தகுதியானவன்’ என்று பிராமணர்களால் சொல்லித்தான். பிறகு மஹாரதனும் மஹாபலசாலியுமான கர்ணன் அதேநிமிஷத்தில் மந்திரம்தொரிந்தபிராமணர்களால் தங்கச்சிங்காசனத்தில் உட்காரவைக்கப்பெற்று நெற்பொரிகளும் புஷ்பங்களும்நிரம்பினபொற்குடங்களினால் அங்கராஜ்யபட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டான்; கிரீடத்தாலும்ஹாரத்தாலும் தோள்வளைகளாலும் கைக்கடகங்களாலும் அரசர்களுக்குரிய மற்றுமுள்ள அழகிய ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, குடைசாமரங்களோடும் ஜயசப்தத்தோடுங்கூட ராஜ்யலக்ஷ்மியை அடைந்தான். அப்படிப்பட்டசிறப்புடைய கர்ணன் அப்போதே துர்யோதனனைப்பார்த்து, “ராஜசரேஷ்டனே ! நீ இந்தராஜ்யம் கொடுத்ததற்கீடாக உனக்கு நான் ஏதைக்கொடுப்பேன் ? சொல். ராஜாவே ! உன் சொற்படியே செய்வேன்” என்று சொன்னான். அந்தத்தூரியோதனன் அவனைநோக்கி, “அதிகஸநேகத்தை விரும்புகிறேன்” என்றான். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட கர்ணன் ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று உடனே அவனுக்கு மறுமொழிசொன்னான். இருவரும் உற்சாகத்தோடு கட்டிக்கொண்டு மிகுந்தஸந்தோஷத்தை யடைந்தனர்.

ஊற்றுநூற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(கர்ணனுடைய பிதாவாகிய தேர்ப்பாகன் சீலம்பக்கூடத்துக்கு வந்தபோது பீமன் கர்ணனைநிந்தித்ததும், எல்லாரும் அங்கத்திலிருந்து புறப்பட்டுப்போனதும்.)

பிறகு, தேரோட்டுகிறவன், மேல்வஸ்திரம்நழுவி வேர்த்து நடுக்கமுற்றுத் தடியை ஆதாரமாகப்பிடித்துக் கர்ணனையழைப்பவன் போல் ஷரங்கத்தில் பிரவேசித்தான். அவனைப்பார்த்ததும் அபிஷேகத்தினால் ஈரமாதலையையுடைய கர்ணன் பிதாவினிடமுள்ள மரியாதைக்கும் கட்டுப்பட்டுத் தனுனைவிட்டுத் தன்தலையினால் அலனுக்கு வந்தனஞ்செய்தான். உடனே, அந்தஸாரநி பரபரப்புற்று வஸ்திரத்தின் தலைப்பினால் டாதங்களைமூடிக்கொண்டு “புத்திரனே !” என்று நிரம்பினபொருளுள்ளசொல்லைச்சொன்னான். பிறகு புத்ரஸ்நேகத்தினால் தளர்ந்து அவனைக்கட்டிக்கொண்டு அங்கராஜ்யபட்டாபிஷேகத்தினால் நனைத்திருக்கும் அவன்தலையை மறுபடியும் கண்ணீரினால் நனைத்தான். பாண்டிபுத்திரனை பீமஸேனன் அந்தஸாரநியைப்பார்த்தபிறகு இவன்ஸூதபுத்திரனென்று கர்ணனை நினைத்துச் சிரித்துக்கொண்டே பின்வருமசொல்லைச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

“ஸூதபுத்ரனே ! நீ அர்ச்சனனால் யுத்தத்தில் வதஞ்செய்யப்படத்தகுந்தவனல்லே. உன் குலத்துக்குத் தகுதியான சவுக்கை நீ உடனே எடுத்துக்கொள்ளலாம். புருஷர்களில் இழிவானவனே ! யஜ்ஞத்தில் அக்கியின்ஸமீபத்திலிருக்கும் ஹரிஸைச் சாப்பிடுவதற்கு நாய் எப்படிதகுதியில்லையோ அப்படி அங்கராஜ்யத்தை அனுபவிப்பதற்கு நீ உரியவனல்லே” என்றான். இவ்வாறுசொல்லப்பட்டகர்ணன் உடனே கொஞ்சம்உதகுதுடித்துப் பெருமூச்சுவிட்டு ஆகாயத்திலிருக்கும் சூரியனைப்பார்த்தான். பிறகு, மஹாபலசாலியான துரியோதனன் கோபத்துடன் தன்னுடைய அந்த ஸஹோதரர்கூட்டத்திலிருந்து, மதங்கொண்டயானை தாமரைக்குளத்திலிருந்து கிளம்புவது போலக் கிளம்பினான். அவன், பயப்படத்தக்க செய்கையையுடைய வகைநிற்கும் பீமஸேனைநோக்கி, “வருகோதரனே ! இவ்வாறான சொல்லைச்சொல்வது உனக்குத் தகாதது. ஷுத்ரியர்களுக்குப் பலம் பெரிது. ஷுத்ரியவம்சத்தவன் யுத்தம்செய்யவேண்டும். சூர்களு

க்கும் நதிகளுக்கும் மூலம்கவனிக்கத்தகாது. ஜங்கமங்களிலும் ஸ்தா
 வரங்களிலும் வியாபித்திருக்கும் அக்னி ஜலத்திலிருந்து உண்டா
 னது. அஸுரர்களைக்கொல்லும்வஜ்ராயுதம் ததீசியுடையளலும்பினால்
 செய்யப்பட்டது. பகவானாயும் தேவராயும் ஸர்வரகஸ்யங்களுக்கும்நிதி
 யாயுமுள்ள ஸுப்ரமண்யரை அக்நிபுத்ரரென்றும் க்ருத்திகாபுத்ரரொ
 றும் ருத்திரபுத்ரரென்றும் கங்காபுத்ரரென்றும் கேள்விப்படுகிறோம்.
 க்ஷத்திரியர்களிடமிருந்துவந்த பிராமணர்களைப்பற்றியும்நீ கேட்டிருக்க
 லாம். விசுவாமித்திரர்முதலானவர்கள் அழியாத பிராம்மணத்தன்
 மையை அடைந்தனர். ஆசாரியரும் சஸ்திரம்பிடித்தவர்களிற்சிறந்த
 வருமாகிய துரோணர் குடத்திலிருந்து பிறந்தவர். க்ருபர் கௌதம
 ருடையவம்சத்தில் நாணற்கட்டையிற்பிறந்தவர். உங்களுடையபிறப்
 பையும் நான் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். குண்டலங்களோடும்
 கவசத்தோடும்கூடியவனும் ராஜலக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்தினவ
 னும் ஸூரியனுக்கு ஒப்பானவனுமாகிய இந்தப் புலிபோன்றவனை
 மான் எவ்வாறுபெறும்? இந்தப்புருஷச்சேஷ்டன் அங்கதேச ராஜா
 வாயிருப்பதற்குமாத்திரம் உரியவனல்லன்; அவனுடைய பாகுபல
 த்தினாலும் நான் அவனுடைய ஆஜ்ஞைக்கு உட்பட்டிருப்பதனாலும்
 பூமிமுழுமைக்குமே ராஜாவாயிருப்பதற்குரியவன். அல்லது, எந்த
 மனிதனுக்கு நான்செய்த இந்தக்காரியம் ஸகிம்நவில்லையோ அவன்
 தன்கால்களினால் ரதமேறி வில்லைவளைக்கட்டும்” என்றுசொன்னான்.
 பிறகு, அந்தஸபைமுழுமைக்கும் ‘ஸரி’ என்றசொல்லுடன் சேர்ந்த
 பெரியஹாஹாகாரம் உண்டாயிற்று. ஸூரியனும் அஸ்தமனமா
 னான். பிறகு, ராஜாவான தூர்யோதனன் கர்ணனை துணிக்கையிற்பிடி
 த்துக்கொண்டு விளக்குக்களினால் வெளிச்சமுண்டாக்கி அந்தஸபை
 யினின்றும் புறப்பட்டான். ராஜாவே! பாண்டவரனைவரும் துரோ
 ணரோடும் கிருபரோடும் பீஷ்மரோடும்கூடத் தம்தம்கிருஹங்களுக்
 குச் சென்றனர். பாரதரே! அப்போது அர்ச்சுனவென்று சிலஜன
 ங்களும் கர்ணவென்றுசிலஜனங்களும் தூரியோதனவென்று சிலஜன
 ங்களும் சொல்லிக்கொண்டிபோயினர்.

குந்தி, கர்ணனை உயர்ந்தராஜலக்ஷணங்களினால் தன்புத்திரனெ
 ன்று தெரிந்து, (அவன்) அங்கதேசாதிபதியானதைக்கண்டு புத்ர
 ஸ்நேகத்தினால் மனத்தில் ஸந்தோஷமடைந்தான். ராஜாவே! அப்
 போது தூரியோதனனுக்கும் கர்ணனையடைந்தவுடனே அர்ச்சுன
 னிடத்திலுண்டானபயம் மறைந்துபோயிற்று. ஆயுதங்களில் தேர்
 ச்சியடைந்த அந்தவீரனாகிய கர்ணனும் மிக்க அன்புடன் தூரியோ
 தனனிடம்பேசினான். அப்போது, யுதிஷ்டிரருக்கும், கர்ணனுக்கு ஒப்
 பாக விற்பிடித்தவன் பூமியிலில்லையென்று எண்ணமுண்டாயிற்று.

நாற்றுநாற்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம் பவ பர்வம். (தோடர்ச்சி.)

துரோணருக்கு துருதக்ஷிணைகொடுப்பதற்காகத் துருபதராஜனை உயிரோடுபிடித்துக்கொண்டுவரக் கௌரவர்கள்போனதும், அவர்கள் அவனிடம் தோற்றுவந்தபிறகு பாண்டவர்கள்போனதும், அவர்கள் அர்ச்சுனன் அவனை உயிருடன் பிடித்துவந்ததும், துருபதனுடைய பாதிராஜ்யத்தை துரோணர் வாங்கிக்கொண்டதும், பின்பு துருபதன் புத்ரோத்பத்திக் காக முயற்சி செய்ததும்.)

பாண்டிபுத்ரர்களும் துருதராஷ்டிரபுத்ரர்களும் அஸ்திரங்களில் தேர்ந்ததைக்கண்டு, அந்தக்குருவான துரோணர் ஸரியான காலத்தில் குருதக்ஷிணையைப்பற்றி நினைத்தார். அஸ்திரங்களில் தேர்ச்சியைப்பற்றி எல்லாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு அரங்கின்வாயிலுக்கு வந்துசேர்ந்த பிறகு, அவர்களெல்லாரையும் நோக்கித் துரோணசாரியர், “நீங்ளெல்லாம்சேர்ந்து எனக்கு ஒர் உயர்ந்த தக்ஷிணையைக் கொடுக்க விரும்புகிறேன்” என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்டசிஷ்யர்களனைவரும் அங்கே உடனே துரோணரைப் பார்த்து, “பகவானே! நாங்கள் என்னகொடுக்கக்கடவோம்? குரு எங்களுக்குக்கட்டளையிடவேண்டும்” என்றுகேட்டனர். ராஜாவே! அதன்பிறகு துரோணசாரியர் சிஷ்யர்களனைவரையும்ழைத்து, “நீங்கள் பாஞ்சாலராஜாவாகிய துருபதனைப் பேர்முனையிற்பிடித்துக்கொண்டிவாருங்கள். உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது. அதுதான் உயர்ந்த தக்ஷிணையாகும்” என்று தக்ஷிணைக்குரிய பொருளைக்கட்டளையிட்டார். அவர்களெல்லாரும், “அப்படியேயாகட்டும்” என்றுசொல்லிக் குருதக்ஷிணை கொடுப்பதற்காகத் துரோணருடன்சேர்ந்து இரத்தங்களிலேறி யுத்தஞ்செய்ய விரைவாகப் புறப்பட்டனர். பிறகு அந்தப்புருஷஸ்ரேஷ்டர்கள் பாஞ்சால தேசத்தைத் துன்பப்படுத்திக்கொண்டே சேர்ந்தனர். தூர்யோதனன், கர்ணன், மிகுந்த பலமுள்ள யுயுத்ஸு, துச்சாஸனன், விகர்ணன், ஜலஸந்தன், ஸுரோசனன் இவர்களும் மிகுந்தபராக்ரமமுள்ள இன்னும்அனேகம் ராஜகுமாரர்களும் ராஜாக்களும் நான்முன்னே நான்முன்னேயென்று மஹாபராக்ரமசாவியான அந்தத்துருபதனுடையநகரத்தை அழித்தனர். பிறகு, உயர்ந்தரத்தங்களில்ஏறின குமாரர்களனைவரும் சாரதிகளுடன் நகரத்தில்பிரவேசித்து ராஜமார்க்கத்தைச்சேர்ந்தனர். ராஜாவே! அந்தக்காலத்தில்

பாஞ்சாலதேசத்தரசனாகிய துருபதன் பெரியஸைனியத்தைப்பற்றிக் கேட்டும் பார்த்தும் தன்ஸஹோதரர்களுடன் கூடத் தன்வீட்டிலிருந்து தூரிதமாகப்புறப்பட்டான். அப்போது துருபதனுடைய அந்தச் சகோதரர்களுடைய நவசமுதிகளையெல்லாம் கரிக்கொண்டு சரமாரிகளைப்பொழிந்து கர்ச்சனம்செய்கனர். பிறகு, யாருக்கும்வெல்லமுடியாத துருபதன் வெண்மையானரதத்திலேறி யுத்தத்தில் கௌரவர்களை ஸந்தித்து உக்கிரமான பாணங்களை வருவித்தான். அர்ச்சனன் முன்னமே ராஜகுமாரர்களுடைய ஆதிகளாகவைத்துப்பற்றி ஆராய்ந்து பிராமணோத்தமரான துரோணசாரியரிடம், “இவர்கள் பாக்கிரமம் முடிந்தபின் நாம் பராக்ரமத்தைக்காண்பிப்போம்; பாஞ்சாலராஜனைப்போர்த்தலைபிழிபிடிக்க இவர்களால்முடியாதது” என்று சொன்னான். குற்றமற்ற அந்த அர்ச்சனன் இவ்வாறுசொல்லித் தன்ஸஹோதரர்களுடன் கூட நகரத்தின்கீழ்வெளியில் அரைக்குரோசதூரத்திலேயே நின்றான். துருபதன் கௌரவர்களைப்பார்த்துப் பெரிய பாணவாஷத்தினால் அவர்களுடையஸேனையை மயங்கச்செய்து சுற்றிலும்ஒட்டினான். ரதத்திலேறி யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்தவனும் யுத்தச்செய்கைகளை விரைவாகச்செய்கின்றவனுமாகிய அந்தத் துருபதன் ஒருவேளைப்பார்த்து அங்கிருந்த கௌரவர்கள் பயத்தினால் அனேகர்களிருப்பதைப்போல நினைத்தனர். துருபதனுடைய உக்கிரமான பாணங்கள் எல்லாத்திசைகளிலும் சஞ்சரித்தன. மஹாராஜாவே! அப்போது பாஞ்சாலர்களுடைய வீடுகளில் சங்கங்களும் பேரிகைகளும் மிருதங்கங்களும் ஆபிரகணக்காக வாசிக்கப்பட்டன. மஹாத்மாக்களாகிய பாஞ்சாலர்களுடைய வலிமநாகமும் வில்லின்நாண்கள்கைத்தலத்தில் உரைபடுவகளுண்டான பெரியசப்தமும் ஆகாயத்தைவியாபித்துக் கிளம்பின. தூரியோனன், விகர்ணன், ஸுபாஹு, தீர்க்கலோசனன், தச்சாலனன் இவர்கள் கோபித்துச் சரமாரிகளைப் பொழிந்தனர். பாத்திரே! யுத்தத்தில் யாருக்கும் ஜபிக்கமுடியாத சிறந்தவில்லாளியான அந்தத் துருபதன் அதிகமாக அடிக்கப்பட்டி (பின்பு) அந்தச்சேனைகளை அந்தநிமிஷத்திலேயே ஊதிவிட்டான். அந்தத் துருபதன், சுற்றப்பட்ட எரிகொள்ளியைப்போல் சேனையைச்சுற்றி ஸஞ்சரிக்கொண்டு தூரியோதனையும் விகர்ணனையும் மஹாபலசாலியானகர்ணனையும் வீரர்களான அனேகராஜகுமாரர்களையும் பலவிதமானசேனைகளெல்லாவற்றையும் பாணங்களினால் நிரப்பினான். பிறகு, நகரத்துணைக்களனைவரும் மேகங்கள் மழை பொழிவதுபோல் கௌரவர்களின்மேல் உலக்கைகளையும் தடிகளையும்

பொழிந்தனர். பாரதரே ! காம்பில்யநகரத்தவர், பெரியயுத்தம்நடப்பதைக்கேட்டு உடனே கௌரவர்களையே எதிர்த்துச்சென்றனர். கௌரவர்கள் கதறினர் ; ஒடினர். பாண்டவர்களைக்கூவிக்கொண்டுகதறின அவர்களுடைய மயிரிக்கூச்சமெடுக்கச்செய்யும் குரல்க்கேட்டவுடனே பாண்டவர்கள் துரோணரை அபிவாதனஞ்செய்து ரதங்களில் ஏறினர். அப்போது அர்ச்சுனன் பாண்டிபுத்திரரானயுதிஷ்டிரரை, “நீர் யுத்தஞ்செய்யவேண்டாம்” என்றுநிறுத்தி, உடனே மாத்திரியின்புத்தரர்களைத் தேரின் சக்ரரக்ஷகர்களாகச்செய்தான். அப்போது பீமஸேனன் கதையுடன்கூட ஸேனைக்ருமுன்போகிறவனானான். அப்போது குற்றமற்ற அர்ச்சுனன் சச்சுருக்களின்சப்தகத்தைக்கேட்டுத்தன்தேரினால் துசைகளில் சப்தமுண்டாக்கிக்கொண்டி தன்ஸஹோதரர்களுடன்கூட விரைவாகச்சென்றான்.

பிறகு, கொந்தளித்தகடலைப்போல் ஒலிக்கின்ற பாஞ்சாலர்களின் மஹாஸேனையில், தண்டாயுதத்தைக்கொழிந்திர்த்த யமனுக்கொப்பான சிறந்தகைகையுடைய பீமஸேனன் ஸமுத்திரத்திலமுதலைபிரவேசிப்பதுபோல் பிரவேசித்தான். பிறகு, சதாரங்கஸையமும் நிறைந்த அந்தயுத்தமென்னும்உற்சவத்தில் கதையைத்தரித்தபீமன் ஸ்வயமாகவே யானைச்சேனையை எதிர்த்தான். யுத்தத்தில்திபுணனும் பாகுபாக்கரமத்தில்ஒப்பற்றவனும் யமனைப்போன்றஉருவத்தைத் தரித்தவனுமாகிய பீமன் கதையினால் யானைச்சேனையையடித்தான். பலைகளைப்போன்ற அந்தயானைகள் பீமஸேனனுடைய கதையினால் உருண்டைவடிவங்களான மஸ்தகங்கள் பெயர்க்கப்பட்டு மிருதியாகிய இரத்தத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு, வஜ்ராயுதத்தினால் அடிபட்டமலைகளைப்போல்பூமியில்விழுந்தன. அர்ஜுனனுக்குஜ்யேஷ்டனானபீமன் யானைகளையும் குதிரைகளையும் தேர்களையும் வீழ்த்தினான். இடையன் வனத்தில் பசுக்களைத் தடியினால் அடிப்பதுபோல் சாலாட்களையும்தேராளிகளையும் அடித்தான். பீமஸேனன் தேர்களையும் யானைகளையும் ஒட்டிக்கொண்டிசென்றான். ராஜாவே ! துரோணசார்யருடைய விருப்பத்தைச்செய்ய ஆரம்பித்த அந்தப்பாண்டவனாகிய அர்ச்சுனன் அப்போது பாணவருஷங்களை வருஷித்துக் குதிரைகளையும் தேர்களையும் யானைகளையும் கூட்டங்கூட்டங்களாக நாலுபக்கங்களிலும் வீழ்த்தியுத்தத்தில் பிரளயகாலாக்னியைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு துருபதனிடம்வந்தான். அப்போது அடிக்கப்பட்ட அந்தப்பாஞ்சாலதேசத்தாரும் ஸ்ருஞ்சயதேசத்தாருமாகியஅனைவரும் பலவகை அம்புகளினால் அர்ச்சுனனை விரைவாகமறைத்துவாய்களினால்விம்மநாதங்களைச்

செய்து அர்ச்சனனுடன் யுத்தம்செய்தனர். அந்தயுத்தம் பயங்கரமாகவும் பார்ப்பதற்கு மிக்கஆச்சரியமாகவுமிருந்தது. விம்மலாதத்தைக்கேட்டி இந்திரபுத்ரனான அர்ச்சனன் கோபமுற்றான். பிறகு, அர்ச்சனன் வேகமாகப் பாஞ்சாலர்களை அதிகமான பாணவருஷத்தினால்மறைத்துத் திசைமயங்கச்செய்து தூரத்தினான். புகழ்பெற்ற அர்ச்சனன் பாணங்களை இடைவிடாமல்விடுத்திக்கொண்டும்தொடுத்துக்கொண்டிமிருக்கும்போது இவ்விரண்டிற்கும் இடையிட்டகாலம் காணக்கூடாமலிருந்தது. மஹாராஜாவே! அப்போது அந்தர்ச்சனன் படையில் திசைகளும் ஆகாயமும் பூமியும் ஒன்றும்காணப்படவில்லை. காண்டவமென்னும்வில்லைத்தரித்துப் பலவானான அர்ச்சனன் பாணங்களினால் இருளை உண்டாக்கினபோது பாஞ்சாலர்களும் கௌரவர்களும் நல்லதுநல்லதென்முகூவினசப்தமும் பேரிகைகளின்முழக்கமும் சங்கங்களின் பெருமுழக்கமும் சிலாகிக்கும் சப்தத்தோடுகூடிய துருபதனுடையவிம்மலாதமும் அங்கேஉண்டானபிறகு, தேவேந்திரனைச் சம்பரன்என்றிர்த்ததுபோல் ஸத்யஜிதன்என்பவனுடன்சுடத் துருபதன் அர்ச்சனனை விரைவாகஎதிர்த்தான். அர்ச்சனன் பெருஞ்சரமாரியால் பாஞ்சாலராஜனை மூடிவிட்டான். அப்போது மஹாவிம்மமானது * யூதபதியானயானையைப் பிடிக்கப்போகையில் மற்றயானைகளிடமுண்டாகும்சப்தம்போல் பாஞ்சாலர்சேனையில் ஹாஹாகாரம்பிறந்தது. அப்போது தனஞ்சயன்வருவதைக்கண்டு உறுதியானபராக்ரமமுள்ள ஸத்யஜிதன்என்பவன் துருபதனைக்காப்பாற்றுவதற்காக அவனையெதிர்த்துப்போனான். அப்போது அந்தஅர்ச்சனனும் துருபதனும், இந்திரனும் மஹாபலியும்போல் யுத்தஞ்செய்வதற்காகச் சந்தித்துச் சேனைகளைக் கலங்கச்செய்தனர். அப்போது பார்த்தன் ஸத்யஜிததை மர்மங்களைப்பிடுகின்ற பத்துப்பாணங்களை ஆழப்பாய்ச்சி பலமாகஅடித்தான். அது ஆச்சரியமாகஇருந்தது. பிறகு ஸத்யஜிதநூற்றுக்கணக்கானபாணங்களினால் அர்ச்சனனை விரைவாகப் பிடித்தான். மஹாரதனும் மிகுந்தவேகமுள்ளவனுமாகிய அர்ச்சனன் பாணவருஷத்தினால் மூடப்பட்டபோது தனுவின்றானைஉருவி வேகத்தைச்செய்தான். உடனே ஸத்யஜித்தினுடையவில்லை அறுத்து விட்டித் துருபதராஜாவைஎதிர்த்துச்சென்றான். அதன்பின் ஸத்யஜித் மிகவும்விரைவாக மற்றொருவில்லையெடுத்துக்கொண்டு அர்ச்சனனைத் தேர்க்குற்றைக்கொட்டிம் ஸாரதியாடும் தேரோடும்சுட விரைவாகஅடித்தான். யுத்தத்தில் ஸத்யஜிதத்தினால்அடிக்கப்பட்ட அர்ச்ச

* யுகம் - யானைகூட்டம்.

சுனன் அதைப்பொறுக்கவில்லை. பிறகு, அவனையொழிப்பதற்காகப் பாணங்களைவிட்டான். குதிரைகளையும் கொடியையும் விற்பிடியையும் பின்காப்பவனும்ஸாரதியுமாகியஇருவரையும் அடித்தான். அவ்வாறு திரும்பத்திரும்ப விற்கள் பிளக்கப்பட்டும் குதிரைகள் துணிக்கப்பட்டும் போனபோது அந்தஸ்தையஜித் யுத்தத்தைவிட்டுத் திரும்பிப் போனான். ராஜாவே ! அவ்வாறு யுத்தத்தில் ஸ்தையஜித் திரும்பிப் போனதைக்கண்டு அர்ச்சுனன் துருபதனை மிகுந்தவேகத்துடன் எதிர்த்துப்போனான். அப்போது ஜயிப்பவர்களுக்கெல்லாம்மேலான அர்ச்சுனன் பெரியயுத்தஞ்செய்தான். பார்த்தன், துருபதனுடைய வில்லைவெட்டிக் கொடியையும் தரையில்லீழ்த்துணான். ஐந்துபாணங்களினால் அவனுடைய குதிரைகளையும் ஸாரதியையும் அடித்தான். அர்ச்சுனன் உடனே அந்தவில்லைவைத்துவிட்டுக் கேடகம்பிடித்துக் கத்தியையுருவீங்கொண்டுவிம்மநாதத்தைச்செய்தான். உடனே எழும்பித் துருபதன் தோளின்வாக்காணிலகுதுதான். தனஞ்சயன்பயமில்லாமல் துருபதனுடைய தரையடைந்துகருடன்கடலைக்கலக்கிராகத்தைப் பிடிப்பதுபோல் அவனைப்பிடித்தான். பிறகு, பாஞ்சாலதேசத்தாரனைவரும் பத்துத்துண்சைகளிலும் ஓடினர். அந்தத்தனஞ்சயன் எல்லாச்சேனைகளுக்கும் தன் கைவன்மையைக்காண்பித்து விம்மகர்ச்சனைபோன்ற கர்ச்சனையைச்செய்து வெளிப்புறப்பட்டான். அர்ச்சுனன்வருவதைக்கண்டு கௌரவகுமாரர்கள்சொந்து மஹாத்மாவான அந்தத்துருபதனுடையநகரத்தை அப்போதே அழிக்கத்தொடங்கினார். அப்போது அர்ச்சுனன், “பீமனே ! ராஜச்சேஷ்டனாகிய துருபதன் கௌரவவீரர்களுக்குச் சினேகிதன். அவனுடையபீமனையைக்கொல்லாத ; குருதஷ்டினைதான் கொடுக்கவேண்டும்” என்றான். மிகுந்தபலமுள்ளபீமனேனன் அர்ச்சுனனால் தடுக்கப்பட்டபோது யுத்தம்செய்ததால் திருப்தியில்லாமலே திரும்பினான். பாதச்சேஷ்டரே ! அவர்கள் போர்முனையில் யஜுஸ்தேனென்றுசொல்லப்பட்ட துருபதனை மந்திரியுடன்பிடித்துதுயேணரிடம்கொண்டுவந்தனர். கர்வபங்கம் செய்யப்பட்டும் தனதுதைப்போக்கப்பட்டும் அவ்வாறு பிடிக்கப்பட்ட அந்தத்துருபதனைப்பார்த்துத் துயேணர் த்வேஷத்தை மனத்தில்வைத்துப் பேசலானார்.

“என்னால் உன்னுடையதேசம் துடைக்கப்பட்டது. உன்நகரமும் பிடிக்கப்பட்டது. உயிரோடு எதிரியின் வசத்திலகப்பட்ட பிறகு சினேகிதனென்பதை முன்னிட்டு என்னைவிரும்பலாமா ?” என்றுசொல்லி, மறுபடியும் கொஞ்சம்சிரித்துக்கொண்டு அவனைப்

பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினார். “வீரனே! உயிருக்கு அபாயம் வருமென்று பயப்படாதே. நாங்கள் பொறுமையுள்ள பிராமணர்கள். ஷூத்ரியச் சேஷ்டனே! பால்யத்தில் என்னோடுகூட ஆச்சரமத்துல்லவீனையாடினதினால் சினேகமும் அன்பும் விருத்திசெய்யப்பட்டன. ராஜாவே! மறுபடியும் உன்னுடன் ஸ்நேகத்தையே வேண்டுகிறேன். ராஜாவே! உனக்கு ஒருவரம்தருகிறேன். அநாவது, ராஜ்யத்தில் பாதியையடை. யஜ்ஞஸேனா! ராஜாவாக இராதவன் ராஜாவுக்குள்ளே கிதகை இருக்கத்தகாதவனல்லவா? அதனாலேதான், உன்னுடைய ராஜ்யத்தைப்பற்றிப் பிரயதனஞ்செய்தேன். கங்கையின் தென்கரையில் உன்ராஜ்யம்; வடகரையில் என்ராஜ்யம். பாஞ்சாலராஜனே! விருப்பமிருந்தால் என்னை ஸ்நேகிதனென்று நீயறியலாம்” என்றார். துருபதன், “பிராமணசே! பராக்ரமமுள்ளமஹாத்மாக்களிடம் இஃது ஆச்சரியமன்று. நான் உம்மிடத்தில் பிரீதிவைக்கிறேன். உம்முடைய தீர்க்கமான பிரீதியையும் விரும்புகிறேன்” என்றான். பாரதயே! அவனால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டபோது துரோணர் அந்தத்துருபதனை விடுவித்தார். அவனுக்கு மரியாதையும்செய்து மனத்தில் அன்புடன் ராஜ்யத்திற்பாதியையும் கொடுத்தார். பிறகு, அந்தத்துருபதன் மனத்தளர்ச்சியடைந்து கங்கைக்கரையில் அனேகதேசங்களோடுகூடிய மாகந்தியென்னும் பட்டணத்தையும் காம்பில்யமென்னும் சிறந்தபட்டணத்தையும் சர்மண்வதிவரையிலுள்ள தக்ஷிண பாஞ்சாலதேசத்தையும் ராஜ்யமாகச்செய்தான். இவ்வாறு துரோணரால் அவமதிக்கப்பட்டுப் பிறகு காப்பாற்றப்பட்ட துருபதன் தனது ஷூத்ரியபலத்தினால் அவர் தோல்வியடைவதைநினைக்கவில்லை. துருபதன் பிரம்மதேஜஸ் என்னும்பலம் தளக்கில்லாமையைத் தெரிந்துகொண்டு, புத்ரன்ஜனிக்க உபாயம்தேடிப் பூமியெல்லாம்ஸுசரித்தான். துரோணர் அஹிச்சசத்ரம் என்னும் தேசத்தையெடுத்துக் கொண்டார். ராஜாவே! அனேகதேசங்கடனங்கய அஹிச்சசத்ரபுரி இவ்வாறு அர்ச்சனனால் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டு துரோணருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

ஊற்றுநாற்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(துருபதன் துரோணரைக்கொல்லத்தக்க புத்ரன் உண்டாவதற்காக யாஜோபயாஜர்களைக்கொண்டு யாகஞ்செய்வீத்ததும், ஹவ்ஸைக் கொடுப்பதற்காகத் துருபதபதனீயையழைக்க அவள் கர்வங் கொண்டு வராமலிந்தந்தனால் அக்கன் பல்வேறாமம் செய்ததும், அக்கன் டிலிருந்தே த்ருஷ்டத்யும் எனலும் த்ரோளபதியும்பிறந்ததும், த்ருஷ்டத்யும்னலுக்குத் துரோணரே அஸ்த்ர வத்தையைக்கற்பித்ததும்.)

துருபதன் துரோணரிடம் துவேஷத்தை நினைத்துக்கொண்டு அதுமுதல் தூங்கவில்லை. கூடதரியபலத்தினால் அவரைஐயிப்பதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் பிரம்மதேஜோபலம் தனக்கில்லாமையை அறிந்து பொறாமையுடன் கர்மங்களில்வித்திபெற்ற பிரம்மனோத்தமர்களைத் தேடிக்கொண்டு அனேகம் பிரம்மண அக்ரஹாரங்களில் திரிந்தான். அவன் துரோணருக்குப் பிரதிசெய்யக்கருதி, “எனக்குச்சிறந்தபுத்திரனுமில்லை; பந்துக்களும் உதவியற்றவர்; மித்திரர்களும்மில்லை; உலகத்திலேயே சக்தியுள்ளவன் யாருமில்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டு நெட்டியிர்ப்பெறிவதே காரியமாயிருந்தான். தனக்குப் புத்திரோத்பத்தியையடையன்றும்பி இப்பூட்டியெல்லாந் திரிந்தான். அவன் முயற்சிசெய்தும், தன்பராக்கிரமத்தினாலும் யுத்தப்பயிற்சியினாலும் ஆயுத்ததேர்ச்சியினாலும் அஸ்த்ரங்களின்வன்மையினாலும் துரோணரைவெல்ல அசக்தனாயிருந்தான். பிறகு, அவ்வரசன் திரிந்துகொண்டிருக்கையில், கங்காதீரத்தில் கல்மாஷியென்னும் நகரத்திற்கருகில ஒருபரிசுத்தமான பிராமணக்கிராமத்தை அடைந்தான். அங்கே *ஸ்ராதகன் அல்லாதவனும் தபவிலலாதவனுமாகிய பிரம்மணன் ஒருவனுமிருக்கவில்லை. துருபதன் அவ்வாருகவே ம்குந்தமஹிமையுள்ளவர்களும் சிறந்தவமுள்ளவர்களாகிய யாஜர் உபயாஜர்என்றுபெயர்பெற்ற இரண்டிசுகோதரர்களான பிரம்மரிஷிகளைக்கண்டான். அவன் வேதாதயனத்தில ஊக்கமுள்ளவர்களும் காசியபகோத்திரத்தனர்களும் காட்குருவிக்க மிகத்தகுதியுள்ளவர்களும் ரிஷிஸ்ரோஷ்டர்களும்மாகிய அந்தஇரண்டு பிரம்மணர்களையும், விரும்பினவற்றையெல்லாம் கொடுப்பதாகச்சொல்லி, உற்சாகத்துடன் புரோகிதர்களாகவரித்தான். அவர்களுள் இனையவரும் உறுதி

* ஸ்ராதகன் = வித்தையிலும் தபவிலும் ஸ்ரத்திபெற்றவன்.

யானதவமுள்ளவருமாகிய உபயாஜருடைய தவவன்மையையும் புத்தியையும்கண்டு அவர்விரும்பினவற்றைக்கொடுப்பதாக அவருக்குச்சந்தோஷத்தையுண்டாக்கி ரஹஸ்யத்தில் அவரைச்சரணமடைந்தான். குருபணிவிடை செய்வதில் ஊக்கமுள்ளவரும் எல்லாருக்கும்பிரியத்தைச்செய்வருமாகிய அந்த உபயாஜர் விரும்பினவற்றையெல்லாம் கொடுப்பவனாகிய அந்தத்துருபகனுக்கு அர்க்கியபாத்திரியங்கள் கொடுத்து ஆஸனம்போட்டுக் கணிகளைத்தந்து முறைப்படிமரியாதைசெய்து, பிறகு, “எந்தமுக்கியமானகாரியத்திற்காக நீ நம்மைவிரும்பி இந்த முயற்சி செய்திருக்கிறாய்? நீ அதைச்சொல்லக்கூடவாய்” என்று கேட்டார். அப்போது அந்தத்துருபதன் அந்தரிஷிச்சேஷ்டர் அன்புற்றிருப்பதாக அறிந்து விரும்பத்தக்கவற்றைக்கொடுப்பதாக ஆசையுண்டாக்கி அந்தரிஷியைநோக்கி, “பிராம்மணரே ! உபயாஜரே ! எந்தக்கர்மம் செய்வதனால் நூரோணரைக்கொல்லத்தக்க புத்திரன் எனக்கு உண்டாவனோ அந்தக்கருமத்தை நீர்செய்யக்கடவீர். உமக்குத் தனம் கொடுப்பேன்” என்றுசொன்னான். அதற்கு உபயாஜர், “துருபகனே ! நான் பிரயோஜனத்தைவிரும்புகிறவனல்லேன். யார் விரும்புகிறவரோ அவரிடம்போகலாம்” என்றார். அந்தத்துருபதன் ஸாதுக்களின்முன்னிலையில் அவரால் இவ்வாறு மறுக்கப்பட்டபோது அவருக்குத் தன்னிடம் அன்பையுண்டாக்குவதற்காகப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தான். அதன்பிறகு, ஒருவருஷம் முடிந்தபோது ஒருகால் பிராமணோத்தமராகிய உபயாஜர் துருபதனை நோக்கிப் பின்வருமாறு இனியசொல்லாகச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“எனது மூத்தஸஹோதரர் ஜனங்களில்லாதகாட்டில் ஸஞ்சரிக்கையில் சுத்தமென்று நிச்சயிக்கப்படாத பூமியில் விழுந்த பழத்தை எடுத்துக்கொண்டார். பின்சென்றுகொண்டிருந்த நான் என்ஸஹோதரருடைய அந்தத் தகாதசெய்கையைக்கண்டேன். அவர் பிரயோஜனத்தை அடையும்விஷயத்தில் எவ்வகையிலும் விசாரணை செய்யார். அவர் பழத்தைக்கண்டபிறகு அதைத் தொடர்ந்துவரக்கூடிய குற்றங்களை நினைக்கவில்லை, சுத்தத்தைவிரும்பி அதைப்பற்றி ஆராய்ந்துபார்க்கவில்லை. அவர் மற்றவிஷயத்திலும் அவ்வாறிருப்பார். ராஜரிஷியே! வேதஸம்வஹிதையை அத்யயனம் செய்தபிறகு *பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களைச்செய்து, பூமியில் இறைந்து பொறுக்கப்பட்டவற்றுடன்சேர்த்துப் பிஷான்னத்தை அப்போதைக்கப்போதுபுஜித்துக்கொண்டிருக்கையில், உணவின்சுவையைப்பற்றி அடிக்கடி பேசிக்

* தேவயஜ்ஞம், பிதிர்யஜ்ஞம், பிரம்மயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், மஹுஷ்யயஜ்ஞம்.

கொண்டிருப்பார். வனத்தில் குருகுலவாசஞ்செய்து வேதாத்யயனம்செய்யும்போது மற்றவர்கள் எறிந்துவிட்டபிசையை எப்போதும் புஜித்தாக்கொண்டிருந்தார். பிறகு, அன்னங்களின் குணங்களைச் சொல்லி அடிக்கடி மகிழ்வார். ராஜாவே ! இவ்வாறு அவர் பிரயோஜனத்தைவிடும்புகிறவராதலால், உனக்கு அவர் யாகம்செய்விப்பாரென்று ஊகமென்னும்கண்ணினால் அறிகிறேன். நீ இப்போது அவரிடமேசெல் ” என்றார். துருபதராஜன் உபயாஜருடையசொல்லைக்கேட்டு, அதனைமனத்திலினைத்து அருவருப்புடன் யாஜருடையஆஸிரமத்திற்குப் போனான். புஜிப்பதற்குரிய யாஜரென்னும் ரிஷியைச் சேவ்வையாகப்புஜித்து, “ யாஜரே ! சக்தியுள்ளவரே ! உமக்கு எண்ணூறுபசுக்களைக் கொடுப்பேன். பிராம்மணஜாதியினிடமிருக்கும் ஷத்ரியாடலத்தை ஷத்ரியன்ஜபிக்கமுடியாது. பிராமணரே ! ஆதலால், இப்போது துரோணருடையவிரோதத்தில் அகப்பட்டிக்கொதிப்புற்று விசனத்துடன் சாணுகதிசெய்த எனக்கு யாகம் செய்வியும். எந்தக்கருமம் செய்வறினால் துரோணர் மரணத்துக்குக்காரணமான புத்திரனும் அர்ச்சனனுக்கு மனைவியாகத்தக்கபுத்திரியும் எனக்கு உண்டாவார்களோ அனைத்துச் செய்வித்துத் துரோணர் பயத்தினின்றும் என்னைக்காப்பாற்றவேண்டும். அந்தத் துரோணர் பிரம்மஜ்ஞானிகளிற்கிறந்தவர். பிரம்மதேஜஸிலும் ஷத்ரியசக்தியிலும் அவருக்கு மேற்பட்டவரில்லை. அதனால், துரோணர், ஸ்நேகிதர்களுக்குண்டான சண்டைகாரணமாக என்னை ஜயித்துவிட்டார். அவருக்கு ஸமானமாக முதன்மையான ஷத்ரியன் ஒருவனும் இப்புவிதிலில்லை. பரதவம்சத்தாருக்கு முதன்மையான ஆசாரியரும் பரத்வாஜபுத்திரரும் சிறந்த புத்திரமானாகிய துரோணருடைய அம்புகளின் வரிசைகள், சத்ருக்களின் வரிசைகளையும் சத்ருக்களின் தேகங்களையும் பிளப்பவை; அவருடையவில் ஆறுமுழுமுள்ளது, அவருடைய கத்தியும் ஒப்பற்றது; சிறந்தவல்லாளியும் மிகுந்தவன்மையுள்ளவருமாகிய அந்தத்துரோணர் பிராமணவடிவத்தோடிருந்துகொண்டு ஷத்ரியர்வலிமையைநிர்சயமாகத் துதித்துவிடிறார். அவர், யுத்தத்தில் கார்த்தவீர்யனுக்கும் கட்வாங்கனுக்கும் ஒப்பானவர் ; பரசராமரைப்போலவே ஷத்ரியர்களையழிப்பதற்காக உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறார் ; ஷத்ரியதேஜஸும் பிராம்மணதேஜஸும் சேர்ந்தவரான துரோணர் கீர்த்தி பெற்றிருப்பது தகுமென்று நான் இப்போதுநினைக்கிறேன் ; அம்புகளும் ஈட்டிகளும் கத்திகளும் அவருக்குத் தீங்குசெய்யா ; அவருடையபெரிய பிரம்மதேஜஸ் மந்திரங்களோடு கூடிய ஆகுதிகளினால் ஜ்வலிக்கின்ற

அக்கினியைப்போன்றது; அவருடைய அஸ்க்ரபலமும் பயந்தரத்தக்கதும் பூமியிலுள்ள எதிரிகளால் தாங்கக்கூடாததுமாயிருக்கிறது; பிரம்மதேஜஸைமுன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஷூத்ரியதேஜஸ் சத்துருக்களைச் சந்தித்தவுடன் ஜயித்துவிடுகிறது; பிரம்மதேஜஸும் ஷூத்ரியதேஜஸும் ஸந்திக்கும்போது பிரம்மதேஜஸே மேலாகிறது. ஆதலால், ஷூத்ரியபலம்பிற்றித் தோல்வியுற்றநான் பிரம்மதேஜஸைச் சரணமடைந்திருக்கிறேன். துரோணருக்குமேற்பட்ட சிறந்தபிரம்மஜனானியாகிய உங்கலையடைந்தபின், துரோணர்மரணத்திற்குக் காரணமாயுத்தத்தில் வெல்லமுடியாதவனுமான புத்திரனை நான் அடையக்கடவேன். யாஜரே! துரோணமாணத்திற்குக்காரணமான வீரனாகியபுத்தரன் எந்தக்கர்மஞ்செய்வதனால் எனக்குண்டாவனோ அந்தக்கருமத்தை எனக்குச்செய்யக்கடவீர். உமக்குப் புத்திரக்கோடிபுகக்களைக்கொடுப்பேன்” என்றான். யாஜர் அவனுக்கு, ‘அப்படியேயாகட்டும்’ என்று சொல்லி யாகத்துக்காக ஆரம்பஞ்செய்து விருப்பமில்லாத உபயாஜரையும் *குருவின் காரியம் என்று ஏவினார். துருபதமஹாராஜனை நோக்கி, “நீ பயப்படாதே; என்கிரியையினால் உனக்குப்புத்திரனைக்கொடுப்பேன்; சீக்கிரம் எழுந்திரு; கவலையில்லாமல் வேண்டியலாமக்கிரிகளைச் சேகரம்செய்” என்று சொன்னார். இவ்வாறு ஆஜ்ஞாபித்து வாக்குத்தந்தஞ்செய்து யாஜமுனி அவனுடைய காரியத்தைமேற்கொண்டார். பிராமணரும் மனிதர்களிற்கிறந்தவருமாகிய யாஜர் அவ்வரசனுக்குத் துரோணர்மரணத்தைப்பற்றிச் சாஸ்திரப்படியும் கிரமப்படியும் யாகம்செய்வித்தார். பிறகு, சிறந்தவமுள்ள உபயாஜரும் தமதுகுருவான யாஜருடைய பிரயோஜனத்திற்காக அவர் ஸயீபத்திலிருந்து அந்தராஜாவுடைய காரியத்தைநடத்தினார். அவ்வாறு புத்ரபலனுக்குக் காரணமான அந்தயாககாரியத்தைப்பற்றி, “ராஜாவே! இந்தயாகத்தில் நீ எவ்வகையான புத்திரனைவிரும்புகிறாயோ அவ்வகையான சிறந்தபராக்கிரமமும் சிறந்த ஒளியும் மிக்க பலமுமுள்ள புத்திரன் உண்டாகப்போகிறான்” என்று சொன்னார். ராஜாவே! அப்போது அந்தத்துருபதராஜன் துரோணரைக்கொல்லத்தக்கவனைப்பற்றினினைத்துக்கொண்டு விந்ந்யாவதை உத்தேசித்து அந்தக்கருமத்தைச்செய்தான். மனிதரிற்சிறந்த அந்தப்பிரம்மணரும் சாஸ்திரப்படி ஹோமஞ்செய்தார். புத்திரனைவிரும்பின அந்தத்துருபதனுக்கு லௌத்ராமணியென்னும் அந்தயாகத்தில் பத்தினியாயிருந்த கௌஸவியென்பவளிடம் பூர்ணகுதிகாலத்தில் அந்தயாஜர்

* ஜயேஷ்டராசியயாஜர்.

சென்றார். அந்தயாகத்தின்முடிவில் யாஜர், “ராஜபத்னியானப்ருஷ்தியே ! என்னிடம் இந்தஹவிஸைப் புஜிக்கவருக. உனக்குத் தங்கள்பிதாவின்வம்சத்தைவிருத்திசெய்யத்தக்க ஒருகுமாரனும் ஒரு குமாரியுமாகிய இருவர் சீக்கிரத்திலுண்டாகப்போகின்றனர்” என்று சொன்னார். “*நான் முகத்திலும்ந்சள்பூசிக்கொள்ளவில்லை. இனிய கந்தங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். புத்தோர்ப்பந்திக்குரிய உம்முடையஇந்தயஜ்ஞத்தில் நான் பத்தினியாவதற்கில்லை. யாஜரே ! என்னிருப்பத்தின்படி, நீர் இருக்கக்கூடவீர்” என்று ப்ருஷ்தி சொன்னாள். “யாஜரால் பாகம்செய்யப்பட்டு உபயாஜரால்மந்திரிக்கப்பட்ட ஹவின் எவ்வாறு இஷ்டபலனைச்சேர்ப்பிக்காமலிருக்கும் ? ப்ருஷ்தியே ! வந்தாலும்வா ; நின்றாலும்நில” என்று யாஜர்சொன்னார். இவ்வாறுசொல்லி யாஜர் மந்திரசத்தமானஹவிஸை ஹோமஞ்செய்த போது அந்தஅக்கினியிலிருந்து ஜ்வாலேநிறழும்எவனும் பயப்படத்தக்க உருவமுள்ளவனும் கிரீடம், கவசம், சுத்தி, வில், அம்பு இவைகளைத்தரித்தவனும் தேவனைப்போன்றவீரனுமான ஒருகுமாரன் அடிக்கடி.கர்ச்சித்துக்கொண்டு அக்கினியிலிருந்து எழுந்தான். அவன் சிறந்ததேரிலேறி அதனால் ஸஞ்சரித்தான். அந்தக்குமாரன் ஜனித்த மாத்ரத்தில் ஓர் அசரீரிவாக்கு, “இவன் துரோணருக்குச்சிஷ்யனாகவும் யமனாகவும் பிறந்திருக்கிறான். இந்தராஜபுத்ரன் பாஞ்சாலர்களுக்குப் பயத்தைப்போக்கிப் புகழையுண்டிபண்ணுகிறவன். இவன் துரோணவதம்செய்து த்ருபதராஜாவின் தாயரத்தைஓழிப்பதற்குப் பிறந்தவன்” என்றுசொல்லிற்று. ஆகாயத்தில்ஸஞ்சரிப்பதும் கண்ணுக்குத்தெரியாததுமான ஒருபெரியதெய்வம் இவ்வாறு சொன்னவுடனே பாஞ்சாலர்கள்மகிழ்ந்து ‘நல்லது, நல்லது’ என்று சப்தஞ்செய்தனர். இரண்டாவதுஹோமகாலத்தில் மந்திரம்சொல்லி ஹவிஸை அக்கினியில்ஹோமம்செய்தபோது பாஞ்சாலியாகியகுமாரியும் யாகவேதிகையின் மத்தியிலிருந்தெழுந்தாள். பரதச்சேஷ்டரே ! ப்ருஷ்தியாகியகௌஸி புரோகிதரானயாஜரைமறுத்ததனால்மறுபடியும் அழகானபாஞ்சாலியென்னும்குமாரியும் யாகவேதிகையின்மத்தியிலிருந்தேஉண்டானாள். மனத்தைபிகவும்கவருகின்றவளரும், கறுத்த நிறமும் தாமரையிதழ்ப்போன்ற கண்களும் கறுத்துச் சுருண்ட அளகங்களுமுடையவளுமான அந்தக்கன்னிகை ஸ்ரீதேவியே வேறுநிறத்தோடு மாண்டவடிவமெடுத்தவந்ததுபோல் வேதிகைக்குள்ளிருந்து உண்டானாள். சிவந்தும்உயர்ந்துமிருக்கும் நகங்களோடும் அழகிய

* ஸநானம்செய்யவில்லை என்பது கருத்து.

புருவங்களோடும் அழகிய பெருத்த ஸ்தனங்களோடும் கூடினவளாக இருந்தாள். கருநெய்தல்மலர்மணத்துக்கொப்பான அவளுடையதேகமணம் ஒருகுரோசம்வரையில் வீசிற்று. அவளுடைய அழகு எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது. பூமியில் அவளுக்கு உவமையில்லை. அவள் தேவர்களும் அஸுரர்களும் யக்ஷர்களும் விரும்பத்தக்க சிந்தப்பெண். அழகிய நிகழ்ச்சிகளையுடைய அவள் பிறந்தபிறகும், “எல்லாப் பெண்களிலும் சிறந்தவளான கிருஷ்ணைக்ஷத்திரியர்களுக்கு நாசத்தை யுண்டாக்கப்போகிறாள். அழகிய இடையுள்ள இவள் காலம்வரும் போது *தேவகாரியத்தை நிறைவேற்றப்போகிறாள். இவள்காரணமாகக்ஷத்திரியர்களுக்குப் பெரியபயம் உண்டாகப்போகின்றது” என்று அசூரீரிவாணி சொல்லிற்று. அதைக்கேட்டுப் பாஞ்சாலர்கள் அனைவரும் ஷம்மக்கூட்டம்போல் கர்ச்சித்தனர். ஸந்தோஷம் நிரம்பின அவர்களை இந்தப்பூமி தாங்காமற்போயிற்று. மஹாத்மாவாகிய துருபதனுக்கு இனியவர்களும் மனிதர்களிறசிந்தவர்களும் ராஜவக்ஷமி மிகப்பொருந்தினவர்களும் க்ஷத்திரியர்க்ருமிய சரீர அமைப்புள்ளவர்களும் அகிய குமாரகுமாரிகளிருவரும் அவ்வாறு பிறந்தனர். அவர்களைக் கண்டபிறகு அந்தப்பிறகுநி சந்ததியைவிரும்பி, “இவர்களிருவரும் என்னைத்தவிர வேறொருந்தியைத் தாயாராக அறியாமலிருக்கவேண்டும்” என்று யாஜரைச் சாரணமடைந்தார். யாஜர் ராஜாவின்கிருப்பத்தைச் செய்யக்கருதி அவளுக்கு, ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று சொன்னார். “யாப்படாமல், த்ருஷ்டனாயிருப்பதனாலும், த்யம்னம் என்னப்பட்டபொன்மயமான கவசகுண்டலமுதலானவற்றோடு பிறந்ததனாலும், இந்தத்துருபதனுடைய குமாரன் த்ருஷ்டத்யம்னம் என்னப்பெயரோடிருக்கட்டும்” என்றும், “இந்தக்கன்னிகைநிறம் கருமையாயிருப்பதனால் கிருஷ்ணையென்ற பெயருள்ளவளாயிருக்கட்டும்” என்றும் பிராம்மணர்கள் ஸந்தோஷம் நிரம்பினமனத்தோடு அவர்களிருவருக்கும் பெயர்களிட்டனர். அவ்வாறு அவ்விருவரும் துருபதனுக்கு மஹாயாகத்தில் பிறந்தனர். அதன்பின் திருஷ்டத்யம்னம் வேதாத்யயனத்தில் பாரங்கதனானார். பாராக்ரமசாலியாகிய துரோணர் துருபதபுத்திரனாகிய த்ருஷ்டத்யம்னனைத் தம்வீட்டி நகழைத்து வந்து அஸ்தரவித்தை சொல்லிவைப்பதற்காக உபாக்ரமமென்று சொல்லப்பட்ட வித்தியாரம்பத்தைச் செய்தார். சிந்தனானமுள்ள துரோணர் அவசியம்நேரிடத்தக்கவிதியை விலக்கமுடியாதென்று நினைத்துத் தமது கீர்த்தியைக்காட்பாற்றிக்கொள்வதற்காக அதனை அவ்

* பூபாரத்தையொழிப்பது. † த்ருஷ்டன் = ஜயிக்கமுடியாதவன்.

வாறுசெய்தார். அவனும் உயர்ந்தபுத்தியினால் எல்லா அஸ்தாங்கனையும் சீர்குரத்தில் கிரஹித்துக்கொண்டான்.

நூற்றைம்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(துருபதனுடைய ஜனனம்.)

ஜனமேஜயர், “பிரம்மரிஷியே ! துருபதனுடைய ஜனனத்தை யும் கேட்க விரும்புகிறேன். அவன் எவ்வாறுபிறந்தான்? எவ்வாறு அஸ்தாங்கனையடைந்தான்? பகவானே! பிராம்மணோத்தமரே! இதனை உங்களிடம் செவ்வையாகக்கேட்க விரும்புகிறேன்; அவர்களுடைய பிறப்பைச்சொல்லும்போது கேட்கக்கேட்க எனக்கு மிகுதியாக விருப்பம் மிகுகின்றது” என்று சொல்ல, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

“பாஞ்சாலதேசத்தரசன் புத்திரனைவிரும்புகிறவனாக இருந்தான். அந்தமஹாராஜா புத்திரனுக்காக வனஞ்சென்று கடுமையான தவமுள்ளமஹரிஷிகளுக்கு முயற்சியோடு சுச்ருஷைசெய்துகொண்டு மிக்க கடுந்தவத்தைச்செய்தான். ராஜாவே! மான்கூட்டங்களோடு கூடியவனத்தில் புத்திரனுக்காக அவன் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது வெருகாலமாயிற்று. மிகுந்ததேஜஸுள்ள அந்த அரசன் சிலகாலம் காற்றைப்பிழித்துக்கொண்டும் சிலகாலம் *ஆகாரமில்லாமலும் கடுந்தவம்புரிந்தான். ராஜஸ்ரேஷ்டரான பரதவம்சத்து மஹாராஜாவே! அந்தமஹாவீரன் அவ்வாறிருக்கையில் நெடுங்காலஞ்சென்றது. பரதஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, சிலநாள்க்கெல்லாம் காமத்தை விருத்திசெய்யத்தகுந்த வஸந்தகாலத்தில் 'பிராணிகளின்மனங்களை மிகவும் கவருவதான புஷ்பித்த அசோகவனத்தில் தாமரைமலர்போன்றகண்ணையுடையவருடன் அவ்வரசன் கங்காநதிக்கரைக்குச்சென்று அங்கே தவத்திலிருந்துகொண்டிருந்தான். ராஜாவே! பிறகு, சிலகாலத்துக்கெல்லாம் அந்த வனத்திற்கு மேனகையென்றுபெயர்பெற்ற அப்ஸரஸ் வந்து அங்கேபுஷ்பித்தமாங்களில் மறைந்துகொண்டுவருகையில் ராஜாவீன்பார்வைக்கு எதிர்ப்பட்டாள். ராஜாவே! அவ்விடத்தில் ஆஸனத்திலிருந்த அரசனை அவள் பார்க்கவில்லை. ராஜாவுக்கு மட்டும் அந்த அப்ஸரஸைப்பார்த்ததனால் வீரியம் பூமியில்விழுந்தது. ராஜஸ்ரேஷ்டரே! தீர்க்காயுஸ் உள்ளவரே! மனிதர்களுக்குப் பிரபுவாகியஅவ்வரசன்வெட்கத்துடன் கால்களினால் அதனைமறைத்தான்.

அதிலிருந்து துருபதன் உண்டானான். பாரதரே! அப்போது பரிசுத்தமானமனத்தையுடைய அந்த ராஜரிஷியின் தவவன்மையினால் கால்வைத்தவுடன் புத்திரன் உண்டானதனால் தபோதனர்களும் வித்வான்களுமான ரிஷிகளெல்லோரும்சேர்ந்து அவனுக்குத் * துருபதன் என்று பெயர்வைத்தனர். ராஜாக்களுக்கெல்லாம் உத்தமரானராஜவே! பாரதரே! அவன் அந்தப்பரதவாஜருடைய ஆயுட்காலத்திலேயே விரும்பினவற்றையெல்லாம் அடைந்து மிகவும்ஸுகமாக வளர்ந்தான். ராஜேந்திரரே! பிரபுவாகிய பாஞ்சாலதேசத்தரசனும் அந்தப்புத்திரனை வித்தியாப்யாஸத்திற்காக மஹாத்மாவான பரதவாஜரிடம் ஒப்புவித்துத் தனது ராஜ்யத்திற்குச்சென்றான். ராஜாவே! பாரதரே! பிறகு, அந்தக்குமாரன் துரோணருடன்சேர்ந்து அந்தக்காட்டில் வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் தனுவேதங்களையும் அப்யஸித்தான். அவன் அந்தவனத்தில் மிகுந்தஸந்தோஷமுற்று ஸுகமாகத்திரிந்தான். ராஜாவே! அவன் இவ்வாறு அந்தக்காட்டிலுள்ளவர்களோடு கூடியிருக்கையில் வெகுகாலத்திற்குப்பிறகு அவனுடையதந்தை ஸ்வர்க்கமடைந்தான். அப்போது பாஞ்சாலர்கள் சேர்ந்து அவனைப் பாஞ்சாலதேசாதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தனர். அரசர்க்கரசே! அவன் ராஜ்யத்தையடைந்தபின், நண்பர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தைவிருத்திசெய்துகொண்டு இந்துயன் ஸ்வர்க்கத்தை ரக்ஷிப்பதுபோல் கிரமமாக ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தான். ராஜஸரேஷ்டரே! இந்தத்துருபதனென்னும் ராஜரிஷியின்பிறப்பும் திருஷ்டத்யும் னனுடையபிறப்பும் நடந்தபடி என்னால் உமக்குச் சொல்லப்பட்டன.

நாற்றைம்பததோராவது அத்தீயாயம்.

ஸம் பவ பர்வம். (தோடர்கீசீ.)

(நம் ராஜாவுக்கு யோவராஜ்யப்பட்டாபிஷேகமும் பலராமரிடம் பீமஸேனன் சநாயுத்தம்கற்றுக்கொண்டதும், துரோணர் அர்ச்சுனனுக்குப் பிரம்மசரஸ் என்றும் அஸ்தரந்தைப்பற்றியவந்திகளை வந்தீததும், பீமார்ச்சுனர்கள் தீக்தவஜ்யஞ்செய்ததும்.)

“ராஜேந்திரரே! கௌரவபுத்ரராகிய யுதிஷ்டிரர் ராஜ்யத்தை ரக்ஷிப்பதில் ஸமர்த்தரென்றறிந்து அவருக்கு யுவராஜ்யப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்வதற்காக த்ருதராஷ்டிரன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசனைசெய்தான்.

* துரு = மரத்தடியில், பதன் = கால்வைத்ததனால் உண்டானவன்.

தான். அப்போது, அந்தத்ருதராஷ்டிரனுடையபுத்தர்கள் தெரிந்து கொண்டு வருத்தப்பட்டனர். ராஜாவே! பிறகு, ஒருவருஷத்தின் முடிவில் பாண்டிபுத்திரராகிய யுதிஷ்டிரர் த்ருதராஷ்டிரனால் பெளவ ராஜ்யப்பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பெற்றார். பிறகு, கொஞ்சகாலத்தில் குந்தியின்புத்திரராகிய யுதிஷ்டிரர் வினயத்தினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் சாந்தகுணத்தினாலும் தகப்பனருடைய கீர்த்தியை மறைத்துவிட்டார். பாண்டிபுத்திரனாகிய பீமஸேனன் கத்திச்சண்டையிலும் கதா யுத்தத்திலும் சதயுத்தத்திலும் எப்போதும் பலராமரிடம் சிகைஷை சொல்லிக்கொண்டான். சிகைஷைமுடிந்தபின் பீமன் பலத்தில் த்யுமநஸேனனுக்கு ஒப்பாக இருந்தான். பராக்கிரமம் நிரம்பினவனாக இருந்தும் தன்வஹோதாரர்களுக்கு உட்பட்டிருந்தான். அர்ச்சனன் நேரும் வளைவும் அகலமுமான கத்திபோல் இருபக்கங்களும் கூர்மையுள்ளபாணங்கள், ஊசிபோன்ற நாராசபாணங்கள், * பல்லங்களென்னப்பட்டபாணங்கள், அர்த்தசந்திரபாணங்கள் இவைகளை நமுவாமல் கெட்டியாகப்பிடிப்பதிலும் சூரிதமாகளிடுவதிலும் குறிதவறாமலடிப்பதிலும் சஹஸ்யம்தெரிந்து பிரயோகிப்பவனாக இருந்தான். வேகத்திலும் அங்கங்களின் அமைப்பிலும் அர்ஜுனனுக்கொப்பானவன் உலகத்தில் மற்றொருவனுடையென்று துரோணர் நிச்சயஞ்செய்தார். பிறகு, துரோணர் கௌரவர்களின்ஸபையில் அர்ஜுனனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்:

“பாரதனே! அக்னிவேச்யர்என்று க்யாதிபெற்ற என்ருருவானவர் முன்னே தனுர்வேதத்தில் அகஸ்தியருடையசிஷ்யராக இருந்தார். நான் அந்த அக்னிவேச்யருடைய சிஷ்யன். நான் இந்த வித்தையை ஒரு நல்லபாத்திரத்திலிருந்து மற்றொரு நல்லபாத்திரத்தில்தேர்ச்செய்த ஆரம்பித்தவன். நான் தவத்தினால் அடைந்ததும் வீண்போகாததும் வஜ்ராயுதம்போன்றதுமாகிய பிரமசிரஸ் என்னும்பெயருள்ள ஓர் அஸ்தரம் இருக்கிறது. அது பூமிமுழுதையும் தகித்து விடும். என்ருரு எனக்குக்கொடுக்கும்போது, ‘பாரத்வாஜபுத்திரனே! நீ இந்த அஸ்தரத்தை யுத்தத்தில் மனிதர்கள்மீது பிரயோகிக்கத்தகாது. அவர்கள் சக்தியில்குறைந்தவர்கள்’ என்று சொல்லியிருக்கிறார். மிருந்தபராக்ரமமுள்ளவனே! உன்னுடன் மறைந்து யுத்தம்செய்யத்தக்க தேவாஸுரமுதலிய பூதம் எதுவாயிருந்தாலும் அதை யுத்தத்தில் இந்த அஸ்தரத்தினால் நீ கொன்றுவிடலாம். வீரனே! உனக்குக்கிடைத்த இந்த அஸ்தரம் தேவலோகத்தது.

* முன்னும் பின்னும் முள்ளுள்ள பாணங்கள்.

உன்னவிட வேறொருவன் இதற்குத்தகுதியுள்ளவனல்லன். ராஜா வே! அக்னிவேச்ய முனியினால் எனக்குவிதிக்கப்பட்ட *வியவஸ்தையை நீ காப்பாற்றவேண்டும். உன் உறவினர்முன்பாக எனக்கு நீ குரு தக்பிணைகொடு" என்றார். அர்ஜுனன், "கொடுக்கிறேன்" என்று பிரதிஜ্ঞைஞ்செய்தபின், குருவான துரோணர், "குற்றமற்றவனே! யுத்தகாலத்தில் நான் யுத்தஞ்செய்யும்போது நீ எனக்கு எதிர்புத்தம் செய்யவேண்டும்" என்றுகேட்டார். கௌவர்கனிற்சிறந்த அர்ஜுனன் "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று துரோணருக்கு வாக்குத்தத்தஞ்செய்து அவர்பாதங்களைத்தொட்டி வந்தனஞ்செய்து வணர்சமாகச் சமீபத்திலிருந்தான். துரோணர் அர்ஜுனனைத் தழுவிக்கொண்டு, "பார்த்தனே! இவ்வுலகத்தில் எல்லா ஆயுதங்களாலும் யுத்தஞ்செய்வதிலும் உனக்குடாக எந்தமனிதனையும் நான் ஒருகாலும்செய்வதில்லையென்று முன்னமே நான் உனக்குச்சொல்லியிருந்ததைச் செவ்வையாக நிறைவேற்றிவிட்டேன். உனக்கு ஈடானவனில்லை. தேவர்களாகட்டும் தைத்தியர்களாகட்டும் தானவர்களாகட்டும் யுத்தத்தில் உன்னையெதிர்க்க வல்லவரல்லர். நானே யுத்தத்தில் உன்னையிடச் சிறந்தவனல்லன். மறமனிதர்களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டிமா? யாதவருவதிற்பிறந்தவரும் கம்ஸனையும்சாரியனையும் வதஞ்செய்தவரும் தாமமையமலர்போன்ற கண்களையுடையவருமான பகவான் ஒருவர்தாம் இவ்வுலகத்தில் உனக்கு மேற்பட்டவர். அவர் எல்லாவோகங்களையும் ஜயிப்பவர்; எல்லாஆயுதங்களையும் தரிப்பவர். அர்ஜுனா! இதனால் இப்போது நான் உனக்குப் பொய்சொன்னவனாகேன். உலகமெல்லாம் அவரால் காக்கப்படுகிறது; அவரிடம் லயமாகப்போகிறது; அவரிடமிருந்துதான் உண்டானது. அவருடைய ஸ்வரூபத்தைப் பிரம்மா ஈசர்வன்முதலியவரும்அறியார். அவருடையநாபியிலுண்டானபிரம்மா ஸர்வப்பிராணிகளையும்படைத்தவர். உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம்ஹாரங்களுக்குக் கர்த்தாவும் உலகமனைத்துமாக இருப்பவரும் அந்தக்கிருஷ்ணபகவானே. இறந்ததும் நிகழ்வதும் வருவதுமாகிய பிரபஞ்சமும் அவனே. அவர் பரமபுருஷர்; நித்தியர்; எங்கும்வியாபித்தவர்; விகாரமற்றவர்; அசைவற்றவர்; எப்போதும் ஒரேவிதமாகஇருப்பவர்; யோகமே மூர்த்திகரித்த அந்தக்கிருஷ்ணமூர்த்தி உலகத்தைக்காப்பாற்றுவதற்கு லீலையாக அவதாரஞ்செய்திருக்கிறார். அவருக்கொப்பானவர் பிறக்கவுமில்லை; பிறந்ததுமில்லை; பிறக்கப்போவதுமில்லை. ஜங்கமங்களுக்கும் ஸ்தாவாங்களுக்கும்

* மனிதர்களிடம் பிரயோஜிக்காமலிருப்பது.

கும் பிதாவும் பூஜ்யருமாகிய அவர் உனக்கு மாதூல புத்ரராயிருக்கிறார். தனது நன்மையை அறிந்த எந்தமனிதன் அவரைஜபிக்கவிரும்புவன்? அவர் உனக்குமைத்தானரும் ஸ்நேஹிதருமாவார். அவருக்கும் நீ உயிர்ப்போன்ற அன்புவாய். அவருக்கு உன்னிடத்தில் சினேகம் அநியமாகவும் உனக்கும் அவரிடத்தில்நேசம் உறுதியாகவுமிருக்கும். அதனால், உனக்கு அவருடன்வினையாட்டாகவும் யுத்தம் நேராதது. மேலும், முன்னே கிருஷ்ணன் நந்தகோபருடையகோகுலத்தில் வளர்ந்தகொண்டிருந்தபோது இந்நிரன் அவரிடம் உன் விஷயமாக, “என்னுடைய அம்சமானவனும் பூலோகத்தில் புருஷர்களில் உத்தமனும் சூத்திரபுத்ரர்களில் கனிஷ்டனும் சிறந்தவீரனும் பாண்டிபுத்ரனுமாகிய அர்ஜுனனென்பவன் பூபாரத்தையொழிப்பதில் உமக்கு உதவியெய்யப்போகிறான். பிராபுவே! அவனைக்காக்க அபயம்கொடும். நம்மைப்பற்றி அவனைக்காப்பாற்றும்” என்றுகேட்டுக்கொண்டான். அர்ச்சுன! சங்கசகாததாரரும் லக்ஷ்மீபதியுமான செந்தாமரைக்கண்ணர் இவ்வாறு இந்நிரனால் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டபோது அவ்வின்பார்க்கு, “பாண்டிவம்சத்திற்பிறந்தவனும் மிகுந்த தர்மிஷ்டனும் அஸ்தாம்பிடித்தவர்களெல்லாரிலும் சிறந்தவனும் என் அக்தைமகனுமாகிய அர்ஜுனனை நான் அறிவேன். எல்லாலோகங்களிலும் மஹாவீரனும் உன் அம்சமுமாகிய அவனை நான் காப்பாற்றுவேன். எங்கனிருவருடையஸ்நேஹத்தைப்போன்ற ஸ்நேஹம் உலகத்தில்இருக்கப்போகிறதில்லை. அவனிடம்பக்தியுள்ளவனெவனே அவன்என்னிடத்திலும்பக்தியுள்ளவன். அவனைவிரோடுப்பவனெவனே அவன்என்னையும்விரோடுப்பவன். என்னுடையதன்மெல்லாம் அவனுடையது. அவனில்லாமல் நான் ஜீவிக்கமர்ட்டேன்” என்றார். அர்ச்சுன! ஸர்வேசுவரானகிருஷ்ணன் இந்நிரனுக்குமுன்னே இவ்வாறுஉரைத்திருக்கிறார். ஆதலால், உனக்குலப்பானவனும் அநிகமானவனுமாகியபுருஷன் அவரைவிடவேறொருவனும்இவ்வுலகத்தில் உண்டாகப்போவதில்லை. நீ அவரையே சரணமடை, தேவர்க்குந்தேவராகிய ஜனர்த்தனர் எல்லாப்பிராணிகளையும் காப்பதற்குரியவர்” என்றார். அர்ச்சுனன் ஸரியென்று திரோணரிடம்புற்கொண்டு அவருடையபாதவந்தனஞ்செய்தபிறகு தர்மராஜாவுக்குக் கீழ்ப்படிந்தவனாக இருந்தான். உலகத்தில், ‘அர்ச்சுனனைப்போன்றவில்லாளி ஒருவனுமில்லை’ என்றபெயர் கடல்குழந்தபூமியெல்லாம்தானாகவே பரவியது. பாண்டவனானதனஞ்சயன் கதாயுத்தத்திலும் கத்திச்சண்டையிலும் தேர்ச்சண்டையிலும் வில்யுத்தத்திலும் பாரங்கதனாக

இருந்தான். நீதிவராத ஸஹதேவனும் நீதிசாஸ்திரஜ்ஞானம் எல்லா வற்றையும் தேவேந்திரானிடமிருந்து அடைந்து அஸ்திராஸ்திரங்களிலும் சாஸ்திரங்களிலும் தேர்யானை குறுகைகளின்பழக்கத்திலும் பாண்டித்தியத்தையடைந்து ஸஹோதரர்களுக்குட்பட்டிருந்தான். இவ்வாறே சூரோணராற்கற்பிக்கப்பட்டவனும் சகோதரர்களுக்கு அன்பனுமாயுள்ள நகுலன் சித்திரயுக்தம்செய்பவனாகவும் அதிரதர்களிற்சிறந்தவனாகவும் பெயர்பெற்றிருந்தான். கந்தர்வர்களின்விரோதமிருந்தும் மூன்றுவருஷங்கள் தடையின்றி யஜ்ஞஞ்செய்துமுடித்தவனாகிய ஸௌவீரனென்னும் அரசன் அரசுசனன்முதலியபாண்டவர்களால் போரில் கொல்லப்பட்டான். வீரனாகியபாண்டிவும் எவனை அடக்கவில்லையோ அந்த யவனதேசத்திற்புத்திராகியஸௌவீரராஜன் அரசுசனனாஜயிக்கப்பட்டான். மிக்க பலம்நிரம்பினவனும் கௌரவர்களைப்பற்றிஎப்போதும் கோபமுள்ளவனாகிய விபுலனென்னும்பெயருள்ள அந்தஸௌவீரதேசத்தரசன் சிறந்தபுத்திரமாகிய அரசுசனனால் கொல்லப்பட்டான். யுக்தத்தில் ஜயிக்கிறநிச்சயத்தோடுகூடியவனும் தந்தாமித்ரனென்று மற்றொருபெயருள்ளவனாகிய ஸாமித்ரனென்னும் ஸௌவீர அரசனையும் அரசுசனன் பாண்டங்களால்ஜயித்தான். பீமஸேனைச் சகாயமாகக்கொண்ட அந்தஅரசுசனன் கிழக்குத்தேசத்தவர்களான பநினூபிரம் மஹாரதர்களைத் தான் ஒற்றைத்தேராளியாகவேயிருந்து ஜயித்தான். அப்படியே ஒரேரதிகளைச் சென்று தென்றிசையைஜயித்தான். தனஞ்சயன் தனக்குவியலைக்குருதேசத்திற்கொண்டுவந்துசேர்த்தான். அவன் பநினேந்தாவது பிராயத்தில் இறையெல்லாம்செய்ததனால் அவனைக்கண்டு த்ருதராஷ்டிரபுத்தரர்களுக்குப் பயமுண்டாயிற்று. சிறந்தகைகையுடையவனும் பலவான்களிற்சிறந்தவனுமாகிய எந்தப்பீமஸேனன் த்ருதராஷ்டிரபுத்தரர்களெல்லாருக்கும் தன்பலத்தினால் அபகாரஞ்செய்தானே அந்தக்கெட்ட எண்ணமில்லாத பீமஸேனைக் குற்றத்தையேநாடும் த்ருதராஷ்டிரபுத்தரர்களனைவரும் அவனுடையசெய்கையினாலுண்டான பயத்தினால் குற்றமுள்ளவனாகினைத்தனர். அவனுடைய செய்கைகளைக்கண்டும், பாண்டவர்களெல்லாரும் புறம்பெற்றுப் பலத்தினால்அனைகமடங்கு அநிகரித்திருப்பதைக்கண்டும், த்ருதராஷ்டிரபுத்தரர்கள் தங்களுக்குத்தீங்குவருவதைநினைத்து அவர்களிடம் பயந்தனர். இவ்வாறு புருஷச்சேஷ்டர்களும் மஹாத்மாக்களுமாகிய பாண்டவர்களனைவரும் முன்னே அயல்தேசங்களைஜயித்துத் தங்கள்தேசத்தைவிருத்தி செய்தனர். பிறகு, வலியவில்லாளிகளாகிய பாண்டவர்களின்பலம்

மிகப்புகழ்பெற்றிருப்பதைத்தெரிந்துகொண்ட த்ருதராஷ்டிரனுக்குப் பாண்டவர்களிடமிருந்த எண்ணம் உடனேகெட்டுப்போயிற்று. அதிகமாகக் கவலையடைந்திருந்த அவ்வரசனுக்கு ராத்திரியில் நித்திரை வரவில்லை.

நூற்றைம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம ப வ ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரருக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யும்படி நகரத்துஜனங்கள்சொன்னதைக்கேட்டுத் துயராழ்ந்துத் துரியோதனன் நந்தைபிடம்பெசுவது.)

பலத்திற்சிறந்த பீமஸேனனையும் வித்தையிற்சிறந்த அர்ச்சுனனையும்கண்டு துரியோதனன் துக்கத்தினால் பரிதபித்தான். பிறகு, சூரியபுத்திரானாகர்ணன் ஸுபலன்புத்திரான சகுனிமுதலானோர்கள் அனேகஉபாயங்களால் பாண்டவர்களைக் கொல்லக்கருதினர். பாண்டவர்களும் விதுரருடையபுத்திமதியை அனுஸரித்து வெளிக்காட்டாமல் அவைபெல்லாவற்றிற்கும் கூடியவரையிற் பரிகாரஞ்செய்தனர். பாரதரே! அந்தக்காலத்தில் நகரத்துஜனங்கள், பாண்டிபுத்திரர்கள் குணங்களெல்லாம்சேர்ந்துருப்பதைக்கண்டு அவர்களின் குணங்களைப் பற்றி ஸபைகளில்பேசினர். அப்போது நாத்சந்திகளிலும் ஸபைகளிலும் ஜனங்கள்கூடி ராஜ்யலாபம்பெற்ற பாண்டிபுத்திரர்களில் ஜ்யேஷ்டரான யுதிஷ்டிரரைப்பற்றிப் பேசினர். “அறிவேகண்ணை வுடையத்ருதராஷ்டிரராஜன் கண்ணில்லாமையால் முன்னமேராஜ்யம் அடைந்திருக்கவில்லை. அவன் இப்போது ராஜாவாவதெப்படி? ஸத்யஸந்தரும் சிறந்தநியமமுள்ளவருமாகிய சந்தனுபுத்திரான பீஷ்மர் முன்னே ராஜ்யத்தை மறுத்துவிட்டு இப்போது ஒருகாலும் அங்கீகரிக்கமாட்டார்; ஆதலால், நாம் இளையவரும் முதிர்ந்தகுணமுள்ளவரும் ஸத்யமும்தயையுமுள்ளவருமாகிய பாண்டிபுத்திரர்களில் ஜ்யேஷ்டரை இப்போது ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யவேண்டும். அதுதான் ஸரி. தர்மந்தெரிந்த அந்தயுதிஷ்டிரர் சந்தனுபுத்திரான பீஷ்மரையும் த்ருதராஷ்டிரனையும் த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்களையும் மேன்மைப்படுத்திப் பலவகையான ராஜபோகங்களையுமளிப்பார்” என்றனர். கெட்டபுத்தியுள்ள துரியோதனன் யுதிஷ்டிரரிடத்தில் நேசம்வைத்துப்பேசுகின்ற அந்தஜனங்களுடைய அந்தவசனங்களைக்கேட்டுத் துயரமுற்றான்.

கெட்டசித்தமுள்ள துரியோதனன் மனக்கொதிப்புற்றவனாகி அவர்கள் பேசுவதைப்பொறுக்கவில்லை; பொருமையினால் அதிகதாபத்தை யடைந்து ந்ருதராஷ்டிரனிடம் சென்றான்; அப்போது அவன் பிதாவைத் தனிமையில்கண்டு மரியாதைசெய்து, பிறகு நகரத்துஜனங்கள் யுதிஷ்டிரரிடம்வைத்திருக்கும் அன்பினாலுண்டான துயரத்துடன் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான் :

“பிதாவே! பிதற்றுகின்ற நகரத்து ஜனங்களுடைய அயோக்கியமானபேச்சுக்களை நான்கேட்டேன்; உம்மையும் பீஷ்மரையும் அவமதித்து, பாண்டிபுத்தான் ராஜாவாயிருப்பதை விரும்புகின்றனர். பீஷ்மர் ராஜ்யபரிபாலனத்தை விரும்புகிறதில்லை. இஃது அவருடைய உறுதி. பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கள் நமக்குத்தான் துயரத்தையுண்டாக்கவிரும்புகின்றனர். பாண்டி முன்னே தன்னுடையகுணங்களினால் தந்தையினிடமிருந்து ராஜ்யத்தைப்பெற்றான். உமக்குக் கண்டெரியாமையென்னும் குற்றமிருந்ததனால் உமக்குரியராஜ்யத்தை நீர் அடையாமல்போனீர். இந்தப்பாண்டவன் பாண்டிவின் தாயபாகமாக ராஜ்யத்தை யடைந்தால், அவன்புத்திரன் நிச்சயமாக ராஜ்யத்தை அடைந்தவனே. அவன்புத்திரனும் அவனுக்குப்புத்திரனும் அவ்வாறுதான். ராஜாவே! ஆதலால், நாங்கள் எங்கள்ஸந்ததிகளுடன் கூட ராஜவம்சமில்லாமல் உலகத்தில் அவமதிக்கப்பட்டிருப்போம். ராஜாவே! எப்படிச்செய்தால் நாங்கள் எப்போதும் பிறர் அன்னத்திற்குக்காத்திருந்து நகரம்போன்ற துக்கத்தை அனுபவிக்காமலிருப்போமோ அப்படிப்பட்டநீதியை நீங்கள் செய்யவேண்டும். ராஜாவே! இந்தராஜ்யத்தை முன்னமே நீரடைந்திருப்பீராயின் ஜனங்களுக்கு விருப்பமில்லாமலிருந்தபோதிலும் நாங்கள் நிச்சயமாக ராஜ்யத்தை அடைவோம்” என்றான்.

தன்புத்திரன் இவ்வாறுசொன்னதைக்கேட்டு, ந்ருதராஷ்டிரன் சற்றுநேரம் சிந்தித்து, பிறகு துரியோதனனையேநோக்கி, “கௌரவனாகியபாண்டி தர்மந்தவராதவன்; என்னிடத்திலும் என்னைச்சார்ந்த ஞாநிகளெல்லாரிடத்திலும் விசேஷமாக அன்புவைத்திருந்தவன். சிறந்ததர்மிஷ்டனாகிய பாண்டி இந்த உலகத்தில் போஜனமுதல் ஒன்றையும் தனக்குவேண்டுமென்று நினைப்பதில்லை. அவற்றையெல்லாம் என்னிடம்தொழிவிப்பான். பாண்டிவைப்போலவே அவன்புத்திரனும் எப்போதும் தர்மத்தைவிடாதவன்; குணங்கள்நிரம்பினவன்; உலகத்தில் பிரக்யாதிபெற்றவன்; நகரத்திலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறான். மனிதரிற்சிறந்தவனாகிய அவன் நம்மால் எவ்வாறுகுறைக்கக்கூடிய

வன்? நமதுராஜ்யத்தை அவன் அடைந்தேயிருக்கிறான். ஸஹாயர்களுக்கும் அவனுக்கு விசேஷமாக இருக்கின்றனர். பாண்டிளினால் மந்திரிகள் எப்போதும் ஆதரிக்கப்பட்டிருந்தனர். ஸேனைகளும் மதிக்கப்பெற்றிருந்தன. அவர்களின்புத்திரர்களும் பௌத்திரர்களும் விசேஷமாக ஆதரிக்கப்பட்டனர். குழந்தாய்! பாண்டிவோடு அவ்வாறுபழகினதேசத்திலுள்ள அந்தமனிதர்கள் யுதிஷ்டிரனுக்காக நம்மையும் நம்மைச்சேர்ந்தவர்களையும் எவ்வாறுகொல்லாமலிருப்பார்கள்? இந்த ஜனங்கள் நாம் தம்மத்தைவிட்டால் முக்கியமாக நம்தேசத்திலேயே இருக்கவிரும்பார். குழந்தாய்! அப்படிப்பட்ட நாம் மஹாத்மாக்களாகிய இந்தக்கொளரவராஜர்களுக்கும் உலகத்திற்கும் எவ்வாறு பழிக்கத்தகாதவர்களாவோம்?" என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்ட துரியோதனன், "பீஷ்மர் எப்போதும் ஒருபக்ஷத்திலும்சேராதவர். துரோணருடைய புத்திரர் என்பக்ஷத்திலிருக்கிறார். புத்திரரிருக்கிறபக்ஷத்தில் துரோணரிருப்பார். இதில் ஸந்தேகமில்லை. சாரத்தவதாகிய கிருபரும் நமதுபக்ஷத்திலேயேயிருப்பார். ஏனெனில், அவர் மருகராகிய அசுவத்தாமாவை எவ்வகையிலும்விடார். விதுரர் நமக்கும் பந்து; ஆனால் எதிரிகளிடம் வெளிப்படாமல் மறைவாக அன்புவைத்திருக்கிறார்; நம்மை எதிர்ப்பதற்குச் சமர்த்தரல்லர். நம்மிடத்தில் சங்கைப்படாத பாண்டவர்களை அவர்கள் தாயாருடன்கூட இப்போதே வாரணவத்திற்கு அனுப்பிவிடும். இதில் குறறம்உண்டாகாது. உள்ளத்தில் ஆணி அடித்ததுபோல் பொறுக்கமுடியாததும் தூக்கத்தைக்கெடுப்பதுமாகக் கிளம்பியிருக்கிற வ்யஸனமென்னும் தீயை இந்தச்செய்கையினால் அவிக்கக்கடவீர்" என்றுசொன்னான்.

நாற்றைம்பத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸ ம் ப வ ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(கணிகர் த்ருதராஷ்டிரனுக்குக் கெட்டந்தி உபதேசிப்பதும், ஜம்புகோபாக்யானமும்.)

பாண்டிபுத்திரர்கள் வீரர்களாகவும் அநிஃபலமும் அதிகபராக்கம முமுள்ளவர்களாகவுமிருப்பதைக் கேள்வியுற்று த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜா வ்யஸனத்தினால் சிந்தையற்றான்.பிறகு, ராஜ்யஆலோசனைதெரிந்

தவரும் ராஜநீதிசாஸ்திரத்தின் ரஹஸ்யத்தைச் செவ்வையாக அறிந்த வருமாகியசணிகரேனும் மந்திரிஸ்ரேஷ்டரையழைத்துக்ருதராஷ்டிரான், “பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! பாண்டவர்கள் எப்போதும் கர்வமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர். அவர்களை நான்வெறுக்கிறேன். கணிகரே! அவர்கள் விஷயத்தில் சந்திவிக்கரஹங்களைச் செய்வதற்கு மிக்க நிச்சயமான உபாயத்தை நீர் எனக்குச்சொல்லும். நீர்சொல்வதைச் செய்வேன்” என்றுசொன்னான். பாதிஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, துரியோதனன், சகுனி, கர்ணன், துச்சாஸனன் இவர்கள் சகுனியின்மந்திரியாகிய கணிகரவந்தனைஞ்செய்து பாண்டவர்களைப்பற்றிப் பலவகையாகக்கேட்டனர். “பாண்டவர்கள் எப்போதும் ஜாக்கிரதையோடிருக்கின்றனர். அவர்களிடத்தில் நாங்கள்பயப்படுகிறோம். பாரத்வாஜரே! நம்மைச்சேர்ந்தவர் எல்லாருக்கும் குறைவின்றி சேஷமத்தையுண்டாக்குவது எது? நாம் எவ்வகையாகக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்பதைச்சொல்லுங்கள்” என்றனர். த்ருதராஷ்டிரனால் கேட்கப்பட்ட அந்தப்பிராமணோத்தமர் தெளிந்தமனத்தோடு ராஜசாஸ்திரத்தின் ரஹஸ்யத்துக்கு நிதர்சனமான ஒருகொடியசொல்லைச்சொல்லலானார். “ராஜாவே! குற்றமற்றவரே! அந்தவிஷயத்தில் நான்சொல்லப்போவதைக்கேளும். கௌரவஸ்ரேஷ்டரே! நான்சொன்னதைக்கேட்டபிறகு என்மேல் கோபம்செய்யத்தகாது. ராஜாவானவன் எப்போதும் தண்டிப்பதற்கு முயற்சியுள்ளவனாக இருக்கவேண்டும். பராக்கிரமத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு தன்னிடத்தில்பிற்பிரவேசிக்க மார்க்கமில்லாமல் பிறரிடம் தான்பிரவேசிக்கமார்க்கத்தைக் கண்டு அதில்பிரவேசிப்பவனாகவும் எப்போதுமிருக்கவேண்டும். எப்போதும் தண்டிப்பதற்குமுயற்சியுள்ளவனாக இருப்பவனிடத்தில் ஜனங்கள் மிக அச்சப்படுவர். ஆதலால், எல்லாக்காரியங்களையும் தண்டத்தினாலேயே ஸ்தாபிக்கவேண்டும். தன்னுடையகுற்றத்தைப் பிறரறியாதபடிசெய்யவேண்டும். பிறரைத் தவறும்நருணத்தில் எதிர்க்கவேண்டும். ஆமை தன் அங்கங்களை வைத்துக்கொள்வதுபோல் ராஜாங்கங்களை ரஹஸ்யமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தனக்குக்குறைவுராமல் காத்துக்கொள்ளவேண்டும். தன்நன்மையைவிரும்புகிற அரசன் பிராம்மணர்களை எப்போதும் பூஜித்தல்வேண்டும். பிராம்மணர்களைக்காக்கவும் துஷ்டர்களை யடக்கவுந்தான் அரசன்படைக்கப்பட்டிருக்கிறான். துஷ்டநிக்கரஹமும் சிஷ்டபரிபாலனமுமாகிய இரண்டினாலும் தர்மம்விருத்தியாகின்றது. தர்மம் விருத்தியாவதனால் இம்மைமறுமையாகிய இரண்டிலோகங்களும் ஜயிக்கப்படுகின்றன.

ஆதலால், தர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். எந்தஅரசன் ஒருமனிதன் குற்றவாஹியாயிருப்பதைக்கண்டு மன்னித்துள்ளிருந்தாலே அவன் அதனால் இந்நிலைகளில் அவமானத்தையும் பரலோகத்தில் நரகத்தையும் அடைகிறான். எவன் ராஜாவினிடத்திலிருந்து உயர்ந்தசெல்வத்தையடைந்து அவனுக்குத் தீங்குசெய்கிறானே அந்த அதமனைப் பிடித்துக்கொண்டு அவன்பொருளை ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். காரியத்தை நிர்வஹிக்க நியமிக்கப்பட்டவர்கள் ராஜாவுக்குவசப்படாமற்போவாராயின், அவர்கள்ஸ்தானத்தில் தர்மசாஸ்திரத்திலும் அர்த்தசாஸ்திரத்திலும் நிபுணர்களான பொய்யுரையாத மனிதர்களை ராஜா நியமித்தல்வேண்டும். அவ்வாறு நியமிக்கப்பட்டவரெவரோ அவர்கள் ஜனங்களுக்கு ஆதாரமானதேசத்தையாவது நகரத்தையாவது கிராமத்தையாவது பீடிக்கிறார்களா இல்லையாவென்று பரீக்ஷிப்பதற்காக, மாறுவேஷமுள்ள தன்னைச்சேர்ந்த வேலைக்காரர்களையனுப்பவேண்டும். பரீக்ஷைசெய்தபிறகு துஷ்டனை அவனுடையபொருள்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு விட்டுவிடவேண்டும். ஒருகாரியத்தையாரம்பித்தபிறகு அதைச் செவ்வையாகினைறவேற்றாமல் ஒருகாலத்தாம் இருக்கத்தகாது. தைத்தமுள்ளும்கூடப் பிசகாகளிக்கப்பட்டால் வெகுகாலம் புண்ணையுண்டாக்கும். தீங்குசெய்யும் பகைவர்களைக் கொல்வதுதான் சிலாக்கியமென்று சொல்லுகின்றனர். ஆபத்துவருங்காலத்திலெல்லாம் நல்லடராக்கரமமுள்ளவனும்செவ்வையாக யுத்தஞ்செய்யத்தக்கவனுமாகிய எதிரியை நன்றாகப்பிளந்து ஒட்டிவிடவேண்டும். அதைப்பற்றி ஆலோசிக்கத்தகாது. ஐயா! சத்ரு, பலஹீனனாகஇருந்தபோதிலும் எவ்வகையிலும் அவனை அலக்ஷியஞ்செய்யத்தகாது. சிறியநெருப்பும் பெரியஆதாரத்தைப்பற்றி வனம்முற்றிலும் எரித்துவிடுகிறது. பொட்டையலுகஇருக்கவேண்டியகாலத்தில் பொட்டையனாகஇருக்கவேண்டும்; செவிடனாகஇருக்கவேண்டியகாலத்தில் செவிடனாகவுயிரிக்க வேண்டும். வில்லைப் புல்லைப்போல் செய்யவேண்டும். மான்போல் (எச்சரிக்கையாக) படுக்கவேண்டும். ஸாமம்முதலிய உபாயங்களினால் வசப்பட்டுப்போன சத்துருவைக் கொன்றுவிடவேண்டும். சரணமடைந்தவனென்று அவனிடத்தில் தயைசெய்யத்தகாது. அப்படிச்செய்தால்தான் பயமற்றிருக்கலாம். கொல்லப்பட்டவனிடம் பயமில்லை. சத்துருவாயிருப்பவனையும் முன் அபகாரஞ்செய்தவனையும் * தானத்தினால் கொன்று

* அவனால் நம்பப்பட்ட சமையற்காரன்முதலியவர்களுக்கு லஞ்சம்கொடுத்து அவர்களைக்கொண்டு கொல்லவேண்டும்.

விடவேண்டும். * மூன்றும் ஐந்தும் ஏழுமாக எதிரி பகைத்திலுள் ளவரெல்லாரையும் கொல்லவேண்டும். எப்போதும் எதிர்ப்பக்கத் தின்வேராகிய ராஜாவைமட்டுமாவது முதலில் அறுக்கவேண்டும். அதன்பின் அவனுக்குச் சகாயமாயிருப்பவர்களையும் அதற்குப்பிறகு அவர்கள் பகைத்தைச் சேர்ந்தவர்களனைவரையும் கொல்லவேண்டும். ராஜ்யத்தின் வேர்அறுந்தால் அதைப்பற்றி ஜீவிக்கின்றயாவரும் அழிந்தவரே. வேரறுந்தமரத்தின்கிளைகள் நிற்பதெவ்வாறு? எப்போதும் ஒரேஷங்கத்துடன் தன்ரஹஸ்யத்தை வெளிப்படுத்தாமலும் எதிரியின்ரஹஸ்யத்தை அறிந்துகொண்டுமிருக்கவேண்டும். ராஜாவே! எப்போதும் விரோதிகளாயிருப்பவர்களிடத்தில் நாஸ்தோறும் பயத்தோடேயேநடக்கவேண்டும். அக்நிஹோத்திரத்தினாலும் யாகத்தினாலும் காஷ்யாவஸ்திரத்தினாலும் ஜடைதரிப்பதினாலும் தோலுடுப்பதினாலும் ஜனங்களை முதலில் நம்பவைத்துத்தான் பிறகுசெந்நாயைப்போல அழிக்கவேண்டும். கருகியபயங்களை யடைவதற்கு அக்னிஹோத்திரமுதலிய ஆசாரங்கள் துறட்டிபோன்றவை;(அவைகளால்) பழங்கன்றிரம்பின கிளையைவளைத்துக்கொண்டு பழுக்கப்பழுக்கக் கணிகளை உதிர்க்கவேண்டும். உலகத்தில் புத்திமான்களானபுருஷர்கள் விரும்பினபலனைப்பற்றிச் செய்யும்உபாயம் இதுதான். தன்அணுகூலகாலம் திரும்பிவருகிறவரையில் சத்ருவைத் தோளிற்றசமந்துகொண்டிருக்கவேண்டும்; தன்காலம் மறுபடியும்வந்தவுடன் குடத்தைக் கல்லிற்ஊபாட்டு உடைப்பதுபோல் உடைத்துவிடவேண்டும். மிகஇரங்கமானசொல்லிச்சொன்னபோதிலும் பகைவனைவிடலாகாது. அவன் விஷயத்தில் தயைசெய்யத்தகாது. தீங்குசெய்தவனைக் கொல்லவேண்டும். விரோதியை நல்வார்த்தையினாலாவது கொடுப்பதனாலாவது கொல்லவேண்டும். விரோதியைச் சாமத்தினாலாவதுதான் த்தினாலாவது மித்ரபேதத்தினாலாவது யுத்தத்தினாலாவது எல்லா உபாயங்களையுஞ்செய்தாவது ஒழித்துவிடவேண்டும்” என்றார். திருநராஷ்டிரன், “ஸாமதானபேததண்டங்களினால் சத்ருவை எவ்வாறு கொல்லக்கூடும்? அதை எனக்குத் தெளிவாகச்சொல்லும்” என்று கேட்க, கணிகர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

* ‘மூன்று: பிரபுசக்தி, மந்திரசக்தி, உற்சாகசக்தி. ஐந்து: மந்திரி தேசம், அகழ், பொக்கசம், ஸேனை. ஏழு: ராஜா, மந்திரி, ஸநேகன், பொக்கசம், தேசம், அகழ், சேனை.’ என்பது பழையவுரை.

மூன்று: ராஜா, மந்திரி, மித்ரன்; ஐந்து: முன்சொன்னமூன்றோடு கோசாதிபதியும், ஸேனாதிபதியும்; ஏழு: முன்சொன்னஐந்துடன் தேசரக்ஷையும் தூக்கரக்ஷையும். எழுவரையும் கொல்லமுடியாவிட்டால் ஐவரையாவது, அதுவும் முடியாவிடத்து மூவரையாவது கொல்லவேண்டும். இதனால் ஓல்லாமொழியும்.

“மஹாராஜாவே! முன்னே தர்மசாஸ்திரத்தின் ஸலீக்ஷமந் களையறிந்த ஒருநரி காட்டில்வவலித்துக்கொண்டிருந்து செய்தசெய்கையைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். தேர்ந்தபுத்தியுள்ளதும் ஸ்வகாரியத்தைச்சாஷித்துக்கொள்வதில் மிக்க சாமர்த்தியமுள்ளதுமான ஒருநரி தன்சினேகிதர்களாகிய புலி, எலி, செந்நாய், கீரிப்பிள்ளை, இவைகளுடன்கூட்ட வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தது. அந்தநரியும் அதன்சினேகிகளும் அங்கக்காட்டில் மிகுந்தவலிமையுள்ள ஒரு மான்கூட்டத்தாசைக்கண்டன : அரைப்பிடிக்கத் திறமையில்லாமல் அங்கே ஆலோசனைசெய்தன. அப்போது நரி, “புலியே! இந்த வனத்தில் இதைக்கொல்வதற்குப் பலமுறை நீ ஆரம்பித்திருக்கிறாயல்லவா? இஃது இளம்பிராயமுள்ளது; மிகுந்தவேகமுள்ளது! புத்தியுள்ளது. ஆதலால், உன்முடிபயில்லை. இதுபிற்றிருக்கையில் கால்களை இந்தாவீதினுள்ளிட்டிடும். பிறகு, கால்கடிக்கப்பட்ட இதைப் புலி பிடித்துக்கொள்ளட்டும். அதன்பிறகு, எல்லோரும் மனமகிழ்ந்து துன்போம்” என்றுசொல்லிற்று. நரிசொன்னவாறே எல்லாம் ஒரு மனத்தோடுசெய்தன. எலியினால் கால்கள் துன்னப்பட்ட அந்தமானை அப்போதே புலி நொன்றது. பூமியில் அசைவற்றுக்கிடந்தமானின் தேசத்தைக்கண்டவுடன் நரி, நீங்கள் ஸ்நானஞ்செய்துவாருங்கள். உங்களுக்கு ஸுகமுண்டி. இதை நான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.” என்றுசொன்னதன்மேல், அவையெல்லாம் அங்கிருந்து ஆற்றுக்குச்சென்றன. அந்தநரி மிகுந்தசின்தையுடன் அங்கேயேயிருந்தது. பிறகு, மஹாபலசாலியானபுலி முதலில்ஸ்நானஞ்செய்துவிட்டு வந்து, சின்தையினால்மனக்கலக்கமுற்றநரியைக்கண்டி, “மிகுந்தபுத்தியுள்ளவனே! ஏன்வ்யஸனப்படுகிறாய்? நம்முள் நீதானே சிறந்தபுத்திசாவி. இப்போது நாம் மாம்ஸத்தைப்புஜித்து விளையாடுவோம்” என்றுசொல்லிற்று. நரி, “மஹாவீரனே! எலிசொன்னசொல்லே நான்சொல்லுகிறேன்; கேள். ‘மிகுந்தராஜாவானபுலியின்பலம் இழிவானது. இந்தமான் இப்போது என்லால்சொல்லப்பட்டது. புலி என்புஜுபலத்தை ஆகாரமாகக்கொண்டு இப்போது பசிதீர்த்துக்கொள்ளப்போகிறது’ என்று எலிசொல்லிற்று. இவ்வாறு அதுவீரவாதஞ்செய்ததைக்கேட்டபின் நான் இந்தஉணவைவிரும்பவில்லை” என்று சொல்லிற்று. புலி, அதைக்கேட்டி, “அஃது இவ்வாறுசொல்லுகிறதா? எனக்குச் சரியானகாலத்தில், கரினித்தாயே! நான் என்கைவன் மையைக்கொண்டே காட்டிலிருந்தும் மிகுந்தகளைக்கொண்டு அவற்றின் மாம்ஸங்களை புஜிக்கப்போகிறேன்” என்றுசொல்லிவிட்டுக்காட்

நிக்ருப்போயிற்று. அது போனஸமயத்தில் எலியும்வந்துசேர்ந்தது. அதுவந்ததைக்கண்டு நரி, “எலியே! உனக்குச்சுகமுண்டாகட்டும். கீரிப்பிள்ளை, ‘நான் மாண்மாம்ஸத்தையுண்ணேன். இதுவிஷம்; எனக்குப்பிடிக்கவில்லை. எலியைப் பசுநிக்கப்போகிறேன். அப்படிச்செய்வதற்கு, நீ அனுமதிக்கொடுக்கவேண்டும்’ என்று என்னிடம் சொல்லிற்று” என்றது. நரியின்சொல்லைக்கேட்டு, எலி பயந்து வளைக்குள் போய்விட்டது. ராஜாவே! பிறகு, அந்தச்செந்நாயும் ஸ்நானஞ் செய்து அங்கேவந்தது. அதுவந்ததைப்பார்த்து அப்போது நரி, “புலி உன்மீது கோபித்துக்கொண்டிருக்கிறது. உனக்கு நன்மை உண்டாகாது. அது தன்மீனவியுடன் இவ்விடம் வரப்போகிறது. மேலே செய்யவேண்டியதைச் செய்துகொள்” என்றுசொல்லிற்று. மாம்ஸம் புஜிக்கவந்த அந்தச்செந்நாய் அந்தநரியினால் இவ்வாறு அழிவிக்கப்பட்டவுடன் உடம்பைச்சுருக்கிக்கொண்டு ஓடிவிட்டது. அப்போது கீரிப்பிள்ளையும் வந்தது. மஹாராஜாவே! வனத்தில் நரி அந்தக்கீரிப்பிள்ளையைநோக்கி, ‘என்புஜபலத்தைக்கொண்டு என் னால்வெல்லப்பட்ட அவர்களெல்லாம் வேறிடங்களுக்குச் சென்றனர். நீயும் எனக்குக் கைச்சண்டையைக்கொடுத்தபிறகு வேண்டியவரையில் மாம்ஸத்தைப்புஜிக்கலாம்” என்றுசொல்லிற்று. “மிருகராஜாவான புலியும் செந்நாயும் புத்திமானான எலியுமாகிய இந்தவீரர்களை நீ ஜயித்ததனால் நீ அவர்களினும் மேலானவீரன். உன்னோடியுத்தஞ்செய்ய என் னால்முடியாது” என்றுசொல்லி அதுவும் போய்விட்டது. நல்ல ஆலோசனையின் நிச்சயத்தினால் நரி மனமகிழ்ச்சியுடன் தான் தனியாக அந்தமாம்ஸத்தைச் சாப்பிட்டது. இவ்வாறு செய்துகொண்டிருக்கும் அரசன் எப்போதும் ஸுகமாக விருக்தியாவான். பயமுள்ளவர்களைப் பயத்தைக்கூட்டிக் கலைக்கவேண்டும். சூரனைக்கும் பிடுவதனால் மாற்றவேண்டும் பொருளாசையுள்ளவனையும் ஒத்தபலமுள்ளவனுயிருப்பவனையும் பொருள்கொடுப்பதனாலும், குறைந்தவனைப் பராக்கிரமத்தினாலும் ஒதுக்கவேண்டும். ராஜாவே! இந்தவிஷயம் உமக்குச் சொல்லியாயிற்று. அவ்வாறே மற்றொன்றும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். புத்திரனாயினும் மித்திரனாயினும் ஸுதேஹாதரனாயினும் தந்தையாயினும் ஆசாரியனாயினும் பகைமையிலிருப்பார்களாயின் நன்மையைவிரும்புறவனால், (அவர்கள்) கொல்லப்படவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். காப்பாற்றுவதாக ஸத்யஞ்செய்தாவது பொருள்கொடுத்தாவது விஷம் அல்லது வஞ்சகத்தினாலாவது கொன்றுவிடவேண்டும். எவ்வகையிலும் விடக்கூடாது. இருவரும் ஜயிப்

பதில் ஸந்தேகமுள்ளவராயின் அவர்களுள் ஜாக்ஸிரதையுள்ளவன் ஜயிப்பான். காரியாகாரியம் தெரியாமல் கர்வத்தோடு தூர்மார்க்கத்தில்போனவன் குருவாயிருப்பினும் அவனைத்தண்டிப்பது நியாயமாகும். கோபமுற்றவனாயிருந்தாலும் கோபிக்காதவன்போல் காண்பித்துக்கொண்டு புன்னகையுடன் ஸம்பாஷணைசெய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். இவனுக்குக்கோபமிருப்பதை யாரும் எவ்வகையினாலும் அறியாமலிருக்கவேண்டும். கோபமுள்ளவன் ஒருபொழுதும் எந்நிரியை இகழ்ந்துபேசத்தகாது. பாஷணே! போகும்போதும் அடிக்கும்போதும் இன்சொல்லையேசொல்லவேண்டும். அடித்தபிறகும் வ்யஸனப்படுகிறவன்போலவும் அழுகிறவன்போலவும் இன்சொல்லையேசொல்லவேண்டும். எந்நிரியைக்கூட, ஸாமத்தினாலும் அறம்பொருள்களைப்பற்றியஒழுக்கங்களாலும் நம்பவைக்கவேண்டும். வழிதப்பியிருந்த அந்தந்தநிரியைப்பிறகு சமயம்நீங்கிப்போது அடித்துவிடவும் வேண்டும். பெருங்குற்றம்செய்தவனும் தர்மத்தைக்கைவிடாமலிருந்தால் அவனுடைய அந்தப் பெருங்குற்றமும் திருண்டமேகங்களினால் குன்று மறைக்கப்படுவதுபோல் மறைக்கப்படுகின்றது. கொல்லத்தகுந்தவனுடைய வீட்டில் தீவைக்கவேண்டும். பொருளில்லாதவர்களையும் நாஸ்திகர்களையும் கள்ளர்களையும் விஷங்கொடுக்கும் வேலையில் நியமிக்கவேண்டும். எந்நீர்சென்று ஆஸனங்கொடுப்பதுமுதலிய உபசாரங்களாலும் சிறந்தவெரும்தீர்சொடுப்பதனாலும் மிகவும் நம்பினவனைக்கூடானபற்களையுடையபாம்புமுதலியவைதீலவணங்கிக் கடிப்பதுபோல் கொன்றுவிடவேண்டும். தன்னிடம் சங்கையுற்றவர் சங்கையில்லாதவர்முகலிய யாரைப்பற்றியும் தான் சங்கையுற்றவனாகவே துருத்தல்வேண்டும். தான்சங்கைப்படாமல் நம்பினவனுண்டாகும்பயம் வேரையும்அறுத்துவிடும். தன்னைநம்பாதவனிடம் தான் நம்பிக்கைவைக்கலாகாது. நம்பினவனிடத்தும் அந்நிகநம்பிக்கைவைக்கத்தகாது. நம்புவதனால்உண்டாகும்பயம் வேர்களையும் அறுத்து விடும். தந்தேசத்திலும் அன்னியதேசத்திலும் செல்வையாகப்பரீக்ஷிக்கப்பட்ட சாரண நியமிக்கவேண்டும். * பாஷண்டர்களையும் ரிஷிகள்முதலானவர்களையும் அயல்தேசங்களில் தூதர்களாக நியமிக்கவேண்டும். தோட்டங்களிலும் பௌத்தநாலயங்களிலும் தேவாலயங்களிலும் பர்ணசாலைகளிலும் வீதிகளிலும் புண்ணியதீர்த்தங்களெல்லா

* பாஷண்டர் = காஸ்திகர்.

† 'புண்ணிய தீர்த்தம்: க. மந்திரி, உ. புரோஹிதன், டு. யுவராஜன், ச. ஸேனாபதி, டி. த்வாரபாலகன், சு. அந்தப்புராதிகாரி, எ. சிறைச்சாலையதிகாரி,

வற்றிலும் நாற்சந்திகளிலும் கிணற்றங்கரைகளிலும் மலைகளிலும் காடுகளிலும் ஜனசபைகளெல்லாவற்றிலும் நதிகளிலும் நடப்பதை விசாரிக்கவேண்டும். நயமாகவும் கருத்தில் கத்துபோலவுமிருக்க வேண்டும். கொடுமையானசெய்கையைச்செய்ய நிச்சயத்தோடிருக்கும்போது புன்சிரிப்புடன் அனுகூலமாகப்பேசுகிறவகைகூடுருத்தல் வேண்டும். சும்பிடுவது, ஸத்துயஞ்செய்வது, இன்சொற்சொல்லுவது, நலைவணங்குட்பாதவந்தனஞ்செய்வது, வேண்டியவற்றைக்கொடுப்பது, ஆசைகாட்டுவது முதலியவற்றை ஐசுவரியத்தைவிரும்புகிறவன் செய்யவேண்டும். நல்ல*புஷ்பங்களைப் பூத்தும் † பழங்களிலாமலிருக்கவேண்டும். பழங்களிருந்தாலும் ‡ ஏறக்கூடாமலிருக்கவேண்டும். பழுத்ததாகத்தோன்றிக்கொண்டு பழுக்காமலேயிருக்கவேண்டும். ஒருபோதும் § ஜரித்துப்போகத்தகாது. அறம்பொருள் இன்பமென்னும் தரிவர்க்கத்தில் கஷ்டங்களும் பலன்களும் மூன்றுவகை. அவற்றில் பலன்களை அனுகூலமாகத்தெரிந்துகொண்டு கஷ்டங்களை விலக்கிவிடவேண்டும். தர்மத்தையநுகமாகச்செய்பவனுக்கு அஃது அர்த்தகாமங்களைக்கெடுப்பதனால் துயரமுண்டாகிறது. பொருளில் ஆசைகொண்டு பொருளை அங்கமாகத்தேடிபவனுக்கும் தர்மம்காமமிரண்டும்கெடுவதனால் துன்பமுண்டாகிறது. காமத்தில் அநுகாமகப்பிரவிர்த்திப்பவனுக்கும் அறம்பொருளிரண்டும் கெடுவதனால் துன்பமுண்டாகிறது. மனத்தில்கர்வப்படாமல் ஜாக்ரதையுள்ளவகைவும் இன்சொற்சொல்லுகிறவகைவும் கோபமில்லாதவகைவும் பிரயோஜனங்களைக்கவனிப்பவகைவுமிருந்து சுத்தமானபுத்தியுடன் பிராம்மணர்களைகூட மந்திராலோசனை செய்யவேண்டும். குறைந்தபோன தன்னை மென்மை அல்லது கடுமையான எந்தச்செய்கையினாலாவது * தூக்கிவிட்டுக்கொள்ளவேண்டும். சக்திவந்தபின் தர்மத்தைச்செய்யவேண்டும். ஒருமனிதன் பிராணஸந்தேகத்தையடையாமல் ஐஸ்வரியத்தைக்காண்பதில்லை. பிராணஸந்தேகத்தையடைந்தபின் ஜீவித்திருந்தால் ஐஸ்வரியத்தைக்காண்பான். எவ

அ. திரவியத்தை வாங்கிவைப்பவன், ௧௦. திரவியத்தைச் செலவழிப்பவன், ௧௦. ஆஜனையை நடத்துகிறவன், ௧௧. நகராடிகாரி, ௧௨. காரியங்களைவிதிப்பவன், ௧௩. தர்மாடிகாரி, ௧௪. ஸபாத்தியக்ஷன், ௧௫. தண்டபாலன், ௧௬. தூக்கபாலன், ௧௭. ராஷ்டிராந்தபாலகொண்டும் எல்லெக்காவலாளி, ௧௮. அடவிபாலகொண்டும் காட்டடிகாரி என்று நீதிராஸ்திரங்களில் கணக்கிடப்பட்ட பதினெட்டுத்தீர்த்தங்களிலும் என்பது பழையஉரை.

* புஷ்பம் = இன்சொல்; † பழம் = காரியம்; ‡ ஏறக்கூடாமை = ஸமயத்தில்பெறக்கூடாமை; § ஜரித்துப்போதல் = வசப்படும்போதல்.

ஐடையபுத்தி வ்யஸனத்தினால் சோர்வடையுமோ அவ்னை முன்நடந்த ராமர்முதலியோருடைய சரித்திரங்களைச்சொல்லித் தேற்றவேண்டும். நம்பிக்கையில்லாதவனைப் பின்வருகிற நன்மைகளைக்காட்டித் தேற்றவேண்டும். எல்லாம் தெரிந்தவனைத் தற்காலத்தில் உதவி செய்து தேற்றவேண்டும். எவன் எதிரியோடு ஸ்நேஹமாயிருந்து கொண்டு க்ருதார்த்தனைப்போலத் தூங்குவனோ அவன் நுனிமரத்தில் தூங்கினவனைப்போல் விழுந்தபின் விழித்துக்கொள்வன். எப்போதும் கோபிக்காமல் தான்செய்த மந்திராலோசனையை மறைப்பதில் முயற்சிசெய்யவேண்டும். சாரன் கவனித்திருக்கும்போதும் தன் கருத்தை வெளிக்காட்டாமலிருக்கவேண்டும். தெரிந்தவன் இராத் திரியில் ஆலோசனைசெய்யக்கூடாது. யாராவது கவனிக்கும்படியும் ஆலோசனை செய்யக்கூடாது. மேல்மாடியிலும் குன்றின்மேலும் ஜனங்களில்லாத விசாலமான இடத்திலும் அதைச்சுற்றி நம்பிக்கையானவர்கள் காவலாகப் பார்த்திருக்கும்படி வைத்து ஆலோசனை செய்யவேண்டும். அந்த மந்திராலோசனைஸ்தானத்தில் நாணத்தான் குருவியையும் ஆண்பெண்களின்களையும் சிறுவர்களையும் மூடர்களையும் பித்தர்களையும் வைக்கத்தகாது. உள்ளேயிருந்தவர்களையும் வெளிப்படுத்தித் தர்மிட்டர்களும் ராஜநீதிதெரிந்தவர்களும் தர்க்கசாஸ்திரம் தெரிந்தவர்களும் இறுஹாஸங்களில் நன்றாகத்தோந்தவர்களுமாகிய பிராம்மணர்களுடன் ஆலோசிக்க வேண்டும். ஆலோசனையின் முடிவில் செய்தஆலோசனை பொசிந்துவெளிப்படாமல் காக்கப்படுவதைப்பற்றித் தானே நிச்சயம்செய்யவேண்டும். முன்பு வீரர்களால் அபிப்பிராயம்சொல்லப்பட்ட ஆலோசனையைசரித்துப் பிறகு தர்மார்த்தங்களைப்பற்றித் தான் ஒருவனாகவேயாவது அல்லது சரியானபுத்திசாலியென்று தனக்குத்தெரிந்த ஒருபிராமணனோடுகூடவாவது யோசித்துக் காரியநிச்சயஞ் செய்யவேண்டும். மூன்றாமவனான மற்றொருமனிதனுடன்புத்திமான்நிச்சயத்தைச்செய்யத்தகாது. ஆறு காதுகளுக்குப்போன மந்திரம் உடைபட்டுப்போமென்று நீதிசாஸ்திரங்களிற் படிக்கப்படுகிறது. வெளிப்பட்டமந்திரம் கைக்குவந்த லக்ஷ்மியையும் கெடுத்துவிடும். ஞானமுள்ளவன் தன்அபிப்பிராயத்தையும் பிறர்அபிப்பிராயத்தையும் பலமுறைஆராய்ந்து குணமுள்ளசொல்லீ எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். போதுமென்று திருப்தியடையத்தகாது. அயலானுடைய ரஹஸ்யங்களை வெளிப்படுத்தாமலும் கொடியகாரியத்தைச் செய்யாமலும் மீன்பிடிப்பவனைப்போல் ஹிம்லிக்காமலும் ஒருவன் பெரியஐசுவரியத்தை அடைவதில்லை.

இளைத்ததும் நோய்பிடித்ததும் நனைந்ததும் தண்ணீர்குடிக்காததும் ஆகாரமில்லாததும் நம்பிக்கையினால் சுறுசுறுப்பற்றதமாகிய எஜிரி சைனியத்தை அடிக்கவேண்டும். பொருளுள்ளவன் பொருளுள்ளவனிடம்போவதில்லை. காரியமானவனிடத்தில் சினேகவிராது. ஆகலால், எல்லாக்காரியங்களையும் பூர்த்திசெய்யாமல் நிச்சமானவையாகவே செய்யவேண்டும். ஐசுவரியத்தைவிடும்புகிறவன் கோபத்தைவிட்டு மித்திரர்களைச்சேர்ப்பதிலும் பசைவரைப்பகைப்பதிலும் வெறுப்பில்லாமல் முயற்சிசெய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். முயற்சியினால் உதலாஹத்தை விருத்திசெய்யவேண்டும். இவன்செய்யப்போகிறகாரியங்களை மித்திரர்களும் சத்துருக்களும் அறியாமலிருக்கவேண்டும். ஆரம்பித்துச் செவ்வையாகமுடிந்தவற்றைத்தான் யாரும் அறியவேண்டும். பயம்வருவதற்குமுன் பயந்தவனைப்போல் உபாயங்களைச்செய்யவேண்டும். பயம்வந்ததைக்கண்டபிறகு பயமில்லாதவனைப்போல் யுத்தம்செய்யவேண்டும். தெய்வத்தினால் கெடுக்கப்பட்டசத்ருவுக்கு எவன் உபகாரம்செய்கிறானோ அவன் கோவேறு கழுதை கர்ப்பம்தரிப்பதுபோல் தனக்கு ம்ருத்யுவை ஸம்பாதிக்கிறான். நேரிடாதகாரியத்தையும் ஸமீபத்தில் நேரிடப்போகிறகாரியத்தையும் முன்னறியவேண்டும். அறிவின்மையினால் ஒருபிரயோஜனத்தையும் தவறவிடாமலிருக்கவேண்டும். ஐசுவரியத்தைவிடும்புகிறவன் தேசகாலங்களையும் தெய்வபலத்தையும் தர்மார்த்தகாமங்களையும் பகுத்தறிந்து பிரயத்தினம்செய்து உதலாஹத்தை விருத்திசெய்துகொள்ளவேண்டும். தேசகாலங்கள் காரியவலித்திக்கு முக்கியமானவையாக அறியத்தக்கவை. இது நிச்சயம். முனைக்கும் சத்துருவைக் கவனிக்காமலிருந்தால் பனைபோல்வேருன்றுகிறான்; காட்டில்விடப்பட்ட அக்கிலியைப்போல் விரைவில் அனாத்நியனாகிறான். எந்தமனிதன் சிறுநெருப்பைப்போல் தன்னைத்தானேவிருத்திசெய்துகொள்ளுகிறானோ அவன் விருத்தியடைந்தபின் பெருங்கூட்டத்தையும் பகித்துவிடுகிறான். ஆரம்பத்திலேயே வேண்டியதைக்கொடுப்பதாகப் பொருளில்லாத இன்சொல்லீசுச் சொல்லவேண்டும். ஆசையைக் காலம் நீடிக்கவிடவேண்டும். காரியகாலங்களில் இடையூறுகளைக் காண்பிக்கவேண்டும். அந்த இடையூற்றுக்குக் காரணம்சொல்லவேண்டும். அந்தக்காரணத்தைச் சரியானநியாயமுள்ளதாகத் தெரிவிக்கவேண்டும். எஃகினால் செய்யப்பட்டதும் மயிர்பிடிக்கத்தக்க கூர்மையுள்ளதுமாகிய கத்தி உறையில் மறைந்திருந்து சமயத்தில் பகைவர்களையறுப்பதுபோல் மனிதன் காலஸகாயத்தை வைத்துக்

கொண்டு தன்கருத்து வெளிப்படாமல் நுண்ணியவிஷயங்களையும் கிரஹித்துக் கூர்மையாக இருந்து எதிரிகளைத் தொலைத்து அவர்களுடைய உயிரையெடுத்துவிடவேண்டும். கௌரவராஜாவே! பாண்டவர்களிடத்தும் மற்றவர்களிடத்தும் உமது புத்திரர்களிடத்தும் நியாயப்படி நடக்கும்பொது நீர் முழுவிடீபாகாமலிருக்கும்படி செய்வனவற்றை நன்றாகச் செய்யும். ராஜாவே! எவ்வாச்செல்வங்களும் நிரம்பி நவன்தான் சிறந்தவனென்பது நிச்சயம். ஆதலால், பாண்டிபுத்திரர்களிடமிருந்து உம்மைக்காத்துக்கொள்ளும். ராஜாவே! பாண்டவர்கள் உமக்குச் சகோதரபுத்திரர்கள். அவர்கள் மிகுந்தபலமுள்ளவர்கள். பின்னிட்டு வருத்தமுண்டாகாமலிருப்பது எவ்வாறோ அவ்வாறு உபாயத்தைச் செய்யவேண்டும்” என்று கணிகர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுத் தம்விதிநிரூபிச்சென்றார். கௌரவனாகிய த்ருதராஷ்டிரனும் வ்யஸனத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனானான்.

ஸர்வபார்வா முற்றிற்று.

மாற்றைம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஐ து க்ரு ஹ பர் வ ம்.

(வைசம்பாயனர், அரக்தமாஸிகை கொடுத்த சீயகதையைச் சருக்கமாகச் சொன்னபிறகு ஜனமேஜயர் கேட்டதன்மேல் வர்வாகச் சொல்லத் தொடங்கியதும், துரியோதனனாகும் த்ருதராஷ்டிரனாகும் நடந்தஸம்வாதமும்.)

“பரதஸ்ரீரஷ்டரான ஜனமேஜயரே! துரியோதனனும் கண்ணும் ஸுபலன்புத்திரானை சகுனியும் துச்சானஸனுமாகிய அந்த நால்வரும் கணிகருடைய அபிப்பிராயம் முழுதும் கேட்டபிறகு ஒருகால் ஆலோசனைசெய்தனர். அவர்கள் கௌரவனாகிய த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜானின் ஸம்மதம்பெற்றுக்கொண்டு ருத்திரையையும் அவள் புத்திரர்களையும் எரித்துவிடவேண்டுமென்று நிச்சயஞ்செய்துகொண்டனர். இங்கிதத்தையும் கருத்தையும்றிந்து உண்மையைக் கண்டு பிடிக்கிறவராகிய விதுரர் கெடுகினைவுள்ள அந்நால்வருடைய அந்த ஆலோசனையையும் அவர்களின்நடை அல்லது நோக்கத்தினாலேயே தெரிந்துகொண்டார். பிறகு, அறியவேண்டியவற்றைப் புத்திரியில் அறிந்துகொண்டவரும் பாண்டவர்களின்நன்மையில் ஊக்கம்வைத்த

வருமாகிய குற்றமற்றவிதூரர், குந்தியோடும் அவன்புத்திரர்களோடும் கூட ஒடிப்போவதைப்பற்றி ஆலோசனைசெய்து, உடனே யந்திரங்க ளோடுகூடியதும், காற்றுக்கும் அலைகளுக்கும் அசையாததும், கொடிகள்கூட்டியதுமாகிய திடமானகப்பலிச் செய்வித்துக் குந்தியை நோக்கி, “இந்நகத்திருதராஷ்டிரன் இந்நகக்குலத்தின் கீர்த்தியையும் ஸந்தான அபிவிருத்தியையும்ழிப்பதற்கு விபீதபுத்தியோடு பிறந் திருக்கிறான். அழியாப்பயனுள்ள தர்மத்தை இவன் விட்டுவிடுகி றான். இந்நகக்கப்பல் அலைகளுக்கும் காற்றுக்கும் தாங்கக்கூடியதாக ஜலமார்க்கத்தில் விடப்பட்டிருக்கிறது. மேன்மைமுள்ளவனே! இது ஸ்ரேஸ்தான் நீயும் உன்புத்திரர்களும் காலபாசத்திலிருந்து விடுவிக் கப்படுவீர்கள்” என்றுசொன்னார். பாதஸ்ரேஸ்தரே! புகழ்பெற்ற குந்தி அதைக்கேட்டுக் துயரமுற்றவளாகத் தன்புத்திரர்களுடன் கூட அந்தநகப்பலிலேறிக் கங்கையிற்சென்றார். பிறகு, விதூரர் சொற்படி பாண்டவர்கள் கப்பலிலிட்டுவிட்டுக் கௌரவர்கள்கொடி த்து தனத்தையெடுத்துக்கொண்டு தங்களுக்கு நேஷமமானவனத்திற் பிரவேசித்தனர். ஏதோ காயணம்பற்றிவந் தவனும் ஐந்துபுத்திரர் களையுடையவனும் கிரபாரதையுமான ஓருவேடச்சி கன்புத்திரர் களுடன் அந்த அரசுக்குமானிசையில் கொளுத்தப்பட்டார். அந்த ஒழிக்கமிலேச்சானு புரோசனனென்னும்பாபிஷ்டனும் அந்த அரசுக் குமானிசையில் வரிக்கப்பட்டார். தெயிநினைவுள்ள த்ருதராஷ்டிர புத்திரர்களும் அவரைச்சேர்ந்தவர்களும் மோசம்போயினர். விதூர ருடைய அவ்வகையான ஆலோசனையினால் மஹாத்மாக்களாகிய குந்திபுத்திரர்கள் ஜனங்களுக்குத்தெரியாமலே தாயாருடன்கூட அபாயமில்லாமல் விடுபட்டனர். பிறகு, வாரணாஸிமென்று பெயர் பெற்ற அந்தநகத்திலுள்ள ஜனங்கள் அரக்குமானிகை எரிந்த ரைக்கண்டு துக்கத்துடன் அழுகனர். அவர்கள் திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவுக்கு, ‘கௌரவராஜாவே! உன்பெருவிருப்பம் நிறை வேறியது; பாண்டவர்களை எரித்துவிட்டாய்; பூர்ணமீரோதகை இருந்து உன்புத்திரர்களுடன் ராஜ்யத்தையனுபவிக்கலாம்’ என்று சொல்லி ஹஸ்திபுரத்திற்கு நடந்ததைநடந்தபடி தெரிவிப்பதற்கு மனிதர்களையனுப்பினர். த்ருதராஷ்டிரன் தன்புத்திரனான துரியோ தனனுடன்கூட அதைக்கேட்டு வ்யசனப்பட்டுக்கொண்டு பத்துக்க ளுடன்கூடப் பாண்டவர்களுக்குப் பிரேதகாரியங்களைச்செய்தான். விதூரரும்குருஸ்ரேஷ்டரானபிஷ்டமரும் அவ்வாறேசெய்தனர்” என்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, அவரைப்பார்த்து, ஜனமேஜயர், “பிராம்ம

ணைத்தமரே ! இந்த மிக்ககொடியசெய்கை அந்தத் திருதராஷ்டிர புத்ரர்களுக்குக் கொடியவரான கணிகரால் உடதேசிக்கப்பட்டது. அரசர்குமாளிகைகொளுத்தினதையும் பாண்டவர்கள் விடுபட்டதையும்பற்றியே மறுபடியும் விரிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். அவற்றை நடந்தவாறுசொல்லும். எனக்கு மிக்கவிரும்பம்இருக்கிறது” என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ராஜாவே ! வீரரே ! அரசர்குமாளிகை எரிந்துபோனதையும் பாண்டவர்கள் விடுபட்டதையும்பற்றி நான் விரிவாகச்சொல்லுகிறேன் ; கேளும். கணிகர்போனபிறகு, ராஜாவாகிய துரியோதனன் திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்து, “ பாண்டவர்களால் நமக்குப் பயமுண்டாகும். அவர்களைத் தக்கஉபாயத்தினால் நீர் வாரணுவதகரம்செல்லும்படி அனுப்பிளிடும்” என்றுசொன்னான். த்ருதராஷ்டிரன் தன் மகன் சொன்னசொல்லக்கேட்டுச் சற்றுநேரம்ஆராய்ந்து உடனே துரியோதனனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான் : “ பாண்டி எப்போதும் தர்மத்தவறாதவனாகவும் தன்சுற்றத்தார்எல்லார் விஷயத்திலும் நியாயப்பிரகாரமேநடப்பவனாகவும் என்விஷயத்தில் விசேஷமாகத் தர்மத்தைஅனுசரித்தவனாகவுமிருந்தான். போஜனம் முதலியவற்றில் ஒன்றையும் தனக்குவேண்டியதாக அவன்அறிந்ததில்லை. அவன் தர்மத்தின் நியமத்தைவகித்து எப்போதும் ராஜ்ய விஷயத்தை எனக்குந்தெரிவிப்பான். அவனுடையபுத்திரனும் பாண்டி எவ்வாறே அவ்வாறே தர்மத்தையே பெரிதாகக்கொண்டவன் ; குணங்களிரம்பினவன் ; உலகத்தில் க்யாறுபெற்றவன் ; பூருவம்சத்தாராலும் சன்றாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறான். அவனுக்குப் பிதிர்பிதாமஹர்பரம்பரையாகவந்த இந்தராஜ்யத்தைவிட்டுப் பலவந்தமாக விலக்குவதற்கு நம்மால் எவ்வாறுமுடியும்? அவனுக்கு ஸகாயர்களும் விசேஷமாகஇருக்கின்றனர். ஏனெனில், மந்திரிகள் பாண்டிவினால் ஆதரிக்கப்பெற்றவர்கள் ; சேனையும் எந்தக்காலத்திலும் போஷிக்கப்பட்டது. அவர்களின் புத்திரர்களும் பொளத்திரர்களும்கூட விசேஷமாகப் போஷிக்கப்பட்டவர்கள். குழந்தாய் ! பாண்டிவினால் முன்னே ஆதரிக்கப்பட்ட அந்தகரத்துணைங்கள் யுதிஷ்டிரனுக்காக நம்மையும் நம்மைச்சேர்ந்தவர்களையும் ஏன் கொல்லார்கள்?” என்றான்.

அதற்குத் துரியோதனன், “ தந்தையே ! நீங்கள்சொன்னது சரி. நம்மிடத்தில் ஏற்பட்ட குறைவைக்கண்டுதான் மந்திரிகளெல்லாரையும் திரவியங்களினாலும் வெகுமதிகளினாலும் நான் சிறப்பித்திருக்கிறேன். அவர்கள் நமக்கு முக்கியமானஸகாயர்களாயிருப்ப

ரென்பது நிச்சயம். ராஜாவே! எல்லாப்பொருள்களும் மந்திரிகளும் இப்போது என்ஸ்வாதீனத்திலிருக்கின்றனர். ஆதலால், நீர் பாண்டவர்களை நயமானஉபாயத்தினால் உடனே வாரணவதநகரத்துக்குப் பிரயாணப்படுத்தவேண்டும். பாரதராஜாவே! இராச்சியம் எப்போது என்னிடத்தில் நிலைத்திருக்குமோ அப்போது குந்தியும் தன்புத்திரர்களுடன் மறுபடிவரலாம்” என்றுசொன்னான். த்ருதராஷ்டிரன், “துரியோதன! இந்தஆலோசனை என்னுள்ளத்திலும் விடாமலிருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்தஎண்ணம்கெடுதலாதலின் நான் வெளிப்படுத்தாமலிருக்கிறேன். குந்திபுத்திரர்களை ஊரைவிட்டுப் புறப்படுத்துவதைப் பீஷ்மர், துரோணர், விதுரன், கிருபர் முதலிய யாரும் ஒருபோதும் ஸம்மதிக்கமாட்டார்கள். புத்ரானே! குருவம்சத்தைச்சேர்ந்தவர்களுக்குப் பாண்டவர்களும் நாமும் ஸமந்தானே. தர்மமுள்ளவர்களும் நல்ல மனமுள்ளவர்களுமாகிய இவர்கள் வித்தியாஸம் நினைக்கமாட்டார்கள். குழந்தாய்! அப்படிச்செய்கிறநம்மை இந்த மஹாத்மாக்களான கௌரவர்களும் மற்றஉலகத்தாரும் எவ்வாறு கொல்லாமல்விடுவார்கள்?” என்றுகேட்க, துரியோதனன், “பீஷ்மர் எப்போதும் எந்தப்பக்கமும்சாராமல் நடுநிலையில்நிற்பவர். துரோணபுத்திரர் என்பகூத்திலிருப்பவர். புத்திரரிருக்கும்பகூத்தில் துரோணரிருப்பாரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. சரத்வானுடைய புத்திரராகியகிருபரும், துரோணரும் துரோணபுத்திரரும்சேர்ந்திருக்குமிடத்திலேதான் சேருவார். அவர் துரோணரையும் தம்மருகரையும் ஒருபோதும் விட்டிரார். விதுரர் திரவியசம்பந்தத்தினால் நமக்குக்கட்டுப்பட்டவர்; இரகசியமாக எதிரிகளுக்குவசப்பட்டிருக்கிறார். அவர் ஒருவர்மட்டும் பாண்டவர்களுக்காக நம்மையெதிர்த்துப் பீடிக்கவல்லவரல்லர். நீர் மிகுந்ததுணிவுடன் பாண்டவர்களைத் தாயாருடன் புறப்படுத்தலாம். அவர்கள் இப்போதே வாரணவதம்போவதற்கு என்னஉபாயமோ அதைச்செய்யும். உறக்கமில்லாமற்செய்வதும் நெஞ்சில் ஆணிஅடிக்கப்பட்டதுபோல் பொறுக்கக்கூடாததுமாக விருத்தியடைந்திருக்கும் சோகமென்னும் அக்னியை இந்தச் செய்கையினால் அவித்துவிடும்” என்றுசொன்னான்.

நிபுசு

ஸ்ரீ ம ஹா பார த ம்.

நாற்றைம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஐ து க்ரு ஹ பர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(சூரியோதனன் ராஜ்யநீன் அங்கத்தினரைத் தன்வசப்படுத்திக்
கொண்டபிறகு வாரணாசிநீர்துப்போதும்படி பாண்டவர்
களுக்குத் திருதராஷ்டிரன் அமரம் கொடுத்தது.)

பிறகு, ராஜாவாகிய சூரியோதனன் தன்விறைதராகிய யுபுத்
ஸுவென்னும் க்ருதராஷ்டிரபுத்திரன் ஒருவன்தவிர மற்றத்தம்பிக
ளுடன் கூட மந்திரிகளெல்லாரையும், திரவியத்தையும் கௌரவத்தை
யும் கொடுப்பதனால் காலக்கிரமத்தில் வசப்படுத்திக்கொண்டான். நிபு
ணர்களாகிய சிவமந்திரிகள் த்ருதராஷ்டிரனால் ஏவப்பட்டு வாரணாவத
நகரம் அழகாயிருப்பதைப்பற்றிச் சொல்லலாயினர்; “ எல்லா ரத்னங்
களும் நிரம்பினதும் புண்ணியக்ஷேத்ரமும் மனத்திற்கினியதுமாகிய
வாரணாவதநகரத்தில் சிவபெருமானுக்கு நிகர்ப்பெரிய ஒர் உத்ஸவம் இப்
பூமிக்குள் மிக்க அழகாக நடக்கப்போகிறது ” என்று த்ருதராஷ்டிர
ன் சொல்லின்மேல் பிரஸ்தாவங்கள் செய்தனர். ராஜாவே! அழகான
வாரணாவதநகரத்தைப்பற்றி அவ்வாறாகச் சொன்னபோது பாண்டவர்
களுக்கு அங்கேபோவதில் எண்ணமுண்டாயிற்று. அவர்களுக்கு
விருப்பமுண்டாயிருக்கிறதென்று தெரிந்தபோதே அம்பிகாபுத்திர
னை த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜன் பாண்டவர்களிடம்வந்து, “ நீங்கள்
இவ்விடத்தில் சாஸ்திரங்களைப் பூர்ணமாகக் கற்றுணர்ந்தும், துரோ
ணரிடமிருந்தும் சரத்வானுடைய புத்ரராகிய கிருபரிடமிருந்தும் அவ்
த்ரவித்தையை அப்பியவலித்தும், எல்லாவித்தைகளிலும் நிபுணர்களா
ய்க் கிருதார்த்தர்களானீர்கள். குழந்தைகள்! இவ்வாறு நடந்தபின்
எப்போதும் ராஜ்யக்ஷணத்தையும் வியவஹாரம்பார்ப்பதையும் ஜன
ங்களுக்கு நன்மை செய்வதையும்பற்றி நானே பூர்ணமாகக் கவனித்
துக்கொள்ளுகிறேன். இந்த ஜனங்கள் உலகத்தில் வாரணாவதநகரம்
மிக்க அழகியதென்று எனக்குப் பிரதிநினமும் பலமுறை சொல்லுகி
றார்கள். குழந்தைகளே! இப்படிக்கிருதார்த்தர்களான நீங்கள் வாரண
வதத்தில் நடக்கும் உத்ஸவத்தைப் (பார்க்க) விரும்புவீர்களாயின்
சேனைகளோடும் பந்துக்களோடும் (சென்று) தேவர்களைப்போல்
அங்கே விளையாடிக்கொண்டிருங்கள். தேவர்களைப்போல் அழகான
ரூபமுள்ள நீங்கள் பிராமமணர்கள் பாடகர்கள் அனைவருக்கும் ரத்னங்
களை யதேஷ்டமாகக் கொடுங்கள். இவ்வாறு கொஞ்சகாலம் விளேத

மாகஇருந்து மிகுந்தஸந்தோஷத்தையனுபவித்து மறுபடியும் ஸுகமாக இந்த அஸ்திபுரத்தாக்குவரலாம். ராஜ்யக்ஷணத்தைக் கவனித்து அங்கேயே வாஸஞ்செய்யுங்கள். வீரர்களே! உங்களுக்கு அங்கே வேறுபாடு ஒன்றுமிராது” என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர்த்ருதராஷ்டிரனுடைய அந்தக்கருத்தையும் தமக்கு ஸஹாயம் யாருமில்லாமலிருப்பதையும் தெரிந்துகொண்டு ‘அப்படியேஆகட்டும்’ என்று அவனுக்கு மறுமொழிசொன்னார். பிறகு, யுதிஷ்டிரர் சந்தனுபுத்திரரான பீஷ்மரையும் சிறந்த புத்திமானான விதூரரையும் துரோணரையும் பாஹ்லிகளையும் கௌரவனான ஸோமதத்தனையும் கிருபரையும் ஆசாரியபுத்திரரான அசுவத்தாமாவையும் பூரிஸ்ரவஸையும் கௌரவிக்கத்தக்கவர்களான மற்றமந்திரிகளையும் தபோதனர்களான பிராமணர்களையும் புரோகிதர்களையும் நகரத்துஜனங்களையும் புகழ்பெற்ற காந்தாரியையும் தாய்மாரணவரையும் விதூரனுடைய ஸ்திரீகளையும் மரியாதைசெய்து துக்கத்துடன் மெல்லமெல்லப் பின்வரும்சொல்லைச் சொல்லலானார்:

“ திருதாராஷ்டிரர்கட்டளையினால் நாங்கள் இனத்தாருடன்கூட அழகியதும் ஜனங்கள்நிரம்பின துமாகிய அந்தவாரணவதநகரத்துக்குப் போகிறோம். நீங்களெல்லோரும் உள்ளமகிழ்ந்து எங்களுக்கு நல்ல சொற்களைச்சொல்லுங்கள். உங்கள் ஆசீர்வாதங்களினால் காப்பாற்றப்பட்டவங்களைத் துன்பம்பிடிக்காது” என்றார். பாண்டிபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்தக்கௌரவர்களனைவரும் மலர்ந்தமுகமுள்ளவர்களாகி, “ பாண்டிபுத்திரர்களே! நீங்கள் வழியிற்போகும்போதும் மற்ற எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லாத் தெய்வங்களாலும் சேஷமமாயிருக்கக்கடவீர்கள். எவ்வகையிலும் ஒருதீங்கும் வராமலிருக்கக்கடவது” என்று பாண்டவர்களை ஆசீர்வதித்தனர். ராஜ்யம் திரும்பவும்கிடைக்கும்படி ஆசீர்வாதம்செய்யப்பட்ட பாண்டவர்கள் உடனே எல்லாக்காரியங்களையும் முடித்துக்கொண்டு வாரணவ தத்திற்குப் புறப்பட்டனர்.

நூற்றைம்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

ஷு து க்ரு ஹ பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் கட்டளையினால் புரோசனல் வாரணவதத்தீல் அரக்குமாளிகைகட்டியது.)

பாரதரே! த்ருதராஷ்டிரனால் பாண்டவர்கள் ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்டபோது, துராத்மாவான துரியோதனன் மிகுந்தஆனந்தமடைந்

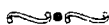
தான். பிறகு, சகுனியும் கர்ணனும் துரியோதனனும் குந்தியையும் அவள் புத்திரர்களையும் எரித்துவிட ஆலோசனைசெய்தனர். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அந்தத் துராந்தாவாகிய த்ருதராஷ்டிர புத்திரன் அவர்களுடன் ஆலோசனை செய்து புரோசனனென்னும் மந்திரியை ஏகாந்தமாக அழைத்து அவன் வலக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்:

“அன்பனா புரோசனா! தனம்நிரம்பின இந்தப்பூமி என்னுடையதாக ஆகும்படி நீ கவனிக்கவேண்டும். நான் உன்னுடன்கலந்து மந்திராலோசனை செய்வதுபோலச் செய்வதற்கு அநுகரம்பிக்கையுள் எசினேகிதன் உன்னைவிட எனக்கு வேறொருவனுமில்லை. நண்பனே! என் இரகசியத்தையும் காப்பாற்று; என்எதிரிகளையும் நல்ல உடாயத்தினுல்களைந்துவிட; நான்சொல்வதைச் சரியாகச்செய். பாண்டவர்கள் த்ருதராஷ்டிரராஜாவினால் வாரணாவதத்திற்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றனர்; த்ருதராஷ்டிரருடைய கட்டளைப்படி உத்வவத்தில் மகிழ்ந்துகொண்டிருப்பார். கோவேறுகழுதைகள்கட்டி விரைவாகச்செல்லத்தக்க தேரிலேறி இப்போதே நீ வாரணாவதம்சேரும்படி முயற்சி செய்யக்கடவாய். நீபோய் வாரணாவத நகரத்தின்ஸமீபத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அங்கே ஒன்றுக்கொன்று எதிராக நாலுசபாமண்டபங்களமைந்த சதுஸ்ஸாலமென்னும்பெருவிலைபெற்றகிருகத்தைச்சிறந்த பிராகாரத்தினால் சூழப்பட்டதாகச் செய்விக்கக்கடவாய். சணல் குங்கிலியமுதலான தீப்பிடிக்கத்தக்கசரக்குக்கள் இவ்வலகத்தில் என்ன என்னஉண்டோ அவற்றையெல்லாம் அதில் சேர்ப்பிக்கக்கடவாய். விழல், மெழுகு, நெய், எண்ணெய், கொழுப்பு, மிகுதியான அரக்கு இவைகளோடு மண்ணைக்கலந்து சுவர்களில்பூசும்படிசெய்வி. சணல், எண்ணெய், நெய், அரக்கு, மாங்கள் இவற்றையெல்லாம் அந்தக்கட்டிடத்தில் எல்லாப்புறங்களிலும் சேர்ப்பிக்கக்கடவாய். அரக்கு சணல் தேன்மெழுகு மண் இவைகளால் பூசப்பட்ட (உத்தரம்முதலிய)பெருமரச்சாமான்களைப் பாண்டவர்களும் மற்றமனிதர்களும்பரிசோதித்துப்பார்த்தபோதிலும் அஃஹை அக்னிக்காகச்செய்த காரியமென்று கண்டிபிடிக்காமலிருக்கும்படி அந்தக்கட்டிடத்தில் சீக்கிரம்சேர்ப்பிக்கக்கடவாய். இவ்வாறு கட்டப்பட்ட அந்தவீட்டில் அந்தப்பாண்டவர்களையும் குந்தியையும் அவர்களுக்குவேண்டியவர்களையும் மிகுந்தமரியாதைசெய்து வசிக்கும்படிசெய்வாயாக. எந்தகப்பனாருக்குச் சந்தோஷமுண்டாகும்படியாகப் பாண்டவர்களுக்கு மேலான ஆஸனங்களையும் வாகனங்களையும் சயனங்களையும் ஏற்படுத்தவேண்டும். வார

ணவதநகரத்திலுள்ளவர்கள் அதைத் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கும் படியும் அந்தவாரணவதநகரத்தில் பாண்டவர்கள் சங்கையின்றிவினையாடிக்கொண்டிருக்கும்படியும், குறித்தகாலம்வருகிறவகையில் எல்லாம்செய்யவேண்டும். அவர்கள் மிகவும் சங்கையற்று எங்கும் பயமின்றிப் படுத்துருப்பதையறிந்து அப்போதே நீ அந்த வீட்டின்வாயிலில் தீயைவைத்துவிடவேண்டும். இவ்வாறு அவர்கள் தங்கிக்கப்பட்டபோது பாண்டவர்கள் தங்கள் வீட்டிலேயே எரிக்கப்பட்டனரென்று நினைத்துப் பாண்டவர்களுக்காக ஜனங்கள் நம்மை ஒருபோதும் நிந்துக்கமாட்டார்கள்” என்றான். அந்தப் புரோசனன் ‘அவ்வாறே ஆகட்டும்’ என்று துரியோதனனுக்கு உறுதியாகச் சொல்லிக் கோவேறுகழுதைகள் கட்டிய விரைவாகச் செல்லத்தக்க தேரின்மேலேறிப் புறப்பட்டான். ராஜாவே! துரியோதனனுடைய அபிப்பிராயத்திலுநின்ற அந்தப் புரோசனன் துரிதமாகச்சென்று ராஜபுத்திரான துரியோதனன் சொன்னபடி எல்லாவற்றையும்செய்தான். அந்தப்பாண்டவர்களுக்குக் கொடியவீட்டைக் கட்டுவித்தான்.

நாற்றைம்படத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஐதுக்ருஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் வாரணவதத்திற்குப்போதும்போது கூடவந்தநகரத்து ஜனங்களைத் திருப்பியனுப்பியதும், விதுரர் யுதிஷ்டிரருக்கு மிலேச்சபாஷையிற்சொன்ன உபதேசமும்.)

பாண்டவர்கள் காற்றைப்போல் வேகமான சிறந்தகுதிரைகள் பூட்டின தேர்களிலேறும்போது பிஷ்மர், ராஜாவாகிய த்ருதராஷ்டிரன், மஹாத்மாவாகிய துரோணர், விருடர், விதுரர் இவர்களின் பாதங்களையும்இன்னும் அனேகம்பெரியோர்களுடைய பாதங்களையும் துக்கத்துடன் வந்தனஞ்செய்தனர். விசுதம் தவருதவர்களாகிய பாண்டவர்கள் இவ்வாறு பெரியோர்களான கௌரவர்களனைவரையும் நமஸ்காரஞ்செய்தும், தங்களுக்குச் சரிவயதாயிருப்பவர்களைத் தழுவிக்கொண்டும், சிறுவர்களால் வந்தனஞ்செய்யப்பட்டும், தாய்மாரனைவரையும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டும், ஜனங்களெல்லாருக்கும் சொல்லிக்கொண்டும் வாரணவதத்திற்குப் புறப்பட்டனர். சிறந்தபுத்தியுள்ள விதுரரும் மற்றக்குருவம்சத்துத்தலைவரும் நகரத்துஜனங்களும் வயஸனத்துலாபிபடிக்கப்பட்டிடு

புருஷஸூத்ரம்மங்களான பாண்டவர்களைப் பின்சென்றனர். அப்போது அவர்களில் சிலபிராமணர்கள், பாண்டவர்கள் மிகவும்வ்யஸனப்பட்டதைக்கண்டு தாங்களும் மிகத்துயரமுற்றவர்களாகப் பயத்தை விட்டு, “கௌரவவம்சத்துராஜாவாகிய த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜா வித்தியாஸமாகப் பார்க்கிறான். அவன் எல்லாவகையிலும் மிகமந்தபுத்தியுள்ளவன். அவன் தர்மத்தைப்பார்க்கிறதில்லை. பரிசுத்தமானமனமுள்ள பாண்டிபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரும் பலவாண்களிற்கிறந்தபீமனும் துணைச்சயனுமாகிய இந்தக்குந்திபுத்திரர்கள் யாருக்கும் தீங்கைக்கொருதார். மஹாத்துமாக்களும் மாதிரிபுத்திரர்களுமாகிய நகுலஸஹதேவர்கள் தீங்குசெய்வதேது? அவர்கள் தந்தையின்ராஜ்யத்தையடைந்திருப்பதை த்ருதராஷ்டிரன் பொறுக்கவில்லை. மிக்கபாபமான இந்தச்செய்கையைப் பீஷ்மர் எவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்? அவர்களை நிஷ்காரணமாக நகரத்தைவிட்டு வெளிப்படுத்துவதை அவர் அங்கீகரிக்கிறாரே. சந்தனுவின்புத்திரனாகிய விசித்திரவீரியனும் ராஜரிஷியானபாண்டிவுமாகிய கௌரவஸ்யேஷ்டர்கள் முன்னே நமக்குப் பிதாவைப்போலிருந்தனர். புருஷஸூத்ரம்மமாகிய அந்தப்பாண்டி தேவத்தன்மையைடைந்த பிறகு பாலர்களான இந்த ராஜபுத்திரர்களின்மேல் த்ருதராஷ்டிரன் பொறாமைகொண்டிருக்கிறான். இதனை விடும்பாத நாம்அனைவரும் வீடுகளைவிட்டு இந்தச்சிறந்தநகரத்திலிருந்துயுதிஷ்டிரன்போகுமிடத்திற்குப் போவோம்” என்றுசொன்னார்கள். அவ்வாறு பேசுத்துக்கமுற்றிருந்த அந்தநகரஜனங்களைப்பார்த்துத் தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர் தாமும் துக்கத்தினால்பீடிக்கப்பட்டவராய் மனத்திற்கின்றதையுற்றுச் சொல்லலானார் : “பிதாவும் பூஜிக்கத்தக்கவரும் பெரியவரும் சிறந்தவருமாகிய ராஜா என்னசொல்லுகிறாரோ அதை நாங்கள் சங்கிக்காமற்செய்யவேண்டுமென்பது எங்களுடையவிதம். நீங்கள் எங்களுக்கு வேண்டியவர்கள். நீங்கள் செல்லுங்கள். பிரதக்ஷிணஞ்செய்து எங்களுக்கு ஆசீர்வாதங்களினால் அனுக்ரஹஞ்செய்து தம்மவீடுகளுக்குப்போகத் திரும்புங்கள். உங்களால் எங்களுக்கு ஆகவேண்டியகாரியம் நேரிடும்போது எங்கள் விருப்பங்களையும் நன்மைகளையும் செய்யக்கடவீர்” என்றார். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட பட்டணத்துஜனங்கள் அப்போதே பிரதக்ஷிணஞ்செய்து ஆசீர்வாதங்களினால் அவர்களுக்கு அனுக்ரஹஞ்செய்து நகரத்துக்கே திரும்பிச்சென்றனர். பட்டணத்துஜனங்கள் திரும்பிப்போனபின், எல்லாத்தர்மங்களையும் அறிந்தவரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் பேசத்தெரிந்தவருமாகிய விதுரர், பேச்சையறிந்தவரும் சிறந்த

புத்தியுள்ளவரும் பாண்டவரூேஷ்டருமான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்துப் பின்வரும் சொல்லைச்சொல்லலானார்:

“ராஜநீதிசாஸ்திரத்தையேதொடர்ந்துகொண்டிருக்கும் எதிரியின்புத்தியை எவனறிகிறானோ அவன் (அதனை) அறிந்தபின் இங்கே ஆபத்தைத்தாண்டத்தக்க உபாயத்தைச்செய்யவேண்டும். லோகத்தினால் செய்யப்படாமலே தேகத்தைச்சேதிக்கத்தக்க கூர்மையான ஆயுதத்தை எவன் அறிந்து அதைத்தடுக்கும் உபாயத்தையும் அறிந்திருக்கிறானோ அவனைப் பகைவர் கொல்லார். காடுகளையழிப்பதும் குளிரைப்போக்குவதுமாகிய (நெருப்பாகிய) ஒன்று, பெருங்காட்டில் வளைக்குள் வலிக்கும் எலிமுதலியவற்றைத் தகிக்காதென்றறிந்து தன்னை எவன்காப்பாற்றிக்கொள்ளுகிறானோ அவன் ஜீவித்திருப்பான். கண்ணில்லாதவன் வழியையறியான். கண்ணில்லாதவன் திசைகளை அறியான். தைரியில்லாதவன் ஐசுவரியத்தைப்பெறான். நான் இவ்வாறு அறிவித்ததைக்கொண்டு நீ தெரிந்துகொள். உலோகத்தினால் செய்யப்படாததும் பகைவர்பிரயோகிப்பதுமாகிய ஆயுதத்தையே மனிதன் *வாங்கிக்கொள்ளுகிறான். முள்ளம்பன்றி சுரங்கத்தில் புகுந்துகொண்டு தீயிலிருந்து தன்னைவிடுவித்துக்கொள்ளும். நடப்பவன் மார்க்கங்கனையறிகிறான். நகைத்திரங்களினால் திசைகளையறிகிறான். மனத்தினால் தன்னுடையஐம்புலன்களையும் அடக்குபவன் யாராலும் பீடிக்கப்படான்” என்றார். பாண்டிபுத்திரரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டபோது வித்வான் களிற்சிற்றத்தவராகிய விதுராரேநாக்கி, ‘தெரிந்தது’ என்ற மறுமொழிசொன்னார். அந்தப்பாண்டவர்களுக்கு உபதேசஞ்செய்து அவர்களைப்பிரதக்ஷிணமாசவந்து விடைகொடுத்து விதுரர் தம் கிருஹத்திற்குச்சென்றார். விதுரரும் பீஷ்மரும் நகரஜனங்களும் திருமடப்போனபிசு குந்தி தர்மராஜாவினிடம்சென்று, “விதுரர் ஜனங்களின்நடுவில் சொல்லாதவர்போல் ஒருசொல்லைச்சொன்னார். அவருக்கு நீயும் அப்படியேயென்று அங்கேகித்து மறுமொழிசொன்னாய். எங்களுக்கு அதுதெரியவில்லை. நாங்கள் அதைத்தெரிந்து கொள்ளக்கூடுமானால், அப்படித்தெரிந்துகொள்வதனால் குற்றம்நேரிடாதிருக்குமானால், உனக்கும் அவருக்கும் நடந்த சம்பாஷணை முழுமையையும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், “விஷத்திலிருந்தும் தீயிலிருந்தும் காத்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்றும், ‘வழிகளைத்தெரிந்துகொண்டு நகைத்திரங்களால்

* தான் வாங்கித் திருப்பிப்போடுகிறான்.

திசைகளை 'அறிந்துகொள்ளவேண்டும்' என்றும் 'சுவர்க்களையும்பார்த்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்றும் 'அப்போது சுத்தியுண்டு' என்றும் 'ஜிதேந்திரியனாயிருப்பவன் ராஜ்யத்தையடைவான்' என்றும் விதுரர் எனக்குச் சொன்னார். அதெல்லாம் தெரிந்ததென்று நான் விதுரருக்கு மறுமொழிசொன்னேன் " என்று சொன்னார். அந்தப்பாண்டவர்கள் பங்குனிமாதம் எட்டாவதுநாள் ரோகிணிநக்சத்திரத்தில்புறப்பட்டு வாரணவதம்போய் நகரத்துஜனங்களைக் கண்டனர்.

நாற்றைம்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஐ து க்ரு ஹ ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் வாரணவதந்தீர் பிரவேசித்தது.)

பிறகு, புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் வருகிறதை நகரத்துஜனங்களினவரும்போட்டு உடனே மிகுந்தசந்தோஷத்துடன் மைஸ்தமான மங்களப்பொருள்களோடுங்கூட ஆயிரக்கணக்கான பலவகைவாகனங்களேறிச் சுறுசுறுப்புடன் வாரணவதநகரத்திலிருந்து அவர்களை எதிர்கொண்டு சென்றனர். அந்த வாரணவதத்துஜனங்களினவரும் அந்தப்பாண்டவர்களையடைந்து ஜயஜயவென்று ஆசீர்வாதங்களைச் செய்து அவர்களைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தனர். புருஷஸ்ரேஷ்டரும் தேவதையைப்போல் பிரகாசிப்பவருமாகிய தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர் அந்தஜனங்களினால் சூழப்பட்டிருந்தபோது தேவர்களால் சூழப்பட்ட இந்நிரன்போல் விளங்கினார். குற்றமற்றஜனமேஜயரே! பட்டணத்து ஜனங்களால் மரியாதைசெய்யப்பட்ட பாண்டவர்கள், தாங்களும் அவர்களுக்கு மரியாதைசெய்து அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஜனங்கள் நிறைந்ததுமாகிய வாரணவதத்தில்பிரவேசித்தனர். அந்த வீரர்கள் பட்டணத்தில்பிரவேசித்து அங்கே கிருகத்தில்பிரவேசஞ்செய்தனர். ராஜாவே! தேராளிகளிற்கிறந்தவர்களும் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களுமான பாண்டவர்கள் தங்கள் கர்மானுஷ்டானங்களில் ஊக்கமுள்ள பிராமணர்களின்கிருகங்களுக்கும் நகராதிகாரிகளின்கிருகங்களுக்கும் வைபவ்யசூத்தர்களின்கிருகங்களுக்கும் சென்றனர். பரதஸ்ரேஷ்டரே! பாண்டவர்கள் நகரத்துஜனங்களினால் பூஜிக்கப்பெற்றபிறகு, புரோசனனைமுன்னிட்டிக்கொண்டு தங்கள் கிருகத்திற்குச் சென்றனர். அந்தப்புரோசனன் அவர்களுக்குப் பகதியங்களையும் பானங்களையும் ஸுகமானபடுக்கைகளையும் சிறந்தஆஸனங்களையும் கொடுத்த

தான். அவனால் மிகையாந்த பொருள்களைக் கொடுத்து உபகரிக்கப் பெற்றபாண்டவர்கள் நகரத்தில்வலிக்கும் ஜனங்களினால் வேவிக்கப் பெற்றவர்களாக அந்தக்கிருகத்தில்வாஸஞ்செய்தனர். அவர்கள் அந்தக்கிருகத்தில் பத்துராத்திரிகள் வாஸஞ்செய்தபின், புரோசனன் மங்களமென்றபெயரையுடைய ஓர் அமங்களமானவீட்டை அவர்களுக்குக் காண்பித்தான். அந்தப் புருஷச்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் புரோசனன்சொல்லினால் தங்கள் ஸாமக்ரிகளுடன் கைலாஸத்தில் யக்ஷர்கள்பிரவேசிப்பதுபோல் அந்தக்கிருகத்தில் பிரவேசித்தனர். தர்மிஷ்டர்களெல்லாரிலும்சிறந்தவரான யுதிஷ்டிவர் அந்தவீட்டைப் பார்த்து நெய் அரக்குகளோடுசேர்ந்த கொழுப்பின்நாற்றத்தை மோந்து இது நெருப்பினுக்காகச்செய்யப்பட்டதென்பதைப்பற்றிப் பீமவேனனுக்குச் சொல்லலானார்.

“பகைவர்களுக்குப்பரிதாபமுண்டிபண்ணுகிறவனே ! இந்தவீடு தீப்பிடிப்பதற்கு எளிதாகச்செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்பது தெளிவாக இருக்கிறது. சணல், குங்கிலியம், முஞ்சம்புல், விழல், மூங்கில்முதலான பொருள்களையெல்லாம் நெய்யில் நனைத்து, இந்த வீடுகட்டும் போது நிச்சயமாகச் சேர்த்திருக்கின்றனர். அப்படியே இந்தவீட்டைச்சுற்றிலுங்கூடத் தீப்பிடிக்கத்தக்கவையானபுல், விழல், பருத்தி, மூங்கில், மரம், பாய் இவைகளும்போடப்பட்டிருக்கின்றன. வீடுகட்டிகிறவேலையில் தேர்ந்தவர்களும் நம்பிக்கையுள்ளவர்களான வேலைக்காரர்கள் இதைச்செவ்வையாகக்கட்டியிருக்கின்றனர். இந்தப் பாபியானபுரோசனன் நம்பின என்னைக் கொளுத்தஎண்ணங்கொண்டிருக்கிறான். இந்தப்புத்தியற்றவன் தூரியோதனனுக்குவசப்பட்டு அவன்சொற்ப்பியேடக்கிறான். சிறந்தபுத்தியுள்ளவிதூர் இந்தஆபத்தை அப்போதேஅறிந்திருக்கிறார். பீமனே ! அதனாலேதான் முன்னமே எனக்கு அவர் குறிப்பித்தனர். புத்தியுள்ளவர்களாகியநாம், எப்போதும் நமது நன்மையைவிரும்புகிறவரும் நமதுசிறியதகப்பலானருமாகிய விதூரால், இந்தஅமங்களமானகிருகம் தூரியோதனன்சொல்லீ அனுசரிக்கும் அயோக்கியர்களால் நமக்குத் தெரியாமல் உறுதியாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறதென்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்” என்றுசொன்னார். அதைக்கேட்டபீமவேனன் சொல்லலானார்.

“இந்தக்கிருகம் தீக்குரியதாகச் செய்யப்பட்டதென்று நீர் நினைத்தால் நாம் முன்வலித்திருந்தஇடத்திற்கேசெல்வது நலம். [*நாம்

* இந்த அதிபாடம் அஸ்தினுபுரத்தைவிட்டுப்புறப்படும்போதே சொல்லப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இதை அறிந்திருந்தும் தனியாகப்போவது ஸரியானகாரியமன்றென்று நான் நினைக்கிறேன். நன்மைநேர்ந்தாலும் தீமைநேர்ந்தாலும் அவர்களுடன்கூடவே நாமும் வலிக்கவேண்டும். நாம்வெளிப்படுவோமாயின் பயத்தினால்ஓய்ந்துருக்கும் த்ருதராஷ்டிரபுத்திரன் இது முதல் ராஜ்யத்தில் ராஜாவாக வேளூன்றிப்போவான். ராஜ்யமே அவனுடையதாகிவிடும், இந்த ஜனங்களும் அவன்பகஷ்மாவார். ஆதலால், நாம் கழுத்தில் அடிவைத்துக்கொண்டு கூடவேவலிப்போம். நமக்குக் காலம் அனுசூலமாகவரும்போது சக்ருவினிடைத்திலிருந்து ராஜ்யத்தைப்பிடுங்கிக்கொண்டு நமதுபிதாவினுடையஸம்பத்தையும் சுகத்தையும் நீழிகாலம் அனுபவிப்போம். த்ருதராஷ்டிரன்சொல்லே நாம் எதற்காக அனுஸரிக்கவேண்டும்? ராஜாவே! அவர்களிடமிருந்துபிரிந்து வேறாகப்போவதாகியபலஹீனம் உமக்கு வந்ததேன்? ஆபத்துக்களில் நம்மைக்காப்பாற்றுகிற சிறந்தபுத்திமானான விதூரர் இருக்கிறார், பீஷ்மர் ராஜ்யஸூகத்தைவிரும்பாமையால் ஒருபக்கமும் சேராதவரன்றோ? பாஹ்லீகன்முதலானபெரியவர்கள் எப்போதும் மத்தியஸ்தர்களே. துரோணர் அர்ச்சுனனிடத்தில் பிரீதியுள்ளவராதலின் நம்பகஷமாக்கவேஇருப்பார். ராஜாவே! ஆதலால், கூடவேவலித்தல் வேண்டும். எவ்வகையிலும் பிரிந்துபோகலாகாது, ராஜாவே! அல்லது பராக்கிரமத்தில்வெல்லச்சக்தியற்றவர்களும் அற்பர்களுங் கபடமுள்ளவர்களும் வஞ்சகஞ் செய்பவர்களுமாகிய அந்த த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் நாம் ஜாக்கரதையிருக்கும்போது என்ன செய்யவல்லராவர்? அவர்கள் எதைச்செய்யார்? முன்னே எனக்கு அவர்கள் மஹாவிஷத்தைக்கொடுக்கவில்லையா? பல்லிவிஷமுள்ள மிகக்கொடிய ஸர்ப்பங்களினால் என்னைக் கடிக்கச்செய்யவில்லையா? ராஜாவே! பிரமாணகோடியில் தூக்கத்தினால் நான் தேகம்தெரியாமலிருந்தபோது த்ருஷ்டியில்விஷமுள்ள கொடியஸர்ப்பங்களைவிட்டுக் கடிக்கச்செய்து கங்கையில்வரிசையாகநாட்டினசூலங்களில் அவர்கள் என்னைத் தள்ளிவிடவில்லையா? அப்போது நான் இறந்துபோனேனோ? ராஜ்ஸ்ரேஷ்டரே! அந்தப்பாவிகளால் கெட்டஎண்ணத்தோடுசெய்யப்பட்ட அந்தக்கொடிய ஆபத்துக்களில் எந்த ஈசுவரர் நம்மைரக்ஷித்தாரோ, சராசரமாகியஉலகமனைத்தும் எவருடையஸ்வாதீனமாகஇருக்கிறதோ, அவர் இப்போது எங்கேபோய்விட்டார்? நாம் எதுவரையில் ஸஹிக்கலாமோ அதுவரையில் ஜாக்கரதையோடு பொறுத்திருப்போம். எப்போது நமக்குப்பொறுக்கமுடியவில்லையோ அப்போது நம்முடையபுரீதத்தைத் தேடிவோம். இப்போது நாம் அவஸரமா

கப் பலத்தினால் யுத்தஞ்செய்து பார்க்கவேண்டியது என்னவிருக்கிறது? ஸாமத்தினாலும் தானத்தினாலும் பேதத்தினாலும் பாதி ராஜ்யத்தை அடைவதற்கு முயல்வோம். அதற்குமேற்பட்டுத்தான் யுத்தம் சிலாக்கியமாகும். ஆதலால், அவர்களுள்ளத்தில் அடிக்கப்பட்ட ஆணியைப்போல் அவர்களுடன்கூடவே வாஸஞ்செய்தல்வேண்டும். மிகப்பயந்தவனைப்போலக்காண்பித்து எங்கும் வேறுபட்டுப்போகலாகாது”] என்று பீமஸேனன் சொன்னான். அதைக்கேட்டு, யுதிஷ்டிரர் மறுமொழிசொல்லலானார்.

“நாம் அயர்ச்சியில்லாமல் நம்மனத்துக்குஇனியதும் அபாயமில்லாததுமாகியமார்க்கத்தை இங்கிருந்தே தேடிக்கொண்டு நம்மெண்ணம்வெளிப்படாமல் ஜாக்ரதையோடு இந்தஇடத்திலேயேவலித்திருப்பது நலமென்று நான் நினைக்கிறேன். அந்தப்புரோசனனுக்கு நம்முடையகுறிப்பு வெளிப்படுமானால் அப்போது அவன் சீக்கிரம் செய்யத்தொடங்கி உடனே பலாத்காரமாகவும் தகித்துவிடுவான். இந்தப்புரோசனன் உலகநிந்தனைக்காவது பாவத்திற்காவது பயப்படுகிறவனல்லன். அதனாலேதான் புத்தியற்றஇவன் துரியோதனனுக்கு உட்பட்டிருக்கிறான். மேலும், நாம் தகிக்கப்பட்டிப்போனபிறகு நமதுபிதாமஹராகிய பிஷ்மர் ஏன்கோபிப்பார்? அவர் கௌரவர்களைத்தான் ஏன் கோபமூட்டிவார்? அல்லது நாம் இங்கே தகிக்கப்பட்டபின் நமதுபிதாமஹரானபிஷ்மரும் மற்றக்கௌரவஸ்ரேஷ்டர்களும் தர்மமென்பதைப்பற்றியே கோபிக்கவும் கோபிக்கலாம்; அதனால், என்ன உபயோகம்? நாம்எரிக்கப்பட்டபின் நம்முடைய சிறந்தவம்சத்தினால்சொல்லப்பட்ட மற்றத்தர்மந்தெரிந்த கௌரவஸ்ரேஷ்டர்களும் கோபித்தால் அது நியாயந்தான். ஆனால், நாம் கொளுத்தப்படுவதற்குப்பயந்து ஓடுவோமாயின் ராஜ்யத்திற்காசைப்பட்ட துரியோதனன் சாரர்களைக்கொண்டு நம்மெல்லாரையும் கொன்றுவிடுவான். நாம் ராஜ்யத்திலிராதவர். அவன் ராஜ்யத்திலிருப்பவன். நாம் ஸஹாயமில்லாதவர். அவன் ஸஹாயமுள்ளவன். நமக்குப் பொக்கசமில்லீ. அவனுக்குப் பெரியபொக்கசமிருக்கிறது. அவசியம் உபாயங்களினால் கொன்றுவிடுவான். வீரனே! ஆதலால், நாம் இந்தப்பாபியையும் அந்தத்துரியோதனனென்னும்பாபியையும் ஏமாற்றுவதற்காகக் கருத்து வெளிப்படாமல் பற்பலவூடங்களில்வலித்தலவேண்டும். அதன்பொருட்டு நாம் வேட்டையேகாரியமாக இந்தப்பூமியில் துரிவோம். அதனால் நாம் ஓடுவதற்கு வழிகள்தெரிந்துபோம். இப்போதே பூமிக்குள் மிக்கரஹஸ்யமாக ஒருசூங்கம்செய்வோம். அதில் நாம் மறைந்துபுறந்

பட்டுப்போகும்போது நம்மை அக்கினிதகிக்காது. நாம் இந்தவழியில் ஒடுவதைப் புரோசனனும் பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களில் ஒருவரும் அறியாமலிருக்கும்படி, நாம் ஜாக்கிரதையாகச் செய்ய வேண்டும்” என்று சொன்னார்.

ஊற்றைம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஜ து க் ரு ஹ ப ர் வ ம். (நோடர்ச்சி.)

(கனகன் சுரங்கநீ செய்தது.)

ராஜாவே ! விதூரருக்குஆப்தனும் ஸமர்த்தனுமாகிய ஒரு*கனகன் ஏகாந்தமானஓர்இடத்தில் பாண்டவர்களை நோக்கிப் பின்வரும் சொல்லைச்சொல்லலானான் : “ நான் திறமையுள்ள சுரங்கவேலைக்காரன், ‘பாண்டவர்களின்பிரியத்தை நீசெய்யவேண்டும்’ என்றுசொல்லி விதூரரால் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறேன். உங்களுக்கு நான்என்னசெய்யக்கடவேன் ? உம்முடையநன்மையைப்பற்றி மறைவாக யிலேச்சபாஷையில் விதூர்உமக்குச்சொன்னதும் நீர்அதற்குஆகுசுகவென்றுமறுமொழிசொன்னதும்நாம் என்னை நம்புவதற்குக் காரணம். கிருஷ்ணபகஷம்சுதூர்த்தசிராத்திரி உமதுக்ருஹத்தின் இந்தவாயிலில் புரோசனன் திவைக்கப்போகிறான். புருஷ்ச்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களை அவர்கள்தாயாருடன்கூடக் கொளுத்திவிட வேண்டுமென்பது தூர்ப்புத்தியுள்ள அந்தத்தூரியோதனனுடைய நிச்சயம்” என்றான். உறுதியான தைரியமுள்ளவரும் குந்திபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரர் அவனுக்கு மறுமொழிசொல்லத்தொடங்கினார். .

“அன்பனே ! நீ விதூரருக்குவேண்டியவென்றும் சுத்தனென்றும் நம்பத்தக்கவென்றும் அன்பென்றும் எப்போதும் உறுதியான பக்தியுள்ளவென்றும் நான்அறிவேன். †கவியாகியவிதூரருக்குத் தெரியாதகாரியம் ஒன்றுமில்லை. நீ அவருக்கெவ்வாறே அவ்வாறே நமக்கும் வேண்டியவன். உன்னிடம் எமக்கு வேற்றுமையில்லை. நாம் விதூரருக்கெப்படியோ அப்படியேதான் உனக்கும்வேண்டியவராயிருக்கிறோம். எங்களைக் கவியாகிய விதூர் காப்பாற்றுவது போலவே நீயும் காப்பாற்று. இந்த வீடு தீப்பிடிக்க எளிதானது. தூரியோதனன் கட்டளையினால் புரோசனன் எனக்காகக் கட்டிவைத்ததெ

* சுரங்கம்செய்பவன்.

† பரவியஞானமுள்ளவர்.

ன்று எனக்குத்தெரியும். துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும் பாபியுமாகிய அந்தத்துர்யோதனனுக்குப் பொக்கசமும் மனுஷ்யஸஹாயமுமிருக்கின்றன. அந்தப்பாபசிந்தையுள்ளவன் எந்தக்காலமும் எங்களைப்பீடிக்கிறான். ஆதலால், நீ தகுந்த யத்தனஞ்செய்து இந்த அக்கினியிலிருந்து எங்களை விடுவிக்கவேண்டும். நாங்கள் இந்தஇடத்தில் எரிந்து போனால் துரியோதனன்விருப்பம் நிறைவேறிப்போம். அந்தத்துராத்மாவான துரியோதனனுடைய இந்தஆயுதசாலை ஆயுதங்களால்நிரம்பி இருக்கிறது. மதில்கூழ்ந்ததும் பரிஹாரத்திற்கு உபாயமில்லாததுமான இந்தஇடத்தைக்கண்டுபிடித்து இந்தப்பெரியவீடு கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவன்செய்யக்கருதிய இந்தக்கெட்டசெய்கையை விதுரர் முன்னமே நிச்சயமாக அறிந்திருக்கிறார். அதனால் எங்களுக்குத் தெரிவித்தார். விதுரர் முன்னமேகண்டறிந்த அந்த ஆபத்து இதோ சமீபத்திலிருக்கிறது. புரோசனனுக்குத்தெரியாமல் எங்களை நீ விடுவிக்கக்கடவாய்' என்றார். அந்தக்கனகன் 'அவ்வாறேயாகட்டும்' என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து முயற்சியுடன் அகழியையிறைப்பவன்போல் பெருஞ்சுரங்கத்தையுண்டிபண்ணினான். பாரதரே! அந்தவீட்டின் நடுவில் அதிகப்பெரியதாயிராததும் கதவுள்ளதும் பூமிக்குஸமமாயிருப்பதனால் யாருக்கும் தெரியக்கூடாததுமான துவாரத்தையுண்டிபண்ணினான். புரோசனனிடமுள்ளபயத்தினால், அந்தத்துவாரத்தைமறைவாகவேசெய்தான். கெட்டஎண்ணமுள்ள அந்தப்புரோசனன் எப்போதும் அந்தவீட்டின்வாயிலிலேயே வலித்துக்கொண்டிருந்தான். ராஜாவே! அந்தப்பாண்டவர்களனைவரும் இரவுமுழுதும் ஆயுதபாணிகளாகவே அங்கேவலித்தனர். பாண்டவர்கள் பகலில் வேட்டையாடிக்கொண்டு காட்டுக்குக்காடி திரிந்தனர். ராஜாவே! அவர்கள் புரோசனனைநம்பாமலிருந்தும் நம்பினவர்கள்போலவும் மனத்தில் ஸந்தோஷமில்லாமலிருந்தும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்கள்போலவும் நினைக்கச் செய்து ஏமாற்றிக்கொண்டு மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் வாசஞ்செய்தனர். விதுரருடையமந்திரியாகிய அந்தச்சிறந்தகனகனைத்தவிர அந்தநகரத்தில் வலிக்கும்ஜனங்கள்யாவரும் இவர்கள்கருத்தை அறியவில்லை.

நாற்றறுபதாவது அத்தியாயம்.

ஐ து க் ரு ஹ ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ராத்நிரி. 19ல் குந்தி பிராமணபோஜனஞ்செய்வீத்தா. 19மன் அரக்து மாளிகையைக்கொளுத்தீக் குந்தியையும் ஸவேறுதார்களையும் அழைத்துக்கொண்டு கரங்கவழியாக வெளிப்பட்டது.)

ஒருவருஷத்துக்குமேல் ஒற்றுமையானமனத்துடன் வவித்திருந்த பாண்டவர்களைப் புரோசனன்கண்டு (அவர்கள்) தன்னை நம்பினவர்களென்றறிந்து களிப்புற்றான். அவன்மனத்தில் ஸந்தோஷத்துடன், 'பாண்டவர்க்கையழிப்பதற்கு இது யுத்தமானகாலமென்று நினைக்கிறேன்' என்று ஆலோசனைசெய்தான். கௌரவஸ்ரேஷ்டரும் சிறந்தபுத்திசாலியும் தர்மபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரர் அவனுடைய அந்தளண்ணத்தையறிந்து கவலையுற்றார். புரோசனன் அவ்வாறு களிப்புற்றிருக்கையில் தர்மந்தெரிந்தவரும் குந்திபுத்திரருமாகிய யுதிஷ்டிரர், பீமஸனையும் அர்ச்சனையும் நகுலஸஹதேவர்களிருவரையும்பார்த்து, "இந்தப்பாபிஷ்டனானபுரோசனன் நாம் கிரம்பநம்பியிருப்பதாக நினைக்கிறான். கொடியநினைவுள்ள இவன் ஏமாந்திருக்கிறான். ஒடுவதற்குஇதுகாலமென்று நினைக்கிறேன். ஆயுதசாலையில் தீழும்படிப் புரோசனனையும் எரித்து இங்கே ஆறு மனிதர்களை வைத்துவிட்டியாருக்குந்தெரியாமல் ஒடிப்போவோம்" என்றுசொன்னார். மஹாராஜாவே! பிறகு, குந்தி அன்னதானஞ்செய்வதை வியாஜமாகக்கொண்டு இரவில் பிராமணபோஜனஞ் செய்வித்தாள். ஸ்திரீகளும் அங்கேவந்தனர். பாரதரே! அந்தஸ்திரீகள் இஷ்டப்படிவினையாடிப் போஜனமும்பானமுஞ்செய்து குந்தியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு இரவிலேயே தம்தம்வீடுகளுக்குச் சென்றனர். புரோசனனால் தூது விடப்பட்ட ஒருவேடச்சி கெட்டஎண்ணத்துடன் எப்போதும் ஸமயம்பார்த்துக்கொண்டு குந்தியையே அடித்துருந்தாள். அந்த வேடச்சிக்கும் ஐந்துபுத்தியார்களிருந்தார்கள். முன்னமேயுள்ள பழக்கத்தினால் குந்தியினிடம் ஸ்நேகஞ்செய்துகொண்டு அவளுக்கு ஸகியாயிருந்த அந்தவேடச்சி, பலவகையானதேன்களையும் கிழங்குகளையும் கனிகளையுமெடுத்துக்கொண்டு அன்னததைவிரும்பிக் காலத்தினால் தூண்டப்பட்டவளாகப் புத்தியார்களுடன் வந்துசேர்ந்தாள். மிகக் கொடியவளும் ஐந்துபுத்தியார்களுள்வருமான அந்தவேடச்சி குந்

திக்கு மனமொத்தஸகியாயிருந்தாள். அவள் புத்திரர்களுடன் மது பாணஞ்செய்து மயக்கமுற்று அதனால் அயர்ந்திருந்தாள். ராஜாவே! புருஷஸ்ரேஷ்டரே! அவள் தன்பிள்ளைகளைல்லாரோடுங்கூடப்பிரஜைகளைப்பி இறந்தவள்போல் அதேவீட்டில் தூங்கினான். பிறகு, அதிகமாகக்காற்றடிக்கையில் ஜனங்களெல்லாம் தூங்கினபாநிராத்திரியில் பீமன் அந்தவீட்டைப் புரோசனன் எங்கேபித்திருந்தாலே அந்த இடத்தில் கொளுத்தினான். அங்கே பீமன் அரக்குமானிகையின்வாயில் தீமூட்டிப் பிறகு அந்தவீட்டைச் சுற்றிலும் அக்னிப்ரதானஞ்செய்தான். சிறந்தபுத்தியுள்ள பீமஸேனன் முன்னதாகவே வீட்டை யொழித்துக் குந்தியைப் பாண்டவர்களுடன் அந்தச்சுரங்கத்தில் அனுப்பியிருந்தான். நல்லபுத்திசாலியானபீமன் அந்தவீட்டைச் சுற்றிலும் தீயைவைத்து உடனே வீட்டிலிருந்த பொருளையெடுத்துக்கொண்டு அந்தச்சுரங்கவழியாக வெளிப்பட்டான். அந்தவீடு முழுதும்பற்றிக்கொண்டதையறிந்தபிறகு பகைவர்களை அடக்குகின்ற பாண்டவர்கள் தாயாருடன்கூடச் சுரங்கத்துக்குள் விரைவாகப்புறந்தனர். அதன்பிறகு தீயினுடைய மிகவும் அதிகமானஎரிச்சலும் சத்தமும் உண்டாயின. அதனால் அப்போது அந்தஜனக்கூட்டம் விழித்துக்கொண்டது. அந்தவீடு எரிவதைக்கண்டு அந்த வாரணாத நகரத்துஜனங்கள் முகம்வாடினவர்களாய், “ துரியோதனனால் அனுப்பப்பட்ட புத்திமூன்றான பாவியினால் தான்கெடுவதற்காகவே வீடு கட்டுவிக்஑ப்பட்டது. அஃதுஎரிக்கவும்பட்டது. ஆ! ஆ! சிச்சி! த்ருதராஷ்டிரனுடையபுத்தி அவ்வளவுசெவ்வையாயில்லை. அவள் பரிசுத்தர்களான பாண்டுபுத்திரர்களைத் துவேஷிகளைப்போல் எரித்துவிட்டானே! கெடுகின்றவுள்ளபுரோசனன் கொளுத்தினபிறகு நல்லவேளையாய்த் தானும் இப்போது எரிந்தான். அவன் குற்றமில்லாமல் செவ்வையாக நம்பினவர்களான உத்தமபுருஷர்களைக் கொளுத்தினானே!” என்று புலம்பிக்கொண்டு இரவில் அந்தவீட்டை நாலுபக்கமும் சுற்றிக்கொண்டிநின்றனர். அந்தப்பாண்டவர்களனைவரும் தாயாருடன்கூட மிகத்துயரமுற்றவர்களாகி அந்தச்சுரங்கத்தின்வழியாக வெளிப்பட்டு யாருக்குந்தெரியாமல் விரைவாகச்சென்றனர். அவ்வாறு தூக்கமில்லாததனாலும் பயத்தினாலும் அந்தவீரர்களான பாண்டவர்கள் தாயாருடன்கூடச் சிக்கிரம் நடப்பதற்குச் சக்தியில்லாதவர்களாயிருந்தனர். அரசர்க்கரசே! அச்சப்படத்தக்க வேகபராக்கரமங்கையுடையபீமஸேனன் ஒருவனே தன்ஸஹோதரர்களை வரையும் தாயாரையும் எடுத்துக்கொண்டு சென்றான். மிகச்சிறந்த

தேகபலமும் பாக்கரமமுமுள்ள வீரனான அந்தப்பீமஸேனன் தாயா ரைத்தோளிலும் நகுலஸைறதேவர்களை இடிப்பிலும் எடுத்துக்கொண்டி ம் யுதிஷ்டிரரையும் அர்ச்சனையும் இரண்டுகைகளால் பிடித்துக் கொண்டிம் மரங்களை மார்பினால் முறித்துக்கொண்டிம் பூயியைக்கால் களினால் நிரவிக்கொண்டிம் வாயுவேகமாக விரைவிற்சென்றான் .

நாற்றறுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஐ தி க்ரு ஹ பர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள், விதுரர் அனுப்பின தூதல்கொணர்ந்த சுப்பலிலேறிக் கங்கையைத்தாண்டியது.)

அதேகாலத்தில் கவியாகியவிதுரர் முன்செய்தவன்கேதப்படி கங்கையைத்தாண்டிவிப்பதற்காக நல்லநடக்கையுடையவனும் தமக் கும் பாண்டவர்களுக்கும் முன்னமேதெரிந்தவனும் நம்பத்தகுந்தவ னும் அடையாளத்தையும் வாய்ச்சமாசாரத்தையும் தெரிந்துகொண் டவனுமாகிய ஒருமனிதனை அந்தவனத்துக்கு அனுப்பினார். அவன் அவ்வனத்தில் குறித்தஇடம்சென்று பாண்டவர்களைக்கண்டான். கௌரவர்களாகிய அவர்களைத் தாயாருடன்கூடக் கங்கைக்கரை க்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனான். பிறகு, சிறந்த புத்தியுள்ளவரும் மஹாத்மாவுமாகிய விதுரர் பாவநினைவுள்ள அந்தப்புரோசனனுடைய அந்தச்செய்கையையும் சாரனால் தெரிந்துகொண்டார். அதனால் விது ரரால் அப்போதே ஓடுதெரிந்தமனிதன் அனுப்பப்பட்டான். அவன் தீங்கில்லாதகங்கைக்கரையில் நம்பிக்கையுள்ளமனிதர்களாற்செய்யப் பட்டதும் மனத்தையும் காற்றையும்போல வேகமாகச்செல்லத்தக்க தும்எந்தக்காற்றையும்தாங்குவதும் யந்திரம்பூட்டப்பட்டதும் கொடி கட்டியதுமாகிய ஒருகப்பலை பாண்டவர்களுக்குக் காண்பித்தான். அதைக்காண்பித்தபிறகு முன்பு விதுரர்சொல்லியதை அடையாள மாகச் சொல்லலானான்.

“யுதிஷ்டிரரே! அடையாளத்திற்காகக் கவியானவிதுரருடைய இந்தவசனத்தை நான் சொல்லக்கேளும். அதாவது, ‘காட்டையழிப் பதும் குளிரைப்போக்குவதுமாகிய ஒன்று பெருங்காட்டில் வீளையி லிருப்பனவற்றைக் கொல்வதில்லை என்றறிந்து அவ்வகையாகத் தன்னை எவன் காத்துக்கொள்ளுகிறானோ அவன் ஜீவிப்பனென்றது

தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்' என்று விதூரர் எந்தச் சொல்லைச் சொன்னாரோ அது இப்போது அப்படியேயாயிற்று. இந்த அடையாளத்துடன் அவரால் அனுப்பப்பட்ட அவர் நன்றிக்கையுள்ளவனுமாக என்னை அறியும். எல்லாவிஷயங்களிலும் உண்மையை நிற்கவரும் உயர்ந்த புத்தியுள்ளவருமாகிய சூத்தராவான விதூரர் துரியோதனனையும் அவன்ஸேனா தரர்களையும் இந்நற்கு என்னிடம் பற்றொரு சொல்லையும் சொன்னார். அதாவது, 'குந்திபுத்திரே! கர்ணனையும் தர்பிபாரகளுடன் கூடிய துரியோதனனையும் பருளியையும் ஸ்யாபின் லிப சண்டையில் வெல்லப்போகிறீர்' என்பதுதான்" என்று.

பிறகு, அந்தபாண்டவர்களுள் சிறப்புள்ளவர்களைத் தீர்த்துச் சென்றனர் (அங்கே) செற்படவர்க்கு அரசனும் வீரனும் பிறகு ந்ததாமிஷ்டனும் பரபரப்பள்ளவனும் மா லுமியானாகிய ஒருசெம்படவன், விளக்குவிளக்கினால் பாண்டவர்களைத் தேடிக்கொண்டுவந்தான் அங்ளை அந்தபாண்டவர்கள் பண்டனர். அந்தச்செம்படவன் சிறந்தபுத்தியுள்ள விதூரர் நிலையுடையவையினால் பரிசு துறந்தவிய அடையாளங்களை என்னோ அவற்றைப் பாண்டவர்களுக்கு அட்போது தெரிவிக்கத்தொடங்கினார். "விதூர! எனக்குச் சிறந்த தூணியங்களை மிகுதியாகக் கொடுத்தது, நீ கங்கைக்கரையில் வலித்துக் கொண்டிருந்து பாண்டவர்களைக் கறாயேற்றக்கடவாய்" என்று கட்டளை விட்டிருக்கிறார் அவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்டநான், சகர்த்தநியாகிய இன்றைத்தினம் கங்கையின் ஸமீபத்தில் மான் கூட்டங்களைக் கொண்டு கூடிய இந்தனைத்தில் தூதர்களைப் பூப்பித்த தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன் பிரபுக்களை! உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது இப்போது, நீங்கள், துடிப்புக்களோடும் நாடிக்களோடும் கூடிய துண்டடையிலல்லாத தும் வீட்டுக்கொப்பான காவகிய கப்பலில் ஏறிச்செல்லலாம். இந்தக்கப்பல் ஜலாரங்கத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது ஜலத்தில் நன்றாகப்போகத்தக்கது உங்களெல்லாரையும் இந்த இடத்திலிருந்து கொண்டிப்போய்விடும். ஸந்தேஹநிலை" என்றுன் பிறகு, அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களைத் தாயாருடன் கூடக் கப்பலில்ேற்றிக்கொண்டு, கங்கையில் போகும்போது, அவர்கள் குக்கப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு, அந்தச்செம்படவன், "விதூர! உங்களை உச்சிமோந்து தழுவிக்கொண்டு 'நீங்கள் வியாகுலப்படாமல் சேஷமமான மாரக்கத்தில் செல்லுங்கள்' என்று பலமுறை சொன்னார்" என்று திரும்பவுஞ்சொன்னார். ராஜேந்திரே! விதூரரால் அனுப்பப்பட்ட அந்தமனிதன் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான அந்தவீரர்களுக்கு இவ்வாறு சொல்லிக் கப்பலால் தங்

கையைத்தாண்டுவித்தான். கங்கையைத்தாண்டுவித்தபின் அக்கரை சேர்ந்த அவர்களெல்லாரையும்நோக்கி, 'ஐய' என்ற ஆசீர்வாதத்தைச்சொல்லிப் பிறகு அவன் தாவ்வந்தவாறேசென்றான். மஹாத் மாக்களாகிய பாண்டவர்களும் கங்கையைத்தாண்டினபின் கலியாகிய விதுரருக்கு ஸமாசாரம்சொல்லியனுப்பி யாருக்குந்தெரியாமல் மறைந்துகொண்டு விரைவாகச்சென்றனர். அந்தவீரர்கள் அவ்விடத்தில் அலைகள் எழும்புகிறகங்கையைத்தாண்டினபிறகு தென் திசையைநோக்கி வேகமாகப்பறப்பட்டனர். அரசீர்! இரளில் நகஷத்திரங்களினால் மார்க்கத்தைத்தெரிந்துகொண்டு தெற்குமுடிபாக ஒருகாட்டிலிருந்து வேறுடூர் அடர்ந்தகாட்டுக்குச் சென்றனர் பிறகு, கீளத்துப் பசிதாகங்களினால்வருத்தமுற்றவர்களாகிய பயத்தினால்நடுங்கிக் கொண்டு மிகுந்தபராக்ரமமுள்ள பீமஸேனைநோக்கிப் பலமுறை பின்வரும்சொல்லைச் சொல்லலானார்கள். "நாம் இந்த அடர்ந்தகாட்டில் திசையும்அறியோமே; நடக்கவும் பாடியாமலிருக்கிறோமே; இதற்குநிலைநகஷ்டம் என்னவிரிந்துகிறது? அந்தப்பாபியான புரோசனன் எரிந்துபோனானே என்னவோ நாம்அறியோம். நாம் யார்கண்ணிலும் அகப்படாமல் இங்குப்பயத்திலிருந்து எவ்வாறுவிடுபடுவோம்? பாரதனை! எங்களையெடுத்துக்கொண்டு முன்போலவே துரிதமாகச்செல். நம்முள் நீ ஒருவந்தானே காற்றைப்போன்றபலமுள்ளவன்" என்றனர். இவ்வாறு தம்மராஜானினால் சொல்லப்பட்ட மஹாபலசாலியும் வாயுபுத்திரனுமான அந்தப்பீமஸேனன் குந்தியையும் ஸுஹோதரர்களையுமெடுத்துக்கொண்டு விரைவாகச்சென்றான்.

நூற்றறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஜ து க் ரு ஹ ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(வானுவதத்துஜனங்கள் காலையில் அரக்குமாளிகையெரிந்ததைக்கண்டு புரோசனனும் பாண்டவர்களும் எரிந்துபோனதாகநீனைத்து அதனைத் தீருதராவ்ஷ்டிரனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி தூதனை அனுப்பினதும், தீருதராவ்ஷ்டிரன் தாயாத்களுடன் அவர்களுக்குத் தீர்ப்பணஞ் செய்ததும், பீஷ்மரும் விதுரரும் பேசிக்கொண்டதும்.)

பிறகு, இரவுநீங்கினவுடன் நகரத்துஜனங்களனைவரும் பாண்டவர்களைப்பார்க்கவிரும்பித் துரிதமாக அவ்விடம்வந்தனர். அந்தஜனங்கள் நெருப்பையவித்து அவ்விடத்தில் எரிந்துபோன அரக்குவிட்

டையும் புரோசனனென்னும்மந்திரியையும் கண்டனர். “பாவச் செய்கையுள்ள துரியோதனனால் பாண்டவர்களை யழிப்பதற்காக இந்த வீடு கட்டப்பட்டது திண்ணம்” என்று அந்தஜனங்கள் கூவினர். “த்ருதராஷ்டிரன்மகன் த்ருதராஷ்டிரனுக்குத்தெரிந்தே பாண்டு புத்திரர்களை வரித்திருக்கிறான். ஸந்தேஹமில்லை. திருதராஷ்டிரன் இதைத்தடுத்தவனல்லன். இவர்கள் விஷயத்தில் பிஷ்டரும் துரோணரும் விதூரரும் கிருபரும் பழங்க்ருநவாச்சத்தவரும் தர்மத்தைஅனுஸரிக்கவில்லை; நிச்சயம். ஆ ஆ! தர்மசந்தையுள்ளவர்களும் தர்மம் கெட்டுப்போனதை விதிநிலைபாராமலிருக்கின்றனர். கல்விகெள்வியுள்ளவர்களும் பணக்காரர்களுக்கு உட்பட்டிருக்கின்றனர். ஆ ஆ! பெரியவர்களுக்கூட, தர்மிஷ்டர்களும் ஸத்யத்தையும் தவத்தையும் கடைப்பிடித்தவர்களும் கதியற்றவர்களுடாகிய ஸத்புருஷர்களைப் பார்க்கவில்லையே அவர்களுக்குத் தெரியவந்தான் ஆகாரம். இந்த நாம் தராத்தமாவான திருதராஷ்டிரனுக்கு; ‘உன்னுடைய முக்கியமான விருப்பம் நிறைவேறியது பாண்டவர்களை வரித்துவிட்டாய்’ என்று செய்தியனுப்புவோம்” என்றுகூவினர். பிஷ்டு, அவர்கள் பாண்டவர்களைத்தேடுவதற்காகத் திரையலங்கி, ஐந்தாபுத்திரர்களைவிட வரிக்கப்பட்ட ஒருநிரபராதையான வேடசிகையைக் கண்டனர். “இதோ பாருங்கள்! யதுவம்சத்தகவளாகிய இரத்தக்குந்தி, புத்திரர்களைவிட வரிக்கப்பட்டுப் பரிதாபப்படத்தக்கமானாகக்கிடக்கிறாள். ஐயோ!” என்று நகரத்துஜனங்கள் பேசினர். அந்தகீட்டைப் பரிசோதிக்கும்போது அந்தச்சுரங்குவைலைசெய்தவனுவெல்லிய சுரங்கத்தின்வழி மண்டோட்டு மூடப்பட்டது. அந்தச்சுரங்குவழி அந்தமணிநார்களால் காணப்படவில்லை. அப்போது அந்தநகரத்துஜனங்கள் பாண்டவர்களும் மந்திரியானபுரோசனனும், அம்னியினால் வரிக்கப்பட்டதைத் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியனுப்பினர் ராஜாவாகிய திருதராஷ்டிரன் மிகப் பெரியதுக்கமான பாண்டுபுத்திரர்களுடைய அந்தமரணத்தைக்கேட்டு மிகத்துயரமுற்றிருநான். ஆழமானபயிடுகாடைக்காலத்தில் அடியில் குளிர்ச்சியும் மேலேஉஷ்ணமுமாயிருப்பதுபோல் அவன் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியும் வெளியில், தங்கமுழுள்ளவனாகி இருந்தான். “அந்தவீரர்கள் நாயாருடனும்க, டவரிந்துபோனதினால், மிகுந்தகீர்த்திபெற்ற என்ஸேஹாதரண பாண்டுமஹாராஜன் இப்போதுதான் முடிவாக இறந்துபோனான். வாரணாசநகரத்துக்குச் சிக்கிரமாக மணிதர்கள் செல்லவேண்டும். அந்தவீரர்களையும் ராஜபுத்திரியாகிய குந்தியையும் சிறப்பிக்கவேண்டும். இன்னும் அங்கே அவர்களுக்கு வேண்டியவர்

கள் எவர்கள் இறந்துபோயினரோ அவர்களுக்கும் குலத்துக்குத்தக்க படி பரிசுத்தமாகவும் சிறப்பாகவும் கிரியைகளைச் செய்யவேண்டும். என்வம்சத்தின்ஸந்ததியை அடிக்ருத்திசெய்கிறவர்களான மஹாத் மாக்கள் எரிந்துபோயினர். இவ்வாறு ஆனபின் பாண்டவர்களுக்கும் குந்திக்கும் என்னஎன்ன நல்காரியம் என்னாற்செய்யக்கூடுமோ அவற்றையெல்லாம் நான் தனங்கனிஞ்செய்யவேண்டும்” என்று திருதராஷ்டிரன் சொன்னான். பிறகு, பிஷ்மருடன் கூடச்சீசர்ந்த கௌரவர்களனைவரும் திருதராஷ்டிரனும் அவனுடையபுத்திரர்களும் ஒற்றையாடையுடுத்துச் சந்தீதாஷ்டமில்லாமல் ஆபரணங்களையும்தலைப் பாகைகரையும் நீக்கி மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களுக்கு ஜலதர்ப்பணஞ்செய்யக்கருதித் தங்கையைநோக்கிச் சென்றனர். அம்பிகையின்புத்திரனாகிய திருதராஷ்டிரன் இவ்வாறு சற்றத்தாரால்குழப்பப்பட்டவனாகச்சென்று பாண்டிபுத்திரர்களுக்கு ஜலதர்ப்பணஞ்செய்தான். எல்லாரும்சீசர்ந்தா பிகுந்தந்யபானந்தையடைந்துபுலம்பினர். அந்த ஜனங்களில், ‘ஆ! கௌரவார்த்தவனாகியபுத்திஷ்டிரா!’ என்று சிலரும், ‘ஆ! பீமா!’ என்று மற்றும்சிலரும், ‘ஆ! பஸ்குன!’ என்று இன்னும்சிலரும், ‘ஆ! இரட்டையரே!’ என்று வேறுசிலரும், குந்தியைப்பற்றிச் சிலஜனங்களும் அழுதுகொண்டு ஜலதர்ப்பணஞ்செய்தனர். இவ்வாறே நகரத்திலுள்ளமற்றஜனங்களும் பாண்டவர்களைப் பற்றி வ்யஸனப்பட்டனர். விதாரம்மாத்திரம் கொஞ்சமாய்ஸனப்பட்டார். அவர் உண்மையறிந்தவரல்லவா? விதாரருக்குத்திருதராஷ்டிரனுடைய ஹ்ருதயத்திலுள்ளதெல்லாம் தெரியும். அதனால், வித்வான்களிற்சிறந்த விதாரர், “இவன் பிரமணீதவனுவேயே கெடுநினைவுள்ளவனாகவும் வஞ்சகண்ணமுள்ளவனாகவும் படைக்கப்பட்டிருக்கிறான்” என்றுநினைத்துத் துக்கமுற்றஉறவினரோடுகூட ஜனங்களுக்குத் துக்கத்தைக்காண்பித்துக்கொண்டு மனத்தில் பாண்டவர்கள் எவ்வளவு தூரம்போயிருப்பார்களென்று சிந்தையுற்றிருந்தார். பாண்டவர்களனைவரும் தமதுபுத்திரரென்றே நினைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

பிறகு, பிஷ்மர், பாண்டிராஜன்புத்திரர்கள் தாயாருடன்கூட இறந்துபோயினரென்பதைக்கொட்டு மிகத்தூயரமுற்றுக் கண்ணீர்விட்டுப் புலம்பினார். “ஆ! புத்திஷ்டிரா! ஆ! பீமா! ஆ! தனஞ்சயா! ஆ! இரட்டையரே! ஆ! குந்தியே! நீ புத்திரர்களுடன்கூட ஓரிரவில் ஸவர்க்கஞ்சென்றாயோ? தாயாருடன்கூட அந்தக்குமாரர்களைவரும் அங்கே

* எல்லாம் அக்த்யமென்பதையறிந்தவரென்பதும் நடந்தவிஷயந்தெரிந்தவரென்பதும் இருவகைக்கருத்து.

யே முடிந்தனர். அந்தப்பீமனும் தனஞ்சயனும் மனத்திலேவக முண்டானபோது பலத்தினால் மந்தரமலையையும் உடைக்கத் திறமையிலல்லாமற்போகமாட்டாரே! குந்தியூர் பாண்டவர்களும் இறந்து போவார்களென்று நான் நினைக்கவில்லை. அவர்கள் மரணமடைந்திருப்பாராயின் அஃது எவ்வகையிலும் மாறாது. அந்தத்தாரமராஜன் * யுதிஷ்டிரனென்று பிராமணர்களால் சொல்லப்பட்டவன். அந்தத் தனஞ்சயனுள் பூமியிலுள்ள தேராளிகளுக்குள் மிகச்சிறந்தவனாவான். உறுதியான நியமமுள்ளவனும் தர்மத்தவதையினால் கொடுக்கப்பட்டவனும் பொய்யாமொழியனும் மங்களகரமான லக்ஷணங்கள் அமைந்தவனும் பாண்டுபுத்திரனுமான யுதிஷ்டிரன் காலன்வசத்தில் எவ்வாறு அகப்பட்டான்? தன்னையே உவமையாகக்கொண்டு பிறர் விஷயத்தில் நடப்பவனெனவனான அந்தக்கொளவனான யுதிஷ்டிரன், தாயாருடன் கூடவே காலன்வசத்தில் அகப்பட்டதெவ்வாறு? வெகுநாள் காப்பாற்றப்பட்டமரம் காய்க்குங்காலத்தில் காற்றினால்வகத்தினால் முறிக்கப்பட்டாலெப்படியோ அப்படியே ராஜாணயுதிஷ்டிரன் ஆயினான். எவன், தனது தந்தையினுடைய யௌவராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பட்டபின், ஸத்தியத்தோடுமீ தர்மத்தோடுமீ கூடிய நடக்கல்களினால் தனக்கும் தன்பிதாவுக்கும்புகழைக்கொண்டிவந்தானே அந்தப்பிராமணப்பிரியனும் ஆய்ந்துபார்ப்பவனுமாகிய யுதிஷ்டிரன், என்னுள்ளத்தில் ஞாயத்தையிறுத்திவிட்டுக் காலத்துடன் கூட முழுக்கிப்போனான். ஓ! தெய்வம் பயனற்றது. அவனுடைய தாயார்கிய அந்தக்குந்தி வனவாஸத்தினால் துக்கத்தையடைந்திருந்தும் புத்திரர்களிடத்தினுள்ள மிக்கவிருப்பத்தினால் கணவனுடன் அனுமரணஞ்செய்யாமலிருந்தாள் நல்லகூலத்திற பிறந்தவளாகிய எவள் பதியினுண்டானசந்தேகாஷத்ததை எவ்வப்பகாலந்தானடைந்தாளோ அந்தக்குந்தி தனதுவிருப்பம் நிறைவேறாமலே புத்திரர்களுடன் இப்போது எரிந்துபோனாள். பீமன் இறந்துபோனானென்பதைக்கேட்டு என்னுள்ளம் நம்பவில்லையே. இதையறின்க்கும்போது என்மனம் பலவகையில் துன்பப்படுகிறது. எனது ஹ்ருதயம் என்தேகத்தையிட்டு வெடித்துப்போகிறது. பருத்திதோள்களும் அழகியகைகளுமுடையவனும் மேருமலையின் சிகரத்துக்கொப்பானவனும் யௌவனவயதிலிருப்பவனுமாகிய பீமன் இறந்துபோனானென்பதைக்கேட்டு என்உள்ளம் நம்பவில்லை. பெருங்கொடையாளியும், யுத்தவீரனும், வேகமானகைகளையுடையவனும், ஆயுதப்பிடிவிடாதவ

*யுத்தத்தில் அசையாதவன்.

னும், நிச்சயமுள்ளவனும், குறிதப்பாதவனும், ரதம்நடத்துவதில்
 ரிபுணனும், தூரத்திலிருந்தடிப்பவனும், அச்சப்படாதவனும், மஹா
 பராக்கரமசாலியும், சிறந்த அஸ்திரபலமுள்ளவனும், மனம்சோராதவ
 னும், சிறந்த ஆண்பிள்ளையும், வில்லாளிகளனைவரிலும் சிறந்தவனும்,
 கிழைத்தேசத்தாரையும் ஸௌவீரதேசத்தாரையும் தகழிணதேசத்தா
 ரையும் ஜயித்தவனும், மூன்றுலோகங்களிலும் தன்பராக்கிரமத்தைக்
 கியாதிபெறச்செய்தகுரனும், நான்பிறந்தபோதே குந்திக்கும் வீர
 னை பாண்டிவுக்கும் மனத்துயரத்தைவிலக்கினவனும், இந்திரனுக்
 கொப்பானவனுமான அர்ஜுனன் காலனுக்குவசப்பட்டதெவ்வாறு?
 விருஷபத்தின் திரிவிப்பான்ற தோள்களையுடையவர்களும் வலிம்பந்
 துக்கொப்பான பராக்கிரமமும் நடையுமுள்ளவர்களும் பகைவர்களை
 அடக்குகின்றவர்களானாகிய இரட்டையர்கள் மரணத்தையடைந்த
 தெவ்வாறு? ஆ! என்மருமகளை! யதுபுத்திரியே! குழந்தைகள் என்
 னுள்ளத்தில் தின்பத்தைவைத்துவிட்டுக் கிழவனும் மிகத்துன்ப
 முற்றவனுமாகிய என்னைவிட்டுவிட்டு எங்கேபோயினர்? வாரணா
 தத்திற்குப் பிரயாணம்போகும்தோது வழியில் என்வாசகுனங்களா
 யிருக்குமோ? குந்தியின்புத்தர்களால்! உலகத்தில் இவ்வாறு அல்பாயு
 ஸுகளாவிர்களென்று நீங்கள் எவர்களால் சமீக்ப்பட்டவர்கள்.
 குந்தி! எனக்குக் குழந்தைகளைக்காண்டி. என்னை நாதனாகவுடைய
 பாண்டவர்கள் எனக்கு நாதர்களும் எனக்குநேதர்களெனயிருந்த
 னர். ஆ! என் பாண்டவர்களை! ஆ! என் குழந்தைகளை! ஆ!
 எனது சிங்கக்குட்டிகளை! ஆ! எனது உயர்ந்தயானைகளை! ஆ!
 எனது ஆனந்தத்தைவிருத்திசெய்பவர்களை! உங்களால் விடப்பட்ட
 எனக்கு எல்லாலோகங்களும் இருள்மூடிப்போயின. பாலஸூர்யர்
 களைப்போன்ற ஒளியுள்ள குந்திபுத்திரர்களை நான் எப்போது காண்
 பேன். என்புத்திரர்களைப்போல் சந்தேகவுமுண்டுபண்ணுகிறவர்க
 ளே! சிறந்தகையையுடைய உங்களைக்கரணமல் எனக்கு என்னவழி?
 நானெங்கேபோவேன்? என் குழந்தைகளை எவ்வாறு காண்பேன்? ஆ!
 யுதிஷ்டிரா! ஆ! பீமா! ஆ! ஆ! பஸ்குனா! ஆ! இரட்டையரோ!
 போகாதேயுங்கள்; திருப்புகள்; என்மெலுள்ள கோபத்தைவிடுங்
 கள்” என்றார். என்றும்ஜலமும் விட்டுக்கொண்டிருக்கும் அந்தப்பிஷ்
 மருடைய அந்த அமுக்கையைக்கீட்டு விதூரர் இடத்தையும் ஸமயத்
 தையும்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“புருஷஸ்ரேஷ்டரே! நீர் வ்யஸனப்படாதேயும். மிகுந்ததாரிய

* எருத்தின் கழுத்திலுள்ள கொண்டை.

முள்ளவரே! துயரத்தை ஒழித்துவிடும், அவர்களுக்கு மரணமில்லை. காலத்திற்கெய்யவேண்டியது என்னால்செய்யப்பட்டது. பாரதரே! அவர்களுக்காக இந்தஜலத்தை நீர்விடாதீகோபும்” என்ற இந்தச்சொல்லைக் கௌரவர்கள் காத்தில் படாமலிருக்கும்படி விதுரர் பிஷ்டருக்குச் சொன்னார். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தக்கூட்டத்தில் பிஷ்டர், விதுரர் அருகிற்சென்று கண்ணீர்மிகுதியால் தடைப்பட்டருரலோடு அவரைப்பார்த்து பெல்லமெல்லப் பின்வருமாறு சொல்லலானார். “அன்பேன! மஹாபலசாலினான அந்தப்பாண்டுபுத்திரர்கள் எவ்வாறு ஜீவிக்கின்றனர்? பாண்டுவினவர்க்கம் நமக்காக அழிக்கப்படாமலிருந்ததெவ்வாறு? என்னைத்தலைவாயாகக்கொண்ட அந்தக்கௌரவர்கள், கருடனால் அவர்தாயார்விடுவிக்கப்பட்டதுபோல், பெரும்பயத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டிருக்கைதூக்கிவிடப்பட்டதெவ்வாறு?” என்றார். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்தத் தர்மாத்மாவான விதுரர் கௌரவர்கள் கீட்காமலிருக்கும்படி ஆச்சரியமானசெய்கையைபுடைய பிஷ்டருக்குச் சொல்லத்தொடங்கினார். “த்ருதராஷ்டிரன், சகுனி, ராஜாவாகியதுரியோதனன் இவர்களால் பாண்டுபுத்திரர்களை அழித்துவிடுவதற்காகப் புத்தியில் நிச்சயஞ்செய்யப்பட்டது. அப்போது நானும் அந்தப்பாணியான புரோசனனுடைய எண்ணத்தைத்தெரிந்துகொண்டு அவனைக்கொல்லக் கருதினவதை அவர்களோடு ஒத்திருந்தேன். பிறகு, திருதராஷ்டிரபத்திராகிய துரியோதனனுடைய கட்டளையினால் அரக்குமாளிகைக்குப்போய்க் குந்தியைப் புத்திரர்களுடன் அதில் கொளுத்துவதற்குப் புரோசனன் நியமிக்கப்பட்டிருந்தபோது, கனகனைவரவழைத்து அங்கே சுரங்கத்தை யும் அதன்வாயிலையும் வெகுமறைவாக்செய்வித்து, அந்தப்பாண்டு புத்திரர்கள் குந்தியுடன் கூட அந்தக்காலத்தில் எரிவதற்குமுன்னமே என்னால் வெளிப்படுத்தப்பட்டனர். நீங்கள் வ்யஸனத்தில் மனத்தைச்செலுத்தவேண்டாம். அதன்பிறகு, நான் குந்தியைப் புத்திரர்களுடன்கூடக் கப்பலில்ஏற்றிவைத்துக் குந்திக்கும் அவள்புத்திரர்களுக்கும் அபயம்கொடுத்து அரக்குமாளிகையைக் கொளுத்தச்செய்தேன். ஆதலால், உங்களுக்குத் துயரமவேண்டாம். பாண்டவர்கள் தீங்கிலிருந்து விடுபட்டனர். அரசரே! வீரர்களான பாண்டவர்கள் தாயாருடன்கூட நான்செய்த அந்த உபாயத்தினால் மிகக் கொடிய அக்னிதகனத்தினின்றும் வெளிப்பட்டுப்போயினர். இந்த வ்யஸனம் நீங்கள் அடையவேண்டாம். பாண்டவர்கள் ஜீவித்தேயிருக்கின்றனர். காலம் திரும்பிவருகிறவரையில் மறைந்தே சஞ்சரிக்கப்

போகின்றனர். அந்தக்காலம்வந்தபிறகு, கிருஷ்ணபக்தம்முடிந்தபின் உதயாடாகிய நிராமலமானசந்திரனை உலகம்பார்ப்பதுபோல், யுதிஷ்டிரனைப் பூமியிலுள்ளானிதர்கள் பார்ப்பார்கள். எவனுக்குத் தனஞ்சயனும் வெல்லமுடியாதபீமஸேனனும் மாத்திரின்புத்தர்களாகிய அந்த இரட்டையர்களும் ஸ்வேஹாதரர்களோ அவனுக்கு அழிவை நான் நினைக்கவில்லை” என்றார்.

பிறகு, பீஷ்மர் உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சமடைந்து ஸந்தோஷத்துடன் சிறந்தபுத்தியுள்ள விதூரரைக் கொண்டாடி, “நல்ல வேலை! நல்லவேலை!” என்றுசொல்லி, “அன்புனை! யுக்தியாகவும் தகுதியாகவும் சிறந்தகாரியம் உன்னால்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நாமும் துக்கத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டோம் பாண்டுவின்வாக்கமும் அழிக்கப்படாமலிருக்கிறது” என்றுசொன்னார். அரசரே! இவ்வாறுசொல்லிவிட்டுக் கௌரவர்களுக்கும் நகரத்துஜனங்களோடும் சேர்ந்து பீஷ்மர் அனைகஜனங்கள் நெருங்கியிருக்கும் நகரத்தில் பிரவேசித்தார். பிறகு, அம்மிகாபுத்ரனை திருதராஷ்டிரன், பாண்டவர்கள் அழிந்துபோனதை உண்மையாகினைத்து மந்திரிகளோடும் கர்ணனிடும் சகுனியோடும் புத்தர்களோடும்புகட மகிழ்ந்திருந்தான். வேந்தரே! வெல்லக்கூடாதபீஷ்மரும் மென்மையானபுத்தியுள்ள விதூரபாகிய அக்ஷிருவரும் அரசருவிட்டுத்தீயிலிருந்து பாண்டவர் விடுபட்டதைநினைத்து மகிழ்ந்தனர். துரோணர் முதலானவர்களும் அந்தப்பாண்டவர்களுடைய ஸத்தியத்தினாலும் அடக்கத்தினாலும் குணங்களினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் தோத்துஜனங்களுக்கு அவர்களிடமுள்ள அன்பினாலும் அவர்களுடையதர்ப்பங்களாலும் அவர்கள் விடுபட்டிருப்பதாகவே நினைத்தனர். அவ்வாறே நகரத்துஜனங்களும் தேசத்துஜனங்களும், குரத்தன்மையினாலும் தேககாந்தியினாலும் மகிமையினாலும் வடிவங்களினாலும் தேகபலத்தினாலும் மனோபலத்தினாலும் பாண்டவர்கள் செளக்கியமாகத்தானிருப்பார்களென்று நினைத்தனர். மற்றச்சாதாரணஜனங்களும் அனைகமான ஸ்திரீகளும் ஸந்தேஹப்பட்டீக்கொண்டு, “ஜீவித்திருக்கிறார்களோ அப்படியன்றித் தஹிக்கப்பட்டார்களோ” என்று கூறினர்.

ஶ்ரீமதுபத்துமன்றவது அத்தியாயம்.

ஐதுக்ருஹபர்வம். (தோடிக்சீ.)

(தாயாரையும் ஸ்ரீஹோதாரிகளையும் ஜலமாத்தீனடியில் விட்டுவிட்டு

நேழீந்தாரம்போய் ஜலங்கொண்பவந்தீயீமன், தரையீல்தூங்

கின அவர்களைக்கண்டு வ்யஸனத்தீனில் புலம்பினது.)

அந்தப்பீமன் நடக்கும்போது தொடைகளின் வேகக்காற்றினால் அசைக்கப்பட்டகாட்டுமரங்கள் கிளைகளுடன் கூடப் பயத்தினால் நடுங்கினவைபோலாயின. அவன்கணைக்காற்றாற்று ஆனி ஆடிமாசத்தில் காற்றடிப்பதுபோலடித்தது. மிகுந்தபலமுள்ளகாற்று வழியிலுள்ளகொடிகளையும்செடிகளையும் சாய்த்துவிட்டது. அந்தப்பீமனின் அந்தமார்க்கத்தின்ஸமீபத்தில்முனைத்துப் பூத்தும்காய்த்துமிருக்கும் மரங்களையும் புதர்களையும் முறித்துக்கொண்டும், கோபமூட்டப்பட்ட மும்மதமும் பெருகுகின்ற பராக்கிரமமுள்ள அறுபதுவருஷத்திய உத்தமயானைப்போலக்கோபித்து வனத்திலுள்ள பெருமரங்களை மிதித்துக்கொண்டும் முறித்துக்கொண்டும் சென்றான். கருடனுக்கும் காற்றுக்குமொப்பானவேகமுள்ள அந்தப்பீமனின் செல்லுகின்றவேகத்தினால் பாண்டவர்களுக்கு மூர்ச்சையுண்டானது போலாயிற்று. தூரபாகந்தாண்டவேண்டிய ஆறுகுளங்களுள்ள இடத்தைக் கைகளாகிறதெப்பங்களினால் அடிக்கடிதாண்டித் திருதராஷ்டிரபுத்திரனிடமுள்ள பயத்தினால் வழியில் மறைவாகச்சென்றனர். ஆற்றங்கரைகளிலும் மேடுபள்ளங்களிலும், அந்தப்பீமன் மெல்லியவளும் புகழ்பெற்றவளுமாகிய தந்தாயாரைக் கஷ்டப்பட்டு முதுகிற்சுமந்தான். பரதஸ்ரீரஷ்டிரே! கிழங்குகளும் காய்களும் ஜலமும் குறைவானதும், குரூரமான பக்சிகளும் மிருகங்களுமுள்ள தும், பயங்கரமுமான ஒருவனப்பிரவீதசத்தைச் சாயங்காலத்தில் அடைந்தான். பயங்கரமான மாலைக்காலம்வந்தது. குரூரமான பக்சிகளும் மிருகங்களும் சஞ்சரித்தன. அரசரே! அக்காலத்தில் திடீரென்றுஉண்டான காற்றுக்களினால் இலைகளும் காய்களும் உதிர்ந்தார், மிகுதியாக முறிக்கப்பட்டும் சாய்க்கப்பட்டும் பலமரங்களோடு பின்னிக்கொண்டு மிருக்கின்ற அனைகம் புதர்களாலும்,சிறுகிளைகளாலும்,மரங்களாலும் திசைகளெல்லாம் மறைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தப்பாண்டவர்கள் களைப்பினாலும் தாகத்தினாலும் மிகுந்தவித்திரையினாலும் பிடிக்கப்பட்டவர்களாகி அப்போது நடக்கச்சக்தியற்றவராயினர். அவர்க

வனைவரும் ஸௌக்கியமில்லாத பெருங்காட்டில் உட்கார்ந்தனர். இரவிலேயே இருபத்தாநான்கு யோசனை தூரம் விரைவாகச் சென்றனர். பிறகு, தாகத்தினால்வாடின குந்தி, “பஞ்சபாண்டவர்களின் நடுவி லிருக்கும் தாயாராகியநான் நாதனற்றவள்போல இந்தமஹாவனத் தில் தாகத்தினால் கஷ்டப்படுகிறேன். இனிமேல் ஓர் அடியிலிருந்து ஓர் அடிகூட நடக்க என்னை முடியாது. இந்தமரத்தினடியிற் படுப் பேன். திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் என்னைத்தாக்கிக்கொண்டுபோகட் டும். பீம! என்சொல்லைக்கேள். கௌரவர்கள் உன்பாஹுபலத் திற்கும் முன்றிற்கச்சக்தரல்லர். குந்தியின்புத்திரா! ஏன் அஞ்சுகிறாய்? இந்தப்பூமியில் என்பீமஸேனைனை விட வேறுமகாரதனில்லை. திருதராஷ்டிரபுத்திரனிடம் வீணாகப்பயந்துகொண்டு நான் இங்கே தூங்குவதை விரும்பாமலிருக்கிறாய்” என்றுசொன்னான். அவன் பீமன் முதுகிலிருந்துகொண்டே துன்பப்பட்டமனத்தோடு வழியில் இவ்வாறு அழுதுகொண்டு இரவில் நித்திரையினால் பரவசமடைந் தான். அந்தச்சொல்லைக்கேட்டுப் பீமஸேனைனுடையமனம், தாயினி டக்துள்ள அன்பினாலும் இரக்கத்தினாலும் கொதிப்புற்றது. அவன் நடக்கவெதொடங்கினான். பிறகு, பீமன் பயங்கரமும் ஜனமில்லாதது மாகிய பெருங்காட்டிற் புகுந்து பரந்தரிமூலுள்ளதும் ரமணியமுமான ஓர் ஆலமரத்தைக் கண்டான். பரதவம்சத்தீதானான பீமன் அவர்க ளெல்லாரையும் அங்கேகூட்டு, “நான் இங்கே ஜலத்தைத்தேடுகிறேன். அதுவரையில் இங்கேகளைப்பாறுங்கள். இந்தவாரஸங்களென் னும் நீர்ப்பறவைகள் இனிமையாகக்கூவுகின்றன. இவ்விடத்தில் பெரிய நீர்நிலை இருக்கவேண்டுமென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது” என்று சொன்னான்.

ஜனமேஜயரே! ஜயேஷ்டஸுஹோதரரான யதிஷ்டிரரால் ‘செல்’ என்றுவிடைகொடுக்கப்பெற்ற அந்தப்பீமன் வாரஸங்களென்னும் நீர்ப்பறவைகளிருக்குமிடம்சென்றான். அவன் தாமரைவனத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒருபெருந்தடாகத்தைக்கண்டான். பரதய்ரேஷ்ட ரே! அதில் தீர்த்தபானஞ்செய்துஸ்நானமுஞ்செய்து, ஸுஹோதரர்களிடம் அன்புள்ள அந்தப்பீமன் அந்தஸுஹோதரர்களுக்காக ஜலம் எடுத்தான். பாரதரே! உத்தரீயத்தினால் ஜலத்தைக்கொண்டு வந் தான். அநேகம்தாமரைஇலைகளாலும் தனித்தனியே ஜலத்தை எடுத்தாக்கொண்டுவந்தான். இரண்டுகுரோசங்களிலிருந்து விரைவாகத் தாயாரிடம்வந்து துயரத்தினாலும் களைப்பினாலும் மனத்தில்கஷ்டம் கொண்டு ஸர்ப்பம்போலப் பெருமூச்சுவிட்டான். அரசரே! அந்தப்

பீமன் மிக்மபயங்கரமான இருண்டகாட்டில் மிகக்குளிர்ச்சியானமரத் தினடியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த தாயாரையும், உம்மரத்தில் எப்போதும்வலிக்கும் பிரேதராசுநீலர்களின்பயந்தெரியாமல் தரையில் விரிக்கப்பட்ட கைகால்களையுடையவர்களும் நீண்டகுறட்டையோடு அண்ணாந்த வாய்களையுடையவர்களும் பெருஞ்சரீரங்களுள்ளவர்களும் தூக்கத்தினால் தங்கள்சக்திவிடலினவர்களும் ஐந்துஇந்திரர்களைப்போல மஹாபலசாலிகளுமான ஸுஹோதரர்களுயுட்கண்டு மிகுந்த துயரத்தினால்பீடிக்கப்பட்டுப் புலம்பத்தொடங்கினான். “ மிகுந்த பாக்கியக்குறைவுள்ளநான் பூமியில் படுத்திருக்கும் ஸுஹோதரர்களை இப்போதுபார்க்கிறேனே; இதைவிட அதிககஷ்டம் பார்க்கக்கூடிய தென்னவிருக்கிறதா? எவர்கள் முன்னே வாரணாதநகரத்திலுடையந்த சயனங்களில் நித்திரையையடையாமலிருந்தார்களோ அவர்கள் இப்போதுதரையில் தூங்குகின்றார்களே! சத்துருக்களுடையகூட்டத்தை மதிப்பவராகிய வஸுதேவருடையஸுஹோதரியும், குந்திராஜன்புத்தரியும், எல்லாநல்லசக்திவர்களும் பொருந்தினவளும், விசித்திரவீரிய லுடையமருமகளும், மஹாத்மாவானபாண்டுவிண்மனைவியும், எங்கள் அன்னையும், தாமரைப்புஷ்பத்தினுள்ளிருக்கிற காய்ப்பான் நரிமுள்ளவளும், மிகமெல்லியவளும், மிகுந்தவிலைபெற்ற சயனத்தில் வழக்கப்பட்டவளுமாகிய இந்தக்குந்தி தனக்குத்தகாத இந்தத்தரையில் அவ்வாறேபடுத்திருக்கக்காண்கிறேனே! தர்மனிடமிருந்தும் இந்திரனிடமிருந்தும் வாயுவினிடமிருந்தும் எவன் இந்தப் புத்திரர்களைப்பெற்றோளோ அரண்மனையில்படுப்பவளாகியஅவள் இதோ தரையில் களைத்துத்தூங்குகிறாள். இப்போது இந்தப்புருஷவிரும்மங்கள் தரையிற் படுத்திருப்பதைப்பார்க்கிறேனே! இதைவிட வேறு அதிகதுக்கம் என்னால் காணக்கூடியதென்னவிருக்கிறதா? தர்மந்தவருதவராகிய எந்தராஜா திரிலோகாதிபத்தியத்திற்குத் தகுதியுள்ளவரோ அவர் இதோகளைப்புற்றுச் சாதாரணமனிதனைப்போலப் பூமியில்படுத்திருக்கிறார். இதென்ன! இருண்டமேகம்போலக்கறுந்தவனும் மனிதருள் நிகரற்றவனுமாகிய இந்த அர்ஜுனன் சாமான்யனைப்போலப்படுத்திருக்கிறானே! இதற்குமேலான துயரம் ஏது? ரூபத்தின்மீமண்மையினால் தேவர்களில் அசுவினிதேவர்கள் எவ்வாறோ அவ்வாறாகிய இந்தநகுல ஸஹதேவர்கள் பிராகிருதமனிதரைப்போல இப்போதுபூமியிலுடறங்குகின்றனர். எவனுக்கு விரோதிகளும் குலத்தைக்கெடுப்பவருமாகிய ஞானிகளில்லாமலிருப்பரோ அவன் கிராமத்தில் தனித்துமுனைத்திரு

*இக்கு ஒருவரிவீடப்பட்டது.

க்கும் மரம்போல் இவ்வுலகத்தில் ஸுகமாகஜீவிப்பான். எந்தஒற்றை மரம் கிராமத்தில் ஒன்றாயிருந்தபோது அஃது, இலைகாப்பகள் நிரம்பினதாகவும் ஞாதிக்களில்லாததாகவும் வழிப்போக்கரால்பூஜிக்கப்பட்டதாகவும் :சைத்யமென்றபெயர்பெற்றிருக்கிறது. எவர்களுக்குச்சூரர்களும் தர்மத்தைப்பற்றினவர்களுமாகிய அனைகதாயாதிகளிருக்கின்றனரோ அவர்களும் உலகத்தில் ஸுகமாகஜீவிக்கின்றனர் ; தீங்கில்லாமலுயிருக்கின்றனர். பலவான்களும் ஸம்பத்துநிரம்பினவர்களும் மித்திரர்களையும் சுற்றத்தாரையும் மகிழ்விப்பவர்களுமான ஜனங்கள் காட்டிலுண்டான மரங்களைப்போல் ஒருவரையொருவரார்ந்தஜீவிக்கின்றனர். நாரீமா, கெட்டபுத்திரவேடுகடிபவனும் கெட்டமனமுள்ளவனும் ராஜ்யத்திவாசைவைத்தவனும் மூர்க்கனும் தூர்மந்திரிகளோடுசேர்த்தவனும் கெட்டவனும். பாவுச்செய்கையுள்ளவனும் தன்லாபம்ஒன்றிலேயே எண்ணின்வைத்தவனுமான த்ருதராஷ்டிரனால்உட்டப்பட்டோடாம். விதூரருடைய புத்தியின்சக்தியினால் எரிக்கப்பட்டாமலிருந்தோம். அந்தத்தீயிலிருந்துவிடுபட்டு நாம் இந்தமரத்தையடைந்திருக்கிறோம் ; எந்தத்திசைக்குச் செல்வோம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலானகஷ்டத்தையடைந்தோம். கெட்டபுத்தியுள்ளவனே ! சிறுநிவாளனே ! த்ருதராஷ்டிரன்மைந்தனே ! எண்ணம்கூடிவந்தவனாக வாழ். உனக்குத் தெய்வத்தின் அனுக்கிரஹயிருப்பது நிச்சயம். அதனால், யுதிஷ்டிரர் உன்னைக்கொல்ல எனக்கு அனுமதிக்கொடாமலிருக்கறார். மதிசெட்டவனே ! அதனால் நீ ஜீவித்திருக்கறாய். அடா ! இப்போதே கோபத்தினால் ஆவேசங்கொண்டநான்சென்று, புத்திரர்கள், மந்திரிகள், காணன், தம்பிகள், சகுனி இவர்களுடன்கூட உன்னை பமன்வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடுவேன். பாவுச்செயலுள்ளவனே ! தர்மாத்மாவும் பாண்டவர்களில் பூர்ஷ்டருமாயிருக்கிற ராஜாவான யுதிஷ்டிரர் கோபிக்கவில்லையே ! நான் என்னசெய்யமுடியும்?" என்று புலம்பினான்.

இவ்வாறுசொல்லிச் சிறந்தகைகளையுடையபிமேஸைன்,கோபத்தால் ஜவலிக்கின்றபனத்தோடு கையினால்கையைப்பிசைந்து பெருமூச்சுவிட்டு மனத்தில் துயரத்துடன் சவாலேதணிந்த அக்கினியைப்போலப் பின்னும் மனத்தளர்ச்சியுள்ளவனாகி, சாதாரணஜனங்களைப்போல அசைவற்றுத்தரையில்படுத்துத்தாங்கிக்கொண்டிருந்தசகோதரர்களைப்பார்த்தான். "இந்தவனத்திற்குக் கொஞ்சதூரத்தில் நகரமிருப்பதாக அறிகிறேன். விழித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டிய இடத்

* வீதியில்முனைத்தகுறிப்புள்ளமரம் ; அஃது உத்தேசவிருஷமென்னப்படும்.

தில் இவர்கள் தூங்குகின்றனர். ஐயோ! நான் மட்டும் விழித்திருக்கிறேன். இவர்கள் ச்ரபம்தீர்ந்து விழித்துக்கொண்டிருந்து ஜலத்தைப்பார்ப்பர்” என்று பீமன் நிச்சயஞ்செய்துகொண்டே தான் மட்டும் அப்போது கண்விழித்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஜதுக்ருஹபர்வம் முற்றிற்று.

நூற்றாயத்தி நான்காவது அத்தியாயம்.

ஹிடிம்பவதபர்வம்.

(ஹிடிம்பநால் பாண்டவர்களிடம் அனுப்பப்பட்ட ஹிடிம்பை பீமனைக் கண்டு அவன்மீதுமோகிந்து அவனோடு ஸம்பாஷண்செய்வது.)

அங்கே, அவர்கள் படுத்திருக்கும்போது, அந்தவனத்திற்குச் சமீபத்தில் ஓர் ஆச்சாமரத்திலேறிநின்ற கொடியவனும், மனிதர்களின் மாம்ஸத்தைத் தின்பவனும், மிகுந்தபலமுள்ள பராசரமமுமுள்ளவனும், கார்காலத்திமமம்போல இருண்டவனும், சிவந்தகண்களுடையவனும், அச்சப்படத்தக்க உருவமுள்ளவனும், சீமாரப்பற்களுடன் திறந்தவாயுள்ளவனும், பெரிய உருவமுள்ளவனும், பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாயிருப்பவனும், நிதம்பங்கநர் வயிறும்தொங்குகிறவனும், சிவந்தமீசைகளும் தலைமயிர்களுமுள்ளவனும், பெரிசு மரம்போன்ற கழுத்தையும் தோள் களையுமுடையவனும், முனைகளைப்போன்றாக குளுள்ளவனும், மிக்கபயத்தையுண்டிபண்ணுபவனுமாகிய ஹிடிம்பனென்னும்கொண்டவன் மஹாரதர்களான அந்தப்பாண்டவர்களைத் தற்செயலாகப்பார்த்தான். விகாசமானருபத்தையுடையவனும் சிவந்தகண்களையுடையவனும் பயங்கரமானவனும், கொடியபார்வையுடையவனும் பெரியதேகமுள்ளவனும் மிகுந்தபலமுள்ளவனுமாகிய அவன், பசியினால்பிடிக்கப்பட்டு மாம்ஸத்தைவிரும்பித் தற்செயலாக வாசனையைமோந்துபார்த்து விரல்களைமேல்நூக்கித் தலைபைச்சொறித்து கட்டையான தலைமயிர்களைத்தட்டிப் பெரிசுவாயுடன் கோட்டுவாய்விட்டு அடிக்கடிபார்த்து மனிதர்மாம்ஸத்தில் சந்தேகமுற்று மனிதர்வாசனையை மோந்துபார்த்துத் தன்சீகாதரியைநோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான்.

“வெகுகாலத்திற்குப்பின் இப்போதுதான் என்மனத்திற்கினிய உணவுகிடைத்திருக்கிறது. மோந்துபார்க்கும்போதே எனதுநா விருப்பத்தினால் தண்ணீர்ஊறி வாய்க்குவெளியில்வருகிறது. மிக்ககூர்மையான முனைகளையுடையவைகளும் படும்போதுதாங்கக்கூடாத

வைகளுமான எனது எட்டுக்கோரப்பற்களையும், அழகாயும் மாம்ஸ மயங்களாயுமிருக்கிற தேகங்களில் வெகுகாலத்திற்குப்பின் பதிப்பிக் கப்போகிறேன். மனிதர்களின் கழுத்தைப்பிடித்து, நரம்பைக்கடித்து, சடுகையுள்ளதும் நுரையுள்ளதுமாகிய புதியரகத்ததை மிகுதியாகக்குடிக்கப்போகிறேன் ; செல் ; யார் இவர்கள் ? இந்தக்காட்டையடைந்து தூங்குகின்றனர் ; அறி. மனிதர்நாற்றம் மிக்கவலிமையாக என்மூக்குக்குத் திருப்தியெய்விக்கிறது. இந்தமனிதரெல்லாரையும் கொன்று என்னிடம்கொண்டுவா. நம்மீதேசத்தில்தூங்குகின்ற இவர்களிடம் உனக்கு அச்சமில்லை. இந்தமனிதர்களுடைய மாம்ஸங்களை அறுத்தெடுத்து நாமிருவரும்சேர்ந்து இஷ்டப்படிதின்னோம். என் சொல்லை நிறைவேற்றும்படிசெய். மனிதரின்மாம்ஸங்களை வேண்டிய அளவு உண்டு நாமிருவரும்சேர்ந்து பலவகையாகத்தாளம்போட்டுக் கூத்தாடுவோம்” என்றான். பெருங்காட்டில் இவ்வாறு ஹரிடும் பனால் கட்டளையிடப்பட்ட ஹரிடும்பையென்னும் ராசுஷலி, ஸஹோ தரனது சொல்லைக்கேட்டு மரங்களைத் தாண்டித்தாண்டி விரைவாகப் பாண்டவர்களிடம்சென்றான் ; வனத்தில் பாண்டவர்கள்படுத்திருக்கும்இடத்திற்குச் சென்றான். அவள் அவ்விடம்சென்று குந்தியுடன் தூங்குகிறபாண்டவர்களையும் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் தோல்வியடையாத பீமஸேனையும் கண்டாள். பீமனால்காக்கப்பட்டவர்களும் அழகினாலும் யௌவனவயலினாலும் சோபிக்கின்றவர்களும் மிருதுசரீரமுள்ளவர்களும் தேகப்பயிற்சியினால் இளைத்திருப்பவர்களும் துக்கமுள்ளவர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் ஜ்யேஷ்டகனிஷ்டர்களும் பகைவர்களை ஸம்ஹரிப்பவர்களுமாகிய பாண்டவர்களையும் பார்க்க அழகான பீமஸேனையும் கொடியவளாகிய அவ்வரக்கி பார்த்தாள். ஆச்சாமரத்தினடிபோல் வளர்ந்திருக்கின்றவனும் பூமிக்குள் அழகில் நிகரற்றவனுமாகிய பீமஸேனையைக்கண்டவுடன் அந்தஅரக்கி காமமுற்றான். “ கருநிறமும் நீண்டகைகளும் வலிமம்மப்போன்றதோள்களும் சங்குபோன்றகழுத்தும் தாமரை மலர்போன்றகண்களுமுடைய இந்தப் பெருந்தேஜஸுள்ளவன் எனக்குப்பார்த்தாவாகத் தகுதியுள்ளவன். கொடியதும் தகாததுமாகிய என்சகோதரன்சொல்லை நான் ஒருபோதும்செய்யேன். கணவனிடமுள்ள அன்பு எல்லாவற்றிலும் வலியது. சகோதரன்நேசம் அவ்வாறன்று. மேலும், இவர்களைக் கொல்வதனால் எனக்கும் என்ஸஹோதரனுக்கும் சற்றநேரம் வயிறு நிரம்பியிருக்கும். கொல்லாமலிருந்தால் பலவருஷகாலம் நான் ஆனந்தமடைவேன்” என்று அவ்வரக்கி மனத்துக்குள் சிந்தித்தாள். அந்த

ஹரிடிம்பை பெருங்கைகளையுடைய பீமனைப்பார்த்து இவ்வாறு நிச்சயஞ்செய்து ராசக்ஷஸஉருவத்தைவிட்டு மானிடஉருவமெடுத்துக்கொண்டான். நினைத்தபொழுதும் எடுப்பவளான அந்தச்சிறந்தபெண் காமனூல் மயலுற்று (தனக்கு) அழகை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு மஹாத்மாவான பீமனைனிடம் சென்றாள். ஜாடைகளையும் கருத்துக்களையும் அறிந்தவளாகிய அவள் மெள்ளமெள்ள நகிர்த்துப்போனாள். உயர்ந்த ஆபரணங்களை யணிந்துகொண்டு கொடியோல்வளைந்துகொஞ்சங்கொஞ்சமாகச் சமீபத்திற்குவருகிறவளும் மகிழ்வுற்றவளும் மெல்லியவளும் பருத்தகொங்கைகளுள்ளவளும் சந்திரன்போன்ற முகமுள்ளவளும் தாமரைப்பூப்போன்ற கண்களையுடையவளும் கறுத்தும் சுருண்டுமிருக்கிறகூந்தலையுடையவளும் கறுத்தநிறமுள்ளவளும் வெண்மையான பற்களும் கோவைப்பழம்போன்ற இதழ்களுமுள்ளவளும் பார்ப்பதற்கு அழகாயிருப்பவளுமான அவளைப் பீமன்கண்டான்.

சிறந்தபொழுதும் சிரிப்புடன் கூடிய மனத்தைக்கவருகிற அழகியகுணங்களோடுகூடியவளுமாகிய அவளைக்கண்டு பீமன் வியப்புற்றான். பிறகு, சிறந்தமுகமுள்ள அந்தப்பெண்ணரசி பீமன்ஸமீபஞ்சென்று பேசக்கூடியஸமயத்தில் அவளைப்பார்த்துப் பேசலுற்றான். எல்லா ஆபரணங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தப்பெண்ணாணத்தினால் தலைகுனிந்து புன்சிரிப்புடன் பின்வருமாறு பேசத்தொடங்கினான். “புருஷஸ்ரேஷ்டரே ! நீயார் ? எங்கிருந்துவந்திருக்கிறீர் ? இவ்விடத்தில்புகுந்திருக்கின்ற இந்தத்தேவதாருபமான புருஷர்களையார் ? மாசற்றவரே ! பெரியஉருவமுள்ளவளும் நடுயெளவனத்திலிருப்பவளுமெல்லியவளுமான இவள் இந்தவனத்தை அடைந்தும், தன்விட்டிலிருப்பதுபோல அச்சமற்றுத்தாங்குகிறாள். இவள் உமக்கு என்ன உறவினர் ? இது ராசக்ஷஸர்களவாஸஞ்செய்யும் கடுமையானகாடென்று நீங்கள் அறியீர்களா ? இதில்பாவசித்தமுள்ள ஹரிடிம்பென்னும் அரசுக்கன் வலிக்கிறானே ! தேவர்களைப்போன்றவரே ! என்னவிகாரண அந்தராசக்ஷஸனூல் உங்கள்மாம்ஸத்தைத்தின்னவிரும்பிக் கெட்டஎண்ணத்துடன் நான் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறேன். அப்படிவந்தநான் தேவகுளரணுக்குலுப்பான ஒளியுள்ள உம்மைப்பார்த்தபிறகு வேறுகணவனைவிரும்பவில்லை. இதனை உம்மையாக உமக்குச்சொல்லுகிறேன். தர்மந்தெரிந்தவரே ! இதைத்தெரிந்துகொண்டு என்னிடத்தில் நியாயமாகநடந்துகொள்ளும். மதனூல்பீடிக்கப்பட்ட மனமுள்ளவளாகிவந்திருக்கிற என்னை நீர் அங்கீகரிக்கக்கடவீர். சிறந்தகைகளுடையவரே ! மனிதர்களைத்தின்பவன

கியராசூஸனிடமிருந்து உம்மைக்காப்பாற்றுவேன். நாமிருவரும் யாரும்போகக்கூடாதமலைகளில் வலிப்போம். மாசற்றவரே! எனக்குக் கணவராக இரும். வீரரே! உம்மைவிரும்புகிறேன். உமக்குச்சுகம் உண்டாகட்டும். என்உயிரைப்போக்காதீதும். சத்துருக்களையடக்கு கிறவரே! உம்மால் நான்விடப்பட்டேனானால் பிழைக்கமாட்டேன். நான் ஆகாசத்தில்ஸஞ்சரிப்பவளல்லவா? விரும்பினபடி ஸஞ்சரிப்பேன். என்னுடன்கூடப் பலவிடங்களில் (சென்று) ஒப்பில்லாத ஆனந்தத்தையடைவீராக” என்றாள்.

அதனைக்கேட்ட பீமன், “நான் பூணிக்கத்தக்கவரும் எனக்கு முக்கியமான ஆசாரியருமாகிய இந்த என்ஜ்யஷ்டஸகோதரர் விவாஹஞ்செய்துகொள்ளவில்லை ஆதலால், நான் எவ்வகையிலும் மூத்த வரைமிஞ்சி விவாஹஞ்செய்துகொள்ளேன் ராசூஸனியே! சக்தியுள் எவன் எவன் தாயாரையும் ஜ்யேஷ்டஸஹோதரனையும் மற்ற இளைய தம்பிமார்களையும் இப்போது இந்தஇடத்தில் விட்டுவிடுவான்? என்னைப்போன்றமனிதன் எவ்வதான், தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் இந்த ஸஹோதரர்களையும் தாயையும் ராசூஸனர்களுக்கு இரையாகக்கொடுத்திவிட்டும் காமுனைப்போல் செல்வான்?” என்றுசொல்ல, ராசூஸனி, “வீரரே! உம்ஒருவரைத் தாயாரருடன்கூடத் தப்புவிப்பேன். இந்தச் சகோதரர்களைவிட்டுவிட்டும் நீர் என்இடுப்பில் ஏறிக்கொள்ளும்” என்றுசொன்னாள். பீமன், “ராசூஸனியே! என்ஸஹோதரர்களைவிட்டு நான் ஜீவிக்கவிரும்பவில்லை எனக்குப் பிரியமில்லாததைப் பேசுகிறாய். உன்விரும்பும்போலத்தனித்துச் செல்” என்றுசொன்னாள். அதற்கு,ஹரிடிம்பை, “உமதுவிநுப்பர் எதுவோ அதைச்செய்யவேன். வேண்டியானால், இவாகளெல்லாரையும் மனிதர்களைத்தின்பவனாகிய ராசூஸனிடத்தினின்றும் விடுவிப்பேன். இவர்களை எழுப்பும்” என்று சொன்னாள். பீமஸேனன், “ராசூஸனியே! காட்டில் ஸுகாமாகத்தாங்குகின்ற ஸஹோதரர்களையும் என் தாயாரையும் துராத்மாவான உன் ஸஹோதரனிடத்தில்ப்பாந்து நான் எழுப்பேன். பயப்படுகிறவனே! அழகானகண்களையுடையவனே! ராசூஸனர்களும் மனிதர்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் என்பராக்கிரமத்தைத்தாய்கவல்லவரல்லர். சென்றாலும்செல்; லின்றுலும்நில். பிரியமானவனே! அல்லது, எதனை விரும்புகிறாயோ அதனைச்செய். மேலவியசரீரமுடையவனே? மனிதர்களைத்தின்பவனாகிய அந்தஉன்ஸஹோதரனை அனுப்பினாலும் அனுப்பு” என்று சொன்னாள்.

ஊற்றறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஹரிடிம்பவதபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(ஹரிடிம்பைநீரும்பீவரத் தாமதித்ததனால் தானேவந்தஹரிடிம்ப லுக்கும் பீமனுக்கும் யுத்தம்நடந்தது.)

அவள் போய் வெகுநேரமானதாகத் தெரிந்துகொண்டு, ராக்ஷ ஸர்க்கரசனான ஹரிடிம்பன் அந்தமரத்திலிருந்து இறங்கிப் பாண்ட வர்களிடம் விரைவாகவந்தான். சிவந்தகண்களும் நீண்டகைகளும் நெறித்ததலைமயிர்களும் பெரியவாயும் மேகமண்டலம்போன்ற சரீர மும் கூர்மையானகோரப்பற்களுமுடையவனும் பயங்கரனும் சமூலு கின்ற கண்களையுடையவனுமாகிய ஹரிடிம்பன், கோபித்து உள்ளங் கையை உள்ளங்கையினால் அறைந்து, அடிக்கடி கைகளையுதறிப் பற் களைப்பற்களாற்கடித்து, 'எந்த அறிவுகெட்டவன் புசிக்குவிரும்புகின்ற எனக்கு இப்போது இடையூறுசெய்கிறான்? ஹரிடிம்பையும் பயப்பட வில்லை; அனுப்பப்பட்டவள் ஏன்வாவில்லை?' என்றுசொன்னான். அவ் வாறு விகாரமானபார்வையுடன் ஓடிவருகின்ற அவனைக்கண்டதும், ஹரிடிம்பை பயந்து பீமனைனை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினான்.

'துஷ்டஸ்வபாவமுள்ள ராக்ஷஸன் கோபத்துடன் இதோவரு கிறான். ஆதலால், நான் எதைச்சொல்லுகிறேனோ அதைச் சகோ தரர்களுடன் கூட அப்படியேசெய். வீரனே! நான் நினைத்தபடி போகி றவன்; ராக்ஷஸபலமுள்ளவன். இந்த என் இடுப்பில் ஏறு. உன்னை ஆகாசமார்க்கமாகக் கொண்டுபோவேன். பகைவரைவருத்துகிறவ னே! தூங்குகின்ற இந்தச்சகோதரர்களையும் தாயாரையும் எழுப்பி, உங்களெல்லாரையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகப்போ வேன்' என்றான். பீமன், 'பெரியனவும் அழகியனவுமாகிய நிதம் பங்கையுடையவனே! நீ அஞ்சாதே. நானிருக்கையில் இவன் ஒன்றும் செய்யான். அழகிய இடையுள்ளவனே! நீபார்க்கும்போதே இவனை நான்கொல்லுவேன். பயந்தவனே! இந்தராக்ஷஸாதமன் யுத்தத்தில் எனதுசெய்கையைத்தாங்கி எதிரிற்கமாட்டான். இவனன்றியும் எல் லாராக்ஷஸர்களும்கூட எதிரிற்கமாட்டார்கள். யானைத்துதிக்கை களுக்கு ஒப்பான மிகவும் திரண்டுருண்ட இந்தளன் இரண்டுகைகளே யும், கதவுக்குறுக்குமரம்போன்ற இந்தளன்தொடைகளையும், திடமும் பெரிதுமான என்மார்பையும் பார். அழகானவனே! இந்திரானுடைய

பார்க்கிரமத்தைப்போன்ற என்னுடையபராக்கிரமத்தை நீயே இப்போது காணப்போகின்றாய் பெரிய நிதம்பங்களுடையவளே! என்னை மனிதனைநினைத்து இப்போது குறைவாகப்பேசாதே' என்று சொல்ல, ஹரிடிம்பை, 'புருஷவீம்நமே! தேவதையைப்போல் உருவமுள்ள உம்மைநான் குறைவாகப்பேசவில்லை. அந்தராக்ஷஸனுடைய வன்மையை மனிதர்களிடத்திலேநான் நான்கண்டிருக்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

ஜனமேஜயரே! அவ்வாறு ஸம்பாஷணை செய்துகொண்டிருக்கும் அந்தப்பீமஸேனனுடைய அந்தச்சொற்களைக்கேட்டும் அந்தஹரிடிம்பையினுடைய மனுஷ்யரூபத்தைக்கண்டும் மனிதரைத்தின்பவனாகிய ஹரிடிம்பென் னுமராக்ஷஸன் கோபித்தான். புஷ்பமாலையினால் நிரப்பப்பட்டகூந்தலுடையவளும், பூர்ணசந்திரனைப்போன்ற முகமுள்ளவளும், அழகியபுருவங்களும் மூக்கும் கண்களும் மயிர்துணிகளுமுடையவளும், மெல்லியநகங்களும் நோலுமுள்ளவளும், ஸர்வாபரணங்களையுட்பூட்டிக்கொண்டவளும், மிக்ஓகிவெகாசான வஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டவளும், அவ்வாறு அழகான மனிதப்பெண்ணுருவத்தை எடுத்துக்கொண்டவளுமான அவளைப் புருஷனை விரும்புகிறவளாகிநினைத்து ராக்ஷஸன் கோபித்தான். கௌரவஸரீரஷ்டரே! பிறகு, சகோதரியின்மீது கோபமுற்றராக்ஷஸன் பெரியகண்களைநெறித்து அவளை நோக்கி, 'ஹரிடிம்பையே! எந்தமதிக்கெட்டவன், புகிக்கவிரும்புகின்ற எனக்குத் தடைசெய்கிறான்? காமமோகம் கொண்டு என்கோபத்திற்கு நீயப்படாமலிருக்கிறாய். என்ன? கெட்டவளே! புருஷன்மேல் ஆசையுள்ளவளே! எனக்குவெண்டாததைச் செய்கிறவளே! நமதுமுன்னோர்களாகிய ராக்ஷஸராஜர்களைவர்க்கும் இகழ்ச்சியைச்செய்கிறவளே! நீ கெட்டாய். எவர்களைபடைந்து எனக்கு மிடப்பெரிய அனிஷ்டந்தைச்செய்தாயோ அப்படிப்பட்ட இவர்களைவரையும் உன்னையுங்கூட நான் இப்போதே கொல்லப்போகிறேன்' என்றுசொன்னான். இவ்வாறு ஹரிடிம்பையைப்பார்த்துச்சொல்லி, சிவந்தகண்களுடைய அந்த ஹரிடிம்பன் பற்களால் பற்களைக்கடித்துக்கொண்டு பாண்டவர்களைக்கொல்வதற்காக ஓடிவந்தான். பகைவர்களான வீரர்களை வதைசெய்பவனாகிய பீமஸேனன் ஜனமில்லாதகாட்டில் இவ்வாறுகாச்சனைசெய்கின்ற ஹரிடிம்பனைப்பார்த்துத் தன்ஸேஹாரதர்களும் தாயாரும் விழித்துக்கொள்ளாமல் காத்திருந்தான். யுத்தஞ்செய்கிறவர்களிற்கிரந்தவனும் மிகுந்தபராக்கிரமசாலியுமாகிய பீமஸேனன் அவன்வரும்போதேபார்த்து

அவனைப்பயமுறுத்தி, 'நில் ; நில்' என்று சொன்னான். ஸவேஹாதரி யின்மேல் கோபித்த அந்த ராசூஸனைப்பார்த்துப் பீமஸேனன் சிரித்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

‘ஹரிடிம்பா! ஸுகமாகத்தூங்குகின்ற இவர்களை எழுப்புவதனால் உனக்கு ஆவதென்ன? புத்திகெட்டவனே! மனிதரைத்தின்பவனே! நீ பலத்தினால் என்னிடம் வா; என்னையே அடிக்கவருவாய். ஸ்திரீயைக் கொல்வது உனக்குத்தகாதா. அதிலும், அவள் உனக்குத் தீங்குசெய்யாமல் வேறொருவன் தீங்குசெய்திருக்கையில் அவளைக்கொல்வது தகாதா. இப்போது இந்தச்சிறுமியை தன்புத்தியூர்வகமாக என்மேல் அன்புவைக்கவில்லை. சரீரத்துக்குள் ஸஞ்சரிப்பவனாகிய அனங்கனால்லவீவா இவள் ஏவப்பட்டிருக்கிறாள். கெட்ட நடக்கையுள்ளவனே! ராசூஸர்களுடைய புகழைக்கெடுப்பவனே! உன் கட்டளையினாலேயே வந்த இங்கப்பயந்தலளாகிய உன் ஸவேஹாதரி இப்போது என் ரூபத்தைப்பார்த்து என்மேல் ஆசைப்படுகிறாள். உன் லிடத்தில் இவள் அபராதப்படவில்லையே? மண்மதனாற் செய்யப்பட்ட சூற்றத்திற்காக நீ இவளை இகழ்த்தகாதா. துஷ்டஸ்வபாவமுள்ளவனே! நானிருக்கையில் நீ பெண்வதைசெய்யாதீராதா. மனிதரைத்தின்பவனே! நீயொருவன் என் ஒருவனோடு சண்டைக்குவா. நான் ஒருவனை உன்னை இப்போதே யமன் வீட்டுக்கனுப்புவேன். ராசூஸனே! இப்போது என்பலத்தால் பீடிக்கப்பட்ட உனதலை மிகுந்த பலமுள்ள யானையின் காலால்யிதிக்கப்பட்டதுபோல் பிளந்துபோகட்டும். இப்போது யுத்தத்தில் என்னாற்கொல்லப்பட்ட உன் உறுப்புக்களைக் கழுதகனும் பருந்துகனும் நரிகளும் மகிழ்ந்து தரையில் இழுக்கட்டும். மனிதர்களைப்புகிடுகின்ற உன்னால் முன்னர் எப்போதும் கெடுக்கப்பட்டிருந்த இவ்வனத்தை நான் இப்போது ஒருநொடியில் ராசூஸர் அற்றதாகச்செய்வேன் ராசூஸனே! இப்போது உன் ஸவேஹாதரி, மலையைப்போன்ற உன்னை வலிமம்மடலுறாகஜத்தைஇழுப்பதுபோலப் பலமுறை நான் இழுப்பதைப்பார்க்கப்போகிறாள். ராசூஸர்களில் பாவியே! நீ என்னாற் கொல்லப்பட்டபின் வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் மனிதர்கள் இந்த வனத்தில் உபத்திரவநிலாமல் ஸஞ்சரிப்பார்கள்’ என்று சொல்ல, ஹரிடிம்பன், ‘மானிடனே! உன்னுடைய வீண் இரைச்சலாலும் தற்புகழ்ச்சியினாலும் என்ன பயன்? இதையெல்லாம் செய்கையாற் செய்தபின் புகழ்ந்துகொள்வாயாக. தாமதம் செய்யாதே. உன்னைப்பலமுள்ளவனாகவும் பராக்கிரமமுள்ளவனாகவும் நினைக்கிறாயல்லவா? இப்போது என்னுடன் எதிர்த்தபிறகு, நீ அதிக

பலமுள்ளவனாயிருப்பதை அறியப்போகிறாய். நான் இப்போது இவர்களைக்கொல்லப்போகிறதில்லை. இவர்கள் ஸுகமாகத்தூங்கட்டும். கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! இந்த நான் அப்பிரியமாகப்பேசுகின்ற உன்னைத்தான் இப்போது கொல்லுகிறேன். உன் சரீரத்தினின்றுவரும் இரத்தத்தைக்குடித்துவிட்டு அதன்பிறகு இவர்களையும்கொல்வேன். எனக்குப்பிரியமில்லாததைச்செய்த இவளையும் அதன்பிறகு கொல்வேன்' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறுசொல்லி, பிறகு, ராஷ்ஸன், கோபத்துடன் கையை ஒங்கிக்கொண்டு, எதிரிகளையடக்குகிறனாகிய பீமஸேனை எதிர்த்தோடினான். பயப்படத்தக்க பராக்கிரமமுள்ள பீமன், எதிர்த்து ஒடிவரும் அவனால் வேகமாக ஒங்கப்பட்டகைகளைபிச் சிரித்துக்கொண்டே துரிதமாகப் பிடித்தான். பீமன் அவனைப் பலாத்காரமாகப்பிடித்து, துள்ளுகின்ற அவனை விரும்மம்அற்பமிருகத்தையிழுப்பதுபோலஎட்டு விற்கிடைத்தூரம் இழுத்தான். பாண்டவனால் பலாத்காரமாகப்பிடிக்கப்பட்ட அவ்வாக்கன் உடனே கோபித்துப் பீமஸேனைக்கட்டிக்கொண்டு பயங்கரமான சப்தத்தைச்செய்தான். மிகுந்தபலமுள்ள பீமன், ஸுகமாகத்தூங்குகின்ற தன் ஸ்வேஹாதாரங்களுக்குச் சப்தம் உண்டாக்கக்கூடாதென்று நினைத்த மறுபடியும் அவனைப் பலாத்காரமாக இழுத்தான். அந்த ராஷ்ஸனைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டிருடன் ஸர்ப்பத்தை மூக்கினால் வாலில்பிடித்துக்கொண்டு போவதுபோல் வெகுதூரம் வேறிடத்திற்குக் கொண்டுபோனான். அந்த ஹரிடிம்பனும் பீமஸேனாமாகிய இருவரும் பலத்தினால் ஒருவரையொருவர் பிடித்து இழுத்தனர்; சிறந்த பராக்கிரமத்தைவெளியிட்டனர். கோபங்கொண்ட இரண்டு மதம்பிடித்த அறுபதுவருஷத்து யானைகளைப்போல் அவர்கள் அப்போது மரங்களைமுறித்தனர். கொடிகளையிழுத்தனர். வேகமும் பலமுமுள்ள அவ்விருவரும் தொடைகளின்வேகக்கூற்றினால்மரங்களைப்பெயர்த்தும்தொடைகளினால்கொடிப்பந்தல்களையெல்லாம் அறுத்துமச்சப்தங்களினால்எங்குமுள்ளவிலங்குகளையும் பறவைகளையும் பயப்படுத்தியும் பலத்தினால் கர்வித்து ஒருவரையொருவர்வதஞ்செய்யக்கருதினவர்களாயிருந்தனர். அப்போது பீமனுக்கும் ராஷ்ஸனுக்கும், முன்னே தேவாஸூரயுத்தத்தில் வருந்த ராஸூரனுக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்ததுபோல், கொடியசண்டை நடந்தது. பெருங்கிளைகளுள்ள மரங்களை முறித்துக் கோபத்தினால் அடித்துக்கொண்டனர். ஆச்சாமரங்களையும் பனைமரங்களையும் பச்சிலைமரங்களையும் மாமரங்களையும் ஆலமரங்களையும் மருதமரங்களையும்

தான் நிமரங்களையும் *நயக்ரோதமரங்களையும் புளியமரங்களையும் பேரீச்சமரங்களையும் பலாமரங்களையும் இன்னும் எல்லா மஹாவிருகங்களையும் பிடுங்கியும், கற்களையும் முட்களையும் எடுத்தும், ஒருவர்மேல் ஒருவர் கோபத்தினால் யுத்தத்தில் அடித்தனர்; மரங்கள் நிறைந்த அவ்வனமெல்லாம், மரங்களில்லாமற்போனபோது, கற்களையும் புதர்களையும் முட்செடிகளையும் மலைகளின் சிகரங்களையும் ஆகாயத்தையளாவுகின்ற மலைகளையும் கற்குவியல்களையும் பாறைகளையும் பெயர்த்தெடுத்தும் பகையுடன் ஒருவரையொருவர் ஜூரிக்களிடமிடமிட யுத்தத்திலேமேலே எறிந்தனர். அவ்வனத்தைச்சுற்றி ஐந்தாயிரத்தினால் தூரம் கொடிகள் புதர்கள் கற்களில்லாமலும் மிருகங்களில்லாமலும் முழுவதுஞ்செய்தனர். ராஜயுரோஷ்டிர! அந்தப்பீமராசுஸர்களுடைய யுத்தத்தில் அந்த அழிவில்லாதவனம் சற்றுநேரத்தில் ஆமைமுதுகுபோல் துலக்கமாக ஆகிவிட்டது. தொடைகளையும் கைகளையும்வருத்தி ஒருவரையொருவர் இழுத்தும், மேலேதூக்கியும், கீழே இழுத்தும், பின்னால் இழுத்தும், வாய்ப்பேச்சில்லாமலே ஒருவர்க்கொருவர் கர்ச்சனைசெய்து கொண்டும், ஒருவரையொருவர் கட்டியிழுத்துக்கொண்டும், கற்களையொன்றோடொன்றுமே துவதுபோன்ற அடிகளினால் ஒருவரையொருவர் அடித்தனர். யுத்தத்திலுள்ள ஆவசத்தினால், 'பூ! பூ!' என்ற சப்தம்வெளிப்பட்ட பயங்கரமான கைச்சண்டை, பரிசுசுவரத்திற்குள்இந்திரனுக்கும் நடந்ததுபோலநடந்தது. அவர்களுடைய பெருஞ்சப்தத்தினால் விழித்துக்கொண்ட அந்தப்புருஷஸ்ரோஷ்டர்களாகிய பாண்டவர்களும் அவர்கள் தாயாரானகுந்தியும் முன்னே நின்ற ஹரிடிம்பையைக் கண்டனர்.

நூற்றறுபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

ஹரிடிம்பைபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிறகு தந்தியும் அவள்புத்திரர்களும் கண்விழ்த்துக்கொண்டு ஹரிடிம்பை
ஹே பீமன்யுத்தஞ்செய்வதை ஹரிடிம்பைமுகமாகத்தேரிந்து,
அவ்விடம்சென்றபோது ஹரிடிம்பைபீமன் கொன்றது.)

அந்தப்புருஷஸ்ரோஷ்டர்கள் குந்தியுடன் கூடக் கண்விழித்துக் கொண்டு மானிடர்க்கரிதான ஹரிடிம்பையின் அழகைக்கண்டு வியப்புற்றவராயினர். பிறகு, குந்தி, அவளுடைய மிகுதியான அழகைக்

கண்டு திகைத்து நயமாகவும் மெல்லவும் பின்வருமாறு இனியசொற்
களைச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

‘தெய்வப்பெண்ணைப் பாரன்றவனே! பெண்ணரசே! நீ யாருடைய
வள்? நீ யாவள்? என்னகாரியமாகவந்தாய்? எங்கிருந்துவருகிறாய்?
நீ இந்தவனத்திற்கே தேவதையா? அல்லது அப்ஸராஸா? எதற்காக
இங்கே நிற்கிறாய்? அதையெல்லாம் எனக்குச் சொல்’ என்றான். அத
ற்கு ஹிமம்பை, ‘இதோ நீ பார்ம்கின்ற இருண்டமேகத்துக்கொப்
பான இந்தப்பெரியவனம் ஹிமம்பெனெனும் ராஜ்யஸையாகும் எனக்
கும் இருப்பிடம். அம்மா! பெண்களிற்கிறந்தவனே! என்னை அந்த
ராசுஷராஜனுடைய உடன்பிறந்தவனென்றும் உன்னையும் உன்புத்
திரர்களுக்கும் கொல்லின்றும்புகின்ற அனாதல் அனுப்பப்பட்டவனென்
றும் அறி. கொடிய எண்ணமுள்ள அனாதைய சொல்லினால்தான்
நான் இங்கேவந்தேன் மெருகிட்டபொன்போன்ற ஒளியுள்ளவனும்
மிகுந்த பலசாலியான உன்மகனைக் கண்டேன் மீமலானவனே!
அதன்பின், எல்லாப் பிராணிகளின் உள்ளங்களிலும் சஞ்சரிக்கும்மன்
பதனால் உன்புத்திரனைக் குறித்து எவையாட்டு அவன் வசப்பட்டிருந்
தேறன். அதனால், மஹாபலசாலியான உன்புத்திரன் என்னைவனாக
என்னால் வரிக்கப்பட்டான். அவனை இவ்விடம்விட்டுக்கொண்டுபோவ
தற்கும் ஆரம்பித்தேன் ஆனால், என்னால்முடியவில்லை பிறகு, நான்
தாமதிப்பதைக்கண்டு அந்தராசுஷன் தானே இந்த உன்புத்திரர்க
ளனைவரையும் கொல்வதற்குவந்தான். புத்திரசாலியும் மஹாத்மாவும்
எனது மீதசனுமாகிய உன்புதலனால் அவன் பலாத்காரமாக இங்
கிருந்து கசக்கிக் கொண்டு போய்ப்பட்டான். இவ்வாறு புத்தத்தில்
பராக்கிரமத்தைக் காண்பிக்கின்றவர்களும் மிகுந்தவேகமுள்ளவர்களும்
ஒருவரையொருவர் இழுப்பவர்களும் கர்ச்சிப்பவர்களும்மாந இந்த நர
ராசுஷஸர்களைப்பார்’ என்றுசொன்னான்

அவள் சொல்லிக்கட்டதும், வீராகளாகிய யுகிஷ்டிரரும் அர்
ஜுனனும் நகுலனும் ஸஹாதேவனும் எழுந்தனர் அவர்கள் ஒருவரை
யொருவர் கட்டிக்கொண்டு இழுக்கிறவரும் ஜயத்தை விரும்புகிற
வரும் இரண்டுவிடமாகளைப்போல் மிகுந்த வேகையுள்ளவருமாகிய
அவ்விருவரையும் கண்டார்கள். அப்போது, ஒருவரையொருவர்கட்
டிக்கொண்டு பலமுறை இழுத்துக் காட்டுத்தீயின் புகைக்கொப்பான
பூமியின் தூளியைக் கிளப்பினர். தரையின் தூசியினால் மூடப்பட்டவர்
களும் மலைபோன்றவர்களும்மாகிய அவர்கள் பனியினால் மூடப்பட்ட
இரண்டு குன்றுகளைப்போல் காணப்பட்டனர். அப்போது ராசுஷஸ

னால் பீமன் பீடிக்கப்படுவதைக்கண்டு அர்ஜுனன் மெல்ல நகைத்துக் கொண்டு, 'பீமா! சிறந்தகைகளுள்ளவனே! அஞ்சாதே. ச்ராமத்தினால் களைத்துப்போன நாங்கள், பயங்கரமான உருவமுள்ள ராக்ஷஸனோடு நீ எதிர்த்ததை அறிபாடற்போனோம். குந்திபுத்ரனே! உனக்கு உதவிசெய்வதற்கு நானிருக்கிறேன். ராக்ஷஸனைத் தள்ளிவிடுவேன். நகுலனும் ஸஹதேவனும் தாயாரைக்காப்பாற்றுவார்' என்று சொல்ல, பீமஸேனன், 'சும்மா பார்த்துக்கொண்டிரு நீ அவசரப்பட்டுவண்டாம் என்கைக்குளகப்பட்டஇவன் மறபடி ஜீவிப்பது எக்காலமுமில்லை. பீமஸேனன் கைக்குளகப்பட்ட ராக்ஷஸன் இறந்து போகாமல் அர்ஜுனன் பராக்கிரமத்தினால் இறந்தான்' என்றசொல்வரத்தகாது. அர்ஜுனா! இந்தராக்ஷஸன் நம்மை ஒருபோதும் கொல்லமுடியாது. உயிருடன் இவனைவிட மாட்டேன். பரதஸ்ரேஷ்டனே! பயப்படாதே' என்றுசொல்ல, அர்ஜுனன், 'பீமனே! கொடிய ராக்ஷஸனோடு இரவின் முன்பாகத்திலேயே சேர்த்திருக்கிறாய். ராத்திரி முடிந்தது; இன்னமுட்பெருஞ்சண்டைமுடிவாகவில்லை. பீமனே! இந்தப் பாவியானராக்ஷஸன் வெகுநேரம்ஜீவித்திருப்பானேன்? சத்துருக்களையழிப்பவனே! போகவேண்டியதாயிருக்கையில் இங்கே அதிகநேரம் நிற்கமுடியாது. கிழக்குச்சிவக்கப்போகிறது. காலைச்சந்தி வரப்போகிறது. ருத்திரருடையகாலமாகிய ஸந்தியாகாலத்தில் ராக்ஷஸர்கள் இன்னும் அதிகபலவான்களாவார்கள். பீமனே! துரிதப்படு; விளையாடாதே. பயங்கரமான ராக்ஷஸனைக் கொல்; மாயையை மிகுதியாகச்செய்வான். கைகளின்வலிமையை உபயோகப்படுத்து. உன்னுடையமஹிமை உனக்குத்தெரியும். முன்னே மிகுந்தபலமுள்ள விருத்திராஸுரனை இந்திரன்கொன்றதுபோல் மனிதர்களுடைய நன்மைக்காக ராக்ஷஸனைக்கொல். அவ்வாறன்றி யுத்தத்தில் இந்தராக்ஷஸனை நீ கஷ்டமாகினைக்கிறாயாயின், உனக்கு நான் உதவிசெய்கிறேன். விரைவாகமட்டும் இவன்கொல்லப்படவேண்டும். வருகோதரனே! அல்லது நான் இவனைக்கொன்றுவிடுவேன். வேலைசெய்து களைப்புற்றநீ இப்போது நிற்பதுநலம்' என்று சொன்னான். அர்ஜுனனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பீமன் கோபத்தினால் ஜ்வலிப்பவன்போலாகி, ப்ரளயகாலத்திலுள்ள வாயுனைவப்போன்ற பலத்தை எடுத்துக்கொண்டான். பிறகு, பீமன் கோபங்கொண்டு மேகம்போன்ற அவ்வரக்கனுடைய தேகத்தைத்துக்கி வேகமாக ஊறுமுறை சுழற்றினான். சிறந்தகைகளையுடைய பீமஸேனன் கோபித்து ராக்ஷஸனுடையசரீரத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டும் அடிக்கடி காச்

சித்துக்கொண்டும் பின்வருமாறு சொல்லவும்சொன்னான். 'நீ மனிதர்களுடையமாம்ஸங்களினால் வீணாகப்பருத்திருக்கிறாய்; வீணாக வளர்த்திருக்கிறாய்; வீண்எண்ணமுள்ளவன்; ஆதலால், நீ, வீண்மரணத்துக்குத் தகுதியுள்ளவன். இப்போது சும்மாஇரு இந்தவனத்தை உபத்திரவமானசத்துருவில்லாமல் 'சேஷமமாகச்செய்துவிடுவேன். ராசுஷஸா! மறுபடியும் மனிதரைக்கொன்று தின்னமாட்டாய்' என்றுசொல்லி, அவனைத் தரையில்நீதய்த்துக் கைகளினால்சுக்கி ஆட்டைக்கொல்வதுபோலச் சீக்கிரமாகக்கொன்றான். அவன் பீமனால் கொல்லப்படும்போது ஜலத்தினால்நனைக்கப்பட்ட பேரிகையைப்போல் அவ்வனத்தையெல்லாம் நிரப்பிக்கொண்டு பேரிரைச்சல் இரைந்தான் பலசாலியான பீமன் அவனைக் கைகளினால் அமுக்கியெடுத்து அவனுடைய அந்தத்தலையைத்திருக்கி கழுத்துடன் அதையெடுத்துவிட்டான். அவன் தலையைப்பெயர்த்தபிறகு அதைக் கழுத்துடன் மேலேஎறிந்தான். பீமஸேனனால்எறிப்பட்ட அந்தராசுஷஸனுடைய தலையானது காதுகளும் கண்களும்பொனதும் நாவில்லாததும் பற்களில்லாததும் ரத்தத்தினால்நனைக்கப்பட்டதுமாகக் காணப்பட்டது. அங்கே ராசுஷஸன் கைகளைநீட்டியிழுக்கப்பட்டும் மாம்ஸமும் தோலும் உட்புறங்களும் கிழிக்கப்பட்டும் வஜ்ராயுதத்தினால் அடிபட்டவன்போலத் தலேரிலலாத உடலாகஇருந்தான். ஹிடம்பன் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு அந்தப்பலசாலிகளானபாண்டவர்கள் மகிழ்ந்தனர். அந்தராசுஷஸன் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு அந்தஹிடம்பையும், கண்ணுக்குத்தெரியாதவர்களாக ஸ்வர்க்கத்திற்சேர்ந்திருந்த நிஷிகள் சாரணர்கள் முதலியவர்களும் ஸந்தோஷமடைந்து, 'நல்லது, நல்லது' என்றுஅந்தபீமனைக்கொண்டாடினர். யுதிஷ்டிரர்முதலான ஸஹோதரர்களும் ஸந்தோஷமடைந்து சத்ருஸம்ஹாரஞ்செய்த புருஷ்ஹிம்மமான பீமஸேனைக் கௌரவப்படுத்தினர். அர்ஜுனன், பயப்படத்தக்க பராக்ரமமுள்ள மஹாத்மாவான பீமஸேனைப்பூஜித்து மறுபடியும் அவனைநோக்கி, 'பிரபுவே! இந்தவனத்திற்கு அருகில் நகரமிருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். துரிதமாகச்செல்வோம் உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். துரியோதனன் நம்மைஅறியாமலிருக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னான். பிறகு, மஹாரதர்களாகிய அந்தப் புருஷ்யர்ஷேஷ்டர்களனைவரும், 'அப்படியே' என்றுசொல்லித் தாயாருடன்கூடப் புறப்பட்டனர். ராசுஷஸியான ஹிடம்பையும் புறப்பட்டாள்.

* ஸ்வர்க்கம் முதலியன இல்லாதமரணம்.

நூற்றயபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஹரிடிம்பவதபர்வம். (தோடீச்சி.)

(பீமன் ஹரிடிம்பையைக்கொல்ல ஆரம்பித்ததைத் தர்மராஜர் தடுத்தது, அவள் தான் ராக்ஷஸ்தன்மையிலலாதவளேன்றும் வருங்கால உனரீச்சியுடையவளேன்றும் நேர்வித்தது, பிறகு அவளை அங்கீகரிக்கும்படி பீமனுக்குக் தந்தி கட்டினாதிட்டதும்.)

அந்தராஷ்டலனுடைய ஸவேஹாதரியாகிய ஹரிடிம்பையென்றும் அந்தராஷ்டலிபேசாமல் அந்தப்பாண்டவர்களைநோக்கியேசென்றாள். பிறகு, குந்தியையும் பாண்டுபுத்ரரான தர்மராஜரையும் வணங்கி அனைவரையும் மெளரவித்தபிறகு, பீமனைனைப்பார்த்து, “நான் உன்னைப்பார்த்தபாத்திரத்தினாலேயே மன்மதனுக்கு வசப்பட்டேன். அந்தநான் என்சேநோதரனுடைய கொடியசொல்லை விட்டுவிட்டு உன்னையே அனுஸரித்திருக்கிறேன். மிக்கபயங்கரான ராக்ஷஸன்விஷயத்தில் உன்செய்கையைக்கண்டேன். நான் பணிவிடை செய்துகொண்டு உன்சீரத்தையனுபவிக்க விரும்புகிறேன்” என்றாள். பீமன், அதைக்கேட்டு, “ராக்ஷஸர் மன் பிறரையங்கச்செய்கின்ற வஞ்சகத்தைக்கைக்கொண்டு பகைமையைமனத்திலேயேவைத்திருப்பார். ஹரிடிம்பையே! நீ உன்ஸவேஹாதரன்போன இந்தவழியே செல்” என்று சொன்னான். யுகிஷ்டிரர், “ஆண்டுக்கொரு! பீமனே! நீ கோவித்திருந்தீப்பாதினும் பெண்வதைசெய்யாதே. பாண்டவனே! உன்சீரத்தைக் காத்துக்கொள்வதிலும் அதிகமாகத் தர்மத்தைக்காப்பாற்று. கொல்லுகிற எண்ணத்தோடுவந்த மஹாபலசாலியானராக்ஷஸனையே கொன்றாய். அந்தராஷ்டலனுடைய சகோதரி கோபித்து நம்மை என்னசெய்யலாம்?” என்றுசொன்னார். பிறகு, ஹரிடிம்பை குந்தியையும் குந்திபுத்ரரானயுகிஷ்டிரரையும் வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பிப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினாள்.

“ஆம்மா! இவ்வுலகத்தில் பெண்களுக்கு மன்மதனுண்டானதுயரத்தைப்பற்றி நீ அறிவாயே? சிறந்தவளே! அஃது இப்போது பீமனேன்விஷயமாக எனக்குவந்திருக்கிறது. அந்தப்பெருந்துக்கமானது காலத்தையெதிர்பார்த்து என்னால் பொறுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக்காலம் இதோ வந்திருக்கிறது. எனக்கு லௌக்கியலாபம் வரப்போகிறது. மேலானவனே! வேண்டியவர்களையும் ஸ்வதர்மத்தையும் உறவினரையும்விட்டு, புருஷஸுரேஷ்டனை உன்னுடைய இந்

தப்புத்திரன் கணவனாக என்னால் வரிக்கப்பட்டான். புகழ்பெற்ற நான் இந்தவீரனாலும் உன்னாலும் நிராகரிக்கப்பட்டால் பிழைத்திரேன். இதனை உண்மையாக உனக்குச்சொல்லுகிறேன். உத்தமஸ்திரீயே! அதனால், நீ என்னைத்தெரியாதவளென்றாவது அன்புள்ளவளென்றாவது அலுவலரித்தவளென்றாவதுநினைத்து என்மீது தயை செய்யத் தகுதியுள்ளவளாயிருக்கிறாய். மிகுந்த பாக்கியமுள்ளவளே! என்கணவனாகிய இந்த உன்புத்திரனோடு என்னைச்சேர்த்துவை. தேவதாரூபமுள்ள அவனை எடுத்துக்கொண்டு என் இஷ்டப்படி செல்வீவன். மறுபடியும் கொண்டுவந்துவிடுவீவன். சிறந்தவளே! என்னிடத்தில் நம்பிக்கைவை. என்சகோதரன் என்னை அனுப்பின ஸமயத்தில் முதலிலேயே நான் இவனை அடைந்திருப்பேன். என்சகோதரன், ராத்திரியில் பீமஸேனைக் கொல்லக்கருதினதினால் உடனே வந்துவிட்டான். அவன் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வுபராக்ரமஞ்செய்தானோ எவ்வளவுக் கெவ்வளவு திரியைய ஆக்கிரமித்தானோ அவ்வளவுக் கெவ்வளவு நான் பாண்டவனைப்பற்றி மன்மதனால் மோகமடைந்தேன். அம்மா! அரசியே! நான் ராக்ஷஸியல்லேன். நான் இரவீச்சஞ்சரிப்பவளல்லேன். நான் ஸால்கடங்கடி என்னும் சசுவரி. ராக்ஷஸனுக்குச் சகோதரியாயிருப்பதுமாத்திரமே. சிறுபெண்ணும் தேவதையைப்போன்ற ரூபமுள்ளவளுமாகிய நான் உன்புத்திரனுடன் சேர்ந்து அவனை முன்னிட்டு உங்கள் எல்லாருக்கும் பணிவிடைசெய்யப்போகிறேன். புருஷவீம்மங்களே! நீங்கள் அஜாக்கிரதையாயிருக்கும்போது ஜாக்கிரதையோடு கவனித்துக்கொண்டும் அடிமையைப்போல எப்போதும் பணிவிடைசெய்துகொண்டும் ஆபத்தகாலத்தில் உங்களைக்கரையேற்றிவைப்பேன். புண்ணியஞ்செய்தவர்களைத் தேவனிமானம்வழிப்பதுபோல் உங்களை என்முதுகினால் எடுத்துச்செல்வீவன். நீங்கள் அனுக்கிரஹஞ்செய்யுங்கள். பீமஸேனன் என்னையடையக்கடவன். நான் இவ்வாறுசொல்லியும் என்காரியத்தைப்பற்றி முன்போலவே நிராகரிக்கப்படுவேனாயின் இந்தப்பூமியிலுள்ள பாபலோகங்களுக்குப் போய்வெனன்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. நான் மனத்தினால்நினைத்து எக்காலத்திலுமுள்ள எல்லாவற்றினையுமறிவேன். இந்த ஆபத்தைத் தாண்டிவிடத்தால்மட்டும் நான் உயிரைவைத்திருப்பேன்; மற்றொன்றினாலும் வைத்திரேன். தர்மந்தெரிந்தவன் எல்லாவற்றையும் அங்கீகரித்து நடத்தவேண்டும். ஆபத்தில் உயிரைக்காப்பவன் எவனோ அவன்தான் தர்மமறிந்தவரிற் சிறந்தவன். தர்மத்திலிருப்பவர்களுக்கு வரும் ஆபத்துத் தர்மத்திற்கே அபாயமென்று சொல்

லப்படுகிறது. புண்ணியத்தினால்தான் மனிதன் ஒருயிரைக்காப்பாற்றுகிறான். உயிரைக்காப்பதும் புண்ணியந்தான். எந்தவகையினாலாவது தர்மத்தையே செய்தல்வேண்டும். அதில் இகழ்ச்சியில்லை. இந்தஸமயத்தில் எல்லாவற்றினும்பெரிதான காமத்தினால்பீடிக்கப்பட்ட பெண்ணாகியஎன்னையும் காப்பாற்று. ஸானுக்கள் தர்மார்த்தகாமமோகூங்களாகிய நான்குபுருஷார்த்தங்களுக்கும் தயையசெய்வார்கள். தர்மத்தினிடம் அன்புள்ளரிஷிகள் அப்படிச்செய்வதைத் தர்மமென்று சொல்லுகின்றனர். நான் திவ்யஞானத்தினால் நடந்தவற்றையும் இனிநடப்பனவற்றையும் அறிகிறேன். ஆதலால், உங்களுக்கு நன்மையைச்சொல்லப்போகிறேன். ஒருசிறந்ததடாகம் ஸமீபத்திலிருக்கிறது. இப்போது அந்தத்தடாகத்தைக்குச்சென்று ஸ்ரானஞ்செய்து மரத்தின்கீழ்ப்படுத்திருந்து, நானோக்காலையில் ஜகத்பிரபுவும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவரும் * மஹாத்மாவுமாகிய வ்யாஸபகவான் எதிர்வந்துகோன்றக்கண்டு, துயரத்தைநீக்கப்போகிறீர்கள். துரியோதனனால் உஜரைவிட்டுப்போனதும் வாரணாதத்தில் கொளுத்தப்பட்டதும் விதூரரால் நீங்கள்காப்பாற்றப்பட்டதும் அவருக்கு ஞானக்கண்ணினால்தெரிந்திருக்கின்றன. அவர் உங்களுக்குச் சாலீஹோதாரரிஷியின் ஆபர்மத்தில் வாஸத்தை விதிக்கப்போகிறார். இந்தப்புண்ணியவிருஷம் மறைகாற்று வெயில்சீளக்காக்கக்கூடியது. இந்தஜலத்தைக்குடித்தவுடன் பசிதாகங்கள்போய்விடும். இந்தத்தடாகமும் இந்தமரமும் சாலீஹோத்திர மஹரிஷி தவத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டவை. காரன்னங்களும், நாரைகளும், ராஜஹம்ஸங்களும், ஆண்பெண் அன்றில்களும் கந்தர்வர்களின் குரலோடொத்த இனியகீதங்களைப்பாடுகின்றன” என்றார்.

அவளுடைய அந்தவாக்கியத்தைக்கேட்டு, குந்தி, சிறந்தப்ராஜனையுள்ளவரும் எல்லாத் தர்மங்களிலும் நிபுணருமான யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, “பாரதனே! தர்மவான்களிற்கிறந்த நீ நான்சொல்வதைக்கேள். இந்தராசூலியானவள் தன்வசத்தினால் தர்மத்தைச் செவ்வையாகச்சொல்லுகிறாள். கருத்தில் கெட்டவளாயிருந்தால் ராசூலியிமனை என்னசெய்யலாம்? நீ அங்கீகரிக்கும்பகூத்தில் இவள் புத்திரோதப்பத்தியைப்பற்றி வீரனை நிமனையடையட்டும்” என்றுசொன்னார். பிறகு, யுதிஷ்டிரர், “ஹிடிம்பையே! நீசொல்வது ஸரிதான். இந்தவிஷயத்தில் ஸம்சயமில்லை. அழகிய இடையுள்ளவனே! ஆனால், நான் எவ்வாறுசொல்வேனோ அவ்வாறு நீ தர்மத்திலிருக்கவேண்டும்.

* ‘மகத்பூதம்’ என்பது மூலம்.

பிரியமானவளே! நீ ஒவ்வொருநாளும் கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தையாகி இனியருபத்தீதாடிருந்து; பீமலீஸை னும் ஸ்நானஞ்செய்து கடமைகளை முடித்து உத்ஸாஹத்திற்குரிய மங்களங்களைச் செய்துகொண்டபின் இவனைத் தினந்தோறும் அடையக் கடவாய். மனோவேகமுள்ள நீ பகற்காலங்களில் இஷ்டப்படி இவனுடன் ஸஞ்சரி. ஆனால், ஒவ்வொருநாத்திரியிலும் இரத்தப்பீமலீஸைனை நீ கொண்டு வந்து விடவேண்டும். ஸந்தியாகாலத்துக்கு முன்னமே இவன் விடவேண்டியவன். எப்போதும் காப்பாற்றப்படவேண்டியவன். நீ காப்பம் தரிக்கிறவரையில் இப்படியே பீமனோரமித்துக் கொண்டிரு. பிரியமானவளே! உனக்கு இதுரியமம். எந்தக்காலமும் அனுகூலையிருந்து அஜாக்ரதையை விட்டுப் பணிவிடை செய்ய வேண்டும். நன்மையையே செய்யவேண்டும்” என்று சொன்னார்.

நூற்றம்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஹரி டி ம் ப வ த பர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் ஹரிமீம்பையோடு சாலிஹோத்திரஸரஸஸ்கூதப் போய் அவர் செய்யத் துதித்ததைப்பெற்றுக்கொண்டதும், வியவஸ்தைசெய்து கொண்டு பீமன் ஹரிமீம்பையை விவாஹஞ் செய்துகொண்டு அவளோடு அநேககுடங்களில் சென்றுவந்ததும், வியாஸர் வந்து துந்தியை ஸமாதானஞ்செய்து போனதும்.)

யுதிஷ்டிரர் சொல்லிக்கேட்டுப் பீமலீஸையடைந்த அந்தஹரிமீம்பை குந்தியைத் தன்சீரத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு பீமார்ஜுனர்களுக்கு இடையிற்செல்லுகின்றவளும் நகுலஸஹமீதவர்களுக்கு முன் செல்லுகின்றவளும் யுதிஷ்டிரரைத் தனக்குமுன்னிட்டிக்கொண்டவளுமாக ஜலத்தைத்தேடி ரமணியமான சாலிஹோத்திரஸரஸை அடைந்தார். மரத்தினடிக்குச்சென்று அதைவிட்டைப்போல விளக்கிப் பாண்டவர்களுக்கு இலைகளினால் வலிக்குமிடம்கட்டித் தனக்கும் குந்திக்கும் ஒருபுறத்தில் இடஞ்செய்தார். பிறகு, பரிதாபத்திறுப்பிடிக்கப்பட்ட பாண்டவர்கள் ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தர்களாகி ஸந்தியாவந்தனஞ்செய்து தாகத்திற்காக ஜலத்தைமாத்திரம் உட்கொண்டனர். அப்போது சாலிஹோத்திரமஹரிஷி அங்கே பாண்டவர்கள் பசித்திருப்பதையறிந்து மிகுதியான அன்னபானங்களை மனத்தினால் கினைத்தார். அப்போது அந்தப்பாண்டவர்களை வரும் குந்தியுடன் சயனம் பண்

ணிக்கொண்டு அரக்குமாளிகையில் நடந்ததையும் ராக்ஷஸன் செய்ததையும் இன்னும் பலவிதமான கதைகளையும் சொல்லிப் பிச்சுமுடிந்த போது, ராஜபுத்திரியான குந்தி பாண்டுபுத்திரனை பீமஸீனனை நோக்கிச் சொல்லலானாள்.

“உனக்குப் பாண்டுஹாராஜர் எப்படியோ அப்படியே ஜ்யேஷ்டஸுஹோதரனை யுதிஷ்டிரனும் பூஜிக்கத்தக்கவன். நான் தர்மந்தெரிந்த இந்தயுதிஷ்டிரனாகும் பூஜையை. ஆதலால், உனக்கு மிகவும்பூஜையை. யுவராஜாவே! அதனால், பாண்டுவின்றி நீதிக்காக என்னிருப்பத்தைச் செய். வ்ருகோதரனே! பானியும் புத்தித்தேர்ச்சியில்லாதவனுமாகிய துரியோதனனால் அபகாரஞ்செய்யப்பட்டநான் அந்தஅபகாரத்திற்குப் பரிஹாரத்தைக் காணாமலிருக்கிறேன். சில தினங்களில் யோகீக்ஷமம் உண்டாகும். ஆதலால், பயமில்லாததும் பிறர்வாக்கூடாததுமாகிய இந்தஇடத்தில் நாம் கிரமமாகவலிப்போம். வ்ருகோதரனே! இது மற்றொருபெருந்துயரமும் தர்மசங்கடமுமாயிருக்கிறது. சிறந்தபிரஜைகளுள்ளவனே! உன்னைப்பார்ந்தவுடன் மன்மதனால் தூண்டப்பட்ட இந்தப்பெண், தர்மத்தைமுன்னிட்டு யுதிஷ்டிரனிடமும் என்னிடமும் வேண்டுக்கொண்டிருக்கிறாள். தர்மத்திற்காக நீ இவளுக்கும் புத்திரனைக்கொடு அந்தப்புத்திரன் நமக்கு நன்மையைச் செய்வான். மற்றொழியை நான்விருப்பவில்லை. நாங்க விருவரும் சொல்வதைச் செய்” என்றாள்.

பீமஸீனன், அதைக்கேட்டு ஆரட்டுமென்று பிரதிஜைஞ்செய்து, “உன் ஆஜைஞ்சையை வேகவிதியென்றினைத்தாச் செய்வன்” என்று சொன்னான். ஸுஹோதரர்கள்நடுவில் அந்தராசஷுவலியைப்பார்க்குநேராகவும் சொல்லத்தொடங்கினான். “ராசஷுவலியே! நான் உனக்கு ஸத்தியத்தீதாடுகடிய ஒருவயவஸ்தையைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். சிறந்தவனே! அழகியஇடையுள்ளவனே! எவ்வளவுகாலத்தில் உனக்குப்புத்திரோதப்புத்திரரிடுமோ அவ்வளவுகாலாவரையில் உன்னுடன்கூடச் சஞ்சரிப்பேன். முக்கியமாக உன்னுடைய அற்பத்தனத்தை என்னிடத்தில்வெளிப்படுத்தாதே. பெண்ணரசி! உத்தமஜாதிப்பெண்களுடைய குணங்களே பொருந்தினவளாக என்னை அடையக்கடவாய்” என்றான். அந்தஹிடிம்பையென்னும் ராக்ஷஸி, ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று பிரதிஜைஞ்செய்து பகலில் தன்வீடுசென்று ராஜாக்களுக்கூரிய உணவுகளைக்கொண்டுவந்தாள். அந்தஹிடிம்பை அழகியரூபத்துடன் பீமஸீனனைத் தூக்கிக்கொண்டுவிளையாடுவதற்காக மேலேசென்றாள். உயர்ந்தரூபத்தையெடுத்து எல்லா ஆபணரங்களையும் மணிந்துகொண்டு மிரு

கங்களும் பகலிகளும் சப்திக்கின்ற அழகானமலைச்சிகரங்களிலும் ரமணீயமான தேவாலயங்களிலும் மிக்கஇனிமையாக ஸம்பாஷணைசெய்து எந்தக்காலமும் பீமஸேனை ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார். அவ்வாறாகவே போகமுடியாதகாடுகளிலும், மலைகளிலும், மரங்களிலும், மலைச்சரிவுகளிலும், தாமரைப்புஷ்பங்களும் நீலோத்பலங்களும் அடர்ந்த அழகான தடாகங்களிலும், வைநீரியக்கல்மயமான மணல்களையுடைய ஆற்றுத்தீவுகளிலும், அழகானதேவதாவனங்களிலும், மலைச்சிகரங்களிலும், அழகானதுறைகளும் காடுகளும் ஜலங்களுமுடைய காட்டாறுகளிலும், மணிகளும் பொன்னும்நிரம்பிய நகரப்பிரதேசங்களிலும், யசோந்தருடையஇடங்களிலும், குலபர்வதங்களின் சிகரங்களிலும், எல்லாக்காலங்களிலும் காய்த்தமரங்களோடுகூடிய மானஸஸரோவரத்தின்காடுகளிலும் மிக்கஅழகுள்ளரூபத்தைத்தரித்துப் பீமனை ஸுகிக்கச்செய்தார். புண்ணியஞ்செய்தவன் அப்ஸரஸுடன்கூட ஸ்வர்க்கத்தில் எவ்வாறு மிக்கசந்தோஷத்துடனிருப்பனோ அவ்வாறே சிறந்ததேஜஸுள்ள பீமஸேனன் மிக்க அதிகமான ஸந்தோஷத்தையடைந்து அவருடன்கூடி ரமித்தார். அழகாயும், பொன்னும் ரத்தனமும்சேர்ந்த மேகலையுள்ளதாயுமிருக்கிற அவருடையநிதம்பத்தை அடிக்கடிமர்த்தனஞ்செய்து பீமன் திருப்தியடையவில்லை. மனோவைகமுள்ள அவள் அவ்வாறு ஆங்காங்கு பீமனைச்சந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டு அவனால் தானும் அடிக்கடி சந்தோஷமடைந்து உதலாஹத்துடன் ரமித்தார். அவள் பகற்காலங்களில் பீமஸேனனுடன் ரமித்து இராக்காலங்களில் அவன்வீட்டில் கொண்டு வந்து அவன் தாயாரிடம் காண்பித்தார். அவ்வாறு பீமஸேனன் ஒவ்வொருநாளும் ஸ்ரீஹாதரர்களுடன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார். அவரும் குந்திக்குப்பணியிடையெடுத்துகொண்டு அவள் பக்கத்திலேயே இரவுமுழுவதும் வலித்துக்கொண்டுசாப்பாட்டையும்வாய்க்குத்தாம் பூலம்வாசனைமுதலான போகப்பொருள்களையும் கொண்டுவருவார்.

அந்தராத்திரிநீங்கியவுடன், த்ருடமானநியமமுள்ளவரும் சிறந்த பிரஜைகளுள்ளவரும் திவ்யஜ்ஞானமுள்ளவரும் சிறந்ததவமுள்ளவருமாகிய வ்யாஸர் வந்தார். மஹாத்மாவும் நன்மையைச்செய்ப்பவருமாகிய க்ருஷ்ணத்வைபாயனரை நமஸ்காரஞ்செய்து அந்தப்பாண்டவர்களும் குந்தியும் அவள்மரும்களான ஹரிடிம்பையுமாகிய அனைவரும் கைகூப்பிநின்றனர். “ பரதஸ்ரீஷ்டர்களை! த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் தாங்கள் நன்றாகவாழ்ந்துகொண்டு உங்களை அதர்மமாக ஊரை விட்டுஓட்டினரென்பது எனக்குமுன்னமே மனத்தில் தெரிந்தவிஷயம்.

அதனையறிந்துதான் உங்கள் விஷயத்தில் உயர்ந்தநன்மையைச் செய்யக்கருதி வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் வ்யஸனப்படவேண்டாம். இவையெல்லாம் உங்களுடையஸுகத்திற்கேயாகும். வீரர்களே! நண்பர்களைப்பிரிக்கும்செய்கையை நீங்கள் பூர்வஜன்மத்தில் செய்திருக்கிறீர்கள். அதன்பயதை இதுநேரந்திருக்கிறது. பகைவரைப் பரிதபிக்கச்செய்பவர்களே! நீங்கள் வ்யஸனப்படவேண்டாம். தீவினைப்பயன்முடிந்தபிறகு நீங்கள் பழையநிலையுள்ளவர்களாகவே உறவினருடன் சொந்தராஜ்யத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருப்பீர்கள். ஐயமில்லை. வேண்டியவர்கள் தாழ்ந்தவர்களிடத்திலும் குழந்தைகளிடத்திலும் நேசம்வைக்கின்றனர். ஆதலால், இப்போது எனக்கு உங்களிடத்தில்ஸ்நேஹம்அதிகமாயிருக்கிறது. நான் ஸ்நேஹத்தைமுன்னிட்டு எந்தநன்மையைச் செய்யக்கருதுகிறேனோ அதைச்சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். என்வரவையெதிர்பார்த்து இங்கேயேமறைவாகவாஸஞ்செய்யுங்கள். இது சாஸீஹாத்ரரிஷியின் தவத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட தடாகம். இந்தஜலம் அழகானது. பசி தாகம் களைப்புக்களைப்போக்குவது. காரியத்தைநாடி ஆறுமாதம்வரையில் செளக்கியமாக இங்கே சஞ்சரியுங்கள்” என்று அந்தவியாஸர் வீரர்களான அந்தப்பாண்டவர்களைத்தேற்றி அன்புடன் தழுவிக்கொண்டு, பின்பு, அந்தப்பிரபு, குந்தியையும், “மருமகனே! அழாதே! அழாதே!” என்ற சொல்லைச்சொல்லித் தேற்றத்தொடங்கினார். “ஜீவிக்கிறபுத்ரர்களை யுடையவனே! தர்மந்தவறாதவனும் தர்மராஜாவும் உனதுபுத்ரனுமான இந்தபுதிஷ்டிரன் பூமியிலுள்ள அரசர்களனைவரையும் ஆளப்போகிறான். இவன் பூமிமுழுவதையும் தர்மத்தினால்ஜயித்துத் தர்மத்தைச் செய்து புலன்களையடக்கி மலைகளும் காடுகளுமடங்கிய சிறந்தபூமி முழுமையையும் தீமார்ஜுனர்களுடையபலத்தினால் தன்வசத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஆளப்போகிறான். இது திண்ணம். உனக்கும் மாத்திரிக்கும் புத்ரர்களும் லோகப்பிரவலித்தர்களுடான இவ்வைவரும் உலகத்தில் புகழ்பெற்று அப்போது தங்கள் தேசத்தில் ஸந்தோஷமான மனத்தோடு ஸுகமாக விளையாடப்போகின்றனர். இந்தப்புருஷஸ்நேஹீட்டர்கள், இந்தப்பூமியைஜயித்து நிரம்பினதகூழியுள்ள ராஜஸூயம் அஸ்வமேதமுதலிய யாகங்களைச்செய்யப்போகின்றனர். உன்புத்திரர்கள் தனத்தாலும் செளக்கியத்தாலும் வேண்டியவர்களைச்சிறப்பித்துப் பரித்ருமிதாஹபரம்பரையாகவந்த ராஜ்யத்தை அடையப்போகின்றனர். தாமரைஇதற்போன்றகண்மீளையுடைய உன்மருமகர் கமலபாலிகையென்றுபெயருள்ளவர். இவன், தீமன்வசத்திலிருந்து

கொண்டு ஒருபுத்திரனைப்பெறப்போகிறான். அந்தப்புத்திரனால் கஷ்டகாலங்களில் நீங்கள் கரையேற்றப்படுவீர்கள். ஒருமாதம் இங்கே காத்திருங்கள். நான் திரும்பவும்வருவேன். இவ்வாறு தேசகாலங்களையறிந்துகொண்டு மிகுந்தஸந்தோஷத்தையடைவீர்கள்”. என்று சொன்னார். ஜனமேஜயராஜாவே! அவர்களெல்லாராலும் கைகூப்பிக் கொண்டு, ‘அவ்வாதேயாகட்டும்’ என்று சொல்லப்பட்டு, பிரபுவும் ரிஷியுமான வ்யாஸபகவான் வந்தவாழை சென்றார்.

நூற்றறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஹி டி ம் ப வ த ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(கடோத்கசஜனமும், பிறகு நீணத்தேபோது வருவதாகக் கொல்லி ஹிடும்பையும் கடோத்கசனும் சென்றும்.)

வியாஸபகவான்சென்றபிறகு, பாண்டவர்கள் துக்கத்தைவிட்டு அந்த ஆலமரத்தண்டை ஆறுமாதம் ஸுகமாகவலித்தனர். இலைகளையும் கீழங்குகளையும் கவிகளையும் ஆகாரமாகக்கொண்டு பாண்டவர்கள் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! பிறகு, அஹமுகொடுக்கப்பெற்ற காலபாலிகை மானிடர்க்கரிய ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் மலர்மாலையையும் சாந்துகளையும் அணிந்துகொண்டு மீனுவகமாக ஆங்காங்கு பிரமீஸனை எப்போதும் மகிழ்வித்துக்கொண்டிருந்தார். நீணத்தருபமெடுக்கின்ற ஹிடும்பையென்னும் ராக்ஷஸி பிரமீஸனனுக்காகச் சீராதரரான பாண்டவர்களை எழுமாஸகாலம் இவ்வாறு வனத்தில் வலிக்கச்செய்தார். அந்தப் பிரமன் ஸுகமாகவிலையாடிக்கொண்டு அந்தக் காலத்தைக்கழித்தார். காமரூபமெடுக்கின்ற அந்தராக்ஷஸி பிரமீஸனனோடு எழுமாதம்சேர்ந்துவலித்தபிறகும் ஸம்பீபாகதிருப்பெருமலை கர்ப்பம்தரித்தார். அந்த அரசுக்கி, மிகுந்தபலமுள்ள பிரமீஸனனிடமிருந்து, விகாரமான கண்களும் பெரியவாயும் முனாகளைப்போன்ற காதுகளுமுடையவனும், மிக்கபயங்கரனும், பயங்கரமானபிறமுள்ளவனும், மிகச்சிவந்த கண்களும் கூர்மையான மார்ப்பற்களுமுடையவனும், மஹாரதனும், பெரியவில்லாளியும், மஹாபராக்கிரமசாலியும், மஹாபலவானும், மஹாவேகமுள்ளவனும், பெரியதேகமுள்ளவனும், மிக்ககறுத்தவனும், பெருங்கழுத்தும் பெருங்கைகளுமுடையவனும், மலுஷ்யனுக்குப் பிறந்தும் மலுஷ்யத்தன்மையிலலாதவனும், அஞ்சத்தக்கவேகமுள்ள

எவனும், முரட்டுத்தனமுள்ளவனும், பகைவரை அடக்குகிறவனுமாகிய புத்திரனைப் பெற்றான் அவன், பிசாசங்களையும் மனிதர்களையும் மற்றப் பிராணிகளையும் அதிங்கிரமித்திருந்தான். அரசரே! அவன் பாலையிருக்கும்போதே மனிதர்களில் அதிக சக்தியையடைந்திருந்தான்; எல்லா அஸ்திரங்களிலும் சிறந்தவீரனாகவும் மிக்கபலசாலியாகவுயிருந்தான். ராசநஸப்பெண்கள் கர்ப்பத்தைத்தரித்து உடனே பிரஸஸிக்கின்றனர்; நீனைத்தரூபம் தரிப்பவரும் அநேக ரூபங்களெடுப்பவருமாயிருக்கின்றனர். சிறந்தனில்லாளியும் விரிந்த தலைமயிருள்ளவனுமாகிய அந்தப்புத்திரன் அப்போது தாய்தகப்பன்மாமர்களை வந்தனஞ்செய்து அவர்களின் பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டான். அவர்கள் அவனுக்குப் பெயரிடத்தொடங்கினர். 'இவனுடைய கடம் என்று சொல்லப்பட்டதலை நெறித்தமயிருள்ள தாயிருக்கிறது' என்று அவனுடைய தாய் அவனைப்பற்றிச் சொன்னாள் அதனால், அவனுக்குக் கமீடாத்தகசன் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. அந்தக்கமீடாத்தகசன் அந்தப்பாண்டவர்மீடல் அன்புள்ளவனாக இருந்தான். அவர்களுக்கும் அவன் எப்போதும் அவர்கள்மனத்தைவிட்டுப்பிரியாத அன்புயிருந்தான். பெரியபீதகமுள்ள கமீடாத்தகசன் குந்தியையும் பாண்டவர்களையும் வரிசையாக நமஸ்காரஞ்செய்து, அவர்களுையழைத்து, 'குற்றமற்றவர்களே! பெரியோர்களான உங்களுக்குநான் என்ன செய்யக்கூடவேன்? கூச்சமில்லாமற் சொல்லுங்கள்' என்றுசொன்னான். அவ்வாறுசொல்லுகின்ற அந்தப் பீமஸேனபுத்திரனைப்பார்த்துக் குந்தி, 'நீ கௌரவர்கள் வம்சத்திற் பிறந்தவன்; பீமஸேனைப்போன்ற பலவானாகவே இருக்கிறாய். ஐவர்களுக்கும் நீ மூத்த குமாரன். புத்திரனை! ஸஹாயம் செய்' என்று சொல்ல, குந்தியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபிறகு, கமீடாத்தகசன் நந்தைமாமர்களை நமஸ்காரஞ்செய்து, 'இவ்வுலகத்தில் ராவணனும் இந்திரஜித்தும் எவ்வாறுஹூபலவான்களாயிருந்தனரோ அவ்வாறே பீதகப்பிரமாணத்தாலும் பராங்கிரமத்தாலும் அவர்களுக்கு ஒப்பானவனாகவும் உலகத்திலுள்ள மனிதர்களுக்கு மேற்பட்டவனாகவுயிருக்கிறேன். காரியம் வரும்போது உங்களிடம் வந்து சேருவேன்' என்று சொன்னான். அந்தராசநஸத்தலைவன் அவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு வடதிசையைநோக்கிச்சென்றான். ஹூராதனாகிய அந்தக்கமீடாத்தகசன் நிகரற்றபராக்கரமமுள்ள கர்ணனுடைய சக்தியாயுதத்தினிமித்தமாகப் பரத்யுத்தம் செய்கிறவனாக ஹூராத்மாவான பகவானால் ஸ்ருஷ்டி செய்யப்பட்டவன். அப்போது, பீமன் அந்தவரிடிம்பையைப்பார்த்து, 'கமலபாலிகையே! எனக்கு உன்சகவாசம் முடிந்தது.

மறுபடியும் ராஜ்யத்திலிருக்கும்போது நீ எங்களைப் பார்ப்பாய்' என்று சொன்னான். அந்த ஹிடிம்பை, 'நாதரே! பிரபுவே! பாரதரே! எப் போது சகஸ்யத்தில் ரமிக்கவிரும்பி என்னை நினைப்பீரோ அப்போது உடனே மறுபடியும் உம்மிடம் வருவேன்' என்று சொல்லி உடனே சென்றான். ஹிடிம்பை பீமஸேனனிடம் காதல் வைத்தும் தான் செய்துகொண்ட வியவஸ்தையை நினைத்துத் தன்னிடத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றான்.

ஊற்றெழுபதாவது அத்தியாயம்.

ஹி டி ம் ப வ த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(வியாலர் பாண்டவர்களை வனத்தில் ஸந்தித்து ஏகசகிரங்கியில் பிராம்மணகிருகத்தில் துடிவைத்தது.)

பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்களை வரும் சாலிஹோத்ர மஹரிஷியின் ஆஸ்ரமத்தில் அந்த ரிஷியினால் காட்டிலுள்ள வற்றைக்கொண்டு பூஜிக்கப்பெற்றனர். அப்போது அந்த மஹாத்மாக்களெல்லாரும் குந்தியுடன்கூட அம்மஹரிஷியினிடம் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு தாங்கள் ஜடைகளைத் தரித்து மரஉரிகளையும் தோல்களையும் உடுத்து ரிஷிவேஷம் தரித்துப் பிராம்மணர்க்குரிய ஞாபத்தோடு வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் முழுதும் அத்தியபனஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அரசரே! தர்மந்தெரிந்தவர்களும் மஹாரதர்களும் அந்தப் பாண்டவர்கள் சாலிஹோத்ரமஹரிஷியின் அனுக்கிரகத்தினால் ராஜநீதிசாஸ்திரஜ்ஞானத்தையும் தர்க்கசாஸ்திரஜ்ஞானத்தையும் அடைந்து சந்தோஷமுற்று ஒருவனத்தின் வழியாக மற்றொருவன்ம்கென்று அநேக மிருகக்கூட்டங்களைக்கொண்டு மதஸ்யதேசத்துக்கும் திரிகர்த்ததேசத்துக்கும் பாஞ்சாலதேசத்துக்கும் கீசகதேசத்துக்கும் இடையிலுள்ள அழகான காட்டுப் பிரதேசங்களையும் தடாகங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு விரைவாக வனத்தைத் தாண்டிச் சென்றனர். அம்மஹாத்மாக்கள் சிலவிடங்களில் தாயாரைத் தூக்கிக்கொண்டு விரைந்து சென்றனர்; சிலவிடங்களில் களைத்து நின்றனர்; சில காடுகளில் ஸந்தோஷமடைந்து நின்றனர். அவர்கள் சிலவிடங்களில் இஷ்டப்படி நடந்து அடிக்கடி பந்தயத்துடன் சென்றனர். அவர்களெல்லோரும் வழியில் தங்கள்

பிதாமஹராகிய வியாஸரைக்கண்டனர். அந்த வீரர்களனைவரும் அப் போது அம்மஹாத்மாவான கிருஷ்ணத்வைபாயனரை அபிவாதனஞ் செய்து தாயாருடன் கூடக் கைகூப்பிநின்றனர். வியாஸர்; புருஷஸுரேஷ்டர்களே! நீங்கள் அந்த ஆஸ்ரமத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டது எனக்குத் தெரிந்தது. கிடோத்கசன் பிறந்தது தெரிந்ததனாலும் எனக்கு ஸந்தோஷம் அதிகமாயிற்று. இதோ ஸமீபத்தில் அழகியதும் தீங்கில்லாததுமாகிய நகரமிருக்கிறது. இங்கு என்வரவை எதிர்பார்த்து மறைந்து வாஸஞ் செய்யுங்கள்' என்று கூறினர். அந்தப்பிரபுவான வியாஸர் வீரர்களான அந்தப்பாண்டவர்களை இவ்வாறு தைரியப்படுத்தி, ஏகசக்ரநகரத்துக்குப் புறப்பட்ட குந்திக்கு ஸமாதானஞ்சொல்லலாரார். 'எந்த மனிதனும் தர்மத்தை மாத்திரமே செய்யான்; அவ்வாறே பாபத்தை மாத்திரமே செய்யான். புண்ணியபாபங்கள் இரண்டையும் செய்யாதவன் உலகத்தில் எவனுமில்லை. செய்பவன் புண்ணியபாபங்களின் பலனை அடைந்தேதிருவான். பாபத்தின் பயனாகப் பெருந்தூரம் நோர்ந்தது. யதுபுத்ரியே! கௌரவிக்கத்தக்கவளே! அதனால், விசனத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே' என்று சொல்லி, அவர்களை ஒரு பிராம்மணனது வீட்டில் குடிவைத்து ரிஷியும் பிரபுவமாகிய வ்யாஸபகவான் தம்மிஷ்டப்படி சென்றார்' என்றனர்.

விடிம்பவத பர்வம் முற்றிற்று.

ஶுற்றேழுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

பகவத்பர்வம்.

(பாண்டவர்கள் ஏகசக்ரநகரத்தில் வலிந்ததும், அந்த வீட்டுப்பிராமணக் மனைவியுடன் துக்கிந்ததைக்கண்டு துந்தி அங்கு சென்றதும், அவன் துந்தியிடம் புலம்பியதும்.)

ஐனோஜயர், "பிராமணஸுரேஷ்டரே! மஹாரதர்களும் அந்தக் குந்தி! புத்திரர்களுமான பாண்டவர்கள் ஏகசக்ரநகரம்சென்று அதற்கு மேல் என்னசெய்தனர்?" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"ரமணீயமான பலவகை வனங்களையும் பூமிரி லுள்ள தேசங்களையும் நதிகளையும் தடாகங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு ஏகசக்ரநகரம்

சென்று அந்த மஹாரதர்களாகிய சூந்திபுத்ரர்கள் ஒரு பிராமண கிருகத்தில் வலித்தனர். அரசரே! அவரனைவரும் அப்போது பிசைஷயெடுத்தனர்; யுதிஷ்டிரரையும் சூந்தியையும் நினைத்துக்கொண்டே பிசைஷயெடுத்தனர். ஜடையோடுகூடிய பிரம்மசாரிகளாகப் பிசைஷயெடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, குணங்களினால் நகரத்து ஜனங்களுக்குப் பார்ப்பதற்கினியவர்களாயிருந்தனர். நகரத்து ஜனங்கள், 'பார்ப்பதற்கினியவரும் பரிசுத்தரும் தேவகுமாரரைப்போன்றவரும் யோக்யரும் மென்மையான சரீரமுள்ளவருமாகிய இந்தத்தவமுள்ள பிராமணர்கள் பிசைஷயெடுக்கத்தகாதவர்கள்; ராஜ்யத்துக்குத் தகுதியுள்ளவர்' என்றும், 'இந்த மிருதுவான சரீரமுள்ள ரிஷிகள் உண்மையில் பிராமணரல்லர்; ஏதோ காரணத்தினால் இந்தப்பூமியில் மாறுவேஷமாகச் சஞ்சரிக்கின்றனர்; எல்லா லக்ஷணங்களும் அமைந்த இவர்கள் ஒவ்வொருநாளும் பிசைஷயெடுப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவர்களல்லர்; காரியத்தைக்கருதித் திரிகின்றனர்' என்றும் ஊகித்துச் சொல்லிக்கொண்டனர். தங்களுக்குப் பந்துக்கள் வந்ததாக நினைத்து நகரத்து ஜனங்கள் ஒவ்வொருநாளும் உபசாரங்களோடு பிசைஷயாத்திரங்களைப் பசுஷணங்களினாலும் போஜனங்களினாலும் நிரம்பச் செய்தனர். பாண்டவர்கள் மௌனவிரத யெடுத்துக்கொண்டு பிசைஷயை வாங்கினர். அந்தப் பாண்டவர்களைப்போய் நேரமானதை நினைத்துத் தாயார் அவர்களைப்பற்றி விசனப்பட்டுக்கொண்டு துக்கத்தினால் நீர் நிரம்பின கண்களோடு தரையைக் கீறிக்கொண்டிருந்தாள். பிராமணகிருஹங்களில் தாயாரை நினைத்துக்கொண்டே பிசைஷயெடுத்துத் தாயாரிடத்திலுள்ள மரியாதையினால் கட்டுப்பட்டவர்களாக விரைவில் திரும்பிவந்தனர். இரவும் பகலும் எடுத்துப்பிசைஷயைத் தாயாராகிய சூந்தியிடம் ஒப்புவித்தனர். ஒன்று சொந்த பிசைஷயானமெல்லாவற்றையும் தாயார் தனித்தனியே பகுத்துக்கொடுத்தபிறகு, தம் தம்பாகங்களை அவர்கள் இஷ்டப்படி குறித்தனியே புஜித்தனர். வீரர்களாகிய பாண்டவர்கள், தாயாருடன் கூடியவர்களும் முழுப்பிசைஷயானத்தில் ஒருபாதியைப் புஜித்தனர்; மஹாபலகாலியான பீமன் மாத்திரம் ஒருபாதியைப் புஜித்தான். முயற்சின சிறந்த அன்னத்தைப் புஜித்தவனை அந்தப்பீமன் நிரம்பின போஜனஞ்செய்தவனை இருக்கவில்லை; போஜனத்ருத்ரிசில்லாமையினாலுண்டான நிறம் மாறுதலையும் இளைப்பையும் அணுந்தான். நெந்திரே! ஜவலிக்கின்றபெருந்தீயில் ஒரு நெய்த்துளி எவ்வாற்றும்முன்போ அவ்வாறே பிசைஷய்ச்சொற்றின் அரைப்பாகம் அன்னுக்கு இருந்தது. அரசரே! பாரதரில்

சிறந்தவரே! அந்த மஹாத்மாக்கள் அவ்வாறே அவ்விடத்தில் வலிக்கும்போது நீண்டகாலமாயிற்று. பீமனும் பிராம்மண ஸ்நேகிதர்களோடு விளையாடின பிறகு, ஒரு குயவனுடைய சினேகத்தினால் மிகப் பெரிய பாண்டத்தை அடைந்தான். அந்தப் பீமனுடைய செய்கையினால் வியப்புற்ற குயவன் சிரித்துக்கொண்டு அளவுக்கு மிகு சின பெரிய பாண்டத்தைச் செய்து பீமனுக்குக் கொடுத்தான்; அவன் வியக்கத்தக்க காரியம் செய்வதற்காக, பீமன் பெரிய மண்கமையை எடுத்தான். நூறாயிரம் மண்கமையினால் குயவனைச் சந்தோஷப் படுத்தினான். பிசைகையை விடாமல் எடுத்துக்கொண்டே மண்பாண்டங்களை அடிக்கடி செய்தான். அந்த மண்பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்த பீமனைக்கண்டு ஜனங்கள் நடைத்துப் பரிசாசம் செய்தனர். பலவகையான பசுஷணங்களையும் போஜனங்களையும் கொணர்ந்து போட்டனர். இவ்வாறாகவே எப்போதும் புத்திர பிறகு, தாயாரிடம் ஏகாந்தத்தில், 'ஆம்மா! முன்னே சிறந்த அன்னத்தினால் வளர்க்கப்பட்ட நான் வயிறு நிரம்பாமலே இருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். பிறகு, ஒருகால் அந்தப் புருஷஸ்நேகிதர்கள் பிசைக்குப்போயினர். பீமனைன்மட்டும் குந்தியுடன் சேர்ந்து அங்கே இருந்தான். பாரதரே! அப்போது பிராம்மணன் வலிக்குமிடத்தில் துக்கத்தினாலுண்டான மிகப்பயங்கரமான பெரிசைச்சல்கிளம்பினதைக் குந்தி செவியுற்றான். அரசரே! அதிகமாகத் ததறிப்புலம்புகிற அவர்களைக்கண்டு அந்தக்குந்தி தையையினாலும் நல்ல சபாவத்தினாலும் தாங்களில்லை. நல்லவளான குந்தி மனத்தினாலுண்டான துக்கத்தினால் கலக்கப்பட்டவள்போலத் தையையுடன் பிசை நோக்கிப் பின் வருமாறு சொல்லலானாள்: 'புத்திரரே! பிராம்மணன் வீட்டில் திருதராஷ்டிரன்பிள்ளைக்குத் தெரியாமலும் கௌரவிக்கப் பெற்றும் வியஸனத்தைவிட்டும் மிகச்சுகமாக வலிக்கிறோம். புத்திரரே! அதனால், நான் இந்தப் பிராம்மணனுக்கு ஸுகமாக வலித்தவர்கள் எந்த இஷ்டத்தைச் செய்வீரோ அவ்வகையான அந்த இஷ்டத்தை எப்போது செய்வீரென்று ஸதா காலமும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். குழந்தாய்! எவனிடத்தில் செய்வதற்கெடாம் விருக்கிறதோ அவன் நாத்திரந்தான் மனிதன். மற்றொருவன் இவனுக்கு எவ்வளவு செய்வீரோ அதனை மிகுதியாக அவனுக்கு இவன் செய்யக்கடவன். இந்தப் பிராம்மணனுக்கு இந்தத்தயாரம் மிகச்சுமமாக வந்துவிட்டது. ஆதலால், இந்தச் சமயத்தில் உதவிசெய்தோ

மாலை புண்ணியமுண்டாகும்' என்றான். பீமன் (அதைக்கேட்டு), 'இவனுக்கு என்ன துன்பம் யாரால் உண்டாயிற்றென்று தெரிந்து கொள். தெரிந்துகொண்டபிறகு, மிக்க அசாத்தியமாயினும் அதைச் செய்வேன்' என்று சொன்னான்.

அரசரே! அவர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, மறுபடியும் அந்தப் பிராமணனுள் அவனது மனைவியும் அழுவதனாலுண்டான கூசச்சுலைச செவியுறறனர். பிறகு, குந்தி, கட்டப்பட்ட கன்றையுடைய பசுவைப்போல அந்தமஹாத்மாவான பிராமணனுடைய அந்தப்புரத்தில் துரிதமாக நழைந்தான் அப்போது அங்கே மனைவியோடும் பிள்ளையோடும் பெண்ணோடுங்கூட முகம்வேறுபட்டிருந்த அந்தப்பிராமணன் பேசுகிறான். 'ரஸமிலலாததும் பயனற்றதும் துன்பத்திற்குக்காரணமுள் பிறர்க்குட்பட்டதும் மிக்கவெறுப்புக்கு இடமுமாகிய இவ்வுலகவாழ்க்கை எதற்கு? பிழைத்திருப்பதில் துயரம் அதிகம் பிழைத்திருப்பதில் தாபம்திகம் உயிரவாழ்க்கையை விருப்பவலுக்கு இரட்டைகள் (அவையாவன: ஸுகுங்கம், லாபநஷ்டம், ஜயாபஜயம், சீதோஷ்ணம் முதலியவைகள்) வருவது தவறாது. ஆத்மா ஒன்றுதான் தர்மார்த்தகாமங்களை அனுபவிக்கின்றது. இவைகளில் பிரிவும் முடிவிலலாப் பெருந்துயரம் சிலர் வீட்டைச் சிலாக்கியமாகச் சொல்லுகின்றனர். அஃது எவ்வகையிலுமில்லை. அந்தத்தையடைந்தால் எல்லா நரகங்களும் வருகின்றன. பொருளிட்டமுயலவது பெருந்துயரம் பொருள் கிடைத்தபின் அதற்குமேலான துயரம். பொருளில் ஆசைஉண்டானவனுக்கு அது விலகினபோது மிகப்பெருந்துயரம் உண்டாகிறது. எவனுக்குத் தான் விரும்பின திரவியலாபங்கள் எவ்வளவு உண்டாகின்றனவோ அவ்வளவு வயஸனமென்னும் ஆணிகள் அவன் உள்ளத்தில் நாட்டப்படுகின்றன. கொஞ்சகாலமிருக்கத்தக்கதும் மஹாபயமுள்ளதுமாகிய அவ்விதமான இந்த உயிரவாழ்க்கையை அடைந்து பாரியையோடுஞ்சொந்த எனக்கு வைராக்கியம் கிடைக்கவில்லை இந்த ஆபத்திலிருந்து எதனால் விடுபடுவேனோ அந்த உபாயம் எனக்குத் தெரியவில்லை. பிள்ளை பெண்டிற்களுடன்கூட உபத்திரவமில்லாத இடத்திற்கு ஓடிப்போவேன் பிராமணா! பெண்ணே! எங்கே சென்றமோ அங்கே போவதற்கு நான் முன்னே முயற்சிசெய்தேன். அஃது

* துர்லபமானது என்பது.

† துன்பங்களும்.

உனக்குத்தெரியும். ஆனால் நீ என்சொல்லைக்கேட்கவில்லை. அறிவுகெட்டவனே! என்னால் பலமுறை வேண்டப்பட்டும், 'இங்கு பிறந்தேன்; இங்கு வளர்ந்தேன்; இங்கு என் தந்தையும் தாயுமிருக்கின்றனர்' என்று சொன்னால்லவா? கிழவனாகிய உன் தாயா வெகுநாள்க்குமுன்னே ஸ்வர்க்கம் சென்றான் உன் தாயும் அப்படியேயானால். உறவினர்களும் முன்னேயிருந்தனர். அந்த இடத்தில் வலிப்பதில் என்ன ஆகை? எங்கே போஜனத்துக்குத் தடையிராதோ எங்கே ஸ்திரீயின் பிறந்த வீடு கட்டுப்படுத்தாதோ அந்தத்தேசம் மிக்க தூரத்திலிருந்தபோதிலும் மனிதன் கருடனைப்போலவும் ஹம்ஸத்தைப்போலவும் செல்லவேண்டும். பந்துக்களை விரும்பி, நான் சொன்னதை நீ கேட்காமலிருந்ததனால், எனக்கு மிக்க துயரத்தை உண்டாக்குகின்ற அந்தப் புத்திரனென்னும் பந்துவின் மரணம் இதோ நேர்ந்திருக்கின்றது. அல்லது இஃது என் மரணமேதான். ஏனெனில், நான் ஜீவித்திருந்து என் உறவாகிய எவனையும் கொடியவனைப்போல் விடச்சக்தியற்றவன். எப்பொழுதும் என்னுடன் கூடவே தாய்ந்தைச் செப்பவளும், ஐம்புலன்களையும் ஜபித்தவளும், எனக்குத் தாய்போன்றவளும், எனக்குச் சினேகிதையும், தேவர்களால் முக்கியமாக விதிக்கப்பட்ட சிறந்ததான ஆதரவும், என் தாய்தந்தையரால் ஏற்படுத்தப்பட்டவளும், எப்போதும் கிருஹஸ்தாப்ரமத்தில் பாகமுள்ளவளும், நல்லகுலத்திற் பிறந்தவளும், நல்லொழுக்கமுள்ளவளும், புத்ரஸந்தானமுள்ளவளும், கற்புள்ளவளும், இன்னுதனசெய்யாதவளும், எப்போதும் ஒத்திருப்பவளுமான பாரியையாகிய உன்னை முறைப்படி வாரித்து மந்திரபூர்வமாக விவாஹம் செய்துகொண்டு என் உயிருக்காக விடுவதற்கு நான் ஸமர்த்தனல்லேன். பருவம்வராத சிறுமியும் பின் லக்ஷணங்கள் சரீரத்தில் உண்டாகாதவளும் மஹாத்மாவாகிய பிரம்மதேவனால் கணவனுடைய உபயோகத்திற்காக நிதியைப்போல் நம்பிடும் வைக்கப்பட்டவளுமான எனது புதல்வியை நானே விட்டுவிட என்னால் எவ்வாறு முடியும்? எவளால் நானும் என் திர்க்களும் தெளஹித்ரனால் வரத்தக்கலோகங்களை எதிர்பார்க்கிறோமோ அந்தப்பெண்ணை நானே உண்டுபண்ணி எவ்வாறு விடத் துணியேன்? சில மனிதர்கள் தந்தைக்குப் புத்திரனிடம் ஸ்நேகம் அதிகமென்று நினைக்கின்றனர்; மற்றும் சிலர் பெண்ணிடம் அதிகமென்று நினைக்கின்றனர் எனக்கு இருவரும் ஸமமென்றே அபிப்பிராயம். எவளிடத்தில் புண்ணியலோகங்களும் சந்ததியும் சந்தோஷமும் எப்போதும் இருக்கின்றனவோ குற்றமில்லாமலிருக்கிற அந்தப்பெண்குழந்தையை நானெவ்வாறு விடத்துணியேன்?

என் புத்திரனை விடுவதேது? எவனைப்பற்றி மிகுந்த ஸுகத்தையும் ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள பலன்களையும் நான் எதிர்பார்க்கலாமோ, ஜனித்தவுடன் எவனுடைய முகத்தைக்கண்டு பிதிர்க்கள் ஸ்வர்க்கம் சென்றனரோ, பிறந்தவுடன் எவனுடைய மஹிமையினால் நான் பிதிர்க்களின் கடனிலிருந்து விடுபட்டேனோ எனக்குப்பிரியனும் குலத்தைக் கரையெற்றுகிறவனும் எனக்கு எஜமானனுமாகிய என் முத்தகுமாரனை அந்தக் குழந்தையை நான் எப்படிவிடமாட்டுவேன்? எனக்குப் பிண்டதர்ப்பணங்கள் கொடுக்கும் நிதியாகிய அருமைப்புதல்வனை எவ்வாறு விடுவேன்? என்னையாவது என்புத்திரனையாவது உன்னையாவது உன் பெண்ணையாவது விடுவது இடேதா நோந்திருக்கிறது. அது நாம் இங்கே வலித்ததென்பலன். பெண்ணை! என்சொல்லை நீ கேட்கவில்லை. அதன்பலனை அனுபவி; அல்லது நானே சாவதற்கும் என் ஒருபுத்திரனையாவது உன்னையாவது பெண்ணையாவது விடுவதற்கும் சக்தியுள்ளவனல்லன். நான் ஜீவித்திருந்து, நான் தப்பித்துக் கொள்வதற்காகக் கொடியவனைப்போல் ஒருபந்துவையும் விடச்சக்தியுள்ளவனல்லன். நான் என் சீரத்தைவிட்டு யமலோகம் சென்றால் என்னாலும் உன்னாலும் விடப்பட்ட இவர்கள் இவ்விடத்தில் ஜீவித்திருக்க முடியாதவர்கள். இவர்களில் யாரைவிடுவதும் கொடியதே; அறிஞரால் இகழப்பட்டது. நான் ஆத்மதயாகஞ்செய்தாலும், இவர்கள் நானில்லாமல் இறந்துபோவர். அதனால், நான் சங்கடமான ஆபத்தை அடைந்திருக்கிறேன். இதைத் தாண்டமுடியவில்லை. ஐயோ! சீ! நான் எவ்வந்துக்களுடன் கூட எந்தவழிச்செல்லீவன்? எல்லாருடனும் கூட இறந்துபோவது சிலாக்கியம். நான் ஜீவித்திருப்பது தகுதியன்று' என்றான்.

நூற்றேழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

பகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிராமணைப்பார்த்து அவன்புத்திள் சொல்வது.)

பிராமணன்மனைவி சொல்லுகிறான். 'நீர் ஸாமான்யமனிதனைப் போல் பரிதாபப்படுவது ஒருபோதும் தகாது. வித்வானாகிய உமக்கு

இது பரிதாபகாலமாக இருக்கவில்லை. இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதரனைவரும் அவசியம் மரணமடைய வேண்டியவர்தாம். அவசியம் வரத்தக்க இந்த விஷயத்தில் வருத்தமில்லை. மனைவியும் மைந்தனும் மகனும் மற்றயாவும் தனக்காகவென்று நினைக்கப்படுகின்றன. நீர் நல்லறிவினால் துன்பத்தைவிடும். நானே அங்கே போவேன். தன் உயிரையும்விட்டுத் தன் கணவனுக்கு நன்மைசெய்வதுதான் இவ்வுலகத்தில் பெண்களுக்குப் பழமையான முக்கிய தர்மம். அப்படிச் செய்வது பரலோகத்திற்குச் செய்யவேண்டியகர்மம் செய்ததாகிறது; உமக்குள் இப்போது ஸௌக்கியத்தைச் செய்வதாகிறது; பரலோகத்திலும் அழியாத பயனுள்ளதாயிருக்கிறது; இவ்வுலகத்திலும் புகழையுண்டுபண்ணுகிறது. நான் உமக்குச் சொல்லப்போவதும் ஒரு பெரியதர்மர்தான் இதில் உமக்கு அர்த்தமும் தர்மமும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. பாரியை எதற்காக விருந்தப்படுகிறானோ அந்தப்பிரயோஜனமாகிய ஒருபுத்திரியையும் புத்திரையும் நீர் என்னிடம் அடைந்திருக்கிறீர். உம்மால் நான் கடனில்லாதவளாகச் செய்யப்பட்டேன். பெண்ணையும் பிள்ளையையும் வளர்ப்பதற்கும் காப்பதற்கும் நீர் எவ்வாறு சக்தியுள்ளவரோ அவ்வாறு போஷண ராஷணங்கள் செய்ய நான் திறமையுள்ளவளல்லவ். என்னுடைய பிராணன் தனம் எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரே! நீங்கலில்லாமல் புத்திரியும் புத்திரனும் எனக்கு எவ்வாறு உண்டாவர்? நான் எவ்வாறு குழந்தைகளைக்காப்பேன்? நீங்கலில்லாமல் கணவனில்லாத அநாதையும் இளங்குழந்தைக்காரியாகிய நான், உங்களைவிட்டு எவ்வாறு யோக்கியர்கள் சென்ற மாரீச்சத்திலிருந்துகொண்டு இவ்விருகுழந்தைகளையும் வளர்ப்பேன்? உம்முடைய ஸம்பந்தத்திற்குத் தகாத கர்வமுள்ளவர்களால் நீகட்கப்பட்ட இந்தப்பெண்ணைக் காப்பாற்றுவதற்கு என்னால் எவ்வாறு முடியும்? தரையிற் போடப்பட்ட மாம்ஸத்தைப் பறவைகள் எவ்வாறு விரும்புகின்றனவோ அவ்வாறே புருஷனில்லாத ஸ்திரீயை எல்லா ஜனங்களும் விரும்புகின்றனர். பிராமீணத்தமீர! புருஷனில்லாமல் கெட்டவர்களால் விரும்பப்பட்டு மனம் தடுமாறுப்படி செய்யப்பட்ட நான் ஸாது ஜனங்கள் ஒப்பினமாரீச்சத்தில் நிற்கச் சக்தியுள்ளவளாகமாட்டேன், நாதேர! துஷ்டஜனங்கள் மிகுந்த இவ்வுலகத்தில் பெண்ஜன்மம் இழிவானது. கன்னிகையாமிருக்கும்போது தாய்தந்தையர் வசத்திலும், விவாக

* குல ஒழுக்கமில்லாதவர்கள்.

மானபின் பர்த்தாவின் வசத்திலும், இவர்களில்லாதபோது புத்திரன் வசத்திலும் இருக்கவேண்டும். ஸ்வதந்திரையான ஸ்திரீ இகழப் பட்டவள். நெய்யில் நனைக்கப்பட்ட வஸ்திரத்துண்டு நாய்களால் எப்படியிழுக்கப்படுகிறதோ அப்படிப் பெண்களுக்கு நாதனில்லாம லிருப்பது தஷ்டர்களுக்கு வாயில் திறந்துவிட்டது போல்லவா? உமது குலத்திற்கு எக்புத்திரனை குற்றமில்லாத இந்தக் குழந்தை யைத் தந்தைபாட்டன் சென்றவழியில் நடத்துவதற்கு என்னால் எவ்வாறு முடியும்? நாதனற்று எல்லாம்போய்விட்ட இந்தக்குழந் தைக்கு நாம் விரும்பினை கல்விமுதலியருணங்களைத் தர்பந்தெரிந்தீர் செய்வதுபோல நான் எவ்வாறு கற்பிக்கத் திறமையுள்ளவளாவேன்? நாதனில்லாத உமது இந்தப் பெண்குழந்தையையும் குதரர்கள் வேதாத்யயனத்தை விரும்புவதுபோலத் தகாதவர்கள் என்னை நிரா கரித்து விரும்புவார். அப்படி விரும்பப்பட்டவளை நான் கொடுக்க விரும்பாமலிருப்பேனாயின் நற்குணங்கள் நிரம்பின இவளை அவர்கள் யஜ்ஞத்திலிருந்த ஹவிஸைக் காக்கைகள் எடுப்பதுபோலப் பலாத் காரபாகக் கொண்டுபோவார். பிராம்மணரே! உமது இந்தப் புத்திரி அயோக்கியர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு நமம் சூத் தகாதிருப்பதைப் பார்த்தும் உலகத்திலுள்ள கர்னித்தானிகர்களால் அவமதிக்கப்பெற் றும் என்னையறியாமலே நான் இறந்துபோய்வின; நிச்சயம். என்னு லும் தங்களாலும் விடப்பட்ட இந்த நமது ஸந்ததிகளாகிய இருகுழ ந்தைகளும், ஜலம்வற்றின தினால் மதஸ்யங்கள் எவ்வாறோ அவ்வாறு அழிந்துபோவர்; ஸந்தேகமில்லை. நீங்கள் விட்டுவிட்டால் இவ்வாறு அவசியம் மூவர் அழிவார்களென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆதலால், நீர் என்னை (ராக்ஷஸனுக்கு இரையாக) விட்டுவிடுவது உசிதம். ஓ! பிராமணரே! கணவனுக்குமுன் பரலோகமடைவது புத்ரனுள்ள ஸ்திரீகளுக்குப் பெரும்பாக்கியமென்று தர்மசாஸ்திரஜ்ஞர்கள் அறிக ள்றனர். இவ்வுலகத்தில் புத்திரர்களிடத்தில் திரிவது அஸௌக்கியம். எவள் ஈஞ்சன், மை, புஷ்பம்முதலிய ஸுமங்கலி லக்ஷணங்க ளோடுகூடியவளாயிருந்து பர்த்தாவின் பாதுகங்களில் மனம் வைத்து அவன்கொடுத்த தர்ப்பணஜலத்தைப்பாணஞ்செய்யவளாகக் கணவன் முன்னிலையில் மரணமடைகிறாளோ அவள் பார்வதிலோகத்தையடை கிறாள். பார்வதிக்குத் தோழியாயிருந்து அந்தப் பர்வதராஜகன்னிகை யுடன்கூட மகிழ்ந்துருக்கிறாள். தந்தையும் ஸ்வல்பம் கொடுக்கிறாள்; தாயும் ஸ்வல்பங்கொடுக்கிறாள்; புதல்வனும் ஸ்வல்பங்கொடுக்கிறாள்.

அளவற்றதைக்கொடுப்பவனாகிய கணவனை எவள் பூஜிக்கமாட்டாள்? சிலாக்கியனான பதிபின்னி ஆய்ரமங்கனும் அம்னிஹோதரங்களும் ஜபங்களும் ஹோமங்களும் விரதங்களும் ஸ்திரீகள் செய்யத்தகாதவை. பொறுமையுந் தூய்மையும் உபவாஸமுமாகிய இவ்வளவுதாம் பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப்புத்திரனும் இந்தப்புத்திரியும் என் உறவினரும் என்னால் விடப்பட்டனர் என்னுயிரும் உடம்காகத்தானிருக்கிறது பலவகையான யாகம், தவம், நியமம், கொடை இவையெல்லாவற்றையும்காட்டிலும் கணவனது விருப்பத்தையும் நன்மையையும் விடாமலிருப்பதுதான் பெண்ணுக்குச் சிறப்பானது. ஆதலால், மிகவும் சாஸ்திரசம்பந்தமான இந்தத்தர்மத்தை நான் செய்யவிரும்புகிறேன் இது, உமக்கும் குலத்துக்கும் பிரியமும் அலுகலமுமானது. புத்திரர்களும் திரவியங்களும் அன்புள்ள ஸ்நேகிதர்களும் பாரியையும் ஆபத்தர்மத்தில் விடுவதற்காக விரும்பப்படுகிறவர்களென்பது ஸாதுக்களுடைய ஸம்மதம். ஆபத்தாலத்திற்காகத் தனத்தைக்காப்பாற்றிவைக்கவேண்டும். தனத்தினால் தன்னை விபைக்காப்பாற்றிவைக்கும். தனத்தினாலும் மனைவியினாலும் தன்னை எப்போதும் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். பாரியை புத்திரன் தனம் கிரகம் இவையெல்லாம் திருஷ்டபலனுக்காகவும் அதிர்ஷ்டபலனுக்காகவும் ஸம்பாதிக்கவேண்டியவையென்பது வித்வான்களுடைய நிச்சயம். குலமனைத்தும் ஒருதட்டு; குலத்தைவிருத்திசெய்யும் தான் ஒருதட்டு; வித்வான்கள்: இவ்விரண்டில் எல்லா அதிகாரி குலத்தைவிடத் தானே அதிகம். தானிருப்பதினால் தனக்குப் பதினைக்கு லோகங்களுமிருக்கின்றன. பிராமணப்பிரேஷ்டயீர் ஆதலால், நீர் உம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். நாலில்லாதீபோது அவனுக்கு இவ்வுலகத்தில் கெதுவுமில்லை. ஆதலால், இந்தஜகமானைத்தும் தனக்கொப்பாவதில்லை. ஆதலால், நீர் என்னால் காரியத்தைச்செய்து கொள்ளும். உம்மால் உம்மைக்கவரையேற்றார். பூஜயயீர்! எனக்கு விடைகொடும். எங்குழந்தைகளைக் காப்பாற்றும், தர்மந்தெரிந்தவர்கள் ஸ்திரீகளைக்கொல்லக்கூடாதென்று தர்மசாஸ்திரங்களிற் சொல்லுகின்றனர். ராக்ஷஸர்களுக்கும் தர்மந்தெரியுமென்று சொல்லுகின்றனர். அவன் என்னைக் கொல்லாமலுமிருக்கலாம். புருஷர்களை வதஞ்செய்வதில் ஸந்தேகமில்லை. ஸ்திரீகளைக் கொல்வது ஸந்தேகம். தர்மந்தெரிந்தவரீர்! ஆதலால், என்னையே நீர் அனுப்பத்தரும். லோகங்களை அனுபவித்தீதன்; விரும்பினவற்றையடைந்தீதன்; தர்மாலுஷ்டானஞ்

செய்தேன். உமக்குச் சுற்றுவதைச் செய்ததனால் எனக்குண்டான கீர்த்தியும் ஒப்பற்றது. உம்மால் பிரியமான ஸந்ததியையும் பெற்றேன். மரணம் என்னை வருத்தாது. புத்திரர்களுண்டானவனும் முதிர்ந்தவனும் எப்போதும் உம்முடைய விருப்பத்தையே விரும்புகிறவனாயிருக்கிறேன். இதையெல்லாம் ஆராய்ந்து, நான் இந்த விஷயத்தில் ஆரம்பத்தைச் செய்கிறேன். பூஜ்யதே! என்னைவிட்டபிறகும் நீர் வேறொரு ஸ்திரீயையடைந்தாலும் அடைவீர். அதனால் உமது தர்மம் மறுபடியும் நிலைபெற்றதாகும். பிரியதே! புருஷர்களுக்கு அனேகம் பத்தினிகளிருப்பது அதர்மமுமாகாது. பெண்களுக்கும்மீடில் முதல் புருஷனை அதிக்ரமிப்பதில் மிகப்பெரிய பாவமிருக்கிறது. இவைகளெல்லாவற்றையும் பிராணத்தியாகம் நிஷித்தமென்பதையும் ஆராய்ந்து, நீர் இப்போது உம்மையும் உமது குலத்தையும் இந்தக்குழந்தைகளையும் விரைவில் காப்பாற்றக்கூடவீர்” என்றான். பாரததே! அவளால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பர்த்தா அவளைத் தழுவி அவளுடன் கூடவே மிக்கதுயரமடைந்து மெல்லிய குரலோடு கண்ணீர் விட்டமுதான். “அன்புள்ளவளே! அழகான இடையுள்ளவளே! நீ இவ்வாறு பேசாதே; இங்கேயே இரு. ஞானமுள்ளவன் மனைவியையும் புதல்வர்களையும் ஒருபோதும் விடத்தகாது. புத்தியுள்ளபுருஷன் இவ்வுலகத்தில் ஸ்திரீயை மும்கியமாக ரக்ஷிக்கவேண்டும். எந்தக்காலத்திலும் விடத்தகாதவர்களாகிய இவர்களை விட்டுப் புருஷன் ஜீவிப்பானாயின் அவன் தர்மர்த்தகாமமோகங்களுள் ஒன்றையும் சரியாக அறியான்” என்று பிராமணன் சொன்னான்.

ஶுற்றேழுபத்து மூன்றாவது அத்தியாயம்

பகவதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பிராமணனைப்பார்த்துப் பெண் சொன்னதும், சிறுபிள்ளையாகிய அவர்களுடைய புதல்வன் வசனத்தையேட்டுக் கொஞ்சம் ஸந்தோஷமடைந்த ஸமயத்தில் துந்தி அவர்வளிடம் சென்றதும்.)

அளவுக்கு மிஞ்சித் துக்கப்படுகின்ற அவ்விருவர்களுடைய சொல்லையும் கேட்டு உடனே துக்கத்தினால் மாறுபட்ட அங்கத்தோடுகூடிய அவர்களுடையபெண், அவ்விருவரையும் நோக்கிப் பேசத்தொடங்கினாள். “ஏன் இவ்வாறு அதிக துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாக

அநாதைகளைப்போல் அழுகிறீர்கள்? ஏன் சொல்லும் கேட்கப்பட வேண்டும். கேட்டபின் யுத்தத்தைச் செய்யலாம். தம்மப்பிரகாரம் என்னை நீங்கள் விடவேண்டும். இதில் சந்தேகமில்லை. விடத்தக்கவளான என்னை விட்டுவிட்டு ஏன் ஒருத்தியால் எல்லாவற்றையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள். தன்னை ஆபத்திலிருந்து தாண்டுவிக்குமென்பதற்காகத்தான் ஸந்ததி விரும்பப்படுகிறது. இந்தக்காலம் நேர்ந்தபோது தெப்பத்தினால் தாண்டுவித்துபோல் என்னால் ஆபத்தைத் தாண்டுங்கள். பிராமணரே! இவ்விடத்திலாவது துக்கத்திலிருந்து தாண்டுவிக்கவேண்டும்; பரலோகத்திலாவது தாண்டுவிக்கவேண்டும். எவ்வகையிலும் தாண்டுவிக்கிற புத்திரன்தான் புத்திரனென்று தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். * கூடல்தர்கள் என்னிடத்தில் † தொழித்திரர்களை எப்போதும் விரும்புகின்றனர். அதுதான், நானே பிதாவின் உயிர்போகாமல் காப்பாற்றுவேன். எனது சகோதரர் குழந்தை. நீர் பரலோகம் சென்றால், அவன் சீக்கிரகாலத்திலேயே இறந்துபோவானென்பது நிச்சயம். தந்தையும் ஸ்வர்க்கம் சென்று ஏன் தம்பியும் நாசமடைந்தால் நம்முடைய பிதிர்க்களுக்குப் பிண்டம் விட்டுப்போம். அஃது அவர்களுக்கு வெறுப்பையுண்டாக்கும். துக்கப்பட்டு வழக்கமில்லாத நான் தாயாலும் தந்தையாலும் ஸ்வேஹாதரனாலும் விடப்பட்டவளாகத் துக்கத்துக்குமேல் பெருந்துக்கத்தை அடைந்து இறப்பினென்பது நிச்சயம். நீர் மனைவியாதிபில்லாமல் விடுபட்டவராயின், தாயாரும் குழந்தையான என்ஸ்வேஹாதரனும் குலத்தின்புத்ரஸந்தானமும் பிதிர்க்களின் பிண்டமும் நிச்சயமாக நிலைத்து நிற்கும். 'தானே புத்திரன்; மனைவி தனக்குத்துணை; பெண்ணென்பது தாயாம்' என்பார். ஆதலால், நீர் உம்மைத் துக்கத்திலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ளும்; என்னையும் தாரமத்திற் பிரவிர்க்குந்ரசு செய்யும். தந்தையே! அசுத்தையும் சிறுபெண்ணுமாகிய நான் நீரில்லாமல் அநாதையாய் என்கேயோ ஓரிடத்திற்குச்சென்று எப்போதும் விசனமுள்ளவளாயிருப்பேன். அப்படியில்லாமல் இந்தக் குலத்துக்கு விமோசனம் செய்வேனாயின் செயற்கரிய கருமம் செய்ததனால் பயன் பெற்றவளாவேன். பிராம்மணோத்தமரே! அவ்வாறன்றி என்னைவிட்டு நீர் அங்கே போவீராயின், நான் பிடிக்கப்பட்டவளாவேன். ஆதலால், என்னையும் கவனி

* பிதிர்க்கள்.

† பெண்வயிற்றுப்பிள்ளைகள்.

யும். சிறந்தஸாதுவே! ஆதலால், எங்களுக்காகவும் தர்மத்திற்காகவும் ஸந்ததிக்காகவும் உம்மைக்காப்பாற்றிக்கொள்ளும். விடத்தக்க என்னை விட்டுவிடும். அவசியம் செய்யவேண்டிய காரியத்தில் உமக்கு இந்தக்காலம் தாண்டிப்போகலாகாது. நீர் ஸவர்க்கம் போய்விட்டால் அயலாரிடம் சோற்றை யாசித்துக்கொண்டு நாயைப்போல ஒடுவேம். அதற்குமேற்பட்ட துயரம் யாது? நீர் தீங்கில்லாமல் பந்துக்களுடன் இருக்கக்கூடத்திலிருந்து விடுபட்டால் இறக்காதவன் போலவே பரலோகத்தில் சுகமாக வசித்துக்கொண்டிருப்பீவர். * இவ்வலங்கத்தில் கொடுப்பதிலேதான் தேவர்களும் பிதிர்க்களும் இருக்கிறார்களென்று நமக்குக்கேள்வி. உம்மால் கொடுக்கப்பட்ட ஜலதர்ப்பணத்தினால் எனக்கு ஸுகமே உண்டாகும் பிதாவே! இவ்வாறு † இவ்விரண்டையும் பார்த்து உமக்கும் அன்னைக்கும் உமதுபுத்திரனுக்கும் எதுவிதமோ அதைச்செய்யும். தாங்க்கும் தகப்பனுக்கும் குணமுள்ளபுத்திரர்கள் பிறப்பர். புத்திரனுக்குமட்டும் பெற்றவர்கள் மறுபடியும் ஒருபோதும் கிடைக்கமாட்டார்கள்” என்றான் இவ்வாறு அந்தப்பெண்ணின் அநேக விதமான புலம்பலைக்கேட்டு, தந்தைதாய் அந்தப்பெண் இம்மூவரும் அழுதனர். அப்போது, அவர்களெல்லாரும் அழுவதைக்கண்டு, உடனே அந்தச் சிறுபுதல்வன் மலர்ந்தகண்களுடன் மதுரமான மழலைச்சொல்லினால், “அப்பா! அழாதே; அம்மா! அழாதே; அக்காள்! அழாதே” என்று சொல்லி அவர்களெல்லாரையும்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு ஒவ்வொருவர் ஸமீபத்திலும் போனால் பிறகு, அந்தக் குழந்தை சந்தோஷத்துடன் ஒரு துரும்பையெடுத்தது, “மனிதனைத்தின்கிற ராஷ்டிரஸனை நான் இதனால் கொல்வேன்” என்று மறுபடியும் சொல்லினன். துக்கத்தினால், அவ்வாறு பீடிக்கப்பட்டிருந்தும் குழந்தையின் அந்த மழலைச்சொல்லைக்கேட்டபிறகு அவர்களுக்குப் பெரிய ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. குந்தி இது ஸமயமென்றறிந்து அவர்களின் ஸமீபம் சென்று, இறந்தபோனவரை அமிர்த்தத்தால் பிழைப்பு மூட்டுவது போல் அவர்களைப் பிழைப்பு மூட்டுகிறவளாகப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினாள்.

* ஹோமம் தர்ப்பணம் முதலியவற்றை நம்பியிருப்பவர்.

† நம்மிருவரைக் கொடுப்பதில் உள்ள குணதோஷங்களை.

நாற்றெழுபத்தநான்காவது அத்தியாயம்.

பகவதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(குந்தி அவர்களை, அழுவதற்குக் காரணம் கேட்ட, பிராமணன் பகால்வான்
விந்தநாந்தம் சொல்வது.)

குந்தி, “இந்தத்துக்கம் என்ன காரணத்தினாலுண்டானது? ஸரியாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். தெரிந்துகொண்ட பிறகு, நிவிர்த்தி செய்ய முடியுமானால் நிவிர்த்திசெய்யவும் செய்வேன்” என்று சொன்னாள். அதன்மேல் பிராமணன் சொல்லுகிறான் :—

“தபோதனையே! நீ சொல்லுவது ஸாதுக்களுக்குப் பொருந்தியது தான். ஆனால், இந்தத்துயரத்தைவிலக்க மனிதரால் முடியாது. ஆகிலும், இந்தத்துக்கத்தின் உற்பத்தியைச் சரியாகச் சொல்லுகிறேன். அன்புள்ளவனே! முடியுமானாலும் முடியாமற்போமானாலும் உள்ள விஷயத்தைக் கேள் இந்த நகரத்தின் ஸமீபத்தில் பகன் என்றும் ராசுஸன் வலிக்கிறான். இதற்கு இரண்டு குரோசதூரத்தில் யமுனையின் உற்பத்தியில் ஒரு குகையிருக்கிறது அதில்கொடியவனும் கொல்லுதில் விருப்பமுள்ளவனும் மனிதர்களைத்தின்பவனும் ராசுஸகுலநீசனுமாகிய பகன் என்றுபெயருள்ள அந்தத்துஷ்டன் வலிக்கிறான். மிகுந்தபலமுள்ள அவன் இந்தத்தேசத்திற்கும் நகரத்திற்கும் தலைவனாயிருக்கிறான். தூர்புத்தியுள்ள அந்த ராசுஸன் மனிதர்மாமிசத்தினால்லீய வளர்ந்தவன். அந்தராசுஸன் வியாபக முள்ளவன்; திணைத்த ரூபமெடுப்பவன்; மஹாபலசாலி. அவனால் இந்த நகரம் பிடிக்கப்பட்டு இது பதின்முன்றாவதுவருஷம். அவனைப் பற்றி வேறுராஜாக்களுடைய சேனையினாலும் புகிரடி முதலிய பிராணிகளாலும் எங்களுக்குப் பயம் உண்டாகவில்லை. மனிதரைத்தின்னும் அந்தக்கொடியபாணியினால் பகிக்கப்பட்ட இந்த நாதனற்ற நகரம், ரகிக்கின்ற பிரபுவை அடையாமலிருக்கிறது. அந்தத்துஷ்டன் அந்தக்குகையில் வலித்துக்கொண்டு ஸ்திரீகள் பால்கள் விருத்தர்கள் யுவாக்கள் முதலிய எல்லாஜனங்களையும் எப்போதும் வருத்தி வருகிறான். இங்கே பிராமணயஸ்ரீஷ்டர்களினால் அந்தத் தூராத்தமாவான் ராசுஸன் மந்திரங்கனினாலும் வேறாமங்களினாலும் போஜனங்களினாலும் துதிக்கவும் பூஜிக்கவும் பெற்றான். அந்த ராசுஸன் எப்போது எல்லாரையும் இவ்வாறு கொன்றுகொண்டிருந்தானே அப்

போது, பிராமணர்களைவரும் ஒரு நியமம் செய்யும்படி அவனைக் கேட்டுக்கொண்டனர். “ராசூஸனே! நீ நினைத்தபடி கொல்லாதே. பிரபுவே! நாங்கள் உனக்கு வேண்டிய மாம்ஸங்களையும் அன்னங்களையும் எப்போதும் முறையாகக்கொடுத்துவருவோம். மாம்ஸத்தோடும் எள்ளுப்பொடியோடும் நெய்யோடும் கறிகாய்களோடுங்கூடிய அன்னத்தையும், எள்ளுச்சேர்ந்த மூன்றுவகையான பருப்பு உருண்டைகளையும், பொரிகளையும், அப்பங்களையும், கள் சாராயங்களையும், காய்ச்சினவையும் காய்ச்சாதவையுமான பானங்கள் நிரம்பினகுடங்களையும், பக்குவமும் அபக்குவமுமாயுள்ள பெரிய மாம்ஸங்கலையும், சமைத்தவையும் சமைக்காதவையுமான காட்டிலுள்ள எருமை பன்றிகரடிகளின் மாம்ஸங்களையும், பல நெய்க்குடங்களையும், பல தயிர்க்குடங்களையும், புதிதாகச் சமைக்கப்பட்டு எள்ளுப்பொடி கலந்த சித்ரான்னங்களையும், வீட்டுக்கொரு மனிதனையும், இரண்டு கறுப்புக்காளையோடுகளையும் ராசூஸபாகமாக நாங்கள் ஏற்படுத்துவதை நீகொழிந்தாமல் பெறுவாயாக. எங்களுடைய இந்தஉடன்படிக்கையில் நீ நிற்கவேண்டும்” என்று பிராமணர்கள் அவனைவேண்டினர். அந்த ராசூஸன் அவர்கள் சொன்னதை ஆகட்டுமென்று அங்கீகரித்தான். அவனுக்கு அந்தப்பாகத்தைக் குறிப்பிட்டபிறகு, அந்தப் பலவானை ராசூஸன் உடன்படிக்கையில் நின்றுகொண்டு, மற்றச் சைனியங்களிடத்திலிருந்தும் காட்டுமிருகங்களிடத்திலிருந்தும் (எங்களை) ரசூணாஞ்செய்கிறான். ஒவ்வொருமனிதனை அவனுக்குச் சம்பளமாகக் கொடுக்கின்றனர். ஜனங்கள் செய்வதற்குமுடியாத அந்தவாரம்அநேக வருஷங்களாக நடக்கிறது. அதை விடுவிப்பதற்கு எந்த மனிதர்களாகிலும் எங்கேயாகிலும் ஆரம்பஞ்செய்வாராயின் அவர்களை அந்த ராசூஸன் பிள்ளை பெண்களுள்படக் கொன்றுதின்றுவிடுகிறான். வேத்திரகீயங்குறும் என்ற நகரத்திலுள்ள இந்த அரசனும் இந்த விஷயத்தில் மார்க்கஞ்செய்யவில்லை. மந்தபுத்தியுள்ள அவன் இந்தக்காலத்தில் இந்த ஜனங்களுக்கு எந்த உபாயத்தினால் நீடித்த ஸுகம் உண்டாகுமோ அதனைப்பிரயாஸப்பட்டாவது செய்கிறதில்லை. தூர்ப்பலனை ராஜாஷிந்தேசத்தில் நித்யமாக வலிப்பவரும் இழிவான ராஜாவை ஆபர்யசித்தவருமாகிய நாங்கள் இதற்குத்தான் தகுந்தவர்களாக வலிக்கிறோமென்பது நிச்சயம். பிராம்மணர்கள் யாருக்கு ஏவத்தக்கவர்கள்? யாருடையளிருப்பத்தை அனுஸரிப்பவர்கள்? இவர்கள் இயற்கையான குணங்களால் பாஷிகளைப்போல் யதேதச்சையாகச்

சஞ்சரிப்பவர்கள்; முதலில் அரசனை அடையவேண்டும். அதன் பிறகு, மனைவியையும் அதன் பிறகு தனத்தையும் அடையவேண்டும். இவ்வுலகத்தில் அரசன் இல்லாதபோது மனைவிஎது? தனமேது? இம்மூன்றையும் சம்பாதிப்பதனால் சுற்றத்தாரையும் புத்திரர்களையும் காப்பாற்றவேண்டும். நான் இம்மூன்றையும் முழுதும் விரோதமாகச் சம்பாதித்திருக்கிறேன். அதனால், இந்த ஆபத்தையடைந்து நாங்கள் நிரம்பத் தழிக்கிறோம். குலத்தையழிப்பதாகிய அந்தவாரம இஃதா எங்களுக்கு வந்திருக்கின்றது. போஜனத்தையும் ஒருமனிதனையும் சம்பளமாக நான் கொடுக்கவேண்டும். எங்கேயாவது ஒரு மனிதனை விலைக்கு வாங்குவதற்கு எனக்குப் பொருளில்லை. வேண்டியவர்களைக் கொடுக்க ஒருபோதும் என்னால் முடியாது அந்த ராசூஸனிடமிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள வேறு மார்க்கம் எனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படிப்பட்ட நான் மிகவும் அஸாத்தயமான துயரக்கடலில் மூழ்கியிருக்கிறேன். இப்போது இந்த உறவினரோடு கூடவே அந்த ராசூஸனிடம் செல்வேன். அப்போது எங்களெல்லாரையுமே சேர்த்து அந்தப்பாவி உண்ணட்டும் அம்மா! குற்றமில்லாதவளே! இந்தத் துயரத்தின் காரணத்தை நீ கெட்டதனால் உனக்குச் சொன்னேன்” என்றான்.

நூற்றேழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

பகவதபர்வம். (நோடர்ச்சி.)

(குந்தி பகாஸானிடக்குந்தி நல்புத்திரனை அனுப்புவதாட்சி சொல்லது.)

குந்தி, ‘இந்தப்பயத்திற்காக நீர் எவ்வகையிலும் துன்பப்பட வேண்டாம். இப்போது அந்த ராசூஸனிடத்திலிருந்து நீர் தப்பிக் கொள்வதற்கு உபாயத்தை நான் கண்டிருக்கிறேன். நீரும் உமது ஸந்ததிகளும் அவனிடம் போவதை நான் விரும்பவில்லை. உமக்கு ஒரேபுத்திரன்; அவனும் குழந்தை; பெண்ணும் ஒருத்தி; அவள் பரிதாபப்படத்தக்கவள். இவர்களும் உமது மனைவியும் நீரும் போவதற்கு நான் ஸம்மதிக்கவில்லை. பிராம்மணரே! எனக்கு ஐந்து குமாரர்களிருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் அந்தக்கொடிய ராசூஸனுக்கு இரையை எடுத்துக்கொண்டு உமக்காகச் செல்வன்’ என்று சொன்னான். பிராம்மணன், ‘நான் என் உயிரைவிரும்பிச் சொந்தப்பிர

யோஜனத்திற்காக எனக்கு அதிதியான பிராமணனுடைய உயிரைப் போக்குகிற இந்தக்காரியத்தை எவ்வகையிலும் செய்யேன். ஆனால், ஒரு பிராமணனுக்காகத் தன்னையாவது தன் புத்திரனையாவது விடுவதென்பது, உயர்ந்தகுலத்திற் பிறவாமலும் தர்மிஷ்டராயில்லாமலும் மிருக்கிற ஸ்திரீகளிடம் இருப்பதில்லை. ஒருவன் தான் கொடியுண்டு போவது மேலாக அறியத்தக்கதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. பிராம்மணனை வதஞ்செய்வதும் தற்கொலை செய்துகொள்வதுமாகிய இரண்டனும் தற்கொலை செய்துகொள்வது மேலான தென்பது என்கருத்து. பிரம்மஹத்தி அதிசயமாம். அதற்குப் பிராயச்சித்தம் இல்லை. அறியாமற் செய்தாலுங்கூடப் பாபமுண்டன்றோ? சிறந்தவளே! சபமானவளே! நான் ஸ்வதந்திரமாகத் தற்கொலை செய்து கொள்ள விரும்பவில்லையே. அயலார் என்னை வதஞ்செய்வதால் எனக்கு ஒரு பாபமுமில்லை. பிராம்மணவதஞ்செய்யும்படி நான் எண்ணவைத்தேனாயின் அதற்குப் பிராயச்சித்தம் எனக்குத் தெரியவில்லை. அது கொடியது; இழிவானது. வீட்டுக்கு வந்தவனையும் அடைக்கலம்பெண்பெவனையும் யாசிப்பவனையும் கொல்வது கொடியது; அறிஞரால் இகழப்பட்டது இகழப்பட்ட கொடிய செய்கையை எவ்வகையிலும் செய்யலாகாதென்று ஆபத்தால் தர்மமறிந்த முன்னோரான மஹாத்மாக்கள் அறிந்திருக்கின்றனர். இப்போது என் மனைவியுடன்கூட நானே இறப்பது எனக்கு மிகச்சிலாக்கியமாகும். ஒருபோதும் பிராம்மணவதத்துக்கு நான் 'இணங்குகேன்' என்று சொல்லினன். குந்தி, 'பிராம்மணரே! பிராம்மணர்கள் காப்பாற்றப்படவேண்டியவர்களென்னும் இந்த எண்ணம் எனக்கும் உறுதியாயுள்ளது. நூறு புத்திரர்களிருப்பினும் எனக்குப் புத்திரன் விரும்பப்படாதவனல்லன். ஆனால், அந்த ராசூஸன் என்புத்திரனைக்கொல்வதற்கு வல்லவனல்லன். என்புதல்வன் சூரன்; மந்திரலித்திபெற்றவன்; மஹிமையுள்ளவன்; அந்த இரை அனைத்தையும் ராசூஸனுக்குக் கொண்டுபோவான்; தன்னையும் விடுவித்துக்கொள்வான் என்பது எனது திண்ணமான எண்ணம். பலசாலிகளும் மகத்தான தேகங்களுள்ளவர்களுமாகிய அனைக ராசூஸனர்கள் இந்த வீரனோடு ஸந்தித்துக் கொல்லப்பட்டிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன். பிராமணரே! ஆனால், இது யாரிடத்திலும் எவ்வகையிலும் சொல்லத்தகாது. ஏனெனில், இந்த வித்தையை வேண்பெவர்கள் ஆசையினால் என்புத்திரர்களை வருத்தப்படுத்துவார்கள். என்னுடைய எந்தப்புத்திரன் குருவின் அனுமதிபெறாமல் பிறருக்கு வித்தையைச் சொல்ல

னோ அவன் அந்த வித்தையினால் முன்போலக் காரியம் செய்யமாட்டான் என்பது பெரியோர்களின் அபிப்பிராயம்' என்று சொன்னான். குந்தியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தப் பிராமணன் மனைவியுடன் கூடமகிழ்ந்து அமிரதத்துக்கொப்பான அவளுடைய சொல்லைக் கொண்டாடினான். பிறகு, குந்தியும் பிராமணனும் சேர்ந்து அந்தப் பிரமணப்பார்த்து, 'செய்' என்று சொன்னார்கள். அவனும் 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று சொன்னான்.

நூற்றொழுபத்தாராவது அத்தியாயம்.

பகவதபர்வம். (நோடர்ச்சி.)

(பிரகஷித்தப்போன யுதிஷ்டிரர்முதலியவர்கள் வந்து பீமன் பகாஸுரனிடம் செல்லப்போவதைக் கேட்டு மீட்டுய்யப் படுவதும், நந்தி பீமனேன்பிரபாவத்தைச் சொல்ல அவர்களை நேற்றுவதும்.)

பாரதே! பீமனேன் செய்வெனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்த பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்களை வரும் பிரகஷைனை வாங்கிக்கொண்டு அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தனர் பிறகு, அவ்வாறு மலர்ந்த முகமுள்ள பீமனேனைக்கண்டு தர்மபுத்திரர் எடுத்தகாரியத்தை முடிப்பவனாகிய அவன் ஸந்தோஷமாயிருக்கிறானென்றறிந்தார் அரசே! பெரியவரான அந்த யுதிஷ்டிரர் பீமன் யுத்தம்செய்யக் கருதியிருப்பதாக அறிந்து, அவனது ஸந்தோஷத்திற்குக் காரணமயாதென்றுமனத்தில் ஆராய்ந்தார். பாண்டபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர் முகக்குறிப்பினாலேயே அதனை அறிந்துகொண்டு தாமதமித்து உட்கார்ந்துகொண்டு ரகஸ்யத்தில் உடனே தாயாரைநொக்கிப் பாய்ப்படத்தக்கபராக்கிரமமுள்ள இந்தப் பீமன் என்னசெய்கை செய்யக்கருதுகிறான்? உன் ஆறுமதியின்மேல் செய்யக்கருதுகிறானா? அல்லது, காளை மீளிரெய்யக்கருதுகிறானா? என்று வினவினார். குந்தி, 'இந்தவீரன் என்சொல்லினால்தான் பிராமணனுக்காகவும் இந்தகரத்திற்கேவிமொசனத்திற்காகவும் பெரியகாரியம்செய்யப்போகிறான். மைந்தனை தர்மபுத்திரனே! பகனுக்காக உயர்ந்ததாக வலித்தஞ்செய்யப்பட்டமிகுதியான இரையை ஒருநாளாவது பூர்ணமகப்பீமன்புஜிக்கட்டும்' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'இதென்ன! செய்

தற்கரியகொடிய ஸாஹஸத்தை நீசெய்திருக்கிறாய். பிள்ளையைவிட்டு விடுவதைப் பெரியோர்கள் சிலாக்கியமாகச் சொல்லவில்லையே. பிறர் பிள்ளைக்காக உன் பிள்ளையை எவ்வாறுவிடக்கருதுகிறாய்? புத்திரனை விடுவதனால் நீ உலகத்திற்கும் சாஸ்திரத்திற்கும் மாறான காரியத்தைச் செய்தவளாகிறாய். எவனுடைய புயல்விமையை ஆதாரமாகக் கொண்டு நாமெல்லாரும் ஸுகமாகத் தூங்குகிறோமோ, ஈனர்களால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட ராஜ்யத்தைத் திரும்பவும் எவனாற்பெறுவதற்கு எதிர்பார்க்கிறோமோ, அளவற்ற சக்தியுள்ள எவனுடைய பராக்ரமத்தை நினைத்துத் தூரியோதனன் துயரத்தினால் இரவுகளெல்லாம் சகுனியுடன் கூடத் தூங்காமலிருக்கிறானே, இந்த வீரனுடைய பராக்ரமத்தினால் நாம் அரக்குமானிகையிலிருந்தும் இன்னுமனேகம் தீங்குகளிலிருந்தும் விடுபட்டுப் புரோசனனும் கொல்லப்பட்டானே, எவனுடைய சக்தியைநம்பித் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களைக் கொண்டு தனம்பிறைந்த இப்புவனியை நாம் அடைந்ததாக நினைக்கிறோமோ, அவனை விடுவதற்கு என்ன ஆலோசனைசெய்ய நீ ஆரம்பித்தாய்? துயரங்களினால் மனம் நொந்து உன்புத்தி அழிந்து போகாமலிருக்கிறதா? என்று சொல்ல, குந்தி, 'யுதிஷ்டிரா! வ்ருகோதரனுக்காக நீ பரிதாபப்படவேண்டாம். நான் புத்திக்குறைவினால் இந்த ஆரம்பம் செய்திருக்கவில்லை. சோகப்பட்டு மனம்குன்றினதினால் என் புத்தி கெட்டிருக்கவில்லை. புத்திரனே! இந்தப் பிராம்மணக்ருஹத்தில் த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்களுக்குத் தெரியாமல் துக்கத்தைவிட்டு மரியாதையோடு ஸுகமாக வலித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். புத்திரனே! அதற்கு இந்தப்பிரதியுபகாரம் என்னால் கண்டறியப்பட்டது. செய்ந்நன்றி யாரிடத்தில்குன்றாதோ அவன் மாத்திரமே மனிதன்; பிறர் இவனுக்கு எவ்வளவு செய்வரோ அதற்குப் பலமடங்கு அதிகமாக இவன் பிறருக்குச் செய்யவேண்டும். பிராம்மணனுக்காகச் செய்யும் தருமம் பெரிது. பீமஸேனனிடத்தில் இந்த ஸாமர்த்தியமிருப்பதையும் நான் அறிந்திருக்கிறேன். அப்போது, அரக்குமானிகையிலும் ஹிடிம்பவதத்திலும் பீமனுடைய மிகுந்த பராக்ரமத்தைக் கண்ட பிறகு, எனக்கு அவனிடத்தில் நம்பிக்கையுண்டாயிற்று. யானையைப் போன்ற நீங்கள் வாரணுவதத்திலிருந்து எவனால் தூக்கிக்கொண்டு வரப்பட்டீர்களோ அந்தப் பீமனுடைய கைவன்மை பெரிது; பதினாயிரம் யானைக்கொப்பானது. பலத்தில் வ்ருகோதரனுக்கு ஈடானவன் மற்றொருவனில்லை. எல்லாரிலும் சிறந்த வஜ்ரபாணியாகிய இந்திரனையும் பீமன் யுத்தத்தில் தானேவென்றுவிடுவன். முன்னமே

இவன் பிறந்தவுடன் என் இடுப்பிலிருந்து மலையில் விழுந்தான். இவன் தேகத்தின் பாரத்தினால் இவனுடைய அவயவங்கள் பட்டகல் பொடியாகச் செய்யப்பட்டது. பாண்டவனே! பீமனுடைய அந்தப் பலத்தை நான் புத்தியினாலறிந்து, பிராமணருக்குப் பிரதியுபகாரமும் செய்யவேண்டியபாது அதற்காக இந்த ஆலோசனையைச் செய்தேன். இது பொருளை விரும்பியாவது புத்திக்குறைவினலாவது ஸரியாகத்தெரிந்துகொள்ளாமலாவது என்னால் நிச்சயிக்கப் படவில்லை. விவேகத்தைமுன்னிட்டே தர்மத்திற்காக இந்த ஆரம்பம் என்னால் செய்யப்பட்டது. யுதிஷ்டிரா! நாம் குடியிருந்ததற்குப் பிரதியுபகாரம் செய்வதும் பெரிய தர்மத்தைச் செய்வதுமாகிய இரண்டு பிரயோஜனங்கள் நிறைவேறினவையாகும். எந்தக்ஷத்திரியன் பிராம்மணகாரியங்களில் எப்போதாவது உதவிசெய்வனோ அவன் சிறந்தலோகங்களை யடைவானென்பது என்கருத்து. ஒருக்ஷத்திரியன் மற்றொருக்ஷத்திரியனையே மரணத்திலிருந்து தப்புவித்தால் இந்தலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் பரந்த புக்ஷையடைவான். பூமியில் வைஸ்யனுக்கு உதவிசெய்யும்க்ஷத்திரியனும் நிச்சயமாக எல்லாலோகங்களிலுமுள்ள பிரஜைகளின் அன்புக்குரியவனவன். அடைக்கலம் விரும்பி வந்த சூத்திரனை அரசன் விடுவிப்பானாயின் இந்தலோகத்தில் நல்லஸம் பத்தீதோடு கூடியதும் அரசர்களால் பூஜிக்கத்தக்கதுமாகிய குலத்தில் ஜனமடைவன். கௌரவர்களை மகிழ்விப்பவனே! அருமையான ஞானமுள்ள வியாஸபகவான் முன்னமே எனக்கு இவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறார். அதனால், இவ்வாறு செய்யக்கருதினேன்' என்றார்.

நூற்றெழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

பகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமன், மறுநாள்காலையில் பிராமணன் கோடுந்த அன்னத்தை வண்டியிலேற்றிக்கொண்டு பகாஸூரன் வஸிக்கீதம் வஸ்ய செஷு வண்டியிலுள்ள அன்னத்தைப் புஜித்துக்கொண்டிருப்பதைக்கண்ட பகாஸூரன் பீமனிடம் யுத்தத் துக்கு வந்ததும், அவனைப் பீமன் கொன்றதும்.)

யுதிஷ்டிரா, 'தாயே! நீ விவேகத்தை முன்னிட்டித் துன்பமுற்ற பிராமண விஷயத்தில் தயையினால் இவ்வாறு செய்தது நியாய

* பிராமணர்களைக் காப்பது.

மானது. நீ பிராமண விஷயத்தில் தயையுள்ளவளாக இருப்பதனால் இந்தப்பிரமன் எவ்வகையிலும் அந்த ராசுஷஸனைக்கொன்று திரும்பி வருவது திண்ணம். ஆனால், இதை நகரத்தில் வலிக்கும் மனிதர்கள் இவ்வாறு அறிபாமலிருக்கவேண்டுமென்று இந்தப் பிராமணர்க்குச் சொல்லவேண்டும் ஜாக்கிரதையோடு பிராமணரை நம்முடைய சொல்லுக்கு உடன்படுத்தவேண்டும்' என்று சொன்னார். வீரரே! ஜனமேஜயரே! யுதிஷ்டிரரோடு ஆலோசனை செய்தபிறகு, குந்தி உள்ளேசென்று புத்திரர்களைல்லாரிடமும் பிராமணகாரியத்தைப் பற்றி ஆலோசித்தாள். பிறகு, இரவு விடிந்தபோது, மஹாபலவான பீமஸேனன் பிராமணனிடம் சென்று, 'பிராமணரே! எனது அன்ப ராகிய உம்மை உமது ஸந்ததியுடன்கூட ஆபத்திலிருந்து விடு விப்பேன். அந்த ராசுஷஸனுக்கு அஞ்சவேண்டாம். நீர் என்னைப் பஸ்யாகக்கொடும். இந்த வீட்டில் நான் ஒருதரம் திருப்தியாகச் சாப்பிடும்படி செய்யப் பிரயத்தனப்படும். பிறகு, அந்தப் பயங்கர மான ராசுஷஸனுக்கு நான் என்னைக் கொடுப்பேன். துரிதப்படுங்கள்; ஏன் தாமதிக்கின்றீர்கள்? சூற்றமற்றவர்களை! தாமதம் செய்யாதீர்கள். இப்போது என் உயிரைக்கொடுத்து உங்களை ரக்ஷிப்பதற்காக இப்போதே மனத்தில் நிச்சயம் செய்கிறேன்' என்றசொல்லைச்சொன்னான். பரதஸ்ரீரஷ்டிரே! பீமனால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட அந்தப் பிராமணர் நம் பந்திகளுக்கு அந்த விஷயத்தைச் சொல்லி, செவ்வையாகச் சேகரிக்கப்பட்ட போஜனத்தைக்கொடுத்தார். பிறகு, அந்த நகரவாஸிகள் தெய்வோடும் காய்கறிகளோடும் பலவகைப் பருப்புக்களோடும்கூட மாம்ஸத்தோடுசேர்ந்த அன்னத்தைப் பீமனுக்குக் கொணர்ந்தனர். அப்போது, பீமஸேனன் பலவகையான மாமிசங்களையும் உயர்ந்த பசுணங்களையும் பலவகைச் சித்ரான்னங்களையும் உண்டபிறகு, பதக்குப்பிடிக்கும்படியான அனைகந்தயிரிக்குடங்களேக் குடித்தான். அவன் உண்டபோது நகரத்து ஜனங்கள், நிரம்பின மனத்தோடு செவ்வையாகச் சேகரித்த பதார்த்தங்களில் தத்தம் பாகங்களைப் பூர்ணமாகக் கொண்டுவந்தனர். பிறகு, அந்த விருவிகா தரன் நகரத்து ஜனங்களினால் முழப்பட்டவரை அந்தக் காலேவீரையில் காய்கறிகளும் தயிருங்கலந்த அன்னம் நிரம்பிய வண்டியின் மேலேறி வாத்திய முடிக்கங்களோடு புறப்பட்டான். 'சிறுபிள்ளையும் அழகில் ஒப்பற்றவனும் பலசாலியுமாகிய இவன் தன் வயிற்றுக்காகத் தானே இரையாகத் தன்னை ராசுஷஸனுக்குக் கொடுக்கப்போகிறான்'

என்று இவ்வாறான சொற்களால் துதிசெய்யப்பட்ட அந்தப்பீமன் உடம்பெல்லாம் கறுப்பான இரண்டு வண்டிஎருதுகளையும் ஓட்டினான். பிறகு, நாற்புறமும் மனிதர்களாற் சூழப்பட்டவனாக மிகச் சந்தோஷமுற்று வாத்தியங்களின் முழக்கத்தோடு அவ்வரக்களை நோக்கிச் சென்றான். அந்த இடம் சேர்ந்தபிறகு, அவன் தனித்துக் கிட்டப் போனான். ஜனங்கூட்டம், ராசநஸபயத்தினால் அஞ்சி, அங்கேயே நின்றது. அவன் தென் திசையை நோக்கித் தூரவழிசென்று அந்த இடத்தில் முன்னமே குறிப்பிடப்பட்ட பெரிய மரத்தைக்கண்டான். அந்தமரம் மயில்களும், மச்சைநீர்களும், எலும்புகளும், கொழுப்புக்களும், ரத்தமுள்ளவையும் ரத்தம்வற்றினவையுமான கைகளும், தொடைகளும், கால்களும் நாற்புறமும் வியாபிக்கப்பட்டிருந்தது. கழுஞ்சுள் பருந்துகள் இவைகளின் கூட்டங்களினால் மறைக்கப்பட்டனும், நரிக்கூட்டங்களால் காக்கப்பட்டனும், கடுமையான நாற்றமுள்ளனும், பாரக்க வழுங்காதனும், சும்மசானம்போல் கொடியதுமாகிய அந்தப்பெரிய மரத்தினிடம் சென்று அந்தவீரன் சிந்திக்கலானான். 'பலவகை உணவுகளாலும் பெரிய அன்னக்குளியல்களாலும் நிரப்பப்பட்டதும், பருப்புக்கள் நிரம்பினதுமாகிய இந்த வண்டியைப் பலத்தில் மிகுந்த பகனென்னும் பெயருள்ள அரக்கன் எதற்குள் பார்ப்பான், அதற்குள்ளே இவ்விடத்திலேயே நான் புதித்துவிடுவேன்' என்று பறப்பது எனக்குக்கிடைப்பது அரிது. நான் ராசநஸபேனாடு புத்தஞ் செய்யும்போது எல்லாம் இறைந்துபோய்விடும். பகனைக் கொன்ற பிறகு பிணம் தொட்டதனால் உண்ணத் தகாததாய்விடும்' என்று பயங்கரமான செய்கையுள்ளவனும் உயர்ந்த வீரனுமான பீமனை இவ்வாறு ஆராய்ந்து ஜனமில்லாத இடத்தில் உட்கார்ந்து அந்த உயர்ந்த உணவையுண்டான். அப்போது நகரத்தார் நாலுபுறங்களிலும் மரங்களிலேறி அவனைப் பார்த்தனர். 'ராசநஸனல்லாதவன் இந்தப் பெரியபலியை இவ்வாறு உண்ணமாட்டான். பகனை இந்தப் பிராமண உருவத்தோடு புஜிக்கிறான்' என்று ஜனங்கள் பேசிக் கொண்டனர். மிகுந்த பலமுள்ள பீமன் அந்த அன்னத்தை உட்கொண்டபிறகு பகனைப் பரிமாசம் செய்தான், பிறகு, பலசாலியாகிய பாண்டவன் அந்த ராசநஸனிருக்கும் வளத்தைச் சேர்ந்து அந்த அன்னத்தைக் காண்டித்து, அவனைப் பெயரிட்டழைத்தான். அப்போது அந்தப் பீமனுடைய பேச்சினால் கோபமுற்ற அவ்வரக்கள் மிகுந்த ஆக்கிரகத்தோடு பீமனிருந்த இடத்திற்கு வந்தான்.

பெரியதேகமுள்ளவனும், சிவந்த கண்களுடையவனும், விகாரரூப முள்ளவனும், மீசைதாடிகளும் தலைமயிர்களும் சிவந்தவனும், காது வரையில் கிறக்கப்பட்டவாயுள்ளவனும், முனைகள்போன்ற காதுகளையுடையவனும், மிகப்பயங்கரனுமான அந்தராசூஸன் மிக்க வேகத்தினால் பூமியைப் பிளப்பவன்போல் புருவங்களை மூன்று நெறிப்பாக நெறித்துக்கொண்டும் உதட்டைக்கடித்துக்கொண்டும், அன்னத்தைப் புஜிக்கும் அந்தப் பீமனைக்கண்டு கோபித்துக் கண்களையுருட்டி, 'எனக்காகச் சேகரிக்கப்பட்ட இந்த அன்னத்தை என் கண்முன்னே புஜிக்கிறானே! யமன்விட்டுக்குப் போகக்கருதிய இம்மதிக்கெட்டவன் யார்?' என்று சொன்னான். பாரதரே! பிறகு, பீமஸேனன் அதைக் கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டே அந்தராசூஸனைக் கவனிக்காமல் பின்னே திரும்பிக்கொண்டு புஜித்துக்கொண்டேயிருந்தான். அந்த ராசூஸன் கடுமையான இரைச்சலிட்டு இரண்டுகைகளையும் ஒங்கிப் பீமஸேனைக்கொல்ல ஒடிவந்தான். அப்படியிருந்தும், எதிரிகளான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவனுட்பாண்டுபுத்திரனுமான விருகோதரன் அந்த ராசூஸனை அவமதிப்புடன் பார்த்துக்கொண்டு அன்னத்தைப் புஜித்துக்கொண்டேதான் இருந்தான். அந்தராசூஸன் கோபம் நிரம்பினவனாகப் பின்னே நின்று இரண்டுகைகளாலும் குந்திபுத்திரனை விருகோதரனை முதுகில் அறைந்தான். அவ்வாறு, பலவானான ராசூஸனால் இரண்டுகைகளாலும் உளைய அடிக்கப்பட்ட அந்தப்பீமன் ராசூஸனைத் திரும்பிப்பார்க்கவேயில்லை; புஜித்துக்கொண்டேதான் இருந்தான். அதன்பிறகு, பலவானான அந்தராசூஸன் இன்னும் அதிக கோபங்கொண்டு மரத்தையெடுத்துப் பீமஸேனையடிக்க மறுபடியும் எதிர்த்தாடிவந்தான். வீரனானபீமன் கோபத்தோடு ராசூஸனால் எறியப்பட்ட அம்மரத்தை இடக்கையினால் தடுத்து வலக்கையினால் புஜித்துக்கொண்டே இருந்தான். பீமஸேனன் வண்டியிலுள்ள அன்னத்தைப் புஜிக்கையில் மலைபோன்ற அந்தமுழுமரத்தையும் ராசூஸனுடைய கையுடன் கூடப் பிடித்துச் சிரித்துக்கொண்டே புஜித்து ராசூஸனை விட்டுவிட்டுப் பிறகு நூற்றுக்கணக்கான தயிர்நிரம்பின குடங்களையும் நெய்க்குடங்களையும் குடித்துவிட்டுக் கையலம்ரிக்கொண்டு உற்சாகத்துடன் இரண்டாவது மலைபோல நின்றான். பெரிய மரத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டுவருகிற பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமான ராசூஸனைக்கண்டு, வீரனான பீமஸேனன் யுத்தத்திற்காக எழுந்து வரிம்மகர்ச்சனஞ் செய்தான். பிறகு, கைகளுடைய வேகத்தையும்

தோள் தட்டுதலையும் கர்ச்சனையின் மஹாசப்தத்தையும் ரெய்து மிகுந்த கோபத்துடன் பீமஸேனன் ராசுஷஸனை அழைத்தான். இடிமுழக்கம்போன்ற குரலினால் ராசுஷஸனைப் பயமுறுத்துகிறவன்போலப் பேசலுற்றான். 'இராசுஷஸர்களில் இழிவானவனே! இரண்டுகால்களும் நாலுகால்களுமுள்ளவற்றின் மாம்ஸங்களாலும் மிகுந்த அன்னங்களினாலும் அநேகநாளாக உன் ரீரம் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. என் கைபலத்தினிடம் வந்தபின் மறுபடி நீ இரையெடுக்கப்போகிறதில்லை இப்போது என் கைகளினால் பிசையப்பட்டவரை யமன் வீடு செல்வாய். இந்த நகரத்திற்கு முன்னைப் போன்ற உன்னை எடுத்துவிட்டபிறகு, இன்று முதல் 'வேத்திரசிய நகரத்தில் வலிப்பவர்கள் அச்சமற்றுத் தூங்குவர். இப்போது யுத்தத்தில் என்னால் கொல்லப்பட்ட உந்தேகத்தைக் கழுசுகளும் நரிகளும் காக்கைகளும் தின்னட்டும்; தரையில் அக்குவேறாக இழுக்கட்டும்' என்றான். இவ்வாறு சொல்லி மிகுந்த கோபத்துடன் பகனைக்கொல்வதற்கு ஓடினான். ராஜஸ்ரீரஷ்டிரே! பெரிய உடலும் சிவந்திறமும் சிவந்த கண்களுமுடைய அந்தப்பகலும் மிகுந்த வேகத்தினால் பூமியைப் பிளப்பவன்போலப் பீமஸேனனை எதிர்த்தோடினான். அந்தப் பலவானை ராசுஷஸன் இன்னும்திக் கோபமுற்றுப் புருவங்களை மூன்றுநெறிப்பாக நெறித்து உதட்டைக்கடித்து மரத்தையெடுத்துப் பீமஸையடிப்பதற்காக விரைவாக ஓடிவந்தான். பாரதிரே! கோபித்துக்கொண்ட ராசுஷஸனால் எறியப்பட்ட மரத்தைப் பீமஸேனன் சிரித்துக்கொண்டு இடக்கையினால் விளையாட்டாகப் பிடித்தான். பிறகு, அந்தப் பலவானையடிக்கவும் யுத்தத்தில் மறுபடியும் பலவகை மரங்களை யெடுத்துப் பீமஸேனன் மேல் போட்டான். எல்லா மரங்களையும் பீமஸேனன் தன் கை விரலினால் தள்ளிவிட்டான். ராஜேந்திரரே! மரங்களின் சீரலைகளை அழிப்பதாகிய அந்த விருசுஷயந்தம் பகனுக்குப் பீமனுக்கும் அப்போது மிக்க கொடியதாகவும் பெரியதாகவும் நடந்தது. அந்தப்பகனென்னும் ராசுஷஸன் தன் பெயரைப் புகழ்ந்து சொல்லிக் கடுமையான வேகத்தோடு பீமஸேனனை எதிர்த்து யுத்தம் செய்தான். அவர்களுடைய மிகுந்த வேகத்தினால் பூமி நடுங்கிற்று. மிகுந்த அளவுள்ள மரங்களை வெடியில் பொடியாகச் செய்தனர். பகன் விரைவாக ஓடிவந்து கைகளினால் பீமனை எடுத்து எறிந்தான். எறியப்பட்ட பீமஸேனனும் சிரித்துக்கொண்டே மறுபடியும் எழுந்தான். பீமஸேனன் பகனைத் தழுவித் தரையில் அடித்தான். பீமன், விழுந்த அந்தப்பகனை விட்டுவிட்டு,

‘ராசுஸா! களைப்பாறு’ என்று சொல்லி மறுபடியும் தோள் தட்டி, ‘எழுந்திரு’ என்று சொன்னான். பிறகு, விகாரருபமுள்ள பகன் கோபத்துடன் எழுந்து மிகப்பெரிய உருவமெடுத்துக்கொண்டு உடனே விருகோதரனைப் பயமுறுத்திக்கொண்டுநின்றான். பீமஸேனனும் பார்க்கப் பயங்கரமான ராசுஸனைப் பார்த்து நகைத்தான். பீமன் பின்நின்று கைகளினால் ராசுஸனைப் பிடித்து முழங்கால்களினால் அழுக்கிப் பிறகு கீழே வீழ்த்தினன். திருப்பவும் கோபமுற்றபீமன் கோபத்தையே உயிராகவுடைய அவ்வரக்களை விட்டுத்தன் இடுப்பைக்கொஞ்சம் தூக்கி அந்த ராசுஸனுடைய புஜங்களைப் பிடித்தான். பலவானான பீமஸேனன் விரைவாக அவன் இரண்டு புஜங்களையும் பிடித்துத் தூக்கி உதறி அவனைக் கீழேதள்ளினான். அச்சப்படத்தக்க பராக்கிரமமுள்ள பீமன் கோபித்துக் கீழேவிழுந்த அவனை மார்பில் இடக்காலால் உதைத்தான்; வாயைத்திறந்துகொண்டும் நாக்குத்தொங்கிக்கொண்டும் பயங்கரமாயிருந்த அந்தக்கொடியராசுஸன் எதிர்த்துவந்து பீமனைத் தலையில் அடித்தான். பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள அந்தப்பீமன் மிகுந்த பலவானான ராசுஸனால் இவ்வாறு அடிக்கப்பட்டு மிகுந்த கோபாவேசங்கொண்டான். பலவானான பீமன் ராசுஸனை இடுப்பைப் பிடித்துத் தூக்கிநிறுத்தினான். அந்த ராசுஸனுள் பீமனும் மதம்பிடித்த பெரிய யானைகளைப்போல் ஒருவரையொருவர் பிடித்து ஒருவரை ஒருவர் இழுத்தனர். அப்போது பீமன் ராசுஸன் இவர்களுடையகையடியின் சப்தங்களினால் வேதரகீயநகரமுழுதும் நடுக்கமுற்றது. அவ்விருவருடைய பெரிய வேகத்தினாலும் அங்கே பூகம்பம் உண்டாயிற்று; வேகத்தினால் மரங்களையும் கொடிகளையும் பொடியாகச் செய்தனர். ஒருவரையொருவர் வதஞ்செய்யக்கருதிச் சந்தித்த அந்த வீரர்கள் மலைகளாலும் கொடுமுடிகளாலும் மலைகளினின்றும் சரிந்த பாறைகளாலும் ஒருவரையொருவர் அடித்து அவற்றைச் சூர்ணமாகச் செய்தனர். யுத்தத்தில் மிகுந்த மதங்கொண்ட அவ்விருவரும் பூமியை நீளத்திலும் அகலத்திலும் இரண்டு யோசனை தூரம் எங்கும் மரங்களும் கற்களும் புற்களும் புதர்களும் கொடிகளும் இல்லாமல் ஆமைமுதுகைப்போன்றதாகச் செய்தனர். ராசுஸனும் கௌரவராஜனும் இவ்வாறு சற்றுநேரம் யுத்தஞ்செய்தபிறகு, கௌரவராஜன் ராசுஸனை ஒழிப்பதற்காக எண்ணங்கொண்டு பற்களால் கடகடவென்றுசப்தஞ்செய்து உதட்டைக்கடித்துக் கண்களை விசாலமாகத்திறந்து உருட்டி விழித்து ராசுஸனைக் குறுக்காகப் பார்த்தான். பிறகு, மிகுந்த பலமுள்ள பீமஸேனன் அந்த ராசுஸனை ஆட்டித் தழுவிப்பிடித்தான்.

அவனைக் கைகளாற்கட்டி முழங்கால்களினால் விலாப்புறங்களிலும் வயிற்றிலும் முதுகிலும் மார்பிலும் உதைத்தான். பகன் தொடைகளும் கைகளும் மார்பும் பிளந்து தேகக்கட்டுவிட்டு அதிக வியர்வையும் பெருமூச்சுமுற்று உயிரும்கண்களும் வெளிக்கிளம்பிப் பிரம்மாண்டம் வெடித்துப்போகச்செய்யும்படி கத்தி மூச்சுக்குறைந்து தரையில் விழுந்து, தடியினால் அடிபட்ட பாம்புபோலத் துடித்துக் கொண்டிருந்தான். துடிக்கின்ற பெரியசரீரமுள்ள பகனைப் பீமன் சுற்றிலும் இழுத்தான். அதிக பலமுள்ள பாண்டவனால் கைமாக இழுக்கப்பட்ட ராசசுஸன் மிகுந்த சிரமத்தை அடைந்தான். புருஷபர்வ வந்தானை பீமனைன் ராசசுஸனுக்குப் பலம்குறைவதைக்கண்டு பூமியில் தேய்த்து முழங்கால்களினால் இடித்தான். பிறகு, பீமன் அவனுடைய முதுகை முழங்காலினால் பலமாக அழுக்கிக்கொண்டு தன்வலக்கையினால் கழுத்தைப்பிடித்தான்; இடக்கையினால் இடுப்பு வஸ்திரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அவனுடைய முதுகை முழங்காலில் ஏற்றிப் பேரொலியுண்டாக்கும்படி முறித்தான். ராஜா! அப்போது, பீமனால் முறிக்கப்பட்ட அந்தக்கைய ராசசுஸனுடைய வாயிலிருந்து இரத்தம் பெருகிற்று

நூற்றொழுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

பகவதபர்வம். (தோடரிச்சி.)

(பகனை வந்தீசெய்தபிறகு அந்தவந்த பகனுடைய பரிவாரங்கள் பீமனுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டதும், பீமன் நகரத்தின்வாயிலில் பகனுடைய சரீரத்தைப்போட்டுவிட்டுப் பிராமணன்வீடுவந்து தந்திழைலானவர்களுக்குப் பகனுடைய விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னதும், பீமனுடைய பகனைப் பார்ப்பதற்குப் பட்டணத்து ஜனங்கள் சென்றதும், திருவிழாக்கொண்டாடினதும், பகவந்தீசெய்த பீமனை எல்லோரும் துதிசெய்ததும்.)

பிறகு, பெரியமலைப்பான்ற அந்தப்பகன் விலாப்புறங்களும் உடலும் முறிந்து பயங்கரமான சத்தம் செய்து உயிர்போய் விழுந்தான். அரசரே! அந்த ராசசுஸனுடைய அந்தச் சப்தத்தினால் ஜனங்கள் பயந்து வேலைக்காரர்களுடன் கூடவே வீட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டனர். அரசரே! அப்போது பகனுடையதம்பி பீமனைச் சரணமடைந்

தான். பிறகு, மிகுந்த பலமுள்ள ராக்ஷஸராஜனை பகன் கொல்லப் பட்டதைக்கண்டு, ராக்ஷஸர்கள் மிகப்பயமுற்றுப் பீமனைச்சரணமடைந்தனர். யுத்தஞ்செய்கிறவரிற் சிறந்தவனும் பலவானுமான பீமனிடமுள்ள பயத்தினால் அறிவுதப்பியிருந்த அந்தராக்ஷஸர்களைச் சமாதானஞ்செய்து, 'நீங்கள் மறுபடி ஒருபோதும் மனிதர்களைத் துன்பம் செய்யக்கூடாது' என்றும், துன்பஞ் செய்பவர்களுக்குச் சீக்கிரம் இவ்வாறே வதம் நேரிடும்' என்றும் சொல்லி நியமத்தில் நிற்கச்செய்தான். பாரதரே! அந்தப்பீமனுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு அவ்வரக்கர்கள் அவனிடம், 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்றுசொல்லி அந்த உடன்படிக்கையை அங்கீகரித்தனர். அப்போது பகனுடைய ஸ்வேஹாதரன் தன் இனத்தாருடன் பீமனை வந்தனஞ்செய்தான். பாரதரே! அந்த நகரத்தில் அதுமுதல் ராக்ஷஸர்கள் சாந்தர்களாகவே நகரத்திலுள்ள ஜனங்களினால் காணப்பட்டனர், பிறகு, பீமனால் கழுத்து முறிக்கப்பட்டுக் காதுபோய்க் கண்கள்போய் நாக்ருவெளிப்பட்டுப் பிரஜையெயற்று இறந்துபோன அந்த ராக்ஷஸன் பலவிதமான விளையாட்டுச்செய்கையுடன் நகரத்தின் கோபுரவாயிலில் இழுத்துவிடப்பட்டான். வாயிலில் போட்டுவிட்டு அந்தப் பீமன் நகரத்துக்குள் வந்தான். பாலர்களும் விருத்தர்களுமாகிய மனிதர்கள் அந்தராக்ஷஸனை நிச்சயமாக மறுபடியும் நமது நகரத்திற்குள் வருகிறென்று பயந்து ஓடினர். பகனைக்கொன்றுபிறகு, பீமன் அங்கே அந்தப் பிராமணிகுருஹத்துக்குச் சென்று, இரண்டு காலோமாடுகளையும் வண்டியையும் பிராமணனிடம் ஒப்புவித்தான். 'பேசாமல் வீட்டுக்குள்போம்' என்று அந்தப் பிராமணைத்தமனைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு இரவில் தாயார் ஸ்வேஹாதரர்கள் முன்னிலையில் படுக்கைக்குப்போய் யுத்தம் எவ்வாறு நடந்ததோ அதையெல்லாம் சொன்னான். விடியற்காலத்தில் அந்த நகரத்திலிருந்து வெளியிற்போன மனிதர்கள், அடிக்கப்பட்டு இரத்தத்தினால்நனைந்திருக்கிற ராக்ஷஸனைத் தரையிற் கண்டனர். மலையின் கொடுமுடிபோல் விழுந்திருக்கும் பயங்கரமான அந்த ராக்ஷஸனைக் கண்டு அந்த நகரத்து ஜனங்கள் மயிர்க்கூச்சமெடுத்தவராயினர்; உடனே, எகசக்கரநகரத்துக்குட் சென்று நகரத்துக்குள்ளிருப்பவர்களுக்குச் சமாதாரம் தெரிவித்தனர். அரசரே! பிறகு, நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் ஆயிரக்கணக்காகப் பெண்டுகளும் சிறுவர்களும் குழந்தைகளும் பகனைப்பார்க்க அங்கே வந்தனர். பிறகு, மனிதர் செய்யமுடியாத அந்தச் செய்கையைக்கண்டு அவரனைவரும் வியப்புற்றனர். முன்னே

பயத்தினால் தாங்கள் வேண்டிக்கொண்டிருந்த தேவதைகளுக்குப் பூஜைகள் செய்தனர். அதன்பிறகு, 'இன்றைத்தினம் பகலுடைய இரைக்கு யாருடைய முறை' என்று எண்ணிப்பார்த்தனர். தெரிந்த பிறகு, அவர்களனைவரும் அந்தப் பிராமணனிடம் வந்து கேட்டனர். இவ்வாறு பலவிதமாகக் கேட்கப்பட்ட அந்தப் பிராமணஸ்ரீரஷ்டன் அப்போது பாண்டவர்களை வெளியிடாமல் நகரத்து ஜனங்களை வளருக்கும் பின்வருமாறு சொல்லலானான்:—

'பகலுடைய இரைக்காக நியமிக்கப்பட்டுச் சுற்றத்தாருடன் அழுதுகொண்டிருந்த என்னை மந்திரவிரித்தி பெற்றவரும் உயர்ந்த மனமுள்ளவருமாகிய ஒரு பிராமணர் கண்டார். அந்தப்பிராமண ஸ்ரீரஷ்டர் முதலில் இந்த நகரத்தின் குயரத்தைப்பற்றி என்னைக்கேட்டு என்னை நம்பச்செய்து சிரித்துக்கொண்டு, 'அந்தத்தூராத்மாவுக்கு இந்த அன்னத்தை நான் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பேன். எனக்காகப் பயப்படவேண்டாம்' என்று சொன்னார். அவர் அந்த அன்னத்தை எடுத்துக்கொண்டு பகலுடைய வனத்தை நோக்கிச் சென்றார். உலகங்களுக்கு அணுகுலமான இந்தக் காரியம் அவரால் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பது நிச்சயம்' என்று சொன்னார். பிறகு, அந்தப் பிராமணர்கள் சஷத்திரியர்கள் வைசியர்கள் சூத்திரர்களை வரும் மிகுந்த ஆச்சரியமும் ஸந்தோஷமுமுற்றவர்களாகி, அப்போதே பிராமண பூஜை செய்தனர். பிறகு, கிராமங்களிலுள்ளவர்களை வரும் அந்த மிகுந்த ஆச்சரியத்தைப்பார்ப்பதற்கு அந்த நகரத்திற்கு வந்தனர். பாண்டவர்களும் அங்கேயே வலித்தனர். வேத்திரகியகிருஹம் என்னும் ஊரிலுள்ளவர்கள் அனைவரும் ஆச்சரியத்துடன் பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள பீமனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவனிடம் வந்து சேர்ந்தனர். 'மஹாத்மாக்களான பிராமணர்களிடத்தில் ஒன்றும் பொருந்தாமல் போகாது' என்று சொல்லிப் பீமனைமரியாதை செய்து பட்டணத்து ஜனங்கள் சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டனர்; 'இவர் பிதாவைப்போல் உண்மையாகக் கஷ்டங்களிலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றினவர். இவருடைய அடிபணிந்து நின்று காத்திருப்போம்' என்றனர். அந்தப்பகன் கொல்லப்பட்டபின் அந்த மனிதர்கள் பயந்து அவனை நினைத்துக்கொண்டு பீமனுக்கு மாமிசங்களும் தயிருமுள்ள அன்னத்தை முறையாகக் கொண்டுவந்தனர். வீரர்களான பாண்டவர்கள் தாயாருடன்கூட அங்கிருந்து வேகமாகப் போயினர். உக்கிரமான தவமுள்ள அந்தப் பாண்டவர்கள் ஏகசக்கிர

நகராஞ் சென்று உறுதியான தவமுள்ளவர்களாகவும் வேதாத்யயனத் தில் ஊக்கமுள்ளவர்களாகவும் ஜடைகள் தரித்த பிரம்மசாரிகளாக வும் அந்தப் பிராமணகிருகத்தில் வாஸஞ்செய்தனர். அவர்கள் நீண்ட காலம் தாயாருடன்கூட எகசக்ராநகரத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருந்தனர்.

ப க வ த ப ர் வ ம் மு ற் றி ற்று.

நூற்றெழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

சை ச த் ர ர த ப ர் வ ம்.

(பிராமணன் வீட்டுக்குவந்த ஓர் அத்தி தீரோபதி ஸ்வயம்வரந்தையும் திருஷ்டத்யும்பன் தீரோபதி இவர்சளுடைய பிறப்பையும் பாண்டவர்களுக்குக் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், “பிராமணரே! அவ்வாறு பகனென்னும் ராக்ஷஸ னைக்கொன்ற பிறகு, அந்தப்புருஷஸ்ரேஷ்டர்களாகிய பாண்டவர்கள் அங்கே என்ன செய்தனர்?” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லு கிறார்.

“அரசரே! பகனென்னும் ராக்ஷஸனைக் கொன்றபிறகு, வேதத் தையே அத்யயனஞ்செய்துகொண்டு அங்கேயே பிராமணன் வீட் டில் வாஸஞ்செய்தனர். பிறகு, சில நாளுக்குப்பின் கடுமையான தவ முள்ள ஒரு பிராமணன் இருப்பிடம் வேண்டி அந்தப்பிராமணனு டைய வீட்டிற்கு வந்தான். அப்பொழுது, எப்போதும் எந்த அத்தி தியையும் ஆதரிப்பதை விரதமாகக்கொண்ட அந்தப் பிராமணசிரேஷ் டன் வந்தவனாகிய அந்தப் பிராமணனை நன்றாகப்பூஜித்து அவனுக்கு இடங்கொடுத்தான். பிறகு, புருஷஸ்ரேஷ்டராகிய அந்தப்பாண்ட வரனைவரும் குந்தியுடன்கூட அழகிய கதைகளைச் சொல்லும் அந் தப்பிராமணனை அடுத்திருந்தனர். அவன் புண்ணியசுஷ்ரீரங்களை யும் புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்கும் நதிகளையும் அரசர்களையும் ஆச்சரிய மான பற்பல தேசங்களையும் நகரங்களையும்பற்றிக் கதைசொல்லினன். ஜனமேஜயரே! அந்தப்பிராமணன் அங்கே கதைமுடிவில் பாஞ்சால தேசத்தில் ஆச்சரியமான வடிவத்தையுடைய தீரோபதியின் ஸ்வ

யம்வரத்தையும் த்ருஷ்டத்யும்னன் பிறந்ததையும் சிகண்டி பிறந்ததையும் திரௌபதி கர்ப்பத்திலிருந்து பிறவாமல் துருபதனுடைய பெரியயாகத்தில் பிறந்ததையும் சொல்லினன். அந்தமஹாத்மாவான பிராமணனுடைய உலகத்தில் மிக்க ஆச்சரியமான அந்தச் சொல்லைக்கேட்டுப் புருஷஸ்ரீஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் கதையை விரிவாகக் கேட்க விரும்பி, 'துருபதன்புத்திரனாகிய த்ருஷ்டத்யும்னன் அக்னியிலிருந்தும் த்ரௌபதி யஜ்ஞவேதி நடுவிலிருந்தும் பிறந்த ஆச்சரியம் எவ்வாறு? சிறந்த வில்லாளியும் துரோணருக்கு மரணத்தைக் கொடுப்பவனுமாகிய த்ருஷ்டத்யும்னன் சிறந்த வில்லாளியான துரோணரிடத்தில் அஸ்திரங்களை லலாவற்றையும் கற்றுக்கொண்டதும் எவ்வாறு? பிராமணரே! துரோணரும் த்ருபதனுமாகிய இருவரும் எவ்வாறு ஸ்நேகிதர்களாயினர்? யாருடைய செய்கையினால் வேறுபட்டனர்?' என்று கேட்டனர். அரசரே! புருஷஸ்ரீஷ்டர்களான பாண்டவர்களால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அந்தப்பிராமணன், அப்போது அவையெல்லாவற்றையும் திரௌபதியின் ஜனனத்தையும் சொல்லலானான்.

நூற்றேண்பதாவது அத்தியாயம்

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரோண துருபதர்களுடைய உற்பத்தியும் வரலாறும்.)

'கங்கையின் உற்பத்தியில், சிறந்த தவமுள்ளவரும் சிறந்த ஞானமுள்ளவரும் எப்போதும் உறுதியான வரதமுள்ளவருமாகிய பரத்வாஜரென்னும் மஹரிஷி இருந்தார். ஸ்நானஞ்செய்வதற்காகக் கங்கைக்குப்போன ரிஷி, முன்னேயேவந்து ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருந்த க்ருதாசி யென்னும் அப்ஸரனை அங்கே கண்டார். அப்போது நதிக்கரைக்காற்று அவளுடைய வஸ்திரத்தை அடித்துக் கொண்டபோயிற்று. அப்போது பரத்வாஜரிஷி வஸ்திரம் விலகின அவளைக்கண்டு காமங்கொண்டார். பருவத்திலிருக்கும் பிரம்மசாரிக்கு வெகுதூரத்திற்குப்பின் அவளிடம் மணம்பற்றினதினால் வீர்யம் நழுவிற்று. பரத்வாஜரிஷி அதைத் துரோணமென்னும் பாத்திரத்தில் ஏந்தினார். சிறந்த ஞானவானான பரத்வாஜருக்கு அதிலிருந்து

துரோணரென்னும் குமாரர் பிறந்தார். அவர் வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் முழுதும் ஒதினர். பரத்வாஜருக்கு ஸ்நேகணை ப்ருஷதனென்னும் ஓர் அரசன் இருந்தான் அவனுக்கு அப்போது துருபதனென்னும் புத்திரன் பிறந்தான். ப்ருஷதனது புத்திரனும் சஷத்திரிய ஸ்ரோஷ்டலுமான அந்தத் துருபதன் ஒவ்வொரு நாளும் ஆப்ரமத்துக்குச் சென்று துரோணருடன்கூட விளையாடினான்; வேதாத்யயனத்தையுஞ் செய்தான். பிறகு, ப்ருஷதன் காலஞ்சென்ற போது அந்தத்துருபதன் அரசனானான். பரசராமர் தமது தனம் முழுதையும் கொடுக்கக்கருதியிருப்பதாகத் துரோணர் கேள்வியுற்றார். வனத்திற்குப் புறப்பட்ட பரசராமரை நோக்கிப் பரத்வாஜபுத்திரரான துரோணர், 'பிராம்மணைத்தமரே! நான் துரோணன். திரவியத்தில் ஆசையோடு வந்திருக்கிறேனென்றறியும்' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட பரசராமர், 'இப்போது என்னால் தேகம் ஒன்று மட்டுமே மிகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிராம்மணனே! அஸ்திர வித்தை, தேகம் இந்த இரண்டனுள் எதாவதொன்றைவேண்டு' என்று சொன்னார். துரோணர், 'அஸ்திரங்க ளெல்லாவற்றையும் அவையெல்லாவற்றிற்கும் பிரயோக ஸம்ஹாரங்களையும் எனக்கு நீங்கள் கொடுக்கக் கடவீர்கள்' என்று கேட்டனர். ப்ருகுந்தனரான பரசராமர், 'அவ்வாறேயாகட்டும்' என்று சொல்லி, உடனே அவருக்கு அஸ்திரங்களைக் கொடுத்தார். அப்போது துரோணர் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு க்ருதார்த்தராணர். துரோணர் பரசராமரிடமிருந்து மிக்க சிறப்புள்ள பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு மனமகிழ்ந்து மணிதர்களுள் மேற்பட்டவரானார். அதன்பின், பராக்கரமசாலியும் புருஷ லிம்மமுமாகிய துரோணர் துருபதனைச் சந்தித்து, 'சினேகிதனான என்னைத் தெரிந்துகொள்' என்று சொன்னார். துருபதன், 'வேதமோ தாதவன் வேதமோ தினவனுக்கும் ரதயுத்தம் தெரியாதவன் ரதயுத்தம் தெரிந்தவனுக்கும் ராஜ்யமில்லாதவன் ராஜ்யமுள்ளவனுக்கும். தோழனாவதில்லை. தோழனென்பதை முன்னிட்டு எதைவிரும்பலாம்?' என்றசொன்னான். புத்திரமானாகிய அந்தத்துரோணர் பாஞ்சாலராஜனைப்பற்றித் தம்மனத்துள் ஒருநிச்சயஞ் செய்துகொண்டு கௌரவாபுரேஷ்டர்களுடைய நகரமாகிய அஸ்திபுரத்திற்குச் சென்றார். பீஷ்மர், வந்துசேர்ந்த சிறந்த புத்திரானான அந்தத்துரோணருக்குப் பலவகைத் தனங்களைக் கொணர்ந்து கொடுத்துத் தர்முடைய பேரன்மர்களை அவரிடம் சிஷ்யர்களாக ஒப்புவித்தார். பிறகு, துரோணர்

தமது அந்தச் சிஷ்யர்களை யெல்லாம் வருணித்துத் துருபதனைத் தான் பப்படுத்துவதற்காகப் பாண்டவர்களாகிய சிஷ்யர்களைப் பார்த்து, 'குற்றமற்றவர்களே! குருதக்பிணையொன்று என்னுள்ளத்திலிருக்கிறது. நீங்கள் அஸ்திரவித்தையில் தேர்த்தபிறகு, அது கொடுக்கத் தக்கதாகும். உண்மைசொல்லுங்கள்' என்று சொன்னார். அப்போது, அந்த ஆசாரியர் அர்ஜுனன் முதலியவர்களால், 'அவ்வாறு ஆகட்டும்' என்று சொல்லப்பட்டார். பாண்டவர்களை வரும் அஸ்திராங்களை அப்பியவித்துக் குருதக்பிணை கொடுக்க நிச்சயத்தோடிருந்தபோது, துரோணர் மறுபடியும், 'பிருஷதனுடைய புத்திரனை துருபதன் சந்திரவதி நகரத்தில் ராஜாவாழி இருக்கிறான். அவனிடமிருந்து அந்த ராஜ்யத்தைப் பறித்து உடனே எனக்குக் குருதக்பிணை விஷயமாகக் கொடுக்கவேண்டும்' என்ற சொல்லைச் சொன்னார். அந்தத் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் பாஞ்சாலத்தைச் சந்திரசனிடம் பயந்தனர். மறுபடியும், பாண்டவர்கள் முதலியவர்கள் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களுடன் சேர்ந்து துரோணரால் அனுப்பப்பட்டார்கள். கர்ணன் துரியோதனன் முதலிய அந்தக் கூத்திரிய முரேஷ்டர்கள் துருபதனைச் சந்தித்துத் தோல்வியடைந்து திரும்பினர். பிறகு, பாண்டுபுத்திரர்கள் ஐவரும் துருபதனை அவன்மந்திரிகளுடன் யுத்தத்தில் ஜயித்துக்கட்டித் துரோணருக்குக் காண்பித்தனர். யாராலும் ஜயிக்கமுடியாத தேவேந்திரனைப்போன்ற தேவேந்திர புத்திரனை அர்ஜுனன், தேவேந்திரன் தானவனை ஜயிப்பதுபோல் பாஞ்சாலராஜனை துருபதனை அப்போது ஜயித்தான். மஹாபராக்ரமசாலியான அந்த அர்ஜுனனுடைய அந்தச் சிறந்த சக்தியைக்கண்டு யஜ்ஞஸினை சேர்ந்த ஜனங்களனைவரும் வியப்புற்று, 'சூரத்தன்மையில் அர்ஜுனனுக்கொப்பான ராஜபுத்திரன் இல்லை' என்று கூறினர். துரோணர், 'அரசனே! மறுபடியும் உன்னுடன் ஸ்நேகத்தை விரும்புகிறேன். ராஜாவாக இல்லாதவன் ராஜாவுக்குத் தோழனாக இருக்கத் தகுதியில்லையே? யஜ்ஞஸினை! அதனால், ராஜ்யத்திற்காக உன்னுடன் யுத்தத்துக்கு ஆரம்பஞ்செய்தேன். கங்கையின் தென்கரைக்கு நீ அரசன். வடகரைக்கு நான்' என்று சொன்னார். சிறந்த புத்தியுள்ள துரோணரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பாஞ்சாலராஜன், அஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களிற் சிறந்த பிராமமணோத்தமராகிய துரோணரை நோக்கி, 'பரத்வாஜபுத்திரரே! சிறந்த புத்தியுள்ளவரே! இவ்வாறே ஆகட்டும். உமக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நீர் எந்தநேசத்தை விரும்புகிறீரோ அது சாஸ்வதமாக இருக்கட்டும்' என்று சொன்னான். வீரர்களாகிய அந்தத்

துரோண பாஞ்சாலரிருவரும் இவ்வாறு ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொண்டும் மிகுந்த ஸ்ரீநகஞ்செய்துகொண்டும் தம் தம் இடம் சென்றனர். ஆனால், அந்தப் பெரிய அவமரியாதை சிறிது நேரமாயிருந்தாலும் அவ்வரசனுடைய மனத்திலிருந்து விலகுவெயில்லை. அவன் துயரப்பட்டுச் சரீரம் மெலிவுற்றான்.

நூற்றெண்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஸ ச த் ர ர த ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(துருபதன் துரோணரைக் கொல்லுவவனான புத்திரோன அடையவிரும்பிய யாகஞ்செய்விப்பவரைத் தேடிச்செல்லுகையில் உபயாஜரீடம் சென்று அவர்வார்த்தையினால் யாஜருடையஸ்மீபம் சென்றதும், புந்ரனுக்காக யாகம் நடந்தபோழுது அக்கின்தண்டந்தீலிருந்து தீர்ஷ்டதீயும் எனும் பாஞ்சாலியும் பிறந்ததும், அவர்களுக்குப் பெயரிட்டதும், தீர்ஷ்டதீயும் எனலுக்குத் துரோணர் அஸ்திரவித்தை கற்பித்ததும்.)

கோபமுண்ட த்ருபதராஜன், துன்பத்தினால் கெடுக்கப்பட்ட மனமுள்ளவனாகப் புத்திரோதபத்தியைப்பெற விரும்பி, கிரியைகளில் வலித்திபெற்ற பிராமண ஸ்ரீரஷ்டர்களைத் தேடிக்கொண்டு அநீகம் பிராமண அந்ரஹாரங்களில் திரிந்தான். துரோணராற்செய்யப்பட்ட துவேஷத்தைநினைத்துத் துருபதன் எப்போதும் உறங்காமலேயிருந்தான். 'எனக்குச் சிறந்த ஸந்ததியில்லை' என்று எக்காலமும் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான் அவன், பிறந்திருந்த புத்திரர்களுக்கும் சுற்றத்தாரையும் வெறுப்பினால் சீ என்று இகழ்ந்தான். துரோணருக்குப் பிரதி செய்ய வேண்டுகொண்டிருப்பதினால் பெருமூச்சுவிடுவதே காரியாயிருந்தான் அவ்வரசர்க்கரசனான துருபதன் துரோணரின் பஹிபையைமும் கல்வியையும் ஆயுதப்பயிற்சியையும்செய்கைகளையும் நினைத்துமுயற்சிசெய்தும் சஷ்டியியலத்தினால் அவருக்குப் பிரதி செய்வதை அறியவில்லை. ப்ரஹு, அவ்வரசன் யமுனையினருகிலும் சுங்கைக்கரையிலும் திரிந்துகொண்டுபோகையில் பரிசுத்தமான ஒரு பிராமண அக்கிரஹாரத்தை அடைந்தான். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீநாத கனல்ல தவலும், தபவிலலா தவலுமாய் பிராமணன் அவனுமில்லை.

* பிரம்மசரிய வ்ரதத்தை ஒழுங்காக முடித்தவன்.

அவன், வேதம் ஒதுகிறவர்களும் மிகுந்த மகிமையுள்ளவர்களும் சிறந்த தவமுள்ளவர்களும் சாந்தியுடையவர்களும் மேன்மை பெற்றவர்களும் மாகிய யாஜர் உபயாஜர் என்னும் இரண்டு பிரம்மரிஷிகளைக் கண்டான். வேதாந்நாயனத்தில் ஊக்கமுள்ளவர்களும் காசியபுகோத்திரத்தவர்களும் ரிஷிப்ரேஷ்டர்களுமாகிய அந்தப் பிரம்மணர்கள் னிருவரும் துயரத்தைத் தாண்டிவிடப்பதில் அமிகத்தகுதியுள்ளவர்கள். விரும்கினவற்றையெல்லாம் கொடுப்பாப் பின்பெங்காதவனை அந்தத்துருபதன் அவர்களுடைய தவவன்மையையறிந்து அவ்விருவரையும் அழைத்தான். அவர்களுள் தீவிரமான தவமுள்ளவரும் இளையவருமான உபயாஜரென்பவரை விரும்கினபொருள்களைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லிச் சாரணமடைந்தான். அவன் அவருடைய பாதத்தில் பணிவதில் ஊக்கத்துடன், வேண்டியவற்றையெல்லாம் கொடுப்பதாக இன்சொற்சொல்லி முறைப்படி அவரைப்பூஜித்து, 'பிரம்மணே! உபயாஜரே! துரோணர் மரணத்துக்குக்காரணமான ஒரு புத்திரனும் அர்ஜுனனுக்குப் பாரியைபாகத்தக்க ஒரு சிறந்த பெண்ணும் எந்தக் கிரியையினால் உண்டாவிரே அந்தக்கிரியை உங்களால் செய்யப்பட்டதானால் உங்களுக்குப் பத்துக்கோடி பசுக்களைக் கொடுப்பேன். பிரம்மணப்ரேஷ்டரே! அல்லது, உமது மனத்திற்கு மிக்கிரியமானவை வேறு என்ன இருக்குமானாலும் அவற்றையெல்லாம் நான்கொடுப்பேனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ரிஷி, 'நான் அப்படிச் செய்கிறவனல்லென்' என்றே அவனுக்கு மறுமொழி சொன்னார். அந்தத்துருபதன் அவர்மனம் திருப்தியடையும்படி செய்யக்கருதி மறுபடியும் அவருக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தான். பிறகு, ஒரு வருஷத்தின் முடிவில் பிரம்மணோத்தமரான அந்த உபயாஜர் ஒருசமயத்தில் துருபதனை நோக்கி இனியசொல்லாகச் சொல்லலானார்

'அரசனே! என்னுடையஷ்டஸ் ஹோதரா ஜனமில்லாத வனத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கையில் நத்தமென்று பரிசோதிக்கப்படாத பூமியில் விழுந்திருந்த கனியை எடுத்தார். பின்னைசென்ற நான் என் தமையானுடைய அந்தத்தகாதசெய்கையைக்கண்டேன். அவர்சோதிக்காதபொருளைப் பெறும்விஷயத்தில் ஒருபோதும் ஐயப்படார். கனி

*இங்கே, யாஜ உபயாஜர்களைக் கண்ணிக்குப்பிறந்தவர்களுள்ளும் வடிக் பக்தர்களென்றும் பழைய உரை கூறுகிறது.

யைப்பார்த்தபின் பாபத்தைக்கொடுக்கும் அதன்குற்றங்களை அவர் ஆராய்ந்துபார்க்கவில்லை. எவர் அதன் சுத்தத்தைப் பகுத்தறியவில்லையோ அவர் மற்றவற்றிலும் எவ்வாறிருப்பார்? எவர் வேதாத்யயனஞ் செய்துகொண்டு குருகுலவாஸஞ்செய்கையில் மற்றவர்கள் எறிந்து விட்டபிசுஷையை எப்போதும் புஜித்துக்கொண்டும் லஜ்ஜையை விட்டு அன்னத்தின் சிறப்பை பலமுறைசொல்லிக்கொண்டுமிருந்தாரோ அந்த என்ஸேஹாதாரைப் பிரயோஜனத்தைமட்டும் கருதுகிறவரென்று என் ஊகமென்னும் கண்ணினால் நான் அறிகிறேன். ராஜனே! அவரிடம்செல். அவர் உனக்குச் செவ்வையாக யாகம்செய்விப்பார்? என்று சொன்னார். அரசனும் உபயாஜர்சொல்லக்கேட்டு அதனை மனத்துள் நினைந்து அருவருப்புடன் யாஜருடைய ஆஸ்ரமம் சென்றான். பிறகு பூஜைக்குரிய யாஜரைச் செம்மையாகப் பூஜைசெய்து, 'ஸமர்த்தே! எனக்கு யஜ்ஞம் செய்விடும். உமக்கு என்பதினாயிரம் பசுக்கள் கொடுப்பேன். துரோணருடைய விரோதத்தினால் கொதிப்புற்ற என்னை மகிழ்விக்கத் தகுதியுள்ளவராயிருக்கிறீர். அந்தத் துரோணர் பிரம்மஜ்ஞானிகளிற் சிறந்தவர்; பிரம்மஸ்வரூபத்திலும் தமக்குமேல் உயர்ந்தவரில்லாதவர். அதனால், அந்தத்துரோணர் ஸ்நேக கலகவிஷயமாக என்னைச் சண்டையில் தோற்கச் செய்தார். கௌரவர்களுக்குச் சிறந்த ஆசாரியரும் சிறந்த புத்தியுள்ளவருமாகிய அந்தத்துரோணருக்கு முன் நிற்கும் சூத்திரியன் இந்தப்புவனியில் ஒருவனுமில்லை. துரோணருடைய பாணவரிசைகள் பிராணிகளின் தேகங்களை ஒழிக்கின்றவை. ஆறுமுழுமுள்ள அவருடைய வில்லும் மிகப்பெரிதாகக் காணப்படுகிறது. சிறந்தவில்லாளியும் மிகுந்ததேவிய முள்ளவருமாகிய அந்தத் துரோணர் பிரம்மணவடிவத்தோடு சூத்திரியபலத்தை ஐயமின்றித் தடுத்துவிடுகிறார். பரசுராமரைப்போல் சூத்திரியர்களுடைய நாசத்திற்காக உண்டாக்கப்பட்டவராயிருக்கிறார். அவருடைய அஸ்திரபலம்பெரிது. புனியிலுள்ள மனிதர்களால் அவரை வெல்லமுடியாது. ஆஜ்யாகுதி செய்யப்பட்ட அக்னியைப்போல் பிரம்ம தேஜஸை வகிக்கும் அந்தத்துரோணர் சூத்திரிய தாமத்தை முன்னிட்டு யுத்தத்தில் வந்து சேர்ந்து எரித்துவிடுகிறார். பிரம்மதேஜஸ் சூத்திரியதேஜஸ் இரண்டும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில், பிரம்மதேஜஸ் சிறந்தது. ஆதலால், நான் சூத்திரிய பலத்தினால் குறைவடைந்தவனாகப் பிரம்மதேஜஸை அடைக்கலமாகப் பற்றியிருக்கிறேன். துரோணரிற் சிறந்த உயர்ந்த பிரம்மஜ்ஞானியாகிய

உங்களையடைந்தபிறகு துரோணரையழிப்பவனும் போரில் வெல்லக் கூடாதவனுமான புத்திரனைப் பெறக்கூடவேன். யாஜ்ரே! அந்தக்கிரியையை எனக்காகச் செய்யும்; பத்தூக்கோடிபசுக்கள் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னான். யாஜர் அவனுக்கு; 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி யாகஞ்செய்வதற்குரியவற்றை வலித்தஞ்செய்தார். அவர், விருப்பமில்லாத உபயாஜரையும் முருவின் காரியமென்று ஏவினார். அப்படியாக அந்த யாஜர் துரோணரை அழிப்பதற்குப் பிரதிஜை செய்தாரா. பிறகு, பெருந்தவமுள்ள உபயாஜர் அவ்வரசனுக்குப் புத்திரலாபத்திற்காக யாகம்செய்யும்படி அப்போது அவனுக்குச் சொல்லி, 'அரசன்! எவ்விதமான பிள்ளையை நீ விரும்புகிறாயோ அவ்விதமாக நிரூபித்த சக்தியுள்ளவனும் சிறந்த ஒளியுள்ளவனும் மஹாபலசாலியுமான புத்திரன் உனக்கு உண்டாவான்' என்றார். அந்தத் துருபதராஜன் துரோணரைக்கொல்லுகிற புத்திரனைக்கருதி யாககாரியம் நிறைவேறுவதற்காக வேண்டிய வற்றையெல்லாம் அவர் சொன்னபடியே சேகரித்தான். யாஜர் ஹோமத்தில் முடிவில் ராஜமஹிஷியை, (நோக்கி) 'பருஷதீயே! என் ஸமீபத்திற்கு வா ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரண்டு குழந்தைகள் உனக்கு உண்டாகப் போகின்றன' என்று கட்டளையிட்டார். அரசி, 'பிராம்மணரே! எனது வாய் சுத்தஞ்செய்யப்படவில்லை. தேகத்தில் உயர்ந்த வாஸனையையும் தரித்திருக்கிறேன். புத்திரோத்தபத்திக்காக நான் ஒன்றையும் தொடக்கூடியவளாயில்லை. யாஜ்ரே! என் விருப்பமான புத்திரோத்தபத்திக்காக (ருதுஸ்நானம் வரை) காத்திரும்' என்று சொல்ல. யாஜர், 'யாஜரால் யாகஞ்செய்யப்பட்டும் உபயாஜரால் மந்திரம் ஜபிக்கப்பட்டும்முள்ள ஹவிஸ் எவ்வாறு விருப்பினைதைக் கொடாமலிருக்கும்? ஆதலால், நீ இப்போது வந்தாலும் வா: நின்றாலும் நில்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொன்னபிறகு, சுந்தமான ஹவிஸ் யாஜரால் ஹோமஞ்செய்யப்பட்டபோது, ஜ்வாலையோன்றிற முள்ளவனும் உக்கிரரூபமுள்ளவனுமாகிய தேவகுமாரனைப் போன்ற குமாரன் கிரீடத்தையும் உயர்ந்த கவசத்தையும் தரித்துக் கத்தி அம்பு வில்லுகளோடு, அடிக்கடி கர்ச்சனை செய்துகொண்டு அந்தக் தீரிலிருந்து எழுந்தான். அவன் அப்போது உயர்ந்த தேரிலேறிச் சென்றான். அப்போது பாஞ்சாலர்கள் மகிழ்ந்து, 'நல்லது, நல்லது' என்று கூவினர். அப்போது ஸந்தோஷத்தால் ஆவேசங்கொண்ட அவர்களை இந்தப் பூமி தாங்கவில்லை. 'பாஞ்சாலர்களுக்குப் பயத்தைப்போக்கு

கிறவனும் புகழையுண்டுபண்ணுபவனும் துருபதராஜாவின் துயரத் தைக் கெடுப்பவனுமாகிய இந்தராஜபுத்திரன் துரோணவதத்திற்காகப் பிறந்திருக்கிறான்' என்று, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதும் கண்ணுக்குத் தெரியாததுமான ஒருபெரிய பூதம்கூறிற்று. சபலக்ஷணங்கள் பொருந்தினவனும், பார்க்கத்தக்க அங்கங்களை அடிகூடியவனும், மிகக்கறுத்தும் நீண்டும் சபமரையிதழ்களைப்போன்றமிருக்கிற கண்களையுடையவனும், கறுத்த நிறமுள்ளவனும், கறுத்தும் சுருண்டுமிருக்கின்ற கூந்தலையுடையவனும், சிவந்தும் உயர்ந்தாமிருக்கும் நகங்களையுடையவனும், அழகிய புருவங்களையுடையவனும், அழகிய பருத்தந்தனங்களையுடையவனும்புகிய பாஞ்சாலியென்னும் ராஜகுமாரியும் தேவப் பெண்ணை நேரில் மானிட உருவெடுத்ததுபோல யாகவேதிகையின் நடுவிலிருந்து எழுந்தார். கருநெய்தல்மலரின் மணத்துக்கொப்பான அவன் மணம் ஒருகுரோசம் விபாடித்தது அவன் சிறந்த அழகுள்ளவன். பூமியில் அவளுக்கு நிகரில்லை. தேவர்களும் தானவர்களும் யக்ஷர்களும் விரும்பத்தக்க அந்தக் தேவதா ரூபமுள்ள குமாரியைப்பார்க்கு ராஜபத்தியுள்ள ஜனங்கள் மனங்களித்து, 'பாண்டு புத்திரனும் பரத வம்சத்தில் பிறந்தவனுமாகிய அர்ஜுனனுக்குத் தகுதியுள்ளவன்' என்று உரைத்தனர். அழகான நிரம்பங்களையுடைய அவன் பிறந்ததைப்பற்றியும் அசரீரவாக்குச் சொன்னதாவது:— 'எல்லாப் பெண்களிலும் சிறந்தவளான கிருஷ்ணை கஷத்திரியர்களை நாசஞ் செய்பக் கருதுகிறவன். அழகான இடையுள்ள இவன் மையத்தில் தேவகாரியத்தை நிறைவேற்றப் போகிறான். இவன் கரணமாகக் கௌரவர்களுக்குப் பெரும்பயம் உண்டாகப்போகிறது' என்பது. அதைக்கேட்டுப் பாஞ்சாலர்களைவரும் சிங்கக் கூட்டங்களைப் போலக் காச்சித்தனர். சந்தோஷம் நிறைந்த இவர்களை இந்தப் பூமி தாங்களில்லை. பாஞ்சாலராஜனைய துருபதன் அவளைப்பார்க்கு ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்தார். அந்தக் கிருஷ்ணையென்னும் பாஞ்சாலியைத் தழுவிக்கொண்டுப் பாண்டுநின் பாருகவென்று சொல்லி மடியிலேற்றி வைத்துக்கொண்டும் அவ்வரசன் சந்தோஷடைந்தான். துருபதன் மனைவி, அவ்விருகுழந்தைகளையும் கண்டு, 'இவள் இருவரும் என்னைவிட வேறு ஒருதகியைத் தாயாராக அறியாமலிருக்க வேண்டும்' என்று யாஜரைச் சரணமடைந்தார். யாஜரும் ராஜாவின் விருப்பத்தைச் செய்யக் கருதினதினால், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அவளுக்குச் சொன்னார். பிராம்மணர்கள், 'ஸந்தோஷம் நிறைந்த

மனத்தோடு கர்வமுள்ளவனாகவும் அதிககோபமுள்ளவனாகவும் இருப்பதனால் த்ருஷ்டன் என்றும், பராக்கிரமமென்னும் தனபிருப்பதனாலும் கிரீடகுண்டலங்கள் முதலிய தனங்களுடன் பிறந்திருப்பதனாலும் த்யும்னன் என்றும், இந்தத் திருபதகுமாரன் த்ருஷ்டத்யும்னனென்று பெயருள்ளவனாக இருக்கட்டும்' என்றனர். கிறம்கறுப்பாயிருந்ததனால் அந்தக்குமாரிக்குக் கிருஷ்ணைபென்றே பெயரிட்டனர். அவ்வாறு அந்த ஆண் பெண் இரண்டு குழந்தைகளும் துருபதனுடைய மஹாயஜுஞத்தில்திறந்தனர். த்ருஷ்டத்யும்னன் வேதாத்யயனத்தில் கரைகண்டவனானான். பராக்கிரமசாலியான துரோணர் துருபதபுத்திரனை த்ருஷ்டத்யும்னனைத் தம் வீட்டிற்கழைத்து அஸ்திரவித்தையைக் கற்பிக்கிறதற்காக வித்தியாரம்பஞ்செய்தார் சிறந்தபுத்தியுள்ள துரோணர் விதியை விடுவிக்கமுடியாமல் அவசியம் உரிமென்று நினைத்துத் தம் வீத்தியைக் காப்பாற்றுவதற்காக அதனை அவ்வாறு செய்தனர்.

நூற்றேண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்
சைத்ரமதபர்வம். (கோடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் பாண்டவர்களை அரக்குமாள்வகையில் எரித்ததை ஜனங்கள் சொல்லக்கேட்ட துருபதன் தன்புரோஹிதர் சொல்லால் பாண்டவர்கள் அழியவில்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டிருந்தும் ஸந்தேகத்தூடன் தன் புத்திரியின் விவாகத்தைத்தறிந்து ஸ்வயம்வரம் ஏற்படுத்தியிருப்பதைக் குந்திக்கு ஒரு பிராய்மணன் சொல்வதும், பிராய்மணனுடன் பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலநகரம் செல்வதும்.)

உறுதியான அனுவட்டானங்களுள்ள பிராய்மணர்கள் அரக்குமாள்வகையில் நடந்ததைக் கேள்வியுற்றுப் பாஞ்சால ராஜனான துருபதனிடம் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார்:— த்ருகராவ்ஷ்டர புத்திரர்கள் மந்திரிகளுடன்கூடி இரகவியாமாக ஆலோசனைசெய்து பாண்டவர்களையழிப்பதற்காக மிகக்கொடிய நிச்சயத்தைச் செய்தனர். மஹாராஜாவே! மிக்க கெட்ட புத்தியுள்ள புரோசனனென்னும் மந்திரி துரியோதனனால் எவப்பட்டு வாரணவதர்சென்று பெரிய அரக்கு

மாளிகை கட்டி அந்த மாளிகையில் குந்தியுடன் மிகவும் அச்சமற்றிருந்த பாண்டவர்களை நடுநிசியில் எரித்துவிட்டான். அந்தத் தயையற்ற அற்பன், தானும் அந்த அக்கினியினால் எரிக்கப்பட்டான். இதைக்கேட்டபோதே திருதராஷ்டிரன் பந்துக்களுடன் மிகுந்த ஸந்தோஷமுற்றுச் சிறிது வியஸனமும் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியுமாக விதுரரை நோக்கி, 'மிகத்தெரிந்தவனே! பாண்டவர்களுக்குப் பிண்டதானத்தையும் ஜலதர்ப்பணத்தையும் செய்' என்று கட்டளையிட்டு, 'ஆ! ஆ! அவர்கள் விதிவசமாக யமன் வீடுபோயினரே' என்று சொல்லித் தன் உறவினருடன் அங்கே அழுதான். விதுரர் பிஷ்மருடன் கேட்டுப் பிரேத காரியங்களைச் செய்தனர்; பாண்டவர்களை அழிப்பதற்காகத் துராத்மாவான துரிபோதனனால் இந்தக்காரியம் செய்யப்பட்டது; இந்தக்காரியம்செய்தவனை முன்னம் நாம்கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை மிகுந்த பாக்கியமுள்ளவனே! பாண்டவர்களைப்பற்றிய இந்தச்செய்தி நாங்கள் கேள்வியுற்றோம்' என்றனர் அவர்கள் சொன்னதைக்கேட்டுச் சிறந்தபுத்தியுள்ள ராஜாவான யக்ருவேனன் தன்வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளை இறந்துபோனால் ஒருவன்எவ்வாறு விசனப்படுவானோ அவ்வாறு பாண்டவர்களின் நாசத்தைப்பற்றிப் பரிதாபமுற்றான். அப்போது துருபதன் வியஸனத்துடன் நகரத்துஜனங்களெல்லாரையும் மந்திரிகளையும் அழைத்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

'அன்பர்களை! என்ன அழகு! என்ன தைரியம்! என்ன சூரத்தனம்! என்ன பலம்! அர்ஜுனனையே இரவும் பகலுமாகரினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான் அவன் உடன்பிறந்தவர்களைளிடும் தாயாரோடும் கூடத் தீயில் எரிக்கப்பட்டானே! உலகத்தில் இதைக்காட்டிலும் புதுமை என்னவிருக்கிறது! காவல் பார்த்தும் தாண்டமுடியாதது, பிரதிஷ்டைசெய்தது பொய்யானதால் உள்ளத்திலுள்ள துயரத்தினால் இரவும்பகலும் தகிக்கப்படுகின்ற நான் இப்போது இவ்வலகத்தில் என்னசெய்யவேண்டும்? குற்றநில்லாதவர்களான அந்த யாஜோபயாஜிகளிருவரையும் நான் சுமந்ததைசெய்தது திரோணரைக்கொல்லுகிறபுத்திரனையுர் அர்ஜுனனுக்குரிய விபாகித பெண்ணையும் வேண்டினேன். அப்படியே யாஜர் எனக்கு வாங்குத்தத்தஞ்செய்ததும் உலகத்துக்குத்தெரியும். யாஜர் புத்திரகாமேஷ்டியென்னும் வேறாமத்தைச் செய்தபிறகு, எனக்குஸந்திஷதையுண்டுபண்ணுகிற இந்தத்திருஷ்டதையும் என்னும்கிருஷ்ணையுமாகிய இருவரும் பிறந்தனர். அந்தப்பாண்டவர்கள்

குந்தியுடன் இறந்தனர். நான் என்ன செய்வேன்?' என்று இவ்வாறு சொல்லித் துருபதன் மிகத்தாங்காதவனாக அழுதான். இப்படி அதிகமாக வ்யஸனப்படுகின்ற துருபதனைக்கண்டு ஸத்துவகுணமுள்ளவரும் வித்தையின் மட்பத்தைச் செவ்வையாக அறிந்துவருமாகிய புரோஹிதர், 'பாண்டவர்கள், பெரிபேர்கள் உபதேசத்தில் ஊக்கமுள்ளவர்கள்; தர்மானுஷ்டானம் செய்பவர்கள்; அப்படிப்பட்டவர்கள் அழியவுமழியார்கள்; தேவாலயமுடையார்கள். இதனை ஸத்தியமாக நான் கண்டிருக்கிறேன். அரசனே! நீ கேள்; பிராம்மணர்களாற் சொல்லப்பட்டதும் வேதங்களில் நான் கேட்டதும் ஸத்தியபர்தான். முன்னே இந்திரன் காணாமற்போய், இந்திராணி பிருஹஸ்பதியின் அபிப்பிராயத்தை அனுஸரித்து உடனே உபஸ்ருதிக்கேட்க, அந்த உபஸ்ருதியினால் தாமரைக்கிழங்கின் கணுவில் அகப்பட்டானல்லவா? மஹாராஜாவே! பாண்டவர்களைப்பற்றியும் நான் உபஸ்ருதிக்கேட்டேன். அந்தப்பாண்டவர்கள் ஏதோ ஓரிடத்தில் ஜீவித்திருக்கின்றனர் ஸந்தேகமில்லை. நான் நிமித்தங்கள் கண்டேன். பாண்டவர்கள் இங்கேயே வருவார்கள். வேந்தனே! எந்தக்காரணம்பற்றி இங்கே வருவாரோ அதைக்கேள். கூத்திரியர்கள் கன்னிகாதானஞ் செய்வதற்கு ஸ்வயம்வரம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! நகரத்தில் ஸ்வயம்வரத்தைப் பற்றிப் பிரவலித்தஞ்செய்யவேண்டும். வேந்தனே! அந்தப்பாண்டவர்கள் தூரத்திலிருந்தாலுமஸமீபத்திலிருந்தாலும ஸ்வர்க்கத்திலிருந்தாலும இன்னுமஎங்கிருந்தாலும ஸ்வயம்வரத்தைக்கேட்டுக்குந்தியுடன் கூட வந்துசேருவார்கள்; ஸந்தேகமில்லை. அரசனே! ஆதலால், ஸ்வயம்வரத்தைப்பிரகடனஞ்செய்யவேண்டும்; காலதாமதம்செய்யவேண்டாம்' என்றார். புரோஹிதர் சொல்லிக்கேட்டு ஸந்தேதாஷ்டமடைந்த துருபதன் அப்போதே நகரத்தில் பிரவலித்தஞ் செய்வித்தான். 'எழுபத்தைந்து நாட்களுக்குப்பின் தைமாதம் சக்கிலபக்ஷம் ரோகிணி நக்ஷத்திரம் கூடிய சுபதினத்தில் திரௌபதிக்கு ஸ்வயம்வரம் நிச்சயமாக நடக்கப்போகிறது' என்று நகரத்தில் பறையறைவித்தான். தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் தவமேதனமாகவுடைய ரிஷிகளும் ஸ்வயம்வரத்தைப்பார்க்கின்றாற்போய்க்கொண்டேயிருக்கின்றனர். சந்தேகமில்லை. பிராம்மணியே! உன் புதல்வர்கள் மஹாத்மாக்கள். மிக்க அழகுடையவர்கள். அந்தத்திரௌபதி தற்செயலாக இவர்களில் ஒருவனைக்கணவனாக அடையலாம்; உலகத்தில் பிரம்மாவினுடைய

* உபஸ்ருதி—வாய்ச்சொல்,

நல்லகருத்தை எவன் அறிவான்? ஆதலால், விருப்பமிருந்தால் புத்திரர்களுடன் கூட நீ செல்லலாம். தப்போதனையே! அந்தப்பாஞ்சால தேசம் எந்தக்காலத்திலும் செழுமையானது. அந்த யஜ்ஞவேனனென்னும் அரசனும் பிராம்மணர்களுக்கு உபகாரி; சொன்னசொல் தவறாதவன்; பட்டணத்து ஜனங்களனைவரும் பிராம்மணர்களிடம் அன்புடையவர்; எந்தக்காலமும் நாம்வேண்டாமலே அழைத்துக்கொடுப்பவர். நானும் இந்த என்சிஷ்யர்களுடன் கூட அங்கே போகிறேன். பிராம்மணியாகிய உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் ஒரு கூட்டமாகச் சேர்ந்துபோவோம்' என்றான். இவ்வாறு சொல்லிச் சொல்லி அந்தப் பிராம்மணன் நிறுத்தினன்

நூற்றெண்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்

சைத்ரரதபர்வம். (மேடவீச்சி.)

(பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலதேசத்துக்குப் புறப்படுவது)

பரதய்ரேஷ்டரானஜனமேஜய்ரே! இதைக்கேட்டபின்னர், பாண்டவர்களைவரும் மன்மதபாணங்களினால் துளைக்கப்பட்டு மனத்தினால் திரௌபதியைப்படைந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அதன்பின், மஹாபலசாஸ்களான அந்தப் பாண்டவர்களைவரும் அவ்விரவு முழுதும் அம்புதைத்தவர்கள்போல உள்ளத்தில் நோயுற்றவராயினர். அப்போது, ஸத்தியம் பேசுகிறவளாகிய குந்தி, தன்புதல்வர்களெல்லாரும் அந்தத்திரௌபதியினிடம், மனஞ்சென்றவர்களாயிருப்பதைக்கண்டு யுதிஷ்டிரரை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள்.

'நாம் இந்த அழகானநகரத்தில் பிழைப்பு நிரம்பக்கூடாததனால் மகிழ்ச்சியுற்று மஹாத்மாவான பிராம்மணருடைய இந்தக் குறுவத்தில் பலநாள் வாஸஞ்செய்தோம். வீரனே! இங்கு இஷ்டித்திலுள்ள அழகான காடுகளும் தோட்டங்களும் எவ்வோர் அவையனைத்தையும் பலமுறை கண்டோம். மின்னும் அவைகளை பார்க்கப்பட்டால் இப்போது முன்போல நமக்குச் சந்தோஷத்தையுண்டாக்கவில்லை. வீரனே! கௌரவம்மே! பிழைப்புகளும் முன்போலக் கிடைக்கவில்லை. ஆதலால், உனக்கிஷ்டமிருந்தால் நாம் பாஞ்சாலதேசத்திற்குப் போ

வேம். வீரனே! புதிய இடங்களைக்காண்பது இனிமையாயிருக்கும். சத்துருக்களைத் தொலைப்பவனே! பாஞ்சாலதேசம் செழுமையான தென்றும் கைள்விப்படுகிறோம். அந்த யஜ்ஞஸேனராஜன் பிராம்மணப் பிரியனென்றும் கேட்டிருக்கிறோம். ஓரிடத்தில்தெடுங்காலம்வலிப்பது தகாது. எனக்கும் அதில் விருப்பமில்லை. புத்திரனே! ஆதலால், உனக்கு விருப்பமிருந்தால் அங்கே போவதுநலம்' என்றான். யுதிஷ்டிரர், 'உனக்கு இஷ்டமானகாரியம் எதுவோ அதுதான் எங்களுக்குச் சிறந்த நன்மை. ஆனால், என் தம்பிகள் போவார்களோ மாட்டார்களோ நான் அறியேன்' என்று சொல்ல, பிறகு சூந்தி பிரியஸேனனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நகுலஸஹதேவர்களுக்கும் அங்கேபோகிறதைப்பற்றிச் சொன்னாள். அப்போதே அவர்களும், 'அப்படியே ஆகலாம்' என்றனர். பிறகு, சூந்தி ராஜபுத்திரர்களாகிய பாண்டவர்களுடன்கூட அந்தப்பிராம்மணரை விடைகேட்டுக்கொண்டு மஹாத்மாவாகிய துருபதனுடைய அழகான நகரத்துக்குப் புறப்பட்டாள்.

நூற்றெண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (நோடீச்சி.)

(புறப்படுகிறசமயத்தில் வ்யாஸபசுவான்வந்து பாண்டவர்களுக்குத் திரௌபதி கிடைக்கப்போகிறனென்பதைச் சொல்லி; தீருமபிச்சேல்வது.)

அப்போது, அந்த மஹாத்மாமக்களான பாண்டவர்கள் மாறுவேஷத்தோடு வலிக்கையில், ஸத்தியஸதீபுத்திரரான வியாஸர் அவர்களைப் பார்ப்பதற்காக வந்தனர். வீரர்களாகிய பாண்டவர்கள், அவர் வந்ததைக் கண்டவுடன், எதிர்கொண்டுசென்று நமஸ்கரித்து அபிவாதனஞ்செய்து கைகூப்பி நின்றனர். பாண்டவர்களால் சஹஸ்யத்தில் பூஜிக்கப்பெற்ற வியாஸர் அவர்களெல்லாருக்கும் உட்கார அனுமதி கொடுத்து அவர்கள் உட்கார்த்தபின், 'ஓ! வீரர்களை! சாஸ்திரத்தையும் தர்மத்தையும் அதுஸரித்து நடக்கிறீர்களா? பூஜிப்பதற்கு அருகர்களாகிய பிராம்மணர்விஷயத்தில் உங்களுடைய பூஜை தவறாம விருக்கிறதா?' என்று கேட்டனர். பிறகு, தர்மமும் ராஜநீதியுமடங்கிய வார்த்தையைச் சொல்லி, அந்த வியாஸபசுவான் பற்பல புதியகதைகளைக்கூறி மறுபடியும் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார்.

‘ஒருதபோவனத்தில் நுண்ணிய இடையையுடையவரும் அழகிய நிதம்பமும் அழகிய புருவங்களும் உடையவரும் எல்லாக் குணங்களும் நிரம்பினவளுமாகிய ஒரு மஹாத்மாவான ரிஷியின் கன்னிகை இருந்தனள். ஆனால், அவள், தான் செய்தவினைகளினால்பாக்கியஹீனையாயிருந்தாள். அவள் அழகுள்ள கன்னிகையாயிருந்தும் அவளுக்குக் கணவன் கிடைக்கவில்லை. பிறகு, அதனால் துயரமுற்றுக் கணவனை வேண்டித் தவஞ்செய்யத் தொடங்கினாள். அவள் கடுந்தவஞ்செய்து சங்கரரை ஆராதித்தாள். அந்தக்கன்னிகையின் விஷயத்தில் சந்தோஷமடைந்த பகவானை சங்கரர் சிறந்த புகழுள்ள அவனை நோக்கி, ‘வரம் கேள். உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். வரம் கொடுப்பவனாக இருக்கிறேன்’ என்று சொன்னார். பிறகு, அவள் ஈசுவரரிடம், ‘எல்லாக்குணங்களும் நிரம்பினகணவனை விரும்புகிறேன்’ என்று தன் விருப்பத்தைப் பலமுறை சொன்னாள். பாரதர்களே! பிறகு, பேசுகிறவரிற் சிறந்தவரான ஈசுவரர் அவளை நோக்கி, ‘அன்புள்ளவளே! உனக்கு ஐந்து புருஷர்கள் வருவர்’ என்று மறுமொழி சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட கன்னிகை பிறகு வரம்கொடுத்த ஈசுவரரை நோக்கி, ‘தேவரே! பிரபுவே! நமது அருளினால் நான் ஒருகணவனை வரிக்கிறேன்’ என்று சொன்னாள். மறுபடியும் ஈசுவரர், ‘நீ என்னிடம் பதியைக்கொடும்’ என்று ஐந்து தரம் சொல்லியிருக்கிறாய். ஆனால், நீ மற்றொருதேகம் எடுத்தபோது நான் சொன்னவாறு அந்த விஷயம் நடக்கும்’ என்ற முடிவான சொல்லைச் சொன்னார். தேவதையைப்போல் அழகுள்ள அந்தக்கன்னிகை துருபதன் குலத்திற் பிறந்திருக்கிறாள். துருபத புத்திரியாகிய சிலாக்கியமான கிருஷ்ணை உங்களுக்கு மனைவியாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். மஹா பலசாலிகளே! அதனால் பாஞ்சாலநகரத்தில் வாஸஞ்செய்யுங்கள். அவனையடைந்தபிறகு, ஸௌகக்கியமுள்ளவர்களாவீர்கள்; நிச்சயம்’ என்று சொல்லி, மிகுந்தமஹிமையுள்ளவரும் மிக்கதவமுள்ளவரும் பாண்டவர்களுக்குப் பிதாமகருமான வ்யாஸர் பாண்டவர்களிடமும் குந்தியினிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

நூற்றெண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாஞ்சாலநகரத்துக்குப்போகிற பாண்டவர்கள் வழியில்
பிராம்மணர்களோடு ஸம்பாஷணை செய்வது.)

பகவானாகிய வியாஸர் சென்றபின், அந்தப்புருஷர்ப்ரேஷ்டர் களும் வீரர்களுமான பாண்டவர்கள் மனக்களிப்புற்றுத் தாயாருடன் புறப்பட்டனர்; இனத்தார்களுடன்பாஞ்சாலநகரத்துக்குச் செல்லும் பிராம்மணர்களை வழியில் கண்டனர். பிறகு, அந்தப்பிராம்மணர்கள் பிரம்மசாரிகளான பாண்டவர்களைநோக்கி, 'நீங்கள் எவ்விடத்திற்குப் போகின்றீர்கள்? எங்கிருந்து வருகின்றீர்கள்?' என்றனர். யுகிஷ்டிரர், 'நாங்கள் ஏகசக்ரநகரத்திலிருந்து புறப்பட்டோம்; ஸுஹோதரர்கள்; தேவதாதர்சனஞ் செய்யும் உத்தேசமுள்ள பிரம்மசாரிகள்; பாஞ்சாலநகரத்தில் துருபதநகரத்திற்கு நாங்களெல்லாரும்செல்லுகிறோமென்று நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். நாங்கள் உங்களைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறோம். எங்களுக்கு மிகுந்த விருப்பமிருக்கிறது' என்றுசொன்னார். அதைக்கேட்ட பிராம்மணர்கள், 'இதோ நாங்கள் கூடவே புறப்பட்டிருக்கிறோம். நாங்களும் அங்கே செல்லுகிறவர்கள். அங்கே ஆச்சரியமாக விளங்கும் மஹாத்ஸவம் நடக்கப்போகிறது. அந்தணரில் மஹாத்மாவாகிய யஜ்ஞஸெனனென்று சொல்லப்பட்ட துருபதனுக்குக் கர்ப்பத்தில் ஜனிக்காத பெண்ணிருக்கிறாள், அவள் ஸ்வயம்வரத்திலிழைக்கப்போகிறாள். அவள் அழகுள்ளவள்; அங்கங்களிற்குற்றமில்லாதவள்; மெல்லியவள்; புகழ்பெற்றவள்; துரோணருக்குச் சத்துருவும் பராக்கிரமசாலியுமான த்ருஷ்டத்யும்னனுடைய ஸுஹோதரி; சூரனும் மஹாத்மாவும் லோமகர்களுக்குள் மஹாரதனுமாகிய அந்த த்ருஷ்டத்யும்னன் வில்லம்புகளோடு, ஹோமஞ்செய்து ஜவலித்த அக்னியிலிருந்து பிறந்தவன். அவன்பிறக்கும்போது, 'இதோ இவன் துரோணருக்கு யமனும் சிஷ்யனுமாகப் பிறக்கிறான்' என்று அசரீரிவாக்குச் சொல்லிற்று. பெண்களுக்குள் இரத்தினமும் கறுத்தகண்களையுடையவளும் கருநெய்தல்மலர்போல் கறுத்தநிறமுள்ளவளும் அவன் ஸுஹோதரியுமாகிய அவள் அந்தப்பெருவேளனியில் யாகமேடையிலிருந்து பிறந்தவள். யஜ்ஞஸெனன்குமாரியாகிய அந்தத் திரௌபதியென்னும் சிறந்தபெண்ணையும் அவளுடைய அந்தஸ்வயம்வரத்தை

யும் பார்ப்பதற்கு அங்கேபோகிறோம். ராஜாக்களும், ராஜபுத்திரர்களும், மிகுந்த தகஷிணைகள் கொடுத்து முறைப்படி யாகங்கள்செய்தவர்களும், வேதாத்யயனஞ்செய்த பரிசுத்தர்களும், மஹாத்மாக்களான தபஸ்விகளும், அழகும்பலமுமுள்ளவர்களும் அண்டமுடியாதவர்களும் மஹாரதர்களும் அஸ்திரங்கள் கற்றவர்களும்மாகிய இளவரசர்களும் அங்கே சேரப்போகின்றனர். அங்கே அந்த அரசர்கள் தம் தம் காரிய வித்திக்காகத் தனங்களையும் கோக்களையும் பகஷிய போஜ்யங்களையும் பலவகைத் தானங்களையும் எல்லாருக்குங்கொடுப்பார்கள். ஸ்வயம்வரத்திலிருக்கும் கிருஷ்ணையையும், அந்தராஜபுத்திரி அந்தர்ச்சபையில் எந்தகூடத்திரியனை வரிக்கப்போகிறாளோ அவளையும் பார்த்து அந்தத்தானங்களையும் பெறுவோம். அப்போது மிகுந்த ஸாமர்த்தியமுள்ள 1வைதானிகர்களும், 2நர்த்தகர்களும் 3ஸூதர்களும் 4மாகதர்களும், (நித்திரையினின்றும்) எழுப்புகிறவர்களும், பலதேசங்களிலிருந்தும் வந்துசேர்வார்கள். இந்தவிதத்தை அவ்விடத்திற்கண்டு தானத்தையும்பெற்றுக்கொண்டு மஹாத்மாக்களாகிய நீங்களும் உங்கள் தாயாரும் எங்களுடன்கூட ஸுகமாக வலிக்கலாம். அழகானவர்களும் ஒரேவிதமான சூபமுள்ளவர்களும்மாகிய நீங்களெல்லாரும் வந்திருப்பதைக்கண்டு கிருஷ்ணை உள்ளம்பற்றி உங்களில் ஒருவனைக் கணவனைவரிக்கலாம். அழகானவனும் சிறந்த கைகளுடையவனுமான உங்களுடைய இந்த ஒரு 5ஸேஹாதான் சந்தித்துக் கைச்சண்டைசெய்தால் பெருந்தனத்தை ஜயித்துவிடுவான்' என்று சொன்னார்கள். யுதிஷ்டிரர், 'ஐயா! நிரம்ப ஸரியானது. யஜ்ஞஸேனனுக்குப் பெண்ணை திரௌபதியையும் அவளுடைய ஸ்வயம்வரமேஹாத்ஸவத்தையும் பார்ப்பதற்கு அங்கே செல்வோம்' என்று சொன்னார்.

1. தாளமின்றிப்பாடுபவர்கள். 2. நட்புவர்கள். 3. புராணங்கள் சொல்லுகிறவர். 4. விருதுகளைப் பாடுபவர்கள். 5. மன்.

ஊற்றெண்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.
சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பாதிராத்திரியில் பாண்டவர்கள் கங்கைக்கரையேறும், அந்த ஸ்திரீகளுடன் ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருந்து சிதிராதன் என்னும் சந்திரவனுடன் அர்ஜுனன் யுத்தம் செய்ததும், அர்ஜுனன் ஆக்னேயாஸ் திரத்தால் அவனையேறித்துப் பிடித்ததும், கந்தர்வனுடையமனைவியின் வேண்டுகோளினால் யுதிஷ்டிரருடைய உத்தரவினாலும் மறுபடி அவனை விடுவித்ததும், கந்தர்வன் ஆக்னேயாஸ் திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அர்ஜுனனுக்கு கந்தர்வாஸ்திரத்தைக் கொடுத்ததும், அவன் புரோஹிதரைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளும்படி பாண்டவர்களுக்குச்சொன்னதும்.)

ஜனமேஜயரீர! புருஷஸ்ரீரஷ்டர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் வடக்கேபோகின்ற மேடுபள்ளமில்லாத வழிகளினால் தாயாரை முன்னிட்டுக்கொண்டு குறிப்பிட்டபடி சென்றனர். பாஞ்சாலநகரத்தைக் குறித்து இரவுப்பகலும் நடந்து தேவிலோக நதியாகிய கங்கையை நோக்கிச் சென்றனர் புருஷஸ்ரீரஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் சந்திராஸ்தமனகாலமாகிய நடுநிசியின் ஸந்தியில் ஜலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வதற்காகச் சங்கரருடைய வாஸஸ்தானமாகிய கங்கைத் துறையைச் சென்றனர். மஹாரதனாகிய துளஞ்சயன், வெளிச்சத்திற்காகவும் ரக்ஷைக்காகவும் எரிகொள்ளியை எடுத்துக்கொண்டு அங்கே அவர்களுக்குமுன் சென்றார். ஏதாந்தமும்ரமணியமுமான அந்தக்கங்கா ஜலத்தில் ஸ்திரீகளை விளையாடச்செய்துகொண்டிருந்த கந்தர்வராஜன் நதிக்குவருகின்ற அவர்களுடைய சப்தத்தைப் பொழுமையுடன் கேட்டான். பலவானான அந்தக் கந்தர்வராஜன் அந்த ஒலி காதிற் றழைந்துவுடன் கோபங்கொண்டான். அவன் அங்கே வீரர்களான பாண்டவர்கள் தாயாருடன் இருக்கக்கண்டு உக்கிரமானவில்லை நாணெற்றிக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான்.

‘ராத்திரிகளின் முன்பாகங்களில் ஸந்தியை சிவந்து பயங்கரமாயிருக்கின்றதல்லவா? அதில் எண்பது விழைகன்பாக மிச்சமுள்ள காலம் காமசாரிகளான யக்ஷகந்தர்வராக்ஷஸ்களுக்குக் கா ஏற்பட்டதென்று சொல்லுகின்றனர். இதுதவிர, மற்றக்காலந்தான்மனிதர்கள்

தங்கள் வேலைகளில் பிரவீர்த்திப்பதற்குரியதென்று நினைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த 1 வேலைகளிலுள்ள ஆசையினால் ஸஞ்சரிக்கின்ற மூடர்களான மனிதர்களை நாங்கள் ராசுஸர்களுடன் சேர்ந்து உபாயங்களைச் செய்து அடக்கிவிடுவோம் இதனால்தான் பிரம்மஜ்ஞானிகளான ஜனங்கள், ரேணீயாபிகூடிய அரசர்களுள் பட எல்லாமனிதர்களும், இரவில் ஜலத்தினிடர் வருவதை மறுக்கின்றனர். தூரத்தில் நில்லுங்கள்; எங்கள் அருகில் அணுகவேண்டாம்; நான் கங்காஜலத்திற்கு வந்திருப்பதை நீங்கள் என் அறிபவீரீலீ? நான் உரிமையான சக்தியை ஆதாரமாகக்கொண்ட அங்காரபர்ணனென்னும் கந்தர்வனென்று அறியுங்கள். நான் கௌரவமுள்ளவன்; பொருமைக்காரன்; குபேரனுக்கு அன்புள்ள ஸ்நேகிதன். இதுவும் அங்காரபர்ணம் என்று பெயர்பெற்ற என் வனம்; கங்கைக்கரையில் காமஸூகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு புதிதுபுதிதாக நான் ராபிக் குமிடம். ராசுஸர்களும் ஆபிசாரமார்க்கத்தை அனுஸரித்தவர்களும் தேவர்களும் மனிதர்களும் இங்கு அணுகமாட்டார்கள். குபேரனுக்குக் கிரீடம்போன்ற என்னிடம் எவ்வாறு நெருங்குகின்றீர்கள்? என்றான். அர்ஜுனன், 'தூரப்புத்தியுள்ளவனே! சமுத்திரத்திலும் இமயமலையினருகிலும் இந்தக் கங்காநதியிலும் இரவிலும் பகலிலும் ஸந்தி வேளையிலும் யாருக்குப் பாத்தியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது? கந்தர்வனே! மேலும், நாங்கள் பூரணசக்தியையுடையவர்கள். அகாலத்தில் உன்னை ஆக்ரமித்தோம் கொடிபவனே! யுத்தத்தில் சக்தியில்லாத மனிதர்களல்லவா உங்களைப் பூஜிக்கின்றனர்? இமயமலையில் பொற்கொடு முடியிலிருந்து புறப்பட்ட இந்தக் கங்கை 2 எழுபிரிவுகளாகச் சென்று சமுத்திரஜலத்தைச் சேர்ந்தது. கங்கை, யமுனை, ப்லக்ஷ ஜாதை, ஸரஸ்வதீ, ரதஸ்தை, ஸரயு, கோமதி, கண்டகி இவற்றின் தீர்த்தத்தையும் அப்படியே (முன் சொன்ன) எழுநதிகளின் தீர்த்தத்தையும் பருகுபவர்களிடம் பாவங்கள் தங்குவதில்லை. கந்தர்வனே! இந்தக் கங்கை 3 ஒரு கரையுள்ளதாகவும் அமுக்கற்றதாகவும் ஸவர்க்கலோகத்தில் பிரவகித்துத் தேவர்களில் அளகநந்தையென்ற கியாதியை அடைந்திருக்கிறது. கங்கையே 4 பிதிர்களை யடைந்ததிலினை செய்தவர்

1 ஸந்தியா காலம் முதல் நடு இரவு வரை.

2 1. வஸ்வோகஸாரா, 2. நளினீ, 3. பாவனீ, 4. வந்தா, 5. சகூஸ், 6. வந்தா, 7. அளகநந்தை.

3 ஆகாயமொன்றையே கரையாகவுடையது.

4 பிதிர்க்களென்றது, பிதிர்லோகத்தை.

கள் தாண்டக்கூடாத வைதாணீந்தியாக ஆகிறதென்று ஸ்ரீ வ்யாஸ பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். அந்தத் தேவந்தியானது எந்தக்காலத்திலும் தடையில்லாதது; ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுப்பது; புண்ணியானது; அதனை எவ்வாறு தடுக்க விரும்புகிறாய்? இது சாஸ்வதமான தர்மமன்று. தடுக்கமுடியாததும் எக்காலமும் தடையில்லாததுமாகிய புண்ணியமுள்ள கங்காஜலத்தை உன்பேச்சினால் நாங்கள் விரும்பினபடி ஏன் தொடாமலிருப்போம்? என்று சொன்னான்.

அங்காரபர்ணன் அதனைக்கேட்டுக் கோபித்து வில்லைவளைத்துப் பல்லில் விஷமுள்ள ஸர்ப்பங்களைப்போன்ற கூர்மையான அம்புமீனை விடுத்தான். பாண்டுபுத்திரனை தனஞ்சயன் எரிகொள்ளியையும் உத்தரீயமாயிருந்த தேலையும் வெகமாகச் சமுற்றி அவ்லுடைய அம்புகளெல்லாவற்றையும் விலக்கினான். அர்ஜுனன், 'கந்தர்வனே! பயப்படுத்துவது அஸ்திரம் தெரிந்தவர்களிடத்தில் பிரயோகிக்கப்படுவதில்லை; அஸ்திரம்தெரிந்தவர்களிடத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டால் அது நுரைபோல் அழிந்துவிடும் கந்தர்வனே! கந்தர்வர்களெல்லாரையும் மனிதருக்கு மேற்பட்டவர்களென்று நான் அறிவேன். ஆதலால், திவ்யாஸ்திரத்தினால் நான் யுத்தஞ்செய்யேன்; கபடயுத்தஞ் செய்யேன். கந்தர்வா! முன்னர் இந்த ஆக்நேயாஸ்திரத்தை இந்திரனுக்குப் பூஜ்யரும் ஆசாரியருமான பிரஹஸ்பதி பரத்வாஜமுனிவருக்குக் கொடுத்தனராம். பரத்வாஜரிடமிருந்து அக்னீவேஸ்யரும் அக்னீவேஸ்யரிடமிருந்து என்குருவும் இதனை அடைந்தனர். பிராமணஸ்ரீரஷ்டராகிய துரோணர் எனக்கு இதனைச் சரம்மைபாகக்கொடுத்தார்' என்று கோபத்துடன் சொல்லி, ஜவலிக்கின்ற ஆக்நேயாஸ்திரத்தைக் கந்தர்வன் மேல் பிரயோகித்தான் அந்த அஸ்திரம் அந்தக்கந்தர்வன் உதிரத்தை எரித்தது. அஸ்திரத்தின் தாபத்தினால் மூர்ச்சையடைந்து ரதத்தை விட்டுக் கீழே குதித்துத் தலைகவிழ்ந்து விழுகின்ற அந்தக்கந்தர்வனை மஹாபலசாலியான அந்தத் தனஞ்சயன் புஷ்பாலைப்போடுகடிய தலைமயிர்களிற் பிடித்தான்.

பிறகு, அஸ்திரம் விழுந்ததனால் பிரஜைகுதப்பின கந்தர்வனைத் தன் ஸ்ரீஹாதரர்களருகில் இழுத்துவந்தான். கும்பீனவிளவென்று பெயருள்ள அந்தக் கந்தர்வபத்தினி தன்பதியைக்காப்பாற்ற விரும்பமுள்ளவளாகி யுதிஷ்டிரரைச் சரணமடைந்தான். அவன், 'மஹானுபாவரே! என்னைக்காப்பாற்றும், இந்த என் கணவனை விட்டுவிடும். பிரபு

வே! சும்பீனவியென்னும் பெயருள்ள கந்தர்வப் பெண்ணைய நான் சரணாகதி செய்கிறேன்' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், ஆர்ஜுனனைப்பார்த்து, 'அன்பனே! சத்துருக்களை ஸம்ஹரிப்பவனே! யுத்தத்தில் தோல்வியடைந்தவனும் புகழ்நிறவனும் பெண்ணே கதியாகவுடையவனும் பராக்கிரமம் கெட்டவனுமான பகைவனை எவன் கொல்வன்? இவனை விட்டுவிடு' என்றார். ஆர்ஜுனன், 'கந்தர்வா! உயிரைப் பெற்றுக்கொள்; செல்; விசனப்படாதே. கௌரவராஜரான யுதிஷ்டிரர் உனக்கு இப்போது அபயங்கொடுக்கிறார்' என்றான். கந்தர்வன், 'உன்னால் ஜயிக்கப்பட்ட நான் அங்காரபர்ணனென்னும் முன்பெயரை விட்டுவிடுகிறேன். தனதுபெயர், புகழ்ப்போனபிறகு, ஜனஸையில் சிலாக்கியமாகாது. நான் இந்த லாபத்தை நன்றாகப் பெற்றேன். திவ்யாஸ்திரங்களையுடையவனான ஆர்ஜுனனுக்குக் கந்தர்வங்களின்மாயை யைச்சேர்ப்பரிக்க விரும்புகிறேன். விசித்திரமான இந்த விஷய உத்தமரதம் ஆஸ்திராக்கினியினல் வரிக்கப்பட்டது. ஆதலால், சித்தரதன் என்ற பெயரோடுருந்தான் இப்போது வரிக்கப்பட்ட ரதனை. முன்பினதவள் செய்து சம்பாதித்த இந்த விக்ளை இருக்கிறது இதனை என் உயிரைக்கொடுத்த மஹாத்மாவுக்கு இப்போது சொல்லப்போகிறேன்; தன் பராக்கிரமத்தினால் வெல்லப்பட்டு அசையாமலிருக்கச் செய்யப்பட்ட எதிரி சரணாகதனாகும்போது அவனுக்கு உயிரைக்கொடுப்பவனெவனோ அவன் எந்த நன்மைக்குத்தான் உரியவனல்லன்? இந்த வித்தை * சாக்ஷுஷியென்ற பெயருள்ளது. இதை மனு சந்திரனுக்குக்கொடுத்தார். சந்திரன் விஸ்வாவஸு என்னும் கந்தர்வனுக்குக் கொடுத்தான். விஸ்வாவஸு எனக்குக் கொடுத்தான். குருபரம்பரையாகக் கொடுக்கப்பட்ட அந்தவித்தை அம்மவிதரையடைந்து அழிந்து விடுகிறது. இதுவந்தவழியை நான் சொன்னேன். இதன்மஹிமையைப் பற்றி நான் சொல்லக்கேள் இம்மூன்றுவிஷயங்களினும் எந்த ஒன்றை எவன் கண்ணுல்காண விரும்புகிறோ எத்தகையதாகப் பார்க்க விரும்புகிறோ அவன் அதனை அத்தகையதாகப் பார்க்கத் தகுந்தவனாகும். ஆறமாதகாலம் ஒன்றைக் காலாலின் றுதவஞ்செய்து இந்தவித்தை யைப் பெறவேண்டும். விரதானுஷ்டானஞ் செய்ததின் அந்தவித்தை யை உன்னிடம் வரும்படி நாளை செய்யேன். வேந்தனே! இந்தவித்தை யினால் காங்கள் மனிதரைப்பார்க்கிலும் சிறப்புற்றோம். மகிமையைக் காண்பித்துத் தேவர்களுக்கும் ஓய்ப்பாயிருக்கிறோம். புருஷபுரேஷ்டனே! நான் உனக்கும் உன்ஸீவோதரர்களுக்கும் கந்தர்வவிளாகத்திறுநிறந்த

* கண்ணைச் சேர்ந்தது.

குதிரைகளில் தனித்தனியே நூறு நூறு கொடுக்கிறேன். உயர்ந்த நிறமும் மனோவேகமுமுள்ள தேவகந்தர்வர்களின் வாஹனங்களான அந்தக்குதிரைகள் இளைத்தாலும் பலக்குறைவில்லாமலிருக்கும். வேகத்திலும் மற்றெவற்றிலும் பின்வாங்கா. முன்னே தேவேந்திரனுக்காக விருத்ராஸுரனைக் கொல்வதாகியவஜ்ராயுதம் விசுவகர்மாவினால் செய்யப்பட்டது. அது விருத்ரன் தலையிற்பட்டுப் பத்துத்துண்டாகவும் நூறுதுண்டாகவும் சிதறிப்போயிற்று. அவற்றில், தேவர்களால்பிரித்தெடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட வஜ்ராயுதத்தின் துண்டுகள் பூஜிக்கப்படுகின்றன. உலகத்தில் புகழையே தன்மாகவுடையவையெல்லாம் அந்த வஜ்ராயுதத்தின்ரூபமென்றே சொல்லப்படுகின்றன. பிராமணனுக்குக் கைவஜ்ரம்; சூத்திரியனுக்கு ரதம்வஜ்ரம்; வைசியர்களுக்குக்கொடைவஜ்ரம்; சூத்ரர்களுக்குத் தொழில் வஜ்ரம்; சூத்திரியர்களின் வஜ்ரமாகிய ரதத்தின் ஒருபாகமாகியிருத்தலினால் குதிரைகள் முக்கியமானவையென்று சொல்லப்படுகின்றன. பெண்குதிரை தேரின² அங்கத்தைப்பெறுகிறது குதிரைகளில் தேர்ச்சியுள்ளவர்கள்தாம் சூரர்கள். கந்தர்வலோகத்திற்கிறந்த எண்குதிரைகள் நினைத்தவாறும் நினைத்தவேகமுமெடுத்து நினைத்தபொதுவந்துமின்று நினைத்தகாரியத்தை நிறைவேற்றும் என்றான்.

அர்ஜுனன், 'கந்தர்வனே! நீ என்னிடம் அன்புவைத்துக்கொடுத்தாலும் பிராணஸங்கடம்பற்றிக்கொடுத்தாலும் அந்த வித்தையை பாவது பொருளையாவது ஞானத்தைபாவது நான் விரும்பவில்லை' என்றான். கந்தர்வன், 'மஹான்களின் சேர்க்கையே ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதாகக்காணப்படுகிறது நீ எனக்கு உயிரைக்கொடுத்ததனால் ஸந்தோஷமடைந்த நான் உனக்கு வித்தையைக்கொடுக்கிறேன். பரதஸ்ரீஷ்டனே! அர்ஜுன! உன்னிடமிருந்தும் உத்தமமான ஆக்ஷேபாஸ்திரத்தை வாங்கிக்கொள்வான். அப்படிச் செய்தால் நியாயமாகும். காலதாமதம் விண்டாம்' என்றான். அர்ஜுனன், 'சீவனே! கந்தர்வனே! அஸ்திரம்கொடுப்பதனால் உன்னிடமிருந்து குதிரைகளைப் பெறவிரும்புகிறேன். நம்மிருவருடையஸ்திரமும் நீடித்திருக்கட்டும். எதனால் உங்களிடமிருந்து மனிதருக்குப்பயமுண்டாகுமோ அதைச் சொல். கந்தர்வனே! வேதந்தெரிந்தவர்களும் ஸாதுக்களும் சத்துருக்களைச்சிஷிப்பவர்களும்பிராணிகளாகக் கொல்லாரும் இரவில்செல்லும்பொது

1பெருத்துண்டு பத்து, சிறுதுண்டு நூறு. 2குட்டிபோடுகிறது.

உன்னால் எந்தக்காரணம்பற்றி எதிர்க்கப்பட்டோமோ அந்தக்காரணம் யாது? சொல்' என்று கேட்க, கந்தர்வன், 'பாண்டுபுத்திரர்களே! உங்களுக்கு அக்னியுயில்லை; ஹோமமுயில்லை; நீங்கள் பிராம்மணர்களை முன்னிட்டுக்கொள்ளவுமில்லை. ஆதலால், என்னால் எதிர்க்கப்பட்டீர்கள். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் பிசாசுகளும் பக்ஷிகளும் நாகங்களும், பிராம்மணரை முன்னிட்டுக்கொண்டு போகின்றவரை எதிர்ப்பதில்லை. 1 அக்கினிவான்களிற சிறந்தவனே! ஆதலால், உங்களுடைய பராக்கிரமத்தையும் குலத்தையும் நிந்திக்கும் உங்களுடைய இந்தயாத்திரையை நான் முதலில் தடுத்தேன். பரதஸ்ரேஷ்டனே! மூன்றுலோகங்களிலும் உங்களை யறியாதவன்பார்? சிறந்தமஹிமையுள்ள உங்கள் குணங்களினாலுண்டானதும் சிறந்ததும் அழகுள்ள துமாகிய புகழ் எங்கும் பரவியிருக்கிறது. ஞானமுள்ள வர்களாகிய யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் பிசாசர்களும் நாகர்களும் அஸுரர்களும் குருவம்சத்தின் வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றனர். வீரனே! சிறந்தபுத்தியுள்ள உன்முன்னோர்களின் குணங்களை நாரதர்முதலிய தேவரிஷிகள் சொல்ல யான் கேட்டிருக்கிறேன். கடல்குழந்த இந்தப்பூமியெல்லாம் ஸஞ்சரித்தநான் உன் உயர்ந்தகுலத்தின்பெருமையை நேராகவும் கண்டிருக்கிறேன். அர்ஜுன! வேதத்திலும் வில்வித்தையிலும் உனக்கு ஆசாரியரும் மூன்றுலோகங்களிலும் வ்யாபித்த புகழுள்ளவருமாகிய துரோணரை நான் அறிவேன். வேதந்தெரிந்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவரும் ஆயுததாரிகளுக்கெல்லாம் மேலானவரும் பாண்பிரயோகங்களிலும் அஸ்திரப்பிரயோகங்களிலும் வில்லெடுப்பதிலும் நிபுணரும் பிருஹஸ்பதிபகவானுடைய சிஷ்யர்களிற் சிறந்தவருமான துரோணரை அறிவேன். கௌரவப்ரேஷ்டனே! தர்மதேவதை, வாயு, இந்திரன், அசுவினிதேவர்கள், பாண்டு இவ்வறுவரும் கௌரவம்சத்தை விருத்தி செய்தவர்களென்றான நிந்திடுக்கிறேன். குந்திபுத்திரனே! தேவர்களிலும் மனிதர்களிலும் உத்தமர்களாகிய இவர்கள் உன் தந்தையர்களென்று நானறிவேன். ஸஹோதரர்களாகிய நீங்களனைவரும் தெய்வத்தன்மையுள்ளவர்கள்; மஹாத்மாக்கள்; ஆயுததாரிகளெல்லாரிலும் சிறந்தவர்கள்; சூரர்கள்; வீரதங்களை நன்றாக அனுஷ்டானஞ் செய்பவர்கள். அர்ஜுன! பரிசுத்தாத்மாக்களாகிய உங்களுடைய சிறந்த உள்ளத்தையும் அறிவையும் அறிந்தும் இங்கே உங்களுக்குத் தடைசெய்தேன். கௌரவனே! மேலும், கைவன்மையாகிற தனத்தையடைந்த ஆண்டிள்ளை பெண்களினருகில்

1 ஆக்னேயாஸ்திரயிருப்பதுபற்றி இங்ஙனம் அழைத்தது.

தனக்கு அவமதிப்பு வருவதைப் பொறுக்கமாட்டான். கௌந்தேயனே! இரவில் எங்களுக்குப் பால் இன் லாதிசமாதரம். ஆதலால், மனைவிகளுடனிருந்த எனக்குக் கோபம்வந்தது. தபதியின் வம்சத்தை விருத்தி செய்பவனே! அப்படிப்பட்ட நான் இந்தச் சண்டையில் எந்தக் கிரியையினால் உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டேனோ அதை நான் சொல்லக்கூகன். அர்ஜுன! பிரம்மசரியம் சிறந்ததர்மம். ஆஃது உன்னிடத்தில் தவறாமலிருக்கிறது. அதனால், யுத்தத்தில் நான் உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டேன். பகைவரைத் துயரப்படுத்துகிறவனே! எந்தக் கூத்திரியன் காமத்தையடக்காவிருப்பினோ அவன் இரவில் யுத்தத்திற்கு வருவானான் எனவையினும் பிழைத்திரான். அர்ஜுன! புலன்களை அடக்காதவனிருந்தாலும் எவனொருவன் பிரம்மணர்களை முன்னிடிக் கொண்டிருப்பினோ புரோகிதரை முன்வைத்துக் கொண்ட அவன் ராத்திரியில் சஞ்சரிக்கும் பூதங்களை யெல்லாம் வெல்வன். தபதிவம்சத்திற்கு பிறந்தவனே! ஆதலால், மனிதர்களுக்கு இவ்வுலகில் எந்த நன்மை விருப்பப்படுவதாயிருந்தாலும் அந்தக்காரியத்தில் சித்தத்தை அடக்கின புரோஹிதர்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஆறு அங்கங்களுள்ள வேதத்தில் ஊக்கமுள்ளவரும் சுத்தரும் பொய்யாதவரும் தர்மசந்தனை யுள்ளவரும் தேர்ந்த அறிவுள்ளவருமாகிய புரோகிதர் அவர்களுக்கு இருக்கவேண்டும். எவனுக்குத் தர்மந்தெரிந்தவரும் சிறந்தவர்களுள்ளவரும் நல்லொழுக்கமுள்ளவரும் சுத்தருமாகிய புரோஹிதர் இருப்பீரா அந்த அரசலுக்கு ஜயம் நிச்சயம். அதன்பிறகு ஸ்வர்க்கமும் நிச்சயம். ராஜாவானவன் கிடைத்தற்கரிய லாபத்தைப் பெறுவதற்கும் கிடத்ததைக் காப்பதற்கும் குணங்கள் பிரம்மின புரோஹிதரை முன்வைத்துக் கொள்ளக்கூடவன். எவன் செல்வத்தை யும் கடலை ஆடையாக உடுத்த பூமிமுமுண்டையையும் தான் அடைய விருப்புவனோ அவன் புரோஹிதர்களுத்தில் நிற்கவேண்டும். தாபத்யனே! பிரம்மணனை வைத்துக் கொள்ளாத ஓர் அரசன் வெறுமையான நூரத்தனத்தாலும் குலத்தாலும் பூரியை ஜயிப்பது எங்கும் இல்லை. கௌரவர்களின் வம்சவிருத்தி செய்கிறவனே! ஆதலால், பிரம்மணனை முன்வைத்துத்தான் ராஜ்யத்தை நீடுநிகாலம் ஆளக்கூடுமென்று அறிவி' என்றான்.

நூற்றெண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

சைத் த ர ர த ப ர் வ ம். (தொடர்க்கி.)

(ஸூரியன் பெண்ணுள் நபதியின் சரிந்திரமும், ஸூரியன் நம்பக்தனுள் ஸம்வரணனுக்குத் தன்பெண்ணைக்கொடுக்க நிச்சயஞ்செய்ததும், வேடடையாடப்போன ஸம்வரணன் மலையில் நபதியைக் கண்டு காமழற்றதும், அவன் அவளுடன் ஸம்பாஷணைச் செய்ய ஆரம்பித்ததும், அவன் பழைந்ததும்.)

அர்ஜுனன், 'இங்கு எவ்வளவு பார்த்துத் தாபத்யனென்ற சொல்லைச் சொன்னாயல்லவா? அந்தத் தாபத்யனென்பதன் பொருளைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். எவ்வளவுபற்றி நாங்கள் தாபத்யர்களையிருக்கிறோமோ அந்தத் தபதியென்பவள் யார்? ஸூரியன்! ஸத்புருஷன்! நாங்கள் கெளந்தேயர் நல்லவா? உண்மையை அறிய விரும்புகிறேன்' என்றான் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தக் கந்தர்வன் மூன்றாமா நங்கனிலும் புறம்பெற்ற குந்திபுத்திரனாகிய தனஞ்சயனுக்குக் கதை சொல்கத் தொடங்கினான்

'புத்திமான்கள் எல்லாரிலும் சிறந்த பார்த்தனை! ஆகட்டும்; இந்த வினாத்தமான் கதையை நடந்தபடி முழுதும் உனக்குச் சொல்வேன். தாபத்யனென்ற சொல்லை உனக்கு நந்தக்காரணத்தினால் சொன்னேனானே அதனை உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். மன ஊக்கத்துடன் கேள். பிரபுவின் ஆகாயத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டு தன் ஓரியினும் ஸ்வர்க்கத்தையும் விடாபிழ்ச்சின்றானே, இந்தத் தீதனாகிய ஸூரியனுக்குத் தகுதியான பெண்ணும் ஸாவித்திரிக்கு இளையவளுமான தபதியென்பவள் ஒருத்தி இருந்தாள் தவத்தூடன் கூடிய தபதி முவுலகிலும் பெயர்பெற்றவள் தீதவப்பெண்களிலும் அஸுரப்பெண்களிலும் பசுஷப பெண்களிலும் ராசுஷஸப்பெண்களிலும் அபுரஸுகளிலும் கந்தர்வப்பெண்களிலும் எவளும் ஒருபத்தில் அவளுக்கொப்பாக இருந்ததில்லை. அந்தப்பெண் அழகான பிரிவுகளையுடையவையும் குற்றமற்றவையுமான அங்கங்களைவிடிகூடியவளும் மிகக் கறுத்தும் நீண்டுமுள்ள கண்களையுடையவளும் நல்லொழுக்கமுள்ளவளும் கற்புள்ளவளுமாயிருந்தாள். பாரதனை! ஒருபத்தினைச் சோபிக்கின்ற அந்தப்புதல்வி பதினாறு வருஷங்களாகி, பருவமடைந்து, விவாஹத்திற்குரிய பெண்ணாயிருந்ததைக் கண்டு, சூரியன் அழகி

லும் ஒழுக்கத்திலும் குணத்திலும் கல்வியிலும் அவளுக்கு ஈடான கணவனொருவனும் மூன்றுலோகங்களிலும் இருப்பதாக நினைக்க வில்லை. ஸுரீயன் கன்னிகாதானத்தைப்பற்றி நினைத்து அந்த விஷயத்தில் நிச்சயம் பெறவில்லை. கௌந்தேயனே! அப்போது ரிக்ஷனுடைய புத்திரனும் கௌரவர்களிற் சிறந்தவனும் பலசாலியுமான ஸம்வரணராஜன் நியமத்தோடு சந்தனை இரந்து அரக்கியம், கந்தம், புஷ்பம் இவை முதலியவற்றினாலும், புலன் களையடக்குவதனாலும், உபவாஸத்தினாலும், தியானத்தினாலும், பலவகைகளாக ஸுரீயனை ஆராதனஞ்செய்தான் கௌரவபுத்திரனே! அவன் அகங்காரத்தை விட்டுப் பரிசுத்தனைச் சுற்றுவதை செய்துகொண்டு ஸுரீயன் உதயமாகும்போது பக்தியுடன் பூஜைசெய்தான். பிறகு, நன்றியறிந்தவனும் தர்மந்தெரிந்தவனும் பூமியில் அழகில் நிகரற்றவனான அகிய ஸம்வரணனைத் தபதிக்கு சரியாக கணவனென்று ஸுரீயன் நினைத்தான். கௌரவனே! பிறகு, பெயர் பெற்ற குலத்தோனும் அரசர்களிற் சிறந்தவனான அந்த ஸம்வரணனுக்கு ஸுரீயன் அந்தக் கன்னிகையைக் கொடுக்கக்கருதினான் ஆகாயத்தில் ஜவலக்கும் கிரணங்களோடு கூடிய ஸுரீயன் தன் ஒவியினால் எவ்வாறு எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறானோ அவ்வாறே பூமியில் ஸம்வரணராஜன் தன் பிரகாசத்தினால் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டிருந்தான் பார்த்தனே! பிரம்மரிஷ்டர்கள் உதயமாகிற் ஸுரீயனை எவ்வாறு பூஜிக்கின்றனரோ அவ்வாறே பிரம்மண வருணத்திற்குத் தர்மந்தவருணத்தினுடைய ஸம்வரணனைப் பூஜித்தனர். அந்த பூமிமானாகிய ஸம்வரணராஜன், நிகயும் விருப்பப்படுவதனாலும் அன்பர்களுக்கு இனியபுயிருத்தலாலும் சந்திரனையும், நிக்கலீகஜஸையுடையமயாலும் பகைவர்களுக்குத் துன்பஞ்செய்வதனாலும் ஸுரீயனையும் மிஞ்சியிருந்தான் கௌரவனே! இவ்வகையான குணங்களும் அலுவல்தானங்களுமுள்ள அந்த ஸம்வரணராஜனுக்குத் தபதியென்னும் தன் கன்னிகையைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சூரியன் தானாகவே மனங்கொண்டான் பார்த்தனே! பிறகு, ஒருநாள் அளவற்ற பரக்கிரமமுள்ள பூமிமான அவ்வரசன் மலையைச்சார்ந்தவனத்தில் வேட்டையாடித்திரிந்துகொண்டிருந்தான். கௌந்தேயனே! வேட்டையில் திரிந்த அவ்வரசனது நிகரற்ற குதிரை பசியும் தாகமுமடைந்து மலையில் இறந்தது. பார்த்தனே! அவ்வரசனானவன் குதிரையிறந்ததனால் கால்களாலேயே மலையில் ஸஞ்சரிக்கையில் உலகத்தில் நிகரற்றவனும் நீண்டகண்களையுடையவருமான ஒரு கன்னிகையைக் கண்டான். எதிர்ப்படைகளை வருத்தத்தக்கவ

னாகிய அவ்வரசலிம்மம் தனித்திருந்த அந்தக் கன்னிகையைச் சந்தித்துக் கண்கள் அசையாமல் பார்த்திருந்தான். அவ்வரசன் அவளை அழகினால் ஸ்ரீதேவியென்றே நினைத்தான். திரும்பவும் அழகினாலும் ஒளியினாலும் ஆதிதயனுடைய ஒளிபேய் தவறினிழுந்ததென்றும் அக்னி ஜ்வாலையென்றும் ஊகித்தான். மாசற்றிருப்பதனாலும் மனத்தைக்கவருவதனாலும் கவங்கமற்ற சந்திரகலையென்றும் நினைத்தான். மிகக் கறுத்தகண்களையுடைய அவள், மலையினிப்பேரல் எந்தவிடத்தில் நின்றாளோ அந்தவிடத்தில் பொற்பிரதிபைபோல் பளபளப்புடன் ரோர்த்தான். அவளுடைய விசேஷமான சூபத்தினாலும் அலங்காரத்தினாலும் அம்மலையிலுள்ள மாங்கள் சிறுகிளைகள் கொடியனாடன் பொன்மயம் போலிருந்தன அவ்வரசன் அவளைக்கண்டு எல்லா விவாகங்களிலுமுள்ள பெண்களையும் அவாழித்தான்; தான் கண்படைத்ததற்குப் பயன் கிடைத்ததாகவும் நினைத்தான் அவ்வரசன் தான் பிறந்ததுமுதல் எந்த எந்த சூபத்தைக்கண்டானே அஃனொன்றும் அவளுக்கு நிகரல்லவென்று நினைத்தான். அவ்வாறு குணங்களென்னும் காரியங்களினால் கட்டப்பட்ட மனத்தையும் கண்களையுமுடையவனாகி அந்த இடத்தைவிட்டுச் சலிக்கவில்லை; ஒன்றையும் உணரவுமில்லை. விசாலமான கண்களையுடைய இவளுடைய சூபமானது பிரமதேவரால் தேவர்களும் அஸுரர்களும் மனிதர்களும் மடங்கிய இவ்வுலகத்தைக் கடைந்தெடுத்தி வியத்தாக்கச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது என்று அவளழகென்றும் தனத்தின் நிறைவினால் ஊகித்தான் சிறந்தகுலத்தினானாகிய ஸம்வரணராஜன் அப்போது உலகத்தில் நிகரற்ற அந்த அழகான கன்னிகையைக் கண்டவுடன் மன்மதபாணத்தினால் பிடிக்கப்பட்டு உள்ளத்தில் கலையுற்றான். தாங்கக்கடாதகாமாக்கினியினால் தரிக்கப்பட்ட அவ்வரசன்; வெட்கப்படுகின்ற அந்த அழகிய கன்னிகையைப் பார்த்துத் தைரியமாக அப்போது பேசுந்தொடங்குவான்.

‘வாழைமரம் போன்றதொடைகளையுடையவனே! நீயாவன்? யானுடைய பெண்? எதற்காக இங்கிருக்கிறாய்? தெளிவான புன்னகையுள்ளவனே! என் மனிதரில்லாக் கானகத்தில் தனியாகச் சஞ்சரிக்கிறாய்? எல்லா அங்கங்களிலும் பிழையிலலாதவனும் எல்லா ஆபரணங்களும் அணிந்துகொண்டவனாகிய நீ இந்த ஆபரணங்களை விரும்பத்தக்க ஆபரணம்போலிருக்கிறாய். உன்னைத் தேவப்பண்ணைவரும் அஸுரப் பெண்ணாகவும் யசக்ஷகன்னிகையாகவும் ராசக்ஷஸகன்னிகையாகவும் நாககன்னிகையாகவும் கந்தர்வகன்னிகையாகவும் மாணிடப்பெண்

ணைகவும் நான் நினைக்கவில்லை. பெண்ணரசியே! எந்த உயர்ந்த பெண்களை நான் கண்டும் கேட்டுமிருக்கிறேனோ அவர்களையெல்லாம் உனக்கொப்பாக நான் நினைக்கவில்லை. அழகிய முகமுள்ளவனே! சந்திரனைப் பார்க்கிலும் மிக்க இனியதும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய துமாகிய உன் முகத்தைக் கண்டவுடன் மன்மதன் என்னைக் கலக்குகிறானே' என்று அவ்வரசன் அவளைப்பார்த்துச் சொன்னான். அப்போது அவள் ஜனமில்லாத காட்டில் காமபீடிதனை அரசனுக்கு யாதொரு மறுமொழியும் சொல்லவில்லை. பிறகு, அரசன் அடிக்கடி பிதற்றிக் கொண்டிருக்கும்போதே நீண்ட கண்களையுடைய அவள், மேகங்களில் மின்னல் மறைவதுபோல அங்கேயே மறைந்தாள் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய அவளைத் தேடுவதற்கு அவ்வரசன் பித்தங்கொண்டவன்போல் பிரமைகொண்டு வனமெங்கும் திரிந்தான். அந்த ராஜஸ்ரீரஷ்டன் அவளைக்காணாமல் அங்கே அதிகமாகப் புலம்பிச் சற்றுநேரம் அசைவற்றிருந்தான்.

நூற்றெண்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (நொடர்ச்சி.)

(பூமியில் விழுந்த ராஜனைக்கண்டு அவனிடம் தபதி வருவதும், அவர்கள் ஸம்பாஷிப்பதும்.)

பிறகு, அவள் காணக்கூடாமற் போனபோது, மதனனால் மயலுற்ற அரசன் பகைவர் கூட்டங்களை வீழ்த்துகிறவனாயினும் தரையின்மீது வீழ்ந்தான். அவன் பூமியில் விழுந்தபிறகு, அழகிய நகையுள்ளவனும் பருத்தும் அகன்றுமிருக்கிற நிதம்பங்களையுடையவளுமாகிய அந்தப்பெண் மறுபடியும் அவ்வரசனுக்குப் புலப்பட்டாள். பிறகு, அந்த அழகுள்ள தபதியென்பவள், கௌரவாசனின் வம்சத்தை விருத்தி செய்பவனும் காமனால் பீடிக்கப்பட்ட மனமுள்ள வனுமாகிய அவ்வரசனை இனிய சொல்லினால் அழைத்துச் சிரித்துக் கொண்டே, 'பகைவரையடக்குகிறவனே! ராஜவலிம்மமே! எழுந்திரு; எழுந்திரு; உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். பூமியில் நீ வெளிப்படையாக மயங்கிக் கிடக்கத்தகாது' என்ற மதுரமான சொல்லைச் சொல்லினள். இவ்வாறு அழகிய சொல்லினால் அழைக்கப்பட்ட அவ்வரசன், அப்போதே பருத்த நிதம்பத்துடன் அவளை தன்

முன்றிக்கக்கண்டான். உடனே, அய்வரசன் மன்மதாக்கினியினால் கொதிப்புற்ற மனமுள்ளவனாகி, எழுத்துக்கள் தெளிவில்லாத சொல்லினால் கறுத்தகண்களையுடைய அவனை அழைத்துப்பேசினான். 'கறுத்தகண்களையுடையவனே! நல்லது. பெண்ணரசியே! மதனனால் வருத்தப்பட்டு உன்மீதுபற்றுள்ள என்னை நீ அடைவாயாக; என்னுயிர் என்னை விட்டுவிடுகின்றது. விசாலமானகண்களையுடையவனே! தாமரைமலரின் உட்காய்போன்ற நிறமுள்ளவனே! உன்னைப்பற்றி இந்தமன்மதன் கூரம்புகளினால் என்னை ஓயாமல் துளைக்கிறான். அழகியவனே! சிறந்த முகமுள்ளவனே! இவ்வாறாகக் கைள்வியில்லாத இடத்தில் மன்மதனென்னும் பெரியஸர்ப்பத்தினால் கடிக்கப்பட்ட என்னைப்பருத்ததும் விசாலமுமான நிதம்பத்தையுடைய நீ அடைவாயாக. கின்னர கீதம்போலப் பேசுகிறவனே! என்னுயிர் உன்ஸ்வாதீனம். முழுதும் குற்றமற்ற அழகான அங்கமுடையவனே! பதுமத்திற்கும் சந்திரனுக்கும் ஒப்பான முகமுள்ளவனே! அச்சமுள்ளவனே! உன்னைவிட்டு நான் பிழைத்திருக்கமுடியாதவன். தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவனே! இந்த மன்மதன் என்னைத்துளைக்கிறான். விசாலமான கண்களையுடையவனே! பெண்ணரசியே! ஆதலால், என் விஷயத்தில் தயைசெய். கறுத்தகண்களையுடையவனே! பற்றுள்ள என்னை நீ விடத்தகாது. பெண்ணரசியே! நீ அன்புவைத்து என்னைக்காப்பாற்றுதற்குரியவளாகிறாய். உன்னைப்பார்த்ததனாலே நேசம்வைத்த என்மனம் மிகக்கலங்குகிறது. அழகியே! உன்னைப்பார்த்தபின் மற்றொருத்தியைப் பார்க்க எனக்கு விருப்பமில்லை. பெண்ணரசியே! தயைசெய். நான் உன்ஸ்வாதீனம். பற்றுள்ள என்மேல் அன்புவை. சிறந்த நிதம்பமுடையவனே! விசாலமானகண்களையுடையவனே! உன்னைப்பார்த்தவுடன் மன்மதன் உன்னை மறைந்து அம்புகளினால் அடித்துவிட்டான். தாமரைக்கண்ணியே! மதனென்னும் சீயினால் எனக்குண்டான தாபத்தை அன்புவைப்பதென்னும் பெயருள்ள ஜலத்தினால் தணிக்கக்கடவாய். இனியவனே! பெண்ணரசியே! உன்னைக்கண்டதனாலுண்டாகித் தாங்கமுடியாத அம்புகளினால் அடிப்பவனும் ஜயிக்கமுடியாதவனும் உக்ரமான அம்பும் வில்லுமுடையவனுமான மதனனை நீ உன்னைக்கொடுப்பதனால் சமனஞ்செய்வாயாக. மங்கையரிற் சிறந்தவனே! காந்தர்வமென்னும்விவாகத்தினால் என்னைச்சேசர். வாழைமரம்போன்ற தொடைகளுடையவனே! விவாகங்களுள் காந்தர்வவிவாகம் சிறந்ததென்று சொல்லப்படுகின்றது' என்றான்.

தபதி, 'அரசனே! நான் தந்தைக்கடங்கிய கன்னிகை. என் விஷயத்தில் நான் ஸ்வதந்திரையல்லள். என்னிடத்தில் உனக்கு விருப்பமிருந்தால் என் தந்தையைக்கேள். வேந்தனே! நீ என்னைப்பார் த்தமாத்திரத்தில் உன்னுயிர் என்னால் எவ்வாறு அபகரிக்கப்பட்டதோ அவ்வாறாகவும் அதற்கதிகமாகவும் நீ என்னுயிரை அபகரித்துவிட்டாய். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஆனால், எந்தேகத்துக்கு நான் அதிகாரியன்று. அதனால், உன்னிடம் வரவில்லை. பெண்கள் ஸ்வதந்திரைகளல்லர். எல்லா உலகங்களிலும் கியாதிபெற்ற குலமுடையவனும் அடுத்தவர்களிடம் அன்புள்ளவனுமாகிய பிரபுவை எந்தக் கன்னிகை கணவனாகவிருப்பாள்? ஆதலால், இவ்விதமானகாலத்தில் என் தந்தையான ஆதித்யரை நமஸ்காரத்தினாலும் தவத்தினாலும் விரதத்தினாலும் ஆராதித்து வேண்டிக்கொள். பகைவரைமாய்ப்பவனே! அரசனே! அவர் என்னை உனக்குக் கொடுக்கவிருப்புவாராயின், நான் உனக்கு எப்போதும் வசப்பட்டிருப்பவளாக இப்போதே ஆகிவிடுவேன். சஷத்திரியஸ்ரேஷ்டனே! நான் தபதியென்று பெயருள்ளவள். உலகத்துக் கெல்லாம் தீபமாகிய இந்த ஸூர்யனுடைய பெண்ணை ஸாவித்திரிக்கு இனையவள்' என்றாள்.

நூற்றேண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸசத்ரரதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(மறுபடி தபதிமறைந்ததும், மயக்கங்கொண்ட ஸம்வரணனிடம் மந்திரிவந்து தேறுதல் செய்யததும், அரசன் ஸூர்யனை உபாஸிக்கும்காலத்தில் வஸிஷ்டர் வந்ததும், வஸிஷ்டர் ஸூர்யன்டர்சென்று ஸூர்யனைத்துதிக்க அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த ஸூர்யன் ஸம்வரணனுக்காகத் தன்பெண்ணை வஸிஷ்டரிடம் கொடுத்ததும், அந்தமலை யிலேயே தபதியும் ஸம்வரணனும் விவாகஞ் செய்துகொண்டு அங்கேயே கிரீடாசெய்து கொண்டிருக்கையில் அவன் ராஜ்யத்தில் துவாதசவநஷ்டகாமம் வந்ததும், அதனைவஸிஷ்டர் நிவிர்த்தி செய்ததும்.)

சிறந்தவளான தபதி இப்பரிதும் சொன்னபிறகு விரைவாக மேலுலகம்சென்றாள். அரசன் பாண்டியுற்றவனாக, 'தபதி, தபதி' என்றே புலம்பினான். அவ்வாசன்பலமுறைதடுக்கிவிழுந்தான்; மறுபடியும்

எழுந்து ஓடினான். ஓடியும் தபதியைக்காணாமலே அவ்வரசன் அந் தப்பூமியிலேயே திரும்பியும் விழுந்தான். படையுடனும் வேலைக்காரர் களுடனும் கூட வேந்தனைத்தேடிவந்த அமைச்சன், உத்ஸவகாலத்தில் நாட்டப்பட்ட இந் திரத்வஜம்வீழ்ந்ததுபோலப் பெரியவனத்தில்தரையில் வீழ்ந்திருக்கும் அரசர்களிற் சிறந்த அந்த ஸம்வரணனைக்கண்டான். அப்படிப்பட்ட சிறந்த வில்லாளி யாவராலும் விடப்பட்டுத் தரையில் விழுந்திருப்பதைக்கண்டு அவனுடைய அந்த மந்திரி தீயினுற் கொளுத்தப்பட்டவன்போல் ஆனான். அவன் விரைவாக அருகில் வந்து சினைகத்தினால் பரபரப்புற்றுப் பெண்மீது மோகங்கொண்டு மூர்ச்சித்து விழுந்திருந்த அந்த அரசர்க்கரசனான ஸம்வரணராஜனைப் புத்திரனைப் பிரிதா எடுப்பதுபோலப்பூமியிலிருந்து தூக்கியெடுத்தான் புத்தியிலும் பிராயத்திலும் புகழிலும் நீதிசாஸ்திரஜ்ஞானப்பயிற்சியிலும் முதிர்ந்தவனாகிய அந்தமந்திரி அந்தஅரசனைத் தூக்கியெடுத்த பின் துயரம் நீக்கவானான். எழுந்திருந்த அவ்வரசனைநோக்கி, இனிமையும் நன்மையுமுள்ள சொல்லினால், 'மானிடப்புலியே. பாப்படாதே. குற்றமற்றவனே! உனக்கு ஸுகமுண்டாகும்' என்று சொன்னான். போரில் சத்துருக்களைவீழ்த்துபவனை அவ்வரசன் தான் பசியினாலும் தாகத்தினாலும்களைத்துத் தரையில்வீழ்ந்ததாக ஊகித்தான். தாமரைமலரின் வாசனையோடுகூடிய சூளிர்ந்தஜலத்தினால் அவ்வரசன் தலையை நனைத்துக் கிரீடத்தைத் திருத்திவைத்தான். பிறகு, பலசாலியான அவ்வரசன் மூர்ச்சைதெளிந்து அவ்வமைச்சன் ஒருவனைத்தவிர மற்றச்சேனையெல்லா வற்றையும் அனுப்பிவிட்டான். அப்போது, அவ்வரசனுடையகட்டளையினால் பெருஞ்சேனை புறப்பட்டது. அவ்வரசன் பாத்திரம் மறுபடியும் அம்மலைச்சரிவில் உட்கார்ந்தான். பிறகு, அவன் அந்தச்சிறந்தமலையில் ஸ்நானமுதலியவற்றினால் பரிசுத்தனாகி ஸூரியனை ஆராதிக்கக் கருதிக் கைகூப்பிக்கொண்டு மேலினுக்கிய முகத்துடன் பூமியில் நின்றான். அப்போது ஸம்வரணராஜன் காமக்குரோதங்களாகிய சத்துருக்களையுழித்த புரோகிதரான வலிஷ்டரென்னும் ரிஷிஸ்ரேஷ்டரை மனத்தில் தியானித்தான். அவ்வாறு அவ்வரசன் இரவும் பகலும் ஓரிடத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தபோது, பன்னிரண்டாவது தினத்தில் பிரம்மரிஷியான வலிஷ்டர்வந்தார். ஆத்மஜ்ஞானமுள்ளவரும் ரிஷிஸ்ரேஷ்டரும் தர்மாத்மாவுமாகிய வலிஷ்டமாமுனிவர் அவ்வாறு தவத்தில் பானம்வைத்திருந்த அவ்வரசனைக் கண்டவுடன், தபதியினால் அவன்மனம் அபகரிக்கப்பட்டிருப்பதைத் திவ்யஜ்ஞானத்தினாலறிந்து, அவன் விரும்பினதை நிறைவேற்றக்கருதி

அவனிடம் பேசினார். ஸூரியனுக்கொப்பான தேஜஸுள்ள அந்த வலிஷ்டபகவான் அவ்வரசன்பார்த்திருக்கையிலேயே ஆயிரம் கிரணங்களுள்ள ஆதித்யனைக்காண்பதற்கு மேலெசென்றார்.

தீபாதனரான அந்தப் பிரம்மரிஷி லக்ஷ்மீயோசனை தூரம் ஒரு நொடியில் சென்று அங்கே பக்தியுடன் கைகடப்பிநின்று, 'நான் வலிஷ்டன்' என்று தம்மைத்தெரிவித்தார். சிறந்தஒளியுள்ள ஸூரியன் அம்முனிஸ்ரீஷ்டரைநோக்கி, 'மஹரிஷியே! உமக்கு நல்வரவு; நீர் விரும்பினதைச் சொல்லும். மஹானுபாவரீ! சிறந்தவாக்குள்ளவரீ! என்னிடத்தில் எதைவிரும்புகிறீரோ அந்த உமது அபிஷ்டம் மிக்ந்தால் பம்பாயிருப்பினும் அதனை உமக்கு நான்கொடுப்பேன்' என்றுசொன்னான். ஸூரியனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த வலிஷ்டமா முனிவர், பிரகாசமான கிரணங்களைாடுகடிய ஸூரியனை நமஸ்கரித்து வாக்கினால் துதிசெய்துகொண்டு எவன் ஓவ்வொருநாளும் ஒருநிமிஷத்திற்குமுன் நூற்றறுபத்துநான்கு டியோஜனை தூரம் குதிரைகளால் செல்லுகிறானே அந்தச் சூரியல்பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார். 'ஜனனமில்லாதவரும்முன்றுலோகங்களையும் சுத்தன்செய்கிறவரும் பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவும் கிரகங்களுக்கு அதிபதியும் வருஷிப்பவரும் சிருஷ்டிபிரளயங்களுக்கு இருப்பிடமும் உத்தமமான மஹாதயானுஷமாகிய ஸூரியனை நமஸ்கரிக்கிறேன். ஞானத்திற்குநிதியும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவும் உலகத்திற்குப் பெருவிளக்கும் உலகங்களின்நன்மையை விரும்புகிறவரும் தாமே உண்டானவரும் ஜவலிக்கின்ற ஆயிரம்கிரணங்களைாடு கடியவரும் தேவஸ்ரீஷ்டரும் விரிவான ஒளியுள்ள வருமாகிய விவஸ்வானை நமஸ்கரிக்கிறேன். உலகங்களுக்கொருகண்ணும் லோகங்களின் பிறப்புக்கும் இருப்புக்கும் இறப்புக்கும் காரணமும் மேன்று வெதருபியும் முக்குணங்களாலாகிய சரங்களைத்தரிப்பவரும் பிரம்மவிஷ்ணுமேஹஸ்வரஸ்வருபியாகிய ஸ்விதாவை நமஸ்கரிக்கிறேன்' என்று துதி செய்தார். ஸூரியபகவான், 'சிறந்தவமுள்ளவரீ! உம்மால் துதிக் கப்பட்ட நான் இப்போது வரங்கொடுப்பவனாக இருக்கிறேன். உம் மாற்சொல்லப்பட்ட துதி, என்னிடம் பக்தியுள்ளவர்கள் ஜபஞ்செய்வதற்குரியது. நான் அவர்களுக்குப் வரங்கொடுப்பேன்' என்று சொல்ல, வலிஷ்டர், 'ஸூரியபகவானே! ஸாவித்திரிக்கு இனையவளான இந்

1.எட்டு மைல், 2.ஸூரியன், 3.ரிக், யஜுஸ், ஸாமம்.

4.ஸ்வரஜஸ்தமோகுணங்கள், 5.ஸூரியன்.

தத்தபதியென்னும் உமதுகுமாரி இருக்கிறாளே, இவளை ஸம்வரண னுக்காக உம்மிடம்வார்க்கிறேன். அவ்வரசன் பெரியகீர்த்தியுள்ளவன்; தர்மார்த்தங்களை அறிந்தவன்: உயர்ந்தபுத்தியுள்ளவன். ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனே! உமதுபெண்ணுக்கு ஸம்வரணன் தகுதியான கண வன்' என்றார். இவ்வாறு வலிஷ்டரால் சொல்லப்பட்ட அந்தஸூர்ய பகவான், அந்தப் பிராம்மணர் சொன்னதை அங்கீகரித்துக் கொடுக்க லாமென்றே நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு, 'ரிஷிபே! அரசர்களில் ஸம் வரணன் சிறந்தவன். நீர் ரிஷிகளிற் சிறந்தவர். தபதி பெண்களிற் சிற ந்தவர். கொடுப்பதைத்தவிர வேறென்ன இருக்கிறது?' என்று மறு மொழி சொன்னான். பிறகு, ப்ரலாக்ஷ்யமான எல்லா அங்கங்களையுமு டைய தபதிபைத்¹ தபணன் தானாகவே ஸம்வரணனுக்காக மஹாத் மாவான வலிஷ்டரிடம் கொடுத்தான்.

வலிஷ்டமஹரிஷி அந்தத் தபதியென்னும் கன்னிகையைப்பெற் றுக்கொண்டபிறகு விடைபெற்றுக்கொண்டு அப்போதே புகழ்பெற்ற கௌரவப்ரேஷ்டனை ஸம்வரணனிருக்குமிடத்திற்குத் திரும்பி வந்தார். அந்தத் தபதியினிடம் சென்றமனத்துடன் மன்மதாவேசங் கொண்டிருந்த அவ்வரசன், அழகிய நகையுள்ள அந்தத்தபதியென் னும் தேவகன்னிகை வலிஷ்டருடன்கூட வரக்கண்டு மிக்க மகிழ்ச்சி யுற்றவனாக விளங்கினான். அழகிய புருவங்களுள்ள அந்தத்தபதி ஆகாசத்திலிருந்து வரும்போது மேகத்திலிருந்துவிழுந்த மின்னலைப் போல் ஒளியினால் திசைகளை விளக்கிக்கொண்டு அதிகமாகப் பிரகா சித்தான். அவ்வரசனுக்குக் கஷ்டத்துடன் பன்னிரண்டு இரவு ஸமா தியிற் சென்றபிறகு, பரிசுத்தாத்மாவான ரிஷிபாகிய வலிஷ்டபகவான் வந்தார். ஸம்வரணன், வரங்கொடுப்பவரும் கிரகங்களுக்கு அதிபதியும் ஈஸ்வரருமாகிய ஸூர்யபகவானைத் தவத்தினால் ஆராதனஞ்செய்த பிறகு, வலிஷ்டருடைய மஹிமையினால்தான் பாரியையையடைந் தான். அதன் பிறகு, தேவகந்தர்வர்களால் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட அந்தச் சிறந்த பருவத்தத்தில் அவ்வரசன் சாஸ்திரப்படி தபதியைப் பாணிக் கிரஹணஞ் செய்தான். அந்த ராஜரிஷி வலிஷ்டரால் அனுமதிக்கொடுக் கப்பெற்று அந்தப் பருவத்திலேயே மணியுடன் கூடி விளையா டக்கருதினான். அப்போது அரசன் அங்கிருந்துகொண்டிருந்ததையும் தேசத்தையும் காடுகளை யும் தோட்டங்களையும் ஆளும்படி அந்த அமை ச்சனையே நியமித்தான். அரசனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வலி

ஷ்டர் உடனே சென்றார். பிறகு, அவ்வரசன் அம்மலையில் தேவதை யைப்போல் வினையாடினான். அது முதல் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் அரசன் அந்த மனைவியுடன் கூடவே அம்மலையிலுள்ள காடுகளிலும் தடாகங்களிலும் ரமித்தான். சிறந்த ஸாதுவே! பாரதனே! அவ்வரசனுடைய அந்த நகரத்திலும் தேசத்திலும் பன்னிரண்டு வருஷ காலம் இந்திரன் மழை பொழியவில்லை பகைவரையடக்குகிறவனே! அங்கே அந்த * அனாவிருஷ்டி நேர்ந்தபோது, ஸ்காவரங்களும் ஜங்கமங் களுமாகிய எல்லாப் பிரஜைகளும் நாசமடைந்தன. அப்படிப்பட்ட மிக்க கொடியகாலம் நேர்ந்தபோது பூமியில் பனியும் பிழவில்லை. அத னால், பயிர்கள் முளைக்கவில்லை. அப்போது பசியின்பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட ஜனங்கள் மனங்கலங்கி வீடுகளை விட்டுத்திசைகளிலும் மூலை களிலும் திரிந்தனர். பிறகு, அந்த நகரத்திலும் தேசத்திலும் பசியினால் வருந்தின ஜனங்கள் மனைவியரிடத்தும் அபிமானத்தை விட்டு வரைகடந்து ஒருவரையொருவர் கொன்றனர். அவ்வாறு பசியினால் வருந்தினவரும் மகிழ்வற்றவரும் பிணங்கள் போன்றவருமான மனி தர்களினால் அந்தநகரம் பிரேதங்களினால் சூழப்பட்ட யமபுரம்போ லாயிற்று. பிறகு, அவ்வாறிருந்த அந்த நகரத்தைக்கண்டு தர்மாத்மா வும் ரிஷிஸ்ரேஷ்டருமாகிய அந்த வலிஷ்டபகவானே அரசனிடம் ஓடிவந்தனர் அர்ஜுன! பன்னிரண்டாவது வருஷம்கடந்தபின், அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டனைத் தபதியுடன் கூட அந்தநகரத்துக்கு அழைத்துவந் தார். உடனே இந்திரன் அங்கே முன்போலவே நல்லமழைபெய்தான். அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டன் மறபடியும் நகரத்துள் பிரவேசித்தபோது பிர புவாகிய இந்திரன் முன்போலப் பயிர்களை விருத்தி செய்வதற்காக நல்ல மழை பொழிந்தான். அதனால் பரிசுத்தமான மனமுள்ள அந்த ராஜ ஸ்ரேஷ்டனால் பரிபாலனஞ்செய்யப்பட்ட அந்தநகரத்துடன் தேசமும் மிகமகிழ்ந்து அபிவிருத்தியாயிற்று. பிறகு, ஸம்வரணராஜன் மறபடி யும் தன்பத்தியாகிய தபதியுடன் சேர்ந்து இந்திராணியுடன் சேர்ந்த இந்திரன்போலப் பன்னிரண்டு வருஷம் யாகஞ்செய்தான். பார்த்தனே! உனது கூடஸ்தையான தபதியென்னும் மஹா பாக்கியவதியான ஸூர்யபுத்திரி இவ்வாறிருந்தாள். அவளால் நீ தாபத்யனென்று சொல் லப்படுகிறாய். பராக்கிரமசாலிகளிற் சிறந்தவனே! அர்ஜுன! அந்தத் தபதியினிடம் ஸம்வரணராஜன் குருவென்பனைப்பெற்றான். ஆத லால், நீ தாபத்யனாகிறாய்' எவ்றான்.

* மழையில்லாமை.

நூற்றுத்தொண்ணூறுவது அத்தியாயம்.

சைத் த ர ர த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(கந்தர்வன் வலிஷ்டருடைய மஹாதீமியநினைச்சொல்வது.)

பா த ம் ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அந்த அர்ஜுனன் கந்தர்வன் சொன்ன அந்த வசனத்தைக்கேட்டு அப்போதே சிறந்த பக்தியுடன் பூர்ணசந்திரன்போலப் பிரகாசித்தான். சிறந்தனில்லாநியான அர்ஜுனன் வலிஷ்டருடைய தவவன்மையைப்பற்றி மிக்க வியப்படைந்து கந்தர்வனைப்பார்த்து, 'கந்தர்வராஜாவே! எந்தமஹரிஷி எங்களுடைய முன்னோர்களுக்குப் புரோஹிதராயிருந்தாரே அருளுக்கு வலிஷ்டரென்ற பெயர் உண்டுள்ளதென்றே சொல்லப்பட்டது. ஆஃது எவ்வாறு வந்த தென்பதையும் அந்தப் பகவானை ரிஷி எப்படிப்பட்டவரென்பதையும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். அதனை எனக்குச்சொல்' என்றுகேட்டான். கந்தர்வன், 'வலிஷ்டர் பிரம்மாவிற்கு மானஸபுத்திரர்; அருந்ததிக்குப் பர்த்தாவாகியவர். தேவர்களாலும் வெல்லமுடியாத காமக்குரோதங்களிரண்டும் அவருடைய தவத்தினால் ஜபிக்கப்பட்டு அவருக்குக் 3 கால்பிடித்துக்கொண்டிருந்தன. இந்திரியங்களை வசப்படுத்தின தனால் வலிஷ்டரென்று சொல்லப்படுகிறார். மனிதர்களால் வெல்லக் கூடாத காமக்குரோதங்கள் அவரால் எவ்வாறு ஜபிக்கப்பட்டனவோ அவ்வாறே எதிரிகளும் ஜபிக்கப்பட்டனர். லோகங்களும் ஜபிக்கப்பட்டன. லோகங்களுக்குப்போகிற வழிகளும் நிரைகளும் ஜபிக்கப்பட்டன. சிறந்த ஞானமுள்ள வலிஷ்டர், விசுவாமித்திரர் செய்த பிழையினால் உண்டான மிகுந்தகொபத்தை அடக்கிக்கொண்டு குசிக வம்சத்தவரை அழிக்காமலிருந்தார். புத்திரசோகத்தினால் கொதிப்புற்றபோது வல்லமையுள்ளவராயிருந்தும் வல்லமை யில்லாதவன்போல் விசுவாமித்திரரை அழிக்கத்தக்க கொடியகருமம் செய்யாமலிருந்தார். இறந்துபோன புத்திரர்களையும் யமன் வீட்டிலிருந்து திருப்பிக் கொண்டுவர வல்லமையுள்ளவராயிருந்தும் கருங்கடல் கரையை மீறாமலிருப்பதுபோலத் தெய்வத்தை அதிக்ரமிக்காமலிருந்தார்.

1 காமக்குரோதங்களை ஜபித்து இந்திரியங்களை வசப்படுத்தியவர்.

2 வருணனுடைய வீரியத்திலிருந்து பிரம்மாவினுடைய அனுக்ரகத்தினால் ஜனரித்தவர்.

3 உருவத்தோடு அவர்களால்பிடிக்கும்வேலைக்காரர்களாக இருந்தனபோலும்.

மனிதர்களிற்சிறந்தவர்களாகிய இஷ்வாகு வம்சத்தவர்கள், மனத்தை ஜயித்தவராகிய அம்மஹாத்மாவைச்சேர்ந்தபிறகுதான் இப்புவனியை அடைந்தனர். கௌரவபுத்திரனை! அவ்வரசர்கள் ரிஷிபுரேஷ்டராகிய அந்த வலிஷ்டரைப் புரோகிதராகப் பெற்று அநேகயாகங்கள் செய்தனர். பாண்டவபுரேஷ்டனை! அந்தப்பிரம்மரிஷி அந்தராஜபுரேஷ்ட ரெல்லாருக்கும் தேவர்களுக்கு ப்ருஹஸ்பதிபோல் யாகங்களைச் செய் வித்தார். ஆதலால், தர்மத்தையே பிரதானமாக உள்ளத்திற்கருதினவரும் வேதமும் தர்மசாஸ்திரமும் தெரிந்தவரும் மனத்திற்கினியவரும் குணவானுமாகிய ஒரு பிராம்மணபுரோகிதரை (ரீங்கள்) தேடவேண்டும். பார்த்தனை! பூமியைஜயிக்க விரும்புகின்ற நல்லகுலத்திற்கிறந்த மஷத்திரியன் ராஜ்யத்தின் அபிவிருத்திக்காக முதலில் புரோகிதனை எற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். பூமியை ஜயிக்கவிரும்புகின்ற அரசன் பிராம்மணனை முன்னிட்டிக்கொள்ளவேண்டும். ஆதலால், குணவானும் ஜிதேந்திரியரும் வித்துவானும் அறம்பொருளின்பங்களின் உண்மையை அறிந்தவருமாகிய ஒரு பிராம்மணபுரோஹிதர் உங்களுக்கிருக்க வேண்டும்' என்று.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேராவது அத்தியாயம்.

சைத்ரபரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வலிஷ்ட உபாக்யானத்தில் விஸ்வமித்திரர் வலிஷ்டருடைய ஆஸ்ரமம் சென்றதும், வலிஷ்டர் விக்வாமித்திரருக்கு ஆதித்யந்தேசயந்தும், விஸ்வமித்திரர் வலிஷ்டருடையபசுவயாசீத்தும் கோடாத்தால் பசுவைப் பலாத்காரமாக அபகரித்ததும், கோபமடைந்த விக்வாமித்திரரைத் தேஹ்சகீசேயந்தும், விக்வாமித்திரர் தவந்தேசயது பிராம்மணானதும்.)

அர்ஜுனன், 'சிறந்த ஆஸ்ரமத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்த வலிஷ்டரிஷிவாமித்திரர்களுக்குயாகாகாரணம்பற்றி விரோதர் உண்டாயிற்று? அதனை முழுதும் அங்களுக்குச்சொல்லி என்று கேட்க, கந்தர்வன் சொல்லுகிறான்:—

'அர்ஜுனா! இந்த வலிஷ்டருடைய சரித்திரத்தை எல்லாவேலாகங்களிலும் புராணமென்று சொல்லுகின்றனர். அதனை உள்ளபடி என்

விடத்தில்லைகள். பரதஸ்ரீஷ்டடீன! காந்யகுபஜதேசத்தில் குசுகரின் புத்திரரான காதிபென்று உலகத்திற் கியாதிபெற்ற ஒருமஹாராஜர் இருந்தார். அந்தத்தர்மாத்மாவின் புத்ரராகிய விசுவாமித்திரரென்று பெயர்பெற்ற ராஜர் சீசனைகளும் வாகனங்களும் மிகுதியாக அடைந்து பகைவரை அழிப்பவராயிருந்தார். அவர் சீசனைகளுடன்மஹாவனத்தில் வேட்டையாடித்திரிந்தார். புருஷஸ்ரீஷ்டடீன! அழகான மலைகளிலும் பாலைவனங்களிலும் மான்களையும் பன்றிகளையும் அடித்துச் சிரமத்தினால் களைப்புற்ற அவர் மாணத்தேடிக்கொண்டு தண்ணீரை விருட்டி வலிவீட்டருடைய ஆஸ்ரமம் நோக்கிவந்தார். ஸ்ரீஷ்டடீர்களைப்பூஜிப்பவராகிய வலிவீட்டாடகரிஷி, புருஷஸ்ரீஷ்டடீரான அந்த விகவாமித்திரர் வந்ததைக்கண்டு அவரை மரியாதையுடன் அழைத்தார் பாரதீன! அர்க்கிய பாத்ய ஆசாமனியங்கள் கொடுத்த நல்வரவுசொல்லி வனத்திலுள்ள அன்னத்தையுமளித்து அவரை அப்போது ஆதரித்தார். பிசுரு, அந்தமஹாநாவான வலிவீட்டருடையகாமதேனு, வேண்டியவற்றைக் கொடு' என்று அவரால்கட்டளையிடப்பட்டவுடனே இருட்டினவற்றைக் கறந்தது. அர்ஜுன! ஆனியோடுகூடிய பருவதம்பீபான்ற அன்னக் குளியல்களையும், மோர் ரஸம் துவையல் முதலியவற்றையும், பருப்புக்களையும், தயிர்வாய்க்கால்களையும், நெய்நிரம்பின கிணறுகளையும், சர்க்கரைப்பொங்கல்களையும், கரும்புகளையும், தேன்களையும், பொரிக்களையும், 1மையிரயம் என்னும் உயர்ந்தசாராயங்களையும், சிராமங்களிலும் காடுகளிலுமுள்ள ஓஷதிகளையும், பாலையும், ஆறுரஸங்களும்சேர்ந்து அமிர்தத்துக்கொப்பான சிறந்த 2ரஸாயனத்தையும், உண்ணத்தக்கவை குடிக்கத்தக்கவையான பலவகைப் பசுணங்களையும், அமிர்தத்துக்கொப்பான 3வேலியங்களையும், 4சோஷ்யங்களையும், பலவகைகளான உயர்ந்த விலைபெற்ற ரத்னங்களையும், ஆடைகளையும் மிகுதியாகக் கொடுத்தது. அந்தராஜா மந்திரிகளோடும் சீசனைகளோடும் கூட ஒன்றாய் குறைவில்லாத அந்த இனியவஸ்துக்களினால் புறஜ செய்யப்பெற்று அப்போது மிகவும் திருப்தியடைந்தார்

5ஆறு அவயவங்கள் நீண்டதும், அழகான விலாப்புறங்களுள் தொடைகளுமுடையதும் 6ஐந்து இடங்கள் பருத்திருப்பதும், சுவளைக்

1 மிரையென்னும் தேசத்திலுண்டானது. 2 பலத்தைத்தரும் உணவு. 3 நக்கிச்சாப்பிடத்தக்கவை. 4 உறிஞ்சிச் சாப்பிடத்தக்கவை. 5 தலை, கழுத்து, தொடைகள், அலைதாடி, வால், முலை. 6 நெற்றி, காது இரண்டு, கண் இரண்டு.

கண் டோன்ற கண்களையுடையதும், அழகிய உருவமுள்ளதும், பருத்த மடியுள்ளதும், நல்லசக்திணங்கள் பொருந்தியதும், அழகான வாலுள்ளதும், முனைகள் டோன்ற காதுகளுடையதும், அழகான கொம்புகளுடையதும், மனத்திற்கினியதும், பருத்தும் நீண்டுமிருக்கும் தலையும் கழுத்துமுடையது மாயிருக்கிற அந்தத் தேனுவைக்கண்டு அந்தவிசுவாமித்திரர் வியப்புற்றார் காதியின்புத்திரராகிய அந்த அரசர் அந்தநத்தினியென்னும் பெயருள்ள பசுவைச்சிலாகித்து அப்போது அந்தவலிஷ்டமஹரிஷியைப் பார்த்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன், 'பிரம்மணரே! பத்துக்கோடி பசுக்களையாவது அல்லது என்னுடைய ராஜ்யத்தை யேயாவது பெற்றுக்கொண்டு நந்தினியை எனக்குக்கொடும். மஹா ப்ரணியே! ராஜ்யத்தை அனுபவியுள்' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டு வலிஷ்டர், 'தேவதைகளுக்கும் அநிசுகளுக்கும் பிதிக்களுக்கும் எம்மைப் புரோஹிதராகவைத்து யாகஞ்செய்யவரும்தாமக இந்த நந்தினியென்னும்பசு இருக்கிறது. குற்றமில்லாதவரே! ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தாலும் இஃது உடங்குக்கொடுக்கத்தகாது' என்றார். விசுவாமித்திரர், 'பசுவானே! இந்தபசு : சக்னம். சத்தனத்தைபெடுத்துக் கொள்பவன் அரசன். நான் சந்திரியன். நீ துபலையும் வேதாந்தயனத்தையும் கருவிகளாகவுடைய பிரம்மணர். சந்தர்களும் மனத்தை அடக்கின வர்களுடாகிய பிரம்மணர்களுக்குப் பரம்கிரமம் எனது? பத்துக்கோடிபசுக்களை வாங்கிக்கொண்டு நான் விருமினதை நீர் கொடாவிட்டால் நான் எந்தாந்தைவிட்டுவிடேன். பசுவைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டீடீபோலீவன்' என்றார். வலிஷ்டர், 'நீர் சீனையுடனிருப்பவர்; அரசர்; சந்திரியர்; சைவன்னையுள்ளவர். நீர் எவ்வாறு விரும்புகிறீரோ அவ்வாறு உடன செய்யும்; சக்தைப்படவேண்டாம்' என்றார். அர்ஜுன! வலிஷ்டரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட விசுவாமித்திரர் ஹம்ஸத்திற்கும் சந்திரனுக்கும் ஒப்பான தேனுவைப் பலவந்தமாக இழுத்தார். பிறகு, உத்தமகுணமுள்ள தான அந்தவலிஷ்டருடையகந்தினியென்னும் தேனு, விசுவாமித்திரருடையாடையேசுவாகளால் பலாத்காரமாக இழுக்கப்பட்டபிங் மசைவளாலும், தயக்காலும் இங்குமங்கும் அடித்துத் துரத்தப்பட்டபிங், 'அய்யம்' என்று கூவிக்கொண்டு பசுவானை வலிஷ்டருக்கெதிரேவந்து தலைநாக்கின்றது. மிகுதியாக அடிக்கப்பட்டபிங் அந்த ஆஸ்ரயத்தைவிட்டுச் செல்லவில்லை. அதைப்பார்த்தவலிஷ்டர், 'பிரியமுள்ள நந்தினியே! அடிக்கடி

கதறுகின்ற உன் சப்தத்தைக் கேட்கிறேன். நீ விசுவாமித்திரரால் பலவந்தமாக இழுக்கப்படுகிறாய். அதற்கு என்னாட்செய்யக்கூடியது என்ன? நான் பொறுமையுள்ள பிராம்மணனல்லவா?' என்று சொன்னார். பரதஸ்ரீஷ்டனான அர்ஜுனா! அந்தநந்தினி அந்தச் சேனைகளின் பயத்தினாலும் விசுவாமித்திரரிடமுள்ள பயத்தினாலும் வருத்தமுள்ளதாகி வலிஷ்டரைச் சரணமடைந்து, 'பகவானே! கொடியவர்களான விசுவாமித்திரருடைய சேனையாகிய ஜனங்களினால் கசைகளாலும் தடிகளாலும் அடிக்கப்பட்டு அநாதையைப் போலிருக்கிறேன். என்னை ஏன் கவனிக்காமலிருக்கிறீர்?' என்று சொல்லிற்று.

அர்ஜுனா! இவ்வாறு அந்தத்தேனு பிடிக்கப்பட்டபோது, உறுதியான நியமமுள்ள வலிஷ்டமாமுனிவர் கலங்கவுமில்லை; தம் நிலையை விட்டுப் பெயரவுமில்லை. அப்போது வலிஷ்டர், 'சூத்திரியர்களுக்குப் பராக்கிரமம் வன்மை; பிராம்மணர்களுக்குப் பொறுமை வன்மை; பொறுமை என்னை அடைந்திருக்கிறது. ஆதலால், உனக்கிஷ்டமிருந்தால் செல்' என்று சொல்ல, நந்தினி 'பகவானே! நான் உம்மால் விடப்பட்டேனா என்ன? என் இவ்வாறு பேசுகிறீர்? பிராம்மணரே! நான் உம்மால் விடப்படாமலிருந்தால் என்னைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டு போகமுடியாது?' என்றது. வலிஷ்டர், அதைக் கேட்டு, 'குணமுள்ள நந்தினியே! நான் உன்னை விடவில்லை; முடியுமானால் நிற்கலாம். கொட்டியான கயிற்றினால் கட்டி இந்த உன்கன்று பலாத்காரமாகக் கொண்டு போகப்படுகிறது' என்று சொன்னார். 'நிற்கலாம்' என்று வலிஷ்டர் சொன்னதைக் கேட்ட அந்தக்காமதேனு உயர எடுக்கப்பட்ட தலையும் கழுத்துமுடையதாகவும் கொடிய பார்வையுள்ளதாகவும் காணப்பட்டது. அந்தத்தேனு, கோபத்தினால் கண்கள் சிவந்து, 'அம்மா' என்று உரக்கக்கூலிக்கொண்டு, விசுவாமித்திரருடைய அந்தச்சேனையெல்லாவற்றையும் துரத்திற்று. கோபத்தினால் கண்கள் சிவந்த அந்தத்தேனு சாட்டடைநானிகளாலும் தடிகளாலும் அடிக்கப்பட்டு அங்குமிங்குமிடம் துரத்தப்படுகிறபோது இன்னும் அதிககோபத்தையடைந்தது. வாலிலிருந்து பெரிய நெருப்பு மழையை அடிக்கடி வருஷித்தது; கோபத்தினால் சரீரமெல்லாம் ஜ்வலித்து மத்தியானகாலத்து ஸூரியன் போல் பிரகாசித்தது. வாலிலிருந்து பல்கவர் என்னும் ஜாதியாரையும், மடியிலிருந்து திராவிடர்களையும் சகர்களையும், பின்பக்கத்திலிருந்து யவனர்களையும், சாணத்திலிருந்து பல சபரர்களையும், மூத்திரத்திலிருந்து வேறு சிலசபரர்களையும், விலாப்பக்கங்களிலிருந்து

பெண்டரர்களையும், கிராதர், யவனர், வலிம்ஹலர், பர்ப்பரர், கஸர், சிபுகர், புலிந்தர், சீலர், ஹூனார், ரோமர் இவர்களையும், வாய்நூரை யிலிருந்து அனேகவிதமான நிலைச்சர்க்களையும், அந்தத்தேனு உண்டு பண்ணிற்று. பலவகைகளான சுவர்களாற் றிபார்க்கப்பட்டவர்களும் பலவகை ஆயுதங்களோத் தரித்தவர்களும் காபரீதனுவினால் ஸ்ருஷ்டி செய்யப்பட்டவர்களுமாகிய அந்த மிலைச்சக்கூட்டங்களாகியபெரும் படைகளினால் மிகுந்த கோபத்தினால் விசுவாமித்திரருடைய சேனை அவர் பார்த்திருக்கும்போதே ஆக்ரமிக்கப்பட்டது. அப்போது, ஒவ்வொரு டிபார்வீரனும் ஐந்தாயிரங்களாலும் எழுபதாயிரங்களாலும் பரிஷக் கப்பட்டான். அப்போது பெரும்சாமானிகளினால் அடிக்கப்பட்ட சேனையெல்லாம் விசுவாமித்திரர்கண்ணெதிரிலேயே தீதாற்றுப் பயமுற்றது. சதகஜதூரகபதாகிகளாகிய நால்வகைப்படைகளோடு கூடியதும் மிகவுந் தாங்கக்கூடாத உக்கிரமுமாகிய அந்த விசுவாமித்திரர் சைனியம் நாற்புறமும் அடிக்கப்பட்டிக் காபரீதனுவினால் ஜயிக்கப்பட்டது. பரதஸ்ரீஷ்டனே! அந்தவிசுவாமித்திரருடைய சேனையிலுள்ள வீரர்கள்யாவரும் கோபங்கொண்ட வலிஷ்டசேனையினால் உயிர் டிபார்க்கப்படவில்லை. அந்தத்தேனு அந்தச்சேனையெல்லாம் தூரத் தூரத்திற்று மூன்றுயோசனை தூரம் தூரத்தப்பட்ட அந்த விசுவாமித்திரசேனை பயத்தினால் கலங்கிக் கதறிக்காப்பவனை அடையாற்றிப்பாயிற்று.

பிறகு, அந்தவிசுவாமித்திரர் பார்த்துக் கோபத்தினால் ஆவேசங் கொண்டு ஆகாயத்தையும் பூமியையும் நிராபுகின்ற சரமாரிகளை ரிஷி ஸ்ரீஷ்டரான வலிஷ்டர் மீதுபொழிந்தார். விசுவாமித்திரரால்பிரயோகிக்கப்பட்ட கொடிய உருவமுள்ள நாராசபாணங்களையும் கத்திகளையும் அர்த்தசந்திரபாணங்களையும் வலிஷ்டமாமுனிவர் மூங்கிற்றடியினால் ஒதுக்கினார். அப்போது, யுத்தத்தில்வலிஷ்டர்செய்கையின்ஸாரமர்த்தியத்தைக்கண்டு சத்ருக்களையழிப்பவராகிய விசுவாமித்திரர் அதி கம் கோபங்கொண்டு அந்தரிஷியின்மேல் திவ்யாஸ்திரங்களை மழையாகப்பொழிந்தார். ஆக்னேயாஸ்திரம், வானுணாஸ்திரம், ஐந்திராஸ்திரம், யவாஸ்திரம், வாய்வயாஸ்திரம்முதலிய எல்லாவற்றையும்சிறந்த மஹிமையுள்ள பிரம்மாபுத்திரரான வலிஷ்டர்மீடல் பிரயோகித்தார். அந்த அஸ்திரங்கள் பிரளயகாலத்தில் உக்கிரங்கொண்ட ஸூர்ய ரஸ்மிகளைப்போல எங்கும் ஜ்வாலைகளை இறைக்கக்கொண்டிவந்தன. மிகுந்த பிரபாவமுள்ள வலிஷ்டருந்தம்முடையபிரம்மசேகஜனின் வன்

வாயினால், பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்த அஸ்திரங்களை யெல்லாம் சிரித்துக் கொண்டு தண்டத்தினால் தடுத்துவிட்டார். பிறகு, அவையெல்லாம் நீராகிவிடத்தில்விழ்ந்தன. வலிஷ்டர், திவ்யாஸ்திரங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, 'மஹாராஜாவே! துராத்மாவிவ! காதிபுத்ரனே! தோற்றாய். இதற்குமேற்பட்ட பராக்ரமம் உனக்கிருக்குமானால் அதை நானிருக்கையிற் காண்டி' என்று சொன்னார். ராஜாவாகிய விசுவாமித்திரர், வலிஷ்டரால் அல்லாறுசொல்லப்பட்டபோது, பெருஞ்சேனைவெருட்டப்பட்டு வெட்கநிரம்பினவராக ஒன்றும் பிசாமலிருந்தார். அப்போது, விசுவாமித்திரர் பிரம்மீதஜவலினுண்டான அந்தப்பெரிய ஆச்சரியத்தைக்கண்டு சூத்திரியஜன்மத்தில்தெறுபுற்று, 'சூத்திரியனுடைய பராக்ரமமென்னும் வன்மை நித்திக்கந்தக்கது. பிரம்மீதஜவலின் வலிமையே வலிபை. பாபலங்களைத் தூக்கிப்பார்க்கையில் தவலிபையே சிறந்தது' என்று சொன்னார். அவர் எல்லாவாங்களும்கிரம்பிய ராஜ்யத்தையும் சிறந்த அந்த ராஜ்யபலசங்கீத்யையும்விட்டு ஸுகங்களை அலங்கரிப்பஞ்செய்து தவத்திலைய மனம் வைத்தார். அவர் தவத்தினால் வலித்தியையடைந்து தம்மீதஜவலினால் உலகங்களை யெல்லாந்தகைந்து, தாபத்தைபுண்டுபண்ணி ஜவலிக்கின்ற மீதஜஸுடன் பிரம்மணத்தன்மையை அடைந்தார். பிறகு, அவர் இந்திரனுடன் கூட ஸேவாபலத்தைபுன்பானஞ்செய்தார். இவ்விதமான சக்தியுள்ள ராஜரிஷி பிரம்மரிஷியானார்' என்றார்.

ஶாந்தத்தோண்ணுற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரபதுபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வலிஷ்டபுத்திரான சக்தி *பலபாஷபாதனுக்குச் சாபயகோடுத்ததுய, ராஷலாவேசங்கோண்ட கல்பாஷபாதன் வலிஷ்டபுத்திரர்களைப் பகித்ததுய, வலிஷ்டபுத்திரசோகத்தினால் தாப மடைத்து பிரானை விடுவதற்குப் பல முயற்சிகள் செய்ததுய.)

ஆர்ஜுனன், 'கந்தர்வராஜனை! (விசுவாமித்திரர் பிரம்மரிஷியான பிறகு) வலிஷ்டர் விசுவாமித்திரர் இவ்விரண்டு ரிஷிகளுக்கும்

* இவனுக்கு ளெளநாஸனென்றும் மீதரஸஹனென்றும் பெயர்களுண்டு.

எதைப்பற்றித் துவேஷம் உண்டானதோ அதைமுழுதும் எனக்குச் சொல்; கந்தர்வனே! வலிஷ்டருடைய பிரம்மதேஜலின் மஹிமையை யும், கூடித்திரியரும் மஹாத்மாவுமான விசுவாபித்திரர் பிரம்மணரானதையும் கேட்டு நான் திருப்தியடையவில்லை. கந்தர்வராஜனே! கதைபயச்சொல். வலிஷ்டவிசுவாபித்திரர்களுடைய மஹிமையைச் சொல்லுகிறாய். அதனை எனக்குப் புண்ணாகச்சொல்' என்றுகேட்க, கந்தர்வன் சொல்லுகிறான்.

'பார்த்தனை' இந்தவலிஷ்டருடைய சரித்திரம் அபராணம்; மிகுந்த புண்ணியமானது. எல்லா உலகங்களிலும் பிரவித்தி பெற்றது. அதனை என்னிடம் கேள். பார்த்தனை! இவ்வுலகத்தில் இக்த்வாகுவம்சத்தில் கல்மாஷபாதனென்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் இந்தப்பூமியில் ஒப்பற்றடாக்கிரமமுள்ளவன். ஒருகால் அவ்வரசன் வேட்டைக்காக நகரத்திலிருந்து வளஞ்சென்றான். சத்துருக்களைப் பீடிப்பவனாகிய அவ்வரசன் மான்களையும் பன்றிகளையும் அடித்துக்கொண்டு திரிந்தான்; மிக்கபயங்கரமான அந்தவனத்தில் காண்டாமிருக்ககளையும் மிகுதியாகக்கொன்றான். அவ்வரசன் நெடுநேரம் அடித்துக் களைத்து அங்கிருந்து திரும்பினான். மஹிமையெபொருந்திய விசுவாபித்திரர் அவனுக்குத் தாம் யாகஞ்செய்விக்க விரும்பினார். யுத்தத்தில் தேவாலியடையாத அவ்வரசன் பசிதாகங்களினால் வருத்தப்பட்டு ஒற்றையடிப்பாதையான வழியிற் போகுந் போது தனக்குநேராக வந்த ரிஷிஸ்ரீஷ்டரான வலிஷ்டபுத்திரரைக் கண்டான். அவன் மஹானுபாவரும் வலிஷ்டவம்சத்தைவிருத்திசெய்கிறவரும் மஹாத்மாவான வலிஷ்டருடைய தூறுபுத்திரர்களில் சூத்தவருமான அரசர் சக்தியென்னும் முனிவரைக்கண்டு, 'நம்முடைய வழிபை விட்டு விடுதல்' என்று சொன்னான். ரிஷி, அவ்வாறு சொன்ன அரசனை நயவான வசனங்களினால் வயாதானஞ்செய்து, 'மஹாராஜனே! இஃது என் வழி; இதுதான் சாஸ்வதமான தர்மம் கிழவன், பயந்தவன், அரசன், ஸ்நாதகன், பெண், 'ரோகிஷ்டன், கலியாணப்பிள்ளை, வண்டிக்காரன் இவர்களுக்கு வழிவிடவேண்டும். அவர்களில் சிலருக்கு அரசர்கள் வழிவிடவேண்டும் மற்றும் சிலர் அரசர்களுக்கு வழிவிடவேண்டும். அரசன் பிரம்மணனுக்கு வழிவிடவேண்டுமென்பதுதான், எல்லாத் தர்மங்களிலுமுள்ளது' என்றார். அவர்களிருவரும் வழிக்காக ஒருவர்க்

*பூர்வகல்பங்களிலுள்ளது.

கொருவர் இவ்வாறு பேசினார். 'விலகு, விலகு' என்ற சொல்லையே, மேன்மேலும் சொன்னார்கள். தர்ப்பப்படி தம்மார்க்கத்தில் நின்ற அந்தரிஷி விலகிப்போகவில்லை. அரசனும் கோபத்தினால் ரிஷியின்மார்க்கத்தை விட்டு விலகாமலிருந்தான். அப்போது வழிவிடாமலிருந்த அந்த முனிவரை அந்தராஜஸ்ரீஷ்டன் அறிவின்மையால்ராசக்ஷஸனைப்போல் கசையால் நீண்டினான் கசையால் அடிக்கப்பட்ட அந்த வலிஷ்டபுத்திரரான முனிஸ்ரீஷ்டர் உடனே கோபமிசூந்து, 'அரசர்களில் இழிவானவனே! நீ ராசக்ஷஸனைப்போல் ரிஷியையடிக்கிறாய். ஆதலால், இன்று முதல் நீ ராசக்ஷஸனாயாய். மணிதர்மாம்ஸத்தில் ஆசைவைத்து இந்தப் பூமியெல்லாம் திரிவாய்' என்று அந்தராஜஸ்ரீஷ்டனைச் சபித்தார். தவவன்மையைடீய சக்தியாகவுடைய சக்திமுனிவரால், 'ராஜாதானே! செல்' என்று அவன் சொல்லப்பட்டான். அவனுக்குப் புரோஹிதர்களாயிருக்கிறமித்தம் விசுவாமித்திரருக்கும் வலிஷ்டருக்கும் விரோதமிருந்தது அந்தச்சாமயத்தில் விசுவாமித்திரர் அவனிடம் வந்தார். பார்த்தனை! (சக்தியும் கல்மாஷபாதறுபாய) அவர்களிருவரும் இவ்வாறுவிவாதப்பட்டிக்கொண்டிருக்கையில், உக்ஷரமான தவமுள்ளவரும் பிரபாவமுள்ளவருவாகிய விசுவாமித்திரரிஷி ஸரீபத்தில்வந்தார் அதன்பிறகு, அந்தராஜஸ்ரீஷ்டன் தேஜவலிவலிஷ்டருக்கொப்பான அந்தச்சக்திமுற்றிஷியை, வலிஷ்டபாஹரிஷியின் புத்திரரென்று அறிந்தான். பார்த்தனை! பிறகு, விசுவாமித்திரரும் தம்மையொளித்துக் கொண்டு தாண்டிருப்பத்தைச் செய்யக்கருதி அவ்விருவரையும் (மறைந்து) தாண்டிச்சென்றார். அந்தச்சக்தியென்னும் ரிஷியினால் சபிக்கப்பட்டிருந்த அந்தராஜஸ்ரீஷ்டன் அப்போது அவருடைய லோபத்தைத் தெளிவிப்பதற்கு அவரைப்பூஜித்துச் சரணமடைந்தான்.

குருஸ்ரீஷ்டனை! அந்தவிசுவாமித்திரர் அவ்வரசனுடையஎண்ணத்தையறிந்து உடனே அரசனின்மீது ஒரு ராசக்ஷஸனை ஏவினார். அந்தப் பிரம்மரிஷியான சக்தியின்சாபத்தினாலும் விசுவாமித்திரருடைய ஏவலினாலும் கிங்கரனென்னும்ராசக்ஷஸன் அப்போதே ராஜாவின்மேல் ஆவேசமானான். வீரனை! அவன் ராசக்ஷஸனால்பீடிக்கப்பட்டதை அறிந்து ரிஷிஸ்ரீஷ்டரான விசுவாமித்திரர் அவனிடத்திலிருந்து விலகிப்போனார். பிறகு, தெரிந்தவனை அவ்வரசன், உள்ளேயிருக்கும் ராசக்ஷஸனால் பலபாகப் பீடிக்கப்பட்டிருந்தேபாதினும் தன்னைத்தன் புத்தியினால் அடக்கிக்கொண்டிருந்தான். முன்னை அரசன் வனக்

திற்குப்புறப்படும்போதே பசியினால்வருந்தின ஒருபிராம்மணன்கண்டு மாம்ஸஞ்சேர்ந்த உணவை யாசித்தான். அப்போது, பித்திரர்களை ஆதரிப்பவனாகிய அந்த ராஜரிஷி அந்தப்பிராம்மணனைப்பார்த்து, 'பிராம்மண! நீ இங்கேயே சற்றேநொய் காத்திரு; திருப்பிவந்துபிறகு, விரும்பினபோஜனத்தை உனக்குக்கருவேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு அரசன் சென்றான் பிராம்மணப்பேஷ்டன் அங்கேயின்றான். பார்த்தனை! பிறகு, அரசன் பெரியமனமுள்ள தன் விருப்பம்போல் ஸுகாமாகத்திரிந்து திருப்பிவந்து அந்தப்புறத்திற் பிராவேசித்தான் அந்த அரசன் பிராம்மணன் சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டு உள்ளேபோய் அந்தப்புரம் சென்றபின் அதனைநறந்துசிட்டான். பிறகு, அரசன் நள்ளிரவிலெழுந்து பிராம்மணனுக்கு வாங்குத்தந்தஞ்செய்ததைநினைந்து உடனேசமையற்காரனை வருவித்து, 'பொ; இந்தவனத்தின் ஆரம்பத்தில் ஒருபிராம்மணன் அன்னத்தைவேண்டி என்னை எதிர்பார்த்திருக்கிறான். அவனை மாம்ஸஞ்சேர்ந்த அன்னத்தினால் நீ திருப்பிஅடைவிக்கக்கடவாய்' என்றான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவுடன், அந்தச் சமையற்காரன் எங்கும் மாம்ஸமிடைக்காமையால் வருத்தத்துடன் அதனை அந்த அரசனுக்குத் தெரிவித்தான். ராசஷஸனால் ஆவேசிக்கப்பட்ட அரசன் சமையற்காரனைப்பார்த்து, 'மனிதர் மாமிசத்திலாவது அவனுக்குப் போஜனம் செய்வி' என்று மனத்தில் வருத்தமில்லாமல் பலமுறை சொன்னான். பிறகு, சமையற்காரன், 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கொல்லப்படத்தக்கவர்களைக்கொல்லுகிறவர்களிருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று அச்சமின்றி நரமாம்ஸத்தைக்கொணர்ந்தான். அதனை உடனே முறைப்படி சமைத்து அன்னத்துடன் சேர்த்துத் தவமுடையவனை அந்தப் பசித்த பிராம்மணனுக்குக் கொடுத்தான். அந்தப் பிராம்மணப்பேஷ்டன் தன்போகதிருஷ்டியினால் அந்த அன்னத்தைத் தெரிந்துகொண்டு கோபத்தினால் கலங்கின கண்களுடன், 'இது புலிக்கத்தகாது' என்றும், 'அந்த அதமனை அரசன் உண்ணத்தகாத உணவை எனக்குக் கொடுத்ததனால் முன்னை சக்தி சொன்னபடி மனிதர் மாம்ஸங்களில் விருப்பமுற்றுப் பிராணிகள் அச்சப்படும்படி இந்தப்பூமியெல்லாம் திரிவான்' என்றும் சொன்னான். இரண்டாந்தரம் வற்புறுத்திச் சொல்லப்பட்ட பிறகு, அரசனுக்கு அந்தச்சாபம் உறுதிப்பட்டது. ராசஷஸனுடைய பலத்தினால் ஆவேசிக்கப்பட்ட அரசன் அறிவிழ்தவனானான். பார்த்தனை! பிறகு, ராசஷஸனால் அறிவுபோக்கப்பட்ட அந்த ராஜப்பேஷ்டன் சிலகாலத்துக்குப்

பின் அந்தச்சக்திமுனிவரைக்கண்டு, 'இந்தத் தகாத சாபத்தை நீர் என்மேல் பிரயோசித்ததனால், முதலில் உம்மைத் தொடங்கித்தான் நான் மணிதர்களைத்தின்ன ஆரம்பிக்கப் போகிறேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொன்ன பிறகு, உடனே அந்தச்சக்திமுனிவருடைய உயிரைப்போக்கி, புலி பசுவைத் துன்பதுபோல் விருப்பத்துடன் அவரைத்தின்றான். சக்தியிறந்துபோனதைக் கண்டு, பிறகு, விசுவாமித்திரர் திரும்பத்திரும்ப வலிஷ்டரின் புத்திரர்களின்மீதே அந்தராக்கூஷணை எய்தினார். அவ்வரசன் கோபித்துச் சக்திக்கு இனையவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான வலிஷ்டரின் புத்திரர்களை வலிம்மம் அர்ப்பிடுகங்களைப் புகழ்ப்பதுபோல் புகழ்த்தான்.

அந்தப்புத்திரர்கள் விசுவாமித்திரரால் கொல்லிக்கப்பட்டதைக் கேட்டு, வலிஷ்டர் அந்தத்துயரத்தைப் பெரியமலை பூமியைத் தாங்குவதுபோலத் தாங்கினார். அந்த ரிஷிப்போஷ்டர் தாம் இறப்பதற்கும் எண்ணங்கொண்டார். ஞானமுள்ளவர்களிற் சிறந்த அவர் விசுவாமித்திரரையழிப்பதைப்பற்றிமட்டும் நினைக்கவொரில்லை அந்த வலிஷ்ட பகவான் மஹாமேருவின் சிகரத்திலிருந்து தமது சரீரத்தை வீழ்த்தினார்; அம்மலையின்பாறையின்மேல் பஞ்சுப்பொதியின்மேல் விழுவதுபோல் வீழ்ந்தார். பாண்டவனே! அந்தப்பகவான் அப்படி வீழ்ந்தலினால் மரணமடையாமற்போனபோது மஹாவனத்தில் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியில் பிரவேசித்தார். அப்போது செம்மையாக எரிந்து கொண்டிருந்த அக்னியும் அவரைக் கொளுத்தவில்லை. சத்துருக்களை ஸம்ஹரிப்பவனே! அங்கே ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியும் அவருக்குக் குளிர்ச்சியாகவேயிருந்தது. றோடாவேசங்கொண்ட அம்மாமுனிவர் ஸமுத்திரத்தைக்கண்டு உடனே பெரும்பாறையைக் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு அதன் ஜலத்தில் விழுந்தார். அம்மஹாமுனிவர் கடலின் அலைவேகத்தினால் கரையில் ஒதுக்கப்பட்டனர். கடுமையான தவமுள்ள அந்தப் பிரம்மரிஷி எவ்வகையிலும் எப்போது மரணமடையவில்லையோ அப்போது துயரத்துடன் திரும்பவும் ஆபீரமத்திற்குச்சென்றார்.

நூற்றத்தோண்ணூற்றுமூன்றாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(சில உபாயங்களால் பிராணனை விடமுயன்றும் அது நேராமற்போகவே வஸிஷ்டர் மறுபடி கங்கையில்விழ்ந்தும் பிராணன்போராமையால் ஆஸ்ரமத்துக்குத் திரும்பிவந்ததும், அங்கேவந்த சக்தியின்பாரியையான அதிருஸ்யந்தி கர்ப்பமாயிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு நய்கோலை செய்துகொள்வதை நிறுத்தினதும், அதிருஸ்யந்தியுடன் கூடப்போதும் வஸிஷ்டரைப் பகடிப் பந்தவந்த சல்மாஷபாதனுக்கு அவர் சாப விமோசனஞ் செய்வீர்த்ததும், அவனுடையமனைவி வஸிஷ்டரிடம் கர்ப்பத்தையடைந்து அஸ்மகளைப் பெற்றதும்.)

பிறகு, புத்திரர்களில்லாத அந்த ஆஸ்ரமத்தைக்கண்டு மிகுந்த துயரத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட அந்தமுனிவர் அந்த ஆஸ்ரமத்திலிருந்து மறுபடியும் வெளியிற்சென்றார். பார்த்தனை! அவர், காகாலத்தில் புதுஜலம் நிரம்பினதும் கரையில்முனாத்த பலவகைமரங்களை மிகுதியாக இழுத்துக்கொண்டுபோவதுமாகிய நதியைக்கண்டனர். கெளரவ புத்திரனே! துன்பமுற்ற அவர் அதைக்கண்டவுடனே, 'இந்நதியின் ஜலத்தில் மூழ்கிவிடுவேன்' என்று மறுபடியும் நினைத்தனர். மிகுந்த துயரமுற்ற அம்மஹரிஷி, பிறகு, தமது சரீரத்தைக் கயிறுகளினால் உறுதியாகக் கட்டிக்கொண்டு அம்மஹாநதியின் ஜலத்தில் மூழ்கினார். எதிரிகளின் படைகளைப்பொழிப்பவனே! பிறகு, அந்தநதி அவருடைய கட்டுக்களையறுத்து அம்முனிவரைக் கட்டில்லாமல் தையாடிலிருக்கும்படி விட்டுவிட்டது கட்டுக்களினால் விடப்பட்ட அம்மஹரிஷி அந்நதியிலிருந்து கரையேறினார் மஹரிஷி அந்நதிக்கு 1 விபாசையென்று பெயர்வைத்தனர். பார்த்தனை! புருஷஸ்ப்ரேஷ்டனை! சொல்தவறாதவராகிய அந்நதிஷியின் சொல்லினால் அந்நதி உலகத்தில் விபாசையென்று கியாதிபெற்றது. அரசனே! துக்கமுள்ள வலிஷ்டபகவான் அப்போது கரையேறி உடனே புத்தியை அபஸனத்திலேயே செலுத்தினார்; ஓரிடத்திலும் நிற்கவில்லை. அவர் மலைகளுக்கும் நதிகளுக்கும் தடாகங்களுக்கும் சென்றார். அவர் அப்போது கொடிய முதலைகளையுடையதுர் பயங்கரமுமான இமயமலையின்நதியைக்கண்டு

1 கட்டை விடுத்தது.

திருமபவும் அதனஜலததில் வீழ்ந்தார். அந்தச்சிறந்தஆறும், அந்தப் பிரம்மரிஷியை அக்கினிக்கொப்பானவரென்று நினைத்து நூறுபிரிவுகளாகப் பிரிந்தோடிற்று. அதனால், அது¹சுதந்த்ரு என்று பெயர்பெற்றது. பிறகு, அதிலும் தாம் தரையிலிருக்கக்கண்டு நாமாகமாணமடைவது யாருக்கும் கூடாத காரியமென்றுசொல்லித் திரும்பவும் ஆபப்ரமத்திற்கே சென்றார். அவர் பலவிதமலைகளும் பலவகைத்தேசங்களும் போனபிறகு ஆபப்ரமத்தில் அதிருப்பயந்தியென்று பெயருள்ள மருமகளாற் பிண்செல்லப்பட்டார். பிறகு, அவள் பின்னே ஸமீபித்து வந்ததனால், பொருள்நிரம்பினதும் ஆறு அங்கங்களாகிய சீகைஷ, ஷியாகரணம், சந்தஸ், நிருத்தம், ஜீதிஷம், கல்பர் இவற்றினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாக வேதம் ஒதுகிற குரலைச்செவியுற்றார். பிறகு, 'யார் இவன் என்பின் வருகிறான்?' என்று அவர்கேட்டனர். மீதந்த பாக்கியமுள்ளவனே! அவர் இவ்வாறு சொன்னபின், அவர்மருமகளும் சக்தியின் மனைவியும் தவமுள்ளவளுமாகிய அதிருப்பயந்தியானவள் அம்முனிவரை நோக்கி, 'நானொருத்திதான் உம்முடன் வருகிறேன். மற்றொருவருமில்லை' என்று மறுமொழி சொன்னாள். வலிஷ்டர், 'மகனே! வேதவேதாங்கங்களை ஒதுகிற இந்தக்குரல் யாருடையது? முன்னர் சக்திலாங்கவேதாத்யயனஞ்செய்தகுரலைப்பொல்எனக்குக்கேட்டபிதே' என்று. அதிருப்பயந்தி, 'முனிவனே! உமது புத்ரராகிய சக்தியின் காப்பம் என்வயிற்றில்இதேதாஉண்டாயிருக்கிறது. இந்தவாயிற்றிலேயே இந்தக்காப்பம் வேதாத்யயனஞ்செய்ய ஆரம்பித்துப் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் ஆகின்றன' என்று சொன்னாள்.

அர்ஜுன! சிறப்புற்றவரான வலிஷ்டரிஷி அவள் இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து, 'ஸந்தானம் இருக்கிறது' என்று சொல்லி மரணத்திலிருந்து நிவர்த்தியானார். குற்றமற்றவனே! அவர் அங்கிருந்து அம்மருமகளுடன்கூடத் திரும்பிவரும்போது ஜனங்களில்லாத காட்டில் உட்கார்ந்திருந்த கல்மாஷ்பாதனைக்கண்டார். பாரதனே! உக்கிரமான ராக்ஷஸனால் ஆவேசிக்கப்பட்ட அவ்வரசன் அவரைக்கண்டதும் கோபித்தெழுந்து அப்போதே அம்முனிவரைப் பக்ஷிக்கக்கருதினான். அதிருப்பயந்தி கொடிய செய்கையுள்ள அவனை நேரிற்கண்டு வலிஷ்டரைப்பார்த்துப் பயத்தினால் தழுதழுத்த குரலோடு, 'பகவானே! உக்கிரமான தண்டாயுதத்தோடு யமன்வருவதுபோல்கையிற்றிடித்ததடியோடு இந்தக்கொடியராக்ஷஸன் இங்கேவருகிறான்.

மஹாலுபாவரே! வேதந்தெரிந்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவரே! இவனைத் தடுப்பதற்குத் திறமையுள்ளவன் இப்புவியில் இப்போது உம்மைத் தவிர வேறொருவரும் இல்லை. பகவானே! பாப்பதற்குப்பயங்கரமான இந்தப்பாஷியினிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றும்; நிச்சயமாக இந்த ராசுஷஸன் இங்கே நம்பிருவாரையும் பகலிக்குக் கருதுகிறான்' என்றான். வலிஷ்டர், 'பெண்ணே! அச்சப்பாடா'கீத; ராசுஷஸனுக்கு அஞ்சவேண்டுவது எவ்வகையிலுமில்லை. யாரால் பயம்வந்திருப்பதாக நீ பார்க்கிறாயோ இவன் அரசகனன்வன். இவன்பூமியில்புகழ்பெற்றபராக்கரமசாலியான கல்மாஷபாதனென்னும் அரசன். இவன் இவ்வாறுநிகவும்பயங்கரகை இந்தவனப்பிரகீதசத்தில் வலிக்கிறான்' என்றார். பாரதனே! சிறந்தமஹிமைபுள்ளவலிஷ்டபகவான் அவன் ஓடிவரக்கண்டு ஹும் காரத்தினிலேயே நிறுத்தினார். நறுபடியும் மந்திரசத்தமான தீர்த்தத்தினால் அவ்வரசனுக்குப் புரராசுஷணஞ்செய்து தாமதுயோகமஹிமையினால் சாபநிவர்த்தி செய்வித்தார். அவன் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் வலிஷ்டபுத்திரராசுகியசக்தியின்றிரபாவத்தினால், அமாவாசைக் காலத்தில் ஸூர்யன் ராகுடிகைதுக்கநாசிய கிரஹத்தினால் பீடிக்கப்படுவது போல் பீடிக்கப்பட்டிருந்தான். பிறகு, அவ்வரசன் ராசுஷஸனுள்ளிடப்பட்டு ஸந்தியாகாலத்துமேகத்தை ஸூர்யன் சிவக்கசசெய்வதுபோல் அந்தப் பெருவானத்தைத் தன்னொளியினால் சிவந்ததாகச் செய்தான். உடனே, அவ்வரசன் பழையநூபகத்தையடைந்து முனிஸ்ரேஷ்டரானவலிஷ்டரை நமஸ்கரித்துக்கைகூப்பிக்கொண்டு, 'மஹாலுபாவரே! முனிஸ்ரேஷ்டரே! நான் ஸுதாஸபுத்திரன்; உம்மால் யாக்குஞ்செய்க்கப்பெற்றவன். இந்துக்காலத்தில் உமக்கு என்னவிருப்பமோ அதைச் சொல்லும். உமக்கு நான் என்னசெய்யக்கடவேண்டும்' என்று அப்பொழுது கேட்டான். அதைக்கேட்ட வலிஷ்டர், 'எனக்கு நேர்ந்ததுக்கமாகிய இது, காலத்தை அனுஸரித்து நடந்துபோயிற்று. நீசெல். ராஜ்யத்தையாளு, அரசனே! பிராம்மணனைமட்டும் ஒருபோதும் அவமதிக்காதே' என்று சொன்னார். அதற்கு அரசன், 'மஹாலுபாவரே! நான் இனிஒருபோதும் பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களை அவமதிப்பதில்லை. நான் உமது கட்டளைப்படி பிராம்மணர்களைச் செம்மையாகப் பூஜிப்பேன். பிராம்மணைத்தமரே! வேதந்தெரிந்தவர் எல்லாரிலும் சிறந்தவரே! நான் எதனால் இஷ்வாகுவம்சத்துக்கூடஸ்தர்களுக்குக் கடந்தீர்த்தவனாவேனோ அதனை உம்மிடத்திற்பெயரிடும்புகிறேன். இஷ்வாகுவகுலத்தின் அபிவிருத்திக்காக என்னைவிருப்பப்படும்புத்திரஸந்தானத்தின்பொருட்டு ஒழுக்கமும் அழகும் குணமும் நிரம்பின என்மனைவி

யிடம் சேரக்கடவீர்' என்றுசொன்னான். சொன்னசொல்தவறாத பி
 ராம்மனோதைத்தமரான வவலிஷ்டர், சிறந்த வில்லாளியாகிய அவ்வரசனே
 நோக்கி, 'கொடுப்பேன்' என்பதாகவே அந்தவிஷயத்திற்குமறுமொழி
 சொன்னார். ராஜாவான அர்ஜுனனே! அந்தக்காலத்தில் வவலிஷ்டர்
 அவ்வரசனிடமிருகடவே உலகத்திற்பெயர்பெற்ற அயோத்தியென்னும்
 நகரத்திற்குச் சென்றார். ஜனங்களெல்லாரும், பாவம்பிலர்த்தியான
 அம்மஹாநாபாவான வந்தனை இந்திரனைத் தீவர்கள் லைப்பதுபோல்
 ஸந்தீதாஷத்துடன் வந்தீர்கொண்டழைத்தனர். வெகுகாலத்துக்குப்
 பின் அரசன் அந்த வவலிஷ்டபாஹரிஷியுடன் சேர்ந்து அழகான லக்ஷ
 ணங்களை அருகடிய அந்த நகரத்தில் பிரவேசித்தான். ஸூர்யோதய
 மானதுபோலப் புரோஹிதருடன் வந்த அந்த அரசனே அயோத்தி
 யிலிருக்கும் ஜனங்கள் கண்டனர். அழகுள்ள வர்களிற்சிறந்த அவ்வரசன்
 சரத்த்காலத்தில் உதயமான சந்திரன் ஆகாயத்தைத் தன் ஒளியி
 னால் நிரம்பச் செய்வதுபோல் அவ்வயோத்தி நகரத்தைத் தன் ஒளியி
 னால் நிரப்பினான். நீர்தெளித்து விளக்கப்பட்ட வீதிகளையுடையதும்
 கொடிகளாலும் கொடிமரங்களாலும் பிரகாசிப்பதுமாகிய அந்தச்
 சிறந்தநகரம் அவ்வரசனுள்ளத்தை மகிழ்வித்தது. கௌரவபுத்தி
 ரனே! அப்போது ஸந்தீதாஷமும்செல்வமும்பிரம்பின ஜனங்களுள்ள
 அந்நகரம் இந்திரனால் அமராவதி சோதிப்பதுபோல் அவ்வரசனால்
 சோதித்தது. அந்தராஜரிஷி அந்தச்சிறந்தபட்டணத்திற்பிரவேசித்த
 பிறகு, அந்தராஜாவின்கட்டளையினால் அவனுடையமனைவி அவரிடம்
 சென்றாள். சிறப்புற்றவராகிய வவலிஷ்டமஹரிஷி, பிறகு, ருதுகாலம்
 வந்தபோது தேவதைகளின் நடைமைய ஆஸரித்து அந்த அரசியுடன்
 சேர்ந்தார். உடனே அவளுக்குக் கர்ப்பம் உண்டாக, அம்முனிஸ்ரீ
 ஷ்டர் அவ்வரசனால் வந்தனஞ்செய்யப்பட்டுத் தமது ஆஸ்ரமத்திற்குச்
 சென்றார். புகழ்பெற்ற அந்த அரசி நீண்டகாலமாகியும் அந்தக்கர்ப்
 பத்தைப் பிரஸவிக்காமலிருந்தபோது கலஸினால் வயிற்றிலிடித்துக்
 கொண்டாள். அதனால், பன்னிரண்டாவது வருஷத்தில் அந்தக்கர்ப்பம்
 புருஷஸ்ரீஷ்டனாகிய அஸ்ரமன் என்னும் ராஜரிஷியாகப் பிறந்தது.
 அவன் பெளதன்யார் என்னும் பட்டணத்தை நிர்ப்பாணஞ்செய்தான்.

ஊற்றுத்தொண்ணூற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பராசரர் பிறந்ததும், கல்மாஷபாதன் நூறுபுத்தாவைக் கொன்றதைக்கேட்டு அவர் உலகத்தை நாசஞ்செய்ய யத்தனத்ததும், வலிஷ்டர் அவருக்குக் பார்த்தவியனைச்சேர்ந்த கடித்திரியர்கள் தனத்துக்காகப் பிருதவம் சத்தவர்களைக் கொன்றதையும் பயந்தோடின ஒரு பிராய் மணியின் தொடையில் தரித்திருந்தகப்பந்தைக் கொல்ல முயலும்போது தொடையைப்பிளந்துகொண்டு வெளியில் வந்த குழந்தையின் தேஜஸினால் அவர்கள் தருடாகப் பிராய்மணியைச் சாணமடைந்ததையும் சொன்னதும்.)

ராஜாவான அர்ஜுனா! பிறகு, ஆயுர்ப்பாத்திவிருந்த அதிருப்யந்தியென்பவள் சக்தியின் குலத்தை விருத்திபண்ணுகிறவனும் இரண்டாவது சக்தியைப்போன்றவனுமான குமாரனைப் பெற்றாள். பரதஸ்ரீஷ்டனை! அந்தப் பசவானை வலிஷ்டமாமுனிவர் அந்தப்பேரனுக்கு ஜாதகம்முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைத் தாரிமசெய்தார். இறந்து போவதற்காக இருந்த அந்த வலிஷ்டமுனிவர் அந்தக்குழந்தை கர்ப்பத்திலிருந்த பாதத்திடுக்கினால் நிலைபெறச்செய்யப்பட்டபடியால், அந்தக்குமாரர் பராசரர் என்று உலகத்திற் பெயர்பெற்றார். தர்மாத்மாவாகிய அந்தப்பராசரமுனி ஜனித்ததுமுதல் தந்தையுடனிருப்பது போல் அந்த வலிஷ்டருடன் விடாமலிருந்ததனால் அவரையே தந்தையாக நினைத்தார். பகைவரைத் துயரப்படுத்துகிறவனாகிய அர்ஜுனா! அந்தப்பராசரர் தமது தாயான அதிருப்யந்தியின் முன்னிலையில் பிரம்மரிஷியான வலிஷ்டரை நோக்கி, 'தந்தையே!' என்றுழைத்தார். அந்தக் குமாரர், 'பிதாவே!' என்று நிறைந்த அந்தத்தந்தைரிசொன்ன அந்த இன்சொல்லைக்கேட்டு அதிருப்யந்தி நீர்நிரம்பின கண்களோடு அந்தப் பாலனை நோக்கி, 'குழந்தாய்! தந்தைக்குத்தந்தையாகிய இவரை, 'பிதாவே' என்று அழைக்காதே. குழந்தாய்! உன் தந்தை நடுக்காட்டில் ராக்ஷஸனால் பகலிக்கப்பட்டார். மாசற்றவனே! யாரைத் தந்தையென்று நினைக்கிறாயோ இவர் உனக்குத்தந்தையல்லர் இந்தப் பெரியவர் புகழ்பெற்ற அந்த உணது தந்தைக்குத்தந்தை' என்றார். தவறு மொழியரும்: சிறந்த மனமுள்ளவருமாகிய அந்தப்பராசரமஹரிஷி,

தாயாரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபின் தாயமுற்று எல்லா லோகங்களையும் அழிப்பதற்கு எண்ணங்கொண்டார்.

அவ்வாறு மனத்தின் நிச்சயஞ்செய்த அந்தப் பராசரரை மஹாத்மாவும் மஹாதபஸ்வியும் பிரம்மஜ்ஞானிகளும் சிறந்தவரும் வேலான அறிவுள்ளவரும் மைத்தரவருணியென்று சொல்லப்பட்டவருமாகிய அந்தவவலிஷ்டர் என்னாரணத்தினால் திருத்தாரென்பதைக்கொண்டவலிஷ்டர் பராசரருக்குச்சொல்வது:—

வேதம் தெரிந்தவர்களாகிய பிராகுயம்சத்தவரால் யாகஞ்செய்விக்கப்பெற்றவனும் அரசுநிற்சிறந்தவனுமாய்க் கிருதவீர்பன் என்னும் கியாதிபெற்ற அரசன் ஒருவன் இவ்வுலகத்தில் இருந்தான். குழந்தாய்! முதல் பிரஜைத்துக்குத்தகுதியுள்ள அந்தப் பார்க்கவர்களை வேலாபாணமாவதுடன் திரும்பின தனதால்பங்கினால் திருத்தியடைவித்தான். அந்தராஜப்ரேஷ்டன் ஸ்வர்க்கஞ்செய்தாரின் ஒருகாலத்தில் அவன் குலத்தோருக்குத் திரவியத்தின் உபயோகம் கடுமையாக நின்றதது. அவ்வரசனானவரும் பார்க்கவர்களிடம் தனபிரருப்பதைத்தெரிந்துகொண்டு உடனே யாகிப்பதற்காக அந்தப் பார்க்கவப்ரேஷ்டர்களிடம் சென்றன். பார்க்கவர்களிற்சிலர் திரவியத்தையுரியாமல் பூமிக்குள் புதைத்தனர். சிலர் சஷத்திரியர்களால் பயம் வேரிடுவதையறிந்து பிரம்மணர்களுக்குத் தானஞ்செய்தனர் குழந்தாய்! மற்றும் சிலபார்க்கவர்கள் அந்த சஷத்திரியர்களுக்குத் திரவியத்திவண்டிய அவசியத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவர்களுக்குவேண்டியபடி தனத்தைக் கொடுத்தனர். குழந்தாய்! பிறகு, ஒருகால் ஒரு சஷத்திரியன் தற்செயலாக ஒரு பார்க்கவரீட்டில் பூமியைத்தாண்டினதனால் அவனுக்குத் திரவியம் கிடைத்தது. அந்தத்தனத்தை சஷத்திரியப்ரேஷ்டர்களைவரும்கூடிய பார்க்கவர்கள். பிறகு, அந்தச் சிறந்தவில்லாளிகள் கோபத்தால் அந்தப் பார்க்கவர்களை நிராகரித்து, சரணமடைந்த அவர்களை வரையும் கூர்மையான அம்புகளினால் அடித்தனர். கர்ப்பத்திலிருக்கிற சிசுமுதலாக எல்லாரையும் வெட்டிக்கொண்டு பூமியெல்லாம் திரிந்தனர். இவ்வாறு அவர்கள் பார்க்கவர்களை அழிக்கும்போது, அவர்களின் மனைசிகள் பயத்தினால் இமயமலைபாகிய ஹர்க்கத்தையடைந்தனர். அவர்களில் அழகியதொடைகளையுடையவளாகிய ஒருத்தி, தன்பந்தனாவின் குலம் விருத்தியாவதற்காக, பயத்தால்வெளிப்பட்ட சிறந்த பிரபாவமுள்ள கர்ப்பத்தை ஒற்றைத்தொடையினால் தாங்கினள். ஒரு பிரா

மணப்பெண் அந்தக் கர்ப்பத்தைக்கண்டு பயத்தினால் கலக்கமுற்று உடனே கூத்திரியர்களிடம்சென்று ரகஸ்யமாகத் தெரிவித்தாள். உடனே, அந்தகூத்திரியர்கள் அந்தக் கர்ப்பத்தைக் கொல்லும் யத்னத்துடன் சென்றனர். பிறகு, அவர்கள், தன் ஒளியினால் ஜவலிக்கின்ற பிராம்மணப்பெண்ணைக் கண்டனர். உடனே, அந்தக்கர்ப்பம் அந்தப் பிராம்மணப் பெண்ணின் தொடையைப் பிளந்துகொண்டு மத்தியானகாலத்துச் சூரியணைப்பால் கூத்திரியருடைய திருஷ்டிகளை அபகரித்துக்கொண்டே வெளிப்பட்டது. அதனால், அவர்கள் கண்ணில்லாமல் மலைத்துக்கங்குகளில் தமியாறினர். அப்போது ம்ளண்ணம்வீணைப்போன அவ்வரசர்கள் பயத்தினால் கலக்கமுற்றுக் கண்ணேவேண்டி அந்தச்சிறந்த பிராம்மணப்பெண்ணைச் சரணமடைந்தனர். அந்த மனதிகெட்ட அரசர்கள் குயரமுற்று அந்நிந்த அக்னியைப் போல ஒளிமழுங்கி மஹாஹுபாவைபான அந்தப்பிராம்மணியை நோக்கி, 'பெருமை பெற்ற அம்மாளுடைய தபையினால் கூத்திரிய ஜாதி சேஷமடந்தை அடையவேண்டும். எல்லாரும் பாவுச்செய்கையை நிவ்ருத்திசெய்து செல்லோம் சிறந்தவனே! நீ உன் புத்திரனுடன் கூட எங்கள் மீது தபையசெய்யக்கடவாய். மறுபடியும் கண்ணைக்கொடுத்து வேந்தர்களைக் காப்பாற்றுவாயாக' என்று வேண்டினர்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிராம்மணியின் சொல்லக்கேட்டு ஒளிவரைச் சரணமடைந்த கூத்திரியர் ஊநகிதகி கண்கிடைத்ததும், உலகத்தை நாசஞ்செய்யத் தவஞ்செய்யும் ஒளிவரை அவர்பிதா அவருடைய தவநீலீருந்து விலக்கியதும்.)

அதனைக்கேட்டு, அந்தப்பிராம்மணி, 'புத்தரர்களே! நான் கோபங்கொண்டு உங்கள் கண்களைப்பறித்துவிடவில்லை. பிருகுவம்சத்தவ னான இந்த *ஊருஜன் இப்போது உங்கள்மேல் கோபித்திருக்கின்றான். பிள்ளைகளே! அம்மஹாத்மா தன்பந்துக்கள் கொல்லப்பட்டதை நினைத்துக் கோபத்தினால் உங்கள்கண்களைப் பறித்திருக்கின்றான்; சந்தேகமில்லை. புத்திரர்களே! நீங்கள் பிருகுவம்சத்தவரின் கர்ப்பங்களைக்கூட எப்போது கொன்றீர்களோ அப்போது

*தொடையிற் பிறந்தவன்.

இந்தக்கர்ப்பம் நூறுவருஷகாலம் என்னைத் தொடையிலடக்கிவைக்கப் பட்டிருந்தது. இவன்கர்ப்பத்திலிருக்கையிலேயே, ஆறுஅங்கங்களோடும் கூடியவேதமெல்லாம் ப்ருகுவம்சத்துக்கு மேன்மேலும் நன்மையைச் செய்யக்கருதி இவனிடம் பிரவேசித்தன. அப்படிப்பட்ட இவன் பிதிர்வதத்தினாலுண்டான கோபத்தினால் உங்களைக்கொல்ல விரும்புவது நிச்சயம். அவனுடைய திய்யதேஜஸிஸ்திரைதான் உங்கள் கண்கள் பறிக்கப்பட்டன. அந்த ஒளர்வனாகிய எனது உத்தமபுத்திரனையே நீங்கள் வேண்டிக்கொள்ளுங்கள். உங்களுடைய நமஸ்காரத்தினால் இவன் ஸந்தோஷமடைந்து கண்களைக் கொடுப்பன்' என்று சொன்னான். அவளால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அவ்வரசர்களையென்றும் உடனே அந்த ஊருஜரைப்பார்த்து, 'தயையெய்யும்' என்று கேட்டுக்கொண்டனர். அப்போது அவர் தயையெய்தார். அந்தச் சிறந்த பிரம்மரிஷி தொடையைக் கிழித்துக்கொண்டு பிறந்தனர். இந்தக்காரணம்பற்றி ஒளர்வரென்னும் பெயரினால் உலகத்தில் பரக்காதிபெற்றார். அப்போது அரசர்கள் மறுபடியும் அவரால் கண்களைப் பெற்றுத்திரும்பிச்சென்றனர்.

அந்தப் பார்க்கவரான முனிவர் எல்லா லோகங்களுக்கும் கெடுதியைக்கருதினர். அப்பா! அவர் அப்போது எல்லா உலகங்களையும் அழிப்பதற்காக நினைத்துத் தம்மனம் முழுவதையும் அதுவிஷயத்தில் ஏகாக்ரமாகச் செய்தார். மிருந்தவத்தினால் ஜ்வலித்த அந்தப் பிரகுவம்சபுத்திரராகிய ஒளர்வமுனிவர் தமது பிதிர்க்களைத் திருப்தி செய்விப்பதற்காகப் பார்க்கவர்களின் பகைநீர்க்க விரும்பி எல்லாலோகங்களும் அழியும்படி தேவாஸுரமனுஷ்ய லோகங்களையெல்லாம் உக்கிரமான பெருந்தவத்தினால் கொதிப்புறச்செய்தார். குழந்தாய்! குலத்துக்கு ஆனந்தகரணை அந்தப்புத்திரன் அவ்வகையாக இருந்ததைக் கண்டறிந்து, பிதிர்க்களை வரும் பிதிர்லோகத்திலிருந்துவந்து, பின்வருமாறு சொல்லலானார். 'ஒளர்வனே! புத்திரனே! உனது கடுமையான தவத்தின் மஹிமையைக் கண்டோம். லோகங்களினிடம் அனுகூலம் செய். உன் கோபத்தையடக்கு. குழந்தாய்! முன்னே கூத்திரியர்கள் ஹிம்மலிக்கையில் பரிசுத்தாத்மாக்களான பார்க்கவரனைவரும் சக்தியில்லாமல் தங்கள் வதையைத் தடுக்காமலிருக்கவில்லை. குழந்தாய்! நீண்ட ஆயுளினால் எப்போது எங்களுக்குத் துயரமுண்டாயிற்றோ அப்போது நாங்களாகவே கூத்திரியர்களால் கொல்லப்படுவதை விரும்பினோம். முன்னே ஒருவன் பார்க்கவர்களின் கிருகத்தில் தனத்தைப் புதைத்துவைத்ததும் கூத்திரியர்களுக்குத் துவேஷத்தையும் கோபத்

தையும் உண்டாக்குவதற்காகவே தான். பிராம்மணைத்தமனே! குபேரனே நமக்கு மிகுதியான தனத்தைக் கொணர்ந்து கொடுத்த போதிலும் அந்தத் தனத்தினால் ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகின்ற நமக்கு ஆகவேண்டியதென்ன? குழந்தாய்! எங்கள் எல்லோரையும் யமன் எடுக்கமுடியாமலிருந்தபோது நாங்களை ஸம்மதித்துக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட உபாயம் இது. குழந்தாய்! ஆத்மஹத்தி செய்துகொள்ளும் புருஷன் நல்ல லோகங்களைப்பெறான். அதனால், செம்மையாக ஆராய்ந்து நாங்கள் ஆத்மவதம் செய்துகொள்ளவில்லை. அப்பா! நீ செய்யக்கருதுகிற இந்தக்காரியம் எங்களுக்கு இஷ்டமன்று. எல்லோலோகங்களையும் அழிப்பதாகியபாபத்தினின்று இந்தமனத்தையடங்கு. குழந்தாய்! புத்திரனே! கூத்திரியர்களையும் எழுலோகங்களையும் கெடுக்காதே. தவத்தின்வன்மையைக் கெடுக்கும் பொபத்தைக் கொல் என்றனர்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றிருவது அத்தியாயம்.
சைத்ரரதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பீதிர்க்கள்சொற்படி ஒளர்வர் கோபத்தை ஸமுத்தரத்திலிட்டது.)

ஒளர்வர், பிதிர்க்களை! நான் கோபத்தினால் எல்லா லோகங்களையும் அழிப்பதைப்பற்றி முதலிற்செய்தபிரதிஜ்ஞைகளின்காதுவீண் கோபமும் வீண்பிரதிஜ்ஞையுமுள்ளவனாக நான் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன். நிறைவேற்றப்படாத கோபம், அக்கூறி அரணிக்கட்டையை எரிப்பதுபோல் என்னை எரித்துவிடும். காரணம்பற்றியுண்டான கோபத்தை எவன் பொறுப்பதற்கு முயற்சிசெய்கிறானோ அந்தமனிதன் தர்மார்த்தகாமங்கள்மூன்றையும் ஸரியாகக்காப்பதற்கு வல்லவனாகான். எல்லாவற்றையும் ஜயிக்கவிரும்புகின்ற அரசர்களினால் துஷ்டர்களைச்சிஷிப்பதற்கும் சிஷ்டர்களை ரஷிப்பதற்கும் கோபம் காலங்களில் பிரயோகிக்கப்படுவதாகும். கூத்திரியர்கள் பிருகுவம்சத்தவரை வதஞ்செய்தபோது காப்பப்பையில் அடங்கித்தொடையிலிருந்த நான் தாய்வர்க்கங்களின் கூச்சலைக்கேட்டேன். சனர்களான கூத்திரியர்கள் பிருகுவம்சத்தவரைக் காப்பம்முதல் ஒழித்ததை லோகத்திலுள்ள தேவர்முதலானவர்கள் எப்போது பொறுத்தனரோ அப்

போதே கோபம் என்னிடம் ஆவேசமாயிற்று. பயத்தினால் விரித்த கூந்தலோடுகூடிய என் தாய்மாமர்களும் தந்தைமார்களும் எந்தவுலகங்களிலும் அடைக்கலம் பெறாமற்போனார்கள். அந்தப் பார்க்கவர்களின் மனைவிகளை யாரும் காப்பாற்றாமலிருந்தபோது மேன்மையுற்ற இந்த என் தாய்லற்றைத்தொடையில் என்னைத்தாங்கினான். பாவத்தைத் தடுப்பவன் உலகங்களில் எப்போதிருப்பினோ அப்போதுதான் எல்லா உலகங்களிலும் பாவஞ்செய்பவன் இரான். எப்போது பாவியைத்தடுப்பவன் எங்கும் நேரிடாமலிருக்கிறானோ அப்போது அனைக ஜனங்கள் பாவச்செய்கைகளையேசெய்துகொண்டிருப்பார்கள். எவன்ஸபர்த்தனையிருந்தும் தெரிந்திருந்தும் தன் சக்தியினால் பாவத்தைத் தடுக்கவில்லையோ அவனையும் அந்தப்பாவம் சேரும். அரசர்களும் தேவர்களும் காப்பாற்றச் சக்தியுள் எவராயிருந்தும், என் பிரதிக்கள் இவ்வுலகத்தில் ஜீவித்திருப்பதை இஷ்டமாக நினைத்து, அவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு ஆரம்பிக்காப்போரினர் அந்நால், பூர்வலோகங்களின்மேல் நான் கோபித்தேன் எனக்குச் சாமர்த்தியமிருக்கிறது உங்களுடைய சொல்லையும் நான் அதிக்ரமிக்கக்கூடவில்லை நான் ஸபர்த்தனாக இருந்தும் உபேசைசெய்தால் இவ்வாறே மறுபடியும் உலகங்களுக்குப் பாபத்தினால் பெரிய பயம் உண்டாகும். நான் கோபத்தினாலுண்டான எந்த அக்னி லோகங்களைப் பக்ஷிக்கவிரும்புகிறேன் அதுதனையடக்கினால், அது தன் வலிமையினால் என்னையெ விரித்ததுவிடும். தேவர்களே! நீங்களும் எல்லாஉலகங்களுக்கும் நன்மையையேயிரும்புகிறவர்களென்பதை நான் அறிகிறேன் ஆதலால், உலகங்களுக்கும் எனக்கும் எது நன்மையோ அதனைக் கட்டினாயிடுங்கள்' என்று சொன்னார்.

பிரதிக்கள், 'உன் கோபத்தினாலுண்டான எந்த அக்னி லோகங்களைப்பற்ற ஆரம்பிக்கிறதோ அதனை ஜலத்தில் விட்டுவிடு; உனக்கு ஸுகம் உண்டாகட்டும் லோகங்கள் ஜலத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டவை. எல்லா ரஸங்களும் ஜலமயம் உலகமே ஜலமயம். பிராமமனைத்தமனே! ஆதலால், இந்த உன்கோபாக்கினியை ஜலத்தில் விட்டுவிடு. பிராமமனை! ஸம்மதமாயிருந்தால், உன் கோபத்தினாலுண்டான இந்த அக்னி ஜலத்தையெரித்துக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் நிற்கட்டும். உலகங்கள் ஜலமயமானவையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. குற்றமற்றவனே! இவ்வாறு உனது இறக்கப்படுகிறதென்றையும் ஸக்யமாகிவிடும். இதனால், தேவர்களும் உலகத்தோரும் நாசமடையார்கள்' என்றனர். குழந்தாய்! பிறகு, ஒளர்வர் அந்தக்கோபத்தினாலுண்டான அக்னியை ஸமுத்திரத்தில்விட்டுவிட்டார். அதுதான் வடவாமுகாக்கினியென்னப்

பட்ட பெருங்குதிரைத்தலையாகி ஸமுத்திரத்திலுள்ள ஜலங்களைப் பகலிக்கிறதென்று வேதமறிந்தவர்கள் அறிகின்றனர். அஃது அக்னியை வாயிலிருந்துகக்கி ஸமுத்திரஜலத்தைக் குடிக்கிறது. ஞானிகளிற் சிறந்தபராசரனே! ஆதலால், நீயும் லோகங்கள் முக்கியமானவையென்று அறிந்து அவற்றைக் கெடுக்காமலிருக்கக்கடவாய். உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும்' என்று சொன்னார்.

ஹம்மத்தோண்ணுற்றேழாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பராசரர் வலிஷ்டருடைய உபதேசத்தினால் உலகநீதையழிப்பதைவட்டி ராக்ஷஸரையழிப்பதற்கு யாகத் செய்ய ஆரம்பித்ததும், புலஸ்தியருடைய பிரார்த்தனையினால் யாகத்தை முடித்ததும்.)

மஹாத்மாநாசா வலிஷ்டரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தப் பராசரப் பிரம்மரிஷி தமது யாகபத்தை ஸர்வ்லாகங்களையும் அழிப்பதிலிருந்து நிவ்ருத்திசெய்தார். சிறந்த பிரம்மதேஜஸுள்ளவரும் வேதமறிந்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவரும் சங்கிபுத்திரருமான அந்தப் பராசரமுனிவர் ராக்ஷஸஸ்தரம் என்னும் யாகஞ்செய்தார். அப்போது அம்மஹாமுனி, சக்தியின்வதத்தை நினைத்து முதிர்ந்தவர்களும் பால்யக்ஞான ராக்ஷஸர்களைத் தாம் செய்யும் யாகத்தில் எரித்தார். வலிஷ்டர் 'இவனுடைய இரண்டாவது பிரதிஜனையையும் நான் தடுக்கமாட்டேன்' என்ற நிச்சயத்தினால் அவரை ராக்ஷஸவதத்திலிருந்து நிவ்ருத்திக்கச் செய்யவில்லை. அந்த யாகத்தில் அந்தப் பராசரமுனிவர், ஜவலிக்கின்ற திரேதாக்கிகளின் முன்னிலையில் நான்காவது அக்னியைப்போலிருந்தார். தமது சக்திக்குத்தக்கபடி ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட அந்தப் பரிசுத்தமான யாகத்தினால் அந்த ஆகாயம் மேகங்கள் போலிறகு ஸூர்யனால் பிரகாசிப்பதுபோலப் பிரகாசிக்கச் செய்யப்பட்டது. அங்கே தமது பிரம்மதேஜவிலால் பிரகாசிக்கின்ற அந்தப்பராசரரை வலிஷ்டர்முதலிய முனிவர்களெல்லாரும் இரண்டாவது ஸூர்யனைப்போல நினைத்தனர். பிரகு, சிறந்த புத்திமானாகிய அத்ரிமுனிவர் பராசரரைவிட வேறொருவரால் ஸாதிப்பதற்கு முற்றும் முடியாத ராக்ஷஸஸ்தரத்தை இறுத்தக் கருதி அவரிடம் வந்தார். சத்

ருக்களை ஸம்ஹரிப்பவனே! அவ்வாறே புலஸ்தியரும் புலகரும் பெரு வேள்வி செய்தவராகிய க்ரதுமுனிவரும் ராக்ஷஸர்கள் பிழைப்பதைக் கருதி அங்கே வந்தனர். பரதஸ்ரேஷ்டனே! பார்த்தா! புலஸ்தியர் அந்த ராக்ஷஸர்களுடைய வதத்தைப்பற்றி எதிரிகளையழிப்பவராகிய ப்ராசரரைநோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

‘அப்பா! உனக்கு இடையூறு ஒன்றுமில்லாமலிருக்கிறதா? புத்திரனே! அறியாதவர்களும் நிரபாரதிகளுமான எல்லா ராக்ஷஸர்களையும் வதஞ்செய்வதனால் நீ ஸந்தோஷப்படுகிறாயா? எனக்கு இந்த ஸந்திநாசத்தை நீசெய்யத்தகாது. குழந்தாய்! இது தபஸ்விகளான பிராம்மணர்களுக்குத் தர்மமாகக் காணப்பட்டதல்லவே. சாந்தியன் றோ மேலான தர்மம். பராசரா! அதைச்செய். பராசரா! நீ ஸ்ரேஷ்டகை இருந்து பெரிய அதர்மத்தைச் செய்கறாய். தர்மம் தெரிந்த சக்திமுனியையும் நீ அதிக்ரமிக்கத்தகாது. இவ்வாறு என் ஸந்திநாசத்தையும் நீ செய்யத்தகாது. வலிஷ்டவம்சத்தனினே! சக்திக்குத் தமதுசாபத்தினாலேதானே அந்த மரணம் முன்னேநேர்ந்தது? தம்பிடத்தினுண்டான கோபதோஷத்தினால் அந்தச்சக்தி இவ்வுலகத்திலிருந்து ஸவர்க்கத்தில் சேர்ப்பிக்கப்பட்டார். ரிஷியே! அவரைப் பக்ஷிப்பதற்கு ராக்ஷஸன் எவனும் ஸமர்த்தனல்லன். விசுவாமித்திரர் ஏவிய ராக்ஷஸனால் அந்த வலிஷ்டபுத்திரர் பக்ஷிக்கப்பட்டார். அப்போது, வலிஷ்டபுத்திரர்கள் பொறுமையுள்ளவர்களாகச் சாபமிடாமலும் தங்களைக்காப்பதற்கு உபாயந்தேடாமலும் வேறுதேகம்வரட்டுமென்று நினைத்து அந்தத்தேகத்தைத் தகித்தனர். அந்தச் சக்திமுனிவர் தம்மரணத்தைத் தாமே தேடிக்கொண்டார்! அப்போது அவருக்கு மரணம்வந்தது. பராசரனே! அதில் விசுவாமித்திரர் வ்யாஜமாக இருந்தார். கல்மாஷபாதனென்னும் அரசனும் ஸவர்க்கமேறி ஆனந்தப்படுகிறான். மஹாமுனியே! சக்திக்கு இனையவர்களாகிய வலிஷ்டபுத்திரர்களைவரும் தேவர்களுடன் சேர்ந்து ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாக விளையாடுகின்றனர். மஹரிஷியே! இதெல்லாம் வலிஷ்டருக்குத்தெரிந்த விஷயம். குழந்தாய்! பேதையர்களான ராக்ஷஸர்களுக்கு இந்த நாசம் வந்திருக்கிறது. வலிஷ்டபௌதரனே! இந்தயாகத்திற்கு நீகாரணமாயிருக்கிறாய். இந்தயாகத்தை நீ விட்டுவிடு. உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். உனது இந்த யாகம் முடிவு பெறட்டும்’ என்றார். புலஸ்தியரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபோது, சிறந்த

ஞானமுள்ள வலிஷ்டராலும் அப்படியே அங்கீகரிக்கப்பட்டதன் மேல், சக்திபுத்திரரான பராசரமஹாமுனிவர் அந்த ஸத்திரத்தை முடித்துவிட்டார். எல்லாராக்ஷஸர்களையும் ஸம்ஹரிக்கும் யாகத்திற்காக வளர்க்கப்பட்டதீயை அப்போதே இமயமலையின் வடபுறத்திலுள்ள பெருங்காட்டில் விட்டுவிட்டார். அந்த அக்னி இன்னமும் அவ்விடத்தில் எப்போதும் ராக்ஷஸர்களையும் மரங்களையும் கற்களையும் பகிழ்த்துக்கொண்டு பர்வகாலந்தோறும் காணப்படுகிறது.

ஹ்ருத்தோண்ணுற்றேட்டாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸௌதாலன்மனைவியின்டத்தில் வஸிஷ்டர் புத்திரனை உண்பெண்ணை நந்திக்காரணம் கேட்ட அர்ஜுனனுக்கு ஸௌதாலன்கதையையும் அவனுக்குப் பிராம்மணியின் சாபம் நேர்ந்ததையும் சொல்வது.)

சிறந்த பிரம்மதேஜஸும் மிகச்சிறந்த தபஸுமுள்ள சக்திபுத்திரரான பராசரர், விசுவாமித்திரரை வதஞ்செய்யக்கருதி மறுபடியும் உக்கிரமான *தீயைவளர்த்தனர். சிறந்த ஞானவானான ஸுப்ரம்மண்ய தேவர் விசுவாமித்திரருடைய ஹிதத்தைக்கருதி, அக்னிக்கொப்பான தமதுதேஜஸினால் பராசரரால்மூட்டப்பட்ட அந்த அக்கினியை விழுங்கினார் என்று கந்தர்வன் சொன்னதைக்கேட்டு, அர்ஜுனன், 'கல்மாஷபாதனைன்னும் ராஜானினால் பிரம்மஜ்ஞானிகளில் சிறந்தவரான தன்குருவினிடம் என்ன காரணம்பற்றித் தன்மனைவி அனுப்பப்பட்டாள்? மஹாத்மாவான அந்தவலிஷ்டமஹரிஷி முக்கியமான தர்மத்தையறிந்திருந்தும்' சேரத்தகாதஸ்திரீயை என் சேர்ந்தார்? ஸ்நேஹிதனை! முன்னே வலிஷ்டராலும் மிகப்பாபமான செய்கை ஏன் செய்யப்பட்டது? இதைப்பற்றி வினாவுகின்ற என்ஸம்சயத்தை யெல்லாம் நீ தீர்க்கக்கடவாய்' என்றான். அதைக்கேட்ட கந்தர்வன், 'யாராலும் ஜயிக்கமுடியாத தனஞ்சயனே! வலிஷ்டரையும் மித்ராஸஹன் என்னப்பட்ட கல்மாஷபாதராஜனையும்பற்றி நீ என்னைக்கேட்டதற்கு நான் சொல்வதைத் தெரிந்துகொள். பாதஸ்நேஷ்டனை! வலிஷ்டபுத்திரரும் மஹாத்மாவுமான சக்தியினால் அவ்வரசன் எவ்வாறு சபிக்கப்பட்டானென்பதை முழுதும் உனக்குச் சொன்

னேன். சாபத்திலகப்பட்டிருக்கோண்ட அந்த வீரஞ்சிய அரசன் கோபத்தினால் கண்கள் கலங்கித் தன்மனைவியுடன் பட்டணத்திலிருந்து வெளியே சென்றான்; ஜனமில்லாத காட்டுக்குச்சென்று மனைவியுடன் திரிந்தான். அனேக மான்கூட்டங்களும் இன்னும் பற்பல பிராணிகளும் நிரம்பினதும், பயங்கரமான சப்தமுள்ளதும், அனேகவிதமான புதர்களாலும் கொடிகளாலும் மரங்களாலும் மறைக்கப்பட்டதுமான வனத்தில் சாபத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுத் திரிந்துகொண்டிருந்த அவ்வரசன், ஒருநாள் பசிமிசுந்து தன் உணவைத் தேடிக்கொண்டு மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், மனிதரில்லாத ஒரு காட்டில் ஒரு பிராம்மணனும் பிராம்மணியும் புணர்வதற்குச் சேர்ந்திருப்பதைக்கண்டான். அவ்விருவரும், அவனைக்கண்டதும், மிகவும் பயந்து விருப்பம் நிறைவேறாமலே ஓடினர். ஓடுகிற அவ்விருவரும் அந்தப் பிராம்மணனை அரசன் பலவந்தமாகப் பிடித்தான். தன் பார்த்தாபிடிபட்டதைக்கண்டு உடனே அந்தப் பிராம்மணி, 'வேந்தனே! நல்ல நியமமுள்ளவனே! உனக்கு நான் சொல்லுகிறதைக்கேள். நீ ஸூரிய வம்சத்திற் பிறந்தவன்; வேட்கத்தில் கியாதிபெற்றவன்; தர்மத்தினின்றும் தவறாதிருப்பவன்; பெரியோருக்குப்பணிவிடைசெய்வதில் ஊக்கமுடையவன். சாபத்தாற் கெடுக்கப்பட்டவனே! ஜயிக்கமுடியாதவனே! நீ பாபஞ் செய்யலாகாது. ருதுகாலம் வந்தபிறகு ஸந்ததிக்காக என் புருஷருடன் சேர்ந்திருந்த நான், விருப்பம் நிறைவேறாமலே என் கணவரைப்பற்றிய பாபஸனத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளாவேன். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! தயையசெய்து இந்த என்பார்த்தாவை விட்டுவிடு' என்றான்.

அவள் இவ்வாறு கதறும்போதே, அவன், தயையில்லாமல், புலி நான்விருப்பின மனைத்தின்பதுபோல் அவள்கணவனைத் தின்றான். கோபம்மேற்கொண்ட அவளது கண்ணீர்த்துளிகள் தரையில் விழுந்ததும் ஜவலிக்கின்ற அக்னியாடு அந்த இடத்தையே எரித்தன. அப்போது துயரத்தினால் கொதிப்புற்ற அந்தப்பிராம்மணி, தன் கணவனுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தினால்பீடிக்கப்பட்டுக் கோபத்துடன் கல்மாஷபாதனென்னும்ராஜபிஷையப் பார்த்து, 'அயோக்கியனே! மதிக்கெட்டவனே! என் விருப்பம் நிறைவேறாதபோது, நான் பார்த்திருக்கையில் மிசுந்த புகழுள்ளவரும் என் அன்பருமான கணவரை நீ தயைசிறிதுமில்லாமல் தின்றாயாதலால், நீயும் என்சாபத்தாலடிபட்டு, ருதுகாலத்தில் உன்பாரியையைப்புணர்ந்தவுடன் உயிரைவிடுவாயாக' என்று

சபித்தாள். பிறகு, அந்த ராஜாவினால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட அந்தப் பிராம்மணி அவனுக்கு அலுக்கரஞ்சு செய்தாள். 'எந்த வலிஷ்டமஹரிஷியின் புத்திரர்கள் உன்னுடையபித்தரோ அந்த வலிஷ்டமஹரிஷியுடன் புணர்ந்து உன்மனைவி புத்திரனைப்பெறுவாள். அரசர்களில் இழிவானவனே! அந்தப்புத்திரன் தான் உன் வம்சத்திற்காக இருக்கப்போகிறான்' என்றான். அந்த அழகான அங்கிரலின் வம்சத்துப்பெண் இவ்வாறு ராஜாவுக்குச் சாபம்கொடுத்து அவன் முன்னிலையிலேயே ஜுவலிக்கின்ற தீயில் மூழ்கினாள். வீரனே! மிகுந்த மஹிமையுள்ள வலிஷ்டர், தமது சிறந்த யோகஞானத்தினால் இதையெல்லாம் பிரத்தியக்ஷமாக உணர்ந்தார். அதற்குப்பின் வெகுகாலம்கடந்து சாபம் நீர்ந்த அந்தராஜரிஷி ருதுகாலத்தில் சேரப்போனபோது மதயந்தி யென்னும் அவன்மனைவியால் தடுக்கப்பட்டான். காமத்தினால் யோகங்கொண்ட அவ்வரசனுக்கு அந்தச்சாபம் நினைவில்லை. அப்போது தன் மனைவியின் சொல்லைக்கேட்டு, அந்தராஜஸ்ரேஷ்டன் பரபரப்போடு அந்தச்சாபத்தை நினைத்து மிகவருத்தமுற்றான். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! இந்தக்காரணத்தினால் சாபாங்கிய தோஷமடைந்த அரசன் வலிஷ்டரைத் தன் மனைவியிடம் சேர்ப்பித்தான்' என்றான்.

ஊர்வத்தொண்ணூற்றென்பதாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம். (நோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் கருந்த புரோஹிதர் யாரென்று கேட்க, கந்தர்வன் தேளமியரை வரிக்ஷிசொன்னதும், கந்தர்வனுக்கு ஆக்னேயாஸ்தீரம் கொடுத்ததும், உந்கோசமென்ற தீர்த்தத்தில் பாண்டவர்கள் தேளமியரைப் புரோஹிதராக வரித்ததும்.)

அர்ஜுனன், 'கந்தர்வனே! எங்களுக்குத் தகுந்த புரோஹிதர் வேதம் தெரிந்தவருள் யாரிருக்கலாம்? அவரைச்சொல். உவக்கு எல்லாம் தெரியுமே?' என்றுகேட்க, கந்தர்வன், 'தேவலமுனிவரின் இளைய ஸுஹோதரராகிய தெளமியமுனிவர் இதே தவனத்தில் உந்கோசமென்னும் புண்ணியதீர்த்தத்தில் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் தவஞ்செய்கிறார். விருப்பமிருந்தால் அவரை வரித்துக்கொள்ளுங்கள்' என்றான். பிறகு, அர்ஜுனன் அந்த ஆக்னேயாஸ்திரத்தை முறையோடு கந்தர்வனுக்குக்கொடுத்தான். அவனும் ஸந்தோஷமடைந்து, 'ஸ்ரீகந்தனே!

சிற்றக்குதிரைகள் என்னிடம் இருக்கின்றன. அவற்றை உனக்குக் கொடுப்பேன். உபகாஞ்செய்த ஸ்வேஹிதனுக்குப் பிரதியுபகாரத்தைச் செய்கிறேன். பரதஸ்ரீரஷ்டனே! சாக்ஷாஹியென்னும் போஹ வித்தையைப் பெற்றுக்கொள்' என்றுசொன்னான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அர்ஜுனன், ஸந்தோஷமடைந்துக்கந்தர்வராஜனை! குதிரைகள் உன்னிடத்திலேயே இருக்கட்டும். உபயோகப்படுங்காலத்தில் நாங்கள் பெற்றுக்கொள்வோம். உனக்கு சேஷமம் உண்டாகக்கடவது' என்று சொன்னான். அந்தக் கந்தர்வனும் பாண்டவர்களும் ஒருவரையொருவர் மரியாதைசெய்து அழகான கங்கைக்கரையிலிருந்து விருப்பம்போலச் சென்றனர். ஜனமேஜயரே! பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் உத்கோசநீர்த்தத்தில் தெளம்யாஸ்ரமத்துக்குச் சென்று தெளம்யரைப் புரோகிதராகவரித்தனர். வேதம் தெரிந்தவர்களெல்லாரிலும் சிறந்தவராகிய தெளம்யர் காட்டிலுள்ள காய்கிழங்குகளைக் கொடுத்தும் புரோஹிதராக இருப்பதையங்கீகரித்தும் அவர்களுக்கு மரியாதை செய்தார். அந்தப்பாண்டவர்கள், அந்தப் பிராம்மணரைமுன்னிடிக் கொண்டபிறகு, ஸம்பத்தையும் ராஜ்யத்தையும் ஸ்வயம்வரத்திஸ்திரௌபதியையும் தாங்கள் அடைந்ததாகவேநினைத்தனர். ஆசாரியரான அந்தப் புரோஹிதருடன்சேர்ந்த பரதஸ்ரீரஷ்டர்கள் அப்போது தங்களுக்கு நாதனிருப்பதாக நினைத்தனர். அவர்களுடைய ஆசாரியரான அந்தத் தெளம்யரென்னும் பிராம்மணோத்தமர் வேதங்களையும் வேதார்த்தங்களையும் சரியாக அறிந்தவர்; உயர்ந்தபுத்தியும் சிறந்த வாக்குமுள்ளவர்; அழகுள்ளவர். அந்தத் தெளம்யர் பிரம்மதேஜஸிலும் புத்தியினலும் அழகினலும் புகழினலும் பாக்கியத்தினலும் பலவகையான மந்திரங்களினலும் பிருஹஸ்பதிக்குநிகராயிருந்தார். அந்தப் பிரம்மரிஷியும், அவர்களை ஸ்வபாவத்தாலேயே பூமியில் எல்லாரிலும் மேற்பட்டவராக நினைத்தார். தர்மஜ்ஞரும் வர்வஜ்ஞருமான அந்தத் தெளம்யரால் தாம் யாகஞ்செய்விக்கத் தகுதியுள்ளவர்களாக அங்கீகரிக்கப்பெற்ற வீரர்களான பாண்டவர்களனைவரும் ராஜ்யம் கிடைத்ததாகவே நினைத்தனர். புத்தியும் பராக்கிரமமும் தேகவன்மையும் மனவெழுச்சியுமுள்ளவர்களும் இரண்டாவது தேவர்களைப்போன்றவர்களும் அரசர்களுமாகிய அந்தப்பாண்டவர்கள், அந்தத் தெளம்யரால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, அவருடன்சேர்ந்து அந்தப் பாஞ்சாலியின் ஸ்வயம்வரத்திற்குச் செல்லிச்சியித்தனர்.

சைத்ராநபர்வம்முற்றிற்று.

இருநூறாவது அத்தியாயம்
ஸ்வயம்வரபர்வம்.

(நடுவழியில்வந்த வ்யாஸநுடைய கட்டளையினால் பாண்டவர்கள் துருபதநகரம் சென்று பிகையெடுத்துப்புஜித்துக்கொண்டு ஒரு குயவன் வீட்டில் வசித்திருந்ததும், திரௌபதியின் ஸ்வயம்வரத்துக்குக் காரணம் சொல்வதும், துருபதன்செய்த ஸ்வயம்வர பாகடனத்தைக் கேட்டு கஷத்திரியக் கூட்டங்கள் வந்து அவரவர் நம்புகள் நங்களுக்குத் தகுந்த இடத்தில் வீற்றிருக்கையில் பாண்டவர்கள் பிராம்மணிகளின் நடுவில் உட்கார்ந்ததும், திரௌபதி மங்களஸ்நானத் செய்து அலங்காரத் செய்துகொண்டு ஸ்வயம்வரமண்டபத்துக்கு வந்ததும், திருஷ்டநீயுமன் லகஷ்யத்தைப்பிப்பவர்களுக்குத் திரௌபதி உரியவளாவாளென்று சொன்னதும்.)

பிறகு, புருஷஸுரேஷ்டர்களும் பிராதாக்களுமான அந்தப் பாண்டவரனைவரும் பாஞ்சாலியின் ஸ்வயம்வரத்தையும் மஹோத்தஸவம் நடக்கின்ற அந்தந்ததேசத்தையும் காண்பதற்கு அந்தப் பிராம்மணரான (தௌமியரை) முன்னிட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டனர். அப்போது அந்த வீரர்களான பாண்டவர்கள், மஹாத்மாவும் பரிசுத்தாத்மாவும் குற்றமற்றவரும் கிராமநிபெற்றவருமான த்வைபாயனரை அந்தமாரக்கத்தில் கண்டனர்; கிரமப்படி அவருக்கு ஸத்காரஞ் செய்து அவராலும் கௌரவிக்கப்பெற்று வார்த்தைசொல்லி முடிந்தபின் அவரால் விடைகொடுக்கப்பெற்றுத் துருபதகிருஹத்துக்குச் சென்றனர். மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் அழகான வனங்களை யும் தடாகங்களையும் பார்த்துக்கொண்டும் ஆங்காங்குவாஸஞ்செய்து கொண்டும் மெல்லமெல்லச சென்றனர். வேதாந்பயனமுள்ளவர்களும் பரிசுத்தர்களும் இனியவர்களும் இன்சொற்சொல்லுகிறவர்களுமான பாண்டவர்கள் கிராமமாகப் பாஞ்சாலத்தேசம் சேர்ந்தனர். அப்போது அந்தப் பாண்டவர்கள் அந்த நகரத்தையும் ராஜமானிகையை யும் பார்த்துவிட்டு, ஒரு குயவனுடைய வேலைச்சாலையில் வாஸஞ்செய்தனர். பிராம்மணவீருத்தியை அலுவலரிந்துப் பிசையக்கூடாது அங்கே கொண்டுவந்தனர். அவ்வாறு வந்திருந்த அந்த வீரர்களை எந்த மனிதர்களும் அறியவில்லை. அப்போது, பாஞ்சால தேசத்தரசராகிய யஜ்ஞஸேனன், பிஷ்டமிடத்திலும் திரௌணமிடத்திலும் தான் அபராதஞ்செய்தவனாக நினைத்து, தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்

குத் தகுதியான காரியத்தை ஆரம்பித்தான். அவன் த்ருஷ்டத்யும்
 னனை அடைந்தபிறகு துரோணரைப்பற்றி நினைக்கவில்லை. ஆனால்,
 பழைய விரோதம் மாறாமலிருப்பதனால் பீஷ்மரிடம் பயமிருப்பதை
 நினைத்தான். கன்னிகையைக்கொடுப்பதனால் அதற்குப் பரிகாரத்தை
 அவ்வரசன் நினைத்தான். பாண்டவனாகிய கிரீடீக்குக் கிருஷ்ணையைக்
 கொடுப்பேனென்பதுதான் யஜ்ஞஸீஸனனுடைய அரிப்பிராயம்.
 ஆனால், அவன் அதனை வெளியிடுகிறதில்லை. மருமகனுடையபலம் சேரு
 வதுதான் தனக்குமிக்கவன் மையாக அவன் நினைத்தான். பாரதரே! ஜன
 மேஜயரே! பாண்டவர்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்த அந்தப் பாஞ்சால
 ராஜன் ஒருதிடமான வில்லை வளைக்கவேண்டுமென்று ஏற்பாடுசெய்
 தான். வியாக்ரபதன்புத்திரனாகிய ஸ்ருஞ்சயன் என்பவனுக்குத் தேவ
 தைகளினால் கொடுக்கப்பட்டதும் கீந்தூரமென்று பிரலித்திபெற்ற
 தும் உறுதியுள்ள துமான அந்தவில்லை வருவித்தான் அதற்கு மிருந்த
 வலிமையுள்ள இருப்புநான் கட்டப்பட்டிருந்தது. அதன்நானையே
 மற்றொருவன் இழுக்கமாட்டான். அந்தநிலை மிகச்சிறந்தது. அது
 மஹாத்மாவான சங்கரபகவான் சந்தோஷமடைந்து வரமாகக்கொடு
 த்தது. “(இந்த வில்லைக்கொண்டு) ஒரு லக்ஷியத்தை அடிப்பதா
 கிய அரியகாரியத்தை நான் ஏற்படுத்தவேண்டும்” என்று மனத்தில்
 நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு, ஓர் உயர்ந்த லக்ஷியத்தைச் செய்வித்தான்.
 ஆகாயத்தில் ஒரு விசுத்ரமான வேலைப்பாடுள்ள 1 யந்திரத்தைச்செய்
 வித்தான். அரசரே! ஒரு பொன்மயமான லக்ஷியத்தையும் அந்த 2 யந்
 திரத்துடன் சேர்ந்ததாகச் செய்வித்தான். இந்தவில்லை நானேறிட்
 துத் தொடுக்கப்பட்ட இந்த அம்புகளினால் 3 யந்திரத்தைத் தாண்டி
 லக்ஷியத்தையடிப்பவனெவனோ அவன் தான் என் பெண்ணை அடைய
 வாம்’ என்றும் சொன்னான். இவ்வாறு, அந்தத் துருபதராஜன் ஸ்வ
 யம்வரத்தைப்பற்றிப் பிரலித்தஞ் செய்வித்தான். பாரதரே! வேந்
 தரே! அதைக்கேட்டு அரசர்களனைவரும், ஸ்வயம்வரத்தைப் பார்க்க
 விரும்பின மஹாத்மாக்களான ரிஷிகளும், கர்ணனோடுகூடிய தூரி
 யோதனாதிகளான கௌரவர்களும், கிருஷ்ணனுடன் கூடிய யாதவர்க
 ளும், அந்தகர்களும், விருஷ்ணிகளும், அங்கே சேர்ந்துனர். பிறகு,

1. சக்ரமாகச் சுழலுவது.

2. யந்திரத்தின் நேர் மேலிருப்பதாக.

3. சுற்றுக்கூற யந்திரத்தின் துவாரங்களின் வழியாக மேலே அம்புசென்று
 லக்ஷியத்தை அடித்தல்.

மஹாத்மாவான துருபதனில் பூஜிக்கப் பெற்ற அனேக அரசர்கள் ஸ்வயம்வரம்பார்க்கும் விருப்பத்துடன் மஞ்சங்களில் வரிசையாக உட்கார்ந்தனர். மிகுந்த மஹிமையுள்ள பிராம்மணர்களும் பலதேசங்களிலிருந்து வந்தனர். பாண்டவர்கள் பிராம்மணர்களுடன் சேர்ந்தே உட்கார்ந்தனர். முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்களும் விமானங்களோடு ஆகாயத்திலின்றனர். பிறகு, நகரத்து ஜனங்களெல்லாருடைய கோஷமும், கொந்தளிக்கின்ற ஸமுத்திரம் கோஷிப்பதுபோலிருந்தது. சிம்குமாரசகரம் என்று சொல்லப்பட்ட முதலையைப்போன்ற வடிவமுள்ள நகரத்திரக்கூட்டத்தின் தலைபாகிய வடகிழக்குத் திசையைடைந்து அவ்வரசர்கள் உட்கார்ந்தனர் அவ்விடம், நகரத்துக்கு வடகிழக்கில் அழகான ஸாபூரியில் நான்குபக்கமும் வீடுகளார் சூழப்பட்டதும், மதில் அகழிகளோடு கூடியதும், வாயில்களினாலும் தோரணங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், விசித்தரமான மெற்கட்டிகளினால் எங்கும் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும், பலவகை வாதியக்ஷங்குகள் நிரம்பியதும், உயர்ந்த அகிற்புகையுள்ளதும், சந்தனக்குழம்பு தெளித்ததும், பூமலைகளினால் சோபிக்கின்றதுவாயிருந்தது. கைலாச சுகரங்களுக்கொப்பானவையும் ஆகாயத்தைக்கிழித்தின்றவையும் செல்வையாகச் செய்யப்பட்ட சுகரங்களுள்ளவையும் பொன்மயமான பலகணிகள் நிரம்பினவையும் கல்லிழைத்த தளவரிசைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஏறுவதற்கு எவிய படிக்குள்ளவையும் உயர்ந்த ஆஸனங்கள் முதலிய பண்டங்களுள்ளவையும் புஷ்பமாலைகளினால் மறைக்கப்பட்டவையும் உயர்ந்த அகில்வாஸனையுள்ளவையும் ஹம்ஸத்தின் நிறத்துக்கொப்பானவையும் ஒருபோஜனை தூரம் பரவுகின்ற நல்லவாஸனையுள்ளவையும் விசாலமான அனேக வாயில்களுள்ளவையும் படுக்கைகளாலும் ஆஸனங்களாலும் சோபிக்கின்றவையும் பலவாணங்களுள்ள தாதுப் பொடிகளுடன் சேர்ந்த இமயமலைச் சுகரங்கள் போன்றவையும் நிரம்மலமானவையுமாகிய ராஜ்ஞஹங்களினால் எங்கும் சூரியப்பெற்று அந்த ஸபாமண்டபம் விளங்கிற்று. அப்போது, அவ்வரசர்களை வருந்நன்றுக அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு ஒருவரையொருவர் மிஞ்சுகின்றவர்களாக அந்த ஸபாமண்டபத்தில் அனேகவிதமான மண்டபங்களில் உட்கார்ந்தனர். அங்கே ஸாமான்யஜனங்கள், உயர்ந்த அழகிப் பிராயமுள்ளவர்களும் மஹானுபாவர்களும் மிகுந்த கருணையுள்ளவர்களும் பிராம்மணப்பிரியர்களும் தங்கள் தேசங்களைச் செம்மையாகக் காப்பவர்களும் திருந்தச் செய்யப்பட்ட நற்கருவங்களினால் எல்லா ஜனங்களுடைய மனத்தையும் கவருகின்றவர்களுமான ராஜ

வலிமங்கள் காரகிற்சாந்தனிந்து வீற்றிருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். நகரத்து ஜனங்களும் தேசத்து ஜனங்களும் கிருஷ்ணையைப் பார்ப்பதற்காக விலைபெற்றமஞ்சங்களில் நரற்புறமும் உட்கார்ந்தனர். அந்தப் பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலராஜனுடைய சிறந்த ஐஸ்வரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு பிராமணர்களுடன் சேர்ந்து உட்கார்ந்தனர். ஜனபிரஜையாஜை! அவ்வீக அந்தஸ்பை நிகிருதியான ரத்தனதானங்க ளுடையதும் நாடகங்களும் நகர்த்தனங்களும் ஆடுநிறுவர்களால் சோடிப்பதுமாக அனைகதினங்கள் வரைவில் விசேஷமாக விளங்கிற்று அழகான அந்த ஸ்ரீமஜம் நடந்துகொண்டிருக்கையில் பதினாறுவது தினத்தில் வைதாம் என்னும் எட்டாவது தாராபலத்தோடு கூடிய முகூர்த்தத்தில், பூர்வசுநித்திரங்கள் தெரிந்தவர்களும் புத்திரவதிகளுமான ராஜஸ்திரீகள் உயர்ந்த வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அந்தத் திரௌபதியை அலங்காரஞ்செய்யத் தொடங்கினர். முதலில், வைதீர்பக்கல்லால் செய்யப்பட்ட பலகையில் உட்கார்ந்த திரௌபதியைப்பொறுத்தவகவினும் வஜலங்களினால் வாந்தியமுழக்கங்களுடன் மஞ்சனஞ்செய்தினர் ஸ்தானாவனரின், இரண்டுபட்டுக்கூட இடையிலும் மேலிலும் தரித்துக்கொண்ட திரௌபதியைச் செம்மையாக அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ரத்தனஸ்துர்பத்தோடு கூடிய ஏவாகிய பைடைக்கு அடைத்துப்போயினர் பகிழ்ச்சியுற்ற அந்தத் திரௌபதியைக் கிழக்குமுகமாக உட்காரவைத்திரிந்து, அலங்காரஞ்செய்யவந்தஸ்திரீகள், 'இவளை அந்த அலங்காரத்தில் அலங்கரிப்பது' என்று திகைத்த கண்களோடு ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். கூந்தலின் ஈரத்தை அகிழ்ப்பதரின் உஷணத்தினால் போக்கின பூனிபயண முள்ள புஷ்பமலைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கூந்தலைக் கட்டினர். அது கம்புல்லும் இலுப்பைப்பூக்களும் சேர்த்துத் தொடுத்த மாலையை அவள் கையிற் கொடுத்தனர். காரகிற்சாந்தினால் இரண்டு ஸ்தனங்களிலும் மகரிசாபத்தம் என்னும் இலை இலையாக இருக்கும் சித்திரத்தை எழுதினர். அவள், % சம்ரவாகங்களை அடையாளமாகவுடையதும் பொன்னை நிகிருதியாகவுடைய துமாகிய சிறந்தநதிப்பால் விளங்கினாள். அவளுடைய மலர்ந்தமுகம் சுருண்ட கூந்தலால் விளங்கிற்று, அது, வண்டுகள் மலர்ந்ததுக்கொண்டிருக்கும் தாமரைப் புஷ்பத்தையும் களங்கத்தோடு கூடிய சந்திரமண்டலத்தையும் ஜாதித்தது. (கண்கள் இயற்கைக் கறுப்புடையனவாயிருந்தமையால்) அவைகளுக்கு

* ஸ்தனங்கள் சக்ரவாகங்களாகவும் ஆபாணங்கள் பொன்னாகவும் கூறியது.

மையை ஸம்பிரதாயத்திற்காக இட்டனர். ரத்னங்கனிழைத்த ஆபரணங்களினால் உசிதப்படி அலங்காரஞ்செய்தனர். அவளுடைய தாயாராகிய ப்ருஷ்தி அரிதாரத்தையும் மனோசீலையையும் இரண்டு விரல்களினால் எடுத்து முகத்தில் திலகமிட்டாள். அலங்கரிக்கப்பட்ட மணமகளைக் கண்டு அந்தமங்கையர்கள் மகிழ்ச்சியுற்றனர். எப்படிப்பட்ட கணவன் கிடைப்பினு என்று நினைவினால் அவளுடைய தாயார் ஸந்தோஷப்பட்டவில்கை பிழகு, துருபதலுடைய கட்டளையினால் 1 அண்ணாமார் வந்து, ஸ்தனங்களை யே அலங்காரமாகவுடைய அந்தத் திரௌபதியைப் பெண்யானையின்மேல் எற்றிவைத்தனர். அப்போது வாத்தியங்கள் முழங்கின. மங்களசபதங்கள் ஆகாயத்தில் பரவின. பாங்குமார்களும் சிறந்த அவகம் பெண்யானைகளிலேறி மங்களமானங்களைப் பாடிக்கொண்டு இருபக்கங்களிலும் சென்றனர். வாயில்காப்பீபார் ஜனங்களை விலக்குவதில் பரபரப்புடன் முன்னே சென்றனர். அப்போது அந்தச் சிறந்த நகரத்தில் பெரிய கோலாஹல முண்டாயிற்று. பாரதீம! த்ருஷ்டத்யும்னன் குதிரைமேலறிக்கொண்டு முன்னே சென்றான் துருபதன் வலியவில்லாளிகளால் காக்கப்பட்ட பெரும்படையை வகுத்துவைத்துக்கொண்டு பெருங்குட்டத் துண்டுகூட ஸபாமண்டபத்தில் நின்றான். மங்களஸ்நானஞ் செய்த வுளும் நல்ல ஆடையுடையது எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பெற்றவளுமான திரௌபதி நல்ல அலங்காரத்தோடுகூடிய பொன்மயமான மாலையை எடுத்துக்கொண்டு, அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்வயம்வரமண்டபத்திற்கு வந்ததை அலைவரும் கண்டனர். உடனே, திரௌபதி ஸ்வயம்வரமண்டபத்தில் பிழைவிசித்தாள். அவள் நாணமுற்று, மகிழ்ந்திருந்த அரசர் களைவரையும் கடைக்கண்ணாற்பார்த்து, பார்ப்பவர்களின்மனங்களை மிகவும் கவர்ந்துகொண்டு ஸ்வயம்வரமண்டபத்தில் நின்றான் அப்போது ஸோமகராஜர்களுக்குப் புரோஹிதரும் மந்திரங்கள் தெரிந்தவரும் பரிசுத்தருமான பிராம்மணர் சாஸ்திரப்பிரகாரம் அக்கினியைச்சுற்றித் தர்ப்பங்களைப்பரப்பி அதில் 2 ஆஜ்யாகுதிசெய்தனர். அக்கினிக்குத் திருப்தி செய்வித்தும் பிராம்மணர்களைக்கொண்டு 3 ஸ்வஸ்தி வாசனஞ் செய்வித்துமானபிறகு, நாற்புறங்களிலும் வாத்தியங்களையெல்லாம் நிற்கச் செய்தார்கள். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்த ஸ்வயம்வரமண்டபம் சப்தமில்லாததாகச் செய்யப்

1. அலிகள்.

2. அக்னியில் பெய்யவிடுவது.

3. மங்களமான வேதமந்திரங்களைச் சொல்வது.

பட்டபோது, மேகத்துக்கும் துந்துபிவாத்தியத்துக்கும் ஒப்பான குரலுள்ள திருஷ்டத்யும்னன், திருஷ்டணையே அழைத்துக்கொண்டு அந்த ஸ்வயம்வரமண்டபத்தின் நடுவில்வந்து மேகம்போலக் கம்பீரமான குரலோடு நயனாயும் அர்த்தம் நிரம்பின தாயுமிருக்கிற பின்வரும் சிறந்தவசனத்தை வழக்கப்படி உரக்கச் சொல்லலானான்.

‘இங்கே சேர்ந்திருக்கிற அரசர்கள் நான், சொல்வதைக் கேட்கக் கடவர். இது விஸ், இது லக்ஷ்யம், இவை அம்புகள். யந்திரத்தின் தவாரத்தின் வழியாக ஆசாசத்திற்குப் போகின்ற கூர்மையான ஐந்துசரங்களினால் ஸ்ஷியத்தை அடியுங்கள். குலமும் ரூபமும் பலமும் பொருந்திய எவன் இந்தாமஹாகாரியத்தைச் செய்கிறானோ அவனுக்கு என் ஸ்ஹோதரியான இந்தக்கிருஷ்டணை இப்போதே பாரியையாவான். உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்’ என்றான். துருபதபுத்திரன் அவர்களைப் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி, உட்கொண்ட தன் ஸ்ஹோதரிக்கு அங்கே சேர்ந்திருக்கும் அரசர்களுடைய பெயர், குலம், சக்தி இவைகளைத் தெரிவித்துச் சொல்லலானான்.

இருடாற்றோராவது அத்தியாயம்.

ஸ்வயம்வரபர்வம். (தோடர்கீச்சி.)

(ஸ்வயம்வரமண்டபத்துள்ள அரசர்களின் பெயரைச்சொன்னது.)

‘துரியோதனன், தூர்விஷ்ணுன், தூர்முகன், துஷ்டிரதர்ஷணன், விஷிம்சதி, விகர்ணன், ஸஹன், துச்சாஸனன், யுயுத்ஸு, வாயுவேகன், பிமலேகரவன் (பிமலேகன்), உக்கிராயுதன், பலாகி, கரகாயு (கனகாயு), விஷ்ரோசனன் (தூர்விஷ்ரோசனன்), குண்டகன், சித்ரஸேனன், ஸுவாச்சஸ், கனகத்வஜன், பரங்கிராஸாலியான நந்தகன், நந்தன், துகுண்டன், நிகடன் இவர்களும் இன்னும் மஹாபலசாலிகளும் வீரர்களான த்ருதரஷ்டிரபுத்திரர்களும் கர்ணனுடன் கூட உனக்காக வந்திருக்கின்றனர். எத்தியஜா திரிற் சிறந்தவர்களும் மஹாத்மாக்களுடான அரசர்கள் எண்ணில்லாதவர்கள் இருக்கின்றனர். ஸுபலபுத்ரனை சகுனியும், வருஷகனும், ப்ருஹத்பலனுமாகிய இந்தக் கார்த்தாராஜ புத்திரர்களெல்லாரும் வந்திருக்கின்றனர். ஆயுததாரிகளெல்லாரிலும் சிறந்த மஹாத்மாக்களாகிய அஸ்வத்தாமாவும், போஜ

* நற்றுமுப்பத்தோராவது அத்தியாயத்திலும், அதன் பின்னுள்ள அரசர்களிலும் காண்க.

ஹும் நன்றாக அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு உனக்காக வந்துசேர்ந்திருக்கின்றனர். ப்ருஹந்தன், மணிமான், தண்டதாரராஜன், ஸஹாதேவன், ஜயதீஸனன், மேகஸந்திராஜன், சங்கஹும் உத்தரஹூமகிய புத்திரர்களோடுகூடிய விராடராஜன், வருத்தசேஷமன் புத்ரனை ஸுசர்மா, சேனாபிந்துராஜன், ஸுநாமா ஸுவர்ச்சஸ்வன் ஹும் புத்திரர்களோடுகூடிய ஸுகேது, ஸுகித்ரன், ஸுகுநாரன், வருகன், ஸத்யக்ருதி, ஸூர்பத்வஜன், ரோசபானன், நீலன், சித்ராபுதன், அம்சமான், சேகிதானன், மஹாபலசாலியரன் ஸ்ரேணிமான், ஸமுத்ரஸேனன் புத்திரஹும் மஹாபராக்ரமசாலியுமானசந்திரசேனன், ஜலஸந்தன், தந்தையும் புத்வஹூமகிய விதண்டஹும் தண்டஹும், பெளண்ட்ரகவாஸுதேவன், வீரனைபகதத்தன், கலிங்கன், தாம்ரலிப்தன், பத்தனாதிபதி, வீரர்களான ருக்மாங்கதஹும் ருக்மரதஹூமகியபுத்திரர்களுடன்கூட மஹாரதஹும் மத்ரராஜஹூமான சல்லியன், நெளரவாகியலோமதத்தன், மஹாரதனை அவன்புத்ரன், சூரர்களாகியபூரிபூரிஸ்ரவஸ் சலன் ஆகிய மூவர் இவர்களும்கேர்ந்திருக்கின்றனர். காம்போஜதேசத்தரசனாகியஸுதக்ஷிணன், பூருவம்சத்தவனைத்ருடதன்வா, ப்ருஹத்பலன், ஸுஷீஷணன், உசீநரபுத்திரனைசிபி, திருடர்களை ஒழிப்பவனாகிய காருஷ்தேசத்தரசன், பலராமன், கிருஷ்ணன், வீரனாகிய ருக்மிணியின் புத்திரன் பிரத்யுமன்ன், ஜாம்பவதியின் புத்திரனை ஸாம்பன், சாருதேஷணன், பிரத்யுமன் ஹூடையபுத்திரனை அனிருத்தன், கதன், அக்ரூரன், ஸாக்யகி, சிறந்தபுத்தியுள்ள உத்தவன், ஹ்ருதிகன்புத்ரனை கிருதவர்மா, ப்ருது, விப்ருது, விதுரதன், கங்கன், சங்கு, கவேஷணன், ஆசாவஹன், அனிருத்தன், ஸமீகன், ஸாரிமேஜபன், வீரனை வாதபதி, ஜில்லி, பிண்டாரகன், பராக்ரமசாலியான உசீனரன் ஆகிய இந்த யாதவர்களும் உனக்குச்சொல்லப்பட்டனர். பசீரதன், ப்ருஹக்ஷேத்ரன், விந்துதேசாதிபதியான ஜயக்ரதன், ப்ருஹக்ரதன், பாஹ்லீகன், மஹாரதனைஸ்ருதாபு, உலூகன், கைதவராஜன், சித்ராங்கதன், சபாங்கதன், சிறந்தபுத்தியுள்ள வத்ஸராஜன், கோஸலாதிபதி, பராக்ரமமுள்ள சிசுபாலன், ஜராலந்தன் ஆகிய இவர்களும் பூமியிற் பெயர்பெற்ற பற்பல தேசாதிபதிகளான இன்னும் அனைக ஷத்திரியர்களும், உனக்காகவந்திருக்கின்றனர். அன்புள்ளவளே! பராக்ரமசாலிகளான இவர்கள் உனக்காகச் சிறந்த லக்ஷியத்தை அறுப்பார்கள். அழகியவளே! இந்தலக்ஷியத்தை எவன் அடிக்கிறதே அவனை இப்போதே வரிக்கக்கடவாய் என்று திருஷ்டத்யுமன்ன் சொன்னான்.

திருநாற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸ்வயம்வரபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பிராம்மணர்களுக்கருவில் பாண்டவர்களிருப்பதாகக் கிருஷ்ணபகவான் அறிந்து பலராமருக்குச் சொன்னதும், வில்லைப்பார்ந்தவுடன் சிலஅரசர்கள் ஆசையொழிந்ததும், சிசுபாலன்முதலானவர் வில்லைநானேற்று மையில் பங்கமடைந்ததும், அர்ஜுனன் வில்லை நானேற்று விரும்பினதும்.)

அலங்காரஞ் செய்துகொண்டவர்களும், குண்டலங்கள் தரித்துக்கொண்டவர்களும், அழகினாலும்பராக்கரமத்தினாலும்சூலத்தினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் தனத்தினாலும் இளமைப்பருவத்தினாலும் கர்வம் விருத்தியடைந்தவர்களுமான அந்த யுவராஜர்களைவரும் ஒருவரையொருவர் மிஞ்சக்கருதித் தம் தம்மிடமுள்ள அஸ்திரபலத்தையும் தேகவன்மையையும் நினைத்து, மதவேகத்தினால் கூட்டத்தினின்றும் வேறுபட்ட இமயமலையிலுள்ள மதயானைகள்போல ஆயுதபாணிகளாகக் கிளம்பினர். அப்போது அவ்வரசர்கள் ஒருவரையொருவர் பொறாமையுடன் நோக்கிக்கொண்டும் மதனனால் அங்கங்கள் பீடிக்கப்பட்டும், 'திரௌபதி எனக்குத்தான்' என்று சொல்லிக்கொண்டும் ஆஸனங்களினின்றும் எழுந்தனர். அந்தத் திரௌபதியை ஜயித்துக் கொண்டுபோகும் விருப்பத்துடன் ஸ்வயம்வரமண்டபத்தில் கூட்டமாகச் சேர்ந்த அவ்வரசர்கள் பர்வதராஜபுத்தரியான பர்வதியை அடையவிரும்பிக் கூடின தேவகூட்டங்களைப்போல விளங்கினர். மன்மதபாணங்களால் பீடிக்கப்பட்ட அங்கங்கையுடைய அந்தஅரசர்கள் திரௌபதியையடைந்த மனத்தோடு ஸபா மண்டபத்தில் இறங்கினரிற்று, ஸ்நேகிதர்களாயிருந்தும் திரௌபதியினிமித்தம்பகை செய்துகொண்டனர். தேவகூட்டங்கள், ருத்திரர்கள், ஆதித்தியர்கள், வஸுக்கள், அசுவினிதேவர்கள், ஸாத்யர்கள், மருத்துக்கள் இவர்களெல்லாரும் யானையும் குடேபரனையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு விமானங்களோடு அங்கே வந்தனர். அஸுரர்களும், கருடர்களும், மஹாநாகர்களும், நாரதர் பர்வதர் முதலிய தேவரிஷிகளும், யக்ஷர்களும், சாரணர்களும், அப்ஸரஸுகளோடுகூட விஸ்வாவஸு முதலான கந்தர்வப்ரேஷ்டர்களும், விரைவாக அங்கே வந்தனர். பலராமரும் கிருஷ்ணனும் வருஷ்ணிகளும் அந்தகர்களுமாகிய யாதவப்ரேஷ்டர்கள் மேலானவர்களுக்கு அடங்கிப்பார்த்துக்கொண்

டிருந்தனர். மஹான்களாகிய அவர்கள் கிருஷ்ணனுடைய அழிப் பிராயத்தில் அடங்கியிருந்தனர். மதங்கொண்ட பெரியபாணைகள் போன்ற உருவமுள்ள அந்த * ஐவரும் தாமரைத்தடாகங்களில் சிறந்த ஐந்து பாணைகளிருப்பதுபோலிருக்கக்கண்டு யதுவீரர்களிற் சிறந்தவரான மாதவர் அவர்களை நீறுபூத்து மறைந்திருக்கும் பஞ்சபக்னி களைப்போல நினைத்தனர். யுதிஷ்டிரரையும் பீமீனையும் அர்ஜுனனையும் வீரர்களான நகுலஸஹதேவர்களையும் முறையே பலராமருக்குச் சொன்னார். பலராமர் அவர்களைக்கண்டு உள்ளம்மகிழ்ந்து கிருஷ்ணனை நோக்கினார். கிருஷ்ணையைபடைந்த பார்வைகளும் மீனாவிருத்திகளு முடையவர்களும் முயற்சியுள்ளவர்களும் உதிகளைக் கடித்துக் கண்கள் சிவந்தவர்களும் வீரர்களுமான மற்ற ராஜபுத்திரர்களும் ராஜபௌத்திரர்களும் அந்தப் பஞ்சபாண்டவர்களைப் பார்க்கவில்லை. அவ்வாறே சிறந்த கைகளையுடைய அந்தக் குந்திபுத்திரர்கள் மஹானுபாவர்களும் வீரர்களுமாகிய நகுலஸஹதேவர்கள் ஆகிய இவர்களைவரும் அந்தத் திரௌபதியைக் கண்டபோதே மன்மதபாணங்களால் அடிக்கப்பட்டவராயினர். அப்போது, அந்த ஆகாயம் தேவர்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் நிரம்பினதும், கருடர்களும் நாகர்களும் அஸுரர்களும் விரித்தர்களும் (கிய இவர்களாலடையப்பட்டதும், திவ்யபரிமளம் வீசுவதும், தேவலோகத்திய புஷ்பவருஷங்கள் சொரிவதும், ஸபாமண்டபத்தின்மேல் ஆகாயத்தில் எங்கும் நிறைகின்ற மேக கர்ச்சனம்போன்ற தேவர்களுடைய தூந்துதிகளின் பெருமுழக்கங்களும் புல்லாங்குழல்கள் வீணைகள் பணவங்களின் நாதங்களும் நிரம்பினதும், நாற்புறங்களிலும் தேவவிமானங்கள் நெருங்கினதுமாயிருந்தது. பிறகு, அந்த ராஜக்கூட்டங்கள் வரிசையாகத் திரௌபதியை உத்தேசித்துத் தம் பராக்கிரமங்களைக் காண்பிக்கத் தொடங்கினர். கர்ணன், துரியோதனன், ஸால்வன், சல்லியன், அசுவத்தாமா, க்ராதன், ஸூரீதன், வக்ரன் (தந்தவக்கிரன்), களிங்கதேசத்தரசன், வங்கதேசத்தரசன், பாண்டியன், புண்டரீதேசத்தரசன், வித்தக ராஜன், வனராஜன் இவர்களும் தாமவரயிதழ்களைப்பிபான்று கண்களும் பெருங்கைகளுமுடையவர்களும் கிரீடங்களையும் முத்துபால்களையும் தோள்வளைகளையும் மிகுதியாக அங்கங்களில் அணிந்துகொண்டவர்களும் பராக்கிரமமுடையதரியமுமுள்ளவர்களுமான இன்னும் அனைகம் தேசாதிபதிகளாகிய ராஜபுத்திரர்களும் ராஜபௌத்திரர்களும் தங்கள்

* 'ஸ்ரீவாக்ஸுந்தரமாகிய ஐந்து கஜேந்திரங்கள்' என்பது பழைய உரை.

தங்கள் பராக்கிரமங்களைப்பற்றிக் கர்ஜித்தனர். அந்த உறுதியான வில்லை நானேறிடுவதற்கு மனத்தினாலும் முடியவில்லை. அவ்வரசர்கள் தம்சக்தியைக்காண்பிக்கும்போது அந்தப்பாரமானவில் அதிர்வதினால் அலைக்கப்பட்டுத் தடுமாறித் தங்கள் வன்மையினாலும் சிசுஷயின் சிறப்பினாலும் பூமியின்மேல் நிலைத்துநின்றபிறகு உற்சாகம் குறைந்து கிரீடங்களும் ஹாரங்களும் நழுவப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு முயற்சியை விட்டுவிட்டனர். அப்போது அந்தராஜக்கூட்டங்கள் கடினமான வில்லினால் ஹாரங்களும் தோள்வளைகளும் நழுவ ஹாஹாகாரஞ்செய்து திரௌபதியின் மேலுள்ள விருப்பத்தைவிட்டுத் துயரமடைந்திருந்தனர். இவ்வாறு, அவ்வரசர்கள் நாற்புறங்களிலும் திரும்பிப்போனபிறகு, சேக்திதேசாதிபதியும் வீரனும் யமனுக்கொப்பான பலசாலியும் சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவனும் புத்திசாலியும் தமக்கோஷபுத்ரனுமான சிசுபாலன், அரசர்களின் முன்னிலையில் தனுவின் அருகில் வந்துநின்றான். அந்தவில் அவனால் நானேறிடப்படும்போது நாண்பூட்டுவதற்கு உளுந்தளவு மிச்சமிருக்கையில் அவன் அந்த வில்லினால் பீடிக்கப்பட்டு முழங்கால் மடித்துப் பூமியில் விழுந்தான். உடனையெழுந்து அவ்வரசன் தன் தேசத்திற்குச்சென்றான். அவனுக்குப்பிறகு, பெரிய சூரனும் மிகுந்த பலசாலியும் சங்குபோன்ற கழுத்தும் பருத்ததோள் களுமுடையவனும் மதயானைபோல நடப்பவனும் மதயானைபோலச் சிவந்த கண்களையுடையவனும் மதயானைபோன்றிவேகமுள்ள வனுமாகிய ஜராஸந்தனென்னுமரசன் மலைபோல் அசையாதவனாக வில்லினருகில் வந்துநின்றான். அவனால் ஏறிடப்படும்போது வில்பூட்டுவதற்கு இன்னும் கடுகளவு இருக்கையில் திரும்பியடித்தது. அவனுக்குப்பின், மஹாவீரனும் மஹாபலசாலியும் மத்ரதேசத்தரசனுமான சல்வியனும் வந்தான். அவனால் ஏறிடப்படும்போது, பின்னும் பயற்றினள விருக்கையில் திரும்பியடித்தது. உடனே, பின் திரும்பிப்பாராமல் தன் ராஜ்யத்திற்குப் புறப்பட்டான். பிறகு, 'இந்த உயர்த்தவில்லை இப்போது எந்த அரசன்தான் நானேறிடுவான்' என்று மனத்தில் நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு மறுபடியும் நின்றான். அவனுக்குப்பிறகு, அகங்காரமுள்ளவனும் அஸ்திரங்களில் நிச்சயமான ஞானமுள்ளவனும் ராஜலக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்திவனும் மஹா பலசாலியும் சூரனும் திருதராஷ்டிர புத்திரனுமான துரியோதனராஜன் அங்கே ஸ்வேஹாதரர்களின் நடுவில் விரைவாக எழுந்தான்; திரௌபதியைக் கண்டு களிப்புற்று வில்லினருகில் வந்தான். அவன் வில்லை எடுத்துக் கொண்டபிறகு, வில்லைத்தரித்த இந்திரனைப்போல்விளங்கினான். அவன்

தனுளை நானேறிடத்தொடங்கினான். ஏறிடப்பட்ட அந்தவில் இன்னும் எள்ளளவிருக்கையில் திரும்பியடித்தது. அப்போது, தூரியோ தனராஜன்கை விற்பிடியை விட்டதனால் வன்மையுள்ள அந்தவில்லினால் அடிக்கப்பட்டு அண்ணாந்துவிழுந்தான். வில்லினால் அடிக்கப்பட்ட அந்த அரசன் வெட்கத்தாடன் சென்றான். அவனுக்குப்பிறகு, ஸூரியபுத்திரனும், உதபுத்திரனும் ச்ரேஷ்டனுமான கர்ணன் வில்லினிடம்வந்து அடைந்த தூக்கினும். அவனாலும் ஏறிடப்பட்ட அந்தவில் மயிரிழையளவில் திரும்பியடித்தது. மூன்று லோகங்களையும் ஜயிக்கத்தக்கவனும் பலத்தினால் மூன்று லோகங்களிலும் பெயர் பெற்றவனுமான அந்தக்கர்ணனும். அந்தவில்லினால் தோல்வியடைந்தானென்றதனால் எல்லோரும் அந்தவில்லினிடம் பயமுற்றனர். கர்ணனும் அந்தவில்லினால் இவ்வாறு தோற்கச்செய்யப்பட்டுப்போகவே, ராஜஸ்ரேஷ்டர்கள் தாமரைமலர்போன்ற முகங்கள் கவிழ்ந்து கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவில்லை. கர்ணன் தோல்வியுற்றதைப் பார்த்து, உலகத்தில் வீரர்களான ராஜஸ்ரேஷ்டர்கள் வில்லெடுப்பதிலும் திரௌபதியை அடைவதிலும் ஆசையற்றவராயினர். அந்த ஸபையில் ஜனங்கள் பரபரப்படைய, அரசர்கள் வீரவாதம்செய்து ஓய்ந்த போது, வீரனும் குந்திபுத்திரனுமாகிய அர்ஜுனன் அந்தத்தனுளை நானேறிடவும் அம்புதொடுக்கவும் நினைத்தான். பிறகு, அஸூரர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் மிகமேலானவரும் மிகச்சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் யதுவம்சவீரருமான வாஸுதேவர், திரௌபதி பாண்டுபுத்திரனான அர்ஜுனன்கைக்கு வந்ததாக நினைத்துப் பலராமருடன் கைபிசைந்து களிப்புற்றார். யதுவீரர்களாகிய ராமகிருஷ்ணர்களும் தெளமயரும் தர்மபுத்திரரும் அவர்ஸஹோதரர்களும் தவிர, அந்த ஜனக்கூட்டத்திலுள்ள ராஜஸ்ரேஷ்டர்களும் ப்ராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களும் அப்போது நிஜரூபம்மறைந்திருந்த பாண்டவர்களை அறியவில்லை.

இருளற்றமூன்றாவது அத்தியாயம்

ஸ் வ ய ம் வ ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(வில்லைநானேறிட வெழுந்திருந்த அர்ஜுனனுக்குப் பிராம்மணர்கள் ஆசீர்வாதஞ்சேய்ததும், அர்ஜுனன் வில்லைநானேறிட்டு லக்ஷியத்தை அறுத்ததும், தீரோளபதி அர்ஜுனனுக்கு மாலையிட்டதும்.)

எப்போது அரசர்கள் தனுஸை நானேறிடும் செய்கையிலிருந்து நிவர்த்தியாயினரோ அப்போது உயர்ந்த புத்தியுள்ள அர்ஜுனன் பிராம்மணர்மத்தியிலிருந்து எழுந்தான். இத்திரத்துவஜம்போன்ற ஒளியையுடைய பார்த்தன் புறப்பட்டதைக்கண்டு பிராம்மண ஸ்ரீரஷ்டர்கள் கிருஷ்ணாஜினங்களை வீசிக் கூவினர். சிலர் வருத்தமுள்ளவராயினர். சிலர் ஸந்தோஷமுள்ளவராயினர். புத்திமான்களும் காரியந்தெரிந்தவர்களுமான மற்றும் சிலர், 'பிராம்மணர்களை! எந்தவில், உலகத்தில் கியாதிபெற்றவர்களும் பலவான்களும் தனுர்வேதத்தை யே முக்கியமாகக் கொண்டவர்களுமாகிய காணன் சல்லியன் முதலான கூத்திரியர்களால் வளைக்கப்படவில்லையோ அந்தவில்லை அஸ் திரப்பயிற்சியில்லாதவனும் தேகவன்மையில் மிகக் குறைந்தவனுமான ஒரு சிறுபையனால் எவ்வாறு நானேறிடமுடியும்? சாபல்யத்தினால் ஆராய்ந்துபாராமற்செய்யும் இந்தக்காரியம் பயன்படாமற்போனால் எல்லா அரசர்களின்நடுவிலும் பிராம்மணர்கள் பரிசாசத்துக்குரியவராவார்கள். இவன், கர்வத்தினாலாவது ஸந்தோஷத்தினாலாவது பிராம்மணர்களுக்குள்ள சபலத்தினாலாவது வில்லைவளைக்கப் புறப்பட்டிருந்தால் தடுக்கப்பட்டு வண்டும். போகாமலிருப்பது நலம். அரசர்களின் ஏளனத்திற்குப் பாத்திரர்களாகாமலிருப்போம்; அவமதிப்பை அடையாமலிருப்போம்; உலகத்தில் இகழப்படாமலிருப்போம்' என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டனர். இன்னும் சிலர், 'பெளவன வயவிலிருப்பவன்; அழகுள்ளவன்; மஹாகஜத்தின் துதிக்கைபோன்ற கைகளையுடையவன்; பருத்த தோள்களும் தொடைகளும் புஜங்களுமுடையவன்; தைரியத்தில் இமயமலை போன்றவன்; லிம்மம்போலக்கம்பீரமான நடையுள்ளவன்; மதயானையைப்போல் நடக்கிறவன்; ஒளியுள்ளவன்; இவனிடத்தில் இந்தக்காரியத்தில் திறமை எதிர்பார்க்கக் கூடியதே. இவனுடைய உற்சாகத்தினாலும் ஊக்கத்த தகுதியிருக்கிறது. இவனுடைய சக்திதான்

பெரிய உற்சாகத்தைத் தருவது. அசுத்தன் தானேசெல்லான்; மேலும், பிராம்மணர்களுக்கு அலாத்தியமான கரும்பும் ஒன்றும் எந்திலோகங்களிலும் சரீரத்தோடு ஸஞ்சரிக்கும் எந்தப் புருஷர்களிடத்திலும் இருப்பதில்லை. ஜலத்தையும் காற்றையும் புஜிப்பவர்களும் காய்கிழங்குகளை ஆகாரமாகக் கொண்டவர்களும் உறுதியான தவமுள்ளவர்களுமான பிராம்மணர்கள் தேகபலம் குறைந்தவர்களாயிருந்தும் தங்கள் தவவன்மையினால் அதிக பலவான்களாகிறார்களன்றோ? ஸரியோ தவரோ, ஸுகமோ கஷ்டமோ, பெரியோ சிறியோ, வலியுநீர்ந்தகருமத்தைச் செய்யும் பிராம்மணன் அவமதிக்கத் தகான். ஜமதக்னிபுத்திரரான பரசுராமரால் சூத்திரியர்கள் யுத்தத்தில் அபஜயப்பட்டனர். அகஸ்தியர் தமது பிரம்மதேஜவிலால் அகாதமான கடலைக் குடித்தனர். ஆதலால், இங்குள்ளவரனை வரும், 'இவன் சிறுவன்' என்று சொல்லட்டும். இவன் சிறந்தவன். சிக்கிரத்தில் வில்லை நானேறிட்டும்' என்றனர். மற்றப் பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்கள், 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்றனர். இவ்வாறு அந்தப் பிராம்மணர்கள் பலவகைச் சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அர்ஜுனன் தனுவின் ஸமீபத்தில் பின்வாங்காமல் மலைபோலின்றான். பிறகு, பாண்டவஸ்ரேஷ்டனை அர்ஜுனன் திருஷ்டத்யும்னனை நோக்கி, 'இந்தத்தனுஸ் பிராம்மணர்கள் நானேறிடக்கூடியதுதானா?' என்றான். அவன் சொன்னதைக் கேட்டுத் திருஷ்டத்யும்னன், 'பிராம்மணேந்தமா! பிராம்மணன், சூத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் இவர்களில் யாராயினும் இந்தச் சிறந்த தனுவை நானேறிடுவானாயின் அவனுக்கு என் ஸேஹாதிரியைக் கொடுப்பீயன். நான் ஸத்தியமாகச் சொன்னேன்' என்று சொன்னான். அதன்பிறகு, மஹாபராக்ரமசாலியும் போரில் வெல்லமுடியாதவனுமான அந்த அர்ஜுனன், அந்தத் தனுவைச் சுற்றிப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தான். பிறகு, அவன் வரத்தைக்கொடுக்கும் தேவதையும் பிரபுவுமாகிய ஈசுவரனுக்குத் தலைவணங்கிக் கிருஷ்ணனை மனத்தில் நினைத்து வில்லையெடுத்தான். தனுர்வேதத்தில் சிறந்தவர்களான ருக்மன், ஸுந்தன், வக்ரன், காணன், துரியோதனன், சல்லியன், ஸால்வன் ஆகிய இவர்களால் முதலில் மிகுந்த முயற்சிசெய்தும் எந்தவிடம் நானேறிட முடியாமற் போயிற்றோ அந்தவில்லை அப்போது வீரர்களுள் கர்வமுள்ளவனும் கிருஷ்ணனுக்கொப்பான மஹிமையுள்ளவனும் இந்திரபுத்திரனுமான அர்ஜுனன் ஒருநொடியில் நானேறிட்டான்; ஐந்து பாணங்கையெடுத்து லக்ஷியத்தையும் அடித்தான். செம்மையாக அடிக்கப்பட்ட அந்த லக்ஷியம் உடனே யந்திரத்துவாரத்தின் வழி

யாகப் பூமியில் விழுந்தது.பிறகு, ஆகாயத்திலும் தேவர்களின்கோஷம் உண்டாயிற்று. சபைநடுவிலும் பெரியஆரவாரம்உண்டாயிற்று. சத்துருக்களை வதஞ்செய்கிறவனாகிய அர்ஜுனனுடைய தலையில் இந்திரன் தேவமலர்களைப் பொழிந்தான். அங்கிருந்த ஆயிரக்கணக்கான பிராம்மணர்கள் உத்தரீயங்களை வீசினர். எல்லாரும் ஆச்சரியமுற்று ஹாஹாகாரங்களைச்செய்தனர். ஆகாயத்திலிருந்து அந்த ஸபையில் நாற்புறங்களிலும் பூமாரிகள் பொழிந்தன. வாத்தியக்காரர்கள் அனைகம் உபவாத்தியங்களுடன் வாத்தியங்களை வாசித்தனர். அங்கே ஸூதமாகதர்களின் கூட்டங்களும் நல்லிசையுடன் துதிசெய்தன. சத்துருக்களைக்கொல்லுபவனாகிய துருபதன் அவனைக்கண்டுஸந்தோஷம் அடைந்தான். அவன் தன் ஸையங்களுடன் தான் அர்ஜுனனுக்கு உதவிசெய்யவிரும்பினான். அந்தப் பெரியஆரவாரம் விருத்தியடைந்த போது, தர்மீஷ்டர்களிற் சிறந்த யுதிஷ்டிரர், புருஷ்யர்ஷ்டர்களான நகுல ஸஹுதேவர்களுடன் கூட இருப்பிடத்திறக்கென்றார் அடிக்கப்பட்ட லக்ஷியத்தையும் இந்திரனுக்கொப்பானபார்த்தனையும் பார்த்த கன்னிகையாகியகிருஷ்ணை, எப்போதும் வழக்கமாகப்பார்ப்பவர்களுக்கும் புதியவள்போலிருந்தான். நகைக்காமலிருக்கும்போதே நகைப்பவள்போலவும் மதுமதமில்லாமலே ஸ்ருங்காரவிலா ஸங்களிணஸ்மயங்கி னவள்போலவும் வாக்கினுல்லாமல் பார்வையினுலையே பேசுகிறவள் போலவும் வெண்மையான உயர்ந்தபுஷ்பமாலையெடுத்துக்கொண்டு புன்னகையுடன் அர்ஜுனனிடம் சென்றாள். கூத்திரியவீரர்களின் மத்தியிலிருந்த கிருஷ்ணை, அச்சமின்றி அவர்களுக்குப்பின்னே சென்று பிராம்மணக் கூட்டத்தின் மத்தியிலிருக்கும் அர்ஜுனனது பார்ப்பில் மாலையை அணிந்து, தேவந்திரனை இந்திராணிபோலவும், அக்கினியை ஸ்வாகாதேவிபோலவும், விஷ்ணுவை லக்ஷ்மிபோலவும், ஸூரியனை உஷையென்னும் காலஸந்தி போலவும், மன்மதனை ரதிதேவி போலவும், மஹேஸ்வரனைப் பார்வதிபோலவும் வரனாகவரித்தான். நினைத்தற்கரிய செய்கையுள்ள அந்த அர்ஜுனன் ஸபாமண்டபத்திலுயிர்த்து அந்தப் பிராம்மணர்களால் கொண்டாடப் பெற்று அந்தக் தன் பனைவியை அழைத்துக்கொண்டு அவளால் பின்தொடரப்பெற்று ஸ்வயம்வர மண்டபத்தினின்றும் புறப்பட்டான்.

இருநூற்றாண்டுகாவது அத்தீயாயம்.

ஸ்வயம்வரபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(அரசர்கள் கோபம்கொண்டு துருபநனைக் கொல்லவந்தபோது பிரமர் ஜூனர்கள் சண்டைக்கு ஆயத்தமாயிருப்பதைத் தெரிந்து கிருஷ்ண பகவானும் பலாபறும் பேசிக்கொள்வது.)

அப்போது, துருபதராஜன் தன் பெண்ணை அந்தப்பிராம்மண லுக்குக் கொடுக்க நினைத்தபோது, அரசர்கள் ஒருவரையொருவர் ஸமீ பித்துப்பார்த்துக்கொண்டு கோபமுற்றனர். அவர்களைவரும் பரஸ்ப ரம் ஒற்றுமையான எண்ணத்துடன் சேர்ந்துபேசிக்கொண்டனர். 'நா மெல்லோரும் துராத்தமாவான துருபதனால் அழைக்கப்பட்டுஸ்வயம்வரம் பார்க்கிற ஆசையினால் சேர்ந்துவந்தோம். இந்தத் துருபதன் நம் மெல்லாரையும் தரும்பாகநினைத்து நம்மைத்தாண்டிப் பெண்களிற் சிறந்த திரௌபதியை ஒரு பிராம்மணனுக்குக் கொடுக்கநினைக்கிறான். செடியைஎளித்ததுக் காய்க்கிறகாலத்தில் இவன்வெட்டுகிறான். நம்மை அவமதிக்கின்ற இந்தத் துராத்தமாவை நாம் கொன்றுவிடுவோம். இவன் குணங்களைப்பற்றிக் கௌரவிப்பதற்கும் பெரியவனென்ற மரியாதைக் கும் தகுந்தவனாயிருக்கவில்லை. சூத்திரியர்களுக்குப் பகைவனை இந்தத் துராசாரமுள்ளவனையும் இவனுடையபுத்திரனையும் கொல் லோம். இவன்எல்லா அரசர்களையும்ழைத்துமரியாதைசெய்துஉயர்ந்த அன்னத்தையும் புஜிப்பித்து அதன்பின் அவமதித்திருக்கிறான். தேவ ஸபைபோன்ற இந்த ராஜஸபையில் தகுதியான அரசர்கள் ஒருவரை யும் இவன் காணவில்லையா? ஸ்வயம்வரவிஷயத்தில் பிராம்மணர்களுக் குத்தகுதியில்லை. ஸ்வயம்வரம் சூத்திரியர்களுக்கென்பது சாஸ்திரப் பிரவரித்தமானது. அரசர்களே! அல்லது, இந்தப்பெண் சூத்திரியன் ஈவனையும் அடைய விரும்பாமலிருப்பாளாயின் இவளை நெருப்பில் போட்டுவிட்டு நம் தேசங்களுக்குச் செல்வோம். பிராம்மணன் அவ ளரத்தினாலாவது ஆசையினாலாவது ராஜஸபைக்கு விருப்ப மில்லாத இந்தக் காரியத்தைச் செய்திருப்பானாயின், அவனை எவ் வகையிலும் நாம் கொல்லலாகாது. எனினில், நமது ராஜ்யம் வாழ்வு தனம்புத்தர்பெளதர்கள் மற்றுமுள்ள நமதுஸம்பத்து ஆகியவெல்லாம் பிராம்மணர்களுக்காகவே இருக்கின்றன. அவமானத்திற்குப்பயந்தும் தங்கள் தர்மத்தைக்காப்பதற்காகவும், மற்றஸ்வயம்வரங்களுக்கும் இவ் விதமான முடிவு வராமலிருக்கும்படி செய்யவேண்டும்' என்றுசொல்

விப் பரிசாயுதங்கள் போன்ற கைகளை யுடைய ராஜபுரேஷ்டர்கள் கோபித்துக் துருபதனைக் கொல்வதற்கு ஆயுதங்களுடன் எதிர்த்துப் போயினர். அவர்களிற் பலர் வில்லுகளையெடுத்துக் கோபித்துவருகிறதைக் கண்டு பயந்து துருபதன் பிராம்மணர்களைச் சரணமடைந்தான். துருபதன் பயத்தினாலாவது சக்தியில்லாமையினாலாவது உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவாவது பிராமணரைச் சரணமடையவில்லை; அரசர்களை ஸாஸ்தானப்படுத்துவதற்காக அவர்களிடம் போனான். மதம்பிடித்த யானைகள் போல் வேகமாக ஓடிவருகின்ற அவ்வரசர்களைச் சத்தாருக்களை வெல்லுகிறவர்களும் சிறந்த வில்லாளிகளும் பாண்டு புத்திரர்களுமான பிரமார்ஜுனர்கள் எதிர்த்துச் சென்றனர். பிறகு, அவ்வரசர்கள் கோபத்தோடு ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டும் மணிக் கட்டுக்கும் விரல்களுக்கும் தோலுறைகள் போட்டுக்கொண்டும் குரு குலபுத்திரர்களாகிய பிரமார்ஜுனர்களைக் கொல்லக்கருதிக்கிளம்பினர். அப்போது, ஆச்சரியமும் பயங்கரமுமான செய்கைகையுடைய வனும் மஹாபலசாலியும் இடிக்கொட்டான வன்மையுள்ளவனும் ஒப்பற்ற வீரனும் மஹாகஜத்தைப்போன்றவனுமாகியபீமன் இரண்டு கைகளினாலும் ஒருமாதத்தைப்பிடுங்கி இலைகையுதறினான். எதிரிகளை அழிப்பவனும் பருத்தும் நீண்டுமுள்ள புஜங்களுள்ளவனுமாகியபீமன் தண்டாயுதனை யான் உக்கிரமான தண்டாயுதத்தை எடுத்துக் கொள்வதில்பல அம்மரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு புருஷபுரேஷ்டனை அர்ஜுனனுக்கு ஸம்பீபத்தில் நின்றான். நினைக்கமுடியாத செய்கையுள்ளவனும் மனிதருக்கு மேற்பட்ட புத்தியுள்ளவனும் இந்திரனுக்கொப்பான பராக்கிரமமுள்ளவனுமாகிய அந்த அர்ஜுனன் தன் சகோதரனை பீமனுடைய அந்தச் செய்கையைக்கண்டு வியப்புற்றான்; பயநின்றி விற்பிடித்து நின்றான்.

மனிதருக்கெட்டாத ஞானமுள்ளவரும் நினைத்தற்கரியசெய்கையுள்ளவருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் பிரமார்ஜுனர்களுடைய அந்தச் செய்கையைக்கண்டு, பலராமரை நோக்கிப்பின்வருமாறு சொல்லலானார். 'வலிமம்மப்போலவும் விருஷபப்போலவும் கர்வமாக நடந்துகொண்டு பீனமரஉயரமுள்ளமஹாதனுஸை இழுக்கிறேனை, இவன் அர்ஜுனன் தான். ஸங்கர்ஷணரே! நான் வஸுதேவபுத்திரனாயிருந்தால் இதில்ஸந்தேகமில்லை. இதேதாபலத்தினால் விருஷத்தைப்பிடுங்கி அரசர்களை வெல்லுவதற்கு ஸாஹஸமாக ஆரம்பித்திருக்கிறேனை இவன் வ்ருகோதரன், அவனைத்தவிர மற்றொருவன் இந்தப் புவனியில் இப்போது யுத்தத்

தில் இவ்விதமான செய்கையைச் செய்யவல்லவனில்லை. தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற நீண்டகண்களையுடையவரும் பெரிய தேகமுடையவரும் வலிமம்மம்போன்ற நடையுள்ளவரும் வணக்கமுள்ளவரும் பசுமை நிறமுள்ளவரும் நீண்டு பிரகாசிக்கின்ற அழகிய மூக்குடையவருமாக இதோ எதிரில் வருகிறாரே அவர் தர்மபுத்திரரே. கிருத்திகா புத்திரர்களான இரண்டு சுப்பிரமணியர்களைப்போலிருப்பவர் அபர்வினிதேவதைகளுடைய புத்திரர்களான நகுல ஸஹதேவர்களென்பது என்னுடைய ஊகம். பாண்டவர்களுந் குந்தியும் அந்த அரசுக்கு மாளிகை எரித்ததிலிருந்து விடுபட்டதை நான் கேள்விப்பட்டேன்' என்றார். ஜலமில்லாத மேகம்போன்ற நிறமுள்ள பலராமர் ஸந்தோஷத்துடன், 'நமது அத்தையாகிய குந்தி கௌரவம்ரேஷ்டர்களான புத்திரர்களுடன்கூட விடுபட்டதைக்கண்டு ஸந்தோஷமடைந்தீதென்' என்று தமது தம்பிரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடம் சொன்னார்.

இருளுற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸ்வயம்வரபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் காணைத்தோற்புச் செய்ததும், பீமன் சல்லியனைத்தோற்கச் செய்ததும், யுதிஷ்டிராழநலானவர்கள் துரியோதனதயரைத்தோற்கச் செய்ததும், மறுபடி யுத்தந்தக்குல்யுத்தமான அரசர்கள் கிருஷ்ணனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு யுத்தழயற்சியைவிட்டு அவரவர் இருப்பிடம் செல்வதும், திளேபதியுடன் பீமார்ஜுனர்கள் நயவன் விட்டுக்கிதச் செல்வதும்)

அங்குள்ள பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்கள், கிருஷ்ணஜினங்களையும் கமண்டலங்களையும் உதறிக்கொண்டு, 'நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். எதிரிகளுடன் நாங்கள் சண்டைசெய்ய்வோம்' என்றனர். இவ்வாறு சொன்ன அந்தப்பிராம்மணர்களைப்பார்த்து அர்ஜுனன் சிரித்துக்கொண்டு, 'நீங்கள் பார்ப்பவர்களாக என்பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருங்கள். நான் கூர்மையான முனையுள்ள அம்புகளை நூற்றுக்கணக்காக இறைத்துச் சீறின ஸர்ப்பங்களை மந்திரங்களினால் தடுப்பது போல் இவர்களைத் தடுத்தானிடுவேன்' என்றான். ஸஹாபலசாலியான அர்ஜுனன் இவ்வாறுசொல்லிக் கன்னியா சுல்கமாக்கக் கிடைத்த அந்தவிலலை வளைத்துக்கொண்டு ஸஹாதானான பீமேஸன்னுடன்

கூட மலைபோல அசையாமல்நின்றான். பிறகு, பீமார்ஜுனர்களிருவரும் யுத்தத்தில் மிக்ககர்வமுள்ள கர்ணன்முதலாகிய க்ஷத்திரியர்களைக்கண்டு பயப்படாமல் இரண்டியானைகள் எதிரியானைகளைச் சந்திப்பதுபோலச் சந்தித்தனர். யுத்தஞ்செய்ய ஆயத்தரான அவ்வரசர்கள், 'பிராம்மணன் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யவருவானாயின் அவனை யுத்தத்தில் வதஞ்செய்யக் கண்டிருக்கிறோம்' என்ற கடுஞ்சொற்களைச் சொன்னார்கள். அவ்வாறுசொல்லி அரசர்கள் உடனே பிராம்மணர்களைத் தூரத்தினர். மஹாபராக்ரமசாலியான கர்ணன், பெண்யானைக்காக ஓர் ஆண்யானை எதிரியானையை நோக்கிச் செல்வது போல அந்த யுத்தத்தில் அர்ஜுனனையெதிர்த்துச் சண்டைக்குச் சென்றான். மத்திரதேசத்தரசனும் பலவானுமான சல்லியன் பீமஸேனனை அந்தயுத்தத்தில் எதிர்த்துச்சென்றான். துரியோதனன் முதலியவரனைவரும் பிராம்மணர்களுடன் சேர்ந்து மெள்ள ஆரம்பித்துப் பிரயாஸமின்றி எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தனர். அப்போது, எதிர்த்துவரும் ஸூர்யபுத்திரனை கர்ணனைச் சிறந்தவனான அர்ஜுனன் வன்மையுள்ள வில்லையிழுத்துக் கூர்மையான பாணங்களினால் எதிர்த்து அடித்தான். உக்கிரமான சக்தியும் கூர்மையுமுள்ள அந்தச்சரங்களின் வேகத்தினால் பிரமித்த கர்ணன் பிரயாசத்துடன் அர்ஜுனனைத் தொடர்ந்தான். பாணம்விடுகிற வேகத்தில் அளவிடமுடியாத அவ்விரண்டு சிறந்த வீரர்களும் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதி மிக்க கோபத்துடன் யுத்தஞ்செய்தனர். 'நீ செய்ததற்குப் பிரதியாக நான் செய்ததைப்பார்' என்றும், 'என் கைவன்மையைப் பார்' என்றும் ஒருவர்க்கொருவர் வீரவாதம்கூறினர். புஷியில் நிகரற்றதான அர்ஜுனனுடைய புஜபராக்ரமத்தைக்கண்டு ஸூர்யபுத்திரனை கர்ணன் உடனே கடுங்கோபத்துடன் யுத்தஞ்செய்தான். அப்போது அர்ஜுனனால் விடப்பட்ட அந்த வேகமுள்ள பாணங்களைத்ததித்து உரக்கக் காச்சனை செய்தான். அவன் சேனைகள் அதைக்கொண்டாடின.

அப்போது, கர்ணன், 'பிராம்மணஸ்ரேஷ்டனே! உன் கைகளில் பராக்ரமத்திற்காகவும் யுத்தத்தில் நீசோராமலிருப்பதற்காகவும், பாணங்களிலும் அஸ்திரங்களிலுமுள்ள இந்த மேன்மைக்காகவும் நான் சந்தேகிப்படுகிறேன். பிராம்மணோத்தமனே! நீ உருவத்துடன்வந்த தணுவேதமோ? அல்லது, பரகராமனோ? அல்லது, ப்ரத்யக்ஷமாகவந்த இந்திரனோ? அல்லது, ப்ரத்யக்ஷமாகவந்த நித்தியரான விஷ்ணுவோ? நீ உன்னை மறைத்துக்கொள்வதற்காக இந்தப்பிராமணரூபத்தையெடுத்த

துக் கைவலிமையைக்கொண்டு எனக்குள்தீர்புத்தஞ்செய்கிறாயென்று நினைக்கிறேன். யுத்தத்தில் கோபமுற்ற என்னுடன் பிரதியுத்தஞ் செய்வதற்கு நேரில்வர இந்நிரையும் பாண்டுபுத்திரனை அர்ஜுனையும் தவிர வேறு ஓர் ஆண்பிள்ளை வல்லவன் அல்லன். பாண்டவர்களை வரும் அர்ஜுனனுள்பட அப்போதே அரக்கு மாளிகையில் எரிந்து போயினர். அர்ஜுனனைத்தவிர மற்றொருவன் யுத்தத்தில் என்னை யடிக்கச் சக்தனல்லன்' என்று சொன்னான். அவன் இவ்வாறு சொன்னதற்கு, அர்ஜுனன், 'கர்ண! நான் தனுர்வேதமல்லேன்; பாக்கிரமசாலியான பரசுராாமருமல்லேன்; யுத்தஞ்செய்பவரிற் சிறந்தவனும் ஆயுத்தாரிகளெல்லாரிலும் மேலானவனுமான ஒருபிராம்மணன்; குருவின் உபதேசத்தினால் பிரம்மபஸ்திரத்திலும் இந்நிராஸ்திரத்திலும் தேர்ச்சியுள்ளவன். வீரனே! இப்போது உன்னை யுத்தத்தில் ஜயிப்பதற்கு இருக்கிறேன். நீ அசையாமல் நில். 'கோற்றேன்' என்றுவது சொல். அதன்பிறகு, ஸுகாமாகச்செல்லலாம்' என்று மறுமொழி சொன்னான். அர்ஜுனன் இவ்வாறு சொல்லி, உடனே கர்ணனுடைய வில்லை முறித்தான். உடனே, கர்ணன் வேறுவில்லையெடுத்து யுத்தஞ் செய்ய அம்புதொடுத்தான். அர்ஜுனன்பார்த்து அவனுடைய அந்த வில்லையும் அம்புகளினால் துணித்து, ஸூர்யகுமாரனை அவனையும் யுத்தத்தில் அடித்தான். அப்போது ராதையின் புத்திரனும் மஹாபலசாலியுமான கர்ணன் வில்முறிந்து பாணங்களினால் அங்கங்களில் அது கமாக அடிபட்டு உடனே ஓடினான். மறுபடியும், சற்று நேரத்துக்குப் பின் கர்ணன் அம்புகளுடன் வில்லையெடுத்துக்கொண்டு வந்தான்; அப்போது அர்ஜுனன்மேல் சரமாகளைப் பொழிந்தான். அர்ஜுனன் அந்தச்சரமாகளைத் தன் சரங்களினால் அறுத்தான். அப்போது மஹாரதனை கர்ணன் எல்லாப்பாணங்களும் உக்கிரமாயிருப்பதைக் கண்டு, பிரம்மதேஜஸை ஜயிக்க முடியாதென்று நினைத்துக்கொண்டு விரைவாக வெளியேடினான்.

ஸபையின் மற்றோரிடத்தில், பலபராக்கிரமசாலிகளும் கல்வியினுடைய தேகவன்மையினும் யுத்தத்திற் சிறந்தவர்களுடைய சல்லியன் பிரமன் இருவர்களும், நடங்கொண்ட இரண்டு மஹாகஜங்கள் போல ஒருவரையொருவர் சண்டைக்கழைத்துக் குத்துக்களாலும் முழங்கால்களினாலும் ஒருவரையொருவர் அடித்துப் பின்னும் முன்னும் அருகிலும் தூரத்திலும் ஒருவரையொருவர் இழுத்தனர்; குத்துக்களினாலும் அடித்துக்கொண்டனர். அப்போது அவரிருவரிடத்தும் மிகக் கடுமையான சடசடவென்ற சப்தம் உண்டாயிற்று. கற்கள் விழுவதற்

கொப்பான அடிகளால் அடித்துக்கொண்டனர். அவர்களிருவரும் அந்தச் சண்டையில் ஒருவரையொருவர் சற்றுநேரம் இழுத்தனர். அந்தயுத்தத்தில் கௌரவப்ரேஷ்டனை பீமன் சல்லியனை இரண்டு கைகளினாலும் தூக்கிக் கீழேபோட்டான். அப்போது பிராம்மணர்கள் நகைத்தனர். அங்கேபுருஷப்ரேஷ்டனும் பலசாலியுமான பீமஸேனன், பலவானை சல்லியன் பூமியில் தள்ளப்பட்டிருந்தும், அவனைக் கொல் லாமலிருந்ததனால், எல்லோரும் ஆச்சரியத்தையடைந்தனர். பீமஸேன னைச் சல்லியன் தள்ளப்பட்டும் கர்ணன் பயந்துமிருந்தபோது பார்த்தி ருந்த மனிதர்களை வர்த்தும் ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. பிறகு, ராத் ஸமூகம் பார்த்திருக்கையில் பீமன் ஒருமரத்தைப் பிடுங்கினான். அப் போது தர்மராஜர் குறிப்புக் (= ஜாடை)களினால் பீமஸேனைத் தடுத்தார். பீமஸேனனும் தன் பிராதாவான தம்புத்திரருடைய குறிப்பை அறிந்து நிவர்த்தியடைந்தான். கௌரவராகிய ஜனமேஜயரே! தர்மரா ஜாவும், ஸபைநடுவில் அரசர்கள் பார்த்திருக்கையில் பொறாமைக்கார னை துரியோதனனுடன் சண்டைசெய்தார். அப்போது துரியோத னன் தான் அதிக பலசாலியாயிருப்பதனால் *யுதிஷ்டிரரை மதிக்காமல் அவருடல் யுத்தஞ் செய்யவில்லை. அந்த ஸமயத்தில் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் தாழ்ந்த கணுக்களை மிகுடிய பாணத்தினால் சத்துருக்க ளைக் கொல்லுகிறவனை துரியோதனனை அடித்தனர். பிறகு, துரி யோதனன் தடியினால் க்கப்பட்ட பாம்பைப்போலக் கோபித்து மிகு ந்த ஜாக்ரதையெடுத்துக்கொண்டு தர்மராஜாவுடன் எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்தான். தர்மபுத்திரர் யுத்தத்தில் துரியோதனனுடைய வில்லையும் நாண்கயிற்றையும் அறுத்து அவன்மேல் பாணவ்ஷந் வர்ஷித்தார். அவன் யுத்தத்தை விட்டோடினான். ஜனமேஜயராஜரே! துச்சாஸ னன் கோபமுற்று ஸஹதேவனுடன் நெடுநேரம் யுத்தஞ்செய்து அவ னால் ஜயிக்கப்பட்டவனாக வில்லைப்போட்டுவிட்டு முழங்காலை மடித்துக் கொண்டு யுத்தபூமியில் விழுந்தான். அவன் எழுந்தவுடன், கத்தி கேடகங்களை எடுத்துக்கொண்டு எதிர்த்தோடிவந்தான். கௌரவ ரான ஜனமேஜயரே! அந்தக் கௌரவனை துச்சாஸனன், பலதநீன னை பிராம்மணனோடு யுத்தம் வேண்டாமென்று சொல்லி விகர்ணன் சித்ரஸேனன் இவ்விருவராலும் தடுக்கப்பட்டான். துஸ்ஸகன் நகுல னிருவரும் யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்கினர். மஹாபலசாலிகளான அவ் விருவரையும் பார்த்து, 'கௌரவர்களை! நீங்கள் யுத்தத்தைவிட்டுத் திரும்புங்கள். பிராம்மணர்களிடத்தில் குரூரகாரியம் எதற்கு? இந்தப்

*யுதிஷ்டிரரென்று அறியாமல்.

பிராம்மணர்கள் பலவீனர்கள். நீங்களோ மஹாபலசாலிகள்; இங்கே இரண்டு பிராம்மணர்கள் கொடியவர்கள்; பலத்தில் வாயுவுக்கும் இத் திரணுக்கும் ஒப்பானவர்கள். அவர்கள் யாராயிருந்தாலும், பிராம்மணர்களுக்கு நமஸ்காரம்; நாம் நமது நகரம் செல்வோம்' என்று கௌரவர்கள் சொன்னார்கள். இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே அவர்கள் யுத்தத்தை விட்டுப் போயினர். பிராம்மணர்கள் ஆங்காங்கு கூட்டம் கூட்டமாகச் சேர்ந்து யுகிழ்ந்தனர். அப்போது அந்தப்போர்முனையிலின்றி பிராம்மணர்களை அங்குள்ள சூத்திரியர்கள் அனைவர் பார்த்துக்கொண்டு நாற்புறத்தும் நின்றனர். பிராம்மணர்களும் வெற்றியடைந்து கண்ணிகையை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டனர். பீமஸேனனால் சல்லியன் ஜயிக்கப்பட்டும் கர்ணன் தோற்றும் துரியோதனனும் துச்சாஸனனும் சண்டையிலிருந்து ஓடியும் போனபோது, எல்லா அரசர்களும் பயந்து பீமஸேனைச் சுற்றிக்கொண்டனர். அவர்கள் அங்கே சேர்ந்து, இந்தப் பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்கள் இருவரும் எங்கே ஜனித்தவர்கள்; எவ்விடத்தில் வலிப்பவர்களென்று சொன்மையாக அறியவேண்டும். பரசராமரையும் துரோணரையும் பாண்டவனான கீடீடியையும் தேவகீபுத்திரரான கிருஷ்ணபகவானையும் சாரத்வதரான கிருபாசாரியரையும் தவிர, ராதா புத்திரனான கர்ணனை யுத்தத்தில் எதிர்க்கவல்லவெனவன்? துரியோதனனைத் தான் யுத்தத்தில் எதிர்த்துச் சண்டையெய்வல்லவன் யாவன்? அவ்வாறே பலவான்களிற சிறந்த மந்திரதேசாகுபதியான சல்லியனை யுத்தத்தில் கீழிழித்துவதற்கு வல்லவன், வீரரான பலராமரையும் பாண்டவனான பீமனையும் வீரனான துரியோதனனையும் தவிர, வேறு எவன் இருக்கிறான்? பிராம்மணர்கள் நிரம்பின இந்தச் சண்டையிலிருந்து சேனைகளைத் திருப்பவேண்டும். பிராம்மணர்கள் குற்றவாளிகளாயிருப்பிலும் எந்தக்காலத்திலும் அவசியம் காப்பாற்றப்படத்தக்கவர்கள். அதனால், இங்கே இவர்களைத் தெரிந்துகொண்டு பிறகு உற்சாகத்துடன் யுத்தஞ்செய்வோம்' என்று சொன்னார்கள். பீமார்ஜுனர்கள் யுத்தத்தில் அந்தச் செய்கையைச் செய்தபிறகு, அவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருந்த அவ்வரசர்களைவரையும் மற்றமனிதர்களையும்பார்த்து ஒன்றும் பேசாமலிருந்தனர். பீமஸேனனுடைய அந்தச் செய்கையைக் கண்டபின் அக்ஷிருவரையும் குந்திபுத்திரர்களென்று நினைத்துக் கண்ணிரான் அவ்வரசர்களைவரையும் அழைத்து, 'திரௌபதி தர்மமாகவே அடையப்பட்டவள்' என்று சமாதானஞ்செய்து யுத்தஞ்செய்யாமல் தடுத்தார். யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களான அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டர்களெல்லாரும் இவ்வாறு யுத்தத்தைவிட்டு நீங்கி

வியப்புடன் (தம்தம்) இடங்களுக்குச் சென்றனர். அவ்விடத்தில் வந்திருந்தவர்கள், 'ஸ்வயம்வரமண்டபத்தில், பிராம்மணர்கள் மேன்மை அடைந்துவிட்டார்கள். பாஞ்சாலி பிராம்மணர்களால் அடையப்பட்டாள்' என்று சொல்லிக்கொண்டு சென்றனர். மான்தோலுடுத்த பிராம்மணர்களால் சூழப்பட்ட அந்தப் பிரமர்ஜுனர்கள் பிரயாஸத்தினால் அங்கிருந்து வெளிப்பட்டனர். சத்ருருக்களினால் விசேஷமாகப் புண்பட்டவர்களும், கிருஷ்ணையினால் பின்தொடரப்பட்டவர்களுமாகிய அந்த இரண்டு வீர புருஷர்களும் ஜனக்கூட்டத்திலிருந்து விடுபட்டுப் பூர்ணசந்திரனும் ஸுரியனும் ஏககாலத்தில் உதயமாகி மேகங்களினால் விடுபட்டது போல் விசேஷமாகப் பிரகாசித்தனர். அவர்களின் தாயாரான சூந்தி பிரசுஷக்குக் காலங்கடந்தும் தன் புத்திரர்கள் வராமலிருந்த போது, அவர்களின் நாசத்தைப் பற்றியே பலவகைகளால் சிந்தையுற்றாள். புத்திரவாஞ்சையினால் மதிமயங்கின அவள், 'கௌரவஸ்ரீஷ்டர்களான என் புத்திரர்கள் த்ருதராஷ்டிர புத்திரர்களால், அறியப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டிருப்பீரா? அல்லது, மாயாவிளையாடலால் கொடிய ராக்ஷஸர்களால் பழைய விரோதம்பற்றிக் கொல்லப்பட்டிருப்பீரா? மஹாத்மாவான வியாஸருடைய நிச்சயங்கூட மாறுகிவிட்டதே' என்று இவ்வாறு சிந்தித்தாள். பிறகு, மேகங்கள் மூடி ஜனங்கள் தூங்கினது போல் வெளிப்படாமல் ஓய்ந்துபோயிருந்த மழைநாளாகிய அந்தத்தினத்தில் ஸாயங்கால வேளையில் மேகங்களால் மூடப்பட்ட ஸுரியனைப்போலப் பிராம்மணர்களால் சூழப்பட்ட அர்ஜுனன் அந்தக் குயவன் சாலையில் பிரவேசித்தான்.

இருகூற்றுவது அத்தியாயம்.

ஸ் வ ய ம் வ ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பிரமர்ஜுனர்கள் தீரோபதியைப் பிடிசையென்று தெரிவித்ததைக்கேட்டுக் துந்தி ஜவர்களும் சேர்ந்து புஜ்யங்கள்' என்றுசொன்னதும், பிறகு தீரோபதியைக்கண்டு மகவும் வியாதலப்படும்போது யுதிஷ்டிரரும் அர்ஜுனனும் பேசிக்கொண்டதும், கிருஷ்ணதீவைபாயனர்வசனத்தை நினைந்து ஸ்ரீஹாதாரி எல்லோருக்கும் தீரோபதி வினவியென்று யுதிஷ்டிரர் நிச்சயித்ததும், தயவன் வீட்டிற்குக் கிருஷ்ண பகவான் வந்தது.)

மஹாஹாபாவர்களும் புருஷஸ்ரீஷ்டர்களான பிரமர்ஜுனர்களால் அந்தக் குயவனுடைய வேலைச்சாலையைப்போய்க் குந்தியிடம்

சென்று மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அந்தத் திரௌபதியைப் பிணை யென்று தெரிவித்தனர். குந்தி, வீட்டுக்குள் விருந்தபடி, பாராமலே, 'எல்லோரும் சேர்ந்து புஜியுங்கள்' என்று அந்தப் புத்திரரிருவருக்கும் சொல்லினள். பிறகு, கிருஷ்ணையைக்கண்ட குந்தி, 'நான் நீங்காகச் சொல்லிவிட்டேன்' என்று சொன்னாள். பாவத்தில் பயந்தவளாகிய அந்தக் குந்தி சிந்தையுற்று மிகவும் பிரியப்படத்தக்க அந்தத் திரௌபதியைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு யுதிஷ்டிரரிடம் சென்று, பின்வருமாறு சொல்லலானாள்.

'புத்திரனே! அரசனே! இந்த த்ருபதராஜன்புத்திரி உன்குமரிகளினால் என்னிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டாள். நானும் பாராமலே, 'சேர்ந்து புஜியுங்கள்' என்று வழக்கம்போற் சொல்லிவிட்டேன். கௌரவப்ரஷ்டனே! இப்போது நான் பொய்சொன்னதாக இல்லாமலிருப்பது எவ்வாறு நேரிடும்? இந்தப் பாஞ்சால ராஜபுத்திரிக்கு ஆதர்மம் எவ்வாறு வராமலிருக்கும்? இவள் எவ்வாறு தவறுதலில்லாமலிருப்பள்? நீ சொல்' என்றாள். சிறந்த புத்திரசாலியும் புருஷப்ரஷ்டரும் கௌரவ வீரருமான தர்மராஜர் தாயரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபோது, சற்றுநேரம் ஆராய்ந்து குந்தியைச்சபாதானஞ்செய்து, தனஞ்சயனைப் பார்த்து, 'பல்குணனே! திரௌபதி உன்னுடையதான் பந்தயத்தில் ஜயிக்கப்பட்டாள். இந்த ராஜபுத்திரி உன்னுடையதான் பிரகாசிக்கப்போகிறாள். எதிரிகளை ஜயிப்பவனே! அக்கினிசாக்ஷியாகச் சாஸ்திரப் படி நீ இவனைப் பாணிக்ரஹணஞ்செய்துகொள்' என்றார். அர்ஜுனன், 'ராஜரே! என்னைப் பாவத்துக்குரியவனாக நீர் செய்யத்தகாது. இது தர்மமாகாது. இது பெரியோர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதன்று. முதலில் நீரும், உமக்குப் பிறகு சிறந்தகைகளைபுடையவனும் நினைத்தற்கரிய செய்கையைபுடையவனுமாகிய இந்தப் பீமனும், அவனுக்குப் பிறகு நானும், எனக்குப்பின் நகுலனும், பின்பு பலசாலியான இந்த ஸஹதேவனும் விவாஹஞ்செய்துகொள்ளுதற்குரியவர்கள். அரசரே! பீமனும் நானும் நகுலஸஹதேவர்களும் இந்தப்பெண்ணும் உமது கட்டளைக்குட்பட்டவர்கள். இஃது இவ்வாறிருக்கையில், தர்மத்திற்கும் புகழுக்கும் எது தகுதியோ, பாஞ்சாலராஜனுக்கும் எது நன்மையோ அதனை ஆராய்ந்து நீர் செய்யவேண்டும். எங்களுக்குக் கட்டளையிடும். நாங்களனைவரும் உமக்குப்பட்டிருக்கிறோம்' என்று சொன்னான். பத்தியோடும் ஸ்நேகத்தோடும் சேர்ந்த அர்ஜுனனுடைய சொல்லைக்கேட்டுப் பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலியின்மீது பார்

வையை வைத்தனர் அங்கே உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த அவர்களெல்லாரும், பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் புகழ்பெற்ற கிருஷ்ணையைக் கண்டு ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு அவளை உள்ளத்தில் நிறுத்தினர். திரௌபதியைக் கண்டபிறகு, அந்த அளவற்ற பராக்ரமமுள்ள அனைவர்க்கும் ஐம்புலன்களையும் கலக்கிக்கொண்டு மன்மதன் ஆவிர்ப்பவித்தான். பாஞ்சாலியின் ரூபம் ஆசைப்படத்தக்கதாகவே பிரம்மதேவரால் தம்இஷ்டப்படி கிருஷ்டிசெய்யப்பட்டது. அஃது எல்லாப் பிராணிகளின் உள்ளங்களையும் கவருவதாகவும் மற்றப்பெண்களின் உருவங்களிலெல்லாம் சிறந்ததாகவுமிருந்தது. புருஷபர்ஷட்டரும் சூந்திபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரர் அவர்களின் எண்ணங்களைக் குறிப்புக்களினால் தெரிந்துகொண்டு வியாஸர் சொன்னதை முழுதும் நினைத்தார். அந்தத் தம்புபுத்திரர் ஒருவர்க்கொருவர் விரோதம் வருமென்ற பயத்தினால் ஸ்வேஹாதரரெல்லாரையும் பார்த்து, 'சிறப்புள்ள திரௌபதி நம்மெல்லோருக்கும் பாரியையாவாள்' என்றார்" என்று சொன்னார்.

ஜனமேஜயர், "கிருஷ்ணன் சக்தியுள்ளவராக இருந்தும் அவரால் ஏன் வில் நாணைறிடப்படவில்லை? என்ன காரணம்பற்றி அந்தலக்ஷியம் அவரால் அடிக்கப்படவில்லை? புருஷபர்ஷட்டரே! அதனை எனக்குச் சொல்லும்" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார். "கிருஷ்ணன் சக்தியுள்ளவராக இருந்தும் பாண்டவர்களைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினதினால் அந்தவில்லை நாணைறிடவில்லை. கேள்வியினால் மட்டும் பாண்டவர்கள் இவ்வுலகத்தில் ஜீவித்திருக்கின்றனரென்று அவர் நிச்சயித்திருந்தார். உத்தமமான வில்லோடுகூடிய அந்த ஸ்வயம்வரத்தில் மற்ற அரசர்கள் அசக்தர்களென்பதைக் கண்டறிந்து, ஒப்பற்றவீராகிய தனஞ்சயன் தான் அந்தவில்லை நாணைறிடுவென்றும் ஊகித்து வஸுதேவபுத்திரராகிய கண்ணபிரான் அநேக உபாயங்களினால் பாண்டவர்களைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு அந்த வில்லைத்தாம் நாணைறிடக் கருதாமலிருந்தார். பார்த்தார்கள் இவருக்கு மிகப் பிரியர்களாயிருந்தார்களன்றோ? அப்போது பாண்டவர்களை வரும் தங்கள் ஜ்யேஷ்டஸுவேஹாதரரான தர்மராஜருடைய சொல்லைக்கேட்டு அதே விஷயத்தை உள்ளத்தில் நினைத்து உற்சாகங்குறையாமலிருந்தார்கள். கிருஷ்ணவீரராகிய கிருஷ்ணபகவான் அவர்களைக் கௌரவவீரர்களென்று நினைத்துப் பலராமருடன்கூட அந்தப்புருஷபர்ஷட்டர்கள் வலிக்கும் அந்தக் குயவனுடைய வேலைச்சாலைக்குச் சென்றார். அங்கே வீற்

நிருந்த பெருந்தும் நீண்டுமிருக்கும் கைகளோடு கூடிய * அஜாதசத்ருவையும் அவரைச்சுற்றி ஸம்பத்திலுட்கார்ந்திருக்கின்ற அக்கினியைப் போலப் பிரகாசிக்கும் அந்தப் பாண்டவர்களையும் பலராமருடன் கூடிய வாஸுதேவர் கண்டார். பிறகு, வாஸுதேவர் தர்மிஷ்டர்களில் மிகச் சிறந்தவரும் சூந்திபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரரிடம் சென்று அஜமீடவம்சத்து ராஜாவாகிய அவருடைய பாதங்களில் வந்தனஞ்செய்து, 'நான் கிருஷ்ணன்' என்று சொன்னார். அவருக்குப்பின் பலராமரும் அவ்வாறே சொன்னார். அவ்விருவரையும் கௌரவர்கள் மகிழ்ந்து கொண்டாடினர். புருஷஸுரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அந்தயதுவீரர்களிருவரும் தமதுதந்தையின் ஸுஹோதரியான சூந்தியையும் பாதவந்தனம்செய்தனர். கௌரவவீரராகிய அஜாதசத்ருவும், கிருஷ்ணனைக் கண்டு குசலப்ரஸ்னஞ்செய்தார். 'வாஸுதேவரே! இவ்விடத்தில்பாருக்கும் தெரியாமல் மறைந்து வசிக்கும் நாங்களெல்லாரும் உம்மால் எவ்வாறு கண்டறியப்பட்டோம்?' என்று கேட்க, அவரைப்பார்த்துக் கிருஷ்ணன் சிரித்துக்கொண்டு, 'வேந்தரே! அக்கினிமறைந்திருந்தாலும் அது வெளியில் அறியவேபடும். பாண்டவர்களை மிஞ்சி அந்தப் பராக் கிரமஞ் செய்கிறவன் மனிதர்களில் வேறுயாரிருக்கிறான்? சத்துருக்களை ஜயிப்பவராகிய பாண்டவர்களே! நல்லகாலம்; நீங்களனைவரும் அந்தக்கொடிய நீயிலிருந்து விடுபட்டீர்கள். நல்லகாலத்தினால் பாடிஷ்டனான திருதராஷ்டிரபுத்திரனும் அவன்மந்திரிகளும் எண்ணம் நிறைவேறாமற் போனார்கள். உங்களுடைய ஷேஷமம், குகைக்குள் வைக்கப்பட்டதுபோல ரகஸ்யமாயிருக்கட்டும். (பிறகு) ஜவலிக்கின்ற அக்கினியைப்போல விருத்தியையடையுங்கள். அரசர்கள் யாரும் உங்களை அறியாமல் இருக்கவேண்டும். நாங்களிருவரும் விடுதிக் கே செல்வோம், என்று சொன்னார். பாண்டுபுத்திரரான தர்ப்புத்திரால் விடைகொடுக்கப் பெற்று, நித்திய ஸ்ரீயுள்ள கிருஷ்ணபகவான் பலவீதவருடன் செர்ந்து விரைவாகச் சென்றார்.

இருநூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

ஸ்வயம்வரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் வஸிஷ்டமூடத்தில் திருஷ்டதீப்யம்என் ஒளிந்திருந்ததும், பீமன்முதலானவர்கள் கோண்டுவந்த பீகையைக் தந்தியின் கட்டளை யினால் திரௌபதி பரிமாறினதும், பாண்டவர்களுடைய விருந்தாந் தங்களைத் தெரிந்துகொண்டு திருஷ்டதீப்யம்என் தீரும்பிச்சேன்றதும்.)

கொரவஸ்ப்ரேஷ்டர்களான பீமார்ஜுனர்கள் குயவன்சாலைக் குப்போகும்போதே துருபதபுத்திரனான திருஷ்டதீப்யம்எனும்அவர்களின் பின்னாலேயே தொடர்ந்துசென்றான். அவன் யாருக்கும்புலப்படாமல் நாலுபக்கமும் மனிதரைக் காவல்வைத்து, தான் குயவன்சாலையில் அவர்களுடைய ஸமீபத்தில் ஒளிந்துகொண்டிருந்தான். சத்துருக்களைக் கொல்லுகிறவனாகிய பீமனும் அர்ஜுனனும் மஹானுபாவர்களான நகுலஸஹதேவர்களும் பிகையெடுத்து மகிழ்ந்த மனமுள்ளவர்களாக யுகிஷ்டிரிடம் ஒப்புவித்தனர். அந்தக் காலத்தில் உதாரகுணமுள்ள சூந்தி, அந்தத் திரௌபதியை நோக்கி, 'பிரியமானவனே! அதில் முதல்பாகத்தை எடுத்துப் பஸியையும் பிராம்மணபிகையையும் கொடு. எவர்கள் அன்னத்தை வேண்டுகின்றனரோ அவர்களுக்கும் எந்தபனிதர் நம்மைச்சுற்றி அடுத்திருக்கின்றனரோ அவர்களுக்கும் அன்னத்தைக்கொடு. இனியவனே! அதன்மிச்சத்தை உடனே இரண்டாகப்பகுத்து அதிலொருபாதியை என் நாலுபத்திரர்களுக்கும் எனக்கும் உனக்குமாகவும் மற்றொருபாதியைப் பீமனுக்காகவும் பிரித்துக்கொடு. மஹாகஜத்துக்கும், விருஷபத்துக்கும் ஒப்பானருமுள்ளவனும் பசமையானநிறமுள்ளவனும் தேகக்கட்டுள்ளவனும் வீரனுமான இந்த யுவா எப்போதும் மிகுதியாகப் புஜிப்பவன்' என்ற சொல்லைச்சொன்னான். கற்புள்ளவனான அந்த ராஜபுத்திரியும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் சங்கைப்படாமல் அவள் சொன்னதைச் சொன்னபடி ஒழுங்காகச் செய்தாள். அவர்களனைவரும் அந்தஅன்னத்தைப் புஜித்தனர். தவத்திற் சிறந்த மாதிரிபுத்ரனான ஸஹதேவன் பூமியில் தர்ப்பங்களினால் படுக்கையையடைத்தான். பிறகு, அந்தவீரர்களனைவரும் தங்கள் கிருஷ்ணஜினங்களை அதன்மேல் விரித்துத் தரையில் படுத்தனர். அந்தக் குருஸ்ப்ரேஷ்டர்களின் சிரங்கள் அகஸ்தியருக்குப் பிரியமான தென்திரையை நோக்கியிருந்தன. அவர்களின் சிரங்க

ளுக்குமுன் குந்தி இருந்தாள். அவளுக்குப்பின் அவர்களின் பாதங்களின் கடையில் கிருஷ்ணை இருந்தாள். அந்தத்திரைபதி பாண்டவர்களுக்குக் காலணையாகப் போடப்பட்டவன்போல் அவர்களுடன் கூடத் தரைமேல் தர்ப்பங்களில் படுத்தாள். அந்தவிஷயத்தில் அவள் மனத்துக்குள்ளேயும் துன்பமுண்டாகவில்லை. அவள் அந்தக் கௌரவஸ்ரேஷ்டர்களைக் குறைவாகவும் நினைக்கவில்லை. அன்னிடத்தில் அந்தச் சூரர்கள் சீசனைகளைப்பற்றியும், திவ்யாஸ்திரங்களைப்பற்றியும், தேர்கள் யானைகள் கத்திகள் கதைகள் கோடாலிகளைப்பற்றியும், அருமைபான ஸம்பாஷ்ணைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். அப்போது அவர்கள் பேசின அந்த ஸம்பாஷ்ணைகளைத் துருபதனுடைய புத்திரனை திருஷ்டத்யும்னன் செவியற்றான். திரைபதி அவ்வாறு படுத்திருப்பதை அவனும் அவனுடன்வந்த மனிதர்களுமாகிய எல்லாரும் பார்த்தனர். ராஜபுத்திரனாகிய திருஷ்டத்யும்னன் ராத்திரியில் அவர்களுடைய நடக்கைகளையும் ஸம்பாஷ்ணைகளையும் முழுதும் விடாமல் த்ருபதராஜாவுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக விரைவாகச் சென்றான். மஹாத்மாவான பாஞ்சாலராஜன் அவர்களைப் பாண்டவர்களைன்றறியாமல் மிக்க துயரமுற்றவனாகத் திருஷ்டத்யும்னனைப் பார்த்துக் கேட்கத்தொடங்கினான். 'அந்தக்கிருஷ்ணை எங்கே போனான்? யாராற் கொண்டுபோகப்பட்டான்? தாழ்ந்த ஜாதியிற் பிறந்த சூத்திரனாலேயும் கப்பங்கட்டுகிறவையாலேயும் அடையப்படாமலிருக்கிறானா? சேற்றுக்கால் நந்தலையில் படாமலிருக்கிறதா? புஷ்பமாலைப் பம்சானத்தில் விழாமலிருக்கிறதா? அந்த மனிதன் சிறந்த கூத்திரியவம்சத்தைச் சேர்ந்தவனா? அல்லது, மேல்வருணத்தோடுகைய பிராமணனானதானா? புத்திரனே! கிருஷ்ணையைத் தொட்டவனால் எனது தலையில் அவன் இடக்கால் வைக்கப்படாமலிருக்கிறதா? நான் பரிதபிக்காமல், புருஷஸ்ரேஷ்டனை அர்ஜுனனுடன் ஸம்பந்தஞ் செய்து மிகுந்த ஸந்தோஷமுற்றிருப்பீனா? இப்போது என் பெண்ணைப் பந்தயம் ஜயித்தவன் யார்? குருவம்சத்து வீரனும் விசுத்திரவீரியன்மைந்தனுமாகிய பாண்டுவின் புத்திரர்கள் பிழைத்திருக்கிறார்களா? குந்திபுத்திரர்களில் இளையவனை அர்ஜுனனால் இப்போது வில்லெடுக்கப்பட்டு லக்ஷியம் அடிக்கப்பட்டதா? சிறந்த பிரபாவமுள்ளவனே! உண்மையை உரை' என்றான்.

ஸ்வயம்வரபர்வம் முற்றியு.

இருநூற்றெட்டாவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம்.

(திருஷ்டநீயும்னனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு நீருபதன் உண்மையைத் தேர்ந்துகொள்ளும் நீயீந்தம் புரோஹிதரை அனுப்பியது.)

லோபகர்களில் முதன்மையான ராஜபுத்திரனை திருஷ்டநீயும்
 னன் பிதாவினால் அவ்வாறு கேட்கப்பட்டவுடன் மிகுந்த ஸந்தோஷ
 முற்று, அந்தளிஷயம் எவ்வாறு நடந்ததென்பதையும் கிருஷ்ணையை
 அழைத்துக்கொண்டு போனவன் யாரென்பதையும் தன் தந்தைக்கு
 உரைக்கலானான். 'சிறுபிள்ளையும் நீண்டும் சிவந்துமிருக்கின்ற கண்
 களையுடையவனும் கிருஷ்ணாஜினம் தரித்தவனும் தேவதைக்கொப்
 பான ருபமுள்ளவனுமாகிய எவன் அந்தச்சிறந்தவில்லை நானேறிட்டு,
 அந்த லக்ஷியத்தைப் பூமியில் விழுச்செய்தானே அந்தவீரன், பிராம்
 மணஸ்ரேஷ்டர்களாற்குமப்பட்டும் கௌரவிக்கப்பட்டும், அஸுரர்
 களை ஜயித்தபோது தேவர்கள் முனிவர்களைவராலும் பூஜிக்கப்
 பெற்ற *வஜ்ரபானியைப்போல உற்சாகத்துடன் சென்றான். கிருஷ்
 ணை அவனுடைய கிருஷ்ணாஜினத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, பெண்
 யானை ஆண்யானையை அனுசரிப்பதுபோல, மகிழ்ச்சியுடன் அவன்
 பின் சென்றான். கருநிறமுள்ளவனும் சிறுபிள்ளையும் மதயானைபோல
 நடப்பவனுமாகிய எவனெருவன் அந்தச் செயற்கரிய பெருங்காரி
 யத்தைச் செய்தபிறகு, காணலோடு யுத்தம்செய்தானே தேவேந்திர
 னுக்கொப்பான நூரத்தன்மையுள்ள அவனை அர்ஜுனனென்றுநினைக்
 கிறேன். அரசர்கள் பொறாமையுற்றுக் கோபத்துடன் அங்கே
 சேர்ந்தபோது அவனுக்கடுத்திருந்தவன் பெருமரத்தைப் பிடுங்கி
 அரசர்களின் கூட்டத்தின் நடுவிலிருந்துகொண்டு அம்மரத்தினால்
 அரசர்களின் கூட்டங்களை யமன் பிரானிகளைத் தூரத்துவதுபோலத்
 தூரத்தினுளை அவன் பீயன். மன்னவரே! எதிர்த்துப்பார்க்கமுடியாத
 ருபமுள்ள அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களிருவரும், வேந்தர்கள் பார்த்
 துக்கொண்டிருக்கையிலேயே அவ்வரசர்களைத் தங்கள் பராக்கிரமத்தி
 னால் கலக்கியும் ஒட்டியும் சந்திரஸூரியர்களைப்போலப் பிரகாசிப்பவா
 களாகக் கிருஷ்ணையை அழைத்துக்கொண்டு நகரத்துக்கு வெளியி
 லுள்ள சூயவனுடைய வேலைச்சாலையை அடைந்தனர். ஸமீபத்தில்

* இந்திரன்.

உட்கார்ந்தவர்களும் அக்கினிக்கு நிகரானவர்களுமாகிய அவர்களைப் போன்ற மூன்று வீரபுருஷர்களுடன் அக்கினிஜவாலைபோல அங்கே உட்கார்ந்திருந்தவள் அவர்களுடைய அன்னை யென்பது எனது ஊகம். அவர்களிருவரும் உட்கூன அவருக்குப் பாதவந்தனஞ்செய்து கிருஷ்ணையையும் வந்தனஞ்செய்யச்சொல்லிக் கிருஷ்ணையை அவளிடம் ஒப்புவித்து அங்கேயேநின்றனர். பிறகு, அந்தப் புருஷப்ரேஷ்டர்கள் பிசைஷ்யெடுப்பதற்குச் சென்றனர் அவர்களுடைய பிசைஷ்களைக் கிருஷ்ணை வாங்கிக்கொண்டு பஸிகொடுத்தபிறகு, பிராம்மணர்களுக்கும் அன்னம் கொடுத்து அந்தப்பெரியவர்களுக்கும் அந்த வீரர்களுக்கும் பரிமாறித் தானும் புஜித்தாள். ராஜரே! அவர்களனைவரும் படுத்தபிறகு, கிருஷ்ணையும் அவர்களின் காற்பக்கத்தில் படுத்தாள். அவர்களுடைய படுக்கை பூமியில் தர்ப்பங்களின்மேல் உயர்ந்ததேதால் விரிப்புடன் கூடியதாயிருந்தது. அவர்கள் கர்ஜிக்கின்ற காளமேகங்களைப்போலப் பலவிதமான ஸம்பாஷணைகளைச் செய்தனர். அந்தவீரர்கள் வைசிய சூத்திரர்களுக்கூறிய பேச்சுக்களையும் பிராம்மணர்களுக்கூறிய பேச்சுக்களையும் பேசவில்லை. அரசரே! அவர்கள் யுத்தத்தைப் பற்றிப் பேசினதனால், அவர்கள் ஷத்திரியப்ரேஷ்டர்களென்பது திண்ணம். நம்முடைய இந்தநிருப்பம் பூர்த்தியாகிவிட்டது; ஸந்தேஹமில்லை. பாண்டவர்கள் தீப்பற்றிக்கொண்டதிலிருந்து விடுபட்டதைக் கேள்விப்படுகிறோமல்லவா? அவன் தன்பலத்தினால் அந்தவில்லை நானேற்றினதனாலும், லக்ஷியத்தையடித்ததனாலும், அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஸம்பாஷணைசெய்யும் வகையினாலும் அவர்கள் மறைந்துதிரிகிற பாண்டவர்களென்பது நிச்சயம்' என்றான். அதன்பிறகு, துருபதராஜன் மிகுந்தஸந்தேஷத்ததுடன், 'நீங்கள் மஹாத்மாக் களாகிய பாண்டவர்களா? உங்களை நாங்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்' என்று தான் கேட்பதாகச் சொல்லும்படி, புரோஹிதரை அவர்களிடம் அனுப்பினான். புரோஹிதர் ராஜாவின் சொல்லைக்கேட்டு அவர்களிடஞ்சென்று அவர்களைத் துதிசெய்து அரசன் சொன்னதையெல்லாம் சொன்னபடி வரிசையாகத் தைரியத்துடன் சொல்லத் தொடங்கினார்.

'வரங்கள்பெறத் தகுதியுள்ளவர்களே! வரங்களைக்கொடுக்கத்தக்க பூமிக்கரசனாகிய பாஞ்சாலராஜன் உங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறான். லக்ஷியத்தையடித்த இந்தப் புருஷனைக்கண்டபிறகு, அந்த அரசன் ஆணந்தத்தின் எல்லையைக் காணவில்லை. நீங்கள் பிறந்த

வம்சபரம்பரையைச்சொல்லுங்கள். பகைவர்களின் சிரங்களில் பாதங்களே ஊன்றுங்கள். இந்த என் உள்ளத்தையும் சற்றத்தாருடன் கூடிய பாஞ்சாலராஜரின் உள்ளத்தையும் மகிழ்ச்செய்யுங்கள். பாண்டு மஹாராஜர் த்ருபத மஹாராஜாவுக்கு உயிருக்கொப்பான அன்புள்ள நண்பராயிருந்தார். அந்தத் துருபதமஹாராஜாவுக்கு, 'இந்த எனது புத்திரி இப்போது பாண்டுவுக்கு மருமகளாவள்' என்கிற ஆசையிருக்கிறது. சிலாக்கியரான ருபமுள்ளவர்களை! 'பருத்தும் நீண்டுமிருக்கிற கைகளையுடைய அர்ஜுனன் தர்மப்பிரகாரம் எனது இந்தப்பெண்ணை அடைவானே?' என்ற இந்தக் கிருப்பந்தான் துருபதராஜாவின் உள்ளத்தில் எப்போதும் உள்ளது 'அதுவே இப்போது நடந்திருந்தால் இஃது எனது பாக்கியம்; எனக்குப் புகழ்; என்னுடைய புண்ணியம்; எனக்குப்பிரியம்' என்று த்ருபதராஜன் சொல்லுகிறான்" என்றார். இவ்வாறு த்ருபதன் சொன்னதைச் சொல்லி வணக்கத்துடன் அங்கீகரிப்பதற்கு அந்தப்பிராணிகளைக் கண்டு தர்மபுத்திரர் ஸமீபத்திலிருந்த பிரமணோக்கி, 'இவருக்கு அக்கியபாத்யங்களைக் கொடு. இவர் பூஜ்யரான த்ருபதராஜாவின் புரோஹிதர். இவருக்கு விசேஷமான பூஜை செய்யவேண்டும்' என்று கட்டளையிட்டார். ஜனமேஜய ராஜாவே! உடனே, பிரமண பூஜை செய்தான். அப்போது அந்தப்பூஜையைச் சந்தோஷத்துடன் பெற்றுக்கொண்டு ஸுகாமாக உட்கார்ந்தபுரோஹிதப்பிராமம்ணரை நோக்கி, யுதிஷ்டிரர் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

'பாஞ்சாலராஜனால் தர்மத்தைப்பார்த்துப் பெண் கொடுக்கப்பட்டாள்; மனவிருப்பப்படி கொடுக்கப்படவில்லை. அந்த வீரனான துருபதராஜாவின் அருளுக்குப் பந்தயம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. அவள் அதனையே அனுஸரித்தாள். அந்தப்பந்தயத்தில் வருணம் குலம் கோத்திரம் ஒழுக்கங்களைப்பற்றி வ்யவஸ்தை செய்யப்படவில்லை. வில்லைநாணெற்றுவதனாலும் லக்ஷியத்தை அடிப்பதனாலும் அந்தக்கன்னிகை கொடுக்கப்படுவதாகச் சொல்லப்பட்டாள். அவ்வாறுகவே, இந்த மஹாத்மாவினால் இந்தக்கிருஷ்ணை அரசாக்கட்டத்தின் நடுவில் ஜயிக்கப்பட்டாள். இவ்வாறு நடந்திருக்க, லோமகவம்சத்து ராஜன் இப்போது துயரமுண்டாகும்படி பின்மனஸ்தாபம் வைத்துக் கொள்வது ஸரியன்று. பூமிக்குத்தலைவனாகிய துருபதமஹாராஜனுடைய விருப்பம் எதுவோ அதுவும் பூர்த்தியாகும். பிராமம்ணரே! இந்தராஜபுத்திரி பிரசஸ்தமாக அங்கீகரிக்கத்தக்கவளாகவே ஆளு

ளென்று நான் உறுதியாக நினைக்கிறேன். அந்தவில் குறைந்த சக்தி யுள்ளவனால் நானேற்றப்பட இயலாது. அவ்வாறாகவே அஸ், தேர்ச்சியில்லாதவனாலும் தாழ்ந்த ஜாதியிற் பிறந்தவனாலும் அந்தலக்ஷி யம் கீழ்தள்ளவும் சாத்தியமில்லை. ஆதலால், பாஞ்சாலராஜன் இனிப் பெண்ணைப்பற்றித் துன்பப்படுவதற்குரியவனல்லன். இவ்வாறன்றி, ஸாமான்ய மனிதனால் அந்த லக்ஷியம் இப்பூமியில் தள்ளப்படுவது அஸாத்யம்' என்றார். இவ்வாறு யுத்திஷ்டிரர் சொல்லிக்கொண்டிருந் தும்போதே, பாஞ்சால ராஜனிடமிருந்து மற்ருரு இரண்டாவது மனிதன், அங்கேயே அன்னமல்லித்தமாயிருப்பதாகத்தெரிவிப்பதற்கு விரைவாக அங்கே வந்தான்.

இருநூற்றென்பதாவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(குத்தியுடன் பாண்டவர்கள் நீருபதன்வீட்டுக்குச் சென்றதும், நீருபதன் பரீகழிப்பதற்காகப் பலவித வஸ்துகளைக் கொண்டுவந்ததும், கிரேளபதியுடன் குத்தி அந்தப்புரம் சென்றதும், போஜன மானபின்பு பாண்டவர்கள் யுத்தத்துக்குரிய ஆயுதங்கள் நிரம்பின இடத்தில் பிரவேசித்ததும்.)

நீருபதராஜனால் அனுப்பப்பட்டதூதன், 'விவாஹகாரியத்தைப் பற்றி வரலாசேஷர்ந்த வரதகுந்தகுத் துருபுதமஹாராஜனினால் அன் னம் சிறப்பாகச் செய்விக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீங்கள் எல்லா மகாரியங் களையும் முடித்துக்கொண்டு அதனை அங்கீகரிப்புகள் கிருஷ்ணையும் அங்கே வரட்டும். காலவீனமாய் செய்யவேண்டாம் பொற்றாடரைப் புஷ்பங்களினால் விசித்திரமானவையும் உயர்ந்த குதிரைகள் பூட்டின வையுமாயிருக்கின்ற அரசர்களுக்குத் தகுதியான ரதங்கள் இருக்கின் றன. நீங்கள் எல்லோரும் இவற்றின் மேலேறிப் பாஞ்சாலராஜனின் அரசன்மனைக்குச் செல்லுங்கள்' என்று சொன்னான். பிறகு, அந்தக் கௌரவஸ்திரேஷ்டர்களனை வரும் அந்தப் புரோஹிதரைய ஹப்பிசீட்டு அந்த உயர்ந்த தேர்களில் எறிச்சென்றனர். குத்தியும் கிருஷ்ணையும் ஒருதேரில் எறிச்சென்றனர். ஸ்திரீகளினால் நல்லவாஸனைகளையும் வஸ்திரங்களையும் புஷ்பமலைகளையும் கொடுக்கப்பெற்றும், விசித்திர மான ஆபரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பெற்றும் இவைய மங்களகானங்

களும் வாத்திய கோஷங்களும் முழங்க, புண்ணியஞ்செய்தவர்களிற் சிறந்த பிராம்மணர்களுடன் கூட ஸந்தோஷமடைந்து ஜவலிக்கின்ற மங்களதீபங்களுடன் சென்றனர். யுதிஷ்டிரரால் அவ்வாறு சொல்லப் பட்ட அந்தச் சிரேஷ்டரான பாஞ்சாலராஜன்புரோஹிதர் சென்று யுதிஷ்டிரர் சொன்னதையெல்லாம் சொல்லியபடி அரசனுக்குத்தெரி கித்தார். ஜனமேஜயரே! தர்மராஜர் சொன்ன சொற்களைப் புரோஹி தர்சொல்லக் கேட்டபிறகு, கௌரவய்ரேஷ்டர்களைத்தெரிந்துகொள் வதற்காகவே அநேக வகையான திரளியங்களைத் துருபதராஜன்சேர் த்துவைத்தான். அரசரே! துருபதராஜன் பழங்கள், பூமாலிகள், நன் றாக வேலைசெய்யப்பட்ட கவசங்கள், தோல்கள், ஆஸனங்கள், பசுக்கள், கயிறுகள், விதைகள், இன்னும் கிருஷ்ணகுரிய மற்றவைகள், சிற்ப வேலைக்குரிய ஸாதனங்களானவை, விளையாட்டிற்குரியவையாகிய எல் லாவற்றையும் அங்கே சேர்த்துவைத்தான். பிரகாசமுள்ள கவசங்களும் கேடகங்களும் கத்திகளும் விசித்திரமான சிறந்த குதிரைகளும் தேர்களும் உயர்ந்த தனுஸுகளும் பலவகையம்புகளும் பொன்னுலங் கரிக்கப்பட்ட சக்தியாயுதங்களும் தடிகளும் ஈட்டிகளும் முஸுண்டி யென்னும் ஆயுதங்களும் கோடாலிகளும் இன்னும் யுத்தத்திற்கு உரியவையாவும் உயர்ந்த ஸாமான்களுள்ள படுக்கைகளும் ஆஸனங் களும் அவ்வாறே வெவ்வேறு விதமானவஸ்திரங்களும் அங்கிருந்தன. குந்தியும், பதிவ்ரதையான கிருஷ்ணையையழைத்துக்கொண்டு துருபத னுடைய அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றாள். மங்கையர்கள் மனமகிழ்ச்சி யுடன் கௌரவராஜ பத்னியாகிய அந்தக்குந்தியை எதிர்கொண் டழைத்து மரிபாதைசெய்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! வலிமத்தைப் போன்ற பராக்கிரமமும் நடையுமுள்ளவர்களும் மஹா விருஷபங் களைப்போன்ற கண்களையுடையவர்களும் கிருஷ்ணாஜினத்தை உத்த ரீயமாகத் தரித்தவர்களும் தோள்ளும்பு தெரியாதவர்களும் மஹா ஸர்ப்பத்தின் உடல்கள்போல நீண்ட கைகளுள்ளவர்களுமாகிய அந்த வீரபுருஷர்களைக் கண்டு அரசனும் அவனுடைய மந்திரிகளெல்லோ ரும் ராஜபுத்திரர்களும் மித்திரர்களும் வேலைக்காரர்களுமாகிய அங்கு ள்ளவர்களனைவரும் மிகுந்தஸந்தோஷத்தை முழுதும் அடைந்தனர். புருஷய்ரேஷ்டர்களாகிய அந்தவீரர்கள் அவ்விடத்தில் பாத்தீடங்க ளோடு கூடிய விலைபெற்ற உயர்ந்த ஆஸனங்களில் கூச்சப்படாமலும் ஆச்சரியப்படாமலும் வரிசைப்படி உட்கார்ந்தனர். மிகச்சிறந்த அலங் காரங்களோடுகூடிய வேலைக்காரர்களும் வேலைக்காரிகளும் பரிமாறு கிறவர்களும் பொன் வெள்ளிமயமான பாத்திரங்களில் அரசர்கள்

புஜிக்கத்தகுந்த பலவகைகளான போஜனங்களைக் கொண்டுவந்தனர். அரசரே! அவ்விடத்தில் அந்த வீர புருஷர்கள் தம் தம்விருப்பப்படி புஜித்தபிறகு மிகுந்த ஸந்தோஷமுற்று எல்லாத் திரவியங்களையும் தாண்டி யுத்தத்திற்குரிய ஸாமான்களிற் பிரவேசித்தனர். த்ருபதராஜனுடைய புத்திரர்களும் த்ருபதராஜனும் முக்கியமந்திரிகளனைவரும் வந்து அதனைக்கண்டு ஸந்தோஷமடைந்து சக்ரவர்த்திபுத்திரரான பாண்டவர்களென்று அவர்களை நிச்சயித்தனர்.

இருநூற்றுப்பத்தாவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(துருபதன் கேட்டபிறகு தம்முத்திரர் தாங்கள் பாண்டவர்களென்று சொன்னதும், திரௌபதி ஐவருக்கும் மனைவியாதலைப்பற்றித் துருபதன் ஆகேஷித்ததும், பிறகு வ்யாஸர் வந்ததும்.)

பிறகு, மிகுந்த தேஜஸுள்ளபாஞ்சாலராஜன், ராஜபுத்திரரான யதிஷ்டிரரையழைத்து, மிகுந்த தேஜஸுள்ள அவரைப்பிராம்மணருக்குரிய மரியாதையினால் கௌரவித்து, தளராத மனத்துடன் கேட்கத் தொடங்கினான். 'நாங்கள் உங்களை சுஷத்திரியர்களென்று அல்லது பிராம்மணர்களென்று அல்லது குணங்கள் நிரம்பின வைகியரென்று அல்லது சூத்திரயோனியிற் பிறந்தவரென்று அல்லதுமாயாருபமெடுத்துக்கொண்டு தேசங்களெல்லாம் திரிகின்ற வித்தர்களென்று எவ்வாறறிவோம்? கிருஷ்ணநிமித்தம் பார்க்க விருப்புற்றவர்களாகத் தேவர்களும் வந்துருக்கின்றனர். எங்களுக்கு நீர் உண்மையைச் சொல்லக்கடவீர். இதுவிஷயத்தில் எங்களுக்குப் பெரிய ஸந்தேகமிருக்கிறது. ஸம்சயத்தின்முடிவிலாவது எங்கள்மனம் திருப்தியடையுமா? வீரரே! எங்களுடைய அதிருஷ்டங்கள் நல்லவையாயிருக்குமா? அந்த ஸத்தியத்தை மனப்பூர்வமாகச் சொல்லும். அரசர்களிடத்தில் ஸத்தியந்தான் பிரகாசிக்கும். யாகஞ்செய்வது குளம்வெட்டுவது முதலியவற்றுடன் பொய்சொல்லாமலிருப்பதும் தர்மம். பொய்மாத்திரம் சொல்லலாகாது. தேவதை போன்றவரே! சத்ருக்களை அடக்குகிறவரே! உமது சொல்லக்கேட்டபின், சாஸ்திரப்பிரகாரம் விவாஹம் செய்கிறதை நிச்சயமாக ஆரம்பிக்கப்போகிறேன்' என்றான்.

யுதிஷ்டிரர், 'பாஞ்சாலதேசத்தரசரே! நீர் துயரப்படவேண்டாம். உமக்குச் சந்தோஷமுண்டாகட்டும். நீர் விரும்பின மரேராதம் இத்தோ பஸித்திருக்கிறது. ஸந்தேகமில்லை. வேந்தரே! நாங்கள் க்ஷத்திரியர்கள்; மஹாத்மாவானபாண்டுஷின் புத்திரர்கள். நான் குந்தியின் ஜ்யேஷ்டபுத்திரனென்றறியும். இவ்விருவரும் பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும். வேந்தரே! இவர்களால் உமதுபுத்திரி ராஜஸபையில் பந்தயத்தில் ஜயிக்கப்பட்டாள். இவர்களிருவரும் இரட்டையர். கிருஷ்ணையிருக்குமிடத்தில் இருப்பவள் குந்தி. புருஷஸரேஷ்டரே! உமது மனத்துயரம் நீங்கட்டும். நாங்கள் க்ஷத்திரியர்கள். தாமரை ஒருமடுவிலிருந்து மற்றொருமடுவுக்குப் போவதுபோல் உமது இந்தப்பெண் ஒரு ராஜகுலத்திலிருந்து மற்றொரு ராஜகுலத்திற்கே போனாள். மஹாராஜரே! நான் உமக்குச் சொல்லவதெல்லாம் உண்மை. நீர் எங்களுக்குப் பூஜ்யரும் முக்கியமான ஆதரவும் அல்லவா?' என்று சொன்னார். உடனே, ஸந்தோஷமுற்று ஆனந்தக்கண்ணீர் ததும்புகின்ற கண்களோடுகூடிய அந்தத் துருபதராஜன் அந்த யுதிஷ்டிரருக்கு அறமொழி சொல்லமாட்டாமலிருந்தான். அந்தவீரன் அவ்வானந்தத்தைப் பிரயத்தனத்திலடைக்கக்கொண்டு யுதிஷ்டிரரை நோக்கி அவருக்குத் தக்கபடி தன் வாக்கினால் மறுமொழிகூறினான். தர்மாத்மாவான த்ருபதன் அந்தப் பாண்டவர்கள் நகரத்திலிருந்து தப்பி ஒடிப்போன வகையைப்பற்றித் தர்மராஜாவை வினாவினான். அந்தப் பாண்டவரும் அவனுக்கு எல்லாவற்றையும் முறையாகச் சொன்னார். துருபதராஜன் குந்திபுத்ரருடைய அந்தச் சொல்லைக்கேட்டபோது திருதராஷ்டிரராஜனை இசுழ்ந்தான். பேசுகிறவரிற் சிறந்த துருபதன் அந்தக்குந்திபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரைத் தீதற்றினான்; ராஜ்யத்திற்காகவும் வாக்குத்தத்தஞ்செய்தான். பிறகு, குந்தியும் கிருஷ்ணையும் பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் துருபதராஜாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்டபெரியாயாளிகையில் கிருஹப்ரவேசஞ்செய்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! அவர்கள் யஜ்ஞஸேனனால் பூஜிக்கப்பெற்று அங்கேவலித்தனர். பிறகு, புத்திரர்களுடன்கூட மனக்கலக்கம் தீர்ந்த துருபதமஹாராஜன் தர்மராஜரைப் பார்த்து, 'சிறந்தகைகளையுடைய இந்தக்குருவம்சபுத்திரனை அர்ஜுனன் கபதினமாகிய இன்றைத்தினம் சாஸ்திரப்பிரகாரர். பாணிக்ரஹணம் செய்துகொள்ளட்டும். எல்லாருக்கும் உற்சாகத்தை உண்டுபண்ணட்டும்' என்று சொன்னான். பிறகு, ராஜாவும் தர்மாத்மாவுமாகிய யுதிஷ்டிரர் அந்த த்ருபதனை

நோக்கி 'அரசரே! எனக்கும் விவாஹம் இனித்தான் செய்யவேண்டும். அதனால், நான் முதலிற் செய்துகொள்ளவேண்டும். அதற்கு நீங்கள் அனுமதி கொடுக்கக்கூடவீர்கள்' என்றார்.

அந்நாளைக்கூறத் தோட்ட துருபதன், 'வீரரே! என்பெண்ணைச் சாஸ்திரப்படி நீர் பாணிக்ரஹணஞ்செய்தாலும் செய்யும்; அல்லது, யாருக்கு இஷ்டப்படுகிறீரா அவருக்குக் கிருஷ்ணையைக் குறிப்பிட்டாலும் குறிப்பிடும்' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'ராஜரே! திரௌபதி எங்களைவிடக்கும் மனைவியாயிருக்கவேண்டும். மனிதர்க்கதிபதியே! என் தாயாரால் முதலிலேயே இவ்வாறு சொல்லப்பட்டது. நானும் விவாகமாகாதவன். பாண்டுபுத்திரான பீமஸேனனும் விவாகமாகாதவன். ரத்னம் போன்ற இந்த உமது பெண் அர்ஜுனனால் பந்தயத்தில் ஜயிக்கப்பட்டவள். அரசரே! கிடைத்ததைச் செய்து அனுப்பிப்பதென்பது எங்கள் உடன்பாடு. ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அந்த உடன்பாட்டை நாங்கள் விடவிரும்போம். முறைத்தவறாக விவாஹம் செய்துகொள்ளுதாலும் தர்மத்திற்குப் பெரியகெடுதல் உண்டாகும். தர்மப்பிரகாரமே கிருஷ்ணை எங்களைவிடக்கும் மனைவியாகலாம். எங்களெல்லாரையும் முறையே அக்கினிசாக்ஷியாக அவள் பாணிக்ரஹணஞ்செய்யட்டும்' என்று சொன்னார். அதற்கு, த்ருபதன், 'கௌரவரே! ஒருவனுக்கு அனேக மனைவிகள் இருப்பது சாஸ்திரத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஒருத்திக்கு அனேக புருஷர்கள் கணவர்களாக இருப்பதை எங்கும்மேள்விப்பட்டதில்லை. நீர் சொல்வது ஒருகாலத்திலும் தர்மமென்று உலகவழக்கத்திலும் வேத சாஸ்திரத்திலும் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. குந்திபுத்ரரே! தர்மத்தெரிந்தவரும் பரிசுத்தருமான, நீர் உலகத்திற்கும் வேதத்திற்கும் விரோதமான அதர்மத்தைச் செய்யத்தகுந்தவரல்லீர். என் உமக்கு இப்படிப்பட்ட புத்தி உண்டாயிருக்கிறதா?' என்று கேட்க, யுதிஷ்டிரர், 'மஹாராஜரே! தர்மம் துட்பமானது. அதன் வழியை நாம் அறியோம். முன்னோர்கள் பரம்பரையாகச் சென்ற வழியை நாமனுஸரிக்கிறோம். என் வாக்குப் பொய்சொல்வதில்லை. என்புத்தி அதர்மத்தில் செல்லாது. என் தாயாரும் இவ்வாறே சொல்லுகிறார். என்மனத்திலிருப்பதும் இதுதான். ஆஸ்ரமத்தில் ருத்திரரால் அனுப்பப்பட்ட வியாஸரிடமிருந்து நான் கேட்டதும் இதுவே. அரசரே! இது தர்மமென்பது நிச்சயம். இதனைச் சங்கிக்காமல் நீர் நடத்துவீராக. பூமிக்கதிபதியே! இந்த விஷயத்தில் உமக்கு எவ்வகையிலும் ஸந்தேகம் வேண்டாம்'

என்று சொன்னார். துருபதன், 'குந்திபுத்ரரே! நீரும் குந்தியும் எனது மகனான திருஷ்டத்யும்னனும், 'இன்னது செய்யவேண்டும்' என்று சொல்லுங்கள். நானேக்காலையில் செய்வோம்' என்றான். ஜனமேஜயரே! பிறகு, அவரனைவரும் சேர்ந்து பேசினர். ராஜரே! அப்போது தற்செயலாக வியாஸபகவான் வந்துசேர்ந்தனர்.

இருநூற்றுப்பதினொராவது அத்தியாயம்.
வைவாஹிகபர்வம். (நோடர்ச்சி.)

(ஒருத்தி பலருக்கு மனைவியாவதில் உங்களுக்குள்ள ஆகஸ்தைதக் சொல்லுங்களேன்று துருபதன்மூலம் யோர்களை வியாஸர் கேட்கையில் அவரவர் தம் தம் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னதும், வியாஸர் திரௌபதி ஐவர்க்கும் பத்தினியாவது தர்மமென்று சொன்னதும்.)

பிறகு, அந்தப்பாண்டவர்களைவரும் மிகுந்தபுகழ்பெற்றபாஞ்சால தேசத்தரசனும் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணத்வைபாயனரை எதிர்சென்றழைத்து அவருக்கு வந்தனஞ்செய்தனர். சிறந்த மனமுள்ள அந்த வியாஸர் அந்தப் பூஜையைப்பெற்றுக்கொண்டு குசலப்ரம்மனஞ்செய்து பிறகு பரிசுத்தமான பொன்னுலகத்தில் உட்கார்ந்தனர். அந்தப்புகழ்பெற்றோஷ்டர்களைவரும்அளவற்றமஹிமைபொருந்தியகிருஷ்ணத்வைபாயனரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று விளையுயர்ந்தஆஸனங்களிலிருந்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! பிறகு, சற்றுநேரம் பொறுத்துத்துருபதன் திரௌபதிக்காக அந்த மஹாத்மாவினிடம் இன்சொற்சொல்லி, 'ஒருத்தி அனைகர்களுக்கு எவ்வாறு பாரியையாகலாம்? தர்மம் எவ்வாறு பரிசுத்தமாயிருக்கும்? பகவானாகியநீங்கள் இவற்றையெல்லாம் உள்ளதுள்ளபடி எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்கள்' என்று கேட்டான். வியாஸர், 'லோகத்திற்கும்வேதத்திற்குள்விரோதமானதும் நிச்சயம் பெறாததுமான இந்தத் தர்மத்தின்விஷயத்திலயார்யாருக்கு என்ன என்ன அபிப்பிராயமோ அவற்றையெல்லாம் அவரவிடம் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றார். த்ருபதன், 'இஃது உலகத்திற்கும் வேதத்திற்கும் விரோதமானதினால் இஃது அதர்மமென்பது என்கரு

த்து. பிராம்மணோத்தமரே! ஒருத்தி அனேகர்களுக்குப் பத்தினியாவது இல்லையே. இந்த நடை முன்னோர்களான மஹாத்மாக்களாலும் அனுஷ்டிக்கப்படவில்லையே. தெரிந்தவர்கள் அதர்மத்தை எவ்வகையிலும் செய்யத்தகாது. ஆதலால், இந்த விவாஹகாரியத்தைப்பற்றிய நிச்சயத்தை நான் செய்யவில்லை. இந்த ஆசாரம் எந்தக் காலத்திலும் ஸந்தேகிக்கப்பட்டதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது' என்று சொன்னான். த்ருஷ்டத்யும்னன், 'பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! தபோதனரே! பிரம்மஜ்ஞானியே! நன்னடக்கையிலிருக்கின்ற ஜ்யேஷ்டஸ்யேஹாதரன் இளையவன்பாரியைரிடம் எவ்வாறு சேரலாம்? தர்மம் துட்பமானதனால் அதன் முடிவை நாங்கள் எவ்வகையிலும் அறியமாட்டோம் பிராம்மணரே! அதர்மமென்றாவது தர்மமென்றாவது தீர்மானஞ் செய்வதற்கு எங்களைப்போன்றவர்களால் முடியாது. அதனால், கிருஷ்ணை ஐவருக்கும் பாரியையாகலாமென்பதை நாங்கள் எவ்வகையிலும் ஒப்பவில்லை' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர் என் வாக்குப் பொய் சொல்வதில்லை. என்புத்தி அதர்மத்தில் செல்லாது. என் மனம் இந்த விஷயத்தில் பிரவர்த்திக்கிறது. ஆதலால், இஃது எவ்வகையிலும் அதர்மமாகாது தர்மிஷ்டர்களிற் சிறந்தவரும் கௌதமகோத்திரத்தவருமாகிய ஜடிலையென்பவன் ஸப்தரிஷிகளினிடம் இருந்தானென்று புராணத்திலும் கேள்விப்படுகிறோமல்லவா? அவ்வாறே; ரிஷிபுத்திரியான * வார்ஷ்டியென்பவன் தவங்களினால் மனத்தூய்மையை யடைந்த பிரசேதஸுகள் என்று ஓரேபெயருள்ள பத்துச் சகோதரர்களிடம் சேர்ந்திருந்தான். தர்மம் தெரிந்தவர்களுளெல்லாம் உத்தமரே! பெரியோருடைய சொல் தர்மத்துக்கு விலக்காயிராதென்று சொல்லுகின்றனர். பெரியோரெல்லாரிலும் மாதா முதன்மையான பெரியவன். அவன், 'பிசைக்ஷயைப்போலப் புஜியுங்கள்' என்றசொல்லே உரைத்தான். பிராம்மணோத்தமரே! அதனால், இதனைச் சிறந்த தர்மமென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னார்.

அதன்மேல், குந்தி, 'தர்மானுஷ்டானம் தவருத யுதிஷ்டிரன் சொல்லுகிறபடிதான் இதுநடந்தது. 'பிராதாக்களுடன்சேர்ந்து புஜிக்கக்கடவாய்' என்று அர்ஜுனனுக்குக் கட்டளையிட்டேன். எனக்குப் பொய்யில் மிகுந்த பயமுண்டு. நான் எவ்வாறு பொய்யிலிருந்து விடுபடுவேன்' என்று சொன்னான். வ்யாஸர், 'சிறந்தவளே! நீ பொய்யி

* இவளுக்கு 'மாரிஷா' என்றும் பெயருண்டு.

விருந்து விடுபடுவாய். பாஞ்சாலராஜனை! இஃது எல்லோருக்கும் எக்காலத்துமுள்ள தர்மந்தானென்பதைப்பற்றிச் சொல்லப்போகிறேன். எப்படிச் சாஸ்திரவிஹிதமான தர்மமென்பதையும் எவ்வாறு இஃது எக்காலத்திலும் உள்ளதென்பதையும்பற்றிநான்சொல்வதைக்கேள். யுதிஷ்டிரன் சொல்லுகிறபடியே இது தர்மமென்பதில் ஸம்சயமில்லை'என்றார்.ஸமர்த்தரான த்வைபாயனரென்று சொல்லப்பட்ட வ்யாஸபகவான் உடனே எழுந்து துருபதராஜனைக் கையில்பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு ராஜகிருஹத்துக்குள் பிரவேசித்தார். பாண்டவர்களும் சூந்தியும் துருபதபுத்திரனை த்ருஷ்டத்யும்னனும் அங்கேயே பிரவேசித்தனர். அவர்கள் அந்தத் துருபதன் வியாஸர் இருவருக்கும் காத்திருந்தனர். அப்போது த்வைபாயனர் அந்த மஹாத்மாவான அரசனுக்கு அநேகருக்கு ஒருமனைவி இருப்பது எவ்வாறு தர்மமாகும் என்பதையும் முன்னர் அந்த ராஜபுத்திரியின் தவத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்த தர்மன் (முகலிய தேவர்கள், ஐவருக்குப் பத்தினியாரிருப்பதை அவளுக்கு வரமாகக்கொடுத்ததையும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

இருநூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

வைவரஹி கபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(வியாஸர்இத்திரஸேனையென்கிற நாளாயனியின் உபாக்கியானத்தைச்சொல்ல ஆரம்பித்து, அவள் வயோதிகரும் தன்பாத்தோவுமான மௌந்தீகல்யரை ஆராதீகர், ஸந்தோஷமடைந்த அவர் அவளுடைய வேண்டுகோளி லுல் ஐந்துநபத்துடன் அவளுடன்மீ த்ததையும் அவளே க்ருஷ்ணையாகப் பிறத்திரக்கிறளைப்பதையும் சொல்லியது.)

ராஜனை! 'என் பெண் ஐவருக்கு மனைவியா?' என்று உனக்கு மனஸ்தாபம் வேண்டாம். யாககாலத்திலேயே இவளுடையதாயார், 'என்பெண் ஐவருக்குப் பாரியையாரிருக்கவேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண்டாள். தர்மத் தவருதவர்களாகிய அந்த யாஜோபயாஜர்கள் தங்கள் தவத்தினால் இவளுக்கு ஐந்துபதிகள் இருக்கச் செய்தனர். அதனால், கிருஷ்ண பாண்டுபுத்திரர்கள் ஐவர்களாலும் பாரியையாக அடையப்பட்டார். உன்குலம் மஹிநந்தவயது. ராஜனை! உன்னைவிட மேலானவர் இவ்வுலகத்தில் வேறொருவனும்

இல்லை. எல்லா எதிரிகளுக்கும் வெல்லக் கூடாதவனாயிருக்கிறாய். இவள் ஐவருக்குப் பத்தினியாயிருக்கும்படி சீறந்ததற்கு மற்றொரு காரணத்தையும் நான் சொல்லுகிறேன். நீ தூயரத்தை விட்டுக் கேள். இவள் பூர்வஜன்மத்தில்நாளாயனியென்பவள்; சிறந்தரூபமுள்ள இவள், கிழவரும் குஷ்டரோகியுமான மொத்தகல்யரென்று பெயர்பெற்ற கண் வருக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தாள். தோலும் எலும்புமாயிருப்பவரும், கொடுமையுந் நிலையில்லாத சித்தரமும் பெருமையுந் கடுங்கொடும்புமுள்ளவரும், வாயில் தூக்கந்தமுள்ளவரும், மடிப்புக்களும் நரையிருமுள்ள சிழவரும், அருவருக்கத்தக்க ரூபமுள்ளவரும், நகங்களுந் தோல்களும் உதிர்கின்றவருமாகிய அம்மஹாமுனிவருடைய எசுகலைப் பஜித்துக்கொண்டு அவருக்கு இவள் பணிவிடை செய்தாள். சிறகு, ஒருகாலத்தில அவர் போஜனஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் அவருடைய கட்டைவீரல் உதிர்த்தது அதனை அன்னத்திலிருந்து எடுத்துவிட்டு அந்த அன்னத்தை அருவருப்பினிதிப பஜித்தாள் அப்போது அளவிடத்தில் அன்புகூர்ந்து கிருப்பாத்துடன் ஸர்பாஷணைசெய்த அம்முனிவரால், 'வரம்புகள்' என்று பலமுறை சொல்லப்பட்ட சிறகு, ஆவரை அவள் வரம்புகட்டினாள். மொத்தகல்யாய், 'நான் கிரவலுமல்லேன்; கொடியவனுமல்லேன்; பொழுமைக்காரனுமல்லேன்; சீகாரிஷ்டலுமல்லேன்; வாயில் தூக்காற்றமுள்ளவனுமல்லேன்; இனோத்தவனுமல்லேன்; நிலையில்லாத சித்தமுள்ளவனுமல்லேன். சிறந்தவனே உன்னை நான் என்னாறு இன்பமுறச் செய்யவேண்டும்? என்வாறு வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்? நீ உள்ளத்தில் விரும்புகிறதை உள்ளபடி எனக்குச்சொல்' என்று கேட்டாள். உயர்ந்தசெய்கையுள்ளவரும் எல்லாவிருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுகிறவருமாகிய அந்தத் தன்பர்த்தா அலக்ரஹத்துடன் வரம்புகொடுப்பதாகச் சொல்லும்போது குற்றமற்ற ரூபமுள்ள அந்தநாளாயனி, 'நீனைத்தற்கரிய பிரபாவமுள்ளவனே' உலகங்களிலெல்லாம் புகழ்பெற்ற பகவானாகிய நீ உமது சரீரத்தை ஐந்து பாகங்களாகச் செய்துகொண்டும் மறுபடியும் ஒரு ரூபத்தைப்பெடுத்தும் கொண்டும் என்னிடம் ரமிக்கக்கடவீர்' என்று அவருக்கு மறுமெய்ரி சொன்னாள். சிறந்த ரூபமுள்ளவரும் தவத்திற்சிறந்தவருமான அம்மஹரிஷி, 'அப்படியே ஆகட்டுமென்று அவளுக்குச் சொல்லினார். அந்த மொத்தகல்யாய், ஐந்துசரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டு, அழகிய கூந்தல் துணியுள்ளவளும் இவிய நகையுள்ளவளுமாகிய அந்த நாளாயனிபுடன் எல்லாப்பிரதேசங்களிலும் ரமித்துக்கொண்டிருந்தார். மறுபடியும், அந்த மொத்தகல்யமுனி மஹரிஷி

களினால் விசேஷமாகப் பூஜிக்கப்பெற்று விரும்பத்தக்க சரீரத்தோடு ஆய்ரமங்களில் தமது விருப்பப்படி சஞ்சரித்தார். அவர் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனபோது அந்தத் தேவலோகத்தில் அமிர்தபானஞ்செய்து கொண்டு தேவரிஷிகளுடன்கூட ஸஞ்சரித்தனர்.

இந்திரகிருஹத்திலும் இந்திராணியினால் பூஜிக்கப்பெற்று மஹேந்திரஸீஸை என்று பெயருள்ள அந்தநாளாயனியுடன் ரமிக்கவிருப்பத்துடன் ஸஞ்சரித்தார். ஸமர்த்தரான அந்த மௌக்கல்யபகவான் ஸூர்யஸூரைய திவ்யரதத்திலேறி மறுபடியும் மஹாமேருவைச் சென்று அதில் வலிக்கக்கருதினர். அந்தத் தபோதனர் அந்தநாளாயனியுடன்கூட ஆகாசகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சந்திரகிரணங்கரினிடையில் காற்றைப்போல் வாஸஞ்செய்தார். மறுபடியும் அம்மஹரிஷி தம்மேயாகசக்தியினால் மலைஉருவம் எடுத்தார். அந்தநாளாயனியும் அவர் பிரபாவத்தினால் அம்மலைநடுவில் மஹாநதியானள். பகவானாகிய மௌக்கல்யமுனிவர் மலர்கள் நிரம்பின மரமாக ஆனபோது நாளாயனியும் அந்தமாதத்தைச் சுற்றிக்கொண்ட கொடியானள். எவ்வெவற்றின்உருவத்தை அவரடைந்தாரோ அவ்வவற்றிற்கொத்த உருவத்தை அவளும் அடைந்தாள். பர்த்தாவுடன்கூட மானிடதேகத்தோடும் ஸஞ்சரித்தாள். அதனால், அவருக்கும் அவளுக்கும் அன்பு ஸமமாகவே விருத்தியாயிற்று. அவளும் அவரிடம் அவ்வாறிருந்தாள். அந்தப் பகவானை ரிஷிபுரேஷ்டரும் அவளிடத்தில் அனுக்ரஹத்தினால் அவ்வாறிருந்தார். அந்தச் சிறந்தபெண்ணும் பாக்யவசத்தினால் அவரிடம் விசேஷமாக ரமித்தாள். அவரும் தமது தவத்தினாலும் யோகசக்தியினால் அவளிடம் ரமித்தார். அவள் முதலில் எப்போதும் அவ்வாறாக ஐந்துபுருஷர்களைக் கூடியவளாயிருந்து, பிறகு, ஒரு பதியை அடைந்து அருந்ததியைப்போலவும், வீதையைப்போலவும் சிறந்த பதிவ்ரதையாகப் புகழ்பெற்றிருந்தாள். அவள் தந்தாயாகிய * தமயந்தியைப்பார்க்கிலும் அதிகமான மேன்மையைப்பெற்றாள். மஹாராஜாவே! இஃது உண்மை. உனது புத்தி வேறுபடவேண்டாம். அரசனே! அந்த நாளாயனியே ஏதோ ஒருவிதிபலத்தினால் ஒளியும் அழகுமுள்ள உனது பெண்ணை கிருஷ்ணையாக யாகவேதிகையிற் பிறத்திருக்கிறாள். அந்த மௌக்கல்யமுனிவரிடம் பற்றுவைத்த அவள் மனம் ஒருகாலத்தும் சலித்ததில்லை. அந்தப் பிராம்மனோத்தமரிடம் அவள் மனம் அவ்வாறு பற்றியிருந்தது' என்றார்.

* இதனால் நளனுடைய பெண்ணே நாளாயனி யென்று தெரிகிறது.

இருளற்றுப்பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(‘நாளாயனி எனகீது எவ்வாறு பெண்ணுளை’ என்றுகேட்டந்ருபநனுக்கு
வியாஸர், மௌந்கல்யாநாளாயனி போகத்தில்த்ருபதியடையா
த்ருந்தலைக்கண்டு, ‘ஐந்து புநஷுகளை அடைவாய்’ என்று
சரீத்தையும் அவளி ருத்திரரைக்குறித்துத்தவத்செய்து
பிரஸன்னான ருத்திரர்டத்தில் ஐந்துமுறை ‘பதி
யைக்கொடும்’ என்று கேட்டதிலால் அவர்
‘ஐந்துபதிகளை அடுத்தஜன்மத்தில்தவ
வாய்’ என்றும், ‘நீய்யயுவதியாய்ருப்
பாய்’ என்றும்வாங்குமாடுத்து,
‘நீ கங்காகீர்த்துத்திலிருந்
கையில்தவரும் இத்திரனை
யழைத்துவா’ என்று
கட்டளையிட்டதை
யும்சொல்லியது.)

துருபதன், ‘மேதம் தெரிந்தவர் எல்லாருமும் சிறந்த பிராம்
மணரே! புண்ணியவதியான நாளாயனி என்பாகத்தில் கிருஷ்ணையாக
ஜனித்ததற்குக் காரணம்பாது? அதனைச்சொல்லுக’ என்றுகேட்க,
வியாஸர் சொல்லலானார்.

‘ராஜனே! இவளுக்கு ருத்திரரால் எவ்வாறு வரன்கொடுக்கப்
பட்டதென்பதையும், புகழ்பெற்ற இவள் உன் வீட்டில் எதற்காகப்
பிறந்தாளென்பதையும் கேள். ஆ! ஆ! கிருஷ்ணையிலுடைய முன்
ஜன்மசரித்திரத்தை உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். முன்ஜன்மத்தில்
இத்திரஸேனையென்றுபுகழ்பெற்ற பாக்வதியான நாளாயனி மௌந்
கல்யரென்னும் பர்த்தாவையடைந்து கவலையின்றிச் சஞ்சரித்தார்.
‘மேந்தனே! மௌந்கல்யரிஷிக்கும், அவருடையகூடி விரையடிக்கொண்
டிருக்கையில், அநேக வருஷகாலமும் ஒரு நொடிபோலக் கடந்து
போயிற்று. பிறகு, ஒருகால் அந்தத் தர்மாத்மா காமபோகங்களிற்
சலிப்புற்று வைராக்கியமடைந்தார். உயர்ந்ததாவ மோகூதர்மத்தை
விரும்பிப் பிரம்மத்தியானத்தைக் கடைப்பிடித்தவராயினார். அந்தப்
பிராம்மணர் அந்த நாளாயனியை விட்டுவிட்டார். அவள் அப்போது
பூமியில்விழுந்தாள். ராஜ்யப் போஷ்டனை! மௌந்கல்யர் எப்போதும்
தவத்தினால் பரிசுத்தமானவர். அப்போது, நாளாயனி, ‘பகவானே!

என்மீது அருள்செய்யக்கடவீர். என்னை நீர் விடத்தகாது. பிரம்மரிஷியே! இதுவரையில் விருப்பினவற்றை அனுபவித்தத்தினால் போகங்களில் திருப்திபெறாதவளாயிருக்கிறேன்' என்று கேட்க, மௌத்கல்யார், 'நீ அச்சமில்லாமல் பேசத்தகாததை என்னிடம்பேசினால் என் தவத்திற்கு இடையூறு செய்கிறாயாதலின், நான் சொல்வதைக் கேள். நீ மஹுஷ்ய லோகத்தில் மஹா த்மாவான த்ருபதனென்னும் பாஞ்சால தேசத்தரசன் பெண்ணென்று புகழ்பெற்ற ராஜபுத்திரியாயிருப்பாயாக. அந்த ஜன்மத்தில் உனக்குப் புகழ்பெற்ற ஐந்துகணவர்கள் இருப்பார்கள். அழகான உருவங்களுடைய அவர்களுடன் வெகுகாலம் இன்பத்தை யடைவாய்' என்று சொன்னார்.

புகழ்பெற்ற அந்த நாளாயினி இவ்வாறு சபிக்கப்பட்டுத் துயரத்துடன் வனத்திற்கென்றான். அப்போது காாமஸூகங்களில் திருப்பதியடையாமையால் தேவதேவரான சங்கரமேக்துறித்துத் தவஞ்செய்தான் விருப்பங்களைவிட்டும் காந்தைப் புசித்தும் உணவையொழித்தும் சூரியனைப்பார்த்துக்கொண்டு பஞ்சாங்கிமந்திரியினின்று தவம் புரிந்தான். பசுபதியும் ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஈசுவரரும் பிரபுவமாகிய சங்கரர் அவளுடைய கடும்தவத்தினால் ஸத்தோஷமடைந்து, உடனே புண்ணியவதியே! உனக்கு அடுத்த ஜன்மம் வரப்போகிறது. சிறந்த பெண்ணாகப் பிறக்கப்போகிறாய் என்னரும் தேவதேவதிராலுக்கொப்பான தேகமுள்ளவர்களுள் தேவதேவதிராலுக்கொப்பான பராக் கிரமமுள்ளவர்களுமான புகழ்பெற்ற ஐந்துபாத்தாய்க்கள் அந்த ஜன்மத்தில் உனக்கு வரப்போகின்றனர். நீ அவர்களிடமிருந்து பெரிய தேவகாரியத்தை செய்யப்போகிறது' என்று வரங்கொடுத்தார். அதைக்கேட்டு நாளாயினி, 'நான் ஒரு கணவனைத்தானே வரமாகக் கேட்டேன். இந்த ஐவர் எதற்கு? ஒருத்திக்கு ஒருகணவன்தானே உண்டு; அனைவர் இல்லையே; அதனை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்டாள். மஹேசுவரர், 'புண்ணியவதியே! நீ, 'பதியைக்கொடும்' என்று திரும்பத்திரும்ப ஐந்துமுறை என்னைக்கேட்டாய். உனக்கு ஐந்துபதிகளும் ஸூகத்தைத் தருகிறவர்களாயிருப்பார்கள்' என்றார். நாளாயினி, 'பெண்களுக்கு ஒருகணவனிருப்பதுதான் தர்மம் என்பது பூர்வகாலத்திலேயே விதிக்கப்பட்டுள்ளது. புருஷனுக்குமட்டும் அனைகமனைவிகளிருப்பது தர்மம்; அல்லது அனைகரால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டும் வருகிறது ஒருத்தி ஒரு பார்த்தாவுக்கே எப்

*பூபாரத்தை யொழிப்பது.

போதும் துணையாகத் தர்மானுஷ்டானஞ் செய்யவேண்டியவனென்று சொல்லப்படுகிறது. இதுதான் முத்தலையே ரிஷிகளினால் விதிக்கப்பட்ட ஸ்திரீதர்மம். பெண்களுக்கு இளமைப்பருவமுள்ள ஒரு கணவனிருப்பதுதான் உயர்ந்ததென்றும் உரியது. ஆபத்தகாலங்களில் (ஸந்ததியில்லாதபோது) கணவன் கட்டளையின் மீதல் பெண்ணுக்கு இரண்டாவது புருஷனும் மீசால்லயபட்டிருக்கூறன். மூன்றாமனைச் சேரலாகாது அப்படிச் சேருகிறவனுக்குப் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாளாமனைச் சேர்ந்தால் ஸ்திரீ புகழைபாசுறான். ஐந்தாமனைச் சேர்ந்தால் விபாசா ரிபாவான். நேரத்தின் மார்க்கம் இவ்வாறிருக்கையில் அநேக புருஷர் சஞ்சு துப் பாரியையாபிரும்பதை நான் நிரும்பவில்லை. உலகத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படாத அந்த அதர்மத்தி சிருந்து நான் எவ்வாறு விடுபடுவேன்? என்று கேட்டான்.

மீஹஸ்வரர், 'மூன்பு பெண்கள் கட்டில்லாபிலே யிருந்தனர்; புருகாலங்களில் அவர்கள் சுத்தையாகின்றனர். நீ, 'புதியைக்கொடும்' என்று ஒருமுறை சொல்லவில்லை. ஆதலால், உனக்கு அதர்மம்வராது' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டு நாளாயனி, 'எனக்கு ஐந்தபுதிகள் உண்டாயின் அவர்களுடன் தனித்தனியே ரமிப்பதைவிரும்புகிறேன். அவர்களில் ஒவ்வொருவரோடும் சேர்க்கை நேரிடும்போதெல்லாம் எனக்கு இளமைப்பருவமே இருக்கவேண்டும். பூர்வஜன்மத்திலும்புதி சுபுருஷை செய்ததனாலேயே பெருந்தவப்பயன் எனக்குக்கிடைத்தது. போகத்திலுள்ள விருப்பம்மட்டும் எனக்குத் தீரவில்லை. அந்தப் போகஸுகமும் எனக்கு உண்டாகவேண்டும்' என்று கேட்டான். சங்கரர், 'புண்ணியவதியே! காமஸுகமும் தவப்பயனும் ஒன்றே டொன்று சேர்வதில்லை. நீ மாத்திரம் காமஸுகங்களையும் தவப்பயனையும் போகாஹிமையையும் அடைவாய். அடுத்த மற்றொரு ஜன்மத்தில் அழகும் பாக்கியமும் குணங்களும் பெருந்தினவளாக ஐந்து புருஷருடன் சேர்ந்து இளமையடைந்து மஹாபாக்கியவதியாயிருப்பாய். சிறந்தவனே! பரிசுத்தமான புன்னகையுள்ளவனே! செல். நீ கங்காஜலத்திலிருக்கும்போது எந்தப்புருஷனைப்பார்க்கிறாயோ அந்தப் புருஷனையே இந்திரனை என்னிடத்துக்கு அழைத்துவா' என்றனர். உலகத்தைவிய உருவமாகக்கொண்ட சசுவரரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த நாளாயனி, அந்தருத்திரரைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து புண்ணியமானதும் ஸ்வர்க்க மத்திய பாதாளமென்றும் மூன்று வழிகளிலும் செல்வதுமாகிய கங்காநதியைக்குறித்துச்சென்றாள்.

இருநூற்றம்பதினான்காவது அத்தியாயம்.
ல வ வ ர ஹி க ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(நைமிசாரணியத்தில் தேவர்கள் செய்தயாபத்தில் யமன் ஸாமித்ரம்என் னும் பசுவைக்கொல்லும் கிரியையிலே அமர்ந்ததனால் உலகத்தில்பிரான்கள் அதிகமானதும் அவைகளை ஸம்ஹரிப்பதற்காகத் தேவர்கள் பிரமதேவரிடம் சென்றதும், இந்திரன், பிரமதேவருடைய கட்டளைப்படி நைமிசாரணியத் தோடும், சங்கையிலீவந்த நாமரைப்புஷ்பந்தை எடுக்கச்செல்லுகையிலே அங்கு அழுதுகொண்டிருந்த பெண்ணைக்கண்டதும், அவள் பின்சென்ற அவள் பர்வததையிலே தனக்கு முன்வந்திருந்த நாலு இந்திரரைக்கண்டதும், பலராமன் கேசவன் திரௌபதி இவர்களுடைய உத்பத்தியும், வியாஸரால் ஜானக்கண்ணையடைந்த துருபதன் பாண்டவர்கள் திரௌபதி இவர்களுடைய பழைய நபத்தைக்கண்டதும், திரௌபதியின் அடுத்த முன் ஜன்மத்தின் வரலாறும்.)

அரசரே ! முற்காலத்தில் நைமிசாரணியத்தில் தேவர்கள் ஸத்ர யாகஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். அப்போது அந்த யாகத்தில் யமன் (ஸாமித்ரம்) என்னும் பசுவைக் கொல்லும் வேலையைச் செய்தான். அரசரே ! அப்போது அந்தயாகத்தில் தீசை செய்துகொண்டிருந்த யமன் பிரஜைகளில் யாரையும் கொல்லவில்லை. அதனால் அந்தப் பிரஜைகள் காலங்கடந்தும் மரணமடையாமல் மிகுதியாக விருத்தி யானார்கள். இந்திரன், சந்திரன், வருணன், சூரபரன், ஸாத்யர்கள், ருத்திரர்கள், வஸுக்கள், அஸ்வினிதேவர்கள் இவர்களும் மற்று முள்ள தேவர்களும் உலகத்தைப் படைப்பவராகிய பிரம்மதேவரி றுக்குமிடத்திற்குப் போய்ச் சென்றனர். அப்போது மனிதர்களின் அதிக விருத்தியினுண்டானபயத்தினால் உலகங்களுக்கெல்லாம் பிதாவாகிய பிரம்மதேவரைச் சந்தித்து, 'ஐயா! பிரஜாவிருத்தியினால் கலக்கமுற்ற நாங்களனைவரும் ஸுகத்தை விரும்பி உங்களைச் சரணமாக அடைகிறோம்' என்று கூறினர். பிரம்மதேவர், 'நீங் களனைவரும் தேவர்களாயிருக்க உங்களுக்கு மனிதரிடம் பயம் யாது? மனிதர்களிடத்தில் உங்களுக்குப் பயம் வரத்தகாது' என்று சொல்ல, தேவர்கள், 'இறப்பவர் இறக்காதவர்களாகி விட்டார்கள். அதனால், எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் வித்தியாஸம் ஒன்றுமில்லை. விசேஷமில்லாமையால் பயந்து விசேஷத்திற்காக உங்களிடம் வந்

தீதாம்' என்று சொன்னார்கள். பிரம்மதேவர், 'யமன் வதரயாகத்திற்காகப் பிரவர்த்தித்திருக்கிறான். அதனால்தான் இந்த மனிதர்கள் இறப்பதில்லை. காரியத்தில் ஊக்கமுள்ள அந்த வைவஸ்வதன் அந்தக் காரியத்தை முழுதும் நிறைவேற்றினபிறகு, இந்த மனிதர்களுக்கு முடிவுக்காலம் அவசியம்வரும். யமனுடைய தேகாம்சமே பிரிக்கப்பட்டு உங்கள் சக்திகளும்சேர்ந்து அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச்சரீரத்தான் முடிவில் இம்மனிதர்களின் மரணத்துக்குக் காரணமாகப் போகிறது. அப்போது மனிதர்களுக்குச் சக்தி இராது' என்றுசொன்னார். அப்போது அந்தத் தேவர்கள், முதல் தேவராகிய பிரம்மதேவருடையசொல்லைக்கேட்டுத் தேவர்கள் யாகம்செய்யுமிடத்திற்குச் சென்றனர். மஹாபலசாலிகளான அந்தத் தேவர்கள் சேர்ந்து உட்கார்த்திருக்கும்போது கங்கையில் ஒரு வெண்டாமரைப்பூவைக் கண்டனர். அவர்கள் அதைக்கண்டு வியப்புற்றனர். அவர்களுக்குள் சூரணை இந்திரன் அவன்டத்திற்குப் போனான். அவன் அப்போது கங்காதேவி இடைவிடாமல் பிரவாகித்துக்கொண்டிருக்கும்படிதில் அக்கினிக்கொப்பான ஒளியுள்ள ஒரு பெண்ணைக்கண்டான். அந்தப் பெண் ஜலத்தைவிரும்பிக் கங்கையில் இறங்கி அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கண்ணீர்த்துளி அந்த ஜலத்தில் விழுந்தபோதே பொற்றாமரை மலராயிற்று. அப்போது இந்திரன் அந்த ஆச்சரியத்தைக்கண்டு அந்தப் பெண்ணின் அருகிற்சென்று, 'சிறந்தவனே! நீ யார்? எதற்காக அழுகிறாய்? நீ உண்மையாகச்சொல். நான் தேடக்கவிரும்புகிறேன்' என்று கேட்டான். அந்தப்பெண், 'தேவராஜாவான இந்திரனே! பாக்கியமற்றவளான யான் எதற்காக அழுகிறேனென்பதைப்பற்றி இப்போதே நீ அறிவாய் அரசனே! நான் முன் செல்வேன். நீயும் வா. நான் ஏதற்காக அழுகிறேனென்பதைக் காண்பாய்' என்று சொன்னாள். அவள் செல்லுப்போது இந்திரனும் பின்சென்றான். அவள்,சிறந்தமலையில் வித்தாஸனம்போட்டு வீற்றிருந்து ஒரு சிறுமியுடன் கூடச் சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்த ஓர் அழகான சிறுவனை அருகிற்கண்டான். இந்திரன், சொக்கட்டானாடிக்கொண்டு சிறிதும் கவனிக்காமலிருந்த அந்தச் சிறுவனைக்கண்டு கோபத்துடன், 'ஓ! வித்வானே! இவ்வுலகம் என்வசத்தில் இருப்பதென்றால் இதற்கு நான் ஈசுவரனென்றும் அறியும்' என்று சொன்னான். ஈசுவரர், இந்திரன் கோபிப்பதைக் கண்டு நகைத்தார். அவனை மென்மையாகக் கண்ணெடுத்து நோக்கினார். அவரால் பார்க்கப்

பட்ட தேவராஜன், உடனே அசைவற்றவனாகக் கட்டடையால் நின்றான். அவர் போதுமானவரையில் வினையாடினபிறகு, அழுது கொண்டிருந்த அந்தத் தேவகன்னிகையை நோக்கி, 'நீ இவனை நானிருக்குமிடத்திற்குச் சமீபத்திற்கொண்டுவா. இவனுக்கு மறுபடியும் கர்வம் உண்டாகாமலிருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். பிறகு, இந்திரன் அவளால் தொடப்பட்டவுடன், அங்கங்கள் தளர்ந்து ஸ்ரீமியில் விழுந்தான் உக்கிரமான சக்தியுள்ள பசுவான் அவனை நோக்கி, 'இந்திரா! இனி எவ்வகையிலும் இவ்வாறு செய்யாதே. அந்தச் சிறந்த பர்வதத்திற்குத் திரும்பிப்போ. உன்னுடைய பலமும் ஸாமர்த்தியமும் அளவிடக் கூடாதவைதாம் இந்தப் பர்வதத்தின் குகை நடுவில் துடை. அதில் உன்னைப்போன்றவர்கள் ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்' என்று. அவன் அந்தப் பர்வதத்தினுடைய பெரியகுகையைத் திறந்து தன்னைப்போன்ற ஒளியுள்ள மற்றை நால்வரைக் கண்டான் அவர்களைக்கண்டின்பு, அவன், 'நானும் இவர்களைப்போல் ஆகாமலிருப்பேன்' என்று நினைத்துத் தூயரமுற்றவனான பிறகு, தேவராஜன் கீசர் கோபத்துடன் கண்களை விழித்து இந்திரனை நோக்கி, 'சுதந்திரமே! நீ முதலில் சிறுபிள்ளைத் தனமாக என்னை அவமதித்ததனால் இந்தக் குகையுள் புழு' என்று சொன்னார். பிரபுவினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டதேவேந்திரன், அந்ருடைய கோபத்திற்கு மிகப்பாயந்து அங்கங்கள் தளர்ந்து, மலைத்தலையில் காற்றினால் க்கப்பட்ட அரசுஇலைபோல் நடுங்கினான். விருடியவாகனரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட இந்திரன் உடனே நடுக்கமுற்று விழ்வுருபரும் உக்கிரமான சசுவரை நோக்கி, 'சசுவரே! இப்போது நீந்தாம் எல்லா உலகங்களுக்கும் முதன்மையானவர்' என்று சொன்னான். உக்ரசக்தியுள்ள சசர் நகைத்துக்கொண்டு அவனை நோக்கி, 'இவ்வகையான தன்மையுள்ளவர்கள் இவ்வலகத்தில் அனுக்ரஹம் பெறாவதற்கு உரியவர்களல்லர். இங்கிருப்பவர்களும் முன்னே உன்னைப்போலவே நடந்தவர்கள். ஆதலால், நீயும் இந்தக் குகையில் பிரவேசித்துக் கிட இவன் உங்களுக்குப் பாரிய ஆவாளர்; ஸந்தேகமில்லை நீங்கள் அனைவரும் மானிட ஜன்மத்தை அடைவீர்களாக. அந்த ஜன்மத்தில் நீங்கள் யாருக்கும் செய்ய முடியாத செயலையாச் செய்து பகைவர்கள் அனைகர்களை வதஞ்செய்து தீவ்யஸ்திரங்களைக்கொண்டு மானிடர்களை யுத்தஞ்செய்து சூரரெல்லரையும் போரில் வென்று நீங்கள் புண்ணியத்தி

னால் முதலில் ஸம்பாதித்த சிறந்த இந்திரலோகத்திற்குத் திரும்பவும் வருவீர்கள். இவ்வாறு நான் சொன்னவையெல்லாவற்றையும் அனேகப்பிரயோஜனங்களோடு கூடிய மற்றக்காரியங்களையும் நீங்கள் செய்யவேண்டும்” என்றுசொன்னார்.

பழைய இந்திரர்கள், “ஆர்லபமான சாபவிமோசனம் மனுஷ்யலோகத்தில் எங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருப்பதனால் நாங்கள் தேவலோகத்தைவிட்டு மனுஷ்யலோகத்துக்கே செல்வோம். ஆனால், தர்மன், வாயு, இந்திரன், அசுனிவிதேவர்களாகிய தேவர்களை எங்களைத் தாயினிடத்தில் கர்ப்பாதானஞ் செய்யக்கடவர்” என்று கேட்டனர். புதுஇந்திரன் இந்தச்சொல்லைக்கேட்டுமறுபடியும் தேவபுரீரஷ்டரான ஈசுவரரைப்பார்த்து, “நான் காரியத்திற்காக என்வீரியத்தினால் எனக்குப்பிறந்த புத்திரனை இவர்களுக்கு ஐந்தாமவனாகக் கொடுப்பேன்” * என்று சொன்னான். அந்த ஐந்து இந்திரர்களுள் முதலாமவன் விசுவபுகு; இரண்டாமவன் பூதகாமன்; மூன்றாமவன் பராஶ்ரமசாலியான சிபிசுசுக்கரவர்த்தி; நாலாமவன் சாந்தி; ஃஐந்தாமவன் தேஜஸ்வி. உக்கிரமான தனுஸையுடையபகவான், தம்முடைய சிறந்த ஸ்வபாவத்தினால், அவர்கள் விருந்தியபயனைக் கேட்டுக்கொண்டபடி கொடுத்தனர். உலகமெல்லாம் விரும்பத்தக்க ராஜலக்ஷ்மியாகிய அந்தப்பெண்ணை மானிடலோகத்தில் அவர்களுக்குப்பாரியையாயிருக்கக்கட்டளையிட்டார். பிறகு, அந்தஈசுவரர் அவர்களுடன்கூடவே அறியமுடியாதவரும் அளவில்லாதவரும் காரணபூதரும் ஜனனமில்லாதவரும் முற்காலத்திலும் எக்காலத்திலுமிருப்பவரும் எல்லாம்தாமாக இருப்பவரும் அளவற்ற அவதாரரூபங்கள் எடுப்பவருமாகிய திருமாலிடம் சென்றனர். அவரும் அவையெல்லாவற்றையும் அவ்வாறே நியமித்தார். பிறகு, அவர்களனைவரும் தேவர்களில் முதன்மையானநரன் என்னுந் தேவதையை இந்திரனுக்கு ஜனிக்கத்தக்க ஐந்தாமவனான ஜிஷ்ணு என்பவனாக நிச்சயித்துப் புவனியில் ஜனித்தனர். அந்தத்திருமாலானவர் ஒன்று வெண்மையும் மற்றொன்று கருமையுமாகிய இரண்டு கேசங்களைத் தலையிலிருந்தெடுத்தார். அந்தஇரண்டு கேசங்களும் தேவகிரோகிணியென்னும் இரண்டு யாதவகுலத்தினுள் தீரீகளின் கர்ப்பங்களில் பிரவேசித்தன. அந்தத்திருமாலினுடைய அவ்விரண்டு

*நானே நேரில் ஜனிக்கமாட்டேன்.

†இவன் தான் புகிய இந்திரன்.

கேசங்களில் வெண்மையாயிருந்தவொன்று பலராமனாகப்பிறந்தது. இரண்டாவது கறுத்தநிறமாகச் சொல்லப்பட்ட கேசம் கேசவனாகப் பிறந்தது. வடதிசையிலுள்ள அந்தமலையின் குகையில் இந்திரனுடைய துடன் அடைக்கப்பட்டவர்கள் எவரோ அவர்களே வீரர்களான பாண்டவர்களாக இங்கு இருக்கின்றனர். ஸவ்யஸாகி என்னும் பாண்டவன் இந்திரனுடைய அம்சமே. அரசனே! எவர்கள் முன்னர் இந்திரர்களாயிருந்தனரோ அவர்களே இவ்வாறு இந்தப்பாண்டவர்களாக ஜனித்திருக்கின்றனர்; நியாயமுள்ள இந்தத்ரௌபதி அவர்களுக்குப் பாரியையாயிருக்க முன்னமே கட்டளையிடப்பட்டிருந்த ராஜலக்ஷ்மிதான். தெய்வக்கட்டளையின்றி உன்னுடைய யாகத்துக்காகப் பூமியிலிருந்து பெண்கிளம்புவது எவ்வாறு உண்டாகும்? இவளுடைய ஞபம் சந்திரனையும் ஸூர்யனையும் போல் ஒளியுள்ளது. இவளுடைய தேகமணம் ஒருகுரோசதூரம் வீசுகிறது. மன்னவனே! அன்பைமுன்னிட்டு உனக்குத் திவ்யதிருஷ்டியைக் கொடுக்கிறேன். ஆச்சரியமான மற்றொருவரத்தையும் கொடுக்கிறேன். புண்ணியமான பழையதேவதேகங்களோடு பாண்டவர்களை நீ காண்பாயாக” என்றார்.

மிகச்சிறந்த செய்கையுடையவரும் பரிசுத்தரும் பிரம்மரிஷியுமாகிய வியாஸர், இவ்வாறு சொல்லித் தமது தவத்தினால் அவ்வரசனுக்குத் திவ்யதிருஷ்டியை அளித்தார். அவ்வரசனும், அவர்களனைவரும் முந்திய தேவதேகங்களோடிருப்பதை உள்ளபடி பார்த்தான். அந்தத் திவ்யதிருஷ்டியினால் பொற்கிரீடங்களையும் பொன்மாலைகளையும் அணிந்தவர்களும் இந்திரனுக்கும் அக்கினிக்கும் ஆதித்யனுக்கும் ஒப்பான ஒளியுள்ளவர்களும் தலைகளில் மலை சூட்டிக்கொண்டவர்களும் அழகிய தேகங்களுள்ளவர்களும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பவர்களும் அகன்ற மார்புகளையுடையவர்களும் பனைமரப் பிரமாணமுள்ளவர்களுமாகிய திவ்யபுருஷர்களைக் கண்டான். அழுக்கில்லாத திவ்யவஸ்திரங்களாலும் நறுமணமுள்ள சிறந்த புஷ்பமலைகளாலும் மிகவும் விளங்கிக்கொண்டு நேரேவந்தமுக்கண்ணர்களோவஸூக்களோருத்திரர்களோ ஆதித்யர்களோ என்னும்படி எல்லாக்குணங்களும் நிரம்பினவர்களும் பழைய இந்திரர்களுமாகிய அந்த ஸூந்தரபுருஷர்களையும் இந்திரனைப்போன்ற ஞபமுள்ள இந்திரபுத்திரனை அர்ஜுனனையும் பார்த்துத் துருபதராஜன் மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் அடைந்தான். அந்த அரசர்க்கரசன் அந்தத்தேவமாயை அறிவுக்கெட்டாததென்று

நினைத்துச் சிறந்த அழகுள்ளவளும் சந்திரனும் அக்னிபும் நேரேவந்ததுபோலப் பிரகாசிக்கின்றவளுமான அந்தத் தேவலோகத்துப்பெண்ணரசியைப்பார்த்து அழகினாலும் ஒளியினாலும் புகழினாலும் அவள் அவர்களுக்குத் தகுதியான மனைவியென்று மதித்துக் களிப்புற்றாள். அவள் அந்த மிக்க ஆச்சரியமான ரூபத்தைக்கண்டு ஸத்யவதிபுத்ரரான வியாஸருடைய பாதங்களைப்பிடித்துக்கொண்டு, “ரிஷிஸ்ரேஷ்டரே! உம்மிடத்தில் இது புதுமைபன்று” என்று சொன்னாள்.

வியாஸர் மனமகிழ்ந்து துருபதனைப்பார்த்து, “விவாஹவிஷயத்தில் பூர்வகாலத்து ராஜரிஷிகளின் பூர்வசரித்திரத்தையும் இப்போது நான்சொல்லக்கேள். இப்புவிவில் நிதந்துளன்றுபெயர்பெற்ற ராஜரிஷி ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்குப் பூமியையாள தக்கவர்களும் சூரர்களும் ஆபத்தைத்தடுப்பவர்களும் வேள்விகள் புரிபவர்களும் மாகியஸால்வேயன், சூரஸேனன், ஸ்ருதஸேனன், திந்துஸாரன், அதிஸாரன் என்று சிறந்த வில்லாளிகளான ஐந்து புத்திரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் மீறாதவர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் இன்சொற்சொல்லுகிறவர்களும் இனியன செய்கிறவர்களும் பொறுமையற்றவர்களும் தம்மந்தெரிந்தவர்களும் கடுமையிலாதவர்களுமாயிருந்தார்கள். சிபியின் புதல்வியாகியபௌமாயஸ்வியென்பவள் நிதந்துளின் புத்திரர்களான இவ்வைந்து ராஜவீரர்களையும் கணவர்களாக ஸ்வயம்வரத்தில் வரித்தாள். அப்போது எல்லாப்பெண்களிலும் சிறந்த பௌமாயஸ்வியானவள் கந்தர்வர்களின் ராகழர்ச்சனையைப்போலவும் வீணையைப்போலவும் இனிய குரலுள்ளவளாயிருந்தாள் எல்லாக்குணங்களும் நிரம்பினவர்களும் சூத்தரியஸ்ரேஷ்டர்களும் நிதந்துராஜபுத்திரர்களும் மாகிய ஐந்து அரசர்களும் அவளுக்குப் பர்த்தாக்களாயிருந்தனர். அப்படிப்பட்ட அழகும் குணங்களும்பொருந்தின சிறந்த பௌமாயஸ்வியெனும் சிபியின் புத்திரியொருத்தி அவ்வரசர்களுக்கு மனைவியாயிருந்தாள். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அவள் அப்போது அந்த நிதந்துபுத்திரர்கள் ஐவர்க்கும் ஐந்து புதல்வர்களை ஐந்து காலங்களில் ஈன்றாள். ஸுஹோதரர்களான அந்தப்பௌமாயஸ்வியின் புத்திரர்களுக்குப் பூமியில்ஐந்து பெயர்கள் தனித்தனியேயிருந்ததை வரிசையாகச் சொல்லுகிறேன். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! கேள். இவர்களின் வம்சத்திற்பிறந்தவர்களும் ஸால்வேயர்கள், சூரஸேனர்கள், ஸ்ருதஸேனர்கள், திந்துஸாரர்கள், அதிஸாரர்கள் என்னும் அரசர்களாகவே இருந்தனர். இப்படிப்பௌமாயஸ்வி அனேகருக்கு ஒரு பாரியையாகப் பூமியில் பெயர்பெற்றிருந்

தாள். துருபதனே! குற்றமற்றவனும் ப்ருஷதவம்சத்துக்கு அலங்காரமானவனும் தேவதாரூபமுள்ளவருமான கிருஷ்ணையென்னும் இந்த உன்பெண் பெளமாஸ்னியைப்போலவே ஐவருக்குப்பத்தினியாக விதிக்கப்பட்டவள்.

ஒருதபோவனத்தில் மஹாத்மாவாகியரிஷிகன்னிகையொருத்தி இருந்தாள். அவள் அழகுள்ள கன்னிகையாயிருந்தும், அவளுக்குக் கணவன் கிடைக்கவில்லை. அவள் சங்கரரை நோக்கிக் கடுந்தவஞ்செய்தாள். சங்கரர் அனுக்ரஹம் செய்து பிரத்யக்ஷமாக வந்து, “வரம்கேள்” என்று அவளுக்குச் சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தக்கன்னிகை வரம்கொடுக்கும் தேவராகிய ஈசுவரரைப்பார்த்து, “எல்லாக்குணங்களும் பொருந்தின கணவனை வேண்டுகிறேன்” என்று பலமுறை சொன்னாள். அந்தத் தேவஸ்ரேஷ்டரான சங்கரர் மனத்தில் அன்புகூர்ந்து, “அன்புள்ளவளே! உனக்கு ஐந்துபதிகள் வருவார்கள்” என்று அவள் கிட்டவரத்தை அவளுக்குக்கொடுத்தார். அவள் அவருடைய அனுக்ரஹத்தை வேண்டி மறுபடியும், “சங்கரரே! நான் குணமுள்ள ஒருபதியை உம்மிடத்திலிருந்து பெறுதற்குரியவள்” என்று சொன்னாள். தேவதேவராகிய சங்கரர் மனத்தில் அன்புகூர்ந்து மறுபடியும் அவளைப் பார்த்து, “அன்புள்ளவளே! ‘பதியைக் கொடு’ என்று நீ என்னைத் திரும்பத்திரும்ப ஐந்துதரம் கேட்டாய். அந்தச்சொல் அவ்வாறுதான் நடக்கும். உனக்கு நன்மையுண்டாகக்கடவது. மற்றொரு ஜன்மம் வரும்போது இவையெல்லாம் உனக்கு நேரிடும்” என்று சொன்னார். துருபதனே! அவள்தான் தேவதாரூபமுள்ள இந்த உன்பெண்ணாகப் பிறந்திருக்கிறாள். குற்றமில்லாதவனும் ப்ருஷதவம்சத்துக்கு அலங்காரமுமாகிய கிருஷ்ணை ஐவருக்கு மனைவியாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். அவள்தான் புவியில் ரூபத்தில் தனக்குமிகரில்லாத நாளாயனியாகப்பிறந்து மெளத்கல்யமுனியைப் பார்த்தாவாக அடைந்து பிறகு சிவனிடம் வரம்பெற்றவள். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! இந்தத் தேவரகஸ்யத்தை உனக்குச் சொன்னேன். இது தேவரகஸ்யமாயிருப்பதினால்தான் யாருக்கும் சொல்லத்தகாது. தேவர்களுடைய ராஜஸக்ஷி பாண்டவர்களுக்காகத்தான் உன்மஹாயாகத்திற்பிறந்தாள். நீ கடுந்தவஞ் செய்ததினால் அவள் உன்மகளாக வந்திருக்கிறாள். அழகுள்ளவரும் தேவர்களால் விரும்பப்பட்டவருமாகிய அந்தத் தேவகன்னிகை, தான் செய்தகருமத்தினால் இந்தலோ

கத்தில் தேவர்களாகிய ஐவருக்கு ஒரேமனைவியாகப் பிரம்மதேவராலேயே படைக்கப்பட்டிருக்கிறார். துருபதராஜாவே! இதைக்கேட்டபிறகு உன்விருப்பத்தைச் செய்யலாம்” என்றார்.

இருநூற்றுப்பதினேந்தாவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிராழ்வலியவரீரீ வரீசைப்படி திரௌபதியைப் பாணிக்ரஹணம் செய்தது.)

துருபதன், “மஹரிஷியே! உங்களுடைய இவ்விதமான சொல்லைக் கேளாமல்தான் நான் முதலில் காரியம் ஆரம்பித்தேன். விதியைவிலக்க முடியாது. அதேவிதிதான் இதோ நேர்ந்திருக்கிறது. தெய்வத்தின் முடியை அனிழ்க்கமுடியாது. * விதியினால் செய்யப்படும் எதுவும் ஒருவனுடைய அந்தக் கர்மவினால்தான். ஒருவரனுக்காக இவ்விடத்தில் லக்ஷியம் உண்டாக்கப்படவில்லை; அதேவிதி இப்போது வந்துநேர்ந்தது. கிருஷ்ணையானவள் தனக்கு அநேகம் பதிகளைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று பகவானை முதலில் கேட்டபடியே அந்தப்பகவானும் அவளுக்கு அதனைவரமாகக்கொடுத்தார். இந்த விஷயத்தில் எதுமுக்கியமோ அஃது அந்த ஈசுவரருக்குத் தானே தெரியும். சங்கரராலேயே இவ்வாறு விதிக்கப்பட்டிருந்தால் தர்மமாயிருந்தாலும் அதர்மமாயிருந்தாலும் அந்தவிஷயத்தில் என்னுடைய தவறுதல் ஒன்றுமில்லை. கிருஷ்ணை இவர்களெல்லாருக்கும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதனால் இவர்கள் நிச்சயித்தபடியதாசாஸ்திரமாக இவளைப் பாணிக்ரஹணஞ் செய்துகொள்ளட்டும்” என்றுசொன்னான்.

வ்யாஸர், “மானிடர்களுக்கு விவாஹத்தில் இது நியாயமாகாது. இவர்களோ தேவர்கள். திரௌபதியும், லக்ஷ்மி முன்செய்த தவத்தினாலுண்டான சங்கரருடைய அனுக்ரஹத்தினால் பாண்டவர்களைவாக்கும் மனைவியானான். வேந்தனே! மற்ற ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு மனுசொன்னபடி இது தர்மமாகாது. தெய்வத்தன்மையுள்ளவர்களுக்கு

* “இவ்வுலகில் தன் செய்கையினால் முடிக்கப்படுவது ஒன்றுமில்லை; ஒருவரனுக்காக இவ்விடத்தில் லக்ஷியம் உண்டாக்கப்பட்டது; பழையவியே இப்போது வந்துநேர்ந்திருக்கிறது” என்பது, உத்தராதேசபாடம்.

மட்டுமேதிரௌபதிக்கும்பாண்டவர்களுக்கும்நடப்பதாகிய விவாஹம் போன்றது சாஸ்திரவிஹிதமாகும்” என்று சொன்னார். உடனே புத்திரர்களுடன் குந்தியும் துருபதபுத்திரனான் திருஷ்டத்யும்னனும் எங்கே இருந்தனரோ அந்த இடத்திற்கு அந்த வ்யாஸரும் துருபதனும் வந்தனர். பிறகு, பகவானான கிருஷ்ணத்தைவாயனர் தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரரிடம்வந்து, “பாண்டவர்களுள் மூத்தவனே ! சந்திரன் சுபமான * புஷ்யநக்ஷத்திரத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற இந்தச்சபதினத்திலேயே நீ முதலில் கிருஷ்ணையைப் பாணிக்ரஹணஞ்செய்” என்று சொன்னார். தர்மராஜாவுக்கு இவ்வாறு சொன்னபிறகு, பீமன் முதலானவர்களைப்பார்த்து, “புருஷபர்ரேஷ்டர்களை ! முறையே உங்கள் கைகளினால் திரௌபதியின்கையைப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள். குற்றமற்றவர்களே ! இவ்வாறாகவே இதெல்லாம் முன்னமே நடந்திருப்பதை நான் கண்டிருக்கிறேன்” என்று கூறினர். பிறகு, யஜ்ஞவேணராஜா புத்திரர்களுடன்கூட வரணுக்காகக் குறிப்பிடப்பட்ட பற்பல உயர்ந்த பொருள்களை மிகுதியாகச் சேர்ப்பித்தான். மஹானுபாவனான அவன் புத்திரர்களோடும்இனத்தாரோடும்கூட மகிழ்ச்சியுற்றுத்தன் பெண்ணாகிய கிருஷ்ணைக்கு மங்களஸ்நானஞ்செய்வித்து அனேக ரத்னபரணங்கள் பூட்டி அவளை வருவித்தான். பிறகு, ராஜா வினுடைய மித்திரர்களும் மந்திரிகளும் பிராமணர்களும் பட்டணத்து ஜனங்களும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் விவாஹத்தைப் பார்ப்பதற்குத் தகுதிப்படி வந்துசேர்ந்தனர். பிறகு, மேன்மையான மனிதர்களினால் பிரகாசிப்பதும் மிகுதியான தாமரைகருநெய்தல்முதலிய மாலைகளாலும் தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட வாயிலையுடையதும் பெருஞ்சேனையினாலும் ரத்னவரிசைகளாலும் விசித்திரமுமான துருபதராஜன்மாளிகை பிரகாசமான நக்ஷத்திரங்களோடு கூடிய ஆகாயம்போல் விளங்கியது. பிரபுவான ஜனமேஜயரே! அப்போது அந்த யௌவனப்பருவத்திலிருக்கும் கௌரவராஜ புத்திரர்களனை வரும் மங்களஸ்நானஞ்செய்து மங்களகாரியங்களைச் செய்துகொண்டு குண்டலங்களையும் மற்றஅணிகலங்களையும் அணிந்து விலையுயர்ந்த ஆடைகளையுடிக்ந்துக் கலவைச்சாந்தணிந்து அக்கினிக்கொப்பான தேஜனை

* புஷ்யம் = போஷிப்பது; அதாவது விருத்திகரமான தினம் என்று சொல்லவேண்டும்; ஏனெனில், புஷ்யம் விவாஹத்திக்குரியதன்று என்பது பழைய உரை.

யுடைய புரோஹிதரான தெளமியருடன்கூட மகிழ்ச்சியடைந்து மஹாவிருஷபங்கள் கொட்டிலிற் புகுவதுபோல் துருபதராஜனுடைய அந்தவிவாஹஸபையில் வரிசையாகப்பிரவேசித்தனர். பிறகு, வேதத்திற்கரைகண்டவரும்மந்திரங்களையறிந்தவருமாகிய அந்தத்தெளமியர் அக்கினிஸந்தானம்செய்வித்து ஜ்வலித்தஅக்கினியில் மந்திரபூர்வகமாக ஹோமஞ்செய்தார். யுதிஷ்டிரரை அழைத்து அவரைக்கிருஷ்ணையோடுசேர்ப்பித்தார். வேதத்தில் கரைகண்டவரான அந்தத்தெளமியர் பாணிக்ரஹணஞ்செய்துகொண்ட அந்தக்கிருஷ்ணையுதிஷ்டிரர் இருவரையும்அக்கினியைப்பிரதக்ஷிணம்செய்வித்தார். அந்தராஜாவானயுதிஷ்டிரர், முதலில் தனங்களாலும் பசுக்களாலும் பலவகையானரத்தங்களாலும்பிராம்மணர்களுக்குத்திருப்திசெய்வித்து, தெளமியர் அக்கினிக் கொப்பான ரிஷிகளுடன்சேர்ந்து சாஸ்திரப்பிரகாரம் அக்கினியில் ஹோமம்செய்தபின் அக்கினியின்எதிரில் திரௌபதியைப்பாணிக்ரஹணம் செய்தார். அப்போது, ஆகாயத்திலிருந்து பூமாரிகள் பெய்தன; மிக்க இனிய மணமுள்ளகாற்று வீசியது. அப்போது மஹானுபாவரும் ராஜபுரோகிதருமான தெளமியர், ஸபையில் சோபிக்கின்ற அந்த யுதிஷ்டிரரிடம் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டும் பிராம்மணர்களெல்லாரையும் துருபதராஜாவின்குற்றத்தாரையும்சேர்த்துக்கொண்டும், உயர்ந்த ஸ்வபாவமுள்ள அந்தத்துருபதமஹாராஜாவினிடம்மறுபடியும்நடக்க வேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றி, “அரசரே! இனி மற்ற ராஜகுமாரர்களும் சாஸ்திரப்படி கன்னிகையைப் பாணிக்ரஹணம் செய்யலாமே” என்றுகேட்டனர். துருபதனும் அந்தப்பிராம்மணரைக்கொளவித்து, “அப்படியே செய்வியும்” என்று அவருக்குக் கட்டளையிட்டான். ராஜாவும் புரோஹிதரும் அனுமதி கொடுத்ததனால், அந்த ராஜபுத்திரர்கள் மகிழ்ந்தனர். உத்தமமான ரூபத்தையுடையவர்களும் மஹாரதர்களும் கௌரவவம்சத்தைப் பெருகச்செய்கிறவர்களுமாகிய அந்தமற்ற ராஜகுமாரர்களும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொருவராக வரிசைப்படி அந்தச்சிறந்த பெண்ணைப்பாணிக்ரஹணஞ்செய்தனர். அவ்விடத்தில் மனிதர்களில்லாத மற்றொருசிறந்த ஆச்சரியம் நடந்ததைத் தேவரிஷியாகிய நாரதர் சொன்னார். மஹானுபாவையாகிய அந்த அழகிய இடையுள்ளபெண் ஒவ்வொருநாள்கடந்தபிறகும் கன்னிகையாகவே இருந்தனளாம். தன்கணவனுடைய மூத்தஸஹோதாரரிடத்தில் கணவனும்மாமனும்என்னும் எண்ணத்தையும், கணவனுக்குக்கடைசித்தம்பியினிடத்தில் கணவனும் மைத்துனனுமென்னும் எண்ணத்தையும்,

இடையிலிருப்பவர்களிடத்தில் கணவன் மாமன் மைத்துனன்என்னும் மூவகை எண்ணத்தையும் வைத்திருந்தனளாம். விவாஹம் நடந்த பிறகு, மஹாரதர்களான பாண்டவர்களுக்குத் துருபதன் அனேக விதமான உயர்ந்த தனங்களையும் சிறந்தபொன்மலைகள் கட்டினவையும் பொற்கடிவாளங்கள் போடப்பட்டவையுமான நாலுகுதிரைகள் பூட்டின நூறுதங்கனையும், பொற்கொடுமுடியுள்ள குன்றங்களைப் போன்ற தாமரைப்பூவடிவமாகச்செய்யப்பட்ட பொன் அம்பாரிகள் அமைத்த நூறுயானைகளையும் கொடுத்தான். அவ்வாறே மறுபடியும் மஹானுபாவனை துருபதன் தேவரூபங்களாகக்காணப்படுகின்ற பாண்டவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இளமைப்பருவ ஆரம்பத்திலிருப்பவர்களும் விலையுயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்கள் புஷ்பமலைகள் முதலிய வற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களுமாகிய நூறுதாதிகளையும் தனங்களையும் ஆடையாபரணங்களையும் அவர்களின் மஹிமைக்குத்தக்கபடி அக்கினியின்புன்னிலையிற் கொடுத்தான். அந்தவிவாஹம் நடந்தபிறகு மஹாபலசாலிகளும் இந்திரனுக் கொப்பானவர்களுமாகிய பாண்டவர்கள் ரதனங்கள் நிரம்பின அந்த ஐசுவரியத்தைப் பெற்று அந்தப்பாஞ்சால நகரத்திலேயே மகிழ்ந்திருந்தனர்.

இருநூற்றாண்டுகளாக அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குந்தி தீரோபதியை ஆசீர்வதித்ததும், கிருஷ்ணன் அனுப்பிய ஆபரணங்களைப் பாண்டவர்கள் பெற்றுக்கொண்டதும்.)

பாண்டவர்களுடன் ஸம்பந்தம் பெற்ற துருபதனுக்கு, தேவர்களிடத்திலுங்கூட எவ்வகையிலும் சிறிதும் பயமுண்டாகவில்லை. மஹாத்மாவான துருபதனுடைய அந்தஸ்தீர்கள் குந்தியிடம்சென்று தங்கள் பெயரைச்சொல்லி அவள்பாதங்களைத் தங்கள் சிரங்களினால் அடைந்தனர். கிருஷ்ணையும் பட்டுடுத்து விவாகமங்களங்கள் செய்து கொண்டபின் மாமிக்கு வந்தனம் செய்து கைகூப்பிவணக்கத்துடன் நின்றார். அழகும் ராஜவசூணங்களும் பொருந்தினவளும் நற்குணங்களும் நல்லொழுக்கமுமுள்ளவளும் தன் மருமகளுமான தீரோபதிக்குக் குந்தி ப்ரேமையினால், “இந்திரனுக்கு இந்திராணிபோல

வும் அக்கினிக்கு ஸ்வாகாதேவிபோலவும் சந்திரனுக்கு ரோஹிணி போலவும் நளனுக்குத் தமயந்திபோலவும் சூரேபரனுக்குப் பத்ராதேவி போலவும் வலிஷ்டருக்கு அருந்ததிபோலவும் திருமாலுக்கு ஸ்ரீ தேவிபோலவும் நீ உன் கணவர்களுக்கிருப்பாயாக. அன்புள்ளவளே! தீர்க்காயுஸான வீரர்களைப்பெற்று மிகுந்த ஸுகமடைந்து நல்லபாக யமுள்ளவளும் ராஜபோகங்கள் நிரம்பினவளும் யாகத்திற்குரியபத் தனியும் பதிவ்ரதையுமாக இருக்கக்கடவாய். தேடிவந்த விருந்தினர் களையும் முனிவர்களையும் இளைஞர்களையும் முதியோர்களையும் பெரியோர்களையும் முறைப்படி எப்போதும் ஆதரித்துக் கொண்டே உனக்கு வருஷங்கள் செல்லட்டும். தம்மத்தில் அன்புள்ள நீ ராஜ்யா பிஷேகம் பெறுவாயாக மஹாபலசாலிகளான உன்கணவர்கள் பராக் ரமத்தினால் ஜயித்த பூமிமுமுதையும் அசுவமேதமென்னும் மஹாயா கத்தில்பிராம்மணர்களுக்குத்தானங்கொடுத்துவிடுவாயாக. குணங்கள் நிரம்பினவளே! சபலகூணங்கள் பொருந்தியவளே! நீ நூறுவருஷ காலம் ஸுகத்திலிருந்துகொண்டு குணங்களில் சிறந்த ரத்னங்களெ ன்றுசொல்லப்பட்ட பொருள்கள் பூமியில் என்ன என்ன உண்டோ அவற்றையெல்லாம் அடைவாயாக" என்றுஆசீர்வதித்து, "பருமகளே! இப்போது பட்டுடுத்தின உன்னைப்பார்த்து எவ்வாறுஸந்தோஷிக்கிறே னேஅவ்வாறே குணவதியான உனக்குப் புத்திரர்கள் பிறந்தபிறகு மறு படியும் சந்தோஷப்படுவேன்" என்றுள். பாண்டவர்களுக்குள்விவாஹஞ் செய்தானபிறகு, ஸ்ரீயப்பதியான கிருஷ்ணபகவான் வைநீரியங்களின லும் பலவகைரத்னங்களினாலுஞ் செய்யப்பட்ட விசித்ரமான பொன் னைபரணங்களையும், விலையுயர்ந்த பலதேசத்து ஆடைகளையும், தொடுவ தற்கு இனிமையானரத்னங்கள்போன்றசால்வைகளையும், தோல்களையும் பலவகைப் பெரிய படுக்கைகளையும், ஆஸனங்களையும், வாகனங் களையும், வைநீரியங்களினாலும் வஜ்ரங்களினாலும் இழைக்கப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான பாத்திரங்களையும் அனுப்பினார். அழகும் இள மையும் விரயமுமுள்ளவர்களும் நல்ல அலங்காரங்களுள்ளவர்களும் நல்ல அலங்காரங்கள் செய்யத்தெரிந்தவர்களுமாகிப் பற்பல தேசத் துப் பணிப்பெண்களையும் கிருஷ்ணபகவான் அனுப்பினார். அறிய முடியாத ஸ்வரூபத்தையுடைய மதுஸூதனர் அவர்களுக்குப் பழ கின *பத்ரங்களென்னும் யானைகளையும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட

*எப்போதும் மதப்பெருக்குள்ள பெரிய யானைகள்.

உயர்ந்த சூதிரைகளையும் பிரகாசிக்கின்ற தங்கப்பட்டங்களினாலலங்கரிக்கப்பட்ட தந்தத் தேர்களையும் கோடிக்கணக்கான பொன்நாணயங்களையும் அவ்வாறே தங்கக்கட்டிகளையும் வரிசைகளாக அனுப்பினார். தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர் தம்மிடத்தில் கோவிர்தனுடைய பிரீதியை விரும்பினவராக அவற்றையெல்லாம் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் பெற்றுக்கொண்டார்.

வைவரஹிச பர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றம்பதினேழாவது அத்தியாயம்.

வி து ரா க ம ன பர் வ ம்.

(அரசர்களால் பாண்டவர்களின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்ட யுத்தரரசர்கள் தீர்தராஷ்டிரன்முதலியவர்களை நிந்திப்பதும், தீர்தராஷ்டிரபுத்திரர்கள் பாண்டவர்களைப்பற்றி ஆலோசிக்கையில் அவர்களைக்கொல்லவேண்டுமென்று சதுள்சொன்னதும், 'அவர்களைக் கொல்லமுடியாது. ஸமாதானமே செய்து கொள்ளவேண்டும்' என்று ஸோமதந்தபுத்திரன் சொன்னதும்.)

பிறகு, அரசர்களுக்கு நம்பிக்கையுள்ள தூதர்கள், "சிறந்தவசூணங்கள் பொருந்திய திரௌபதி பாண்டவர்களைக் கணவர்களாக அடைந்தாள். எந்த மஹாத்மா அந்தவிலையெடுத்து லக்ஷியத்தை அறுத்தானே அவன், ஜயிப்பவர்களிற்சிறந்தவனும் பெரியவிலையும் அம்பையும் தரித்தவனுமான அர்ஜுனன். அந்த ஸமயத்தில் ஒரு விதமான கலக்கத்தையும் அடையாமல் தர்மராஜனான சல்லியனைத் தூக்கிப்போட்டவனும் யுத்தத்தில் வந்தவீரர்களைக் கோபத்துடன் மரத்தினால் அச்சமுறச் செய்தவனும் அணுகமுடியாத அச்சப்படத்தக்க எதிரிகளின் ஸேனாங்கங்களாகிய ரதகஜதூரகபதா திகளெல்லாவற்றையும் வீழ்த்துபவனுமாகிய அவன் பலவானான பீமஸேனன். எவர் துரியோதனனோடு யுத்தஞ்செய்கையில் யுத்தத்தில் அவனை அவ்வாறு ஜயித்தாரோ அவர்புண்ணியவானும் சிறந்தபுத்திசாலியும் பாண்டவர்களுள் மூத்தவருமாகிய தர்மபுத்திரர். எவர்கள் துரியோதனனுடைய தம்பிகளுடன் பகைவர்களேப்போல் யுத்தம் செய்தனரோ அவ்விருவரும் நல்லொழுக்கமும் பலபராக்ரமங்களும் நிரம்பின நகுல ஸஹதேவர்கள்" என்னும் செய்தியைக் கொண்டுவந்தார்

கள். பாண்டவர்களை பிராம்மணவேஷம்தரித்துக்கொண்டு அடக்க முற்றிருந்ததைக் கேட்டபிறகு அரசர்கள் வியப்புற்றனர். அரசர்களனைவரும் நகரத்திலுள்ளவர்களும் ஆச்சரியமுற்றவராயினர். புகழ் பெற்றகுந்தி, புத்திரர்களுடன்கூட அரசக்குமானிகையில் எரிந்துபோனாளென்று எல்லாதேசத்தவர்களும் அரசர்களயாவரும் கேள்விப்பட்டிருந்தனர். அதனால், அவ்வரசர்கள் பாண்டவர்களை மறுபிறப்புப் பிறந்தவர்களென்றே நினைத்தனர். தர்மம், நல்லொழுக்கம், தாயாரின் ஷீருப்பத்தில் ஊக்கமுதலிய இவ்வகைகளான குணங்கள் நிரம்பின பாண்டவர்களைக் கௌரவனான த்ருதராஷ்டிரன் புரோசனனாற் செய்யப்பட்ட மிகக்கொடியசெய்கையினால் அழிக்கக்கருகினதினால் அவனையும் பீஷ்மரையும் இகழ்ந்தனர். பாரதரான ஜனமேஜபரே! அந்த ஸ்வயம்வரம் நடந்தபிறகு, கர்ணனாலும் சகுனியாலும் கலைக்கப்பட்ட த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்களனைவரும் அங்கே மந்திராலோசனை செய்தனர். அதில் சகுனி, “ஒருவகைச்சத்தருவுக்குப் பலத்தைக்குறைக்க வேண்டும்; மற்றொருவனைத் துன்பப்படுத்தவேண்டும். குந்திபுத்திரர்களைமட்டும் எல்லா கூத்திரியர்களும் ஒழித்துவிடவேண்டுமென்பது என் அபிப்பிராயம். அபஜயமடைந்த நீங்களனைவரும் ஒரு நிச்சயத்தையும் செய்யாமல் இவ்வாறே திரும்பிப்போவீர்களாயின் நிச்சயமாக உங்கள்மனம் பின்பு துன்பப்படும். நாம் பாண்டவர்களைப்பிடிப்பதற்கு இதுதான் இடம்; இதுதான் காலம்; இவ்விதம் செய்யாமற் போவீர்களாயின் உலகம் நகைக்கத்தக்கவர்களாவீர்கள். இவர்கள் எந்த அரசனை அடுத்து வாஸஞ்செய்ய விரும்புகின்றனரோ அந்தத்துருபதன் பராக்ரமமும் ஸைனியமும் குறைந்த அரசனென்று நான் நினைக்கிறேன். சிறந்தமனமுள்ள துருபதனோடு ஒற்றுமையை அடைந்திருக்கும்பராக்கிரமசாலியும் புருஷஸ்ரேஷ்டனும்சேதிதேசத்தரசனுமான சிசுபாலனும் யாதவவீரர்களும் இவர்கள் ஜீவித்திருப்பதை அறியாமலிருக்கையிலேதான் நமக்குப் பராக்கிரமகாலம். ராஜாவே! அவர்கள் இனி வெல்லக்கூடாதவர்களாக ஆகிவிடுவார்கள்; ஸந்தேகமில்லை. அரசர்களனைவரும் பாண்டவர்களென்ற நிச்சயத்தை எதுவரையில் அடையாமலிருக்கின்றனரோ அதற்குள்ளேயே பாண்டவர்களை வதஞ்செய்யமுயல்வோம்; அரவின்வாய்போலப் பயங்கரமான அரசக்குமானிகையிலிருந்து விடுபட்ட அவர்கள் இப்போது மறுபடியும் விடப்படுவாராயின் நமக்குப் பெரியபயம் வந்துவிட்டதாகும்; யாதவர்முதலிய அரசர்களும் இங்குவந்துசேர்ந்து இந்தப்பாண்

டவர்களும் இங்கேயே நீண்டகாலம் ஊன்றி வாஸஞ்செய்வார்களா யின் இவர்களுக்கிடையில் நாம் நிற்பது இரண்டுமஹாகஜங்களின் நடு விலிருப்பதுபோல் அஸாத்தியமாகும்; பலவான்களிற்கிறந்தவர்களே! பாண்டவர்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸைனியங்கள் பறவைகள் போல் வந்து நம்முடைய ஸேனையில் விழுமுன்னே அவர்களை வதஞ்செய்யுங் கள். இந்தநகரத்தை எல்லாரும் சேர்ந்து எதிர்த்துக்கொடுக்கவேண் டும். புருஷஸ்ரேஷ்டனான துரியோதனனே! இதுதான் எனது அ பிப்பிராயம். காலமும் நேர்த்திருக்கிறது” என்று சொன்னான். தூர்ப் புத்தியுடன் பேசுகின்ற சகுனியின் சொல்லைக்கேட்டு ஸோமதத்த புத் திரனாகிய அரசன் அதைக்காட்டிலும் சிலாக்கியமான வாக்கியத்தைப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான்:—

“அரசன், அமைச்சன், மித்ரன், பொக்கசம், தேசம், தூர்க்கம், படையாகிய எழுராஜ்யாங்கங்களையும் தன்பக்கத்திலும் பிறன்பக்கத் திலும் இடத்தையும் காலத்தையும் பரிசோதித்து 1ஸந்தி, 2விக்கிர கம், 3பானம், 4ஆஸனம், 5த்வைதீபாவம், 6ஸமாஸ்ரயம் என்னும் ஆறு வகைக்குணங்களையும் உபயோகித்தல்வேண்டும். 7ஸ்தானத்தையும், 8நிருத்தியையும், 9சூக்யத்தையும், 10பூமியையும், 11மித்ரர்களை யும், 12சக்தியையும், தன்பக்கத்திலும் பிறன்பக்கத்திலும் ஆராய்ந்து சத்ரு, காமம், சூதாட்டம் முதலியவைகளால் ஏற்படக்கூடிய வ்யஸனங்களினால் நெருக்கப்பட்டபோது அவனை எதிர்க்கவேண் டும். அந்தப்படி பாண்டவர்கள் மித்திரர்களும் திரவியங்களுமுள்ளவ் களும் பலபராக்கிரமங்கள் தவறாதவர்களும் தங்கள் நம்செய்கைகளி னால் ஜனங்களுக்குவேண்டியவர்களாக இருப்பதாக நான் நினைக்கி றேன். அர்ஜுனன் தன்வடிவத்தினாலேயே பிராணிகளின் நேத்திரங் களையும் மனங்களையும் கவருகிறான்; இன்சொல்லினால் மனிதர்களு டையகாதுகளைக்கவருகிறான். கேவலம் அதிருஷ்டத்தினால் மாத்திரம் ஜனங்கள் அன்புடன் அவனையடுத்தார்களில்லை. அவர்கள் மனத்திற்கு

1. ஸமாதானம்; 2. சண்டை; 3. எதிர்த்துச்செல்வது புறங்காட்டிச் செல்வது ஆகிய இரண்டு யாத்திரைகள்; 4. ஓரிடத்திலிருப்பது; 5. ஸேனையை இரண்டாகப் பகுத்துச்செல்வது; 6. மற்றொருபலவானையடுப்பது; 7. மாறாமல் ஒருநிலையில் நிற்பது; 8. நிலைமை உயர்வது; 9. நிலைமை குறைவது; 10. அடையவிரும்பின தேசத்தின்வளப்பம்; 11. தன்மித்திரர்களுக்கும் பிறர் மித்திரர்களுக்குமுள்ள வித்தியாஸம்; 12. தன்சக்திக்கும் பிறர்சக்திக்குமுள்ள வித்தியாஸம்.

வீருப்பமாக இருந்ததெதுவோ அதையெல்லாம் அவன்செய்து நிறைவேற்றினான். இன்சொல்லான பார்த்தனுடைய வார்த்தை, யுத்திவிரோதமாகவாவது தனக்குப்பற்றுள்ளதாகவாவது அஸத்தியமாகவாவது பிறருக்கு இன்றாததாகவாவது இருந்ததில்லை. இப்படிப்பட்ட குணங்கள் நிரம்பினவர்களும் ராஜலக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்தினவர்களும் அந்தப் பாண்டவர்களைப் பலாத்காரமாக அழிப்பதற்கு எவர்கள் சக்தர்களோ அவர்களை நான் பார்க்கவில்லை. (ஸைனியம் பொக்கசங்களின் மிகுதியாகிய) பிரபுசக்தியும், (காரியங்களை ஆலோசிக்குந்திறமையாகிய பரம்பரையாகவந்த மந்திரிசேனாதிபதிமுதலிய) மந்திரசக்தியும் சோர்வின்மையாகிய உற்சாகசக்தியும் பாண்டவர்களிடத்தில் மிகவும்பிரம்பியிருக்கின்றன. யுதிஷ்டிரர், மூலபலங்கள் மித்திரபலங்கள் விஷயத்தில் காலமறிந்துநடப்பவர். அதனால் யுதிஷ்டிரர் கோபமில்லாமலே ஸாமதானபேத தண்டங்களென்னும் உபாயங்களைக் கொண்டு பகைவர்களை ஜயிப்பதற்கும் காலமறிந்தவரென்பது என்கருத்து; பாண்டுபுத்திரரான தர்மராஜர் தனங்களினால் சத்ருக்களையும் மித்திரர்களையும் சேனைகளையும் விலக்குவாங்கித்தம் மூலபலத்தைச் சீராகவைத்துக்கொண்டு பூமியைஆள்வர். எவர்களுக்காக ராமகிருஷ்ணர்களிருவரும் எப்பொழுதும் ஊக்கத்துடனிருக்கிறார்களோ அந்தப்பாண்டவர்கள் இந்த்ராதி தேவர்களுக்கும் ஜயிக்க முடியாதவர்களென்று நான் நினைக்கிறேன். உங்கள் நன்மையை நீங்கள் விரும்பினாலும் என்கருத்து உங்களுக்கு அபிமதமாயிருந்தாலும் பாண்டவர்களெல்லாருடனும் ஸந்திசெய்துகொண்டு வந்தவாறே நாம்செல்வோம். சிறந்தநகரங்களிலும் சிறந்ததான இந்தத்துருபதநகரம் உயரமானகோபுரங்களாலும் மதில்களாலும் நூற்றுக்கணக்கான மதீர்சார்புகளாலும் காக்கப்பட்டிருக்கிறது; அகழிகளினால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. புற்களும் தானியங்களும்விறகுகளும்ரஸபதார்த்தங்களும் யந்திரங்களும் ஆயுதங்களும் மருந்துகளும் நிரம்பினதும், அனேகங்கதவுகளும் உறுதியாகக்கட்டப்பட்ட திரவியசாலைகளுமுள்ளதும்,பயப்படத்தக்கபெரியசக்கரம்மீயலைவைக்கப்பெற்றதும்,பெரிய மதிலாற்சூழப்பட்டதும், உறுதியான மதீர்சிகரங்கையுடையதும், அனேக * சதக்னிகள் நிரம்பினதுமாக இருக்கிறது. கற்கட்டுமதில் மரப்பிராகாரம் மணிகர்காவல் என்று பிராகாரங்களைக்கட்டுவதில்

தேர்தவர்கள் சொல்லும் மூவகைப்பிராகாரங்களும் உள்ளே மனிதர்கள் அடங்கியவைகளாகச் சிறந்தது விளங்குகின்றன. அவ்வாறே, இந்தத் துருபதநகரம் மனிதர்கள் உள்ளே நிரம்பினதும் அனேகம் பனை உயரமுள்ள இந்தவெண்மதிவினாலை மறைக்கப்பட்டதுமாக விளங்குகின்றது. ஜனங்கள் மஹாநம்மாவான துருபதநிடம் அன்புவைத்திருக்கின்றனர். நகரத்திற்குள்ளிருப்பவர்களும் வெளியிலிருப்பவர்களும் கொடையினாலும் வெகுமதியினாலும் வசப்பட்டிருக்கின்றனர். பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள மன்னர்களால் இவர்கள் தகையப்பட்டிருப்பதை அறிந்தவுடன், யாதவர்கள் சிறந்த ஆயுதங்களை ஒங்கிக்கொண்டுவந்து விடுவர். ஆதலால், எவ்வசொல் ஸரியாயிருந்தால் பாண்டவர்களுடன் துரியோதனனைச் சந்திசெய்தித்து நமதுராஜ்யங்களுக்கே செல்வோம். இதுதான் என் அபிப்பிராயம். விருப்பமிருந்தால் எல்லாருள் செய்யலாம். இதுதான் நல்லகாரியமென்றும் அரசர்களுக்கு சேஷமென்றும் நான் நினைக்கிறேன்” என்று சொன்னான்.

இருநூற்றம்பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

விதுராகம் ஸாபர்வம். (தோடர்க்கி.)

(துர்யோதனதுயர் கரீணன் ஆலோசனையைக்கேட்டுப் பாண்டவர்களைக் கொல்வதற்காகப் பாஞ்சாலநகரம்சென்று பாண்டவரால் தோல்வியடைந்து தீரும்பி ஹஸ்திபுரம்சேர்ந்ததும், கிருஷ்ணபலராமர்கள் பாஞ்சாலநகரம்வந்ததும்.)

எல்லாருக்கும் வேண்டியவற்றையெல்லாம் வர்ஷிப்பவனும் எல்லாக்காரியங்களையும் செய்யவேண்டிய காலத்தையறிந்தவனும் ஸூரிய புத்திரனுமான கரீணன், ஸௌமதத்தி சொன்னதைக்கேட்டு, அக்காலத்திற்குரிய சொல்லிச் சொல்லலானான். “இந்தவாக்கியம் முழுவுதும் நீதிசாஸ்திரத்தை முக்கியமாகக்கொண்டு சொல்லப்பட்டது; பொருளடங்கியது. இந்தவாக்கியத்தில் எனக்குப் பொறுமையிலலை. நான் சொல்கிறதையும் கேட்கலாமென்றுதான்; சொல்லுகிறேன். மனிதர்கள் எந்தக்காரியங்களிலும் அபிப்பிராயங்களின் வேறுபாட்டுடன் இருக்கலாகாது. மனவேறுபாட்டுடன் செய்தால் எந்தக்காரியமும் நிறைவேறாது. எதிர்த்துச் செல்வதனாலாவது இங்கேயே சேனையுடன் நிற்பதனாலாவது வருத்தத்தையுண்டுபண்ணுவதனாலாவது

வது இந்தத் துருபதநகரத்தைப்பிடிப்பது முடியாது. பெரியயுத்தமும் நல்லதன்று. நினைத்துப்பார்க்கையில் இங்கே யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ள யாதவர்கள் நமது பின்இடத்தைப்பிடிப்பதற்குமுன் நாம் அவர்களை அழிப்பதற்கு இதுகாலமென்று எனக்குத்தோன்றுகிறது. நீங்களும் அதற்குத்தக்கபடி உற்சாகமுள்ளவர்களாயும் தம் தம் கைவன்மையினால் சொரிக்கின்றவர்களாயுமிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் மதிலை இடியுங்கள்; அகழியைத்தூருங்கள். ஜலத்தை வெளிப்படுத்திவிடுங்கள். மேடுபள்ளங்களைச் சமமாகச்செய்யுங்கள். இப்பட்டணத்தின் அகழியை மிகுதியானபுற்களையும் கழிகளையும்போட்டுத் தூர்க்கவேண்டும்; 'எதிரிகளுடைய யானைகளையும் குதிரைகளையும் காலாட்களையும் எவன் கொல்வானோ அவன் தனத்தையும் வெகுமானத்தையும் அடைவன். ஒருயானைக்குப் பதினாயிரம்பொன்னும் குதிரைக்கும் காலாட்களுக்கும் ஐயாயிரம்பொன்னும் ரதத்திற்கு யானைக்கிருமடங்குபொன்னும் அரசர் கொடுப்பார்' என்று ராஜமார்க்கங்களில் பறையடித்துப் பிரவலித்தஞ் செய்யத்தக்கது. காமஸூகங்களிலேயே பற்றுள்ளவர்களும் சிறுவர்களும் முதிர்ந்தவர்களும் பயத்தினால் யுத்தஞ்செய்ய மனமில்லாதவர்களும் இருக்கட்டும். அவர்களின்மேல் அம்புபோடத்தகாது. கட்டளையின்றி யாரும் செல்லத்தகாது. புகழைக்காப்பாற்றுங்கள். உங்களுக்குச் சுகமுண்டாகட்டும். 'நாம் பகைவரைவெல்லோம். நாற்றும் நாம் செல்லும் திசையாகவே விடாமற் செல்லுகிறது. மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் நற்சகுனமாகவேயிருக்கின்றன. அக்கினியும் புகையின்றிப் பிரகாசமாக ஜ்வலிக்கிறது. நமது ஆயுதங்களும் கவசங்களும் பிரகாசிக்கின்றன" என்றான். அவ்வாறு கர்ணன்சென்னதைக் கேட்டுத் துரியோதனனுடைய விருப்பத்தை அனுஸரிக்கின்ற அரசர்கள் எதிரிகளை யுத்தத்தில் தூரத்துவதற்குப் புறப்பட்டனர். பகைவர்களான எதிரிகளைப் பலாத்காரமாக அதம் செய்யப்போன அவ்வரசர்களுக்கு அதில் மணப்பற்று எவ்வாறிருந்ததோ அவ்வாறு விருப்பத்தக்க எந்தவிஷயங்களிலும் இருக்கவில்லை. கர்ணனென்னும் கீழ்காற்றோடு கூடியதும், ஜபத்தனென்னும் அலையின் பெருமுழக்கத்தையும் துச்சாஸனனென்னும் பெரிய மதல்யத்தையும் துரியோதனனென்னும் பெருமுதலையையுமுடையதும், பயங்கரமானசப்தத்தைக் காண்பிக்கிறதும், பயத்தைத் தரத்தக்கதுமாகிய அந்த அரசுக்கட்டமென்னும் சமுத்திரம் விரைவாக அந்தநகரத்தை அபஸவ்யமாக எதிர்த்துச்சென்றது. தீயைப்போலவும் ஸர்ப்பங்களைப்

போலவும் ஆயுதங்கள் பிரகாசிக்க எதிர்த்துக்கிளம்பிவந்த அந்த வெல்லக்கூடாத சேனையைக்கண்டு துருபதபுத்திரர்கள் கர்ச்சனை செய்தனர். திருஷ்டத்யும்னன், சிகண்டி, ஸுமித்திரன், பிரியதர்சனன், சித்ரகேது, ஸுகேது, வீரணை த்வஜகேது ஆகிய பலவான்களும் வீரர்களுமாகிய அந்தத் துருபதராஜபுத்திரர்கள் ஜயத்தைவிடும்பி மேகமுழக்கத்துக்கொப்பான உருளைகளின் சத்தமுள்ள சிறந்த ரதங்களிலேறிப் போரிற் பகைவர்கள் அச்சப்படும்படி நகரத்தின் கோட்டைவாயிலின் வழியாகப் புறப்பட்டனர். பராக்ரமமுள்ள துருபதனும் வெண்ணைத்தலைப்பாகையும் வெண்ணைக்கொடியும் வெண்சாமரமும் வெண்குடையும் வெண்மையான கொடிமரமும் வெண்ணைக்குதிரைகளுமுள்ள வகைப் புறப்பட்டான். தன் புத்திரர்களின் கூட்டத்தின் நடுவிலிருந்த அந்த அரசன் பெளர்ணமாவியில் நட்சத்திரக்கூட்டங்களுக்கிடையில் உதயமாகியிருக்கும் சந்திரன்போல் விளங்கினான். பிறகு, அசைகின்ற துளிகளையுடைய கொடிகளையுடையதும் நேரே எதிர்த்து வருகின்றதும் சேர்வற்றதுமான துருபதஸையத்தைக் கௌரவர்களுடைய படை எதிர்த்துச்சென்றது. அவ்விரண்டு சேனைகளும் ஒன்றன் மேலொன்று எதிர்த்து வ்யாபிக்கும்போது இரண்டு நதிப்பிரவாகங்கள் எதிர்த்துச்சேருவதுபோலப் பெரிய ஆரவாரம் உண்டாயிற்று. அந்தச் சேனையில் நாற்புறமும் சிதறினதேர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் இறைந்திருக்கும் நகரத்திரங்களைப்போலப் பிரகாசித்தன. கர்ச்சனைகளும் பேரிகைமுழக்கங்களும் நிரம்பின பேராரவாரம் உண்டானபோது, மஹாத்மாக்களும் பரதஸ்ரீரேஷ்டர்களுமாகிய பாண்டவர்கள் கோபித்து மேகங்களைப்போலச் சப்திக்கின்றவையும் உயர்ந்த குதிரைகள் பூட்டப்பட்டவையும் கொடிகள் உள்ளவைபுமாகிய வெண்மையான ரதங்களிலேறி அச்சத்தையுண்டுபண்ணிக்கொண்டு நகரத்தினின்று புறப்பட்டனர். அப்போது விற்களை எடுத்துக்கொண்டு ரதங்களிலேறிவரும் பாண்டவர்களைக் கண்டு அரசர்களுக்கு உடம்பில் உதறலும் உள்ளத்தில் அச்சமும் உண்டாயின. அவ்வாறு பாண்டவர்கள் புறப்பட்டபோது, அந்தத் துருபதசேனைக்கு யுத்தத்தில் மிகுந்த உற்சாகமும் ஜயத்தைப்பற்றி நம்பிக்கையும் உண்டாயின. சற்றுநேரம் சேனைகள் நெருங்கிக் கைகலந்தன. பிறகு, மரணம்முன் நிற்பதென்னும் நிச்சயத்தைச் செய்துகொண்டு தொந்தயுத்தம் செய்தன. அந்தச்சண்டையில், ஜயத்ரதனும் கர்ணனும் அர்ஜுனன் பார்த்திருக்கையில் முறையே ஸுமித்ரனையும் பிரியதர்சனனையும் கொ

ன்றனர். ஸுமித்ரனும் பிரியதர்சனனும் கொல்லப்பட்டதைப்பார்க்கு, அர்ஜுனன் தந்தையின் அருகிலிருந்த ஜயத்ரதபுத்திரனைக் கொன்றான். விருஷ்டேஸைனன் தம்பியும் காண்புத்திரனும் பெரிய வில்லாளியுமான ஸுதாமனையும் அவனுடைய தந்தையின் அருகிலிருக்கும்போதே தேர்த்தட்டிலிருந்து வீழ்த்தினான். பலசாலிகளும் சிறந்த புஜவலிமையுடையவர்களும் ராஜவிலம்மங்களுமான ஜயத்ரதன்கர்ணன் இருவரும் தங்கள் மைந்தர்களிருவரும் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு மஹாகஜங்கள் அடிதாங்காமலிருப்பதுபோலக்கோபமுற்றனர். அவர்கள் அச்சப்படாமல் கையுறைகளைப் போட்டுக்கொண்டும் ஒருவரோடொருவர் சபதம்கூறிக்கொண்டும் அர்ஜுனனது தேரை எதிர்த்துச் சென்றனர் அந்தப் பெரியயுத்தத்தில் அவ்விருவரும் எதிர்த்ததானது இர்திரனுடன் விருத்ரனும் சம்பரனும் சேர்ந்து யுத்தத்தில் எதிர்த்தது போல மிகப்பயங்கரமாயிருந்தது. அந்தப் புருஷஸுரேஷ்டர்களிருவரும் அர்ஜுனனுடைய தேர்க்குதிரைகளில் மூன்றை அடித்தனர். அப்போது, அங்கே கௌரவர்களுக்குள் கலகலவென்ற சப்தமுண்டாயிற்று. அந்தக்குதிரைகள் அடிபட்டதைக்கண்டு பராக்கரமசாலியான பீமஸேனன் ஒரு நிமிஷத்துக்குள்ளாகவே தேரில் குதிரைகளைப்பூட்டினான். அந்தத்தேர் வந்ததைக்கண்டு வீரர்களான சகுனியும் ஸௌமதத்தையும் தூரியோதனனை முன்னிட்டு யுத்தத்தில் வந்து சேர்ந்தனர். அப்போது மஹாபலசாலியான பீமஸேனன், யோகீசுவரன் ஐம்புலன்களின் விஷயங்களோடு யுத்தஞ் செய்வதுபோல அவ்வைந்து வீரர்களோடும் மனஞ்சோராமல் யுத்தஞ்செய்தான். யுத்தத்தில் ஜயிப்பவனாகிய பீமஸேனன் அவ்வைவரால் தடுக்கப்பட்டும் ஐந்து மதயானைகளால் எதிர்க்கப்பட்ட விலம்மம்போலப் பயப்படாமலிருந்தான். அவ்வைவரும் ஒரே காலத்தில் ஐந்து கூர்மையான அம்புகளினால் பீமனுடைய ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் யமனிடம் அனுப்பினர். மஹாரதனை பீமஸேனன் குதிரைகள் அடிபட்ட அந்தச் சிறந்த தேரிலிருந்து இறங்கிக் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு பற்பல கதிகளில் ஸஞ்சரித்தான். குதிரைகளின் முதுகுகளிலும் தேர்ச்சக்கரங்களில்மேலும் நுகத்தடிகளிலும் ஏர்க்கால்களிலும் ஏறிக் கருடன் ஸர்ப்பங்களை வீழ்த்துவதுபோலச் சத்துருக்களை வீழ்த்திக் கொண்டே ஸஞ்சரித்தான். வில்லில்லாமலும் கவசமில்லாமலும் ரதமில்லாமலுமிருந்த பீமனைக்கண்டு திருஷ்டத்யும்னனும் சிகண்டியும் யுத்தத்தில் வெல்லக்கூடாத நகுலஸஹதேவர்களுமாகிய புருஷவிலம்

பங்களான மஹாரதர்கள் அர்ஜுனனை முன்னிட்டு எதிர்த்துச் சென்றனர். அந்தமஹாரதர்கள் சேர்ந்து யுத்தம் நடந்தபோது தேர்களும்கொடிமரங்களும் கொடிகளுமாகிய யாவும் சரபாரிகளால் மறைக்கப்பட்டன. அந்தச்சண்டை நடந்தபோது வெகு நேரம் ஏற்றத்தாழ்வில்லாமலேயிருந்தது. மறுபடியும், சிறந்த கைக்காரனான அர்ஜுனன் ரதமேறிச்சென்று அவர்களை அடித்தான். அவன் வருவதைக் கண்டதும் சிறந்த பாகுபலமுடையவனும் அஸ்திரம் தெரிந்தவர்களிற் சிறந்தவனுமான கர்ணன் வில்லெடுத்தும் பாணங்களினால் அவனைத் தடுத்தான். அந்த அர்ஜுனன் அவனால் அடிக்கப்பட்டதும், கோபித்த கர்ணனைவதஞ்செய்வதற்காக வஜ்ராயுதத்தையொத்த மூன்றுபாணங்களைத் தொடுத்தான். எதிரிகளுடைய நகரங்களை ஜயிப்பவனாகிய கர்ணன் அந்தப் பாணங்களாலடிபட்டுக் கொடிமரத்திற் சார்ந்திருக்கையில் ஸாரதி அவனை விரைவாக ரதத்துடன் வெளியிற் கொண்டுபோனான். அவ்வாறு கர்ணன் தோற்றுப்போனபோது பாண்டவர்கள்மேன்மையுற்றதைக்கண்ட துரியோதனனுக்குப் பெரியபயம் உண்டாயிற்று. அந்த ஸைனியம் அவ்வாறு அதிகமாக நடுங்கினதைக்கண்ட சகுனினினிய சொல்லினால் பலமுறை தேற்றினான். அர்ஜுனனால் மிகவும் பிடிக்கப்பட்ட அந்தச்சேனை, பிறகு, துரியோதனன் முதலிய திருதராஷ்டிரபுத்தரர்களைவராலும் மறுபடியும் தைரியப்படுத்தப்பட்டது. பிறகு, பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ளவனும் சிறந்த புஜபலமுள்ளவனுமான பீமன் துரியோதனைப் பார்த்து அரக்குமானிகையை நினைத்துக் கோபித்தான். உடனே, போர்க்களத்தினிடத்தில் ஐம்பது தோள் உயரமுள்ளதாக மிக உன்னதமாக நிற்கின்ற பெரியமரம் ஒன்றைக்கண்டான். பெருத்த அடியுள்ளதும் அதிக உயரமுள்ளதும் இந் திரனுடைய த்வஜம் நாட்டப்பட்டதுபோன்றதுமாகிய அம்மரத்தை இருகரங்களாலும்பேர்த்துத்தன்கால்களையும் வீசிக்கொண்டு இந் திரன் அஸுரர்களை எதிர்ப்பதுபோலச் சண்டையில் எதிரிகளை எதிர்த்துப் போனான். பீமஸேனனுடைய பயத்தினால் கலங்கினதும் அர்ஜுனனாலடிக்கப்பட்டதுமாகிய அந்தத்துரியோதனஸேனை கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் சக்தியற்றதாயிற்று. போர்வீரர்கள் நடுக்கமுற்றும், குதிரைகளும் யானைகளும் ஓய்ந்துமிருந்த அந்தப்படைகளைப் பீமன் ஆகாயத்துமேகங்களைக் காற்றுத்துரத்துவதுபோலத் திசைகளெங்கும் துரத்தினான். மகிழ்வற்றுத் திரும்பியோடின அந்த யுத்தவீரர்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் பாண்டவர்கள் பின்தொடரவுமில்லை; அடிக்கவு

மில்லை; கடுஞ்சொல்லொன்றுஞ்சொல்லவுமில்லை. பாணங்களினால் அடிக் கப்பட்ட சுஷத்திரியர்கள் தம்தம் கூடாரங்களுக்குச் சென்றனர். மற்றவர்களும் பாண்டவரைச் சேர்ந்தவர்களும் மகிழ்ந்து பட்ட ணத்து ஜனங்களுக்கு ஸௌக்கியத்தைச் செய்துகொண்டு நகரத்தை நோக்கிச் சென்றனர். அந்தக் கௌரவர்களுக்குப் பாண்டவர்களு டன்கூடச் சற்றுநேரம் யுத்தம் நடந்தது. தேவாஸுர யுத்தம்போன்ற அந்தப் பெருஞ்சண்டை எவ்வளவில் உண்டாயிற்றோ அவ்வளவில் அடங்கிப்போயிற்று. திரும்பிப்போன மஹாரதர்களாகிய சகுனி ஜய த்ரதன் துரியோதனன் காண் இவர்களைவரும், பாண்டவர்கள் நற்றவஞ் செய்தனரென்றும் மணமகள் நல்ல நோன்பு நோற்றுளென் றும் துருபதனும் திருஷ்டத்யும்னனும் நினைத்தகாரியம் முடித்தார்க ளென்றும் கூறினர். அப்போது, அவர்களுள்ளத்தில் துயரம்மிசுந் தது. வாக்கினல்லாதீரம் ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை. பிறகு, அரசர்க ளனைவரும் வந்தவாழிற் சென்றனர் அந்தத் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்க ளனைவரும் அப்போது ஹஸ்தினாபுரத்திற்கே சென்றனர்.

நகரத்தைத் தகைவதற்குமுன்னே பாண்டவர்கள், தாங்கள் செளக்கியமாயிருப்பதைச் சொல்லுவதற்காக, 'கிருஷ்ணனிடம் செல் லுங்கள்' என்று குதிரைப்படைகளை அனுப்பினர். அவர்கள் சிக்கி ரத்தில் யாதவர்களின் நகரத்தைச் சேர்ந்து பேசுவதற்கு சமர்த்தரான ராமகிருஷ்ணர்களிடம் பின்வருமாறு சொல்லலாயினர். அந்தகர்கள் விருஷ்ணிகள் அனைவருக்கும் பாண்டவர்களின் சேஷமத்தைச்சொன் னார்கள். அவர்கள், 'தாங்களும் அழியாமல் அரக்குமானிகையிலிருந்து விடுபட்டதாகத் தெரிவிக்கின்றனர். ஒழுக்கம் செய்கை மனஉறுதி இவையெல்லவற்றிலும் தங்களுக்குத்தகுதியுள்ளவரும் தாமரை யிதழ்போன்ற கண்களையுடையவருமான திரௌபதி ஸ்வயம்வர ஸபையில் தங்களுக்குக்கிடைத்ததையும் சொல்லுகின்றனர்' என்ற னர். அந்தச் சொல்லைக்கேட்டுக் கிருஷ்ணபகவான் அவர்களுக்கு, 'அந்த ராசுஷ்ணுடைய வதம் முதலாக நடந்தவற்றையெல்லாம் நானறிவேன்' என்று மறுமொழி சொன்னார். உடனே, அவர் சது ரங்கதளத்தை ஸந்நாகஞ் செய்துகொண்டு பாஞ்சாலநகரத்தை நோக்கி விரைவாகச் சென்றனர். அத்தையாகிய குந்தியைக் கௌர ளித்து நமஸ்காரஞ்செய்து திரௌபதிக்கு முறைப்படி உயர்ந்த ஆபர ணாதிகளைப் பரிசாக அளித்துப் பாண்டவர்களை மகிழ்வித்துக் கௌர

வீரத்தனர் ; மஹாத்மாவாகிய துருபதராஜாவினால் முறைப்படி பூஜிக்கவும் பெற்றனர். அப்போது மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களால் கௌரவிக்கப்பெற்ற அந்தயாதவர்களைவருட்பாஞ்சால நகரத்தில் பாண்டவர்களுடன் கூடவே மகிழ்ந்திருந்தனர்.

இருநூற்றுப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

வி து ராக ம ன ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(திருநாவுடிபார் பாண்டவர்களுடைய விருத்தாந்தத்தை விதாரிடம் கேட்டுத் திரௌபதியை அழைத்துவருப்படி ஆஜ்ஞாபித்த பிறகு, அவனிடம் துரியோதனனும் கர்ணனும் ஏகாந்தமாகப்பேசினது.)

அவ்வரசர்களனைவரும், ஸ்வயம்வரம் நடந்தபிறகு, பாண்டவர்கள் வரிக்கப்பட்டதைக்கண்டு வந்தபடியே திரும்பிச்சென்றனர். பிறகு, ராஜாவான துரியோதனன் திரௌபதியால் அர்ஜுனன் வரிக்கப்பட்டதைக்கண்டு, மனம் குன்றினவனாக ஸ்ரீஹாதரர்களுடனும் அசுவத்தாமாவுடனும் மாதுலனான சகுனியுடனும் கர்ணனுடனும் கிருபாசாரியருடனும் திரும்பிச்சென்றான். அவனைநோக்கித் துச்சாஸனன் வெட்கமில்லாமல் மெல்லமெல்ல, 'இவன் பிராம்மணனாக இரானையின் திரௌபதியையடைந்திரான். ராஜனே! யாவரும் அவனைத் தனஞ்சயனென்று உண்மையாக அறியவில்லை. தெய்வமே மேலான தென்றும் முயற்சி பயன்றதென்றும் நினைக்கிறேன். பாண்டவர்கள் இவ்விடத்தில் ஜீவித்திருப்பதனால் மனிதனுடையயோசனை பயன்றது. இங்கேபாண்டவர்கள் அரசர்களுடன் நமதுகண்களையும்மறைத்துத் திரௌபதியை விவாஹஞ்செய்திருக்கின்றனர். குந்திபுத்திரர்களால் அரசர்களின்மேல் இடக்கால்வைக்கப்பட்டது. அரசக்குமாரிகைத்தியிலிருந்து இவர்கள் எவ்வாறு விடுபட்டனர்? அதனால் நம்முடையபிரயத்தனமும் உற்சாகமும் புத்தியும் போய்விட்டன. மாமா! புரோசனனைநம்பிஇப்போது நாம்கெட்டோம். இந்தப்பாண்டவர்களைக் கொளுத்தாமல் நெருப்பில் தான் எரிந்துபோனான். மாமா! நம்மைவிடப் பாண்டவர்கள் மிகுந்தபுத்தியுள்ளவர்களென்று நினைக்கிறேன். அரசுக்கு மாளிகையிலிருந்து விடுபட்ட அவர்களுக்கு மரணத்தில்பயமில்லை' என்

றான். அவர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டு புரோசனையும் ஐந்துபுத்திரர்களோடுகூடின வேடச்சியையும் சிலாக்கியமான புத்தியுள்ளவிதூரையும் இகழ்ந்துகொண்டும், தீயிலிருந்துவிடுபட்டுத் துருபதனுடன் ஸம்பந்தஞ்செய்தமிகுந்தபராக்கிரமசாலிகளான பாண்டவர்களைக்கண்டும், எல்லாயுத்தங்களிலும் சமர்த்தரான திருஷ்டத்யும்னன் சிகண்டிமுதலிய துருபதபுத்திரர்களெல்லாரையும் நினைத்தும், பயந்து துயரமுற்று மனங்குன்றித் தங்கள் எண்ணங்களை யெல்லாம்விட்டு அஸ்திராபுரத்திற்பிரவேசித்தனர். பிறகு, கூத்தாவென்னப்பட்டவிதூர், அந்தப்பாண்டவர்கள் திரௌபதியினால் சயம்வரம்செய்யப்பட்டதையும் த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் வெட்கிக் கர்வமொழிந்துவந்ததையும்கேட்டு மனமகிழ்ந்து திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்து; அரசனே! நல்லகாலமாதலால் கௌரவர்கள் விருத்தியடைகின்றனர்' என்று சொன்னார். பாரதரே! ஜனமேஜயரே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் விதூர் சொன்னதைக்கேட்டு மிகவுமகிழ்ந்து, 'நல்லகாலம்; நல்லகாலம்' என்று சொன்னான். அறிவே கண்ணாகவுடைய அவ்வரசன், தன் ஜயேஷ்டபுத்திரானுகிய துரியோதனன் திரௌபதியினால் வரிக்கப்பட்டானென்று அறியாமையால் நினைத்தான். உடனே, 'கிருஷ்ணையை அழைத்துவா' என்றும் அவளுக்கு மிகுதியான ஆபரணங்களைக்கொடுக்கும்படிக்கும் தனது புத்திரானுகிய துரியோதனனுக்குக் கட்டளையிட்டான். அதன்பிறகு, விதூரர், 'கௌரவர்களென்னும் பொதுச்சொல்லால் உன்புத்திரர்களை எண்ணாதே; விருத்தியாகின்றனரென்னும் என் சொல்லினால் பாண்டவர்கள் தாம் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். ராஜனே! பாக்கியவசமாகப்பாண்டவர்கள் திரௌபதியினால் ஸ்வயம்வரஞ்செய்யப்பட்டும் வேந்தர்களின் போரினின்றும் விடுபட்டும் துருபதனால் பூஜிக்கப்பெற்றும் சேஷமாயிருக்கின்றனர்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு விதூர் சொன்னதைக் கேட்ட பிறகும், திருதராஷ்டிரன் எண்ணத்தை மறைப்பதற்காக, 'விதூரா! நற்காலம்! நற்காலம்! இப்படியா? உனக்குச்சுகமுண்டாகட்டும். பாண்டவர்கள் ஜீவித்திருக்கிறார்களா? அமிருதத்திற்கொப்பான உன்சொல்லினாலுண்டான ஆனந்தம் எந்தேகத்தில் அடங்கவில்லை. அவர்கள் நன்னடக்கையுடையவர்களாதலின் மிகச்சிலாக்கியமான துருபதஸம்பந்தம் அவர்களுக்கு நேர்ந்தது; நல்லகாலம் நல்லகாலம்' என்றும் சொன்னான். 'துருபதன் உபரிசரவஸூவின் வம்சமாகிய சிறந்த மதஸ்யகுலத்திற்பிறந்தவன்; ஒழுக்கத்தினாலும் கல்வியினாலும் தவத்தினாலும் பெரியவன்; ராஜாக்களுக்கும் பூஜ்யன். அவனுடைய புத்தி

ரர்கள் பௌத்திரர்கள் அனைவரும் செம்மையாகப் பிரமசாரிவிரதம்
 அனுஷ்டித்தவர்கள். அவர்களைச்சேர்ந்த மற்றவர்களுக்கும் மஹாபல
 சாலிகள். அவர்களும் எனக்குப் பாண்டுபுத்திரர்களைப்போன்றவர்
 களும் அவர்களுக்கு அதிகமானவர்களுமாயிருக்கின்றனர். விதூரா!
 அவர்களுடைய இந்தநடை மற்றவர்களுடைய நடைகளிலும் சிறந்த
 தென்று நான்நினைக்கிறேன். ஸமர்த்தனே! எனக்குப்பாண்டவர்களிட
 முள்ள அன்புக்கிடான அன்பு மற்ற எவரிடத்துமில்லை. விதூரனே!
 நான் எப்போதும் உண்மையாக நினைத்திருப்பது இதுவே. உனக்கு
 என்ஸத்தியத்தின் மீதும் ஆணையிடுகிறேன். மஹாரதர்களும் வீரர்களு
 மான அந்தப்பாண்டுபுத்திரர்கள் ஸௌக்கியமாகயித்திரர்களையடைந்
 திருப்பதனால் துரியோதனன் முதலிய எனது புத்திரர்களும் அவ்
 வாதேயாயினர் பாண்டுபுத்திரர்கள் நெருப்பில் எரிந்துபோனார்கள
 ளென்று எப்போது நான் கேள்வியுற்றேனோ அப்போதுமுதல் அவ்
 லும்பகலும் கொதிப்புற்றிருந்தேன்; உண்ணவுமில்லை; உறங்கவுமில்லை.
 என்புத்திரர்கள் துணையிலலாமையால் சிறகொடிந்தபறவைபோலிருந்
 தனர். விதூரா! நான் உண்மையாகச் சொல்லுவதைக்கேள், என்புத்
 திரர்களுக்குரல்லதுணையுண்டாயிற்று. இப்போதுதான் எனது ஆதிபத்
 யம் ஆசுத்திரர்க்கமாக நிலைபெற்றது. விதூரா! சுற்றத்தாருடன்கூடிய
 துருபதனை நண்பனாகப்பெற்றபிறகு ஐசுவரியம் போனவனாயிருந்தா
 லும் மேன்மையைவிரும்பின எந்த அரசன் தன்விருத்தியில்நம்பிக்கை
 யுற்றவனாயிரான்' என்றும்சொன்னான். அவ்வாறு சொல்லுகின்றஅந்
 தத்திருதராஷ்டிரனுக்கு விதூரர், 'அரசனே! நூறுவருஷகாலமும்
 இந்தஎண்ணமே உனக்கு நிலையாக இருக்கட்டும்' என்று மறுமொழி
 சொன்னார். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு சொன்னபிறகு, விதூரர் தம்இல்
 லம்சென்றார். ஜனமேஜயரே! பிறகு, துரியோதனனும் கர்ணனும் திரு
 தராஷ்டிரனிடம் வந்து, 'விதூரர்முன்னிலையில் உம்மிடத்திற்குற்றஞ்
 சொல்ல எங்களுக்குக்கூடவில்லை. இப்போது ஏகாந்தமாயிருப்பதனால்
 சொல்லுகிறோம்; இப்போது நீர் என்னகாரியம்செய்யக்கருதினீர்? தந்
 தையே! எதிரியினது அடவிருத்தியை உம்முடைய விருத்தியாக
 நினைக்கிறீர். மனிதரிற்சிறந்தவரே! விதூரரிடத்தில்அவர்களைத்துதிக்க
 கிறீர். குற்றமற்றராஜரே! செய்யவேண்டியதொன்றிருக்க மற்றொன்
 றைச் செய்கிறீர். தந்தையே! எப்போதும் நாம் அவர்களின் பலத்திற்

குத் தடைசெய்யாவிண்டும். ஆதலால், நாம் புத்திரர்கள் சேனைகள் சுற்றத்தார்களுடன் அவர்களால் விழுங்கப்படாவிருக்கும்படி காலத்திற்குத்தக்க உபாயத்தை ஆலோசிப்போம்' என்றனர்

இருநூற்றிருபதாவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நிருதராஷ்டிரனும் துரியோதனனும் பேசிக்கொண்டது.)

அரசரே! துரியோதனனாலும் கர்ணனாலும் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட திருதராஷ்டிரன் தன் புத்திரனையும் ஸூதபுத்திரனான கர்ணனையும் நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்:—'நீங்கள் நினைத்ததுபோலவே நானும் இதனைச் செய்யக்கருதுகிறேன். ஆனால், விதுரனுக்கு என் எண்ணத்தை வெளியிட நான் விரும்பவில்லை. அதனால், பாண்டவர்களுடைய குணங்களையே சிறப்பித்துக்கூறுகிறேன். விதுரன் என்றருத்தைக் சிறிப்புக்களிதலும் அறியாமலிருத்தல் வேண்டும். ஸூயோதனை! உனக்கு எது யுத்தமென்று தோன்றுகிறதோ அதையும்சொல்; கர்ண! உனக்கும் காலோசிக்கொண்டு எதுதோன்றுகிறதோ அதையும் உடனே எனக்குச் சொல்' என்றான். துரியோதனன், 'இப்போது ஸமர்த்தர்களும் கருத்தை வெளியிட்டாதவர்களும் நம்பிக்கையாகக் காரியத்தை முடிப்பவர்களுமாகிய பிராமணர்களைக்கொண்டு அந்தக் குந்திபுத்திரர்களுக்கும் மாநரிபுத்திரர்களுக்கும் மித்ரபதஞ்செய்விப்போம். அப்படியில்லாவிடில் துருபதனும் அவன்புத்திரர்களும் மந்திரிகளுமாகிய அனைவரும் குந்திபுத்திரனாகிய யுதிஷ்டிரனை விட்டுவிடும்படி அவர்களுக்குப் பெருந்திரவியக்குவியல்களைக் கொடுத்து வசப்படுத்துவோம். அல்லது, பாண்டவர்கள் அங்கேயே வலிப்பதை விரும்பும்படி அந்தப் பிராம்மணர்கள் செய்யட்டும். இவ்விடத்தில் அவர்கள் வலிப்பதனால் அவர்களுக்கு உண்டாகுந்தீங்குகளைத் தனித்தனியே பலர் விரித்துரைக்கட்டும். கலைக்கப்படுவதனால் அந்தப் பாண்டவர்கள் அவ்விடத்திலேயே மனம்வைக்கட்டும். அன்றியும், உபாயங்களில்நிபுணர்களும் புத்திசாலிகளுமான சிலமனிதர்கள், பாண்டவர்கள் ஒருவர்மேலொருவர்வைத்திருக்கும் நேசத்தைமாற்றிவிட்டும், திரௌபதியையாவது வேறுபடுத்திவிட்டும், அவர்கள் அனேகரா

யிருப்பதால் அது செய்தற்கெளிது. அல்லது, பாண்டவர்களுக்கு அவனிடத்திலும் அவளுக்குப்பாண்டவர்களிடத்திலும் விரோதத்தை உண்டுபண்ணவேண்டும்; அரசரே! அவ்வாறில்லாவிடில், தந்திரங்களில் நிபுணர்களான மறைவான மனிதர்களைக்கொண்டு பீமஸேனனுக்குத் தெரியாமல் மரணத்தைஉண்டுபண்ணவேண்டும். அவர்களுக்குள் அவன்தான் பலத்தில் மிகுந்தவன். அவனுடைய அவலம்பத்தினால்தான் யுதிஷ்டிரன் முன்னமே நம்மை லக்ஷியஞ்செய்யவில்லை. அவன் கொடியவன்; சூரன்; அவர்களுக்கும் முக்கியமான ஆதாரம். அரசரே! அவன் கொல்லப்பட்டால் அவர்கள் உற்சாகர்கெட்டுச்சக்தியொழிந்து ராஜ்யத்திற்காக முயலாமலிருப்பர். அவன்தானே அவர்களுக்கு ஆதரவு. பீமஸேனன் பின்காப்பவனாக இருப்பதனால்தான் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனை ஜயிப்பது கடினமாயிருக்கிறது. அவனில்லாவிட்டால் அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் கர்ணனில் காற்பாகமுமிரான். அவர்கள், பீமஸேனனில்லாவிட்டால், தங்களுக்குநேர்ந்த பெரியபலஹீனத்தையும் நமது அதிகபலத்தையுமறிந்து பலக்குறைவினாலேயே யுத்தமுயற்சி செய்யாமலிருப்பார்கள். அரசரே! அல்லது, அவர்கள் இவ்விடத்தில் வந்து ஆஜனஞ்செய்துபட்டிருந்தபிறகு, நீதிரைத் திரைத்தையனுஸரித்து அவர்களை நிக்ரஹிக்க ஆரம்பஞ்செய்வோம். வேந்தரே! அல்லது, அவர்கள் அவ்விடத்தில் காவப்பேச்சுப்பேசும்போது, மானமுள்ளவர்களாகிய துருபதயுத்திரர்களில் சிலர் மற்றவர்களால் அவர்களிடமிருந்து பேதஞ்செய்யப்படலாம். அதுவுமில்லாவிடில், அழகான ஸ்திரீகளைக் கொண்டு குந்தியுத்திரர்களில் ஒவ்வொருவரையும் மயங்கச்செய்யலாம். அதனால் திரௌபதி வெறுப்படைவாள். பிறகு, அவர்களை இங்கே அழைத்துவருவதற்காக நீர் கர்ணனையனுப்பலாம். கிட்டவந்தபிறகு, நம்பிக்கையுள்ளவர்களைக்கொண்டு பற்பலதந்திரங்களினால் அவர்களை அழித்துவிடலாம். இந்த உபாயங்களுக்குள் எதுகுற்றமில்லாத தென்று உமக்குத் தென்றுகிறதோ அதைப்பிரயோகிக்க ஆரம்பஞ்செய்யும். இனிக் காலங் கடந்துபோம். அரசர்க்கரசனாகிய துருபதனிடத்தில் அவர்களுக்கு எவ்வளவுவரையில் பற்றுதலுண்டாகாமலிருக்கிறதோ அவ்வளவுவரையில் ஸாதிக்கக்கூடும்; பிறகு, சாகிப்பது முடியாது. தந்தையே! அவர்களை அடக்கும்விஷயத்தில் எனக்கு இவ்விதமாக ஆலோசனையுண்டாகிறது. அது ஸரியோ; பிழையோ; கர்ண! நீதான் என்ன நினைக்கிறாய்? என்றுள்.

இருநூற்றிருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம். (தொடர்கீச்சி.)

(துரியோதனனுக்குக் கர்ணன் சோன்ன புத்தியைக்கேட்ட திருநராஷ்டிரன் பிஷ்மர்முதலியவர்களோடு மந்திராலோசனை செய்தது.)

கர்ணன், “துரியோதனராஜனே! உன்னுடைய ஆலோசனை சரியாக இல்லையென்பது என்கருத்தது. கௌரவர்களை விருத்திசெய்கிறவனே! அந்தப்பாண்டவர்களைத் தந்திரத்தினால் ஜயிக்கமுடியாது. நீ அவர்கள்விஷயத்தில் நுட்பமான உபாயங்களினால் முன்னம் ஆரம்பம் செய்திருக்கிறாயே, வீரனே! அப்போது உன்னை அடிக்கக்கூடவில்லையே. அரசனே! இங்கேயே உன் ஸமீபத்திலிருந்துகொண்டு சிறகு முனீக்காத குஞ்சுகளாயிருந்த அவர்களையே உன்னை பிடிப்பதற்கு முடியாமற் போயிற்று. இப்போது அவர்கள் சிறகுமுனைத்து வேறு தேசத்திலிருந்துகொண்டு எல்லாவகையாலும் விருத்தியடைந்திருக்கின்றனர். அந்தப்பாண்டவர்களை உபாயங்களினால் வெல்லமுடியாதென்பது எனது உறுதியான எண்ணம். அவர்களுக்கு அதிர்ஷ்டத்தின் வன்மையிருப்பதனால் காயம் முதலிய துன்பங்களை உண்டுபண்ணுவது முடியாத காரியம்; அவர்கள் சக்தியுமுள்ளவர்கள். அவர்கள் தங்கள் பிதிர்தாயுஹர் வரிசையாகவருகிற ராஜ்யத்தைப்பெற விருப்பமுள்ளவர்கள். அவர்களுக்கு ஒருவரோடொருவர் மித்திரபேதஞ்செய்வதும் அஸாத்சியம்; ஒருமனைவியினிடம் நேசம் வைத்தவரெவரோ அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் விரோதப்படார். கிருஷ்ணையும் அவர்களிடத்து விரோதப்படுமபடி பிறர் செய்யமுடியாது. இளைத்தவர்களையே விரித்தவன் இப்போது சிறப்படைந்திருக்கிறவர்களின் விஷயத்தில் அன்போடிருப்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும்வேண்டுமா? ஒருத்திக்குப்பலகணவர்களிருப்பதுபெண்கள் விரும்பத்தக்கவிசேஷம்; அதைக்கிருஷ்ணை அடைந்திருக்கிறான். அவனோ மித்திரபேதஞ்செய்ய முடியாது. துருபதராஜன் போக்யமான நடையுள்ளவன். அவன் தனத்தைவிரும்புகிற அரசனல்லன். ராஜ்யங்களையெல்லாம் கொடுத்தாலும் அவன்பாண்டவர்களைவிடானென்பது திண்ணம். அவனது புத்திரனாகிய திருஷ்டத்யும்னனும் அவனைப்போலவே குணமுள்ளவன்; பாண்டவர்களிடம் நேசமுள்ளவன். ஆதலால், உபாயங்களினால் அவர்களை ஜயிப்பது எவ்வகையிலும் முடியாதென்று நான் நினைக்கிறேன். புருஷஸ்ப்ரேஷ்டனே! இந்த ஒன்றுமாதிரம் இப்

போது நாம் செய்யத்தகுந்தது. மன்னவனே! அந்தப் பாண்டவர்கள் வேறூன்றிப்போவதற்கு முன்னமே அவர்களை யுத்தத்தில் ஜயிக்கவேண்டும். அன்பனே! உன்மனமும் அதனையே விரும்பவேண்டும். எப்போது நம்முடைய பசுஷம் வலிமையுற்றும் துருபதராஜன் பசுஷம் சீளைத்துமிருக்குமோ அப்போதே பாண்டவர்களோடு யுத்தஞ்செய்ய வேண்டும். சிந்திக்காதே; காந்தாரியின் புத்திரனே! அரசனே! வாகனங்களும் சினேகிதர்களும் சந்ததிகளும் அவர்களுக்கு மிகுதியாவதற்குமுன்னமே அவர்கள்மேல் எதிர்த்துச்செல். ராஜனே! பாஞ்சாலராஜன் மஹாவீரர்களான தன்புத்திரர்களுடன் கூட யுத்தஸன்னாகஞ் செய்வதில் மனத்தைச் செலுத்துவதற்கு முன்னமே நீ எதிர்த்துச் செல்வாயாக; பாண்டவர்களுக்கு ராஜ்யம் வருவதற்காகக் கிருஷ்ணன் யாதவஸேனைகளை இழுத்துக்கொண்டு பாஞ்சாலநகரம் போவதற்கு முன்னே நீ பராக்ரமஞ்செய். தனங்களாகட்டும், பலவகைப் போகங்களாகட்டும், ராஜ்யம் முழுதுமேயாகட்டும்; பாண்டவர்களின் விஷயத்தில் கிருஷ்ணன் விடக்கூடாதவை எவ்வகையிலும் இரா. மஹாத்மாவான பரதசக்கரவர்த்தி தன்பராக்ரமத்தால் பூமியை அடைந்தான். இந்திரன் பராக்ரமத்தினால் மூன்றுலோகங்களையும் ஜயித்தான். அரசனே! பராக்ரமத்தைத்தான் சூத்திரியர்களுக்குச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றனர். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! சூரர்களுக்குப் பராக்ரமம் ஸ்வதர்மம். வேந்தே! ஆதலால், நாம் பெரிய சதுரங்க ஸேனையுடன் துருபதனைப்பீடித்துப் பாண்டவர்களைச் சீக்கிரமாக இங்கே கொண்டு வருவோம். நல்வார்த்தையினாலாவது தானத்தினாலாவது மித்ரபேதத்தினாலாவது பாண்டவர்களை வசப்படுத்த முடியாது. ஆதலால், பராக்ரமஞ்செய்தே அவர்களைக் கொல்வாயாக. பராக்ரமத்தினால் அவர்களை ஜயித்த இந்தப்பூமி முழுவதீனையும் ஆளக்கடவாய். அரசனே! காரியத்திற்கு இதைக்காட்டிலும் வேறு உபாயம் எனக்குத் தெரியவில்லை' என்று சொன்னான். கர்ணனுடைய சொல்லைக்கேட்டு, பராக்ரமசாலியான திருதராஷ்டிரன், சிலாகித்துப் பின்வரும் சொல்லைச் சொல்லலானான். 'கர்ண! சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவனுமாகிய நீ பராக்ரமம் நிரம்பின இவ்வகையான இந்தச் சொல்லைச் சொல்வது பொருந்தினதுதான். ஆயினும், மறுபடியும் பீஷ்மரும் துரோணரும் விதூரனும் நீங்களிருவரும் சேர்ந்து மேன்மேலும் நமக்கு ஸௌக்கியத்தைத்தரத்தக்க ஆலோசனையைச்செய்யுங்கள்' என்றான். ஜனமேஜய மஹாராஜரே! அதன்பிறகு,

மிக்க கியாதிபெற்ற திருதராஷ்டிரன் அந்தப்பிஷ்மர் முதலிய மிகுந்த புகழையுடைய எல்லா மந்திரிவர்க்கங்களையும் வருவித்து ஆலோசனை செய்தான்.

இருநூற்றிருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்சனூக்தப் பாதிராஜ்யம் கோடுக்கவேண்டுமென்று பிஷ்மர் சொன்னது.)

அப்போது, பிஷ்மர், 'பாண்டுபுத்திரர்களைவிடிரோதம் எனக்கு எவ்வகையிலும் இஷ்டமில்லை. எனக்குத் திருதராஷ்டிரன் எப்படியோ அப்படியேதான் பாண்டுவென்பதும் நிச்சயம். எனக்குக் குந்தியின் புத்திரர்களும் காந்தாரியின் புத்திரர்களைப் போன்றவர்கள் தாம். அந்தப் பாண்டுபுத்திரர்களைக் காப்பாற்றுவது எனக்கு எப்படியோ அப்படியே உனக்கும் கடமைதான். அரசனே! எனக்கும் உனக்கும் எப்படியோ அப்படியேதான் துரியோதனனுக்கும் மற்றக்கௌரவர்களுக்கும் அது கடமை. இப்படியிருக்க, அவர்களுடன் கலகஞ்செய்வதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. அந்தவீரர்களோடு ஸமாதானஞ்செய்துகொண்டு ராஜ்யத்திற்பாதியை அவர்களுக்குக் கொடுப்பது தகும். இது கௌரவஸ்ரீரஷ்டர்களான அவர்களுக்கும் தகப்பன், பாட்டன், அவன் தகப்பன் வழியாகவந்தராஜ்யம்தான். துரியோதன! குழந்தாய்! இந்தராஜ்யத்தை நீபார்ப்பது போல்வே அந்தப்பாண்டவர்களும் தமது பிதிரார்ஜிதமென்று பார்க்கின்றனர். புகழ்பெற்ற அந்தப்பாண்டவர்கள் இந்தராஜ்யத்திற்குரியவராகாவிடின் இஃது உனக்குத்தான் ஏது? பரதவம் சத்திற் பிறந்த மற்றவர்களுக்குத்தான் ஏது? பரதஸ்ரீரஷ்டனே! நீராஜ்யத்தை முறைத்தவறாக அடைந்திருக்கிறாய்; அவர்களும் உனக்கு முன்னமேராஜ்யத்தை அடைந்தவர்களென்பது என்கருத்து; நயமாகவே அவர்களுக்குப் பாதிராஜ்யம் கொடுப்பது நியாயம் புருஷஸ்ரீரஷ்டனே! இதுதான் எல்லா ஜனங்களுக்கும் விருப்பம். இதற்கு மாறாகச் செய்தால் நமக்கு அஃது இஷ்டமடாகாது; உனக்கும் அபகீர்த்தி நிரம்ப உண்டாகுமென்பதில் சந்தேகமில்லை. கீர்த்தியைக் காப்பாற்றமுயல்; புகழ்தான் சிறந்தவன்மை; புகழ்முறிந்தமனிதனுடைய வாழ்வு பயனற்றதாக

உரைக்கப்படுகின்றது; கௌரவனே! காந்தாரியின் புதல்வனே! கீர்த்தி அழியாமலிருக்கும்வரையில்தான் பனிதன் ஜீவித்திருப்பவன்; புகழ் அழிந்தவன் அழிந்தவனே. ஆதலால், சூருவம்சத்திற்குத் தகுதியான இந்தத்தர்மத்தைக் கடைப்பிடி; சிறந்தபுஜபலமுடையவனே! உனக்கும் உன்முன்னோர்களுக்கும் தகுதியான காரியத்தைச் செய்; நல்ல காலத்தினால் பாண்டவர்கள் ஜீவித்திருக்கின்றனர். நல்ல காலத்தினால் அந்தக்குந்தி ஜீவித்திருக்கிறாள். நல்லகாலத்தினால் பாபியான புரோசனன் தன்னெண்ணம்முடியாமல் முடிவடைந்தான். காந்தாரியின் புத்திரனே! அந்தக்குந்திபுத்திரர்கள் தகிக்கப்பட்டுக்குந்தியும் அவ்வாறு ஆய்விட்டாளென்றேகேட்டதுமுதல், இவ்வுலகத்துள்ளபிராணிகளில் எதையும்நான் பார்க்கமுடியாமற் போனேன். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! உலகம் உன்னைக் குற்றமுள்ளவனாகநினைப்பதுபோலப் புரோசனனைநினை யாது. ஆதலால், அவர்கள் தப்பிப்பிழைத்திருத்தல் உனதுதவறுத லுக்குப்பிரகாரம்; மஹாராஜனே! பாண்டவர்களின்காட்சியைநீவிரும்ப வேண்டும். கௌரவபுத்திரனே! அந்த வீரர்கள் ஜீவித்திருக்கையில் அவர்களின் பிதிரார்ஜிதபாகத்தை எடுத்துக்கொள்ளவிராணியான இந்திரன் நேரேவந்தாலும் முடியாது; அவர்களனைவரும் தர்மம் தவ றாதவர்கள்; அனைவரும் ஒரேமனமுள்ளவர்கள்; ராஜ்யம் உனக்கும் அவர்களுக்கும் பொதுவாயிருக்க, மிகுந்த அதர்மத்தினால் நீ அவர் களை விலக்குகிறாய்; நீ தர்மத்தையும் என்னிருப்பத்தையும் உன்சேஷ மத்தையும் செய்வதாயிருந்தால் அவர்களுக்குப்பாதிராஜ்யம் கொடு த்துவிடு' என்று சொன்னார்.

இருஊற்றிருபத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

வி து ராக மன பர் வ ம். (கோடீச்சி.)

(பீஷ்மர் சொன்னதை அனுலரித்துத் துரோணர்சொல்ல அவ்விரண்டை யும் கர்ணன் மறுத்ததன்மேல் துரோணர் சர்ணனைக்கூண்டித்தது.)

துரோணர், 'திருதராஷ்டிர மஹாராஜனே! ராஜ்யாலோசனைக் காக அழைக்கப்பட்ட ஆப்தர்கள் அறப்பொருள்புகழ்களுக்கு ஒத்த தாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டிருக்கின்றாய். ஐயா! மஹாத் மாவான பீஷ்மருடைய அபிப்பிராயந்தான் என்னுடைய அபிப்பிரா

யமும்; பாண்டவர்களுக்குப் பாகம்கொடுக்கவேண்டுமென்பது பழமையான தர்மம். பாரதனே! பாண்டவர்களுக்காக மிகுதியாகச் சிறந்த பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு துருபதனிடம் செல்லும்படி இன் சொல்லாகப் பேசத்தக்க ஒருமனிதனை உடனே அனுப்பவேண்டும். அந்தமனிதன் காரியத்தை ரஹஸ்யமாகவைத்துக்கொண்டு பொருளுடன் துருபதனிடம் செல்லவேண்டும்; மேலும், த்ருபதனுடையஸம் பந்தத்தினால் மிகுந்தமேன்மை உண்டாயிருப்பதாகவும் சொல்லவேண்டும். மன்னவ! நீயும் துரியோதனனும் மிக்ககளிப்புள்ளவர்களாகவிருப்பதாகவும் அவன் சொல்லக்கடவன் பாரதனே! துருபதனிடத்திலும் திருஷ்டத்யும்னனிடத்திலும் அவர்களுடையசம்பந்தம் ரோக்கியமென்பதையும் பிரியமென்பதையும் பலமுறைவிரித்துரைக்கவேண்டும். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! உனது சொல்லாகக் குந்திபுத்திரர்களுக்கும் மாத்திரிபுத்திரர்களுக்கும் பலமுறை பிரியவசனம் சொல்லி, ஒளியுள்ள அனேகம் பொன்னணிகலங்களைத் திரைபதிக்குக் கொடுக்கக்கடவன். பரதஸ்ரேஷ்டனே! அப்படியே துருபதபுத்திரர்கள் எல்லாருக்கும், பாண்டவர்கள் எல்லாருக்கும், குந்திக்கும் தகுதியானவை எவையோ அந்த விலைபெற்ற பொருள்களைத் தந்து பாண்டவர்சேனமகிழ்விக்கவேண்டும்; இவ்வாறு பாண்டவர்களுக்கும் துருபதனுக்கும் பிரியவசனம் சொல்லியபிறகு, அந்தத்தூதன் பாண்டவர்கள் இங்கே வரவேண்டுமென்பதைப்பற்றித் துருபதனிடம் சொல்லக்கடவன். துருபதன் அந்தவீரர்களுக்கு அனுமதி கொடுத்தபிறகு, துச்சாஸனனும் விகர்ணனும் அவர்களை யழைத்துவர நமது சேனைகளுடன் செல்வது நலம். அதன்பிறகும், அந்தச்சிரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் எந்தக்காலமும் உன் னால் கௌரவிக்கப்பெற்று மந்திரிவர்க்கத்தின் அனுமதியையடைந்து தங்கள் பிதாவின் ராஜ்யத்திலிருக்கட்டும். மஹாராஜாவே! பாரதனே! இதுதான் நீ அவர்களிடத்திலும் உனது புத்திரர்களிடத்திலும் நடந்துகொள்ளவேண்டிய நியாயமென்று பீஷ்மரோடு ஒத்து நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன்' என்று சொன்னார்.

அதனைக்கேட்டு, கர்ணன், உம்மிடத்துப் பொருளையும் பெருமையையும்பெற்று எல்லாக் காரியங்களிலும் உமக்கு அந்தரங்கமாயிருப்பவர்களாகிய இவ்விருவரும் உமது நன்மையை ஆலோசிக்காமலிருப்பாராயின் அதற்கு மேற்பட்ட புதுமை என்னவிருக்கிறது? எவன் மனத்திற் கெடுதியை வைத்துக்கொண்டு உள்ளத்தை வெளிப்படுத்த

தாமஸ்நன் மையைப்போலப்பேசுகிறானே அவன்ஸ்தப்புருஷர்களுடைய கொள்கையை நடத்துவது எவ்வாறு? காரியங்களில் கஷ்டம் வரும் போது நன்மைக்கும் தீமைக்கும் மித்திரர்கள் உபயோகமில்லை. எவனுக்கும் இன்பமும் துன்பமும் விதியை அனுஸரித்தவை. மனிதன் அறிவின் திருத்தமுள்ளவனாயிருந்தாலும் இல்லாதவனாயிருந்தாலும் சிறியவனாயிருந்தாலும் பெரியவனாயிருந்தாலும் சகாயமுள்ளவனாயிருந்தாலும் இல்லாதவனாயிருந்தாலும் எல்லாவிடங்களிலும் எல்லாவற்றையும் தன் விதிக்குத்தக்கபடி அடைகிறான்; முன்னர், ராஜகிருகமென்னும் நகரத்தில் மகததேசத்தரசர்களுள் சிறந்தவனாகிய அம்புவீசனென்னும் ஓர் அரசன் இருந்ததாகக் கேள்விப்படுகிறோமல்லவா? அப்போது அவ்வரசன் எல்லா * இந்திரியங்களுமற்று மூச்சுவிடுவதை மாத்திரம் பிரதானமாகக்கொண்டு எல்லாக்காரியங்களிலும் மந்திரிகளையே நம்பியிருந்தான். அப்போது, அவனுடைய மந்திரியாகிய மஹாகர்ணியென்பவன் தனி அரசனாக இருந்தான். அவன் தான் தனக்குப் பலம்கிடைத்ததாக நினைத்து ராஜாவை அவமதித்தான். அப்போது அந்தமூடல் ராஜபோகத்திற்குரிய மங்கையர்க்கையும் ரத்தினங்களையும் தனக்களையும் ஐசுவரியங்களையும் அதிகாரத்தையும் முழுமையும் தானையெடுத்துக்கொண்டான்; அவற்றையெடுத்துக்கொண்டபின்னும், அந்த லோபிக்கு ஆசையின்மேல் ஆசைபெருகிற்று; அதனால், எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டும் எல்லாப்புலன்களுமற்று மூச்சு விடுவது மாத்திரமே பிரதானமாகவுள்ள அவ்வரசனுடைய ராஜ்யத்தையும் அபகரிக்கக் கருதினான். முயற்சிசெய்தும் அவனுடைய ராஜ்யத்தையெடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லையென்று நாம் கேள்வியுற்றிருக்கிறோம். வேறு என்ன காரணம் இருக்கிறது? அவ்வரசனுக்கு ராஜ்யாதிக்காரம் விதியினால் ஏற்பட்டதென்பது நிச்சயம். அரசனே! உனக்கும் ராஜ்யம் விதியினால் ஏற்பட்டதாக விருக்குமானால் எல்லா ஜனங்களும் அபகரிக்கஜாக்கிரதையாக இருக்கும்போதே நிச்சயமாக அஃது உன்னைவிட்டுப் போகாமலிருக்கும். இதற்கு மாறாக விதியிருக்குமானால் முயற்சி செய்தும் ராஜ்யத்தை அடையாய். தெரிந்தவனே! இவ்வாறே, மந்திரிகளுடைய யோக்கியதையையும் அயோக்கியதையையும் கண்டறிந்துகொள்; கெட்டவர்களுடைய சொல்லையும் நல்லவர்களுடைய

* ஸ்வயம் ஞானமில்லாமல்.

சொல்லையும் அறியவேண்டும்' என்று சொல்ல, துரோணர், 'துஷ்டா! நீ கெட்ட எண்ணத்துடன் எதற்காக இந்தச் சொல்லைச் சொல்லுகிறாயென்பதை நாங்களறிவோம். நீ பாண்டவர்களுக்காக எங்கள் மேலும் குற்றத்தைச் சொல்லுகிறாய். கர்ண! சூலத்திற்கு அபிவிருத்திகரமான மேலான நன்மையை நான் சொல்லுகிறேன். நீ அதைக் கெடுதலாக நினைத்தால், எஃது இதிலும் சிறந்த நன்மையோ அதைச் சொல். நான் எந்தச் சிறந்த நன்மையைச் சொல்லுகிறேனோ அதற்கு மாறாகச் செய்யப்படுமாயின், கௌரவர்கள் வெகுநீக்கிரத்தில் அழிந்துபோவார்களென்பது என்கருத்து' என்றார்.

இருநூற்றிருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மரும் துரோணரும் சொல்லியதே ஸர்யேன்று, விதுரர் தீருதராஷ்டிரானுக்கு உரைத்தது.)

விதுரர், 'தீருதராஷ்டிராஜனே! உன்னுடைய பந்துக்கள் நிச்சயமாக உனக்கு நன்மையைச் சொல்லவேண்டும். ஆனால், உனக்குக் கேட்க விரும்பவில்லாமலிருந்தால் அந்தச் சொல் இப்போது நிலைபெறுது. அரசனே! சந்தனுபுத்திரரும் கௌரவப்ரேஷ்டருமாகிய பீஷ்மர், நீ விரும்பத்தக்கதுடன் நன்மையைத் தருவதுமான வசனத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். நீ அதனை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அவ்வாறே துரோணரும் மேலான நன்மையைப் பலமுறை சொன்னார். அதையும் ராதையின் மகனான கர்ணன் உனக்கு நன்மையாக நினைக்கவில்லை. அரசனே! நான் நினைத்துப் பார்க்கையில், இந்தப் பீஷ்மதுரோணர்களாகிய இரண்டுபுருஷலிம்மங்களைவிட அறிவிற்சிறந்தவனான அதிக ஆப்தன் உனக்கிருப்பதாக நான் அறியவில்லை. அரசர்க்கரசே! இவர்கள் இருவரும், பிராயத்தினாலும் புத்தியினாலும் கல்வியினாலும் முதிர்ந்தவர்கள்; உன்னிடத்திலும் பாண்டுபுத்திரர்களிடத்திலும் வேறு பாடில்லாமலிருப்பவர்கள். பாரதனே! தர்மத்திலும் ஸத்யத்திலும் தசரதபுத்திரராகிய ராமருக்கும் கயனுக்கும் கீழ்ப்படாதவர்கள்; ஸந்தேகமில்லை. இதற்குமுன்னும், யாதொரு சிங்களையும் சொன்னவர்களல்லர். உன் விஷயத்தில் இவர்கள் ஒருநீங்கும் செய்ததாகவும் தெரியவில்லை. அப்படிப்பட்ட தோல்வியடையாதபராக்கரமுள்ள அவ்விரண்டு

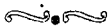
புருஷ ஸ்ரீரஷ்டர்களும் நீ ராஜாவாகவும் நிரபராதனாகவுமிருக்க, உன் நன்மையைப்பற்றி ஏன் ஆலோசிக்கமாட்டார்கள்? குருஸ்ரீரஷ்டனாகிய அரசனே! ஆதலால், சிறந்த ஞானமுள்ளவரும் இவ்வுலகத்தில் மிகச் சிறந்த வகுமாகிய இவ்விருவரும் உவ்விஷயத்தில் யாதொருநுகெடுதலும் சொல்லாரென்பது எனது உறுதியான எண்ணம். தர்மந்தெரிந்த இவர்கள் பொருளாசையினால் ஒருபக்கத்தில் சார்பாகப்பேசார். பாரதனே! இவர்கள் சொன்ன இதுதான் உனக்கு மேலான நன்மையென்று நான் நினைக்கிறேன். வேந்தனே! துரியோதனன் முதலியவர்கள் எப்படி உன் புத்திரர்களோ அப்படியேதான் பாண்டவர்களும் உன் புத்திரர்கள். மன்னவனே! இது நிச்சயம். விஷயந்தெரியாத மந்திரிகள் அந்தப் பாண்டவர்களுக்குத் தீங்கான தொன்றை ஆலோசனையிற் சொல்வாராயின் அவர்கள் முக்கியமாக உவ்விஷயத்தைக்கருதாதவர்கள். வேந்தே! அல்லது, உனக்கு உன்புத்திரர்களிடத்தில் அதிக அன்பிருக்குமானால் அது மறைந்திருப்பதை வெளிப்படுத்துகிற அந்தமந்திரிகள் உன் நன்மையைச் செய்யாதவர்களென்பது நிச்சயம். அரசனே! மஹாத்மாக்களும் மஹாசக்தியுள்ளவர்களும்மாகிய இந்தப் பிஷ்மதுரோணர்களிருவரும், இதற்காகத்தான் ஒன்றையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. இஃது உன்னுடைய எண்ணமுமல்லவோ? புருஷஸ்ரீரஷ்டனே! புருஷஸ்ரீரஷ்டர்களான பிஷ்மதுரோணர்கள் பாண்டவர்களை வெல்லமுடியாதென்று உனக்குச் சொன்னார்கள்; அதுவும் உண்மைதான். அதனால் உனக்கு ஸுகமுண்டாகவேண்டும். மன்னவ! சிறப்புள்ளவனும் * ஸவ்யஸாகியும் பாண்டிபுத்ரனுமான தனஞ்சயனை யுத்தத்தில் ஜயிப்பதற்குத் தேவேந்திரனும் முடியுமா? பீமஸேனன் சிறந்தகைகளை யுடையவன்; பதினாயிரம்யானை பலமுள்ளவன்; ஸ்ரீரஷ்டன்; ராக்ஷஸர்களுக்குப்பயத்தைத்தருபவன்; தன்கைகளினாலேயே புகழ்பெற்றவன்; அளவற்றபலமுள்ளவன். பாரதனே! அரசர்க்கரசே! மஹாபலசாலியான ஹரிடிம்பனையும் யுத்தத்தில் ராவணனுக்கொப்பான பகனென்னும் அரசர்க்களையும் எவன் கைச்சண்டையினால் கொன்றானே அந்தப் பயத்தைத்தரத்தக்க பராக்ரமத்தொடுக்கடிய பீமன் யுத்தஞ்செய்யும்போது அவனை யுத்தத்தில் வெல்லுவதற்குத் தேவராலும் முடியுமா? அவ்வாறே சபர்த்தர்களும் யுத்தத்தில் யமபுத்திரர்களைப்போன்றவர்களாகிய அந்த நகுல ஸஹதேவர்களை உயிரோடு நுக்குகிறும்புகிற

* இரண்டு கைகளினாலும் பாணம் விடுபவன்.

ஒருவன் யுத்தத்தில் ஜயிக்க ஆரம்பிக்கக்கூடுமா? தைரியமும் தயையும் பொறுமையும் ஸத்தியமும் பராக்கிரமும் எவரிடத்தில் ஸ்திரமாயிருக்கின்றனவோ, அந்தப்பாண்டவர்களில் மூத்தவராகிய யுதிஷ்டிரரை யுத்தத்தில் வெல்வதெவ்வாறு? எவர்கள்பகஷத்தில் பலராமர் ஆதாரமோ, எவர்களுக்குக் கண்ணன் மந்திரியோ, எவர்கள்பகஷத்தில் சாத்யகி யிருக்கிறானோ, எவர்களுக்குத் துருபதன் மாமனரோ, எவர்களுக்குத் துருபதபுத்திரர்களான திருஷ்டத்யும்னன் முதலிய வீரர்களான ஸஹோதரர்கள் மைத்துனர்களோ, எவர்களுக்குச் சேத்ரி தேசத்தரசனும் மஹாரதனுமாகிய சிசுபாலன் பிராதாவோ அவர்கள் யுத்தத்தில் ஜயிக்காதது என்ன உண்டு? பாரதனே! ஆதலால், நீ அவர்களை ஜயிக்கமுடியாதென்பதையும் அவர்கள் ஆதியிலேயே ராஜ்யத்துக்குரியவர்களென்பதையும் செவ்வையாக ஆராய்ந்து அவர்களிடம் சரியான தர்மத்துடன் நடந்துகொள். ராஜனே! புரோசன னுலுண்டாக்கப்பட்ட இந்தப் பெரிய அபகீர்த்தியான அழகுக்கு உன் மேல் ஏற்றப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது பாண்டவர்களுக்கு அனுக்ரஹஞ்செய்வதென்னும் நீரினால் அதனைச் சுத்தஞ்செய்துகொள். இப்போது அவர்களிடம் அனுக்ரஹஞ்செய்வது நமது குலத்தோர் எல்லாருக்கும் பிராணதாரமும் மேலான க்ஷேமமும் க்ஷத்திரிய ஜாதிக் கே அபிவிருத்திகரமுமாயிருக்கும். துருபதனும் பெரியராஜா; நம் மிடத்திலும் முன்னமே விரோதஞ்செய்தவன். ராஜாவே! அவனைச் சேர்த்துக்கொள்வது நம்முடைய பகஷத்தின் அபிவிருத்திக்குக் காரணம். ராஜாவே! யாதவர்களும் மிருந்த பலசாலிகள்; அனேகர்கள்; அவர்களெல்லாரும் கிருஷ்ணன் எந்தப்பக்கமோ அந்தப்பக்கம் இருப்பர். கிருஷ்ணன் எங்கேயோ அங்கேயே ஜயம். ராஜாவே! எந்தக்காரியம் இனியசொல்லினால் செய்யக்கூடியதோ அந்தக்காரியத்தை விரோதத்தோடு செய்பவன் சாபத்தையடைந்தவன். ராஜாவே! பாண்டவர்கள் ஜீவித்திருப்பதைக்கேட்டு நகரத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள ஜனங்களும் அந்தப் பலவான்களைப்பார்க்க உற்சாகமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர். அவர்களின் விருப்பத்தையும் செய்யக்கடவாய். துரியோதனனும் கர்ணனும் ஸுபலபுத்திரனான சகுனியும் பாவத்திற்கு பிரவர்த்திப்பவர்கள்; புத்திகெட்டவர்கள்; சிறுவர்கள். இவர்கள்சொன்னதைச் செய்யாதே. ராஜாவே! துரியோதனன் ஒருவனுடைய அபராதத்தினால் இந்த ஜனங்களெல்லாம் அழியப்போகின்றனரென்பதைக் குணவானுன உனக்கு முன்னமே நான் சொல்லியிருக்கிறேன்” என்றனர்.

இருகாற்றிருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

வி து ர ர க ம ன ப ர் வ ம், (தோடர்ச்சி.)

(விதூரர் துருபதநகரம்சென்று அங்கே கிருஷ்ணன் முதலானோர் இருக்கும்போது கிருதராஷ்டிரன் சொல்லிய செய்தியைத் தேர்வித்தது.)

கிருதராஷ்டிரன், “வித்துவானும் சந்தனுபுத்திரருமாகிய பீஷ்மரும் மகிமைபொருந்திய ரிஷியாகிய துரோணரும் மிக்க நன்மையும் உண்மையும் பயனுமுள்ளதான சொல்லே உரைத்தனர். நீயும் எனக்கு மிக்கநன்மையும் சத்தியமுமானவார்த்தையைச்சொல்லுகிறாய். மஹாரதர்களும் வீரர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்கள் பாண்டிவுக்கெப்படியோ அப்படியே தர்மப்படி எனக்கும் புத்திரர்களைப்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இந்தராஜ்யம் என்புத்திரர்களுக்கெப்படி உரியதோ அப்படியே பாண்டிபுத்திரர்களுக்குமென்பதிலும் சந்தேகமில்லை. பாரதனான விதூர! நீ செல். தேவதையைப்போன்ற ரூபமுள்ள கிருஷ்ணையுடன் பாண்டவர்களையும் அவர்கள் தாயாரான குந்தியையும் அழைத்துவா, நல்லகாலம்; அந்தப் பாண்டவர்கள் ஜீவித்திருக்கின்றனர். அந்தக் குந்தி ஜீவித்திருப்பதும் நல்லகாலம். மஹாரதர்களான பாண்டவர்கள் திரௌபதியையடைந்ததும் சந்தோஷம். அநிருஷ்டத்தினால் நாமெல்லாரும் அபிவிருத்தியாகிறோம். புரோசனன்ஒழிந்ததும் நல்லகாலம். சிறந்தகீர்த்தியுள்ளவனே! என்னுடையபெருந்தயரம் நல்லகாலத்தினால் விலக்கப்பட்டது. விதூர! நீயேசென்று அவர்களை உடனே இங்கே அழைத்துவா” என்றான். அவன் இவ்வாறுசொல்ல, ராஜதர்மந்தெரிந்த விதூரர் விரைவாகச் செல்லத்தக்க ரதத்திலேறிச் சிலதினங்களில் பாஞ்சாலதேசம் சேர்ந்தார். பாரதனே! பிறகு, விதூரர், கிருதராஷ்டிரனுடைய அந்த ஆஜ்ஞையால் திரௌபதிக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் துருபதனுக்கும் பலவகைத் தனங்களையும் ரத்னங்களையுமெடுத்துக்கொண்டு துருபதனும் பாண்டவர்களுமிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார். ராஜாவே! தர்மந்தெரிந்தவரும் ஸர்வசாஸ்திரங்களிலும் நியுணருமாகிய விதூரர், அவ்விடம்சென்று சம்பந்தியான துருபதனிடம் முறைப்படி சேர்ந்தார். அப்போது, அந்தத் துருபதனும் விதூரரை முறைப்படியழைத்தான். ஒருவர்க்கொருவர் மரியாதைப்பிரகாரம் யோகக்ஷேமம் விசாரித்துக்கொண்டனர். பாரதனே! விதூரர் அவ்விடத்தில் பாண்டவர்களையும் கண்ணபிரானையும் கண்டி உடனே அன்புடன் அவர்களைத் தழுவிக்கொண்டு க்ஷேமத்தை விசாரித்தார். ராஜாவே! அளவற்ற ஞானமுள்ள அந்த விதூரர் அவர்களா

லும் கிரமப்படி பூஜிக்கப்பெற்று அந்தப்பாண்டவர்களைத் திருதராஷ்டிரன் சினேகத்துடன் பலமுறை குசலப்பிரசன்ம் செய்ததாகவும் சொன்னார். ராஜாவே! பாண்டவர்களுக்கும் குந்திக்கும் திரௌபதிக்கும் துருபதனுடைய புதர்களுக்கும் கௌரவர்கள்கொடுத்த அநேக விதங்களான இரத்தினங்களையும் நணங்களையும் கொடுத்தார். அளவற்ற புத்தியுள்ள விதூர், வினயத்துடன் பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணன் இவர்கள் முன்னிலையில் வணக்கமுள்ள துருபதனிடம் பேசத் தொடங்கினார்.

“ராஜாவே! அமைச்சரோடும் புதல்வரோடும் கூட என் சொல்லைக் கேளும். ராஜாவே! திருதராஷ்டிரனும் தன் புத்திரர்களோடும் மந்திரிகளோடும் பந்துக்களோடும் கூட அன்புகூர்ந்து அநேகமுறை குசலப்பிரசன்ம் செய்கிறான். ராஜாவே! உன்ஸம்பந்தத்தினால் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறான். அப்படியே ஞானவான்களிற்சிறந்தவரும் சந்தனுபுத்திரருமான பீஷ்மரும் கௌரவரானவருடனாகூட எல்லாவகைகளிலும் உன்சேஷமத்தை விசாரிக்கிறார். உனக்கு அன்புள்ள ஸ்நேஹிதரும் சிறந்த ஞானவானும் பரதராஜபுத்திரருமான துரோணர் உன்னை தழுவிக்கொண்டு குசலப்பிரசன்ம் செய்கிறார். பாஞ்சாலராஜனே! திருதராஷ்டிரனும் மற்றக் கௌரவர்களனைவரும் உன்ஸம்பந்தத்தைப்பெற்றதனால் தம்மைக் கிருதார்த்தராக நினைக்கின்றனர். யஜ்ஞஸேனா! உன்னுடன் ஸம்பந்தம்பெற்றதெப்படியோ அப்படி ராஜ்யலாபங்கூட ஸந்தோஷத்தையுண்டாக்குவதாக அவர்கள் நினைக்கவில்லை. நீ இதையறிந்து பாண்டவர்களை அனுப்பவேண்டும். பாண்டிபுத்திரர்களைப்பார்ப்பதற்குக் கௌரவர்கள் மிகவும் ஆவலோடிருக்கின்றனர். புருஷச்ரோஷ்டர்களான இந்தப்பாண்டவர்களும் குந்தியும் நெடுங்காலமாகத் தேசம்விட்டுப் போனதினால் நகரத்தைப் பார்க்க ஆவலுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். பாஞ்சாலியையும் கௌரவராஜஸ்திரீகளனைவரும் பார்க்கவிரும்புகின்றனர். எங்கள் நகரத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள ஜனங்களும் எதிர்பார்க்கின்றனர். ஆதலால், நீ பாண்டிபுத்திரர்களைப் பாரியையுடன்கூட உடனே அவ்விடம்போவதற்கு விடைகொடுக்கவேண்டும். இந்தவிஷயத்தில் இதுவே என்னுடைய அபிப்பிராயம். ராஜாவே! மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களுக்கு நீ விடைகொடுத்தபிறகு, குந்திபுத்திரர்களான அவர்களும் குந்தியும் கிருஷ்ணையுடன்கூட வரப்போகிறார்களென்று விரைவாகப் போகத்தக்க தூதர்களை நான் திருதராஷ்டிரனுக்கு அனுப்புவேன்” என்று கூறினர்.

இருநூற்றிருபத்தாருவது அத்தியாயம்.

வி து ரா க ம ன ப் ர் வ ம், (தோடர்ச்சி.)

(துருபதன், பாண்டவர்களுக்கு ஹஸ்தினூபுரம்சேல்லுப்படி அனுமதி கொடுத்ததும், விதூரர் குந்தியைப்பார்த்துப் பேசியதும், பாண்டவர்கள் புறப்படுவதும், அவர்களுக்குத் துருபதன் சீரனுப்பியதும், அவர்கள் கௌரவர்களால் எதிர்கொண்டழைக்கப்பட்டுக் கிரகப்பிரவேசம் செய்ததும்.)

துருபதன், “மஹா ஞானவானான விதூரே! நீர் இப்போது எனக்குச் சொல்வது ஸரி. கனவானே! இந்த ஸம்பந்தஞ்செய்ததில் எனக்கும் அதிக ஸந்தோஷமே. இந்த மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் தங்கள்தேசம் போவதும் உசிதமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால், நானே என்வாக்கினால் இதைச் சொல்லத்தகாது. வீரரும் குந்திபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரரும் பீமஸேனனும் அர்ச்சனனும் புருஷச்ரேஷ்டர்களான நகுலஸஹதேவர்களும், தர்மத்தை யறிந்தவர்களான கிருஷ்ண பலராமர்களும் எப்போது நினைக்கிறார்களோ அப்போதேபோகலாம். புருஷச்ரேஷ்டர்களாகிய இந்த ராமகிருஷ்ணர்கள் பாண்டவர்களுடைய விருப்பத்தையும் நன்மையையும் கருதுகிறவர்கள்” என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “ராஜாவே! நாமும் நம்மைச் சேர்ந்தவர்களனைவரும் உமக்கு அநீனர்கள். நீர் அன்புடன் எங்களுக்கு எதைச்சொன்னாலும் அதை நாங்கள் செய்வோம்” என்றார். பிறகு, கிருஷ்ணபகவான், “மேலேசொல்லியது யுத்தமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. எல்லாத் தர்மங்களுந்தெரிந்த துருபதராஜா எவ்வாறு நினைக்கிறாரோ” என்றார். அதைக்கேட்டுத் துருபதன், “வீரரும் புருஷோத்தமரும் சிறந்த கைகளை யுடையவருமாகிய கிருஷ்ணன் எஃது இந்தக் காலத்திற்குத் தகுதியானதென்று நினைக்கிறாரோ அது தான் என்னுடைய நிச்சயமான எண்ணம். மஹானுபாவர்களான பாண்டவர்கள் இப்போது எனக்கு எப்படியோ அப்படியேதான் கிருஷ்ணனுக்குமென்பதிற சந்தேகமில்லை. இந்தப் பாண்டவர்களின் நன்மையைப்பற்றிப் புருஷச்ரேஷ்டராகிய கிருஷ்ணன் சிந்திப்பதுபோலக் குந்திபுத்திரரும் பாண்டிபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரரும் சிந்திப்பதில்லை” என்றான். பிறகு, மஹாபுத்திமானான விதூரர் குந்தியிருக்கும் இடம் சென்று குந்தியின் பாதங்களிற் சிரம் பதிப்படி பூயியில் பணிந்தார்.

மைத்துனரைக்கண்டு குந்தி மிகவும் விசனப்பட்டு, “விசித்ரவீர்யபுத் திரரே! உமது புத்திரர்களை நீர் எப்படியோ பிழைப்பித்தீர். அரசுக்கு மாளிகையில் இறந்துபோனவர் உமதுகருணையினால் திரும்பிவந்தனர். ஆமை தான் எந்தவிடத்திலிருந்தாலும் குஞ்சுகளை நினைப்பதுபோல, உமதுநினைவினாலேயே உமதுபுத்திரர்கள் சேஷமமாயிருக்கும்படி விருத்திசெய்யப்பட்டிருக்கின்றனர், பாதச்ரேஷ்டரே! உமதுபுத்திரர்கள் உம்மிடத்தில்தவத்திருக்கும் பக்தியினாலேயே பிழைத்திருக்கின்றனர். ஐயா! எப்படி குயிற் குஞ்சுகளைக் காக்கை வளர்க்குமோ அப்படியே என் புத்திரர்களை நீர் எப்போதும் காப்பாற்றுகிறீர். உயிர் முடிவையும் உண்டாக்கத்தக்க அநேககஷ்டங்களை நானடைந்தேன். இதற்குமேல் நானறியேன். செய்யவேண்டிய காரியத்தை நீர்தாம் அறியத்தகுந்தவர்” என்றார். விதூரர், “குந்தி! உலகங்களுக்குள் மஹாபலசாலிகளான உன்புதல்வர் அழிவதில்லை. சொற்பகாலத்தில் அவர்களெல்லாரும் சுற்றத்தாருடன்சேர்ந்து தங்கள் ராஜ்யத்தைப் பெற்றவராவர். நீ துயரப்படாதே” என்றுசொன்னார்.

பிறகு, மஹாத்மாவான துருபதனால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்ட அந்தப்பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணனும் சிறந்தபுத்திமானான விதூரரும் புகழ்பெற்ற திரௌபதியையும் குந்தியையும் அழைத்துக்கொண்டு வினோதமாகவும் ஸுகமாகவும் அஸ்தினொபுரத்துக்குச்சென்றனர். அப்போது துருபதன் பொன்மயமான கச்சைகளும் கழுத்துப்பட்டை கருமுள்ளவையும் பொன் அங்குசத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் பொன்னுபரணங்கடையுடையவையும் கன்னங்களிலும் முகங்களிலும் மதஜலம்பெருகுகின்றவையும் பாகர்களால் நடத்தப்பட்டவையும் எல்லா ஆயுதங்களோடும் கூடியவையும் உயர்ந்த கவசங்களுள்ளவையுமான ஆயிரம்யானைகளையும், பொன்னினாலும் எதனங்களினாலும் சித்திரமாகச் செய்யப்பட்டவையும் நாலுகுஞ்சைகள்பூட்டப்பட்டவையும் பிரகாசமுள்ளவையுமான ஆயிரம் தேர்களையும், பொன் ஆபரணங்களோடு கூடியவையும் உயர்ந்தசாமரங்களை மாலைகளாக உடையவையுமான ஐம்பதினாயிரம் உயர்ந்த ஜாதிக் குதிரைகளையும், சிறந்த அணிகளணிந்த பதினாயிரம் தாதிமார்களையும், சிறந்த வில்வாளிகளான பதினாயிரம் சேவகர்களையும் ஐவருக்கும் கொடுத்தான். பாஞ்சாலராஜன் மிக்க சந்தோஷமுள்ளவனாகிப் பொன்மயமான படுக்கைகள் ஆஸனங்கள் பாத்திரங்கள் முதலிய பொருள்களையும் பண்களையும் கோடிக்கோடியாக ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுத்தான். தூறுபல்லக்குக்களையும் அவற்றை யெடுப்பவரான ஐந்துறுமனிதர்களையும் இவ்வாறு இன்னும்

அனேகங்களையும் மருமக்களுக்குத் தனமாகப் பாஞ்சாலராஜன் குறைவின்றிக்கொடுத்தான். ஸோமகராஜன் பாஞ்சாலிக்குத் தந்தை கெடுக்கவேண்டிய சீரையும் கொடுத்தான். பாரதான ஜனமேஜயரே! அப்போது திருஷ்டத்யும்னன் ஆயிரக்கணக்காக வாத்தியகோஷங்கள் முழங்கத் தன்னுடன்பிறந்தவனையழைத்துக்கொண்டு சென்றான். பாரதரே! அம்பிகாபுத்திரானு திருதராஷ்டிரன், வீரர்களான பாண்டவர்கள் வந்ததைக்கேட்டு அவர்களை யெதிர்கொண்டழைப்பதற்குக் கௌரவர்களும் சிறந்த வில்லாளிகளுமான விகர்ணன் சித்ராஸேனன் இவர்களையும் முதன்மையான வில்லாளியாகிய துரோணரையும் கௌதமரான கிருபரையும் அனுப்பினான். அப்போது சூரர்களால் சூழப்பட்ட மஹாராதர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் உத்ஸாகத்துடன் மெல்லமெல்ல அஸ்திபுரத்தில் பிரவேசித்தனர். நகரத்து ஜனங்கள் பாண்டவர்கள் வந்ததைக்கேட்டு ஸந்தோஷத்துடன் அந்த அஸ்திபுர நகரத்தை அலங்காஞ்செய்தனர். எங்கும் தனிமலர்கள் தூவப்பட்டதும் எங்கும் ஜலம்தெளிக்கப்பட்டதும் உயர்ந்ததூபம் போடப்பட்டதும் மங்களத்திரவியங்கள் நிரம்பினதும் உயர்ந்தகொடிகளில் பூமாலேகள் கட்டப்பட்டதுமாகிய அந்நகரம் ஒப்பற்றதாக விளங்கிற்று. சங்கம் பேரிமுதலிய பற்பல வாத்தியங்களின் முழக்கங்களினாலும் பட்டணமே ஸந்தோஷத்தினால் நிரப்பப்பட்டதுபோலிருந்தது. அங்கே பாண்டவர்களின் விருப்பத்தைச் செய்யக்கருதின ஜனங்கள் மனக்கொதிப்போடும் துயரத்தோடும், “இந்தச் சூர்கள் திருதராஷ்டிரனால் பீடிக் கப்பட்டித் தாயாருடன்கூட முன்னமே நகரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டனர்; இப்போது நல்லகாலமாக மீண்டுவந்தனர்” என்று உள்ளங்கவரும் பிரியவசனம் சொல்லுகிறதைப் புருஷச் சேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் எல்லாவிடங்களிலும் கேட்டனர். பட்டணத்து ஜனங்கள், “எவர் நம்மைத் தம்மக்களைப்போலத் தர்மமாகக் காப்பவரோ அந்த தர்மத்தெரிந்த புருஷச் சேஷ்டர் இதோ திரும்பவும் வனத்திலிருந்து இப்போது வந்திருக்கிறார். இது பாண்டி மஹாராஜாவே நமது மன விருப்பத்தைச் செய்யக்கருதி வனத்திலிருந்து திரும்பவும் வந்தது போலிருக்கிறது. இதில் ஸந்தேகமில்லை. நாம் என்ன புண்ணியம் செய்தோம். நம்மெல்லாருக்கும் சிறந்ததான விரும்பியபொருள் கிடைத்திருக்கிறது. ஏனெனில், வீரர்களான குந்திபுத்திரர்கள் திரும்பவும் நம்மையாளுகிறவர்களாக வந்திருக்கின்றனர். நாம் செய்த தானமும் ஹோமமும் தபஸும் இருக்குமாயின் அவற்றின்பயனாகப் பாண்டவர்கள் நூறுவருஷ்காலம் இந்தநகரத்தில் இருக்கவேண்டும்”

என்று சொல்லிக்கொண்டனர். பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் திருதராஷ்டிரனையும் மஹாத்மாவான பீஷ்மரையும் மற்றும் வந்தனத்திற்குரியவர்களாகிய எல்லோரையும் பாதவந்தனஞ்செய்தனர். அவர்கள், நகரத்தாரெல்லாராலும் குசலப்ரச்னஞ் செய்யப்பட்டித் திருதராஷ்டிரன் கட்டளைப்படி கிருஹப்ரவேசஞ்செய்தனர்.

விதுராகமனபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றிருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ராஜ்யராபபர்வம்.

(திருதராஷ்டிரன் தர்மபுத்திரருக்கு அர்த்தநாஜ்யாபிஷேகஞ்செய்ததும், பிறகு பாண்டவர்கள் காண்டவப்பிரஸ்தம்சென்றதும், ஸ்ரீ ஸ்ரீக்ஷணனால் நினைக்கப்பட்ட இந்திரன் விசுவகர்மாவையறுப்ப அவன் இந்திரப்பிரஸ்தத்தை நர்மாணஞ்செய்ததும், க்ஷணன் குந்தியினிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு துவாரகைசென்றதும்.)

அப்போது, துரியோதனன் மனையாகிய காசிராஜன் பெண்மற்றத் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களுடைய மனைவிகளுடன் சேர்ந்து, பதிவிரதையும் இரண்டாவது லக்ஷ்மியையும் இந்திராணியையும் போல வந்திருப்பவளும், மரியாதைக்குரியவளுமான திரௌபதியை மரியாதைசெய்து அழைத்தாள். அவ்விடத்தில் திரௌபதியுடன் கூடக் குந்தி, காந்தாரிக்கு நமஸ்காஞ்செய்தாள். அந்தக் காந்தாரி ஆசீர்வாதங்களைச் சொல்லிப் பாஞ்சாலியைத் தழுவிக்கொண்டாள். அவள் தாமரைக்கண்ணியான கிருஷ்ணையைத் தழுவிக்கொண்டவுடன், “இவள்தான் என்புத்திரர்களுக்கு நமன்” என்று நினைத்தாள். ஸுபலன் புத்திரியான காந்தாரி யுத்திகளைக்கொண்டு நன்றாக ஆராய்ந்துபார்த்து விதூரை நோக்கி, “விதூரே! உமக்கு யுக்தமாகத்தோன்றினால் ராஜபுத்திரியான குந்தியை அவள் மருமகளோடும் பண்டங்க ளோடுங்கூடச் சீக்கிரத்தில் சுபமான நல்ல நகைத்திரமும் கரணமும் லக்ஷ்மஞ்சேர்ந்த தினத்தில் பாண்டுவின் கிருஹத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போகவேண்டும். குந்தி தன் புத்திரர்களுடன்கூட அவள் வீட்டில் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருக்கட்டும்” என்று சொன்னாள். அப்போது விதூரரும், ‘அப்படியே’ யென்று அங்கீகரித்து அவ்வாறே அதைச் செய்வித்தார். அப்போது சுற்றத்தார்களும் நகரத்து ஜனங்களும் சங்கத்தலைவர்களும் பாண்டவர்களுக்கு மரியாதை செய்தார்கள். பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் கர்ணனும் பாஹ்லீகனும்

அவன்புத்திரனும் திருதராஷ்டிரன் கட்டளையினால் ஆதித்தியஞ்செய்தனர். இவ்வாறு சந்தோஷமாகவிருந்த அந்த மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களின் காரியங்களையெல்லாம் திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவின் கட்டளையினால் விதூரர் நடத்தினார்.

மஹாத்மாக்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனுடன்கூடச் சிலகாலம் வலித்தபிறகு, திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவும் பீஷ்மரும் அவர்களை வருவித்தனர். அப்போது திருதராஷ்டிரன், “யுதிஷ்டிரனே! நான் சொல்லப்போகிறதை உன் ஸ்வேஹாதார்களுடன் கேள். இந்தராஜ்யம் பாண்டுவின்னால் விருத்திசெய்யப்பட்டது. ஜனங்கள் காப்பாற்றப்பட்டனர்; குந்திபுத்திரா! ராஜாவே! மஹாபவசாவியான என்ஸ்வேஹாதான் எந்தக்காலமும் என்கட்டளையின்மேல் செயற்கரிய செய்கையைச் செய்துவந்தான்; கௌந்தேயனே! ஆதலால், நீயும் என்கட்டளையை உடனேசெய்; யுதிஷ்டிரா! என்மைந்தர்களைவரும் தூரத்துமாக்கள்; அகங்காரமுள்ளவர்கள்; ஒருபோதும் என் கட்டளையைச்செய்யார். எப்போதும் ஸ்வயநயத்திலேயே ஊக்கமுள்ளவர்களும் கர்வித்தவர்களும் தூரத்துமாக்களுமாகிய இவர்களோடு மறுபடியும் விரோதம் வரலாகாது; நீ காண்டவப் பிரஸ்தத்துக்குச்செல்; இந்திரனால் தேவர்கள் காக்கப்படுவதுபோல் அர்ஜுனனால் காக்கப்பட்டு அங்கேவலிக்கும் உங்களைப்பிடிக்க எவனாலும்முடியாது. பாதி ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு காண்டவப்பிரஸ்தஞ்சேர்; கிருஷ்ணனுடைய ஸம்மதமிருந்தால் அதை நிச்சயமாகச் செய்யலாம்” என்று சொன்னான். பாண்டவர்களெல்லாரும் அந்தத் திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவின் வாக்கியத்தை அங்கீகரித்து அவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து கிருஷ்ணனுடன் ஆலோசனைசெய்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தனர். அப்போது, திருதராஷ்டிரன், “விதூரா! அபிஷேகத்திற்குரிய பொருள்களைச் சிக்கிரம் சேகரிப்பாயாக. யுதிஷ்டிரனுக்கு இப்போதே ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்யப்போகிறேன். பிராமணர்களையும் நகரத்திலுள்ள பெரியமனிதர்களையும் சங்கத்தலைவர்களனைவரையும் மந்திரிவீனையும் முக்கியமான பந்துக்களையும் அழைக்கவேண்டும். அப்பா! புண்ணியாகவாசனஞ் செய்க்கத்தக்கது. ஆயிரம் கோதானம் செய்யவேண்டும். பிராமணர்களுக்கு மிகுதியான தக்ஷிணைகளோடு முதன்மையான கிராமங்களைத் தானங்கொடுக்கவேண்டும். விதூரா! தோள்வளைகளையும் கிரீடத்தையும் மோதிரத்தையும் முத்துஸரங்களையும் ஹாரங்களையும் பவன்மலைகளையும் தோடாக்களையும் அரை லூணையும் பொற்பூணூலையும் அரைக்கச்செய்யும் கொண்டு வா;

புரோஹிதர்களானபிராமணர்களால் ஏறப்பட்ட ஆயிரத்தெட்டுயானைகள் சீக்கிரம் கங்காஜலம் கொண்டுவாட்டும். குந்தியின் ஜ்யேஷ்ட புத்திரனும் அஜமீடவம்சத்தவனுமாகிய யுதிஷ்டிரன் பட்டாபிஷேக ஜலத்தினால் ஸ்நானஞ்செய்தபிறகு எல்லா ஆபாணங்களையும் அணிந்து இராஜவாகனத்தின்மேலேறிக்கொண்டு உயர்ந்த சாமரங்கள்போடவும் பொன்னினாலும் ரத்தினங்களினாலும் விசித்ரமான வெண்குடை விளங்கவும் பிராம்மணர்களும் அரசர்களும் 'ஜயஜய' வென்று துதி செய்யவும்கண்டு அவன்சினேகிதரான மற்றஜனங்களும் உள்ளன்பு கூர்ந்து சிலாகிக்கட்டும். இந்தராஜ்யத்தை நான் அவனுக்குக்கொடிப்பதனால், எனக்கு உபகாரஞ்செய்தபாண்டிவுக்குப் பிரத்யுபகாரஞ்செய்ததாகுமென்பதிற்சந்தேகமில்லை" என்றுசொன்னான்.

அப்போது, பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் விதூரரும் "சரி சரி" என்றனர். கிருஷ்ணமூர்த்தி, "மஹாபாக்கியம் பெற்றவரே! அரசர்க்காசரே! இது தகும். இது கௌரவர்களுக்குக்கீர்த்தியைத் தரத்தக்கது. நீர்சொன்னதை இப்போதே விரைவாகச்செய்யக்கடவீர்" என்றுசொன்னார். இவ்வாறு சொல்லிக் கிருஷ்ணன் துரிதப் படுத்தித் திருதராஷ்டிரன்சொன்னதை அப்போதே செய்வீத்தார். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அந்தநிமிஷத்தில் கிருஷ்ணத்தைவாயனர்வந்து மித்திரர்களின் கூட்டத்தோடுசேர்ந்த கௌரவர்கள் அனைவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட அரசர்களோடும் வேதங்களிற்கரைகண்ட பிராம்மணர்களோடும்சேர்ந்து கிருஷ்ணன்சொற்படி சாஸ்திரோக்தமாக அபிஷேகத்தைச்செய்வீத்தார். அப்போது, கிருபரும் துரோணரும் பீஷ்மரும் தெளமியரும் வியாஸரும் கிருஷ்ணனும் பாஹ்லீகனும் நோமதத்தனும் நாலுவேதமுந் தெரிந்தபிராம்மணர்களை முன்னிட்டிக்கொண்டு யுதிஷ்டிராரை வரிமமாஸனத்தில் உட்காரவைத்து மந்திராயுத்தமாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தனர். வியாஸர், "நீ பூமிமுமுதையும்ஜபித்து ராஜாக்களையுட்படுத்திச் சிறந்ததக்ஷிணையோடுஈடிய ராஜஸூயமுதலான யாகங்களைச் செய்து *அவபிருதஸ்நானஞ்செய்து வேண்டியவர்களுடன் மகிழ்ந்திருக்கக்கடவாய்" என்றுசொன்னார். அவர் இவ்வாறுசொன்னபிறகு, அங்குள்ளாரனைவரும் ஆசீர்வாதங்களினால் தர்மராஜாவைச் சிறப்பித்தனர். சிரவில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்ற கௌரவராஜாவான யுதிஷ்டிரர் எல்லா ஆபாணங்களையும் அணிந்துகொண்டு 'ஜயஜய' வென்று துதிசெய்யப்பெற்று அளவற்றதனத்தைத் தானஞ்செய்

* யாகமுடிவிலசெய்யும் ஸ்நானம்.

தார். ராஜாவாக ஏற்படுத்தப்பட்ட யுதிஷ்டிரர் தேவர்களால் தேவேந்திரன் கௌரவிக்கப்படுவதுபோல ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட ராஜாக்களனைவராலும் கௌரவிக்கப்பெற்று அரசார்க்குரிய வாகனத்திலேறி வெண்குடைகவிக்க விளங்கினார். பிறகு, ராஜாவானவர் அன்றி நிராகரத்தை வீதிவலஞ்செய்து பட்டணத்து ஜனங்களினால் கொண்டாடப்பட்டவராகத் தமது அரண்மனையிற் பிரவேசித்தார். இவ்வாறு பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட தர்மராஜாவினிடம் கார்தாரீயின் புத்திரர்களாகிய அவர்கள் சுற்றத்தாருடன் விசனப்பட்டுக்கொண்டி வந்தனர். திருதராஷ்டிரன் தன்புத்திரர்களுடைய துயரத்தைக்கண்டு கிருஷ்ணனுக்கும் குருவம்சத்தாருக்கும் முன்னிலையில் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, “கௌரவராஜாவே! மனத்திருத்தமில்லாதவர்கள் பெறக்கூடாத ராஜ்யாபிஷேகத்தை நீபெற்றாய். உன்காரியம் ஆயிற்று. இப்போதே நீசெல். அரசரிற்சிறந்த அரசே! ஆயுடும் புருராவஸும் நகுஷணம் யயாதியும் அந்தக்காண்டவப்பிரஸ்தத்திலேதான் வாஸஞ்செய்தனர். சிறந்தபுஜபாக்கரமுடையவனே! பூருவம்சத்தவரெல்லாருக்கும் அதுதான் ராஜதானி. புதன்புத்திராகிய புருராவஸினுடைய லோபத்தன்மையினால் ரிஷிகள் அதையழித்தனர். ஆதலால், நீ காண்டவப்பிரஸ்தமென்னும்பட்டணத்தையும் அதைச்சேர்ந்ததேசத்தையும் விருத்திசெய்வாய். குணங்களால்சிறப்புற்ற பிராம்மணர்களும் ஶுத்திரியர்களும் வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் மற்றப்பிராணிகளும் உன்னிடத்திலுள்ளபக்தியினால் அந்த அழகானபட்டணத்தை அவசியம்அடைவர். அந்தத்தேசங்களும் வளப்பமுள்ளவை, தனங்களும் தான்யங்களும் நிரம்பியவை, குற்றமற்றகௌந்தேயனே! ஆதலால், உன்ஸஹோதாரர்களுடன் நீசெல்லலாம்” என்றுசொன்னான். புருஷ்ச்ரேஷ்டரான பாண்டவரனைவரும் திருதராஷ்டிரன்சொல்லை அங்கீகரித்து அவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து தேர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் காலாட்களுமாகிய சதுரங்கஸேனைகளுடன், சப்திக்கின்ற சிறந்ததேர்களிலேறி அங்கிருந்து புறப்பட்டனர். அவர்கள் போகிறதைக்கண்டு நகரத்து ஜனங்களனைவரும் அவர்களிடமுள்ள அன்பினால் தாமும் புறப்பட்டனர். பாண்டவர்களுடன்செல்லுகின்ற அஸ்திரபுரிஜனங்களைக்கண்டு துரியோதனனும் சகுனியும் பாண்டவர்களுடன்சேர்ந்து யாரும்போகக்கூடாதென்று நகரத்தின்பறையறைவித்தனர். பிறகு, பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவ்விடம்சென்று அந்தக்காண்டவப்பிரஸ்தநகரத்தை ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து நழுவின ஒருபாகத்தைப்போலிருக்கும்படி அலங்

கரித்தனர். லோகநாதராகிய கண்ணபிரான் இந்திரனை நினைத்தார். ராஜாவே! அவரால் சிந்திக்கப்பட்ட தேவேந்திரன் விசுவகர்மாவைப் பார்த்து, “அறிவிற்பிறந்த விசுவகர்மாவே! இன்றுமுதல் அந்தநகரம் இந்திரப்பிரஸ்தமென்று புகழ்பெற்றுப் பூமியிலுள்ளதேவலோகமாக இருக்கவேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டான். இந்திரனுடைய கட்டளையினால் விசுவகர்மாசென்று யாவரும்பணியத்தக்கவரான கண்ணபிரானைப்பணிந்து, “நான் என்ன செய்யவேண்டும்!” என்று கேட்டான். கிருஷ்ணபகவான் அதைக்கேட்டு விசுவகர்மாவைப்பார்த்து, “இந்திரன்பெயரால் இந்திரப்பிரஸ்தம்என்று சொல்லப்பட்டதும்அவனுடைய அமராவதிநகருக்கொப்பானதுமான மஹாநகரத்தை யுதிஷ்டிரருக்காக நிர்மாணஞ்செய்வாயாக” என்று கட்டளையிட்டார். மஹாரதர்களான பாண்டவர்கள் வியாஸரைமுன்னிட்டுப் பரிசுத்தமும் மங்களகரமுமான பிரதேசத்தில்சாஸ்திரப்படிசாந்திஹோமமும் ஸ்வஸ்தி வாசனமும் செய்வித்து, “ஐஃது இந்திரப்பிரஸ்தமாக இருக்கட்டும்” என்றுசொல்லி அந்தப்பட்டணத்திற்கு அளவெடுக்கச்செய்தனர். அதன்மேல், அந்தவிசுவகர்மாவானவன் உத்தமமான நகரத்தைச்செய்யத்தொடங்கினான். கடலுக்கொப்பான அகழிகளினால் சூழப்பட்டதும், வெண்மேகம்போலவும் சந்திரன்போலவும் விளங்கி ஆகாயத்தை மறைத்துநிற்கின்ற மதிலோடுகூடியதுமான அந்தச் சிறந்தநகரம் நாகங்களினூற் சுற்றப்பட்ட போகவதியென்னும் நாகலோகத்து நகரம்போல விளங்கிற்று. அந்தச் சிறந்தநகரம், (இரண்டிகதவுகளென்னும்) பக்ஷங்களுடைமையால் கருடனைப்போல்பிரகாசிக்கின்ற வாயில்களாலும், மேகக்கூட்டத்துக்கொப்பான மாளிகைகளாலும், மந்தாமலைக்கொப்பானவையும் தகர்க்கப்படாதவையும் ஆயுதங்கள்நிரம்பி நன்றாகக் காப்பாற்றப்பட்டவையுமான அனேகவிதகோபுரங்களாலும் விளங்கியது. அஃது இரண்டிராவுள்ளஸர்ப்பங்களைப்போன்ற சக்தியாயுதங்களால் நிரம்பினதும், பயிற்சிக்களங்களோடுகூடியதும், படைச்சேவகர்காவலுள்ளதும், கூர்மையானஈட்டிகளாலும் பிரங்கிகளாலும் அனேக யந்திரவலைகளாலும் இரும்பினூற்செய்யப்பட்ட பெருஞ்சக்கரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாய் விளங்கியது. நன்றாகவகுக்கப்பட்ட பெரியவீதிகளுள்ளதும் தெய்வக்குற்றமில்லாததும் வெண்மையான பற்பலஉயர்ந்தவீடுகளினால்விளங்குவதும் ஸவர்க்கத்தைப்போல்பிரகாசிப்பதுமான அந்தஇந்திரப்பிரஸ்தநகரம், ஆகாயத்தில் நிலையாகநிறுத்தப்பட்ட மின்னலோடுகூடிய மேகக்கூட்டம்போலவும் விளங்கியது. அந்தநகரத்தில் அழகியதும் சாஸ்திரலக்ஷணம்பொரு

ந்தியதுமான ஓர்இடத்தில் தர்மராஜாவின் தனங்கள்நிரம்பின அரண்மனை குபேரன் அரண்மனைக்கொப்பாக விளங்கியது. ராஜாவே! வேதம் தெரிந்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவர்களும் எல்லாத்தேசபாஷைகளையும் அறிந்தவர்களுமாகிய பிராம்மணர்கள் அங்கேசென்று வலிக்கவிரும்பினர். பொருளீட்டிம்வணிகர்களும் பற்பலதேசங்களிலிருந்து அவ்விடத்திற்குவந்தனர். அப்போது எலலாவகைச்சிற்பிகளும் அங்கே வாஸஞ்செய்யவந்தனர். அழகியபுஷ்பங்களோடு மனத்தைக்கவருகின்றவையும் கணிகளின்மிகுதியினால் வளைக்கப்பட்டவையுமான மாமரங்களாலும் ஆம்ராதகமரங்களாலும் கடம்பமரங்களாலும் அசோகங்களாலும் சண்பகங்களாலும் புன்னைமரங்களாலும் நாககேஸரங்களாலும் எலுமிச்சமரங்களாலும் பலாமரங்களாலும் ஆச்சாமரங்களாலும் பனைமரங்களாலும் பச்சிலைமரங்களாலும் மகிழமரங்களாலும் தாழைகளாலும் அருநெல்லிமரங்களாலும் லோத்திரமரங்களாலும் அங்கோலமரங்களாலும் நாவல்மரங்களாலும் பாதுரிமரங்களாலும் நீர்நொச்சில்மரங்களாலும் தினிசமரங்களாலும் அலரிச்செடிகளாலும் பாரிஜாதமரங்களாலும் எப்போதும் புஷ்பங்களும் பலங்களும் நிரம்பினவையும் அனேகபுகழ்க்கூட்டங்கள் சேர்ந்தவையும் இன்னுமனேகவகைமரங்களினால் சோபிக்கின்றவையுமான தோட்டங்களும் அந்நகரத்தைச் சுற்றியிருந்தன. மயில்களும் குயில்களும் எப்போதும் களிப்புடன் கூவிக்கொண்டிருப்பனவும் கண்ணாடிகள் போல் விளங்குவனவுமான வீடுகளாலும், பலவகைக்கொடிப்பந்தல்களாலும், மனத்தைக்கவருகின்ற சிதாசாலிகளாலும், செயகுன்றுகளாலும், நல்லஜலம்நிரம்பின அனேகம்வாசிகளாலும், தாமரைமலர்கள் நீலோத்பவங்கள் முதலிய இனியமணமுள்ள புஷ்பங்களுள்ளவையும் அன்னங்களும் நீர்க்காக்கைகளும் சக்கரவாகங்களும் விளங்காநின்றவையுமான மிக்கஅழகான நீர்நிறைந்ததடாகங்களாலும் அந்தநகரம்சோபித்தது. அங்கே மரக்கட்டிடங்களினால் மறைக்கப்பட்ட அழகிய தாமரையோடைகள் அனேகமும் அழகும் விசாலமுமான குளங்களனேகமுமிருந்தன. நத்தினியென்று பேர்பெற்ற ஒருநதியும் அந்தநகரத்தைச்சுற்றி ஓடிற்று. நாலுவருணங்களும்நிரம்பினதும் அநேகம் சிற்பிகளாலடையப்பட்டதும் எப்போதும் ஸாதுக்கள்வரப்பெற்றதும் வேண்டியபோகங்கள் நிரம்பினதும் எல்லாப்பொருள்களிலும் குறைவில்லாததும் யோக்கியர்களான ஜனங்கள் எப்போதுமிருப்பதும் புருஷர்களும்பெண்களும் கூட்டங்களாகச்சேருவதும் குதிரைகளும் யானைகளும்நிரம்பினதும் பசுக்களும் ஓட்டகங்களும் கோவேறுகழுதைகளும் ஆடுகளுமுள்ள

எனதுமாக விசுவகர்மாவினால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்ட அந்த இந்திரப் பிரஸ்தநகரம் தேவலோகத்திற்குகிராக விளங்கியது. ராஜாவே! எல்லாச்சிறப்புக்களும்நிரம்பினதாக விசுவகர்மாவினால் உண்டாக்கப்பட்ட அந்தநகரத்தில் பௌரவர்களுக்கு முதன்மையானவரும் குந்திபுத்திரருமான தர்மபுத்திரர் ஸ்வேஹாதரர்களுடன் கூடி மங்களகரமான காரியங்களைச் செய்கிறவர்களும் வேதங்களிற் பாரங்கதர்களுமான பிராம்மணர்களோடு வியாஸமஹரிஷியை முன்னிட்டுத் தெளமியருடையகருத்தையும் அனுஸரித்துப் பிரவேசித்தார். எதிரிகளையடக்குகிறவரும் மஹாபராக்கிரமசாலியுமான தர்மராஜாவானவர் கண்ணிரானுடன் ராஜவாஹனமேறி ராஜமார்க்கத்தைத்தாண்டி, முகம்போன்ற முதற்கோட்டைவாயிலோடுகூடியதும் முப்பத்திரண்டிவாயில்களோடுகூடியதுமாகிய நகரத்தில் முதல்வாயில்வழியாகப்பிரவேசித்தார். அப்போது சங்கதாந்துபிவாத்தியங்களின் முழக்கங்கள் மிகப்பெரிதாகக்கேட்கப்பட்டன. 'ஜயஜய' வென்னும்பிராம்மணர்களின் வாக்குக்கள் மிகுதியாகக்கேட்கப்பட்டன. ராஜவாஹனமேறும் தர்மராஜா, முனிவர்களாலும் ஸூதர்களாலும் மாகதர்களாலும் வந்திகளாலும் ஸ்துதிசெய்யப்பெற்று ராஜமார்க்கத்தைத்தாண்டி மங்களசாரங்கள்செய்யப்பட்டிருந்த தமது சிறந்த அரண்மனையிற் பிரவேசித்தார். அரண்மனையிற் பிரவேசித்தபிறகு தர்மராஜாவானவர் ஆனந்தமும் உதலாகமுமுள்ள நகரஜனங்களாற்குழப்ப்டிக் காணிக்கைகளாற்கௌரவிக்கப்பெற்றனர். பிராம்மணசிரேஷ்டர்களையும் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணையும் பூஜித்தனர். பிறகு, அந்தநகரமும் அந்தத்தேசமும் புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் கூட்டமாகச்சேரப்பெற்றும் கோதனங்கள்நிரம்பப்பெற்றும் பயிர்களால் அபிவிருத்தியடையப்பெற்றுமிருந்தன. மஹாராஜாவே! தர்மிஷ்டர்களான ஜனங்களுள்ள அந்தப்பெரியதேசத்தில் பிரவேசிக்கும்போது பாண்டவர்களுக்குச் சந்தோஷம் மேன்மேலும்விருத்தியாயிற்று. காண்டவப்பிரஸ்தத்தில் வலிக்கும் பாண்டவர்கள் சகுனியினாலும் கர்ணனாலும் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களாலும் கிருபாலும் பீஷ்மாலும் தர்மத்தில்விருப்பமுள்ள திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவாலும் சிறப்பிக்கப்பெற்றனர். சிறந்தவில்லாளிகளும் இந்திரனைப்போன்றவர்களுமாகிய அந்தப்பஞ்சபாண்டவர்களால் ஆளப்பட்ட அந்தச்சிறந்தநகரம் நாகர்களோடுகூடியபோகவதினென்னும் பாதாளலோகநகரம்போலவிளங்கிற்று. பிறகு, தர்மபுத்திரர் விசுவகர்மாவையும் வியாஸரையும் பூஜித்து விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, செல்லும்விருப்பத்துடன் புறப்படுவதற்கு ஸமயத்

தைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தகிருஷ்ணனைப்பார்த்து, “விருஷ்ணிவம்ச திலகரே! குற்றமற்றவரே! கிருஷ்ண! தோஷமற்றவரே! உமது அனுக்கிரஹத்தினால் எனக்கு ராஜ்யம்கிடைத்தது. வீரரே! உமது அனுக்ரஹத்தினாலேதான் பாழ்த்திருந்ததேசம் எதிரிகள்பிரவேசிக்க முடியாததாயிற்று; உமது அனுக்கிரஹத்தினாலேதான் நாங்களும் ராஜ்யாதிகாரத்திலிருக்கிறோம்; மாதவா! பாண்டவர்களுக்கு எந்த ஆபத்துக்காலத்திலும் நீரேகதி; குற்றமற்றவரே! பாண்டவர்கள் விரு ம்பத்தக்கதும் நீர் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதுமானகாரியத்தை நீரே அறிந்து எங்களைக்கொண்டு செய்விக்கக்கடவீர்” என்றுசொன்னார். கிருஷ்ணபகவான், அதைக்கேட்டு, “பிரபுவே! உமதுசக்தியினால் தர் மப்படி பெரியராஜ்யம் உமக்குக்கிடைத்தது. தகப்பன் பாட்டன் வரி சையாகவந்த ராஜ்யம் உமக்கு ஏன்இல்லாமற்போகும்; கெட்டநடையுள்ள திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் பாண்டவர்களை என்னசெய்யலாம்; தர்மத்தோடு ராஜ்யபாரத்தைவகித்து ஜனங்களின் இஷ்டத்தை அனு ஸரித்து உலகத்தைப்பரிபாலனஞ்செய்யும்; பௌரவரே! மேல்மே லும் ஸந்தோஷமாயிருக்கும்படி பிராம்மணர்களைக் காப்பாற்றும்; மஹிமைபொருந்திய நாரதமாமுனிவர் இப்போதே விஹைவில் வருவர்; அவர்சொல்லும்சொற்களை வாங்கிக்கொள்ளும்; அவருடைய உபதே சத்தை நடத்தும்” என்றுசொன்னார். கிருஷ்ணன் இவ்வாறுசொன் னபின் குந்தியை வந்தனஞ்செய்து, “உனக்கு நமஸ்காரம்; நான் செல்லுகிறேன்” என்று நயமானசொல்லைச்சொன்னார். குந்தி, “குற்ற மற்றவனே! யாதவசிரேஷ்டனே! நான் எப்போது அரசுக்குமானிகை யிற்சேர்ந்திருந்தேனோ அப்போதே உனக்கும் பலராமனுக்குந் தா னே தெரிந்திருந்தது; கோவிந்தா! நீ நாதனாகஇருப்பதனால் மிகப் பெருந்தயரத்தைத் தாண்டினேன்; நாதனில்லாதவர்களுக்கும் ஏழை களுக்கும் முக்கியமாக நீ நாதனல்லவா? உன்னைப்பார்த்தமாத் திரத் திலேயே என் துயரங்களெல்லாம் விலகிப்போகின்றன; மஹாஞானி யே! இந்தப்பாண்டவர்களை நீ ஞாபகத்தில்வை; நீ சிந்திப்பதனால் தான் இவர்கள் ஜீவித்திருக்கின்றனர்” என்று சொன்னார். கண்ண பிராணம், அப்படியே யென்றுசொல்லித் தம் அத்தையான குந்தியை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்பின் வந்தவர்களுடன் கூடப் போவதற்கு எண்ணினார். ராஜாவே! உடனே அந்தவீரர் அந்தப் பாண்டவர்களை ஸ்ரீமதுத் தவிட்டு அவர்களிடம் அனுமதிவாங்கிக்கொ ண்டு பலராமருடன் துவாரகாங்காமசென்றார்” என்று வைசம்பாயனர் சொல்லினார்.

இருநூற்றிருபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ராஜ்யலாபபர்வம், (நோடர்ச்சி.)

(நாரதர் பாண்டவர்களிடம்வந்து அவர்களுக்கு றிதம்சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், “ தபோதனரே ! மஹாத்மாக்களும் என்கூடஸ்தர்களும் புருஷச்ரேஷ்டர்களுமாகிய பாண்டவர்களனைவரும் இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் இவ்வாறு ராஜ்யாதிகாரத்தையடைந்து அதற்கு மேல் என்னசெய்தனர். அவர்களுடையதர்மபத்னியான திரௌபதியும் அவர்களிடம் எவ்வாறு நடந்துகொண்டாள் ? மஹானுபாவர்களான அந்தப்புருஷச்ரேஷ்டர்கள் கிருஷ்ணை ஒருத்தியிடம் எவ்வாறு இருந்தனர் ? ஒருவருக்கொருவர் விரோதப்படாமலிருந்தனரா ? அவ்விடத்தில் கிருஷ்ணையுடன்கூடின பாண்டவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் நடந்துகொண்டதை நடந்தபடி விரிவாக நான்கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

“புருஷச்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள், திருதராஷ்டிரனால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று அந்த இந்திரப்பிரஸ்தநகரம்போனபிறகு கிருஷ்ணையுடன்கூடிச் சுகுத்திருந்தனர். மிகுந்தசக்தியுள்ளவரும் ஸத்தியஸந்தருமான யுதிஷ்டிரர் இராச்சியத்தையடைந்தபின் சகோதரர்களுடன் தர்மந்தவறாது தேசத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்தார்.

மஹாத்மாக்களும் ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும்விடாதவர்களாகிய பாண்டவர்கள் இவ்வாறு அந்தநகரத்தைச்சேர்ந்து பகைவரையடக்கி அங்கேவாஸஞ்செய்தனர். அந்தப்பிரதர்மச்சுரேஷ்டர்கள் நகரத்தின்வியவகாரகாரியங்களெல்லாவற்றையும் நடத்துக்கொண்டு அரசர்க்குரிய விலைபெற்ற வம்மாஸனங்களில் வீற்றிருந்தனர். அந்த மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் அங்கே உட்கார்ந்திருக்கையில் ஒருகால் நாரதமஹரிஷி, தர்மராஜாவைப்பார்க்கவிரும்பி, நகைத்திரங்களினலையடைபட்டதும் கருடன்ஸஞ்சரிப்பதும் சந்திரசூரியர்கள் பிரகாசிப்பதும் மஹரிஷிகள்நடப்பதும் சிறந்ததபவிலில்லாதவர்களுக்கு அடையமுடியாததுமாகிய சிறந்தஆநாயமார்க்கமாக வந்தனர். எல்லாப்பிராணிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டவரும் ஒளிமிகுந்தவரும் பெருந்தவமுள்ளவரும் ஸகலவிதாந்தங்களையுமறிந்தவரும் வேதங்கள்அங்கங்கள் எல்லாவற்றிலும்பாரங்கதரும் எக்காலமும் சிறந்ததவத்தை விடாதவரும் பிரம்மஞானமுள்ளவரும் புக்தியிலும் ராஜநீதிராஸ்திர

த்திலும் ஊக்கமுள்ளவரும் மஹாமுனிவரென்று கியாதிபெற்றவரும் பரத்துக்கும்பரமான பொருளைப்பற்றினவரும் தர்மங்களைச் செம்மையாக அறிந்தவரும் சுத்தமான ஆத்மாவுடையவரும் ஆசையைவிட்டவரும் ஐம்புவன்களையும் அடக்கினவரும் கோபமில்லாதவரும் கபடமில்லாதவரும் பிராம்மணருமாகிய நாரதர், தேசங்களாலும் வீடுகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட பூமியைப்பார்த்துக்கொண்டே வந்தனர். தமது தர்மத்தினால் தேவர்கள் அஸூரர்கள் மனிதர்கள் ஆனவராலும் கௌரவிக்கப்பெற்றவரும் செய்கருமங்களைவிட்ட பாபிகளான பலவகைப் பிராணிகளுக்கும் பலவிதங்களான வேதோபதேசங்களை யனுசரித்து அவரவர்களுக்குத்தக்க தர்மவியவஸ்தை செய்பவரும் சுத்தமான யாகத்தில் ஸோமபானஞ்செய்பவரும் புண்ணியஞ்செய்கிறவரும் அக்ஷிஹோதாரஞ்செய்பவரும் ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம்தெரிந்தவரும் நியாயசாஸ்திர தர்மசாஸ்திரங்களில் சிபுணரும் மனோவாக்குக்காயங்கள் ஒத்திருப்பவரும் மேன்மேலும் உயர்ந்தபடியிற்செல்லுகிறவரும் எப்போதும்வழிநடப்பவரும் குற்றமில்லாதவரும் அழகான குடமியுள்ளவரும் மிகுந்தஒளியுள்ளவருமான நாரதர், தேவேந்திரனால் அளிக்கப்பட்டவையும் தூயவையும் துண்ணியவையுமான இரண்டு அழகான பெரியதில்வவஸ்திரங்களையும், மண்ணுண்ணிப்பாம் பின்முகம்போன்றமுகமுள்ளவையும் அக்னிக்கும் ஸூர்யனுக்கும் ஒப்பானவையும் புதியவையும் அழகியவையுமான இரண்டு உயர்ந்த பொற்குண்டலங்களையுந் தரித்துக்கொண்டும், விசித்திரமும் மிகுந்தஒளியுள்ள துமாகிய வெள்ளிக்குடையைப்பிடித்துக்கொண்டும், யாருக்குங்கிடையாத உயர்ந்தபிராம்மதேஜஸைவகித்தவராகி இரண்டாவது பிருஹஸ்பதியைப்போலத் தர்மராஜா வின்ஸபையில் இறங்கினார். வேதங்களிலும் தர்மசாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பிரவிருத்தி நிவிருத்தியென்னும் இரண்டுபாகுபாடுடைய தர்மத்தையும் வருணைச் சிரமதர்மத்தையும் கரைகண்டவரும் *காதைகளையும் மிக்க அழகான ஸாமவேதங்களின் மந்தரப்பிராம்மணங்களையும் பரமாத்மாவையும் அறிந்தவரும் முக்திமார்க்கத்திலிருப்பவர் எல்லாரைப்பற்றியும் முயற்சி செய்பவரும் காரியோபாயங்களையறிந்தவரும் யஜுர்வேதங்களிற் சொல்லப்பட்ட அனேகவிதமான யாகமுகுதவிய நற்கருமங்களையறிந்தவரும் புத்திமான்களிற் சிறந்தவரும் எல்லாவிஷயங்களும் தெரிந்தவரும் எல்லாரிடத்திலும் வித்தியாஸமில்லாமலிருப்பவரும் வேதங்களிலுள்ள ஸந்தேகங்களை நீக்குகிறவரும் பொருள்களைப்பகுத்துரைப்

* தேசபாஷைச்செய்யுட்கள்.

பதில் வல்லவரும், ஐயங்களைப்போக்குகிறவரும், தமக்கு எப்போதும் ஸந்தேகரில்லாதவரும், இயற்கையில் தர்மந்தேரிந்தவரும், பிறர்க்குத் தர்மோபதேசம்செய்பவரும், பதங்களுக்குள்ளகெடுதல் தோன்றல் புணர்ச்சி ஸமாஸம், ஒருசொல்லுக்குப்பலபொருள் ஒருபொருளுக்கு அனேகம்சொல், ஒவ்வொருபொருளுக்கும் ஒவ்வொருசொல்லுக்கு முள்ளவேறுபாடுகள், அவற்றின் உபயோகங்கள் இவற்றையெல்லாம் ஆராய்கிறவரும், லோகவியவகாரங்கள் மீமாம்ஸாவியவகாரங்களெல்லாவற்றிலும் யாரும் நம்பத்தக்கவரும், எழுத்துக்களெல்லாவற்றின் பிரிவுகளையும் அறிவதில் பண்டிதர்களால் எப்போதும் பூஜிக்கப்பெற்றவரும், பலவகைஸ்வரங்களிலும் (உயர்த்திச்சொல்வது அந்தஸ்வரத்திலும் தாழ்ந்துசொல்வது) பலவகைச்சந்தங்களிலும் ஒரேஉறுப்பிலுண்டாகும் எழுத்துக்களைத்திலும் ஸமஸ்தமானசூத்திரங்களிலும் பகுதிகளிலும் இலக்கியங்களைச்சொல்லுகிறவரும், இலக்கியமெல்லாவற்றிற்கும் லக்ஷணம்சொல்லுகிறவரும், வாக்கியங்களுடைய உட்கருத்தின் உண்மையைறிந்தவரும், சொற்களையும் அவற்றின் பகுதிவிசுவாசமுதலிய பாகுபாட்டையும் நினைவில் வைத்திருப்பவரும், இறந்தகாலம் நிசழ்காலம் எதிர்காலங்களின் பிரயோகத்தை விஷயத்துக்குத் தக்கபடிவிசாரிப்பவரும், விசுற்பமாகச்சொல்லப்பட்டதும் விதிக்கப்பட்டதும் அழகியதுமாகிய பிரயோகிக்கவேண்டியபதத்தை உலக வழக்கிலுள்ளபடி அறிகிறவரும், * ஆத்மனேபதம், பாஸ்மைபதம் அவற்றிற்கு உறுப்புக்களாயுள்ள உயிரொழுத்து மெய்யெழுத்துக்கள் இவைகளின் உபயோகங்களையறிந்தவரும், இவற்றிற்குத்தகுந்த உச்சாரணங்களையறிந்தவரும், சமயங்களில் நினைவுடன் பிறருக்குச்சொல்லுபவரும், தனக்குத்தானேபிரகாசிக்கும் ஞானமுள்ளவரும், பிறர் சொல்லுகிற வாக்கியங்களின் பொருளின் ஒற்றுமையையும் பொருள் வேறுபாட்டையும் அறிப்பவரும், ஆழ்ந்தகருத்துக்களையும் பலவகைக்குற்றங்களையும் சேர்த்தும் பகுத்தும் மிகுதியாக அறிந்தவரும், தாமும் பலவகைவாக்கியங்களைப் பேசுகிறவரும், பற்பலதேசங்களைப்பார்த்தவரும், தாதுவிலும் பிரத்யயத்திலும் உபசர்க்கத்திலும் ஸந்தியிலும் ஸமாஸத்திலும்வருகிற ஐந்துவகை ஆகமங்களையும் (தோன்றல்) பலவகை ஆதேசங்களையும் (திரிதல்) பலபொருள் குறிக்கும் சொற்களையும் தெரிந்தவரும், தத்திதவிசுவாசுகளெல்லாம் தெரிந்தவரும், சொற்

* ஒருவன் தனக்காகச்செய்துகொள்ளும் செய்கையைக்குறிக்கும் விசுவாசத்துக்கு ஆத்மனேபதம் என்றும், பிறர்க்காக வேலைசெய்வதைக்குறிக்கும் விசுவாசத்துக்குப் பாஸ்மைபதம் என்றும் வடமொழியில் பெயர்கள் வழங்குகின்றன.

களை உயிரொழுத்துமெய்யொழுத்துக்களின் உச்சரிப்பிலும் பொருளிலும் அலங்காரஞ்செய்பவரும், ஒவ்வொரு பகுதியையும் விசுவதியையும் விளக்கமாக விரித்துரைப்பவரும், எழுத்துக்களின் கசடதப என்னும் ஐந்துவர்க்கங்களையும் உயிரொழுத்துக்களையும் அறிந்தவருமான நாரதர் வந்தார். அந்தரிஷி வர்க்கண்டு யுதிஷ்டிரர் எதிர்சென்றழைத்து அபிவாதனஞ்செய்து அவருக்கு அழகான ஆஸனத்தைக்கொடுத்தார். கிருஷ்ணஜினம் மேலேபோடப்பட்ட அந்த ஆஸனத்தில் நாரதமஹரிஷி உட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்த தேவரிஷிக்குப் புத்திமாளு யுதிஷ்டிரர் சாஸ்திரப்படி அர்க்கியத்தைத் தாமேகொடுத்தார். ராஜ்யத்தையும் அவரிடம் ஒப்புவித்தார். அப்போது அந்தப் பூஜையைப்பெற்றுக்கொண்டு மனங்களித்த நாரதமஹரிஷி ஆசீர்வாதத்தினால் யுதிஷ்டிரரைச் சிறப்பித்து 'உட்காரலாம்' என்று சொன்னார். அவரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்றபிறகு தர்மராஜா உட்கார்ந்தார்; நாரதபகவான் வந்திருப்பதாகத் திரௌபதிக்குச் செய்தியனுப்பினார். அதைக்கேட்டலும், திரௌபதி சுசியுள்ளவளாக அவரிடம் மனத்தைநிறுத்திக்கொண்டு நாரதர்வீற்றிருக்குமிடம் சேர்ந்தாள். தர்மத்தைச்செய்கிறவளாகிய திரௌபதி அந்தத் தேவரிஷியின் பாதங்களில் வணங்கிச் செவ்வையாக வஸ்திரத்தைப்போர்த்துக்கொண்டு கைகூப்பி நின்றாள். தர்மாத்மாவும் ஸத்தியஸந்தரும் ரிஷிச்சேஷ்டருமாகிய நாரதபகவான் அந்த ராஜபுத்திரியான திரௌபதிக்கு அனேக ஆசீர்வாதங்களைச்சொல்லிக் குற்றமற்றவளான அவளைப்பார்த்துச் 'செல்லலாம்' என்று சொன்னார். கிருஷ்ணை சென்றபிறகு, நாரதபகவான் யுதிஷ்டிரர்முதலான பாண்டவர்களனைவரையும்பார்த்து, "புகழ்பெற்ற பாஞ்சாலி உங்களெல்லாருக்கும் ஒரே தர்மபத்தினியாயிருக்கிறாள். இதுவிஷயத்தில் உங்களுக்கு எவ்வாறு வினோதம் வராமலிருக்குமோ அப்படிப்பட்டமுறையை நீங்கள் செய்துகொள்ளவேண்டும். முன்னர் மூன்றுலோகங்களிலும்பிரவித்திபெற்ற ஸுந்தோபஸுந்தரென்னும் ஸுதேஹாதார்களிருவர் ஒன்றுசேர்ந்து யாராலும் வதஞ்செய்ய முடியாதவர்களாயிருந்தார்கள்; அவர்களுக்கு ராஜ்யம்ஒன்று; கிருகம்ஒன்று; படுக்கையொன்று; ஆஸனம்ஒன்று; போஜனம்ஒன்று; அவர்களிருவரும் திலோத்தமைகாரணமாக ஒருவரையொருவர் கொன்றனர்; ஆதலால், ஒருவர்க்கொருவர் அன்பை உண்டாக்குவதாகிய சிநேகத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும். யுதிஷ்டிரா! இதுவிஷயத்தில் உங்களுக்கு வினோதம் உண்டாகாமலிருக்கும்படி செய்துகொள்ளு" என்று ரகஸ்யத்திற்கொன்னார். யுதிஷ்டிரர், "மஹாமுனிவரே! ஸுந்

தோபஸுந்தர்களென்னும் அஸுரர்கள் யாருடையபுத்திரர்கள். அவர்களுக்கு எவ்வாறு விரோதமுண்டாயிற்று; ஒருவரை ஒருவர் எவ்வாறு கொன்றனர். எவன்மேல் காமவெறியுற்று அவர்கள் பரஸ்பரம் வதஞ்செய்துகொண்டனரோ அந்தத் திலோத்தமையென்னும் தேவகன்னிகையான அப்ஸரஸ் யாருடையபெண்; தபோதனரே! திலோத்தமை அப்ஸரஸ்என்னும் தேவகன்னிகையல்லவா? அவள் யாருக்குச் சொந்தம்? தபோதனரே! இதையெல்லாம் நடந்தபடி விரிவாகக் கேட்க விரும்புகிறோம்; பிராம்மணரே! எனக்கு இதில் மிகுந்த விருப்பமிருக்கிறது' என்றார்.

இருமாற்றிருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ராஜ்யலாபபர்வம், (தோடர்ச்சி.)

(நாரதர்சொல்லும் ஸுந்தோபஸுந்த உபாக்கீயானத்தில், ஸுந்தோபஸுந்தர்கள் பிரம்மாவ்னிடம் வரம்பெற்றது.)

நாரதர், "குந்திபுத்ரா! யுதிஷ்டிரா! நீ உன் ஸஹோதரர்களுடன்கூட இந்தப்பழமையானசரித்திரத்தை என்னிடம் விரிவாகக் கேள். முற்காலத்தில் ஹிரண்யகசிபுவென்னும் அஸுரராஜன் வம்சத்தில் மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ளவனும் பலசாலியுமான நிகும்பனென்னும் அஸுரராஜன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு மஹாவீரர்களும் பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ளவர்களும் கொடியவர்களும் கொடிய எண்ணமுள்ளவர்களும் அஸுரச்சீரேஷ்டர்களுமாகிய ஸுந்தோபஸுந்தர்களென்னும் புத்திரர்கள் இருவர் இருந்தனர். அந்த இரண்டு அஸுரரும் எப்போதும் ஒரேஎண்ணமுள்ளவர்களும் ஒரே காரியத்தையும் ஒரேபிரயோஜனத்தையும் கினைப்பவர்களும் ஒரேசுகதுக்கமுள்ளவர்களும் எப்போதும் பேதமில்லாமலிருந்தனர். ஒருவனைவிட்டு மற்றொருவன் உண்பதும்மில்லை; பேசுவதும்மில்லை; ஒருவனுக்கு மற்றொருவன் இனியதையேசெய்துகொண்டும் இனியதையே பேசிக்கொண்டும் ஒரேஒழுக்கமும் செய்கையுமுள்ளவர்களாய் ஒருவனே இரண்டாகவகுக்கப்பட்டதுபோலிருந்தனர். மஹாபராக்கிரமசாலிகளும் காரியங்களில் ஒரேநிச்சயமுள்ளவர்களுமாகிய அவர்கள் விருத்தியடைந்து மூவுலகங்களையும் ஜயிப்பதற்காக ஒற்றுமையாக நிச்சயத்தைச்செய்துகொண்டு தவத்திற்குத் தீண்டிச்செய்துகொண்டு

விந்தியமலைசென்று உக்கிரமானதவஞ்செய்தனர். அவர்கள் நீண்ட காலம் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். பசிதாகங்களினுற்சேர்வுற்று ஜடையும் மரவரியும்தரித்து உடம்பெல்லாம் அழகுக்குப்படிந்தவர்களாய் வாயுபகஷணஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். தங்கள்மாமிசங்களை ஹோமஞ்செய்துகொண்டும் காற் கட்டைவிரல்துனிகளைஊன்றி நின்றுகொண்டும் கைகளை உயரத்துக்கிக்கொண்டும் இமைகொட்டாமலும் நெடுங்காலம் தவத்திலிருந்தனர். அவர்கள் தவத்தின்மஹிமையினால் வெகுகாலம் கொதிப்புண்டாக்கப்பட்ட விந்தியமலையானது புகையை வெளிவிட்டது. அஃது ஓர் ஆச்சரியமாயிருந்தது. அப்போது அவர்களின் உக்கிரமானதவத்தைக்கண்டு தேவர்கள் அச்சமுற்றனர். பிறகு, தவத்தைக்கெடுப்பதற்காகத் தேவர்கள் இடையூறுகளை யுண்டாக்கினர். அவ்விருவருக்கும் ரத்னங்களையும் ஸ்திரீகளையும் பலமுறைகாட்டி ஆசைமூட்டினர். மிகப்பெரிய உறுதியுள்ள அவர்கள் தவத்தைக் கெடுத்துக்கொள்ளவில்லை. பிறகு, தேவர்கள் மஹாத்மாக்களான அவர்களிடத்தில் மாயையை மறுபடியும் உண்டிபண்ணினர். அவர்களுடைய ஸஹோதரிகளும் தாய்மார்களும் மனைவிகளும் சுற்றத்தாரும் சூலாயுதத்தைக்கையிற்பிடித்த ராஷஸனால் தள்ளப்பட்டு விழுந்தனர். கூந்தல்கள் ஆபரணங்களோடுவிழவும் நகைகளும் ஆடைகளும்விழவும் அவர்களனைவரும் ஸுந்தோபஸுந்தர்களையழைத்து, “காப்பாற்று” என்று கூவினர். மிகவுறுதியானதவமுள்ள அவர்கள் தவத்தைக் கைவிடவில்லை. எப்போது அவர்களிருவரிலொருவரும் மனக்கலக்கத்தையாவது துயரத்தையாவது அடையாமலிருந்தனரோ அப்போது அந்தப்பெண்களும் அந்நற்காரணமான மாயையாகிய பிசாசுமும் எல்லாம் மறைந்துபோயின. அதன்பிறகு, எல்லாலோகங்களுக்கும் பந்துவும் பிரபுவமான பிரம்மதேவர் அம்மஹா அஸுரர்களிடம் நேரேவந்து வரம்பொடுப்பதாகச் சொன்னார். அப்போது உறுதியான பராக்கிரமமுள்ள ஸஹோதரர்களாகிய அந்தஸுந்தோபஸுந்தர்கள் பிரம்மதேவரைக்கண்டவுடன் கைகூப்பிநின்றனர். அப்போது அவ்விருவரும்சேர்ந்து பிரபுவான பிரம்மதேவரை நோக்கி, “எங்களுடைய இந்தத் தவத்தினால் பிரம்மதேவரான உங்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாயிருந்தால், எங்களிடத்தில் பிரபுவான உங்களுக்கு அனுக்கிரஹம் உண்டாயிருந்தால், நாங்களிருவரும் மாயைகளையும் அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்களாகவும் அதிக பலசாலிகளாகவும் நினைத்த ரூபமெடுப்பவர்களாகவும் மரணமில்லாதவர்களாகவும் இருக்கக்கடவோம்” என்று கேட்டனர். அவர்களைப்

பார்த்துப் பிரம்மதேவர், “மாணயில்லாமையைத்தவிர மற்றும் நீங்கள் கேட்டவையெல்லாம் உங்களுக்கு உண்டாகும். மாணத்தைத்தவிர மற்றப் பாக்கியங்களைத் தேவர்களோடு ஸமமாக நீங்கள் கேளுங்கள். ஐசுவரியத்தை அடையக்கடவோமென்றுநினைத்து நீங்கள் மஹத்தான தவத்தைச் செய்யத்தொடங்கினீர்கள். ஆதலால், உங்களுக்கு அம்மரத்வம் கொடுக்கப்படாது. அஸுரராஜர்களே! மூன்று வேலகங்களை யும் ஜயிப்பதற்காக நீங்களிருவரும் தவஞ்செய்தீர்களாதலின், உங்கள் விருப்பத்தை நான்செய்யேன்” என்றார். ஸுந்தோபஸுந்தர்கள், “பிதாமஹரே! எங்களில் ஒருவனைத்தவிர வேறு இம்மூன்றுலகிலுமுள்ள தாவரமாவது ஜங்கமமாவது எந்தப்பொருளினாலும் எங்களுக்குப் பயம்உண்டாகாம விருக்கவேண்டும்” என்று கேட்டனர். அதற்குப் பிரம்மதேவர், “நீங்கள்கேட்ட வாததை நீங்கள் கேட்டபடியே நான் கொடுக்கிறேன்; மாணத்தைப்பற்றிய விதியும் உங்களுக்கு இப்போது நீங்கள் கேட்டவாறே உண்டாகும்” என்றார். பிரம்மதேவர் அவர்களுக்கு அப்போதே இந்த வாததைக் கொடுத்து அவர்களைத் தவத்திலிருந்து நிவிருத்தித்து ஸத்யலோகம் சென்றார். வரங்களையடைந்தபிறகு ஸஹோதாரர்களாகிய அவ்விரண்டி அஸுரராஜர்களும் உலகத்திலுள்ளவர் எவராலும் வதஞ்செய்யக் கூடாதவர்களாகித்தம்மில்லம் சென்றனர். மனவுறுதியுள்ள அவ்விருவரும். வரங்களைப் பெற்று விருப்பம் நிறைவேறிவருகிறதைக்கண்டு அவர்களுக்குவேண்டிய ஜனங்களனைவரும் மகிழ்வுற்றனர். அதன்பிறகு, அவர்கள் ஜடைகளை நீக்கிக் கிரீடம் தரித்து விலையுயர்ந்த ஆபரங்களையணிந்து மாசற்ற வஸ்திரங்களைத் தரித்திருந்தனர். நிலாக்காலயில்லாதகாலத்திலும் நிலவையீடித்திருக்கச்செய்தனர். அவர்களுடைய சுற்றத்தாரும் ஸதாகாலமும் ஆனந்தத்தோடிருந்தனர். ஒவ்வொருவீட்டிலும் “பக்ஷணம்தின்; உண்; கொடி; வினையாடி; பாடி; குடி” என்ற சப்தங்களே எந்தக்காலமும் இருந்தன. ஆங்காங்கு பெரிய வாத்தியகோஷங்களோடும் உயர்ந்த கைகொட்டலின் பெருஞ்சத்தங்களோடும் அஸுரர்கள் நகரமுழுதும் உற்சாகமும் ஆனந்தமுமாயிருந்தது. நினைத்தருபங்களையெடுத்துப் பற்பல வினையாட்டுக்கள் வினையாடிக்கொண்டிருந்த அவ்வஸுரர்களுக்கு அநேகவருஷங்கள் ஒருதினம்போற் சென்றன.

இருநூற்றுமூப்பதாவது அத்தியாயம்.

ராஜ்யலாபபர்வம்; (தொடர்ச்சி.)

(ஸுந்தோபஸுந்தர்கள் தீகீதவ்யஜ்யஞ்செய்து
குருகேஷத்திரத்தில் வஸித்தது.)

உத்ஸவம் நடந்தவுடன், அந்த ஸுந்தோபஸுந்தர்களிருவரும் திரிலோகாதிபத்யத்தை விரும்பி ஆலோசனைசெய்து உடனே சேனையை ஏவினர். ஸ்நேஹிதர்களிடத்தும் அஸுரப் பெரியோரிடத்தும் மந்திரிகளிடத்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டும் யாத்திரைக்குரிய மங்களகாரியங்களைச் செய்துகொண்டும் மகரக்ஷத்திரத்தோடு சேர்ந்த ராத்திரியில் புறப்பட்டனர். கதைகளையும் ஈட்டிகளையும் சூலங்களையும் உலக்கைகளையும் கைகளில் பிடித்தும் கவசங்களைத் தரித்தமிருக்கிற பெரிய அஸுர சேனையோடு கூடிப் புறப்பட்டனர். அவர்கள் சாரணரென்னும் பாடகர்கள் “ஜயஜய” என்று சொல்லி மங்களங்களையும் தோத்திரங்களையும் பாடித் துதிசெய்ய மிகுந்த உத்ஸாகத்துடன் சென்றனர். நினைத்தபடி செல்லுந்திறமையுள்ள அவ்விரண்டு அஸுரர்களும் யுத்தஞ்செய்வதற்காகக் கொடிய இறுமாப்புடன் ஆகாசத்திற்கினும் பித்தேவலோகத்திற்கே சென்றனர். பிறகு, தேவர்கள் அவர்களின்வரவையும் அவர்களுக்குப் பிரம்மாகொடுத்த வரத்தையும் நினைத்து ஸவர்க்கலோகத்தை விட்டுப் பிரம்மலோகத்திற்குச் சென்றனர். உக்கிரமான பராக்கிரமமுள்ள அவ்வஸுரர்களிருவரும் இந்திரலோகத்தை ஜயித்தபிறகு யக்ஷராக்ஷஸக்கூட்டங்களையும் இன்னும் ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற பிராணிகளையும் கொன்றனர். மஹாரதர்களான அந்த ஸுந்தோபஸுந்தர்கள் பூமியின் உட்புறமாகிய பாதாளலோகத்திலிருக்கும் நாகர்களை ஜயித்தபிறகு ஸமுத்திரத்தீவுகளில் வலிக்கின்ற மிலேச்சஜாதிகளெல்லாரையும் ஜயித்தனர். கொடுங்கோலுள்ளவர்களாகிய அவர்கள் அதன்பிறகு பூமிமுழுமையும் ஜயிக்க ஆரம்பித்துத் தம் படையாட்களையழைத்து மிக்கொடிய வசனத்தையுரைத்தனர். அதாவது, “ராஜரிஷிகள் மஹாயாகங்களினாலும் பிராமணர்கள் ஹோமங்களினாலும் சிராத்தங்களினாலும் தேவர்களுக்குச் சக்தியையும் பலத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் விருத்திசெய்கின்றனர். அசுரர்களுக்கு விரோதிகளாக இவ்வாறு ஆரம்பித்திருக்கிற அவர்களெல்லாரையும் நாமெல்லாரும் சேர்ந்து எவ்வகையிலும் வதஞ்செய்யவேண்

டிம்" என்பது. எல்லாருக்கும் இவ்வாறுகட்டளையிட்டுக் கொடிய ஆலோசனை செய்து மஹாஸமுத்திரத்தின்கீழ்கரையில் எல்லாத்திசைகளையும்நோக்கிச் சென்றனர். பலசாலிகளான ஸுந்தோபஸுந்தர்கள் எந்தப்பிராமணர்களையாகம்செய்கின்றனரோ எந்தப்பிராமணர்களையாகம்செய்விக்கின்றனரோ அவர்களெல்லாரையும் பலவந்தமாகக் கொன்று ஆங்காங்குதிரிந்தனர். அவர்களுடைய படையாட்கள் பரிசுத்தாத்மாக்களான முனிவர்களின் ஆச்ரமங்களிலுள்ள அக் கிஹோத்ரங்களையெடுத்து அச்சமின்றி ஜலத்தில் சேர்த்தனர். மஹாத்மாக்களாகிய தபோதனர்கள் அவர்கள்மேற் கோபித்துச்சொன்ன சாபங்களுங்கூடப் பிரம்மாவின் வரதானத்தால் விலக்கப்பட்டு அவர்களை ஒன்றும் செய்யவில்லை. அந்தச்சாபங்கள் கற்களிற்றிரயோகிக்கப்பட்ட பாணங்களைப்போல் அவர்களை யொன்றும் செய்யாமலிருந்தபோது அவ்வந்தணர்கள் அனுஷ்டானங்களைவிட்டு ஒடினர். இப்புலனத்தன் தவத்தில்கேறினவர்களும் மனத்தையும் புலன்களையும் அடக்கினவர்களுமான முனிவர்களும், ஆச்ரமங்கள்மிதிக்கப்பட்டும் இடிக்கப்பட்டியிருந்ததனாலும் தண்ணீர்க் குடங்களும் யஜ்ஞபாத்திரங்களும் சிதற அடிக்கப்பட்டதனாலும் அவர்களிடம்பயந்து கருடனைக்கண்ட ஸர்ப்பங்களைப்போல் ஒடிப்போயினர். அப்போது, உலகமெல்லாம் பிரளயகாலத்தினால் கெடுக்கப்பட்டதுபோலப் பாழாயிற்று. ராஜாவே! அப்போது ரிஷிகள் காணப்படாமற்போனதனால் அம்மஹாஸுரர்களிருவரும் அவர்களை வதஞ்செய்ய மனத்தில் நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு பலவடிவங்களெடுத்தனர். அவர்கள் கன்னங்களில் மதஜலம்பெருகுகின்ற மதயானை உருவமெடுத்து மலைச்சந்துகளில் ஒளிந்திருந்தவர்களையும் யமலோகத்துக்கனுப்பினர். அவ்விராண்டி கொடிய அஸுரர்களும் வலிமங்களும் புலிகளுமாக ரூபமெடுத்தும் மறைந்தும் பற்பல உபாயங்களினால் திரும்பத்திரும்ப ரிஷிகளைக்கண்டிபிடித்துக் கொன்றனர். அப்போது பூமியில் யாகங்களும் வேதாத்யயனங்களும்யில்லை. ராஜாக்களும் பிராமணர்களும் அழிந்தனர். கலியாணம்முதலியஉற்சவங்களும் புண்ணியகருமங்களுமில்லாமற்போயின. பூமியானது, ஹாஹாகாரம் உண்டானதாகவும், பயத்தால் நிலையற்றதாகவும், கடைகளும் கடைத்தெருவுகளும் எடுபட்டதாகவும், தேவகாரியங்களும் விவாஹமுதலிய புண்ணியகாரியங்களும் அற்றதாகவும், பயிர்செய்வதும் பசுமேய்ப்பதும்விடப்பட்டதாகவும், நகரங்களும் ரிஷிஆச்ரமங்களும் நாசம்செய்யப்பட்டதாகவும், எங்கும்எலும்புக்கூடுகளிறைபட்டதாகவும், பார்ப்பதற்குப் பயங்

கரமாகவுமிருந்தது. அப்போது, உலகத்தில் சிராத்தங்களும் யாகங்களும் ஜயகாரியங்களும்ற்றுப் பயங்கரமும் பார்க்கக்கூடாததுமாக ஆய்விட்டது. ஸுந்தோபஸுந்தர்களுடைய அந்தச்செய்கையைக் கண்டு சந்திரசூரியரும் நவக்கிரகங்களும் ஸப்தரிஷிகளும் அசுவினி முதலானநக்சத்திரங்களும் தேவர்களும் துயரமுற்றனர். அவ்வஸுரர்கள் இவ்வாறான கொடியசெய்கையால் எல்லாத்திசைகளையும் ஜயித்து எதிரில்லாதவர்களாய்க் குருகேஷத்திரத்தில் வாஸஞ்செய்தனர்.

இருநூற்றுமுப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

ராஜ்யலாபபர்வம், (தோடர்ச்சி.)

(தேவர்கள் ஸுந்தோபஸுந்தர்களுடைய உபத்திரவத்தைப் பிரம தேவரிடம் தெரிவித்ததும், பிரமதேவர்கூட்டிப்படி விசுவகர்மா தீலோத்தமையைப்படைந்ததும், அவர் பிரம தேவரிடம் வடைபெற்றுக்கொண்டதும்.)

பிறகு, ஸமஸ்தமானதேவரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் சிரேஷ்டர்களான பிரம்மரிஷிகளும் அந்தப் பெருந்தன்பத்தைக்கண்டு மிகுந்த துயரத்தையடைந்தனர். அப்போது, கோபத்தையடக்கினவரும் மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் ஜயித்தவருமாகிய அவர்கள் உலகத்தின்மேலுள்ளகருணைபினால் பிரம்மலோகம்சென்றனர். அவ்விடத்தில் ஸித்தர்களாலும் பிரம்மரிஷிகளாலும் நூற்றாண்டுமுடிந்த தேவர்களுடன் வீற்றிருக்கும் பிரம்மதேவரைக்கண்டனர். ஈசுவரராகிய சங்கரரும் அக்கினியும் வாயுவும் சந்திரஸூரியர்களும் இந்திரனும் பிரம்மலோகத்திய ரிஷிகளாகிய வைகானஸர்கள், வாலகியர்கள், வானப்பிரஸ்தர்கள், மரீசிபர்களென்னும் ஸூரியாசமியை ஆகாரமாகக்கொண்டவர்கள், அஜர்கள், அவிமுடர்கள் (ஞானிகள்), தேஜோகர்ப்பர்கள் ஆகிய சிறந்தவமுள்ள அந்தமுனிவர்களைவரும் பிரம்மதேவரைச் சேர்ந்திருந்தனர். துயரமுற்ற அந்தரிஷிகளைவரும் அங்கேசென்று ஸுந்தோபஸுந்தர்களின் செய்கையெல்லாவற்றையும் தெரிவித்தனர். அவர்கள் செய்கையையும் தங்கள்பொருள்களை அபகரித்ததையும் எல்லாம் வரிசையாக ஒன்றும்விடாமல் பிரம்மாவிரிடம் தெரிவித்தனர். அந்தத்தேவர்களும் ரிஷிச்சிரேஷ்டர்களுமாகிய எல்லாரும் அப்போது அதேவிஷயத்தைப்பற்றிப் பிரம்மவைக்கேட்டனர். அவர்களனைவரும் சொன்னதைக்கேட்ட பிரம்மதேவர், செய்ய

வேண்டியகாரியத்தின் நிச்சயத்தைப்பற்றிச் சற்றுநேரம் சிந்தித்து அவர்களைக் கொல்லுவதற்குரிய உபாயத்தை உத்தேசித்து விசுவகர்மாவை யழைத்தார். மிகுந்தவழுள்ளபிரம்மதேவர் விசுவகர்மாவைப் பார்த்து, “யாவரும் ஆசைப்படத்தக்க ஒருபெண்ணை யுண்டிபண்ணு” என்று கட்டளைபிட்டார். விசுவகர்மா பிரம்மாவுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து அவர்சொல்லையங்கீகரித்து அடிக்கடி மனத்தால் ஆராய்ந்து பார்த்து ஒரு சிறந்தபெண்ணைப்படைத்தான். எல்லாவற்றையும் அறிந்த விசுவகர்மா மூன்றுலோகங்களிலும் அசைவனவும் அசையாதனவுமாயுள்ள பொருள்களில் காட்சிக்கிரியபாகம் எதுஎதுவோ அவற்றையெய்வாம் அந்தப்பெண்ணினிடம் ஒருங்குசேர்த்தான். கோடி கோடியாகவுள்ள இரத்தினங்களை அவள் அவயவங்களில் பதிப்பித்தான். தேவதாரூபமுள்ள அந்தப்பெண்ணை ரத்னங்களின்சேர்க்கையினாலேயே உண்டாக்கினான். விசுவகர்மா மிகுந்தபிரயத்தனத்தோடு படைத்த அந்தப்பெண் மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள ஸ்திரீகளில் அழகில் நிகரற்றவளாயிருந்தான். அழகுநிரம்பியிருந்ததனால் பார்ப்பவர்களுடைய பார்வை வைத்த இடத்திலேயே பதிந்துபோகாமலிருக்கும்படி ஒரு சிறிய இடங்கூட அவள்தேகத்தில் இல்லை. மனிதஉருவத்தோடுவந்த ஸ்ரீதேவிபோன்றவளும் நனைத்தரூபமெடுப்பவளும் திடசரீரமுள்ளவளுமாகிய அந்தப்பெண் பிரம்மாவினிடம்சென்று, “நான் என்னசெய்யக்கடவேன்?” என்றுகேட்டனள். அவர் அவளைக்கண்டதும் மகிழ்ச்சியுற்று அன்புடன் அவளுக்கு வரமளித்தனர். அவள் பிரம்மதேவருடைய அந்தவரதானத்தினாலும் விசுவகர்மாவின் வேலைத்திறத்தினாலும் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட அழகையும் ஒளிமயில் ஒப்புயர்வற்ற தேகத்தையும் அடைந்து எல்லாப்பிராணிகளின் கண்களையும் மனங்களையும் கவர்ந்தாள். ரத்னங்களிலுள்ள ஸாராம்சங்களை எள்ளளவுள்ளவாகக் கிட்டு உண்டிபண்ணப்பட்டதனால், பிரம்மதேவர் அவளுக்குத் ‘திலோத்தமை’ என்று பெயரிட்டனர். அவள் பிரம்மாவுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து கைகூப்பி, “லோகேசுவரரே! நான் செய்யவேண்டிய காரியம் யாது? என்னை ஸ்ருஷ்டிசெய்தது எதற்காக?” என்று கேட்டனள். அதற்கு, பிரம்மதேவர், “திலோத்தமையே! ஸுந்தோபஸுந்தர்களைன்னும் அஸுரர்களிடம்செல். இனியவளே! விரும்பத்தக்க உன் அழகினால் அவர்களை மயங்கச்செய். உன்னைப்பார்த்தவுடன் உன் அழகின்சிறப்பிற்காக உன் விஷயத்தில் அவ்விருவர்க்கும் பரஸ்பரவிரோதமுண்டாகும்படி செய்வாயாக” என்றுசொன்னார், அவள், “அப்படியேயாகட்டும்” என்று

பிரதிஜஞ்செய்து பிரம்மாவை நமஸ்கரித்து அவருக்கும் அங்குள்ள தேவக்கூட்டத்துக்கும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தாள். * பிரம்மதேவர் சிழக்குமுகமாக இருந்தார். சங்கரர் தென்புறத்திலிருந்தார். தேவர்கள் வடபுறத்திலிருந்தனர். ரிஷிகள் நாற்புறத்திலுமிருந்தனர். அந்தக் கூட்டத்தை அவள் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யும்போது இந்திரனும் பகவானுணசங்கரரும் † மனநிலைதவறிப்போயினர். பக்கத்தில் மிகநெருக்கமாக அவள்வரும்போது அவளைப்பார்க்க விரும்பமுற்ற சங்கரருக்கு மலர்ந்த தாமரைப்புஷ்பம்போன்றகண்களையுடைய வேரொருமுகம் தென்பக்கம்புறப்பட்டது. அவள் பின்னே பிரதக்ஷிணம்வரும்போது மேற்றிசைமுகம் கிளப்பிற்று, வடபுறம்செல்லும்போது வடபுறம்முகம் வெளிப்பட்டது. இந்திரனுக்கும் பின்னும் முன்னும் பக்கங்களிலும் எங்கும் கடை சிவந்தும் அகன்றுமிருக்கும் ஆயிரம்கண்கள் உண்டாயின. இவ்வாறு முன்னே மஹாதேவரானசங்கரர் சதுர்முகராஜர். அவ்வாறே இந்திரனும் ஸஹஸ்ரநேத்ராளுடன். தேவக்கூட்டங்களுக்கும் மஹரிஷிகளுக்கும் திலோத்தமையோடு பக்கத்திலேயே முகங்கள் திரும்பின. பிரம்மதேவரைத்தவிர அங்குள்ள மற்ற மஹாத்மாக்கள் எல்லாருடையதிரஞ்செடியும் அவள்தேகத்தில் அதிகமாகப் பறிந்தது. ஸகலதேவர்களும் ஸகலமஹரிஷிகளும் அவளுடைய சிறந்தருபத்தைக்கண்டு, அவள்செவ்வதானால் காரியம்முடிந்ததென்றே நினைத்தனர். உலகங்களைப்படைப்பவராகிய பெருமைபெற்ற பிரம்மதேவரும் திலோத்தமை சென்றபிறகு காரியம் ஆனதுதானென்றுசொல்லி அந்தத்தேவர்கள் ரிஷிகள் எல்லாருக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பினர்.

இருநூற்றுமுப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ராஜ்யலாபபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திலோத்தமைக்காக ஸுந்தோபஸுந்தரர்கள் ஒருவரையொருவர் வதநீசெய்தகதையை நாராதரிடம்கேட்டபாண்டவர்கள் தீரோளபதிக்காக வயாஸ்தை செய்துகொண்டது.)

எதிரிகளில்லாமலும் கவலையில்லாமலுமிருந்த அந்த இரண்டு அஸுரர்களும் பூமிபைஜயித்து மூன்றுலோகங்களையும் ஸ்திரமாக

* மூலத்தில், 'பகவான்' என்பதற்குரியது. பகவானுணசங்கரருக்கு விஷ்ணுவென்பது பழையபெயர்.

† 'பிரத்யவாஸ்திதென' என்பது உத்தராதேசபாடம். அதற்கு, 'தேரீயமாக இருந்தனர்' என்பதுபொருள்.

ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு கவலையற்று மகிழ்ந்திருந்தனர். தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், நாகர்கள், அரசர்கள், ராக்ஷஸர்கள், இவர்களிடமிருந்து சிறந்தபொருள்களையெல்லாம் அபகரித்துக்கொண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையடைந்தனர். அவர்களிருவரையும் தடுப்பவர்கள் உலகத்தில் யாருமில்லாமையால், அவர்கள் யுக்தமுயற்சியை விட்டுத் தேவர்களைப்போல விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். ஸ்திரீகளாலும் பூமலைகளாலும்சந்தனம்முதலியவாஸனைகளினாலும் விலைபெற்ற பக்ஷணங்களாலும் உணவுகளாலும் பலவகை இனியபானங்களாலும் மிகுந்த திருப்தியடைந்தனர். அந்தப்புரத்தின் தோட்டங்களிலும் வெளித்தோட்டங்களிலும் மலைகளிலும் காடுகளிலும் விரும்பின தேசங்களிலும் தேவர்களைப்போலவிளையாடினர். பிறகு, ஒருகாலத்தில் மேடுபள்ளமில்லாத பாறைகையுடைய விந்தியமலைச்சாரலில் தலைகனிற் புஷ்பங்கள்நிறைந்த மரங்களில் விளையாடச்சென்றனர். தேவலோகத்திலுள்ள பிரியமானபொருள்களையெல்லாம் கொணர்ந்துவைத்துக்கொண்டு அவரிருவரும் மகிழ்ந்து ஸ்திரீகளுடன் கூட உயர்ந்த ஆசனங்களில் உட்கார்ந்தனர். அப்போது, மங்கையர்கள் வாத்தியங்களினாலும் நரத்தனங்களினாலும் அவர்களைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரமுள்ள பாட்டுக்களினாலும் அவர்களிருவரையும் மகிழ்வித்துச் சமீபத்திலிருந்தனர். அப்போது அந்தத்திலோத்தமை ஒருசிவந்த ஒற்றையாடையோடு வெளிப்படையாகத்தெரிகின்ற உருவத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அந்தவனத்திலுள்ள புஷ்பங்களையும் நதிக்கரைகளில் முளைத்த கொன்றைப்புஷ்பங்களையும் கொய்துகொண்டு அந்த மஹாஸூரர்களிருக்குமிடத்துக்கு மெல்லமெல்லச் சென்றார்.

சிறந்த மதுவைப் பானஞ்செய்து குடிமயக்கத்தினால் கடைக்கண்கள்சிவந்த அந்தஅஸூரர்கள் அந்தச் சிறந்தபெண்ணைப்பார்த்ததும் கவங்கிப்போயினர். அவர்கள் ஆஸனத்தைவிட்டெழுந்து அவள் இருந்த இடம்சென்றனர். இருவரும் காமவெறிகொண்டு அவ்விருவரும் சேர்ந்தே அவளை விரும்பினர். அழகியபுருவங்களையுடைய அந்தத்திலோத்தமையை ஸூர்தன் வலக்கையையும் உபஸூர்தன் இடக்கையையும்பிடித்துக்கொண்டனர். வரத்தின் மஹிமையாலும் மார்பின் பலத்தினாலும் தனத்தினாலும் ரத்தனங்களினாலுமுண்டான கர்வத்தினாலும், கள்ளுண்டமயக்கத்தினாலும் கொழுத்த அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் நோக்கிப் புருவங்களைநெறித்தனர். மதத்தினாலும் காமத்தினாலும் ஆவேசங்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டனர். "இவள் என்னுடையமனைவி; நீ மரியாதைசெய்யத்தக்க

வள்” என்று ஸுந்தன் சொன்னான். உபஸுந்தன், “என் மனைவி, உனக்கு மருமகள்” என்று சொன்னான். “இவள் உனக்கன்று, எனக்குத்தான்” என்று இருவரும் சொல்லிக்கொண்டனர். அதன்பிறகு, அவர்களுக்குக் கோபாவேசம் உண்டாயிற்று. அவளுடைய ரூபத்தினால் மயங்கின அவ்விருவரும் நேசமும் மனஒற்றுமையும் ஒழிந்து அவளுக்காகப் பயங்கரமான இரண்டு கதைகளையெடுத்துக்கொண்டனர். அவளிடத்தில் காமத்தினால் மோகங்கொண்ட அவ்விருவரும் பயங்கரமான கதைகளை யோங்கிக்கொண்டு, ‘நான்முன்னே, நான்முன்னே’ யென்று ஒருவரையொருவர் அடித்துக்கொண்டனர். பயங்கரமான அந்த அஸுரர்கள் கதைகளினால் டிக்கப்பட்டு ரத்தத்தினால் அங்கமெல்லாம் நனைந்து ஆகாசத்திலிருந்து இரண்டு ஸூரியர்கள் விழுந்ததுபோலத் தரையில் விழுந்தனர். பிறகு, அந்தப் பெண்களும் அஸுரக்கூட்டங்களும் மருண்டோடினர். எல்லாரும் துக்கத்தினாலும் பயத்தினாலும் பதைபதைத்துப் பாதாளலோகம் சென்றனர்.

பிறகு, பரிசுத்த ஆத்மாவாகிய பிரம்மதேவர் திலோத்தமையைக் கௌரவிப்பதற்காகத் தேவர்களோடும் மஹரிஷிகளோடும் அங்கே வந்தனர். பகவானான பிரம்மதேவர் அவளுக்கு வந்தருவதாகச் சொன்னார். அந்தப் பிரம்மதேவர் அன்புடன் வங்கொடுக்கக் கருதி அவளைப்பார்த்து, “பெண்ணரசியே! ஆதித்தன் சஞ்சரிக்கும் லோகங்களெல்லாம் நீ சஞ்சரிப்பாயாக. உன் ஒளியினால் உன்னை யாரும் உற்றுப்பார்க்கமுடியாது” என்று சொன்னார். உலகங்களை யெல்லாம் படைத்தவராகிய பிரபு இவ்வாறு அவளுக்கு வங்கொடுத்து இந்நிரனுக்குத் திரிலோகாதிபத்யத்தையளித்துப் பிரம்மலோகத்துக்குச் சென்றனர். இவ்வாறு ஸுந்தோபஸுந்தர்களிருவரும் சினேகிதர்களாகவும் எல்லாக்காரியங்களிலும் ஒரேரிச்சயமுள்ளவர்களாகவு மிருந்தும் திலோத்தமைக்காகக் கோபித்து ஒருவரையொருவர் கொன்றனர். பாதச் சேஷ்டர்களே! ஆதலால், நான் ஸ்நேஹத்தினால் சொல்லுகிறேன். என் அபிப்பிராயத்தை நீங்கள் அனுஸரிப்பீர்களானால் உங்களெல்லாருக்கும் திரௌபதியிமித்தம் வேறுபாடுவரா திருக்கும்படி நீங்கள் செய்யுங்கள். அதுதான் உங்களுக்கு நன்மை” என்று நாரதர் சொன்னார்.

ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! நாரதமஹரிஷியினால் இவ்வாறுபோ திக்கப்பட்ட அந்தமஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் வசப்பட்டு அளவற்ற மஹிமையுள்ள அந்தத்தேவரிஷியாகிய நாரதர் முன்னிலையிலேயே ஒருவியவஸ்தை செய்துகொண்டனர்.

அதாவது, “குற்றமற்றகிருஷ்ணை ஒவ்வொருவன்கிருஹத்தில் ஒவ்வொருவருஷம் வவிக்கவேண்டும். நமக்குள் ஒருவன் திரௌபதியோடுகூட இருக்கையில் பார்த்தமற்றொருவன் பன்னிரண்டுமாதம் பிரம்மசாரியாக வனத்தில்வவிக்கக்கடவன்” என்பது. தர்மானுஷ்டானஞ்செய்வராகியபாண்டவர்கள் அந்தஉடன்பாட்டைச்செய்துகொண்டபிறகு நாரதமஹாமுனிவரும் ஸந்தோஷமடைந்து தாம் நினைத்தவிடம் சென்றார். நாரதர்கட்டளையினால் அந்தப்பாண்டவர்கள் முன்னம் இவ்வாறு ஏற்பாடுசெய்துகொண்டனர். பாரதரே! அவர்களைல்லாரும் அதனால் பரஸ்பரவிரோதமடையவில்லை. அந்தப்பாண்டவர்களெல்லாரும் ஒருவரையொருவர் லேசித்திருந்தனர். ஜனமே ஜயராஜாவே! அந்தச்செல்வம்நிறைந்தகாலத்தில் நடந்தவற்றையெல்லாம் நடந்தபடி விரிவாக உமக்கு இவ்வாறுஉரைத்தேன்.

ராஜ்யலாபபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றுமுப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுனவன்வாஸபர்வம்.

(திருடர்காற்கொண்டுபோகப்பட்ட பசுக்களைப் பிரம்மமணலுக்குத் திருப்பிக்கொடுப்பதற்காக அர்ஜுனன் ஆயுதமெடுக்கையில் த்ரௌபதியும் யுதிஷ்டிரரும்நந்த சிருகத்திற்றிரவேசத்ததனால் அவன் நீர்ந்தயாந்திரைக்குப்போனது.)

அந்தப்பாண்டவர்கள் இவ்வாறு வியவஸ்தைசெய்துகொண்டபிறகு, அஸ்தரப்பயிற்சியின்வன்மையினால் மற்றஅரசர்களைக் கீழ்ப்படுத்திக்கொண்டு அங்கே வவித்தனர். அளவற்றபராக்ரமமுள்ளவர்களும் புருஷச்சரேஷ்டர்களுமாகிய அந்தப்பாண்டவர்களனைவருக்கும் கிருஷ்ணை உட்பட்டவளாயிருந்தாள். ஐந்து யானைகளோடுகூடிய * ஸரஸ்வதியென்னும் நகிபோல் அவ்வைந்துவீரர்களான கணவர்களோடுகூடியதனால் த்ரௌபதியும், திரௌபதியுடன் சேர்ந்ததனால் பாண்டவர்களும் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்திருந்தனர். மஹாத்மாக்களானபாண்டவர்கள் தர்மமாகநடந்துவரும்போது குருஷேத்திரத்தைச்சேர்ந்ததேசமெல்லாம் குற்றங்கள்நீங்கி லெளக்கியமடை

* ஸரஸ்வதியென்பதற்கு தடாகமுள்ளகாடி என்பதுபழையஉரை.

ந்து பெருகிறது. ஜனமேஜயராஜாவே! அசார்க்காசரே! பிறகு, நீண்டகாலத்திற்குப்பின் ஒருபிராமணனுடைய பசுக்களைச் சிலதிருடர்கள் கொண்டுவந்தனர். அந்தப்பசுக்கள் அபகரிக்கப்பட்டதனால் அந்தப்பிராமணன் கோபம்மிகுந்து காண்டவப்பிரஸ்தத்தாக்குவந்து, “இந்தக்கோதனம் அற்பர்களும் கொடியவர்களும் விவேகமில்லாதவர்களும் ஜனங்களினால் நமதுதேசத்திலிருந்து பலாத்ராமாகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றது. பாண்டவர்களை! ஒடிவாருங்கள். சாந்தமான பிராம்மணனுடைய ஹவிஸானது காக்கைகளினால் கெடக்கப்படுகின்றது. புனியின்குகையை அஃது இல்லாதபோது அற்பமானநரி மீதிக்கிறது. ஆறில் ஒருபாகம் தீர்வைவாங்கிக்கொண்டு ரக்ஷிக்காமலிருக்கின்ற ராஜா எல்லா உலகங்களிலும் முதன்மையானபாபிஷ்டனாக இருப்பென்று சொல்லுகின்றனர். பிராம்மணனுடைய சொத்துச் சோரர்களாற்கொள்ளையடிக்கப்பட்டித் தர்மகாரியமும் கெடக்கப்பட்டு நானும் மிகக்கதறிக்கொண்டிருக்கையில் நீங்கள் கைகொடுக்கவேண்டும்” என்று சொன்னான். ஸம்பத்தில்தவந்து அடிக்கடி முறையிடும் பிராம்மணனுடைய அந்தவசனங்களைக் குந்திபுத்திரனாகிய தனஞ்சயன் கேட்டான். கேட்டவுடன் அந்தமஹாவிர்ஷன் “நீ, பயப்படாதே” என்று அந்தப்பிராம்மணனுக்குச் சொன்னான். மஹாத்மாக்களாகிய பாண்டவர்களுடைய ஆபுதங்களிருந்த அந்தக்கிருகத்தில் தர்மராஜாவாயுத்தேஜரர் திரௌபதியுடன் இருந்தார். அர்ஜுனன் கிருகத்திற்கிரவேசிப்பதற்கும் யுத்தத்திற்குப்போவதற்கும் முடியவில்லை. துயரமுற்ற அந்தப்பிராம்மணனுடைய அந்தச் சொற்களினால் பலமுறை தூண்டப்பட்ட அவன், அழுகையினால் துன்பமுற்றுச் சிந்திக்கலானான். “தபஸுள்ளபிராம்மணனுடைய பசுக்கள் கொண்டுவரப்பட்டும்போது அவன்கண்ணீரைத் துடைக்கவேண்டுமென்பது சாஸ்திரத்தின் துணிபு. ராஜாவைப்பார்ப்பதனால் மிகப்பெருந்தர்மலோபமுண்டாகும். நமதுவாயிலில் அழுகின்ற இவனை இப்போது காப்பாற்றாமற்போவேனாயின் நம்மெல்லாருக்கும் ராஜ்யாஷ்டிண விஷயத்தில் சிரத்தையிலலையென்றபேர் இவ்வுலகத்தில் நிலைநிற்கும். நமக்குத் தர்மலோபமும் உண்டாகும். ராஜாவைக்கேட்டுக்கொள்ளாமல நான் போவேனாயின் நிச்சயமாக அஜாதசத்ருவான ராஜாவுக்கும் எனக்கும் சத்தியம் தவறிவிடும். ராஜா இருக்குமிடத்தில் பிரவேசித்தால் எனக்கு வனவாஸம் நேரிடும். மற்ற (என்னெளகர்யம்) எல்லாம் விடப்பட்டதாகும். ராஜாவை அதிக்கிரமிப்பதனால் எனக்குப் பெரிய தர்மலோபமும் வனத்திலே

யே மாணமும் வந்தாலும்வரட்டும். சரீரம்போனாலும் தர்மந்தான். அதுவே சிறந்தது” என்றுசின்தித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! குந்திபுத்திரான தனஞ்சயன் இவ்வாறுநிச்சயித்து உள்ளேபிரவேசித்து ராஜாவைக்கேட்டுக்கொண்டு மேல்வஸ்திராத்தினால் முகத்தைநன்றாக மூடிக்கொண்டு தமையரூராகியதர்மராஜாவை நமஸ்காரஞ்செய்துகிரு கத்திலிருந்து விரைவாகப் புறப்பட்டான். வில்லைபெடுத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்து பிராம்மணனைப்பார்த்து, “பிராம்மணனே! சீக்கிர ம்வாரும்; அயலார்பொருளில் ஆசைவைத்த அந்த அயோகியர்கள் நெடுந்தூரம்போவதற்குமுன்னே நாம்தொடர்ந்துசெல்வோம். உமது தனத்தை இப்போது திருடர்கையிலிருந்து மீட்டுக்கொடுப்பேன்” என்றுசொன்னான். மஹாபராக்கிரமசாலியும் வீரனும் ஸவ்யஸாசியு மாகிய அந்தஅர்ஜுனன் வில்லெடுத்துக் கவசம்தரித்துக் கொழுகட் டினதேரிலேறிப் பாணங்குளினால் அந்தச்சரோரர்களையழித்து அந்தப் பசுக்களை ஜயித்து அந்தப்பிராம்மணனுக்குக்கொடுத்துப் பிராம்மண னுக்கு உபகாரஞ்செய்ததனாலுண்டான புகழையடைந்து நகரத்துக்கு வந்துசேர்ந்தான்.

அவன் பெரியோரெல்லாரையும் வந்தனஞ்செய்து அவர்களெல் லாராலும் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்றபிறகு தர்மராஜரைப்பார்த்து, “மஹா ராஜாவே! எனக்கு ஒருவிரதத்தைக்கட்டினையிட்டருளுவீர். நான் தங்களைப்பார்த்ததனால் நமதுஉடன்படிக்கையைக் கடந்தவரையிருக் கிறேன். நான் வனவாஸத்துக்குச் செல்வேன். இதுதானே நாம் செய்குகொண்ட ஏற்பாடு” என்றான். அவன் திடீரென இந்த அப் பிரியமானசொல்லைச் சொல்லக்கேட்ட தர்மராஜா வியசனமுற்று, “என்ன” என்று தழுதழுத்தசொற்களினால் கேட்டனர். ராஜா வானயுதிஷ்டிதர் ஸத்தியந்தவரூதவனும் தம் ஸஹோதரனும் * குடா கேசன் என்று சொல்லப்பட்டவனுமான தனஞ்சயனைப்பார்த்துத் துக்கமுற்று, “குற்றமற்றவனே! நான் உனக்கு விதிக்கத்தக்கவனாக இருந்தால் நான்சொல்லுகிறதைக் கேள். வீரனே! உள்ளேபிரவே சித்ததனால் நீ எனக்குச்செய்த அப்பிரியத்தையெல்லாம் நான் அனு மதிசெய்கிறேன். என்மனத்தில் வெறுப்பில்லை. பெரியவனிருக்கு மிடத்தில் இனையவன்போவது விரோதமாகாது. இனையவனிடத்தில் பெரியவன்போவது நியமத்தைக்கெடுப்பது. சிறந்த கைகளையுடைய வனே! நின்றுத்தியடை; நான்சொல்வதைச் செய். உனக்குத் தர்ம

* வனேந்தகேகசத்தையுடையவன் என்றும், நிதநிரையையுய்த்தவனென் றும்பொருள்.

லோபமில்லை. நீ அதிக்கிரமஞ்செய்யவுமில்லை" என்றுசொன்னார். அனைக்கேட்டு அந்தஅர்ஜுனன், "கபடமாகத் தர்மஞ்செய்வது தகாதென்று நான் தங்களிடம்கேட்டேன். நான் ஸத்தியத்திலிருந்து விலகேன். ஆயுசத்தைத்தொட்டு ஸத்தியஞ்செய்கிறேன்" என்று சொல்லி ராஜாவினிடம் அனுமதிபெற்று வனத்தில்வலிப்பதற்குரிய தீகைசெய்துகொண்டு பிறகு பன்னிரண்டுமாஸம் வனவாசத்துக்குச் சென்றான்.

இருநூற்றுமுப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுனவனவாஸபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸ்நானஞ்செய்வதற்குக் கங்கைகர்பிலிறங்கின் அர்ஜுனன் உலாபியென்றும்நாககன்னிகையினால் பாதாளலோகத்தீர்த்த அழகுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டதும், அங்கே இராவானென்றும் புத்திரன்பிறந்ததும், அந்தஉலாபியினாலேயே கங்கைக்குறைக்குக் கொண்டுவந்துவிடப்பட்டதும்.)

குருவம்சத்தாருக்குக் கீர்த்தியைவினைவிப்பவனும் மஹாவீரனுமாகிய அர்ஜுனன் போகும்போது மஹாத்மாக்களும் வேதங்களில் கரைகண்டவர்களும்மாகிய பிராம்மணர்கள் அவனுக்குப் பின் சென்றனர். வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் அறிந்தவர்களும் ஆத்மத்தியானமுள்ளவர்களும் பிஷையெடுப்பவராகிய பிரம்மசாரிகளும் பகவத்பக்திசெய்கிறவர்களும் புராணங்கள்சொல்லும் ஸூத்ரர்களும் கதைசொல்லுகிறவர்களும் காட்டில்வலிக்கின்ற * சிரமணர்களும் சிறந்த இதிஹாஸங்களை இனிமையாகப்படிக்கத்தக்க பிராம்மணர்களும் உடன்சென்றனர். இனிய கதைகளைச் சொல்லுகின்ற இவர்களாலும் இன்னும் அநேகம் துணைவர்களாலும் சூழப்பட்டவனாகி அர்ஜுனன் தேவர்களாற்சூழப்பட்ட இந்திரனைப்போலச் சென்றான். ஜனமேஜயரே! பரதச்சேஷ்டனான அர்ஜுனன் அழகியவையும் புதியவையுமான வனங்களையும் தடாகங்களையும் நதிகளையும் கடலையும் தேசங்களையும் புண்ணியதீர்த்தங்களையும் கண்டான். பிரபுவான அர்ஜுனன் கங்கோத்பத்தியையடைந்து வாஸஞ்செய்தான். ஜனமேஜயரே! அவ்விடத்தில் பரிசுத்தமான மனமுள்ள பாண்டவச்சேஷ்டனாகிய அர்ஜுனன்செய்த ஆச்சரியமானசெய்கையை நீர்க்கேளும்.

* ஸந்யாஸிகள்.

ஜனமேஜயரே! அர்ஜுனனும் பிராம்மணர்களும் அங்கே வாஸஞ் செய்தபோது அந்தப்பிராம்மணர்களில் அனேகர்கள் அக்கினிஹோத்ரங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தனர். ராஜாவே! வித்துவான்களும் நியமந்தவராதவர்களும் ஸன்மார்க்கத்திலிருப்பவர்களுமாகிய அந்தமஹாத்மாக்களால் கங்கைக்கரையில் அந்த அக்கினிகள் ஜ்வலிக்கும்படி மூட்டப்பட்டி ஹோமமும் புஷ்பார்ச்சனையும் செய்யப்பட்டபோது அந்தக் கங்கோத்திஸ்தானமானது மிகஅழகாயிருந்தது.

அந்தஇடம் அவ்வாறு நிரம்பியிருந்தபோது பாண்டவச்சேஷ்டனான அர்ஜுனன் ஸ்நானஞ்செய்வதற்குக் கங்கையில் இறங்கினான். ராஜாவே! அந்தமஹாவீரன் அங்கே ஸ்நானஞ்செய்து பிதிர்தர்ப்பணமுஞ்செய்து, அக்கினிஹோத்திரம்செய்வதற்காக ஜலத்திஸ்திருந்து கரையேறநீனக்கையில் (அவன்மீது) காமமுற்ற உலாபியென்னும் நாககன்னிகையினால் ஜலத்துக்குள் இழுக்கப்பட்டான். நியமந்தவராதவனாகிய அந்த அர்ஜுனன் அந்த நாகலோகத்தில் மிகச்சிறந்த தான கௌரவ்யனென்னும் நாகனுடையவீட்டில் அக்கினியைப்பார்த்தான். குந்திபுத்ரான தனஞ்சயன் அதில் அக்கினிஹோத்திரஞ்செய்தான். அவன் எவ்வளவும் சங்கைப்படாமல் ஹோமஞ்செய்ததனால் அக்கினிபகவான் திருப்தியடைந்தார். அந்த அர்ஜுனன் அக்கினிஹோத்திரஞ்செய்தபிறகு நாகராஜன்பெண்ணாகிய உலாபியைப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டு, 'அச்சப்படுகிறவளே! பெண்ணரசியே! இஃ தென்ன ஸாஹஸகாரியம்செய்திருக்கிறாய். அழகியவளே! இஃது எந்தஇடம்? நீ யார்? யாருடையபெண்?' என்றுகேட்க, உலாபி, அரசனே! 'ஐராவதநாககுலத்தில் பிறந்த கௌரவ்யனென்னும் நாகராஜன் ஒருவன் இருக்கிறான். நான் அவன்பெண்ணாகிய உலாபியென்றுபெயருள்ள நாககன்னிகை. புருஷச்சேஷ்டனே! அப்படிப்பட்ட நான், ஸ்நானஞ்செய்வதற்காக இம்மகாநதியிலிறங்கின உன்னைப்பார்த்தவுடன் மன்மதனால் மயக்கப்பட்டேன். கௌரவபுத்திரனே! குற்றமற்றவனே! உன்னியித்தமாக அனங்கனாற்பீடிக்கப்பட்டவனும் விவாகமில்லாதவனாகிய எனக்கு நீ இப்போது * ஆத்மதானஞ்செய்வதனால் ஆனந்தத்தைபுண்டாக்குவாய்' என்றான். அதைக்கேட்ட அர்ஜுனன், 'அன்புள்ளவளே! எனக்குப் பன்னிரண்டு மாஸம்வரையில் இந்தப்பிரம்மசாரிவிரதம் தர்மராஜாவினால் கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறது. நான் ஸ்வதந்திரன்அல்லேன். ஜலத்திற்குஞ்சரிப்பவளே! உன்விருப்பத்தையும் செய்யவிரும்புகிறேன். நான்

* உன்னையே கணவனாகக்கொடுப்பதனால்.

முன்னே ஒருபோதும் பொய்சொன்னதில்லை. நாககன்னிகையே! நான் பொய்யனுகாமலிருப்பதும் உன்விருப்பம் நிறைவேறுவதும் எவ்வாறு? என்னுடையதர்மம் கெடாமலிருக்கும்படி நீ செய்யக்கடவாய்' என்றுசொன்னான்.

உலாபி, "பாண்டவனே! நீ எதற்காக இந்தப்பூமியில் சஞ்சரிக் கிராயென்பதும் உனதுஜ்யேஷ்டர் எதற்காகப் பிரம்மசர்யவிரதத்தை உனக்கு நியமித்தாரென்பதும் எனக்குத் தெரியும். 'நம்மிலொருவன் திரௌபதியினிடத்திலிருக்கும்போது மற்றொருவன் தெரியாமற்பிரவேசிப்பானாயின் அவன் பன்னிரண்டுமாளம் வளத்தில் பிரம்மசாரி விரதத்தோடு சஞ்சரிக்கவேண்டும்' என்றுசெய்துகொண்ட உடன் பாட்டின்படி நீங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் திரௌபதியைப்பற்றித் தர்மந்தவறாமலிருப்பதற்கு இந்தவனவாஸத்தைத் தர்மராஜர் உனக்கு விதித்திருக்கிறார். அந்ததர்மம் என்விஷயத்தில் கெடாது. விசாலமானகண்களுடையவனே! கஷ்டப்பட்டவரைக் காப்பாற்றுவதும் கடமைதான். என்னைக்காப்பாற்றுவதனால் உன்னுடையதர்மம்கெடாது. அர்ஜுனா! அன்றியும் இந்த உன்தர்மத்திற்குச் சொற்பவித்தியாஸம் நேர்ந்தாலும் எனக்கு உயிரைக்கொடுப்பதினால் அதுவும் உனக்குத் தர்மமாகவேமுடியும். குந்திபுத்ரா! அன்புள்ளஎன்னிடம் அன்புவை. பிரபுவே! இது ஸாதுக்களின்கொள்கை. நீ இவ்வாறுசெய்யாவிடின் என்னை இறந்தவளாகவே நம்பு. சிறந்தகைகளையுடையனே! உயிரைக்கொடுப்பதினால் உயர்ந்ததர்மத்தைச்செய். புருஷச்சேஷ்டரனே! இப்போது உன்னைச் சரணமாகஅடைந்திருக்கிறேன். குந்திபுத்ரனே! துக்கப்பட்டவர்களையும் அனாதைகளையும் என்றும் காப்பாற்றுகிரும். ஆதலால், சரணமடைகிறேன்; துக்கத்துடன் கதறவும்கதறுகிறேன். விருப்பத்துடன் உன்னை நான் வேண்டுகிறேன். ஆதலால், என்விருப்பத்தைச் செய். நீ உன்னைஆத்மதானஞ்செய்வதனால் என்மனோரதம் நிறைவேறச்செய்' என்றான்.

நாககன்னிகையாகிய உலாபியினால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட * கௌந்தேயன் தர்மத்தைகையேகாரணமாக நினைத்து அவன் சொன்னவற்றையெல்லாம் அப்படியே செய்தான். பராக்கிரமசாலியாகிய அந்தஅர்ஜுனன் அந்தநாகராஜன்வீட்டில் அந்த இவ்வுமுழுதுமிருந்து அவளிடத்தில் மஹாபாக்கியசாலியும் மஹாபராக்கிரமசாலியுமான இராவான்என்னும் அழகியபுத்திரனை உண்டிபண்ணினான். ஸலீர் யோதயமானவுடன் கௌரவ்யன்கிருகத்திலிருந்தெழுந்து அவருட-

ன்கூட அந்தக் கங்கோத்பத்திஸ்தானத்திற்கு மறுபடியும் வந்துசேர்ந்தான். ஜனமேஜயரே! கற்புள்ளஉலூபி அர்ஜுனனை அங்கே கொண்டுவந்துவிட்டபிறகு, எந்தஜலத்திலும் யாராலும் ஜயிக்கப்படாமையையும் ஜலசாங்களெல்லாம் நிச்சயமாக வசப்படுத்தப்படுமென்பதையும் வரங்களாக அளித்துத் தன் இல்லம்சென்றான்.

இருநூற்றுமுப்பதைந்தாவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுனவனவாஸபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் *மணலூருக்குச்சேன்று சீத்ராவாகனன்மகளாகிய சீத்ராங்கதையை மணம்பூர்ந்தது.)

ஜனமேஜயரே! அந்த இந்திரபுத்ரானுகிய அர்ஜுனன் நடந்தவற்றையெல்லாம் பிராமணர்களுக்குச்சொல்லிப் பிறகு இமயமலைச்சாரலுக்குச் சென்றான். அகஸ்தியவடம் வலிஷ்டபர்வதமென்னும் இடங்கனையடைந்து பிருகுதுங்கமென்னும்இடத்தில் அவன் ஸ்நானம்செய்தான். ஜனமேஜயரே! அந்தக் குருச்ரேஷ்டன் அனேகமாயிரம் கோதானங்களையும் கிருகதானங்களையும் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்தான். புருஷச்ரேஷ்டனும் பாண்டவச்ரேஷ்டனுமாகிய அர்ஜுனன் ஹிரண்யபிந்தாமஹரிஷியினதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து புண்ணியமானக்ஷேத்திரங்களைக்கண்டான். ஜனமேஜயரே! புருஷச்ரேஷ்டனும் பாதச்ரேஷ்டனுமான அந்தஅர்ஜுனன் பிராம்மணருடன்கூட ஸ்நானஞ்செய்து கிழக்குத்திக்கைநோக்கிச் சென்றான். கௌரவச்ரேஷ்டானுகிய அவன் வரிசையாகத் தீர்த்தங்களைக்கண்டான். நைமிசாரண்மீத்துக்குச்சமீபத்தில் அழகானஉத்பலினிநதி, † நந்தாநதி, அபரநந்தாநதி, கௌசினிநதி, ‡ கயாக்ஷேத்திரம், மஹாநதி, கங்கையாகியதீர்த்தங்களெல்லாவற்றையும் ஆச்ரமங்களையும்தரிசித்துத் தன் ஆத்மசுத்தியெய்துகொண்டு பிராம்மணர்களுக்குக் கோதானம்செய்தான். அங்க வங்க கனிங்கதேசங்களிலுள்ள தீர்த்தங்கள் புண்ணியக்ஷேத்திரங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் போனான். அவற்றையெல்லம்பார்த்து அங்கே சாஸ்திரப்பிரகாரம் பொருள்களைத்தானஞ்

* 'மணிபுரம்' என்பது உத்தரதேசபாடம்.

† அலகநந்தை யென்பது தக்ஷிணதேசபாடம்.

‡ க்ஷேத்திரமும் தீர்த்தமென்றுசொல்லப்படுதலின் கயை தீர்த்தத்துடன் சொல்லப்பட்டது.

செய்தான், ஜனமேஜயரே! அர்ஜுனனோடு பின்சென்ற பிராம் மணர்கள் களிங்கதேசத்தின் ஆரம்பத்திலேயே அவனுக்கு விடைகொடுத்துத் திரும்பிச்சென்றனர். குந்திபுத்ரனும் சூரனுமாகிய அந்தத் தனஞ்சயன் அவர்களால் விடைகொடுக்கப்பெற்றுச் சிலதுணைவருடன் கூடக் கடற்கரைக்குச் சென்றான். ஸமர்த்தனான அவன் களிங்க தேசத்தைத்தாண்டி அழகான தேவாலயங்களையும் மாளிகைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு சென்றான். மஹாபலசாலியான அவன் ரிஷிக னால்சோபிக்கின்ற மஹேந்திரபர்வதத்தைக்கண்டு, அதன்பிறகு கோ தாவரியில் ஸ்நானஞ்செய்து, அதைத்தாண்டி ஸமுத்திரஸங்கமத்தில் பிரசித்திபெற்ற காவேரியையடைந்து ஸ்நானஞ்செய்து, தேவரிஷி பிதிர்தர்ப்பணஞ்செய்து, ஸமுத்திரக்கரையாலேயே கிரமமாக மண லாரொன்னுமிடத்துக்குச் சென்றான், ராஜாவே! சிறந்தகைகளையுடைய அர்ஜுனன் அவ்விடத்திலுள்ள புண்ணியதீர்த்தங்களையும் தேவா லயங்களையும் அடைந்து தர்மந்தெரிந்தவனான சித்ரவாஹனென் னும் மணலூராசனிடம்போனான். அவனுக்குக் சித்ராங்கதையென் னும் காட்சிக்கினியபெண் ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் அந்தப்பட் டணத்தில் தன்னிச்சைப்படி ஸஞ்சரிப்பதை அவன் கண்டான், சிறந்த பெண்ணாகிய அந்தச்சித்திரவாகனன்மகளைக்கண்டு அவன் விருப்புற் றான். ராஜர்வினிடம்சென்று, 'ராஜாவே! மஹாத்துமாவும் ஷூத் திரியனுமாகிய எனக்கு இந்தப்பெண்ணைக் கொடு' என்று தன்காரி யத்தைத்தெரிவித்தான். அவ்வாசன், அதைக்கேட்டு, 'நீ யாருடைய புதல்வன்? உன்பெயர் என்ன?' என்றுகேட்க, அர்ஜுனன், 'நான் பாண்டவன்; குந்திபுத்ரனானதனஞ்சயன்' என்று அவனுக்கு உத் தரம்சொன்னான். அதன்பிறகு, அவ்வாசன், அர்ஜுனனைப்பார்த்துப் பிரியவசனமாகப் பின்வருமாறு சொல்லுமாறான்.

'பிரபஞ்சனென்னும்ராஜா இந்தக்குலத்திற் பிறந்திருந்தான். அவனுக்கு ஸந்ததிஇல்லாமலிருந்ததனால் ஸந்ததியைவிரும்பிச் சிறந்த தவஞ்செய்தான். அர்ஜுனா! அவனுடைய உக்கிரமானதவத்தி னால் தேவர்களுக்குத்தேவரும் பிளாகமென்னும்தனுஸைத் தரித்த வரும் உமாபதியுமாகிய சங்கரர் ஸந்தோஷமடைந்தார். தேவர்களுக் குத் தேவரும் பகவானுமாகிய அந்தஉமாபதி அவனுக்கு 'இந்தக் குலத்தில் ஒவ்வொருகுழந்தைதான் பிறக்கும்' என்றவாதத்தைக்கொ டித்தார். அதனால், இந்தக்குலத்தில் எப்போதும் ஒவ்வொருஸந்ததி தான் உண்டாகிறது. என்முன்னோர்களெல்லாருக்கும் புத்திரர்களே பிறந்தனர். எனக்கு இந்தக்கன்னிகை ஒருத்திதான், இவள்தான்

என்குலத்தைமுழுதும் விருத்திசெய்கிறவனென்பது நிச்சயம். புருஷ ஸ்ரேஷ்டனே! பாதஸ்ரேஷ்டனே! * புத்ரிகாதர்மமென்கிற சாஸ்திர விதியினால் இவனைப்புத்திரனென்றே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பாதவம்சத்தவனே! உனக்கு இவளிடம்பிறக்கும் ஒருபுத்ரன் எனக்குக் கன்னியாசல்கமாக இருக்கட்டும். அவன் இங்கிருந்து என்ஸந்ததியை விருத்திபண்ணுகிறவனாக இருக்கக்கூடவன். இந்த உடன் பாட்டின்படி இவனை நீ விவாஹஞ்செய்துகொள்' என்றான். அர்ஜுனன், 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்து அந்தக் கன்னிகையை வாங்கிக்கொண்டு பதின்மூன்றாவது மாஸத்தில் விவாஹச் சடங்கைச் செய்து அங்கே மூன்று மாதகாலமிருந்தான்.

இருஹற்றுமுப்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுனவனவாஸபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(முதலையாதிநூத வர்க்கையென்றும் அப்ஸாஸை அர்ஜுனன் சாபத்தினின்றும் விடுவந்தது.)

பிறகு, பாதஸ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் தென்சமுத்திரக்கரையில் ரிஷிகளால்சோபிக்கின்ற புண்ணியதீர்த்தங்களுக்குச் சென்றான். அங்கே முன்னே ரிஷிகள் நிரம்பியிருந்த ஐந்துதீர்த்தங்களை மாத்திரம் அப்போது அவர்கள் விலக்கியிருந்தனர். அகஸ்தியதீர்த்தம், ஸௌபதரீர்த்தம், மிகப்பரிசுத்தமான பெளலோமதீர்த்தம், தெளிவுள்ளதும் அஸ்வமேதயாகத்தின்பலனைத்தரத்தக்கதுமாகிய காரந்தமதீர்த்தம், பாவத்தைப்போக்குவதிற்சிறந்ததாகியபரத்வாஜதீர்த்தம் ஆகிய இவ்வைந்துதீர்த்தங்களையும் கௌரவஸ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் கண்டான். பிறகு, அர்ஜுனன் அந்தத்தீர்த்தங்கள் ஜனங்களில்லாம விருப்பதையும் தர்மத்தில் எண்ணமுள்ள ரிஷிகளால் விடப்படுவதையும் கண்டு அங்குள்ள ரிஷிகளைப்பார்த்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, 'பிரம்மரிஷ்டர்கள் இந்தத்தீர்த்தங்களை விடுதற்குக் காரணம் யாது?' என்று வினாவினான். ரிஷிகள், 'கௌரவபுத்ரனே! இந்தத்தீர்த்தங்

* எவளுக்குப்பிறக்கும்புத்திரனை அவள்தந்தை தனக்குப்புத்திரனாக எடுத்துக்கொள்ளுகிறதென்ற உடன்படிக்கையோடு கன்னிகாதானம்செய்கிறா ளே அவளுக்குப் புத்திரிகையென்றும், அவளுக்குப்பிறக்கும் பிள்ளைக்குப் புத்திரிகாபுத்திரனென்றும் பெயர்களாம்.

† பெண்ணுக்காக அவளுடைய பெற்றோர்களுக்குக்கொடுக்கும் பொருள்.

களில் ஐந்துமுதலைகள் இருக்கின்றன. அவை ரிஷிகளை இழுத்துக் கொண்டுபோகின்றன. அதனால், இந்தத்தீர்த்தங்கள் விடப்படுகின்றன' என்றனர். மஹாவீரனும் புருஷச்ரேஷ்டனுமாகிய அர்ஜுனன் அவர்கள் சொல்லிக்கேட்டு அவர்களால் தடுக்கப்பட்டும் அந்தத்தீர்த்தங்களைப் பார்ப்பதற்கே சென்றான். பிறகு, பகைவரைத் துன்புறச் செய்கிறாரான அர்ஜுனன் ஸுபத்ரா மென்றும் மஹரிஷியின் பேரால் ஸௌபத்ரா மென்று வழங்கப்பெற்ற உத்தமதீர்த்தத்திற்குச் சென்று உடனே அதிலிறங்கி ஸ்நானஞ்செய்தான். அப்போது, புருஷச்ரேஷ்டனும் குந்திபுத்ரா னுமான அந்தத்தனஞ்சயனை ஜலத்துக்குள் ஸஞ்சரிக்கின்ற ஒரு பெரியமுதலை காலில் பிடித்தது. மஹாவீரனும் பலவாண்களிற சிறந்தவனுமாகிய அந்த அர்ஜுனன் அந்தத் துள்ளுகின்ற முதலையைத் தூக்கிக்கொண்டு கிளம்பினான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தமுதலை புகழ்பெற்ற அர்ஜுனனால் தூக்கப்பட்டவுடன் எல்லா ஆபாணங்களையும் அணிந்து கொண்டவளும் ஒளியினால் பிரகாசிப்பவளும் தேவதாரூபமுள்ளவளும் மனத்தைக் கவருகின்றவளுமாகிய அழகிய பெண்ணைக் ஆயிற்று. அந்தப் பெரிய ஆச்சரியத்தைக் கண்டு குந்திபுத்ரா னுகிய தனஞ்சயன் அந்தப் பெண்ணை நோக்கி மிக்க அன்புடன், 'அழகியே! நீ யாவள்? ஏன் முதலையாலும்? எதற்காக முன்னே ஐப்படிப்பட்ட பெரும்பாவஞ்செய்தாய்?' என்று கேட்டான். அந்த வர்க்கையென்னும் பெண் அவளைப்பார்த்து, 'மஹாவீரனே! நான் தேவர்களுடைய உத்யானவனங்களில் விளையாடும் அப்ஸரஸ். மஹாபலவானே! நான் வர்க்கையென்பவன்; குபேரனுக்கு எப்போதும் பிரியமானவள். எனக்குத்தோழிமார் இன்னும் நால்வர் இருக்கின்றனர். அவர்கள் எல்லாரும் நினைத்தபடி ஸஞ்சரிப்பவர்; அழகுள்ளவர்கள். அவர்களுடன்கூடத் திக்பாலகளுகிய குபேரனுடைய கிருகத்துக்கு நான் போய்க்கொண்டிருந்தேன். அங்கே உக்கிரமான தவமுள்ளவனும் அழகுள்ளவனும் அத்தியயனஞ்செய்வனும் ஜனமில்லாத இடத்தில் தனியாக ஸஞ்சரிப்பவனுமான ஒரு பிராம்மணனை நாங்கள் எல்லோரும் கண்டோம். ராஜாவே! அவன் தவத்தினாலேயே அந்தவனம் பிரகாசமுள்ளதாயிருந்தது. அவன் ஆதித்தியனைப்போல் அந்தப் பிரதேசமுழுமையும் பிரகாசிக்கச் செய்தான். மிக்க அரிதான அவனுடைய தவத்தையும் அப்படிப்பட்ட ஆச்சரியப்படத்தக்க உயர்ந்த ரூபத்தையும் கண்டு தவத்திற்கு இடையூறு செய்ய நினைத்து அந்த இடத்தில் இறங்கினோம். பாரதனே! நானும் ஸௌரபேரியும் ஸமீசியும் புத்தபுதையும் லதையுமாகிய ஐவரும் ஒரே காலத்

தில் பாடியும் சிரித்தும் அந்தப்பிராம்மணனுக்கு விருப்பத்தையுண்டாக்கிக்கொண்டு அவனிடம் போனோம். வீரனே! அவன் எவ்வகையிலும் எங்களிடம் மனம்வைக்கவில்லை. குற்றமற்றதவத்தில் நிலை பெற்றிருந்த அந்தமஹாமஹிமையுள்ளவன் சலிக்கவில்லை. கூடித்திரியச் சேர்ந்தோனே! ஆனால், அந்தப்பிராம்மணன் கோபித்து, 'நீங்கள் முதலேகளாக தூறுவருஷகாலம் ஜலத்தில் ஸஞ்சரிப்பீர்கள்' என்று எங்களுக்குச் சாபம்கொடுத்தான்.

இருநூற்றுமுப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுனவனவாஸபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(முதலையாடிருந்த மற்ற நாலுஅபிஸரஸுகளையும் அர்ஜுனன் ஜலத்திலிருந்து எடுத்ததனால் அவர்களுக்குச் சாபம்நீங்கினதும், தீரும்படி அர்ஜுனன் மணலூர்வந்து சித்ராங்ககௌதக்குப்பிறந்த பப்ருவாகனைத் தன்மாமாறுக்குப் புத்திரிகாபுத்திரானுக்கேகோடுத்து விட்டுக் கோகர்ணகோடித்தீரம்சேன்றதும்.)

பரதவம்சத்தவரிற்சிறந்தவனே! அதன்பிறகு, நாங்களெல்லாரும் துயரமுற்று, நியமந்தவறாத தபோதனனாகிய அந்தப்பிராம்மணனையே சரணமடைந்தோம். 'பிராம்மணரே! நாங்கள் அழகினாலும் யௌவனத்தினாலும் காமத்தினாலும் கர்வங்கொண்டு பிழைசெய்தோம். அதனை எங்கள்விஷயத்தில் பொறுக்கக்கடவீர். தபோதனரே! நாங்கள் கலங்காதமனமுள்ள உம்மை மயக்குவதற்கு இவ்விடம்வந்தோமென்பதே எங்களுக்குச் சயமாக நோந்த*வதம். தர்மானுஷ்டானம் செய்கிறவர்கள், பெண்கள் ஹிம்ஸிக்கப்படத்தகாதவர்களாகவே படைக்கப்பட்டவரென்று நினைக்கின்றனர். நீரும் தர்மத்தில் விருத்தியாகக்கடவீர். ஆதலால், எங்களைத் துன்பப்படுத்தலாகாது. தர்மந்தெரிந்தவரே! எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் ஸ்நேஹமாயிருப்பவனே பிராம்மணனென்று சொல்லுகின்றனர். நல்லவரே! அறிஞர்சொல்லும் இந்தனுஸியசொல் சத்தியமாயிருக்கட்டும். மேலும், யோக்கியர்கள் சரணாகதிசெய்தவர்களைப் பரிபாலனஞ்செய்கின்றனர். நாங்கள் உம்மைச்சரணமடைந்திருக்கிறோம்; ஆதலால், நீரும் பொறுக்கக்கடவீர்' என்றோம். வீரனே! தர்மாத்மாவும் நல்லகாரி

* விரும்பாதவனை விரும்புவது மாளவீனமாதலால், 'வதம்' என்னப்பட்டது.

யத்தைச்செய்கிறவனும் சூரியனுக்கும்சந்திரனுக்கும்ஒப்பான தேஜஸுள்ளவனுமாகிய அந்தப்பிராம்மணன் நாங்கள் இவ்வாறுசொன்னபின் அணுக்கிரஹம்செய்தான். அவன்சொன்னதாவது: “நூறு நூறுபிரம் என்பவை முதலியவையெல்லாம் அளவற்றதைச் சொல்லும். ஆகிலும், நான்சொன்னநூறென்பது எண்தான். இஃதுஅளவற்றதைச்சொல்வதன்று. நீங்கள் ஜலத்தில் முதலைகளாயிருந்து மனிதர்களைப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கையில்உங்களை ஒருபுருஷச்ரேஷ்டன் அந்தஜலத்திலிருந்து கரைக்குத்தூக்குவான். அப்போது நீங்களனைவரும் மறுபடியும் உங்கள்உருவத்தையடைவீர்கள். நான் ஒருபோதும் பரிசாசத்திலும் பொய்சொன்னதில்லை. உங்களுக்குச் சாப விமோசனமானகாலமுதல் அந்தத்தீர்த்தங்களெல்லாம் * நாரீதீர்த்தங்களென்றபெயரால் எங்கும் பிரவித்தியடையும். ஞானவான்களுக்கும் ஞானசத்தியைக்கொடுப்பவையான புண்ணியதீர்த்தங்களாகும்’ என்றான். பிரதகு, அந்தப்பிராமணனைப் பிரதகூண நமஸ்காரங்கள் செய்து அந்தஇடம்விட்டுச்சென்று மிருந்ததுயரத்துடன், ‘நமக்கு மறுபடியும் முன்னுருவத்தைச் சொற்பகாலத்தில் கொடுக்கத்தக்க மனிதனை நாமெல்லாரும் எங்கே சந்திக்கலாம்’ என்று ஆலோசித்தோம். பாரதனே! நாங்கள் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே சற்றுநேரத்துக்கெல்லாம் மஹாமஹிமைபெற்ற தேவரிஷியாகிய நாரதரைக் கண்டோம். அர்ஜுனா! அளவற்றதேஜுள்ள அந்தத்தேவரிஷியைக்கண்டு களித்து அவருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து வெட்கின முகத்தோடு நின்றோம். அவர் எங்களுடைய துக்கத்திற்குக் காரணத்தைக் கேட்டனர். நாங்களும் அவருக்குச் சொன்னோம். அவர் அங்கேநடந்ததை நடந்தபடி கேட்டு, ‘தென்சமுத்திரக்கரையில் புண்ணியமும் ரம்யமுமான ஐந்துதீர்த்தங்களிருக்கின்றன. சீக்கிரம் அவற்றிற்குச் செல்லுங்கள். புருஷச்ரேஷ்டனும் பாண்டிபுத்திரனும் பரிசுத்தமானமனமுள்ளவனுமான தனஞ்சயன் அவ்விடம்வந்து உங்களை இந்தத்துக்கத்திலிருந்து சீக்கிரத்தில் விடுவிப்பன். சந்தேகமில்லை’ என்றுசொன்னார். வீரனே! எங்களெல்லாருக்கும் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அவர் அங்கேயே அந்தர்த்தானமாயினார். வீரனே! அவர்சொல்லியதைக்கேட்டு நாங்களெல்லாரும் இங்கேவந்து சேர்ந்தோம். அஃது இப்போது உண்மையாயிற்று. குற்றமற்றவனே! உன்னால் நான் விடுவிக்கப்பட்டேன். என்னுடைய மற்றநான்கு தோழிகளும் இதோ ஜலத்திலிருக்கின்றனர். வீரனே! புண்ணிய

கருமம்செய். இவர்களெல்லாரையும் சாபத்திலிருந்துவிடுவி' என்று சொன்னான்.

ஐனமேஜயராஜாவே! அகன்பிறகு, பாண்டவச்சேரேஷ்டனாகிய அர்ஜுனன், அந்தத்தீர்த்தத்திலிறங்கிப் பெண்முதலைகளாற்பிடிக்கப் பட்டு உடனே அவைகளோடு கரையேறி அவைகளையெல்லாம் அப்போதே சாபத்திலிருந்து விடுவித்தான். அவர்களும் உடனே ஸர்வா பரணபூஷிதைகளான அப்ஸராஸானார்கள். இவ்வாறு அந்தவீரன் வரிசையாக அவர்களெல்லாரையும் விடுவித்தான். ஐனமேஜயராஜாவே! அந்தஅப்ஸராஸுகள் அப்போது அந்தஜலத்திலிருந்து எழுந்து தங்கள் பூர்வதேகங்களையடைந்து முன்போலவே காணப்பட்டனர். பிரபுவான அர்ஜுனன் அந்தத்தீர்த்தங்களை அவ்வாறு (உபத்திரவமில்லாமல்) சுத்தமாகச்செய்து அந்த அப்ஸரஸுகளுக்கும் விடைகொடுத்துச் சித்ராங்கதையைப் பார்ப்பதற்காக மறுபடியும் மணலூருக்குச் சென்றான். ராஜ்யத்திற்குரியவனான பப்ருவாகனனென்னும் புத்திரனை அவனிடம் உண்டுபண்ணினான். ராஜாவே! பிறகு, அவன் அந்தப்புத்திரனைப்பார்த்துச் சித்ரவாகனனிடத்திற்போய், 'சித்ராங்கதையின் கன்னியாசுல்கமான பப்ருவாகனனை நீ வாங்கிக்கொள். ராஜாவே! நீ வாங்கிக்கொள்வதனால் நான் கடனிலிருந்து விடுபட்டவனாவேன்' என்றுசொன்னான். மறுபடியும், அர்ஜுனன் சித்ராங்கதையைப்பார்த்து, 'நீ இங்கேயேஇரு. உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். பப்ருவாகனனைப் போஷித்துவா. எனதுஇருப்பிடமாகிய இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குவந்தபிறகு என்னுடன் கலந்திருப்பாய். குந்தி, யுதிஷ்டிரர், பீமன், என்னுடையஇளையசகோதரர்கள் இவர்களையும் மற்ற என்னுடையபந்துக்களையும் நீ அங்கே வந்த பார்க்கலாம். சிலாக்கியமானவனே! என்பந்துக்களெல்லாருடனும்சேர்ந்து நீ சந்தோஷமடைவாய். தர்மத்திலிருப்பவரும் ஸத்தியத்தைவிடாதவரும் குந்தி புத்திரருமான யுதிஷ்டிரர் பூமியை முழுதும்ஜயித்து ராஜஸூயயாகம் செய்யப்போகிறார். இப்புவியில் ராஜாவென்று பெயர்பெற்ற அரசர்கள் மிகுந்த இரத்தினங்களையெடுத்துக்கொண்டு அதற்கு வருவார்கள். அப்போது உன்பிதாவும் வருவார். அவர் யுதிஷ்டிரரைச் சேவை செய்யவரும்போது நீயும் சேர்ந்துவருவாய். ராஜஸூயயாகத்தில் உன்னைப்பார்ப்பேன். புத்திரனைக்காப்பாற்று. தயரப்படாதே. எனது உயிரே பப்ருவாகனனென்னும் பெயரோடு வெளியில் உலாவுகின்றது. ஆதலால், வம்சத்தலை விருத்திபண்ணுகிற ஆண்குழந்தையை வளர். ஆதலால், சித்ரவாகனனுடைய தாயாகத்தைப் பெறுகிறவ

ஊம் தர்மப்படி பூருவம்சத்தை விருத்திபண்ணுகிறவனுமாகிய பாண்டவர்களுடைய அன்புள்ள புத்திரனை எப்போதும் காப்பாற்று. சிலாக்கியமானவளே! என்பிரிவினால் நீ வருத்தப்படாதே' என்று சொன்னான். சித்ராங்கதைக்கு இவ்வாறுசொல்லித் தூரத்திலுள்ள கடற்கரையின் இடத்தைச்சேர்ந்து அங்கே ஸ்நானஞ்செய்து மிகுதியான தனங்களைத் தானஞ்செய்து கோளதேசம்தாண்டித் தர்சனத்தினாலேயே முக்தியைக்கொடுப்பதும் பசுபதியினுடைய முதன்மையான சேஷத்திரமும் பாபியானமனிதனுக்கும் பாபபயமில்லாத உயர்ந்த மேற்கதியைக் கொடுக்கத்தக்கதுமாகிய கோகர்ணசேஷத்திரத்தைநோக்கிச் சென்றான்.

இருநூற்றுமுப்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

அர்ஜுனவனவாஸபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் பிரபாஸதீர்த்தத்துக்குச் சென்றதும், கிருஷ்ணன் அர்ஜுனன் வந்ததைக்கேட்டு அங்கேவந்து அவனோடு ஸம்பாஷணைசெய்து துவாரகைக்குத் திரும்பினதும்.)

அளவற்ற பராக்கிரமமுள்ள அந்தஅர்ஜுனன் மேற்குத்திசையிலுள்ள புண்ணியதீர்த்தங்கள் புண்ணிய சேஷத்திரங்களெல்லாவற்றிற்கும் வரிசையாகச் சென்றான். மேற்குச்சமுத்திரத்திலுள்ள தீர்த்தங்கள் சேஷத்திரங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் சென்றபிறகு, பிரபாஸதீர்த்தத்தை யடைந்தான். கதனென்னும் யாதவன் முன்னே ஸுபத்திரையின் இனிமையையும் அழகையும் பாக்கியத்தையும் குணங்களையும்பற்றித் சொல்லியிருந்ததை இராத்நிரியில் நினைத்தான்; அவனையடைவதற்கு எந்தஉபாயம் பொருந்துமென்று சிந்தித்தான். 'இயற்கைவேஷத்தைமாற்றிச் சன்னியாசிவேஷம்பூண்டி அதனால் குகூரர்கள், அந்தகர்கள், விருஷணிகள் இவர்களாலறியப்படாமல் அந்தவேஷத்துடன் பிணையெடுத்ததுத் திரிந்துகொண்டு ஏதாவதொரு திரத்தினால் பெரிய ராஜகிருகத்தில் பிரவேசித்துக் கிருஷ்ணனுடைய தங்கையும் ஒப்பற்ற அழகுள்ளவளுமான ஸுபத்ரையைக்கண்டி கிருஷ்ணனுடைய எண்ணத்தையும் அறிந்துகொண்டு வேண்டிய சபத்தை முடித்துக்கொள்வேன்' என்று நிச்சயம்செய்து அர்ஜுனன் அப்போதே ஸந்யாஸதீஷ்ஷ எடுத்துக்கொண்டான். திரிதண்டம்தரித்துத் தலையை மொட்டையடித்துக்கொண்டு கமண்டலுவை

யெடுத்து அக்ஷமாலையை விரலில் மோதிரமாயிட்டு யோகபாரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு மழைபெய்யும்போது ஆலமரத்தின்புதரில் பிரவேசித்துத் தேவஸ்ரோஷ்டரும் துயரம்தீர்ப்பவருமாகிய கிருஷ்ணபகவானைத் தியானித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸத்தியபாமையுடன் கூடத் திவ்வியசயனத்தில் படித்திருந்த கிருஷ்ணபகவான் தமது திவ்யஜ்ஞானத்தினால் அர்ஜுனன் கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, திடீரென்றுசிரித்துச் சந்தோஷமடைந்தார். ஸத்தியபாமை, “பகவானே! படிக்கையின் ஸுகமாகப்படித்திருந்தீர் பலவாராகச் சிந்தையுற்றீர். பலமுறை நீர் சிரித்தீர். தேவதேவா! கிருஷ்ண! அது நான் கேட்கக்கூடியதாயிருந்தால், உமக்கு என்னிடத்தில் அணுகாமலிருந்தால், சொல்லக்கடவீர். அதனை நான் கேட்க விருபுகிறேன்” என்று புருஷோத்தமரான கிருஷ்ணபகவானைப் பலமுறைகேட்டான். பகவான், ‘எனது அத்தமைகளும் பீமஸேனனுக்கினையவனுமான அர்ஜுனன் பாண்டவர்கள் செய்துகொண்ட வியவஸ்தைகாரணமாகத் தீர்த்தயாத்திரைக்குச் சென்றான். தீர்த்தயாத்திரைமுடிந்து திரும்பிவருகையில் அந்த அர்ஜுனன், அழகில் பூயியிலாடில்லாத ஸுபத்திரையை இரவில் நினைத்தான். அவனைச் சந்தித்தஉடனே அவன் யஜுவேஷ்டமெடுத்தது, ‘நான் யஜுவேஷ்டத்தினால் மறைந்துகொண்டு துவாரகாபட்டணம்போய் எந்தஉபாயத்தினாலாவது பெண்களிற்றிறந்த ஸுபத்திரையைப்பார்த்துக் கிருஷ்ணனுடைய அபிப்பிராயத்தையும் தெரிந்துகொண்டு என்மனோர்த்ததை நிறைவேற்றமுயலவேன்’ என்றுநிச்சயித்து அந்தவேஷ்த்துடன் மழைபெய்யும்போது ஆலமரத்தின்புதரில் யோகபாரமென்னப்பட்ட காவடியைச் சுமந்துகொண்ட மனத்தில் துயரத்தை அடைந்திருக்கிறான். அன்புள்ளவளே! இதற்காகத்தான் சந்தோஷத்துடன் நான் சிரித்தேனென்றறி. உன்னுடைய பிராதாவைப்பார்’ என்றுசொல்லி ஸத்தியபாமையை விட்டுவிட்டு அந்தச் சயனத்திலிருந்தே புறப்பட்டார். தோல்வியடையாத அர்ஜுனன் தீர்த்தங்களுல்லாம் யாத்திரை செய்து பிரபாஸதேசம் வந்துசேர்ந்ததைச் சாரர்கள்சொல்ல, மதுஸூதனர் கேட்டார். ஸ்ரீபதியான அந்தஜனூர்த்தனர் அங்கே மஹாத்மாவான அர்ஜுனனிடம் தனித்து வந்தார். அப்போது கிருஷ்ணபாண்டவர்களிருவரும் பிரபாஸதீர்த்தத்தில் ஒருவரையொருவர்கண்டனர். அன்புள்ளஸநேஹிதர்களும் நாராயணர்களென்னும் ரிஷிகளுமாகிய அந்தக் கிருஷ்ணர்ஜுனர்களிருவரும் அந்தவனத்தில் ஒருவரையொருவர் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு குசலப்பிரச

னம்செய்து உட்கார்ந்தனர். பிறகு, கிருஷ்ணபகவான் அர்ஜுனனைப்பார்த்து, 'அர்ஜுன! எதற்காக இந்தத்தீர்த்தங்களிலெல்லாம் விடாமற்சஞ்சரிக்கிறாய்?' என்று அந்தத் தீர்த்தயாத்திரையைப்பற்றிக் கேட்டனர். பிறகு, அர்ஜுனன் எல்லாவற்றையும் நடந்தவாறு சொன்னான். அதைக்கேட்டுப் பிரபுவான கிருஷ்ணமூர்த்தி 'இஃது இப்படியா' என்றுசொன்னார். அந்தக் கிருஷ்ணபாண்டவர்கள் பிரபாஸதீர்த்தத்தில் இஷ்டப்பிரகாரம் சஞ்சரித்து வலிப்பதற்காக ரைவதகபர்வதத்திற்குப்போயினர். முன்னமே கிருஷ்ணனுடைய கட்டளையினால் வேலைக்காரர்கள் அந்தமலையை அலங்காஞ்செய்து போஜனமும் கொண்டுவந்திருந்தனர். பாண்டவனான அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனுடன்கூடவே அவறறையெல்லாம்வாங்கிப் புஜித்து நாடகம் ஆடுகிறவர்களையும் நர்த்தனஞ்செய்கிறவர்களையும் பார்த்தான். அவர்களெல்லாரையும் கௌரவித்து விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டுச் சிறந்தபுத்தியுள்ள அவன் அலங்கரிக்கப்பட்ட உயர்ந்தபடுக்கைக்குப் போனான். பிறகு, மஹாவீரனான அர்ஜுனன் அநதச் சிறந்தபடுக்கையிற்படுத்துக்கொண்டே புண்ணியதீர்த்தங்களையும் தடாகங்களையும் பர்வதங்களையும் நதிகளையும் வனங்களையும் தான் பார்த்ததைப்பற்றிக் கண்ணனிடம்சொன்னான். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே அர்ஜுனன் ஸவர்க்கத்துக்கொப்பான அந்தச்சயனத்தில் தூக்கத்தினால் பரவசமானான். இனிய ஸங்கீதத்தினாலும் வீணைவர்த்தியத்தினாலும் மங்களமான ஸ்தோத்திரங்களினாலும் எழுப்பப்பட்டவளுக்க் கண்விழித்துக்கொண்டான். அவன் கால்க்கடன்களைக் கழித்தபின், கிருஷ்ணனால் மரியாதைசெய்யப்பெற்று, கிருஷ்ணனுக்கு விடைகொடுத்தது அங்கேவலிப்பதை விரும்பினான். கிருஷ்ணனும் 'அப்படியே' யென்றுசொல்லி, போஜனம் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டார். யதுவேஷம்பூண்ட அர்ஜுனனைவிட்டு, கிருஷ்ணன் பொன்மயமானதேரிலேறி உடனே துவாரகைக்குச் சென்றார். ஜனமேஜயரே! துவாரகை அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. கிருஷ்ணனைக் காணுவதற்காகத் துவாரகையிலுள்ளஜனங்கள் நூறறுக்கணகுகும் ஆயிரக்கணகுகுமாக விரைந்து ராஜமாரக்கத்துக்கு வந்தனர். அரைந்மிஷமும் கிருஷ்ணனுடைய பிரிவாறறாதயாதவர்கள் மிகவும் ஆவலுற்றவர்களாகக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டே நின்றனர். பார்க்கும்இடங்களிலெல்லாம் ஆயிரக்கணக்காகவும் நூறறுக்கணக்காகவும் ஸ்திரீகளின்கூட்டமும் போஜர்கள் விருஷ்ணிகள அந்தகர்களின கூட்டமும் இருந்தன. மகாபல

சாலியான கிருஷ்ணன் அவ்வாறு போஜர்கள் விருஷ்ணிகள் அந்தகர்கள் இவர்களுடைய குமாரர்களனைவராலும் கௌரவிக்கப்பட்டு வந்தனம் செய்யத்தக்கவர்களுக்கு வந்தனஞ்செய்து அவர்களெல்லராலும் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்றும் குமாரர்களெல்லராலும் பூஜிக்கப்பெற்றும் ஒத்தபிராயமுள்ள எல்லாரையும் பலமுறை தழுவிக்கொண்டும் அழகான தமதுகிருகத்திற்கிரவேசித்தார். பிரபாஸதீர்த்தத்திலிருந்துவந்த கண்ணபிரானைத் தேவிமாரனைவரும் பூஜித்தனர்.

அர்ஜுனவனவாஸபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றுமுப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸுபத்ராஹரணாபர்வம்.

(ராவதகபர்வதத்தில் உத்ஸவத்துக்குக் கிருஷ்ணன் முதலானவர்கள் போனபோது ஸந்யாலியாக வந்த அர்ஜுனன் சீகண்டதும், அவனுக்கு ஸுபநீந்திராபிடம் வீடுபட்டிருப்பதைத் தெரிந்து ஸுபநீந்திரையே அவன் எடுத்தாக்கொள்ளும்படி கிருஷ்ணன் அனுமதி செய்ததும், ஸுபநீராகலியான வீடுநீதாந்தத்தை யுதிஷ்டிரர் முதலானவர்களுக்குத் தூதர்காவல் தெரிவிக்க அவர்களும் அதை அங்கீகரித்ததும்.)

ராஜசீரேஷ்டரே! பிறகு, சிலநாளானபின் அந்த ராவதகபர்வதத்தில் விருஷ்ணிகளும் அந்தகர்களும் செய்கிற உத்ஸவம் ஒன்று நடந்தது. அந்தக்கிரிபூஜையென்னும் உத்ஸவத்தில் வீரர்களான போஜர்களும், விருஷ்ணிகளும் அந்தகர்களும் ஆயிரக்கணக்கான பிராம்மணர்களுக்குத் தானங்கள் செய்தனர். ராஜாவே! அந்தப்பர்வத்தின்நாலுபக்கங்களிலுமுள்ள பிரதேசங்களெல்லாம் அனேகஇரத்தினங்களினாலிழைக்கப்பட்ட விசித்திரங்களானமானிகைகளாலும் கற்பகவிருஷ்ணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கே சிலவாத்தியக்காரர்கள் வாத்தியங்களை வாசித்தனர். நர்த்தனஞ்செய்பவர் நர்த்தனம் செய்தனர். பாடகர்கள் சங்கீதம்பாடினர். மஹாபராக்ஷிரம சாலிகளான விருஷ்ணிவம்சகுமாரர்கள் அலங்காரங்களைச் செய்து கொண்டு பொன்னினால் விசித்திரங்களானதேர்களிலேறி எங்கும் திரிந்தனர். நகரத்துஜனங்கள் மனைவிகளோடும் வேலைக்காரர்களோடும் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் காலால்நடந்தும் பலவிதவாகனங்களிலேறியும் சஞ்சரித்தனர். ஜனமேஜயரே!

அப்போது பிரபுவானபலராமர் மதுபானத்தினால் மயங்கி ரேவதி யுடன் கூடக் * கந்தவர்களால் பின்செல்லப்பெற்றவராக அங்கே சஞ்சரித்தனர். அவ்வாறே யாதவர்களுக்கு அராசனும் பராக்கிரமசாலியுமான உக்கிரவேனன், கந்தர்வர்கள் பின்னே பாட மங்கையர்களே கரைத் துணையாகக்கொண்டு சஞ்சரித்தான். யுத்தத்தில் அடங்காத கர்வமுள்ளவர்களும் மதுபானத்தால் மயக்கமுள்ளவர்களுமான பிரத்யும்னனும் சாம்பனும் உயர்ந்தபுஷ்பங்களையும் வஸ்திரங்களையும் தரித்துத் தேவர்களைப்போல உலாவினர். அக்ரூர், ஸாரணன், கதன், பப்ரு, விதூரதன், நிசடன், சாருதேஷ்ணன், பிருது, விப்ருது, ஸத்யகன் (அவன்குமாரனான) ஸாத்யகி, பங்ககாரன், மகாரவன், ஹார்த்திக்யன், உத்தவர்ஆகிய இவர்களும் இங்கே சொல்லப்படாத இன்னமனேகரும் பெண்களாற்றுகூழப்பட்டுப் பாடகர்களுடன் தனித்தனியே ரைவதகமலையில் நடக்கும் அந்த உத்ஸவத்தைச் சிறப்பித்தனர். கிருஷ்ணன் மகிழ்வற்றுத் தமதுஸ்திரிகளுடன் கூட அவ்விடம் சென்று பிராம்மணர்களுக்குத் தானங்களைக்கொடுத்துப் பிறகு ஸந்யாவியைக்கண்டார். மிக்க ஆச்சரியமும் வினோதமுமான அந்த உத்ஸவம் நடந்து கொண்டிருக்கையில் கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் சேர்ந்து உலாவினர். அங்கே உலாவிக்கொண்டிருந்த அவர்கள், வஸுதேவர் பெண்ணாகிய அழகிய ஸுபத்திரை அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு தோழிமார்களின் நடுவிலிருக்கக் கண்டனர். அவளைக்கண்டவுடன், அவள்மேல் அர்ஜுனனுக்கு விருப்பம் உண்டாயிற்று. அப்போது, மனத்தில் ஒன்றையே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த அந்த அர்ஜுனன்கருத்தைப் புருஷச் சேஷ்டரான கிருஷ்ணபகவான் கண்டறிந்து நகைத்து, 'பாரதனே! இதைன்ன காட்டிலிருக்கும் ஜிதேந்திரியனுடைய மனம் சிற்றின்பப்பற்றினால் கலங்குகிறது. அர்ஜுனா! இவள் எனக்கும் ஸாரணனுக்கும் உடன் பிறந்தவளாகிய ஸுபத்ரையென்பவள். என் பிதாவுக்கு அன்புள்ள பெண்; உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும்; உனக்கு விருப்பமிருந்தால் என் பிதாவுக்கு நானே தெரிவிப்பேன்' என்றார். அவர் அப்படிச் சொல்ல, அர்ஜுனன், 'இவள் வஸுதேவருடைய பெண்; வாஸுதேவருக்குச் சகோதரி; அழகுநிரம்பினவள். இவள் யாரைத்தான் மயங்கச் செய்யாள்; உமது தங்கையான இந்த யாதவப் பெண் என்மனைவியாவாளாயின் எனக்கு எல்லாநன்மைகளையும் செய்தா குமென்பது திண்ணம். ஜனூர்த்தனரே! இவளை நான் அடைவதற்கு என்ன உபாயம்? அதைச் சொல்லும். மனிதன் செய்

* பாடகர்கள்.

யக்கூடியவற்றையெல்லாம் நான் செய்வேன்' என்றுசொன்னான். கண்ணபிரான், 'புருஷச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனா! ஸ்வயம்வரம்தான் கூடித்திரியர்களுக்குரிய விவாஹம். ஆனால், ஸ்திரீகளின் ஸ்வபாவம் நிச்சயிக்கக்கூடாததாயிருப்பதனால் அதில் நிச்சயமில்லை. பலாத்காரமாக எடுத்துக்கொண்டுபோவதும் கூடித்திரியவீரர்களுக்கு நியாயமான விவாஹமென்று தர்மசாஸ்திரம் தெரிந்தவர்கள் அறிகின்றனர். அர்ஜுனா! சூரனும் யதிவேஷத்தைத்தரித்தவனுமாகிய நீ காலத்தினுடைய அனுகூலத்தையெதிர்பார்த்து எனது சிறந்தவனே ஹாதரியைப் பலவந்தமாக எடுத்துக்கொண்டுபோ, ஸ்வயம்வரம் செய்தால் அவனுடைய கருத்தை யார் கண்டார்?' என்றார். அதன்பிறகு, அர்ஜுனனும் கிருஷ்ணனும் செய்யவேண்டிய உபாயத்தை நிச்சயம் செய்துகொண்டு சீக்கிரம் செல்பவர்களாகிய சில தூதர்களை இந்திரப் பிரஸ்தத்தில் வலிக்கும் தர்மராஜருக்கு அதையெல்லாம் தெரிவிப்பதற்காக அப்போதே அனுப்பினர். மஹாவீரரான தர்மபுத்திரர் அதைக்கேட்டதும் குந்தியோடுகூட அனுமதிக்கொடுத்தார். பீமஸேனனும் அதைக்கேட்டுத் தங்கன்காரியம் நிறைவேறினதாக நினைத்தான். இவற்றையெல்லாம் தூதர்வந்து சொல்லக்கேட்டு, சிறந்தபுத்தியுள்ள கிருஷ்ணபகவான், அர்ஜுனனுக்கு அனுமதிக்கொடுத்துவிட்டுக் காரியம் இவ்விதம் செய்யவேண்டுமென்று மனத்திற்குள் வைத்துக்கொண்டு தூதர்களுடன் கூடவே துவாரகைக்குச் சென்றார்.

இருநூற்றாற்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸுபத்ராஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(துவாரகையின் வெளித்தோட்டத்தில் வஸித்த அர்ஜுனஸந்யாஸியை யாதவர்கள்கண்டதும், அவனை ஸுபத்ரையின் கண்யாந்தப் புரத்தில் வஸிக்கும்படி பலராமர் சொன்னதும்.)

சாரர்களால் சமாசாரம்தெரிவிக்கப்பட்ட யுதிஷ்டிரர் அனுமதிக்கொடுத்தார். பிறகு, கிருஷ்ணனால் செய்யவேண்டிய உபாயத்தைச் சொல்லி விடைகொடுக்கப்பெற்ற அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனுடைய அபிப்பிராயப்படி சென்றான். அவன் காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகத் துவாரகாநகரத்தின் ஸயீபத்திலுள்ள ஒருசோலையில் தங்கினான். அப்போது ரைவதகமலையில் அந்த உத்ஸவம் முடிந்து யாதவர்களை வரும் துவாரகாநகரத்துக்குச் சென்றனர். அநேக மரங்களாற் சூழப்

பட்ட அழகிய அந்த உத்தியானவனததில் சபத்திரையை நினைத்துக் கொண்டே ஒருகற்பாறையின்மேல் அர்ஜுனன் உட்கார்ந்திருந்தான். ஆச்சாமரங்கள், பனைமரங்கள், அசுவகர்ணமரங்கள், மகிழமரங்கள், மருதமரங்கள், சண்பகமரங்கள், அசோகமரங்கள், புன்னைமரங்கள், தாழைகள், பாதிரிமரங்கள், கொன்றைமரங்கள், அங்கோலமரங்கள், தினிசமரங்கள் முதலிய அநேகமரங்களினூற் சூழப்பட்ட கற்பாறையின்மே லுட்கார்ந்து, அழகாகப்பேசும் ஸுபத்ரையை அடிக்கடி நினைத்துக் கொண்டிருந்த அந்த அர்ஜுனன் தற்செயலாக வந்தசேர்ந்த யாதவ வீரர்களைக் கண்டான். பலராமர், ஹார்த்திக்யன், ஸாம்பன், ஸாரணன், பிரத்யும்னன், கதன், சாருதேஷ்ணன், விதூரதன், பாணு, ஹரிதன், விப்ருது, ப்ருது இவர்களையும் மற்றுமுள்ள அநேகரையும்கண்டு மனத்திலுள்ள துயரத்தை அடக்கிக்கொண்டான். பிறகு, யாதவர்களனைவரும் சேர்ந்துவந்து அந்த ஸர்யாவியைக்கண்டு அன்போடும் வணக்கத்தோடும் சுற்றிநின்றனர். பிறகு, அந்த அர்ஜுனன் மனமகிழ்ந்து நல்வரவை விசாரித்தான். 'இந்த அழகான கற்பாறையின்மேல் யாவரும் உட்காருங்கள்; உட்காருங்கள்' என்று அந்த யதியினூற்சொல்லப்பட்ட அந்த யாதவச் சேர்ஷ்டர்களைல்லோரும் 'நல்வரவு' என்று சொல்லிச் சமீபத்தில் உட்கார்ந்தனர். யதுவீரர்கள் பக்கங்களில் உட்கார்ந்தபின், அர்ஜுனன் தன்கருத்தை மறைத்துக் கொண்டு க்ஷேமம் விசாரித்தான். பலராமர் 'எல்லாம் க்ஷேமம்' என்று சொல்லி, 'பிராம்மணரே! எங்கிருந்து வந்திருக்கிறீர்! புண்ணியங்களான எந்தஎந்த மலைகளையும் தீர்த்தங்களையும் க்ஷேத்திரங்களையும் வனங்களையும் பார்த்திருக்கிறீர்; பேசுகிறவர்களிற் சிறந்தவரே! நீர் என்மீது அனுக்கிரகஞ்செய்து சொல்லக்கூடவீர்' என்று சொன்னார்.

ஜனமேஜயரே! அவன், தீர்த்தங்களையும், பர்வதங்களையும் நதிகளையும் வனங்களையும் தான் பார்த்ததைப்பற்றிய விருத்தாந்தங்களைச் சொன்னான். ஜனமேஜயரே! அப்போது பரிசுத்தமான தர்மகதைகளைக்கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்த யாதவீரர்கள் கதையின் முடிவில் அந்த ஸர்யாவியைப் பூஜித்தனர். ஜனமேஜயரே! பிறகு, யாதவர்களனைவரும், 'ஸர்யாவியேஷத்தோடிகூடிய இந்தச் சிறந்த பிராம்மணர் நம்முடையதேசத்துக்கு அநிதியாகவந்திருக்கிறார், எந்த இடத்திலிருந்து உபத்திரவமில்லாமல் இவர்வலிக்கலாம்' என்று ஆலோசித்தனர். பலராமரோடு இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருந்த யாதவர்களனைவரும், தங்களை யெல்லாம் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறவராகிய கண்ணபிரான் வருகிறதைக் கண்டனர். பலராமர், 'சூழந்தாய்!

கேசவா! வா' என்றழைத்து, 'ஸர்யாஸாரம்மத்தை வகித்திருக்கும் வித்வானான இந்த அந்தணர் நம்முடையதேசத்துக்கு அதிதியாக வந்திருக்கிறார். மழைக்காலத்திய நான் குமாதங்களிலும் வலிப்பதற்காக நமதுநகரத்தை நோக்கி வந்தவர். கிருஷ்ண! இவர் எந்த இடத்தில் வலிக்கலாமென்பதை எனக்குச் சொல்' என்று கேட்டார். அதைக் கிருஷ்ணன் கேட்டு, 'மஹாநாபாவரே! நீங்களிருக்கையில் நியாயமாக நான் பாரதீனன், யாதவர்களைப் பெருமைப்படுத்துகிறவரே! உமக்குப் பிரியமான இடத்தில் இவரை வலிக்கச்செய்யலாம்' என்று சொன்னார். மஹாபலசாலியான அந்தப் பலராமர் அந்தச் சொல்லினால் ஸந்தோஷமடைந்து கிருஷ்ணனைத் தழுவிக்கொண்டு ஆலோசனை செய்து, 'இந்தப் புத்திமானான ஸர்யாஸா விருஷாகாலத்திய நாலுமாதங்களும் ஸுபத்தராயின் கன்னியாந்தப்புரத்தில் வேண்டியபோஜனத்தைப் புஜித்துக்கொண்டு தோட்டத்தில் கொடிப்பந்தல்களில் வலிக்கலாமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. குழந்தாய்! உன் அனுமதி பெற்றால் யாதவர்களெல்லாரும் ஒப்புக்கொள்வர்' என்று சொன்னார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான், 'இவர் சிறந்த பலசாலியும் பார்ப்பதற்கு அழகுள்ளவரும் இன்சொற் சொல்லுகிறவரும் ஒளியுள்ளவரும் கல்வி கேள்வி மிகுதியாக உடையவருமாயிருக்கிறார். இவர் கன்னியாமாத்தின் ஸமீபத்தில் வலிப்பது தகாதென்பது என்கருத்து; ஆனால், நீர் பெரியவர்; விதிக்கத் தக்கவர்; நடத்துகிறவர்; சாஸ்திரந்தெரிந்தவர்; தர்மத்தைச் செவ்வையாக அறிந்தவர்; நீர் சொல்லுகிறதை நான் தடுப்பதில்லை; நீர்சொன்னதைச் செய்வேன்; நன்மைதீமைகளை அறிபவர் உம்மைவிட வேறு யாருமில்லை' என்று சொன்னார். அந்தப் பலராமர், 'இவர் தேசத்துக்கே அதிதி; மகிமைபொருத்தினவர்; தர்மிஷ்டர்கண்யாவரிலும் சிறந்தவர்; திருப்தியுள்ளவர்; வினயமுள்ளவர்; ஸத்தியமே பேசுகிறவர்; ஜிதேந்திரியர். இவர் ஸர்யாஸாரம்மத்தை வலிப்பவர்; மனத்தை யாரறியலாம். தாமரைக்கண்ணா! என்சொல்லினொரு கட்டளையிடப்பட்ட நீ, இவரை அழகான கன்னியாந்தப்புரத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஸுபத்தராக்ருத் தெரிவி. பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும் பானங்களையும் விருப்பமான மற்ற உணவுகளையும் கொடுத்து உபசரி' என்று சொன்னார்.

இருகாற்றயநாற்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஸுபத்ராஹுரணப்ர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தான் முன்கேட்டிருந்த லக்ஷணங்களினால் அர்ஜுனனேன்று சந்தேகித்த ஸுபத்ரை பாண்டவர்களுடைய சேஷமத்தை விசாரித்ததும், அர்ஜுனன் உண்மைசொன்னதனால் காதல்கொண்ட அவனைப்பற்றி,

ருக்மிணி தேவகிகீதுத்தேரிவந்ததும், ஸுபத்ரா விவாவறு த்தை நடத்துவதற்காகச் சிவோத்ஸவம் என்ற காரணத்தைக்கொண்டு கிருஷ்ணன் யாதவர்களோடு கடலிலுள்ள தீவற்றசுச் சேன்றதும்.)

அந்தக் கிருஷ்ணன், 'அப்படியே செய்யலாம்' என்று சொல்லி அந்தஸந்யாவியுடன் ஸங்கேதஞ்செய்துகொண்டு சந்தோஷமடைந்தார். ரைவதகபர்வதத்தில் கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் இஷ்டப்பிரகாரம் சஞ்சரித்தபிறகு, கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனைக் கையிறும் பிடித்துக்கொண்டு துவாரகா நகரத்தில் பிரவேசித்தார். ஸௌக்கியத்துக்குரிய பொருள்களெல்லாம் நிரம்பியதும் அழகியதுமான தமது அரண்மனையில் பிரவேசித்து ருக்மிணிக்கும் ஸத்தியபாமைக்கும் அர்ஜுனன் தீர்த்தயாத்திரைக்கு வந்திருப்பதைத் தெரிவித்தார். அவர்களிருவரும் கிருஷ்ணன் சொன்னதைக்கேட்டு, 'பாண்டிபுத்திரனான அர்ஜுனன் நமணுருக்குவருகிறதை நாம்எப்போதுகாண்போமென்ற பெரியஆசை எங்களிருவருக்கும் எப்போதும் மனத்திலிருந்துகொண்டேயிருக்கிறது' என்றுசொன்னார்கள். இவ்வாறு ருக்மிணியும் ஸத்தியபாமையும் மிகப்பிரியமாகச் சந்தோஷத்துடன் பேசுவதைக்கண்டு அந்தஸந்யாவி ஸந்தோஷமடைந்தார். எல்லாரும் ஸந்தோஷப்படுவதனால் அந்த ஸந்யாவிவேஷந்தரித்த அர்ஜுனனும் ஸந்தோஷமடைந்தான். நிஜரூபம்தெரியாமல் வந்துசேர்ந்திருக்கும் அர்ஜுனனை எல்லாரும் பூஜிக்கக்கண்டு கிருஷ்ணபகவான் தாமும் சந்தோஷத்துடன் கௌரவித்துப் பூஜைசெய்தார். மனத்துக்கினிய அகிதியும் மிகச் சிறந்தவனுமாக வந்திருக்கிற அந்தயதியைப் பார்த்து அந்தக் கிருஷ்ணபகவான் தம்முடன்பிறந்த சகோதரியான ஸுபத்ரைக்குப் பின்வருமாறு சொல்லலானார் :

'ஸுபத்ரையே! இந்தரிஷி நமதுதேசத்துக்குப் புதியவராகவந்தவர் ; உறுதியான நியமமுள்ளவர். இவர் உன்கன்னியாநற்புரத்தில் வலித்துக்கொண்டு எப்போதும் பூஜையைப் பெறக்கடவர். இந்த யதிக்கு நீ பூஜைசெய்யவேண்டுமென்று நமதுபெரியவராகிய பலராம

ரும் நியமித்திருக்கிறார். யதுபத்திரியே! பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும் அன்புடன் கொடுத்து எப்போதும் ஸர்வாவியை ஆராதனம் செய். இந்திரிவி என்ன சொல்வாரோ அதையெல்லாம் சந்தேகமில்லாமல் நீ செய்யவேண்டும். ஸுபத்திரே! நீ உன்ஸகிகளுடன் கூட இவர்வசத்திலிருப்பாயாக, ஸுபத்திரையே! முற்காலங்களிலும் பிஷைக்காகத் தேடிவந்த யதிகள் யாதவர்களின் கன்னியாந்தப்புரங்களிலேதான் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர், சிறந்தபுகழுள்ளவளே! கன்னியாந்தப்புரத்திலுள்ள கன்னிகைகள் சோம்பாமல் சரியான காலங்களில் அவர்களுக்குப் போஜனங்களையும் பக்ஷணங்களையும் கொடுப்பது வழக்கம்' என்றார். அந்தஸுபத்திரை, கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, 'அப்படியேயாகட்டும்; நீர்சொன்னபடி செய்வேன். என் ஒழுக்கத்திலும் பணிவிடையினாலும் பிராமணஸ்ரேஷ்டரைச் சந்தோஷிக்கச் செய்வேன்' என்றாள். இவ்வாறு தனஞ்சயன் ஸுபத்திரையினால் பக்ஷணபோஜனங்களினால் மிகவும் ஆரதிக்கப்பட்டி ஸர்வாவிரூபமாகவே சிலகாலம் வலித்தான். குணங்களெல்லாம் நிரம்பினவனும் கிருஷ்ணனுக்குச் சகோதரியுமான ஸுபத்திரையை எப்போதும் பார்ப்பதனால் அவனுக்கு அவள்மீது காதலுண்டாயிற்று. அந்தச் சிறந்தபெண்ணைக்கண்டு தன்எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தாமலே உஷ்ணமான நீண்டபெருமூச்சுவிட்டு மன்மதனுக்குட்டான். துருபதன்புத்திரியான கிருஷ்ணையையுங்கூட அழகில் ஸுபத்திரைக்கு ஒப்பாக அவன் நினைக்கவில்லை. இந்திரசேனயென்னும்பெண்ணை அல்லது வருணன்மகளோ நேரே பூமியில் வந்திருப்பதாக நினைத்தான். பூர்வகாலத்தில் சிறந்தவர்களான அந்தத்தேவகன்னிகைகளுங்கூட இப்போது இந்தஸுபத்திரைக்கு ஒப்பாக இராமர்களென்றும் நினைத்தான். தீர்த்தயாத்திரைக்குக் குறித்த காலஞ்சென்றும், காமனுடைய அங்குசத்தினால் ஸுபத்திரையினிடம் தடுத்திறுத்தப்பட்ட அர்ஜுனன் தன்ஸஹோதாரர்களையும் நினைக்கவில்லை. தோழிமார்களின் கூட்டத்தோடுசேர்ந்து விளையாட்டும் விளையாடாமையிருந்த ஸுபத்திரையைக்கண்ட அவன், ஸ்வாஹாதேவியைக்கண்ட அக்கினிபோல் விருப்புற்றான். புகழ்பெற்ற அர்ஜுனனுடையஜனனத்தையும் மகிமையையும்பற்றித் ததென்னும்யாதவன் ஸுபத்திரையினிடத்திலே முன்னமே சொல்லியிருந்தான். சிறந்தானமுன்னகண்ணும் முன்னா இடிமுழக்கத்தைக்கேட்டி அதற்கு அர்ஜுனை உபமானமாகக்கூறி அவன்வரலாற்றைச் சொல்லியிருந்தார். சிறந்தவில்லாளிகளான யாதவர்களுக்குள் அர்ஜுனை உபமானமாகவைத்

துத்தான் கோபித்தும் கர்வித்தும்பேசுவதும், பராக்ரமத்தைச்செய்வதும் நடந்தன. யாதவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சண்டைபூசல்களில், 'அர்ஜுனன்கூட எனக்கு ஈடாகான். நீ எங்கே' என்று சொல்லிக்கொள்வர். யாதவர்கள் தங்களுக்குப்பிறந்த பிள்ளைகளை எடுத்துக்கொள்ளும்போது, 'குழந்தாய்! பராக்ரமத்தில் அர்ஜுனனுக்கொப்பான வில்லாளியாகக்கடவாய்' என்று ஆசீர்வாதங்களைக் கூறுவர். அதனால், அர்ஜுனனுடைய பராக்ரமத்தைப்பற்றியே பரதச் சேஷ்டனான அவன்மேல் ஸுபத்ரை ஆசைகொண்டிருந்தான். அந்த ஸத்தியஸந்தனுடைய அழகினாலும் திறமையினாலும் மயலுற்றான். தூதர்களிடத்தும் அறிதிகளின்கூட்டங்களிடத்தும் கதனென்னும் யாதவனிடத்தும் கேள்விப்பட்டே, தான்காணாத அர்ஜுனன்மேல் அந்தஸுபத்ரை மனம்வைத்தவளாயிருந்தான். எவன்எவன் குருஜாங்கலதேசத்தைப்பற்றிப் பேசுவதாகக் காணப்பட்டானோ, அவன் அவனையெல்லாம் அப்போதே ஸுபத்ரை அர்ஜுனனைப்பற்றிக்கேட்பது வழக்கம். இவ்வாறு அடிக்கடி கேள்வியுற்றிருந்ததனாலும் பலமுறை விசாரித்தறிந்ததினாலும் அர்ஜுனன் ஸுபத்ரைக்குக் கண்முன்நின்றவன்போலானான். நாண் உரசுவதனால் வடிப்பட்டவையும் ஸர்ப்பங்களைப்போன்றவையுமான புஜங்களைப் பார்த்தபோது ஸுபத்ரைக்கு இவன் அர்ஜுனன்தானென்று நிச்சயமுண்டாயிற்று. ஸுபத்ரை அர்ஜுனனுடைய உருவத்தை எப்படிப்பட்டதாகக் கேட்டிருந்தாளோ அப்படிப்பட்ட உருவத்தோடுகூடிய யதியைக்கண்டு யிருந்த ஆனந்தமடைந்தான்.

ஒருகால், அர்ஜுனன் உட்கார்ந்திருக்கும்போது ஸுபத்ரை, 'முனிவரே! நீர் பலதேசங்களிலும் கிராமங்களிலும் எவ்வாறு ஸஞ்சரித்தீர். நீர் இடைவிடாமல் சஞ்சரிக்கும்போது தடாகங்கள், நதிகள், காடிகள், தேசங்கள் எவ்வெவற்றையடைந்தீர்?' என்றுகேட்டான். ஸுபத்ரையால் அவ்வாறுகேட்கப்பட்ட அர்ஜுனன் யிருந்த ஸந்தோஷத்துடன் அவனைப்பார்த்து அமிர்தம்போன்ற அனேகம் வேடிக்கைவார்த்தைகளைப்பேசி, பலவிதமானகதைகளைச்சொன்னான். அவன் உலகத்தில் அனேகவிதமாக ஸஞ்சரித்தவிஷயத்தைக்கேள்வியுற்ற அந்தக்கன்னிகைக்குத் தான் நினைத்தது நினைத்தவாறே நிச்சயமாயிற்று. ஒருபுண்ணியகாவததின்ஸந்தர்ப்பத்தில் ரஹஸ்யத்தில் தனிமையாக ஸுபத்ரை அர்ஜுனனிடம்சென்று ஸந்தோஷத்துடன், 'பகவானுனஸ்வாமிகள் தேசங்களெல்லாம் சஞ்சரித்தபோது காண்டவப்பிரஸத்தத்தில் வாஸஞ்செய்கிற எங்கள்அதையாகிய குந்தியைக்

கண்டதுண்டா? யுதிஷ்டிரர் ஸுஹோதார்களுள்வாரோடுங்கூட ஸ்ரீ
 கமாகவும் ஸந்தோஷமாகவும் இருக்கிறாரா? புத்திசாலியான தர்ம
 ராஜாவினிடம் பீமன் தன்கடமையைச் செய்துவருகிறானா? தர்ம
 ராஜாவின் இஷ்டத்தையேகருதும் தனஞ்சயன் தன்பிழையினால் காம
 போகங்களை விலக்கியிருந்தவன் குறித்தகாலத்தைக் கழித்தானா?
 ஸுகங்களில் பழக்கப்பட்டவனும் கஷ்டங்களையறியாதவனும் நீண்ட
 கைகளுடையவனும் எதிரிகளையடக்குகிறவனுமாகிய பார்த்தன் வெ
 ளித்தேசங்களில்வசித்தவன் இப்போது எங்கே ஸஞ்சரிக்கிறான். பக
 வாளுகியநீங்கள் அர்ஜுனனைக்கண்டாவது கேட்டாவதிருப்பீர்களா?
 என்றுகேட்டான். அவன்சொன்னதைக்கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு
 அவனைப்பார்த்து, 'குந்திதேவி புத்திரர்களோடும் மருமகளோடும்
 ஸுகமாகஇருக்கிறாள்; பிள்ளைகளைப்பார்த்துச் சந்தோஷமடைந்து
 கொண்டு காண்டவப்பிரஸ்தத்திலிருக்கிறாள். பாண்டவனான தன
 ஞ்சயன், தாயாரும் ஸுஹோதார்களும் அனுமதிக்கப்பெற்றுச்
 சன்னியாசியுபத்தோடு தனிமையாகத் துவாரகையில் வலிக்கிறான்.
 கிருஷ்ணஸுஹோதாரியே! நீ எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும்
 ஏன் கண்டுபிடிக்காமலிருக்கிறாய்?' என்றுசொன்னான். கிருஷ்ண
 னுடையதங்கையான ஸுபத்ரை அவன் சொன்னதைக் கேட்ட
 போது, பெருமூச்சுமிகுந்து நிலத்தைநீர்க்கொண்டிநின்றான். அப்
 போது ஆயுததாரிகளெல்லாரிலும் சிறந்தவனான அர்ஜுனன் மிகுந்த
 ஸந்தோஷமடைந்து, 'அர்ஜுனன் நான்தான்; சிறந்தபெண்ணே!
 கேள்வியினால் என்னிடத்தில் உனக்கு விருப்பமுண்டானதுபோல
 எனக்கும் எப்போதும் உன்குணங்களைக்கேட்டதனால் உன்மேல்விரு
 ப்பமிருக்கிறது. ஸுபத்ரையே! நல்லநாளில் தர்மப்பிரகாரம் நான்
 உன்னால் சுயம்வாஞ்செய்யப்பட்டு ஸாவித்திரிக்கு ஸத்தியவான்போல
 உனக்குக் கணவனாகக்கடவேன்' என்றுசொன்னான். இவ்வாறு
 சொன்னவுடன், அர்ஜுனன் லதாகிருஹத்துக்குள் பிரவேசித்தான்.
 அதன்பிறகு, மெல்லியவளான ஸுபத்ரை வெட்கமும் காதுமுற்ற
 வளாய் உயர்ந்தசயனத்திற்படுத்திக்கொண்டு என்றும் மயங்காதவள்
 மயக்கமடைந்தாள். அவள் மனத்தில் வெட்கமுள்ளவளாயிருந்தத
 னால் சன்னியாசிக்குரியபூஜையைச் செய்யவில்லை. கன்னியாந்தப்புர
 த்தில் நடந்தவிஷயத்தைக் கிருஷ்ணபகவான் ஞானதிரஷ்டியினால்
 ந்து அப்போதே அர்ஜுனனுக்குப் போஜனமுதலியவற்றைக்கொடு
 க்கும்படி ருக்மிணிக்குக் கட்டளையிட்டார். அப்போதுமுதல் அர்
 ஜுனன் அந்த ஸுபத்ரையையே நினைத்துக்கொண்டு காமத்தினால்

மிகவும்பீடிக்கப்பட்டு அந்தத் தோட்டத்திலிருந்தான். ஸுபத்ரையும் அர்ஜுனன்டிரிவை ஆற்றாதவளாயிருந்தான். மனக்கலங்காத ஸுபத்ரை ஜினைத்தும், முகநிறமாரியும், மனக்கவலையும் வ்யஸனமும் மிகுந்தும் எக்காலமும் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டும், படுக்கை ஆஸனம் சந்தனம் புஷ்பம் போகங்கள் இவற்றில் ஒன்றினாலும் ஆறு தலையடையாமலுயிரிருந்தான்; இரவும்பகலும் படுப்பதில்லை. பார்ப்பதற்குச் சித்தப்பிரமைகொண்டவன்போலிருந்தான். இப்படியியஸனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஸுபத்ரையைநோக்கி ருக்மிணிதேவி, 'யதுவம்சத்துப் பெண்ணே! சிறந்தவளே! தையத்ததைக் கைப்பற்றி வியஸனப்படாமலிரு' என்றுசொன்னாள்.

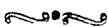
இவ்வாறு, கிருஷ்ணன் உத்தரவினால் ஸுபத்ரைக்குச் சொல்லிருக்மிணி தன்மாரியாரானதேவகியினிடம்சென்று, 'அர்ஜுனன்யதிவேஷத்தோடு மிகுந்ததியமமுள்ளவனாக வந்தான். அவன் கன்னியாந்தப்புரத்துக்குட்போய் ஸுபத்ரையால் சந்தோஷத்துடன் பூஜிக்கப்பட்டான். ஸுபத்ரையும் அவனையறிந்துகொண்டு வஜ்ஜைப்பட்டு மயல்கொண்டிருக்கிறாள். அவள் அல்லும்பகலும் உண்பதுமுதலியவற்றைவிட்டுப் படிததபடி இருக்கிறாள்' என்று ரகஸ்யமாகச் சொன்னாள். ருக்மிணி இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட தேவகி வ்யஸனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற ஸுபத்ரையினருகே சென்று, அவளைப்பார்த்து, நயமாக, 'யாதவியே! சிறந்தவளே! தையத்ததைக் கைப்பற்றி வியஸனப்படாமலிரு. ஸுபத்ரையே! சிறந்த புத்தியுள்ள ராஜாவாகிய வஸுதேவருக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் தெரிவித்தாவது உனக்கு ஸந்தோஷத்தைச் செய்விக்கிறேன். உன்சமாசாரத்தைப் பிறகு தெரிந்துகொளளுகிறேன்; பெண்ணரசியே! வியஸனப்படாதே' என்றுசொன்னாள். ஸுபத்ரையின் பிரியத்தைச் செய்கிறவளாகிய அந்தத்தாயாரா இவ்வாறு அவளுக்குச்சொல்லிவிட்டு அப்போதே ஸுபத்ரையைப்பற்றி வஸுதேவருக்குத் தெரிவித்தாள். 'ஸுபத்ரை ஏகாந்தத்தில தனித்துஉட்கார்ந்திருக்கிறாள்; ஸுகமாக இல்லை; தோட்டத்திலிருக்கும் அழகுள்ளஸந்யாவிய அர்ஜுனனென்று நாங்கள் கேள்விப்படுகிறோம். உயர்ந்தபுத்தியுள்ளவரே! நமது உறவினர் கேட்கக்கூடியதாயிருந்தால் அகநூலுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் ஆஹுகனுக்கும் சாதயங்கும் இதுதெரிவிக்கத்தக்கது' என்று சொன்னாள். அதைக்கேட்டு வஸுதேவா அக்நூருக்கும் ஆஹுகனுக்கும் தெரிவித்து அவாகம்ளாடும் கிருஷ்ணன்முகட ஆலோசித்தார். அக்நூரும் உகாஸனமும் சாதயகியும் கதனும் பிருதுகிர

வணம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் சினியுடன்சேர்ந்து, 'இதுசெய்யலாம்; இதைச் செய்யவேண்டும்; இதைத்தான் செய்யவேண்டும்' என்று அடிக்கடிசொல்லி நிச்சயம்செய்தனர். ஜனமேஜயரே! ருக்மிணியும் ஸத்யபாமையும் தேவகியும் ரோகினியும் வஸுதேவரோடு கூடப் புரோகிதர்சொற்படிநின்று பன்னிரண்டாவதுதினத்தில் விவாகத்தை நடத்த ஆலோசனைசெய்தனர். ஜனமேஜயரே! கிருஷ்ணன்அர்ஜுனனுடையவிருப்பம் நிறைவேறுவதற்காகவும் ஸுபதரையின் துயரத்தைக்கேடுவதற்காகவும் பலராமருக்கும் உத்தவருக்குந் தெரியாமல் கல்யாணஞ்செய்யக்கருதி மஹாதேவபூஜைக்காக முப்பத்துநான்கு தினம் இரவுபகலும் மஹோத்ஸவம் நடப்பதென்றுசொல்லி, 'இன்றைக்கு நாலாவதுநாள் எல்லாவருணத்தாரும் யாதவர்களைவரும் பெண்டிடுள்ளீகள் சுற்றத்தார்வேலைக்காரர்களுடன் கடலில் உள்நீவுக்குச் செல்லக்கடவர்' என்று நகரத்தில் பறையறைவித்தார். இவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்ட அவர்களெல்லாரும் அவ்வாறே எல்லாவற்றையும் செய்தனர். ஜனமேஜயரே! பிறகு, எல்லாயாதவர்களுக்கும் கடலின்உள்நீவில் முப்பத்துநான்குஇராப்பகல் பெரியஉத்ஸவம்நடந்தது. கிருஷ்ணன், பலராமர், ஆஹுகன், அக்ரூன், பிரத்யும்னன், சினி, ஸத்யகன் இவர்களும் குகுரதேசத்தவர்களும் அந்தகதேசத்தவர்களும் யாதவர்களும் மகிழ்ச்சியுற்று ஸமுத்திரத்திற்குச் சென்றனர். யாதவர்களும் நகரத்துஜனங்களுமாகியஅனைவரும் பிராம்மணர்களுடன் யந்திரங்கள்பூட்டிக் கொடிகள்கட்டின கப்பல்களிலேறிச் சமுத்திரயாத்திரைபோயினர். அப்போது ஸுபதரை, அர்ஜுனனால் ஏவப்பட்டி யாதவரெல்லாராலும்பூஜிக்கப்பட்ட தாமரைக்கண்ணனி டம் விரைவாகச்சென்று, 'அந்தப்பகவானான ஸந்யாஸி பன்னிரண்டினாள் காரியத்துடன் இங்கு இருக்கப்போகிறாராம். அவரிருந்தால் அவருடையபூஜைமுறையை யார் விடாமல்நடத்துவது' என்றுகேட்டாள். கண்ணபிரான் அவளைப்பார்த்து, 'யதுபுத்திரியே! அந்த ரிஷியைப் பூஜிப்பதற்கு உன்னைத்தவிர வேறு யார் சிறந்தவர். இங்கே யாரும் அதற்குத் தகுதியுள்ளவரில்லை. இப்போது நம்அபிப்பிராயப்படி நீயே அம்மஹரிஷியின்சொல்லில் கட்டுப்பட்டுப் புகழையும் தர்மத்தையும் கவனித்து அவருடைய காரியங்களையெல்லாம் செய்வாயாக. ஸுபதரையே! அந்த முக்கியமான அதிதிக்கும் மற்றுமுள்ள தபசிகள்எல்லாருக்கும் நீயே வேண்டியவற்றைச்செய்து அடங்கியிருப்பாயாக' என்றுசொன்னார். இவ்வாறு மதுஸூதனர் யதிபிணைக்காக ஸுபதரைக்குக் கட்டளையிட்டிச் சங்கவாத்தியத்

தோடும் பேரிகையின்முழக்கத்தோடும் சென்றார். பிறகு, குகுரர்களும் அந்தகர்களும் உக்கிரஸேனன்முதலிய ஏனையோரும் பறைகளும் பேரிகைகளும்முழங்க உள்தீவைச்சேர்ந்து தானதர்மங்களைச்செய்தனர். மலைகளோடும் மஹாவனங்களோடுங்கூடிய அப்பெருந்தீவு ஏழுயோசனை அகலமும் பத்துயோசனைள்ளமுழுள்ளதாயிருந்தது. கரைகளோடுகூடிய அநேக தடாகங்களோடும் வாடிகளுக்குட்டைகளோடும் அழகியகாடுகளோடும்கூடிய தோட்டங்கள் எல்லாயாதவர்களுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் மிகுந்தஸந்தோஷத்தோடு விளையாடவதற்கு யோக்கியமாகவும் குகுரர்களுக்கும் அந்தகர்களுக்கும் யாதவர்களுக்கும் பிரியமாகவும், இரண்டாவது ஸ்வர்க்கம்போலச் சிறப்புள்ளதாயிருந்தது. உக்கிரஸேனைத் தலைவனாகவுடைய குகுரர்களும் அந்தகர்களுமாகிய அனைவரும் தானதர்மங்களைச் செய்து கொண்டு முப்பத்துநான்கு இராப்பகல்கள் ஸந்தோஷமாகப் பொழுது போக்கினர். யாதவர்களெல்லாரும் பலவிதமானமலைகளையும் ஆபரணங்களையும் சந்தனங்களையும் அணிந்து மனங்களித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது அழகானஆட்டம் பாட்டு வாத்தியங்களினால் ஸந்தோஷமடைந்தனர். யாதவச்சேரஷ்டரான சார்ங்கபாணி நடுவில் திரும்பிவரும்போது ஸுபத்ரையை விவாஹஞ்செய்து கொள்வதற்குச் சரியானகாலமென்று அர்ஜுனன் நினைத்தான்.

இருநாற்றுநாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸுபத்ராஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

ஸுபத்ரா கல்யாணம்.

பாண்டவனான அர்ஜுனன், குகுரர்களும் அந்தகர்களும் யாதவர்களும் தீவுக்குச் சென்றதைத் தெரிந்துகொண்டபின், ஸுபத்ரையைப்பார்த்து பின்வருமாறு சொல்லலானான் : 'ஸுபத்ரையே! எல்லாவருணங்களிலுமுள்ள ஸ்ரேஷ்டர்களுக்கும் நன்மைக்காகத் தர்மமுள்ளவிவாஹம் ரிஷிகளால் சாஸ்திரத்தையனுஸரித்து அநேக வகைகளாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனைக்கேள், தந்தை, ஸுஹோத்ரன், தாய், மாதலன், தந்தையின் தந்தை, தந்தையின் ஸுஹோதரன் இவர்கள் கன்னிகையைத் தானஞ்செய்வதற்கு அதிகாரமுள்ளவர்கள். ஸுபத்ரையே! உன்தந்தை சிவபிரானுடையமஹோதஸவத்தைத் தரிசிக்கவிரும்பிப் பின்னையோடும் பேரர்களோடும் சுற்றத்தார்க

னோடும்கூட உள்தீவுக்குப் போயிருக்கிறார், விசாலமான நேத்திரங்களை யுடையவனே! என்உறவினரும் தூரதேசத்திலிருக்கின்றனர். ஸுபத்ரையே! ஆதலால், விவாகங்களில் ஐந்தாவதான காந்தர்வ விவாகந்தான் நமக்குச் சாஸ்திரத்துக்கு ஒத்தது. யாதவியே! கன்னிகை வரணிடம்சேரும்விஷயத்தில் நான்குவகையான கிரியைகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. நியாயமான விவாகங்களின்வரலாறு எப்படியென்று கேள், கன்னிகையைவேண்டும்வரணையழைத்துச் சாஸ்திர விதிகளைச் செய்து அவனுக்குத் தந்தையினால் கொடுக்கப்பட்டவள் பத்னியென்று பெரியோரார் சொல்லப்படுகிறாள். அவள் கணவனுக்கு அடங்கினவளும் கற்புள்ளவளுமாயிருப்பவள். வேலைக்காரரை நடத்துவதற்கும் தன்னைக்காப்பாற்றுவதற்கும் கன்னிகாதானத்தில் வாங்கிக்கொள்ளப்பட்டபெண் பார்வையென்று அறிஞரால் சொல்லப்படுகிறாள். வரணுடையதந்தையினால் தர்மமாகவரிக்கப்பட்டுத் தன்வீட்டுக்கழைத்துக்கொண்டு வரப்பட்டு வயதுவந்தபின் சாஸ்திரோக்தமாக வரன் தந்தையினால் கன்னிகாதானங் செய்யப்பட்டவள் தாரமென்றும் பிதிர்கிருதையென்றும் சொல்லப்படுகிறாள். தானே விரும்பிப் புத்திரோத்பத்திரியித்தமாகக் காந்தர்வவிவாகஞ்செய்து கொள்ளப்பட்டு அடங்கினபெண் பிரஜாவறியென்னப்படுகிறாள். தனக்குக் கணவனைத் தானே உண்டிபண்ணிக்கொள்ளுகிறவள் (ஸ்வயம் வரத்தைவரிப்பவள்) ஜாயையென்றே பெயருள்ளவள். இந்த நான்குவகைகளிற்சேர்ந்த பத்னி, பார்வைய, தாரம், ஜாயையென்னும் நால்வரம்மட்டும் அக்னிஸாக்ஷியாகத் தர்மசாஸ்திரத்திற்சொல்லப்பட்ட கிரியைகளோடு விவாஹம்செய்யப்படுகிறவர்கள். காந்தர்வவிவாகத்திற்குக் கிரியையெனில்லை. அது விருப்பத்தினாலேயே நடக்கத்தக்கது. விருப்பமுள்ளபெண் ஹக்ருவிருப்பமுள்ள புருஷனுடன் ஹஸ்யத்தில் மந்திரமில்லாமற் செய்யப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. யாதவபுத்ரியே! நான்சொல்லுகிற கிரியையில்லாத விவாஹத்தைத்தான் நீ செய்யவேண்டும். அயனமும் ருதுவும் மாதமும் பக்ஷமும் திதியும் காணமும் முகூர்த்தமும் லக்ஷணமும் சேர்ந்திருக்கின்றன. விசாலமான நேத்திரங்களை யுடையவனே! உத்தராயணம் விவாகத்திற்குச் சிறந்தது. மாதங்களில் வைகாசிமாதமும் பக்ஷங்களில் சுக்கிலபக்ஷமும் நக்ஷத்திரங்களில் ஹஸ்தமும் நூல்களில் திருதியையும் காணங்களில் பவமென்னும்காணமும் லக்ஷணத்தில் மகரமும் சிறந்தவை. மைதரம்என்னும்முகூர்த்தம் நம்மிருவருடைய சுபகாரியமான விவாஹத்திற்கும் உரியது. ஸுபத்ரையே! இன்றுஇரவில் இவையெல்லாம்

சேரப்போகின்றன. பிரகாசிப்பவரில் சிறந்தவரான சூரியபகவான் அஸ்தமனமாகிறார். மேற்சொன்ன விவாஹலக்னம் இந்தராத்நிரியில் வரப்போகிறது. ஸந்தேகமில்லை. ஜகத்துக்குக்கூர்த்தாயும் ஸர்வஜ்ஞருமான நாராயணனுக்கூட அறியமாட்டார். இந்தத்தர்மசங்கடம் வந்திருக்கும்போது எதைச்செய்தால் ஸுகமுண்டாகும்? யாதவியே! மனத்திலுண்டானகாதலினால் ஒன்றுந்தெரியாமல் பிதற்றுகின்ற எனக்கு யதுபுத்திரியானதேவி ஏன் மறுமொழிசொல்லாமலிருக்கிறாய்?' என்றான்.

ஸுபத்ரை, அர்ஜுனன்சொன்னதைக்கேட்டுக்கிருஷ்ணனையே சிந்தித்துக் கண்ணீரினால்மறைக்கப்பட்டகண்களோடு ஒன்றும்சொல்லாமலிருந்தான். ஜயிப்பவரிற்சிறந்தவனான அர்ஜுனன் விருபத்தினாலுண்டானபிரமையினால் பிதற்றிக்கொண்டு லதாகிருஹத்துக்குட்சென்று தன்பிதாவானஇந்திரனைத் தியானஞ்செய்தான். அர்ஜுனன் தியானிப்பதையறிந்து பெரியமனமுள்ளஇந்திரன் இந்திராணியும் நாரதர்முதலானமுனிவர்களும் கந்தர்வர்களும் தெய்வலோக நாட்டியப்பெண்களும் சாரணர்களும் யக்ஷர்களும் அருந்ததியும் வலிஷ்டரும்சூழக் குசஸ்தலியென்னும் இடத்திற்குவந்தான். கிருஷ்ணனும் சுபத்தையறிந்துகொண்டு நித்திரையினால் ஒன்றுந்தெரியாதிருந்த பலராமர்விட்டுவிட்டு அக்ரூர், சிளி, ஸத்யகன், கதன், வஸுதேவர், தேவசி, புத்திமானான ஆஹுகள்இந்தப்பந்துக்களுடன்கூட இரவில் துவாராகாபுரிக்குவந்தார். பெரும்புகழ்பெற்ற தேவதேவரான கிருஷ்ணபகவான் நாரதர்முதலான ரிஷிகளைப்பூஜித்துக் குசலபிரச்னம்செய்தார். தேவேந்திரன் விவாஹகாரியத்தைக்குறித்து வேண்ட அவர் 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று மறுமொழி கூறினார். ஆஹுகளும், வஸுதேவரும், அக்ரூரும், ஸாத்யகியும், இந்திரனுக்குத்தலைவணங்கி, 'தேவர்களுக்குந்தேவனே! லோகங்களுக்குநாதனே! ஜகத்தைக்காப்பவனே! உனக்கு நமஸ்காரம். விசுவத்தைஜயிப்பவனே! பிரபுவே! நீ கேட்டதனால் அனுக்கிரகிக்கப்பெற்றநாங்களும் எங்கள் சுற்றத்தாரெல்லாரும் கிருதார்த்தர்களாலும்' என்றுசொன்னார்கள். இவ்வாறுசொல்லி இந்திரனைக்கொரவித்தும் பூஜைசெய்தும் இந்திரனுடையஅனுமதிப்படி அவர்களெல்லாரும் ரிஷிகளுடன்கூடப் பிரியத்தோடு இந்திரபுத்திரான அர்ஜுனனுக்குச் சாஸ்திரோக்தமாக விவாகத்தைச்செய்வித்தனர். அருந்ததியும் இந்திராணியும் ருக்மிணியும் தேவகியுமாகிய இவர்கள் தெய்வப்பெண்களுடன்சேர்ந்து ஸுபத்ரைக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் எல்லா மங்களாசாரங்களையும்செய்

தனர். காசியபமஹரிஷி ஹோமம்செய்தார். சபையிலிருந்த நார
தர்முதலானவர்கள் எல்லாரும் அப்போது அர்ஜுனனுக்குச் சிறந்த
ஆசிர்வாதங்களைச் செய்தனர். எல்லாத் தேவர்களாலும் ஸ்தோத்திரம்
பண்ணப்பட்ட தேவேந்திரன் அப்போது திக்பாலர்களுடன்கூட
அர்ஜுனனுக்கு ஸ்நானஞ்செய்வித்துக் கிரீடம், தோள்வளைகள்,
ஹாரங்கள், தோடாக்கள், குண்டலங்கள் முதலிய ஆபரணங்களினால்
இரண்டாவது இத்திரானைப்போல அவனை அலங்கரித்து அவனைத்தழு
விக் கொண்டு மகிழ்வுற்றான். அப்போது இத்திரானியும் யாதவஸ்திரீ
களும் அருந்ததிமுதலானவர்களுடன்கூட ஸுபத்ரையின் விவாகத்
துக்குரிய மங்களங்களை நடத்தினர். அங்குள்ள தேவஸ்திரீகள் அப்
ஸாஸுகளுடன் தங்களுடைய ஆபரணங்களினால் ஸுபத்ரைக்கு அல
ங்காரஞ்செய்து அவனை இத்திரானியைப்போல நினைத்தனர். பிறகு,
எல்வாச்சிறப்புக்களோடுஞ்செய்யப்பட்ட விவாகம் சோபித்தது. அர்
ஜுனன் மந்திரங்களினால் ஹோமம்செய்து ஸுபத்ரையைப் பாணி
க்கிரஹணம் செய்துகொண்டபோது, இத்திரானியோடுகூடிய இத்திர
னைப்போல விளங்கினான். அழகானரூபமுள்ள அந்தஸுபத்ரையும்
அர்ஜுனனிடம் அதிகப்பற்றுள்ளவளானாள். அப்போது இத்திரன்
முதலானதேவர்கள் ஸந்தோஷமடைந்து, 'அர்ஜுனனுக்கு ஸுப
த்ரைதான் பிராயத்தினாலும் அழகினாலும் உத்தம லக்ஷணங்களின
லும் தகுதியுள்ளவள். அர்ஜுனனும் ஸுபத்ரைக்குத் தகுந்த
வன்' என்றுசொன்னார்கள். இவ்வாறு அந்தத்தேவர்களும் கந்தர்
வர்களும் அப்ரஸுகளனைவரும் யாதவர்களனைவரும் விவாகஞ்செய்
வித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்தவாறே சென்றனர். யாதவர்கள்
அர்ஜுனனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டவுடனே உள்தீவுக்குச்சென்
றனர். அப்போது யதுஷந்தனராகியகிருஷ்ணன் அர்ஜுனைப்பார்
த்து, 'பரதச்சேஷ்டா! அர்ஜுனா! இருபத்திராண்டினினைங்கள் இவ்
விடத்தில் வாஸஞ்செய்தபிறகு, சைப்யம், ஸ்கரீவம்* முதலிய குநி
ரைகள் பூட்டின என்னுடையாதத்தில் ஸுபத்ரையுடன்கூட ஏறி,
ஸுகமாகக் காண்டவப்பிரஸ்தம்செல். பாரதனே! யாதவர்களுடன்
கூடப் பின்பு, நான் வருவேன். நீ, யதுவேஷத்தோடுகூடவே நிய
மத்தைவிடாமல் அதுவரையில் ருக்பிணியின்கிருஹத்தில் வாஸம்
செய்' என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொன்னபின் கிருஷ்ணபகவான்
உள்தீவுக்குச் சென்றார். அர்ஜுனன் விவாகம் செய்துகொண்ட

* மேகபுஷ்பம் வலாஹகம் என்கிற இரண்டும் பின்சொல்லப்படுவதனால்
முதலியஎன்பது சேர்க்கப்பட்டது.

பிறகு தன்னைக்கிருதார்த்தகனகரினைத்தான். மஹாத்மாவாகிய அவனுக்கு ஸுபத்ரைமேலும் அவளுக்கு அவன்மேலும் ஒருவர்க்கொருவர் அன்புவிருத்தியாயிற்று. குணங்கனிற்சிறந்த லீதையுடன் ராமர் சேர்ந்ததுபோல அந்தஸுபத்ரையுடன் அந்தவீரனான அர்ஜுனன் சேர்ந்தான். அர்ஜுனன் அவளை அழகிலும்கற்பிலும், “ஹீ, ஸ்ரீ, ஸந்தி” என்னும் உத்தமமான தேவஸ்திரீகளுக்கு ஒப்பானவளாக நினைத்தான். அந்த ஸுபத்ரையுடன்சேர்ந்த அர்ஜுனன் அப்போது சரத்தகாலத்தில் பூர்ணப்ரகாசத்தோடு உதயமாகிய ஸூர்யனைப்போல் இயற்கைஅழகினாலும் விவாகசோபையினாலும் அதிகமாகப்பிரகாசித்தான். புகழ்பெற்ற அந்தஸுபத்ரை அந்தப் புருஷச்சேர்த்தலிடம் அன்புவைத்துக் கன்னியாந்தப்புரத்தினி விருந்துகொண்டு அவனையே பற்றினவளாயிருந்தாள்.

இருநூற்றியநாற்பத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸுபத்ராஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் ஸுபத்ரையுடன் பிரஷ்ணையுடையதேரிலேறிக்காண்டாப் பிரஸ்தம்செல்ல ஆய்மித்தது.)

அர்ஜுனன், விருஷ்ணிகள் அந்தகர்களுடையஅந்தகரமாகிய துவாரகையிலிருந்து ஸுபத்ரையுடன் புறப்பட்டுப் போவதற்காக நிச்சயஞ்செய்த ஸுபத்ரையைப்பார்த்து, ‘ஸுபத்ரையே! நீ ஒரு பெரியவிரதம் முடிப்பதாகச்சொல்லிக் குணங்கனிற்சிறந்த பிராமணர்களுக்குப் போஜனங்களையும் பக்ஷணங்களையும் வேண்டியமற்றஎல்லாவற்றையும் அவர் அவர்தகுதியையனுஸரித்துத் தானம்செய். பிறகு, நாம் நமதுபட்டணத்துக்குச் செல்லவேண்டும். ஸுபத்ரையே! உடனே மஹாராஜாவின் அரண்மனைக்குச்செல். அழகும் வேகமுமுள்ள சைப்யம், ஸாக்ரீவம், மேகபுஷ்பம், வலாஹகம்என்னும் உயர்ந்த வெண்மையான குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் செம்மையாக அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாகிய சிறந்தஇரதத்தை நீயே சீக்கிரமாகக் கொண்டு வா. அழகியவனே! உன்தோழிமார்களுக்கு விரதத்துக்காகஎன்று சொல்லிவிட்டு எல்லாஅயுதங்களோடும்உடச் சீக்கிரம் இரதத்தைக் கொண்டு வா. துகத்தடியின் ஆதாரங்களையும் கொடிகளையும் அம்பரூத்தானிகளையும் விற்களையும் உயரமுள்ள பெரியகதாயுதங்களையும் ரதத்தில் அமைத்துக்கொண்டுவா’ என்றுசொன்னான்.

இன்சொற்சொல்லுகிறவளாகிய அந்த ஸுபத்ரை, அர்ஜுனனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவுடன், ஸகிகளோடு கூட ராஜகிருகத்துக்குப் போனான். அங்கிருக்கிற காவலாளிகளைப்பார்த்து, 'நான் ஒருவிர தத்துக்காக வந்திருக்கிறேன். ஒருபெரியவிரதத்தை முடிப்பதற்கு இந்தவிரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு போகப்போகிறேன். சைப்யம், ஸுக்ரீவம் முதலிய குதிரைகள் பூட்டியதும் ஆயுதங்களையுடையதும் அழகியதுமான கிருஷ்ணனுடைய அழகான ரதத்திலேறி நான் விரதத்துக்குப் போகவேண்டும்' என்று சொன்னான். ஸுபத்ரை இவ்வாறு சொல்ல, காவற்காரர்கள் அந்தச் சிறந்ததேரில் குதிரைகளைப்பூட்டிக் கொடுத்து அவளுக்கு மங்களாசீர்வாதஞ்செய்து கைகூப்பிடுகின்றனர். உயர்ந்தலக்ஷணங்கள் அமைந்த ஸுபத்ரை அர்ஜுனன் சொற்படி ஆயுதங்களையும் மற்றெல்லாவற்றையும் ஏற்றிக்கொண்டு சீக்கிரமாக ரதத்தைச் செலுத்து அர்ஜுனனிடம் வந்து அலங்கரிப்பார்த்து, 'தேராளிகளறிசிறந்தவனே! உன்னுடைய கட்டளையின்படி இதோ தேரைக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். கௌரவர்களை மகிழ்விப்பவனே! நீ விருப்பத்தின்படி குருதேசத்துக்குச் செல்லலாம்' என்று சொன்னான். சபங்களில் விருப்பமுள்ள ஸுபத்திரை தன்பர்த்தாவுக்கு ரதம்வந்ததைத் தெரிவித்தபிறகு சந்தோஷத்துடன் பிராம்மணர்களுக்கு மிகுதியான பொருள்களைக் கொடுத்தான். நெய்யுடன் கூடிய சுவையிக்க போஜனங்களையும் பற்பலவஸ்திரங்களையும் அவர்கள் வேண்டிய அளவு சிரத்தையோடு கொடுத்தான். பலவகை உணவுகளினால் திருப்தி செய்க்கப்பட்ட பிராம்மணர்கள் அந்தச் செல்வங்களையும்டைந்து உயர்ந்த ஆசீர்வாதங்களைச் செய்து தந்தம் இருப்பிடம் சென்றனர். அர்ஜுனனிடத்தில் ஸுபத்திரை, 'அர்ஜுனா! கடிவாளம் பிடிப்பதில் எனக்கீடானவர்கள் பூமியில் இல்லை' என்று முன்னமே சொல்லியிருந்தான். அதனால் அந்தக்கிருஷ்ணஸஹோதரியான ஸுபத்ரை முதலில் தேரிலேறிக்க குதிரைகளுக்கு மங்களகாரியங்களைச் செய்து குதிரைகளின் கடிவாளங்களைப் பிடித்தான். வீரனாகிய அர்ஜுனன் அந்தச் சன்னியாசி வேஷத்துக்குரிய அடையாளங்களைக்களைந்து கவசத்தையணிந்துகொண்டு பெரியவில்லைக் கையிற்பிடித்து வெள்ளைவஸ்திரத்துடன் அந்தச் சிறந்ததேரிலேறினான். அவன் இரத்திரான்கொடுத்த கிரீடத்தையும் ஆபரணங்களையும்ணிந்துகொண்டு புறப்படத்தொடங்கினான். அம்பையும் கத்தியையும் வில்லையுந்தரித்த புருஷச் சேஷ்டனான அர்ஜுனனையும் கையும் கடிவாளமுமாக அவனுடன் தேரிவிருக்கும் ஸுபத்ரையையும் கண்டு கன்னியாந்தப்புரத்தில் பெரிய இரைச்சல்

உண்டாயிற்று. அப்போது அங்குள்ளகன்னிகைகள் கிருஷ்ணஸஹோதரியான ஸுபத்ரைபோவதைப்பார்த்து, 'ஸுபத்ரையே! அழகாகப் பேசுகிறவளே! கிருஷ்ணனுடைய அன்பனும் வீரனுமான அர்ஜுனனைக் கணவனாக அடைந்து எல்லாமரோதங்களும் நிறைவேற்றினவளாய். மஹாபாக்கியமுள்ள ஸுபத்ரையே! இனிமையாகப் பேசுகிறவளே! எல்லா மனிதருள்ளும் சிறந்தவனும் எல்லா உலகங்களிலும் மஹாரதனும் வீரனுமான அர்ஜுனனைக் கணவனாக அடைந்தாய். கிருஷ்ணஸஹோதரியான உன்னை எல்லாப்பெண்களிலும் சிறந்தவளாக நினைக்கிறோம். ஓ! ஸுபத்ரையே! உன்கிருகத்துக்குப்போ, உனக்கு உன்பந்துக்களுடன் சேர்க்கை உண்டாகக்கடவது' என்று சொன்னார்கள். ஸந்தோஷமுள்ள ஸகிகளினால் இவ்வாறு சொல்லிச் சிலாகிக்கப்பட்ட ஸுபத்ரை, பிறகு, அடக்கமும் வேகமுமுள்ள குதிரைகளை மறுபடியும் ஓட்டினாள். அவளுடைய தோழிப்பெண், கையில் சாமரம் வைத்துக்கொண்டு அவள்பக்கத்திலிருந்தாள். பிறகு, இரைச்சலுடன் கன்னியாமாடத்தின்வாயில்வழியாக வெளியேவருகின்றதும் மேககர்ச்சனம்போன்ற சப்தமுள்ள துமாகிய அந்த உயர்ந்ததேரை ஜனங்கள் கண்டனர். ஸுபத்ரையினால் குதிரைக்கடியானங்கள் பிடிக்கப்பட்ட அப்பெருந்தேரின் சப்தம் ஆகாசத்தில் மேககோஷம்போலிருப்பதை நகரத்தில்வலிக்கும் ஜனங்கள் கேட்டனர். ஸுபத்ரையினால் ஓட்டப்பட்ட உயர்ந்ததேரில் அவளுடன் இருந்த அர்ஜுனன் கங்கையுடன் சேர்ந்த கைலாஸம்போல விளங்கினான். ஜனமேஜயராஜாவே! மஹாரதனை அர்ஜுனன் ஸுபத்ரையுடன் சேர்ந்து இந்திராணியுடன் சேர்ந்த இந்திரன்போலவும் விளங்கினான். புகழ்பெற்ற ஸுபத்ரை அர்ஜுனனால் எடுத்துக்கொண்டு போகப்படுகிறதைப்பார்த்து அனைகஜனங்கள் ஒடிவந்து கலகலவென்று சப்தம்செய்து, 'யாதவர்களுடைய குலத்துக்கு லக்ஷ்மிபோன்றவரும் இன்சொற்சொல்லுபவருமாகிய ஸுபத்ரை தன்மீது விருப்பமுற்ற அர்ஜுனனுடன் தானும் விருப்பமுள்ளவளாகப் போகின்றாள்' என்றனர். சிலர் கோபம் கொண்டு, 'பிடியங்கள், அடியங்கள், தாமதம்வேண்டாம்' என்று சொல்லி நாலுபக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டு ஆயுதங்களைப்பொழிந்தனர். இவ்வாறுபேசுகின்ற ஜனங்களுடைய சப்தம் மிகப்பெரிதாயிருந்தது. அந்தவீரன் அந்த ஜனங்களுடைய கூச்சலினால் யானையைப்போலப்பிடிக்கப்பட்டு யாரையும் கோபமுட்டாமல் சாமரிகளைப் பொழிந்தான்; தம் ஒலியினால் ஜ்வலிக்கின்ற கூரிய அம்புகளை அரண்மனைகளிலும் தனவான்களுடைய வீடுகளிலும் பிரயோகித்தான். அர்

ஜானன் அந்தஉயர்ந்தபட்டணத்தைக் கருடன் சமுத்திரத்தைக்கலக் குவதுபோலக் கலக்கி ரைவதகபர்வதத்தின் குகையைப்பார்த்துக் கொண்டே சென்றான்.

இருநூற்றுநாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸுபத்ராஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(துவாரகையிலிருந்து வெளிப்பட்டார்ஜானன் யுத்தத்தில் *விப்ருதுவை ஜயித்துக் காண்டவப்பிரஸ்தம்சென்றதும், யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்த மற்றயாதவர்களைப் பலராமர்தடுத்ததும், அவர் அர்ஜுனனைக்கொடித்ததும்.)

பலசாலியான விப்ருதுஸ்ரவஸ்என்பவன் புருஷச்ரேஷ்டனான கிருஷ்ணனுடையகட்டையினால் பெரியசேனையுடன் ரைவதகமலையில் எப்போதும் இருந்தான். கிருஷ்ணன் ஊரைவிட்டுப்போயிருந்த பொழுது, பலராமருக்குஷ்பானவனும் நகரத்தைவிருத்திசெய்பவனுமான விப்ருதுஸ்ரவஸ் நகரத்தூக்கைகொகிருந்தான். பாண்டவன் புறப்படுகிறதையறிந்து விப்ருதுஸ்ரவஸும் புறப்பட்டான். ஊர் இரைச்சல்க்கேட்டுத் தன்சேனையையேவினான். அவன் வழியில்வந்து, ஆகாயத்திலிருந்து ஸூரியன்வருவதுபோலத் துவாரகையின்கோபுரவாயிலிலிருந்துவருகின்ற அர்ஜுனனைக் கண்டான். வில்லைத்தரித்து மின்னலோடுகடிய மேகத்தைப்போலிருந்த அர்ஜுனனைக்கண்டதனால் யாதவவீரர்களுக்கு ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. தேர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் கிளம்புகின்ற அந்தச்சேனையைக்கண்டு மங்களகரமான சொல்லைச்சொல்லுகின்ற ஸுபத்ரை மிக்கபிரியத்துடன், 'புருஷச்ரேஷ்டனே! நீ யுத்தஞ்செய்யும்போது அந்தயுத்தகாலத்தில் உன் தேரைநடத்தவேண்டுமென்பது நான் வெகுநாளாகக்கொண்டிருந்த எண்ணம். பார்த்தனே! வேகமும் பராக்ரமும் ஒளியும் பலமுமுள்ள மஹாத்மாவாகிய உனக்கு ஸாரதியாகும்படி நான் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்' என்றுசொன்னான். அவள் இவ்வாறுசொல்ல, அதைக்கேட்ட அர்ஜுனன் மகிழ்வுற்றுத் தன் அன்புள்ளமனைவியைநோக்கி, 'ஸுபத்ரையே! நீ குதிரைகளை அடக்காமல்விடு. அவை விப்ருதுவின்சேனையில் பிரவேசிக்கட்டும். பலருடன்யுத்தஞ்செய்து உன்னைச்சேர்ந்தவர்களைக்கொல்லக்கருதிப் பாணங்களைப்பிரயோகிக்கின்ற எனதுகைவன்

* இவனுக்கு விப்ருதுஸ்ரவஸ்என்றும் பெயர்வழங்கும்.

மையைப் பார்' என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயராஜாவே! அர்ஜுனனானால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்தஸூபத்ரை அப்போதே ஸந்தோஷத்துடன் குதிரைகளை ஓட்டினான். உடனே அவை சேனையில் பிரவேசித்தன. பெரியவாத்தியங்கள் அடிக்கப்பெற்றதும் கொடிகள் தூக்கிக்கட்டப்பட்டதுமாகிய அந்தவிப்ருதுவின்சேனை உற்சாகத்துடன் அர்ஜுனனையே எதிர்த்தது. அந்தச்சேனைவீரர்கள் அனேக விதமான வடிவங்களோடுகூடிய ரதங்களின்மேலும் மிகுந்தவேகமுள்ள உயர்ந்தகுதிரைகளின்மேலுமிருந்து பாணவர்ஷங்களைவர்ஷித்துக்கொண்டு அர்ஜுனனைச்சூழ்ந்தனர். உயர்ந்தஅஸ்திரங்களையறிந்தவனும் எதிரிகளின் பாணங்களைஜயிப்பவனுமாகிய அர்ஜுனன் தனது திவ்யஅஸ்திரத்தினால் அவர்களுடைய அஸ்திரங்களைத்தடுத்திப்பாணங்களினால் விசாலமான ஆகாசத்தை மறைத்தான். சிறந்தகைகளை யுடைய அர்ஜுனன் கூரம்புகளினால் அவர்களுடையபாணங்களையும் கிரீடங்களையும் தோள்வளைகளையும் கோதண்டங்களையும் தேரின் துகத்தடிகளையும் ஏர்க்கால்களையும் தேரச்சுக்களையும் அதன்பலவகையந்திரங்களையும் துணித்தான். எதரிகளைக்கொல்லவிருப்பயில்லாமை யினால் கூரம்புகளைச்சேதித்து அர்ஜுனன் அம்மஹாரதர்களை வில்லுகளும் கவசங்களும் ரதங்களும் இல்லாதவர்களாகச்செய்து ஸந்தோஷத்துடன் தன் காதலியை நோக்கிப் பாரென்றுகாண்பித்தான். ஸூபத்ரை, அந்தப்பெரிய ஆச்சரியத்தைக்கண்டு அர்ஜுனனைப்பார்த்து, 'அர்ஜுனா! நான் கிருதார்த்தையானேன். உனக்கு ஸூகமுண்டாகட்டும்! நீ ஸூகமாகச்செல்' என்றுசொன்னான். அந்தவிப்ருது அர்ஜுனனோடு யுத்தத்துக்குவந்துசேர்ந்த தன்சேனையைக்கண்டு, துரிதமாக ஓடிவந்து 'நில்லுங்கள் ; யுத்தம்செய்யவேண்டாம்', என்றுசொன்னான். அப்போது கடலில் காற்றினால்விளப்பப்பட்ட பெரியஅலைகள் கரையைக்கடந்துபோகாமலிருப்பதுபோல யாதவர்கள் ஸேனாதிபதியின்சொல்லை ஆதிக்காமலிருந்தனர். உடனே புருஷச்சரேஷ்டனான விப்ருது உயர்ந்த ரதத்திலிருந்து சீக்கிரமாக இறங்கிப் புருஷச்சரேஷ்டனான அர்ஜுனனிடம்சென்று ஸந்தோஷத்துடன் தழுவிக்கொண்டான். அவன் அர்ஜுனனைச்சந்தித்து, 'நீ, நெடுநாளாக இவ்விடம் வலிப்பதைச் சங்கசக்கரதாதாரியான கிருஷ்ணனால் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஸூபத்ரையின்மேலுள்ள ஆசையினால் நீசெய்தவற்றில் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாததில்லை. ஜனர்த்தனர், யதிவேஷத்தோடுவந்துஉன்னை அன்புகூர்ந்துதான் வீட்டில்வலிக்கச்செய்தனர். பலராமரையும் தேவேந்திரனுக்குத்தம்பரியானகிருஷ்ணனையும்

உனக்குப் பந்துக்களாக அடைந்திருக்கிறாய். பிரியமான தனஞ்சய! உன்னையும் ஸுபத்ரையையும்பற்றின ஆலோசனையில் மதுஸூதனர் என்னையே எப்போதும் மந்திரியாக விரும்பினவர். வீரனே! அப்போதே எல்லா ஆயுதங்களும் நிரம்பிய இந்தச் சிறந்ததேரையும் உடன் வரும் இந்தச் சேனையையும் உனக்காகக் கட்டளையிட்டியாதவர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தைச் செய்வதற்காகக் கிருஷ்ணன் உள்தீவுக்குச் சென்றார். வெகுகாலமாக மறைந்திருந்து இப்போது காதலியுடன் வந்து சேர்ந்த உன்னை உன்சகோதரர்களைவரும் தேவர்கள் இந்திரனைப்பார்ப்பதுபோல் பார்க்கட்டும். யாதவச்சேரேஷ்டரான சார்ங்கபாணி வந்த பிறகு, ஸுபத்ரையின் பின்னாலே ரத்னங்களும் தனங்களும் வரும். தனஞ்சயனே! சேஷமமாக வழிசிற்பெய்த; ஸுகம்பெறுவாயாக. வ்யஸனம்நீங்கின உனக்கு வ்யஸனம்நீங்கின உன்சுற்றத்தாரருடன் சேர்க்கையுண்டாகக்கடவது என்று சொன்னான். பிறகு, அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனுடைய அபிப்பிராயத்தையறிந்து சந்தோஷமடைந்து விப்பரு துவை நமஸ்காரஞ்செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு முன்னமே அர்ஜுனனுக்காகவென்று கிருஷ்ணனால் கட்டளையிடப்பட்டதும் எல்லா இரத்தினங்களும் உபயோகத்திற்குவேண்டிய எல்லாப்பொருள்களும் நிரம்பினதுமாகிய கிருஷ்ணனுடைய ரதத்தில் ஏறிப்போயினான். பொன்மயமும் கிராமமாக அலங்கரிக்கப்பட்டதும் சைப்யசகீர்வங்கள் முதலிய குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் கிங்கினிகள் வரிசையாகக் கட்டப்பட்டதும் எல்லா ஆயுதங்களும் நிரம்பினதும் மேககர்ஜனைபோன்ற சப்தமுடையதும் ஜவலிக்கின்ற அக்கினியைப்போன்ற பிரகாசிப்பதும் எதிரிகளின் ஸந்தோஷத்தைக் கெடுப்பதுமாகிய தேரிலேறி யுத்தத்துக்கு ஆயத்தமாகக் கவசத்தரித்துக் கத்திபிடித்து மணிக்கட்டில் நான்தடையும் விரலுறையும் போட்டுக்கொண்டு பின்னேவருஞ் சேனையுடன்கூட, ஆகாயத்திற்போவது போன்ற வேகமுள்ள ரதத்தில் ஸுபத்ரையை ஏற்றிக்கொண்டு தன்நகரத்தை நோக்கிச் சென்றான். அந்தவ ஸுபத்ரை கொண்டுபோகப்படுகிறதைக்கண்டு சேனையிலுள்ள ஜனங்களனைவரும் கூவிக்கொண்டு துவாரகாநகரத்தை நோக்கி ஓடினர். அவர்களெல்லாரும் ஸுதர்மையென்கிற ஸபைக்குப்போய் ஸபையின் காவலாளியினிடம் அந்த அர்ஜுனன்செய்கையை முழுதும் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்லக்கேட்டவுடன் ஸபைக்காவலாளியானவன் யுத்தவன்னாகம்செய்வதற்காகப் பொன்னாலவங்கரிக்கப்பட்ட பெரியகோஷமுள்ள பேரிகையை யடித்தான். அந்தச் சபத்தினால் போஜர்களும் கிருஷ்ணிகளும் அந்தகர்களும் கலக்கப்பட்டு ஒன்று

சேர்ந்து உள்வீபத்திலிருந்து உடனே கிளம்பினார். அவர்கள் அன்
 னபானங்களைவிட்டு நாலுபக்கங்களிலிருந்தும் வந்துசேர்ந்தனர். அங்
 கே மஹாரதர்களும் புருஷ்ச்ரேஷ்டர்களுமாகிய கிருஷ்ணிகளும் அந்
 தகர்களும், பொன்மயமானவையும், விலைபெற்ற மெத்தைகளுள்ள
 வையும், ரத்னங்களினாலும் பவழங்களினாலும் விசித்ரமானவையும்,
 ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியைப்போன்ற ஒளிபுள்ளவையுமான வியம்மாஸ
 னங்களில் அக்கினிஹோத்ரகுண்டங்களில் அக்கினிகளிருப்பதுபோல
 தூற்றுக்கணக்காக வீற்றிருந்தனர். தேவர்களைப்போல உட்கார்ந்திருக்
 கும் அவர்களுடைய ஸபையில் வேலைக்காரர்களுடன் கூடிய ஸபைத்
 தலைவன் அர்ஜுனன் செய்ததைச் சொன்னான்.

அதைக்கேட்டு மதுபானத்தாற் கண்சிவந்த அந்தயாதவவீரர்கள்
 பார்த்தன்செய்ததைச் சங்கீகாதவர்களாகிக் கோபத்துடன் கிளம்பி
 னார். 'சீக்கிரம் ரதத்தைப்பூட்டிங்கள். ஈட்டிகளையும் வில்லுகளையும்
 விலையுயர்ந்த பெரிய கவசங்களையும் கொண்டுவாருங்கள்' என்று
 சொன்னார்கள். சிலர் தேரைப்பூட்டிங்களென்று சாரதிகளைக்கூவினர்.
 இன்னுஞ்சிலர் பொன்னொபரணங்களையணிந்த குதிரைகளைத் தாங்களே
 கேரில்பூட்டினர். அந்தவீரர்களுடைய யுத்தத்தில் ரதங்களும் கவசங்
 களும் த்வஜங்களும் கொண்டுவரப்படும்போது பெருங்கலக்கமுண்
 டாயிற்று. பிறகு, வனமாலேதரித்தவரும் மதுபானஞ்செய்தவரும்
 கைலாசமலையின் சிகரம்போன்றவரும் நீலவஸ்திரம்சரித்தவருமான
 பலராமர் மத்ததினாற் கர்வமுற்றுப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.
 'யாதவர்களே! கிருஷ்ணன் பேசாமலிருக்கும்போது இதென்ன
 காரியம்செய்கிறீர்கள்? இவனுடைய அபிப்பிராயத்தை அறியாமல்
 கோபித்து வீணகர்ச்சனைசெய்கிறீர்கள். சிறந்தபுத்தியுள்ள இந்தக்
 கிருஷ்ணன் தன் அபிப்பிராயத்தை முதலிற் சொல்லட்டும். இவனுக்கு
 எதுசெய்ய இஷ்டமோ அதனைப் பின்வாங்காமற்செய்யுங்கள்' என்று
 சொன்னார். சிலாக்கியமாக எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கதாகிய அந்தப்
 பலராமாது சொல்லக்கேட்டு யாதவர்களைவரும், 'நல்லது நல்லது'
 என்று சொல்லிவிட்டு மௌனமாயிருந்தனர். சிறந்தபுத்தியுள்ள பல
 ராமர் சொன்னதைக் கேட்டவுடன், அவர்களெல்லாரும் மதுபடியும்
 ஒருமிகுச் சபைநடுவில் உட்கார்ந்தனர். அதன்பிறகு, சத்துருக்களை
 வருத்துபவராகிய பலராமர் கிருஷ்ணனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு
 சொல்லினார். 'மூவுலகங்களுக்குமீசனை! நடந்ததையும் நடக்கிற
 தையும் நடப்பதையும் படைப்பவனே! கிருஷ்ணா! ஜனார்த்தனா! ஏன்
 தலைகுனிந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாய். அச்சுதனை! நாங்களெல்

வாரும் உன்னைப்பற்றி அர்ஜுனனுக்கு மரியாதைசெய்தோம். கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும் குலத்தைக்கெடுத்தவனுமாகிய அவன் அந்த மரியாதைக்குரியவனல்லன். தன்னைக் குலினனாகினைக்கிறபுருஷன் எவன் ஓரிடத்தில் அன்னத்தைப்புஜித்து அங்கேயே பாத்திரத்தை உடைப்பான்? முன்னமேசெய்த ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டாடிப் பின்னும் ஸம்பந்தத்தை விரும்பியிருப்பவன் எவன் தான் தன் சிரேயஸை வேண்டினவனாயிருந்தால், இந்தஸாஹஸத்தைச் செய்வான்? அவன் நம்மையெல்லாம் அவமதித்து உன்னையும் கவனியாமல் தனக்கு மிருத்தியுவாகிய ஸுபத்ரையைப் பலாத்காரமாக இப்போது கொண்டுபோயிருக்கிறான். கோவிந்தா! மிருஷ்ண! எந்தலைமேல் காலையைத் தான். காலால்மிதிப்பதைப் பாம்புபொறுக்காததுபோல நான் இதைப் பொறுக்கவில்லை. இப்போது நானொருவனை இந்தப்பூமியில் கௌரவர்களேயில்லாமலிருக்கச் செய்வேன் இந்த அர்ஜுனன் செய்த அக்கிரமத்தை நான்பொறுக்க முடியாது' என்றார். மேகமுழக்கம்போலவும் தூந்துசிவாத்திரியம்போலவும் அவ்வாறு கர்ஜனைசெய்த பலராமரை அப்போது போஜர்களும் விருஷ்ணிகளும் அந்தகர்களுமாகிய அனைவரும் ஒத்துப்பேசினர்.

ஸுபத்ராஹாணபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றுநாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஹாணஹாணபர்வம்.

(கிருஷ்ணன் பலராமநாயகோபத்தைத் தணிந்தபிறகு அர்ஜுனனையழைத்துவாயாதவர்களைக்கொன்றதும், அர்ஜுனன் வேதநூரம்போலதை வப்ருதுசொல்லக்கேட்ட அவர்கள் திரும்பிவந்ததும், ஸுபத்ரையும் அர்ஜுனனும் காண்டவப்பிரஸ்தம் சேர்ந்ததும்.)

யாதவர்களெல்லாரும் தங்கள்பாக்கிரமத்துக்குத்தக்கபடி பலவாறு பேசினர். பிறகு, வாஸுதேவர் தர்மார்த்தங்கன்பொருந்திய ஒருவசனத்தைச் சொல்லலுற்றார். 'யாதவர்களெல்லாரும்சேர்ந்து முன்னே நான்சொன்னதைக் கேளாமற்போனீர்கள். சென்றது சென்றதுதான்; ஒருபோதும் திரும்பிவராது. யுக்தியுத்தமாக நான் சொல்வதற்கு நீங்களெல்லாரும்சேர்ந்து செவிகொடுங்கள். அர்ஜுனன் இந்தக்குலத்திற்கு அவமானத்தைச் செய்தவனல்லன். அவனால் இப்

போது விசேஷகௌவந்தான் செய்யப்பட்டதென்பது நிச்சயம். அர்ஜுனன் யாதவராகிய உங்களைப் பொருளாசையுள்ளவர்களாக நினைப்பது ஒருபோதுமில்லை. ஸ்வயம்வரத்தைச் சிலாக்கியமாக அர்ஜுனன் நினைத்திருக்கலாம். பசுவைப்போலக் கன்னிகையைத் தானஞ்செய்வதை எவ்வொப்புவான்? பூமியில் எந்த ஆண்பிள்ளை கன்னியாவிக்கரயம்செய்வன்? மற்றவிவாகங்குகூரில் இறந்ததோஷங்களை அர்ஜுனன் நினைத்திருக்கலாமென்பது என்சுருத்து. பராக்ரீரமத்தினால் பலாத்காரமாகக்கொண்டுபோவது ஷத்திரியர்களுக்குச் சிறப்பு. ஆதலால், பாண்டவனான அர்ஜுனன் நமதுகன்னிகையைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோனது தர்மந்தான். இது ஸரியானஸம்பந்தமுந்தான். ஸபதரையும் புகழ்பெற்றவன். அர்ஜுனனும் அப்படியே புகழ்பெற்றவன். ஆதலால், பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோனான். மிகுந்தகீர்த்திமான்சொகைய பரம சந்தனக்களின் வம்சத்திற்பிறந்தவனும் குந்திபோஜன்புத்திரியான குந்தியின் புதல்வனுமாகிய அர்ஜுனனை அடைவதற்கு எந்தப்பெண் விரும்பான்? ஐயா! பகனெனனும் தேவதையின நேத்திரத்தைப் பிடுங்கினவரும் முக்கண்ணருமான சிவபிரானைத்தவிரத் தன்பலத்தினால் யுத்தத்தில அர்ஜுனனை வெல்லக்கூடியவன், இந்திரனும் ருத்திரர்களுமாகிய தேவதைகளோடுகூடிய உலகங்கள் எல்லாவற்றிலும் யாருயிருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. அவன் செல்லுகிறதமும் அப்படிப்பட்டகுதிரைகளும் அந்தஆயுதங்களும் அப்புகள் வற்றாத தூணிகளும் என்னுடையவையென்பதும் அகிக விசேஷம். அர்ஜுனனும் சீக்கிரமாக அஸுதரங்களை விடத்தக்க யுத்த வீரன். யார் அவ்வொடு ஒப்பாகநிற்பார்கள்? நீங்கள் சந்தோஷமடைந்து சிறந்த நல்வார்த்தையுடன் அவனிடம்சென்று அவனைத் திருப்பி அழையுங்கள். இஃது எனது முடிவான ஆலோசனை. அர்ஜுனன் பலத்தினால் உங்களைஜயித்துத் தனஊருக்குச்செல்வானாயின், உங்கள் கீர்த்தி உடனையழிந்துபோம். ஸமாதானஞ் செய்துகொள்வதில் தோலவியில்லை. என் அத்தைமகன், எதிரிகளுடன் சேர்க்கத்தகான்' என்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்த யாதவர்கள் கிருஷ்ணன்சொல்லக்கேட்டுப் பேரிகைகளை யடித்துக்கொண்டு அவ்வாறே செய்ய ஆரம்பித்தனர். அப்போது அந்தப்பெரும்பேரிகைகளின் முழக்கத்தைக் கேட்டுக் குந்திபுத்திரான அர்ஜுனன் பரபரப்புடன் ஸபதரையைப் பார்த்து, 'யாதவர்களேலாரும் உனக்காக யுத்தஞ்செய்ய என்

* தாண்டுகன்னிகையையழைத்துவிர்த்தல் ; கன்னிகை ஸ்வயம்வரம் செய்வதுபோலவே புருஷனுஞ் செய்யலாமென்பது கருத்து.

ணங்கொண்டு மதுபானத்தாற் கடைக்கண்சிவந்தவர்களாகச் சினே
 சிதர்களோடும் உறவினரோடும் வருகின்றனர். மதுபானத்தினால் மதி
 த்து அறிவுகெட்டுக் குடிமயக்கமுள்ளவர்களும் மூடர்களும் அசுத்
 தர்களும் அதமர்களுமான இந்தக் குடியர்களை உயர்ந்தபாணங்களி
 னால் குடித்ததைக் கக்கும்படி செய்வேன் அல்லது, குடிவெறி
 கொண்ட அவர்களை நமனிடம் அனுப்புவேன்' என்று தன அன்புள்ள
 ஸுபத்தரைக்குச் சொல்லி மிகுந்த பலமுள்ள அவன் திரும்பினான்.
 அவன் திரும்புவதைப்பார்த்ததும், ஸுபத்தரை அஞ்சினான். அப்
 போது, 'இவ்வாறு சொல்லாதே அர்ஜுன' என்று அவன் கால்களில்
 விழுந்து, 'பிரபுவே! 'யாதவர்களை யழிப்பதற்காகக் கலியே ஸுபத்
 ரையாகப் பிறந்திருக்கிறது' என்று சொல்லி இறந்தப்பட்டனத்துணங்
 கள் என்னைத்தூஷித்து எனக்குத் துயரத்தை விருத்திசெய்வார். அத
 னால், வறும்செய்வதை நான் அங்கீகரிக்கவில்லை. உன் அணுகூறுத்தி
 னால் நான் உலகநிரந்தையிலிருந்து விடுபட்டவளாகக்கடவேன்' என்று
 சொன்னான். தவறாத பராக்ரமமுள்ள அர்ஜுனன் அன்புள்ள ஸுப
 த்தரை இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டு (தன்பட்டணம்) போவதற்கேயெண்
 ணங்கொண்டான். அப்போது, அவன் தன்காதலியைப் புன்சிரிப்
 புடன் அழைத்துத் தழுவி யெடுத்த மறுபடியும், 'செல, செல்' என்று
 சொன்னான். அதன்பிறகு, ஸுபத்தரை கையினால் கடிவாளங்களை உட
 னே பிடித்து வேகமுள்ள குதிரைகளை முன்னிலும் வேகப்படுத்தி
 ஓட்டினான். யாதவர்கள் அர்ஜுனனைத் திருப்பியழைப்பதற்காக வேக
 முள்ள உயர்ந்த குதிரைகளிலேறி ராஜமார்க்கத்தை அனுஸரித்தனர்.
 மாளிகைகளின் தூண்களிலும் மேடைகளிலும்வறி அர்ஜுனனுடைய
 பாணங்களையும் பராக்ரமங்களையும்கண்டு கிருஷ்ணன் சொன்னவார்
 த்தை நிசமென்று நினைத்து யாதவர்கள் மிக்க ஆச்சரியமடைந்தனர்.
 அர்ஜுனன் செய்ததைக்கேட்டுத் தொடர்ந்துசெவலஆரம்பித்த யாதவ
 வீரர்கள், ரைவதகமலையைத்தாண்டி அவன் வெகுதூரம்சென்றதாக
 விபரத்து சொல்லக்கேட்டுத் திரும்பினார். சிறந்த புஜபராக்ரமத்தை
 யுடைய அர்ஜுனன் பட்டணத்தைச்சார்ந்த தோட்டங்களையும்
 விசாலமான கிரிவாஜம்என்ற ஊரையும் மலைச்சரிவுகளையும் உஜ்ஜ
 யனியையும் காடுகளையும் தோட்டங்களையும் புண்ணியமான ஆனந்தத்
 தேசத்திலுள்ள வாடிகளையும் தாமரைக்குளங்களையும் தாண்டி,
 தேனமதி தீர்த்தத்தையடைந்து, அக்ஷரோதம்என்ற தடாகத்தையும்
 அங்கிருந்து ப்ரேக்ஷாவார்த்தமென்னும் மலையையும் சிகரங்களோடு
 கூடிய அம்புதமென்னும் உயர்ந்தமலையையும் அடைந்து, பிறகு காவதி

நதியைத்தாண்டி, ஸால்வதேசத்தையும் நிஷததேசத்தையும்கடந்து, தேவபிருது என்னும் நகரத்தைக் கவனத்தோடு சுற்றிப்பார்த்து, அதைத்தாண்டித் தேவாரண்யமென்னும் இடத்தைப் பார்த்தான். தேவாரண்யத்திலுள்ள மஹர்ஷிகள் அங்குவந்த அர்ஜுனனுக்கு மரியாதைசெய்தனர். அந்த அர்ஜுனன் ஸுபத்ரையைச் சாரதியாக வைத்துக்கொண்டே காடுகளையும் நதிகளையும் மலைகளையும் மலையருவிகளையும் தாண்டிக் கௌரவதேசத்தையடைந்து கவலையற்றவனான. சிறந்தகைகளையுடைய அர்ஜுனன் வெகுதூரம்வரையில் தோட்டங்களுள்ளதும் நாற்புறதும் ஜலம்குழந்ததும் தன் ஸைஹாதாரர்கள் வவிக்கும் இடமும் வரிமமத்தின் குகைபோன்றதுமான விருஜின மென்னும் நகரத்தை ஸுபத்ரையுடன் ஸந்தோஷமாகத் தூரத்திலேயே கண்டான்.

இருநூற்றுநாற்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

ஹராணாஹராணாபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(இடைச்சிவோத்தோடு தீரோபநிர்ரிடம்போரும்படி அர்ஜுனன்சொல்ல, அப்படியேவந்து நமஸ்காரஞ்செய்த ஸுபத்ராக்குக் பந்தியம் தீரோபத்யம் ஆசீர்வாதம்செய்ததும், அர்ஜுனன் தன்ஸஹாதாரர்களுக்குப் பந்தியாதீதரசி சமாசாரத்தைச் சொன்னதும்.)

அந்தப்பட்டணத்துக்கு ஒருகுரோசதூரத்தில் பார்த்தனுடைய அழகானகொட்டில் இருந்தது. அர்ஜுனன் யாதவகன்னிகையான ஸுபத்ரையுடன்கூட அங்கேயே இறங்கினான். அப்போது அவன் ஸுபத்ரையைக் கௌரவித்து, 'நீ இடைச்சிவோத்தோடுன் விருஜின புரிக்குச் செல். கிருஷ்ணை நினைத்ததைச் சொல்லுகிறவன். என் சொல்லே நீ அங்கீகரிக்கவேண்டும். என்னுடன்கூடவந்தால் உன்னைப்பார்த்ததும், கடுஞ்சொற சொல்வன். மாறுவேஷத்தோடுபோகிற உன்னைப்பார்த்தால் இன்சொறசொல்வன். அவள் முதலில் எதைச் சொல்லுகிறாளோ அதற்கு மாறுதலிராது. ஆதலால், கௌரவத்தையும் கர்வத்தையும் விலக்கி நீ மட்டும் செல்' என்று சொன்னான். அவனுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு ஸுபத்ரை, 'பார்த்தா! நீசொல்லுகிறதை அப்படியேசெய்கிறேன்' என்று மறுமொழி சொன்னான். அந்த அர்ஜுனன் ஸுபத்ரை சொன்னதைக்கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோ

* இந்நிரப்பியதைத்திறகு மற்ருருபெயா.

ஷத்துடன் சிக்கிரமாக இடையர்களைவாவழைத்துக் கட்டளையிட்டான். 'சிறுவயதுள்ள இடைப்பெண்சள் எவ்வளவுபெயர் இருக்கின்றனரோ அவ்வளவுபெயரும், புகழ்பெற்ற திரௌபதியைப்பார்ப்பதற்கு இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குப்போகிற ஸுபத்ரையுடன்கூடச் சேர்ந்தாவர வேண்டும்' என்றான். அதைக்கேட்டவுடன், கோபாலர்கள் கோபஸ்திரீகளை அழைத்துவந்தனர். பிறகு, அந்தக்கோபஸ்திரீகளினால் நார்புறமும்சூழப்பட்டு இடைச்சிவேஷந்தரித்துச் சிவப்புப்பட்டிடுத்துக்கொண்டிருந்த ஸுபத்ரையை அர்ஜுனன் துரிதமாகப் பயணப்படுத்தினான். அந்தப்புகழ்பெற்ற ஸுபத்ரை அந்த வேஷத்தினாலும் மிகஅழகாகவே இடைச்சிகளின் நடுவிருந்துகொண்டு விருஜினமென்னும் பட்டணத்திற்குச் சென்றான். துரிதமாகக் காண்டவப் பிரஸ்தம்சென்று கிருகத்திற் பிரவேசித்தார்.

வீரபத்தனியும் அகன்றும் சிவந்துமிருக்கிற கண்களையுடையவளும் பெண்ணரசியுமான ஸுபத்ரை அந்தச்சிறந்த கிருகத்தைச்சேர்ந்து தன்அத்தையான குந்தியை நமஸ்கரித்தார். குந்தியானவள் எல்லாஅங்கங்களும்முகான அந்த ஒப்பற்ற ஸுபத்ரையை மிருந்த அன்புடன் உச்சியில்மோந்து அவளுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்தார். பூர்ணசந்திரனுக்கொப்பான முகமுள்ள ஸுபத்ரை அதன்பிறகு விரைந்து திரௌபதியினிடம்போய் நமஸ்காரஞ்செய்து, 'நான் உனக்கடிமை' என்றுசொன்னாள். அப்போது, கிருஷ்ணை கிருஷ்ணஸஹோதரியான ஸுபத்ரையை எதிர்கொண்டழைத்து அன்புடன் ஆலிங்கனஞ்செய்து கொண்டு, 'உனதுகணவன் எதிரியில்லாமலிருக்கக்கடவன்; ஸுபத்ரையே! நீ வீரானுபத்திரனைப் பெறுவாயாக; அவ்வாறே, கணவன் அன்புக்குரியவளா யிருக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னாள். பராக்ரமத்தினால் உண்டாகத்தக்க அனேகம் உயர்ந்த ஆசீர்வாதங்களைச் சொன்னாள். ஸுபத்ரையும் அப்படியே ஸந்தோஷமடைந்து, 'அப்படியே ஆகவேண்டும்' என்று திரௌபதியிடம் சொன்னாள். அதன்பிறகு, குந்தி அழகானமுகமுள்ள ஸுபத்ரையைக் கட்டிக்கொண்டு மடியில் உட்காரவைத்து வஸுதேவரைப்புகழ்ந்து மகிழ்ந்தாள். பிறகு, உடனே விருஜினபுரத்திற்குவந்துசேர்ந்த யாதவவீரர்களுடைய ஸந்தோஷத்தோடுசேர்ந்த கலகலசப்தம்உண்டாயிற்று. தேவகுமாரர்களைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற அந்தயாதவர்கள் பொன்மயமான கொடிகளைக்கட்டிக்கொண்டு தேவர்கள் இந்திரனைத்தொடர்வதுபோல் அர்ஜுனனைப்பின் தொடர்ந்தனர். எருதுகளும் ஓட்டகங்களும் உயர்ந்த குதிரைகளும் கட்டின யாதவர்களுடைய சிரந்ததேர்களை ஜனங்கள் கூட்டம்கூட்ட

மாகச் சேர்ந்து பார்த்தனர். அந்தச் சிறந்தகரத்திலுள்ள சிறுபிராய முள்ள ஆண்பிள்ளைகள் தேசம்விட்டுப்போய்வந்த அர்ஜுனைக்கண்டு தங்கள் பந்துவைக்கண்டதுபோல மகிழ்ந்து சொன்னவசனங்களை அவன் எல்லாவிடங்களிலும் கேட்டான். அந்தப்புருஷ்ச்ரேஷ்டனை அர்ஜுனன் அனேகயாதவர்களால் சூழப்பட்டுப் பட்டணத்து ஜனங்களால் எதிர்கொண்டழைக்கப்பெற்று அதிக சந்தோஷத்துடன் பட்டணத்துக்குள் பிரவேசித்து அந்தப்புரத்தின் வாசிலையடைந்து நேரி லிருந்து இறங்கித் தென்மயரிடமும் தாயாரிடமும் சென்று நமஸ்காரஞ் செய்தான். தர்மபுத்திரர் பீமன் இவர்களுடையபாதங்களில் வணங்கியும் நகுலஸஹதேவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டுச் சந்தோஷத்துடன் அவர்களை தழுவிக்கொண்டும் ஸுகமாகவிருந்தான். ஸுஹோதார்களுடன் சேர்ந்து, பிராம்மணர்கள் முதலிய பட்டணத்து ஜனங்கள் தேசத்து ஜனங்களெல்லாரையும் அவர் அவர்களுக்குத் தக்கபடி மரியாதை செய்தான். ஜனமேஜயரே! அங்கங்கே தான் போனதீர்த்தங்களையும் கேஷுத்திரங்களையும் அங்கங்கே தான் செம்மையாகச் செய்த காரியங்களெல்லாவற்றையும் தர்மராஜாவுக்கும் மற்றச்சகோதாரர்களுக்கும் சொன்னான். மிகப்பிராஜ்ஞரும் தர்மந்தவராதுவருமாகிய யுதிஷ்டிரர் கேட்டு ஸுஹோதாரர்கள் முன்னிலையிலேயே அர்ஜுனைக் கொண்டாடினர். பூஜிப்பதற்குரிய புகழ்பெற்ற தர்மராஜாவினால் தக்கபடி கௌரவிக்கப்பட்ட அர்ஜுனன் அவரனுமதிபெற்றுச் சந்தோஷமாக உட்கார்ந்தான். தாழ்வில்லாதவரும் சிறந்தகௌரவத்திற்குரியவரும் ஸந்தோஷத்தை விருத்தி செய்கிறவரும் கிருஷ்ணனுக்குத் தங்கையுமான ஸபத்ரையைப் பாண்டவர்கள் லக்ஷ்மியே நேரேவந்திருப்பதாக நினைத்தனர். ஸபத்ரையவளுடைய ஒழுக்கத்தினால் பெரியோர்களுக்கும் மாமன்மார்களுக்கும் மைத்துனர்களுக்கும் மிகவும் பிரியமாக இருந்தாள். பிறகு, மஹாரதர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் மனத்தில் ஸந்தோஷமடைந்தனர். குந்தியும் கிருஷ்ணையும் எப்போதும் அவளுடன் மிகுந்த அன்புடனிருந்தனர்.

இருநூற்றாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஹரணாஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன் யாதவர்களோடு காண்டவப்பிராஸ்தத்திற்குவந்து சுபந்ரைக் குச் சிறப்புக்களைச்சேர்ப்பிந்ததும், எல்லாயாதவரும் திரும்பிப்போனபிறகு அவர் காண்டவப்பிராஸ்தத்தில் அர்ஜுனனோடு வசித்ததும், அரிமன்யு ன்னையும், திளோபசீக்த ஐவரிடந்திலும் ஐந்துபுத்திரர்கள் பிறந்ததும்.)

பிறகு யாதவர்களுடைய சிறந்த உத்ஸவமுடிந்தபின், சங்கசகராகதாரான கிருஷ்ணன், அர்ஜுனனை ஸுபந்ரை கொண்டிபோகப்பட்டதைக் கேட்டனர். அந்தப்பட்டணத்து ஜனங்களுக்கு முன்னமே ஸந்தேஹமுண்டாயிரங்கது தாந்தெரிந்துகொண்டே கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனை விட்டில்வலிக்கச்செய்தாரென்பது ஜனங்களுக்கு இப்போதுதான் தெரிந்தது. 'விப்ருதுவுக்கும்' முன்னமே தெரியும். கருடத்வஜரான கிருஷ்ணன் தகுந்த ராஜச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனனுக்கு நீண்டகண்களையுடையவளான தம் ஸகோதரியைக்கொடுக்க இஷ்டப்பட்டித் தைரியப்படுத்தி அனுமதிக்கொடுத்ததினாலேதான் அர்ஜுனன் ஸுபந்ரையுடன் சேர்ந்தான். பாண்டவச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனனைக் கௌரவித்தும் அனுப்பினார். ஸுபந்ரையுடன்கூட அர்ஜுனன் விருஜினபுரத்திற் சேர்ப்பிக்கவும்பட்டான்' என்று பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாரும் பேசிக்கொண்டனர். பாண்டவச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் தனது சிறந்தப்பட்டணமாகிய இத்திரப்பிராஸ்தத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்ததைக்கேட்டுக் கிருஷ்ணன் காண்டவப்பிராஸ்தமென்னும்பெயரையுடைய அவ்விடத்துக்குப்போவதற்காக ஆலோசனைசெய்தார். கிருஷ்ணன் ராஜாவாகியஉக்கிரஸேனனையும் ஆகுசனையும் விப்ருதுவையும் அக்ருஷனையும் பலராமரையும் விதுரதனையும் முதலில் மரியாதைசெய்துஅழைத்து முதலிலேயே விஷயந்தெரிவிக்கப்பட்டிருந்த அவர்களுடன்கூட ஆலோசனைசெய்தார். பெரியமனமுள்ள அவர் யாதவர்களுக்காசரான பலராமரோடு ஆலோசனைசெய்து அவரால் அன்புடன் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்றார்; ஸந்தோஷமடைந்தபலராமர்ஆலோசித்து அனுமதிக்கொடுத்தபிறகு சேனையைஸன்குமம்செய்தார். அதன்பிறகு, வாகனங்களிலேறின புகழ்பெற்ற யாதவவீரர்களின் ஸந்தோஷகர்ஜனமானது உடனே உண்டாயிற்று. யாதவர்கள் மிகுந்தஸந்தோஷத்துடன் நல்லகுதிரைகளையும் தேர்க்குதிரைகளையும்

தேர்களையும் யானைகளையும் வித்தப்படுத்திக்கொண்டிருந்தனர். கிருஷ்ணன் வீரர்களும் மஹாரதர்களுமான விருஷ்ணி அந்தகர்களுடைய மந்திரிகளோடும் சகோதரர்களோடும் கூட அனேகம்படைவீரர்களாற் சூழப்பெற்றுப் பெரியசேனையினால் நாற்புறமும் காப்பாற்றப்பட்டிருந்தார். அந்தச்சேனையில் பெருமைபொருந்தினவரும் மிகுந்த புகழ் பெற்றவரும் யாதவவீரர்களின்ஸேனையையும் சத்துருக்களையடக்கு கிறவருமாகிய * தானபதியென்னப்பட்ட அக்ரூரரும் மிகுந்த பராக் கிரமசாலியான அனாதிருஷ்டியும் பெரும்புகழ்பெற்றவரும் பிருஹஸ் பதிக்கு நேரேசிஷ்யரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் உயர்ந்தமனமுள்ள வருமாகிய உத்தவரும் ஸத்தியகணும் ஸாத்யகியும் யாதவனாகியகிருத வர்மாவும் பிரத்யும்னனும் சாம்பனும் நிசங்குவும் சங்குவும் பராக் ரமசாலியானசாருதேஷ்ணனும் ஜில்லியும் விப்ருதுவும் சிறந்தகை களையுடையசாரணனும் வித்வான்களிற்சிறந்த கதனுமாகியஇவர்களும் இன்னும்அனேகவிருஷ்ணிகளும்போஜர்களும் அந்தகர்களும், பெண் ணுக்குக்கொடுக்கும் சிறப்பை மிகுதியாக எடுத்துக்கொண்டு காண் டவப்பிரஸ்தத்துக்கு வந்தனர். பிருதுமுதலிய யாதவசிரேஷ்டர்கள் பெரிய காணிக்கைகளை யெடுத்துக்கொண்டு சிம்மநாதத்தோடு ஸாப த்ரையைப் பார்க்கப் புறப்பட்டனர். அந்தயாதவர்கள் கிருஷ்ணனுடன் கூடச் சிறிதுகாலத்தில் பாண்டவர்களுடையபட்டணத்தைச்சேர்ந்து மிகுந்தஸந்தோஷமடைந்தனர். பிறகு, ராஜாவானயுதிஷ்டிரர் கிருஷ் ணன்வந்ததைக்கேட்டு அப்போது கிருஷ்ணனையழைத்துவருவதற் காக நகுலஸஹதேவர்களை அனுப்பினார். மிகுந்த ஜனவரியத்தோடு வந்த யாதவக்கூட்டம் நகுலஸஹதேவர்களால் அழைக்கப்பட்டுத் துவ ஜங்கள்கட்டியகொடிமரங்களால் சோபிக்கின்ற காண்டவப்பிரஸ்த நகரத்திற் பிரவேசித்தது. குப்பைகளைப்போக்கியும் ஜலம்தெளித்தும் புஷ்பங்கள்இறைத்தும் விளங்குகின்ற மார்க்கத்தோடு கூடியதும், இனியமணமுள்ள குளிர்ச்சியான சந்தனக்குழம்புகளினால் நிரப்பப் பட்டதும், ஒவ்வோரிடத்திலும்நல்லவாஸனையுள்ள அகிலிள்ளிக்கப்பட்டதும், ஸந்தோஷமும் செல்வமுமுள்ள ஜனங்கள்கிரம்பினதும், வணிகர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமாகிய நகரத்தைச் சிறந்த கைகளை யுடைய கிருஷ்ணன் பலராமரோடு அடைந்தார். விருஷ்ணிகளோடும் அந்தகர்களோடும் போஜர்களோடுகூடிய புருஷோத்தமராகிய கிரு ஷ்ணபகவான் ஆபிரகணக்கான பட்டணத்து ஜனங்களாலும் பூஜிக் கப்பெற்று இந்நிரானுடைய கிருஹத்துக்கொப்பான தர்மராஜாவின்

* தானபதிக்காரி.

அரண்மனையில் பிரவேசித்தார். யுதிஷ்டிரர், பலராமருடன் முறைப் படி சேர்ந்தார்; கிருஷ்ணனை உச்சியில்மோந்து கைகளினால் அணைத்தார். கிருஷ்ணன் அன்புடன் தலைவணங்கி அவருக்குமரியாதை செய்து புருஷச் சேஷ்டனாகிய பிமலேனையும் கிரமம்படி கௌரவித்தார். குந்தி புத்ரரான யுதிஷ்டிரர் அந்தயாவதச் சேஷ்டர்களையும் அந்தகச் சேஷ்டர்களையும் வந்தவுடன் சாஸ்திரப்படியும் கிரமப்படியும் மரியாதைகளைச் செய்து அழைத்தார்; சிலரைப்பெரியோரைப்போலவும் சிலரைச் சினேசிதரரைப்போலவும் கௌரவித்தார்; சிலரிடம் பிரேமையுடன் பேசினார்; சிலரால் தாம் நமஸ்கரிக்கப்பட்டார். பிறகு, குந்தியும் பாண்டவர்களும் திரௌபதியுடன் சந்தோஷத்தோடு கிருஷ்ணனையடைந்து ஐம்புலன்களும் ஆனந்தமுற்றவரானார்கள். ராமகிருஷ்ணர்கள் சந்தோஷமாயிருப்பதைக்கண்டு குந்தி யுதிஷ்டிரருக்குப் பந்துக்களிருப்பதாக நினைத்தாள். அதன்பிறகு, அறியமுடியாதமகிமையுள்ள பலராமரும் அக்ரூரரும் சந்தோஷமாக எல்லாச் சிறப்பும்பொருந்திய ஸூபத்திரைக்குச் சிறப்புக்காகத் திரவியக்குவியலைக் கொடுத்தனர். ஆயிரக்கணக்காகப் பலழங்களையும் முத்தாஹாரங்களையும் மற்ற ஆபரணங்களையும் ரத்தனகம்பளங்களையும் மெத்தைகளையும் புலித்தோல் மேலே போர்க்கப்பட்ட ஆஸனங்களையும் கொடுத்தனர். யுதிஷ்டிரருடைய வீடு அனேகவிதங்களான இரத்தினக் குவியல்களாலும் படுக்கைகளாலும் ஆஸனங்களாலும் வாகனங்களாலும் ஜ்வலிப்பதுபோல விளங்கிற்று. பிறகு, நல்லக்ஷணங்கள் பொருந்திய ஸூபத்திரைக்கு, சிறுவர்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாக்கத்தக்க சிறந்த கல்லிபாண உத்ஸவம் ஏழிராத்திரிகள் நடந்தது. கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களுக்குச் சம்பந்தி மரியாதைக்காக உயர்ந்த சம்பத்தைக் கொடுத்தார். சிறந்த புகழ்பெற்ற கிருஷ்ணன் ஸூபத்திரையின் உறவினர் கொடுக்கவேண்டியபெண் சிறப்பைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தார். பொன்மயமான சதங்கைகளின் வரிசைகள் தொங்குகின்ற நாலுகுதிரைகள் பூட்டப்பட்டவையும் சமர்த்தர்களான சாரதிகளுள்ளவையுமான ரதங்களில் ஆயிரத்தையும்; மதுராதேசத்திலுண்டானவையும் பார்க்க அழகானவையுமான கறவைப்பசுக்கள் பதினாயிரத்தையும், சந்திரகிரணங்களைப்போல வெண்ணிறமுள்ளவையும் பொன் அலங்காரமுள்ளவையுமான பெண்குதிரைகளில் ஆயிரத்தையும், ஸ்ரீமானுகிருஷ்ணபகவான் அன்புடன் கொடுத்தார். அவ்வாறே காற்றைப்போன்றவேகமுள்ளவையும் பழக்கப்பட்டவையுமான கோவேறுகழுதைகளின் மைந்நிறமான மயிருள்ளவை ஐந்துற்றையும், வெளுத்தவை ஐந்துற்றையும் கொடுத்தார். ஸ்ரீமானத்

திலும் பானத்திலும் உத்ஸவகாலத்திலும் உபயோகப்படுகிறவர்களும், சிறந்த அலங்காரங்களுள்ளவர்களும், சிறந்த ஒளியுள்ளவர்களும், பொன்மயமான அநேகஆபரணங்களைக் கண்டங்களில்தரித்தவர்களும், தேகத்தில்தோமங்களில்லாதவர்களும், நன்றாக அலங்காரஞ்செய்யப்பட்டவர்களும், வேலைகளிற்சுறுசுறுப்புள்ளவர்களுமாகிய பொன்னிறமான இளமைப்பருவத்துப்பெண்கள் ஆயிரவரையும் தாமரைக்கண்ணர் அளித்தார். பாஹ்லீகதேசத்திலுண்டான ஏறத்தக்க குதிரைகளில் லக்ஷத்தையும் சிறந்தகன்னியாதனமாக ஜனூர்த்தனர் கொடுத்தார். நாணயஉருவமுள்ளவையும் கட்டிகளுமாயுள்ள நெருப்புக் கொப்பான உயர்ந்தப்பொன்னைப் பத்துமனிதர்சமக்கக்கூடிய அளவு யாதவராகிய ஜனூர்த்தனர் கொடுத்தார். பராக்கிரமத்திற்பிரியமுள்ளவரும் கல்ப்பையை ஆயுதமாக உடையவருமாகிய பலராமர் மதக்கண் திறந்து * மும்மதமும் பெருகுகின்றவையும் மலைச்சிகரங்களுக்கொப்பானவையும் யுத்தங்களிறயின்வாங்காதவையும் அவங்கரிக்கப்பட்டவையும் உரத்தமணிகள் சப்திக்கின்றவையும் பொன்மலைகள் அணிந்தவையும் பாகர்களைக் கூடியவையுமான அழகான யானைகளாயிரத்தை விவாககாலத்தில் சம்பந்தத்தைக்கொளவித்து அன்புடன் ஆர்ஜானனுக்குக் கொடுத்தார். வெண்மையான வஸ்திரங்களையும் சால்வைகளையும் மூரகைகளாகவும் மஹாகஜங்களையே பெரியமுதலைகளாகவும் ஜயக்கொடிகளையே பாசிக்கொடிகளாகவும் கொண்ட மிகுதியான தளரதனக்குவியலென்னும் அநதப்பெரும்புனல், முன்னமீமநிரம்பிய யிருந்தபாண்டவர்களைன்னும் கடலில் நீரமடுவகமாகப் பிரவேசித்து அவர்களினபகைவாகளுக்கு வ்யஸனத்தையுண்டிபண்ணிற்று. தாமராஜரான யுதிஷ்டிரர் அவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு மஹாரதர்களான அநதவீருஷ்ணிகளையும் அநதகாக்களையும் சிறப்பித்தார். மஹாதமாகளும் உத்தமாகளும் அநதகல்களாவாகளும் விருஷ்ணிகளும் அநதகாக்களும் சோநது புண்ணியமசெய்தவாகள (தேவமீலாகத்தி வீருப்பதுப்பால் மகிழ்நதிருந்தனா. க்களாவாகளும் விருஷ்ணிகளும் அவரவாஸ்காகைககுத்தக்கபடியும் ஸந்தாஷ்த்தககுத்தக்கபடியும் பெரியசப்தகருளோடும் அநதக கர்ணகாஷ்த்தோடும் ஆகுகாங்கு வ்னையாடினா. அநதச்சிறநதவீராகள இவ்வாறு அநதக தினககள்வீனையாடிக் க்களாவாகளினால் மரியாதைசெய்யப்பெற்றது துரும்பவும் துவாரகையைநோக்கிச் சென்றனர். மஹாரதர்களான விருஷ்ணிகளும் அநதகர்களும் கௌரவசிரேஷ்டர்களால் கொடுக்க

* கண தாடை துதகலை ஆகிய மூன்று இடங்களிலுமுள்ள மதம்.

கப்பட்ட உயர்ந்தரத்தனங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பலராமரைமுன் னிட்டுச் சென்றனர். மஹாபலசாலியான பலராமர் சகோதரியான ஸுபத்ரைக்கு மரியாதைசெய்து அவளைத்தழுவிக்கொண்டு திரொள பதியினிடம், 'இவள் உன் அடைக்கலம்' என்று சொல்லி ஒப்பித்து விட்டு அத்தையான குந்தியின்பாதங்களில்வந்தனஞ்செய்து புறப் பட்டார். அந்தக்காவத்தில் குந்தியும் பிரீதியுடன் அவரைக் கௌர வித்தாள். அந்த யாதவவீரராகியபலராமர் பாண்டவர்களாலும் நகரத்தாராலும் கிரம்பப்பூஜிக்கப்பட்டு யாதவர்களுடன்சேர்ந்து துவாரகைக்குச் சென்றார். ஜனமேஜயரே! மஹாபலசாலியானகிருஷ்ணன் மாத்திரம் மஹாத்மாவான அர்ஜுனனுடன்கூட முப்பத்துநான்கு நாள் அந்தஅழகான இந்திரப்பிரஸ்தநகரத்திலேயே உல்லாசமாக இருந்தார். பெருங்கீர்த்தியுள்ளகிருஷ்ணபகவான் அர்ஜுனனுடன்கூட வேட்டையாடி மான்களையும் பன்றிகளையும் அடித்துக்கொண்டு யமுனைக்கரையில் ஸஞ்சரித்தார். பிறகு, கிருஷ்ணனுடைய இனிய சகோதரியான ஸுபத்ரை, இந்திராணி ஜயந்தனைப்பெற்றதுபோல் புகழ்பெற்ற புத்திரனைப்பெற்றாள். நீண்டகைகளும் அகன்றமார்பும் விருஷபம்போன்ற கண்களுமுடையவனும் பகைவர்களை யடக்குகிறவனும் வீரனும் புருஷச் சேஷ்டனுமாகிய அபிமன்யுவை ஸுபத்ரை பெற்றாள். அபி = பயமற்றவன்; மன்யு = கோபமுள்ளவன் என்கிறகாரணத்தினால் எதிரிகளையழிப்பவனும் புருஷச் சேஷ்டனுமாகிய அந்த அர்ஜுன புத்திரனுக்கு அபிமன்யுவென்று பெயரிட்டனர். யஜ்ஞத்திற்கடையிற அரணிக்கட்டையிலிருந்து அக்னி உண்டாவதுபோல அதிராதன அந்தப் புத்திரன் ஸுபத்ரையிடம் தனஞ்சயனல் உண்டானான். ஜனமேஜயரே! சக்தியுள்ளவரும் குந்திபுத்ராருமானயுதிஷ்டிரர் அவன் பிறந்தபோது பிராம்மணர்களுக்குப் பதினாயிரம் பசுக்களையும் பொன்னுணையங்களையும் கொடுத்தார். அவன் குழந்தையாயிருந்தது முதல் கிருஷ்ணனுக்கும் தகப்பன்மார்களனைவருக்கும், பிரஜைகளுக்குச் சந்திரனிருப்பதுபோலப் பிரியமாக இருந்தான். அவனுக்கு ஜாதகர்மமுதலிய சுகாரியங்களை யெல்லாம் கிருஷ்ணனே செய்தார். அந்தப்பாலன் வளர்பிறைமதியைப்போல வளர்ந்தான். சத்துருக்களையடக்குகிறவனும் வேதங்களை யறிந்தவனுமாகிய அபிமன்யு³ நான்குபாதங்களுள்

* நான்குபாதமாவன :-

1. ஸகுத்ரம் = சாலதி ரோபதேசம்.
2. சிஷைஷ = பழக்கம்.
3. ப்ரியோகம் = ஸமயத்துக்குத் தக்கபடி உபயோகிப்பது.
4. ரஹஸ்யம் = காரணகாரியஸம்பந்தத்தை அறிவது.

இவற்றை வேறுவகையாகவும் கூறுவர். 520-வதுபக்கத்துக்குறிப்பிற்காண்க.

ளதும் * பத்துவகையுள்ளதுமான தனுர்வேதத்தையும் தேவலோகத்திலும் மானிடலோகத்திலுமுள்ள எல்லாவித்தையையும் அர்ஜுனனிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டான். மஹாபலசாலியான அர்ஜுனன் அஸ்த்ரவித்தைகளிலும் அங்கங்களினமைப்பிலும் எல்லாவித்தமானசெய்கைகளிலும் விசேஷங்களைக் கற்பித்தான். சாஸ்திரஜ்ஞானத்திலும் கைப்பழக்கத்திலும் தனக்கொப்பாகச்செய்தான். தனஞ்சயன் பூர்ணமானசீரர்க்கட்டிள்ளவனும் லக்ஷணங்களெல்லாம்பொருந்தினவனும் ஜயிக்கமுடியாதவனும் விருஷபத்தின்கொண்டையைப்போன்ற தோள்களையுடையவனும் வாய்திறந்த வர்ப்பத்தைப்போன்றவனும் வலிமத்தைப்போன்றகர்வமுள்ளவனும் பெரியவில்லாளியும் மதயானேபோலநடப்பவனும் மேகத்தையும் தூந்துபிவாத்தியத்தையும்போன்ற த்வணியுள்ளவனும் பூர்ணசந்திரன்போன்றமுகமுள்ளவனும் தனதுபுத்திரனுமாகிய அபிமன்யுவைக்கண்டு களிப்புறான். இந்திரன் அர்ஜுனனைப்பார்ப்பதுபோலப் பராக்கரமத்திலும் உற்சாகத்திலும் அழகிலும் தேகஉருவத்திலும் கிருஷ்ணனைப்போன்ற புத்ரனை அர்ஜுனன் பாராதான். அழகான லக்ஷணங்களுள்ள, திரௌபதியும் ஐந்தாமலைகளைப்பாலாத ஸதரீயமுள்ள ஐந்து சிறந்தபுத்திரர்களை ஐந்துபுத்திரகூடப்பெற்றான். யுதிஷ்டிரருக்குப் பிரதிவிரத்யனையும், விருகோதரனுக்கு ஸுதஸ்ஸாமனையும், அர்ஜுனனுக்குச் சுருதகர்மாவையும், நகுலனுக்குச் சதானீகனையும், ஸஹதேவனுக்குச் சுருதஸேனையுமாக ஐந்துமஹாரதர்களான வீரர்களை அறிதி, தேவர்களைப்பெற்றதுபோலப் பாஞ்சாலி பெற்றான். பிராம்மணர்களேசோதிடசாஸ்திரஜ்ஞானதநூலை, யுதிஷ்டிரருடைய புத்திரனைப்பற்றி, 'எதிரிகளுடைய ஆயுத அடிகளின் உணர்ச்சியில இவன விநதியமலைக்கு ஒப்பாயிருப்பான். ஆதலால், இவன பிரதிவிரத்யன்' என்றுபெயரிட்டான். அநேகமுறை ஸோமர்ஸம்பிழிந்து யஜ்ஞஞ செய்தபிறகு சந்திரசூரியர்க்கொப்பான தேஜஸுள்ள சிறந்தவில்லாளியான குமாரசனைப் பீமஸேனனாற பெற்றானாதலால் அவனுக்கு ஸுதஸோமனென்றுபெயராயிற்று. சுருதமஎனபெயர்பட்ட சாஸ்திரோக்தமான பெரியகர்மங்களாகிய தீர்த்தயாத்திரைமுதலியவற்றைச்

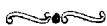
* 1. ஆதானம் தூணி 'விருக்த பாண ததையெடுப்பது; 2. ஸந்தானம் = தொடுப்பது; 3. மோபஷணம் = நாணியிலிருந்துவிடுவது; 4. நிவர்த்தனம் = எதிரிவிடுவதை விலக்குவது; 5. ஸதானம் = விலலாளியின் நிலை; 6. முஷ்டி = பிடி; 7. பிரயோகம் = லக்ஷயத்தையடிப்பது; 8. பிராயச்சித்தம் = தவறதலுக்குப்பரிஹாரம்; 9. மண்டலம் = சுற்றிடப்பது; 10. ஈஹஸ்யம் = சப்தத்தினூல லக்ஷியத்தையடப்பது.

செய்து திரும்பிவந்தபிறகு அர்ஜுனனுக்குப்பிறந்ததனால் அவன்புத் திரனுக்குச் சருதகர்மாவென்றுபெயரிடப்பட்டது. நகுலன், தன்புகழை விருத்திசெய்கிறவனாகியபுத்திரனுக்குக் கௌரவவம்சத்திற்குப் பிறந்தமஹாத்மாவாகிய சதானீகனென்னும்ராஜரிஷியின்பெயரையிட்டான். திரௌபதி, அக்ரிதேவதையின்நகைத்திரமாகியகிருத்திகையிற் று ஸஹதேவனுக்கு ஒருபுத்திரனைப்பெற்றாள். அதனால், அவனுக்கு * சருதஸேனென்று பெயரிட்டனர். அரசர்க்கரசரான ஜனமேஜயரே! புகழ்பெற்றவர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் நன்மையைக்கருதுகிறவர்களுமாகியஇந்தத்திரௌபதியின் புத்திரர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ஒருவருஷம் வித்தியாசமுள்ளவர்களாகப்பிறந்தனர். பாதச்சேஷ்டரே! தெளம்யரிஷி அவர்களுக்கு ஜாதகர்மம் செளனம் உபயனமுதலியவற்றைப்பிராயத்தின்வரிசைப்படிசாஸ்திரப்பிரகாரம்செய்தார். பிறகு, வேதாத்யயனஞ்செய்து பிரம்மசரியவிரதத்தைச் செம்மையாக நடத்தித்தேவர்கள் மனிதர்களுடையஸம்பந்தமான அஸ்தாங்கனையும் பாணங்களெல்லாவற்றையும் அர்ஜுனனிடம் கிரஹித்தார்கள். ராஜச்சேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! விசாலமானமாட்புகளுடையவர்களும் மஹாரதர்களுமான தேவகுமாரர்களைப்போன்ற புத்திரர்களுடன்சேர்ந்து பாண்டவர்கள் மகிழ்ந்திருந்தனர்.

ஹாநாஹாரணபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றுநாற்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

காண்டவதாஹபர்வம்,

(கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் ஸ்திரீகளுடன் ஜலக்கீர்டைக்காக யுத்தினைக் குச் சேன்றபோது பிராம்மணவடிவமாகவந்த அக்னியைக்கண்டது.)

அந்தப்பாண்டவர்கள், இந்திரப்பிரஸ்தத்தில்வலித்துக்கொண்டிருக்கையில், திருதராஷ்டிர மஹாராஜாபீஷ்மர்இவர்களுடையகட்டளைப்படி பகையரசர்களை ஜயித்தார்கள். சிறந்தகுணங்களும் செய்கைகளுமுள்ள தர்மராஜாவைஅடுத்தபிறகு எல்லாஜனங்களும் நல்லவகைகளுமுள்ளதும் புண்ணியகாரியத்தைச்செய்வதுமாகிய சரீரத்தையடைந்த ஆத்மாக்களைப்போல ஸுகமாகஇருந்தனர். ஜனமேஜயரே! நீதி

* அக்னியைப்போலப் பிரகாசமான ச்ருதம்என்னும் சாஸ்திரஞானத்தை லேனைபோலப் பலமாகவுடையவல் என்பதுபொருள்.

யோடுகூடிய அந்தத்தர்மராஜர் தர்மார்த்தகாமங்களென்னும் மூன்று புருஷார்த்தங்களைத் தமக்குச்சரியானநிலைமையிலிருக்கும் மூன்று பந்துக்களைப்போல மரியாதையாக நடத்தினார். சரீரத்தோடுகூடியிருப்பனபோலவே அந்தத்தர்மார்க்கு காமங்களுக்கும் ஸமமாகத் தமது திரவியத்தைப் பகிர்ந்துகொடுத்து அவற்றோடு தாம் * நான்காவதுபங்காளிபோலிருந்தார். ஜனங்கள், 'வேதங்களைஒதுகிறவறிற்சிறந்தவரும் அவற்றை மஹாயஜ்ஞங்களில்உபயோகிப்பவரும் புண்ணியலோகங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்பவருமாகிய அந்தத்தர்மராஜாவை ராஜாவாகக்கிடைக்கப்பெற்றனர், அந்தராஜாவினால் ராஜ்யலக்ஷ்மி நிலையான இடம்பெற்றது. அறிவானது சிறந்தஆதரவையடைந்தது. எல்லாத் தர்மங்களும் அபிவிருத்தியடைந்தன. அந்தராஜா நான்குசகோதரர்களுடன்கூடி நான்குவேதங்களையும் பிரயோகித்துச்செய்யப்பட்ட மஹாயாகம்போல மிகவும்பிரகாசிக்கார். பிருஹஸ்பதிக் கொப்பான தெளமியர்முதலிய பிராம்மணசிரேஷ்டர்கள் பிரம்மாவினிடம் தேவர்களிருப்பதுபோல அவரைச் சுற்றியிருந்தனர். பூர்ணசந்திரனைப்போல மாசற்ற தர்மராஜரிடம் பிரஜைகளுடையகண்களும் உள்ளங்களும் ஒரேகாலத்தில் மிக்க அன்பிறைப்பற்றியிருந்தன. பெரிய அநிருஷ்டத்தினாலேமாத் திரம் பிரஜைகள் அந்தராஜாவினிடம் உள்ளன்பு வைக்கவில்லை. ஜனங்கள் மனத்திற்கினியனவற்றையெல்லாம் அவர் கிரியையினால் நிறைவேற்றினார். சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் அழகாகப் பேசுகிறவருமாகிய அந்தத்தர்மராஜாவினிடத்தில் அயுத்தமாகவாவது அஸத்யமாகவாவது கடுமையாகவாவது மனத்தைக்கவராததாகவாவதிற்குக்கும்சொல்லுந்ததில்லை. ஜனமேஜயரே! மிகப்பெரிய சக்திமானான தர்மபுத்திரர் எல்லாப்பிரஜைகளுக்கும் தமக்கும்நன்மையானவற்றையே செய்யக்கருதி அன்போடிருந்தார். அவரைப்போலவே பாண்டவர்களனைவரும் மகிழ்வுற்றுத் துயரம்விட்டுத் தங்கள்பராக்ரமத்தினால் மற்ற அரசர்களை யெல்லாம் அச்சப்படுத்திக்கொண்டி வவித்தனர்.

பிறகு, சிலநாட்கள்கடந்தபின், அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனைநோக்கி, 'கிருஷ்ணா! தாபம்அதிகமாகவிருக்கிறது; நாம் யமுனைக்குச்செல்வோம். மதுஸூதனா! நாம் வேண்டியவர்களுடன்கூட அங்கேவினோ

* இம்மூன்றையும் ஒன்றுக்கொன்றுவினோதமில்லாமல் நடத்தினபிறகு தம் வெளக்கியத்தைக்கருதினார் என்பது கருத்து; "மூன்றுமந்திரிகளையுடையஅரசன் அவர்களால் உபாவிக்கப்படுவதுபோலவும், மோக்ஷஸ்வரூபான ஆத்மா தர்மார்த்தகாமங்களால் உபாவிக்கப்படுவதுபோலவும், அவர் தர்மார்த்தகாமங்களால் உபாவிக்கப்பட்டார்" என்பது இங்கேபழையஉரை.

யாழ்விட்டி ளாயங்காலத்தில் திரும்பிவருவோம். ஜனார்த்தனரே! நீர் மனம் வைக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னான். அதற்குக் கிருஷ்ணபகவான், 'குந்தியின் புத்திரனே! அர்ஜுனா! நாம் வேண்டிய ஜனங்களுடன் ஸுகமாக ஜலக்கிரீடைசெய்யலாமென்பது எனக்கும் இஷ்டந்தான்' என்றுசொன்னார். ஜனமேஜயரே! அந்தக்கிருஷ்ணர்ஜனர்களிருவரும் தர்மபுத்திரரைக்கேட்டு அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு வேண்டியவர்களுடன் கூட அவ்விடம் சென்றனர். காண்டவப்பிரஸ்தத்தில் காடுகளில்விளையாடிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ணன் புஷ்பத்தோட்டங்களோடுகூடிய சிறந்த யமுனாநீரையக் கண்டார். கத்தியையும் கேடகத்தையுமெடுத்துக்கொண்டு யமுனைக்கரையில் எல்லாப்பருவங்களிலும் அழகானதும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் இருப்பிடமுமாகிய உயர்ந்த காண்டவவனத்தையும் அதைச்சேர்ந்த எல்லாப்பிரதேசங்களையும் அர்ஜுனனோடுகூடப் பார்த்தார். கொண்டைமுசுகள், நரிகள், புலிகள், செந்நாய்கள், மான்கள், குரங்குகள், யானைகள், சிறுத்தைகள் முதலிய அனேகமிருகங்களும், திவிகள், மயில்கள், காலகண்டகபக்ஷிகள், ஹம்ஸபக்ஷிகள், ஸாரஸபக்ஷிகள் முதலிய பக்ஷிகளும் சப்தித்துக்கொண்டு நிரம்பியிருப்பதும், தேவாஸுரராஷ்டிரங்கள் முதலிய எல்லாராலும் கொண்டாடத்தக்கதும், பன்னகராஜாவானதக்ஷுகனுக்கு இருப்பிடமும், மூங்கில், இலவு, வில்வம், குருக்கத்தி, நாவல், மா, சண்பகம், அங்கோலம், பலா, அரசு, பீனை, எலுமிச்சை, மகிழ், ஏகபத்மகம், தாளிப்பீனை, சந்தன முதலிய அனேகமரங்களிரம்பினதும், அனேகம்புதர்களால் மூடப்பட்டதும், பிரம்புகளும் வண்டுமூங்கில்களுமுள்ளதும், ஸர்ப்பங்கள் நிறைந்ததும், விஸ்தாரமான பெருமரங்கள் நெருங்கினதனால் ஸூரிய ரச்மி படாததும், கோரப்பற்களுள்ள துஷ்டமிருகங்கள் சட்டடங்களாயிருப்பதும், மனிதர்களேயில்லாததும், ராஷ்டிரங்களுக்கும் மஹாஸர்ப்பங்களுக்கும் பக்ஷிகளுக்கும் முக்கியமான இடமுமாகிய காண்டவவனத்தை, மிகுந்த பிரஜைகளுள்ளவரும் எல்லாவோகங்களின் பிரிவுகளையும் நிரந்தரமும் ஸர்வலோகநாதருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் அர்ஜுனனுடன் பார்த்தார். பீதாம் பரத்தைத்தரிப்பவராகிய கிருஷ்ணபகவான் அந்தவனத்தில் அனேகமுறை சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில் மரங்களோடும் யக்ஷர்களோடும் பிராணிகளோடும் பக்ஷிகளோடும் காண்டவவனத்தையழிக்கக்கருதினார். அனேகமரங்களுள்ளதும் அனேகவிதங்களான வீடுகள் நிரம்பினதும் சுவையுள்ளதையும் விலைபெற்றவை யுமான பக்ஷணங்களும் போஜனங்களும் பானங்களுமுள்ளதும் அனேகவகையான

புஷ்பமாலிகளும் சந்தனங்களும் அளவற்ற உயர்ந்த ரத்னங்களும் நிரம்பினதும் அமராவதிக்குஷ்பானதுமான அந்தக்கிரீடாப்பிரதேசத்தை யடைந்து கிருஷ்ணர்ஜூனர்கள் உள்ளே பிரவேசித்தனர். ஜனமேஜயரே! எல்லா ஜனங்களும் தத்தம் விருப்பப்படி விளையாடினர், பருத்தரிதம்பங்களும் அழகிய பெரிய கொங்கைகளுமுள்ளவரும் அழகிய கண்களையுடையவருமான ஸ்திரீகளும் மதுபானத்தினால் துவண்டநடையுடன் விளையாடினர். கிருஷ்ணர்ச்சனர்களின்மனைவிகளான சிறந்தமங்கையர்கள் காட்டிற்சிலரும் ஜலத்திற்கிலிரும் வீடுகளிற்சிலருமாகத் தங்கள் தங்கள்விருப்பப்படி தாந்தாம் விரும்பின இடங்களில் கிரீடித்தனர். ஜனமேஜயமஹராஜாவே! கிருஷ்ணனுக்கு எப்போதும் அன்புள்ளபெண்ணரசியாகிய ஸத்தியபாமையும் த்ரௌபதியும் ஸுபத்ரையும் மதுமயக்கம்மிசூந்தவர்களாய் ஸ்திரீகளுக்கு வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் தானம்செய்தனர். அங்கே சில பெண்கள் ஸந்தோஷத்துடன் ஆடினர். மற்றும்சிலர் கூவினர். வேறு சிலர் சிரித்தனர். சிலர் உயர்ந்தமதுவைக் குடித்தனர். ஒருசிலர் அங்கே ஒருவரையொருவர் தகைந்தனர்; ஒருவரையொருவர் அடித்தனர். மற்றுமுள்ள சிலர் ஒருவருக்கொருவர் ரஹஸ்யங்கள் பேசினர். புல்லாங்குழல்கள் வீணைகள் மிருதங்கங்கள் இவற்றின் இனிய ஒசைகளினால் அந்தமாளிகையும் மிகவும்சிறப்புள்ள அந்தவனமும் நிரப்பப்பட்டன. அங்கே அவ்வாறு நடந்துகொண்டிருக்கையில், கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் ஸமீபத்திலுள்ள மிக்க அழகான ஒருபிரதேசத்துக்குச் சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! மஹாத்மாக்களும் எதிரிகளின்பட்டணங்களை ஜயிப்பவருமாகிய கிருஷ்ணர்ஜூனர்கள் அங்கேசென்று உயர்ந்தவிலைபெற்ற ஆஸனங்களில் வீற்றிருந்தனர். முன் நடந்த பராக்ரமம்செய்கைகளையும் மற்றுமுள்ள அனேகவிஷயங்களையும் பேசிக்கொண்டு அவ்விருவரும் அவ்விடத்தில் மகிழ்ந்திருந்தனர். தேவலோகத்தில் அசுவினிதேவர்கள் இருப்பதுபோல அவ்விடத்தில் ஸந்தோஷமாக உட்கார்ந்திருக்கும் கிருஷ்ணர்ஜூனர்களிடம் ஒரு பிராமணன் வந்தான். பெரிய ஆச்சாமரம்போல உயரமானவனும், உருக்கிவிட்டதங்கம்போன்ற நிறமுள்ளவனும், பசுமையும்செம்பட்டையுமாகப்பிரகாசிக்கின்ற மீசையும் உயரத்துக்குத்தகுந்தபருமனுமுள்ளவனும், பாலஸ்யியனைப்போலப்பிரகாசிப்பவனும், மரவுரியுதித்தவனும், ஜடையைத்தரித்தவனும், தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவனும், தன்சிலவந்தஒளியினால் ஜ்வலிப்பவன்போன்றவனுமாகிய அந்தப்பிராமணன் காண்டவவனத்தையெரிக்கக்கருதிக் கிருஷ்

ஊர்ஜுனரை அடைந்தான். ஜ்வலிக்கின்ற அந்தப்பிராம்மணைத்தமன் அனுகிவரக்கண்டு பிரபுவானகிருஷ்ணபகவான் இவன் அக்கினியாக இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தார். அர்ஜுனனும் கிருஷ்ணனும் உடனே எழுந்துகின்றனர்.

இருநாற்றநாற்புத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

காண்டவதாஹபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(காண்டவவனத்தை எரிக்கவேண்டுமென்று கிருஷ்ணர்ஜுனர்களிடம் அக்விவேண்டினதாக வைசம்பாயனர்சொல்ல, ஜனமேஜயர், அதன் காரணத்தைக்கேட்டதும், கவேதகிராஜன்செய்தயாகத்தில் அதிகபோஜனம் செய்ததனால் சக்தீதறைந்தஅக்னி தன் சக்தீவருவதற்காகப் பிரம்மாவன்டம்வேண்ட அவர் கோடுத்தவாத்தால் காண்டவவனத்தை எரிக்க ஆரம்பித்தும் அதற்கு ஏழுதாம் வக்கீனம் வந்ததால் கிருஷ்ணர்ஜுனரை ஸஹாயத் தீற்காக வேண்டிக்கொண்டானென்று வைசம்பாயனர் சொன்னதும்.)

அந்தப்பிராமணன் காண்டவவனத்தின் ஸமீபத்திலிருக்கும் லோகவீரர்களாகிய அர்ஜுனனையும் யாதவவீரராகியகிருஷ்ணனையும் பார்த்து, 'கிருஷ்ணர்ஜுனர்களே! நான் பிராம்மணன்; எப்போதும் அதிகபோஜனம்செய்பவன்; குறைவில்லாமல் போஜனம்செய்கிறவன்; உங்களிடம் யாசிக்கிறேன்; எனக்கு ஒரு திருப்தியைக்கொடுங்கள்' என்றுசொன்னான். அவன் இவ்வாறுசொன்னவுடன், அந்தக்கிருஷ்ணர்ஜுனர்கள், 'நீர் எவ்வகையானஉணவினால் திருப்தியடைவீர்; அந்தஉணவுக்காக முயலுகிறோம்' என்றுஅவனுக்குச்சொன்னார்கள். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்தஅக்னிபகவான், எவ்வகைஆகாரம்வித்தம் செய்யலாமென்று பேசிக்கொண்டிருக்கும் அவ்விரண்டிவீர்களை யும் பார்த்து, 'நான் அன்னத்தைப்புஜிக்கவிரும்பவில்லை. என்னை அக்னியென்று அறியுங்கள். எனக்குத் தகுதியானஆகாரமெதுவோ அதனை நீங்கள்கொடுங்கள். இந்தக்காண்டவவனத்தை எப்போதும் இந்திரான் காக்கிறான். அந்தமஹாத்மாவினால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட இவ்வனத்தை நான் கொளுத்தமுடியவில்லை. இந்திரனுடைய ஸ்நேஹிதையிதைய தக்ஷகன் இனத்தாருடன் எப்போதும் இவ்வனத்தின் வலிக்கிறான். அவனுக்காக வஜ்ரபாணி இந்தக்காட்டை இரக்ஷிக்கிறான். இந்தக்காட்டில் தக்ஷகனுடைய ஸம்பந்தத்தினால் இன்னும்அனைகம்பிராணிகள் காப்பாற்றப்படுகின்றன. நான்கொளுத்தவிரும்பியும் இந்திரனுடைய

பிரபாவத்தினால் கொளுத்தமுடியாதவகை இருக்கிறேன். அவன், நான் எரிக்கிறதைக்கண்டு மேகங்களைக்கொண்டு ஜலத்தைவருவிக்கச் செய்கிறான். அதனால்தான் நான் எரிக்க ஆரம்பித்தும் எனக்குப் பிரியமான காட்டை நான் கொளுத்த முடியவில்லை. அப்படிப்பட்ட நான் அஸ்தரங்கள் தெரிந்தவர்களாகிய உங்களைச் சகாயர்களாக அடைந்து காண்டவவனத்தை எரிப்பேன். இந்த அன்னந்தான் யான்வேண்டினது. உத்தமமான அஸ்தரங்களை யறிந்த நீங்களிருவரும் அந்தமழைத் தாரைகளையும் எல்லாவிடங்களிலுமுள்ள பிராணிகளையும் எங்கும் தடுத்துவிடீர்கள்' என்று சொன்னான்' என்றார்.

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணரே! இந்திரனால் காப்பாற்றப்பட்டதும் அனேகம் பிராணிகள் சேர்ந்திருந்ததுமான காண்டவவனத்தை அக்னிபகவான் எரிக்கக்கருதினது ஏன்? அக்னி மிகுந்த கோபத்துடன் காண்டவவனத்தைக்கொளுத்தினதற்குக்காரணம் சிறிதாயிருக்குமென்று நான் நினைக்கவில்லை. பிராம்மணரே! முனிவரே! முன்னே காண்டவவன தகனம் எவ்வாறு நடந்ததென்பதை நடந்தபடி விரிவாகக் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார். "ராஜாவே! பூமிக்கரசரே! அக்னி காண்டவவனத்தை எரித்ததற்குக்காரணத்தை நடந்தபடி நான் சொல்லுகிறேன்; எல்லாவற்றையும் கேளும். புருஷச் சேஷ்டரே! ஸந்தோஷம், புராணத்திலுள்ளதும் ரிஷிகளாற் சொல்லப்பட்டதுமாகிய காண்டவவனத்தின் நாசத்தைப்பற்றிய இந்தக்கதையை உமக்கு உரைப்பேன்.

ராஜாவே! இந்திரனுக்கொப்பான பலபராக்கிரமங்களுள்ளவனும், சாஸ்திரப்படி யாகஞ்செய்தவனும், தனக்கீடு வேறொருவனுமில்லையென்று சொல்லத்தக்க கொடையாளியும், சிறந்தபுத்தியுள்ளவனுமாகிய சுவேதகியென்னும் கியாதிபெற்ற அரசனைப்பற்றிப் புராணத்திற்கேட்டிருக்கிறோம். அந்தராஜா பன்னிரண்டுவருஷகாலத்திற்கு ஒரு உஜ்ஞதீக்ஷை செய்துகொண்டான். அவனுடைய அந்தஸ்தரயாகத்தில் மஹரிஷிகளும் வேதவேதாங்கங்கள் தெரிந்த பிராம்மணர்களும் மிகுதியாக எப்போதும் சேர்ந்திருந்தனர். அவன் நிரம்பினதக்ஷிணையோடு கூடிய வேள்விகளையும் * மஹாயஜ்ஞங்களுக்கும் செய்தான். ராஜாவே! அவனுக்கு ஒவ்வொருநாளும் யாகத்தைச் சேர்ந்தகிரியைகளைச் செய்வதிலும் அனேகமான தானங்களைச் செய்வதிலும் தவிர வேறொன்றிலும் புத்திசெல்லவில்லை; அந்தப்புத்திமானான அரசன் ரித்விக்குக்களோடு சேர்ந்து இவ்வாறு யாகஞ்செய்துகொண்

* தேவயாகமும் பிரதர்யாகமும் ரிஷ்யயாகமும் பூத்யாகமும் மஹுவ்யயாகமும்.

டிருந்தான். பிறகு, வெகுகாலத்திற்குப்பின் புகையினல்கண்கள்கலங்கின அந்த ரித்விக்குக்கள் களைப்படைந்து ராஜாவைவிட்டனர். பிறகு, அரசன் அந்த ரித்விக்குக்களை வேண்டினான். கண்கெட்டுப்போனதனால் அவர்கள் யஜ்ஞத்திற்கு வரவில்லை. அதன்பிறகு, அரசன் அவர்களுடைய அனுமதியினால் அவர்களைச் சேர்ந்த வேறுபிராம்மணர்களை ரித்விக்குக்களாகக்கொண்டு அந்நஸத்ரயாகத்தைப் பூர்த்திசெய்தான். இப்படி நடத்திக்கொண்டிருந்த அந்த மஹாத்மாவான அரசன் சிலகாலத்துக்குப்பின் ஒருளையத்தில் நூறுவருஷங்களிற்செய்யக்கூடிய ஒருஸத்ரயாகத்தைச் செய்ய நினைக்கும்போது அதை ரித்விக்குக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பெரும்புகழோன அவ்வரசன், தனக்குவேண்டியவர்களுடன் கூட நமஸ்காஞ்செய்தும் நல்லவார்த்தைசொல்லியும் வேண்டியவற்றைக்கொடுத்தும் மிகுந்தமுயற்சிசெய்து விடாமல் பலமுறை ரித்விக்குக்களை வேண்டினான். அளவற்றமஹிமையுள்ள அவர்கள் அவனுடைய அந்தவிரும்பத்தைச் செய்யவில்லை. அந்தராஜரிஷியான அவ்வரசன் கோபங்கொண்டு ஆச்ரமங்களிலிருக்கும் அந்த ரித்விக்குக்களைப் பார்த்து, 'பிராம்மணர்களே! நான் பதிதனாயிருந்தாலும் உங்களுக்குச் சூர்ணை செய்யாதவனாயிருந்தாலும் பிராம்மணர்கள் அருவருக்குத்தக்கவனாயிருந்தாலும் நீங்கள் என்னை உடனே விட்டுவிடுங்கள்; பிராம்மணேத்தமர்களே! அவ்வாறில்லாமையால் எனக்குள்ளயாகூர்த்தையை இப்போது நீங்கள் தடைசெய்யவும் காரணமில்லாமல் என்னை விட்டுவிடவும் தகாது. பிராம்மணர்களே! உங்களுடைய சாணமடைந்திருக்கிறேன்; அணுகூரஹம்செய்யக்கடவீர்கள். பிராம்மணேத்தமர்களே! எனக்குக்காரியமிருப்பதனால் உண்மையுள்ள பிரியவசனங்களாலும் கொடுப்பதாகச் சொல்வதனாலும் உங்களைச் சந்தோஷப்படுத்தி உண்மையாக என்காரியத்தைப்பற்றிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறதை நீங்கள் செய்யவேண்டும். பிராம்மணேத்தமர்களே! அவ்வாறின்றி விரோதமேகாரணமாக நீங்கள் என்னை விட்டுவிட்டால் எனக்கு யஜ்ஞம்செய்யக்கத்தக்க வேறு ரித்விக்குக்களிடம் செல்வேன்' என்று சொல்லி ஓய்ந்தான். வீரானஜனமேஜயரே! அந்தயாகம்செய்யவிப்பவர்கள் அந்தராஜாவுக்கு யஜ்ஞம்செய்யிப்பது தங்களால்முடியாமையால் கோபத்துடன் அவனைப்பார்த்து, 'ராஜச்ரேஷ்டனே! உனக்கு யாகக்கிரியைகள் இடைவிடாமல்தான் இருக்கின்றன. எப்போதும் அந்தக்கிரியைகளைச் செய்ததனாலேயே நாங்கள் களைத்துப்போனோம். குற்றமற்றவனே! இந்தச்சிரமத்தினாலேயே ஓய்ந்துபோன எங்களை விட்டுவிடவேண்டும். அவசரப்பட்டுப் புத்திப்பிரமைகொண்ட நீ ருத்

திரிடம் செல். அவர் உனக்கு யஜ்ஞம்செய்விப்பார்' என்றுசொன்னார்கள். ஜனமேஜயராஜாவே! அவர்கள் நிராகரித்துச்சொன்ன சொல்லைக்கேட்டு, சுவேதகியென்னும்அரசன் கோபத்தோடு கைலாஸ பர்வதம்சென்று கடுந்தவத்தைமேற்கொண்டு நியமத்தோடும் உறுதியானவிரதத்தோடும் ஆசாரத்தோடும்கூடியவனாகி உபவாஸத்துடன் நெடுங்காலம் சிவபிரானை ஆராதித்துக்கொண்டிருந்தான். அவ்வரசன் சிலநாள் பன்னிரண்டாவது * முகூர்த்தத்திலும் மற்றும் சிலநாள் பதினாறுவது முகூர்த்தத்திலும் கிழங்குகளையும் கனிகளையும் ஆகாரமாகக்கொண்டான்.

சுவேதகிராஜன் மனத்தைச் செம்கையாகத் தியானத்தில் நிறுத்தி ஆறுமாதகாலம் கைகளைத்தூக்கிக்கொண்டும் இமைகொட்டாமலும் கட்டையைப்போல அசையாமல் நின்றுகொண்டிருந்தான். பாரதரே! அவ்வாறு பெருந்தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த அந்த ராஜச்சேஷ்டனுக்கு, பகவாகிய சங்கரர் யிருந்த கிருபையுடன் பிரத்தியக்ஷமாகி இனியதும் கம்பீரமுமான வாக்கினால், 'புருஷ ஸ்ரேஷ்டா! எதிரிகளைவாட்டுகிறவனே! உந்தவத்தினால் ஸந்தோஷ மடைந்தேன், உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். ராஜாவே! நீவிரும்புகிற வரத்தைக்கேள்' என்று சொன்னார். அளவற்றமஹிமையுள்ள ருத்திரருடைய இந்தச்சொல்லைக்கேட்டு அந்தமஹாத்மாவுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, 'தேவர்களுக்கெல்லாந்தேவரே! தேவச்சேஷ்டரே! ஈச வரரே! எல்லாலோகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பெற்ற பகவானாகிய உங்களுக்கு என்மேல் அருளிருக்குமாயின் நீங்களே எனக்கு யாகம் செய்விக்கக்கடவீர்கள்' என்று அந்தராஜரிஷி சொன்னான். ராஜாவாற்சொல்லப்பட்ட இந்தச்சொல்லைக்கேட்டுப் பகவான், கிருபைகூர்ந்து புன்னகையுடன், 'ராஜாவே! யாகஞ்செய்விப்பது என்னுடைய வேலையன்று. நீயோ இந்தவரத்தைவேண்டி மிகப்பெரியதவம் செய்திருக்கிறாய். ராஜாவே! வீரனே! ஓர் உடன்படிக்கையின்மேல் உனக்கு யாகஞ்செய்விப்பேன். பன்னிரண்டிருஷ்டம் பிரம்மசரியநியமத்துடன் இடைவிடாதநெய்த்தாரைகளால் அக்னிக்குத் திருப்திசெய்விப்பாயாயின் நீ என்னிடத்தில் விரும்புகிறவரத்தைப்பெறலாம்' என்றனர். சூலபாணியானருத்திரரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட சுவேதகிராஜன், அவர்சொன்னபடியே எல்லாவற்றையும்செய்தான். பன்னிரண்டாவதுவருஷம் நிரம்பினபின், உலகங்களைச்சிருஷ்டிப்பவரும் மஹேசுவரருமானசங்கரர், திரும்பவும்வந்துராஜச்சேஷ்டனான அந்தச்

* ஒருமுகூர்த்தம் இரண்டு நாழிகை.

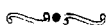
சுவேதகிராஜனைப்பார்த்து மிக்கஅன்புடன், 'ராஜச்ரேஷ்டனே! உன் ஜடையமுதன்மையானகிரியையினால் நான். ஸந்தோஷம்செய்விக்கப்பட்டேன். வீரனே! யஜ்ஞஞ்செய்விப்பது பிராம்மணர்களுக்கு விதித்திருப்பதனால் நான் நேராக உனக்கு இப்போது யாகஞ்செய்விப்பதில்லை. ஆகிலும், பூமியில் எனது அம்சமாகவிருக்கும் சிறந்தசக்தி மாறான தூர்வாஸஸ் என்றுபெயர்பெற்ற மஹானுபாவரான பிராம்மனோத்தமர் உனக்கு யாகம்செய்விப்பர்; நீ ஸாமக்கிரிகளைச்சேர்க்கலாம்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சிவபிரான் சொன்னசொல்லைக்கேட்டுத் திரும்பவும் தன்ஊருக்குவந்து ஸாமக்கிரிகளைச்சேர்த்தான். ஸாமக்கிரிகளைச்சேர்த்தபிறகு, சுவேதகிராஜன் மறுபடியும் ருத்திரரிடம்சென்று வணங்கிக் கைகூப்பிநின்றுகொண்டு, 'மஹாதேவரே! எல்லாப்பொருள்களும் எல்லாக்கருவிகளும் உமதுஅணுக்கிரஹத்தினால் சம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனக்கு யாகதீக்ஷைநாளைக்கு நடக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னான். மஹாத்மாவாகிய அவ்வரசனுடைய இந்தச்சொல்லைக்கேட்டு, ருத்திரர் தூர்வாஸரை அழைத்து, 'பிராம்மனோத்தமரே! இந்தச்சுவேதகிராஜன் மஹானுபாவன். இவ்வரசனுக்கு என்கட்டளையினால் நீர் யாகம்செய்விக்கக்கடவீர்' என்றுசொன்னார். தூர்வாஸமஹரிஷி ருத்திரரிடத்தில் 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று சொன்னார். அதன்பிறகு, மஹாத்மாவாகிய அவ்வரசனுடைய அந்தஸ்தர்யாகமானது விதிதவறாமலும் விதித்தகாலந்தவறாமலும் சாஸ்திரோக்தமாக நிரம்பினதகஷிணையோடு நடத்தி. மஹாத்மாவான அந்த அரசனுடைய யாகம்முடிந்தபின் அந்த யஜ்ஞத்தில் தீக்ஷைசெய்துகொண்ட ரீதிக்குக்களும் மிகுந்தமகிமையுள்ளஸபையோருமாகிய எல்லாரும் தூர்வாஸரிடம் விடைபெற்றுச்சென்றனர். அப்போது மஹானுபாவனான அவ்வரசனும் மஹானுபாவர்களும் வேதங்களில் கரைகண்டவர்களுமாகிய பிராம்மணர்கள் பூஜிக்கவும் வந்திகள் துதிக்கவும் நகரத்துஜனங்கள் எதிர்கொண்டழைக்கவும் தன்நகரத்தில் பிரவேசித்தான். இவ்விதமாகிய நற்செய்கையுள்ள அந்தராஜச்ரேஷ்டனான சுவேதகிரியென்னும்ராஜரிஷி எல்லாராலும்சிலாக்கப்பட்டி வெகுகாலத்திற்குப்பின் ரீதிக்குக்கள் ஸதஸ்யர்கள்எல்லாருடனும்கூட. ஸ்வர்க்கத்துக்குச்சென்றான். அவனுடைய ஸ்தர்யாகத்தில் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் அக்னிபகவான் நெய்யைக் குடித்தான். ஓர் உறுதியான மனத்துடன்செய்த அந்தவேள்வியில் இடைவிடாதநெய்த்தாரைகளாலும் ஹோமம்செய்த அன்னத்தினாலும் அக்னிக்கு மிகுந்த திருப்தியுண்டாயிற்று. பிறகு, மற்ற யாரு

டைய ஹோமத்திரவியங்கனையும் வாங்கிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. வெளுத்த நிறமுள்ளவகைவும் ஒளிமழுங்கினவகைவுமானதால், அக்னி முன்போல்ப் பிரகாசிக்காமலிருந்தான். அதனால்; அக்னி பகவானுக்கு வேறுபாடு உண்டாயிற்று. ஒளிகுறைந்து வாட்டமுண்டாயிற்று. அந்த அக்னிபகவான் தன்சக்திபோனதைக்கண்டு உலகங்களினால் பூஜிக்கப்பட்டதும் புண்ணியமுமான பிரம்மலோகத்திற்குச் சென்றான். அவ்விடத்தில் ஆஸனத்திலிருந்த பிரம்மதேவரைக்கண்டு, 'பகவானே! சுவேதகிராஜனால் எனக்கு அதிக திருப்திசெய்விக்கப்பட்டது. அதனால், அருசி அதிகமாக உண்டாயிருக்கிறது. அதை நிவிரூத்திசெய்ய எனக்கு முடியவில்லை. ஜகத்பிரபுவே! ஒளியும் வலிமையும் குன்றியிருக்கிறேன். தங்களனுக்கொஹத்தினால் எனது இயற்கை நிலைக்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றேன்' என்று சொன்னான். எல்லா உலகங்களையும் படைப்பவராகிய பகவானை பிரம்மா இவ்வாறு அக்னிசொன்னதைக்கேட்டு புன்னகையுடன் அக்னியைப் பார்த்து, 'மஹானுபாவனே! பன்னிரண்டு வருஷகாலம் ஒரு பாத்திரத்திலிருந்து இடைவிடாத தாரையாக விழுந்தெய்யையும் ஹோமஞ்செய்த அன்னத்தையும் நீ உண்டதனால் உனக்குத் தளர்ச்சி உண்டாயிருக்கிறது. தேவர்களுக்கு ஹவிஸுகளை வலிக்கின்ற அக்னியே! திடீரென்று ஒளிகுன்றினமையைப்பற்றி உனக்குத் துயரம் வேண்டாம். மறுபடியும் ஸ்வபாவமாயிருப்பாய். காலம்வந்தபோது உன்னுடைய அரோசகத்தை நான் போக்கிவிடுவேன். தேவர்களின் கட்டளையின்படி உன்னால் முன்பு எந்தக்காண்டவவனம் முழுதும்நீருகச்செய்யப்பட்டதோ அது தேவசத்துருக்களுக்கு கிருப்பிடமும் மிகக் கொடியதுமாயிருக்கிறது. அக்னியே! அதில் எல்லாப்பிராணிகளும் வலிக்கின்றன. அவற்றின் கொழுப்பினால் திருப்தியடைந்தபிறகு, நீ உன்னியற்கையைப்பெறுவாயாக; நீ உடனே அதை எரிக்கச்செல்; இந்த நோயிலிருந்து விடுபடுவாய்' என்று சொன்னார். பிரம்மாவின் வாயிலிருந்துவந்த இந்தவாக்கியத்தைக்கேட்ட அக்னி மிகுந்தவேகத்துடன் ஓடிக்காண்டவவனத்தைதச்சேர்ந்து முழுச்சக்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு காற்றினால் தூண்டப்பட்டுக் கோபத்துடன் அதிகமாக ஜ்வலித்தது. காண்டவவனம் எரிவதைக்கண்டு அங்குள்ளவைகள் நெருப்பையவிக்கப் பெரியமுயற்சிசெய்தன. நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்குமான யானைகள் கோபத்துடன் தங்கள் துறிக்கைகளினால் சீக்கிரமாக ஜலத்தையெடுத்து அக்னியை விரைவாக அவித்தன. அங்கே அனேகர் தலைகளோடு கூடிய பாம்புகள் மிகுந்தகோபமும் வேகமும்

கொண்டு தலைகளால் ஜலத்தைக்கொண்டுவந்து தாரையாகத் தீயின் மேலே பொழிந்தன. ஜனமேஜயரே! இன்னும் அனேகம் பிராணிகளும் அவ்வாறே தந்தம்கருவிகளைக்கொண்டு முயற்சிசெய்து தீயைச் சீக்கிரத்தில் அளித்தன. இவ்வாறாகவே, காண்டவவனத்தில் எரிந்த அக்ரி ஏழுமுறை திரும்பத்திரும்ப அவிக்கப்பட்டது.

இருநூற்றைம்பதாவது அத்தியாயம்.

காண்டவதாஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் அக்னிபீண்டம் தேர் குசீகா வில்நாசலியவற்றை யாசித்தது.)

அந்தஅக்னி நினைத்தது நிறைவேறாமல் நிராசையாய்க் களைப்படைந்து கோபத்துடன் பிரம்மாவினிடம்சென்று அவ்வாறுநடந்ததையெல்லாம் நடந்தவாறு தெரிவித்தான். அந்தப்பகவானாகிய பிரம்மதேவர் சற்றுநேரம் ஆலோசித்து அக்னியைப்பார்த்து, 'குற்றமற்றவனே! எந்தஉபாயத்தினால் காண்டவவனத்தை நீ தகிக்கலாமோ அதனை நான் கண்டறிந்தேன். நீ சிலகாலம் பொறுத்துக்கொள். பிறகு, அதனையெரிக்கலாம். அந்தக்காலத்தில் நரநாராயணர்கள் உனக்கு உதவியாகஇருப்பார்கள். அக்னியே! நீ அவர்களுடன்சேர்ந்து காண்டவவனத்தையெரிக்கலாம்' என்று சொன்னார். அந்தப்பிரம்மாவுக்கு அக்னி, 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று மறுமொழிசொன்னான். ராஜாவே! நீண்டகாலத்திற்குப்பின் அந்தரிஷிகளாகிய நரநாராயணர்கள் அவதரித்திருப்பதையறிந்து அந்தப்பிரம்மதேவர் சொன்னதை நினைத்து மறுபடியும் பிரம்மாவினிடம்சென்றான். அப்போது பிரம்மா, 'அக்னியே! இப்போது இந்த இந்திரன் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போதே நீ காண்டவவனத்தைத் தகிக்கலாம். அக்னியே! முதல்தேவர்களாகிய எந்தநரநாராயணர்கள் தேவகாரியார்த்தமாக மானிடலோகத்தில் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றனரோ அவர்களை அர்ஜுனனென்றும் வாஸுதேவனென்றும் உலகம் நினைக்கிறது. இதோ காண்டவவனத்தின்ஸமீபத்தில் சேர்ந்திருக்கும் அவர்களிடம்செல். காண்டவவனத்தைத் தகிப்பதற்கு உதவியெயும்படி அவர்களைக்கேட்டுக்கொள். அப்போது தேவர்களால் காக்கப்பட்டிருந்தாலும் அந்தவனத்தை நீ தகிக்கலாம், அவர்களிருவரும்சேர்ந்து எல்லாப்பிராணிகளையும் இந்திரனையும் முயற்சிசெய்து தடுத்திவிடுவார்கள். எனக்குச்சந்தேகமில்லை' என்றுசொன்னார். ராஜசீரேஷ்டரே! இந்தச்சொல்லைக்கேட்டு அக்னி

விரைவாகக் கிருஷ்ணர்ச்சனர்களிடம்வந்து கேட்டவிஷயத்தை உமக்கு முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். ராஜ்ச்ரேஷ்டரே! அர்ஜுனன் அக்னிசொன்னதைக்கேட்டு இந்திரனுடையஇஷ்டமில்லாமலே காண்டவவனத்தை எரிக்கவிரும்புகின்ற அந்த அக்னிபகவானைப்பார்த்து அக்காலத்திற்குத் தகுதியானசொல்லீச் சொல்லலானான்.

‘அக்னிபகவானே! என்னிடத்தில் சிறந்த திவ்யாஸ்திரங்கள் அனேகமிருக்கின்றன. அவைகளினால் அனேக இந்திரர்கள்வந்தாலும் நான் யுத்தம்செய்யமுடியும். ஆனால், யுத்தத்தில் வேகம்செய்யும் போது என்னுடைய வேகத்தைத் தாங்கக்கூடியதும் என்கைவன்மைக்குஒத்ததுமாகிய வில்லொன்றுமாதிரம் எனக்கில்லை. மேலும், ஓய்வில்லாமல் அனேகபாணங்களை வெகுசீக்கிரத்தில்விடுகின்றஎனது காரியத்திற்குப் பாணங்கள் மிகுதியாகவும் வற்றாமலுமிருக்கவேண்டும். நான் இஷ்டப்படி பாணங்களைப்பிரயோகிக்கும்படி நடத்தத்தக்க தேருமில்லை. காற்றைப்போன்றவேகமுள்ள வெண்மையான திவ்ய அசுவங்களையும் மேகத்துக்கொப்பானஒலியும் ஸ்ரீரியனுக்கொப்பான ஒளியுமுள்ள ரதத்தையும் நான் விரும்புகிறேன். அப்படியே எந்த ஆயுதத்தினால் கிருஷ்ணன் யுத்தத்தில் நாகர்களையும்பிசாசர்களையும் கொல்லுவரோ அந்தஆயுதம் ஒன்று கிருஷ்ணனுடைய சக்திக்குச்சரியானதாயில்லை. அக்னிபகவானே! அந்தப்பெரியவனத்தில் வருஷிக்கும்இந்திரனை நான்எந்தஉபாயத்தினால்தடுக்கலாமோ உன்காரியசாதகமான அதனை நீ சொல்லக்கடவாய். அக்னிபகவானே! மனுஷ்யனுடைய சக்தியினால்செய்யக்கூடியதை நான்செய்வேன். எனக்குப் போதுமானகருவிகளைக் கொடுக்கக்கடவாய்’ என்றான்.

இருநூற்றைம்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

காண்டவதாஹபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(அக்னி தேர்ந்தலியவற்றை அர்ஜுனனுக்கும்சக்கராதையும்கதையையும் கிருஷ்ணனுக்கும் கொடுத்ததும், அவர்களையுயிரினால் அக்னி காண்டவவனத்தைக் கொடுத்த ஆரம்பித்ததும்.)

புகையைக்கொடியாகவுடைய அக்னிபகவான் அர்ஜுனனால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டவுடன், அதிதியின்புத்திரனும் ஜலத்தில் வலிப்பவனும் ஜலத்துக்குஅதிபதியுமான வருணனென்னும் திக்குப் பாலகளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று நினைத்தான். அக்னி நினைத்த

தைத்தெரிந்துகொண்டு வருணன் அவன்முன் வந்தான். திக்பாலகர் கள்நால்வரிவொருவனும் தேவச்சேஷ்டனும் 'எப்போதும்அழியாத வனுமாகிய வருணனுக்கு மரியாதைசெய்து; 'உனக்கு ராஜாவான சந்திராணற்கொடுக்கப்பட்ட வில்லையும் இராண்டிதூணிகளையும் வான சக்கொடியோடுகூடியரதத்தையும் சீக்கிரம்கொடு. காண்டவத்தினால் பார்த்தனும் சக்கரத்தினால் சிருஷ்ணணும் மிகப்பெருங்காரியம்செய்யப்போகின்றனர். அவற்றை இப்போதே நீ என்னிடம்கொடு' என்று சொன்னான். 'கொடுக்கிறேன்' என்றே வருணன் அக்னிக்கு மறுமொழிசொன்னான். ஆச்சரியப்படத்தக்கதும், மிகுந்தவன்மையுள்ளதும், புகழையும்பெயரையும்விருத்திசெய்வதும், எந்தஆயுதங்களினாலும்வெல்லமுடியாததும், எந்தஆயுதங்களையும்வெல்லுவதும், ஆயுதங்களெல்லாவற்றிலும்சிறந்ததும், எதிரிகளின்சேனைகளைக்கலக்குவதும், ஒன்றுமே லக்ஷங்களுக்குச்சரியானதும், பலவகைநிறத்தாற்சோசிப்பதும், விசித்திரமானதும், மேடுள்ளிடில்லாததும், அடிபடாததும், நெடுங்காலமாகத்தீவர்களும் அஸுரர்களும் கந்தர்வர்களும் பூஜித்துவருவதுமாகிய உயர்ந்தவில்லையும், அம்புகள் குறையாதஇராண்டிபெருந்தூணிகளையும், வெள்ளிநிறமுள்ளவையும் வெண்மேகம்போற்பிரகாசிப்பவையும் வேகத்தில் மனத்திக்கும் காற்றுக்கும் ஒப்பானவையும் பொன்மலைபோடப்பட்டவையும் கந்தர்வலோகத்தியவையுமான நான்குஉயர்ந்தகுதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் ஹனுமக்கொடியுள்ளதும் வேண்டியகருவிகளெல்லாமுள்ளதும் தேவர்களாலும்அஸுரர்களாலும்ஜயிக்கமுடியாததும் ஒளியுள்ளதும் கம்பீரமானசத்தமுள்ளதும் எல்லாவகைரத்தனங்களும் இழைத்திருப்பதனால் அழகியதுமான ரதத்தையும் கொடுத்தான். மஹிமைபொருந்தினவரும் உலகங்களுக்குப்பிரபுவுமாகிய பிரம்மதேவர் சிறந்தவத்தினால் எதைப்படைத்தாரோ எதன்உருவம் ஸூரியனைப்போன்றதோ ராஜாவானசந்திரன் எதன்மேலேறி அஸுரர்களைஜயித்தானோ எதுநீருண்டமேகம்போலவும் பளபளப்பினால் ஜ்வலிப்பதுபோலவுயிருக்கிறதோ அந்தச்சிறந்தரதத்தை வானவில்லைப்போன்றநிறமுள்ளகிருஷ்ணர்ஜூனர்களிருவரும் அடைந்தனர். மிகஅழகியதும் பொன்மயமாகியதுமான சிறந்தகொடிமரம் அதிலிருந்தது. வியம்மக்கொடிகளோடும் புலிக்கொடிகளோடுங்கூடியவரும் திவ்யசக்தியுள்ளவரும் நினைத்தருபமெடுப்பவரும் மிகுந்தபராக்ரமமுள்ளவருமான ஹனுமனென்னும்வானரவீரர் எல்லாவற்றையும்எரிக்கப்போவதுபோல அந்தக்கொடித்தலையிலிருந்துவிளங்கினார். அந்தக்கொடியில் தங்கள்சப்

தத்தினாலேயே எதிரிசைனியங்களின் பிரஜைஞையைக் கெடுக்கும்படியான அனேகவிதங்களான பெரியபேய்சிசாசுமுதலிய பூதகணங்கள் இருந்தன. பலவகைக்கொடிகளினால்சோபிக்கின்ற அந்தச்சிறந்த ரத்ததை அர்ஜுனன் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, தேவதைகளுக்கும்நமஸ்காரஞ்செய்து, யுத்தஸந்நாஹத்தாடன் கவசந்நரித்துக் கத்திபிடித்து மணிக் கட்டில்உடம்புத்தோலாற்செய்த நாண்தண்டும் விரலுறைகளும் கட்டிக்கொண்டு புண்ணியஞ்செய்தவன் தேவவிமானத்திலேயுவது போல் அந்தத்தேரிலேறினான். முன்னே பிரம்மாவினால்ஸ்ருஷ்டிசெய்யப்பட்டதும் தேவலோகத்ததுமான அந்தக்காண்டவமென்னும் தனுஸையெடுத்துக்கொண்டபோது அர்ஜுனன் ஸந்தோஷமடைந்தான். வீரனான அர்ஜுனன் முதலில் அக்னியைப்பூஜைசெய்து பிறகு அந்தத்தனுஸையெடுத்துத் தன்பலத்தினால் அதில் நாண்பூட்டினான். பலசாலியான அர்ஜுனனால் அதில் நாண்பூட்டப்படும்போது உண்டான சப்தத்தை எவர்கள் எங்கே கேட்டனரோ அவர்கள்மனமும் அங்கேயே பயமுற்றது. அர்ஜுனன் ரத்தத்தையும் வில்லையும் அம்புகள்வற்றாதபெருந்தூணிகளையும் அடைந்தபின் அதிகசத்திபெற்று, அக்னிக்கு உதவியெய்ய உத்ஸாஹமுள்ளவனானான். பிறகு, அக்னி வஜ்ராயுத்ததை நாடியென்று சொல்லப்பட்ட நலிவாகவுடைய சக்கராயுத்ததையும் தனக்குப்பிரியமான ஆக்னையாஸ்திரத்தையும் கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தான். அப்போது, அவரும் சக்தியுடையவரானார். அப்போது அக்னி கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, 'மதுஸூதனரே! இதனால் மானிடரல்லாதவர்களையும் தேவர்கள்முதலியவர்களையும் நீர் யுத்தத்தில் ஜயிப்பது திண்ணம். இதனால் நீர் யுத்தங்களில் மனிதர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் பிசாசர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும் மேலாகவும் அவர்களை ஜயிப்பதில்ஸமர்த்தராகவும் ஆவீர். அதற்குச் சந்தேகமில்லை.' மாதவரே! யுத்தத்தில் சத்துருக்களின்மேலப்போடப்போடத் தடுக்கப்படாததாகவே சென்று எதிரிகளைக்கொன்றுவிட்டுத் திரும்பவும் உமதுகைக்கு வந்து சேரும்' என்றுசொன்னான். பிரபுவானவருணனும் அந்தக்கிருஷ்ணனுக்கு இடியைப்போலச்சத்தமுள்ளதும் அஸுரர்களையழிப்பது மாகிய கௌமோதகியென்னும்பெயருடைய பயங்கரமானகதையைக் கொடுத்தான். அதன்பிறகு, அஸ்தர்சஸ்திரங்களைநிரம்பஉடையவரும் ரதமும் துவஜமுமுள்ளவருமான கிருஷ்ணர்ஜுனனர்கள் ஸந்தோஷத்துடன் அக்னியைப்பார்த்து, 'அக்னிபகவானே! தேவாஸுரர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்துவந்தபோதிலும் நாங்கள் யுத்தஞ்செய்யச் சமர்த்

தர்களாயிருக்கிறோம். தக்ஷணக்காக யுத்தஞ்செய்யவிரும்புகிற இந்
 திரன் ஒருவனை மாதிரிப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா' என்றனர். அர்
 ஜுனன், 'சக்கராபாணியும் வீரருமாகிய சிருஷ்ணன், யுத்தத்தில்
 சஞ்சரித்துச் சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகஞ்செய்வதனால் எதையும்
 சாம்பலாகச் செய்வார். ஜனர்த்தனர் செய்யக்கூடாதகாரியம் மூன்று
 லோகங்களிலும் ஒன்றுமில்லை. அக்னியே! நானும் காண்டவமென்
 னும்வில்லையும் அம்புகள்வற்றாத தூணிகளையும் எடுத்து யுத்தத்தில் உல
 கங்களையெல்லாம் ஜயிக்கச் சக்தியுள்ளவனாயிருக்கிறேன். மஹாப்
 பிரபுவே! இந்தக்காட்டை எல்லாப்புறமுஞ்சூழ்ந்துகொண்டு இப்
 போதே வேண்டியவளவு நீ ஜ்வலிக்கலாம். உனக்கு உதவிசெய்வதில்
 நாங்கள் ஸமர்த்தர்களாயிருக்கிறோம். அறியாமையினால் இந்திரன்
 தேவக்கூட்டங்களுடன் காண்டவவனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு
 வருவானாயின், பாணங்களினால் அடிபட்ட அவயவங்களையும் குண்ட
 லங்களையுமுடைய தேவஸேனைகளின் ஹிம்ஸையைக் காண்பான்'
 என்று சொன்னான். சிருஷ்ணர் ஜுனர்களால் இவ்வாறு சொல்லப்
 பட்ட அக்னிபகவான் ஜ்வாலாருபத்தையெடுத்துக்கொண்டு வனத்
 தையெரிக்க ஆரம்பித்தான். ஏழுஜ்வாலகளுடன் அக்னி நாற்புறமும்
 சூழ்ந்துகொண்டு பிரளயகாலத்தைக்காண்பிப்பவன்போலக் காண்டவ
 வனத்தையெரித்தான். ஜனமேஜயரே! அக்னி அந்தவனத்தைப்
 பிடித்து உட்புகுந்து மேககர்ஜனையைப்போலக் கர்ஜித்து எல்லாப்
 பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்தான். ஜனமேஜயரே! எரிக்கப்படுகின்ற
 அந்தவனத்தின்றும், ஸூரியகிரணங்களினால் வியாபிக்கப்பட்ட
 மேருமலையின் உருவம்போல விளங்கிற்று.

இருநூற்றைம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

காண்டவ தாஹபர்வம். (தோடீச்சு.)

(காண்டவவனம் சரிகிறதை அவிப்பதற்காக இந்திரன் மழைபெய்வித்தது.)

தேராளிகளிற்கிறந்தவர்களாகிய அந்தக் சிருஷ்ணர் ஜுனர்க
 ளிருவரும் இரண்டுரதங்களிலேறிக் காட்டிற்கு இருபுறமும் நின்றன
 ண்டு எல்லாத்திசைகளிலும் பிராணிகளுக்குப் பெரிய மரணத்தைச் செ
 ய்தனர். காண்டவவனத்தில் வலிக்கின்ற பிராணிகள் ஒடிப்போவதை
 அந்தவீரர்களிருவரும் எங்கெங்கேகண்டனரோ அங்கங்கே திரித்தோ
 டினர், விரைவாக ஒடுகின்ற அவ்விரண்டுரதங்களின் இடைவெளியை

யாரும் பார்க்கவில்லை. அவ்விரண்டு தேராளிகளுடைய அவ்விரண்டு தேர்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தனவற்றைப்போற்காணப்பட்டன. காண்டவவனம் எரிக்கப்படும்போது அங்குள்ள அநேகம்பிராணிகள் பயங்கரமான கூச்சலிட்டிக்கொண்டு நாற்புறங்களிலும் மேலே கிளம்பின. அநேகம்பிராணிகள் தேகத்தின் ஒருபாகம் எரிந்தும், சில கொதிப்புற்றும், சில கண்கள்வெடித்தும், சில கைகால்கள் சிதறியும், மற்றும் சில அழிந்துமீபோயின. சிலர் பிள்ளைகளையும் மற்றும் சிலர்தாயத்தந்தைகளையும் வேறுசிலர் சகோதரர்களையும் கட்டிக்கொண்டு ஸ்நேஹத்தினால் விடமுடியாமல் அங்கேயே மாணமடைந்தனர். இன்னும் அநேகம் பிராணிகள் பற்களைக்கடித்துக்கொண்டு மேலேகிளம்பி அதிகமாகத் துள்ளி மறுபடியும் நெருப்பிலேவிருந்தன. ஆங்காங்கு இறகுகளும் கண்களும் கால்களும் எரிந்துபோய்த் தரையில் விழுந்து தடித்து இறந்துபோகின்ற பிராணிகள் காணப்பட்டன. நெருப்பினால் காம்ப்ச்சப்பட்டிக் கொதிக்கின்ற தடாகங்களிலெல்லாம் இறந்துபோன ஆமைகளும் மீன்களும் காணப்பட்டன. அந்தவனத்திலுள்ள வேறுசிலபிராணிகள் எரியும்சீரங்களோடு பிரளயகாலத்தில் உருவங்களோடுவந்த அக்னிகளைப்போலக் காணப்பட்டன. அர்ஜுனன் மேலேகிளம்பின சில பறவைகளைப் பாணங்களினால் துண்டிதுண்டுகளாகவெட்டி ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியில் வீழ்த்தினான். அவ்வ, எல்லா அங்கங்களிலும், பாணங்கள் தைத்துக்கொண்டவைகளாய்ப் பேரிசைச்சலிட்டி, வேகமாக எழும்பித் திரும்பவும் காண்டவவனத்திலேயே விழுந்தன. பாணங்களினால் கூட்டங்கூட்டமாக அடிக்கப்பட்ட காட்டுப்பிராணிகளின் பேரொலி சமுத்திரம்கடைகிறசப்தம்போற் கடுமையாகக் கேட்கப்பட்டது. ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியின் பெரியஜ்வலைகள் ஆகாயத்திற்கிளம்பித் தேவர்களுக்குப் பெரியநடுக்கத்தை யுண்டாக்கின. தேவர்களும் ரிஷிகள் முதலிய மஹாத்மாக்களும் ஸ்வர்க்கவாலிகளுமாகிய அனைவரும் அந்தஜ்வலையினால்சுடப்பட்டு ஆயிரம் கண்களுடையவனும் தேவர்களுக்குப்பிரபுவும் அஸுரர்களைப்பிடிப்பவனுமாகிய இந்திரனிடம் சென்று, 'தேவேசுவரனே! இந்த மனிதர்களைல்லாரும் அக்னியினால் தகிக்கப்படுகின்றனர். இதுஎன்ன? லோகங்களுக்குப்பிரளயம் வராமலிருக்குமா?' என்றுகேட்டனர். ஹரிகளென்னும் குதிரைகையுடைய இந்திரன் அவர்களுடைய சொல்லைக்கேட்டும் தான் பார்த்தும் காண்டவவனத்தை விடுவிக்கப் புறப்பட்டான். தேவர்களுக்குப்பிரபுவான இந்திரன் பலவிதமான பெரியதேர்க்கூட்டத்தினால் ஆகாசத்தைமறைத்து மழையைப்பொழிந்தான். அப்போது

இந்திரனால் ஏவப்பட்டமேகங்கள் காண்டவனத்திற்குநேராகத் தேரரசின் அளவான நீர்த்தாரைகளை மிகுதியாகப்பொழிந்தன. அந்தத்தாரைகள் அக்கினியின்சக்தியினால் காண்டவனத்திற்படாமல் ஆகாயத்திலேயே வற்றிப்போயின. எனையும் அக்கினியைச் சேரவிடலை. பிறகு, அக்கினியின்மேல் கோபமுற்ற இந்திரன் மறுபடியும் மஹாமேகங்களைக்கொண்டு மிகுதியாக ஜலத்தைவருஷிக்கச்செய்தான். அந்தவனம், அக்னிஜ்வாலைகளும் புகையும் மழைத்தாரைகளும் மின்னலும் மேகங்களும்சேர்ந்து பயங்கரமாயிருந்தது.

இருநூற்றைம்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

காண்டவதாஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் மகமுயைந்நடுத்தும். தக்ஷகன்மனைவி தன்புத்திரனை விழுங்கியெடுத்துக்கொண்டு கிளம்பும்போது அர்ஜுனன் அவள்தலையை யறுக்க இந்நிரன் காற்றாமலுயால் அர்ஜுனனைமயங்கச்செய்து தக்ஷகன் புத்திரனைவருஷித்ததும், சிருஷ்ணர்ஜுனரோடு இந்நிரன்யுத்தம்செய்ததும்)

பாண்டுபுத்திரனாகிய அர்ஜுனன் உயர்ந்த அஸ்த்ரஸாமர்த்தியத்தைக்காண்பித்து இந்திரன்வருஷித்தமழையைப்பாணவருஷத்தினால் தடுத்தான். அவ்விடக்கூடாத மஹிமையையுடைய அர்ஜுனன், சந்திரன்பனியினால்மறைப்பதுபோல அம்புகளினால் காண்டவனத்தை யெல்லாம் மறைத்தான். பாணப்பிரயோகம்செய்தஅர்ஜுனன் பாணங்களால் மேற்பாகத்தை மறைத்தபோது ஒருபிராணியும் அங்கிருந்து வெளிப்படமுடியவில்லை. மஹாபலசாலியான தக்ஷகனென்னும் நாகராஜன் அங்கேயிருக்கவில்லை. அந்தவனம் எரிக்கப்படும்போது அவன் குருஷைத்திரத்திற்குப் போயிருந்தான். பலவானாகிய அசுவஸேனனென்னும் தக்ஷகபுத்திரன் அங்கிருந்தான். அவன் தீயிலிருந்துவிடுவித்துக்கொள்ளப் பெருமுயற்சிசெய்தான்; அவன் அர்ஜுனனுடைய பாணங்களால் தடுக்கப்பட்டு வெளியிற்போகமுடியாமலிருந்தான். அவனை அவனுடையதாயாராகிய நாககன்னிகைவிழுங்கிப் பின்விடுவிக்கத் தொடங்கினான். அவனுடையதலையை முன்னேவிழுங்கினான். அந்த நாககன்னிகை தன்பிள்ளையைவிடுவிப்பதற்காகவாலேவிழுங்கிக்கொண்டே மேலேகிளம்பினான். அவள்போகும்போது அர்ஜுனன் அவளுடையதலையைக் கூர்மையும் அகலமுமான முனையுள்ள பாணத்தினால் அறுத்தான். அதை இந்திரன் பார்த்தான். அசுவஸேனைவிடுவிக்கக்

கருதின இந்நிரன் காற்றமழையினால் அர்ஜுனனை மயங்கச்செய்தான். அந்தக்காலத்தில் அசுவஸேனன்மாத்திரம் விடுபட்டான். (அர்ஜுனன்), அந்தக்கொடியமாயைக்கண்டு நாகத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டான். அர்ஜுனன் ஆகாயத்திலிருந்தபிராணிகளை இரண்டிழன்று துண்டங்களாகத் துணித்தான். அந்த அர்ஜுனனை அர்ஜுனனும் அக்னியும் கிருஷ்ணனும் கோபத்துடன், 'நீ நிலையற்றவனாகப்போகக் கடவாய்' என்று சபித்தனர். பிறகு, அர்ஜுனன் அந்தமோசத்தை நினைத்துக்கோபத்துடன் விரைவாகச்செல்லுகிறபாணங்களினால் ஆகாயத்தைமறைத்து இந்நிரவேடு யுத்தஞ்செய்தான். யுத்தத்தில் கோபத்தோடிருந்த அர்ஜுனனைக்கண்டு இந்நிரனும் ஆகாயத்தைமுழுதும் மறைத்துத் தன்னுடைய உக்கிரமான ஐந்திராஸ்திரத்தை விடுத்தான். அப்போது ஆகாயத்திலிருந்து பெரியகோஷத்தோடுகூடியகாற்று சமுத்திரங்களை யெல்லாம் கலக்கிக்கொண்டு மழைத்தாரைகளை மிகுதியாக வருஷிக்கின்றவையும் இடிகளையும் மின்னல்களையும் கர்ஜனைகளையும் மூண்டாக்குகின்றவையும் பயங்கரங்களுமான மேகங்களை யுண்டாக்கிற்று. பிரதிசெய்வதில் ஸமர்த்தனாகிய அர்ஜுனனும் அதைத்தடுப்பற்சாக உடனே வாயுஅஸ்தரத்தை மந்திரத்தோடு பிரயோகித்தான். அதனால் இந்நிரனுடைய இடிகள் மேகங்கள் இவற்றின் பலமும் ஒளியும் அழிக்கப்பட்டன. அந்தமழைத்தாரைகளெல்லாம் வற்றிப்போயின. மின்னல்கள் மறைந்தன. ஒருநொடியில் ஆகாயத்திலுள்ள கலக்கமும் இருளும் நீங்கின. குளிர்ந்தகாற்று ஸுகமாக வீசிற்று. ஸூர்யமண்டலம் எப்பொழுதும்போலப் பிராகாசித்தது. விரோதம் நீங்கினதனால் ஸந்தோஷமடைந்த அக்னி, பிராணிகளின் தேகங்களிலிருந்து பெருகின கொழுப்புக்களின் பிரவாகங்களினால் நனைக்கப்பட்டுத் தன்சப்தத்தை உலகமெல்லாம் பரவச்செய்துகொண்டு பலவகை ஜ்வாலைகளோடு ஜ்வலித்தது.

ஜனமேஜய மஹாராஜாவே ! காண்டவவனம் கிருஷ்ணர்ஜுனர் களால் ரக்ஷிக்கப்படுவதைக்கண்டு கருடன்முதலியபக்திகள் அகங்காரத்துடன் ஆகாயத்தில் பறந்தன. கருடன் வஜ்ராயுதத்துக்கொப்பானசிறகுகளினாலும் மூக்கினாலும் நகங்களினாலும் கிருஷ்ணனையும் அர்ஜுனனையும் அடிப்பதற்கு ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கினான். நாகர் கூட்டங்களும் கொடியவிஷத்தைக்கக்கிக்கொண்டு ஜ்வலிக்கின்றவாய்களுடன் அர்ஜுனன்சமீபத்தில் வந்துவிழுந்தன. அர்ஜுனன் தன் கோபாக்களியோடுகூடிய பாணங்களினால் அவற்றை அறுத்தான். அவை தேகநாசம்வரும்படி அந்தஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியில் விழுந்தன.

பிறகு, தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் நாகர்களும் ஒப்பில்லாத இரைச்சலைச் செய்துகொண்டு இருப்புக்குண்டிகளை உட்கொண்ட சக்கராயந்திரங்களையும் கற்களையும் கவண்களையும் கைகளில் ஏந்திக் கிருஷ்ணனையும் அர்ஜுனனையும் கொல்லக்கருதிக் கோபத்தினால் அதிகபராக்கிரமங்கொண்டு யுத்தஞ்செய்யக் கிளம்பினர். அதிகமாகப்பேசிய ஆயுதங்களை வருஷித்த அவர்களுடைய தலைகளை அர்ஜுனன் கூரியபாணங்களினால் சிதைத்தான். மிகவும் அதிகமான சக்தியுள்ளவரும் சத்துருக்களையழிப்பவருமாகிய வாஸுதேவரும், தைத்தியர்கள் தானவர்களின் கூட்டங்களுக்குப் பெரிய ஹிம்ஸையைச் செய்தார். அளவற்ற பராக்கிரமமுள்ள மற்றுஞ்சிலர் பாணங்களினால் அடிக்கப்பட்டும் சக்கரத்தின் வேகத்தினால் தள்ளப்பட்டும் ஸமுத்திரம் கரையிலடங்கியிருப்பதுபோல அடங்கினின்றனர். பிறகு, தேவர்களுக்குள் சுவாஹும் அஸுரர்களை யழிப்பவனுமாகிய இந்திரன் மிகக் கோபித்து வெள்ளையானையிலேறி வஜ்ராயுதத்தை ஒங்கிக்கொண்டு கிருஷ்ணர்ஜுனர்களினருயில் ஓடினான். அவன் வேகத்தோடு இடியையெயிடுத்து வஜ்ரமென்னும் அஸ்திரத்தை விடத்தொடங்கினான். அஸுரர்களை ஸம்ஹரிக்கும் இந்திரன் தேவர்களைப்பார்த்து, 'இவர் இருவரும் இறந்தனர்' என்று சொன்னான். அப்போது, தேவேந்திரனால் வஜ்ராயுதம் ஒங்கப்பட்டதைக்கண்டு தேவர்களும் தம் தம் அஸ்திரங்களை யெல்லாம் எடுத்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! யமன் காலதண்டத்தையும், குபேரன்கதையையும், வருணன் பாசத்தையும் விசித்திரமான அசனியென்னும் அஸ்திரத்தையும் எடுத்துக்கொண்டனர், முருகக்கடவுள் சக்தியாயுதத்தையெடுத்துக்கொண்டு மகாமேருவைப்போல் அசையாமல் நின்றனர். அஸ்வினி தேவர்கள் ஜ்வலிக்கின்ற சோதிவிருக்ஷங்களை யெடுத்துக்கொண்டனர். தாதா என்னுந்தேவதை வில்லையும், ஜயமென்பவன் உலக்கையையும், மிகுந்த பலமுள்ள த்வஷ்டாமலையை யும் கோபத்துடன் எடுத்துக்கொண்டனர். அம்சமென்னும் தேவதை சக்தியாயுதத்தையும் மிருத்யுவென்னும் தேவதை கோடாலியையும் எடுத்தனர். அரியமென்பவன் பயங்கரமான பரிகாயுதத்தை எடுத்து உலாவினான். மித்ரன் என்பவன் முனையில் கத்தியுள்ள சக்கராயுதத்தை எடுத்து நின்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! பூஷாவும் பகனும் ஸனிதாவும் கோபித்து விற்களையும் கத்திகளையும் எடுத்துக் கிருஷ்ணர்ஜுனர்களை எதிர்த்தோடினர். மஹாபலசாலிகளாகிய ருத்திரர்களும் வஸுக்களும் மருத்துக்களும் தங்கள் பராக்கரமத்தினால் பிரகாசிக்கின்ற விசுவேதேவர்களும் ஸாத்தியர்களும் மற்றுமுள்ள அனேக தேவர்களும்

பற்பலஆயுதங்களையெடுத்துப் புருஷோத்தமர்களான கிருஷ்ணர்ஜனர்களை வதஞ்செய்யக்கருநி எதிர்த்துச்சென்றனர். அந்தப்பெருஞ்சண்டையில் பிரளயகாலத்துக்கொப்பானவையும் பிராணிகளுக்குப் பயங்கரங்களுமான அனேகம்புதிய அபசகுனங்கள் காணப்பட்டன. அவ்வாறு தேவர்களுடன் மிகக்கோபித்துவந்த இந்திரனைக்கண்டு கிருஷ்ணர்ஜனர்கள் பயமின்றியும் பிளிவாங்காமலும் யுத்தத்தில் பகைவர்களால் எதிர்க்கமுடியாதவர்களாக விடிகளை வைத்துக்கொண்டு நின்றனர், யுத்தத்திற்குவந்ததேவர்களை யுத்தத்தில்ஸமர்த்தர்களாகியகிருஷ்ணர்ஜனர்களிருவரும் கோபத்துடன் வஜ்ராயுதங்கள்போன்றபாணங்களினால் அடித்தனர். தேவர்கள் பலமுறை எண்ணம்நிறைவேறாதவர்களாய்ப் பயத்தினால் யுத்தத்தைவிட்டு இந்திரனையே ஆசிரயித்தனர். கிருஷ்ணர்ஜனர்களால் "தேவதைகளைத்தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு அங்கே ஆகாயத்திலிருந்த ரிஷிகள் வியப்புற்றனர். இந்திரனும் அவர்களுடையபாராமத்தை யுத்ததில்பலமுறைகண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து மறுபடியும் அவர்களோடு யுத்தஞ்செய்தான். அப்போது, இந்திரன் அர்ஜுனனுடைய முன்னிலும் அநிகமானபராக்கிரமத்தை அறியவிரும்பி மிகப்பெருங்கல்மழையைப்பொழிந்தான். அர்ஜுனன் மிகுந்தகோபத்துடன் அந்தக்கல்மழையைப்பாணங்களினால் தடுத்தான். அதுவும் வீணாகச்செய்யப்படுவதைப்பார்த்து இந்திரன் மறுபடியும் அந்தக்கல்மழையையே அநிகப்படுத்தினான். இந்திரபுத்திரனான அர்ஜுனன் தன்பிதாவான இந்திரனைச் சந்தோஷப்படுத்துவதற்காக மஹாவேகமுள்ள அம்புகளினால் அந்தக்கல்மழையை அழித்தான். பிறகு, இந்திரன் மந்தரபர்வதத்திலிருந்து மரங்களுடன் கூடிய ஒருபெருஞ்சிகரத்தை இருகைகளினாலும்பெயர்த்து அர்ஜுனனைக்கொல்வதற்காக அதனை அலன்மேலெறிந்தான். பிறகு, அர்ஜுனன் மிகுந்தவேகமுள்ளவையும் ஜ்வலிக்கிற மழைகளுள்ளவையும் நேராச்செல்வின்றவையுமானபாணங்களினால் மந்தரமலையின்சிகரத்தை ஆயிரம்துண்டுகளாக நாசஞ்செய்தான். அந்தமலை சிதறும்போது அதன்உருவம், ஸர்யசந்திரர்களுளோடும் நவக்கிரகங்களோடுங்கூட ஆகாசம் சிதறிவிழுவதுபோலிருந்தது. அந்தமலையின் பெருங்கொடுமுடி காட்டில்விழுந்ததனால் அந்தக் காண்டவவனத்திலிருந்த பிராணிகள் கொல்லப்பட்டன.

காண்டவ தாஹபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றைம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மயதர்சனபர்வம்.

(தமிழகத்தின் பத்திரப்பத்திரம் சாஸ்திராஜா அங்கோடு யுத்தம்செய்ய
 மயதார்தே சபதையும் அச்சுமாய்மொல் அறந்த மந்திரா யுத்தநீ
 செய்யாமந்தீபோனதும், அப்போது தப்பியோடும்மயதர்ச
 னுணர்விய கால்குயும்பிகககரில் அவர் சாராத்
 செய்ந்தமொல் பர்சுனர் அவர்சு பருந்தநம.)

அவ்வாறு, மலைகள் வீழ்ந்ததனால் பயமுறுத்தப்பட்ட காண்டவ
 வனகதில் வலிதகு அநேகம் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் நாகர்க
 ளும் சிறுததொளும் கரடிகளும் காட்டு மனிதர்களும் மதயானைக
 ளும் புலிகளும் முகமயிர்களோடுகூடிய சிம்மங்களும் மாள்களும்
 எருமைகளும் பறவைகளும் இன்னும் அநேகம் பேய்ச்சாசு ஜாதிகளும்
 மருண்டிஷ்டின. அவைகள் அந்நகர் காட்டுத்தீயையும் ஆயுதபாணி
 களாகிய கிருஷ்ணஜுனாகளையும் பார்த்தன; பிரளயகாலசப்தம்
 போன்ற சபகத்தினால் பயமுறுத்தப்பட்டன. அவைகள் அநேக
 இடங்களிற் சொன்னுத்தப்படும் வனத்தையும் ஆயுதத்தைத் தரித்துக்
 கொண்டிருக்காமலிருந்தனையும்கண்டு மீபிரைச்சலிட்டன. அந்தப்
 பயங்கரமான இரைச்சலாலும் அனலின்சத்தத்தினாலும் பிரளயகால
 கர்ஜனையோல ஆகாயமெல்லாம் கர்ஜித்தது. அப்போது சிறந்தகை
 கையுடைய கிருஷ்ணன் ஒளியினால் பிரகாசிக்கின்ற அழியக்கிரமான
 மஹாசக்கரத்தை அவைகளையழிப்பதற்குப் பிரயோகித்தார். அஸுரர்
 பிசாசுகள்முதலிய அறபஜாதிகளெல்லாம், பயந்து அந்தச்சக்கரத்தி
 னால் துறுதுண்டுகளாக வெட்டப்பட்டி ஒருநொடியில் தீயில்விழுந்தன.
 கிருஷ்ணனுடைய சக்கரத்தினால் வெட்டப்பட்டிக் கொழுப்பும் இரத்த
 மும் உடம்பெல்லாம் பூசியிருக்கும் அந்தஅஸுரர்கள் அங்கே மாலைக்
 காலச் செம்மேகங்களைப்போலாக காணப்பட்டனர். ஜனமேஜயரே!
 அங்கே கிருஷ்ணன் ஆயிரக்கணக்கானநாகங்களையும் பிருகங்களையும்
 யமனைப்போலக்கொன்றுகொண்டி நடந்தார். சக்கரமானது ஒவ்வொரு
 தடவைபோடப்படும்போதும் அநேகம் பிராணிகளை வெட்டிச் சத்து
 ருக்களை ஹிம்லிப்பவராகியகிருஷ்ணனுடையகையில்விரும்பத்திரும்ப
 வந்தது. அவ்வாறு, பிசாசர்களையும் நாகர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும்
 கொல்லுகின்றவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவுமாகிய கிருஷ்.

ணனுடையருபம் மிகப்பயங்கரமாயிருந்தது. ஒன்றுசேர்ந்த எல்லா அஸூரர்களிலும் கிருஷ்ணர்ஜூனர்களை யுத்தத்தில் ஜயிப்பவன் ஒருவனும் இல்லை. அந்தக்கிருஷ்ணர்ஜூனர்களுடையபலத்தில் அகப்பட்ட பிராணிகளைக் காப்பாற்றவும் அந்தக் காட்டுத்தீயை அவிக்கவும் எப்போது தேவர்களால் முடியவில்லையோ அப்போது திரும்பிப்போயினர். ஜனமேஜயராஜாவே! அவ்வாறு திரும்பி ஓடின தேவர்களைக் கண்டு மகிழ்வுற்ற இந்திரன் கிருஷ்ணர்ஜூனர்களைச் சிலாகித்துக் கொண்டிருந்தான். தேவர்கள் திரும்பிப்போயினபின் மிக்க கம்பிரத்வனியுடைய ஓர் அசூரீரிவாக்கு இந்திரனை விளித்து, 'உண்ணுடையவர்களை உறிதனான தக்ஷகனென்னும் நாகராஜன் இங்கில்லை. காண்டவவனத்தையெரிக்கும்போது அவன் குருக்ஷேத்திரம்சென்றான். இந்திரனே! எவ்வகையிலும் இந்தக் கிருஷ்ணர்ஜூனர்களை யுத்தத்தினால் ஜயிப்பதுமுடியாதென்பதை என்சொல்லினால் தெரிந்துகொள். இவர்கள் ஆதிதேவர்களாகத் தேவலோகத்தில் கிராதிபெற்ற நானாராயணர்கள் அவர்களுடையவன்மையையும் பராக்ரமத்தையும் நீயும்அறிவாய். பிறரால்வெல்லமுடியாதவர்களும் இதற்குமுன்வெல்லப்படாதவர்களுமான இவர்களோடு யுத்தஞ்செய்யமுடியாது. புராணபுருஷர்களும் ரிஷிச்சீரேஷ்டர்களுமாகிய இவர்கள் எல்லாஉலகங்களிலும் தேவர்கள், அஸூரர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், கந்தர்வர்கள், மனிதர்கள், கின்னரர்கள், நாகர்கள் முதலிய எல்லாராலும் பூஜிக்கப்படுவதற்குரியவர்கள். இந்திரா! அதனால், தேவர்களுடனுங்கூட நீ இதை விட்டுப்போவது தகுதி. இந்தக்காண்டவவனம் அழிவது விதியினால் நேர்ந்ததென்றும் அறியக்கடவாய்' என்று சொல்லிற்று. தேவ்வந்திரன் இந்த வாக்கைக்கேட்டு உண்மையென்றறிந்து கோபத்தையும் பொருமையையும்விட்டு ஸ்வர்க்கத்திற்குப்போனான். ஜனமேஜயராஜாவே! மஹாத்மாவான இந்திரன் போகக்கண்டு தேவர்கள் சேனையுடன் அவன்பின்னே சென்றனர். தேவராஜன் தேவர்களுடன்கூடப் போவதைப்பார்த்து வீரர்களான கிருஷ்ணர்ஜூனர்கள் வியம்நாதஞ்செய்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! இந்திரன் போனபின், வீரர்களாகியகிருஷ்ணர்ஜூனர்கள் ஸந்தோஷத்துடன் விசாரமின்றி வனத்தை எரிப்பித்தனர். அந்த அர்ஜுனன் மேகங்களைக் காற்று ஓட்டுவதுபோலத் தேவர்களையோட்டிக் காண்டவவனத்திலுள்ள பிராணிகளைச்சரக்கூட்டங்களினால் அடித்தான். பாணப்பிரயோகஞ்செய்யும் ஸவ்யஸாசியின் பாணங்களினால் சேதிக்கப்பட்டு ஒருபிராணியும் அங்கிருந்து வெளிப்படமுடியாமறபோயிற்று. யுத்தததில் விண்போகாத அஸ்திரங்களைப்

பிரயோகிக்கின்ற அர்ஜுனனே பாஷ்யஸர்முதலிய மஹாபூதங்களும் கண்ணெடுத்துப்பார்க்கவும் முடியவில்லை; போர்க்களத்தில் யுத்தஞ்செய்வதேது? ஒருபாணத்தினால் தூறுபிராணிகளையும் அடித்தான். தூறுபாணங்களினால் ஒருபிராணியையும் அடித்தான். அந்தப் பிராணிகள் நேரேவந்த யமனாலேயே கொல்லப்பட்டவைபோல உயிர்போய் அக்னியில் வீழ்ந்துறந்தன. அவைகள் ஜலக்கரைகளிலும் மேடுபள்ளங்களிலும் ஒளிந்தும் ஸக்கத்தையடையவில்லை. பிழிர்லோகங்களிலும் தேவலோகங்களிலுங்கூடக் கொதிப்புண்டாயிற்று. அனேகம்பிராணிக்கூட்டங்கள் தூயமுற்றுப்பெருஞ்சத்தும்செய்தன. யானைகளும் மாண்களும் புலிகளும் கதறின. அந்தச்சத்தத்தினால் கங்கையிலும் ஸமுத்திரத்திலுமுள்ள மதல்யங்களும் வித்யாகரக்கூட்டங்களும் மற்றும் அந்தவனத்திலுள்ள பிராணிகளும் பயந்தன. சிறந்தகைகளையுடைய ஜனமேஜயே! ஒருபிராணியும் அர்ஜுனனையும் கிருஷ்ணனையும் பார்ப்பதற்குக்கூட முடியவில்லை; யுத்தம்செய்வதேது? ஒருமாரக்கமாக அந்தவனத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட பாஷ்யஸர்களையும் அஸூரர்களையும் நாகர்களையும் வாஸுதேவர் சக்கராயுத்தத்தினால் கொன்றார். அவர்கள் சக்கரத்தின்வேகத்தினால் தலைகளும் உடல்களும் அறுபட்டு உயிர்துறந்தனர். மற்றுமுள்ளபெரியதேகமுள்ளவர்கள் ஜ்வலிக்கின்ற தீயில்விழுந்துறந்தனர். மாம்ஸங்களோடுகூடிய ரத்தப்பிரவாகங்களினாலும் கொழுப்புக்கனிதாலும் திருப்திசெய்யப்பட்ட அக்னி ஆகாசம்வரையில் மேல்எழுந்து புகையறத்தாயிருந்தன. ஜ்வலித்தகண்களும் ஜ்வலிக்கின்றநாவும் ஜ்வலிக்கின்ற பெரியவரையும் ஜ்வலித்தநெறித்திருக்கும்கேசவகளுமுடைய அக்னிபகவான் பிராணிகளின்கொழுபதைக் குடித்துக்கொண்டிருந்தான். கிருஷ்ணர் ஜனங்களாக் கொடுக்கப்பட்ட அந்த அமுதத்தைப்பெறவும் அக்னி ஆனந்தத்தையும் திருப்தியையும் பெரியவாசுதேவரும் அடைந்தான்.

அப்படியிருக்கையில், மயனென்னும் அஸூரன் தக்ஷகனுடைய வீட்டிலிருந்து வேகமாக ஓடுவதை வாஸுதேவர் கண்டார். வாயுவைச் சாராதிராகவுடைய அக்னி, சரீரமெடுத்து ஜடைதரித்து மேகம்போற்காஜித்து அவனைக்கொளுத்தவதற்காகக் கிருஷ்ணனிடம்கேட்டுக் கொண்டான். அவன் அஸூரராஜாக்களின் சிறப்பிலேவீலக்காரிற்சிறந்தவனான மயனென்றறிந்து கிருஷ்ணபகவான் அவனைக்கொல்வதற்குச் சக்கரத்தைஓங்கிநின்றார். ஓங்கினசக்கரத்தையும் எரிக்கவிரும்பும் அக்னியையும் கண்டு அந்தமயன், 'அர்ஜுனா! ஓடிவா' என்றும், 'என்னைக்காப்பாறறு' என்றும் சொன்னான். ஜனமேஜயே!

அவனுடைய மருண்டசத்தத்தைக்கேட்டுத் தனஞ்ஜயன், பேச்சிலுலையே அவனைப்பிழைப்பிக்கிறவன்போலப் 'பயப்படாதே' என்று மறுமொழிகூறினான். தபையிருதியாகவுடைய அர்ஜுனன் 'பயப்படாதே'யென்றுசொல்லி மயனுக்கு அபயம்கொடுத்தபிறகு, நமுகியின் ஸ்வேஹாதானை மயனைக்கொல்வதற்குக் கிருஷ்ணனும் கருதவில்லை. அக்னியும் தகிக்கவில்லை. புத்திரமானுவிய அக்னிபகவான் கிருஷ்ணர் ஜுனர்களால் இத்திரண்டிருந்து ஷேக்கப்பட்டு, அந்தவனத்தைப் பதினைந்துநாள் எரித்தான். அந்தவனம்எரிக்கப்படுமபோது அசுவஸேனன், மயன், நான்கு சார்ங்ககமென்னும்பகவிகள் இவ்வறுவரைமட்டும் அக்கினி தகிக்கவில்லை.

இருநூற்றைம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மயதாசனபாவர். (நேசர்சர்.)

(சார்ங்ககங்களை அகல நூர்சாமலீரத்தந்திக்கு அரணத்தை ஜன்ம ஜயர்க்கு, தபைசம்பராயன் அரை மாதபாலாஷ்டிரி ந்துக்க கொளும் நம்குநீககபாக்காட்டிற்றும்பு அக்னியும் அவர் வாம்பெறையொளும் சொல்லியது.)

அனமேஜயர், "சிராம்பணரே! அந்தவனம்எரிக்கப்பட்டு அவ்வாறானபாது, சார்ங்ககங்களை அக்னி ஏன் கொளுத்தவில்லை? இந்னை எனக்குச்சொல்லுங்கள், அசுவஸேனனையும் அனுபரானியமயனையும் கொளுத்தாமைக்குக் காரணம்சொல்லப்பட்டது. சிராம்பணரே! சார்ங்ககங்களைக்கொளுத்தாமைக்குக் காரணம் சொல்லப்படவில்லை சிராம்பணரே! சார்ங்ககங்களுக்குத் தீங்கிலலாமலிருந்தது ஆசசரியம். பெரியஅக்னியின் மிக்கஉபத்திரவததில் அவை எவ்வாறு அழிக்கப்படாமலிருந்தன என்பதைச்சொல்லுங்கள்" என்றுகேட்ட, வைசம்பாயனா சொல்லுகிறார்.

"ஓரே! அவ்வாறு நடந்தபோது சார்ங்ககங்களை மட்டும் அக்னி தகிக்காமலிருந்தகாரணத்தை முழுதும் நடந்தபடி உமக்குச் சொல்வேன். தர்மந்திரிந்தவர்களில்முதன்மையானவரும் ஆத்தமகதயானமுள்ளவரும் உறுதியானநியமமுள்ளவரும் சானதிரஜ்ஜான முள்ளவருமாகிய மந்தபாலரென்னும்பெயருள்ளமஹரிஷி ஒருவரிருந்

உ ம்புதபுராண பா ததர், / ராதிக்கபபல வகா / வாம / உ ம்பபபட்
 3 / 1 / 1

தார். அரசரே! வேதமெல்லாம்ஒதினவரும் கர்மத்தில் ஊக்கமுள்ள வரும் ஆத்மநிஷ்டரும் ஐம்புலன்களையுமடக்கினவருமாகிய அவர் ஊர்த்வரோதலர்களான ரிஷிஈளுடையமார்த்தத்திலிருந்தார். ஜனமேஜயரே! அவர் தவத்தின்கரையைடைந்து தேகம்விட்டபிறகு பிதிர்லோகத்திற்குச்சென்றார். அங்கே தவப்பயனையடையவில்லை. அவர் தமதுதவத்தினுல்ஜபிக்கப்பட்டஉலகங்கள் பயன்படாமற்போனதைக்கண்டு யமனுடையஸமீபத்திலிருந்த தேவர்களைப்பார்த்து, 'என்னுடையதவத்தினுல்ஸம்பாதிக்கப்பட்ட இந்தஉலகங்கள் ஏன் மூடப்பட்டிருக்கின்றன? இந்தஉலகங்களின்பலனைத்தரத்தக்க எந்தக்கருமத்தை நான்செய்யாமற்போனேன்? எதற்காக இந்தஉலகங்கள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன? அதனை, நான்முன்னிருந்தஅந்தஉலகத்தில்செய்வேன். தேவர்களே! சொல்லுங்கள்' என்றுகேட்டனர். அதைக்கேட்டதேவர்கள், 'பிராம்மணரே! மனிதர்கள் பிறங்கும்போதே எதனாகடன்காரராகப்பிறக்கிறாரென்பதைச் சொல்லுகிறோம்; கேளும். சாஸ்திரோத்தகருமங்களைச்செய்வது, பிரம்மசரியபிரபுபத, ஸந்ததியுண்டாக்குவது இம்மூன்றுகடன்கள் நிச்சயமானவை. அந்தக்கடன்களெல்லாம் முறையே யாகம்செய்வதனாலும் குருகுலவாஸஞ்செய்வதனாலும் ஸந்ததியுண்டாக்குவதனாலும் நிவிர்த்திசெய்யப்படவேண்டி. நீர் பிரம்மசாரிவிரதமும்இருந்தீர்; யாகங்களுஞ்செய்தீர். ஆனால், உமக்குச் சந்தநிமட்டிமில்லை. உமக்குச் சந்ததியில்லாமையற்றி இந்தஉலகங்கள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், சந்ததியையுண்டிடுபண்ணும்; இந்தஉலகங்களைப் பூர்ணமாக அனுபவிப்பீர். 'புத்தன் ஸம்மகரத்திலிருந்துபிதாவைக்காப்பாற்றுகிறான்' என்பதனால் புத்ரன்என்றுபெயர். பிராம்மணச்சேஷ்டரே! ஆதலால், புத்ரஸந்தானம்உண்டாக்குவதற்கு முயற்சிசெய்யும்' என்றனர். அப்படி அந்தத்தேவர்கள்சொன்னதைக்கேட்டு, மந்தபாலரிஷி, 'எந்த ஜன்மத்தில் அநிஸந்திகள் சீக்கிரத்தில் உண்டாகும்' என்று ஆலோசித்தார். அவர் சிந்திக்கும்போது பறவைகளுக்குக் குஞ்சுகள் அறிகமென்றறிந்தார். சார்ங்கபக்ஷிபுறமெடுத்து ஜரிதையென்னும்பெயருள்ள பெண்சார்ங்கியை அடைந்தார். அதனிடம் வேதங்களைஒதுவின்றவரான நான்குபுத்திரர்களை யுண்டாக்கினார். அந்தப் புத்திரர்களைச் சிறுகுஞ்சுகளாக முட்டைகளிலிருந்தபடியே தாயாருடன்கூட அவ்வனத்திலேயே விட்டுவிட்டு லபிதையென்னும்பெயருடையபறவையிடஞ்சென்றார். ஜனமேஜயரே! அந்தமஹானுபாவர் லபிதையிடம்போனபோது, தன்பிள்ளைகளிடம் அன்புவைத்தஜரிதை

பலவகையாகச் சிந்தித்தது. விடத்தகாத ரிஷிகளானபுத்திரர்கள் முட்டையிலிருக்கும்போதே அவராற்காட்டில்விடப்பட்டபிறகும் புத்திர சோகத்தினால் தயாமூற்றஜரிதை தன்பிள்ளைகளைக் காண்டவவனத்தில் விடவில்லை. நோத்தினால் மனபிரங்கின ஜரிதை முட்டையிலிருந்துபிறக்க அங்கப்பிள்ளைகளைத் துனதுஆகாரத்தினால் வளர்த்தது. அதன்பிறகு, காண்டவவனத்தைக்கொளுத்தவருகின்ற அக்னியை லபிதையுடன் வனத்திற்சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த மந்தபாலரிஷிகண்டனர். பிரம்மஜ்ஞானியாகிய அந்தப்பிரம்மரிஷி அக்னிபிணுடைய அந்தஎண்ணத்தையும் சிறுவரான தமதுபுத்திரர்க்களையும் நினைத்துப் பயத்துடன் புத்திரர்களைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டே திக்பாலகனும் மஹாமஹிமையுள்ளவனுமாகிய அக்னியைத் துதித்தார். அதன் பொருளாவது:—'அக்னியே! நீஎல்லாஉலகங்களுக்கும் முகம். நீஹோமம் செய்தவற்றை வலிப்பவன். பரிசுத்தம்செய்பவனே! எல்லாப்பிராணிகளுள்ளும் நீமறைந்துஸஞ்சரிக்கிறாய். பிரம்மினஞானமுள்ளவர்கள் உன்னை ஒருவனென்றும் சொல்லுகின்றனர்; மூன்றுவிதமாகவும் சொல்லுகின்றனர்; உன்னை † எட்டு மூர்த்திகளாகப்பகுத்து யஜ்ஞங்களை நடத்துகிறவனாகச் செய்திருக்கின்றனர். இந்தஉலகமெல்லாம் உன்னால் படைக்கப்பட்டதென்று மஹரிஷிகள் சொல்லுகின்றனர். அக்னியே! நீஇல்லாமற்போனால் உலகமெல்லாம் உடனே அழிந்துபோம். பிரம்மணர்கள் உனக்கு நமஸ்காரம்செய்துதான் தங்கள்நல்வினைகளால்ஜயிக்கப்பட்ட அழிவில்லாத மேற்கதிக்கு, மனைவிமக்களுடன் போகின்றனர். அக்னியே! ஆகாயத்தில் மின்னலுடனிருக்கின்ற மேகங்களும் நீயேயென்று சொல்லுகின்றனர். உன்னிடத்திலிருந்து புறப்பட்ட ஜ்வாலைகள் எல்லாப்பொருள்களையும் எரிக்கின்றன. மிகுந்தஒளியுள்ள அக்னியே! இவ்வுலகம் உன்னாலேதான் படைக்கப்பட்டது. ஜங்கமங்களும் ஸ்தாவரங்களுமாகிய யாவும் உன்செய்கைகளினால் உண்டாக்கப்பட்டவை. முதலில் ஜலத்தைப்படைத்தவன் நீ. இவ்வுலகமெல்லாம் உன்னிடத்திலிருப்பது. ‡ ஹவ்யமும், § டிக்வயமும் உன்னிடத்திலேதான் சாஸ்திரப்படி வைக்கப்படுகின்றன. நீயே எரிப்பவன்; நீதான் படைப்பவன்; நீதான் பிரம்மா; நீதான் பிருஹஸ்பதி; இருவராகிய அசுவினீதேவர்களும் நீயே. ஸப்ரியனும்

* 1. ஆகாயத்தில் மின்னல்; 2. பூமியில் நீ; 3. பிராணிகளிடத்தில் ஜடராக்கினி.

† பூமி, உலகம், தேஜஸ், காற்று, ஆகாயம், ஸப்ரியன், சக்திரன், யாகம் செய்தவர்கள் என்று எட்டுவகை.

‡ தேவதைகளுக்குச்செய்யும் ஹோமம். § பிரிர்க்களுக்குச் செய்யும்ஹோமம்.

நீயே. சந்திரனும் நீயே. வாயுவும் நீயே' என்பது. வேந்தரே! அந்தமந்தபாலரால் இவ்வாறு விதிசெய்யப்பட்ட அக்னி, அப்போதே, அளவற்றதேஜஸுள்ள அந்தரிஷ்டியின் விஷயத்தில் ஸந்தோஷமடைந்தான். அவன், 'உமக்கு என்ன விருப்பத்தை நான் செய்யவேண்டும்' என்று மனமகிழ்ந்து அவரைக் கேட்டான். மந்தபாலர் கைகூப்பி அந்த அக்னியைப்பார்த்து 'காண்டவவனத்தைக் கொளுத்தும் போது என்புத்திரர்களை விட்டுவிடவேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டார். அக்னிபகவான், 'அஃது அப்படியே ஆகட்டும்' என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்ததனால் அந்தக்காலத்தில் காண்டவவனத்தில் சார்ங்ககங்களை எரிக்கவில்லை.

இருகாற்றைம்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

மயதர்சனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மந்தபாலர் மனையாடும் ஜரிதை யென்றும் பகஷிப்தும் அந்நீ குஞ்சுக னாகிய நான்குசார்ங்ககங்களுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை.)

அந்தக்காண்டவவனத்தில் கீப்பற்றியெரியும்போது, மிகத்துயரமுற்றவையும் துணையற்றவையும் மிகப்பதைத்தவையுமான அந்தச் சார்ங்ககங்கள் தப்பிக்கும் உபாயத்தையறியவில்லை. இளங்குழந்தைகளைப் பார்த்து அவற்றின்தாயும் ஏழையுமான ஜரிதை, பிள்ளைகளின் வ்யஸனத்தைக்குறித்துத் துயரமுற்று கண்ணீர்விட்டுப் புலம்பிற்று. 'உலகத்தையெல்லாம் எரிப்பதும் என் துக்கத்தை விருத்திசெய்வது மாகிய இந்துப்பயங்கரமான அனல் காட்டையெரித்துக்கொண்டு இதோ என்னிடம் வருகிறதே. மனத்தில்தைரியவில்லாதவையும் சிறகும் கால் களுமில்லாதவையும் நமது முன்னோர்களுக்கு ஆதாரமான ஸந்ததிகளா யிருப்பவையுமான இந்தக் குஞ்சுகள் என்னைத் துயரப்படுத்துகின்றன. இந்த அக்னி அடிக்கடி ஜ்வாலையால் மாங்களை வளைத்துப் பயமுறுத்திக்கொண்டு வருகிறது. என் பிள்ளைகள் சிறகுமுளையாதவை. குஞ்சுகளை நானே தூக்கிக்கொண்டு தாண்டத் திறமையில்லாதவள். அவைகளை விடவும் முடியவில்லை. என் உள்ளம் கொதிக்கின்றது. நான் எந்தப்பிள்ளையை விடுவேன்; எந்தப் பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டு செல்வேன். பிள்ளைகளை! நான் என்ன செய்யலாம். செய்த பிறகு நீங்கள் என்ன நினைப்பீர்கள். உங்களை விடுவிப்பதைப்பற்றி யோசித்தும் எனக்கொன்றும் தெரியவில்லை. உங்களை என் அங்

கத்தினால் மறைத்துக்கொண்டு உங்களுடன்கூட இறக்கப்போகிறேன். 'ஜரிதாரியென்னும் புத்ரன் ஜ்யேஷ்டனாதலால் இந்தக் குலத்திற்கே அவன் ஆதாரம். ஸாரிஸ்தருவன் தன் பிதிரிவம்சத்தை ஸந்ததியினால் விருத்திசெய்யும்படியானவன். ஸ்தம்பபித்தரன் தவஞ்செய்பவன். த்ரோணன் பிரம்மஜ்ஞானிகளிற் சிறந்தவன்' என்று முன்னே உங்கள் பிதா சொல்லிவிட்டுத் தயையில்லாமல் போய்விட்டார். உங்களில் யாரையெடுத்துக்கொண்டு போகமாட்டுவேன். இது பெருங்கஷ்டமான ஆபத்து. எதைச் செய்தால் செய்யவேண்டியதைச் செய்ததாகும்' என்று சுவலைப்பட்டுக்கொண்டு தன்புத்தியினால் தீயிலிருந்து தன்பிள்ளைகளை விடுவிக்க வகையறியாமலிருந்தது.

இவ்வாறு சொல்லுகின்ற தாயைப்பார்த்து அந்தச் சார்ங்ககபகிகள், 'தாயே! எங்களிடமுள்ள ஸ்ரேஷ்டத்தைவிட்டு அக்னியில் லாமலிருக்கிற இடத்திற்குப் பறந்துபோ. நாங்கள் இங்கேயிறந்தாலும் உனக்குப் பிள்ளைகளுண்டாகும். அம்மா! நீ இறந்தால் நம்முடைய குலத்திற்குச் சந்ததியுண்டாகாத. அம்மா! இவ்விரண்டையும் ஆராய்ந்து எது நமது குலத்திற்கு ஷேமமாயிருக்குமோ அதைச் செய்து இதுதான் உனக்கு முக்கியமானகாலம். எல்லாமழிந்துபோகும்படி பிள்ளைகளாகிய எங்களிடத்தில் நீ ஸ்ரேஷ்டம் பாராட்டாதே. புண்யலோகங்களை விரும்பின எங்களபிதாவினுடைய இந்தஆரம்பம் வீணாகாமலிருக்கவேண்டும்' என்றுசொல்லின. அதற்கு ஜரிதை, 'பிள்ளைகளை! இந்த மரத்தினருகில் பூயிக்குள் இதோ ஓர் எலிவளை இருக்கிறது. சிக்கிரமாக இதில் தழையுங்கள். இதில் உங்களுக்கு அக்னிபயமிராது. பிறகு, நான் இந்தவளையைப் புழுதியினால் மூடிவிடுகிறேன். இவ்வாறுசெய்வதானால் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிக்குப் பரிகாரமென்று நான் நினைக்கிறேன். அக்னி அவிந்தபிறகு இந்தப்புழுதிக்குவியலை விஸக்குவதற்கு நான் வருவேன். அக்னியிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்கு இந்த என்சொல்லக்கேளுங்கள்' என்றுசொல்லிற்று. சார்ங்ககங்கள், 'மாயிசம்தினும் எலி சிறகுமுளைக்காத எங்களை யாபிசங்களாகத்தீன்று அழித்தானிடும். இந்தப்பயத்தை அறிந்திருந்தும் எலிவளையில் நாங்கள் புகமாட்டோம். எங்களை அக்னிகொளுத்தாமலும், எலி அழிக்காமலும் இருப்பதெவ்வாறு? பிதாவினுடைய கொள்வகை எப்படி. வீணாகாமலிருக்கும்? எங்கள் தாயும் எப்படிப்பிழைத்திருப்பாள்? வளையிற் புகுந்தால் எலியால் நாசம்; ஆகாயத்திற்பறந்தால் அக்னியால் நாசம். இவ்விரண்டையும்பார்க்கும் போது அக்னியில் எரிந்துபோவது சிறந்தது. எலி தீன்பது தீது. வளை

க்குள் எலியால் தின்னப்பட்டால் இழிவானமரணம் வரும். சிலாக்கிய
மான அக்னியில் சரீரத்தைவிடுவது நமக்கு விருப்பம். அக்னியில்எரி
ந்தால். பிரம்மலோகத்தில் சார்வதமான வாலம் நிச்சயம்' என்றன.

இருநூற்றைம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மயதர்சனபர்வம். (நொடர்ச்சி.)

(தான்சொன்னதைக் துந்தகன் அங்குக் க்காமையால்

ஜரிதை நெட்டம் சென்றது.)

ஜரிதை, 'இந்தவளையிலிருந்து வெளிப்பட்ட அந்தத் துஷ்ட
எலியைப் பருந்து கால்களினால் இடிக்கி எடுத்துக்கொண்டிபோய்விட்
டது. இதில் உங்களுக்குப் பயமில்லை' என்றுசொல்ல, சார்க்ககங்
கள், 'அந்த எலியைப் பருந்துகொண்டிபோனதை நாங்கள் எவ்வகை
யிலும் அறியோம். வேறு எலிகளும் இங்கே இருக்கும். அவற்றினிட
மும் எங்களுக்குப் பயந்தான். நீ வருவது ஸந்தேஹம். காற்று திரும்
பியடிப்பதைப் பார்க்கிறோம். வளையிற்போனால் வளையிலிருப்பவற்
றினால் எங்களுக்கு மாணம் வருமென்பது நிச்சயம். தாயே! நிச்சய
மான மரணத்தைப்பார்க்கிலும் ஸந்தேஹப்பட்ட மாணம் சிறந்தது. நீ
வழக்கப்படி ஆசாயத்திற்பற; கல்புத்திரர்களையடையலாம்' என்
றன. ஜரிதை, 'குழந்தைகளை! மிகுந்த பலமுள்ளதும் பறவைக
ளிற் சிறந்ததுமாகிய அந்தப்பருந்து அந்த வளையிலிருந்து எலியைத்
துக்கிக்கொண்டு வேசமாகப் போனதை நான்கண்டேன். அது பறந்து
போகும்போது, வளையிலிருந்து எலியைக் கொண்டிபோகும் பருந்
துக்கு, 'பருந்துக்கரசே! எங்களுக்கு விரோதியான எலியையெடுத்
துக்கொண்டு பறக்கிற நீ பகைவர்களில்லாமல் பொன்மயமான சரீரத்
தோடு ஸவர்க்கத்தை அடைந்திருக்கக் கடவாய்' என்று ஆசிரீவாதங்
களைச்சொல்லிக்கொண்டு மிகுந்தவேகத்துடன் பின் சென்றேன். அந்த
எலி அந்தப்பருந்தினால் எப்போது தின்னப்பட்டதோ அப்போது
அந்தப்பருந்தினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டி மறுபடியும் விடுவந்து
சேர்ந்தேன். புத்திரர்களை! சிந்தைப்படாமல் வளையில் புகுங்கள்,
உங்களுக்குப் பயமில்லை, நான்பார்த்திருக்கையில் மஹாதேரியமுள்ள
பருந்தினால் எலி கொண்டிபோகப்பட்டது' என்று * * * சொல்
லிற்று. சார்க்ககங்கள், 'தாயே! பருந்தினால் எலி கொண்டிபோகப்
பட்டதை நாங்கள் எவ்வகையிலும் அறியோம். தெரியாமல் பூமியின்

வளைக்குள் பிரவேசிக்க எங்களால் முடியாது' என்றன. அதைக் கேட்ட ஜரிதை, 'அந்த எளி பருந்தினூற் கொண்டுபோகப்பட்டதை நான் அறிவேன். புத்திரர்களை! உங்களுக்கு இங்கே பயமில்லை. சொன்னதைச் செய்யுங்கள்' என்றது. சார்ங்ககங்கள், 'நீ அறிவுகளெல்லாம் நலங்கியிருக்கும்போது பொய்யான உபசாரவசனங்களினால் எங்களைப் பயத்திலிருந்து விடுவிக்கலாகாது. அப்படிச் செய்வது புத்தியோடு செய்ததுமாகாது. நாங்கள் உனக்கு ஒருதலியும் செய்ததில்லை. நாங்கள் யாரென்பதையும் நீ யறியாய், எங்களால் உபத்திரவிக்கப்பட்ட நீ எங்களைக் காப்பாற்றுகிறாய், எங்களுக்கு நீ யார்? உனக்கு நாங்கள் யார்? சிறு பெண்ணாகவும் அழகாகவும் பர்த்தாவின விருப்பத்திற்கு உரியவளாகவும் இருக்கிறாய். தாயே! கணவனிடம் செல். நல்ல புத்திரர்களை அடைவாய். நாங்கள் அக்கினியில் பிரவேசித்து நல்ல லோகங்களை யடைவோம். எங்களைத் தீயெரிக்காமலிருந்தால் நீ எங்கனிடம் வரலாம்' என்று சொல்லின. அவைகள் இவ்வாறு சொல்ல, சார்ங்ககிழினைகளைக் காண்டவவனத்தில்விட்டுவிட்டு விரைவாக அக்னிபயமில்லாத க்ஷேமமான இடத்திற்குச் சென்றது. பிறகு, அக்னி உக்கிரமான ஜ்வாலையினோடு விரைவாக மந்தபாலருடைய புத்திரர்களான சார்ங்ககங்களிருந்த இடத்திற்குவந்தது. பிறகு, உக்கிர ஜ்வாலையுடன் விரைவாக ஜ்வலித்த அக்னியைக்கண்டு அந்தப் பசுவிகள் துக்கத்துடன் அழுகைச் சொற்களை அக்னியின் சமீபத்தில் கூறின. அவற்றுள், ஜரிதாரியென்னும் பசுவி, அக்னியைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கிற்று.

இருநூற்றைம்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

மயதர்சனபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சார்ங்ககங்கள் நானும் அக்னியைத் துந்தோய்ய, அதைக் குக்கு அக்னிவாங்குகொடுத்தது.)

ஜரிதாரி, 'புத்தியுள்ள மனிதன் கஷ்டகாலம் வருவதற்குமுன்னமே ஜாக்கிரதைப்படுகிறான். அப்படியப்பட்டவன் கஷ்டகாலம்வரும் போது ஒருகாலும் துன்பப்படுவதில்லை. எவன் புத்தியில்லாமல் கஷ்டகாலம் வந்திருப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கிறானோ அவன் கஷ்டகாலம் வந்தபின் துக்கப்படுகிறான். அவன் பெரியநன்மைசெய் அடைவதில்லை' என்று சொல்லிற்று. ஸாரிஸிருக்வன், 'நீ

கலங்காதவன், புத்திசாலி; நமக்குவந்திருக்கிறது உயிருக்கபாயம். அனேகரில் ஒருவன்தான் புத்திசாலியாகவும் ஞானாகவும் இருப்பானென்பது 'நிச்சயம்' என்று ஜரிதாரியையப்பார்த்துச் சொல்லிற்று. ஸ்தம்பமித்திரன், 'தமையன் பிதாவைப்போன்றவன். தமையன்தான் கஷ்டங்களிலிருந்து விடுவிப்பவன். தமையன் அறியாமலிருப்பானால் இளையவன் என்னசெய்வான்' என்று சொல்லிற்று. த்ரோணன், 'அக்னி விரைவாக ஜ்வலித்துக்கொண்டு நாமிருக்குமிடத்திற்குவருகிறது. ஏழுஜ்வாலைகளைஎல்லாம் நாவுள்ளவாயுடன் கொடிய நெருப்பு எல்லாவற்றையும் வளைத்துக்கொண்டு வியாபிக்கிறது' என்று சொல்லிற்று.

அந்தமந்தபாலருடையபிள்ளைகள் இவ்வாறு ஒன்றோடொன்று பேசிக்கொண்டபிறகு, பக்தியுடன் அக்னியை ஸ்துதிசெய்தவகையைச் சொல்லுகிறேன். ஜனமேஜயராஜாவே! கேளும. அவைகளுள் ஜரிதாரி, 'அக்னியே! நீ * காற்றுக்கு ஆத்மாவைப்போலிருக்கிறாய். † ஒஷதிகளுக்கெல்லாம் சரீரம்போலிருக்கிறாய். ‡ ஜலம் உணக்குக்காரணம். § ஜலத்திற்குக்காரணம். நீ பரிசுத்தமாயிருக்கிறாய். மிகுந்த சக்தியுள்ளவனே! உன்னுடைய ஜ்வாலையின் ஸூரியனுடையகிரணங்கள்போல மேலும் கீழும் பின்னும் பக்கங்களிலும் பரவுகின்றன' என்று சொல்லிற்று. ஸாரிஸ்ட்ருக்வன், 'அக்னியே! தாயானவள் போய் விட்டாள். தந்தையையறியோம். எங்களுக்குச் சிறகு உண்டாகவில்லை. எங்களைக்காப்பவன் உன்னைவிட வேறு யாருமில்லை. அக்னியே! ஆதலால், சிறுவர்களான எங்களை நீ காப்பாற்றுவாமாக, துயரப்பட்டுச் சரணாகதிசெய்யும்பெங்களை சுபமானரூபத்தாலும் ஏழுஜ்வாலையினாலும் காப்பிக்கக்கடவாய். அக்னிபகவானே! நீ ஒருவன்தான் தவதத்திற்குக்காரணம்; ஸூரியகிரணங்களுக்கும் உஷ்ணம் கொடுப்பவன் உன்னைத்தவிர வேறில்லை. சிறுவரும் ரிஷிகளுமான எங்களைப் பரிபாலனம் செய். ஹவிஸுகளை வஹிப்பவனே! எங்களைவிட்டு விலகிச்செல்' என்றது. ஸ்தம்பமித்திரன், 'அக்னியே! எல்லாம் நீ ஒருவன்தான். இந்தஜகத்தெல்லாம் உன்னிடமிருப்பது. நீதான் பிராணிகளைத் தாங்குகிறாய். நீதான் உலகத்தை வளர்க்கிறாய். நீதான் மூன்னுக்குக்

* உஷ்ணம் ஸ்லாமல காற்று அவசவதில்லை. † உயிருக்குச் சரீரம் ஆதாரமாவதுபோல் ஸூருகிறவற்றிற்கு உஷ்ணம் ஆதாரம். ‡ ஸ்துத்திரத்திலுடையவாக்னியுண்டானதனால் ஜலம் அக்னிக்குக்காரணம். § ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்தை ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும் வாயுவிலிருந்து அக்னியும் அக்னியிலிருந்து ஜலமும் ஐதத்திலிருந்து பூமியும் உண்டாயிருப்பதாக வேதம் சொன்னதனால் ஜலத்திற்கு அக்னி காரணம்.

கொண்டிபோகிறவன், நீ, ஹோமம்செய்யப்பட்டவற்றைத் தேவர்களுக்குச் சேர்ப்பிக்கிறவன். சிறந்தஹோமத்திரவியமும் நீயே. ஞானிகள் உன்னைப் பலவாகவும் ஒன்றாகவும் அழிகின்றனர். ஹவிஸ்களை வலிப்பவனே! நீ இந்தமூன்றுஉலகங்களையும்படைத்துப் பிரளயகாலம்வரும்போது நீயேவிருத்தியாகி மறுபடியும் ஸம்ஹாரஞ்செய்கிறாய். அக்னியே! ஸ்ருஷ்டியில் உலகங்களுக்கெல்லாம் பிறக்குமிடமும் நீயே. பின்பு லயிக்குமிடமும் நீயே' என்றது. துரோணன், 'ஐகத்பிரபுவே! நீ சரீரத்திற்குள் மறைந்திருந்துகொண்டி எப்போதும் விருத்தியடைந்து பிராணிகள்புஜிக்கும்அன்னத்தைப் பக்குவஞ்செய்கிறாய். எல்லாம் உன்னை ஆதாரமாகக்கொண்டிருப்பன. அக்னியே! சுத்தனே! நீ ஸூரியனாகஇருந்து பூமியின்ஜலத்தையும் பூமியிலுண்டானவற்றின்ஸாரங்களெல்லாவற்றையும்ஔரணங்களினால்இழுத்து மறுபடியும் (வேண்டிங்காலத்தை) அறிந்து வருஷாகாலத்தில் வருஷித்து அந்தமழையினால் இவ்வுலகத்திலுள்ளவற்றை விருத்தி செய்கிறாய். சுத்தனே! தீக்ஷணமானகிரணங்களையுடையவனே! மறுபடியும் பச்சையிலைகளோடுகூடிய இந்தஒஷதிகளும் தடாகங்களும் வருணனுக்குமுக்கியஇடமாகிய பெருங்கடலும் உன்னால்உண்டாகின்றன. எங்களுக்குக் க்ஷேமத்தைச்செய்து காப்பாற்றுகிறவனாகஇருக்கக்கடவாய். இப்போது எங்களை அழித்துவிடாதே. * பொன்றிறமானகண்களையும் சிவந்தகழுத்தைகையுமுடையவனே! கறுத்தவழியுள்ளவனே! ஹோமஞ்செய்ததைப்புஜிப்பவனே! விலகிப்போ, ஸமுத்திரபத்னிகளாகிய நதிகளை விடுவதுபோல எங்களைவிடு' என்று சொல்லிற்று. பிரம்மஞ்ஞானியான துரோணனால் இவ்வாறு துறிக்கப்பட்டஅக்னி, மந்தபாலருக்குத் தான் செய்தவாக்குத்தத்தைப்பற்றி மனமகிழ்ச்சியுடன் துரோணனைப்பார்த்து, 'நீ துரோணனென்னும் ரிஷியாயிருக்கிறாய். நீசொன்னது வேதம். நீ விரும்பினதைச் செய்வேன. உனக்குப் பயமில்லை. மந்தபாலர் முன்னமே என்னிடத்தில்உங்களைப்பற்றி, 'நீ வனத்தைத்தகிக்கும்போது என்புத்தர்களை விடக்கடவாய்' என்று தெரிவித்திருக்கிறார். துரோணனே! அவர் அப்போது சொன்னதும் நீ இப்போது சொன்னதுமாகிய இவ்விரண்டும் எனக்கு மிகப்பெரியன. உனக்கு என்ன செய்யவேண்டும்? சொல், மிகச்சிறந்த பிராம்மணனே! நீசெய்த இந்தஸ்தோத்திரத்தினால் நான் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தேன். உனக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது' என்று

* ஸ்வாலையககண்களும் தலைககழுத்தாகவும் புகையைவழியாகவும் கருதிச்சொன்னது.

சொல்ல, அதைக்கேட்டு, துரோணன், 'தூயவனே! இந்தப்பூனைகள் எங்களை நித்திரியம் பயமுறுத்துகின்றன. ஹந்தாசனனே! இவற்றை இனங்களுடன் எளிப்பாயாக' என்று சொல்லிற்று. ஜனமேஜயரே! சார்ங்ககங்கன் சொன்னதை ஒப்புக்கொண்டு விடைகொடுத்தான், அக்னி அவ்வாறே செய்து (பூனைகளை யெரித்து) விருத்தியடைந்து காண்டவவனத்தை எரித்தது.

இருநூற்றைம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மயதர்சனபர்வம். (நோடர்ச்சி.)

(அக்னியைப் பற்றித் துர்க்கையையும் மலையையும் பார்க்கவந்த மந்தபாலகா அவைகள் அநுநாடினொத்தது.)

ஜனமேஜயரே! மந்தபாலர் அக்னியினிடம் பிரார்த்தித்திருந்தும், தமது புத்திரர்களைப் பற்றிச் சிந்தையில், ஸுகந்தையடையவில்லை. புத்திரர்களைக் குறித்து வருத்தமுற்ற அம்முனிவர், லபிதையைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானார். 'லபிதையே! என் சிறிய புத்திரர்கள் எவ்வாறு தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளமாட்டிவர். அக்னியெரியும்படி காற்று விரைவாக வீசினால் என்புத்திரர்கள் தங்களை விடுவித்துக்கொள்வதற்கு முடியாமற் போவார்கள். பரிதபிக்கத் தக்க அவர்களுடைய தாயும் புத்திரர்களைக் காப்பாற்றச் சக்தியற்றவளாய்ப் புத்திரர்களை ரக்ஷிப்பவரைக்காணாது தயரமுற்று எவ்வாறிருப்பானோ? மேலே கிளம்புவதற்கும் பறப்பதற்கும் சக்தியில்லாத என்னுடைய புத்திரர்களைப் பற்றிப் பலவிதமாகத் துக்கப்பட்டுக் கதறிக் கொண்டு எவ்வாறு ஓடுவள்? என்னுடைய ஜரிதாரி யென்னும் புத்திரன் எப்படியானானோ? ஸாரிஸ்ருக்வன் எப்படியோ? ஸ்தம்பபித்ரன் எப்படியோ? துரோணன் எப்படியோ? அந்தப் பரிதபிக்கத்தக்க ஜரிதை எப்படியானானோ?' என்றார். ஜனமேஜயரே! அந்த வனத்தில் இவ்வாறு அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருந்த அந்தமந்தபாலரிஷியைப்பார்த்து லபிதை பொருமையுடன், 'உமக்குப் புத்திரர்களைப் பற்றினகவலை வேண்டாம், அவர்கள் பிரம்மத்தேஜஸும் மஹிமையுமுள்ள ரிஷிகளென்று சொல்லியிருக்கிறீர், அவர்களுக்குத் தீயின்பயமில்லை. நீர் அவர்களைப் பற்றி அக்னியினிடம் என்முன்னே பிரார்த்தித்திருக்கிறீரே, மஹாத்மாவாகிய அக்னியும் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று

உமக்கு வாக்குத்தத்தம்செய்திருக்கிறான். திக்குப்பாலகனான அக்னி தான் ஒரு சொல்லை நேரிற்சொல்லி அதைப் பொய்யாக்கமாட்டான். கவலையில்லாதவரே! ஆதலால், உமதுபிள்ளைகளுக்குச் செய்யவேண்டியபந்துகாரியத்தில் இப்போது உமதுமனம் பற்றவில்லை. என் பகையாளியான அந்த ஜரிதையைப்பற்றித்தான் நினைத்துப் பரிதாபப்படுகிறீர். அவனிடத்தில் முன்னே உமக்குருந்த ஸ்ரேஹம்போல் என்னிடத்திலில்லையென்பது நிச்சயம். ஸஹாயர்களுள்ளவனும் திறமையுள்ளவனுமான ஒருவன் வேண்டியவர்களாகிய நம்மிடத்தில் அன்பில்லாமல் நம்மைப்பிடிப்பதை நாம் பார்ப்பது எவ்வகையிலும் கியாயமாகாது. நீர் எவருக்காகப் பரிதாப்படுகிறீரோ, அந்த ஜரிதையினிடமே போம். நான் கெட்டபுருஷனையடைந்தபெண் இருப்பது போலச் சகாயமில்லாமற் சஞ்சரிப்பேன்' என்றது. அதைக்கேட்ட மந்தபாலர், 'நீ நினைப்பதுபோல இவ்வகையில் நான் சஞ்சரிக்கவில்லை. நான் புத்திராஸந்தானத்துக்காகச் சஞ்சரிக்கிறேன். என்னுடைய அந்தச்சந்ததி கஷ்டத்திலிருக்கிறது. உள்ளதை விட்டுவிட்டு இனி வருவதைப் பிடிப்பவன் மறுகெட்டவன். அவனை உலகம் அவமதிக்கும். நீ உன் கிருப்பம்பேரற் செய்யலாம். இந்த அக்னி மரங்களை அடிக்கடி சூழ்ந்து ஜ்வலித்துப் பயமுற்ற என் உள்ளத்தில் அமங்களமான கொடுப்பையுண்டிபண்ணுகிறது' என்று சொன்னார். அவ்வாறு பர்த்தாசொன்னதைக்கேட்டுக் கணவனிடத்தில் அன்புள்ள அந்த லபிதை தானும் துக்கமடைந்து கணவனுக்குத் திரும்பவும் நல்வார்த்தை சொல்லியது. அந்தச்சார்ங்ககங்களிருந்த இடத்தைவிட்டு நீங்கினபின்பு குஞ்சுகளின்மேல் அன்புள்ள ஜரிதை அவைகளிடமே மறுபடியும் வந்தது. அந்தஜரிதை அந்த வனத்தில் அந்தக்குஞ்சுகளெல்லாம் தீயிலிருந்துவிடுபட்டுத்தீங்கில்லாமல் கோஷமமாகச்சப்தித்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டது. அவற்றைப்பார்த்ததனால் இடைவிடாமல் கண்ணீர்சொரிந்தது. அப்போது அன்புள்ளஜரிதை தன்பிள்ளைகளைப்பார்த்தது. நம்பத்தக்கதன்றென்றுபலமுறைநினைத்து அவைகளிடம் கதறிக்கொண்டு அந்தப்பிள்ளைகள் ஒவ்வொன்றினிடமும் போய்ப் பேசியது. ஜரிதை பிள்ளைகளிடமுள்ள அன்பினால் அவைகளைத் தழுவிக்கொண்டு முத்தமிட்டது. ஜனமேஜயரே! அப்போது மந்தபாலரும் வேகமாக வந்தனர். பிறகு, அந்தப்பிள்ளைகளிலொன்றும் அவரைச் சந்தோஷமாக அழைக்கவில்லை. 'மந்தபாலர் பிதாவாயிருப்பதனாலும் அவருடைய தவத்தின் சிறப்பினாலும் சிறகு முளைத்தநாங்களையாவரும் அவர் அனுக்கிரகத்திற்காக அவரை நல்

ஸ்கரிக்கிரேம்' என்றன. இவ்வாறு அந்தப்பிள்ளைகள் சொன்னதைச் சந்தோஷமாகக்கேட்டு, சிறந்த தவமுள்ள கௌதமராகிய மந்தபாலர் தமது குழந்தைகளான அந்தப் பிள்ளைகளைத்தழுவி உச்சியிற் மோந்து அன்புடன் தாமாஃ அழைத்து, அழக்கடிபேசுகின்ற ஒவ்வொருபிள்ளையினிடத்தும் 'ஜரிதையினிடத்தும் பலமுறை பேசினார். அப்போது, அவை அந்தரிஷிபினிடம் நல்லதோ கெட்டதோ எதையும் சொல்லவில்லை. மந்தபாலர், 'ஜரிதையே! இவர்களில் உன்னுடைய மூத்தபுத்திரன் எவன்? அவனுக்கு இளையவன் எவன்? மத்தியிலுள்ளவன் எவன்? எவன் கடைசியவன்? துக்கமுற்று இவ்வாறுபேசுகிற எனக்கு ஏன் மறுமொழிசொல்லாமலிருக்கிறாய்? நான் அக்னியினிடத்தில் செய்யக்வண்டியதைச் செய்தேன். அதனாலேயும் என் மனத்திற்குத் திருப்தியுண்டாகவில்லை' என்றார். மந்தபாலர் இவ்வாறுசொல்லிப் பதனியைத் தடவிக்கொடுத்தார். அப்போது, ஜரிதை, 'ஜ்யேஷ்டபுத்திரனால் உமக்கு ஆகவேண்டியதென்ன? அவனுக்கு இளையவனால் என்னஉபயோகம்? மூன்றாமவன்தான் எதற்கு? கடைசியவன்தான் எதன்பொருட்டு? என்னை ஒன்றுமில்லாமல்விட்டுவிட்டியாரைமுன்னே அடைந்தீரோ அந்தப்புன்னகையுள்ள சிறுபெண்ணாகிய வசுதையினிடம்தோ' என்றுசொல்லிற்று. மந்தபாலர், 'பெண்களுக்கு வேறுபுருஷனையடைவதைப்பார்க்கிலும் பரலோகத்திற் புருஷார்த்தத்தைக்கெடுப்பது வேறொன்றுமில்லை. மாற்றாளிருப்பதைத்தவிர வேறொன்று இவ்வுலகில் புருஷார்த்தத்தைக் கெடுப்பதில்லை. மாற்றாளிருப்பது துவேஷமென்கிற அக்னியை ஜ்வலிக்கச்செய்வதும் மிக்கதுயரத்தையுண்டிபண்ணுவதுமானது. சிறந்ததவமுள்ளவரும் நறகுணங்களுள்ளவரும் எல்லாப்பிராணிகளிலும் கியாதிபெற்றவருமாகிய அருந்தியும் மஹாத்மாவானவலிஷ்டரைப்பற்றிச் சங்கித்தாள். மிகவும் பரிசுத்தமான மணமுள்ளவரும் எப்போதும் அவள் விருப்பத்தையும் நன்மையையும் தேசுகிறவரும் மனோவிச்சயமுள்ளவரும் ஸப்தரிஷிகளிற் சிறந்தவருமான அந்த வலிஷ்டமஹரிஷியை அவள் அவமதித்தாள், அவள் அந்தக்கோபத்தினால் புகைபட்டது போல் கண்கள்சிவந்து அவர்கண்ணிற்பட்டும் படாமலும் அழகு செய்துகொள்ளாமலும் ஸந்தேஹக்குறிகளைத் தேடிக்கொண்டிருந்தாள். புத்திரர்களைநினைந்து பிரியத்துடன் வந்திருக்கிறேன். இப்படி நடந்திருக்க, அந்தஅருந்தி வலிஷ்டரைநடத்தினதுபோலவே நீயும் என்னை நடத்துகிறாய். மனைவியென்றநம்பிக்கை புருஷன் எவ்வகை சிலும் வைக்கத்தகாது. புத்திரர்களைப்பெற்றஸ்திரீ புருஷனிடத்தில்

காரியமிருப்பதாக நீனைப்பதில்லை ' என்றுசொன்னார். அதன்பிறகு, அந்தப்பிள்ளைகளெல்லாம் ஆந்தரிஷியைச் செவ்வையாகஉபாவித்தன. அவரும் அந்தப்பிள்ளைகளையெல்லாம் தேற்றுவதற்கு ஆரம்பித்தார்.

இருங்நற்றயபதாவது அத்தியாயம்.

மயதர்சனபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(மந்தபாலர் பிரானாகநுடன் ஸயாதாவம் செயதுகொண்டு வேறிடம் சென்றதும், ஓந்தரன் கிருஷ்ணர்ஜனருக்கு வரங்கொடுத்து ஸ்வரீககத அக்ஷரீ சென்றதும், அக்ஷமயயறுப்பியபின் கிருஷ்ணர்ஜனார் மயமுடு நதக்ககையில் உட்கார்ந்ததும்.)

'உங்களை விடுவிப்பதற்காக என்னை அக்கினி பிரார்த்திக்கப்பட்டான். மஹாத்மாவான அக்கினியினால் ' அப்படியேயாகட்டும் ' என்று எனக்கு வாக்குத்தத்தஞ்செய்யப்பட்டது. அக்கினி வாக்குத்தத்தம் செய்ததையும் உங்கள் தாய் தர்மந்தெரிந்தவளென்பதையும் உங்களுடைய சிறந்த மஹிமையையும் அறிந்துதான் நான் முன்னமே இங்கே வரவில்லை, புத்தர்களே! என்னைப்பற்றி நீங்கள் உள்ளத்தில் வருத்தம் வைக்கத்தகாது. நீங்கள் ரிஷிகளென்பது அக்கினிக்கும் தெரியும், அக்கினி பிராம்மமென்பது உங்களுக்கும் தெரியும் ' என்று தேற்றிக் குழந்தைகளையும் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்த மந்தபாலரென்னும்பிராம்மணர் அந்த இடத்தைவிட்டு வேறுதேசம் சென்றார். அப்போது, அக்கனிபகவானும் கிருஷ்ணர்ஜனர்களுடன் உலகத்திற்கு நன்மையைச்செய்வதற்காக விருத்தியடைந்து காண்டவ வனத்தை எரித்தான். அங்கே வாய்க்கால்களாகலும்கொழுப்புக்களையும் உடல்நீரையும் குடித்து மிகுந்த திருபதியையடைந்த அக்கினி அர்ஜுனனைக் கண்டான். பிறகு, பகவானுடைய இந்நரன் தேவக்கூட்டங்களாற் குழப்பட்டவனாக ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி, கிருஷ்ணர்ஜனர்களைப்பார்த்தது, ' நீங்களிருவரும் தேவர்களாலும் செய்ய முடியாதகாரியத்தைச் செய்நருகுகிறீர்கள். நான் ஸந்தோஷமடைந்தேன். இந்தஉலகத்தில் மனிதருக்குகண்டைத்தற்கரிதான வாய் கேளுங்கள் ' என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன் இந்நரன்விடத்தில் அஸ்தாங்கெல்லாவறறையும் வரமாகக்கேட்டான். மிகுந்தமகிமையுள்ள இந்நிரனும் அவன்கேட்டதைக்கொடுப்பதற்கு ஒரு காலநியமஞ்செய்

தான் : 'பாண்டவனே ! பகவானாகியசிவபிரான் எப்போது உனக்குப் பிரஸன்னராவரோ அப்போது உனக்கு எல்லா அஸ்தரங்களையும் கொடுப்பேன். கௌரவச்சரேஷ்டனே ! அந்த அணுக்கிரஹகாலத்தை நானாகவே தெரிந்துகொள்வேன். நீ பெருந்தவஞ்செய்தபிறகு நான் ஆக்னேயாஸ்திரங்கள் வாயுஅஸ்தரங்கள் எனது ஐந்திராஸ்தரங்கள் ஆகிய இவற்றிலுள்ள எல்லாவகைகளையும் உனக்குக் கொடுப்பேன். தனஞ்சயனே ! நீ அப்போது பெற்றுக்கொள்ளலாம்' என்றான். வாஸுதேவரும் அர்ஜுனனோடு சாசவதமான ஸ்ரேஹத்தை வரமாகக்கேட்டார். சிறந்தபுத்திமானான அவருக்கும் இந்திரன் அந்தவரத்தைக் கொடுத்தான். இவ்வாறு, அவர்களிருவருக்கும் வரம் கொடுத்து அக்னிக்கும் விடை அளித்து விட்டிப் பிரபுவான தேவேந்திரன் தேவர்களுடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்றான். அக்னியும் அவ்வனத்தை மிருகபகவிகளுடன் கொளுத்தி மாம்ஸங்களையும் கொழுப்புக்களையும் ரக்தங்களையும் குடித்தும் மிகுந்த திருபதியடைந்து இருபத்தொருநாளைக்குப்பின் அடங்கினான். அக்னி மிகுந்தபரிஹயுடன் அந்தக்கிருஷ்ணர்ஜுனர்களைப் பார்த்து, 'புருஷச்சரேஷ்டர்களான உங்களிருவராலும் நான் என்விருப்பப்படி திருப்திசெய்விக்கப்பட்டேன். வீரர்களே ! உங்களுக்கு விடைகொடுக்கிறேன். நீங்கள் இஷ்டமான இடம் செல்லுங்கள். அர்ஜுனா ! சிறந்தபுத்தியுள்ளவனே ! காண்டவமென்னும் உயாந்தவில்லும் பாணம்வறறாத பெருந்தூணிகளும் ஹனுமத்வஜமுள்ள இந்தத்தேரும்' உனக்குக்கொடுக்கப்பட்டன. இந்தவில்லினாலும் இந்தத்தேரினாலும் தேவாஸுரமனிதர்களுள்படச் சத்துருக்களெல்லாரையும் யுத்தத்தில் ஜயிப்பாய்' என்று சொன்னான். ஜனமேஜயரே ! மஹாதமாவான அக்னியினால் இவ்வாறு விடைகொடுக்கப்பெற்ற அந்தக் கிருஷ்ணர்ஜுனர்களும் மயனென்னும் அஸுரனும் ஆகிய மூவரும் காலநடையாகச் சென்று அழகானநீக்கரைசேர்ந்து உட்காந்தனர்." என்று வைசம்பாயனர் கூறினார்.

மயதர்சனபர்வம் முற்றிற்று.

ஆதிபர்வம் முற்றிற்று.

